

KNIHA URANTIA

Odhalení tajemství Boha, Vesmíru,
Historie světa, Ježíše a Nás samých

(UF-CZE-001-2019-2)

Kniha Urantia

<< [Pokrýt](#) | [Díly knihy](#) >>

URANTIA®

® Registrované známky Nadaci Urantia

URANTIA FOUNDATION
CHICAGO, ILLINOIS

Identifikační číslo textu: UF-CZE-001-2019-1.2

Verze razítka: UF-202104121022

Kniha Urantia byla poprvé publikována v r. 2018 Nadací Urantia.

Návrh knihy a obalu © 2015 Nadací Urantia. Všechna práva vyhrazena.

Urantia Foundation
533 West Diversey Parkway
Chicago, IL 60614, USA
Teléfono: +1 773 525 3319
Email: urantia@urantia.org
Sitio web: www.urantia.org

Kniha Urantia

Předmluva

0:0.1 (1.1) V MYSLÍCH smrtelníků Urantie—jméno, kterým se nazývá váš svět—existuje velký zmatek týkající se takových pojmů, jako Bůh, božské a božstvo. Ještě více jsou však lidé zmateni a v nejistotě ve vztazích mezi božskými osobnostmi, které jsou nazývány mnohačetnými pojmenováními. Vzhledem k tomuto pojmovému nedostatku spojeného s častým zaměňováním názvů, mně bylo přikázáno sestavit následující předmluvu a vysvětlit v ní význam určitých slovních symbolů, které se v tomto textu budou používat a které byly přeloženy do anglického jazyka pověřenými sbory odhalovatelů pravdy Orvontonu.

0:0.2 (1.2) V našem úsilí rozšířit kosmické vědomí a zvětšit duchovní vnímání jsme limitováni tím, že můžeme použít pouze omezený jazyk tohoto světa a proto je nesmírně obtížné představit podrobnější pojmy a progresivní pravdu. Nicméně, náš mandát nám přikazuje vyvinout veškeré úsilí a vyjádřit naše úmysly použitím slovních symbolů anglického jazyka. Bylo nám nařízeno, abychom použili nové výrazy pouze tehdy, když pojem, který chceme vylíčit, nemůže být nalezen v anglické terminologii a jeho použitím by byl pravý význam vyjádřen pouze částečně, nebo by byl více či méně překroucen jeho význam.

0:0.3 (1.3) V naději, že každému smrtelníkovi, který bude číst tyto kapitoly, usnadníme pochopení a zabráníme nejasnostem, považujeme za moudré představit v tomto úvodním prohlášení přehled významů, které budou přiděleny k četným anglickým

slovům a které budou použity pro pojmenování Božstva a určitých přidružených pojetích věcí, významů a hodnot vesmírné reality.

0:0.4 (1.4) Ale abychom formulovali tuto předmluvu určenou pro vysvětlení pojmů a nedostatků v terminologii, je nezbytně nutné objasnit použití těchto výrazů v následujících řádcích. Tato předmluva proto není ve svém rozsahu vyčerpávajícím prohlášením, je to pouze určitý průvodce sestavený na pomoc těm, kteří budou číst průvodní kapitoly popisující Božstvo a vesmír vesmírů a který byl formulován orvontovskou komisí, poslanou za tímto účelem na Urantii.

0:0.5 (1.5) Váš svět, Urantia, je jednou z mnoha podobných obydlených planet, které tvoří lokální vesmír Nebadon. Tento vesmír, společně s podobnými uskupeními, vytváří supervesmír Orvonton, z jehož hlavního centra, Uversy, pochází naše komise. Orvonton je jedním ze sedmi evolučních supervesmírů v čase a prostoru, které krouží kolem nikdy nezačínajícího, nikdy nekončícího tvoření nebeské dokonalosti—centrálního vesmíru Havony. V samém srdci tohoto věčného a centrálního vesmíru je nehybný Ostrov Ráj, geografický střed nekonečna a domov věčného Boha.

0:0.6 (1.6) Sedm vyvíjejících se supervesmírů ve spojení s centrálním a božským vesmírem my obecně nazýváme velký vesmír; světy, které jsou nyní organizované a obydlené. Tyto všechny světy jsou součástí hlavního vesmíru, který také zahrnuje neobydlené vesmíry, ale nacházející se ve stavu změn ve vnějším prostoru.

I. BOŽSTVO A BOŽSKOST

0:1.1 (2.1) Vesmír vesmírů projevuje úkazy božské činnosti na rozmanitých úrovních kosmické reality, intelektuálních a duchovních hodnotách, ale všechny tyto projevy—osobní či jiné—jsou božsky koordinovány.

0:1.2 (2.2) BOŽSTVO je zosobňováno Bohem; projevuje se předosobními a nadosobními způsoby ne zcela pochopitelnými člověkem. Božstvo je charakterizováno vlastností jednoty—skutečné, nebo potenciální—na všech nadmateriálních úrovních reality; a tato sjednocující vlastnost je nejlépe vnímána člověkem jako božskost.

0:1.3 (2.3) Božstvo působí na osobních, předosobních a nadosobních úrovních. Veškeré Božstvo působí na těchto sedmi následujících úrovních:

0:1.4 (2.4) 1. Statické—soběstačné a samo existující Božstvo.

0:1.5 (2.5) 2. Potenciální—sebeurčující a samo účelové Božstvo.

0:1.6 (2.6) 3. Asociativní—samo zosobněné a božsky bratrské Božstvo.

0:1.7 (2.7) 4. Tvořivé—sebe rozdělující a božsky zjevené Božstvo.

0:1.8 (2.8) 5. Vývojové—sebe rozšiřující a ztotožněné s výtvyry Božstva.

0:1.9 (2.9) 6. Nejvyšší—samo empirické a stvoření-Stvořitel-sjednocující Božstvo. Božstvo působící na první úrovni ztotožňování s tvory jako časoprostoroví hlavní kontrolori ve velkém vesmíru a jsou někdy označováni za Svrchované Božstvo.

0:1.10 (2.10)

7. Konečné—samo projektující a čas-prostor přesahující Božstvo. Božstvo všemohoucí, vševědoucí a všudypřítomné. Božstvo působící na druhé úrovni sjednocování božského projevu jako efektivní hlavní kontroloři a absonitní udržovatelé hlavního vesmíru. Při porovnání se službou Božstva ve velkém vesmíru, tato absonitní činnost v hlavním vesmíru je srovnatelná s vesmírnou hlavní kontrolou a super podporou a někdy je nazývána Konečnost Božstva.

0:1.11 (2.11)

Konečná úroveň reality je charakterizována životem tvorů a časo-prostorovými omezeními. Konečné reality nemusí mít konce, ale vždycky mají začátky—jsou stvořeny. Úroveň Svrchovaného Božstva může být pojímána jako působení ve vztahu ke konečným existencím.

0:1.12 (2.12)

Absonitní úroveň reality je charakterizována věcmi a bytostmi nemající začátky ani konce a přesažením času a prostoru. Absonitné bytosti nejsou stvořeny; ony vznikají—ony prostě jsou. Úroveň Konečnosti Božstva znamená působení ve vztahu k absonitním realitám. Bez ohledu na to, v které části hlavního vesmíru, kdykoliv je překonán čas a prostor, je takový absonitní úkaz činem Svrchovaného Božstva.

0:1.13 (2.13)

Absonitní úroveň nemá začátek, konec, čas a prostor. Na příklad: V Ráji čas a prostor neexistují; časo-prostorový stav Ráje je absolutní. Existenčně je tato úroveň dosažena Božstvy Ráje v Trojici, ale tato třetí úroveň projevu sjednocujícího Božstva není plně sjednocena empiricky. Kdykoliv, kdekoliv a jakkoliv působí absolutní úroveň Božstva, vždy se přitom projevují Rajské hodnoty a významy.

0:1.14 (3.1) Božstvo může být existenciální, jako ve Věčném Synovi; empirické, jako v Nejvyšší Bytosti; asociativní, jako v Bohu Sedmidílném; nerozdělitelné, jako v Rajské Trojici.

0:1.15 (3.2) Božstvo je zdrojem všeho toho, co je boží. Božstvo je charakteristicky a natrvalo boží, ale všechno to, co je boží nemusí být nutně Božstvo, ačkoliv bude koordinováno s Božstvem a bude směřovat směrem k určitému stupni spojení s Božstvem—spojení duchovní, intelektuální, nebo osobní.

0:1.16 (3.3) BOŽSKOST je charakteristická, sjednocující a koordinující vlastnost Božstva.

0:1.17 (3.4) Božskost je chápána tvory jako pravda, krása a dobro; projevována v osobnosti jako láska, soucit a služba; odhalena na neosobních úrovních jako spravedlnost, moc a nezávislost.

0:1.18 (3.5) Božskost může být dokonalá—úplná—jako je na existenciálních a tvůrčích úrovních Rajské dokonalosti; může být nedokonalá, jako je na empirických a živočišných úrovních časoprostorové evoluce; nebo může být relativní, ani dokonalá, ani nedokonalá, jako na určitých úrovních existenciálně-empirických vztahů Havony.

0:1.19 (3.6) Když se snažíme představit si dokonalost ve všech stádiích a formách relativity, setkáme se se sedmi možnými variantami:

0:1.20 (3.7) 1. Absolutní dokonalost ve všech aspektech.

0:1.21 (3.8) 2. Absolutní dokonalost v určitých aspektech a relativní dokonalost ve všech ostatních aspektech.

0:1.22 (3.9) 3. Absolutní, relativní a nedokonalé aspekty v různých spojeních.

0:1.23 (3.10) 4. Absolutní dokonalost v některých vztazích, nedokonalost ve všech ostatních.

0:1.24 (3.11) 5. Nepřítomnost Absolutní dokonalosti v některém aspektu relativní dokonalost ve všech projevech.

0:1.25 (3.12) 6. Nepřítomnost Absolutní dokonalosti v některém stadiu, relativní dokonalost v některých aspektech a nedokonalost v ostatních.

0:1.26 (3.13) 7. Nepřítomnost Absolutní dokonalosti v některé vlastnosti, nedokonalost ve všem.

II. BŮH

0:2.1 (3.14) Evoluční smrtelní tvorové mají neodolatelnou potřebu symbolizovat svoji konečnou představu o Bohu. Uvědomování si morálních povinností člověkem a jeho duchovní idealismus představují hodnotovou úroveň—empirickou realitu—která se dá obtížně symbolizovat.

0:2.2 (3.15) Kosmické vědomí znamená poznání Prvopříčiny, jediné nezapříčiněné reality. Bůh—Vesmírný Otec—působí na třech úrovních osobního Božstva, které charakterizují subnekonečnou hodnotu a relativní projevy božskosti:

0:2.3 (3.16) 1. Předosobní—tak jako při působení fragmentů Otce, takových jako jsou Ladiči Myšlenek.

0:2.4 (3.17) 2. Osobní—tak jako v evolučním poznávání stvořených a zplozených bytostí.

0:2.5 (3.18) 3. Nadosobní—tak jako ve vzniknutých existencích některých absonitních a s nimi spojených bytostí.

0:2.6 (3.19) BŮH je slovní symbol označující všechna zosobnění Božstva. Tento výraz vyžaduje rozdílná vysvětlení na každé osobní úrovni působení Božstva a musí být ještě potom znovu vysvětlován v rámci každé z těchto úrovní, poněvadž tento výraz může být použit k pojmenování rozmanitých koordinujících a vedlejších zosobněních Božstva; na příklad: Rajští Synové-Tvořitelé—otcové lokálních vesmírů.

0:2.7 (4.1) Výraz Bůh, tak jak my ho používáme, může být chápán:

0:2.8 (4.2) podle pojmenování—jako Bůh-Otec.

0:2.9 (4.3) podle souvislosti—například, když je použit v rozhovoru o některé z úrovní božstva, nebo přidružené úrovni. Jestliže jste na pochybách jak přesně vyložit slovo Bůh, bylo by vhodné zmiňovat se o osobě Vesmírného Otce.

0:2.10 (4.4) Výraz Bůh vždycky znamená osobnost. Božstvo se může, nebo nemusí, vztahovat k božským osobnostem.

0:2.11 (4.5) Slovo Bůh, tak je používáný v této knize, má tyto následující významy:

0:2.12 (4.6) 1. Bůh-Otec—Tvořitel, Vládce a Podporovatel. Vesmírný Otec a První Osoba Božstva.

0:2.13 (4.7) 2. Bůh-Syn—Rovnocenný Tvořitel, Duch-Vládce a Duchovní Správce. Věčný Syn a Druhá Osoba Božstva.

0:2.14 (4.8) 3. Bůh-Duch—Spolučinitel, Vesmírný Integrátor a Poskytovatel Myšlení. Nekonečný Duch a Třetí Osoba Božstva.

0:2.15 (4.9) 4. Bůh Nejvyšší—aktualizující, nebo vyvíjející se Bůh času a prostoru. Osobní Božstvo společně realizující časo-prostorový empirické dosažení identity tvora a Tvořitele. Nejvyšší Bytost prožívá osobně dosažení jednoty Božstva jako vyvíjející a empirický Bůh evolučních tvorů času a prostoru.

0:2.16 (4.10) 5. Bůh Sedmidílný—osobnost Božstva reálně působící v čase a prostoru. Osobní Božstva Ráje a jejich tvořiví společníci působící uvnitř i za hranicemi středního vesmíru a skrze energo-osobní syntézu ztělesněnou v Nejvyšší Bytosti na první úrovni tvoření sjednocujícího zjevení Božstva v čase a prostoru. Tato úroveň, velký vesmír, je sférou prostorově-časového sestupování osobností Ráje v recipročním vztahu s prostorově-časovým vzestupem evolučních tvorů.

0:2.17 (4.11) 6. Bůh Konečný—vznikající Bůh nadčasu a přesaženého prostoru. Druhá empirická úroveň sjednocujícího projevu Božstva. Bůh Konečný znamená dovršení realizace sloučených hodnot: absonitních-nadosobních, přesahujících čas-prostor a apriorních-empirických, koordinovaných na konečných úrovních tvoření reality Božstva.

0:2.18 (4.12) 7. Bůh Absolutní—empiricky formulující se Bůh přesahující nadosobní hodnoty a božské významy, nyní působící jako Božstvo Absolutní. Toto je třetí úroveň sjednocujícího působení a expanze Božstva. Na této supertvořivé úrovni Božstvo dosáhne vyčerpání potenciálu pro ztělesňování, setká se se završením božskosti a zakusí

vyprázdnění kapacity pro sebe-zjevení na následujících a pokročilých úrovních dalšího ztělesňování. Božstvo potkává, dosahuje a prožívá identitu s Neomezeným Absolutnem.

III. PRVNÍ ZDROJ A STŘED

0:3.1 (4.13) Veškerá, nekonečná realita existuje v sedmi stádiích a jako sedm rovnoprávných Absoluten:

0:3.2 (5.1) 1. První Zdroj a Střed.

0:3.3 (5.2) 2. Druhý Zdroj a Střed.

0:3.4 (5.3) 3. Třetí Zdroj a Střed.

0:3.5 (5.4) 4. Ostrov Ráj.

0:3.6 (5.5) 5. Božstvo Absolutní.

0:3.7 (5.6) 6. Univerzální Absolutno.

0:3.8 (5.7) 7. Neomezené Absolutno.

0:3.9 (5.8) Bůh, jako První Zdroj a Střed, je prvopočátek ve vztahu k veškeré realitě—neomezeně. První Zdroj a Střed je nekonečný, tak jako je věčný a proto je limitován, nebo podmíněn pouze vlastní vůlí.

0:3.10 (5.9) Bůh—Vesmírný Otec—je osobnost Prvního Zdroje a Středu a jako takový udržuje osobní vztahy se všemi rovnoprávnými a podřízenými zdroji a středy a nepřetržitě je má pod kontrolou. Taková kontrola je osobní a nekonečná potenciálně, i když ve skutečnosti nemusí být nikdy v činnosti

vzhledem k dokonalému fungování těchto rovnoprávných a podřízených zdrojů a středů a osobností.

0:3.11 (5.10) Proto je První Zdroj a Střed prvopočátek ve všech sférách: božských či nebožských, osobních či neosobních, skutečných či potenciálních, konečných či nekonečných. Žádná věc ani bytost, žádná relativita ani konečnost neexistují, kromě přímého, či nepřímého vztahu, nebo závislosti na nadřazenosti Prvního Zdroje a Středu.

0:3.12 (5.11) První Zdroj a Střed je spojen s vesmírem následujícími způsoby:

0:3.13 (5.12) 1. Gravitační síly materiálních vesmírů se sbíhají v gravitačním středu spodního Ráje. A to je právě ten důvod, proč geografická poloha Prvního Zdroje a Středu je trvale ustálená v absolutním vztahu ke středu síly-energie na dolní, neboli materiální úrovni Ráje. Ale absolutní osobnost Božstva existuje na horní, neboli duchovní úrovni Ráje.

0:3.14 (5.13) 2. Síly myšlení se sbíhají v Nekonečném Duchu; rozlišovací a odlišující kosmické mysli v Sedmi Hlavních Duších; realizující se mysl Nejvyšší Bytosti, jako časová-prostorová zkušenost v Majestonu.

0:3.15 (5.14) 3. Duchovní síly vesmíru se sbíhají ve Věčném Synovi.

0:3.16 (5.15) 4. Neomezená kapacita k boží činnosti spočívá v Božstvu Absolutním.

0:3.17 (5.16) 5. Neomezená kapacita k reagování na nekonečno existuje v Neomezeném Absolutnu.

0:3.18 (5.17) 6. Dvě Absolutna—Omezené a Neomezené—jsou koordinovány a sjednocovány prostřednictvím Univerzálního Absolutna.

0:3.19 (5.18) 7. Potenciál osobnosti evolučně morální bytosti, nebo jakékoliv jiné morální bytosti, je soustředěn v osobnosti Vesmírného Otce.

0:3.20 (5.19) REALITA, tak jak je vnímána konečnými bytostmi, je částečná, relativní a nejasná. Maximální realita Božstva, plně srozumitelná evolučním konečným tvorům, je obsažena v Nejvyšší Bytosti. Nicméně, existují apriorní, věčné a nadkonečné reality, které předcházejí tomuto Nejvyššímu Božstvu evolučních tvorů času a prostoru. Abychom vyličili vznik a podstatu vesmírné reality, jsme nuceni použít způsob časově-prostorové logiky, která je dostupná úrovni konečné mysli. Proto mnoho současně probíhajících událostí ve věčnosti musí být prezentováno jako po sobě jdoucí děje.

0:3.21 (6.1) Tak, aby tvorové času a prostoru chápali původ a rozdílnost Reality, věčné a nekonečné JÁ JSEM dosáhlo osvobození Božstva z okovů nepodmíněného nekonečna prostřednictvím své vrozené a věčné svobodné vůle a toto odtržení od nepodmíněného nekonečna způsobilo první absolutní napětí božskosti. Toto napětí nekonečné odlišnosti je řešeno Vesmírným Absolutnem, jehož funkcí je sjednotit a koordinovat dynamickou nekonečnost Veškerého Božstva a statickou nekonečnost Neomezeného Absolutna.

0:3.22 (6.2) V tomto prvopočátečním aktu teoretické JÁ JSEM dosáhlo realizace osobnosti tím, že Věčný Otec Nejstaršího Syna se současně stal i Věčným Zdrojem Ostrova Ráj.

Paralelně s oddělením Syna od Otce a v přítomnosti Ráje se tam objevila osoba Nekonečného Ducha a centrální vesmír Havona. S příchodem koexistentního osobního Božstva Věčný Syn, Nekonečný Duch a Otec unikli, jako osobnosti, jinak nevyhnutelnému prolínání v celém potenciálu Veškerého Božstva. Od této chvíle pouze ve spojení s jeho dvěmi rovnocennými Božstvy v Trojici naplňuje Otec všechny potenciál Božstva, zatímco stále více empirické Božstvo se aktualizuje na božských úrovních Svrchovanosti, Konečnosti a Absolutnosti.

0:3.23 (6.3) Pojem JÁ JSEM je naším filozofickým ústupkem, který děláme pro konečnou, časem omezenou, prostorem spoutanou lidskou mysl a pro tvory neschopné pochopit věčnost existencí—nikdy nezačínající, nikde nekončící reality a vztahy. Pro tvora času a prostoru musí mít všechny věci začátek, kromě JEDINÉHO BEZPŘÍČINNÉHO—původní příčiny příčin. Proto my představujeme tuto filozofickou hodnotovou úroveň jako JÁ JSEM a zároveň sdělujeme všem tvorům, že Věčný Syn a Nekonečný Duch koexistují s JÁ JSEM; jinými slovy, nikdy nebyla doba, kdy JÁ JSEM nebylo Otcem Syna a spolu s ním i Ducha.

0:3.24 (6.4) Nekonečnost je pojem použit pro označení plnosti—konečnosti—která je zahrnuta ve svrchovanosti Prvního Zdroje a Středu. Teoretické JÁ JSEM je určeno pro tvory a je filozofickým rozšířením „nekonečnosti vůle“, ale Nekonečnost je skutečná hodnotová úroveň představující věčné zesilování opravdového nekonečného absolutna a nespoutané svobodné vůle Vesmírného Otce. Tento pojem je někdy označován jako Otec-Nekonečný.

0:3.25 (6.5) Velká část nejasností u všech řádů bytostí, vyšších a nižších, které se snaží objasnit Otce-Nekonečného, je vrozena v jejich limitovaném chápání. Absolutní svrchovanost Vesmírného Otce není očividná na subnekonečných úrovních; proto je pravděpodobné, že pouze Věčný Syn a Nekonečný Duch opravdu znají Otce jako nekonečnost; od všech ostatních osobností takový pojem vyžaduje víru.

IV. VESMÍRNÁ REALITA

0:4.1 (6.6) Realita se projevuje různě na rozmanitých vesmírných úrovních; realita vzniká ve Vesmírném Otci jako důsledek jeho nekonečného projevu vůle a je uskutečnitelná ve třech základních stádiích na různých úrovních uskutečňování vesmíru:

0:4.2 (6.7) 1. Nebožská realita se rozprostírá od energetických oblastí neosobního po sféry reality nezosobnitelných hodnot vesmírného bytí, dokonce až do přítomnosti Neomezeného Absolutna.

0:4.3 (7.1) 2. Božská realita obsahuje všechny potenciál nekonečného Božstva směřujícího vzhůru přes všechny oblasti osobnosti, od nejnižších konečných po nejvyšší nekonečné a tudíž zahrnující sféru všeho toho, co je zosobnitelné a víc než to—dokonce až do přítomnosti Božstva Absolutního.

0:4.4 (7.2) 3. Vzájemně spojená realita. O vesmírné realitě se předpokládá, že je buď božská, nebo nebožská, ale pro subbožské bytosti existuje rozsáhlá oblast vzájemně spojené reality, potenciální a aktualizující a která se obtížně

identifikuje. Velká část této koordinované reality je obsažena ve sférách Vesmírného Absolutna.

0:4.5 (7.3) Toto je základní koncepce původní reality: Otec uvede do chodu a udržuje Realitu. Základní rozdílnosti reality jsou božské a nebožské—Božstvo Absolutní a Neomezené Absolutno. Základní vztah mezi nimi je napětí. Toto božské napětí, které je uvedeno do chodu Otcem, je dokonale vyřešeno a zvěčněno Vesmírným Absolutnem.

0:4.6 (7.4) Z pohledu času a prostoru je realita dále dělitelná jako:

0:4.7 (7.5) 1. Skutečná a potenciální. Reality existující v plnosti svého projevu, na rozdíl od těch, které nesou v sobě neobjevenou schopnost pro vzestup. Věčný Syn je absolutní duchovní skutečnost; smrtelný člověk je z velkého rozsahu neuskutečněný duchovní potenciál.

0:4.8 (7.6) 2. Absolutno a Subabsolutno. Absolutní reality jsou věčné existence. Subreality se promítají na dvou úrovních: Absonitní—reality, které jsou relativní z hlediska času i věčnosti. Konečné—reality, které jsou promítané v prostoru a jsou aktualizované v čase.

0:4.9 (7.7) 3. Existenční a empirická. Rajské Božstvo je existencionální, ale formulující se Nejvyšší a Konečné Božstvo je empirické.

0:4.10 (7.8) 4. Osobní a neosobní. Rozpínavost Božstva, projev osobnosti a evoluce vesmíru jsounavždy podmíněny jednáním Otcově svobodné vůli, která natrvalo oddělila intelektuálně-duchovně-osobní významy a hodnoty skutečnosti a

potenciálnosti soustředěné ve Věčném Synu od těch věcí, které jsou součástí Ostrova Ráje a jsou tam soustředěny.

0:4.11 (7.9) RÁJ je název, který v sobě zahrnuje osobní a neosobní Absolutna, ohniska všech stádií vesmírné reality. Při správném určení, Ráj může znamenat jakoukoliv, nebo všechny formy reality, Božstva, božskosti, osobnosti a energie—duchovní, intelektuální, nebo materiální. Pro všechny je Ráj společným místem pro vznik, činnost a osud, pokud se jedná o hodnoty, významy a skutečné existence.

0:4.12 (7.10) Ostrov Ráj—Ráj, neurčený jiným způsobem—je Absolutní kontrolou materiálně-gravitačního Prvního Zdroje a Středu. Ráj je nehybný a je jedinou pevnou věcí ve vesmíru vesmírů. Ostrov Ráje má svoji vesmírnou polohu, ale nemá žádnou polohu v prostoru. Tento věčný Ostrov je skutečným zdrojem fyzických vesmírů—minulých, současných a budoucích. Jádru vesmírů, Ostrov Světla, je odvozenina Božstva, ale stěží se dá považovat za Božstvo; také materiální tvoření nejsou částí Božstva; jsou jeho důsledkem.

0:4.13 (7.11) Ráj není tvořitelem; je to ojedinělý kontrolor četných vesmírných aktivit, je mnohem více kontrolorem než reaktorem. V celém materiálním vesmíru Ráj ovlivňuje reakce a chování všech bytostí, které mají co do činění se silou, energií a výkonem, ale sám Ráj je unikátní, exkluzivní a ojedinělý ve vesmírech. Ráj nic nepředstavuje a nic nepředstavuje Ráj. Není to ani síla, ani přítomnost; je to prostě Ráj.

REALITY OSOBNOSTI

0:5.1 (8.1) Osobnost je úroveň zbožštěné reality a zahrnuje vše od úrovně vyšší aktivace myslipro citění a moudrost smrtelníků a midbytostí až po dosažení konečného morontiálního a duchovního statusu osobnosti. Takový je vzestup smrtelných a jim příbuzných bytostí, ale kromě nich jsou ve vesmíru početné jiné kategorie osobností.

0:5.2 (8.2) Realita podléhá vesmírnému rozpínání, osobnost podléhá nekonečnému rozrůžňování a obě jsou schopny dosáhnout téměř neomezené koordinace s Božstvem a věčné stabilizace. Zatímco metamorfni rozpětí neosobní reality je definitivně limitováno, my neznáme žádný limit pro progresivní evoluci realit osobnosti.

0:5.3 (8.3) Na dosažených empirických úrovních jsou všechny kategorie osobností a jejich hodnoty asociační a dokonce asociačně tvořivé. Dokonce Bůh a člověk mohou koexistovat ve sjednocené osobnosti, tak jak je to znamenitě demonstrováno v současném postavení Krista Michaela—Syna Člověka a Syna Božího.

0:5.4 (8.4) Všechny subnekonečné kategorie a stádia osobnosti mohou dosáhnout asociace a jsou potenciálně asociačně tvořivé. Předosobní, osobní nadosobní stádia jsou spolu vzájemně propojeny společným potenciálem pro koordinování vědomostí, pokrokový vývoj a asociační tvořivost. Ale nikdy se neosobní realita nepřemění přímo do osobní. Osobnost nikdy nevzniká sama od sebe; je to dar Rajského Otce. Osobnost se slučuje s energií a slučitelná je pouze s živými energetickými systémy; individualita může být slučitelná s neživými energetickými systémy.

0:5.5 (8.5) Vesmírný Otec je tajná realita osobnosti, poskytnutí osobnosti a osud osobnosti. Věčný Syn je absolutní osobnost, tajemství duchovní energie, morontálních duchů a zdokonalených duchů. Společný Činitel je osobnost duch-mysl, je zdrojem inteligence, intelektuálních schopností a je to vesmírná mysl. Ale Ostrov Ráje je neosobní a neduchovní realita, je to jádro vesmírného těla, zdroj a střed fyzické hmoty a absolutní, hlavní struktura vesmírné materiální reality.

0:5.6 (8.6) Tyto vlastnosti vesmírné reality se projevují v lidských zkušenostech na Urantii na následujících úrovních:

0:5.7 (8.7) 1. Tělo. Materiální, nebo fyzický organizmus člověka. Je to živý elektrochemický mechanismus živočišného původu a podstaty.

0:5.8 (8.8) 2. Mysl. Myslící, vnímající a cítící mechanismus lidského organismu. Je to souhrn uvědomělých a podvědomých zkušeností. Je to inteligence spojená s emočním životem stoupající vzhůru k duchovní úrovni skrze ctění a moudrost.

0:5.9 (8.9) 3. Duch. Je to božský duch, který obývá lidskou mysl—Ladič Myšlení. Tento nesmrtelný duch je předosobní—není osobnost, ačkoliv je předurčen stát se částí osobnosti věčně žijícího smrtelného tvora.

0:5.10 (8.10) 4. Duše. Duše člověka je jeho empirické poznání. Když se smrtelný tvor rozhodne „vykonávat vůli nebeského Otce“, tak pobývací duch se stává otcem nové reality v lidské zkušenosti. Smrtelná a materiální mysl je matkou této stejné vznikající reality. Podstata této nové reality není ani materiální,

ani duchovní—je morontialní. Toto je ta vznikající a nesmrtelná duše, která je předurčena přežít fyzickou smrt a začít vzestup k Ráji.

0:5.11 (9.1) Osobnost. Osobnost smrtelného člověka není ani tělo, ani mysl, ani duch a není to ani duše. Osobnost je jediná neměnná realita v jinak se stále měnící zkušenosti tvora a sjednocuje všechny ostatní přidružené faktory individuality. Osobnost je unikátní dar Vesmírného Otce určený pro živé a přidružené druhy energií hmoty, rozumu a ducha, a která přežívá současně s přežitím morontialní duše.

0:5.12 (9.2) Morontia je termín označující rozsáhlou úroveň ležící mezi materiálními a duchovními sférami. Může označovat osobní, nebo neosobní reality, či živé, nebo neživé druhy energií. Osnova morontialní látky je duchovní; tkanina sama je materiální.

VI. ENERGIE A MODEL

0:6.1 (9.3) Všechno, co reaguje na osobní okruh Otce, my nazýváme osobním. Všechno co reaguje na duchovní okruh Syna, my nazýváme duchovním. Všechno, co reaguje na okruh myšlení Společného Činitele, my nazýváme rozumem—rozum, jako vlastnost Nekonečného ducha, rozum ve všech jeho aspektech. Všechno, co reaguje na působení materiálně-gravitačního okruhu se středem v dolním Ráji, my nazýváme hmotou—energií-hmotou ve všech její metamorfních podobách.

0:6.2 (9.4) ENERGIE je námi používaná jako všezahrnující termín týkající se sfér duchovních, intelektuálních a materiálních.

Síla je také takto všeobecně používána. Termín výkon (angl. power) je obvykle používán pro označení elektronické úrovně hmoty reagující na lineární gravitaci ve velkém vesmíru. Tímto slovem (power-moc) se také označuje suverenita. My nemůžeme dodržovat vaše obvyklé a akceptované definice různorodých energií. Protože jazyk má velké nedostatky musíme přidělit těmto termínům mnohačetné významy.

0:6.3 (9.5) Fyzikální energie je termín označující všechna stádia a formy neobyčejného pohybu, činnosti a potenciálu.

0:6.4 (9.6) Při debatování o projevech fyzikální energie my obvykle používáme termíny kosmická síla, vznikající energie a vesmírná síla. Tyto termíny se často používají následovně:

0:6.5 (9.7) 1. Kosmická síla zahrnuje všechny energie pocházející z Neomezeného Absolutna, ale které až dosud nereagují na gravitační sílu Ráje.

0:6.6 (9.8) 2. Vznikající energie zahrnuje ty energie, které reagují na gravitační sílu Ráje, ale které až dosud nereagují na lokální, nebo lineární gravitační sílu. Toto je před-elektronická úroveň energie-hmoty.

0:6.7 (9.9) 3. Vesmírná síla obsahuje všechny formy energií, které ještě stále reagují na gravitační sílu Ráje, také ale přímo reagují na lineární gravitační sílu. Toto je elektronická úroveň energie-hmoty a všech z ní následných evolucí.

0:6.8 (9.10) Mysl je fenomén, který kromě toho, že znamená přítomnost působení živé péče, má také vedlejší význam pro různé energetické systémy; a toto je skutečností na všech

úrovních inteligence. V osobnosti je mysl stálým prostředníkem mezi duchem a hmotou; proto je vesmír ozářen třemi druhy světla: materiálním světlem, intelektuálním svitem a duchovním zářením.

0:6.9 (10.1) Světlo— záření ducha—je to slovní symbol, řečnický obrat, který označuje projevy osobních vlastností duchovních bytostí rozmanitých řádů. Toto světelné vyzařování nesouvisí v žádném případě ani s duchovním svitem, ani s projevy materiálního světla.

0:6.10 (10.2) MODEL může být projektován jako materiální, duchovní, nebo intelektuální, nebo jakákoliv kombinace těchto energií. Může se rozšířit do osobností, individualit, entit, nebo neživé hmoty. Ale model je model a zůstává modelem; pouze kopie se rozmnožují.

0:6.11 (10.3) Model může v sobě zahrnovat energii, ale neovládá ji. Je to gravitační síla, která jako jediná ovládá energii-hmotu. Ani prostor, ani model nereagují na gravitační sílu, ale mezi prostorem a modelem není žádný vztah; prostor není model a model není prostor. Model je konfigurace reality , která již splatila svůj gravitační dluh; realita každého modelu se skládá z jeho energií, jeho myšlení, ducha, nebo materiálních komponentů.

0:6.12 (10.4) Na rozdíl od aspektu všezahrnujícího, model odhaluje individuální aspekty energie a osobnosti. Formy osobnosti, nebo individuality jsou modely vyplývající z energie (fyzikální, duchovní, nebo intelektuální), ale nejsou v ní zahrnuty. Tato vlastnost energie, nebo osobnosti, kvůli které je model přinucen se objevit, může být přisuzována Bohu—

Božstvu—schopnostem Rajských sil, koexistenci osobnosti a síly.

0:6.13 (10.5) Model je základní návrh, ze kterého se dělají kopie. Věčný Ráj je nejvyšší dokonalost modelů; Věčný Syn je model osobnosti; Vesmírný Otec je původní předek-zdroj obou. Ale Ráj nemůže darovat model a Syn nemůže darovat osobnost.

VII. NEJVYŠŠÍ BYTOST

0:7.1 (10.6) Mechanismus Božstva hlavního vesmíru, pokud se jedná o vztahy ve věčnosti, je dvojdílný. Bůh-Otec, Bůh-Syn a Bůh-Duch jsou věčné, existencionální bytosti, zatímco Bůh Nejvyšší, Bůh Konečný a Bůh Absolutní jsou aktualizující osobnosti Božstva posthavonských epoch ve sférách času a prostoru a ve sférách přesahující čas a prostor evolučního rozpínání hlavního vesmíru. Tyto aktualizující osobnosti božstva se v budoucnosti stanou věčnými, a to od doby, kdy podstoupí energo-osobní syntézu v rostoucích vesmírech prostřednictvím empirického uskutečnění asociačně-tvořivých potenciálů věčných Božstev Ráje.

0:7.2 (10.7) Přítomnost Božstva je tedy dvojdílná:

0:7.3 (10.8) 1. Existencionální—bytosti věčné existence, a to jak minulé, přítomné, nebo budoucí.

0:7.4 (10.9) 2. Empirická—bytosti aktualizující se v posthavonské současnosti, ale mající nekončící existenci v celé další budoucí věčnosti.

0:7.5 (10.10) Otec, Syn a Duch jsou existencionální—existencionální v realnosti(ačkoliv všechn potenciál je

pravděpodobně empirický). Nejvyšší a Největší Božstva jsou zcela empirické. Božstvo Absolutní je empirické v aktualizování, ale existencionální ve svém potenciálu. Podstata Božstva je věčná, ale pouze ty tři původní osoby Božstva jsou neomezeně věčné. Všechna ostatní osobnosti Božstva mají původ, ale jsou určeny pro věčnou budoucnost.

0:7.6 (10.11) Dosažením sebevyjádření existencionálního Božstva v Synu a Duchu, Otec nyní uskutečňuje empirické působení na, až dosud, neosobních a neodhalených božích úrovních, jako Bůh Nejvyšší, Bůh Konečný a Bůh Absolutní; ale tato empirická Božstva nejsou nyní zcela existencionální; jsou v procesu aktualizování.

0:7.7 (11.1) Bůh Nejvyšší v Havoně je odrazem osobního ducha trojjediného Božstva Ráje. Tento sdružující vztah Božstva se nyní tvořivě rozšiřuje směrem ven v Bohu Sedmidílném a spojuje se v empirické energii Všemohoucího Nejvyššího ve velkém vesmíru. Božstvo Ráje, existencionální ve třech osobách, se tedy vyvíjí empiricky ve dvou fázích Svrchovanosti, kdežto tyto dvojné fáze se skrze energo-osobní syntézu spojují v jednoho Pána—Nejvyšší Bytost.

0:7.8 (11.2) Vesmírný Otec uskutečňuje dobrovolné osvobození z okovů nekonečnosti a pout věčnosti metodou trinitizování—trojného zosobnění Božstva v Trojici. Nejvyšší Bytost se i nyní vyvíjí jako subvěčná osobnost sjednocení sedmi projevů Božstva v segmentech času a prostoru velkého vesmíru.

0:7.9 (11.3) Nejvyšší Bytost není přímý stvořitel, s výjimkou toho, že je otcem Majestona, ale je slučujícím koordinátorem všech tvorů a Tvořitelových vesmírných činností. Nejvyšší Bytost,

nyní se aktualizující ve vývojových vesmírech, je Božstvo, které harmonizuje a slučuje časoprostorové božskosti a trojjediné Božstvo Ráje v empirickém spojování s Nejvyššími Tvořiteli času a prostoru. Když se nakonec bude aktualizovat, toto evoluční Božstvo vytvoří věčné splynutí konečnosti a nekonečnosti—trvalé a nezrušitelné spojení empirické energie a duchovní osobnosti.

0:7.10 (11.4) Pod direktivním vedením evoluční Nejvyšší Bytosti je konečná realita všeho času a prostoru, ve spojení s různými stupni Rajské reality, aktivně činná v trvale vzestupné mobilizaci a zdokonalování sjednocování (energo-osobní syntéza) všech stádií a hodnot konečné s cílem a za účelem následného zahájení pokusu dosáhnout absonitních úrovní, které jsou za hranicemi úrovní tvorů.

VIII. BŮH SEDMIDÍLNÝ

0:8.1 (11.5) Proto, aby byla nahrazena konečnost statusu a kompenzována omezenost tvorů pro vnímání konceptu, Vesmírný Otec ustanovil sedmidílné přibližování evolučních tvorů k Božstvu:

0:8.2 (11.6) 1. Rajští Synové-Stvořitelé.

0:8.3 (11.7) 2. Věčně Moudří.

0:8.4 (11.8) 3. Sedm Hlavních Duchů.

0:8.5 (11.9) 4. Nejvyšší Bytost.

0:8.6 (11.10) 5. Bůh-Duch.

0:8.7 (11.11) 6. Bůh-Syn.

0:8.8 (11.12) 7. Bůh-Otec.

0:8.9 (11.13) Sedmidílné zosobnění Božstva v čase a prostoru a v sedmi supervesmírech umožňuje smrtelnému člověku dosáhnout přítomnosti Boha, který je duch. Toto sedmidílné Božstvo, které pro konečné tvory času a prostoru se někdy energeticky zosobňuje v Nejvyšší Bytosti, je funkčním Božstvem evolučních smrtelných tvorů stoupajících k Ráji. Taková empiricky objevená životní cesta vedoucí k pochopení Boha začíná s poznáním božskosti Syna Tvořitele lokálního vesmíru a vzestupem přes supervesmír Věčně Moudrých a přes osobu jednoho ze Sedmi Hlavních Duchů až k samému objevení a poznání božské osobnosti Vesmírného Otce v Ráji.

0:8.10 (12.1) Velký vesmír je doménou trojdílného Božstva: Trojice Svrchovanosti, Boha Sedmidílného a Nejvyšší Bytosti. Bůh Nejvyšší je potenciální v Rajské Trojici, ze které získává svoji osobnost a duchovní vlastnosti; ale nyní se aktualizuje v Synech Tvořitelích, Věčně Moudrých a Hlavních Duších, ze kterých čerpá svoji energii jako Nejmocnější v supervesmírech času a prostoru. Tento energetický projev nejbližšího Boha evolučním tvorům se vlastně vyvíjí v čase a prostoru současně s nimi. Nejmocnější Nejvyšší, vyvíjející se na hodnotových úrovních neosobních aktivit a duchovní osoba Boha Nejvyššího jsou jednou realitou—Nejvyšší Bytostí.

0:8.11 (12.2) Ve spojení s Božstvy Boha Sedmidílného poskytují Synové Tvořitelé mechanismus, pomocí kterého se smrtelníci stávají nesmrtelnými a konečnost dosáhne přijetí do nekonečnosti. Nejvyšší Bytost poskytuje metodu pro mobilizaci energetických a osobitých vlastností—božské syntézy—všech těchto různorodých procesů a tímto umožní

konečnosti dosáhnout absonitní úroveň a prostřednictvím jiných možných budoucích aktualizací se pokusí dosáhnout Konečného. . Synové Tvořitelé a jejich přidružení Božští Pečovatelé jsou účastníky této nejvyšší mobilizace, ale Věčně Moudří a Sedm Hlavních Duchů jsou pravděpodobně na věčnost určeni působit jako permanentní správci ve velkém vesmíru.

0:8.12 (12.3) Působení Boha Sedmidílného se datuje od doby začátku organizování sedmi velkých vesmírů a v souvislosti s budoucím vývojem vytváření vnějšího prostoru se bude pravděpodobně stále rozšiřovat. Organizování těchto budoucích vesmírů na primárních, sekundárních, terciárních a kvartových úrovních prostoru progresivní evoluce bude nepochybně svědkem začátku nadsmyslového a absonitního přístupu k Božstvu.

IX. BŮH KONEČNÝ

0:9.1 (12.4) Tak, jak se Nejvyšší Bytost postupně vyvíjí z předcházejícího daru božskosti obsaženého v celkovém potenciálu energie a osobnosti velkého vesmíru, tak i Bůh Konečný vzniká z potenciálů božskosti nacházející se za hranicemi časoprostorových oblastí hlavního vesmíru. Aktualizování Konečného Božstva znamená absonitní sjednocování první empirické Trojice a naznačuje širší sjednocování Božstva na druhé úrovni tvořivé seberealizace. Toto vytváří osobitně-energetický ekvivalent vesmírného Božstva, které se empiricky aktualizuje v Rajských absonitních realitách na vznikajících hodnotových úrovních za hranicemi časoprostoru. Završení takového empirického objevování umožňuje všem tvorům času a prostoru, kteří dosáhli

absonitních úrovní prostřednictvím dokončené realizace Nejvyšší Bytosti a s pomocí Boha Sedmidílného, vykonávat předurčenou nejvyšší službu.

0:9.2 (12.5) Bůh Konečný je pojmenování působení osobního Božstva na božských absonitních úrovních a ve vesmírných nadčasových sférách a přesaženého prostoru. Konečnost je supernejvyšší vznikání Božstva. Bůh Nejvyšší je sjednocení Trojice pochopitelné konečným bytostem; Bůh Konečný je sjednocení Rajské Trojice pochopitelné absonitním bytostem

0:9.3 (13.1) Prostřednictvím mechanismu evolučního Božstva je Vesmírný Otec plně zapojen do úžasného a udivujícího aktu soustředění osobnosti a mobilizace energie božských hodnot reality konečnosti, absonity a dokonce absolutna na příslušných vesmírných smyslových úrovních.

0:9.4 (13.2) První tři osobnosti Božstva Ráje, existující ve věčné minulosti—Vesmírný Otec, Věčný syn a Nekonečný Duch—budou ve věčné budoucnosti doplněny empirickým aktualizováním přidružených evolučních Božstev—osobnostmi Boha Nejvyššího, Boha Konečného a pravděpodobně Boha Absolutního.

0:9.5 (13.3) Bůh Nejvyšší a Bůh Konečný, kteří se nyní vyvíjejí v empirických vesmírech, nejsou existencionální —nejsou věční v minulosti, ale jsou věční pouze v budoucnosti, v určeném čase a prostoru a transcendentálně podmíněné věčnosti. Oni jsou Božstva s nejvyšším, největším a možná nejvýše-největším vybavením, ale mají zkušenosti s historií vzniku vesmíru. Nikdy nebudou mít konec, ale začínali jako osobnosti. Oni jsou skutečným aktualizováním věčného a nekonečného

potenciálu Božstva, ale oni sami o sobě nejsou ani neomezeně věční, ani nekoneční.

X. BŮH ABSOLUTNÍ

0:10.1 (13.4) Existuje celá řada vlastností věčné reality Božstva Absolutního, které nemohou být v plném rozsahu vysvětleny časově-prostorové konečné mysli, ale aktualizace Boha Absolutního bude důsledkem sjednocení druhé empirické Trojice—Absolutní Trojice. Její vznik bude znamenat empirické uskutečnění absolutní božskosti, sjednocení absolutních významů na absolutních úrovních; ale my si nejsme jisti, zdali se jedná o zahrnutí všech absolutních hodnot, protože jsme nikdy nebyli informováni o tom, že Podmíněné Absolutno je rovnocenné Nekonečnosti. Osudy, ležící za úrovní konečného, jsou spojeny s absolutními významy a nekonečnou duchovností, a bez obou těchto neuskutečněných realit nemůžeme vytvořit absolutní hodnoty.

0:10.2 (13.5) Pochopení a dosažení Boha Absolutního je cílem všech superabsonitních bytostí, ale potenciál osobnosti a energie Božstva Absolutního přesahuje naše vnímání a my se rozpakujeme hovořit o takových realitách, které jsou tak daleko vzdáleny empirické aktualizaci.

XI. TŘI ABSOLUTNA

0:11.1 (13.6) Když sloučená mysl Vesmírného Otce a Věčného Syna, působící v Bohu Aktivním, uskutečnila vytvoření božského a středního vesmíru, Otec dosáhl vyjádření své myšlenky ve slově svého Syna a v činnosti jejich Společného Jednatele odělením své přítomnosti v Havoně od potenciálů nekonečnosti. A tyto neodhalené potenciály nekonečnosti

zůstávají prostorově ukryté v Neomezeném Absolutnu a božsky zahalené v Božstvu Absolutníma současně se tato dvě Božstva stávají jedním v působení Vesmírného Absolutna—neodhalenou jednotou Rajského Otce v nekonečnosti.

0:11.2 (13.7) Jak účinnost kosmické síly, tak i účinnost duchovní síly jsou v procesu postupného odhalování a uskutečňování, poněvadž obohacení všech druhů reality je ovlivněno empirickým růstem a vzájemným vztahem mezi empirickým poznáváním a existencionální podstatou Vesmírného Absolutna. Na základě vyrovnaného působení Vesmírného Absolutna, První Zdroj a Střed rozšiřuje sféry působení empirické energie, spojuje se se svými evolučním tvory a dosahuje rozšíření empirického Božstva na Nejvyšší, Konečnou a Absolutní úroveň.

0:11.3 (14.1) Když není možné rozlišit v plném rozsahu Božské Absolutno od Neomezeného Absolutna, jejich předpokládaná společná činnost, nebo koordinovaná přítomnost je označena jako akt Vesmírného Absolutna.

0:11.4 (14.2) 1. Božstvo Absolutní se zdá být všemocným aktivátorem, zatímco Neomezené Absolutno se jeví jako vševýkonný mechanizátor vrcholově sjednoceného a maximálně koordinovaného vesmíru vesmírů, dokonce všech vesmírů již vytvořených, vznikajících, anebo všech co budou teprve vytvořeny.

0:11.5 (14.3) Božstvo Absolutní nemůže reagovat, nebo alespoň nereaguje, na žádnou vesmírnou situaci způsobem, který by byl pod úrovní absolutna. Každá reakce Božstva Absolutního na jakoukoliv danou situaci se zdá, že je provedena pro blaho

všech stvořených věcí a bytostí, ale ne jenom v jejich přítomném stavu existence, ale také vzhledem k nekonečným možnostem v celé budoucí věčnosti.

0:11.6 (14.4) Božstvo Absolutní je ten potenciál, který byl oddělen od totální, nekonečné reality rozhodnutím svobodné vůle Vesmírného Otce a v mezích kterého probíhají všechny božské aktivity—jak existencionální, tak i empirické. Toto Podmíněné Absolutno je protipólem Neomezeného Absolutna, ale Vesmírné Absolutno, obsahující všechnen absolutní potenciál, je superdoplňkem pro obě Absolutna.

0:11.7 (14.5) 2. Neomezené Absolutno je neosobní, mimobožské a neboží. Proto Neomezené Absolutno postrádá osobnost, božskost a všechna práva stvořitele. Ani fakt ani pravda, ani zkušenost ani zjevení, ani filozofie ani sféra absonity nedovedou proniknout k podstatě a charakteru tohoto Absolutna, které nemá ve vesmíru žádná omezení.

0:11.8 (14.6) Ujasněme si to, že Neomezené absolutno je pozitivní realita prostupující velkým vesmírem a zřejmě, se stejnou prostorovou přítomností, se rozšiřuje dál do oblastí silových aktivit a předmateriálních evolucí v ohromujících rozlohách prostorových oblastí, které leží za hranicemi sedmi supervesmířů. Neomezené Absolutno není pouhý negativní filozofický pojem, který je založený na předpokladech metafyzických sofistek týkající se univerzálnosti, nadřazenosti a převahy nepodmíněné a neomezené podstaty. Neomezené Absolutno je pozitivní vesmírnou nadvládou v nekonečnosti; tato nadvláda je neomezená v prostoru a v síle, ale je určité podmíněna přítomností života, mysli, ducha a osobnosti a ještě

více je podmíněna reakcemi vůle a účelnými nařízeními Rajské Trojice.

0:11.9 (14.7) Jsme přesvědčeni o tom, že Neomezené Absolutno není nediferencovaným a všude se rozšiřujícím vlivem, který je buď srovnatelný s panteistickým pojetím metafyziky, nebo někdy s éterickými hypotézami vědy. Neomezené Absolutno je neohraničeno v aspektu síly a podmíněno Božstvem, ale my nechápeme plně vztah tohoto Absolutna k duchovním realitám vesmírů.

0:11.10 (14.8) 3. Vesmírné Absolutno—my logicky vyvozujeme, že bylo nevyhnutelným důsledkem absolutně dobrovolného činu Vesmírného Otce: rozdělení vesmírných realit do božích a nebožích— udělení či neudělení status osobnosti—hodnot. Vesmírné Absolutno je jevem Božstva svědčící o rozptýlení napětí vyvolané dobrovolným činem takto se oddělující vesmírné reality, a které působí jako společný koordinátor těchto souhrnů existencionálních potenciálních možností.

0:11.11 (15.1) Přítomnost napětí ve Vesmírném Absolutnu znamená vyrovnání rozdílnosti mezi boží realitou a neboží realitou spočívající v odtržení dynamiky svobodné vůle božskosti od nehybnosti neomezené nekonečnosti.

0:11.12 (15.2) Stále si pamatujte: Potenciální nekonečnost je absolutní a neoddělitelná od věčnosti. Skutečná nekonečnost v čase nemůže nikdy být ničím jiným, než částečnou a proto musí být neabsolutní; a ani nekonečnost skutečné osobnosti nemůže být absolutní, kromě toho, když je v neomezeném Božstvu. A je to tento rozdíl potenciálu nekonečnosti v Neomezeném Absolutnu a Božstvu Absolutním, který dělá Vesmírné

Absolutno věčným a tímto vytváří kosmické podmínky pro materiální vesmíry v prostoru a duchovní podmínky pro konečné osobnosti v čase.

0:11.13 (15.3) Konečnost může spolužít v kosmu současně s Nekonečností pouze proto, že asociační přítomnost Vesmírného Absolutna tak dokonale vyrovnává napětí mezi časem a věčností, konečností a nekonečností, realitou potenciální a realitou skutečnou, Rájem a prostorem, člověkem a Bohem. Asociačně Vesmírné Absolutno vytváří totožnost oblasti progresivně evoluční reality existující v čase a prostoru a subnekonečného projevu Božstva ve vesmírech za hranicemi času a prostoru.

0:11.14 (15.4) Vesmírné Absolutno je potenciál staticky-dynamického Božstva, které se může funkčně realizovat jako konečno-absolutní hodnoty na úrovních času a věčnosti a jako možnost společného empiricko-existencionálního přístupu. Tento nepochopitelný aspekt Božstva může být statický, potenciální a asociační, ale není empiricky tvořivý, nebo evoluční ve vztahu k inteligentním bytostem působících nyní v hlavním vesmíru.

0:11.15 (15.5) Absolutno. Dvě Absolutna— podmíněné a neomezené—ačkoliv z pohledu myslících tvorů se mohou očividně jevit odlišně ve svých funkcích, jsou dokonale a božsky spojena ve Vesmírném Absolutnu a Vesmírným Absolutnem. V konečném součtu a v výsledném začlenění, všichni tři jsou jedním Absolutnem. Na subnekonečných úrovních jsou funkčně odlišena, ale v nekonečnosti jsou JEDEN.

0:11.16 (15.6) My nikdy nepoužíváme výraz Absolutno jako popření něčeho, nebo jako odmítnutí všeho. Ani nepovažujeme Vesmírné Absolutno jako sebe určující, jakési panteistické a neosobní Božstvo. Ve všem, co patří k vesmírné osobnosti, je Absolutno přesně limitováno Trojicí a ovládáno Božstvem.

XII. TROJICE

0:12.1 (15.7) Původní a věčná Rajská Trojice je existencionální a byla nezbytná. Tato nikdy nezačínající Trojice byla neodmyslitelně spojena s faktem oddělení osobního a neosobního svobodným, ničím nespoutaným rozhodnutím Otce a realizovaným tehdy, když jeho osobní vůle sladila tyto zdvojené reality prostřednictvím mysli. Trojice posthavonského období jsou empirické—jsou nedílnou součástí ve vytvoření dvou subabsolutních a evolučních úrovní energeticky-osobního projevu ve velkém vesmíru.

0:12.2 (15.8) Rajská Trojice—věčné spojení Božstev Vesmírného Otce, Věčného Syna a Nekonečného Ducha—je existencionální v realitě, ale její veškerý potenciál je empirický. Proto tato Trojice tvoří jedinou realitu Božstva zahrnující nekonečnost, a proto dochází k vesmírným jevům aktualizace Boha Nejvyššího, Boha Konečného a Boha Absolutního.

0:12.3 (15.9) První a druhá empirická Trojice—Trojice posthavonského období—nemohou být nekonečné, protože obsahují odvozená Božstva, Božstva vyvinutá cestou empirické aktualizace realit, stvořených, nebo vzniknuvších díky existencionální Rajské Trojici. Nekonečnost božskosti je

neustále obohacována, ne-li rozšiřována, konečnou a absonitní zkušeností tvorů a Stvořitele.

0:12.4 (16.1) Trojice jsou pravdami vztahu a fakta společného projevu Božstva. Činnosti Trojice zahrnují reality Božstva a reality Božstva stále usilují o ztělesnění a projevení se v osobnosti. Bůh Nejvyšší, Bůh Konečný a dokonce i Bůh Absolutní jsou proto božskou nevyhnutelností. Tato tři empirická Božstva byla potenciální v existencionální Trojici—Rajské Trojici, ale jejich objevení se ve vesmíru jako energetické osobnosti je částečně závislé na jejich vlastním empirickém působení v energetických vesmírech a v energetických osobnostech a částečně na dosažených empirických úrovních Stvořitelů a Trojic posthavonského období.

0:12.5 (16.2) Dvě empirické Trojice posthavonského období, Konečná a Absolutní, se nyní plně neprojevují; jsou v procesu vesmírné realizace. Tato přidružená Božstva mohou být popsána následovně:

0:12.6 (16.3) 1. Konečná Trojice, nyní se nachází ve stadiu vývoje a nakonec se bude skládat z Nejvyšší Bytosti, Nejvyšších Stvořitelů a absonitních Architektů Hlavního Vesmíru—těch jedinečných vesmírných plánovačů, kteří nejsou ani stvořitelé ani tvorové. Bůh Konečný se nakonec nevyhnutelně zenergetizuje a ztělesní v důsledku Božského sjednocení této empirické Konečné Trojice v rozšiřující se aréně téměř neohrazeného hlavního vesmíru.

0:12.7 (16.4) 2. Absolutní Trojice—druhá empirická Trojice—nyní se nachází v procesu aktualizace a bude složena z Boha

Nejvyššího, Boha Konečného a neodhaleného Vykonavatele Vesmírného Osudu. Tato Trojice působí na obou úrovních—osobní a nadosobní a dokonce sahá až k hranicím neosobní úrovně a její sjednocení v univerzálnost udělá Absolutní Božstvo empirickým.

0:12.8 (16.5) KonečnáTrojice naplňuje své empirické sjednocování, ale my opravdu zpochybňujeme takovou možnost plného sjednocení Absolutní Trojice. Nicméně, naše pojetí věčné Rajské Trojice je stále platnou připomínkou, že trinitizováním Božstva se může dosáhnout něčeho, co je jinak nedosažitelné; a z toho důvodu předpokládáme, že se někdy objeví Nejvyšší-Konečný a možné trinitizování-realizování Boha Absolutního.

0:12.9 (16.6) Filozofové vesmírů postulují Trojici Trojic—existencionálně-empirickou Trojicí Nekonečnosti, ale nejsou schopni předvídat její ztělesnění; pravděpodobně by se mohla rovnat osobě Vesmírného Otce na pojmové úrovni JÁ JSEM. Ale bez ohledu na toto všechno je prvotní Rajská Trojice potenciálně nekonečná, protože Vesmírný Otec je skutečně nekonečný.

0:12.10 (16.7) POZNÁMKA

0:12.11 (16.8) Při sestavování následujících dokumentů líčících osobnost Vesmírného Otce a vlastnosti jeho Rajských společníků a také při pokusu popsat dokonalý střední vesmír a sedm obíhajících supervesmírů, my budeme vedeni mandátem supervesmírných vládců, který nám přikazuje, abychom ve veškerém našem úsilí odhalit pravdu a sladit nezbytné znalosti, dávali přednost nejvyšším existujícím lidským pojmům, které se vztahují k vysvětlovaným tématům. Naprosté odhalení

můžeme použít pouze tehdy, když vysvětlovaný pojem nemá a neměl odpovídající vyjádření v lidské paměti.

0:12.12 (17.1) Následující planetární odhalení boží pravdy trvale zahrnují nejvyšší existující pojmy duchovních hodnot jako součást nového a zvětšeného souladu planetárního vědění. Proto, při vytváření tohoto vyprávění o Bohu a jeho vesmírných společnicích, jsme vybrali jako základ pro tyto kapitoly více než jeden tisíc lidských pojmů představující ty nejušlechtlejší a nejpokročilejší planetární vědomosti duchovních hodnot a vesmírných významů. V těch případech, kdy tyto lidské pojmy, shromážděné od Bohaznalých smrtelníků minulosti a přítomnosti, jsou nedostačující pro popsání pravdy tak, jak je nám nařízeno ji odhalit, my je budeme bez váhání doplňovat a pro tento účel budeme vycházet z naší vlastní, vyšší znalosti reality a božskosti Rajských Božstev a míst jejich pobytu—transcendentních vesmírů.

0:12.13 (17.2) My jsme si plně vědomi složitosti našeho úkolu; připouštíme nemožnost dokonale přeložit jazyk božských a věčných pojmů do symbolů jazyka konečných pojmů smrtelné mysli. Ale my víme, že v lidské mysli spočívá fragment Boha a že s lidskou myslí setrvává Duch Pravdy a my ještě víme, že tyto duchovní síly společně usilují pomoci materiálnímu člověku pochopit realitu duchovních hodnot a porozumět filozofii vesmírných významů. Ale ještě s větší jistotou víme, že tyto duchovní síly Božské Přítomnosti jsou schopny pomoci člověku přijmout všechny pravdy přispívající ke zvětšení trvale se vyvíjející reality osobní náboženské zkušenosti—uvědomění si Boha.

[Sestaveno Božským Radou Orvontonu, představeným sboru supervesmírných osobností, přidělených na Urantii vylíčit pravdu o Rajských Božstvech a vesmíru vesmírů.]

Kniha Urantia

Díl I. Střední vesmír a supervesmír

Kapitola 1 Vesmírný Otec

1:0.1 (21.1) Vesmírný Otec je Bůh všeho tvorstva, Prvotní Zdroj a Střed všech věcí a bytostí. Předně myslete na Boha jako na stvořitele, potom jako na dohlázeatele a nakonec jako na nekonečného udržovatele. Pravda o Vesmírném Otci se začala lidstvu odhalovat se slovy proroka: „Bože, jsi jediný a nikdo jiný není vedle tebe. Ty jsi stvořil nebesa a nebesa nebes se všemi jejich armádami; ty je chráníš a vládneš nad nimi. Syny Božími byly stvořeny vesmíry. Tvůrce se zahaluje světlem jako šatem a prostírá nebesa jako oponu.“ Pouze toto pojetí Vesmírného Otce—jediný Bůh namísto mnoha bohů—umožnilo smrtelnému člověku pochopit Otce jako božského tvůrce a nekonečného vládce.

1:0.2 (21.2) Nesčetné množství planetárních systémů byly vytvořeny proto, aby byly nakonec obydleny velkým množstvím rozmanitých druhů inteligentních tvorů—bytostí, které by jsou schopny poznat Boha, přijímat jeho božskou lásku a milovat ho za to. Vesmír vesmírů je dílem Boha a obytným místem pro jeho různorodé tvory. „Bůh stvořil nebesa

a vytvořil zemi; ne nadarmo zřídil a uvedl do chodu vesmír a stvořil tento svět; on ho vytvořil, aby byl obydlen.“

1:0.3 (21.3) Všechny osvětlené světy uznávají a ctí Vesmírného Otce—věčného tvůrce a nekonečného udržovatele všeho tvoření. Myslíci tvorové velkého množství vesmírů vstoupili na dlouhou, dlouhou cestu k Ráji—vzrušující úsilí věčného dobrodružství na cestě k dosažení Boha-Otce. Nadsmyslovým cílem dětí času je nalézt věčného Boha, pochopit božskou podstatu a poznat Vesmírného Otce. Boha si uvědomující tvorové mají jenom jednu nejvyšší touhu, pouze jedno trvalé přání a to je, stát se v jejich sférách tím, čím je on v jeho Rájské dokonalosti osobnosti a v jeho vesmírné sféře spravedlivé svrchovanosti. Od Vesmírného Otce, který obývá věčnost, přichází nejvyšší nařízení: „Buďte dokonalí tak, jak jsem dokonalý já.“ S láskou a soucitem, po věky a přes vesmíry roznášejí poslové Ráje toto nabádání a dokonce s ním přicházejí k takovým nevyvinutým tvorům živočišného původu, jako jsou lidské rasy Urantie.

1:0.4 (22.1) Tento velkolepý a univerzální příkaz usilovat o dosažení dokonalosti božskosti je nejzákladnější povinností a měl by být nejvyšším cílem pro všechny bojující tvory—výtvořené Boží dokonalosti. Tato možnost dosažení božské dokonalosti je konečným a zaručeným osudem pro věčný duchovní růst člověka.

1:0.5 (21.2) Smrtelníci Urantie mohou stěží doufat, že budou dokonalí ve smyslu nekonečnosti, ale je naprosto možné, že lidské bytosti začínající svoji cestu, tak jak je tomu na této planetě, dosáhnou nebeského a božského cíle, který pro smrtelného člověka stanovil nekonečný Bůh; a když uspějí a

dosáhnou tento cíl, budou ve všem, co náleží k seberealizaci a rozvoji myšlení, tak naplnění v jejich sférách božské dokonalosti, jako sám Bůh v jeho sférách nekonečnosti a věčnosti. Taková dokonalost nemusí být univerzální v materiálním smyslu, nemusí být neomezená v intelektuálním chápání, nebo konečná v duchovním poznání, ale je konečná a úplná ve všech konečných aspektech božské vůle, dokonalosti osobní motivace a uvědomění si Boha.

1:0.6 (22.3) Toto je pravý význam toho božského přikázání: „Bud’te dokonalí tak, jak jsem dokonalý já,“ které stále vybízí smrtelného člověka jít kupředu, a které ho přivolává ke středu v tom dlouhém a vzrušujícím úsilí dosáhnout vyšší a vyšší úrovně duchovních hodnot a skutečných vesmírných významů. Toto povznášející hledání Boha vesmírů je největším dobrodružstvím obyvatel všech světů v čase a prostoru.

1. Jméno Otce

1:1.1 (22.4) Ze všech jmen, pod kterými je Bůh Otec znám ve všech vesmírech, jsou ta, která ho označují jako Prvotní Zdroj a Vesmírný Střed nejčastěji používaná. Prvotní Otec je znám pod různými jmény v rozmanitých vesmírech a v rozdílných sektorech toho samého vesmíru. Jména, která přidělují tvorové Tvořiteli závisí hodně na jejich pojetí Tvořitele. Prvotní Zdroj a Vesmírný Střed se nikdy neodhalil svým jménem, pouze svojí podstatou. Jestli věříme, že jsme děti tohoto Tvořitele, tak je zcela přirozené, že ho nakonec budeme nazývat Otcem. Ale toto jméno je naše vlastní volba a vychází z uznání našeho osobního vztahu s Prvotním Zdrojem a Středem.

1:1.2 (22.5) Vesmírný Otec nikdy nenařizuje inteligentně myslicím tvorům ve vesmírech žádnou formu povinného uznávání, formálního uctívání, nebo otrocké služby. Evoluční obyvatelé světů v čase a prostoru musí sami—v jejich vlastních srdcích—Otce poznat, milovat ho a dobrovolně ho ctít. Stvořitel odmítá vynucováním, nebo přesvědčováním si podrobit duchovní svobodnou vůli materiálních tvorů. Milující oddanost lidské vůle konat a naplňovat vůli Boží je největším dobrovolným lidským darem Bohu; ve skutečnosti, takové zasvěcení tvorů vytvoří jediný možný lidský dar opravdové hodnoty pro Rajského Otce. V Bohu člověk žije, pohybuje se a má v něm svoje bytí; neexistuje nic, co člověk může Bohu dát, kromě jeho rozhodnutí řídit se Boží vůlí a taková rozhodnutí, ovlivněna inteligentní vůlí vesmírných tvorů, tvoří opravdovost skutečné úcty, která je plně dostačující pro láskou ovládanou podstatu Otce Tvořitele.

1:1.3 (22.6) Jakmile jste se si opravdově uvědomili podstatu Boha a poté co jste skutečně objevili vznešeného Tvořitele, začínáte pozorovat přítomnost a působení vnitřního božského kontrolora a potom, v souladu s vaším osvícením a v souladu se způsobem a metodou, kterými vám božští Synové zjevili Boha, najdete jméno pro Vesmírného Otce, které bude dostatečně vyjadřovat vaši představu o Prvotním Velkém Zdroji a Středu. A tak, v rozdílných světech a rozmanitých vesmírech, je Tvořitel znám pod četnými jmény, která mají ve své podstatě stejný význam, ale pokud jde o slova a symboly, tak každé jméno má svůj rozsah a hloubku pevně zasazené v srdcích jeho tvorů jakéhokoliv daného světa.

1:1.4 (23.1) Blízko středu vesmíru vesmírů je Vesmírný Otec všeobecně znám pod jmény, jejichž význam může být chápán jako Prvotní Zdroj. Ve vzdálenějším prostoru od středu vesmíru vesmírů se pro pojmenování Vesmírného Otce stále častěji používá výraz znamenající Vesmírný Střed. Ještě dále od středu vesmíru vesmírů, v oblasti tvoření hvězd, tak jako v řídicím centru vašeho lokálního vesmíru, je znám jako Prvotní Tvořivý Zdroj a Božský Střed. V jednom blízkém souhvězdí je Bůh nazýván Otcem Vesmírů. V jiném souhvězdí se jmenuje Nekonečný Udržovatel a dál na východ Božský Dohlížitel. Byl také pojmenován jako Otec Světla, Dar Života a Všemohoucí.

1:1.5 (23.2) Na těch světech, kde jeden z Rajských Synů prožil život v lidském těle, je Bůh obecně známý pod jménem naznačující osobní vztah, něžný cit a otcovskou oddanost. V řídicím centru vašeho souhvězdí je Bůh nazýván Vesmírným Otcem a na rozmanitých planetách vaší lokální soustavy obydlených světů je nazýván různými jmény jako Otec Otců, Rajský Otec, Havonský Otec a Duchovní Otec. Ti, kteří znají Boha skrze zjevení Rajských Synů v lidském těle, podlehnou nakonec citovému kouzlu bezprostředního vztahu bytosti a Tvořitele a nazývají Boha „náš Otec“.

1:1.6 (23.3) Na planetě s pohlavně pudovými tvory, ve světě, kde impulsy rodičovských emocí jsou vrozeny v srdcích inteligentních bytostí, výraz Otec se stal velmi výmluvným a vhodným jménem pro věčného Boha. Na vaší planetě, Urantii, je nejvíce známo a všeobecně přijímáno jméno Bůh. Avšak jméno, které je mu dáváno má malý význam; důležité je, abyste ho znali a snažili se být jako on. Vaši proroci minulosti ho

právem nazývali „věčným Bohem“ a hovořili o něm jako o někom, kdo „obývá věčnost“.

2. Realita Boha

^{1:2.1 (23.4)} Bůh je základní realita ve světě ducha; Bůh je zdrojem pravdy ve sférách myšlení; Bůh sám sebou pokrývá vše, co existuje v materiálních světech. Pro všechny stvořené rozumové bytosti je Bůh osobnost a pro vesmír vesmírů je Prvotní Zdroj a Střed věčné reality. Bůh se nepodobá ani člověku, ani stroji. Prvotní Otec je všeobecný duch, věčná pravda, nekonečná realita a otcovská osobnost.

^{1:2.2 (23.5)} Věčný Bůh je nekonečně více než idealizovaná realita, nebo ztělesněný vesmír. Bůh není jednoduše nejvyšší touhou člověka, objektivní předmět smrtelného hledání. Bůh ani není pouze pojmem, potenciální silou spravedlnosti. Vesmírný Otec není synonymem pro přírodu, ani není ztělesněným zákonem přírody. Bůh je transcendentní realita, a není jenom tradičním pojetím nejvyšších hodnot. Bůh není psychologickým ohniskem duchovních významů, a ani není „nejušlechtilejším výtvořem člověka“. V lidských myslích Bůh může být kterýmkoliv, nebo všemi z těchto pojmů, ale on je víc. On je ochráncem a milujícím Otcem pro všechny ty, kteří dosáhli duchovní vyrovnanosti na zemi a pro ty, kteří touží poznat posmrtný život.

^{1:2.3 (24.1)} V lidské zkušenosti je skutečnost existence Boha demonstrována pobývající božskou přítomností v člověku, duchovním Monitorem seslaným z Ráje, aby žil ve smrtelné mysli člověka a tam pomáhal při vývoji nesmrtelné duše získat

věčný život. Tři empirické úkazy odhalují přítomnost tohoto božského Ladiče v lidské mysli:

1:2.4 (24.2) 1. Intelektuální schopnost poznání Boha—uvědomování si Boha.

1:2.5 (24.3) 2. Duchovní potřeba objevit Boha—hledání Boha.

1:2.6 (24.4) 3. Touha osobnosti být jako Bůh—upřímné přání naplňovat vůli Otce.

1:2.7 (24.5) Přítomnost Boha nemůže být nikdy prokázána vědeckým experimentem, nebo teoretickým zdůvodněním logické dedukce. Bůh může být pochopen pouze na základě lidské zkušenosti; nicméně, pravdivé pojetí reality Boha je přijatelné v logice, základem pro filozofii, nezbytné pro náboženství a nepostradatelné pro jakoukoliv naději na věčný život.

1:2.8 (24.6) Ti, kteří si uvědomují Boha, poznali opravdovost jeho přítomnosti na svých zkušenostech; a takoví smrtelníci, kteří si uvědomují Boha, získali ze své osobní zkušenosti jediný pozitivní důkaz o existenci živého Boha, který může lidská bytost poskytnout jiné lidské bytosti. Demonstrovat existenci Boha je zcela za hranicemi všech možností, kromě přímého kontaktu mezi lidskou myslí uvědomující si Boha a boží přítomností Ladiče Myšlení, který obývá smrtelnou mysl a je věnován člověku jako nezávazný dar Vesmírného Otce.

1:2.9 (24.7) Teoreticky si můžete představovat Boha jako Tvořitele a je to on, kdo osobně stvořil Ráj a střední vesmír dokonalosti, ale vesmíry času a prostoru byly všechny vytvořeny a

organizovány Rajskými sbory Synů Tvořitelů. Vesmírný Otec osobně nestvořil lokální vesmír Nebadon; ten vesmír, ve kterém žijete, je výtvozem jeho Syna Michaela. Ačkoliv Otec osobně nestvořil evoluční vesmíry, osobně je kontroluje prostřednictvím mnoha různých vesmírných vztahů a zajišťuje jejich projevení se ve fyzikálních, intelektuálních a duchovních energiích. Bůh Otec je osobní stvořitel vesmíru Ráj a ve spojení s Věčným synem stvořil všechny ostatní osobní Tvořitele vesmírů.

1:2.10 (24.8) Jako fyzický kontrolor v materiálním vesmíru vesmírů, Prvotní Zdroj a Střed ve svém působení používá model věčného Ostrova Ráj a prostřednictvím tohoto středu gravitace věčný Otec provádí kontrolu nad všemi fyzikálními úrovněmi a to rovnoměrně ve středním vesmíru a ve všech ostatních vesmírech prostoru. Jako mysl, Bůh působí v Božstvu Nekonečného Ducha; jako duch, Bůh se projevuje v osobě Věčného Syna a v osobách božských dětí Věčného Syna. Tento vzájemný vztah Prvotního Zdroje a Středu s rovnocennými Osobami a Absolutny Ráje ani v nejmenším nebrání bezprostřednímu osobnímu vlivu Vesmírného Otce na všechna stvoření a na všech jejich úrovních. Prostřednictvím přítomnosti částic svého ducha, Otec Tvořitel udržuje přímý kontakt se svými dětmi t vory a vytvořenými vesmíry.

3. Bůh je Vesmírný Duch

1:3.1 (25.1) „Bůh je duch“. On je vesmírná duchovní přítomnost. Vesmírný Otec je nekonečná duchovní realita; on je „nejvyšší, věčný, nesmrtelný, neviditelný a jediný opravdový Bůh. Ačkoliv jste „potomci Boží“, neměli byste si myslet, že Otec se vám podobá svojí tělesnou konstitucí, protože vám bylo

řeceno, že jste byli stvořeni „k obrazu jeho“—obdarování Tajemnými Monitory vyslanými z centrálního bydlíště jeho věčné přítomnosti. Duchovní bytosti jsou opravdové, bez ohledu na to, že jsou pro lidské oko neviditelné a nemají ani tělo, ani krev.

^{1:3.2 (25.2)} Řekl starověký prorok: „Hle, On projde kolem mne a já ho nevidím; obchází kolem mne a já ho nevnímám.“ Můžeme neustále sledovat činnost Boha, můžeme si plně uvědomovat materiální důkazy jeho velkolepého řízení, ale jen výjimečně můžeme pohlédnout na viditelný projev jeho božskosti a dokonce ani nespatříme přítomnost jeho ducha, jím poslaného pro pobývání v lidech.

^{1:3.3 (25.3)} Vesmírný Otec není neviditelný proto, že se skrývá před nižšími tvory materialisticky handicapovanými a s omezenými duchovními schopnostmi. Ta situace je spíše taková: „Nemůžete uvidět moji tvář, poněvadž žádný smrtelník mne nemůže uvidět a zůstat živý.“ Nikdo ze smrtelníků nemůže spatřit duchovního Boha a zachovat si smrtelné bytí. Velkolepost a duchovní oslnivost přítomnosti božské osobnosti je nedosažitelná pro nižší skupiny duchovních bytostí, nebo jakéhokoli řádu materiálních osobností. Duchovní záření osobní přítomnosti Otce je „světlo, ke kterému se žádný smrtelný člověk nemůže přiblížit; které žádný materiální tvor nikdy neviděl a nikdy neuvidí.“ Ale není nutné uvidět Boha tělesnými očima, abychom ho spatřili viděním víry oduševnělé mysli.

^{1:3.4 (25.4)} Duchovní podstata Vesmírného Otce je v plné míře sdílena s jeho koexistentním „já“, Věčným Synem Ráje. Jak Otec, tak i Syn, stejným způsobem sdílejí vesmírný a věčný

duch plně a bezvýhradně s jejich společnou, rovnocennou osobností, Nekonečným Duchem. Boží duch, v sobě i sám o sobě, je absolutní, v Synovi je neomezený, v Duchovi je všeobecný a ve všech a skrze nich všechny je nekonečný.

1:3.5 (25.5) Bůh je univerzální duch; Bůh je všeobecná vesmírná osoba. Nejvyšší osobní realitou konečného tvoření je duch; nejvyšší realitou osobního kosmu je absonitní duch. Pouze úrovně nekonečnosti jsou absolutní a pouze na takových úrovních se uskuteční konečná jednota mezi hmotou, myslí a duchem.

1:3.6 (25.6) Ve vesmírech je Bůh Otec, potenciálně, hlavním vládcem hmoty, myslí a ducha. Prostřednictvím jeho dalekosáhlé osobní sféry Bůh jedná přímo pouze s osobnostmi jeho rozlehlého světa tvorů vlastní vůle, ale mimo Ráj je Bůh dostupný pouze v přítomnosti jeho fragmentovaných entit—Boží vůle ve vesmírech. Tento Rajský duch, který pobývá v myslích smrtelníků času a tam podporuje vývoj nesmrtelné duše věčně žijících tvorů, obsahuje v sobě podstatu a božskost Vesmírného Otce. Ale myslí těchto evolučních tvorů mají původ v lokálních vesmírech a musí získat božskou dokonalost uskutečněním empirických transformací, které vedou k duchovní vyspělosti, což je nevyhnutelný výsledek volby tvorů naplňovat vůli nebeského Otce.

1:3.7 (26.1) Ve vnitřní zkušenosti člověka je mysl spojena s hmotou. Takové materiální spojení myslí nemůže přežít fyzickou smrt. Metoda pro věčný život je obsažena v těch změnách lidské vůle a těch transformací smrtelné myslí, pomocí kterých se duch postupně stává učitelem p Boha uvědomělého intelektu a nakonec jeho duchovním průvodcem.

Takový vývoj lidské mysli, od spojení s hmotou po spojení s duchem, vyústí k přeměně potenciálně duchovních aspektů lidské mysli v morontialní reality nesmrtelné duše. Smrtelná mysl podřízená hmotě je určena stát se více materiální a následovně se dostaví konečný zánik osobnosti; smrtelná mysl podvolená duchu je určena stát se více duchovní a nakonec dosáhne jednoty s věčným a božským duchovním průvodcem a tímto způsobem získá věčný život a věčnou osobní existenci.

1:3.8 (26.2) Já přicházím od Věčného, a opakovaně se vracím do přítomnosti Vesmírného Otce. Já znám skutečnost a osobnost Prvotního Zdroje a Středu, Věčného a Vesmírného Otce. Já vím, že i když je velký Bůh absolutní, věčný a nekonečný, je také dobrý, božský a soucitný. Já znám pravdivost významných prohlášení: „Bůh je duch“ a „Bůh je láska“, a tyto dvě vlastnosti jsou zcela úplně odhaleny ve vesmíru ve Věčném Synovi.

4. Mystérium Boha

1:4.1 (26.3) Nekonečnost dokonalosti Boha je taková, že z něho dělá věčné mystérium. A největší ze všech nepochopitelných mystérií o Bohu je úkaz božské existence ve smrtelných myslích. Způsob, jakým Vesmírný Otec pobývá s tvory času a prostoru je největší ze všech vesmírných záhad; božská přítomnost v mysli člověka je záhadou všech záhad.

1:4.2 (26.4) Fyzická těla smrtelníků jsou „chrámy Boží“. Přestože Vládnoucí SynovéTvořitelé přicházejí na jejich obydlených světech do těsné blízkosti tvorů a „přitahují k sobě všechny lidi“; ačkoliv „stojí přede dveřmi“ lidského vědomí a „klepou“ a rádi by vešli ke všem, kteří „otevřou dveře svých

srdcí“; ačkoliv existuje toto intimní osobní spojení mezi Syny Tvořiteli a jejich smrtelnými tvory, přesto ještě mají smrtelní lidé od samotného Boha něco, co v nich opravdu pobývá; a proto jsou jejich těla chrámy.

1:4.3 (26.5) Když tady dole skončíte, když v přechodné podobě ukončíte vaši pouť tady na zemi, když vaše zkušební cesta v lidském těle bude skončena, když se prach, ze kterého se skládá smrtelná tělesná schránka, „vrátí do země odkud vzešel“, pak se odhalí, že pobývajícím „Duch se vrátí k Bohu, který ho daroval.“ V každé smrtelné bytosti na této planetě pobývá fragment Boha, seslaná část božskosti. Nemáte na ni zatím ještě vlastnické právo, ale je záměrně naplánována zůstat s vámi, jestliže přežijete smrtelný život.

1:4.4 (26.6) Jsme neustále konfrontováni s touto záhadou, která obklopuje Boha; rozpačitě vnímáme stále více se odhalující panorama pravdivosti jeho neomezené laskavosti, nekonečného soucit, nesrovnatelné moudrosti a nádherného charakteru.

1:4.5 (26.7) Mystérium Boha spočívá v průvodních rozdílech, které existují mezi konečností a nekonečností, dočasným a věčným, tvorem času a prostoru a Vesmírným Tvořitelem, materiálním a duchovním, nedokonalostí člověka a dokonalostí Rajského Božstva. Bůh vesmírné lásky se sám neomylně projevuje v každém z jeho tvorů až do velikosti, kterou je tvor schopen duchovně pochopit a porozumět hodnotám božské pravdy, krásy a dobrotivosti.

1:4.6 (27.1) Ve všech sférách a v každém světě vesmíru vesmírů, všem duchovním bytostem a všem smrtelným tvorům

Vesmírný Otec zjevuje svoji dobrotivost a božskost v celé své velikosti, aby byl rozpoznán, nebo pochopen těmito duchovními bytostmi, anebo těmito smrtelnými tvory. Bůh je k osobám nestranný, a to jak k duchovním tak i k materiálním. Božská přítomnost, ze které se všechny děti ve vesmíru mohou radovat v každém daném okamžiku, je omezena pouze duševní schopností takového tvora rozpoznat a přijmout duchovní skutečnosti nadmateriálního světa.

1:4.7 (27.2) Jako realita v duchovní zkušenosti člověka, Bůh není záhadou. Ale když se učiní pokus objasnit reality duchovního světa fyzickým myslím materiálního druhu, vznikají záhady: záhady tak nevyzpytatelné a tak hluboké, že pouze síla víry Boha poznavšího smrtelníka může dosáhnout filozofického zázraku—poznání Nekonečnosti konečností, rozpoznání věčného Boha evolučními smrtelníky materiálních světů času a prostoru.

5. Osobnost Vesmírného Otce

1:5.1 (27.3) Nedovolte, aby velikost Boha, jeho nekonečnost, zastřela, nebo zastínila jeho osobnost. „Kdo plánoval ucho, neuslyší? Kdo vytvořil oko, neuvidí?“ Vesmírný Otec je vrchol božské osobnosti; on je původ a cíl osobností ve všech světech. Bůh je jak nekonečný, tak i osobní; on je nekonečná osobnost. Otec je opravdová osobnost, nehledě na to, že nekonečnost jeho osoby činí navždy nemožné plně pochopit Otce materiálními a konečnými bytostmi.

1:5.2 (27.4) Bůh je mnohem víc než osobnost, která je chápána lidskou myslí; on je dokonce mnohem víc, než jakýkoliv možný pojem nadlidskosti. Ale je to zcela zbytečné hovořit o

takových nepochopitelných pojmech božské osobnosti s materiálními tvory, jejichž maximální chápání reality bytí se skládá z představy a ideálu osobnosti. Nejvyšší možná představa Vesmírného Tvořitele materiálním tvorem je obsažena v duchovních ideálech povznesené představy o ideální osobnosti. I když možná víte, že Bůh musí být mnohem víc, než je lidský pojem osobnosti, tak rovněž dobře víte, že Vesmírný Otec rozhodně nemůže být nic menšího, než věčná, nekonečná, opravdová, dobrá a obdivuhodná osobnost.

1:5.3 (27.5) Bůh se neskrývá před žádným ze svých tvorů. On je nepřístupný pro tolik řádů bytostí pouze proto, že „pobývá ve světle, ke kterému se žádná materiální bytost nemůže přiblížit.“ Nezměrnost a velkolepost božské osobnosti je mimo chápání nedokonalé mysli evolučních smrtelníků. On „odměřuje vody ve své dlani, vesmír měří rozpětím své ruky. Je to on, kdo sedí nad obvodem země, kdo roztahuje nebesa jako oponu a rozprostírá je jako vesmírné obydlí pro pobývání. „Pozvedněte váš zrak nahoru a pohleďte na toho, kdo vytvořil všechny tyto věci, kdo přivádí jejich světy počtem a všechny nazývá jejich jmény“; a proto je pravdou že „neviditelné věci Boží jsou částečně chápány věcmi, které jsou tvořeny.“ Vy, takoví jací jste dnes, musíte poznat neviditelného Tvůrce prostřednictvím jeho mnohotvárného a rozmanitého tvoření, a také prostřednictvím zjevení a pomáhání jeho synů a jejich početných podřízených.

1:5.4 (28.1) Ačkoliv materiální smrtelníci nemohou spatřit osobu Boha, měli by se radovat z ujištění, že je určitě osoba; měli by svojí vírou přijmout pravdu, která zobrazuje Vesmírného Otce jak moc miloval svět a poskytl jeho nižším obyvatelům věčný

duchovní vývoj a jakou má „radost ze svých dětí.“ Bůh nepostrádá žádnou z těch nadlidských a božských vlastností, které vytvářejí dokonalou, věčnou, milující a nekonečnou osobnost Tvořitele.

1:5.5 (28.2) V lokálních světech (s výjimkou osazenstva supervesmírů) Bůh nemá žádné osobní, nebo domovní zastoupení, kromě Rajských Synů Tvořitelů, kteří jsou otci obydlených světů a vládci lokálních vesmírů. Kdyby víra tvora byla naprostá, tak by s určitostí věděl, že když spatřil Syna Tvořitele, tak spatřil Vesmírného Otce; při hledání Otce by neměl chtít, nebo očekávat, že uvidí někoho jiného, než Syna. Smrtelný člověk prostě nemůže uvidět Boha dokud nedocílí úplnou duchovní transformaci a skutečně dosáhne Ráj.

1:5.6 (28.3) Vlastnosti Rajských Synů Stvořitelů neobsahují všechen neomezený potenciál vesmírného absolutna nekonečné podstaty Prvotního Velkého Zdroje a Středu, ale Vesmírný Otec je v každém smyslu božsky přítomen v Synech Tvořitelích. Otec a jeho Synové jsou jeden. Tito Rajští Synové řádu Michaela jsou dokonalé osobnosti, jsou dokonce modelem pro všechny osobnosti lokálního vesmíru, od Jasné Ranní Hvězdy směrem dolů až k nejnižším lidským tvorům progresivní živočišné evoluce.

1:5.7 (28.4) Bez Boha, bez velké a střední osoby Božstva, v celém obrovském vesmíru vesmírů by nebyla osobnost. Bůh je osobnost.

1:5.8 (28.5) Nehledě na to, že Bůh je věčná síla, vznešená přítomnost, nadmyslový ideál a dokonalý duch, i když je on toto všechno a určitě mnohem víc, nicméně, on je opravdově a

trvale dokonalá osobnost Tvořitele, která může „znát a být poznána,“ která může „milovat a být milována,“ a se kterou se můžeme spřátelit; a může být o vás známo, tak jako o mnoha jiných lidech, že jste přítel Boha. On je opravdový duch a duchovní realita.

1:5.9 (28.6) Když vidíme Vesmírného Otce jak se zjevuje po celém svém vesmíru; když vidíme jak pobývá v nesčetném počtu svých tvorů; když ho vidíme v osobách Synů-Vládců; když stále cítíme jeho božskou přítomnost tu a tam, blízko nebo daleko, tak nezpochybňujme, ani nevylučujme jeho nadřazenou osobnost. Nehledě na celé jeho dalekosáhlé rozšiřování, on zůstává skutečnou osobou a napořád udržuje osobní kontakt s nespočetným množstvím svých tvorů rozptýlených po celém vesmíru vesmírů.

1:5.10 (28.7) Idea osobnosti Vesmírného Otce je zvětšená a opravdovější představa o Bohu, ke které lidstvo dospělo především prostřednictvím zjevení. Rozum, moudrost a náboženská zkušenost, ty všechny předpokládají a uvažují o osobnosti Boha, ale plně ji nepotvrzují. Také vnitřní Ladič Myšlení je předosobní. Pravdivost a vyspělost jakéhokoliv náboženství je přímo úměrná jeho pojetí nekonečné osobnosti Boha a jeho chápání absolutní jednoty Božstva. Představa osobnosti Boha se potom stává měřítkem náboženské vyspělosti poté, co náboženství poprvé formulovalo koncept jednoty Boha.

1:5.11 (29.1) Primitivní náboženství mělo mnoho osobních bohů, a ti byli přizpůsobeni představivosti člověka. Zjevení potvrzuje oprávněnost pojetí osobnosti Boha, které je jenom možné ve vědeckém principu Prvotního Zdroje a je pouze přechodně

označeno ve filozofické ideji Vesmírné Jednoty. Pouze navázáním osobního kontaktu může každý člověk začít chápat jednotu Boha. Popírat osobnost Prvotního Zdroje a Středu ponechá člověku jedinou volbu mezi dvěma filozofickými směry: materialismem nebo panteizmem.

1:5.12 (29.2) Při uvažování o Božstvu musí být koncept osobnosti zbaven představy o tělesnosti. Materiální tělo není nezbytné jak pro osobnost člověka, tak i pro Boha. Omyl, spojený s výkladem tělesnosti se projevuje v obou krajních lidských filozofiích. Podle materialismu, člověk po smrti přichází o svoje tělo a přestává existovat jako osobnost; podle panteizmu, Bůh tělo nemá, proto není osoba. Nadlidský typ vyvíjející se osobnosti pracuje ve spojení mysli a ducha.

1:5.13 (29.3) Osobnost není jednoduše vlastnost Boha; ona spíše znamená souhrn sladěných neomezených vlastností a sjednocené božské vůle, která se projevuje ve věčnosti a všestrannosti dokonalého vyjádření. Osobnost, v nejvyšším slova smyslu, je zjevení Boha vesmíru vesmírů.

1:5.14 (29.4) Bůh je věčný, univerzální, absolutní a nekonečný. Bůh nerozšiřuje svoje znalosti ani neprohlubuje svoji moudrost. Bůh nezískává zkušenost, tak jak by se konečný člověk mohl domnívat nebo usuzovat, ale v rámci své vlastní věčné osobnosti se těší nepřetržitému rozvoje seberealizace, což je do jisté míry srovnatelné a obdobné se získáváním nových zkušeností konečnými bytostmi na evolučních světech.

1:5.15 (29.5) Absolutní dokonalost nekonečného Boha by mu mohla zapříčinit hrozivé omezení jeho neomezené konečnosti zdokonalování, kdyby nebylo pro tu skutečnost, že se

Vesmírný otec přímo podílí na osobním úsilí každé nedokonalé duše v širokém vesmíru, která hledá, s božskou pomocí, cestu vzhůru k duchovně dokonalým světům. Tato vyvíjející se zkušenost každé duchovní bytosti a každého smrtelného tvora v celém vesmíru vesmírů je součástí Otce—stále se rozšiřující uvědomování si Božstva v bezkonečném božském okruhu nepřetržité seberealizace.

1:5.16 (29.6) Toto je doslovná pravda: „Ve všem vašem utrpení on trpí s vámi.“ „Ve všech vašich úspěších on je úspěšný s vámi.“ Jeho předosobní duch je skutečnou součástí vás. Ostrov Ráj reaguje na všechny fyzické přeměny ve vesmíru vesmírů; Věčný Syn obsahuje v sobě všechny duchovní impulsy všeho vytvoření; Společný Činitel zahrnuje všechny projevy mysli v rozšiřujícím se vesmíru. Vesmírný Otec uskutečňuje v celé plnosti božského vědomí veškerou individuální zkušenost progresivního úsilí rozvinujících se myslí a vzestupných duchů každého tvora, každé bytosti a osobnosti celého evolučního tvoření v čase a prostoru. A toto všechno je doslovná pravda, protože „my všichni v Něm žijeme a pohybujeme a existujeme.“

6. Osobnost ve Vesmíru

1:6.1 (29.7) Lidská osobnost je prostorově-časový obraz, stín vrhaný božskou osobností Tvořitele. A žádná jeho realita nemůže být nikdy dostatečně pochopena posuzováním jeho stínu. Stíny by se měly vysvětlovat ve vztazích ke skutečné podstatě.

1:6.2 (30.1) Pro vědu je Bůh příčina, pro filozofii pojem, pro náboženství osoba a spravedlivý milující nebeský Otec. Pro

vědce je Bůh prvotní síla, pro filozofa hypotéza jednoty, pro náboženského člověka žijící duchovní poznání. Nedostačující lidské pojetí osobnosti Vesmírného Otce se může zdokonalit pouze duchovním růstem člověka ve vesmíru a může se stát plně dostačujícím jenom tehdy, když poutníci v čase a prostoru se nakonec ocitnou v božském objetí živého Boha v Ráji.

1:6.3 (30.2) Nikdy nespustěte z očí protichůdné názory na osobnost ve vnímání Boha Bohem a člověka. Člověk se dívá na osobnost a chápe ji z pohledu od konečnosti k nekonečnosti; Bůh ji vnímá z pohledu od nekonečnosti ke konečnosti. Člověk je osobnost nejnižšího řádu; Bůh je nejvyšší, dokonce nadřazená, konečná a absolutní osobnost. Proto vyspělejší koncepty božské osobnosti čekaly trpělivě na objevení se zdokonalených pojmů lidské osobnosti, především na významné zjevení jak lidské, tak i božské osobnosti během života, prožitého na Urantii Michaellem, Synem Tvořitelem.

1:6.4 (30.3) Předosobní božský duch, který obývá smrtelnou mysl, je svojí přítomností přesvědčivým důkazem jeho skutečné existence, ale koncept božské osobnosti může být pochopen pouze duchovním vhledem skutečného osobního náboženského poznání. Jakákoliv osoba, lidská nebo božská, může být vnímána, nebo pochopena zcela nezávisle na vnějších reakcích, nebo fyzickém zevnějšku této osoby.

1:6.5 (30.4) Pro přátelství dvou osob je důležitá určitá míra morální shody a duchovní harmonie; milující osobnost se stěží může plně oddat nemilující osobě. Dokonce pouhé přiblížení k poznání božské osobnosti vyžaduje zapojení všech schopností lidské osobnosti a veškerého úsilí; lhostejný, nebo polovičatý přístup nic nepřinese.

1:6.6 (30.5) Čím více člověk poznává sám sebe a oceňuje osobní hodnoty jiných lidí, tím více bude toužit poznat Původní Osobnost a takový Boha-vnímající člověk bude stále více svědomitěji usilovat o to, aby se podobal Původní Osobnosti. Můžete diskutovat o různých názorech o Bohu, ale zkušenosti získané s ním a v něm, jsou nad a mimo veškerou lidskou polemiku a pouhou intelektuální logiku. Boha-vnímající člověk popisuje svoje duchovní zkušenosti ne proto, aby přesvědčil nevěřící, ale pro povznesení a společné uspokojení věřících.

1:6.7 (30.6) Předpokládat, že vesmír může být poznán, že je pochopitelný, znamená předpokládat, že vesmír je vytvořen rozumem a řízen osobností. Lidská mysl může vnímat pouze projevy jiných myslí, ať již jsou lidské nebo nadlidské. Jestliže osobnost člověka může poznat ze zkušenosti vesmír, tak tam někde ve vesmíru je skryta božská mysl a skutečná osobnost.

1:6.8 (30.7) Bůh je duch—duchovní osobnost; člověk je také duch—potenciální duchovní osobnost. Ježíš Nazaretský dosáhl plného naplnění tohoto potenciálu duchovní osobnosti v lidské zkušenosti; proto jeho život, ve kterém vykonal Otcovu vůli, je pro člověka nejskutečnějším a nejdokonalejším zjevením osobnosti Boha. Ačkoliv osobnost Vesmírného Otce může být pochopena pouze skrze skutečnou náboženskou zkušenost, Ježíšův život na zemi nás inspiruje dokonalým projevením takového uskutečnění a zjevení osobnosti Boží v opravdové lidské zkušenosti.

7. Duchodní Hodnota Konceptu Osobnosti

1:7.1 (31.1) Když Ježíš mluvil o „živém Bohu“, měl na mysli osobní Božstvo—Otce na nebesích. Koncept osobnosti Božstva podporuje vztahy ve společenství; napomáhá uváženému uctívání; rozvíjí posilující důvěřivost. Mezi neosobními věcmi je možná interakce, ale přátelství tam být nemůže. Vzájemný vztah mezi otcem a synem, tak jako mezi Bohem a člověkem, je možný jenom proto, že oba jsou osobami. Pouze osobnosti se mohou dorozumívat mezi sebou, i když osobní styk může do značné míry být usnadněn přítomností právě takové neosobní entity, jako je Ladič Myšlení.

1:7.2 (31.2) Člověk nedosáhne spojení s Bohem jako kapka vody s oceánem. Člověk dosáhne božské jednoty pomocí vzrůstajícího vzájemného duchovního spojení, pomocí styku osobnosti s osobním Bohem, pomocí stále více se přibližující božské podstaty prostřednictvím upřímného a uváženého podrobení se božské vůli. Takový nádherný vztah může existovat pouze mezi osobnostmi.

1:7.3 (31.3) Pojetí pravdy může být bráno v úvahu odděleně od osobnosti, pojetí krásy může existovat bez osobnosti, ale pojetí božské dobrotivosti je pochopitelné pouze ve vztahu k osobnosti. Pouze osoba může milovat a být milována. Dokonce krása a pravda by mohly být zbaveny naděje na věčný život, kdyby nebyly vlastnostmi osobního Boha, milujícího Otce.

1:7.4 (31.4) Nejsme schopni nikdy plně pochopit, jak Bůh může být prvotním, neměnným, všemohoucím a dokonalým a současně být obklopen stále se měnícím, evolučním vesmírem relativní nedokonalosti a očividně limitován zákony. Ale my jsme schopni poznat tuto pravdu v naší vlastní osobní zkušenosti, protože my všichni uchováváme totožnost osobnosti a jednoty

vůle, navzdory neustálých proměn jak nás samotných, tak i našeho prostředí.

1:7.5 (31.5) Konečná vesmírná realita nemůže být pochopena matematikou, logikou nebo filozofií, ale jenom osobní zkušeností získanou vzrůstajícím podvolením se božské vůli osobního Boha. Ani věda, ani filozofie, ani teologie nejsou schopny potvrdit osobnost Boha. Pouze osobní zkušenost věrných synů nebeského Otce může vést ke skutečnému duchovnímu pochopení osobnosti Boha.

1:7.6 (31.6) Vyšší pojmy vesmírné osobnosti zahrnují: identitu, vědomí vlastního „já“, vlastní vůli a možnost sebeobjevení. A tyto vlastnosti navíc ještě zahrnují společenství s jinými a rovnocennými osobnostmi, podobným těm, které existují ve společenství osobností Rajských Božstev. A absolutní jednota těchto společenství je tak dokonalá, že božskost je známa jako nerozdělitelná, jednotná. „Pán Bůh je jeden.“ Nerozdělitelnost osobnosti nepřekáží Bohu poskytovat svůj duch smrtelným lidem, aby žil v jejich srdcích. Nerozdělitelnost osobnosti lidského otce nebrání rozmnožování smrtelných synů a dcer.

1:7.7 (31.7) Toto pojetí nerozdělitelnosti ve spojení s pojetím jednoty naznačuje překročení času a prostoru Nejvyšším Božstvem; proto ani prostor ani čas nemohou být ani absolutní ani nekoneční. Prvotní Zdroj a Střed je tím nekonečnem, které neomezeně přesahuje všechnu mysl, všechnu hmotu a duch.

1:7.8 (31.8) Skutečnost existence Rajské Trojice v žádném případě není v rozporu s pravdou o božské jednotě. Tři osobnosti Rajského Božstva jsou ve všech reakcích na vesmírnou realitu a ve všech vztazích k tvoření jako jeden. Ani existence těchto

tří věčných osob není v rozporu s pravdou o nerozdělitelnosti Božstva. Já jsem si plně vědom toho, že nemám k dispozici žádný jazyk, kterým bych dostatečně vysvětlil smrtelné myslí jak se tyto vesmírné nejasnosti jeví nám. Ale to by vás nemělo odradit; ne všechny tyto otázky jsou plně pochopeny dokonce vyššími osobnostmi náležící k mé skupině Rajských bytostí. Stále mějte na mysli, že tyto hluboké pravdy vztahující se k Božstvu, se vám budou stále více objasňovat, čím více se vaše mysl bude stávat duchovní během postupných období dlouhého vzestupu smrtelníků do Ráje.

1:7.9 (32.1) [Prezentováno Božským Poradcem, členem skupiny nebeských osobností, určených Radou Věčně Moudrých na Uverse, řídícím centrem sedmého supervesmíru, dohlížet na ty části přicházejícího zjevení, které mají co do činění se záležitostmi za hranicemi lokálního vesmíru Nebadon. Jsem zplnomocněn zodpovídat za tyto písemnosti popisující podstatu a vlastnosti Boha, protože já představuji nejvyšší zdroj informací dostupných pro takový účel na kterémkoliv obydleném světě. Jako Božský Poradce jsem působil v každém ze sedmi supervesmířů a dlouhou dobu jsem pobýval ve středu všech věcí, v Ráji. Mnohokrát jsem se měl to potěšení zažít největší radost z pobytu v blízké osobní přítomnosti Vesmírného Otce. Popisuji realitu a pravdu o podstatě a vlastnostech Otce s nezvratným oprávněním; já vím, o čem mluvím.]

Kapitola 2

Podstata Boha

2:0.1 (33.1) VZHLEDEM k tomu, že nejvyšší možná představa člověka o Bohu spočívá v lidské ideji a ideálu prvotní a

nekonečné osobnosti, je přípustné a může být i prospěšné, poznat určité vlastnosti božské podstaty, které vytvářejí charakter Božstva. Podstata Boha může být nejlépe pochopena odhalením Otce, tak jak ho odhalil Michael z Nebadonu ve svém obohacujícím učení a ve svém jedinečném smrtelném životě v lidském těle. Božská podstata může být také lépe pochopena člověkem, jestliže člověk se sám považuje za Boží dítě a dívá se na Rajského Stvořitele jako na skutečného duchovního Otce.

2:0.2 (33.2) Podstata Boha může být zkoumána prostřednictvím odhalení nejvyšších idejí, božskou osobnost si můžeme představit jako obraz nadsmyslných ideálů, ale nejvíce poučné a duchovně povznášející ze všech zjevení božské podstaty je třeba hledat v pochopení náboženského života Ježíše Nazaretského, jak před, tak i po jeho dosažení plného uvědomění si božskosti. Jestliže považujeme Michaelův život v lidském těle jako pozadí, na kterém se zjeví člověku Bůh, můžeme se pokusit vložit do lidských slovních symbolů některé ideje a ideály týkající se božské podstaty, které mohou pravděpodobně přispět k dalšímu osvětlení a sjednocení lidské představy o podstatě a charakteru osobnosti Vesmírného Otce.

2:0.3 (33.3) V každé naší snaze podrobněji projednat a oduševnit lidskou představu o Bohu jsme nesmírně znevýhodněni omezenými schopnostmi smrtelné mysli. Velkou překážkou při vykonávání našeho úkolu jsou také pro nás jazyková omezení a nedostatek materiálu, který by se mohl využít za účelem znázornění, nebo porovnání v našem úsilí popsat božské hodnoty a představit duchovní významy konečné, smrtelné mysli člověka. Všechno naše úsilí rozšířit lidskou představu o

Bohu by bylo téměř marné, kdyby nebylo té skutečnosti, že smrtelná mysl je obydlena Ladičem, darovaný Vesmírným Otcem, a že je naplněna Duchem Pravdy Syna Tvořitele. Proto, spoléhajíc se na přítomnost těchto božských duchů v srdci člověka a na jejich pomoc při rozšiřování lidské představy o Bohu, já s radostí přistupuji k vykonání mého úkolu pokusit se předložit lidské mysli následující popis podstaty Boha.

1. Nekonečnost Boha

2:1.1 (33,4) „Dotýkáme se Nekonečnosti, nemůžeme ho odhalit. Božské kroky nejsou známy.“ „Jeho vědomost je nekonečná a jeho velikost je nezměřitelná.“ Oslepující světlo Otcovy přítomnosti je takové, že pro jeho nižší tvory zdánlivě „pobývá v husté tmě.“ Ne jenom jeho myšlenky a plány jsou nedostižitelné, ale „on tvoří bezpočet velkých a podivuhodných děl.“ „Bůh je velký; my ho nemůžeme pochopit a ani nelze zjistit počet jeho let.“ „Bude Bůh opravdu žít na zemi? Vězte, nebesa (vesmír) a nebesa nebes (vesmír vesmírů) ho nemohou obsáhnout.“ „Jak nevyzpytatelná jsou jeho rozhodnutí a jeho způsoby působení!“

2:1.2 (34.1) „Je pouze jeden Bůh, nekonečný Otec, který je rovněž spolehlivý STvořitel.“ „Božský Tvořitel je rovněž Vesmírný Vykonavatel, zdroj a cíl všech duší. On je Nejvyšší Duše, Prvotní Mysl a Neomezený Duch všeho tvorstva.“ „Velký Dohlížitel nedělá chyby. On je zářivý ve své velkoleposti a dokonalosti.“ „Bůh Tvořitel je zcela prost strachu a zloby. Je nesmrtelný, věčný, nezávislý, božský a štědrý.“ Jak čistý a nádherný, jak nekonečný a nepochopitelný je Praotec všech věcí!“ „Největší vznešenost Nekonečného je v tom, že sám sebe rozdává lidem. On je počátek a konec, Otec všeho dobrého

a čistých úmyslů.“ „S Bohem jsou všechny věci možné; věčný Tvořitel je příčina příčin.“

2:1.3 (34.2) Nehledě na nekonečnost úžasných projevů věčné a univerzální osobnosti Otce, on je si jednoznačně vědom své nekonečnosti a věčnosti; také zná naprosto svoji dokonalost a moc. On je jedinou bytostí ve vesmíru, kromě svých rovnocenných božstev, která prožívá dokonalé, správné a úplné hodnocení sebe sama.

2:1.4 (34.3) Otec neustále a spolehlivě vyhovuje v sobě potřebám různého , jak čas od času dochází ke změnám v jednotlivých částech hlavního vesmíru. Velký Bůh se zná a rozumí sám sobě; je si nesmírně vědom všech svých základních rysů dokonalosti. Bůh není kosmická náhoda; ani není vesmírný experimentátor. Vesmírní Vládci mohou riskovat; Otcové Souhvězdí mohou experimentovat; vládci soustav mohou zkoušet; ale Vesmírný Otec vidí konec již od začátku a jeho božský plán a věčný záměr nakonec pojmu a zahrnou všechny experimenty a všechna dobrodružství všech jeho podřízených v každém světě a souhvězdí každého vesmíru v nekonečné oblasti jeho působení.

2:1.5 (34.4) Pro Boha není žádná věc nová a žádná kosmická událost ho nepřekvapí; on obývá kruh věčnosti. Jeho dny nemají začátek ani konec. Pro Boha neexistuje žádná minulost, přítomnost ani budoucnost; veškerý čas v kteroukoliv chvíli je přítomnost. Bůh je veliké a jediné JÁ JSEM.

2:1.6 (34.5) Vesmírný Otec je neomezeně a bezvýhradně nekonečný ve všech svých vlastnostech; a tato skutečnost, v sobě a sama o sobě, mu automaticky neumožňuje žádný přímý

osobní kontakt s konečnými materiálními bytostmi a jinými nižšími druhy stvořených inteligencí.

2:1.7 (34.6) A toto všechno si vyžaduje taková opatření pro spojení a komunikaci s jeho mnohačetnými tvory, která byla stanovena, za prvé, v osobnostech Rajských Božích Synů, kteří, i když jsou dokonalí v božskosti, často také na sebe berou podobu těla a krve planetárních ras, stávajíc se jedním z vás a spojení s vámi; takto se Bůh stává člověkem, tak jak se to stalo při vtělení Michaela do lidského těla, který byl střídavě nazýván Synem Božím a Synem Člověka. A za druhé, osobnosti Nekonečného Ducha, různorodých řádů serafských andělů a jiných nebeských inteligencí, které působí v blízkosti materiálních bytostí nižšího původu a mnoha způsoby jim pomáhají a slouží jim. A za třetí, Tajemný Monitor, Ladič Myšlení, skutečný dar od samého Boha, který byl zaveden do mysli lidí jako jsou na Urantii, poslán bez oznámení a bez vysvětlení. V nekonečných počtech sestupují z výšin dokonalosti počítat a obývat jednoduché mysli těch smrtelníků, kteří mají schopnost uvědomovat si Boha, nebo pro to mají potenciál.

2:1.8 (35.1) Těmito a mnoha jinými, pro vás neznámými způsoby, které jsou zcela za hranicemi chápání vaší konečné mysli, Otec s láskou a laskavostí zmenšuje, nebo jinak zmírňuje, rozměňuje a tlumí svoji nekonečnost, aby se mohl přiblížit konečným myslím svých stvořených dětí. A tak, prostřednictvím postupného rozšiřování osobnosti a snižujícího se absolutna, nekonečný Otec se může radovat z blízkého kontaktu s rozmanitými inteligencemi četných oblastí rozsáhlého vesmíru.

2:1.9 (35.2) Toto všechno udělal, dělá a stále v tom bude pokračovat, bez sebemenšího snižování podstaty a reality své nekonečnosti, věčnosti a prvotnosti. A tyto věci jsou absolutně pravdivé, nehledě na obtížnost jejich pochopení, na tajemství, do kterých jsou zahaleny, nebo na nemožnost být plně pochopeny takovými bytostmi, jaké pobývají na Urantii.

2:1.10 (35.3) Vzhledem k tomu, že První Otec je nekonečný ve svých záměrech a cílech, žádná konečná bytost není zákonitě nikdy schopna pochopit, nebo porozumět těmto božským záměrům v jejich plném rozsahu. Pouze občas a jenom tu a tam, může smrtelný člověk letmo zahlédnout záměry Otce, když jsou odhaleny při uskutečňování plánu vzestupu tvora na následné úrovni vesmírného vývoje. Ačkoliv člověk není schopen obsáhnout význam nekonečnosti, nekonečný Otec s největší určitostí dokonale rozumí a láskyplně pojímá do sebe všechnu konečnost všech svých dětí ve všech vesmírech.

2:1.11 (35.4) Otec se dělí o božskost a věčnost s velkým počtem vyšších Rajských bytostí, ale my si klademe otázku, jestli je nekonečnost a z ní vyplývající vesmírná nadřazenost, sdílena s jinými, než s jeho rovnoprávními společníky v Rajské Trojici. Nekonečnost osobnosti musí nezbytně zahrnovat všechno to, co je v ní konečné; proto je pravda—doslovná pravda—učení, které prohlašuje, že „my v Něm žijeme a pohybujeme a existujeme.“ Ten zlomek ryzí Božskosti vesmírného Otce, který přebývá ve smrtelném člověku, tvoří část nekonečnosti Prvotního Velkého Zdroje a Středu, Otce Otců.

2. Věčná Dokonalost Otce

2:2.1 (35.5) Dokonce vaši staří proroci rozuměli věčné, nikdy nezačínající, nikdy nekončící, kruhové podstatě Vesmírného Otce. Bůh je doslovně a věčně přítomen ve svém vesmíru vesmírů. On je v každém okamžiku přítomen se svojí absolutní vznešeností a věčnou velikostí. „Otec má život v sobě samém, a tento život je věčný život.“ Po celé věčné časy to je Otec, kdo „dává všemu život.“ „V božské celistvosti je nekonečná dokonalost.“ „Já jsem Pán; Já se nezměním.“ Naše znalost vesmíru vesmírů nám říká o něm, že není jenom Otec nebeských světél, ale také, že při jeho řízení meziplanetárních záležitostí se neobjevuje „žádná odchylka, ani náznak změny.“ On „oznamuje na začátku, co bude na konci.“ On říká: „Můj návod zůstává v platnosti; s radostí splním svá rozhodnutí“ v souladu s věčným cílem, který jsem vložil do mého Syna.“ Proto jsou záměry a cíle Prvotního Zdroje a Středu jako on: věčné, dokonalé a navždy neměnné.

2:2.2 (35.6) V nařízeních Otce je konečnost úplnosti a dokonalost naplněnosti. „Cokoliv Bůh dělá, bude navždy; nic k tomu nemůže být přidáno a nic z toho nemůže být odebráno.“ Vesmírný Otec nelituje svých původních záměrů, vykonávaných s moudrostí a dokonalostí. Jeho plány jsou stálé, jeho pokyny nezměnitelné, a jeho činy jsou božské a neomylné. „Před jeho očima je tisíc let, které uplynuly jako včerejší den, a jako střídání stráží v noci.“ Omezená mysl smrtelného člověka nebude nikdy schopna plně pochopit dokonalost božskosti a velikost věčnosti.

2:2.3 (36.1) Reakce neměnného Boha, při vykonávání jeho věčného záměru, mohou připadat proměnlivé podle toho, jak se mění a posunuje myšlení jeho stvořených inteligencí; to znamená, že

se mohou zdánlivě a na povrchu měnit; ale pod povrchem a ve všech vnějších projevech stále skrytě působí neměnný záměr, trvalý plán věčného Boha.

2:2.4 (36.2) Ve vesmírech pojetí dokonalosti musí nutně být relativní, ale ve středním vesmíru a především v Ráji, je dokonalost neoslabena; v určitých stadiích je dokonce absolutní. Projevy Trojice se mohou lišit v představování božské dokonalosti, ale neoslabují ji.

2:2.5 (36.3) Základní dokonalost Boha nespočívá v domnělé spravedlnosti, ale spíše v přirozené dokonalosti dobroty jeho božské podstaty. Bůh je konečný, úplný a dokonalý. Naprosto nic nechybí v kráse a dokonalosti jeho spravedlivé povahy. A celý plán žijících existencí ve světech prostoru je soustředěn v božském záměru pozvednout všechny tvory vlastní vůle do vyšších úrovní poznání dělit se o Rajskou dokonalost Otce. Bůh není ani sobecký, ani uzavřený; on nepřetržitě rozdává sám sebe všem sebe uvědomujících si tvorů nekonečného vesmíru vesmírů.

2:2.6 (36.4) Bůh je věčně a nekonečně dokonalý, on osobně nemůže poznat nedokonalost skrze svoji vlastní zkušenost, ale sdílí vědomí veškerého poznání nedokonalosti se všemi tvory evolučních vesmírů všech Rajských Synů Stvořitelů. Osobní a osvobozující dotek Boží dokonalosti zaplaví srdce a obsáhne vlastnosti všech těch smrtelných tvorů, kteří vystoupili na vesmírnou úroveň morální vnímání. Tímto způsobem, a rovněž prostřednictvím dotyků božské přítomnosti, se Vesmírný Otec opravdově podílí na zkušenostech spojených s nevyzrálostí a nedokonalostí v evoluční dráze každé smrtelné bytosti v celém vesmíru.

2:2.7 (36.5) Lidské nedostatky a potenciální zlo nejsou součástí božské podstaty, avšak smrtelná zkušenost spojená se zlem a všechno co se v lidském životě k němu vztahuje, jsou s největší určitostí součástí trvale se rozšiřující sebe-realizace Boha v dětech času—tvorů s morální odpovědností, kteří byli stvořeni, nebo vyvinuti každým Synem Tvořitelem, který vyšel z Ráje.

3. Právo a Spravedlnost

2:3.1 (36.6) Bůh je poctivý; proto je spravedlivý. „Bůh je poctivý ve všech ohledech.“ „Já jsem neučinil bezdůvodně nic z toho všeho, co jsem vykonal, říká Pán.“ „Závěry Boha jsou naprosto správné a pravdivé.“ Spravedlnost Boha nemůže být ovlivněna skutky a jednáním jeho tvorů, „protože Pán, náš Bůh, nezná nepravost, neúctu k osobám nebo nepřijímání darů.“

2:3.2 (36.7) Jak marné je obracet se k takovému Bohu s dětinskými prosbami pozměnit jeho nezměnitelná nařízení, abychom se vyhnuli spravedlivým důsledkům působení jeho moudrých přírodních zákonů a oprávněných duchovních nařízeních! „Nenechejte se zmást; Bůh se nedá oklamat, protože cokoli člověk zaseje, to bude také sklízet.“ Pravda, dokonce při zaslouženém sklizení úrody za provinění, tato božská spravedlnost je vždy nakloněna k milosti. Nekonečná moudrost je věčný soudce, který stanovuje míru spravedlnosti a milosti a které budou vyměřeny v každé dané situaci. Největším trestem (ve skutečnosti, nevyhnutelným důsledkem) za špatný čin a úmyslnou vzpouru proti Božímu řízení je ztráta existence individuální osobnosti podléhající tomuto řízení. Konečným důsledkem vážného provinění je úplný zánik. V podstatě, tito jednotlivci, spjatí s hříchem, zničili sami sebe tím, že kvůli svému oddávání se zlu se stali zcela nereálnými. Nicméně,

faktické odstranění takového tvora je pokaždé odloženo, dokud není plně vyhověno stanoveným předpisům, platným v daném vesmíru.

2:3.3 (37.1) Skončení existence se obvykle nařizuje dekretem během periodického, nebo epochálního prohlášení soudu v daném světě, nebo světech. Na světě, jako je Urantie, to připadá na konec období planetárního soudního období. V těchto obdobích může být skončení existence nařízeno koordinovaným jednáním všech soudních pravomocí, od planetárních rad a soudních dvorů Syna Stvořitele, až po soudní tribunály Rady Věčně Moudrých. Nařízení ke skončení existence je vydáno vyššími soudy supervesmíru na základě uceleného svědectví obžaloby, pocházející ze sféry trvalého pobytu provinilce; a potom, když rozsudek o zániku je potvrzen vrchním soudem, vykonání rozsudku je bezprostředním činem těch soudců, kteří bydlí v řídicím centru supervesmíru a vykonávají odtud svoji činnost.

2:3.4 (37.2) Poté, když je tento rozsudek s konečnou platností potvrzen, hříšník okamžitě přestane existovat a jako by nikdy nebyl. Znovuzrození není možné; tento rozsudek je neměnný a věčný. Příslušné živé energetické elementy individuality jsou s pomocí transformace času a proměnami prostoru rozplynuty do kosmického potenciálu, ze kterého kdysi vzešly. Pokud jde o osobnost takového hříšníka, je připravena o nositele pokračujícího života, protože selhala a nedokázala učinit takovou volbu a přijmout taková rozhodnutí, která by ji zajistilo věčný život. Jestliže trvající spojení dané mysli s hříchem kulminuje do úplného ztotožnění se zlem, potom při ukončení života a kosmickém rozplynutí je taková izolovaná

osobnost pohlcena nadduší tvoření, stávajíc se součástí vyvíjejícího se poznání Nejvyšší Bytosti. Již nikdy více se neobjeví jako osobnost; její individualita zmizí, jako by nikdy nebyla. Jestliže bytost byla obydlena Ladičem Myšlení, tyto empirické duchovní hodnoty přežívají v realitě pokračující existence Ladiče.

2:3.5 (37.3) V každém vesmírném střetu činných úrovní reality bude osobnost vyšší úrovně vysoko vítězit nad osobností nižší úrovně. Tento neodvratný výsledek vesmírného sporu se vysvětluje tím, že božskost hodnoty odpovídá stupni reality, nebo úrovni bytí jakéhokoliv tvora svobodné vůle. Nespoutané zlo, naprosté selhání, svévolný hřích a neutuchající zločinnost jsou zákonitě a automaticky sebevražednými. Takové projevy kosmické nerealit mohou ve vesmíru přežít pouze díky přechodné milosti a toleranci čekající na rozhodnutí práva a potvrzení vynesení rozsudku spravedlivými soudy vesmírných tribunálů.

2:3.6 (37.4) Vládnutí Synů Tvořitelů v lokálních vesmírech je charakterizováno tvořením a oduševňováním. Tito synové se věnují efektivnímu uskutečňování Rajského záměru postupného vzestupu smrtelníků, rehabilitaci rebelů a myšlenkově tápajících, ale když je všechna tato jejich milující snaha s konečnou platností a navždy odmítnuta, síly, jednající podle soudního ustanovení Rady Věčně Moudrých, vykonají konečný rozsudek zrušení osobnosti.

4. Boží Soucit

2:4.1 (38.1) Soucit je prostě spravedlnost, zmírněna tou moudrostí, která vyrůstá z dokonalé znalosti a důkladného poznání

přirozených nedokonalostí a nedostatků prostředí konečných tvorů. „Bůh náš je naplněn soucitem, laskavostí, trpělivostí a oplývá milosrdenstvím.“ Proto, „kdokoliv se obrátí na Boha, bude spasen,“ „protože on bude štědře odpouštět.“ „Soucit Pána je věčný a trvalý“; ano, „jeho soucit trvá navěky.“ „Já jsem Pán, který vytváří milující dobrotu, soudnost a spravedlnost na zemi, protože mně to přináší radost.“ „Nezamýšlím působit soužení, nebo zármutek dětem člověka,“ protože Já jsem „soucitný Otec a Bůh veškeré útěchy.“

2:4.2 (38.2) Bohu přináleží laskavost, je přirozeně soucitný a navěky milosrdný. A nikdy není zapotřebí žádného ovlivňování Boha, aby prokázal svoji milující laskavost. Potřeby tvorů jsou plně dostačující k zajištění plného proudu Otcova něžného soucitu a jeho spásné laskavosti. Poněvadž Bůh zná všechno o svých dětech, je pro něj snadné odpustit. Čím více člověk rozumí svému sousedu, tím je pro něj snadnější mu odpustit, dokonce ho milovat.

2:4.3 (38.3) Pouze prozíravost nekonečné moudrosti umožňuje spravedlivému Otci poskytovat spravedlnost a milosrdenství současně a v jakékoliv dané vesmírné situaci. Nebeský Otec není nikdy rozervaný protichůdnými postoji ke svým vesmírným dětem; Bůh není nikdy obětí názorového nepřátelství. Vševědoucnost Boha neomylně řídí jeho svobodnou vůli při výběru takového vesmírného jednání, které dokonale, současně a rovným dílem uspokojí požadavky všech jeho božských projevů a nekonečných kvalit jeho věčné podstaty.

2:4.4 (38.4) Soucit je přirozený a nevyhnutelný důsledek laskavosti a lásky. Laskavá povaha milujícího Otce by rozhodně nemohla odepřít žádnému z členů jakéhokoliv seskupení jeho vesmírných dětí tu moudrou péči, kterou je soucit. Věčná správnost a božský soucit spolu vytvářejí to, co by v lidské zkušenosti bylo nazýváno spravedlností.

2:4.5 (38.5) Božský soucit představuje spravedlivou metodu vyrovnání rozdílu mezi vesmírnými úrovněmi dokonalosti a nedokonalosti. Soucit je právo Svrchovanosti, přizpůsobené okolnostem vyvíjející se konečné existence, je to spravedlnost věčnosti, upravená tak, aby vyhověla nejvyšším zájmům a zajistila vesmírné blaho dětí času. Soucit není v rozporu se spravedlností, ale je spíše tolerantním výkladem požadavků nejvyššího práva, tak je spravedlivě uplatňováno vůči nižším duchovním bytostem a materiálním tvorům ve vyvíjejících se vesmírech. Soucit je právo Rajské Trojice, moudře a láskyplně sestupující na rozmanité myslící bytosti na světech v čase a prostoru jak je ustanoveno božskou moudrostí a rozhodnuto vševědoucí myslí a svrchovanou svobodnou vůlí Vesmírného Otce a všech jeho přidružených Tvořitelů.

5. Boží Láska

2:5.1 (38.6) „Bůh je láska“; proto jediným osobním vztahem Boha k záležitostem vesmíru je vždy projev božského citu. Otec nás miluje natolik, že nás obdařil svým životem. „On přikazuje svému slunci vystoupat nad zlými i dobrými a sesílá déšť na spravedlivé i nespravedlivé.“

2:5.2 (39.1) Je chybou myslet si, že láska Boha k jeho dětem je vykoupěna oběťmi, které přinášejí jeho Synové, nebo

přímlovami jeho podřízených, „neboť Otec sám vás miluje.“ Je to právě pod vlivem jeho rodičovského citu, že Otec posílá obdivuhodné Ladiče, aby obývali mysli lidí. Boží láska je všezahrnující; „kdokoliv touží, může přijít.“ On si přeje, „aby všichni lidé byli spaseni poznáním pravdy.“ On si nepřeje, „aby někdo zahynul.“

2:5.3 (39.2) Tvořitelé jsou prvními, kteří se pokoušejí zachránit člověka před katastrofálními následky jeho provinění proti božským zákonům. Ve své podstatě je Boží láska otcovským citem; proto nás občas „napomíná pro naše vlastní dobro, abychom mohli být spolupodílníci na jeho svatosti.“ I při velkých potížích si pamatujme, že „ve všech našich potížích je on postižen s námi.“

2:5.4 (39.3) Bůh je božsky laskavý k hříšníkům. Když se nepoctivci navrátí zpět k poctivosti, jsou milosrdně přijati, „protože náš Bůh bude štědře odpouštět.“ Já jsem ten, kdo vymaže vaše provinění v mém vlastním zájmu a nebudu si pamatovat vaše hříchy.“ „Pohleďte, jakou láskou nás obdaroval náš Otce, abychom se mohli nazývat dětmi Božími.“

2:5.5 (39.4) Konec konců, největším důkazem Boží dobroty a největším důvodem ho proto milovat je v nás žijící dar Otce—Ladič Myšlení, který tak trpělivě čeká na chvíli, kdy se oba stanete navěky jeden. Ačkoliv nemůžete poznat Boha hledáním, jestliže se však podvolíte vedení ve vás pobývajícího ducha, budete neomylně vedeni, krok za krokem, život za životem, přes všechny nové a nové vesmíry, přes měnící se časové epochy, až nakonec budete stát v přítomnosti Rajske osobnosti Vesmírného Otce.

2:5.6 (39.5) Jak je nerozumné nemít úctu k Bohu jenom proto, že omezenost lidských schopností a nedostatky vašeho materiálního světa vám neumožňují ho spatřit. Mezi vámi a Bohem je nesmírná vzdálenost (fyzický prostor), kterou musíte překonat. Existuje také obrovská propast duchovních rozdílů, které musí být překlenuty; ale bez ohledu na ty všechny fyzické a duchovní aspekty, které vás oddělují od Rajské osobní přítomnosti Boha, zastavte se a přemýšlejte o té závažné skutečnosti, že Bůh ve vás žije; on již svým vlastním způsobem tu propast překlenul. On poslal sebe samého, svého ducha, aby ve vás žil a namáhal se s vámi na vaší cestě splnit vaše věčné vesmírné poslání.

2:5.7 (39.6) Pro mne je snadné a příjemné vážit si někoho, kdo je tak výjimečný a zároveň tak silně citově oddaný pomáhat vylepšit své nevyvinuté tvory. Pro mne je přirozené milovat toho, kdo je tak schopný ve tvoření a řízení a ještě je tak čistý ve své dobrotě a tak věrný ve své milující laskavosti, která nás neustále zaplavuje. Myslím si, že bych Boha miloval stejně silně i kdyby nebyl tak významný a mocný, pokud by byl tak dobrotivý a laskavý. My všichni milujeme Boha více pro jeho podstatu, než pro působení jeho udivujících vlastností.

2:5.8 (39.7) Když sleduji Syny Tvořitele a jejich podřízené správce zápasící tak statečně s nesčetnými potížemi dané doby, náležející k evoluci vesmírů prostoru, tak zjišťuji, že k těmto méně důležitým vládcům vesmírů cítím obrovskou a hlubokou úctu. Konec konců, já si myslím, že my všichni, včetně smrtelníků ve všech světech, milujeme Vesmírného Otce a všechny ostatní bytosti, božské nebo lidské, protože cítíme, že tyto bytosti opravdu milují nás. Poznání milovat někoho je z

velké části přímou reakcí na poznání být milován. S vědomím toho, že Bůh mně miluje, já bych ho miloval absolutně, i když by byl zbaven všech svých rysů svrchovanosti, konečnosti a absolutnosti.

2:5.9 (40.1) Otcova láska nás doprovází nyní a během celého nekonečného okruhu věčnosti. Když uvažujete nad milující podstatou Boha, možná je pouze jedna rozumná a přirozená osobní reakce: budete stále silněji milovat vašeho Stvořitele; budete cítit k Bohu takovou citovou náklonnost, jakou cítí dítě ke svému pozemskému rodiči; protože, tak jako otec, opravdový otec, vlastní otec, miluje svoje děti, tak Vesmírný Otec miluje svoje stvořené syny a dcery a nepřetržitě usiluje o jejich blaho.

2:5.10 (40.2) Ale láska Boha je moudrým a prozíravým rodičovským citem. Božská láska působí v jednotném svazku s božskou moudrostí a všemi ostatními nekonečnými vlastnostmi dokonalé podstaty Vesmírného Otce. Bůh je láska, ale láska není Bůh. Největší projev božské lásky ke smrtelným bytostem je patrný v darovaných Ladičích Myšlení, ale vaše největší odhalení Otcovy lásky je vyjádřeno v lidském životě jeho Syna Michaela, když prožil na zemi ideální duchovní život. Je to právě vnitřní Ladič, který zosobňuje lásku Boha každé lidské duši.

2:5.11 (40.3) Někdy mně to skoro bolí, když jsem donucen zobrazit božský cit nebeského Otce k jeho vesmírným dětem použitím lidského slovního symbolu láska. Tento výraz, ačkoliv vyjadřuje lidský nejvyšší smrtelný pojem týkající se úcty a oddanosti, také hodně často označuje tolik z lidského vztahu, což je pak zcela nepatřičné a doslova nevhodné použít také pro

označení nesrovnatelného citu živého Boha pro jeho vesmírné tvory! Jaká škoda, že nemohu použít některé nebeské, nebo výjimečné slovo, které by sdělilo lidské mysli skutečnou povahu a vytríbeně překrásný smysl božského citu Rajského Otce.

2:5.12 (40.4) Když člověk ztratí ze zřetele lásku osobního Boha, království Boží se stane pouhým královstvím dobra. Nehledě na nekonečnost jednoty božské podstaty, láska je dominantní vlastnost veškerých osobních vztahů Boha s jeho bytostmi.

6. Boží Laskavost

2:6.1 (40.5) Ve fyzickém vesmíru můžeme vidět božskou krásu, v intelektuálním světě můžeme rozeznat věčnou pravdu, ale laskavost Boha se může nalézt pouze v duchovním světě osobní náboženské zkušenosti. Ve svém pravém jádru, náboženství je víra-naděje v Boží laskavost. Ve filozofii Bůh může být mimořádný a absolutní, nějakým způsobem dokonce inteligentní a osobní, ale v náboženství Bůh musí být také morální; on musí být dobrý. Člověk může mít strach z velkého Boha, ale věří a miluje pouze laskavého Boha. Tato Boží laskavost je součástí Boží osobnosti a její plné zjevení se uskuteční pouze v osobní náboženské zkušenosti věřících synů Božích.

2:6.2 (40.6) Náboženství znamená, že nadsvět duchovní podstaty si je vědom základních potřeb lidského světa a reaguje na ně. Vyvíjející se náboženství se může stát etické, ale pouze objevené náboženství se stane opravdově a duchovně morální. Dávná představa o Bohu jako o Božstvu ovládaném královskou morálkou byla povýšena Ježíšem na tu dojemně milující

úroveň intimní rodinné morálky ve vztahu rodič-dítě a mimo kterého neexistuje již nic tak něžného a krásného ve smrtelné zkušenosti.

2:6.3 (41.1) „Bohatost laskavosti Boží vede chybujiícího člověka k pokání.“ „Každý dobrý dar a každý dokonalý dar přichází dolů od Otce Nebeských Světel.“ „Bůh je dobrý; on je věčným útočištěm pro duše lidí.“ „Pán Bůh je soucitný a dobrotivý. On je trpělivý a oplývá laskavostí a pravdivostí.“ „Zkuste a uvidíte, že Bůh je dobrý! Požehnaný je člověk, který se na něho spoléhá.“ Pán je milostivý a plný soucitu. On je Bůh spasení.“ On léčí zlomená srdce a obvazuje rány na duši. On je všemohoucím dobrodincem člověka.“

2:6.4 (41.2) Představovat si Boha jako krále-soudce, i když to pomáhalo udržovat vyšší morální úroveň a vytvářet zákona poslušný národ, zanechalo to individuálního věřícího ve smutné situaci nejistoty s ohledem na jeho postavení v čase a věčnosti. Pozdní hebrejští proroci prohlásili Boha za Otce Izraele; Ježíš ukázal Boha jako Otce každé lidské bytosti. Celá představa smrtelníků o Bohu je nadsmyslově objasněna životem Ježíše. Nesobeckost je neodmyslitelná v rodičovské lásce. Bůh nemiluje podobně jako otec, ale miluje jako otec. On je Rajským Otcem každé vesmírné osobnosti.

2:6.5 (41.3) Spravedlnost naznačuje, že Bůh je zdrojem morálního zákona vesmíru. Pravda odhaluje Otce jako osvícence, učitele. Ale láska dává cit a touží po citu, hledá takové chápající přátelství, jako existuje mezi rodičem a dítětem. Spravedlnost může být božskou myšlenkou, ale láska je otcovský vztah. Chybná domněnka, že Boží spravedlnost byla neslučitelná s nesobeckou láskou nebeského Otce, předpokládala

nepřítomnost jednoty v podstatě Božstva a vedla přímo k vytvoření doktríny o pokání, což je filozofické napadení jak jednoty Boha, tak i jeho svobodné vůle.

2:6.6 (41.4) Citlivý nebeský Otec, jehož duch pobývá v jeho dětech na zemi, není rozdvojená osobnost—jedna spravedlivá a druhá soucitná—a ani není zapotřebí prostředníka pro získání Otcovy laskavosti, nebo jeho odpuštění. Božská spravedlnost není ovládána přísným trestajícím právem; Bůh-otec převyšuje Boha-soudce.

2:6.7 (41.5) Bůh nebývá nikdy hněvivý, pomstychtivý, nebo rozzlobený. Je pravda, že moudrost často potlačuje jeho lásku, zatímco spravedlnost podmiňuje jeho zamítnutou milost. Jeho láska ke spravedlnosti nemůže zabránit projevovat spravedlivý odpor k hříchu. Otec není rozporuplná osobnost; jeho božská jednotnost je dokonalá. Bez ohledu na věčné individuálnosti stejnorodých Bohů, jednota Rajské Trojice je absolutní.

2:6.8 (41.6) Bůh miluje hříšníka a nenávidí hřích; toto prohlášení je pravdivé filozoficky, ale Bůh převyšuje osobnost, a osoby jsou schopny pouze milovat a nenávidět jiné osoby. Hřích není osoba. Bůh miluje hříšníka, protože je reálnou osobností (potenciálně věčnou), zatímco k hříchu Bůh neprojevuje žádný osobní postoj, protože hřích není duchovní realita; je neosobní; proto pouze spravedlnost Boha bere na vědomí existenci hříchu. Boží láska spasí hříšníka; zákon Boží zničí hřích. Postoj božské podstaty se zřejmě změní, když hříšník se nakonec úplně ztotožní s hříchem právě tak, jako se stejná smrtelná mysl může také plně ztotožnit se zavedeným duchovním Ladičem. Takový, s hříchem ztotožněný smrtelník, by se potom stal zcela neduchovní ve své podstatě (a proto nereálnou osobností) a

nakonec by přišel zánik osobnosti. Nereálnost, dokonce neúplnost podstaty tvora, nemůže existovat napořád ve stále více reálném a duchovním vesmíru.

2:6.9 (42.1) Ve světě osobnosti se Bůh ukazuje jako milující osoba; v duchovním světě je Bůh osobní láska; v náboženské zkušenosti je Bůh obojí. Působení vůle Boží se projevuje láskou. Laskavost Boha leží v jádru božské svobodné vůle—všeobecná snaha milovat, ukazovat soucit, projevovat trpělivost a nabízet odpuštění.

7. Boží Pravda a Krása

2:7.1 (42.2) Veškeré konečné vědomosti a chápání tvora jsou relativní. Informace a údaje, shromážděné dokonce z vyšších zdrojů, jsou ucelené pouze relativně, přesné lokálně a individuálně pravdivé.

2:7.2 (42.3) Fyzická fakta jsou docela jednotná, ale pravda je živý a proměnný faktor ve filozofii vesmíru. Evoluční osobnosti jsou jenom částečně vědoucí a relativně přesné při svém dorozumívání. Mohou si být jisti pouze tím, co jím přinesla jejich osobní zkušenost. To, co se může zdát naprostou pravdou v jednom místě, může být pouze relativní pravdou v jiné části světa.

2:7.3 (42.4) Božská pravda, konečná pravda, je jednotná a univerzální, ale historie věcí duchovních, tak jak je sdělována početnými individui pocházející z rozličných sfér, se může někdy lišit v detailech v důsledku této relativní ucelenosti vědomostí, v důsledku bohatosti osobní zkušenosti a rovněž také v důsledku trvání a rozsahu této zkušenosti. Ačkoliv

zákony a nařízení, myšlenky a postoje Prvotního Velkého Zdroje a Středu jsou navěky, nekonečně a všeobecně správné; zároveň je jejich použití a přizpůsobení v každém vesmíru, soustavě, světě a ve stvořených myslících bytostech v souladu s plány a metodami Synů Tvořitelů, působících ve svých příslušných vesmírech a rovněž také v souladu s lokálními plány a postupy Nekonečného Ducha a všech ostatních přidružených nebeských osobností.

2:7.4 (42.5) Nesprávné materialistické učení by smrtelného člověka odsoudilo do role vyvržence ve vesmíru. Taková dílčí vědomost je potenciálně nebezpečná; v takové vědomosti je jak dobro, tak i zlo. Pravda je krásná, protože je současně naplněná i symetrická. Když člověk hledá pravdu, tak směřuje k božské realitě.

2:7.5 (42.6) Filozofové se dopouštějí své nejzávažnější chyby, když se nechají unést abstraktními sofizmy, zaměřujíc svoji pozornost na jeden aspekt reality a pak tento izolovaný aspekt prohlašují za celou pravdu. Moudrý filozof bude vždycky hledat tvůrčí záměr, který stojí za všemi vesmírnými úkazy a předchází jim. Myšlenka tvořitele vždy předchází tvořivý čin.

2:7.6 (42.7) Intelektuální vědomí vlastního já může odhalit krásu pravdy, její duchovní kvalitu, a ne jenom filozofickou soudržností jejího pojetí, ale s větší určitostí a jistotou, neomylnou reakcí na stále přítomného Ducha Pravdy. Štěstí vzniká z poznání pravdy, protože pravda může být projevena; může být prožita. Zklamání a utrpení přicházejí jako důsledek pochybení, protože, jelikož nejsou realitou, nemohou se realizovat ve zkušenosti. Božská pravda se pozná především podle jejího duchovní nádechu.

2:7.7 (42.8) Předmětem věčného hledání je sjednocení, božská ucelenost. Rozsáhlý fyzický vesmír je spojený s Ostrovem Ráj; intelektuální vesmír je spojený s osobností Boha myslí, Společného Činitele; duchovní vesmír je spojený s osobností Věčného Syna. Ale osamělý smrtelník času a prostoru je spojený s Bohem-Otcem prostřednictvím přímého vztahu mezi vnitřním Ladičem Myšlení a Vesmírným Otcem. Ladič Myšlení člověka je součástí Boha a neustále usiluje o božské sjednocení; Rajské Božstvo Prvotního Zdroje a Středu je Božstvo, ve kterém a se kterým je Ladič Myšlení spojený.

2:7.8 (43.1) Rozpoznání nejvyšší krásy je odhalení a sjednocení reality: rozpoznání božské dobrotivosti ve věčné pravdě, což je definitivní krása. Dokonce kouzlo lidského umění spočívá v harmonii jeho ucelenosti.

2:7.9 (43.2) Obrovskou chybou hebrejského náboženství byla jeho neschopnost spojit laskavost Boha se skutečnými vědeckými poznatky a působivou krásou umění. Jak se civilizace vyvíjela a poněvadž náboženství pokračovalo v nerozumném směru přílišného zdůrazňování laskavosti Boha, což vedlo k částečnému vyloučení pravdy a opomíjení krásy, v lidech určitého druhu se začala vytvářet a narůstat tendence odvrátit se od abstraktního a odtrženého konceptu izolované laskavosti. Příliš zdůrazňovaná a izolovaná mravnost novodobého náboženství, které není schopno udržet oddanost a věrnost mnoha lidí dvacátého století, by se mohlo napravit, kdyby, kromě mravních nařízení, by věnovalo rovným dílem pozornost poznatkům vědy, filozofie, duchovním prožitkům, krásám fyzického tvoření, kouzlu intelektuálního umění a ušlechtilé čistotě vyspělého charakteru.

2:7.10 (43.3) Náboženskou výzvou dnešní doby pro ty prozíravé a pokrokové muže a ženy s duchovním vnímáním, kteří budou mít odvalu, je vytvořit novou, přitažlivou filozofii, založenou na prožitých zkušenostech s rozšířenými a velmi dobře sjednocenými koncepty kosmické pravdy, vesmírné krásy a božské laskavosti. Takové nové a čisté vidění morálky přiláká všechno, co je dobré v lidských myslích a vyburcuje to, co je nejkrásnější v lidských duších. Pravda, krása a laskavost jsou božské reality a jak člověk postupně stoupá po stupních duchovního života, tyto nejvyšší vlastnosti Věčného se stále více sladují a spojují v Bohu, který je láska.

2:7.11 (43.4) Všechna pravda—materiální, filozofická nebo duchovní—je jak krásná, tak i laskavá. Všechna opravdová krása—materiální umění nebo duchovní vyrovnanost—je jak opravdová, tak i laskavá. Všechna upřímná laskavost—buď osobní morálka, sociální rovnost nebo božská péče—je rovným dílem opravdová a krásná. Zdraví, zdravá mysl a štěstí jsou sjednocením pravdy, krásy a laskavosti tak, jak jsou sladěny v lidských zkušenostech. Takové úrovně činného způsobu života vzniknou sjednocením energetických, myšlenkových a duchovních systémů.

2:7.12 (43.5) Pravda sjednocuje, krása přitahuje, laskavost stabilizuje. A když tyto reálné hodnoty jsou sladěny v osobní zkušenosti, výsledkem je přechod na vyšší úroveň lásky, podmíněná moudrostí a stanovená věností. Opravdovým smyslem veškerého vesmírného vzdělání je to, aby se dosáhlo lepšího souladu izolovaného dítěte světů s rozsáhlými realitami jeho vzrůstající zkušenosti. Na lidské úrovni je realita konečná, na vyšších a božských úrovních je realita nekonečná a věčná.

2:7.13 (43.5) [Presentováno Božským Poradcem, zplnomocněným Radou Věčně Moudrých na Uverse.]

Kapitola 3

Vlastnosti Boha

3:0.1 (44.1) BŮH je všude přítomný; Vesmírný Otec vládne okruhu věčnosti. Ale on vládne v lokálních vesmírech v osobách svých Rajských Synů Tvořitelů, on dokonce daruje život skrze tyto Syny. „Bůh nám dal věčný život a tento život je v jeho Synech.“ Tito Synové Tvořitelé jsou osobním vyjádřením Boha v sektorech času a jeho projevem k dětem planet, které krouží ve vyvíjejících se vesmírech prostoru.

3:0.2 (44.2) Tito ušlechtilí zosobnění Boží Synové jsou plně rozeznatelní myslícími bytostmi na nižších úrovních vývoje a tak kompenzují neviditelnost nekonečného a proto méně rozeznatelného Otce. Rajští Synové Tvořitelé Vesmírného Otce odhalují v sobě jinak neviditelné bytí, neviditelné pro jeho absolutnost a nekonečnost, které jsou podstatou okruhu věčnosti a jsou základními vlastnostmi osobností Rajských Božstev.

3:0.3 (44.3) Tvořivost je stěží vlastností Boha; je to spíše souhrn jeho působících charakterových rysů. A působení této univerzální tvořivé činnosti se věčně projevuje tak, jak je stanoveno a řízeno všemi sladěnými vlastnostmi nekonečné a božské reality Prvotního Zdroje a Středu. My upřímně pochybujeme, zdali některá vlastnost božské povahy se může považovat za předchůdce jiných vlastností, ale kdyby tomu tak bylo, potom by tvořivá povaha Božstva měla přednost před všemi ostatními povahami, činnostmi a vlastnostmi. A

vrcholem tvořivosti Božstva je univerzální pravda Otcovství Boha.

1. Všudypřítomnost Boha

3:1.1 (44.4) Schopnost Vesmírného Otce být současně všude přítomný, vytváří jeho všudypřítomnost. Pouze Bůh může být současně na dvou a vícero místech. Bůh je současně přítomný „v nebi nahoře i v nebi dole“; jak zvolal Žalmista: „Kam půjdu od ducha tvého? Kam uprchnu od tvé přítomnosti?“

3:1.2 (44.5) „Já jsem Bůh, který je tak blízko a zároveň tak daleko,“ říká Pán. „Nenaplňuji nebe a zemi?“ Vesmírný Otec je stále přítomný na všech místech a v každém srdci ve svém rozsáhlém tvoření. On je „plnost, která vše naplňuje a vše doplňuje,“ a „která dělá všechno ve všem,“ a dále, pojetí jeho osobnosti je takové, že „nebesa (vesmír) a nebesa nebes (vesmír vesmírů) ho nemohou obsáhnout. Je to doslova pravda, že Bůh je všechno a ve všem. Ale dokonce ani toto není celý Bůh. Nekonečný může být s konečnou platností odhalen pouze v nekonečnosti; příčina nemůže být nikdy plně pochopena analýzou důsledků; živý Bůh je nezměřitelně větší než celé tvoření, které vzniklo jako výsledek tvořivých činů jeho nespoutané, svobodné vůle. Bůh se odhaluje v celém kosmu, ale kosmos nikdy nemůže obsáhnout, nebo obklopit celou úplnost nekonečnosti Boha.

3:1.3 (45.1) Otcova přítomnost nepřetržitě střeží hlavní vesmír. „On stojí na jednom konci nebe, po okruhu přejde na druhý konec; a nic se neukryje před jeho světlem.“

3:1.4 (45.1) Ne jenom bytosti existují v Bohu, ale Bůh také žije v bytostech. „My víme, že v něm přebýváme, protože on žije v nás; on nám dal svůj duch. Tento dar od Rajského Otce je nerozlučným lidským společníkem.“ On je stále přítomný a všude prostupující Bůh.“ „Duch věčného Otce je skrytý v mysli každého smrtelného dítěte. “Člověk touží najít přítele a přitom opravdový přítel žije přímo v jeho srdci.“ „Opravdový Bůh není daleko od nás; on je součástí nás; jeho duch promlouvá z našeho nitra.“ „Otec žije v dítěti. Bůh je stále s námi. On je duch, který nás vede na cestě věčnosti.“

3:1.5 (45.1) Opravdu bylo řečeno o lidské rase: „Jste od Boha“, protože „ten, kdo přetrvává v lásce, přetrvává v Bohu a Bůh v něm.“ Také v prohřešení trýzníte ve vás pobývajících Boží dar, protože Ladič Myšlení musí nezbytně projít důsledky nečestného myšlení lidské mysli, uvězněné ve vlastních okovech.

3:1.6 (45.1) Všudypřítomnost Boha je ve skutečnosti součástí jeho nekonečné podstaty; prostor nevytváří pro Boha žádnou překážku. Dokonalá a neohraničitelná přítomnost Boha je rozeznatelná pouze v Ráji a ve středním vesmíru. A tudíž jeho přítomnost není pozorovatelná ve tvořeních obklopujících Havonu, neboť Bůh vymezil svoji přímou a skutečnou přítomnost jako projev uznání nadvlády a božských výsadních práv rovnocenných tvůrců a vládců vesmíru v čase a prostoru. Z toho důvodu musí koncept božské přítomnosti poskytnout široké rozpětí jak pro způsob, tak i směr vyjádření, obsahující přítomnost okruhů Věčného Syna, Nekonečného Ducha a Ostrova Ráj. Ani není vždy možné rozlišit přítomnost Vesmírného Otce od působení jeho věčných rovnocenných

Božstev a vykonavatelů, kteří tak dokonale naplňují všechny nekonečné požadavky jeho neměnicího se záměru. Ale není tomu tak, pokud se jedná o osobní okruh a Ladiče Myšlení; zde Bůh působí individuálně, přímo a výlučně.

3:1.7 (45.1) Vesmírný Dohlížitel je potenciálně přítomný v gravitačních okruzích Ostrova Ráje ve všech částech vesmíru, v každé době a ve stejném rozsahu—v souladu s hmotou, v závislosti na fyzikálních požadavcích pro tuto přítomnost a kvůli průvodní vlastnosti všech tvoření, která je příčinou toho, že všechny věci jsou k němu přitahovány a spočívají v něm. Prvotní Zdroj a Střed je rovněž potenciálně přítomný v Neomezeném Absolutnu—zásobárnou nevytvořených vesmírů věčné budoucnosti. Bůh takto prostupuje fyzickými vesmíry minulosti, současnosti a budoucnosti. On je prvotní základ soudržnosti takzvaného materiálního tvoření. Tento neduchovní potenciál Božstva se občas realizuje na úrovni fyzického bytí nevysvětlitelným proniknutím některého z jeho výsadních vykonavatelů na scéně vesmírné činnosti.

3:1.8 (45.1) Přítomnost Boha v mysli je ve vzájemném vztahu s absolutní myslí Společného Činitele—Nekonečného Ducha, ale v konečných tvořeních je lépe rozeznatelná ve všude působící kosmické mysli Hlavních Duchů Ráje. Tak jak je Prvotní Zdroj a Střed potenciálně přítomný v okruzích mysli Společného Činitele, tak je také potenciálně přítomný v napětí Vesmírného Absolutna. Ale mysl lidského typu je dar Dcer Společného Činitele—Božských Pečovatelek vyvíjejících se vesmírů.

3:1.9 (46.1) Všude přítomný duch Vesmírného Otce je sladěn s působením univerzálního ducha Věčného Syna a trvalým

božským potenciálem Božského Absolutna. Ale, ani duchovní aktivity Věčného Syna a jeho Rajských Synů, nebo působení obdarovaných myslí Nekonečného Ducha, se nezdají, že by vylučovaly přímé působení Ladičů Myšlení—částic Boha, pobývajících v srdcích jeho stvořených dětí.

3:1.10 (46.2) Pokud se týče přítomnosti Boha na planetě, v soustavě, v souhvězdí nebo ve vesmíru, rozsah takové přítomnosti na jakémkoliv vytvořeném útvaru, je závislý na stupni vyvíjející se přítomnosti Nejvyšší Bytosti: ona je určena hromadným poznáním Boha a věností k němu ze strany rozsáhlé vesmírné organizace, zahrnující nižší úrovně soustav a samotné planety. Proto někdy, aby se zachovaly a zachránily tyto vzácné aspekty Boží přítomnosti, ty planety (nebo také soustavy), které se ponořily hluboko do duchovní temnoty, se v určitém smyslu dají do karantény, nebo se částečně izolují od styku s většími útvary vesmíru. A toto všechno, tak jak to účinkuje na Urantii, je duchovní obrannou reakcí většiny světů, aby se sami ochránily, pokud to jen bude možné, před útrapami izolace v důsledku nepřátelských činů tvrdohlavé, zlomyslné a vzpurné menšiny.

3:1.11 (46.3) Ačkoliv Otec krouží rodičovsky kolem všech svých synů—všech osobností—jeho vliv v nich je omezený odlehlostí jejich vzniku od Druhé a Třetí Osoby Božstva a narůstá, jak na své pouti postupně dosahují vyspělejší úrovně. Skutečnost, že Bůh je přítomen v myslích bytostí je stanovena tím, zdali v nich pobývají, anebo nepobývají fragmenty Boha, takové, jako jsou Tajemné Monitory, ale účinnost jeho přítomnosti je dána mírou spolupráce mezi těmito zavedenými Ladiči Myšlení a myslí, ve kterých pobývají.

3:1.12 (46.4) Proměnlivosti Otcovy přítomnosti nejsou způsobeny nestálostí Boha. Otec neodejde do ústraní, protože byl oslaben; jeho city k bytostem se neodcizí kvůli jejich prohřeškům. Spíše, jeho děti, obdařeny svobodnou volbou (ve vztahu k sobě samým) a uplatňují tuto volbu, sami přímo určují rozsah a omezení Otcova božského vlivu ve svých srdcích a duších. Otec se nám všem štědře rozdává bez omezení a bez upřednostňování. On nedělá žádné rozdíly mezi osobami, planetami, soustavami nebo vesmíry. V sektorech času on prokazuje osobní čest pouze Rajským osobnostem Boha Sedmidílného— rovnoprávným tvořitelům konečných vesmírů.

2. Nekonečná Moc Boha

3:2.1 (46.5) Všechny vesmíry vědí, že „vládne všemohoucí Pán Bůh.“ To, co se děje na tomto a jiných světech, je pod božským dohledem. „On jedná podle vlastní vůle v nebesích i mezi obyvateli země.“ Je to věčná pravda, že „není žádná jiná moc, než Boží.“

3:2.2 (46.6) V rozsahu toho, co se shoduje s božskou podstatou, je doslovnou pravdou, že „s Bohem je možné všechno.“ Dlouho trvající evoluční procesy lidí, planet a vesmírů jsou pod dokonalou kontrolou vesmírných tvořitelů a správců a rozvíjí se v souladu s věčným záměrem Vesmírného Otce, postupují harmonicky a uspořádaně a přesně dodržují moudrý plán Boha. Existuje pouze jeden zákonodárce. On udržuje planety v prostoru a otáčí vesmíry kolem nekonečného okruhu věčnosti.

3:2.3 (47.1) Ze všech božských vlastností je nejlépe chápána všemohoucnost Boha, zejména proto, že převládá v

materiálním vesmíru. Jako neduchovní jev, Bůh je energie. Toto prohlášení o fyzické podstatě je založeno na nepochopitelné pravdě, že Prvotní Zdroj a Střed je původní příčinou všech fyzických jevů v prostoru. Od této božské činnosti se odvozují všechny fyzické energie a ostatní materiální projevy. Světlo, to jest světlo bez tepla, představuje jiný druh neduchovních projevů Božstev. A existuje ještě další forma neduchovní energie, která je prakticky neznámá a zatím ještě nepoznaná na Urantii.

3:2.4 (47.2) Bůh kontroluje veškerou energii; on určil „cestu pro blesk“; on ustanovil všechny okruhy energie. On určuje čas a způsoby jakými se projevují všechny formy energie-hmoty. A všechny tyto věci jsou bez přestání drženy v jeho věčném sevření—v gravitačním ovládacím centru ve spodním Ráji. A tak světlo a energie věčného Boha nepřetržitě krouží po jeho velkolepém okruhu—nekonečné, ale uspořádané procesí velkého množství hvězdných světů, tvořících vesmír vesmírů. Všechna tvoření krouží věčně kolem Rajské Osobnosti—středu všech věcí a bytostí.

3:2.5 (47.3) Všemohoucnost Otce se vztahuje ke všude převládající absolutní úrovni, na které jsou tři energie—fyzická, rozumová a duchovní a které jsou nerozeznatelné v jeho těsné blízkosti—Zdroje všech věcí. Mysl tvora, která není ani Rajskou monotou ani Rajským duchem, není schopna přímo vnímat Vesmírného Otce. Bůh se přizpůsobuje nedokonalé mysli—u smrtelníků Urantie je to prostřednictvím Ladičů Myšlení.

3:2.6 (47.4) Vesmírný Otec není pomíjivou silou, proměnlivou mocí, nebo kolísající energií. Moc a moudrost Otce jsou plně dostačující, aby si věděli rady s jakýmikoliv a s veškerými

nezbytnostmi vesmíru. On předvídá všechny mimořádné situace, vznikající v lidské zkušenosti, a proto nereaguje na vesmírné události odtrženě, ale spíše v souladu s příkazy věčné moudrosti a podle nařízeních nekonečné soudnosti. Bez ohledu na to jak to zvenku vypadá, moc Boha nepůsobí ve vesmírech jako slepá síla.

3:2.7 (47.5) Vznikají situace, ve kterých to vypadá, že byla udělána nouzová opatření, že přírodní zákony byly pozastaveny, že omyly při úpravách byly přiznány, a že se vytváří úsilí napravit tyto chyby; ale není tomu tak. Takové představy o Bohu mají svůj původ ve vašem limitovaném rozsahu vidění, v omezeném chápání a v ohraničeném prostoru vašeho zkoumání; takové nepochopení Boha je způsobeno vaší hlubokou neznalostí, týkající se existence vyšších zákonů daného světa, velikostí osobnosti Otce, nekonečného počtu jeho vlastností a skutečností jeho svobodné vůle.

3:2.8 (47.6) Planetární tvorové, ve kterých pobývá duch Boha, jsou rozptýleni v celém vesmírném prostoru v nekonečných počtech a řádech, jejich intelekt je velmi odlišný, jejich myslí jsou velmi limitovány a někdy velmi primitivní, jejich vidění je velmi omezené a lokalizované, že je téměř nemožné zformulovat všeobecné ustanovení, které by dostatečně vysvětlovalo nekonečné vlastnosti Otce a zároveň, aby v co největším rozsahu bylo pochopitelné těmito myslícími bytostmi. Proto, mnohé činy všemocného Stvořitele se zdají vám, bytostem, svévolné, odtržené a nezřídka bezcitné a kruté. Ale, já vás opět ujišťuji, že to není pravda. Otcovy všechny činy jsou cílevědomé, uvážené, moudré, přátelské a věčně usilující o největší dobro, ne vždy to platí pro jednotlivou bytost,

jednotlivou rasu, jednotlivou planetu, nebo dokonce jednotlivý vesmír; jsou určeny pro blaho a největší dobro všech, od nejnižších až po nejvyšší. V epochách času, blaho jedné části se může zdánlivě lišit od blaha celku; v okruhu věčnosti takové zdánlivé rozdíly neexistují.

3:2.9 (48.1) My všichni jsme součástí Boží rodiny a musíme se proto někdy podílet na rodinné disciplině. Mnohé z Božích činů, které nás tak zneklidňují a matou, jsou výsledkem rozhodnutí a konečných nařízení všemoudrého, zplnomocňující Společného Činitele k vykonání nařízení neomylné vůle nekonečné mysli a uvedení v platnost rozhodnutí dokonalé osobnosti, jejíž přehled, vidění a péče obsahují nejvyšší a věčné blaho celého jeho obrovského a rozsáhlého tvoření.

3:2.10 (48.2) A tudíž, vaše odtržené, dílčí, omezené, primitivní a vysoce materialistické pojetí a také nedostatky vrozené v povaze vašeho bytí, vytvářejí takový handicap, který vám neumožňuje vidět, chápat, nebo znát moudrost a laskavost mnoha božských činů, které se vám jeví, že přinášejí s sebou zdrcující krutost a které se zdají, že jsou charakterizovány naprostou lhostejností k pohodlí a blahu, k planetárnímu štěstí a osobnímu blahobytu vám podobným tvorům. Je to kvůli limitované lidské představě, kvůli vašim omezeným vědomostem a omezenému chápání, že nerozumíte motivům Boha a překrucujete jeho záměry. Ale mnoho věcí se děje na evolučních světech, které nejsou osobním konáním Vesmírného Otce.

3:2.11 (48.3) Božská všemohoucnost je dokonale sladěna s ostatními vlastnostmi osobnosti Boha. Obvykle je moc Boha pouze

limitována ve svém vesmírném duchovním projevu třemi okolnostmi, nebo situacemi:

3:2.12 (48.4) 1. Povahou Boha, zejména jeho nekonečnou láskou, a také pravdou, krásou a laskavostí.

3:2.13 (48.5) 2. Vůlí Boha, jeho milosrdnou péčí a otcovským vztahem k osobnostem vesmíru.

3:2.14 (48.6) 3. Zákonem Boha, poctivostí a spravedlností věčné Rajské Trojice.

3:2.15 (48.6) Bůh je neomezený ve své moci, božský ve své podstatě, konečný ve své vůli, nekonečný ve svých vlastnostech, věčný ve své moudrosti a absolutní ve své realitě. Ale všechny tyto charakterové rysy Vesmírného Otce jsou sjednoceny v Božstvu a univerzálně vyjádřeny v Rajské Trojici a v božských Synech Trojice. Jinak, vně Rajské Trojice a středního vesmíru Havony, všechno, týkající se Boha je limitováno evoluční přítomností Nejvyššího, podmíněno vznikající přítomností Konečného a koordinováno třemi existenciálními Absolutny: Božstvem, Všeobecným a Neomezeným. A Boží přítomnost je takto limitována, protože taková je vůle Boha.

3. Vesmírná Vědomost Boha

3:3.1 (48.8) „Bůh ví všechno.“ Božská mysl je si vědoma a je dobře obeznámena s myšlením veškerého tvoření. Jeho znalost událostí je univerzální a dokonalá. Božské entity, které z něho vycházejí, jsou jeho součástí; ten, kdo „vyrovnává oblaka“, má také „dokonalé vědomosti.“ „Oči Boha jsou všude.“ Váš velký učitel řekl o bezvýznamných vrabcích: „ani jeden z nich

nespadne na zem bez bez vědomí mého Otce“, a také: „každý vlas na vašich hlavách je spočítán.“ „On zná počet hvězd; on je všechny nazývá jejich jmény.“

3:3.2 (49.1) Vesmírný Otec je jedinou osobností ve všech vesmírech, která zná skutečný počet hvězd a planet v prostoru. Všechny světy v každém vesmíru jsou nepřetržitě ve vědomí Boha. On také říká: „Já opravdu vidím strádání mého lidu, slyším jeho pláč a znám jeho soužení.“ Neboť „z nebes se dívá Pán; on vidí všechny lidské syny; z místa svého obydlí se dívá na všechny obyvatele země.“ Každé dítě-tvor může opravdu říci: „On zná cestu, po které jdu a když mně prozkouší, vyjdu jako zlato.“ „Bůh ví, kdy sedíme a kdy vstáváme; on rozumí našim myšlenkám z velké dálky a všechny naše cesty jsou mu známy.“ „Všechno je obnaženo a odkryto před zrakem toho, komu se musíme zodpovídat.“ A mělo by být opravdovou útěchou pro lidskou bytost, když pochopí, že „on zná vaši strukturu; on si pamatuje, že vy jste prach.“ Hovoříc o živém Bohu, Ježíš řekl: „Otec váš ví, co potřebujete dokonce předtím, než ho o to požádáte.“

3:3.3 (49.2) Bůh vlastní neomezenou schopnost znát všechny věci; jeho vědomí je univerzální. Jeho osobní okruh zahrnuje všechny osobnosti a jeho znalost, dokonce i nevyvinutých tvorů, je doplňována nepřímo přes sestupující kategorie božských Synů a přímo, prostřednictvím zavedených Ladičů Myšlení. A kromě toho, neustále je všude přítomen Nekonečný Duch.

3:3.4 (49.3) My si nejsme zcela jisti, zdali Bůh chce, nebo nechce, předvídat hříšné činy. Ale, i když by Bůh mohl předvídat svobodomyšlné činy svých dětí, takové předvídaní je ani v

nejmenším nepřipravuje o jejich svobodu. Jedno je jisté: Boha nemůže nic překvapit.

3:3.5 (49.4) Všemohoucnost neznamená schopnost konat nevykonatelné—nebožské činy. Také vševědoucnost neznamená schopnost znát nepoznatelné. Ale taková tvrzení mohou být stěží pochopitelná pro konečné mysli. Tvor sotva může rozumět rozsahu a hranic vůle Tvořitele.

4. Nekonečnost Boha

3:4.1 (49.5) Postupné darování sebe vesmírům, když jsou uzpůsobeny pro život, nijak nezmenšuje potenciál moci, nebo zásobu moudrosti, protože i nadále sídlí a spočívají v centrální osobnosti Božstva. Bezmezné darování sebe Synům Ráje, svým podřízeným světům a jejich rozmanitým tvorům, vůbec neoslabuje potenciál síly, moudrosti a lásky Boha, ani ho to nepřipravuje o žádnou vlastnost jeho dokonalé osobnosti.

3:4.2 (49.6) Vytvoření každého nového vesmíru vyžaduje nové seřízení gravitace; ale, i když tvoření bude pokračovat neomezeně, věčně, nebo dokonce do nekonečnosti, až nakonec bude materiální svět existovat bez ohraničení, moc ovládat a koordinovat, spočívající v Ostrově Ráj, bude i nadále schopna rovnocenně a adekvátně vládnout, kontrolovat a koordinovat takový nekonečný vesmír. A potom, když neomezená síla a moc budou poskytnuty neohrazenému vesmíru, Nekonečný bude i nadále naplněn stejným množstvím síly a energie; Neomezené Absolutno bude i nadále nezmenšeno; Bůh bude i nadále vlastnit stejně nekonečný potenciál, tak jako kdyby síla, energie a moc nikdy nebyly použity pro podporu všech nových a nových vesmírů.

3:4.3 (50.1) A toto praví moudrost: skutečnost, že mysl je tak bohatě rozdávána pro myšlení světů, ani v nejmenším nevyčerpává centrální zdroj božské moudrosti. I když se vesmíry stále rozmnožují a počet obyvatel světů přibývá v takovém množství, které je za hranicemi chápání, i když mysl je nepřetržitě a nekonečně poskytována všem bytostem vyššího i nižšího postavení, i nadále bude centrální osobnost Boha obsahovat stejnou, věčnou, nekonečnou a všemoudrou mysl.

3:4.4 (50.2) Skutečnost, že Otec posílá duchovní posly ze sebe samého, aby pobývali v mužích a ženách vašeho a jiných světů, ani v nejmenším nesnižuje jeho schopnost působit jako božská a všemocná duchovní osobnost; a opravdu neexistuje krajní hranice pro rozsah působení, nebo počet takových duchovních Monitorů, které je Otec schopen poslat. Toto dávání sebe samého svým tvorům, vytváří nezměrnou, téměř nepředstavitelnou budoucnost, umožňující těmto božsky obdařeným smrtelníkům pokračující růst a vývoj bytí. A toto hojné rozdávání sebe sama jako pečující duchovní entity, žádným způsobem neoslabuje moudrost a dokonalost pravdy a vědomostí, které spočívají v osobě všemoudrého, vševědoucího a všemocného Otce.

3:4.5 (50.3) Pro smrtelníky času existuje budoucnost, ale Bůh pobývá ve věčnosti. Ačkoliv já pocházím z místa, nacházející se blízko obydlí Božstva, neodvažuji se říci, že rozumím dokonale nekonečnosti tolika božských vlastností. Pouze nekonečnost mysli může plně pochopit nekonečnost bytí a věčnost dění.

3:4.6 (50.4) Smrtelný člověk není schopen poznat nekonečnost nebeského Otce. Konečná mysl není schopna domyslet do

důsledků takovou absolutní pravdu či fakt. Ale tato stejná konečná lidská bytost je schopna skutečně cítit—doslova prožít—plný a nezmenšený účinek takové nekonečné LÁSKY Otce. Taková láska může být opravduprožita, a i když kvalita tohoto prožitku je bezmezná, kvantita takového prožitku je naprosto jasně omezena lidskou schopností duchovního vnímání, spojeného se schopností milovat na oplátku Otce.

^{3:4.7 (50.5)} Konečné uvědomění si nekonečných hodnot logicky vysoko přesahuje omezené chápání tvora kvůli skutečnosti, že smrtelný člověk je vytvořen jako obraz Boha—žije v něm fragment nekonečnosti. Proto nejbližší a nejupřímnější pro člověka cesta k Bohu je cesta v lásce a skrze lásku, protože Bůh je láska. A každý z takových jedinečných vztahů je skutečným poznáním kosmické sociologie, vztah Stvořitele a tvora—láska Otce k dítěti.

5. Nejvyšší Vláda Otce

^{3:5.1 (50.6)} Ve svých stycích se světy posthavonského období Vesmírný Otec neuplatňuje svoji nekonečnou moc a rozhodující autoritu přímo, ale spíše prostřednictvím svých Synů a jim podřízeným osobnostem. A všechno toto Bůh dělá z vlastní vůle. Jestliže by nastala situace, kterou by se božská mysl rozhodla řešit, tak by přímo byly použity všechny možné pověřené síly; ale, jako pravidlo, taková situace nastává pouze tehdy, když pověřená osobnost nedokáže splnit božské povinnosti. V takových případech neplnění povinností a v rámci zajištění božské moci a potenciálu, Otec jedná samostatně a na základě mandátů jeho vlastní volby; a taková volba se pokaždé vyznačuje neomylnou dokonalostí a nekonečnou moudrostí.

3:5.2 (51.1) Otec vládne prostřednictvím svých Synů; v organizaci vesmíru existuje od shora souvislá posloupnost vládců, zakončená Planetárními Princí; kteří řídí osudy evolučních sfér, patřících k nekonečným oblastem působení Otce. A následující zvolání není pouhým básnickým výrazem: „Pánova je země a on ji naplňuje.“ „On sesazuje krále a jmenuje krále.“ „Nejsvrchovanější vládnou v královstvích lidí.“

3:5.3 (51.2) Ne všechno, co se děje v lidských srdcích je podle Otcovi vůle; ale při řízení planety a jejího osudu převládá božský plán; vítězí věčný smysl moudrosti a lásky.

3:5.4 (51.3) Ježíš řekl: „Otec můj, který mne dal jim, je větší než všichni; a nikdo je nedokáže vytrhnout z ruky mého Otce.“ Když letmo zahlédnete jeho rozmanitou činnost a posuzujete ohromující nezměrnost Otcova téměř neomezeného tvoření, asi znejistíte při představě o jeho nadřazenosti, ale neměli byste pochybovat o tom, že on je pevně a natrvalo usídlen v Rajském středu všech věcí a že je dobročinným Otcem všech myslících bytostí. Je jenom „jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi a ve všech,“ „a on je přede všemi věcmi, a všechny věci spočívají v něm.“

3:5.5 (51.4) Nejistoty života a rány osudu nejsou v žádném případě v rozporu s koncepcí univerzální nadvlády Boha. Celý evoluční život tvorů je naplněn určitými nevyhnutelnostmi. Zamyslete se nad následujícím:

3:5.6 (51.5) 1. Je odvaha—síla charakteru—žádoucí? Jestli ano, pak musí být člověk vychován v prostředí, které nutně vyžaduje bojovat s utrpením a reagovat na zklamání.

3:5.7 (51.6) 2. Je nesobeckost—sloužit druhým—žádoucí? Jestli ano, pak se musí životní zkušenost setkat se situacemi sociální nerovnosti.

3:5.8 (51.7) 3. Je naděje—velkolepost víry—žádoucí? Jestli ano, pak lidská existence musí neustále čelit nedostatku bezpečnosti a stálé nejistotě.

3:5.9 (51.8) 4. Je víra—nejvyšší uplatnění lidské mysli—žádoucí? Jestli ano, pak se lidská mysl musí nacházet ve velmi obtížné situaci, kdy pořád ví méně, než je schopna uvěřit.

3:5.10 (51.9) 5. Je láska k pravdě a ochota ji následovat kdekoliv nás povede, žádoucí? Jestli ano, pak musí člověk vyrůstat ve světě, kde existují přestupky a lež je běžný jev.

3:5.11 (51.10) 6. Je idealismus—pojetí, přibližující se božskosti—žádoucí? Jestli ano, pak musí člověk vést svůj boj v prostředí relativního dobra a lásky, což jsou podmínky povzbuzující nepotlačitelnou touhu dospět k lepšímu.

3:5.12 (51.11) 7. Je věrnost—oddanost k vyšším povinnostem—žádoucí? Jestli ano, pak musí člověk žít mezi pravděpodobnou zradou a selháním. Statečná oddanost k povinnosti spočívá v předpokládaném riziku nesplnění povinnosti.

3:5.13 (51.12) 8. Je nezištnost—duch sebeopomíjení—žádoucí? Jestli ano, pak musí smrtelný člověk žít tváří v tvář svému nevyhnutelnému „já“ a jeho ustavičném volání po uznání a úctě. Člověk by si nemohl aktivně zvolit božský život, kdyby se nevzdal svého ega. Člověk by nikdy nemohl trvat na

spasitelné spravedlnosti, kdyby neexistovalo potenciální zlo a dobro jako protiklad.

3:5.14 (51.13) 9. Je radost—naplněné štěstí—žádoucí? Jestli ano, pak musí člověk žít ve světě, kde výskyt bolesti a pravděpodobnost strádání jsou trvalými empirickými možnostmi.

3:5.15 (52.1) V celém vesmíru je každý útvar považován jako část celku. Přežití části celku je závislé na součinnosti se záměrem a účelem celku, na upřímné touze a naprosté ochotě vykonávat božskou vůli Otce. Jediným evolučním světem bez omylů (bez možnosti nerozumného úsudku), by byl svět bez svobodného intelektu. Ve vesmíru Havona je miliarda dokonalých světů s dokonalými obyvateli, ale evoluční člověk musí být omylný, jestliže má být svobodný. Není možné, aby svobodný a nezkušený intelekt byl od počátku rovnoměrně moudrý. Pravděpodobnost, že chybný úsudek (zlo) se stává hříchem, nastává pouze tehdy, až když lidská vůle vědomě schvaluje a úmyslně podporuje promyšlený nemorální úsudek.

3:5.16 (52.2) Plné pochopení pravdy, krásy a dobra je vrozené v dokonalosti božského vesmíru. Obyvatelé světů Havony nepotřebují potenciál relativních hodnotových úrovní jako stimul volby; takové dokonalé bytosti jsou schopny rozpoznat dobro a vybrat si ho v nepřítomnosti veškerých rozporných a mysl podněcujících morálních situací. Ale všechny takové dokonalé bytosti jsou ve své morální podstatě a duchovním postavení to, co je podstatou jejich skutečné existence. Oni se empirickým poznáním zasloužili o svůj rozvoj pouze v rámci jejich příslušného statusu. Smrtelný člověk podobně získá svůj status kandidáta na vzestup svojí vlastní vírou a nadějí. Všechno božské, co lidská mysl pochopí a lidská duše si osvojí,

je empirickým výsledkem; je to realita osobní zkušenosti a je proto vzácným vlastnictvím, na rozdíl od vrozené dobroty a spravedlnosti nechybujících osobností Havony.

3:5.17 (52.3) Tvorové Havony jsou přirozeně odvážní, ale nejsou stateční v lidském smyslu. Oni jsou ve své podstatě laskaví a ohleduplní, ale stěží nesobečtí v lidském chápání. Oni očekávají příjemnou budoucnost, ale nedoufají v ni takovým usilovným způsobem, jako doufající smrtelník v neustálých evolučních sférách. Oni plně důvěřují stabilitě vesmíru, ale jsou naprosto nezasvěceni do spasitelné víry, pomocí které smrtelný člověk stoupá ze statusu živočicha až k bránám Ráje. Oni milují pravdu, ale neví vůbec nic o její schopnosti spasit duše. Oni jsou idealisté, ale oni se tak narodili; proto si nejsou vůbec vědomi nadšení, které provází taková stimulující rozhodnutí. Oni jsou věrní, ale oni nikdy nepoznali vzrušení při upřímné a uvážené oddanosti plnění povinností a přitom čelit pokušení tyto povinnosti neplnit. Oni jsou nezištní, ale oni rozhodně nedosáhli takových úrovní poznání nádherným vítězstvím nad svým bojovným „já“. Oni vychutnávají radost, ale nepoznají sladkost radosti, která uprchla z potenciální bolesti.

6. Nadřazenost Otce

3:6.1 (52.4) S božskou nezištností a velkorysou štedrostí se Vesmírný Otec vzdává autority a přenáší moc, ale je stále nadřazený; jeho ruka spočívá na mocné páce ovládající osudy vesmírných oblastí; on si ponechává všechna rozhodující rozhodnutí a neomylně třímá všemocné žezlo veta svého věčného záměru s neotřesitelnou autoritou nad blahem a osudem roztaženého, vířícího a stále kroužícího tvoření.

3:6.2 (52.5) Svrchovanost Boha je neomezená; to je základní skutečnost veškerého tvoření. Vesmír nebyl nevyhnutelný. Vesmír není náhoda, ani neexistuje sám o sobě. Vesmír je tvůrčím dílem a je proto plně závislý na vůli Tvořitele. Vůle Boží je božská pravda, živá láska; proto jsou zdokonalující se tvoření evolučních vesmírů charakterizovány dobrem—blízkostí k božskosti; a potenciálním zlem—odlehlostí od božskosti.

3:6.3 (53.1) Dříve či později všechny náboženské filozofie dospějí ke koncepci jednotného vesmírného zákona, jednoho Boha. Vesmírné příčiny nemohou být nižší, než vesmírné účinky. Zdroj proudů vesmírného života a kosmické mysli musí být nad úrovněmi jejich projevu. Lidská mysl nemůže být patřičně vysvětlena méně vyvinutým řádům existence v jejich pojmech. Lidská mysl může být správně pochopena pouze poznáním reality vyšších stupňů myšlení a smysluplné vůle. Člověk jako morální bytost je nevysvětlitelný bez uznání reality Vesmírného Otce.

3:6.4 (53.2) Mechanistický filozof nabádá k zamítnutí myšlenky univerzální a svrchované vůle, té samé vůle, jejíž působení ve spojení s vesmírnými zákony, on tak hluboce ctí. Jakou poctu nevědomky dělá takový mechanistický filozof Tvůrci zákonů, když předpokládá, že tyto zákony jsou automatickými a nevyžadující vysvětlení!

3:6.5 (53.3) Zlidšťovat Boha, kromě koncepce Ladičů Myšlení pobývajících v lidských myslích, je velkou chybou, ale ještě větší hloupostí je myšlenka plně mechanizovaného Prvotního Velkého Zdroje a Středu.

3:6.6 (53.4) Trpí Rajský Otec? Já nevím. Synové Tvořitelé s největší určitostí mohou a někdy i trpí, tak jako smrtelníci. Věčný Syn a Nekonečný Duch trpí v jiném smyslu. Myslím si, že Vesmírný Otec trpí, ale nedovedu pochopit jakým způsobem; možná skrze okruh osobnosti, nebo skrze individuality Ladičů Myšlení a jiných poskytnutích své věčné podstaty. O smrtelných rasách On řekl: „V jakémkoliv vašem utrpení já trpím s vámi.“ Nepochybně je mu vlastní otcovské a soucitné porozumění; on může opravdu trpět, ale podstatě tohoto utrpení já nerozumím.

3:6.7 (53.5) Nekonečný a věčný Vládce vesmíru vesmírů je síla, forma, energie, proces, model, princip, přítomnost a idealizovaná realita: Ale on je více; on je osobní; on uplatňuje svrchovanou vůli, prožívá vědomí vlastní božskosti, vykonává příkazy tvořivé mysli, nachází uspokojení v uskutečňování věčného záměru a vyjadřuje Otcovu lásku a cit ke svým vesmírným dětem. A všechny tyto vyšší Otcovy osobní rysy mohou být lépe pochopeny tím, že je zachováme tak, jak byly odhaleny během života Michaela, vašeho Syna Tvořitele, když žil v lidském těle na Urantii.

3:6.8 (53.6) Bůh Otec miluje lidi; Bůh Syn slouží lidem; Bůh Duch inspiruje děti vesmíru k trvale vzestupnému dobrodružství nalézt Boha Otce cestou, stanovenou Bohy-Syny skrze dobročinnou službu Boha Ducha.

3:6.9 (53.7) [Já, Božský Poradce, pověřený úkolem odhalit Vesmírného Otce, jsem pokračoval s tímto popisem vlastností Božstva.]

Kapitola 4

Vztah Boha k Vesmíru

4:0.1 (54.1) VESMÍRNÝ Otec má věčný záměr, týkající se materiálních, intelektuálních a duchovních jevů ve vesmíru vesmírů, který on vykonává po celé věky. Bůh stvořil vesmíry o své vlastní vůli a svrchované vůli a on je stvořil v souladu se svým všemoudrým a věčným záměrem. Je nejasné, zdali někdo, kromě Rajských Božstev a jejich nejvyšších společníků, zná opravdu hodně o věčném záměru Boha. Dokonce vysocí obyvatelé Ráje mají velmi rozdílné názory na podstatu věčného záměru Božstev.

4:0.2 (54.2) Je snadné vyvodit závěr, že jediným cílem pro vytvoření dokonalého středního vesmíru Havony bylo uspokojení božské podstaty. Hovona může sloužit pro všechny ostatní vesmíry jako vzor tvoření a jako škola, ve které poutníci času ukončí svoji cestu do Ráje; nicméně, takové dokonalé tvoření musí existovat v prvé řadě pro radost a uspokojení dokonalých a nekonečných Tvořitelů.

4:0.3 (54.3) Úžasný plán pro zdokonalování evolučních smrtelníků, umožňující jim, po dosažení Ráje a Sborů Konečnosti, další přípravu pro určitou, zatím neznámou práci, se v současné době zdá jako jedna z hlavních činností sedmi supervesmírů a jejich četných pododdělení; ale tento program vzestupu pro oduševnění a přípravu smrtelníků času a prostoru není v žádném případě výhradní činností vesmírných inteligencí. Samozřejmě, že existuje mnoho dalších fascinujících činností, které zabírají čas nebeským armádám a vyžadují jejich energie.

1. Vesmírný Postoj Otce

4:1.1 (54.4) Celé věky obyvatelé Urantie nesprávně chápou prozřetelnost Boha. Ve vašem světě se uskutečňuje Božská prozřetelnost, ale ona není tou dětinskou, svévolnou a materiální péčí, jak si ji mnoho smrtelníků představuje. Prozřetelnost Boha spočívá ve vzájemně propojených činnostech vesmírných bytostí a božských duchů, kteří v souladu s kosmickým zákonem nepřetržitě pracují pro slávu Boha a pro duchovní rozvoj jeho vesmírných dětí.

4:1.2 (54.5) Nejste schopni pokročit ve své představě o vztahu Boha a člověka na takou úroveň, na které poznáte, že heslem vesmíru je progres? Celé dlouhé věky usilovala lidská rasa, aby dosáhla současného postavení. Celá tisíciletí Prozřetelnost uskutečňuje plán progresivní evoluce. Tyto dvě úvahy si ve skutečnosti neodporují, pouze jen v chybném lidském pojetí. Božská prozřetelnost se nikdy nepostavila proti opravdovému lidskému pokroku, světskému nebo duchovnímu. Prozřetelnost je v neustálé shodě s neměnnou a dokonalou povahou nejvyššího Zákonodárce.

4:1.3 (55.1) „Bůh je věrný“ a „všechna jeho přikázání jsou oprávněná.“ „Jeho věrnost se rozprostírá do nebes.“ „Navěky, Ó Pane, je slovo tvoje stvrzeno v nebi. Tvoje věrnost je pro všechny generace; ty jsi vytvořil zemi a ona existuje.“ „On je věrný Tvořitel.“

4:1.4 (55.2) Neexistuje žádné omezení sil a osobností, které může Otec použít pro podporu svého záměru a ochranu svých tvorů. „Věčný Otec je náruč a naše útočiště.“ „Ten, kdo prodlévá v tajném obydlí Nejsvrchovanějšího, bude žít pod ochranou Všemohoucího.“ „Ano, ten, který nás chrání, nebude nikdy dřímat nebo spát.“ „My víme, že všechno se obrací v dobro pro

ty, kteří milují Boha,“ „protože oči Pána sledují poctivé a jeho uši naslouchají jejich modlitbám.“

4:1.5 (55.3) Bůh udržuje „všechno slovem svojí síly.“ A když se rodí nové světy, on „tam posílá svoje Syny a oni jsou stvořeni.“ Bůh nejenom tvoří, ale on „ochraňuje všechny.“ Bůh nepřetržitě pečuje o všechny materiální věci a všechny duchovní bytosti. Vesmíry jsou navždy stabilizované. Uprostřed zdánlivé nestability existuje stabilita. Uprostřed energetických proměn a fyzikálních pohrom hvězdnatých světů existuje důsledný řád a bezpečnost.

4:1.6 (55.4) Vesmírný otec neodstoupil od řízení vesmírů; on není nečinným Božstvem. Jestliže by Bůh přestal působit jako současný udržovatel všeho tvoření, okamžitě by nastal vesmírný kolaps. Kdyby nebylo Boha, žádná realita by neexistovala. V tuto danou chvíli, stejně jako během uplynulých dávných časů a věčné budoucnosti, Bůh nepřestává ve své podpoře. Božské objetí obsáhne celý okruh věčnosti. Vesmír není jako natočené hodiny, které půjdou určitou dobu a pak přestanou tikat; všechny věci jsou neustále obnovovány. Otec neustále vyzařuje energii, světlo a život. Dílo Boha je jak hmatatelné, tak i duchovní. „On se natáhne prázdným prostorem na sever a na nic tam zavěsí zemi.“

4:1.7 (55.5) Bytost mého řádu je schopna objevit nedostižnou harmonii a uvidět dalekosáhlou a důmyslnou koordinaci běžných záležitostí v řízení vesmíru. Mnohé z nich, které se smrtelné mysli zdají roztráštěné a nahodilé, já vnímám jako uspořádané a činorodé. Ale ve vesmíru se děje spousta věcí, kterým já úplně nerozumím. Mám za sebou dlouhá studia a více méně jsem obeznámen s poznanými silami, energiemi,

myslemi, morontíi, duchy a osobnostmi lokálních vesmírů a supervesmírů. Mám všeobecné znalosti o tom, jak tyto síly a osobnosti fungují a jsem velmi dobře obeznámen s působením pověřených duchovních osobností velkého vesmíru. Navzdory mým znalostem o jevech ve vesmírech, neustále se setkávám s kosmickými reakcemi, které nejsem schopen pochopit. Nepřetržitě narážím na zdánlivě náhodná seskupení sil, energií, intelektů a duchů, které nedokážu uspokojivě vysvětlit.

4:1.8 (55.6) Jsem dostatečně kvalifikovaný sledovat a provádět rozbor působení všech jevů vyplývajících přímo z činností Vesmírného Otce, Věčného Syna, Nekonečného Ducha a do určité míry, Ostrova Ráj. Jsem občas v rozpacích, když se setkám s něčím, co vypadá, že je dílem jejich záhadných rovnocenných Božstev, třech Absoluten potenciálnosti. Tato Absolutna se zdají, že vytěsňují hmotu, přesahují mysl a jsou důsledkem ducha. Jsem neustále zmatený a často bezradný kvůli mojí neschopnosti porozumět těmto složitým procesům, které já přisuzuji přítomnosti a působení Neomezeného Absolutna, Božského Absolutna a Univerzálního Absolutna.

4:1.9 (56.1) Tato Absolutna musí být tou neodhalenou přítomností za hranicemi vesmíru, která v projevech nesmírné síly a v působení jiných nadkonečných jevů způsobuje to, že fyzici, filozofové, či religionisté nejsou schopni s určitostí předpovědět jak opravdu budou reagovat prazáklady síly, koncepce nebo ducha na požadavky vzniklé ve složité reálné situaci, týkající se nejvyšších úprav a konečných hodnot.

4:1.10 (56.2) Ve vesmírech času a prostoru existuje také organická jednota, která se zdá, že je základní strukturou pro všechny kosmické jevy. Tato žijící přítomnost vyvíjející se Nejvyšší

Bytosti—tato Imanence Plánovaného Nedokončení—čas od času se nevysvětlitelně projevuje něčím, co se jeví, jako překvapivě náhodná koordinace zdánlivě spolu nesouvisejících vesmírných událostí. Toto musí být funkce Prozřetelnosti—oblast Nejvyšší Bytosti a Společného Činitele.

4:1.11 (56.3) Já se přikláním k domněnce, že je to právě toto vzdálené a obecně nepoznané řízení koordinace a vzájemného propojování všech stadií a forem vesmírné činnosti, které je příčinou toho, že taková pestrobarevná a zdánlivě beznadějně nepřehledná směsice fyzikálních, intelektuálních, morálních a duchovních jevů, tak neomylně pracuje pro slávu Boží a ve prospěch lidí a andělů.

4:1.12 (56.4) Ale v mnohem širším smyslu jsou zdánlivé „náhody“ v kosmu nepochybně součástí konečného dramatu času-prostoru v dobrodružství Nekonečného a jeho věčném manipulováním Absolutny.

2. Bůh a Příroda

4:2.1 (56.5) V omezeném smyslu je příroda fyzickou přirozeností Boha. Jednání, nebo působení Boha je uzpůsobeno a přechodně upraveno podle experimentálních plánů a evolučních modelů lokálního vesmíru, souhvězdí, soustavy, anebo planety. Bůh jedná v souladu s přesně formulovaným, trvalým a nezměnitelným zákonem v celém, nekonečně rozlehlém, hlavním vesmíru; ale on přizpůsobuje modely jeho působení tak, aby přispívaly k tomu, že součinnost a vyváženost řízení každého vesmíru, souhvězdí, soustavy, planety a osobnosti je v souladu s místními záměry, cíly a plány konečných projektů evolučního rozvoje.

4:2.2 (56.6) Proto příroda, tak jak ji chápe smrtelný člověk, představuje základní kámen a nezbytný podklad neměnného Božstva a jeho nezměnitelných zákonů, přizpůsobených, flexibilních a prožívajících zvraty v důsledku působení místních plánů, záměrů, modelů a podmínek, které jsou stanoveny a uskutečňovány lokálním vesmírem, souhvězdím, soustavou, planetárními silami a osobnostmi. Na příklad: I když Boží zákony byly stanoveny pro Nebadon, jsou upraveny podle plánů vytvořených Synem Tvořitelem a Duchem Tvořitelem tohoto lokálního vesmíru; a kromě toho všeho, působení těchto zákonů bylo později ovlivněno chybami, zanedbáním a vzpourami určitých bytostí, pobývajících na vaší planetě a přináležejících k vaší bezprostřední planetární soustavě Satanii.

4:2.3 (56.7) Příroda je prostorově-časovým výsledkem dvou kosmických faktorů: za první, neměnností, dokonalostí a poctivostí Rajského Božstva a za druhé, experimentálními plány, omyly výkonné moci, důsledky vzpoury, nedokončeností vývoje a nedokonalostí moudrosti mimo-Rajských tvorů, od nejvyšších po nejnižší. Proto, příroda nese v sobě jednotnou, neměnicí se, velkolepou a úchvatnou nit dokonalosti, která se táhne z okruhu věčnosti; ale v každém vesmíru, na každé planetě a v každém individuálním životě, je tato příroda upravena, vymezena a možná poničena skutky, chybami a nevěrností tvorů evolučních soustav a vesmírů; a proto se příroda musí stále měnit, na povrchu zdánlivě nevyzpytatelně, ale pod povrchem ustáleně a musí být pestrá v souladu s provozními předpisy lokálního vesmíru.

4:2.4 (57.1) Příroda je dokonalost Ráje, rozdělena nedokonalostí, zlem a hříchem nedokončených vesmírů. Tento podíl tudíž vyjadřuje jak dokonalost, tak i neúplnost, jak věčnost, tak i dočasnost. Pokračující evoluce mění přírodu tím, že posiluje význam rajske dokonalosti čímž zmenšuje zlo, chyby a disharmonii relativní reality.

4:2.5 (57.2) Bůh není osobně přítomen v přírodě, ani v žádných silách přírody, protože projev přírody je pokládání nedokonalostí progresivní evoluce a někdy také důsledků bouřlivé vzpoury, na Rajské základy vesmírného Božího zákona. Ve svém projevu na světě, jako je Urantie, příroda nikdy nemůže být dostačujícím vyjádřením, skutečným znázorněním, nebo věrným obrazem všemoudrého a nekonečného Boha.

4:2.6 (57.3) Ve vašem světě je příroda modifikací zákonů dokonalosti evolučními plány lokálního vesmíru. Jak směšné je zbožňovat přírodu pro to, že je částečně, v omezeném smyslu, prostoupena Bohem; pro to, že je fází vesmírné a proto božské moci! Příroda je také projevem nedokončeného, neúplného a nedokonalého působení rozvoje, růstu a pokroku, vztahujících se k experimentu kosmické evoluce v daném vesmíru.

4:2.7 (57.4) Očividné nedostatky ve světě přírody nesvědčí o takových nedostacích v osobnosti Boha. Spíše jsou takové pozorovatelné nedokonalosti pouze nevyhnutelnými kratičkými pauzami stále se pohybující cívky při promítání zobrazování nekonečnosti. Právě tyto nedostatky, přerušující plynulost dokonalosti, umožňují konečné mysli materiálního člověka letmo zahlédnout mihotavý záblesk božské reality v čase a prostoru. Materiální projev božskosti se jeví evoluční

mysli člověka jako chybuující pouze proto, že smrtelný člověk se stále úporně dívá na projev přírody svýma přírodníma očima, lidským viděním bez pomoci morontialní moty, nebo zjevení, jejího náhradníka ve světech času.

4:2.8 (57.5) A příroda je poničena, její krásná tvář je zjizvena, její líce jsou povadlé kvůli vzpourám, nesprávnému chování, nečestnému myšlení nesčetných tvorů, kteří jsou součástí přírody, ale kteří přispěli k jejímu znetvoření. Ne, příroda není Bůh. Příroda není předmět zbožňování.

3. Neměnicí se Charakter Boha

4:3.1 (57.6) Příliš dlouho si člověk myslel o Bohu, že je mu podobný. Bůh není, nikdy nebyl a nikdy nebude nedůvěřivý k člověku, nebo jakékoliv jiné osobnosti ve vesmíru vesmírů. Vědom si toho, že Syn Tvořitel určil člověka, aby byl mistrovským dílem planetárního tvoření a vládcem všeho na zemi a vidí toho člověka jak je ovládán svými nečistými vášněmi, vidí ho jak se klaní modlám ze dřeva, kamene, zlata a svým sobeckým ambicím—pak tyto žalostné výjevy vyvolávají v Bohu a jeho Synech starost o člověku, ale nikdy ne nedůvěru v něho.

4:3.2 (57.7) Věčný Bůh není schopen hněvu a zloby ve smyslu lidských emocí a tak, jak člověk vnímá takové reakce. Tyto emoční projevy jsou ošklivé a opovrženímhodné; ony jsou stěží hodny být nazývány lidské, tím méně božské; a takové projevy jsou naprosto cizí pro dokonalou povahu a laskavý charakter Vesmírného Otce.

4:3.3 (58.1) Mnoho, velmi mnoho potíží, se kterými se smrtelníci Urantie potýkají při vnímání Boha, je způsobeno dalekosáhlými následky Luciferovy vzpoury a zrady Kaligastii. Ve světech, které nejsou izolovány hříchem, jsou evoluční rasy schopny formulovat mnohem lepší představy o Vesmírném Otci; ony méně trpí kvůli zmatenosti, překroucení a zkomolení pojetí.

4:3.4 (58.2) Bůh nikdy nelituje ničeho co kdy udělal, nebo dělá, nebo kdy udělá. On je všemoudrý a rovněž všemohoucí. Moudrost člověka vyrůstá z poznání a chyb pramenící z lidské zkušenosti; Moudrost Boha má základ v neomezené dokonalosti jeho nekonečného vesmírného vhledu a tato božská prozíravost účinně ovládá tvořivou svobodnou vůli.

4:3.5 (58.3) Vesmírný Otec nikdy neudělá nic, co by následovně zapříčinilo bolest, nebo žal, ale tvorové mající vlastní vůli, kteří byli naplánováni a vytvořeni jeho Tvořiteli v odlehlých vesmírech, svojí nešťastnou volbou někdy způsobí pocit božské lítosti v osobnostech jejich rodičů—Tvořitelů. Ale i když Otec nedělá chyby, nemívá smutek a ani neprožívá lítost, on je bytost s otcovským citem a jeho srdce nepochybně truchlí, když se jeho dětem nedaří dosáhnout duchovních úrovní, ke kterým jsou způsobilé dospět s pomocí, která je tak bohatě poskytovaná podle plánů duchovního rozvoje a postupů pro vzestup smrtelníků vesmírů.

4:3.6 (58.4) Nekonečná laskavost Otce je nad rámec chápání konečné mysli času; proto musí být neustále umožněno porovnávání s protikladným zlem (ne hříchem), aby se účinně projevíly všechny aspekty laskavosti. Dokonalost božské laskavosti může být rozeznána smrtelným nedokonalým

vnímáním jenom proto, že je v rozporném spojení s relativní nedokonalostí ve vztazích času a hmoty v pohybech vesmíru.

4:3.7 (58.5) Charakter Boha je nekonečně nadlidský; proto musí být taková božská povaha zosobněna, tak jako v božských Synech, předtím než může být jen uchopena vírou konečné mysli člověka.

4. Uvědomění si Boha

4:4.1 (58.6) Bůh je jedinou nehybnou, soběstačnou a neměnnou bytostí v celém vesmíru vesmírů, nemajíc žádný vnějšek, žádné neznámo, žádnou minulost a žádnou budoucnost. Bůh je účelová energie (tvořivý duch) a absolutní vůle, které jsou samoexistující a univerzální.

4:4.2 (58.7) Jelikož je Bůh samoexistující, on je naprosto nezávislý. Samotná identita Boha je neslučitelná se změnou. „Já, Pán, se neměním.“ Bůh je neměnný; ale pouze až dosáhnete Ráje, začnete rozumět tomu, jak Bůh může přejít od jednoduchosti ke složitosti, od ucelenosti k proměně, od klidu k pohybu, od nekonečnosti ke konečnosti, od božského k lidskému a od jednoty k dualitě a trojjedinosti. A Bůh může takto upravovat projevy své absolutnosti, protože božská neměnnost neznamena nehybnost; Bůh má vůli—on je vůle.

4:4.3 (58.8) Bůh je bytost s absolutním sebeurčením; neexistují žádné meze pro jeho vesmírné působení, kromě těch, které jsou dobrovolné a projevy jeho svobodné vůle jsou podmíněny pouze těmi božskými schopnostmi a dokonalými vlastnostmi, které zákonitě charakterizují jeho věčnou podstatu. Proto ve

vztahu k vesmíru je Bůh bytostí největší laskavosti a také svobodnou vůlí tvořivé nekonečnosti.

4:4.4 (58.9) Bůh Absolutní je stvořitelem středního a dokonalého vesmíru a Otec všech ostatních Tvořitelů. Bůh se dělí s člověkem a jinými bytostmi o takové vlastnosti, jako osobnost, laskavost a mnoho dalších charakterových rysů, ale nekonečnost vůle přináleží pouze jemu. Ve svém tvořivém působení je Bůh limitován pouze citovostí své věčné podstaty a pokyny své nekonečné moudrosti. Bůh osobně volí to, co je nekonečně dokonalé, proto je střední vesmír nebesky dokonalý; a ačkoliv Synové Tvořitelé se plně dělí o jeho božskost, dokonce o části jeho absolutnosti, oni nejsou úplně limitováni tou nekonečností moudrosti, která řídí nekonečnost vůle Otce. Proto u synů řádu Michaela se tvořivá svobodná vůle stává dokonce více aktivní, úplně božská a téměř konečná, ne-li absolutní. Otec je nekonečný a věčný, ale popřít možnost jeho svobodné volby pro sebeomezení se rovná odmítnutí samotného konceptu absolutnosti jeho vůle.

4:4.5 (59.1) Absolutnost Boha prostupuje všemi sedmi úrovněmi vesmírné reality. A celá jeho absolutní podstata je závislá na vzájemném vztahu Tvořitele s jeho rodinou vesmírných bytostí. Přesnost může charakterizovat trinitární spravedlnost ve vesmíru vesmírů, ale ve vztahu celé jeho obrovské rodiny se tvory času, je Bůh vesmírů řízen božským citem. Na počátku i na konci—věčně—nekonečný Bůh je Otcem. Ze všech těch přijatelných jmen, kterými může být Bůh všeho tvoření vhodně pojmenován, mně bylo uloženo, abych ho vyličil jako Vesmírného Otce.

4:4.6 (59.2) Ve svobodné vůli Boha-Otce nejsou činy řízeny silou, ani nejsou usměrňovány pouze intelektem; božská osobnost je definována jako duchovní ve svém základě a ve vesmírech se projevuje jako láska. Tudíž, ve všech jeho osobních vztazích s bytostmi tvoření, je Prvotní Zdroj a Střed vždy a důsledně milujícím Otcem. Bůh je Otcem v nejvyšším slova smyslu. Jeho věčně motivuje dokonalý idealismus božské lásky a tento něžný charakter se projevuje nejsilněji a nachází největší uspokojení v tom, že miluje a je milován.

4:4.7 (59.3) Ve vědě je Bůh Prvopříčina; v náboženství je všeobecným a milujícím Otcem; ve filozofii je jedinou bytostí, která existuje sama o sobě a není závislá na žádné jiné bytosti aby existovala, ale propůjčuje realitu existence ve prospěch všech věcí a pro blaho všech bytostí. Ale je potřeba zjevení, aby se prokázalo, že Prvopříčina vědy a samoexistující Jednota filozofie jsou Bohem náboženství, překypujícím soucitem a laskavostí a který je zavázán uskutečnit věčný život svým pozemským dětem.

4:4.8 (59.4) My toužíme dosáhnout Nekonečného, ale my ctíme empirické představy o Bohu, naši schopnost kdekoliv a kdykoliv uvědomit si faktory osobnosti a božskosti, které rozvíjejí naši nejvyššího představu o Božstvu.

4:4.9 (59.5) Vědomí vítězného lidského života na zemi se rodí z takové víry tvora, která, když je vystavena tváří v tvář lidské nedokonalosti, se odváží čelit každé životní příhodě spolehlivým prohlášením: i když já to nedokážu udělat, ve mně žije ten, kdo to dokáže a udělá to—součást Otce-Absolutna vesmíru vesmírů. A to je „vítězství, které zdolá svět, dokonce vaši víru.“

5. Mylné Představy o Bohu

4:5.1 (59.6) Náboženské tradice jsou neúplně uchované záznamy ze zkušeností lidí dávných věků, kteří Boha poznali, ale takové záznamy nejsou důvěryhodnými rádci pro náboženský život, nebo jako zdroj pravdivých informací o Vesmírném Otci. Takové starodávné věrouky byly neustále pozměňovány, protože primitivní člověk byl mýtů tvůrce.

4:5.2 (60.1) Jednou z největších příčin zmatku vládnoucího na Urantii ohledně podstaty Boha, pramení z nedokonalosti vašich církevních knih, které jasně nerozlišují mezi osobnostmi Rajské Trojice a mezi Rajským Božstvím a tvůrci lokálních vesmírů a jejich správci. Během předcházejících období poskytování dílčích vědomostí, vašim kněžům a prorokům se nepodařilo věrohodně odlišit Planetární Prince, Vládce Soustav, Otce Souhvězdí, Syny Tvůrce, Vládce Supervesmírů, Nejvyšší Bytost a Vesmírného Otce. Mnohá poselství od podřízených osobností, takových jako jsou Nositelé Života a dalších různých řádů andělů, byla ve vašich záznamech prezentována tak, že přicházejí od samého Boha. Náboženské myšlení na Urantii stále zaměňuje rovnocenné osobnosti Božstva se samým Bohem a tak jsou všichni sdruženi pod jedním pojmenováním.

4:5.3 (60.2) Obyvatelstvo Urantie i nadále trpí kvůli vlivu primitivních představ o Bohu. Bohové, kteří zuřivě běsní v bouřce; kteří ve svém hněvu třesou zemí a zabíjejí lidi ve svém rozhořčení; kteří projeví svoji nelibost tím, že trestají hladomorem a potopou—toto jsou bohové primitivního náboženství; oni nejsou ti Bohové, kteří žijí a vládou ve vesmírech. Takové představy jsou pozůstatky z těch dob, kdy

se lidé domnívali, že vesmír je řízen a ovládán vrtochy takových imaginárních bohů. Ale smrtelný člověk si začíná uvědomovat, že žije ve světě poměrné zákonitosti a řádu, pokud se jedná o administrativní řízení a jednání Nejvyšších Tvořitelů a Nejvyšších Dohlížitelů.

4:5.4 (60.3) Barbarská představa o usmiřování rozzlobeného Boha, nakloňování si dotčeného Pána, získávání slitování Božstva obětováním a pokáním a dokonce krveprolitím, představuje náboženství zcela prostoduché a primitivní, filozofii nedůstojnou osvětleného věku vědy a pravdy. Takové víry jsou zcela odporné pro nebeské bytosti a božské vládce, kteří slouží a vládou ve vesmírech. Je urážkou Boha věřit, podporovat nebo učit, že nevinná krev musí být prolita, aby se získala jeho přízeň, nebo odvrátil domnělý božský hněv.

4:5.5 (60.4) Židé věřili že, „bez prolití krve se nedosáhne odpuštění hříchu.“ Oni se neosvobodili od staré a pohanské představy, že Bohové nemohou být usmířeni jinak, než pohledem na krev, i když Mojžíš udělal výrazný pokrok, když zakázal lidské oběti a v prostých myslích jeho beduínských stoupenců je nahradil obřadem obětování zvířat.

4:5.6 (60.5) Soslání Rajského Syna na váš svět bylo patřičné v období završení planetární epochy; ono bylo nevyhnutelné a nebylo uskutečněno nutně za účelem získání přízně Boha. Toto seslání se také stalo posledním osobním činem Syna Tvořitele na dlouhé cestě k získání empirické svrchovanosti ve svém vesmíru. Jaký výsměch nad nekonečným charakterem Boha je učení, že jeho otcovsky přísné, chladné a tvrdé srdce, zůstalo nedotčené neštěstími a souženými jeho tvorů a že jeho citlivá

slitování nepřicházela až do chvíle, když uviděl svého bezúhonného Syna krvácet a umírat na kříži na Kalvárii!

4:5.7 (60.6) Ale obyvatelé Urantie najdou vysvobození z těchto starověkých a pohanských pověr týkajících se podstaty Vesmírného Otce. Odhalení pravdy o Bohu přichází a lidská rasa je předurčena poznat Vesmírného Otce v celé kráse jeho charakteru a nádheře jeho vlastností, tak znamenitě vyličených Synem Tvořitelem, který pobýval na Urantii jako Syn Člověka a Syn Boží.

4:5.8 (61.1) [Presentováno Božským Poradcem Uversy.]

Kapitola 5

Vztah Boha k Jedinci

5:0.1 (62.1) JESTLIŽE konečná mysl člověka není schopna pochopit, jak tak velký a tak vznešený Bůh, jako Vesmírný Otec, může sestoupit se svého věčného bydliště v nekonečné dokonalosti a bratřit se s individuálním lidským tvorem, pak musí takový konečný intelekt založit jistotu božského přátelství na pravdivosti faktu, že opravdový fragment živého Boha pobývá v mysli každého normálně myslícího a morálně vnímajícího smrtelníka na Urantii. Vnitřní Ladiči Myšlení jsou součástí věčného Božstva Rajského Otce. Aby člověk našel Boha a pokusil se s ním komunikovat, nemusí chodit dál, než k vlastní vnitřní zkušenosti duše, rozjímající o realitě duchovní přítomnosti.

5:0.2 (62.2) Bůh rozdělil nekonečnost svojí věčné podstaty ve všech existencionálních realitách šesti absolutních rovnocenných Božstev, ale prostřednictvím působení svých předosobních

fragmentů, může kdykoliv navázat přímé osobní spojení s každou částí, nebo fází, nebo druhem tvoření. A věčný Otec si také pro sebe ponechal výsadní právo poskytovat osobnost božským Tvořitelům a živým tvorům vesmíru vesmírů a kromě toho si vyhradil právo udržovat přímý a rodičovský kontakt se všemi těmito osobnostmi prostřednictvím osobního okruhu.

1. Přiblížení k Bohu

5:1.1 (62.3) Neschopnost konečného tvora navázat styk s nekonečným Bohem není v nadřazenosti Otce, ale tkví v konečnosti a materiálním omezením vytvořených tvorů. Velikost duchovního rozdílu mezi nejvyššími osobnostmi vesmírné existence a nižšími řády vytvořených myslících bytostí je nepředstavitelná. Kdyby bylo možné, aby nižší řády myslících bytostí byly v tuto chvíli dopraveny do přítomnosti samotného Otce, nevěděli by, že tam jsou. Ony by nevnímaly přítomnost Vesmírného Otce stejně tak, jak ho nevnímají tam, kde jsou nyní. Před smrtelným člověkem je velmi dlouhá cesta, než bude oprávněn, v rámci daných možností, požádat o spolehlivý doprovod do Rajské přítomnosti Vesmírného Otce. Člověk musí projít četnými duchovními proměnami předtím, než může dosáhnout úrovně, poskytující takové duchovní vidění, které mu umožní uvidět některého ze Sedmi Hlavních Duchů.

5:1.2 (62.4) Náš Otec se neskrývá; on není ve svévolné samotě. On mobilizoval zdroje božské moudrosti pro nekonečné úsilí odhalit sebe dětem ve svých vesmírných oblastech. Se vznešeností jeho lásky je spojena nekonečná ušlechtilost a nevýslovná štědrost, způsobující, že Bůh touží se spojit s každou stvořenou bytostí, která je schopna pochopit a milovat

ho, nebo se snažit k němu přiblížit; a jsou to proto vaše vrozené nedostatky, neoddělitelné od vaší konečné osobnosti a materiálního života, které rozhodují o čase, místě a okolnostech, při kterých můžete dosáhnout cíle cesty vzestupných smrtelníků a stanout v přítomnosti Otce ve středu všech věcí.

5:1.3 (63.1) Ačkoliv vaše přiblížení k Rajské přítomnosti Otce musí počkat až dosáhnete nejvyšších konečných úrovní duchovního vývoje, měli byste se radovat z poznání stále přítomné možnosti okamžité komunikace s darovaným duchem Otce, tak úzce spjatým s vaší vnitřní duší a vaším oduševňujícím „já“.

5:1.4 (63.2) Smrtelníci ve světech času a prostoru se mohou výrazně lišit ve vrozených schopnostech a intelektuálním nadání, mohou se těšit ze životních podmínek, které jsou příznivé pro sociální pokrok a morální růst, anebo mohou trpět nedostatkem jakéhokoli lidského pochopení pro kulturu a předpokládanému rozvoji civilizačního umění; ale možnosti pro duchovní růst na cestě vzestupu jsou stejné pro všechny; vyšší úrovně duchovního vnímání a kosmických hodnot jsou dosažitelné zcela nezávisle na takových sociálně-morálních rozdílnostech rozmanitých materiálních životních podmínkách na evolučních světech.

5:1.5 (63.3) Jakkoli se smrtelníci Urantie mohou lišit ve svých intelektuálních, sociálních, ekonomických a dokonce morálních možnostech a vrozených schopnostech, nezapomeňte, že jejich duchovní obdaření je jednotné a jedinečné. Oni všichni se těší stejnému daru božské přítomnosti Otce a oni všichni mají stejné právo hledat osobní kontakt s pobývajícím v nich duchem božského původu a oni všichni

mají stejnou možnost se rozhodnout přijmout jednotné duchovní vedení těchto Tajemných Monitorů.

5:1.6 (63.4) Jestli je smrtelný člověk upřímně duchovně motivován a upřímně vykonává vůli Otce, potom je určitě a aktivně duchovně obdarován vnitřním božským Ladičem, a proto ve zkušenosti takového jedince se nemůže nedostavit zhmotnění nádherného uvědomění si toho, že poznal Boha a nemůže se nesetkat s božským ujištěním věčného života za účelem nalézt Boha prostřednictvím postupného poznávání se mu více a více podobat.

5:1.7 (63.5) Člověk je duševně obdarován věčně žijícím Ladičem Myšlení. Jestliže je taková lidská mysl upřímně a duchovně motivována, jestliže taková lidská duše touží poznat Boha a podobat se mu a chce poctivě vykonávat Otcovu vůli, pak neexistuje žádný negativní vliv zapříčiňující strádání, ani žádná pozitivní síla možného ovlivňování, které by mohly zabránit takové božsky motivované duši, aby bezpečně vystoupila k branám Ráje.

5:1.8 (63.6) Otec si přeje, aby všichni jeho tvorové s ním byli v osobním kontaktu. Otec má v Ráji prostor pro přijetí všech těch, jejichž status pro věčný život a duchovní charakter jim umožňují dosáhnout tohoto cíle. Proto si, jednou provždy, udělejte jasno ve vaší filozofie: pro každého z vás a pro nás všechny, Bůh je přístupný, Otec je dosažitelný, cesta je otevřena; síly božské lásky, metody a způsoby božské administrativy jsou všechny vzájemně zapojeny do úsilí podporovat každou způsobilou bytost každého vesmíru na jejím vzestupu k Rajské přítomnosti Vesmírného Otce.

5:1.9 (63.7) Ta skutečnost, že dosažení Boha vyžaduje obrovskou spoustu času vůbec neznamená, že přítomnost a osobnost Nekonečného je méně reálná. Váš vzestup je částí okruhu sedmi supervesmírů a ačkoliv se kolem něho otočíte nespočetněkrát, můžete ve svém duchovním statusu očekávat, že se stále budete otáčet dovnitř. Můžete se spolehnout na to, že budete přemísťováni ze sféry na sféru, z vnějších okruhů stále blíže k vnitřnímu středu a jednoho dne, o tom nepochybujte, stanete v božské a ústřední přítomnosti a spatříte ho, obrazně řečeno, tváří v tvář. Je to záležitostí dosažení konkrétních a opravdových duchovních úrovní; a tyto duchovní úrovně jsou dosažitelné jakoukoliv bytostí, ve které přebývá Tajemný Monitor, a která byla následovně navždy spojena s tímto Ladičem Myšlení.

5:1.10 (64.1) Otec se neskryvá v duchovním úkrytu, ale velmi mnoho jeho tvorů je stále skryto v mlze svých vlastních svéhlavých rozhodnutích a prozatím přerušili spojení s duchem Otce a duchem jeho Syna, protože si sami zvolili nemorální cestu a kvůli nadměrné sobeckosti svých netolerantních myslí a neduchovních vlastností.

5:1.11 (64.2) Smrtelný člověk se může přiblížit Bohu a může se opětovně vzdálit božské vůli, pokud mu zůstává možnost vlastní volby. Člověk nemá svůj osud definitivně zpečetěn, dokud neztratí sílu vykonávat vůli Otce. Srdce Otce je stále otevřeno pro potřeby a prosby jeho dětí. Jeho děti uzavrou navždy svá srdce před přitažlivou silou Otce pouze tehdy, když s konečnou platností a navždy ztratí touhu vykonávat jeho božskou vůli—poznat ho a podobat se mu. Podobně je zajištěn věčný život člověka, když zapojený Ladič vyhlásí do vesmíru,

že tento vzestupný smrtelník udělal konečné a nezměnitelné rozhodnutí žít podle vůle Otce.

5:1.12 (64.3) Veliký Bůh vstupuje do přímého kontaktu se smrtelným člověkem a dává mu část svého nekonečného, věčného a nepochopitelného „já“, aby v něm žil a přebýval. Bůh se vydal s člověkem na věčnou cestu dobrodružství. Jestliže se necháte vést duchovními silami, které jsou ve vás a kolem vás, zaručeně dosáhnete vrcholného osudu, stanoveného milujícím Bohem jako vesmírný cíl pro jeho vzestupné tvory z evolučních světů prostoru.

2. Přítomnost Boha

5:2.1 (64.4) Fyzická přítomnost Nekonečného je realitou materiálního vesmíru. Přítomnost mysli Božstva musí být určena hloubkou intelektuální zkušenosti jedince a evoluční úrovní osobnosti. Duchovní přítomnost Božskosti ve vesmíru musí být nutně rozdílná. Je určena schopností duchovního vnímání a mírou oddanosti vůle tvora vykonávat božskou vůli.

5:2.2 (64.5) Bůh žije v každém ze svých, v duchu zrozených, synů. Rajští Synové mají stále přístup do přítomnosti Boha, oni jsou „pravou rukou Otce“ a všechny jeho osobití tvorové mají přístup do „náruče Otce“. Toto se vztahuje k osobnímu okruhu, skrze který je kdykoliv, kdekoliv a jakkoliv navázán kontakt, nebo jinak stanoveno osobní, vědomé spojení a styk s Vesmírným Otcem, ať již ve středním obydlí, nebo na některém jiném určeném místě, například, na jedné ze sedmi posvátných sfér Ráje.

5:2.3 (64.6) Nicméně, nikde v přírodě, nebo dokonce v životech smrtelníků uvědomující si Boha, nemůže být božská přítomnost objevena tak plně a tak zřetelně, jako ve vašich pokusech o navázání spojení se zavedeným Tajemným Monitorem, Rajským Ladičem Myšlení. Jakou děláte chybu, když sníte o Bohu vysoko v oblacích, zatímco duch Vesmírného Otce žije ve vaší vlastní mysli!

5:2.4 (64.7) Je to právě díky tomuto fragmentu Boha, který ve vás pobývá a vy postupně nacházíte harmonii s duchovním vedením tohoto Ladiče, že můžete rozeznávat mnohem intenzivněji přítomnost a transformující sílu těch ostatních duchovních vlivů, které vás obklopují a dotýkají se vás, ale nepůsobí jako vaše nedílná část. Skutečnost, že si nejste intelektuálně vědomi blízkého a intimního kontaktu s vnitřním Ladičem, ani v nejmenším nevyvrací tuto povznášející zkušenost. Důkaz bratrského vztahu s božským Ladičem zcela spočívá ve vlastnostech a množství duchovních plodů, které poskytuje životní zkušenost věřícího jedince. „Podle jejich plodů je poznáte.“

5:2.5 (65.1) Je to nesmírně obtížné pro materiální mysl smrtelného člověka, která je nedostatečně oduševnělá, aby si výrazně uvědomila duchovní aktivity takových božských entit, jako jsou Rajští Ladiči Myšlení. Jak se duše z vytvořeného spojení myslí a Ladiče stává stále víc reálnou, vzniká také nové stadium vědomí duše, která je pak schopna rozpoznat přítomnost a přijmout duchovní vedení Tajemných Monitorů a jejich dalších nadmateriálních aktivit.

5:2.6 (65.2) Veškerá zkušenost spojení s Ladičem Myšlení zahrnuje morální status, mentální motivaci a duchovní zážitky.

Uvědomování si takového úspěchu je převážně omezeno, ačkoliv ne výhradně, na oblasti vědomí duše, ale důkazy jsou nablízku a je jich nadbytek ve zjevných plodech, které přináší duch v životech všech těch, kdo se vnitřně spojili s tímto duchem.

3. Skutečná Úcta

5:3.1 (65.3) Ačkoliv Rajská Božstva, z vesmírného hlediska, jsou jako jeden celek, v jejich duchovních vztazích s takovými bytostmi, které žijí na Urantii, jsou také tři rozdílné a oddělené osoby. V záležitostech osobních žádostí, komunikace a jiných důvěrných vztahů jsou mezi nejvyššími představiteli Boha rozdíly. V nejvyšším slova smyslu, my ctíme Vesmírného Otce a pouze jeho. Ve skutečnosti, my ctíme Otce, tak jak se projevuje ve svých Synech Tvořitelích, ale je to přímo, či nepřímo Otec, kdo je ctěn a vážen.

5:3.2 (65.4) Prosby jakéhokoliv druhu patří do sféry Věčného Syna a jeho duchovní organizaci. Modlitby a veškeré formální dorozumívání, kromě hlubokého obdivu a úcty k Vesmírnému Otci, jsou záležitostmi, které se týkají lokálního vesmíru; ony obvykle nepřesáhnou oblast pravomoci Syna Tvořitele. Ale úcta je nepochybně odeslána a vložena do Tvořitele prostřednictvím osobního okruhu Otce. My dále věříme, že takové zaregistrování úcty tvora se zavedeným Ladičem Myšlení je usnadněno přítomností ducha Otce. Existuje ohromné množství evidence na podporu našeho přesvědčení a já vím, že všechny kategorie fragmentů Otce jsou zplnomocněny registrovat dobře míněnou úctu svých subjektů, vítaných do přítomnosti Vesmírného Otce. Ladiči Myšlení nepochybně také využívají přímých předosobních

komunikačních kanálů s Bohem a jsou schopni podobně využívat okruhy duchovní gravitace Věčného Syna.

5:3.3 (65.5) Uctívání je kvůli úctě; modlitba vyjadřuje osobní zájem; a to je veliký rozdíl mezi uctíváním a modlitbou. V opravdové úctě není absolutně žádný osobní požadavek, nebo jiný prvek osobního zájmu; my jednoduše ctíme Boha pro to, jak ho vnímáme čím je. Úcta nic nežadá a nic neočekává pro věřícího. Nectíme Otce kvůli tomu, že získáme z tohoto uctívání nějakou výhodu; my projevujeme takovou oddanost a takovou úctu jako přirozenou a spontánní reakci na poznání nesrovnatelné osobnosti Otce a kvůli jeho laskavé povaze a obdivuhodným vlastnostem.

5:3.4 (65.6) Ve chvíli, kdy se prvek osobního zájmu vetře do uctívání, v tom okamžiku se oddanost přemění z uctívání na modlitbu a pak by bylo mnohem vhodnější ji adresovat přímo osobě Věčného Syna, nebo Syna Tvořitele. Ale v praktické náboženské zkušenosti neexistuje žádný důvod, proč by se modlitba neměla adresovat Bohu-Otci jako součást opravdové úcty.

5:3.5 (66.1) V praktických otázkách vašeho denního života jsou vám k dispozici duchovní osobnosti, mající původ ve Třetím Zdroji a Středu; spolupracujete se silami Společného Činitele. A je to tedy tak: vy ctíte Boha; modlíte se k Synu a komunikujete s ním; a podrobnosti vašeho pozemského pobytu řešíte společně s inteligentními bytostmi Nekonečného Ducha, působící na vašem světě a v celém vašem vesmíru.

5:3.6 (66.2) Synové Tvořitelé, nebo Synové Vládcové, kteří řídí osudy lokálních vesmírů, zastupují jak Vesmírného Otce, tak i

Věčného Syna Ráje. Jménem Otce, tito Synové Vesmírů přijímají upřímnou úctu a pozorně naslouchají prosbám od svých prosících svěřenců v příslušných svých vesmírech. Pro děti lokálního vesmíru je Syn Michael, ve vztahu ke všem praktickým cílům a záměrům, Bohem. On je zosobněním Vesmírného Otce a Věčného Syna v lokálním vesmíru. Nekonečný Duch udržuje osobní kontakt s dětmi těchto oblastí prostřednictvím Vesmírných Duchů, kteří jsou administrativními a tvůrčími spolupracovníky Rajských Synů Tvořitelů.

5:3.7 (66.3) Upřímná úcta znamená mobilizaci všech sil lidské osobnosti pod vedením vyvíjející se duše a v závislosti na pokynech přiřazeného Ladiče Myšlení. Mysl, která je materiálně omezena, si nikdy nemůže být velice vědoma opravdového významu upřímné úcty. Lidské uvědomování si reality prožívané úcty je hlavně určeno stupněm vývoje evoluční nesmrtelné duše člověka. Duchovní růst duše se děje zcela nezávisle na intelektuálním sebeuvědomění.

5:3.8 (66.4) Prožívaná úcta spočívá v ušlechtilé snaze zaslíbeného Ladiče Myšlení sdělovat božskému Otci nevyjádřitelné touhy a nevyslovitelná přání lidské duše—společné tvoření smrtelné mysli, hledající Boha a nesmrtelného Ladiče Myšlení, odhalujícího Boha. Proto je úcta skutkem materiální mysli, která dává souhlas pokusit se oduševnit vlastní „já“ pod vedením přiřazeného ducha a komunikovat s Bohem jako věrný syn Vesmírného Otce. Smrtelná mysl souhlasí s úctou; nesmrtelná duše touží ctít a dává podnět k úctě; přítomnost božského Ladiče Myšlení usměrňuje takovou úctu ve prospěch smrtelné mysli a vyvíjející se nesmrtelné duše. Poslední

analýzy ukazují, že upřímná úcta se stává realizovatelnou zkušeností na čtyřech kosmických úrovních: intelektuální, morontální, duchovní a osobní—vědomí mysli, duše, ducha a jejich sjednocení v osobnost.

4. Bůh v Náboženství

5:4.1 (66.5) Mravouka evolučních náboženství nutí lidi hledat cestu k Bohu hnací silou strachu. Náboženství zjevující Boha, povznáší lidi k tomu, aby hledali Boha lásky, protože touží se mu podobat. Ale náboženství není pouhým pasivním pocitem „absolutní závislosti“ a „jistoty věčného života“; je to živá a dynamická zkušenost dosažení božskosti, spočívající ve službě lidstvu.

5:4.2 (66.6) Význačný a okamžitý užitek opravdového náboženství je ve vytvoření přetrvávající harmonie v lidské zkušenosti, trvalý mír a opravdová jistota. Dokonce mnohobožství primitivního člověka je relativním sjednocením evolučního konceptu Božstva; mnohobožství je monoteizmem v procesu vytváření. Dříve, či později, Bůh je předurčen být pochopen jako realita hodnot, podstata smyslů a život pravdy.

5:4.3 (67.1) Bůh nejenom rozhoduje o osudu; on je věčným cílem člověka. Všechny nenáboženské lidské činnosti se snaží přizpůsobit vesmír zkreslenému sebe udržování; opravdově náboženský jedinec se snaží ztotožnit své „já“ s vesmírem a potom zasvětit činnosti tohoto sjednoceného „já“ službě vesmírné rodině společných bytostí, lidských i nadlidských.

5:4.4 (67.2) Oblasti filozofie a umění zasahují do nenáboženských a náboženských činností lidského „já“. Prostřednictvím umění

a filozofie je materiálně myslící člověk nalákán do uvažování o duchovních realitách a vesmírných hodnotách věčných významů.

5:4.5 (67.3) Všechna náboženství nabádají k uctívání Božstva a předkládají určitá učení o spasení člověka. Buddhické náboženství slibuje spasení od utrpení, nekončící vnitřní klid; židovské náboženství slibuje spasení od těžkostí, blahobyt založený na poctivosti; řecké náboženství slibuje spasení od nesouladu, nepříjemností, uskutečněním krásy; křesťanství slibuje spasení od hříchu, posvátnost; mohamedánství zajišťuje osvobození od přísných morálních norem judaizmu a křesťanství. Náboženství Ježíše je spasení od svého „já“, osvobození od toho zla, které je spojeno s izolací tvorstva v čase a věčnosti.

5:4.6 (67.4) Hebrejci založili svoje náboženství na dobrotivosti; Řekové na kráse; obě náboženství hledala pravdu. Ježíš ukázal Boha lásky a láska zahrnuje všechnu pravdu, krásu a dobrotivost.

5:4.7 (67.5) Zoroastrismus bylo náboženství morálky; Hindové měli náboženství metafyziky; Konfucionisté měli náboženství etiky. Ježíš žil náboženství služby. Všechna tato náboženství mají hodnotu v tom, že jsou správnými cestami k náboženství Ježíše. Náboženství je určeno stát se realitou duchovního sjednocení všeho, co je dobré, krásné a opravdové v lidské zkušenosti.

5:4.8 (67.6) Heslem řeckého náboženství bylo „poznej sebe samého“; Hebrejci soustředili svoje učení na „poznej svého Boha“; křesťané hlásají evangelium, zaměřené na „vědomosti

o Panu Ježíši Kristu“; Ježíš oznámil radostnou novinu „poznej Boha a sebe samého jako syna Božího“. Tyto lišící se koncepty smyslu náboženství určují postoj jedince v různých životních situacích a vyznačují hloubku úcty a povahu jeho osobních zvyků při modlení. Duchovní status jakéhokoli náboženství může být stanoven povahou jeho modliteb.

5:4.9 (67.7) Představa pololidského a nedůvěřivého Boha je nevyhnutelným přechodem mezi polyteizmem a ušlechtilým monoteizmem. Přepjatý antropomorfismus je nejvyšší dosažitelnou úrovní čistě evolučního náboženství. Křesťanství povýšilo ideu antropomorfismu z lidského ideálu na nadmyslový a božskou představu o osobě proslaveného Krista. A toto je nejvyšší antropomorfismus, který může člověk někdy pochopit.

5:4.10 (67.8) Křesťanský koncept Boha je pokusem spojit tři rozdílná učení:

5:4.11 (67.9) 1. Hebrejský koncept—Bůh je ochráncem morálních hodnot, spravedlivý Bůh.

5:4.12 (67.10) 2. Řecký koncept—Bůh je sjednotitel, Bůh moudrosti.

5:4.13 (68.1) 3. Ježíšův koncept—Bůh jako živý přítel, milující Otec, božská přítomnost.

5:4.14 (68.2) Proto musí být evidentní, že kombinovaná křesťanská teologie se setkává s velkými potížemi dosáhnout soudržnosti. Tyto potíže jsou ještě více vystupňovány skutečností, že učení raného křesťanství bylo všeobecně založeno na osobních

náboženských zkušenostech třech různých osob: Filóna Alexandrijského, Ježíše Nazaretského a Pavla z Tarsu.

5:4.15 (68.3) Při studování náboženského života Ježíše, posuzujte ho pozitivně. Nepřemýšlejte příliš o jeho bezhříšnosti, ale o jeho spravedlnosti, jeho láskyplné službě. Ježíš pozvedl pasivní lásku k nebeskému Otci, uvedenou v hebrejském konceptu, na vyšší, aktivní úroveň a milující vztah tvora k Bohu, který je Otcem každého individua, dokonce i hříšníka.

5. Boží Vědomí

5:5.1 (68.4) Mravnost vzniká z důvodu uvědomování si vlastního „já“; mravnost je nadživočišná, ale zcela evoluční. Proces evolučního zdokonalování člověka zahrnuje všechny dispozice před zavedením Ladiče Myšlení a rozlitím Ducha Pravdy. Ale dosažení úrovně mravnosti nevysvobodí člověka od přirozených nesnází smrtelného života. Fyzické prostředí člověka vyžaduje boj za přežití; sociální podmínky si vynucují etická přizpůsobení; morální situace vyžadují činit rozhodnutí nejvyšších principů; duchovní zkušenost (poznání existence Boha) požaduje, aby člověk našel Boha a upřímně se snažil být jak on.

5:5.2 (68.5) Náboženství není zakotveno ve vědeckých faktech, povinnostech společnosti, filozofických předpokladech, nebo předpokládaných pravidel mravnosti. Náboženství je nezávislá sféra lidské reakce na životní situace a projevuje se neustále ve všech stádiích lidského vývoje, které jsou postmorální. Náboženství může prostupovat všemi čtyřmi úrovněmi realizování hodnot a potěšení z vesmírného společenství: fyzickou, nebo materiální úrovní sebezáchovy; sociální, nebo

emoční úrovni společenství; morální, nebo povinnou úroveň intelektu; duchovní úrovni uvědomování si vesmírné společenství skrze božskou úctu.

5:5.3 (68.6) Vědci, hledající fakta, pojmají Boha jako Prvotní Příčinu, Boha síly. Citově založení umělci vidí Boha jako ideál krásy, Boha estetiky. Logicky uvažující filozof někdy inklinuje postulovat Boha jako vesmírnou jednotu, dokonce jako panteistické Božstvo. Opravdově věřící důvěřuje Bohu, který pečuje o věčný život, nebeskému Otci, Bohu lásky.

5:5.4 (68.7) Morální jednání vždy předchází vyvinutému náboženství a je také součástí zjeveného náboženství, ale nikdy není úplně náboženskou zkušeností. Pomáhat druhým je výsledkem morálního myšlení a náboženského žití. Biologicky, mravnost nevede k vyšším duchovním úrovním náboženského poznání. Uctívání abstraktní krásy není uctíváním Boha; ani to není velebení přírody, nebo uznávání svornosti.

5:5.5 (68.8) Evoluční náboženství je matkou vědy, umění a filozofie, které povznesly člověka na úroveň vnímání zjeveného náboženství, včetně zavedení Ladiče Myšlení a příchodu Ducha Pravdy. Evoluční obraz lidské existence začíná a končí s náboženstvím, třebaže náboženstvích velmi rozdílných kvalit, jedno evoluční a biologické a druhé zjevované a periodické. A tak, zatímco je náboženství pro člověka normální a přirozené, je také dobrovolné. Člověk nemusí být náboženský proti své vůli.

5:5.6 (69.1) Náboženská zkušenost, být v podstatě duchovní, nemůže být nikdy plně pochopena materiální myslí; tímto se

objasňuje úloha teologie—psychologie náboženství. Základní teorie lidského uvědomování si Boha vytváří rozpor pro konečné pochopení. Pro lidskou logiku a konečnou mysl je téměř nemožné sladit koncept božské přítomnosti, Bůh je v každém individuu a je jeho součástí, s představou nadsmyslného Boha, božskou dominancí nad vesmírem vesmírů. Tyto dva základní koncepty Božstva musí být sjednoceny v upřímnou víru v pojetí nadsmyslnosti osobního Boha a uvědomění si působení přítomnosti fragmentu tohoto Boha, aby se dokázala oprávněnost uvážené úcty a potvrdila naděje osobnosti ve věčný život. Potíže a rozpory náboženství tkví ve skutečnosti, že realita náboženství je zcela nad kapacitou chápání smrtelného intelektu.

5:5.7 (69.2) Náboženská zkušenost dává smrtelnému člověku tři velká zadostiučinění již během jeho dočasného pobytu na zemi:

5:5.8 (69.3) 1. Intelektuálně se mu dostane zadostiučinění z více sjednoceného lidského vědomí.

5:5.9 (69.4) 2. Filozoficky má radost z uskutečnění svých ideálů morálních hodnot.

5:5.10 (69.5) 3. Duchovně vzkvétá ze zkušeností s božským doprovodem, duchovního uspokojení z upřímné úcty.

5:5.11 (69.6) Uvědomování si Boha, tak jak to prožívá vyvíjející se smrtelník světů, musí obsahovat tři proměnlivé faktory, tři rozdílné úrovně vnímání reality. Prvním z nich je vědomí mysli—pochopení ideje Boha. Poté následuje vědomí duše—uvědomění si ideálu Boha. Poslední se probouzí vědomí ducha—uvědomění si duchovní reality Boha. Sjednocením

těchto faktorů pochopení božskosti, bez ohledu na to, jak jsou nedokonalé, smrtelná osobnost neustále rozšiřuje všechny úrovně vědomí s uvědomováním si osobnosti Boha. U těch smrtelníků, kteří dosáhli Sborů Konečnosti, všechno toto umožní včas uvědomit si svrchovanost Boha a následovně může vyplynout v uvědomění si konečnosti Boha, určité fáze absonitního nadvědomí Rajského Otce.

5:5.12 (69.7) Od generace ke generaci zkušenost uvědomování si Boha zůstává stejná, ale filozofický koncept a teologické výklady Boha se s každým obdobím pokročilejších lidských vědomostí musí měnit. Poznání Boha, náboženské vědomí, je vesmírnou realitou, ale bez ohledu na to, jak přesvědčivá (opravdová) náboženská zkušenost je, musí být ochotná podřídit se inteligentní kritice a rozumným filozofickým výkladům; nesmí se snažit o to, aby byla odtrženou věcí od celé lidské zkušenosti.

5:5.13 (69.8) Věčný život osobnosti je zcela závislý na volbě smrtelné mysli, jejíž rozhodnutí určují potenciál věčného života nesmrtelné duše. Když mysl věří v Boha a duše ví o Bohu a když společně s podporou Ladiče Myšlení touží po Bohu, potom je věčný život zajištěný. Nedostatky intelektu, omezené vzdělání, nevyhovující kultura, svízelné společenské postavení, dokonce nižší normy lidské morálky, pramenící z neblahého nedostatku vzdělávacích, kulturních a sociálních možností, nemohou popřít přítomnost božského ducha v takových politováníhodných a lidsky handicapovaných, ale věřících individuích. Zavedený Tajemný Monitor je základem pro zrození nesmrtelné duše a zajišťuje předpoklady pro její potenciální růst a věčný život.

5:5.14 (70.1) Schopnost smrtelných rodičů se rozmnožovat není založena na jejich vzdělání a kultuře, nebo na jejich sociálním a ekonomickém postavení. Spojení rodičovských faktorů v přirozených podmínkách je zcela dostačující pro započetí potomstva. Lidská mysl, rozlišující dobro a zlo a mající schopnost ctít Boha, ve spojení s božským Ladičem Myšlení je všechno, co smrtelník potřebuje, aby započal a podporoval vytváření vlastností své nesmrtelné duše pro věčný život a jestliže takový duchem obdařený jedinec hledá Boha, opravdově touží se mu podobat a upřímně se rozhodne vykonávat vůli nebeského Otce.

6. Bůh Osobnosti

5:6.1 (70.2) Vesmírný Otec je Bůh osobností. Oblast vesmírné osobnosti, od nejnižšího smrtelníka a materiálního tvora se statusem osobnosti až po nejvyšší osoby hodnosti tvůrce a božského statusu, mají svůj střed a hranice ve Vesmírném Otci. Bůh-Otec je poskytovatelem a opatrovatelem každé osobnosti. A Rajský Otec je rovněž cílem všech těch konečných osobností, které se upřímně rozhodly konat božskou vůli, těch které milují Boha a touží být jak on.

5:6.2 (70.3) Osobnost je jednou z nevyřešených záhad vesmírů. My jsme schopni sestavit odpovídající koncepce faktorů vstupujících do uspořádání různých řádů a úrovní osobnosti, ale my nerozumíme úplně opravdové podstatě osobnosti samé. My jasně vnímáme četné faktory, které, když jsou sestaveny do celku, vytvářejí obal lidské osobnosti, ale my nechápeme úplně podstatu a smysl takové konečné osobnosti.

5:6.3 (70.4) Osobnost je potenciální ve všech tvorech, kteří mají obdarovanou mysl schopností, která má rozsah od minimálního uvědomování si svého „já“, až po maximální uvědomování si Boha. Ale samotné obdaření mysli není osobnost, a také duch, nebo fyzická energie nejsou osobnost. Osobnost je vlastnost a hodnota v kosmické realitě, která je výlučně poskytována Vesmírným Otcem živému systému spojených a koordinovaných energií hmoty, mysli a ducha. Osobnost není ani vzrůstající úspěch. Osobnost může být materiální, nebo duchovní, ale buď tam osobnost je, anebo tam osobnost není. To ostatní, mimoosobní, nikdy nedosáhne osobní úrovně, s výjimkou přímého nařízení Rajského Otce.

5:6.4 (70.5) Poskytnutí osobnosti je výhradním právem Vesmírného Otce—zosobnění živých energetických systémů, které on daruje s vlastnostmi relativně tvořivého vědomí, podřízeného svobodné vůli. Neexistuje žádná osobnost odděleně od Boha-Otce a žádná osobnost neexistuje, kromě Boha-Otce. Základní vlastnosti lidského „já“, jakož i Ladič Myšlení, jako absolutní jádro lidské osobnosti, jsou poskytnuty Vesmírným Otcem, jednajícím ve své výhradně osobní sféře kosmické péče.

5:6.5 (70.6) Ladiči Myšlení předosobního statusu pobývají v početných typech smrtelných tvorů, zajišťující těmto stejným bytostem možnost přežít vlastní smrt a převtělit se jako morontální tvorové s potenciálem pro dosažení nejvyššího ducha. Když taková mysl tvora, obdarovaná osobností, je obydlena fragmentem ducha věčného Boha—přeosobní dar osobního Otce, potom tato konečná osobnost má potenciál pro božskost a věčnost a snaží se naplnit svůj osud tak, aby se přiblížila Konečnému, dokonce usiluje o dosažení Absolutna.

5:6.6 (71.1) Schopnost proměny v božskou osobnost tkví v předosobním Ladiči Myšlení; schopnost být lidskou osobnost potenciálně spočívá v obdaření člověka kosmickou myslí. Ale empirická osobnost smrtelného člověka není pozorovatelná jako aktivní a funkční realita, dokud vozidlo materiálního života smrtelného tvora nebude zasaženo osvobozující božskostí Vesmírného Otce a tímto vysláno na moře zkušeností jako uvědomující si sám sebe a (relativně) s právem na sebeurčení a sebe vytvářející osobnost. Materiální „já“ je skutečné a bezvýhradně osobní.

5:6.7 (71.2) Materiální „já“ má osobnost a identitu, identitu dočasnou; předosobní Ladič ducha má také identitu, identitu věčnou. Tato materiální osobnost a tento duch předosobnosti mají schopnost spojit svoje tvořivé vlastnosti a tak uvést do života věčně žijící identitu nesmrtelné duše.

5:6.8 (71.3) Zajištěním podmínek pro růst nesmrtelné duše a osvobozením lidského vnitřního „já“ z okovů absolutní závislosti na předcházející příčinnosti, Otec odchází do ústraní. Nyní, když je člověk vysvobozen od reakce na příčinnost, přinejmenším v tom, co se vztahuje k jeho věčnému osudu a má zajištěny podmínky pro růst nesmrtelného „já“—duše, člověk se musí sám svobodně rozhodnout, zdali chce vytvářet, nebo potlačit vytváření přežívajícího a věčného „já“. Žádná jiná bytost, síla, tvůrce nebo činitel v celém rozsáhlém vesmíru vesmírů, nemůže v žádném případě zasahovat do absolutní svrchovanosti smrtelníkovi svobodné vůle, když působí v rámci rozsahu své volby a vztahuje se k věčnému osudu osobnosti, jak si smrtelník zvolil. Pokud se jedná o věčný

život, Bůh prohlásil svrchovanost materiální a smrtelné vůle a toto prohlášení je absolutní.

5:6.9 (71.4) Poskytnutí osobnosti tvorů umožňuje relativní vysvobození z otrocké reakce na předcházející příčinnost a osobnosti všech takových smrtelných bytostí, evolučních nebo jiných, jsou soustředěny v osobnosti Vesmírného Otce. Ony jsou neustále přitahovány do jeho Rajské přítomnosti těmi příbuzenskými bytostmi, které tvoří rozsáhlý a vesmírný rodinný kruh a bratrský okruh věčného Boha. Ve všech osobnostech je příbuznost božské spontánnosti.

5:6.10 (71.5) Střed osobnostního okruhu vesmíru vesmírů je v osobě Vesmírného Otce a Rajský Otec si je osobně vědom všech osobností a je v osobním kontaktu se všemi osobnostmi všech úrovní sebe uvědomování. A toto uvědomování si osobnosti všech tvorů existuje nezávisle na poslání Ladičů Myšlení.

5:6.11 (71.6) Tak, jak je středem celého gravitačního okruhu Ostrov Ráj, tak, jak je středem okruhu všech myslí Společný Činitel a středem okruhu veškerého ducha je Věčný Syn, tak středem okruhu všech osobností je osobní přítomnost Vesmírného Otce a tento okruh neomylně přenáší úctu všech osobností k Původní a Věčné Osobnosti.

5:6.12 (71.7) Pokud se týká těch osobností, které nejsou obdařeny Ladičem: vlastnost svobodné volby je jim také darována Vesmírným Otcem a tyto osoby jsou rovněž zapojeny na velký okruh božské lásky, osobní okruh Vesmírného Otce. Bůh umožňuje svrchovanou volbu všem poctivým osobnostem. Žádný osobní tvor nemůže být přinucen k věčné pouti; brána

věčnosti se otevírá pouze v odpověď na svobodnou volbu svobodných synů Boha svobodné vůle.

5:6.13 (72.1) A toto představuje moje úsilí vylíčit vztah živého Boha k dětem času. A když je všechno řečeno a uděláno, já nemůžu udělat nic užitečnějšího, než opakovat, že Bůh je váš vesmírný Otec a že vy všichni jste jeho planetární děti.

5:6.14 (72.2) [Toto je páté a poslední vyprávění Božského Poradce, představující Vesmírného Otce.]

Kapitola 6

Věčný Syn

6:0.1 (73.1) VĚČNÝ Syn je dokonalé a konečné vyjádření „prvního“ osobního a absolutního konceptu Vesmírného Otce. Proto, kdykoliv a jakkoliv Otec osobně a absolutně projevuje sám sebe, dělá to vždy skrze svého Věčného Syna, který vždy byl, je nyní a vždy bude živým a božským Slovem. A tento Věčný Syn pobývá ve středu všech věcí ve spojení s osobní přítomností Věčného a Vesmírného Otce, kterou bezprostředně zahaluje.

6:0.2 (73.2) My hovoříme o „první“ myšlence Boha a ukazujeme na nemožný časový původ Věčného Syna proto, abychom získali přístup k systému myšlení lidského intelektu. Toto zkreslení jazyka vyjadřuje naše největší snahy navázat kompromisní kontakt s časově omezenými myslí smrtelných tvorů. Ve smyslu posloupnosti, Vesmírný Otec by nikdy nemohl mít první myšlenku, ale také Věčný Syn by nikdy nemohl mít začátek. Ale bylo mně nařízeno, abych vylíčil reality věčnosti časově limitovaným smrtelníkům těmito symboly myšlení a

označil vztahy k věčnosti pomocí těchto časových pojmů posloupnosti.

6:0.3 (73.3) Věčný syn je duchovním zosobněním všeobecného a nekonečného konceptu božské reality, neomezeného ducha a absolutní osobnosti Rajského Otce. A Syn tímto vytváří božské zjevení identity Vesmírného Otce jako tvůrce. Dokonalá osobnost Syna odhaluje to, že Otec je skutečně věčný a univerzálním zdrojem všech duchovních, volitelných, účelných a osobních smyslů a hodnot.

6:0.4 (73.4) Ve snaze umožnit konečné mysli času zformovat nějakou souvislou představu o vztazích věčných a nekonečných bytostí Rajské Trojice, my používáme nevázaný pojem když se zmiňujeme o „prvním osobním, univerzálním a nekonečném konceptu Boha.“ Je to pro mne nemožné sdělit lidské mysli nějakou odpovídající představu o věčných vztazích Božstev; proto použijí takové výrazy, které poskytnou lidské mysli určitou představu o vztazích těchto věčných bytostí v následných epochách času. My věříme, že Syn vzešel z Otce; nás učí, že oni oba jsou neomezeně věční. Proto je zřejmé, že žádný časový tvor nemůže nikdy úplně pochopit tajemství Syna, který pochází z Otce, ale který je tak věčný, jako Otec sám.

1. Identita Věčného Syna

6:1.1 (73.5) Věčný Syn je prvorozený a jednorozený Syn Boha. On je Bůh—Syn, Druhá Osoba Božstva a spolutvůrce všech věcí. Tak, jak je Otec Prvotním Velkým Zdrojem a Středem, tak je Věčný Syn Druhý Velký Zdroj a Střed.

6:1.2 (74.1) Věčný Syn je duchovní střed a božský správce duchovního řízení vesmíru vesmírů. Vesmírný Otec je nejdříve tvůrce a potom dohlížitel; Věčný Syn je nejdříve spolutvůrce a potom duchovní správce. „Bůh je duch“ a Syn je osobním zjevením tohoto ducha. Prvotní Zdroj a Střed je Absolutno Vůle; Druhý Zdroj a Střed je Absolutno Osobnosti.

6:1.3 (74.2) Vesmírný Otec nikdy osobně nepůsobí jako tvůrce, ale pouze jen ve spojení se Synem, nebo při koordinovaných činnostech Syna. Kdyby se autor Nového Zákona odvolával na Věčného Syna, tak by vyslovil pravdu, když napsal: „Na počátku bylo Slovo a Slovo bylo u Boha, a Slovo bylo Bůh. Všechno jím bylo stvořeno a nic není stvořeno bez něho.“

6:1.4 (74.3) Když se jeden ze Synů Věčného Syna objevil na Urantii, ti, kdo se přátelili s touto božskou bytostí v lidské podobě, hovořili o něm jako „Ten, který byl od počátku, kterého jsme slyšeli, kterého jsme viděli vlastníma očima, ke kterému jsme vzhlíželi a se kterým jsme se drželi za ruce a který je Slovo života.“ A tento seslaný Syn přišel od Otce, právě tak jako Prvorozený Syn, což je naznačeno v jedné z jeho pozemských modliteb: „A nyní mně proslav tvým vlastním „já“, tou dokonalostí, kterou jsem s tebou měl před vznikem tohoto světa.“

6:1.5 (74.4) V různých vesmírech je Věčný Syn známý pod rozmanitými jmény. Ve středním vesmíru ho nazývají Rovnocenným Zdrojem, Spolutvůrcem a Přidruženým Absolutnem. Na Uverse, hlavním ústředí supervesmíru, my nazýváme Syna Rovnocenným Duchovním Středem a Věčným Duchovním Správcem. Na Salvingtonu, hlavním ústředí vašeho lokálního vesmíru, tento Syn je nazýván Druhý Věčný

Zdroj a Střed. Malkisedekové o něm hovoří jako o Synu Synů. Na vašem světě, avšak ne ve vaší soustavě obydlených oblastí, tento Prvorozený Syn byl zaměněn s rovnoprávným Synem Tvořitelem, Michaellem z Neadonu, který poskytl sám sebe smrtelným rasám Urantie.

6:1.6 (74.5) Ačkoliv pro všechny Rajské Syny by se hodilo pojmenování Synové Boží, my jsme zvyklí vyhrazovat pojmenování „Věčný Syn“ pro tohoto Prvorozeného Syna, Druhého Zdroje a Středu, který je s Vesmírným Otcem spolutvořitelem středního vesmíru moci a dokonalosti a spolutvořitelem všech ostatních božských Synů, pocházejících z nekonečných Božstev.

2. Podstata Věčného Syna

6:2.1 (74.6) Věčný Syn je právě tak neměnný a nekonečně spolehlivý jako Vesmírný Otec. On je také tak duchovní jako Otec, stejně jako opravdu neomezeným duchem. Vám, s vaším nižším původem, Syn by se jevil více osobní, protože je k vám o jeden stupeň blíže dostupnější, než je Vesmírný Otec.

6:2.2 (74.7) Věčný Syn je věčné Slovo Boží. On je zcela jako jeho Otec; ve skutečnosti je Věčný Syn Bohem-Otcem v jeho osobním projevu ve vesmíru vesmírů. A toto bylo, je a navždy bude pravdou o Věčném Synu a všech rovnoprávných Synů Tvořitelů. „Ten, kdo viděl Syna, viděl Otce.“

6:2.3 (74.8) Ve své podstatě je Syn zcela jako duchovní Otec. Když ctíme Vesmírného Otce, tak skutečně ctíme současně Boha-Syna a Boha-Ducha. Bůh-Syn je právě tak opravdově božský a věčný ve své podstatě, jako je Bůh-Otec.

6:2.4 (75.1) Syn se vyznačuje nejenom celou nekonečnou a transcendentní spravedlností Otce, ale on je také zrcadlem celé Otcovi svatosti jeho charakteru. Syn se dělí s Otcem o jeho dokonalost a mají společnou zodpovědnost při podporování všech nedokonalých tvorů v jejich duchovním úsilí dosáhnout božskou dokonalost.

6:2.5 (75.2) Věčný Syn má celou povahu Otcovy božskosti a vlastnosti jeho duchovnosti. Syn je naplněním absolutnosti Boha v osobnosti a duchu a tyto vlastnosti Syn prokazuje při osobním řízení duchovního vedení vesmíru vesmírů.

6:2.6 (75.3) Bůh je opravdu univerzálním duchem; Bůh je duch a tato duchovní podstata Otce je soustředěna a zosobněna v Božstvu Věčného Syna. Očividně jsou v Synovi všechny duchovní vlastnosti značně zvětšeny odlišením od univerzálnosti Prvotného Zdroje a Středu. A tak, jak Otec sdílí svoji duchovní podstatu se Synem, tak oni společně právě tak plně a bezvýhradně sdílí božský duch se Společným Činitelem, Nekonečným Duchem.

6:2.7 (75.4) V lásce k pravdě a ve vytváření krásy jsou si Otec a Syn rovni, kromě toho, že se zdá, jako by Syn se více věnoval uskutečňování výluční duchovní krásy univerzálních hodnot.

6:2.8 (75.5) Pokud se jedná o božskou laskavost, já nevidím žádný rozdíl mezi Otcem a Synem. Otec miluje svoje vesmírné děti jako otec; Věčný Syn se dívá na všechny tvory jako otec i jako bratr.

3. Působení Otcovy Lásky

6:3.1 (75.6) Syn sdílí vlastnosti práva a spravedlnosti Trojice, ale zastiňuje tyto božské vlastnosti nekonečným zosobňováním Otcovy lásky a soucitu; Syn je zjevením božské lásky vesmírům. Tak, jako je Bůh láska, tak je Syn soucit. Syn nemůže milovat více než Otec, ale může projevovat tvorům svůj soucit ještě jedním dodatečným způsobem, protože on není jenom prvotní tvořitel jako jeho Otec, ale on je také Věčným Synem tohoto Otce, čímž sdílí synovskou zkušenost všech dalších synů Vesmírného Otce.

6:3.2 (75.7) Věčný Syn je velikým zdrojem soucitu pro všechna tvorstva. Soucit je jádrem duchovního charakteru Syna. Nařízení Věčného Syna, která jsou vysílána na duchovních okruzích Druhého Zdroje a Středu, jsou naladěna na tóny soucitu.

6:3.3 (75.8) Abyste pochopili lásku Věčného Syna, musíte nejdříve vnímat božský zdroj, Otce, který je láska a potom uvidět rozvinutí této nekonečné lásky v rozsáhlém působení Nekonečného Ducha a jeho, téměř neomezeného počtu, pomáhajících osobností.

6:3.4 (75.9) Služba Věčného Syna je zasvěcena odhalení Boží lásky ve vesmíru vesmírů. Tento božský Syn se nezabývá nedůstojným úkolem snažit se přesvědčit svého laskavého Otce, aby miloval své nevyvinuté tvory a prokazoval soucit k provinilcům času. Jak je chybné, představovat si Věčného Syna jak žádá Vesmírného Otce, aby prokázal soucit ke svým nevyvinutým tvorům na materiálních světech prostoru! Takové představy o Bohu jsou primitivní a komické. Spíše byste si měli uvědomit, že veškerá soucitná péče Božích Synů je přímým odhalením srdce Otce, naplněného univerzální láskou a

nekonečným soucitem. Otcova láska je skutečným a věčným zdrojem Synova soucitu.

6:3.5 (75.10) Bůh je láska, Syn je soucit. Soucit je láska v praxi, je to působící láska Otce v osobě jeho Věčného Syna. Láska tohoto vesmírného Syna je rovněž univerzální. V tom smyslu, ve kterém je láska chápána na sexuální planetě, je láska Boha více srovnatelná s láskou otce, zatímco láska Věčného Syna připomíná více lásku matky. Taková přirovnání jsou rozhodně primitivní, ale já je používám v naději, aby přenesli do lidské mysli myšlenku, že existuje rozdíl, ne v božském smyslu, ale v kvalitě a způsobu vyjádření, mezi láskou Otce a láskou Syna.

4. Vlastnosti Věčného Syna

6:4.1 (76.1) Věčný Syn je motivující silou duchovní úrovně kosmické reality; duchovní síla Syna je, ve vztahu ke všem vesmírným skutečnostem, absolutní. Prostřednictvím své absolutní moci nad duchovní gravitační silou, on provádí dokonalou kontrolu nad vzájemnou součinností všech nerozlišených druhů duchovní energie a nad celou aktivovanou duchovní realitou. Všechny ryzí nerozdělený duch a všechny duchovní bytosti a hodnoty reagují na nekonečnou přitažlivou sílu prvotního Syna Ráje. A jestliže věčná budoucnost bude svědkem objevení neohraňčeného vesmíru, tak se zjistí, že duchovní přitažlivost a duchovní síla Prvorozeného Syna bude plně dostačující pro duchovní kontrolu a efektivní řízení takového neohraňčeného tvoření.

6:4.2 (76.2) Syn je všemohoucí pouze v duchovní sféře. Ve věčném organizačním systému vesmírného řízení se nikdy nesetkáme s

nehospodárným a zbytečným opakováním funkcí; Božstva nejsou zbytečně duplicitně přidělována do vesmírných funkcí.

6:4.3 (76.3) Všudypřítomnost Prvorozeného Syna vytváří duchovní jednotu vesmíru vesmírů. Duchovní soudržnost všeho tvoření záleží na všude aktivní přítomnosti božského ducha Věčného Syna. Když my si představíme duchovní přítomnost Otce, zjistíme, že je v našem myšlení obtížné rozlišit ji od duchovní přítomnosti Věčného Syna. Duch Otce je natrvalo usídlen v duchu Syna.

6:4.4 (76.4) Otce musí být duchovně všudypřítomný, ale taková všudypřítomnost se jeví neoddělitelnou od všude působících duchovních aktivit Věčného Syna. Nicméně, my věříme, že ve všech situacích zdvojené duchovní podstaty Otce-Syna, duch Syna je sladěn s duchem Otce.

6:4.5 (76.5) Ve svých kontaktech s osobností, Otec působí v mezích osobního okruhu. Ve svém osobních a prokazatelném kontaktu s duchovním tvořením se Otec objevuje ve fragmentech, vyjadřující celistvost jeho Božstva a tyto Otcovy fragmenty mají ojedinělou, jedinečnou a výlučnou funkci kdekoliv a kdykoliv se objeví ve vesmírech. Ve všech takových situacích je duch Syna sladěn s duchovní funkcí fragmentované přítomnosti Vesmírného Otce.

6:4.6 (76.6) Duchovně je Věčný Syn všudypřítomný. Duch Věčného Syna je zcela určitě s vámi a kolem vás, ale není uvnitř vás a není vaší součástí, jako je Tajemný Monitor. Vnitřní fragment Otce přizpůsobuje lidskou mysl vzestupnému božskému způsobu myšlení, načež taková vzestupná mysl

reaguje stále více na duchovní přitažlivou sílu všemocného okruhu duchovní gravitace Druhého Zdroje a Středu.

6:4.7 (76.7) Prvorozený Syn si všeobecně a duchovně uvědomuje sám sebe. Svojí moudrostí se Syn plně vyrovná Otcí. My nedovedeme rozlišit mezi Prvním a Druhým Zdrojem v oblastech vědomostí a vševědoucností; tak jako Otec i Syn ví všechno; žádná vesmírná událost ho nikdy nepřekvapí; on už na počátku ví, jaký bude konec.

6:4.8 (77.1) Otec a Syn skutečně znají počet a místo pobytu všech duchů a oduševnělých bytostí ve vesmíru vesmírů. Nejenom, že Syn ví všechno pomocí svého vlastního všudypřítomného ducha, ale on si je také, stejně jako Otec a Společný Činitel, plně vědom nesmírného toku informací procházející reflexní myslí Nejvyšší Bytosti, jejíž mysl si je neustále vědoma všech věcí, které se dějí na všech světech sedmi supervesmírů. A existují další způsoby, kterými se projevuje vševědoucnost Rajského Syna.

6:4.9 (77.2) Jako milující, soucitná a starostlivá duchovní osobnost, Věčný Syn je zcela a nekonečně rovnocenný Vesmírnému Otcí, zatímco ve všech svých osobních soucitných a láskyplných kontaktech s vzestupnými bytostmi méně vyvinutých světů je Věčný Syn stejně vlídný a ohleduplný, stejně tak trpělivý a velmi shovívavý, jako jsou jeho Rajští Synové v lokálních vesmírech, kteří tak často sami slouží na evolučních světech času.

6:4.10 (77.3) Není třeba se dále rozšiřovat o vlastnostech Věčného Syna. Mimo těch zmíněných výjimek, , je ještě nezbytné

studovat duchovní vlastnosti Boha-Otce, aby byly pochopeny a správně oceněny vlastnosti Boha-Syna.

5. Omezení Věčného Syna

6:5.1 (77.4) Věčný Syn nepůsobí osobně ve fyzikálních sférách, ani nepůsobí, ledaže prostřednictvím Společného Činitele, na úrovních péče o mysl stvořených bytostí. Ale tato omezení v žádném případě nikterak nebrání Věčnému Synu uplatňovat plně a svobodně všechny božské atributy duchovní vševědoucnosti, všudypřítomnosti a všemohoucnosti.

6:5.2 (77.5) Věčný Syn není osobně přítomný v potenciálech ducha, obsažených v nekonečnosti Božstva Absolutního, ale jak se tyto potenciály stávají aktuálními, přicházejí pod vliv univerzálního okruhu duchovní gravitace Syna.

6:5.3 (77.6) Osobnost je výlučný dar Vesmírného Otce. Věčný Syn získává osobnost od Otce, ale on neposkytuje osobnost bez účasti Otce. Věčný Syn dává život nesmírnému množství duchovních bytostí, ale tyto odvozené bytosti nejsou osobnostmi. Když Syn tvoří osobnost, dělá to ve spojení s Otcem, nebo Společným Tvořitelem, který může v těchto vztazích Otce zastupovat. . Věčný Syn je tedy spolutvořitelem osobností, ale neposkytuje osobnost žádné bytosti a on sám nikdy netvoří bytosti osobitého statusu.. Nicméně, tato omezení působení Syna ho nepřipravují o způsobilost tvořit jakékoliv jiné typy neosobité podstaty.

6:5.4 (77.7) Věčný Syn je omezen v předávání výsadních práv tvořitele. Zvěčněním Prvorozeného Syna, Otec mu dal moc a právo připojit se následně k němu v božské činnosti vytvářet

další Syny, kteří mají tvořivé vlastnosti; a oni takové Syny stvořili a stále tvoří. Ale po vytvoření těchto rovnocenných Synů, práva tvořitele se zřejmě nemohou dále předávat. Věčný Syn předává právo tvořit pouze prvnímu, nebo přímému ztělesnění. Proto, když Otec a Syn se spojí, aby ztělesnili Syna Tvořitele, dosáhnou svého cíle; ale tímto způsobem ztělesněný Syn Tvořitel není nikdy schopen přenést, nebo postoupit práva tvořitele na jiné řady Synů, které on může následně tvořit, nehledě na to, že v nejvyšších Synech lokálních vesmírů se velmi omezeně projevují tvořivé vlastnosti Syna Tvořitele.

6:5.5 (78.1) Jako nekonečná a výjimečně osobitá bytost, Věčný Syn nemůže rozdělovat svoji podstatu, nemůže rozdávat a poskytovat individualizované části sebe samého jiným tvorům a osobám, jak to dělá Vesmírný Otec a Nekonečný Duch. Ale Syn může a poskytuje sám sebe jako neomezený duch, aby omýval veškerá tvoření a nepřetržitě přitahoval k sobě všechny duchovní osobnosti a duchovní reality.

6:5.6 (78.2) Stále si pamatujte, že Věčný Syn je pro všechna tvoření osobním zobrazením ducha Otce. Ve smyslu Božstva, Syn je osobní a nic jiného, než osobní; taková božská a absolutní osobnost nemůže být rozčleněna, nebo fragmentována. Bůh-Otec a Bůh-Duch jsou naprosto osobní, ale oni jsou také všechno ostatní, mimo toho, že jsou také osobnostmi Božstva.

6:5.7 (78.3) Ačkoliv Věčný Syn se nemůže osobně podílet na poskytování Ladičů Myšlení, při poradě s Otcem ve věčné minulosti podpořil plán a slíbil nekonečnou spolupráci při projektování způsobu poskytování Ladičů Myšlení a tehdy Otec navrhl svému Synovi, „Vytvořme smrtelného člověka k našemu obrazu.“ A tak, jak fragment ducha Otce ve vás

pobývá, tak přítomnost ducha Syna vás obklopuje a oni oba navždy pracují jako jeden pro váš duchovní rozvoj.

6. Mysl Ducha

6:6.1 (78.4) Věčný Syn je duch a má mysl, ale ne takového ducha a mysl, které smrtelná mysl může pochopit. Smrtelný člověk vnímá mysl na konečných, kosmických, materiálních a osobních úrovních. Člověk rovněž pozoruje projevy mysli v živých organismech, fungující na podosobní (živočišné) úrovni, ale je to pro něho obtížné pochopit podstatu mysli, když je spojena s nadmateriálními bytostmi a když je součástí výjimečných duchovních osobností. Nicméně, mysl musí být rozdílně definována, když se jedná o duchovní úroveň bytí a když se používá pro pojmenování duchovních funkcí intelektu. Ten typ mysli, která je přímo spojená s duchem, nelze srovnávat ani s myslí, která koordinuje ducha a hmotu a ani s myslí, která je spojená pouze s hmotou.

6:6.2 (78.5) Duch stále ovládá vědomí, mysl a různé aspekty individuálnosti. Bez účasti určitých schopností mysli, by duchovní vědomí bratrstva duchovních bytostí bylo nemožné. Ekvivalent mysli, schopnost znát a být poznán, pochází od Božstva. Božstvo může být osobní, předosobní, nadosobní, nebo neosobní, ale Božstvo nikdy nepostrádá mysl, to jest, nikdy mu nechybí schopnost alespoň komunikovat s podobnými tvory, bytostmi nebo osobnostmi.

6:6.3 (78.6) Mysl Věčného Syna je podobná myslí Otce, ale ve vesmíru již není žádná podobná mysl a s myslí Otce je předkem různorodých a vzdálených myslí Společného Tvořitele. Mysl Otce a Syna, ten intelekt, který je předchůdcem absolutní mysli

Třetího Zdroje a Středu, je pravděpodobně nejlépe zobrazena v předmysli Ladiče Myšlení a ačkoliv jsou tyto fragmenty Otce zcela mimo okruhy mysli Společného Tvořitele, mají určitou schopnost předmysli; oni poznají, když jsou poznáni; oni mají ekvivalent lidského myšlení.

6:6.4 (78.7) Věčný Syn je zcela duchovní; člověk je téměř úplně materiální; a proto hodně z toho, co se vztahuje k duchovní osobnosti Věčného Syna, jeho sedmi duchovních sfér, obklopujících Ráj a podstaty neosobních tvoření Rajského Syna, bude muset počkat na vaše dosažení duchovního statusu, který bude následovat poté, až dokončíte morontialní vzestup lokálním vesmírem Nebadon. A potom, když budete procházet supervesmírem a pak dále do Havony, mnoho z těch duchovních utajených záhad se vám objasní, protože začnete získávat „mysl ducha“—duchovní vnímání.

7. Osobnost Věčného Syna

6:7.1 (79.1) Věčný Syn je ta nekonečná osobnost, z jejíž neomezeně osobních pout se Vesmírný Otec osvobodil prostřednictvím trinitizace a v důsledku čehož od té doby Otec s nekonečnou štědrostí poskytuje sám sebe svým věčně se rozpínajícím vesmírům Tvořitelů a tvorů. Syn je absolutní osobnost; Bůh je otcovskou osobností—zdroj osobnosti, poskytovatel osobnosti a příčina osobnosti. Každá osobitá bytost dostává Osobnost od Vesmírného Otce—Rajského Otce, od kterého zrovna tak věčně získává svoji osobnost Prvorozený Syn.

6:7.2 (79.2) Osobnost Rajského Syna je absolutní a naprosto duchovní a tato absolutní osobnost je také božským a věčným modelem, první poskytnutí Otcovy osobnosti Společnému

Činiteli a následné poskytování své osobnosti nesčetnému množství svých tvorů v celém rozsáhlém vesmíru.

6:7.3 (79.3) Věčný Syn je opravdovým soucitným pečovatelem, božským duchem, duchovní silou a reálnou osobností. Syn je duchovní a osobní podstatou Boha a jako taková se projevuje ve vesmírech—nejryzejší podstata Prvotního Zdroje a Středu, osvobozená ode všeho neosobního, mimobožského, neduchovního a čistě potenciálního. Ale je nemožné poskytnout lidské mysli slovní obraz krásy a ušlechtilosti nebeské osobnosti Věčného Syna. Všechno, co může zastříť obraz Vesmírného Otce, má téměř stejný vliv zabránit koncepčnímu poznání Věčného Syna. Vy musíte počkat, až dosáhnete Ráj a potom pochopíte, proč já jsem nebyl schopen vyobrazit konečné mysli charakter této absolutní osobnosti.

8. Uvědomění si Věčného Syna

6:8.1 (79.4) Ve všem, co se vztahuje k individuálnosti, podstatě a dalším vlastnostem, je Věčný Syn plně rovnocenným, dokonalý doplňkem a věčným protějškem Vesmírného Otce. Ve stejném smyslu, ve kterém Bůh je Vesmírný Otec, je Syn Vesmírná Matka. A my všichni, vyšší i nižší, tvoříme jejich vesmírnou rodinu.

6:8.2 (79.5) Abyste ocenili charakter Syna, měli byste studovat popis božského charakteru Otce; oni jsou navždy a neoddělitelně jeden. Jako božské osobnosti, oni jsou prakticky nerozeznatelnými pro nižší řády inteligencí. Poměrně snadno je od sebe rozeznají ti, kteří mají původ ve tvořivých činech samotných Božstev. Bytosti zrozené ve středním vesmíru a v Ráji, rozeznají Otce i Syna nejenom jako jednu osobní jednotu,

kontrolující vesmír, ale také jako dvě oddělené osobnosti, které působí ve vymezených oblastech řízení vesmíru.

6:8.3 (79.6) V osobním vnímání, vy si můžete představit Vesmírného Otce a Věčného Syna jako oddělené individua, protože oni takoví opravdu jsou, ale při řízení vesmírů oni jsou tak propleteni a vzájemně spjati, že to není vždycky možné je od sebe rozeznat. Když se v různých vesmírných situacích setkají Otec a Syn v nejasném propojení, není to pokaždé prospěšné pokoušet se oddělit jejich činnosti; pouze se připomeňte, že Bůh je počáteční myšlenka a Syn je vyjadřovací slovo. V každém lokálním vesmíru je tato neoddělitelnost ztělesněna v Synu Tvořiteli, který zastupuje jak Otce, tak i Syna před tvory deseti milionů obydlených světů.

6:8.4 (80.1) Věčný Syn je nekonečný, ale je přístupný prostřednictvím osob svých Rajských Synů a prostřednictvím trpělivé služby Nekonečného Ducha. Bez poskytovaných služeb Rajských Synů a milující péče tvorů Nekonečného Ducha, by bytosti materiálního původu mohli jen těžko doufat, že dosáhnou Věčného Syna. A zrovna tak je pravdivé to, že s pomocí těchto nebeských sil a díky jejich vedení, smrtelníci uvědomující si Boha určitě dosáhnou Ráj a někdy stanou v osobní přítomnosti tohoto vznešeného Syna Synů.

6:8.5 (80.2) I když je Věčný Syn modelem pro růst smrtelné osobnosti, pro vás je snadnější pochopit realitu jak Otce, tak i Ducha, protože Otec je skutečným poskytovatelem vaší lidské osobnosti a Nekonečný Duch je absolutním zdrojem vaší smrtelné mysli. Ale, jak stoupáte po Rajské cestě duchovního vývoje, osobnost Věčného Syna se vám bude jevit stále více

skutečnější a realita jeho nekonečně duchovní mysli bude stále zřetelnější pro vaši, postupně se oduševňující, mysl.

6:8.6 (80.3) Představa Věčného Syna nikdy nemůže jasně zářit ve vaší materiální mysli, nebo následné morontialní mysli, dokud nebudete oduševnělí a nezačnete váš duchovní vzestup, během kterého se začne vaše vnímání osobnosti Věčného syna srovnávat s vaší jasnou představou osobnosti Syna Tvořitele, původem z Ráje, který kdysi žil na Urantii mezi lidmi v převtělení jako člověk.

6:8.7 (80.4) Ze zkušeností v celém vašem lokálním vesmíru musí Syn Tvořitel, jehož osobnost je pochopitelná člověkem, vyvážit vaši neschopnost plně pochopit smysl vyšší duchovní úrovně, ale ne méně osobního Věčného Syna Ráje. Tak, jak postupujete přes Orvonton a Havonu, necháváte za sebou vaše jasné obrazy a hluboké vzpomínky na Syna Tvořitele vašeho lokálního vesmíru a tato vytrácející se materiální a morontialní zkušenost bude nahrazena stále jasnějšími představami a silícím chápáním Věčného Syna Ráje, jehož realita a blízkost se budou stále zvětšovat, čím více se budete přibližovat k Ráji.

6:8.8 (80.5) Věčný Syn je ušlechtilá a nádherná osobnost. Ačkoliv je to nad síly smrtelné a materiální mysli pochopit realitu osobnosti takové nekonečné bytosti, tak nepochybujte, že on je osoba. Já vím o čem mluvím. Mnohokrát, téměř se to nedá ani spočítat, jsem stál v božské přítomnosti tohoto Věčného Syna, abych potom odcestoval do vesmíru vykonat jeho laskavé příkazy.

6:8.9 (80.6) [Sepsáno Božským Poradcem, pověřeným úkolem zformulovat tuto kapitolu, popisující Věčného Syna Ráje.]

Kapitola 7

Vztah Věčného Syna k Vesmíru

7:0.1 (81.1) PRVOROZENÝ Syn se nepřetržitě podílí na uskutečňování duchovních aspektů věčného záměru Otce podle toho, jak se tento záměr postupně rozvíjí v jevech evolučních vesmírů s jejich rozmanitými skupinami živých bytostí. My nerozumíme úplně tomuto věčnému plánu, ale Rajský Syn nepochybně ano.

7:0.2 (81.2) Syn je jako Otec v tom, že se snaží poskytnout co nejvíce ze sebe sama svým rovnocenným Synům a jejich podřízeným Synům. A jako Otec, tak i Syn má samorozděľující podstatu a bezmezně poskytuje sám sebe Nekonečnému Duchu, jejich společnému vykonavateli.

7:0.3 (81.3) Jako podporovatel duchovních realit, Druhý Zdroj a Střed je věčná protiváha Ostrova Ráj, který tak skvěle udržuje všechny materiální věci. Tak je Prvotní Zdroj a Střed navždy odhalen v materiální kráse nádherných forem středního Ostrova a v duchovních hodnotách nebeské osobnosti Věčného Syna.

7:0.4 (81.4) Věčný Syn je skutečným podporovatelem rozsáhlého tvoření duchovních realit a duchovních bytostí. Duchovní svět je vzhledem, osobním jednáním Syna, a neosobní reality duchovní podstaty vždy citlivě reagují na vůli a záměr dokonalé osobnosti Absolutního Syna.

7:0.5 (81.5) Nicméně, Syn není osobně odpovědný za jednání všech duchovních osobností. Vůle osobního tvora je relativně svobodná a tudíž určuje činy těchto bytostí vlastní vůle. Proto

duchovní svět svobodné vůle není vždy pravdivým představitelem charakteru Věčného Syna, tak jako příroda na Urantii není pravdivým zobrazením dokonalosti a neměnnosti Ráje a Božstva. Ale bez ohledu na to, co může charakterizovat svobodný čin člověka, nebo anděla, Synova věčná moc nad kontrolou vesmírné gravitace všech duchovních realit zůstává absolutní.

1. Okruh Duchovní Gravitace

7:1.1 (81.6) Všechno, co se učí o imanenci Boha, jeho všudypřítomnosti, všemohoucnosti a vševědoucnosti, je stejně tak pravdivé o Synu v duchovních sférách. Čistá a univerzální gravitace všeho tvoření, tento výhradně duchovní okruh, směřuje bezprostředně zpět k osobě Druhého Zdroje a Středu v Ráji. Kontrola a řízení tohoto všudypřítomného a neomylného duchovního sevření všech opravdových duchovních hodnot je pod vedením Syna. Tímto způsobem Věčný Syn uplatňuje absolutní duchovní svrchovanost. On doslova drží všechny duchovní reality a všechny oduševnělé hodnoty tak, jako by byly v dlani jeho ruky. Řízení vesmírné duchovní gravitace je vesmírná duchovní svrchovanost.

7:1.2 (82.1) Toto řízení gravitace duchovních věcí účinkuje nezávisle na čase a prostoru; proto se duchovní energie při přenosu nezmenšuje. Duchovní gravitace nikdy nepodléhá časovým zpožděním, ani neslábne v prostoru. Ona se nezmenšuje v souladu s kvadraturou délky přenosu; účinky okruhů čisté duchovní síly nejsou zpomalovány hmotou materiálního tvoření. A toto překračování času a prostoru čistými duchovními energiemi je obsaženo v absolutnosti

Syna; není to způsobeno zásahem antigravitačních sil Třetího Zdroje a Středu.

7:1.3 (82.2) Duchovní reality reagují na přitažlivou sílu středu duchovní gravitace v souladu s jejich kvalitativní hodnotou, skutečnou mírou jejich duchovní podstaty. Duchovní jádro (kvalita) reaguje na duchovní gravitaci přesně tak, jako organizovaná energie fyzické hmoty (kvantita) reaguje na gravitaci fyzickou. Duchovní hodnoty a síly ducha jsou realitou. Z pohledu osobnosti, duch je duší tvoření; hmota je stínící fyzické tělo.

7:1.4 (82.3) Reakce a kolísání duchovní gravitace vždy přesně odpovídají obsahu duchovních hodnot, kvalitativnímu duchovnímu statusu jednotlivce nebo světa. Tato přitažlivá síla okamžitě reaguje na meziduchovní a vnitroduchovní hodnoty jakékoliv vesmírné situace, nebo planetární poměry. Pokaždé, když se duchovní realita zpřítomňuje ve vesmírech, tato změna vyžaduje bezodkladné a okamžité přizpůsobení duchovní gravitace. Takový nový duch je skutečnou součástí Druhého Zdroje a Středu; a tak, jak se nepochybně smrtelný člověk stane oduševnělou bytostí, tak také nepochybně dosáhne duchovního Syna, středu a zdroje duchovní gravitace.

7:1.5 (82.4) Síla duchovní přitažlivosti Syna je obsažena, v menší míře, v mnoha řádech Rajských synů. Proto, v rozmezí absolutního okruhu duchovní gravitace existují ty lokální soustavy duchovní přitažlivosti, které působí v menších celcích tvoření. Takové subabsolutní koncentrace duchovní gravitace jsou součástí božskosti osobností Tvořitele v času a prostoru a jsou ve vzájemném vztahu s vyvíjejícím se empirickým naddohledem Nejvyšší Bytosti.

7:1.6 (82.5) Přitažlivost a reakce duchovní gravitace působí nejenom na vesmír jako celek, ale dokonce také mezi jednotlivci a skupinami jednotlivců. Mezi duchovními a oduševnělými osobnostmi jakéhokoliv světa, rasy, národa či věřícími skupinami jednotlivců je duchovní soudržnost. Mezi duchovně smýšlejícími osobami s podobnými zálibami a touhami je přímá přitažlivost duchovní podstaty. Výraz sprízněné duše není pouhým slovním obratem.

7:1.7 (82.6) Podobně jako materiální gravitace Ráje, je i duchovní gravitace Věčného syna absolutní. Hřích a vzpoura mohou narušit činnost okruhů lokálního vesmíru, ale nic nemůže přerušit činnost duchovní gravitace Věčného Syna. Luciferova vzpoura způsobila mnoho změn ve vaší soustavě obydlených světů a na Urantii, ale my nepozorujeme ani v nejmenším, že by následná duchovní karanténa vaší planety ovlivnila přítomnost a činnost všudypřítomného ducha Věčného Syna nebo přidružených okruhů duchovní gravitace.

7:1.8 (82.7) Všechny reakce okruhu duchovní gravitace ve velkém vesmíru jsou předvídatelné. My známe všechny činnosti a reakce všudypřítomného ducha Věčného Syna a shledáváme je spolehlivými. V souladu s dobře známými zákony my můžeme měřit a měříme duchovní gravitaci stejně tak, jako člověk se pokouší vypočítat působení konečné fyzické gravitace. Reakce duchovního okruhu Syna na všechny duchovní věci, bytosti a osoby je neměnná a tato reakce je trvale ve shodě se stupněm aktuálnosti (kvalitativní stupeň reality) všech takových duchovních hodnot.

7:1.9 (83.1) Ale bok po boku s touto spolehlivou a předvídatelnou funkcí duchovní přítomnosti Věčného Syna vznikají jevy, které

nejdou ve svých reakcích předvídatelné. Pravděpodobně, takové jevy svědčí o koordinovaných činnostech Božského Absolutna v oblastech objevujících se duchovních potenciálů. My víme, že duchovní přítomnost Věčného Syna je vliv velkolepý a nekonečné osobnosti, ale my stěží považujeme reakce spojené s domnělými projevy Božstva Absolutního za osobní.

7:1.10 (83.2) Z pohledu osobnosti a z hlediska osob, Věčný Syn a Božské Absolutno jsou zjevně vzájemně propojeni následujícím způsobem: Věčný Syn ovládá sféru aktuálních duchovních hodnot, zatímco se jeví, že Božské Absolutno prostupuje rozsáhlou oblastí potenciálních duchovních hodnot. Všechny aktuální hodnoty duchovní podstaty se vyskytují v gravitačním sevření Věčného Syna, ale jestliže jsou tyto hodnoty potenciální, potom se zřejmě nacházejí v přítomnosti Božského Absolutna.

7:1.11 (83.3) Duch patrně vychází z potenciálů Božstva Absolutního; souvztažnost vyvíjejícího se ducha probíhá v empirických a nedokončených sférách vlivu Nejvyššího a Konečného; duch nakonec nachází konečný osud v absolutním sevření duchovní gravitace Věčného Syna. Toto je pravděpodobně cyklus empirického ducha, ale existenciální duch je přirozenou součástí nekonečnosti Druhého Zdroje a Středu.

2. Správa Věčného Syna

7:2.1 (83.4) V duchovním smyslu je přítomnost a osobní působení Prvorozeného Syna v Ráji dokonalé a absolutní. Když se vzdalujeme od Ráje, přes Havonu a dále do oblastí sedmi

supervesmírů, my zjišťuje stále menší a menší osobní působení Věčného Syna. Ve vesmírech za Havonou je přítomnost Věčného Syna ztělesněna Rajskými Syny, podmíněna empirickými realitami Nejvyššího a Konečného a je koordinována s neomezeným duchovním potenciálem Božstva Absolutního.

7:2.2 (83.5) Osobní působení Prvorozeného Syna ve středním vesmíru je znatelné v nádherné duchovní harmonii věčného tvoření. Havona je tak úžasně dokonalá, takže duchovní status a energetický stav tohoto modelového vesmíru jsou v dokonalé a trvalé vyváženosti.

7:2.3 (83.6) Syn není osobně trvale přítomen v supervesmírech a ani tam nesídlí; v těchto tvořeních udržuje pouze nadosobní zastoupení. Tyto duchovní projevy Syna nejsou osobní; ony nejsou v okruhu osobnosti Vesmírného Otce. My pro ně neznáme lepší název než pojmenování nadosobnosti; tyto nadosobnosti nejsou ani absonitní ani absolutní, ony jsou konečné bytosti.

7:2.4 (83.7) Výhradně duchovní a nadosobní působení Věčného Syna v supervesmírech není rozpoznatelné osobnostmi tvorů. Nicméně, vše prostupující duchovní působení osobního vlivu Syna se projevuje v každé fázi činností všech sektorů, které jsou doménou Věčně Moudrých. Avšak, my pozorujeme, že v lokálních vesmírech je Věčný Syn osobně přítomen v osobách Rajských Synů. Tady, duchovní a tvůrčí aktivity Věčného Syna se projevují v osobách velkolepých sborů rovnocenných Synů Tvořitelů.

3. Vztah Věčného Syna k jedinci

7:3.1 (84.1) Během vzestupu lokálním vesmírem se smrtelníci času dívají na Syna Tvořitele jako na osobního představitele Věčného Syna. Ale, když začínají stoupat vzdělávacím systémem supervesmíru, poutníci času stále více objevují nebeskou přítomnost inspirujícího ducha Věčného Syna a jsou schopni mít užitek z přijímání této duchovně posilující podpory. V Havoně si vzestupní smrtelníci budou ještě více uvědomovat milující objetí všeprostupujícího ducha Prvorozeného Syna. Ani na jednom stupni celého vzestupu smrtelníků duch Věčného syna nepobývá v mysli nebo duši poutníků času, ale jeho dobročinnost je neustále štědrá a pořád se zajímá o blaho a duchovní bezpečnost vzestupujících dětí času.

7:3.2 (84.2) Přitažlivost duchovní gravitace Věčného Syna je základním tajemstvím vzestupu věčně žijících lidských duší k Ráji. Všechny opravdové hodnoty a oduševnění jednotlivci dobré vůle jsou drženi v neselhávajícím sevření duchovní gravitace Věčného Syna. Na příklad, smrtelná mysl začíná svoji existenci jako materiální mechanismus a je nakonec přijata do Sborů Konečnosti jako téměř dokonalá duchovní existence, podléhající stále méně fyzické gravitaci a postupně reagující více na vnitřní přitažlivou sílu duchovní gravitace během této celé zkušenosti. Okruh duchovní gravitace doslovně přitahuje duši člověka směrem k Ráji.

7:3.3 (84.3) Okruh duchovní gravitace je základním pásmem pro přenos upřímných modliteb věřícího lidského srdce z úrovně lidského vědomí na úroveň skutečného vědomí Božstva. To, co ve vaší prosbě představuje opravdovou duchovní hodnotu, bude zachyceno vesmírným okruhem duchovní gravitace a

okamžitě postoupeno současně všem příslušným božským osobnostem. Každý z nich se bude zabývat tím, co náleží do sféry jeho osobního působení. Proto je nepodstatné při vašich používaných náboženských zkušenostech, zdali při adresování vaší žádosti si představujete Syna Tvořitele vašeho lokálního vesmíru, nebo Věčného Syna ve středu všech věcí.

7:3.4 (84.4) Rozeznávající činnost okruhu duchovní gravitace by se asi mohla přirovnat k funkcím nervových systémů v materiálním lidském těle. Pocity putují po nervových drahách; některé jsou přijaty a zodpovězeny nižšími automatickými míšními centry; jiné postupují dál do méně automatických, ale návykově posílených center v malém mozku, zatímco ty nejdůležitější a podstatné pro život přicházející vzkazy, problesknou kolem těchto podružných center a jsou okamžitě zaznamenány v nejvyšších úrovních lidského vědomí.

7:3.5 (84.5) Ale, jak mnohem dokonalejší je pozoruhodná technika duchovního světa! Jestliže, cokoliv vznikne ve vašem vědomí, co nese s sebou nejvyšší duchovní hodnotu a jakmile to vyjádříte, není ve vesmíru síla, která by zabránila bleskovému odeslání tohoto vzkazu přímo k Absolutní Duchovní Osobnosti všeho tvoření.

7:3.6 (84.6) A obráceně, jestliže jsou vaše žádosti čistě materiální a zcela sobecké, neexistuje žádná metoda, pomocí které, by takové nehodné modlitby mohly být přijaty do duchovního okruhu Věčného Syna. Obsah každé prosby, která není „duchovně sestavena“, nemůže najít místo ve vesmírném duchovním okruhu; takové naprosto sobecké a materiální požadavky jsou zbytečné; ony nedosáhnou okruhů skutečných

duchovních hodnot. Taková slova jsou jako „troubící dechové nástroje a cinkající činely.“

7:3.7 (85.1) Pouze podněcující myšlenka, duchovní obsah, uvede v platnost prosbu smrtelníka. Slova jsou bezcenná.

4. Božské plány pro dokonalost

7:4.1 (85.2) Věčný Syn je v trvalém spojení s Otcem v úspěšném pokračování božského plánu vývoje: vesmírného plánu tvoření, evoluce, vzestupu a dokonalosti tvorů vlastní vůle. A v božské věrohodnosti je Syn navždy roven Otci.

7:4.2 (85.3) V přípravě a uskutečňování tohoto gigantického plánu pro dosažení dokonalosti věčnosti vyvíjejícími se materiálními bytostmi času, Otec a jeho Syn fungují jako jeden celek. Tento projekt duchovního povznesení vzestupných duší prostoru je společným výtvozem Otce a Syna, kteří, ve spolupráci s Nekonečným Duchem, jsou zapojeni společně do vykonávání svého božského záměru.

7:4.3 (85.4) Tento božský plán pro dosažení dokonalosti zahrnuje tři unikátní, ale nádherně zharmonizované, programy vesmírné cesty:

7:4.4 (85.5) 1. Plán postupného dosažení. Toto je plán Vesmírného Otce pro evoluční vzestup, jehož návrh byl schválen Věčným Synem a který tento program bezvýhradně přijal. „Stvořme smrtelné tvory k našemu obrazu.“ Toto ustanovení pro povznesení tvorů času zahrnuje Otcovo poskytnutí Ladičů Myšlení a obdarování materiálních bytostí výsadami osobnosti.

7:4.5 (85.6) 2. Plán poskytnutí. Následující vesmírný plán je Otcův významný program odhalení Věčného Syna a jeho rovnocenných Synů. Tento návrh, předložený Věčným Synem, spočívá v poskytnutí Božích Synů evolučním světům, aby tam tvorům všech vesmírů ztělesňovali, realizovali, zosobňovali a uskutečňovali lásku Otce a soucit Syna. Součástí plánu poskytnutí jsou Rajští Synové a jako prozatímní symbol této láskyplné péče působí jako napravovatelé toho, co chybující vůle tvorů přivedla k duchovnímu ohrožení. Kdykoliv a kdekoliv se vyskytne prodlení ve fungování plánu postupného dosažení, kdyby snad vzpoura měla mařit nebo komplikovat tento program, potom začnou být okamžitě aktivní pohotovostní opatření plánu poskytnutí. Rajští Synové dodrží svůj slib a okamžitě zasáhnou jako napravovatelé, odejdou do oblasti zachvácené vzpourou a tam obnoví její duchovní status. A takový heroický čin vykonal na Urantii rovnocenný Syn Tvořitel v souvislosti se svým empirickým poskytnutím, které bylo nezbytné pro nabytí svrchovanosti.

7:4.6 (85.7) 3. Plán laskavé péče. Poté, když byl zformulován a vyhlášen plán postupného dosažení a plán poskytnutí, Nekonečný Duch, samostatně a nezávisle, vypracoval velkolepý a univerzální program laskavé péče a zahájil jeho uskutečňování. Tato služba je nezbytně nutná pro praktické a efektivní uskutečňování jak plánu postupného dosažení, tak i plánu poskytnutí, a všechny duchovní osobnosti Třetího Zdroje a Středu mají v sobě ducha laskavé péče, který tvoří velkou část podstaty Třetí Osoby Božstva. Nejenom při tvoření, ale i při řízení, Nekonečný Duch funguje skutečně a doslova jako společný vykonavatel Otce a Syna.

7:4.7 (86.1) Věčný Syn je osobním správcem, božským opatrovatelem Otcova vesmírného plánu vzestupu tvorů. Vyhlášením vesmírného mandátu, „Bud’te dokonalí, jako já jsem dokonalý,“ Otec svěřil vykonání tohoto velkolepého projektu Věčnému Synovi; a Věčný Syn se věnuje tomuto nebeskému programu spolu se svým rovnocenným Božstvem, Nekonečným Duchem. Takto Božstva efektivně spolupracují v činnostech tvoření, kontroly, evoluce, zjevení a péče—a v případech nutnosti, při obnově a nápravě.

5. Duch poskytnutí

7:5.1 (86.2) Věčný Syn se bezvýhradně připojil k Vesmírnému Otci v šíření tohoto neobyčejného příkazu všemu tvoření: „Bud’te dokonalí, jako váš Otec v Havoně je dokonalý.“ A od té doby toto pozvání-příkaz motivuje všechny plány věčného života a projekty poskytnutí Věčného Syna a jeho rozsáhlé rodiny rovnoprávných a přidružených Synů. A v těchto poskytnutích se Synové Boží stali „cestou, pravdou a životem“ pro všechny evoluční tvory.

7:5.2 (86.3) Věčný Syn se nemůže spojit přímo s lidskými bytostmi, jak to dělá Otec prostřednictvím darovaných předosobních Ladičů Myšlení, ale Věčný Syn se přibližuje ke stvořeným osobnostem pomocí postupného sestupování úrovněmi božského synovstva až je schopen stanout v lidské přítomnosti a někdy i v podobě samého člověka.

7:5.3 (86.4) Čistě osobní podstata Věčného Syna není způsobilá pro rozdělování. Věčný Syn slouží buď jako duchovní vliv, nebo jako osoba, ale nikdy jinak. Pro Syna je nemožné stát se částí zkušenosti tvora v tom smyslu, v jakém se spoluúčastňuje

Otec-Ladič, ale Věčný Syn nahrazuje toto omezení metodou poskytnutí. Co znamenají pro Vesmírného Otce zkušenosti fragmentárních entit, to pro Věčného Syna znamenají zkušenosti Rajských Synů.

7:5.4 (86.5) Věčný Syn nepřichází ke smrtelnému člověku jako boží vůle—Ladič Myšlení, obývající lidskou mysl, ale Věčný Syn přišel ke smrtelnému člověku na Urantii tehdy, když se božská osobnost jeho Syna, Michaela z Nebadonu, převtělila do lidské podstaty Ježíše Nazaretského. Aby sdíleli zkušenost stvořených osobností, Rajští Boží Synové musí převzít dané naturely těchto tvorů a ztělesnit v nich svoje božské osobnosti jako samotní opravdoví tvorové. Inkarnace, tajemství Sonaringtonu, je metoda Synova úniku od všesvazujících pout absolutismu osobnosti.

7:5.5 (86.6) Před velmi dávnou dobou Věčný Syn poskytl sám sebe každému okruhu středního tvoření pro osvětlení a zdokonalení všech obyvatel a poutníků Havony, včetně vzestupných poutníků času. Při žádném ze sedmi poskytnutích sebe sama on nebyl ani jako vzestupná bytost, ani jako obyvatel Havony. On byl sám sebou. Jeho zkušenost byla unikátní; on ji neprožíval spolu s lidmi, nebo jinými poutníky a ani se jim nepodobal, ale v určitém ohledu byl s nimi spojený v nadosobním vědomí.

7:5.6 (86.7) On ani neprošel obdobím odpočinku, oddělující vnitřní okruh Havony od břehů Ráje. Jako absolutní bytost, on nemůže přerušit vědomí osobnosti, protože v něm se sbíhají všechny linie duchovní gravitace. A v době těchto poskytnutích, duchovní zářivost Rajského středu nebyla ztlumena a sevření vesmírné duchovní gravitace Syna zůstalo neoslabeno.

7:5.7 (87.1) Poskytnutí Věčného Syna v Havoně jsou za hranicemi lidské představivosti; tato poskytnutí byla transcendentální. Jak tehdy, tak i v dalším svém působení, Syn rozšířil zkušenost celé Havony, ale my nevíme, jestli rozšířil domnělou empirickou schopnost svojí existenciální podstaty. Toto zůstává tajemstvím poskytování se Rajských Synů. Nicméně, my věříme, že cokoliv Věčný Syn získal během těchto misí poskytnutí, tak si navždy zachoval; ale my nevíme, co to je.

7:5.8 (87.2) Jakkoli obtížné je pro nás pochopit poskytnutí Druhé Osoby Božstva, my jsme schopni pochopit havonské poskytnutí jednoho ze Synů Věčného Syna, který svědomitě prošel přes všechny okruhy středního vesmíru a skutečně prožil ty zkušenosti, které jsou přípravou pro vzestupné bytosti k dosažení Božstva. Toto byl prvorozený Michael, první ze Synů Tvořitelů. Z okruhu na okruh prošel životními zkušenostmi vzestupných poutníků a osobně s nimi pobýval na každém okruhu v době Grandfandy, prvního ze všech smrtelníků, který dosáhl Havony.

7:5.9 (87.3) Všechno, co bylo odhaleno tímto prvorozeným Michaelem, učinilo nadsmyslové poskytnutí Prvorozeného Mateřského Syna reálným pro tvory Havony. Natolik reálným, že od té doby a natrvalo, každý poutník času, který vynakládá velké úsilí, aby dosáhl okruhy Havony, je povzbuzen a posílen danou skutečností, že Věčný Syn Boží sedmkrát opustil moc a slávu Ráje, aby se zúčastnil zkušeností poutníků času-prostoru na sedmi okruzích postupného dosažení Havony.

7:5.10 (87.4) Věčný Syn je příkladnou inspirací pro všechny Syny Boží, pomáhající svými poskytnutími ve vesmírech času a prostoru. Všichni rovnoprávní Synové Tvořitelé a přidružení

Autoritativní Synové, společně s jinými, neodhalenými řády synovstva, s obdivuhodnou ochotou poskytují sebe sami rozmanitým formám života tvorů a v podobě samotných tvorů. Proto je pravdou, že v poskytnutí každého Božího Syna vesmírným světům, duchovně a také s ohledem na příbuznost podstaty a původu, Věčný Syn poskytl sám sebe inteligentně myslícím tvorům vesmírů v těchto poskytnutí, skrze těchto poskytnutí a pomocí těchto poskytnutí.

7:5.11 (87.5) Duchovně a ve své podstatě, ne-li ve všech vlastnostech, každý Syn Ráje je dokonalým božím obrazem Prvorozeného Syna. Je doslova pravda, že kdo viděl Rajského Syna, viděl Věčného Božího Syna.

6. Boží Synové Ráje

7:6.1 (87.6) Nedostatek vědomostí o mnohačetných Božích Synech je příčinou obrovského zmatku na Urantii. A tato ignorance přetrvává navzdory takovým svědectvím, jako je záznam o konkláve těchto božských osobností. „Radovali se Boží Synové a Ranní Hvězdy společně zpívaly.“ Každé tisíciletí standardního sektorového času se rozmanité řády božských Synů shromažďují na svoje pravidelné konkláve.

7:6.2 (87.7) Věčný Syn je osobní zdroj obdivuhodných vlastností soucitu a služby, které tak znamenitě charakterizují všechny řády sestupných Božích Synů v jejich působení ve vesmírech. Veškerou božskou podstatu, ne-li celou nekonečnost vlastností, Věčný Syn nepřetržitě přenáší na Rajské Syny, odcházejících z věčného Ostrova, aby odhalili jeho božský charakter ve vesmíru vesmírů.

7:6.3 (88.1) Prvorozený a Věčný Syn je potomek-osoba „první“ dokončené a nekonečné myšlenky Vesmírného Otce. Pokaždé, když Vesmírný Otec společně s Věčným Synem projektují novou, originální, jedinečnou a absolutní osobní myšlenku, okamžitě je tento tvůrčí úmysl dokonale a s konečnou platností ztělesněn do bytosti a osobnosti nového, originálního Syna Tvořitele. Ve své duchovní podstatě, božské moudrosti a koordinované tvořivé síle jsou tito Synové Tvořitelé potenciálně rovni Bohu-Otci a Bohu-Synovi.

7:6.4 (88.2) Synové Tvořitelé odcházejí z Ráje do vesmírů času, kde ve spolupráci s dohlížejícími a tvořivými orgány Třetího Zdroje a Středu, završují organizaci lokálních vesmírů progresivní evoluce. Tito Synové nejsou spojeni s centrálním a univerzálním řízením hmoty, mysli a ducha a ani se na těchto řízeních nepodílejí. Proto jsou jejich tvůrčí činy omezeny předexistencí, prvenstvím a nadřazeností Prvotního Zdroje a Středu a jeho rovnoprávných Absoluten. Tito Synové jsou schopni řídit pouze to, co sami stvoří. Absolutní řízení je vrozeno v prioritě existence a je neoddělitelné od věčnosti přítomnosti. Otec zůstává hlavním činitelem ve vesmírech.

7:6.5 (88.3) Jak Otec a Syn zosobňují Syny Tvořitele, tak Syn a Duch zosobňují Autoritativní Syny. Toto jsou ti Synové, kteří skrze zkušenosti z inkarnací ve tvorech, získají právo zastávat úřad soudce, řešícího otázky věčného života v tvoření času a prostoru.

7:6.6 (88.4) Otec, Syn a Duch se sloučí také proto, aby zosobnili všestranné Syny Učitele Trojice, kteří působí v celém velkém vesmíru jako nebeští učitelé všech osobností, lidských i

božských. Existují ještě další početné řady Rajských Synů, na které však nebyly smrtelníkům na Urantii představeni.

7:6.7 (88.5) Mezi Prvorozeným Mateřským Synem a velkým počtem těchto Rajských Synů, rozptýlených ve všem tvoření, existuje přímý a vyhrazený kanál pro komunikaci, kanál, jehož funkce je spojena s kvalitou duchovní spřízněnosti, slučující je do takřka absolutního duchovního sdružení. Tento mezisynovský okruh je zcela odlišný od vesmírného okruhu duchovní gravitace, který je také soustředěn v osobě Druhého Zdroje a Středu. Všichni Boží Synové, kteří mají svůj původ v osobách Rajských Božstev, jsou v přímém a nepřetržitém spojení s Věčným Mateřským Synem. A tato spojení jsou navázána okamžitě; nejsou závislá na čase, ačkoliv někdy jsou podmíněna prostorem.

7:6.8 (88.6) Věčný Syn má nejenom neustále dokonalé informace ohledně statusu, myšlení a rozmanitých činnostech všech řádů Rajského synovstva, ale má také neustále dokonalé informace o všem, co se týká duchovních hodnot, existujících v srdcích všech tvorů v prvotním centrálním a věčném tvoření a druhotných časových tvoření rovnoprávných Synů Tvořitelů.

7. NEJVYŠŠÍ ZJEVENÍ OTCE

7:7.1 (88.7) Věčný Syn je dokončené, výlučné, univerzální a konečné zjevení ducha a osobnosti Vesmírného Otce. Všechny poznatky a informace, týkající se Otce, musí přicházet od Věčného Syna a jeho Rajských Synů. Věčný syn je z věčnosti a je zcela a naprosto bez duchovního omezení stejný jako Otec. Pokud se jedná o božskou osobnost, oni jsou rovnocenní; v duchovní podstatě jsou rovnoprávní; v božskosti jsou totožní.

7:7.2 (89.1) Podstatu charakteru Boha není možno zdokonalit v osobě Syna, protože božský Otec je nekonečně dokonalý, ale oddělením se ode všeho neosobního a neduchovního jsou tento charakter a osobnost rozšiřovány pro zjevení stvořeným bytostem. Prvotní Zdroj a Střed je mnohem víc než osobnost, ale všechny duchovní vlastnosti otcovské osobnosti Prvního Zdroje a Středu jsou duchovně vyjádřeny v absolutní osobnosti Věčného Syna.

7:7.3 (89.2) Původní Syn a jeho Synové se zabývají realizací vesmírného zjevení duchovní a osobní podstaty Otce všemu tvoření. Právě tyto Rajští Synové zjevují Vesmírného Otce lidem a andělům ve středním vesmíru, v supervesmírech, lokálních vesmírech a na obydlených planetách. Věčný Syn a jeho Synové odhalují tvorům cestu k navázání kontaktu s Vesmírným Otcem. A dokonce my, bytosti vysokého původu, rozumíme Otci mnohem více, když studujeme zjevení jeho charakteru a osobnosti ve Věčném Synovi a v Synech Věčného Syna.

7:7.4 (89.3) Otec přichází k vám dolů jako osobnost pouze prostřednictvím božských Synů Věčného Syna. I vy dosáhnete Otce stejnou cestou; vy vystoupíte k Otci s pomocí vedení této skupiny božských Synů. A tato pravda je neměnná, bez ohledu na to, že vaše vlastní osobnost je vám přímo poskytnuta Vesmírným Otcem.

7:7.5 (89.4) Ve všech těchto velmi dalekosáhlých činnostech, týkající se rozsáhlého duchovního vedení Věčného Syna, nezapomínejte, že Syn je zrovna tak opravdovou a skutečnou osobou, jako je Otec. Skutečnosti, pro bytosti, které kdysi patřily k lidskému druhu, to bude mnohem snadnější se přiblížit

k Věčnému Synovi, než k Vesmírnému Otci. Během postupování poutníků času přes okruhy Havony, budete oprávněni dosáhnout Syna dávno před tím, než budete připraveni rozpoznat Otce.

^{7:7.6 (89.5)} Vy byste měli pochopit ještě lépe charakter a soucitnou podstatu Věčného Syna při hlubokém rozjímání o zjevení těchto božských vlastností v oddané službě vašeho vlastního Syna Tvořitele, který kdysi žil na zemi jako Syn Člověka a nyní je vznešeným vládcem vašeho lokálního vesmíru —Syn Člověka a Syn Boží.

^{7:7.7 (89.6)} [Sepsáno Božským Poradcem, pověřeným úkolem zformulovat toto sdělení, popisující Věčného Syna Ráje.]

Kapitola 8

Nekonečný Duch

^{8:0.1 (90.1)} TEHDY ve věčnosti, když „první“ nekonečná a absolutní myšlenka Vesmírného Otce získávala ve Věčném Synovi tak dokonalé a adekvátní slovo pro svoje božské vyjádření, Bůh-Myšlenka a Bůh-Slovo si následně nanejvýš přejí univerzálního a nekonečného prostředníka pro jejich vzájemné vyjádření a společné působení.

^{8:0.2 (90.2)} Při úsvitu věčnosti jak Otec, tak i Syn získají nekonečné uvědomění své vzájemné závislosti, jejich věčné a absolutní jednoty; proto uzavřou věčnou a trvalou smlouvu o božské spolupráci. Cílem této nikdy nekončící dohody je uskutečnění jejich společných konceptů po celém okruhu věčnosti; od okamžiku, kdy se tato událost věčnosti odehrála, Otec a Syn zůstávají v tomto božském spojení.

8:0.3 (90.3) Tak jsme se nyní ocitli tváří v tvář věčnosti původu Nekonečného Ducha, Třetí Osoby Božstva. V tom okamžiku, kdy Bůh-Otec a Bůh-Syn společně pomýšlejí na totožný a nekonečný čin—uskutečnění absolutní myšlenky-záměru—v tu stejnou chvíli vzniká plnoprávná existence Nekonečného Ducha.

8:0.4 (90.4) Popisováním pořadí původu Božstev já vám pouze umožňuji si představit jejich vzájemné vztahy. Ve skutečnosti, oni všichni tři existují věčně; oni jsou existenciální. Oni nemají začátek, ani konec; oni jsou rovnocenní, nejvyšší, největší, absolutní a nekoneční. Oni jsou, vždy byli a vždy budou. A oni jsou tři výrazně osobité, ale navždy sloučené osoby, Bůh-Otec, Bůh-Syn a Bůh-Duch.

1. Bůh působení

8:1.1 (90.5) Zosobněním Nekonečného Ducha v předcházející věčnosti se božský cyklus osobnosti stává dokonalý a dokončený. Objevuje se Bůh Působení a rozsáhlé jeviště prostoru je připraveno pro úžasné drama tvoření—vesmírné dobrodružství—božské panoráma věčných epoch.

8:1.2 (90.6) Prvním činem Nekonečného Ducha je prozkoumání a poznání svých božských rodičů, Otce-Otce a Matky-Syna. On, duch, bezvýhradně poznává oba dva. On si je plně vědom jejich odlišných osobností a nekonečných vlastností, právě tak, jako jejich sloučené podstaty a společné funkce. Potom, bez ohledu na svoji rovnoprávnost s První a Druhou osobou, Třetí Osoba Božstva, dobrovolně, s nesrovnatelnou ochotou a inspirující spontánností, slibuje věčnou oddanost Bohu-Otci a stvrzuje trvalou podporu Bohu-Synovi.

8:1.3 (90.7) Vytvoření cyklu věčnosti je neoddělitelně spjato s podstatou tohoto ujednání a se vzájemným uznáním nezávislosti každé z osobností a výkonným sdružením všech tří. Rajská Trojice je vytvořena. Jevišť vesmírného prostoru je připraveno pro mnohotvárné a nikdy nekončící panoráma tvořivého odhalení záměru Vesmírného Otce skrze osobnost Věčného Syna a prostřednictvím Boha Působení, výkonného činitele pro reálné uskutečňování tvůrčí spolupráce Otce a Syna.

8:1.4 (91.1) Bůh Působení začíná pracovat a neživé klenby vesmírného prostoru ožívají. Během mrknutí oka vznikne jedna miliarda dokonalých sfér. Před tímto hypotetickým momentem ve věčnosti, prostorové energie obsažené v Ráji jsou existenciální a potenciálně účinné, ale reálně se vůbec neprojevují; ani fyzická gravitace nemůže být měřena, kromě reakcí materiálních realit na její neustálou přitažlivost. Materiální vesmír v tento (předpokládaný) věčně vzdálený moment neexistuje, ale současně se vznikem jedné miliardy světů se objeví gravitace, dostačující a adekvátní pro to, aby je udržela v trvalém sevření Ráje.

8:1.5 (91.2) Nyní skrze tvoření Bohů vyzařuje druhá forma energie a tento proudící duch je okamžitě uchopen duchovní gravitací Věčného Syna. Sevřen dvěma gravitačními silami, vesmír je takto prostoupen energií nekonečnosti a pohroužen v duchu božskosti. Tímto způsobem je půda života připravena pro vědomí mysli, projevující se v přidružených okruzích inteligence Nekonečného Ducha.

8:1.6 (91.3) Po rozsetí těchto semínek potenciální existence po celém středním tvoření Bohů, Otec zapůsobí a objevuje se

osobnost tvoření. Poté přítomnost Rajských Božstev zaplňuje všechen organizovaný prostor a začínají účinně přitahovat všechny věci a bytosti k Ráji.

8:1.7 (91.4) Nekonečný Duch se zvěčňuje současně se zrozením světů Havony, neboť tento střední vesmír je vytvořen jím, s ním i v něm věrně podle sloučených konceptů a společné vůle Otce a Syna. Právě tímto činem společného tvoření nabývá Třetí Osoba božskost a tak se stává navždy Společným Tvořitelem.

8:1.8 (91.5) Toto jsou důležité a velkolepé epochy tvořivé rozpínavosti Otce a Syna prostřednictvím a působením jejich rovnocenného společníka a osobního vykonavatele, Třetího Zdroje a Středu. Neexistuje žádný záznam o těchto vzrušujících časech. Všechno, co my víme a co může prokázat tyto pozoruhodné procesy, jsou stručná vysvětlení Nekonečného Ducha, ale on pouze potvrzuje skutečnost, že střední vesmír a všechno co k němu náleží, vzniklo a stalo se věčným současně s jeho získáním osobnosti a vědomé existence.

8:1.9 (91.6) Ve stručnosti, Nekonečný Duch je důkazem toho, že jelikož on je věčný, tak je věčný také střední vesmír . A toto je tradiční výchozí bod historie vesmíru vesmírů. Není naprosto nic známo a neexistují žádné záznamy o jakékoliv události nebo procesu před touto obrovskou erupcí tvořivé energie a organizační moudrosti, která vytvořila rozsáhlý vesmír, existující a dokonale fungující ve středu všeho dění. Za hranicemi této události se nacházejí nepředvídatelné procesy věčnosti a hloubky nekonečnosti—absolutní záhada.

8:1.10 (91.7) My takto popisujeme postupný vznik Třetího Zdroje a Středu jako blahovolné vysvětlení pro časově omezenou a

prostorově podmíněnou mysl smrtelných tvorů. Mysl člověka musí mít výchozí bod, aby si představila vesmírnou historii a mně bylo přikázáno, abych poskytl tuto metodu přístupu k historickému pojetí věčnosti. Zásadovost v materiální mysli potřebuje Prvopříčinu; proto my stanovíme Vesmírného Otce jako Prvotní Zdroj a Absolutní Střed všeho tvoření a současně informujeme všechny mysli tvorů, že Syn a Duch jsou souvěční s Otcem ve všech fázích vesmírné historie a ve všech oblastech tvořivé činnosti. Tímto tvrzením my v žádném případě nepřehlížíme realitu a věčnost Ostrova Ráj, Neomezeného Absolutna, Vesmírného Absolutna a Božstev Absolutních.

8:1.11 (92.1) Materiální mysl dětí času je natolik schopná, že si může představit Otce ve věčnosti. My víme, že nejlepší způsob, jak každé dítě může najít vztah k realitě, je to, že nejdříve pochopí vztahy mezi ním a rodičem a potom, rozšířením tohoto konceptu, pojme do tohoto vztahu celou rodinu. Postupné rozvíjení mysli dítěte mu umožní přizpůsobovat se konceptu rodinných vztahů, vztahům ve společnosti, v etnické skupině, ve světě a potom vztahům ve vesmíru, supervesmíru a dokonce ve vesmíru vesmírů.

2. Podstata Nekonečného Ducha

8:2.1 (92.2) Společný Tvořitel pochází z věčnosti a je plně a bez omezení roven Vesmírnému Otci a Věčnému Synovi. V Nekonečném Duchu se dokonale zrcadlí nejenom podstata Rajského Otce, ale také podstata Prvorozeného Syna.

8:2.2 (92.3) Třetí Zdroj a Střed je znám podle četných pojmenování: Vesmírný Duch, Nejvyšší Průvodce, Společný Tvořitel, Božský Vykonavatel, Nekonečná Mysl, Duch Duchů,

Mateřský Duch Ráje, Společný Činitel, Konečný Koordinátor, Všudypřítomný Duch, Absolutní Inteligence, Božské Působení; a na Urantii je někdy zaměňován s kosmickou myslí.

8:2.3 (92.4) Je naprosto správné pojmenovat Třetí Osobu Božstva Nekonečným Duchem, protože Bůh je duch. Ale materiální tvorové, kteří mají mylnou tendenci považovat hmotu za základní realitu a tvrdí, že mysl a duch jsou odvozeny z hmoty, by lépe pochopili Třetí Zdroj a Střed, kdyby se jmenoval Nekonečná Realita, Vesmírný Organizátor, nebo Koordinátor Osobnosti.

8:2.4 (92.5) Jako vesmírné zjevení božskosti je Nekonečný Duch nepředvídatelný a zcela za hranicemi lidského chápání. Abyste vnímali absolutnost Ducha, stačí vám pouze rozjímat o nekonečnosti Vesmírného Otce a být naplněni úctou k věčnosti Prvorozeného Syna.

8:2.5 (92.6) V osobě Nekonečného Ducha se opravdu skrývá tajemství, ale ne tak veliké, jako v Otci a Synovi. Ze všech stránek Otcovi podstaty Společný Činitel nejvýrazněji odhaluje jeho nekonečnost. I když se hlavní vesmír nakonec rozšíří do nekonečnosti, přítomnost ducha, ovládání energie a potenciál mysli Společného Činitele budou postačovat, aby uspokojily potřeby takového bezmezného tvoření.

8:2.6 (92.7) Bez ohledu na to, že Nekonečný Duch se všestranně podílí na dokonalosti, spravedlnosti a lásce Vesmírného Otce, on tíhne k laskavým vlastnostem Věčného Syna a proto je poskytovatelem soucitu Rajských Božstev ve velkém vesmíru. Všude a vždy—ve smyslu univerzálním a věčném—Duch je

poskytovatelem soucitu, protože tak, jak božští Synové zjevují lásku Boha, tak božský Duch zobrazuje soucit Boha.

8:2.7 (93.1) Není možné, aby Duch měl více laskavosti než Otec, protože všechna laskavost má svůj původ v Otci, ale v činech Ducha my můžeme takovou laskavost lépe pochopit. Věrnost Otce a stálost Syna se stávají pro duchovní bytosti a materiální tvory opravdu reálnými prostřednictvím milující péče a nepřetržité služby osobností Nekonečného Ducha.

8:2.8 (93.2) Společný Tvořitel zdědil všechnu krásu Otcova myšlení a pravost jeho charakteru. A tyto ušlechtilé rysy božskosti jsou sladěny v téměř nejvyšších úrovních kosmické mysli v závislosti na nekonečnou a věčnou moudrost nepodmíněné a neomezené mysli Třetího Zdroje a Středu.

3. Vztah Ducha k Otci a Synovi

8:3.1 (93.3) Tak, jako je Věčný Syn slovním vyjádřením „první“ absolutní a nekonečné myšlenky Vesmírného Otce, tak Společný Činitel je dokonalým uskutečňováním „prvního“ dokončeného tvořivého konceptu či plánu společného působení osobního partnerství Otce a Syna v absolutní shodě mysli a slova. Třetí Zdroj a Střed se zvěčňuje současně se středním čili stanoveným tvořením a pouze toto střední tvoření je věčné ve svém trvání uprostřed vesmírů.

8:3.2 (93.4) Po poskytnutí osobnosti Třetímu Zdroji, První Zdroj se již osobně vůbec nepodílí na vesmírném tvoření. Vesmírný Otec pověřuje svého Věčného Syna vším možným; rovněž Věčný Syn uděluje všechnu možnou pravomoc a oprávnění Společnému Činiteli.

8:3.3 (93.5) Jako partneři a prostřednictvím svých rovnocenných osobností, Věčný Syn a Společný Tvořitel naplánovali a dali tvar každému vesmíru, který byl uveden do života v posthavonské epoše. Ve všech následných tvořeních Duch udržuje stejný osobní vztah se Synem, jaký existuje mezi Synem a Otcem v prvním a středním tvoření.

8:3.4 (93.6) Syn Tvořitel Věčného Syna a Tvořivý Duch Nekonečného Ducha stvořili vás a váš vesmír; a zatímco Otec spolehlivě udržuje to, co oni sestavili, Vesmírnému Synovi a Vesmírnému Duchu připadá odpovědnost podporovat a posilovat svoje dílo a zároveň pečovat o tvory jimi stvořené.

8:3.5 (93.7) Nekonečný Duch je výkonným zástupcem vše milujícího Otce a vše soucitného Syna v uskutečňování jejich společného projektu přitahovat k sobě všechny pravdu milující duše na všech světech času a prostoru. V tom okamžiku, kdy Věčný Syn přijal Otcův plán na dosažení dokonalosti tvorů ve vesmírech, tento projekt vzestupu se stal plánem Otce i Syna a v tom stejném okamžiku se Nekonečný Duch stal společným vykonavatelem Otce a Syna pro uskutečňování jejich společného a věčného záměru. A tímto se Nekonečný Duch zavázal Otcí a Synovi, že pro tuto činnost věnuje všechny svoje zdroje božské přítomnosti a všechny duchovní osobnosti; on zasvětil všechno gigantickému plánu povznést věčně žijící tvory vlastní vůle k božským výšinám dokonalosti Ráje.

8:3.6 (93.8) Nekonečný Duch je dokonalým, úplným a univerzálním zjevením Vesmírného Otce a jeho Věčného Syna. Všechny poznatky o spolupráci Otce a Syna musí přijít skrze Nekonečného Ducha, společného představitele božského spojení myšlenky a slova.

8:3.7 (93.9) Věčný Syn je jediná cesta přiblížit se k Vesmírnému Otci a Nekonečný Duch je jediný způsob jak dosáhnout Věčného Syna. Pouze trpělivou péčí Ducha jsou vzestupné bytosti schopny objevit Syna.

8:3.8 (94.1) Ve středu všech věcí je Nekonečný Duch první z Rajských Božstev, kterého poznají vzestupní poutníci. Třetí Osoba obklopuje Druhou a První Osobu a proto musí být vždy první, kterou poznají všichni ti, kteří jsou kandidáti na představení Synovi a jeho Otci.

8:3.9 (94.2) A ještě mnoha jinými způsoby Duch stejnou měrou reprezentuje a stejně slouží Otci a Synovi.

4. Duch božské služby

8:4.1 (94.3) Paralelně s fyzickým vesmírem, kde gravitace Ráje udržuje všechny věci pohromadě, existuje duchovní vesmír, kde slovo Syna ztvárňuje myšlenku Boha a když se „ztělesní“, projevuje milující soucit společné podstaty sdružených Tvořitelů. Ale skrz naskrz celým tímto materiálním a duchovním tvořením se rozprostírá obrovské jeviště, na kterém Nekonečný Duch a jeho duchovní potomstvo demonstrují sloučení soucitu, trpělivosti a neustálého pochopení božských rodičů pro děti rozumu, vymyšlených a vytvořených v důsledku jejich společného tvořivého úsilí. Nepřetržitá služba mysli je podstatou božského charakteru Ducha. A všechno duchovní potomstvo Společného Činitele sdílí tuto touhu pomáhat, tuto božskou pohnutku sloužit.

8:4.2 (94.4) Bůh je láska, Syn je soucit, Duch je služba—služba božské lásky a nekonečného soucitu ke všemu myslícímu

tvoření. Duch je zosobněním Otcovy lásky a Synova soucitu; v něm jsou tyto vlastnosti věčně spojeny pro vesmírnou službu. Duch je láska přenášená na tvory tvoření, sloučená láska Otce a Syna.

8:4.3 (94.5) Na Urantii je Nekonečný Duch známý jako všudypřítomný vliv, univerzální přítomnost, ale v Havoně vy ho poznáte jako osobní přítomnost skutečné služby. Tady je služba Rajského Ducha příkladným a inspirujícím vzorem pro každého z jeho rovnocenných Duchů a podřízených osobností, sloužících vytvořeným bytostem na světech času a prostoru. V tomto božském vesmíru se Nekonečný Duch plně zúčastnil všech sedmi transcendentálních zjevení Věčného Syna; stejně tak se zúčastnil s prvorozeným Synem Michaellem sedmi poskytnutí v okruzích Havony, čímž se stal soucitným a tolerantním sloužícím duchem každému poutníkovi času, procházející těmito dokonalými nebeskými okruhy.

8:4.4 (94.6) Když Boží Syn Tvořitel přijímá na sebe odpovědnost za tvořivé řízení navrženého lokálního vesmíru, osobnosti Nekonečného Ducha slibují, že budou neúnavnými pomocníky Syna Michaela na jeho misi tvořivého dobrodružství. Především v osobách Tvořivých Dcer—Mateřských Duchů lokálního vesmíru my poznáváme Nekonečného Ducha, oddaného úkolu podporovat vzestup materiálních tvorů k vyšším a vyšším úrovním duchovního poznání. A všechna tato činnost na pomoc tvorům je prováděna v dokonalé harmonii se záměry Synů Tvořitelů těchto lokálních vesmírů a v těsném spojení s jejich osobnostmi.

8:4.5 (94.7) Tak, jako se Synové Boha zabývají gigantickým úkolem odhalit vesmíru milující osobnost Otce, tak se

Nekonečný Duch věnuje nikdy nekončící službě odhalit individuálním myslím všech dětí ve všech vesmírech sloučenou lásku Otce a Syna. V těchto lokálních tvoření Duch sestupuje dolů k materiálním rasám v podobě lidského těla tak, jak to dělají určití Synové Boha, ale Nekonečný Duch a jeho rovnocenní Duchové sami sestupují dolů, radostně se podrobují řadě úžasných procesů ztlumení božskosti, až se objeví jako andělé, aby stáli po vašem boku a vedli vás po nevyvinutých cestách pozemské existence.

8:4.6 (95.1) Právě skrze tyto procesy zmenšení božskosti se Nekonečný Duch skutečně přiblíží, a to jako osoba, velmi blízko každé bytosti ve sférách živočišného původu. A to všechno Duch koná, aniž by v nejmenším narušoval svoji existenci jako Třetí Osoba Božstva ve středu všech věcí.

8:4.7 (95.2) Společný Tvořitel je opravdu a navždy velkou pečující osobností, vesmírným laskavým pečovatelem. Abyste pochopili službu Ducha, přemýšlejte o té pravdě, že on je sloučeným obrazem nekončící lásky Otce a věčného soucitu Syna. Nicméně, služba Ducha není jenom omezena na zpodobování Věčného Syna a Vesmírného Otce. Nekonečný Duch má také pravomoc sloužit bytostem jakéhokoliv světa pod svým vlastním jménem a vlastním právem; Třetí Osoba má božskou důstojnost a poskytuje univerzální laskavou péči také ve vlastním zájmu.

8:4.8 (95.3) Čím více se člověk dovídá o milující a neúnavné službě, kterou Nekonečný Duch věnuje nižším řádům rodiny tvorů, tím bude mnohem více obdivovat a uctívat nadsmyslnou podstatu a nesrovnatelný charakter tohoto společného Působení Vesmírného Otce a Věčného Syna. Opravdu je tento Duch „

zrak Páně, který stále spočívá na poctivých“ a „božský sluch, který stále naslouchá jejich modlitbám.“

5. Přítomnost Boha

8:5.1 (95.4) Pozoruhodnou vlastností Nekonečného Ducha je všudypřítomnost. Po celém vesmíru vesmírů je všude přítomen tento vše prostupující duch, který je tak podobný přítomnosti vesmírné a božské mysli. Na každém světě jsou, jak Druhá Osoba, tak i Třetí Osoba Božstva, zastoupeny svými všude přítomnými duchy.

8:5.2 (95.5) Otec je nekonečný a proto je omezen pouze vlastní vůlí. Poskytnutí Ladičů Myšlení a zapojení osobnosti do svého okruhu, jsou samostatným činem Otce, ale pro navázání kontaktu duchovních sil s myslícími bytostmi, on využívá duchovní a osobní bytosti Věčného Syna a Nekonečného Ducha. Podle vlastní vůle, on může být duchovně přítomen stejně se Synem, nebo se Společným Činitelem; on je současně přítomen se Synem i v Duchu. Otec je nepochybně všude přítomen a my pozorujeme jeho přítomnost v každé a ve všech těch rozmanitých, ale sdružených silách, vlivech a přítomností.

8:5.3 (95.6) Ve vašich posvátných spisech je zjevné, že výraz Duch Boží je používán zaměnitelně pro pojmenování jak Nekonečného Ducha v Ráji, tak i Tvořivého Ducha vašeho lokálního vesmíru. Svatý Duch je duchovní okruh této Tvořivé Dcery Rajského Nekonečného Ducha. Svatý Duch je okruh, který je původní v každém lokálním vesmíru a je upoután k duchovní oblasti tohoto tvoření; ale Nekonečný Duch je všudypřítomný.

8:5.4 (95.7) Existuje mnoho duchovních vlivů, ale oni všichni jsou jako jeden. Dokonce činnost Ladičů Myšlení, ačkoliv je nezávislá na jiných činnostech, trvale splývá s duchovní službou společné činnosti Nekonečného Ducha a Materského Ducha lokálního vesmíru. V životech lidí na Urantii jsou tyto duchovní přítomnosti neoddělitelné jedna od druhé. Navzdory jejich odlišným původům, oni působí ve vašich myslích a vašich duších jako jeden duch. A když tuto duchovní službu poznáte, stane se pro vás působením Nejvyššího, „který je schopen vás nepřetržitě chránit před selháním a představit vás bezúhonného vašemu Otcí na nebesích.“

8:5.5 (96.1) Vždy si pamatujte, že Nekonečný Duch je Společný Činitel; v něm i skrze něho působí jak Otec, tak i Syn; on je přítomen nejenom jak on sám, ale také jako Otec a jako Syn a jako Otec-Syn. Kvůli této skutečnosti a mnoha dalším důvodům se o duchovní přítomnosti Nekonečného Ducha často hovoří jako o „duchu Boha.“

8:5.6 (95.2) Bylo by také odpovídající hovořit o spojení celé duchovní služby jako o duchu Boha, protože takové spojení je opravdovým sjednocením duchů Boha-Otce, Boha-Syna, Boha-Ducha a Boha Sedmidílného a dokonce ducha Boha Nejvyššího.

6. Osobnost Nekonečného Ducha

8:6.1 (96.3) Nedovolte, aby široce rozšířené poskytnutí a rozsáhlé rozprostření Třetího Zdroje a Středu nezastínilo, nebo jinak neodvedlo vaši pozornost od skutečnosti, že on je osobnost. Nekonečný Duch je vesmírná přítomnost, věčná činnost,

kosmická síla, svatý vliv a univerzální mysl; on je toto všechno a nekonečně víc, ale on je také skutečnou a božskou osobností.

8:6.2 (96.4) Nekonečný Duch je hotová a dokonalá osobnost; on je božsky rovnocenný a rovnoprávný s Vesmírným Otcem a Věčným Synem. Společný Činitel je právě tak reálným a viditelným pro vyšší inteligence ve vesmíru, jako jsou Otec a Syn; ve skutečnosti však mnohem více, protože je to právě Duch, kterého musí všichni vzestupní poutníci dosáhnout ještě předtím, než se mohou skrze Syna přiblížit k Otci.

8:6.3 (96.5) Nekonečný Duch, Třetí Osoba Božstva, má všechny vlastnosti, které vy přisuzujete osobnosti. Duch je obdařen absolutní myslí: „Duch zkoumá všechny věci, dokonce nepředvídatelné věci Boží.“ Duch není pouze obdařen myslí, ale také vůlí. O poskytování jeho darů je zaznamenáno: „Všechny tyto dary jsou dílem jednoho a téhož Ducha, obdařujícího každého člověka jednotlivě a podle jeho vlastní vůle.“

8:6.4 (96.6) „Láska Ducha“ je skutečná, tak jako jsou jeho trápení; proto „netrapte Ducha Božího.“ Jestli my vidíme Nekonečného Ducha jako Rajské Božstvo, nebo jako Tvořivého Ducha lokálního vesmíru, shledáváme, že Společný Tvořitel není jenom Třetím Zdrojem a Středem, ale je také božskou osobou. Duch vám říká: „Ten kdo má sluch, ať slyší co Duch říká.“ Duch sám se za vás přimlouvá.“ Duch uplatňuje svůj přímý a osobní vliv na stvořené bytosti, „neboť všichni ti, kteří jsou vedeni Duchem Božím, jsou synové Boha.“

8:6.5 (96.7) Třebaže my pozorujeme fenomén působení Nekonečného Ducha ve vzdálených světech vesmíru vesmírů,

třebaže my předpokládáme, že toto stejné rovnocenné Božstvo působí vně a skrze nespočetného množství rozmanitých bytostí, které mají původ ve Třetím Zdroji a Středu, třebaže my poznáme všudypřítomnost Ducha, přesto my stále tvrdíme, že tento stejný Třetí Zdroj a Střed je osobou, Společným Tvořitelem všech věcí a všech bytostí ve všech vesmírech.

8:6.6 (96.8) Při řízení vesmírů jsou Otec, Syn a Duch dokonale a navždy vzájemně spojeni. Ačkoliv každý z nich se zabývá svojí vlastní službou všemu tvoření, při řízení a udržování tvoření jsou všichni tři božsky a absolutně vzájemně propojeni, což z nich navždy dělá jednoho.

8:6.7 (97.1) Otec a Syn jsou navždy a v neomezené dokonalosti společně přítomni v osobě Nekonečného Ducha, neboť Duch je stejný jako Otec a stejný jako Syn a také jako Otec a Syn, protože oni dva jsou navždy jeden.

8:6.8 (97.2) [Sepsáno na Urantii Božským Poradcem Uversy, zplnomocněným Věčně Moudrými popsat podstatu a činnost Nekonečného Ducha.]

Kapitola 9

Vztah Nekonečného Ducha k vesmíru

9:0.1 (98.1) ZVLÁŠTNÍ věc se stala ve chvíli, kdy, v přítomnosti Ráje, Vesmírný Otec a Věčný Syn se spojili, aby se sami zosobili. Nic v této věčné situaci nenaznačuje, že Společný Činitel by se zosobnil jako neomezená duchovnost, koordinovaná s absolutní myslí a obdařená ojedinělou výsadou zacházet s energií. Zosobnění Třetí Osoby završuje osvobození Otce z pout centralizované dokonalosti a z okovů absolutizmu

osobnosti. A toto osvobození se projevuje v úžasné schopnosti Společného Tvořitele tvořit bytosti, skvěle přizpůsobené sloužit jako pečující duchové, dokonce i materiálním tvorům následných evolučních vesmírů.

9:0.2 (98.2) Otec je nekonečný v lásce a projevu vlastní vůle, v duchovní myšlence a záměru; on je univerzální udržovatel. Syn je nekonečný v moudrosti a pravdě, v duchovním projevu a výkladu; on je univerzální zjevovatel. Ráj je nekonečný v potenciálu poskytování síly a schopnosti energetické dominance; on je univerzální stabilizátor. Společný Činitel má unikátní výsadní právo syntézy, nekonečné způsobilosti koordinovat všechny existující vesmírné energie, všechny současné vesmírné duchy a všechny reálné myslící tvory ve vesmíru; Třetí Zdroj a Střed je univerzální sjednotitel různorodých energií a rozmanitých tvoření, které se objevili jako důsledek božského plánu a věčného záměru Vesmírného Otce.

9:0.3 (98.3) Nekonečný Duch—Společný Tvořitel je univerzální a božský pečovatel. Duch nepřetržitě pečuje o Synův soucit a Otcovu lásku, a dokonce v harmonii s ustáleným, neměnným a spravedlivým právem Rajské Trojice. Jeho působení a jeho osobnosti jsou stále blízko vás; oni vás opravdu znají a skutečně vám rozumějí.

9:0.4 (98.4) Ve všech vesmírech zástupci Společného Činitele nepřetržitě regulují síly a energie v celém prostoru. Podobně jako Prvotní Zdroj a Střed, také Třetí Osoba reaguje jak na duchovní, tak i na materiální procesy. Společný Činitel je zjevení jednoty Boha, ve kterém všechno spočívá—věci,

významy a hodnoty; všechny energie, veškerá mysl a veškerý duch.

9:0.5 (98.5) Nekonečný Duch prostupuje všechen prostor; on pobývá v okruhu věčnosti. Stejně jako Otec a Syn, i Duch je dokonalý a neměnný—je absolutní.

1. Vlastnosti Třetího Zdroje a Středu

9:1.1 (98.6) Třetí Zdroj a Střed je známý pod četnými jmény a všechna tato jména vyjadřují jeho vztahy a naznačují jeho funkci. Jako Bůh-Duch, on je rovnoprávným v osobnosti a rovnocenným v božsko-sti Bohu-Synovi a Bohu-Otci. Jako Nekonečný Duch, on je všudypřítomným duchovním vlivem. Jako Univerzální Manipulátor, on je předchůdcem tvorů, řídící energii a aktivátorem kosmických sil prostoru. Jako Společný Činitel, on je společným zástupcem a vykonavatelem partnerství Otce-Syna. Jako Absolutná Mysl, on je zdrojem intelektu ve všech vesmírech. Jako Bůh Působení, on je nepochybně předchůdcem pohybu, změny a souvislosti.

9:1.2 (99.19) Některé z vlastností Třetího Zdroje a Středu jsou odvozeny od Otce, některé od Syna, zatímco některé nejsou doposud aktivní a osobně přítomné ani v Otci, ani v Synovi—tyto vlastnosti mohou být stěží vysvětleny, mimo předpokladu, že partnerství Otce-Syna, které Třetí Zdroj a Střed zosobňuje, uznává věčnou skutečnost absolutnosti Ráje a plní důsledně svoje poslání v souladu s touto skutečností. Společný Činitel ztělesňuje úplnou naplněnost sloučených a nekonečných představ o První a Druhé Osobě Božstva.

9:1.3 (98.8) Když si představujete Otce jako prvotního tvořitele a Syna jako duchovního vykonavatele, měli byste přemýšlet o Třetím Zdroji a Středu jako o univerzálním koordinátorovi, poskytovateli neomezené spolupráce. Společný Činitel uskutečňuje vzájemnost celé aktuální reality; on je Božskou pokladnicí myšlenky Boha a slova Synova a svoji činnost věčně koordinuje s materiální absolutností středního Ostrova. Rajská Trojice stanovila vesmírný řád progresu a prozřetelnost Boha je oblast Společného Tvořitele a formulující se Nejvyšší Bytosti. Žádná existující, nebo formulující se realita, nemůže uniknouteventuálnímu vztahu se Třetím Zdrojem a Středem.

9:1.4 (98.9) Vesmírný Otec řídí oblasti předenergie, předducha a osobnosti; Věčný Syn ovládá sféry duchovních aktivit; přítomnost Ostrova Ráj sjednocuje oblasti fyzické energie a materializující se síly; Společný Činitel působí nejenom jako nekonečný duch, zastupující Syna, ale také jako univerzální manipulátor sil a energií Ráje, čímž vytváří existenci univerzální a absolutní mysli. Společný Činitel působí v celém velkém vesmíru jako pozitivní a výrazná osobnost především ve vyšších sférách duchovních hodnot, fyziko-energetických souvislostí a skutečných intelektuálních významů. On plní svoji specifickou funkci kdekoliv a kdykoliv se energie a duch spojují a vzájemně na sebe působí; on má nadvládu nad všemi reakcemi mysli, má obrovskou moc v duchovním světě a velmi výrazně ovlivňuje energii a hmotu. Třetí Zdroj vždy vyjadřuje podstatu Prvotního Zdroje a Středu.

9:1.5 (98.10) Třetí Zdroj a Střed dokonale a bez omezení sdílí všudypřítomnost Prvotního Zdroje a Středu a někdy je nazýván Všudypřítomným Duchem. Zvláštním a velmi osobitým

způsobem se Bůh myslí dělí o vševědoucnost Vesmírného Otce a Věčného Syna; vědomosti Ducha jsou hluboké a úplné. Společný Tvořitel projevuje určité rysy všemohoucnosti Vesmírného Otce, ale ve skutečnosti je všemohoucí pouze v oblasti myšlení. Třetí Osoba Božstva je intelektuálním centrem a vesmírným správcem v oblastech myšlení; tady on je absolutní—jeho svrchovanost je neomezená.

9:1.6 (98.11) Činnosti Společného Činitele se jeví, jako by byly motivovány partnerstvím Otce a Syna, ale ve veškerých jeho činech je patrné, že projevují rysy příbuzenského vztahu Otec-Ráj. Občas a v určitých činnostech se zdá, že on vyrovnává nedokončenost vývoje empirických Božstev—Boha Nejvyššího a Boha Konečného.

9:1.7 (100.1) A tady se setkáváme s nekonečnou záhadou: Nekonečný současně odhalil svoji nekonečnost v Synovi a v Ráji, načež se objeví bytost, která se vyrovná Bohu v božskosti, zrcadlí v sobě duchovní podstatu Syna a má schopnost aktivovat model Ráje—bytost, dočasně podřízená ve vztahu ke svrchovanosti, ale v mnoha ohledech zřejmě nejvšestrannější v působení. A tato zřejmá nadvláda v působení se objevuje ve vlastnostech Třetího Zdroje a Středu, který je dokonce nadřazený fyzické gravitaci, univerzálnímu projevu Ostrova Ráj.

9:1.8 (100.2) Kromě takové nadvlády nad energií a fyzickými věcmi, Nekonečný Duch je jedinečně obdarován takovými vlastnostmi jako trpělivost, soucit a láska, které jsou tak znamenitě odhalovány v jeho duchovní péči. Duch má největší schopnost poskytovat lásku a zastínit spravedlnost soucitem. Bůh-Duch vlastní všechnu božskou laskavost a soucitné

vnímání Prvorozeného a Věčného Syna. Váš lokální vesmír je vykováván mezi kovadlinou spravedlnosti a kladivem utrpení, ale ti, kteří drží v rukách kladivo, jsou děti soucitu, duchovní potomci Nekonečného Ducha.

2. Všudypřítomný Duch

9:2.1 (100.3) Bůh je duch v trojnásobném smyslu: on sám je duch; ve svém Synovi se jako duch objevuje bez omezení; ve Společném Činiteli je jako duch spřízněný s myslí. A my se domníváme, že kromě těchto duchovních reality, rozlišujeme úrovně empirických duchovních fenoménů—duchy Nejvyšší Bytosti, Božstva Konečného a Božstva Absolutního.

9:2.2 (100.4) Nekonečný Duch je stejným doplněním Věčného Syna, jako je Syn doplněním Vesmírného Otce. Věčný Syn je oduševnělým zosobněním Otce; Nekonečný Duch je zosobněním oduševnělosti Věčného Syna a Vesmírného Otce.

9:2.3 (100.5) Je mnoho otevřených kanálů duchovní síly a zdrojů nadmateriální energie, spojující lidi na Urantii přímo s Božstvy Ráje. Existuje přímé spojení Ladičů Myšlení s Vesmírným Otcem, široko rozšířený vliv a působení duchovní gravitace Věčného Syna a duchovní přítomnost Společného Tvořitele. Mezi funkcemi ducha Syna a ducha Ducha je rozdíl. Třetí Osoba může při své duchovní službě působit jako mysl a duch, nebo pouze jako duch.

9:2.4 (100.6) Kromě přítomnosti těchto Rajských Božstev na Urantii, urantijcům pomáhají duchovní vlivy a aktivity lokálního vesmíru a supervesmíru s jejich téměř nekonečným množstvím milujících osobností, které vždy vedou k výšinám

a hlubinám ideálů božskosti a k dosažení nejvyšší dokonalosti ty, s upřímným úmyslem a čistým srdcem.

9:2.5 (100.7) Přítomnost univerzálního ducha Věčného Syna je nám známa—my jsme schopni ho neomylně rozpoznat. Přítomnost Nekonečného Ducha, Třetí Osoby Božstva, může dokonce poznat i smrtelný člověk, protože materiální tvorové mohou skutečně zakusit blahodárný účinek tohoto božského vlivu, který působí jako Svatý Duch lokálního vesmíru, poskytnutý lidským rasám. Do určité míry si také člověk může uvědomovat Ladiče Myšlení, neosobní přítomnost Vesmírného Otce. Všichni tito božští duchové pracují jednotně a v dokonalé harmonii pro povznesení a oduševnění člověka. Oni jsou jako jeden v duchovním uskutečňování plánů povznesení smrtelníků a dosažení dokonalosti.

3. Vesmírný Manipulátor

9:3.1 (101.1) Ostrov Ráj je zdrojem a jádrem fyzické gravitace; a toto by měla pro vás být dostačující informace pro to, abyste pochopili, že gravitace je jednou z reálnějších a věčně spolehlivých věcí v celém fyzickém vesmíru vesmírů. Gravitace nemůže být modifikována nebo anulována, ale podléhá silám a energiím, které jsou pod společným dohledem Otce a Syna; tyto síly a energie byly svěřeny Třetímu Zdroji a Středu a jsou s ním funkčně spojeny.

9:3.2 (101.2) Nekonečný Duch vlastní unikátní a úžasnou sílu—antigravitaci. Tato síla není funkčně (není pozorovatelná) přítomná ani v Otci, ani v Synovi. Tato přirozená schopnost Třetího Zdroje odolávat přitažlivosti materiální gravitace je odhalena v osobních reakcích Společného Činitele na určité

aspekty vesmírných vztahů. A tato unikátní vlastnost se může přenášet na vyšší osobnosti Nekonečného Ducha.

9:3.3 (101.3) Antigravitace může anulovat gravitaci lokálně; toho se dosáhne použitím stejné silové přítomnosti. Toto účinkuje pouze ve vztahu k materiální gravitaci a není to působení mysli. Úkaz odolnosti gyroskopu proti gravitaci je dobrým příkladem účinnosti antigravitace, ale nijak neobjasňuje příčinu antigravitace.

9:3.4 (101.4) Kromě toho, Společný Činitel projevuje schopnosti, které mu umožňují překonávat sílu a neutralizovat energii. Dosahuje toho tím, že zpomaluje energii až do stavu zhmotnění a také ještě jinými, vám neznámými metodami.

9:3.5 (101.5) Společný Tvořitel není ani energie, ani zdroj energie a není ani osud energie; on je manipulátor energie. Společný Tvořitel je činnost—pohyb, změna, modifikace, koordinace, stabilizace a rovnováha. Ty druhy energií, které podléhají přímé či nepřímé kontrole Ráje, svojí povahou reagují na činy Třetího Zdroje a Středu a jeho různorodých sil.

9:3.6 (101.6) Vesmír vesmírů je zaplněn tvory Třetího Zdroje a Středu, působící jako regulátoři energie: fyzičtí kontroloři, usměrňovači energie, energetická centra a další zástupci Boha Působení, kteří se zabývají regulací a stabilizací fyzických energií. Všichni tito unikátní tvorové, vykonávající fyzické funkce, disponují pestrými schopnosti pro ovládání energie, jako například, antigravitace, kterou oni využívají ve svém úsilí zajistit fyzickou rovnováhu hmoty a energií ve velkém vesmíru.

9:3.7 (101.7) Je zřejmé, že všechny tyto materiální aktivity Boha Působení spojují jeho činnost s Ostrovem Ráj. A skutečně, všechny energetické faktory mají spojitost s absolutností věčného Ostrova a dokonce na ní závisejí. Ale Společný Činitel nepředstavuje Ráj a ani nereaguje na jeho vliv. Jako osobnost, on je představitelem Otce a Syna. Ráj není osoba. Všechny neosobní, bezosobní, nebo jinak neosobní činnosti Třetího Zdroje a Středu jsou projevem vlastní vůle samotného Společného Činitele; oni nejsou odrazem, odvozením nebo důsledkem něčeho či někoho.

9:3.8 (101.8) Ráj je modelem nekonečnosti; Bůh Působení je aktivátorem tohoto modelu. Ráj je materiální osa nekonečnosti; síly Třetího Zdroje a Středu jsou páky inteligence, která motivuje materiální úroveň a vkládá spontánnost do procesu materiálního tvoření.

4. Absolutní mysl

9:4.1 (102.1) Intelektuální podstata Třetího Zdroje a Středu je odlišná od jeho fyzických a duchovních vlastností. S takovou podstatou se obtížně navazuje kontakt, ale může se s ní vytvořit vztah—vztah intelektuální, ale ne osobní. Ona je odlišitelná od fyzických vlastností a duchovní povahy Třetí Osoby na funkčně intelektuálních úrovních mysli, ale když je posuzována osobnostmi, tato podstata nikdy nepůsobí samostatně od fyzických a duchovních projevů.

9:4.2 (102.2) Absolutní mysl je mysl Třetí Osoby; je neoddělitelná od osobnosti Boha-Ducha. Ve tvořivých bytostech je mysl neoddělitelně spojena s energií nebo duchem, nebo s oběma. Mysl není přirozenou součástí energie; energie vnímá mysl a

reaguje na ni; mysl může být nadřazena energii, ale vědomí není součástí čistě materiální úrovně. Mysl nemusí doplňovat ryzího ducha, protože duch je přirozeně vědomý a má schopnost poznávání. Duch je vždy chápavý, určitým způsobem je vnímavý. Může to být taková mysl nebo jinaká mysl, může to být předmysl nebo nadmysl, dokonce to může být duchovní mysl, ale vždycky bude schopna myšlení a poznávání. Vnímavost ducha převyšuje, překonává a teoreticky předchází vědomí myslí.

9:4.3 (102.3) Společný Tvořitel je absolutní pouze v oblasti myslí, ve sférách univerzálního intelektu. Mysl Třetího Zdroje a Středu je nekonečná; ona daleko přesahuje aktivní a činné okruhy myšlení vesmíru vesmírů. Obdarování sedmi supervesmírů myslí pochází od Sedmi Hlavních Duchů, nejdůležitějších osobností Společného Tvořitele. Tito Hlavní Duchové rozesílají mysl do velkého vesmíru jako kosmickou mysl a váš lokální vesmír je prostoupen nebadonskou variací orvontonského typu kosmické myslí.

9:4.4 (102.4) Nekonečná mysl nebere na vědomí čas, konečná mysl přesahuje čas a kosmická mysl je podmíněna časem. Stejně tak prostor: Nekonečná Mysl je nezávislá na prostoru, ale jak sestupuje z nekonečnosti na pobočné úrovně myslí, musí intelekt stále víc počítat s faktorem prostoru a jeho ohraničením.

9:4.5 (102.5) Kosmická síla reaguje na působení myslí stejně jako kosmická síla reaguje na působení ducha. Duch je božský smysl a duchovní mysl je božský smysl v činnosti. Energie je věc, mysl je smysl a duch je hodnota. Také v čase a prostoru

mysl vytváří ty vzájemné vztahy mezi energií a duchem, které naznačují jejich společné příbuzenství ve věčnosti.

9:4.6 (102.6) Mysl přeměňuje hodnoty ducha do intelektuálních významů; vůle má schopnost přetvářet významy mysli do materiálních a duchovních rovin. Vzestup do Ráje zahrnuje úměrný a odstupňovaný růst v duchu, mysli a energii. Osobnost je sjednotitelem těchto částí empirické individuality.

5. Působení mysli

9:5.1 (102.7) Třetí Zdroj a Střed je nekonečný v mysli. Jestliže by vesmír měl růst do nekonečnosti, tak stále je potenciál jeho mysli dostatečný na to, aby obdaroval neomezený počet tvorů vhodnou myslí a dalšími nezbytnými dispozicemi intelektu.

9:5.2 (102.8) V oblasti stvořené mysli Třetí Osoba, se svými rovnocennými a podřízenými společníky, má svrchované právo vládnout. Oblasti mysli tvora mají svůj výluční původ ve Třetím Zdroji a Středu; on je poskytovatel mysli. Také fragmenty Otce shledávají, že je nemožné obývat lidské mysli, pokud Nekonečný Duch nepřipravil pro ně patřičné podmínky působením své mysli a svojí duchovní činností.

9:5.3 (103.1) Unikátním rysem mysli je to, že může být poskytnuta tak rozsáhlé škále živých tvorů. Prostřednictvím svých tvořivých a stvořených společníků působí Třetí Zdroj a Střed na všechny mysli ve všech sférách. On pomáhá lidskému a sublidskému intelektu prostřednictvím pomocných duchů lokálního vesmíru a skrze fyzické operátory pečuje dokonce o nejnižší, neempirické tvory neprimitivnějších druhů živých

organismů. Řízení mysli je vždy službou vědomě duchovních a vědomě energetických osobností.

9:5.4 (103.2) Vzhledem k tomu, že Třetí Osoba Božstva je zdrojem mysli, je zcela přirozené, že pro evoluční tvory vlastní vůle je snadnější vytvářet si pochopitelné představy o Nekonečném Duchu, než je tomu tak u Věčného Syna, nebo Vesmírného Otce. Realita Společného Tvořitele je neúplně odhalena v samé existenci lidské mysli. Společný Tvořitel je předchůdcem kosmické mysli a mysl člověka je individualizovaný okruh, neosobní část této kosmické mysli, tak jak byla poskytnuta lokálnímu vesmíru Tvořivou Dcerou Třetího Zdroje a Středu.

9:5.5 (103.3) Třebaže je Třetí Osoba zdrojem mysli, neodvažujte se předpokládat, že všechny projevy mysli jsou božské. Lidský intelekt je zakořeněný v materiálním původu živočišných druhů. Vesmírná inteligence není nic jiného, než věrné odhalení Boha, který je mysl, tak jako je fyzická příroda věrné odhalení krásy a harmonie Ráje. V přírodě je dokonalost, ale příroda není dokonalá. Společný Tvořitel je zdrojem mysli, ale mysl není Společným Tvořitelem.

9:5.6 (103.4) Na Urantii je mysl kompromisem mezi podstatou dokonalé myšlenky a vyvíjející se mentalitou vaší nevyzrálé lidské povahy. Plán pro vaši intelektuální evoluci je opravdu plánem úžasné dokonalosti, ale vy jste stále od tohoto cíle hodně vzdáleni, protože sloužíte vaší tělesné schránce. Mysl je skutečně božského původu a má božský osud, ale vaše smrtelné mysli ještě nemají božskou důstojnost.

9:5.7 (103.5) Velmi často, dokonce velmi často, škodíte vašim myslím neupřímností a spalujete je nepoctivostí; vystavujete je

živočišnému strachu a deformujete je zbytečnou úzkostí. Ačkoliv zdroj mysli je božský, taková mysl jak ji znáte na vašem světě vzestupu, může jen stěží být předmětem velkého uznání, natož obdivu a úcty. Rozjímání nevyzrálého a netečného lidského intelektu může vést pouze k pokoře.

6. Okruh gravitace mysli

9:6.1 (103.6) Třetí Zdroj a Střed, univerzální intelligence, je si osobně vědom každé mysli, každého intelektu ve všech tvoření a udržuje osobní a dokonalý kontakt se všemi těmito fyzickými, morontialními a duchovními myslícími tvory ve vzdálených vesmírech. Všechny aktivity mysli jsou v sevření absolutního gravitačního okruhu mysli, který má střed ve Třetím Zdroji a Středu a je součástí osobního vědomí Nekonečného Ducha.

9:6.2 (103.7) Tak, jako Otec přitahuje k sobě všechny osobnosti a tak, jako Syn přitahuje všechny duchovní reality, tak rovněž Společný Činitel používá gravitační sílu, aby přitahoval k sobě všechny mysli; on neomezeně ovládá a kontroluje univerzální okruh mysli. Všechny skutečné a opravdové intelektuální hodnoty, všechny božské myšlenky a dokonalé ideje jsou neomylně přitahovány do tohoto absolutního okruhu mysli.

9:6.3 (104.1) Gravitace mysli může působit nezávisle na materiální a duchovní gravitaci, ale kdekoliv a kdykoliv nastane střet s těmito dvěma gravitacemi, gravitace mysli vždy převládá. Když jsou všechny tři gravitace spojeny, okruh osobnosti může přijmout materiálního tvora—fyzického nebo morontialního, konečného nebo absonitního. Bez ohledu na tuto skutečnost, poskytnutí mysli dokonce neosobním bytostem, jim umožňuje

myslet a obdarovává je vědomím, přestože zcela postrádají osobnost.

9:6.4 (104.2) Ale individuálnost, příslušející důstojnosti osobnosti— lidské nebo božské, nesmrtelné nebo potenciálně nesmrtelné— nemá svůj původ ani v duchu, ani myslí nebo hmotě; je to dar Vesmírného Otce. Vzájemné působení ducha, myslí a materiální gravitace také není podmínkou pro vznik gravitace osobnosti. Okruh Otce může přijmout myslící materiální bytost, která nereaguje na duchovní gravitaci, nebo může přitáhnout myslící duchovní bytost, která nereaguje na materiální gravitaci. Působení gravitace osobnosti je vždy projevem vlastní vůle Vesmírného Otce.

9:6.5 (104.3) Zatímco mysl je spojena s energií v ryze materiálních bytostech a s duchem v ryze duchovních osobnostech, nesčetné řady osobností, včetně lidských, mají mysl, která je spojena jak s energií, tak i s duchem. Duchovní aspekty myslí tvora neomylně reagují na přitažlivost duchovní gravitace Věčného Syna; materiální vlastnosti reagují na gravitační přitažlivost materiálního vesmíru.

9:6.6 (104.4) Kosmická mysl, když není spojena ani s energií, ani s duchem, není vystavena gravitačním požadavkům jak materiálních okruhů, tak ani duchovních. Ryzí mysl podléhá pouze univerzálnímu gravitačnímu sevření Společného Činitele. Ryzí mysl je úzce spřízněná s nekonečnou myslí a nekonečná mysl (teoreticky rovnocenná s absolutny ducha a energie) je očividně zákon sám o sobě.

9:6.7 (104.5) Čím více se duch a energie od sebe odchylují, tím více je patrnější působení myslí; čím méně se energie a duch od sebe

různí, tím méně je působení mysli patrnější. Je zřejmé, že maximální působení mysli se děje v časových vesmírech prostoru. Tady se mysl jeví, že působí ve středním pásmu mezi energií a duchem, ale toto není pravdou pro vyšší úrovně mysli; v Ráji jsou energie a duch v podstatě jeden.

9:6.8 (104.6) Okruh gravitace mysli je spolehlivý; vychází z Třetího Zdroje a Středu Božstva v Ráji, ale ne všechny pozorovatelné funkce mysli jsou předvídatelné. Ve všech známých tvořeních působí souběžně s tímto okruhem mysli určitá, málo srozumitelná existence, jejíž funkce není předvídatelná. My věříme, že tato nepředvídatelnost se může částečně přisuzovat Univerzálnímu Absolutnu. Co je tato funkce, to my nevíme; co ji uvádí v činnost, to my pouze tušíme; pokud se jedná o její vztahy k tvorům, o tom my můžeme jenom přemýšlet.

9:6.9 (104.7) Určité aspekty nepředvídatelnosti konečné mysli mohou být způsobeny nedokončeností Nejvyšší Bytosti a tam existuje rozsáhlá oblast, ve které se Společný Činitel a Univerzální Absolutno mohou eventuálně spolu střetnout. Je toho hodně neznámého ohledně mysli, ale o tomto jsme si jisti: Nekonečný Duch je dokonalým vyjádřením mysli Tvořitele všem tvorům; Nejvyšší Bytost je vyvíjejícím se vyjádřením myslí všech tvorů jejich Tvořiteli.

7. Vesmírná reflexe

9:7.1 (105.1) Společný Činitel má schopnost koordinovat všechny úrovně vesmírné reality takovým způsobem, který umožňuje současně poznat intelektuálnost, materiálnost a duchovnost. Tento jev se nazývá vesmírná reflexe, což je unikátní a nevysvětlitelná schopnost vidět, slyšet, vnímat a vědět

všechno, co se děje v celém supervesmíru a prostřednictvím reflexe soustředit všechny tyto informace a poznatky v jakémkoliv požadovaném místě. Účinek reflexe se dokonale projevuje v každém řídicím centru světů sedmi supervesmírů. Reflexe také účinkuje ve všech sektorech supervesmírů a v rozmezí lokálních vesmírů. Vesmírná reflexe má konečný ohniskový bod v Ráji.

9:7.2 (105.2) Jev reflexe, tak jak je odhalen v řídicích centrech světů supervesmíru v úžasných výkonech tam umístěných reflexivních osobností, představuje nejsložitější propojení všech fází bytí v celém tvoření. Je možno vysledovat jak linie ducha vedou zpátky k Synovi, fyzická energie k Ráji a mysl k Třetímu Zdroji; ale v mimořádném fenoménu vesmírné reflexe dochází k unikátnímu a výjimečnému sjednocení všech tří a toto spojení umožňuje vesmírným vládcům se okamžitě dovědět o vzdálených okolnostech, současně s jejich výskytem.

9:7.3 (105.3) Velkou část metody reflexe my chápeme, ale je tam mnoho aspektů, které nás opravdu matou. My víme, že Společný Činitel je vesmírný střed okruhu mysli, my víme, že on je předchůdce kosmické mysli a že kosmická mysl působí pod nadvládou absolutní gravitace mysli Třetího Zdroje a Středu. My dále víme, že okruhy kosmické mysli mají vliv na intelektuální úroveň všech známých existencí; oni obsahují univerzální vesmírné záznamy a také jsme si jisti, že vycházejí ze Sedmi Hlavních Duchů a spojují se ve Třetím Zdroji a Středu.

9:7.4 (105.4) Zdá se, že vztah mezi konečnou kosmickou myslí a božskou absolutní myslí se vyvíjí v empirické myslí Nejvyšší Bytosti. Nás učí, že při začátku času byla tato empirická mysl

poskytnuta Nejvyšší Bytosti Nekonečným Duchem a my se domníváme, že určité rysy fenoménu reflexe mohou být pouze vysvětleny předpokládanou činností Nejvyšší Mysli. Jestli Nejvyšší Mysl není zapojena ve vesmírné reflexi, tak jsme v rozpacích jak vysvětlit složité úkony a neomylné působení tohoto kosmického vědomí.

9:7.5 (105.5) Reflexe se zdá, že v rozmezí empirické konečnosti je vševědoucí a může být svědectvím vznikání přítomnosti-vědomí Nejvyšší Bytosti. Jestli je tento předpoklad správný, potom je využití jakéhokoliv aspektu reflexe rovnocenné částečnému spojení s vědomím Nejvyšší Bytosti.

8. Osobnosti Nekonečného Ducha

9:8.1 (105.6) Nekonečný Duch má plnou moc předávat mnoho svých schopností a výsad svým rovnocenným a podřízeným osobnostem a činitelům.

9:8.2 (105.7) Prvním Božským tvořivým činem Nekonečného Ducha, působícího nezávisle na Trojici, ale stále ještě do jisté míry v nějakém neodhaleném spojení s Otcem a Synem, bylo jeho ztělesnění osobností Sedmi Hlavních Duchů Ráje, roznašečů Nekonečného Ducha ve vesmírech.

9:8.3 (106.1) V řídicích centrech supervesmírů není přímý zástupce Třetího Zdroje a Středu. Každé z těchto sedmi tvoření je závislé na jednom z Hlavních Duchů Ráje, který působí prostřednictvím sedmi Duchů Reflexe, umístěných v hlavním centru supervesmíru.

9:8.4 (106.2) Následující apokračující tvořivý čin Nekonečného Ducha je občas odhalen ve tvoření Tvořivých Duchů. Pokaždé,

když se Vesmírný Otec a Věčný Syn stanou rodiči Synu Tvořiteli, Nekonečný Duch zrodí lokálnímu vesmíru Tvořivého Ducha, který se stane blízkým spolupracovníkem Syna Tvořitele ve všech následných vesmírných činnostech.

9:8.5 (106.3) Tak, jak je nutno rozlišovat mezi Věčným Synem a Syny Tvořiteli, tak je nutno odlišovat Nekonečného Ducha od Tvořivých Duchů, rovnocenných společníků Synů Tvořitelů v lokálních vesmírech. To, co Nekonečný Duch znamená pro celé tvoření, to je Tvořivý Duch pro lokální vesmír.

9:8.6 (106.4) Ve velkém vesmíru je Třetí Zdroj a Střed zastupován nesmírným množstvím pečujících duchů, poslů, učitelů, soudců, pomocníků a poradců, spolu s dohlážiteli určitých okruhů fyzické, morontální a duchovní povahy. Ne všechny tyto bytosti jsou osobnosti v přímém smyslu slova. Různost osobnosti konečných tvorů je charakterizována následovně:

9:8.7 (106.5) 1. Subjektivním vědomím vlastního „já“.

9:8.8 (106.6) 2. Objektivní reakcí na osobní okruh Otce.

9:8.9 (106.7) Existují tvořivé osobnosti a stvořené osobnosti a kromě těchto dvou základních typů existují osobnosti Třetího Zdroje a Středu, bytosti, které jsou osobní Nekonečnému Duchu, ale které nejsou neomezeně osobní stvořeným bytostem. Tyto osobnosti Třetího Zdroje nejsou součástí osobního okruhu Otce. Osobnost Prvotního Zdroje a osobnost Třetího Zdroje se mohou vzájemně kontaktovat; všechny osobnosti se mohou vzájemně kontaktovat.

9:8.10 (106.8) Otec poskytuje osobnost podle své vlastní svobodné vůle. Proč to tak dělá, si my můžeme pouze domýšlet; jak to dělá, my nevíme. My rovněž nevíme, proč Třetí Zdroj poskytuje osobnost, kterou nemá Otec, ale toto Nekonečný Duch dělá ve vlastním zájmu ve tvořivém spojení s Věčným Synem a mnoha různými způsoby, které jsou pro vás neznámé. Nekonečný Duch může také zastupovat Otce při poskytování osobnosti Prvního Zdroje.

9:8.11 (106.9) Existuje velké množství typů osobností Třetího Zdroje. Nekonečný Duch poskytuje osobnost početným skupinám, které nejsou zahrnuty do osobního okruhu Otce, jako například, někteří usměřovatelé energie. Stejně tak, Nekonečný Duch považuje za osobnosti četné skupiny bytostí, jako jsou Tvořiví Duchové, kteří jsou, v jejich vztazích k tvorům na okruhu Otce, skupinou sami o sobě.

9:8.12 (106.10) Osobnosti Prvotního Zdroje i Třetího Zdroje jsou obdařeny vším, co člověk spojuje s představou osobnosti, a ještě mnohem víc; jejich mysl obsahuje paměť, úsudek, soudnost, tvořivou představivost, spojování myšlenek, rozhodování, volbu a mnoho dalších intelektuálních schopností, které jsou smrtelníkům zcela neznámé. Až na několik výjimek, řády osobností, které vám byly odhaleny, mají podobu a výraznou individuálnost; ony jsou opravdové bytosti. Většina z nich je viditelná všem řádům duchovní existence.

9:8.13 (107.1) Také vy budete schopni vidět vaše duchovní společníky nižších řádů, jakmile se osvobodíte od omezeného vidění vašich současných materiálních očí a budete obdařeni

morontální podobou s její zvětšenou citlivostí na realitu duchovních procesů.

9:8.14 (107.2) Funkční rodina Třetího Zdroje a Středu, tak jak je odhalena v tomto vypravování, se dělí na tři velké skupiny:

9:8.15 (107.3) I. Nejvyšší Duchové. Skupina smíšeného původu, která zahrnuje, mimo jiné, tyto následující řady:

9:8.16 (107.4) 1 Sedm Hlavních Duchů Ráje.

9:8.17 (107.5) 2. Reflexivní Duchové supervesmírů.

9:8.18 (107.6) 3. Tvořiví Duchové lokálních vesmírů.

9:8.19 (107.7) II. Usměrnovatelé Energie. Skupina kontrolních tvorů a činitelů, která působí v celém organizovaném prostoru.

9:8.20 (107.8) III. Osobnosti Nekonečného Ducha. Toto pojmenování nemusí nutně znamenat, že tyto bytosti jsou osobnosti Třetího Zdroje, ačkoliv některé z nich jsou unikátní jako tvorové vlastní vůle. Jsou obvykle rozděleny do tří hlavních kategorií:

9:8.21 (107.9) 1. Vyšší osobnosti Nekonečného Ducha.

9:8.22 (107.10) 2. Armády poslů prostoru.

9:8.23 (107.11) 3. Sloužící duchové času.

9:8.24 (107.12) Tyto skupiny slouží v Ráji, ve středním nebo rezidenčním vesmíru, v supervesmírech a zahrnují řady, které působí v lokálních vesmírech a dokonce v souhvězdích, soustavách a na planetách.

9:8.25 (107.13) Duchovní osobnosti rozsáhlé rodiny Božského a Nekonečného Ducha jsou navždy oddány službě rozdávat lásku Boha a soucit Syna všem myslícím tvorům evolučních světů času a prostoru. Tyto duchovní bytosti tvoří živý žebřík, po kterém smrtelný člověk stoupá od chaosu k dokonalosti.

9:8.26 (107.14) [Odhaleno na Urantii Božským Poradcem Uversy, zplnomocněným Věčně Moudrými popsat podstatu a činnost Nekonečného Ducha.]

Kapitola 10

Rajská Trojice

10:0.1 (108.1) RAJSKÁ Trojice věčných Božstev usnadňuje Otci uniknout z absolutizmu osobnosti. Trojice dokonale spojuje neomezené vyjádření nekonečné osobní vůle Boha s absolutností Božstva. Věčný Syn a rozmanití Synové božského původu, spolu se Společným Činitelem a jeho vesmírnými dětmi, účinně umožňují osvobození Otce od omezení, tkvících v jeho prvotnosti, dokonalosti, neměnnosti, věčnosti, univerzálnosti, absolutnosti a nekonečnosti.

10:0.2 (108.2) Rajská Trojice účinně zajišťuje úplné vyjádření a dokonalé odhalení věčné podstaty Božstva. Stejným způsobem Stálí Synové Trojice poskytují úplné a dokonalé odhalení božské spravedlnosti. Trojice je jednota Božstva a tato jednota věčně spočívá na absolutních základech božské jednotnosti tří původních a rovnocenných a koexistenčních osobností: Boha-Otce, Boha-Syna a Boha-Ducha..

10:0.3 (108.3) Dívajíc se ze současné přítomnosti na okruhu věčnosti nazpět do nekonečné minulosti, my jsme schopni objevit pouze

jednu nevyhnutelnou nevyhnutelnost v událostech vesmíru, a to je Rajská Trojice. Já se domnívám, že Trojice byla nezbytná. Tak, jak já se dívám na minulost, přítomnost a budoucnost času, nevidím v celém vesmíru vesmírů nic, co by bylo nevyhnutelné, kromě Trojice. Při pohledu nazpět, či do budoucna, je současný hlavní vesmír nemyslitelný bez Trojice. Existence Rajské Trojice nám umožňuje používat střídavé, nebo dokonce mnohonásobné způsoby pro vykonávání všech činností, ale bez Trojice Otce, Syna a Ducha nejsme schopni pochopit, jak může Nekonečný Duch dosáhnout trojnásobného a harmonického zosobnění v přítomnosti absolutní jednotnosti Božstva. Žádný jiný koncept tvoření nemůže dosáhnout úrovní Trojice v úplnosti absolutnosti, spočívající v jednotě Božstva v kombinaci s dovršením osvobození se vlastní vůlí, spočívající ve trojitém zosobnění Božstva.

1. Seberozdělování Prvotního Zdroje a Středu

^{10:1.1 (108.4)} Zřejmě, kdysi dávno ve věčnosti, Otec zahájil metodu rozsáhlého seberozdělování. V nesobecké, milující a přívětivé povaze Vesmírného Otce je vrozeno něco, co ho nutí si pro sebe vyhrazovat používání pouze těch sil a autority, které on zřejmě uzná, že je nemožné je převádět, nebo poskytovat.

^{10:1.2 (108.5)} Vesmírný Otec se vždy sám vzdával každé části sebe samého, kterou bylo možno poskytnout jakémukoliv jinému Tvořiteli, nebo tvorovi. On přenesl na svoje božské Syny a jejich přidružené inteligence každou sílu a veškerou autoritu, která mohla být přenesena. On ve skutečnosti převedl na svoje Syny, v jejich příslušných vesmírech, veškerou výsadní pravomoc vládnout, která byla převeditelná. V záležitostech lokálního vesmíru on udělal každého Svrchovaného Syna

Tvořitele stejně tak dokonalým, schopným a spolehlivým, jako je Věčný Syn v prvotním a středním vesmíru. On rozdal, vlastně poskytl, důstojnost a posvátnost, které náleží k osobnosti; on poskytl celého sebe sama a všechny svoje vlastnosti, všechno, čeho se bylo možné ze sebe vzdát, všemi možnými způsoby, ve všech epochách, v každém místě, každé osobě a v každém vesmíru, kromě vesmíru jeho centrálního přebývání.

10:1.3 (109.1) Božská osobnost není egocentrická; seberozdělování a poskytování osobnosti charakterizuje božskou individuální svobodnou vůli. Tvorové touží po společenství s jinými osobitými tvory; Tvořitelé jsou uzpůsobeni rozdělovat božskost svým vesmírným dětem; osobnost Nekonečného je odhalena jako Vesmírný Otec, který sdílí realitu bytí a rovnoprávnost svého vlastního já se dvěma rovnocennými osobnostmi, Věčným Synem a Společným Činitelem.

10:1.4 (109.2) V získání vědomostí, týkající se osobnosti Otce a jeho božských vlastností my vždy budeme závislí na odhalení Věčného Syna, protože když se vykonal společný akt tvoření, když se objevila osobitá existence Třetí Osoby Božstva a uskutečnila společné koncepty svých božských rodičů, Otec přestal existovat jako neomezená osobnost. S příchodem existence Společného Činitele a materializováním středního jádra tvoření se odehrály určité věčné změny. Bůh dal sebe samého jako absolutní osobnost svému Věčnému Synovi. Tímto Otec poskytuje „nekonečnou osobnost“ svému jedinému Synovi, kdežto oni oba dva poskytují „společnou osobnost“ jejich věčného spojení Nekonečnému Duchu.

10:1.5 (109.3) Z těchto a jiných důvodů, které jsou za hranicemi vnímání konečné mysli, je pro lidskou bytost nesmírně obtížné pochopit nekonečnou otcovskou osobnost Boha, kromě toho, jak je univerzálně odhalena ve Věčném Synovi a spolu se Synem, v univerzálním působení Nekonečného Ducha.

10:1.6 (109.4) Jelikož Rajští Boží Synové navštěvují evoluční světy a někdy dokonce na nich pobývají v podobě lidského těla a jelikož tyto pobyty umožňují smrtelnému člověku dozvědět se skutečně něco o podstatě a povaze božských osobností, proto tvorové planetárních sfér musejí nalézat v pobytech těchto Rajských Synů spolehlivé a důvěryhodné informace o Otci, Synovi a Duchu.

2. Zosobnění Božstva

10:2.1 (109.5) Metodou trinitizace se Otec sám vzdává té neomezené duchovní osobnosti, která je Syn, ale tímto se on tak ustanovuje Otcem tohoto Syna a tím získává pro sebe neomezenou schopnost stát se božským Otcem všech následně vytvořených, vzniklých, nebo jiných zosobněných druhů inteligentních tvorů vlastní vůle. Jako absolutní a neomezená osobnost, Otec může působit pouze jako Syn a pouze s ním, ale jako osobní Otec on nadále poskytuje osobnost různorodému množství lišících se úrovní inteligentních tvorů vlastní vůle a stále udržuje osobní vztahy láskyplného spojení s touto obrovskou rodinou vesmírných dětí.

10:2.2 (109.6) Poté, co Otec poskytl celého sebe sama osobnosti svého Syna a když tento akt sebe poskytnutí je dokončený a má dokonalost nekonečné síly a podstaty, které tudíž existují ve spojení Otec-Syn, věční společníci společně poskytnou tyto

schopnosti a vlastnosti pro vytvoření ještě další bytosti jako jsou oni sami; a tato společná osobnost, Nekonečný Duch, završuje existenciální zosobnění Božstva.

10:2.3 (110.1) Syn je nepostradatelným pro otcovství Boha. Duch je nepostradatelným pro bratrství Druhé a Třetí Osoby. Tři osoby jsou minimální sociální skupina, ale toto je nejnepatrnější ze všech četných důvodů proč věřit v nepostradatelnost Společného Činitele.

10:2.4 (110.2) Prvotní Zdroj a Střed je nekonečná otcovská osobnost, nevyčerpatelný zdroj osobností. Věčný Syn je nezbytné absolutno osobnosti, ta božská bytost, která setrvává jako dokonalé odhalení osobní podstaty Boha v průběhu všech epoch a věčnosti. Nekonečný Duch je společná osobnost, unikátní osobní důsledek věčně trvajícího spojení Otce a Syna.

10:2.5 (110.3) Osobnost Prvotního Zdroje a Středu je osobnost nekonečnosti bez absolutní osobnosti Věčného Syna. Osobnost Třetího Zdroje a Středu je superdoplněk, vznikuvší jako důsledek spojení osvobozené osobnosti Otce a absolutní osobnosti Syna.

10:2.6 (110.4) Vesmírný Otec, Věčný Syn a Nekonečný Duch jsou unikátní osoby; žádná z nich není duplikátem; každá je originál; všechny jsou spojeny.

10:2.7 (110.5) Jedině Věčný Syn prožívá plnost vztahu božské osobnosti, uvědomování si, jak synovského vztahu s Otcem, tak i rodičovského vztahu s Duchem a božskou rovnocennost, jak s Otcem-předkem, tak i s Duchem-společníkem. Otec má

zkušenost mít Syna, který je mu rovnocenný, ale Otec nezná žádné svoje předchozí předchůdce. Věčný Syn má zkušenost synovství, poznání předchůdců osobnosti a současně si je Syn vědom, že je společným rodičem Nekonečného Ducha. Nekonečný Duch si je vědom dvou předchůdců osobnosti, ale on není rodičem rovnocenné osobnosti Božstva. S Duchem dosahuje existenciální cyklus zosobnění Božstva naplnění; prvotné osobnosti Třetího Zdroje a Středu jsou empirické a je jich sedm.

^{10:2.8 (110.6)} Já mám původ v Rajské Trojici. Já znám Trojici jako spojené Božstvo; já také vím, že Otec, Syn a Duch existují a působí podle svých určených osobních schopností. Já prokazatelně vím, že oni nejenže jednají osobně a kolektivně, ale že oni také koordinují svá působení v různých seskupeních, takže nakonec oni působí v sedmi rozdílných singulárních a plurálních funkcích. A poněvadž těchto sedm seskupení vyčerpává možné varianty pro takovou božskou kombinaci, je nevyhnutelné, že reality vesmíru se budou objevovat v sedmi variacích hodnot, významů a osobnosti.

3. Tři osoby Božstva

^{10:3.1 (110.7)} Bez ohledu na to, že je pouze jenom jedno Božstvo, existují tři nesporná a božská zosobnění Božstva. Pokud se jedná o obdaření člověka božskými Ladiči Myšlení, Otec řekl: „Vytvořme smrtelného člověka k obrazu našemu.“ Ve všech spisech na Urantii se opakovaně objevuje tato zmínka o činech a působení plurálního Božstva, zřetelně prokazující poznání existence a činnosti tří Zdrojů a Středů.

10:3.2 (110.8) Nás učí, že ve společenství Trojice udržují Syn a Duch s Otcem stejný a rovnocenný vztah. Ve věčnosti oni nepochybně, jako Božstva, tak jako v čase a jako osobnosti, určitě odhalují vztahy velmi různorodých podstat. Dívajíc se z Ráje na vesmíry, tyto vztahy se zdají být velmi podobné, ale když jsou viděny z hlubin prostoru, vypadají naprosto odlišně.

10:3.3 (111.1) Božští Synové jsou opravdu „Slovem Božím“, ale děti Ducha jsou skutečně „Činem Božím“. Bůh mluví skrze Syna a spolu se synem jednají prostřednictvím Nekonečného Ducha, zatímco ve všech vesmírných činnostech Syn a Duch mají spolu dokonalý bratrský vztah a pracují jako dva rovnocenní bratři, naplnění obdivem a láskou k uctívanému a božsky respektovanému společnému Otci.

10:3.4 (111.2) Otec, Syn a Duch jsou bezesporu stejní ve své podstatě, rovnocenní v bytí, ale v jejich vesmírných činnostech jsou neklamné rozdíly a když působí každý sám, je každá osoba Božstva zjevně limitována ve své absolutnosti.

10:3.5 (111.3) Předtím, než se Vesmírný Otec sám svobodně rozhodl vzdát se osobnosti, moci a vlastností, které vytvářejí Syna a Ducha, on byl patrně (filozoficky vzato) neomezeným, absolutním a nekonečným Božstvím. Ale takový teoretický Prvotní Zdroj a Střed bez Syna, by v žádném slova smyslu nemohl být považovaný za Vesmírného Otce; otcovství není možné bez synovství. Mimoto, aby Otec byl absolutní v souhrnném smyslu, musel by v určitém okamžiku, vzdáleném daleko ve věčnosti, existovat sám. Ale on nikdy neměl takovou osamělou existenci; jak Syn, tak i Duch jsou koexistenční s Otcem. Prvotní Zdroj a Střed vždycky byl a bude navždy

věčným Otcem Prvorozeného Syna a spolu se Synem, věčným prarodičem Nekonečného Ducha.

10:3.6 (111.4) My pozorujeme, že Otec se sám vzdal všech přímých projevů absolutnosti, kromě absolutního otcovství a absolutní vlastní vůle. My nevíme, zdali vlastní vůle není nezadatelnou vlastností Otce; my můžeme pouze pozorovat, že on se nevzdal svojí vlastní vůle. Taková nekonečnost vůle musela být v Prvotním Zdroji a Středu věčně vrozená.

10:3.7 (111.5) Při poskytování absolutnost osobnosti Věčnému Synovi, Vesmírný Otec se osvobozuje od okovů absolutismu osobnosti, ale tímto činem udělá krok, který mu navždy znemožní jednat samostatně jako osobité absolutno. A s posledním zosobněním koexistentního Božstva—Společného Činitele—vzniká kritický trinitární vzájemný vztah tří božských osobností, týkající se celistvosti působení Božstva bez omezení.

10:3.8 (111.6) Bůh je Otec-Absolutno všech osobností ve vesmíru vesmírů. Otec je osobně absolutní ve svobodě působení, ale ve vytvořených, tvořících se a v budoucnu ještě vytvořených vesmírech času a prostoru není Otec rozeznatelně absolutní jako celostní Božstvo, pouze v Rajské Trojici.

10:3.9 (111.7) Prvotní Zdroj a Střed působí ve fenomenálních vesmírech mimo Havonu následovně:

10:3.10 (111.8) 1. Jako tvůrce, prostřednictvím Synů Tvořitelů, svých vnuků.

10:3.11 (111.9) 2. Jako regulátor, prostřednictvím gravitačního centra Ráj.

10:3.12 (111.10) 3. Jako duch, prostřednictvím Věčného Syna.

10:3.13 (111.11) 4. Jako mysl, prostřednictvím Společného Činitele.

10:3.14 (111.12) 5. Jako Otec on udržuje rodičovský kontakt se všemi tvory na celém svém okruhu osobnosti.

10:3.15 (111.13) 6. Jako osoba on působí přímo po celém tvoření ve smrtelných lidech prostřednictvím svých výjimečných osobitých fragmentů—Ladičů Myšlení.

10:3.16 (111.14) 7. Jako všeobjímající Božstvo on působí pouze v Rajské Trojici.

10:3.17 (112.1) Všechna tato postoupení a přenesení pravomocí Vesmírným Otcem jsou naprosto dobrovolná a provedená jím samým. Všemocný Otec záměrně přijímá tato omezení vesmírné autority.

10:3.18 (112.2) Věčný Syn působí zřejmě s Otcem jako jeden ve všech duchovních aspektech, kromě poskytování fragmentů Boha a v dalších před-osobních činnostech. Syn není ani úzce spjat s intelektuálními činnostmi materiálních tvorů, ani s energetickými aktivitami materiálních vesmírů. Jako absolutní, Syn působí jako osoba a pouze v oblastech duchovního vesmíru.

10:3.19 (112.3) Nekonečný Duch je ve všech svých činnostech úžasně univerzální a neuvěřitelně všestranný. On působí v oblastech myslí, hmoty a ducha. Společný Činitel představuje spojení

Otec-Syn, ale on také působí samostatně. On se přímo nezabývá fyzickou gravitací, duchovní gravitací, nebo okruhem osobnosti, ale podílí se více, či méně, na všech ostatních vesmírných činnostech. Zatímco je zřejmě závislý na třech existencionálních a absolutních řízeních gravitace, Nekonečný Duch se jeví, že vykonává tři superkontroly. Tato trojnásobná schopnost je uplatňována mnoha způsoby, aby se překonaly a zdánlivě neutralizovaly projevy primárních sil a energií úplně až k extra nejvzdálenějším hranicím absolutnosti. V některých situacích tyto superkontroly skutečně přesahují i prvotní projevy kosmické reality.

4. Trojné spojení Božstva

^{10:4.1 (112.4)} Rajská Trojice (první trojjedinost) je, ze všech absolutních spojení, unikátním i výlučným sdružením osobního Božstva. Bůh působí jako Bůh pouze ve vztahu k Bohu a ve vztahu k těm, kteří Boha znají, ale jako absolutní Božstvo působí jenom v Rajské Trojici a ve vztahu k vesmírné celistvosti.

^{10:4.2 (112.5)} Věčné Božstvo je dokonale sjednoceno; nicméně, tři osoby Božstva jsou absolutně individuálními. Rajská Trojice umožňuje současné vyjádření celé pestrosti charakterových rysů a nekonečných schopností Prvotního Zdroje a Středu a jeho věčných rovnocenných společníků a také úplné božské jednoty vesmírných funkcí nerozděleného Božstva.

^{10:4.3 (112.6)} Trojice je spojení nekonečných osob, vykonávající neosobní činnost, která však není v rozporu se statusem osobnosti. Použiji přibližný příklad: otec, syn a vnuk by mohli

tvořit jednotlý útvar, který by byl neosobní, ale přesto podmíněný jejich osobní vůlí.

10:4.4 (112.7) Rajská Trojice je skutečnost. Ona existuje jako sdružení Božstva, vytvořené Otcem, Synem a Duchem; nicméně, Otec, Syn nebo Duch, nebo jakákoliv dvojice z nich, může působit ve vztahu k téže stejné Rajské Trojici. Otec, Syn a Duch mohou spolupracovat vně Trojice, ale ne jako tři Božstva. Jako osoby mohou spolupracovat jak chtějí, ale toto už není Trojice.

10:4.5 (112.8) Stále si pamatujte, že to, co dělá Nekonečný Duch je funkce Společného Činitele. Oba, jak Otec, tak i Syn, působí v něm, skrze něho a jako on. Ale bylo by to marné, snažit se vysvětlit tajemství Trojice: tři jsou jako jeden a v jednom, a jeden je jak dva a jedná za dva.

10:4.6 (112.9) Trojice má takový vztah k celému vesmírnému dění, že ji musíme brát v úvahu při našich snahách objasnit celistvost jakékoliv izolované kosmické události, nebo při vysvětlování vzájemných vztahů osobností. Trojice působí na všech úrovních kosmu, a smrtelný člověk je omezen konečnou úrovní; z tohoto důvodu musí člověku vyhovovat konečná představa o Trojici jako Trojice.

10:4.7 (113.1) Jako smrtelní tvorové z masa a kostí, měli byste pohlížet na Trojici podle vašeho individuálního poznání a v souladu s reakcemi vaší mysli a duše. Vy můžete poznat pouze velmi malou část absolutnosti Trojice, ale na vaší vzestupné cestě k Ráji budete častokrát prožívat úžas nad novými zjeveními a neočekávanými objevy svrchovanosti a nekonečnosti Trojice, jestli ne její absolutnosti.

5. Funkce Trojice

10:5.1 (113.2) Osobité Božstva mají vlastnosti, ale stěží se dá říci, že Trojice má vlastnosti. O tomto sdružení božských bytostí by bylo vhodnější říci, že mají funkce, a to takové, jako výkon spravedlnosti, celistvost vztahů, koordinace činností a superkontrola kosmu. Tyto funkce jsou účinně nejvyšší, konečné a (a v rámci Božstva) absolutní ve všem, co se týká všech živých reálností, náležících k hodnotám osobnosti.

10:5.2 (113.3) Funkce Rajské Trojice nejsou jednoduchým souhrnem zjevných projevů božskosti, poskytnutých Otcem a těch specifických vlastností, které jsou unikátní v osobní existenci Syna a Ducha. Důsledkem trojného sdružení tří Božstev Ráje je evoluce, vznikání a předávání božskosti novým významům, hodnotám, silám a schopnostem pro univerzální zjevení, činnost a řízení. Živá sdružení, lidské rodiny, sociální skupiny nebo Rajská Trojice nezvětšují svoji velikost pouhým aritmetickým shrnutím. Potenciál skupiny vždy značně přesahuje prostý součet vlastností dílčích jednotlivců.

10:5.3 (113.4) Trojice udržuje, jako Trojice, unikátní postoj k minulosti, přítomnosti a budoucnosti celého vesmíru. A na funkce Trojice se může nejlépe pohlížet skrze spektrum její vesmírných vztahů. Takové vztahy probíhají současně a mohou být mnohonásobnými, pokud se týče jakékoliv ojedinělé situace, nebo události:

10:5.4 (113.5) 1. Vztah ke konečnosti. Maximálním sebeomezením Trojice je její vztah ke konečnosti. Trojice není osoba, ani Nejvyšší Bytost není výlučným zosobněním Trojice, ale Nejvyšší Bytost se nejbližší přibližuje k takovému soustředění

energie a osobnosti Trojice, které může být pochopeno konečnými tvory. Proto se někdy hovoří o Trojici, ve vztahu ke konečnosti, jako o Trojici Svrchovanosti.

^{10:5.5 (113.6)} 2. Vztah k absonitnímu. Rajská Trojice má pochopení pro ty úrovně bytí, které jsou víc než konečné, ale níž než absolutní a tyto vztahy jsou někdy nazývány jako Trojice Konečnosti. Ani Konečnost, ani Svrchovanost nepředstavují úplně Rajskou Trojici, ale v určitém smyslu a ve vztahu k jejím příslušným úrovním, každý se zdá, že představuje Trojici v průběhu před-osobních epoch rozvoje empirické síly.

^{10:5.6 (113.7)} 3. Absolutní vztah Rajské Trojice je vztah k absolutním existencím a vyvrcholí v činnostech celé Trojice.

^{10:5.7 (113.8)} Nekonečná Trojice zahrnuje koordinovanou činnost všech trojjednotných vztahů Prvotního Zdroje a Středu—jak božských, tak i božských—a proto je pro osobnosti velmi obtížné to pochopit. Při přemýšlení o Trojici jako nekonečnu, nezapomínejte na sedm trojjednotností; tímto způsobem je možno se vyhnout určitým potížím při objasňování a mohou být částečně vyřešeny některé paradoxy.

^{10:5.8 (114.1)} Ale já neovládám žádný jazyk, který by mně umožnil přenést do omezené lidské mysli úplnou pravdu a věčný význam o Rajské Trojici a podstatě nikdy nekončícího propojení tří bytostí nekonečné dokonalosti.

6. Stálí synové Trojice

^{10:6.1 (114.2)} Všechny zákony mají svůj původ v Prvotním Zdroji a Středu; on je zákon. Řízení duchovního zákona je přirozenou součástí Druhého Zdroje a Středu. Odhalení duchovního

zákona, zveřejnění a výklad božských stanov je funkcí Třetího Zdroje a Středu. Používání zákona a spravedlnosti patří do oblasti působení Rajské Trojice a tato činnost je prováděna některými Syny Trojice.

10:6.2 (114.3) Spravedlnost náleží k univerzální svrchovanosti Rajské Trojice, ale laskavost, soucit a pravda jsou vesmírnou službou božských osobností: spojení jejich Božstev tvoří Trojici. Spravedlnost není stanovisko Otce, Syna nebo Ducha. Spravedlnost je Trojjednotné stanovisko těchto osobností lásky, soucitu a péče. Ani jedno z Rajských Božstev nemá na starost vykonávání spravedlnosti. Spravedlnost není nikdy osobní stanovisko; je to vždy pluralitní činnost.

10:6.3 (114.4) Svědectví je základ čestnosti (spravedlnost v souladu s milostí) a je poskytováno osobnostmi Třetího Zdroje a Středu, společného představitele Otce a Syna ve všech oblastech a ve všech myslích inteligentních bytostí všeho tvoření.

10:6.4 (114.5) Soudnost—konečné uplatnění spravedlnosti podle svědectví, předloženém osobnostmi Nekonečného Ducha, je práce Stálých Synů Trojice, bytostí, které nesou v sobě prvky Trojjednotné podstaty spojení Otce, Syna a Ducha.

10:6.5 (114.6) Tato skupina Synů Trojice zahrnuje následující osobnosti:

10:6.6 (114.7) 1. Trinitizovaní Důvěrníci Svrchovanosti.

10:6.7 (114.8) 2. Věčně Věční.

10:6.8 (114.9) 3. Věčně Moudří.

10:6.9 (114.10) 4. Věčně Dokonalí.

10:6.10 (114.11) 5. Věčně Současní.

10:6.11 (114.12) 6. Věčně Jednotní.

10:6.12 (114.13) 7. Věčně Věrní.

10:6.13 (114.14) 8. Zdokonalovatelé Moudrosti.

10:6.14 (114.15) 9. Božští Poradci.

10:6.15 (114.16) 10. Univerzální Cenzoři.

10:6.16 (114.17) My jsme děti tří Rajských Božstev, působící jako Trojice, neboť já osudově náležím k desátému řádu této skupiny, Univerzálním Cenzorům. Tyto řády nepředstavují stanovisko Trojice v univerzálním smysle; představují toto kolektivní stanovisko Božstva pouze v oblastech výkonné soudnosti—spravedlnosti. Byly pro citlivou práci, která jim byla přidělena, specificky vytvořeny Trojicí a představují Trojici jenom v těch funkcích, pro které byli zosobněni.

10:6.17 (115.1) Věčně Moudří a jejich druhové, mající původ v Trojici, vynášejí spravedlivý soud nejvyšší počestnosti ve všech sedmi supervesmírech. Ve středním vesmíru existují takové činnosti jenom teoreticky; tam je počestnost samozřejmá v dokonalosti a dokonalost Havony vylučuje jakoukoliv možnost disharmonie.

10:6.18 (115.2) Spravedlnost je kolektivní představa o počestnosti; soucit je jejím osobním vyjádřením. Soucit je postoj lásky; korektnost charakterizuje působnost zákona; božská soudnost

je duší počestnosti a je vždy v souladu se spravedlností Trojice a vždy naplňuje božskou lásku Boha. Když jsou plně vnímány a úplně pochopeny, poctivá spravedlnost Trojice a soucitná láska Vesmírného Otce jsou totožné. Ale člověk nemá takové plné pochopení pro božskou spravedlnost. Proto, z pohledu člověka, jsou v Trojici osobnosti Otce, Syna a Ducha přizpůsobeny ke koordinaci služby lásky a zákonu v empirických vesmírech času.

7. Dohled Svrchovanosti

10:7.1 (115.3) První, Druhá a Třetí Osoba Božstva jsou si jeden druhému rovni a jsou jeden. „Pán, náš Bůh, je jeden Bůh.“ V Božská Trojici věčných Božstev je dokonalost záměru a jednota uskutečnění. Otec, Syn a Společný Činitel jsou skutečně a božsky jeden. Je pravda, co je psáno: „Já jsem první a já jsem poslední a není jiného Boha, kromě mne.“

10:7.2 (115.4) Smrtelnému člověku na konečné úrovni se věci jeví tak, že Rajská Trojice, jakož i Nejvyšší Bytost, mají vztah pouze k celku—k celé planetě, celému vesmíru, celému supervesmíru, celému velkému vesmíru. Tento postoj k celistvosti existuje, protože Trojice je souhrn Božstva a ještě kvůli mnoha dalším důvodům.

10:7.3 (115.5) Nejvyšší Bytost je něco menšího a něco jiného než působení Trojice v konečných vesmírech; ale v mezích určených hranic a v průběhu současné éry nedokončené energo-osobní syntézy, toto evoluční Božstvo zřejmě odráží postoj Trojice Svrchovanosti. Otec, Syn a Duch nepracují s Nejvyšší Bytostí osobně, ale po dobu současné vesmírné epochy s ní spolupracují jako Trojice. My jsme informováni o

tom, že oni udržují podobný vztah ke Konečnému. My často odhadujeme, jaký to bude osobní vztah mezi Rajskými Božstvy a Bohem Nejvyšším až on nakonec dokončí svůj vývoj, ale to my opravdu nevíme.

10:7.4 (115.6) My neshledáváme dohled Svrchovanosti plně předvídatelným. Kromě toho, tato nepředvídatelnost se jeví, jako by byla charakterizována určitou vývojovou neúplností, což je nepochybně důkaz neúplnosti Nejvyššího a neúplnosti konečné reakce Rajské Trojice.

10:7.5 (115.7) Smrtelná mysl může okamžitě pomyslet na tisíc a jednu věc—přírodní katastrofy, otřesná neštěstí, děsivé pohromy, bolestivé nemoci a celosvětové tragédie—a ptát se, zdali takové události jsou ve vzájemném vztahu k neznámému řízení této pravděpodobné činnosti Nejvyšší Bytosti. Upřímně řečeno, my to nevíme; my si nejsme opravdu jisti. Ale jak plyne čas, my pozorujeme, že tyto obtížné a více, či méně nevysvětlitelné situace, vždy přispívají ku prospěchu a pokroku vesmírů. Ono je to asi tak, že okolnosti bytí a nevysvětlitelné rány osudu života jsou všechny vetkány do smysluplného modelu vyšší hodnoty působením Nejvyššího a pod celkovým dohledem Trojice.

10:7.6 (116.1) Jako synové Boží, vy můžete rozeznat osobní projev lásky ve všech činech Boha-Otce. Ale vy nebude pokaždé schopni porozumět kolik vesmírných činů Rajské Trojice přispívá k dobru individuálního smrtelníka na evolučních světech prostoru. V průběhu věčnosti budou činy Trojice odhaleny jako naprosto smysluplné a uvážené, ale ony se ne vždy tak jeví tvorům času.

8. Trojice za hranicemi konečna

10:8.1 (116.2) Mnoho pravd a faktů, týkající se Rajské Trojice mohou být, i když jenom částečně, pochopeny poznáním činnosti, která přesahuje hranice konečného.

10:8.2 (116.3) Bylo by nerozumné diskutovat o činnostech Trojice Konečnosti, ale může být odhaleno, že Bůh Konečný je projevem Trojice, vnímaný Transcendentály. My jsme nakloněni věřit tomu, že sjednocení hlavního vesmíru je čin, spjatý se vznikáním Konečného a pravděpodobně odráží některé, ale ne všechny, stadia absonitního dohledu Rajské Trojice. Konečný je podmíněný projev Trojice ve vztahu k absonitnímu pouze v tom smyslu, v jakém Nejvyšší částečně představuje Trojici ve vztahu ke konečnému.

10:8.3 (116.4) V určitém smyslu, Vesmírný Otec, Věčný Syn a Nekonečný Duch jsou ustavující osobnosti celistvého Božstva. Jejich spojení v Rajskou Trojici a absolutní funkce Trojice jsou rovnocenné funkci celistvého Božstva. A takové dovršení Božstva přesahuje jak konečno, tak i absonitu.

10:8.4 (116.5) I když žádná z osob Rajských Božstev nemůže sama ve skutečnosti naplnit všechen potenciál Božstva, všichni tři společně mohou. Zřejmě, tři nekonečné osoby je minimální počet bytostí, potřebných pro aktivování předosobního a existencionálního potenciálu celistvého Božstva—Božstva Absolutního.

10:8.5 (116.6) My známe Vesmírného Otce, Věčného Syna a Nekonečného Ducha jako osoby, ale já osobně neznám

Božstvo Absolutní. Já miluji a ctím Boha-Otce; respektuji a vážím si Božstva Absolutního.

10:8.6 (116.7) Kdysi jsem pobýval ve vesmíru, kde určitá skupina bytostí učila, že koneční se ve věčnosti nakonec stanou dětmi Božstva Absolutního. Ale já nejsem ochoten přijmout toto objasnění tajemství, které zahaluje budoucnost konečných.

10:8.7 (116.8) Sbory Konečnosti zahrnují, mimo jiných, ty smrtelníky času a prostoru, kteří dosáhli dokonalost ve všem, co se týká Boží vůle. Jako tvorové a v rámci omezených schopností tvorů, oni důkladně a skutečně znají Boha. Když takto našli Boha jako Otce všech tvorů, tito koneční musí někdy v budoucnu začít hledat nadkonečného Otce. Ale toto hledání obsahuje pochopení absonitní podstaty konečných vlastností a povahy Rajského Otce. Věčnost ukáže, jestli takové dosažení je možné, ale my jsme přesvědčeni, že i přestože koneční pochopí konečnost božskosti, oni zřejmě nebudou schopni dosáhnout nadkonečné úrovně absolutního Božstva.

10:8.8 (116.9) Může to být možné, že koneční dosáhnou částečně Božstva Absolutního, ale i když tomu tak bude, ve věčnosti věčností bude i nadále otázka Univerzálního Absolutna upoutávat, mystifikovat, mást a podněcovat vzestupující a zdokonalující se konečné, neboť my si uvědomujeme, že nepochopitelnost kosmických vztahů Univerzálního Absolutna bude mít tendenci narůstat s mírou rozpínání materiálních vesmírů a jejich duchovního řízení.

10:8.9 (117.1) Pouze nekonečno může odhalit Otce-Nekonečného.

10:8.10 (117.2) [Zpracováno Vesmírným Cenzorem, jednajícím se
souhlasem Věčně Moudrých Uversy.]

Kapitola 11

Věčný Ostrov Ráj

11:0.1 (118.1) RÁJ je věčným středem vesmíru vesmírů a místem trvalého pobytu Vesmírného Otce, Věčného Syna, Nekonečného Ducha a jejich rovnocenných a přidružených božských bytostí. Tento centrální Ostrov je nejgigantičtějším organizovaným tělesem kosmické reality v celém hlavním vesmíru. Ráj je jak materiálním tělesem, tak i duchovním příbytkem. Všechna inteligentní tvoření Vesmírného Otce obývají materiální příbytky; proto absolutní řídicí centrum musí být také materiální, doslova. A znovu by se mělo zopakovat, že duchovní věci a duchovní bytosti jsou skutečností.

11:0.2 (118.2) Materiální krása Ráje spočívá v nádheře jeho fyzické dokonalosti; velkolepost Božího Ostrova se projevuje v intelektuálních schopnostech a rozvoje myšlení jeho obyvatel; dokonalost středního Ostrova se projevuje nekonečným darem božské duchovní osobnosti—světlem života. Ale hloubky duchovní krásy a divy tohoto nádherného komplexu jsou zcela za hranicemi chápání konečné mysli materiálních tvorů. Dokonalost a duchovní nádhera božského příbytku jsou nepochopitelné pro smrtelníkovu chápání. Ráj pochází z věčnosti; neexistují žádné záznamy, ani tradice, týkající se vzniku tohoto středního Ostrova Světla a Života.

1. Božské sídlo

11:1.1 (118.3) Ráj slouží mnoha účelům při řízení vesmírných světů, ale pro stvořené bytosti on existuje především jako místo pobytu Božstva. Osobní přítomnost Vesmírného Otce se nachází v samém středu vrchního povrchu tohoto téměř kruhového, ale ne kulovitého, příbytku Božstev. Tato Rajská přítomnost Vesmírného Otce je bezprostředně obklopena osobní přítomností Věčného Syna, zatímco oni oba dva jsou zahaleni nevýslovnou nádherou Nekonečného Ducha.

11:1.2 (118.4) Bůh přebývá, přebýval a bude trvale přebývat v tomto centrálním a věčném příbytku. My jsme ho tam vždycky potkali a vždycky ho tam budeme potkávat. Vesmírný Otec je kosmicky soustředěn, duchovně zosobněn a zeměpisně usídlen v tomto středu vesmíru vesmírů.

11:1.3 (118.5) My všichni známe přímou cestu, směřující k Vesmírnému Otci. Vy nejste schopni mnoho pochopit o božském příbytku kvůli jeho nesmírné vzdálenosti od vás a kvůli nevýslovně rozsáhlému prostoru, ale ti, kdo jsou schopni pochopit smysl těchto ohromných vzdáleností, znají polohu příbytku Boha právě tak jistě a přesně, jako vy znáte polohu New Yorku, Londýna, Říma nebo Singapuru, měst, ležících určitě a zeměpisně na Urantii. Kdybyste byli zkušeným navigátorem, vybaveným lodí, mapami a kompasem, mohli byste snadno tato města nalézt. Podobným způsobem, kdybyste měli čas a přepravné prostředky, byli byste duchovně způsobilí a měli nezbytné vedení, mohli byste být vedeni vesmírem za vesmírem, z okruhu na okruh, cestovali přes hvězdnaté říše stále směrem do středu, až byste nakonec stáli před centrálním zářením duchovní dokonalosti Vesmírného Otce. Opatřen všemi nezbytnými potřebami pro takovou cestu, je stejně tak

možné, jako nalézt osobní přítomnost Boha ve středu všeho dění a nalézt vzdálená města na vaší vlastní planetě. To, že jste tato místa nenavštívili, v žádném případě nevylučuje jejich realitu, nebo skutečnou existenci. To, že jenom málo vesmírných tvorů našlo Boha v Ráji, v žádném případě nevylučuje realitu jeho existence, ani skutečnost jeho duchovní osoby ve středu všeho dění.

11:1.4 (119.1) Otce je vždy možno najít v tomto centrálním postavení. Kdyby se přesunul, způsobilo by to okamžitě velký univerzální chaos, protože se v něm v tomto středním osídlení soustřeďují vesmírné linie gravitace, šířící se ke koncům tvoření. Zdali sledujeme stopu osobního okruhu zpět přes vesmíry, nebo sledujeme vzestupné osobnosti, směřující na jejich cestě do středu k Otci; zdali sledujeme linie materiální gravitace k dolnímu Ráji, nebo sledujeme pulzující cykly kosmických sil; zdali sledujeme linie duchovní gravitace k Věčnému Synovi, nebo sledujeme dovnitř směřující procesí Rajských Božích Synů; zdali sleduje okruhy myšlení, nebo sledujeme triliony a triliony nebeských bytostí, které vyvěrají z Nekonečného Ducha—kterékoliv z těchto sledování, nebo všechna z nich, nás přivedou přímo zpět do Otcovy přítomnosti, do jeho centrálního příbytku. Tady je Bůh přítomen osobně, doslovně a skutečně. A od jeho nekonečné bytosti do všech vesmírů prýští nevyčerpatelné proudy života, energie a osobnosti.

2. Podstata věčného Ostrova

11:2.1 (119.2) Jelikož začínáte mít letmé představy o obrovské velikosti materiálního vesmíru, rozeznatelného i z vašeho astronomického postavení a vaší kosmické polohy ve

hvězdnatých soustavách, mělo by vám začínat být patrné, že takový gigantický vesmír musí mít odpovídající a důstojné hlavní centrum, ústřední řídicí centrum, úměrné důstojnosti a nekonečnosti vesmírného Vládce všeho tohoto obrovského a rozsáhlého tvoření materiálních světů a živých bytostí.

11:2.2 (119.3) Svým tvarem se Ráj liší od obydlených kosmických těles: není kulovitý. Je výrazně elipsovitý, je v průměru sever-jih o jednu šestinu větší, než v průměru východ-západ. Střední Ostrov je v podstatě plochý a vzdálenost od horního povrchu k dolnímu povrchu je jedna desetina průměru východ-západ.

11:2.3 (119.4) Tyto rozdíly v rozměrech, brány ve spojení s jeho nehybným postavením a větším vycházejícím tlakem síly-energie v severním konci Ostrova, umožňují zajistit absolutní kontrolu v hlavním vesmíru.

11:2.4 (119.5) Střední Ostrov je zeměpisně rozdělen do tří oblastí činnosti.

11:2.5 (119.6) 1. Horní Ráj.

11:2.6 (119.7) 2. Obvodový Ráj.

11:2.7 (119.8) 3. Dolní Ráj.

11:2.8 (119.9) My hovoříme o té straně Ráje, zabývající se činnostmi, týkající se osobností, jako o horní části a o opačné straně jako o spodní části. Obvodová oblast Ráje zajišťuje činnosti, které nejsou úplně osobní, ani neosobní. Trojice zřejmě ovládá osobní čili horní plochu a Neomezené Absolutno vládne na dolní čili neosobní ploše. My si těžko představíme Neomezené

Absolutno jako osobu, ale my si myslíme, že činnost kosmické přítomnosti tohoto Absolutna je soustředěna na dolním Ráji.

11:2.9 (120.1) Věčný Ostrov je tvořen jedinou formou materializace—neměnnými systémy reality. Tato doslovná substance Ráje je homogenním uspořádáním kosmické síly, kterou nelze nikde jinde nalézt v celém rozsáhlém vesmíru vesmírů. Tato substance byla pojmenována čtenými jmény v různých vesmírech a Malkisedek z Nebadonu ji již dlouhou dobu nazývá absolutum. Tento původní materiál Ráje není ani mrtvý, ani živý; je to původní neduchovní projev Prvotního Zdroje a Středu; je to Ráj a duplikát Ráje neexistuje.

11:2.10 (120.2) Nám se zdá, že Prvotní Zdroj a Střed soustředil v Ráji všechen absolutní potenciál pro kosmickou realitu jako součást svojí metody samoosvobození od omezení nekonečností, jako prostředek pro umožnění udělat subnekonečné, dokonce časově-prostorové, tvoření. Ale z tohoto není patrné, že Ráj je limitován v čase a prostoru jenom proto, že vesmír vesmírů tyto vlastnosti projevuje. Ráj existuje mimo čas a nemá polohu v prostoru.

11:2.11 (120.3) Zhruba řečeno: prostor zřejmě vzniká přímo pod dolním Rájem; čas přímo nad horním Rájem. Čas, tak jak vy ho chápete, nehraje žádnou roli v existenci Ráje, ačkoliv obyvatelé středního Ostrova si plně uvědomují mimočasové posloupnosti událostí. Pohyb není přirozenou součástí Ráje; je to projev vlastní vůle. Ale pojetí vzdálenosti, dokonce absolutní vzdálenosti, má velmi velký význam, protože může být aplikováno na relativní oblasti v Ráji. Ráj je mimoprostorový; proto jsou jeho území absolutní a mohou být

použitelná mnoha způsoby, nepochopitelnými smrtelnou myslí.

3. Horní Ráj

11:3.1 (120.4) Na horním Ráji se nacházejí tři velké sféry činnosti: přítomnost Božstva, Nejsvatější Sféra a Svatá Oblast. Rozsáhlé území, bezprostředně obklopující přítomnost Božstev, je vymezeno jako Nejsvatější Sféra a je vyhrazeno pro účely uctívání, trinitizování a dosažení vysoké duchovnosti. V této zóně nejsou žádné materiální stavby, ani ryze intelektuální tvoření; nemohly by tady existovat. Je to zbytečné, abych se pokoušel vykreslit lidské mysli božskou přírodu a nádhernou velkolepost Nejsvatější Sféry Ráje. Tato oblast je naprosto duchovní a vy jste takřka naprosto materiální. Pro ryze materiální bytost ryze duchovní realita očividně neexistuje.

11:3.2 (120.5) Zatímco v oblasti Nejsvatější Sféry nejsou žádná fyzická zhmotnění, sektory Svaté Země oplývají předměty, připomínající váš materiální život a ještě více je jich v památkových historických areálech obvodového Ráje.

11:3.3 (120.6) Svatá Oblast, vnější anebo obytný region, je rozdělena do sedmi soustředných zón. Ráj je někdy nazýván „Domem Otce“, protože je to jeho věčný příbytek a těchto sedm zón je často nazýváno „Rajskými sídly Otce“. Vnitřní či první zóna je obydlena Obyvateli Ráje a rodáky z Havony, kteří příležitostně pobývají v Ráji. Vedlejší či druhá zóna je obytným prostorem rodáků ze sedmi supervemírů času a prostoru. Tato druhá zóna je částečně rozdělena na sedm obrovských oblastí, které jsou Rajským domovem duchovních bytostí a vzestupných tvorů, pocházející z vesmírů evolučních změn. Každá z těchto oblastí

je výlučně zaměřena na péči o blaho a zdokonalování osobností jednotlivých supervesmírů, ale tato zařízení jsou téměř nekonečně nad potřebami současných sedmi supervesmírů.

11:3.4 (121.1) Každá ze sedmi oblastí Ráje je rozdělena do obytných jednotek, vhodných pro centrální ubytování jedné miliardy zvelebených samostatných pracovních skupin. Jeden tisíc těchto jednotek tvoří divizi. Sto tisíc divizí se rovná jedné kongregaci. Deset milionů kongregací tvoří kolonii. Jedna miliarda kolonií vytvoří jednu velkou sekci. A tato vzestupná řada pokračuje přes druhou velkou sekci, třetí, a tak dále, až k sedmé velké sekci. A sedm velkých sekcí vytvoří hlavní sektor a sedm hlavních sektorů vytvoří vyšší sektor; a tak násobeno sedmi, vzestupné řady se rozrůstají přes vyšší, nadvyšší, nebeské, nadnebeské, až k nejvyšším sektorům. Ale ani toto nevyčerpá všechny použitelný prostor. Toto ohromující číslo, označující obytnou kapacitu v Ráji a které je za hranicemi vašeho chápání, zabírá výrazně méně, než jedno procento vymezeného prostoru Svaté Země. Je tam ještě spousta místa pro ty, kteří jsou na své cestě do středu, dokonce i pro ty, kteří začnou svůj vzestup k Ráji až ve věčné budoucnosti.

4. Obvodový Ráj

11:4.1 (121.2) Střední Ostrov končí náhle na obvodě, ale jeho rozměry jsou tak obrovské, že tento mezní úhel je relativně nerozeznatelný z jakékoliv ohraničené oblasti. Obvodový povrch Ráje se částečně používá jako přistávací a odesílací plochy pro příjem a odbavení rozmanitých skupin duchovních osobností. Vzhledem k tomu, že zóny neproniknutého prostoru se téměř dotýkají obvodu, všechny přepravované osobnosti, předurčené k pobytu v Ráji, vystupují v těchto oblastech. Ani

horní, ani dolní Ráj není přístupný přepravným supernafimům či jiným typům kosmické přepravy.

11:4.2 (121.3) Každý ze Sedmi Hlavních Duchů má svoje osobní sídlo moci a řízení na jedné ze sedmi sfér, které obíhají kolem Ráje v prostoru mezi zářivými okruhy Syna a vnitřním okruhem světů Havony, ale hlavní centra pro koncentraci síly udržují na obvodu Ráje. Tady pomalu obíhající přítomnosti Sedmi Nejvyšších Usměrnovatelů Energie označují polohu sedmi zářících stanic pro určité Rajské energie, vyzařujících do sedmi vesmírů.

11:4.3 (121.4) Tady, v obvodovém Ráji jsou velmi rozsáhlé historické a prorocké vystavovací plochy, přidělené Synům Tvořitelům a věnované lokálním vesmírům času a prostoru. Existuje tady nyní skoro sedm trilionů zřízených, nebo připravovaných, těchto historických rezervací, ale tato zařízení zabírají přibližně pouze čtyři procenta plochy obvodové oblasti, která byla pro tento účel vyčleněna. My usuzujeme, že tyto obrovské rezervace jsou určeny pro tvory, kteří budou jednou umístěni za hranicemi v současné době známých a obydlených sedmi supervesmírů.

11:4.4 (121.5) Ta část Ráje, která je určena pro účely existujících vesmírů je obsazena pouze z jednoho až čtyř procent, zatímco celá plocha, vymezená pro tyto činnosti je přinejmenším milionkrát větší, než je pro takové účely zapotřebí. Ráj je dostatečně veliký, aby zajistil prostor pro činnosti téměř nekonečného tvoření.

11:4.5 (121.6) Ale další pokusy zobrazit vám krásy Ráje by byly zbytečné. Vy musíte trpělivě pokračovat ve svém vzestupu,

protože je skutečně pravdou: „Oko nevidělo, ucho neslyšelo a na mysl smrtelnému člověku nepřišlo to, co Vesmírný Otec připravil pro ty, kteří přežijí život v lidském těle ve světech času a prostoru.

5. Dolní Ráj

11:5.1 (122.1) Co se týče dolního Ráje, my víme pouze to, co je odhaleno; nepobývají tam žádné osobnosti. On nemá vůbec nic do činění se záležitostmi duchovních inteligencí a také Absolutní Božstvo tady nepůsobí. Bylo nám sděleno, že všechny okruhy fyzické energie a kosmické síly mají svůj původ v dolním Ráji a jsou uspořádány následovně:

11:5.2 (122.2) 1. Přímo pod místem působení Trojice, ve střední části spodního Ráje, je neznámá a neodhalená Zóna Nekonečnosti.

11:5.3 (122.3) 2. Bezprostředně kolem této Zóny se rozkládá bezejmenná oblast.

11:5.4 (122.4) 3. Vnější okraje dolního povrchu vyplňuje oblast, kontrolující především kosmický potenciál a sílu-energii. Činnosti tohoto obrovského elipsovitého centra síly nejsou srovnatelné se známými činnostmi trojjednosti, ale zřejmě v této oblasti je soustředěn primární silový náboj prostoru. Toto centrum je sestaveno ze tří soustředných elipsovitých zón: nejvnitřnější je ohniskovým bodem silových a energetických procesů samého Ráje; nejzevnější by mohla být srovnatelná s funkcemi Neomezeného Absolutna, ale pokud se jedná o prostorové funkce střední zóny, tak my si nejsme jisti.

11:5.5 (122.5) Vnitřní zóna tohoto centra síly působí patrně jako gigantické srdce, jehož pulsace posílá proudy energie k

nejvzdálenějším hranicím fyzického prostoru. Ona posílá a přizpůsobuje síly-energie, ale sotva je pohání. Přítomnost reálného tlaku této primární síly je rozhodně větší na severním konci středu Ráje, než v jižních oblastech; tento rozdíl zůstává stále stejný. Mateřská síla prostoru zřejmě přitéká na jihu a vytéká na severu prostřednictvím působení nějakého neznámého cirkulačního systému, který je zaměřen na rozšiřování této základní formy síly-energie. Čas od času jsou také zaznamenány rozdíly v tlaku ve východně-západním směru. Síly, vycházející z této zóny nereagují na působení zjiřitelné fyzické gravitace, ale podléhají vždy gravitaci Ráje.

11:5.6 (122.6) Střední zóna centra síly bezprostředně obklopuje vnitřní zónu. Střední zóna se jeví jako statická, kromě toho, že se rozpíná a stahuje ve třech cyklech aktivity. Nejmenší z těchto pulsací je ve směru východ-západ, větší je ve směru sever-jih, zatímco největší výkyv je v každém směru—všeobecné rozpínání a smršťování. Činnost této střední zóny nebyla nikdy plně zjiřtěna, ale musí mít něco společného se vzájemným vyrovnáváním mezi vnitřní a vnější zónou centra síly. Mnozí se domnívají, že střední zóna je kontrolním mechanismem prostředního prostoru či tichých zón, které rozdělují, po sobě jdoucí, úrovně prostoru hlavního vesmíru, ale neexistuje žádný důkaz, nebo objev, který by to potvrzoval. Tato domněnka vychází ze znalosti, že činnost střední zóny je určitým způsobem spojena s působením mechanismu neproniknutelného prostoru hlavního vesmíru.

11:5.7 (122.7) Vnější zóna je největší a nejaktivnější ze tří soustředných elipsových pásem neidentifikovaného kosmického potenciálu. Tato oblast je místem

nepředstavitelných aktivit, centrálním kruhovým nábojem vyzařování, které se šíří všemi směry do prostoru k nejvzdálenějším hranicím sedmi supervesmírů a ještě dál, za obrovské a nepředstavitelné oblasti vnějšího kosmu. Tato kosmická přítomnost je naprosto neosobní, bez ohledu na to, že určitým neodhaleným způsobem zřejmě nepřímo reaguje na rozhodnutí a nařízení nekonečných Božstev, když jednají jako Trojice. Předpokládá se, že toto je centrální ohnisko, Rajský střed kosmické přítomnosti Neomezeného Absolutna.

11:5.8 (123.1) Všechny druhy síly a všechny fáze energie jsou patrně v okruhovém semknutí; cirkulují všemi vesmíry a vracejí se zpět přesně určenými trasami. Ale ukazuje se, že vyzařování aktivované zóny Neomezeného Absolutna směřuje buď ven, nebo dovnitř—ale nikdy ne současně. Tato vnější zóna pulsuje v cyklech gigantických rozměrů, trvající věky. V průběhu o málo delším než jedné miliardy urantijských let vyzařuje prostorová síla tohoto centra směrem ven; potom se po tuto podobnou dobu bude vracet. A projevy prostorové síly tohoto centra jsou univerzální; oni se rozšiřují do celého dostupného prostoru.

11:5.9 (123.2) Všechny druhy fyzické síly, energie a hmoty jsou jedno. Všechna síla-energie původně vzešla z dolního Ráje a tam se nakonec vrátí až dokončí svůj kosmický okruh. Ale ne všechny energie a materiální uspořádání vesmíru vesmírů v jejich současném zjevném stavu vzešly z dolního Ráje; prostor je lůnem různých forem hmoty a předhmoty. Ačkoliv je vnější zóna silového centra Ráje zdrojem prostorových energií, prostor tam nevzniká. Prostor není síla, ani energie, ani napětí. A také pulsace této zóny nejsou odpovědný za dýchání

prostoru, ale přicházející a vycházející fáze této zóny probíhají v časovém souladu s cykly rozpínání-smršťování prostoru, které trvá dvě miliardy let.

6. Dýchání prostoru

11:6.1 (123.3) My neznáme skutečný mechanismus dýchání prostoru; My pouze pozorujeme, že celý prostor se střídavě stahuje a rozpíná. Toto dýchání ovlivňuje jak horizontální protažení proniknutelného prostoru, tak i vertikální protažení neproniknutelného prostoru, který existuje v nesmírně obrovských zásobárnách nad i pod Rájem. Jestliže se snažíte představit si tvar těchto prostorových zásobáren, zkuste si představit přesýpací hodiny.

11:6.2 (123.4) Když se vesmíry horizontálního protažení proniknutelného prostoru rozpínají, zásobárny vertikálního protažení neproniknutelného prostoru se smršťují a naopak. Bezprostředně pod dolním Rájem se proniknutelný a neproniknutelný prostor setkávají. Oba druhy prostoru tady proudí přes regulační kanály, kde proběhnou procesy, nezbytné pro přeměnu proniknutelného prostoru v neproniknutelný a naopak při periodických cyklech smršťování a rozpínání kosmu.

11:6.3 (123.5) „Neproniknutelný“ prostor znamená: prostor, do kterého se nerozšířily ty síly, energie, tlaky a přítomnosti, o kterých se ví, že existují v proniknutelném prostoru. My nevíme, jestli vertikální (zásobárna) prostor je předurčen navždy působit jako protiváha horizontálnímu (vesmíru) prostoru; my nevíme, jestli neexistuje tvůrčí záměr, týkající se neproniknutelného prostoru; my opravdu víme velmi málo o

zásobárnách prostoru, víme pouze to, že existují a že zřejmě vyrovnávají cykly rozpínání a smršťování prostoru vesmíru vesmírů.

11:6.4 (123.6) Cykly dýchání prostoru se v každé fázi prodlužují o trochu víc než jednu miliardu urantijských let. Během jedné fáze se vesmíry rozpínají; v průběhu následující fáze se vesmíry smršťují. V současné době se proniknutelný prostor blíží k polovině rozpínací fáze, zatímco neproniknutelný prostor je blízko poloviny smršťující fáze a my jsme informováni, že nejvzdálenější hranice obou protažených prostoru se nyní nacházejí, teoreticky, přibližně stejně daleko od Ráje. Zásobárny neproniknutelného prostoru se nyní rozpínají vertikálně nad horním Rájem a pod dolním Rájem stejně tak daleko, jak se proniknutelný prostor vesmíru rozpíná horizontálně směrem ven od obvodového Ráje ke čtvrté vnější úrovni prostoru a dokonce i za její hranice.

11:6.5 (124.1) Po dobu jedné miliardy urantijských let se zásobárny prostoru smršťují, zatímco hlavní vesmír a aktivita síly v celém horizontálním prostoru se rozpínají. Tudíž, vyžaduje to o něco víc, než dvě miliardy urantijských let dokončit celý cyklus rozpínání-smršťování.

7. Prostorové funkce Ráje

11:7.1 (124.2) Prostor neexistuje ani na jednom z povrchů Ráje. Jestliže by někdo stál na horním povrchu Ráje a „podíval“ se přímo nad sebe, „neviděl“ by nic, kromě přicházejícího nebo vycházejícího neproniknutelného prostoru, a nyní přicházejícího. Prostor se nedotýká Ráje; pouze nehybné zóny středního prostoru se dotýkají středního Ostrova.

11:7.2 (124.3) Ráj je ve skutečnosti nehybným jádrem relativně nečinných zón, existující mezi proniknutelným a neproniknutelným prostorem. Zeměpisně se tyto zóny jeví, jakoby byly relativním prodloužením Ráje, ale pravděpodobně v nich nějaký pohyb je. My o nich víme velmi málo, ale pozorujeme, že tyto zóny sníženého prostorového pohybu rozdělují proniknutelný a neproniknutelný prostor. Podobné zóny kdysi existovaly mezi úrovněmi proniknutelného prostoru, ale v současné době jsou méně klidné.

11:7.3 (124.4) Vertikální řez celým prostorem by poněkud připomínal maltézský kříž, kde horizontální ramena představují proniknutelný (vesmír) prostor a vertikální ramena představují neproniknutelný (zásobárnu) prostor. Plochy mezi čtyřmi rameny by je rozdělili podobně, jako zóny středního prostoru rozdělují proniknutelný a neproniknutelný prostor. Tyto klidné zóny středního prostoru se stále zvětšují a zvětšují ve stále větších a větších vzdálenostech od Ráje až nakonec obklopí hranice celého prostoru a úplně pohltnou jak zásobárny prostoru, tak i celé horizontální prodloužení proniknutelného prostoru.

11:7.4 (124.5) Prostor není ani subabsolutní podmínkou v rámci Neomezeného Absolutna, ani jeho přítomností, ani není činností Konečného. Prostor je dar Ráje a předpokládá se, že prostor velkého vesmíru a všechny vnější oblasti byly skutečně prostoupeny původním prostorovým potenciálem Neomezeného Absolutna. Od určitého místa nedaleko obvodního Ráje se tento proniknutelný prostor zvětšuje horizontálně přes čtvrtou úroveň prostoru směrem ven a za hranice hlavního vesmíru, ale jak daleko za tyto hranice, my nevíme.

11:7.5 (124.6) Když si představíte konečnou, ale nepředstavitelně velkou plochu ve tvaru V, umístěnou v pravých úhlech jak k hornímu, tak i dolnímu povrchu Ráje a téměř se dotýkající obvodového Ráje, a potom si představíte tuto plochu v elipsovitém otáčení okolo Ráje, tak její otočení by zhruba naznačilo objem proniknutelného prostoru.

11:7.6 (124.7) Pro každé dané místo ve vesmírech existuje horní a dolní limit horizontálního prostoru. Kdyby se někdo vzdálil dostatečně daleko, ať nahoru či dolů, v pravém úhlu k rovině Orvontonu, nakonec by narazil na horní, nebo dolní limit proniknutelného prostoru. V rámci známých rozměrů hlavního vesmíru se tyto limity stále více a více od sebe vzdalují ve stále větších a větších vzdálenostech od Ráje; prostor houstne a houstne poněkud rychleji, než plocha tvoření— vesmíry.

11:7.7 (125.1) Relativně klidné zóny, nacházející se mezi úrovněmi prostoru, takové jako je ta, oddělující sedm supervesmírů od první úrovně vnějšího prostoru, jsou obrovské elipsovitě oblasti, ve kterých probíhají klidové prostorové činnosti. Tyto zóny oddělují rozlehlé galaxie, které se hemží v uspořádaných procesích kolem Ráje. Vy si můžete představit první úroveň vnějšího prostoru, kde nyní probíhá proces zakládání nesčetných vesmírů, jako nesmírně rozsáhlé procesí galaxií, otáčejících se kolem Ráje, nahoře a dole připoutaných klidnými zónami středního prostoru a připoutaných na vnitřních a vnějších okrajích relativně klidnými zónami prostoru.

11:7.8 (125.2) Takto úroveň prostoru funguje jako elipsovitá oblast pohybu, obklopená ze všech stran relativní nehybností. Takové vztahy pohybu a klidu vytvářejí zakřivenou prostorovou dráhu sníženého odporu proti pohybu, za kterými vždy následují

kosmické síly a vznikající energie při jejich věčném kroužení kolem Ostrova Ráj.

11:7.9 (125.3) Tyto střídající se zóny hlavního vesmíru, ve spojení se střídavým proudem galaxií ve směru hodinových ruček a proti směru hodinových ruček, jsou faktorem pro stabilizaci fyzické gravitace, jejíž funkcí je zabránit zvýšení gravitační síly k bodu ničivých a poruchových vlivů. Takové uspořádání vytváří antigravitační účinek a působí jako brzda, na jinak nebezpečné rychlosti.

8. Gravitační síla Ráje

11:8.1 (125.4) Neodvratné působení gravitační síly účinně svírá všechny světy, ve všech vesmírech, v celém kosmu. Gravitace je všemocné objetí fyzické přítomnosti Ráje. Gravitace je všemohoucí šňůra, na které jsou navlečeny zářící hvězdy, planoucí slunce a kroužící sféry, které vytvářejí vesmírnou fyzickou výzdobu věčného Boha, který je všechno, naplňuje všechno a ve kterém všechno spočívá.

11:8.2 (125.5) Středem a ohniskem absolutní materiální gravitace je Ostrov Ráj, doplňovaný černými gravitačními tělesy, obíhající Havonu a vyrovnávaný horními a dolními zásobárnami prostoru. Všechna známá vyzařování dolního Ráje reagují pravidelně a neomylně na centrální gravitační přitažlivost, působící na nekonečných okruzích elipsovitých úrovních prostoru hlavního vesmíru. Každá známá forma kosmické reality opisuje věčný oblouk, má tendenci kruhovému pohybu, vrací se po obrovské elipse.

11:8.3 (125.6) Prostor nereaguje na gravitaci, ale působí jako protiváha gravitaci. Bez ztlumující schopnosti prostoru by výbušné reakce trásly s obíhajícími kosmickými tělesy. Proniknutelný prostor také vytváří antigravitační účinek na fyzickou a lineární gravitaci; prostor může skutečně vyvažovat toto gravitační působení, i když je nemůže pozdržet. Absolutní gravitace je gravitace Ráje. Lokální, nebo lineární gravitace se týká elektrického stadia energie nebo hmoty; ta působí ve středním vesmíru, supervesmírech a vnějších vesmírech kdekoliv proběhlo vhodné zhmotnění.

11:8.4 (125.7) Početné druhy kosmické síly, fyzické energie, vesmírného napětí a rozmanitých zhmotněních odhalují tři obecná, i když ne přesně vymezená, stadia reakce na gravitaci Ráje:

11:8.5 (126.1) 1. Předgravitační stadia (síla). Toto je první krok v procesu individualizace prostorového potenciálu do předenergetických forem kosmické síly. Toto stadium je obdobou konceptu prvotního silového náboje prostoru, někdy nazývaného čistá energie nebo segregata.

11:8.6 (126.2) 2. Gravitační stadia (energie). Tato modifikace silového náboje prostoru je vyvolána působením Rajských organizátorů síly. Signalizuje to výskyt energetických systémů, reagujících na přitažlivost gravitace Ráje. Tato vznikající energie je původně neutrální, ale po další následné úpravě bude projevovat tak zvané negativní a pozitivní vlastnosti. Tato stadia my nazýváme ultimata.

11:8.7 (126.3) 3. Postgravitační stadia (vesmírný výkon). V tomto stadiu energie-hmota začíná reagovat na působení lineární

gravitace. Ve středním vesmíru tyto fyzické systémy jsou trojitá uspořádání, známá jako triata—supermocné matečné systémy tvoření času a prostoru. Fyzické systémy supervesmírů jsou uváděny k činnosti Vesmírnými Usměřovači Energie a jejich spolupracovníky. Tato materiální uspořádání jsou dvojná a jsou známá jako gravita. Černá gravitační tělesa, kroužící kolem Havony, nejsou ani triata, ani gravita a jejich přitažlivá síla projevuje oba druhy fyzické gravitace, lineární i absolutní.

11:8.8 (126.4) Prostorový potenciál nepodléhá vlivům jakýchkoliv forem gravitace. Tento prvotní dar Ráje není skutečnou úrovní reality, ale je to předchůdce všech relativních funkčních neduchovních realit—všech projevů síly-energie a uspořádání energie a hmoty. Prostorový potenciál je velmi těžko definovatelný pojem. Neznamená to něco, co je předchůdcem prostoru; jeho význam by měl vyjadřovat představu o potenci a potenciálu, nacházejících se v prostoru. V hrubých rysech může být vnímán tak, že obsahuje všechny ty absolutní vlivy a potenciály, které vycházejí z Ráje a vytvářejí prostorovou přítomnost Neomezeného Absolutna.

11:8.9 (126.5) Ráj je absolutní zdroj a věčný ohniskový bod veškeré energie-hmoty ve vesmíru vesmírů. Neomezené Absolutno odhaluje, reguluje a uskládňuje všechno to, čehož je Ráj zdrojem a původem. Univerzální přítomnost Neomezeného Absolutna je patrně rovnocenná konceptu potenciální nekonečnosti gravitačního rozšíření—elastického napětí přítomnosti Ráje. Tato představa nám pomáhá pochopit skutečnost, že všechno je přitahováno dovnitř, směrem k Ráji. Tento příklad je velmi nepřesný, nicméně je nápomocný. To

také vysvětluje, proč gravitace vždy působí především v rovině, kolmé k mase—úkaz, svědčící o rozdílných rozměrech Ráje a okolních tvořeních.

9. Jedinečnost Ráje

11:9.1 (126.6) Ráj je unikátní v tom, že je to oblast prvotního vzniku a konečného osudového cíle všech duchovních osobností. Ačkoliv je pravdou, že ne všechny nižší duchovní bytosti lokálních vesmírů jsou hned předurčeny pro Ráj, on stále zůstává vytouženým cílem pro všechny nadmateriální osobnosti.

11:9.2 (126.7) Ráj je zeměpisným středem nekonečnosti; on není součástí všeobecného tvoření, není dokonce ani součástí věčného vesmíru Havony. My běžně hovoříme o středním Ostrovu, jakoby patřil k božskému vesmíru, ale není tomu skutečně tak. Ráj je věčná a výjimečná existence.

11:9.3 (127.1) V minulé věčnosti, když Vesmírný Otec obdařil bytost Věčného Syna nekonečným osobitým vyjádřením svého vlastního ducha, on současně odhalil potenciál nekonečnosti svého neosobního „já“, jako Ráj. Neosobní a neduchovní Ráj je patrně nevyhnutelným důsledkem Otcovy vůle a působení, které zvěčnilo Prvorozeného Syna. Takto Otec vytvořil realitu ve dvou skutečných fázích—osobní a neosobní, duchovní a neduchovní. Existující napětí mezi nimi, a také vůle Otce a Syna k činnosti, daly vzniknout Společnému Činiteli a střednímu vesmíru materiálních světů a duchovním bytostem.

11:9.4 (127.2) Když je realita rozdělena na osobní a neosobní (Věčný Syn a Ráj), je sotva vhodné nazývat to, co je neosobní

„Božstvem“, ledaže by pro to bylo nějaké oprávnění. Energetické a materiální důsledky působení Božstva by stěží mohly být nazývány Božstvem. Božstvo může být příčinou mnohého, co není Božstvem a Ráj není Božstvo; Ráj také nemá vědomí v tom smyslu, který by smrtelný člověk mohl kdy pochopit.

11:9.5 (127.3) Ráj není předchůdcem žádné bytosti, nebo živému organismu; on není tvořitel. Osobnost a intelektuálně-duchovní vztahy se mohou předávat, ale model ne. Modely nejsou nikdy odrazy; ony jsou duplikáty—reprodukce. Ráj je absolutnem modelů; Havona vyjadřuje tyto potenciály ve skutečnosti.

11:9.6 (127.4) Sídlo Boha je centrální a věčné, nádherné a ideální. Jeho domov je překrásnou předlohou pro všechna hlavní vesmírná řídicí centra světů; a střední vesmír jeho bezprostředního pobytu je modelem pro všechny vesmíry ve všech jejich ideálech, uspořádání a konečného osudu.

11:9.7 (127.5) Ráj je univerzální řídicí centrum všech činností osobností, zdroj a střed vesmírných sil a projevů energie. Všechno, co existovalo, nyní existuje nebo bude existovat, přišlo, nyní přichází a bude přicházet z tohoto centrálního místa pobytu Bohů. Ráj je střed všeho tvoření, zdroj všech energií a místo prvotního vzniku všech osobností.

11:9.8 (127.6) Konec konců, pro smrtelníky je nejdůležitější věcí, týkající se Ráje, ta skutečnost, že tento dokonalý příbytek Vesmírného otce je reálným a velmi vzdáleným osudem pro všechny nesmrtelné duše smrtelníků a materiálních synů Boha—vzestupných tvorů evolučních světů času a prostoru. Každý Boha uvědomělý smrtelník, který ve svém životě

vykonává Otcovu vůli, se již vydal na dlouhou, dlouhou cestu do Ráje—na cestu hledání božskosti a dosažení dokonalosti. A když taková bytost živočišného původu z nižších sfér prostoru předstoupí, tak jak nyní stojí nesčetné množství jiných, před Bohy v Ráji, takový úspěch představuje realitu duchovní transformace, hraničící s krajními limity svrchovanosti.

11:9.9 (127.7) [Představeno Zdokonalovatelem Moudrosti, zplnomocněným pro tuto činnost Věčně Moudrými Uversy.]

Kapitola 12

Vesmír vesmírů

12:0.1 (128.1) NEZMĚRNOST nesmírně rozsáhlého tvoření Vesmírného Otce je zcela za hranicemi konečné představivosti; obrovitost hlavního vesmíru přesahuje dokonce představu bytostí mého řádu. Ale smrtelná mysl se může hodně naučit o smyslu a uspořádání vesmírů; vy se můžete dozvědět něco o jejich fyzickém uspořádání a úžasném způsobu jejich řízení; můžete se hodně dozvědět o různých skupinách inteligentních bytostí, které obývají sedm supervesmírů času a střední vesmír věčnosti.

12:0.2 (128.2) V zásadě, což znamená, v potenciálu věčnosti, my pojmáme materiální tvoření jako nekonečné, protože Vesmírný Otec je skutečně nekonečný, ale když studujeme a pozorujeme veškeré materiální tvoření, zjišťujeme, že v každém daném okamžiku je omezené, ačkoliv pro vaše konečné mysl je relativně neomezené, prakticky bez hranic.

12:0.3 (128.3) Ze zkoumání fyzikálních zákonů a pozorování hvězdnatých oblastí jsme přesvědčeni o tom, že nekonečný

Tvořitel se ještě neprojevil ve své úplnosti kosmického vyjádření a že velká část kosmického potenciálu Nekonečného je ještě v něm uzavřena a neodhalena. Stvořeným bytostem se může hlavní vesmír zdát téměř nekonečný, ale on není zdaleka dokončen; stále existují fyzické hranice materiálního tvoření a stále probíhá empirické odhalování věčného záměru.

1. Prostorové úrovně v hlavním vesmíru

12:1.1 (128.4) Vesmír vesmírů není nekonečná plocha, nezměrná krychle nebo neohraničený kruh; nepochybně má rozměry. Zákony fyzického uspořádání a řízení dokazují přesvědčivě, že celé obrovské seskupení síly-energie a hmoty-energie působí rozhodně jako prostorový útvar, jako organizovaný a koordinovaný celek. Pozorovatelné chování materiálního tvoření poskytuje důkazy o tom, že fyzický vesmír má určité hranice. Konečný důkaz jak kruhového, tak i ohraničeného vesmíru poskytuje, pro nás, dobře známý fakt, že všechny druhy základní energie se nepřetržitě otáčejí kolem zakřivené dráhy prostorových úrovní hlavního vesmíru, podléhající neustálé a absolutní přitažlivosti Ráje.

12:1.2 (128.5) Postupné prostorové úrovně hlavního vesmíru vytvářejí základní členění proniknutelného prostoru—veškerého tvoření, organizovaného a částečně obydleného, nebo zatím ještě neorganizovaného a neobydleného. My se domníváme, že kdyby hlavní vesmír nebyl postupnou řadou elipsovitých prostorových úrovní se sníženým odporem k pohybu, střídající se zónami relativního klidu, tak by byly k vidění některé kosmické energie, jak vystřelují pryč, na nekonečnou dráhu, na přímočarou dráhu do nevystopovatelného prostoru; ale my nikdy nepozorujeme sílu,

energii nebo hmotu, které by se takto chovaly; ony se stále otáčejí, pořád krouží směrem vpřed po oběžných drahách velkých okruhů prostoru.

12:1.3 (129.1) Směrem ven od Ráje přes horizontální protažení proniknutelného prostoru, hlavní vesmír existuje v šesti soustředných elipsách—prostorových úrovních, obklopujících střední Ostrov.

12:1.4 (129.2) 1. Centrální vesmír—Havona.

12:1.5 (129.3) 2. Sedm supervesmírů.

12:1.6 (129.4) 3. První vnější úroveň prostoru.

12:1.7 (129.5) 4. Druhá vnější úroveň prostoru.

12:1.8 (129.6) 5. Třetí vnější úroveň prostoru.

12:1.9 (129.7) 6. Čtvrtá a nejzevnější úroveň prostoru.

12:1.10 (129.8) Havona, centrální vesmír, není časovým tvořením: je to věčná existence. Tento nikdy-nezačínající a nikdy-nekončící vesmír je složen z jedné miliardy sfér úchvatné dokonalosti a je obklopen obrovskými tmavými gravitačními tělesy. Ve středu Havony je nehybný a absolutně stabilizovaný Ostrov Ráj, obklopený dvaceti jednou družicemi. V důsledku toho, že obrovské množství tmavých gravitačních těles obepíná centrální vesmír okolo jeho okraje, je celková hmotnost centrálního tvoření mnohem vyšší, než známá celková hmotnost všech sedmi sektorů velkého vesmíru.

12:1.11 (129.9) Systém Ráj-Havona—věčný vesmír, obklopující věčný Ostrov, vytváří dokonalé a věčné jádro hlavního vesmíru; všech sedm supervesmírů a všechny oblasti vnějšího prostoru se otáčejí ve stanovených oběžných drahách kolem gigantického centrálního uskupení družic Ráje a sfér Havony.

12:1.12 (129.10) Sedm supervesmírů nejsou prvotními fyzickými systémy; jejich hranice nikde nerozdělují nebulární rodinu a nepřekročují lokální vesmír, základní útvar tvoření. Každý supervesmír je prostě zeměpisný prostor, shlukující přibližně jednu sedminu organizovaného a částečně obydleného tvoření post-havonského období; každý z nich obsahuje přibližně stejný počet lokálních vesmírů a zabírá téměř stejný prostor. Váš lokální vesmír Nebadon je jedno z novějších tvoření v Orvontonu, sedmém supervesmíru.

12:1.13 (129.11) Velký vesmír je současné organizované a obydlené tvoření. Je složen ze sedmi supervesmírů s celkovým evolučním potenciálem okolo sedmi trilionů obydlených planet, nemluvě o věčných sférách centrálního tvoření. Ale tento zkusmý odhad nebere v úvahu architektonické administrativní sféry, ani nezahrnuje odlehlé skupiny neorganizovaných vesmírů. Současný rozeklaný okraj velkého vesmíru, jeho nerovný a nedokončený obvod, společně s velmi neustálenými podmínkami celého astronomického záměru, naznačuje našim pozorovatelům hvězd, že i sedm supervesmírů je ještě nedokončeno. Když se my vydáme ze středu, z božského středu, směrem ven jakýmkoliv směrem, nakonec dojdeme k vnějším hranicím organizovaného a obydleného tvoření; dojdeme k hranicím velkého vesmíru. A je to blízko

této vnější hranice, v odlehlém rohu tohoto nádherného tvoření, kde pokračuje rušná existence vašeho lokálního vesmíru.

12:1.14 (129.12) Vnější úroveň prostoru. V dalekém prostoru, v nesmírně obrovské vzdálenosti od sedmi obydlených supervesmírů, probíhá seskupování rozsáhlých a neuvěřitelně pozoruhodných okruhů síly a materializující energie. Mezi energetickými okruhy sedmi supervesmírů a tímto gigantickým vnějším pásem silové aktivity leží prostorová zóna poměrného klidu, která má různou šířku, ale v průměru je čtyři sta tisíc světelných let široká. Tyto prostorové zóny neobsahují hvězdný prach—kosmickou mlhu. Naši pozorovatelé těchto jevů si nejsou jisti stavem prostorových sil, existující v této zóně relativního klidu, která obklopuje sedm supervesmírů. Ale asi půl milionu světelných let za hranicemi současného velkého vesmíru my pozorujeme vznikající zónu neuvěřitelné energetické aktivity, která zvětšuje svůj objem a získává na intenzitě v délce přes dvacet pět milionů světelných let. Tato gigantická kola aktivujících sil jsou umístěna v první vnější úrovni prostoru, nepřetržitého pásu kosmické aktivity, obklopující celé poznané, organizované a obydlené tvoření.

12:1.15 (130.1) Ještě větší aktivity se odehrávají za těmito regiony, neboť fyzikové Uversy objevili počáteční úkazy projevů síly ve vzdálenosti více než padesát milionů světelných let za nejzevnějšími oblastmi první vnější úrovně prostoru. Tyto aktivity jsou nepochybně předzvěstí organizování materiálních tvoření ve druhé vnější úrovni prostoru hlavního vesmíru.

12:1.16 (130.2) Střední vesmír je tvoření věčnosti; sedm supervesmírů je tvoření času; čtyři vnější úrovně prostoru jsou nepochybně určeny pro vznik a vývoj konečného tvoření. A jsou tací, kteří

zastávají názor, že Nekonečný může dosáhnout úplného vyjádření pouze v nekonečnosti; a proto oni předpokládají další, neodhalené tvoření za čtvrtou a nejvzdálenější úrovní prostoru —pravděpodobně stále se rozpínající a nikdy nekončící vesmír nekonečnosti. Teoreticky my nevíme jak ohraničit nekonečnost Tvořitele, nebo potenciál nekonečnosti tvoření, ale tak, jak existuje a jak je řízen, my předpokládáme, že hlavní vesmír má ohraničení, protože je na svých vnějších hranicích přesně ohraničen a vymezen otevřeným prostorem.

2. Území Neomezeného Absolutna

12:2.1 (130.3) Když se astronomové na Urantii dívají svými, stále silnějšími, teleskopy do tajemných oblastí vnějšího prostoru a tam vidí udivující vývoj téměř nespočetných fyzických vesmírů, měli by si uvědomit, že se dívají na pozoruhodné uskutečňování nepředvídatelných plánů Architektů Hlavního Vesmíru. Opravdu, my máme důkazy, prokazující tu a tam přítomnost vlivů určitých osobností Ráje v obrovských projevech energie, které jsou nyní charakteristické v těchto vnějších oblastech, ale ze širšího hlediska jsou oblasti prostoru, rozpínající se za vnějšími hranicemi sedmi supervesmírů, všeobecně považovány za tvořivá území Neomezeného Absolutna.

12:2.2 (130.4) Ačkoliv může lidské oko bez pomoci uvidět pouze dvě nebo tři mlhoviny za hranicemi supervesmíru Orvonton, vaše teleskopy odhalují doslova miliony a miliony těchto fyzických vesmírů, nacházejících se v procesu formování. Většina hvězdných oblastí viditelná vašimi současnými teleskopy se nachází v Orvontonu, ale s fotografickou technikou větší teleskopy dohlédnou do oblastí vnějšího prostoru daleko za

hranicemi velkého vesmíru, kde probíhá proces formování nesčetného množství vesmírů. A ještě další miliony vesmírů jsou mimo dosah vašich současných přístrojů.

12:2.3 (130.5) V nedaleké budoucnosti nové teleskopy odhalí zvědavým zrakům astronomů na Urantii ne méně než 375 milionů nových galaxií ve vzdálených oblastech vnějšího prostoru. Zároveň tyto výkonnější teleskopy umožní odhalit to, že mnohé galaxie, které se dříve jevily ve vnějším prostoru, jsou ve skutečnosti součástí galaktické soustavy Orvonton. Sedm supervesmírů se stále zvětšuje; okraje každého z nich se postupně rozpínají; nové mlhoviny se neustále stabilizují a organizují; a některé mlhoviny, o kterých se astronomové Urantie domnívají, že leží mimo galaxii, jsou ve skutečnosti na okraji Orvontonu a putují spolu s námi.

12:2.4 (131.1) Astronomové Uversy pozorují, že velký vesmír je obklopen předchůdci nesčetných hvězdných a planetárních mračen, která jako soustředné prstence obrovského množství vnějších vesmírů zcela obklopují ze všech stran současné obydlené tvoření. Výpočty fyziků Uversy ukazují, že energie a hmota těchto vnějších a nezmapovaných oblastí již mnohonásobně převyšují celkovou hmotnost a energetickou zásobu všech sedmi supervesmírů. My víme, že přeměnou kosmické síly v těchto vnějších úrovních prostoru se zabývají Rajští organizátoři síly. My rovněž víme, že tyto síly jsou předchůdci těch energií, které v současnosti aktivují velký vesmír. Nicméně, usměrňovatelé energie Orvontonu nemají nic do činění s těmito velmi vzdálenými oblastmi a také pohyby energií v těchto oblastech nejsou zjistitelně propojené s energetickými okruhy organizovaných a obydlených tvoření.

12:2.5 (131.2) My víme velmi málo o smyslu těchto ohromujících jevů vnějšího prostoru. Velké tvoření budoucnosti se nachází v procesu utváření. My můžeme pozorovat jeho obrovitost, můžeme rozeznat jeho rozlohu a tušit jeho rozměry, ale jinak o těchto oblastech nevíme o moc víc, než vědí astronomové na Urantii. Pokud je nám známo, žádné materiální bytosti podobné člověku, žádní andělé nebo jiní duchovní tvorové nežijí v tomto vnějším prstenci mlhovin, sluncí a planet. Toto vzdálené území není pod správou a pravomocí řídicích orgánů supervesmírů.

12:2.6 (131.3) Celý Orvonton se domnívá, že se utváří nový typ tvoření, soustava vesmírů určená stát se místem budoucích aktivit formulujícího se Sboru Konečnosti; a jestli naše předpoklady jsou správné, tak nekonečná budoucnost připravuje pro vás všechny stejně okouzující podívané, jaké nekonečná minulost připravila pro vaše předchůdce a předky.

3. Univerzální Gravitate

12:3.1 (131.4) Bez výjimky všechny formy síly-energie—materiální, intelektuální nebo duchovní—jsou podřízeny tomu sevření, těm univerzálním přítomnostem, které my nazýváme gravitací. Osobnost také podléhá gravitaci—výhradnímu okruhu Otce; ale ačkoliv je tento okruh výhradně Otcův, není vyloučen z ostatních okruhů; Vesmírný Otec je nekonečný a působí na všech čtyřech okruzích absolutní gravitace v hlavním vesmíru:

12:3.2 (131.5) 1. Gravitate osobnosti Vesmírného Otce.

12:3.3 (131.6) 2. Gravitate ducha Věčného Syna.

12:3.4 (131.7) 3. Gravitate mysli Společného Činitele.

12:3.5 (131.8) 4. Kosmická gravitace Ostrova Ráj.

12:3.6 (131.9) Tyto čtyři okruhy nemají žádnou spojitost se silovým centrem dolního Ráje; nejsou ani síla, ani energie a ani energetické okruhy. Jsou to okruhy absolutní přítomnosti a podobně jako Bůh, jsou nezávislé na čase a prostoru.

12:3.7 (132.1) V této souvislosti je zajímavé popsat určitá pozorování, zaznamenaná na Uverse v průběhu nedávných tisíciletích sbory výzkumníků gravitace. Tato skupina expertů dospěla k následujícím závěrům, týkajících se odlišných gravitačních systémů hlavního vesmíru.

12:3.8 (132.2) 1. Fyzická gravitace. Skupina expertů stanovila celkovou kapacitu veškeré fyzické gravitace velkého vesmíru a pracně provedla srovnání těchto výsledků s odhadovanou celkovou velikostí přítomnosti absolutní gravitace, které je nyní v činnosti. Tyto výpočty ukazují, že celkové působení gravitace na velký vesmír je velmi malou částí odhadované gravitační síly Ráje, vypočítáno na základě reakce základních fyzických jednotek vesmírné hmoty na gravitaci. Tito badatelé dospěli k ohromujícímu závěru, že střední vesmír a okolních sedm supervesmírů využívají v současné době jenom asi pět procent z aktivně působící přitažlivosti absolutní gravitace Ráje. Jinými slovy: v tuto danou chvíli přibližně devadesát pět procent aktivního působení kosmické gravitace Ostrova Ráj, vypočítáno na základě této teorie celistvosti, je v činnosti při regulování materiálních systémů za hranicemi současných organizovaných vesmírů. Všechny tyto výpočty se týkají absolutní gravitace; lineární gravitace se projevuje ve vzájemném působení a pro její výpočet je nutno znát skutečnou velikost gravitace Ráje.

2. Duchovní gravitace. Použitím stejné metody porovnání odhadu a výpočtu, tito badatelé zkoumali nynější kapacitu působení duchovní gravitace a s pomocí Osamělých Poslů a dalších duchovních osobností dospěli k celkové velikosti aktivní duchovní gravitace Druhého Zdroje a Středu. A je velmi poučné vzít si na vědomí to, že jejich výsledky ukazují téměř stejnou hodnotu současné a funkční přítomnosti duchovní gravitace ve velkém vesmíru, jakou oni stanovují pro současnou celkovou velikost aktivní duchovní gravitace. Jinými slovy: v tuto danou chvíli prakticky celá duchovní gravitace Věčného Syna, vypočítaná na základě teorie celistvosti, působí celá ve velkém vesmíru. Jestli tyto výpočty jsou spolehlivé, můžeme usuzovat, že vesmíry, vznikající nyní ve vnějším prostoru jsou v tuto chvíli zcela neduchovní. A jestliže je toto pravdou, tak to uspokojivě vysvětluje, proč duchem obdařené bytosti mají tak málo, nebo žádné informace o těchto obrovských projevech energie, bez ohledu na to, že jsou si vědomi jejich fyzické existence.

3. Gravitace mysli. Na základě stejných principů srovnatelných výpočtů, tito experti se pustili do problému přítomnosti a reakce gravitace mysli. Odhadnutí jednotky mysli se dosáhlo zprůměrováním tří materiálních a tří duchovních typů mentality, ačkoliv typ mysli, zjištěn v usměrňovateli energie a jejich společnících, se projevil destabilizujícím faktorem ve snaze dospět k základní jednotce pro výpočet gravitace mysli. Nebylo příliš obtížné určit nynější kapacitu Třetího Zdroje a Středu, neboť gravitace mysli působí v souladu s touto teorií celistvosti. Ačkoliv v tomto případě nejsou výsledky zkoumání tak průkazné, jak je tomu u výpočtů fyzické a duchovní gravitace, jsou tyto výsledky srovnatelné

poučné a dokonce poutavé. Tito badatelé vyvozují, že přibližně osmdesát pět procent reakce gravitace myslí na intelektuální přitažlivost Společného Činitele vzniká v současném velkém vesmíru. Toto by naznačovalo pravděpodobnost, že působení myslí má co do činění s pozorovatelnými fyzickými aktivy, které nyní probíhají po celých oblastech vnějšího prostoru. I když tento výsledek není zdaleka přesný, v podstatě se shoduje s naším názorem, že inteligentní organizátoři síly v současné době řídí evoluci vesmíru v prostorových úrovních za současnými vnějšími hranicemi velkého vesmíru. Bez ohledu na to, jaká je podstata této předpokládané inteligence, tak zřejmě nereaguje na duchovní gravitaci.

12:3.11 (133.1) Ale všechny tyto výpočty jsou, v nejlepším případě, jen odhady, založené na předpokládaných zákonech. My si myslíme, že jsou dost spolehlivé. I kdyby se několik duchovních bytostí nacházelo ve vnějším prostoru, tak by jejich společná přítomnost nijak výrazně neovlivnila výpočty, které obsahují tak obrovské rozměry.

12:3.12 (133.2) Gravitate osobnosti se nedá vypočítat. My známe tento okruh, ale nemůžeme změřit kvalitativní ani kvantitativní realie, reagující na jeho přitažlivost.

4. Prostor a pohyb

12:4.1 (133.3) Všechny jednotky kosmické energie jsou připojeny na základní okruh otáčení a vykonávají svoje poslání, otáčejíc se po vesmírném oběžném okruhu. Všechny vesmíry prostoru, všechny jejich dílčí systémy a světy jsou otáčivé sféry, pohybující se po bezkonečných okruzích prostorových úrovních hlavního vesmíru. V celém hlavním vesmíru není

naprosto nic nehybného, kromě samého středu Havony, věčného Ostrova Ráj, centrum gravitace.

12:4.2 (133.4) Neomezené Absolutno je funkčně ohraničeno prostorem, ale my si nejsme zcela jisti o vztahu tohoto Absolutna k pohybu. Je pohyb jeho součástí? My to nevíme. My víme, že pohyb není přirozenou součástí prostoru; dokonce pohyby samotného prostoru nejsou přirozené. Ale my nemáme tak ujasněný názor na vztah Neomezeného Absolutna k pohybu. Kdo nebo co, je opravdu odpovědné za gigantické přeměny síly-energie, probíhající nyní za hranicemi současných sedmi supervesmírů? Pokud se týče vzniku pohybu, tak my máme následující názory:

12:4.3 (133.5) 1. My si myslíme, že Společný Činitel vyvolává pohyb ve vesmíru.

12:4.4 (133.6) 2. Zdali Společný Činitel způsobuje pohyby celého vesmíru, my dokázat nemůžeme.

12:4.5 (133.7) 3. Univerzální Absolutno nezpůsobuje počáteční pohyb, ale vyrovnává a kontroluje všechna napětí, vyvolaná pohybem.

12:4.6 (133.8) Je patrné, že organizátoři síly jsou odpovědní za tvorbu gigantických vesmírných koles, které nyní pohánějí hvězdnou evoluci, ale jejich schopnost takto působit jim byla umožněna určitými úpravami prostorové přítomnosti Neomezeného Absolutna.

12:4.7 (133.9) Z lidského hlediska je vesmír bezduchý—je negativní; je to něco, co existuje pouze ve vztahu k něčemu pozitivnímu

a mimoprostorovému. Nicméně, prostor je realitou. Obsahuje a podmiňuje pohyb. Dokonce se pohybuje sám. Pohyby prostoru mohou být přibližně klasifikovány následujícím způsobem:

12:4.8 (133.10) 1. Primární pohyb—dýchání prostoru, pohyb samotného prostoru.

12:4.9 (133.11) 2. Sekundární pohyb—protilehlé směrové otáčení postupných úrovní prostoru.

12:4.10 (133.12) 3. Relativní pohyby—relativní v tom smyslu, že tyto pohyby nejsou posuzovány k Ráji jako vztažnému bodu. Primární a sekundární pohyby jsou absolutní, jsou to pohyby, mající vztah k nepohyblivému Ráji.

12:4.11 (133.13) 4. Vyrovnávající nebo harmonizující pohyb, určený pro koordinování všech ostatních druhů pohybů.

12:4.12 (134.1) Ačkoliv současný vztah vašeho slunce a jeho přidružených planet projevuje mnoho relativních a absolutních pohybů v prostoru, u astronomů to vytváří dojem, že jste v prostoru poměrně nehybní a že okolní hvězdokupy a hvězdné proudy letí prostorem stále se zvyšující rychlostí směrem ven, tak jak to ukazují vaše výpočty. Ale není tomu tak. Vy nedokážete rozpoznat nynější vnější a rovnoměrné rozpínání fyzických tvoření veškerého proniknutelného prostoru. Vaše vlastní lokální tvoření (Nebadon) je součástí tohoto pohybu vesmírného vnějšího rozpínání. Všechny sedm supervesmířů je součástí dvě miliardy let trvajícího cyklu dýchání prostoru, probíhajícího společně s vnějšími oblastmi velkého vesmíru.

12:4.13 (134.2) Když se vesmíry rozpínají a stahují, materiální masy v proniknutelném prostoru se pohybují střídavě proti směru a ve směru gravitační síly Ráje. Práce, kterou je nutno konat, aby materiálně-energetické masy tvoření byly v pohybu je práce prostoru a ne síly-energie.

12:4.14 (134.3) Ačkoliv vaše spektroskopické odhady astronomických rychlostí jsou vcelku spolehlivé, když se týkají hvězdných oblastí, náležících k vašemu supervesmíru a sousedních supervesmírů, ve vztahu k oblastem vnějšího prostoru jsou tyto předpoklady zcela nespolehlivé. Přibližující se hvězda způsobí přeměnu normálních spektrálních čar na fialové; a podobně, vzdalující se hvězda způsobí přeměnu těchto čar na červené. Vlivem mnohých zasahujících faktorů se vytváří dojem, že rychlost vzdalování vnějších vesmírů se zvětšuje o více než sto šedesát kilometrů za vteřinu při každém nárůstu vzdálenosti o milion světelných let. Tímto způsobem uvažování a následným zdokonalením výkonnějších teleskopů se bude jevit, že tyto velmi vzdálené soustavy letí z této části vesmíru neuvěřitelnou rychlostí, přesahující čtyřicet osm tisíc kilometrů za vteřinu. Ale tato zjevná rychlost vzdalování není reálná; je to důsledek početných omylů, zahrnující úhly nazírání a jiná časově-prostorová zkreslení.

12:4.15 (134.4) Ale to největší ze všech takových zkreslení vyplývá z toho, že obrovské vesmíry vnějšího prostoru v územích hned vedle regionů sedmi supervesmírů se jeví, jakoby se otáčely v opačném směru, než velký vesmír. To jest, nespočet mlhovin s jejich slunci a sférami se v současné době otáčejí kolem středního tvoření ve směru hodinových ručiček. Sedm supervesmírů se otáčí kolem Ráje proti směru hodinových

ručiček. Je patrné, že druhý vnější vesmír galaxií, podobně jako sedm supervesmírů, se otáčí okolo Ráje proti směru hodinových ručiček. A astronomové Urantie se domnívají, že objevili důkazy otáčivých pohybů ve třetím vnějším pásmu velmi vzdáleného prostoru, který začíná projevovat tendence k pohybu ve směru hodinových ručiček.

12:4.16 (134.5) Je pravděpodobné, že tyto střídavé směry po sobě jdoucích procesí vesmírů v prostoru mají něco společného s vnitřním mechanismem vesmírné gravitace Univerzálního Absolutna, který spočívá v koordinování sil a vyrovnávání prostorových napětí. Tak jako prostor, pohyb také doplňuje, nebo vyrovnává gravitaci.

5. Prostor a čas

12:5.1 (134.6) Podobně jako prostor, čas je darem Ráje, ale ne ve stejném smyslu, pouze nepřímě. Čas vzniká působením pohybu a také proto, že mysl má vrozenou schopnost vnímat posloupnost. Z praktického pohledu, pohyb je nezbytný pro čas, ale neexistuje žádná univerzální časová jednotka založená na pohybu; za takovou je možno pouze volně považovat standardní den systému Ráj-Havona. Celistvost dýchání prostoru vylučuje jeho lokální význam jako zdroj času.

12:5.2 (135.1) Prostor není nekonečný, třebaže má svůj původ v Ráji; není absolutní, protože je prostoupen Neomezeným Absolutnem. My neznáme absolutní ohraničení prostoru, ale víme, že absolutnem času je věčnost.

12:5.3 (135.2) Čas a prostor jsou neoddělitelní pouze v prostorově-časových tvorech, sedmi supervesmírech. Mimočasový

prostor (prostor bez času) teoreticky existuje, ale jediným opravdovým mimočasovým místem je oblast Ráj. Mimoprostorový čas (čas bez prostoru) existuje v působení mysli na úrovni Ráje.

12:5.4 (135.3) Relativně nehybné zóny středního prostoru, dotýkající se Ráje a oddělující proniknutelný prostor od neproniknutelného, jsou přechodné zóny mezi časem a věčností a proto je nezbytné, aby poutníci během přesunu přes tyto zóny do Ráje, kde završí svoji pouť, byli uvedeni do bezvědomého stavu. Návštěvníci, uvědomující si čas, mohou jít do Ráje bez nutnosti tohoto spánku, ale zůstávají tvory času.

12:5.5 (135.4) Časové vztahy neexistují bez pohybu v prostoru, ale vědomí času existuje. Posloupnost dějů umožňuje uvědomění času i v nepřítomnosti pohybu. Svojí podstatou je lidská mysl méně spjata s časem, než s prostorem. Dokonce během pozemského života, i když lidská mysl je pevně spjata s prostorem, tvůrčí lidská představivost je poměrně neomezená časem. Ale samotný čas není genetickou vlastností mysli.

12:5.6 (135.5) Existují tři rozdílné úrovně vědomí času:

12:5.7 (135.6) 1. Čas, vnímaný myslí—vědomí posloupnosti, vědomí pohybu a uvědomování si délky trvání dějů.

12:5.8 (135.7) 2. Čas, vnímaný duchem—pochopení pohybu k Bohu a uvědomění si pohybu směrem vzhůru úrovním vzrůstající božskosti.

12:5.9 (135.8) 3. Osobnost vytváří ojedinělý smysl pro čas skrze vnímání Reality a také uvědomováním si přítomnosti a vnímáním doby trvání.

12:5.10 (135.9) Neduchovní živočichové znají pouze minulost a žijí v přítomnosti. Duchem obdařený člověk má schopnost předvídání (vhled); on si může představit budoucnost. Pouze perspektivní a progresivní způsoby myšlení jsou reálné pro osobnost. Neměnná etika a tradiční morálka jsou jen nepatrně nad úrovní živočichů. Ani stoicismus není vysokou úrovní seberealizace. Etika a morálka se stávají opravdu lidskými, když jsou dynamické a progresivní, v souladu s vesmírnou realitou.

12:5.11 (135.10) Lidská osobnost není pouhým průvodním jevem časoprostorových událostí, lidská osobnost může také působit jako kosmická příčina takových událostí a má schopnost tyto jevy vytvářet.

6. Řízení vesmíru

12:6.1 (135.11) Vesmír není statický. Stabilita není výsledek nehybnosti, ale spíše je to důsledek vyvážených energií, spolupracujících myslí, koordinovaných morontálních světů, nadkontroly ducha a sjednocení osobnosti. Stabilita je zcela a vždy úměrná božskosti.

12:6.2 (135.12) Při fyzickém řízení hlavního vesmíru Vesmírný Otec uplatňuje svoje prvenství a svrchovanost prostřednictvím Ostrova Ráj; Bůh je absolutní při duchovním řízení kosmu v osobě Věčného Syna. Pokud se týče oblastí myslí, Otec a Syn působí rovnocenně ve Společném Činiteli.

12:6.3 (136.1) Třetí Zdroj a Střed pomáhá udržovat rovnováhu a koordinaci spojených fyzických a duchovních energií a systémů prostřednictvím absolutnosti svého ovládní kosmické mysli a také uplatňuje svoje vrozené vlastnosti na podporu univerzální fyzické a duchovní gravitace. Kdekoliv a kdykoliv se vyskytne spojení mezi materiálním a duchovním, takový jev je činem Nekonečného Ducha. Samotná mysl může vzájemně propojovat fyzické síly a energie materiální úrovně s duchovní energií a bytostmi duchovní úrovně.

12:6.4 (135.14) Při všech vašich úvahách o vesmírných jevech, musíte určitě vzít v úvahu vzájemné vztahy fyzických, intelektuálních a duchovních energií a také to, že je stanovena patřičná tolerance pro neočekávané úkazy, provázející jejich spojení prostřednictvím osobnosti a pro nepředvídatelné jevy, vyplývající z akcí a reakcí empirického Božstva a Absoluten.

12:6.5 (135.15) Vesmír je vysoce předvídatelný pouze ve smyslu kvantitativním, nebo v měření gravitace; dokonce i prvotní fyzické síly nereagují na lineární gravitaci a ani vyšší intelektuální významy a opravdové duchovní hodnoty konečných vesmírných realit na ni nereagují. Kvalitativně není vesmír vysoce předvídatelný pokud se jedná o nová spojení sil a to buď fyzických, intelektuálních nebo duchovních, ačkoliv mnohé takové kombinace energií, nebo sil se stávají částečně předvídatelnými, když jsou podrobeny kritickému pozorování. Když jsou hmota, mysl a duch sjednoceny tvůrčí osobností, my nejsme schopni úplně předpovědět rozhodnutí takové bytosti, která je obdařena svobodnou vůlí.

12:6.6 (135.16) Všechny fáze prvotní energie, rodícího se ducha a jiné neosobní podstaty zřejmě reagují v souladu s určitými

ustálenými, ale neznámými zákony a jsou charakterizovány rozsahem působení a pružností reakcí, které jsou často vyvedeny z rovnováhy, když se dostanou do ohraničeného a odděleného postavení. Jak vysvětlit tuto nepředvídatelnou nezávaznost reakcí, projevovanými těmito vznikajícími vesmírnými realitami? Tyto neznámé, nepochopitelně nepředvídatelné úkazy—týkající se buď chování prvotní jednotky síly, reakce neidentifikované úrovně mysli, nebo úkazu tvořícího se obrovského předvesmíru v oblastech vnějšího prostoru—pravděpodobně odhalují činnosti Konečného a přítomnost působení Absoluten, které předcházejí působení vesmírných Tvořitelů.

12:6.7 (135.17) My opravdu nevíme, ale domníváme se, že taková úžasná všestrannost a důmyslná koordinace naznačuje přítomnost a působení Absoluten a že taková pestrost reakcí v přítomnosti patrné jednotné příčiny vykazují reakce Absoluten nejenom na bezprostřední a okolnostní příčinu, ale také na všechny ostatní související příčiny v celém hlavním vesmíru.

12:6.8 (135.18) Jednotlivci mají své opatrovatele osudu; všechny planety, soustavy, konstelace, vesmíry a supervesmíry mají své příslušné vládce, kteří pracují pro dobro svých držav. Na Havonu a také na velký vesmír dohlížíjí ti, kterým byly tyto velké odpovědnosti svěřeny. Ale kdo pečuje a stará se o základní potřeby velkého vesmíru jako celku, od Ráje až ke čtvrté a nejvzdálenější úrovni vnějšího prostoru? Je pravděpodobné, že existencionálně se takový naddohled přisuzuje Rajské Trojici, ale z empirického pohledu je vznik posthavonských vesmírů závislý na:

12:6.9 (135.19) 1. Absolutnech v potenciálu.

12:6.10 (135.20) 2. Konečném v řízení.

12:6.11 (137.1) 3. Nejvyšším v evoluční koordinaci.

12:6.12 (137.2) 4. Architekt Hlavního Vesmíru v řídicí správě, předcházející objevení se ustanovených vládců.

12:6.13 (137.3) Neomezené Absolutno prostupuje celým prostorem. My ne zcela plně chápeme přesný status Božstva a Vesmírných Absoluten, ale víme, že Vesmírná Absolutna působí všude tam, kde působí Božstvo a Neomezená Absolutna. Božstvo Absolutní může být univerzálně přítomné, ale stěží prostorově přítomné. Konečný je, nebo někdy bude, prostorově přítomný ve vnější oblasti čtvrté úrovně prostoru. My pochybuje, že Konečný bude někdy prostorově přítomný za hranicemi hlavního vesmíru, ale uvnitř těchto hranic Konečný postupně sjednocuje tvůrčí působení potenciálů tří Absoluten.

7. Část a celek

12:7.1 (137.4) V celém prostoru a čase a s ohledem na veškerou realitu jakékoliv podstaty působí neúprosný a neosobní zákon, který je rovnocenný působení kosmické prozřetelnosti. Soucit charakterizuje postoj Boha k lásce pro jedince; nestrannost motivuje postoj Boha k celku. Vůle Boha nemusí nutně převládat v části—v srdci každé osobnosti—ale jeho vůle skutečně řídí celek, vesmír vesmírů.

12:7.2 (137.5) Pravdou je, že zákonům Boha ve všech jeho vztazích se všemi svými bytostmi, není vlastní svévolnost. Vám, s vaší ohraničenou představivostí a omezeným pohledem, se činy Boha musí často jevit jako panovačné a svévolné. Zákony Boha jsou pouze jeho návyky, jeho způsob opakovaně dělat věci; a

on vždy dělá všechno dobře. Vy vidíte, že Bůh dělá stejnou věc stejným způsobem, opakovaně, jednoduše proto, že toto je nejlepší způsob dělat danou věc za dané situace; a nejlepší způsob je správný způsob a proto nekonečná moudrost vždy přikáže udělat tu věc správným a dokonalým způsobem. Také byste si měli pamatovat, že fyzické prostředí není výhradním činem Božstva; v těch úkazech, které člověk nazývá příroda, jsou přítomny i jiné vlivy.

12:7.3 (137.6) S božskou podstatou se neslučuje žádná forma degradace; ona nikdy nepřipustí vykonání jakéhokoliv čistě osobního činu nedokonalým způsobem. Mělo by se jasně říci, že: jestli v božskosti každé situace, v neobyčejnosti každé okolnosti, v každém případě kde jednání nejvyšší moudrosti naznačuje potřebu pro jiný způsob řízení—jestliže potřeba dokonalosti z jakéhokoliv důvodu vyžaduje jiný způsob reakce, lepší reakce, okamžitě bude všemoudrý Bůh reagovat tím lepším a vhodnějším způsobem. A to bude projev vyššího zákona, nebude to zrušení nižšího zákona.

12:7.4 (137.7) Bůh není otrocky svázán svými návyky k chronickému opakování svých vlastních dobrovolných činů. Zákony Nekonečného si neodporují; všechny jsou dokonalosti neomylné podstaty; všechny jsou nezpochybnitelné činy, vyjadřující bezchybná rozhodnutí. Zákon je neměnnou reakcí nekonečné, dokonalé a božské mysli. Všechny činy Boha jsou projevem vlastní vůle, nehledě na jejich patrnou jednotvárnost. V Bohu „není žádná proměnlivost a ani stín přeměnění.“ Ale toto všechno, co může být pravdivě řečeno o Vesmírném Otci, nemůže být řečeno se stejnou jistotou o všech jeho

podřazených inteligentních bytostech, nebo evolučních tvorech.

12:7.5 (137.8) Protože Bůh je neměnný, vy se proto vždy můžete spoléhat na to, že ve všech běžných situacích on pokaždé udělá stejnou věc a to stejným a obvyklým způsobem. Bůh je zárukou stability pro všechny stvořené věci a bytosti. On je Bůh; proto se nemění.

12:7.6 (138.1) A veškerá stálost jeho jednání a jednotnost jeho působení je osobní, vědomá a výrazným projevem jeho vlastní vůle, protože Bůh není bezmocným otrokem své vlastní dokonalosti a nekonečnosti. Bůh není samočinná automatická síla; on není síla, která je otrocky spoutána zákony. Bůh není ani matematická rovnice, nebo chemický vzorec. On je svobodomyšlná a prvotní osobnost. On je Vesmírný Otec, bytost, ovládající veškeré bohatství osobnosti a vesmírný zdroj osobnosti všech tvorů.

12:7.7 (138.2) Vůle Boha ne vždy jednotně vítězí v srdcích materiálních smrtelníků, hledajících Boha, ale jestli se rozšíří časový rámec daného okamžiku a obsáhne celý první život, tak vůle Boha se stane stále víc patrnější v duchovních plodech, které přináší život duchem vedených dětí Boha. A když je potom lidský život rozšířen ještě více, až pojme morontální zkušenost, tak božská vůle je viděna jak září jasněji a jasněji v oduševnělých skutcích těch bytostí času, které začaly pociťovat radost z prožívaného vztahu osobnosti člověka s osobností Vesmírného Otce.

12:7.8 (138.3) Otcovství Boha a bratrstvo lidí představuje paradox části a celku na úrovni osobnosti. Bůh miluje každého jedince

jako jednotlivé dítě v nebeské rodině. Avšak Bůh takto miluje všechny jednotlivce; on nedělá žádné rozdíly mezi osobami a univerzálnost jeho lásky vytváří příbuzenský vztah celku, univerzální bratrství.

12:7.9 (138.4) Láska Otce dává každé osobnosti absolutní individuální status unikátního dítěte Vesmírného Otce, dítěte nemajícího dvojníka ve věčnosti, tvora vlastní vůle, nenahraditelného v celé věčnosti. Láska Otce zvelebují každé Boží dítě, osvětluje každého člena nebeské rodiny a vytváří jasnou siluetu unikátní povahy každé osobité bytosti na pozadí neosobních úrovní, ležících mimo bratrský okruh Otce všeho. Boží láska pozoruhodně zobrazuje nadsmyslovou hodnotu každého tvora vlastní vůle, neomylně odhaluje vysokou hodnotu, kterou Vesmírný Otec vložil do všech svých dětí, od nejvyšších osobností tvořitelů na úrovni Ráje, až po nejnižší osobnosti vlastní a důstojné vůle, žijící v primitivních kmenech v době, kdy vznikaly lidské druhy na některých evolučních světech času a prostoru.

12:7.10 (138.5) Právě tato láska Boha pro jedince vytváří božskou rodinu všech jedinců, univerzální bratrství svobodomyšlných dětí Rajského Otce. A toto bratrství, vzhledem ke svojí univerzálnosti, je vlastnost celku. Když je bratrství univerzální, tak neodhaluje každý vztah, ale celý vztah. Bratrství je realitou celku a proto odhaluje vlastnosti celku v protikladu vlastnostem části.

12:7.11 (138.6) Bratrství vytváří opravdový vztah mezi všemi osobnostmi, existující ve vesmíru. Žádná osoba nemůže uniknout výhodám, nebo nevýhodám, které jsou výsledkem vztahu k jiným osobám. Část získává, nebo ztrácí ve srovnání

s celkem. Upřímná snaha každého člověka prospívá všem lidem; pochybení nebo špatnost každého člověka zvětšuje utrpení všech lidí. Tak, jak se pohybuje část, tak se pohybuje celek. Jak postupuje celek, tak postupuje část. Relativní rychlosti části a celku určují, zdali část je opožděna ochablostí celku, nebo je hnána kupředu hybnou silou kosmického bratrství.

12:7.12 (139.1) Zůstává záhadou, jak Bůh dokáže být vysoce osobitou bytostí, uvědomující si sebe sama a sídlící v hlavním ústředí a současně být přítomný v tak obrovském vesmíru a v osobním kontaktu s téměř nekonečným počtem bytostí. To, že tento jev je záhadou, která je nad rámec lidského vnímání, by ani v nejmenším neměla snižovat vaši víru. Nedopusťte, aby nesmírná velikost nekonečnosti, nezměrnost věčnosti a ušlechtilost a dokonalost nesrovnatelného charakteru Boha vás zastrašila, ohromila nebo odradila; protože Otec není příliš daleko od každého z vás; on ve vás pobývá a my všichni se v něm doslova pohybujeme, skutečně žijeme a opravdu existujeme.

12:7.13 (139.2) Třebaže Otec působí prostřednictvím svých božských tvůrčitelů a svých stvořených dětí, on také udržuje nejintimnější vnitřní kontakt s vámi, kontakt tak ušlechtilý, tak vysoce osobní, že je to i nad rámec mého vnímání—to záhadné spojení fragmentu Otce s lidskou duší a se smrtelnou myslí, ve které on skutečně pobývá. Jestli si uvědomujete tyto Boží dary, tak proto víte, že Otec není v intimním spojení pouze se svými božskými společníky, ale také se svými evolučními smrtelnými dětmi času. Otec opravdu pobývá v Ráji, ale jeho božská přítomnost také pobývá v lidských myslích.

12:7.14 (139.3) I když duch Syna byl rozlit celé lidstvo, přestože Syn kdysi s vámi pobýval v podobě smrtelného těla, třebaže serafové vás osobně stráží a vedou, jak mohou všechny tyto božské bytosti Druhého Zdroje a Středu doufat, že se vám někdy přiblíží, nebo porozumí tak dokonale, jako Otec, který poskytl část sebe samého, aby ve vás pobýval, aby byl vaším skutečným a božským, dokonce věčným „já“?

8. Hmota, mysl a duch

12:8.1 (139.4) „Bůh je duch“, ale Ráj duch není. Materiální vesmír je vždy místem, kde se konají všechny duchovní aktivity; duchovní bytosti a ti, kteří dosáhli duchovnosti, žijí a pracují na fyzických sférách materiální reality.

12:8.2 (139.5) Poskytování kosmické síly—oblast kosmické gravitace—je funkcí Ostrova Ráj. Všechna původní síla-energie vychází z Ráje a hmota, potřebná pro vznikání nesčíslných vesmírů nyní cirkuluje v celém hlavním vesmíru ve formě supergravitace, která vytváří silový náboj proniknutelného prostoru.

12:8.3 (139.6) Všechny přeměny sil ve vzdálených vesmírech, které vyšly z Ráje, probíhají v závislosti na nikdy nekončící, stále přítomnou, neselhávající přitažlivost věčného Ostrova, poslušně a přirozeně se stále otáčejí okolo věčných prostorových drah vesmírů. Fyzická energie je jediná realita, která je spolehlivá a vytrvalá ve své poslušnosti univerzálnímu zákonu. Pouze ve světech tvorů svobodné vůle se projevují odchylky od božských cest a původních plánů. Síla a energie jsou univerzálním svědectvím stability, stálosti a věčnosti středního Ostrova Ráj.

12:8.4 (139.7) Poskytování ducha a oduševňování osobností—oblast duchovní gravitace—je doménou Věčného Syna. A tato duchovní gravitace Syna, nepřetržitě přitahující k němu všechny duchovní reality, je právě tak reálnou a absolutní, jako je všemocné materiální sevření Ostrova Ráj. Ale materiálně myslící člověk je přirozeně více obeznámený s materiálními projevy fyzické podstaty, než se stejně reálnými a pozoruhodnými projevy duchovní podstaty, které jsou rozeznatelné pouze duchovním vhladem duše.

12:8.5 (140.1) Když se mysl jakékoliv osobnosti ve vesmíru stává více duchovní—podobná Bohu—začíná méně reagovat na materiální gravitaci. Realita, měřena reakcí na fyzickou gravitaci, je protikladem reality, která je určena kvalitou duchovního obsahu. Působení fyzické gravitace je kvantitativním určovatelem neduchovní energie; působení duchovní gravitace je kvalitativním měřítkem živé energie božskosti.

12:8.6 (140.2) Co Ráj znamená pro fyzické tvoření a co Věčný Syn znamená pro duchovní vesmír, to je Společný Činitel pro světy myslí—inteligentní vesmír materiálních, morontiálních a duchovních bytostí a osobností.

12:8.7 (140.3) Společný Činitel reaguje na materiální i duchovní reality a proto je přirozené, že je univerzálním pečovatelem všech inteligentních bytostí, bytostí, které mohou ztělesnit spojení materiálních i duchovních fází tvoření. Poskytnutí inteligence, péče o materiální a duchovní úrovně skrze fenomén mysli je výhradní doménou Společného Činitele, který se takto stává partnerem duchovní mysli, esencí

morontialní mysli a podstatou materiální mysli evolučních tvorů času.

12:8.8 (140.4) Mysl je metoda, prostřednictvím které se duchovní reality stávají empirickými pro osobité tvory. A v konečném výsledku jsou sjednocující schopnosti i lidské mysli—schopnost spojovat věci, myšlenky a hodnoty—nadmateriální.

12:8.9 (140.5) Ačkoliv smrtelná mysl jen stěží může pochopit sedm úrovní relativní kosmické reality, lidský intelekt by měl být schopen pochopit podstatu významu tří fungujících úrovní konečné reality:

12:8.10 (140.6) 1. Hmota. Organizovaná energie, která podléhá působení lineární gravitace, ledaže je pozměněna pohybem a podmíněna myslí.

12:8.11 (140.7) 2. Mysl. Organizované vědomí, úplně nepodléhající materiální gravitaci a které se stane naprosto svobodným, když je pozměněno duchem.

12:8.12 (140.8) 3. Duch. Nejvyšší osobní realita. Opravdový duch nepodléhá vlivu fyzické gravitace, ale nakonec se stává motivujícím vlivem pro všechny rozvíjející se energetické systémy, majících status osobnosti.

12:8.13 (140.9) Cílem existence všech osobností je duch; materiální projevy jsou relativní a kosmická mysl dělá prostředníka mezi těmito univerzálními protiklady. Poskytování mysli a péče ducha jsou činnostmi přidružených osob Božstva, Nekonečného Ducha a Věčného Syna. Celistvost reality Božstva není mysl, ale duch-mysl—mysl-duch, sjednocené osobností. Nicméně,

absolutna jak duchovního, tak i hmotného se spojují v osobě Vesmírného Otce.

12:8.14 (140.10) V Ráji jsou všechny tři energie, fyzická, intelektuální a duchovní rovnocenné. V evolučním kosmu je energie-hmota dominantní, kromě osobnosti, ve které duch prostřednictvím myslí usiluje o převahu. Duch je základní realitou osobní zkušenosti všech tvorů, protože Bůh je duch. Duch se nemění a proto převyšuje ve vztazích osobnosti mysl i hmotu, které se mění na základě empirických zkušeností během postupného dosahování vyšších úrovní.

12:8.15 (140.11) V kosmické evoluci se hmota stává filozofickým stínem, vrhaný myslí v přítomnosti duchovní záření božského osvětlení, ale tato skutečnost v žádném případě nenarušuje realitu hmoty-energie. Mysl, hmota a duch jsou stejně reálnými, ale nemají stejnou hodnotu pro osobnost při dosažení božskosti. Vědomí božskosti je postupná duchovní zkušenost.

12:8.16 (141.1) Čím jasněji září oduševnělá osobnost (Otec ve vesmíru, fragment potenciální duchovní osobnosti v jednotlivém tvorovi), tím větší je stín, vrhaný prostředníkem-myslí na svůj materiální oděv. V čase je lidské tělo stejně reálné jako mysl nebo duch, ale ve smrti mysl (identita) i duch přežívají, zatímco tělo ne. Kosmická realita může chybět ve zkušenosti osobnosti. A proto váš řecký řečnický obrat—o materiálním, jako o stínu reálnějších duchovních podstat—má opravdu filozofický smysl.

9. Osobní reality

12:9.1 (141.2) Duch je základní osobní realita ve vesmírech a osobnost je základ pro veškerou postupnou zkušenost s duchovní realitou. Každá fáze zkušenosti osobnosti na každé následné úrovni vesmírného postupu se hemží stopami, vedoucí k odhalení okouzlujících osobních realit. Opravdový osud člověka spočívá ve vytvoření nových a duchovních cílů a potom v reakci na kosmická vábení těchto vznešených cílů nemateriální hodnoty.

12:9.2 (141.3) Láska je tajemstvím blahodárného spojení mezi osobnostmi. Vy nemůžete opravdu poznat člověka na základě jediného kontaktu s ním. Vy nemůžete opravdu poznat hudbu prostřednictvím matematické dedukce, i když hudba je forma matematického rytmu. Telefonní číslo přidělené předplatiteli žádným způsobem neurčuje osobnost toho předplatitele, nebo nenaznačuje nic o jeho charakteru.

12:9.3 (141.4) Matematika, materiální věda jsou nepostradatelné pro inteligentní debatu o materiálních aspektech vesmíru, ale taková znalost není nutnou součástí vyššího pochopení skutečnosti, nebo pro osobní porozumění duchovním realitám. Nejenom v oblastech života, ale i ve světě fyzické energie je souhrn dvou nebo více věcí velmi často něco víc, než očekávaný výsledek jejich prostého spojení, nebo se od něho nějak odlišují. Celá matematická věda, celá filozofie, nebo vrcholná fyzika nebo chemie, by nemohly předpovědět nebo vědět, že výsledkem spojení dvou plynných atomů vodíku s jedním plynným atomem kyslíku bude nová a kvalitativně superaditivní substance—kapalná voda. Pochopení významu tohoto daného fyzikálně chemického jevu by mělo zabránit rozvoji materialistické filozofie a mechanistické kosmologie.

12:9.4 (141.5) Technická analýza neodhalí možnosti člověka nebo věci. Na příklad: voda se s úspěchem používá pro uhašení ohně. To, že voda uhasí oheň je skutečnost, se kterou se denně setkáváme, ale tuto vlastnost vody, by nikdy žádná analýza nemohla zjistit. Analýza zjistí, že voda je složena z vodíku a kyslíku; další zkoumání odhalí, že kyslík vlastně podporuje hoření a že vodík volně sám hoří.

12:9.5 (141.6) Vaše náboženství se stává pravdivým, protože se dostává z otrockého zajetí strachu a z područí pověry. Vaše filozofie usiluje o osvobození od dogmat a tradic. Vaše věda je zapletena do věky trvajícího sporu mezi pravdou a omylem, zatímco bojuje o vysvobození ze zajetí abstrakce, z otroctví matematiky a relativní slepoty mechanického materialismu.

12:9.6 (142.1) Smrtelný člověk má duchovní jádro. Mysl je osobně-energetický systém, existující okolo božského duchovního jádra a fungující v materiálním prostředí. Takový živý vztah osobní mysli a ducha vytváří vesmírný potenciál věčné osobnosti. Opravdové potíže, trvající zklamání, vážné neúspěchy, nebo nevyhnutelná smrt mohou přijít jenom potom, když sobecké pojetí se domnívá, že může úplně nahradit řídicí sílu duchovního jádra, a tím přeruší kosmický program identifikace osobnosti.

12:9.7 (142.2) [Představeno Zdokonalovatelem Moudrosti, zplnomocněným Věčně Moudrými Uversy.]

Kapitola 13

Posvátné sféry Ráje

13:0.1 (143.1) V prostoru mezi středním Ostrovem Ráj a nejvnitřnějšími planetárními okruhy Havony jsou umístěny tři menší okruhy speciálních sfér. Nejvnitřnější okruh se skládá ze sedmi tajných sfér Vesmírného Otce; druhá skupina je složena ze sedmi zářivých světů Věčného Syna; na vnějším okruhu je sedm obrovských sfér Nekonečného Ducha, výkonně-řídící centra Sedmi Hlavních Duchů.

13:0.2 (143.2) Tyto tři sedmisférové okruhy Otce, Syna a Ducha se vyznačují nepřekonatelnou velkolepostí a nepředstavitelnou nádherou. Také jejich materiál nebo fyzická konstrukce jsou takového druhu, který je pro vás neznámý. Každý okruh je z jiného materiálu a každý svět každého okruhu je odlišný, kromě sedmi světů Syna, které mají stejné fyzické složení. Všech dvacet jedna světů jsou nesmírně obrovské sféry a každá skupina sedmi světů je rozdílně zvěčněna. Pokud je nám známo, tak tyto sféry vždycky existovaly; jako i Ráj, ony jsou také věčné. Neexistuje žádný záznam ani tradice o jejich původu.

13:0.3 (143.3) Sedm tajných sfér Vesmírného Otce, kroužící kolem Ráje v těsné blízkosti věčného Ostrova, intenzivně odrážejí duchovní jas centrálního záření věčných Božstev, šíříce toto světlo božské nádhery celým Rájem a také na sedm okruhů Havony.

13:0.4 (143.4) Na sedmi posvátných světech Věčného Syna mají zřejmě původ neosobní energie duchovního záření. Žádná bytost nemůže pobývat na žádné z těchto sedmi zářivých sfér. Tyto světy osvětlují duchovní dokonalostí celý Ráj a Havonu a posílají ryzí duchovní světlo do sedmi supervesmírů. Tyto oslnivé sféry druhého okruhu také posílají svoje světlo (světlo

bez tepla) Ráji a miliardě světů sedmisférového okruhu středního vesmíru.

13:0.5 (143.5) Sedm světů Nekonečného Ducha je obydleno Sedmi Hlavními Duchy, kteří řídí osudy sedmi supervesmírů a posílají do těchto tvoření času a prostoru duchovní světlo Třetí Osoby Božstva. A celá Havona, ale ne Ostrov Ráj, je zalévána těmito oduševňujícími vlivy.

13:0.6 (143.6) Ačkoliv světy Otce jsou sférami dosažení konečného statusu pro všechny osobnosti obdařené fragmentem Otce, toto není jejich výhradní funkce. Na těchto světech pobývá mnoho různých druhů bytostí a tvorů, nejenom osobnosti. Každý svět na okruhu Otce a na okruhu Syna má rozdílné druhy trvalých obyvatel, ale my si myslíme, že světy Syna jsou obydleny jednotným druhem tvorů, které se liší od osobitých bytostí. Fragmenty Otce se řadí mezi rodilé obyvatele Diviningtonu; ostatní druhy trvalých obyvatel vám nejsou odhaleny.

13:0.7 (143.7) Dvacet jedna družic Ráje slouží mnoha účelům ve středním vesmíru i v supervesmírech, které nejsou odhaleny v tomto vyprávění. Vy jste schopni pochopit jen velmi málo o životě na těchto sférách, takže nemůžete doufat, že získáte něco, co by se podobalo ucelenému pohledu na ně, ať už se jedná o jejich podstatu nebo funkci; probíhají tam tisíce činností, která vám nejsou odhaleny. Těchto dvacet jedna sfér obsahuje potenciál fungování hlavního vesmíru. Tyto kapitoly poskytují pouze letmý pohled na určité vymezené činnosti, týkající se současné vesmírné epochy velkého vesmíru—lépe řečeno, jednoho ze sedmi sektorů velkého vesmíru.

1. Sedm posvátných světů Otce

13:1.1 (144.1) Otcův okruh sfér posvátného života obsahuje jediná skrytá tajemství osobnosti ve vesmíru vesmírů. Tyto družice Ráje, tři nejvnitřnější okruhy, jsou jedinými zakázanými oblastmi ve vztahu k osobnosti ve středním vesmíru. Dolní Ráj a světy Syna jsou podobně uzavřeny pro osobnosti, ale žádná z těchto oblastí se osobnosti přímo netýká.

13:1.2 (144.2) Rajské světy Otce jsou řízeny nejvyšším řádem Stálých Synů Trojice—Trinitizovaní Důvěrníci Svrchovanosti. O těchto světech mohu říci velmi málo; o jejich rozmanitých činnostech mohu říci ještě méně. Takové informace jsou záležitostí pouze těch bytostí, které na nich působí a z nichž se vydávají na svoje cesty. Ačkoliv jsem částečně obeznámený se šesti těmito neobyčejnými světy, nikdy jsem nenavštívil Divinington; tento svět je pro mě zcela zakázán.

13:1.3 (144.3) Jeden z důvodů tajnosti těchto světů je to, že každá z těchto duchovních sfér má svoji specifickou podobu, nebo projev Božstev, tvořící Rajskou Trojici; není to osobnost, ale pouze unikátní přítomnost Božskosti, kterou si mohou uvědomit a pochopit tyto pozoruhodné skupiny inteligentních tvorů, kteří žijí trvale na této ojedinělé sféře, nebo mají na ni povolen přístup. Trinitizovaní Důvěrníci Svrchovanosti jsou osobními zástupci těchto specializovaných a neosobních přítomností Božskosti. Důvěrníci Svrchovanosti jsou vysoce osobitými bytostmi, výborně obdařeny a skvěle přizpůsobeny pro svoji vznešenou a náročnou práci.

13:1.4 (144.4) 1. Divinington. Tento svět je, v unikátním smysle, „lůno Otce“, sféra osobního spojení Vesmírného Otce, kde se specificky projevuje jeho božskost. Divinington je Rajské shromaždiště Ladičů Myšlení, ale je také domovem různých

jiných tvorů, osobností a dalších bytostí, mající původ ve Vesmírném Otci. Kromě Věčného Syna, mnoho jiných osobností vzniklo přímo v důsledku samostatných činů Vesmírného Otce. V tomto bydlišti působí a přátelí se pouze fragmenty Otce a ty osobnosti a ostatní bytosti, které mají svůj původ přímo a výlučně ve Vesmírném Otci.

13:1.5 (144.5) Tajemství Diviningtonu zahrnují záhadu poskytování a poslání Ladičů Myšlení. Jejich podstata, původ a způsob jejich spojení s málo vyvinutými tvory evolučních světů je tajemstvím této sféry Ráje. Tyto úžasné procesy se osobně nás ostatních netýkají a proto Božstva považují za vhodné neinformovat nás úplně o některých rysech této významné a božské služby. Pokud přijdeme do styku s touto fází božské činnosti, jsou nám povoleny veškeré informace o těchto procesech, ale pokud se jedná o podrobné detaily tohoto význačného poslání, nejsme plně informováni.

13:1.6 (145.1) Tato sféra také ukrývá tajemství podstaty, účelu a činností všech ostatních forem fragmentů Otce, Gravitačních Poslů a velkého množství dalších bytostí, které vám nejsou odhaleny. Je velmi pravděpodobné, že ty pravdy, týkající se Diviningtonu, které jsou mně odepřeny, kdyby mně byly odhaleny, pouze by mně zmátly a ztížily by moji současnou práci a také je možné to, že jsou nad rámec chápání bytostí mého řádu.

13:1.7 (145.2) 2. Sonarington. Tato sféra je „lůno Syna“, osobní přijímací svět Věčného Syna. Je to hlavní středisko Ráje pro sestupné a vzestupné Syny Boží, kteří byli schváleni a přijati s konečnou platností. Tento svět je Rajským domovem pro všechny Syny Věčného Syna a jemu rovnocenných a

přidružených Synů. S tímto nebeským příbytkem jsou spojeny početné řády božského synovství, které nebyly odhaleny smrtelníkům, protože se neúčastní uskutečňování záměrů vzestupného programu lidského duchovního postupu přes vesmíry do Ráje.

13:1.8 (145.3) Tajemství Sonaringtonu zahrnují záhadu inkarnace božských Synů. Když se Syn Boží stane Synem Člověka, je doslova zrozen z ženy, tak jak se to stalo na vašem světě před devatenácti stoletími, je to univerzální záhada. Tato záhada se děje ustavičně ve všech vesmírech a je to tajemstvím božského synovství Sonaringtonu. Ladiči Myšlení jsou tajemstvím Boha-Otce. Inkarnace božských Synů je tajemstvím Boha-Syna; toto tajemství je ukryto v sedmém sektoru Sonaringtonu, což je oblast, do které nemá nikdo přístup, kromě těch, kteří osobně prožili tuto unikátní zkušenost. Vy jste byli obeznámeni pouze s těmi fázemi inkarnace, týkající se vaší vzestupné dráhy. Existuje mnoho dalších fází záhadné inkarnace Rajských Synů neodhalených typů, kteří plní svá vesmírná poslání, která vám nebyla odhalena. A ještě existují další záhady Sonaringtonu.

13:1.9 (145.4) 3. SPIRITINGTON. Tento svět je „lůno Ducha“, Rajský domov vyšších bytostí, které výhradně zastupují Nekonečného Ducha. Tady se shromažďuje Sedm Hlavních Duchů a někteří z jejich potomků ze všech vesmírů. V tomto nebeském příbytku je možno také zastihnout početné neodhalené řády duchovních osobností, bytostí určených k rozmanitým činnostem ve vesmíru, které nemají spojitost s plány povznesení smrtelných tvorů času na Rajské úrovni věčnosti.

13:1.10 (145.5) Tajemství Spiritingtonu zahrnují neproniknutelné záhady reflexe. My vám řekneme o rozsáhlém a univerzálním jevu reflexe mnohem podrobněji, protože působí v hlavních řídících centrech světů supervesmírů, ale nikdy vám tento jev nevysvětlíme úplně, poněvadž my mu plně nerozumíme. My chápeme hodně, opravdu hodně, ale mnoho základních detailů je nám stále záhadou. Reflexe je tajemstvím Boha-Ducha. Vy jste byli poučeni o funkcích reflexe v souvislosti se vzestupným programem přežití smrtelníků a reflexe takto působí, ale reflexe je také nepostradatelným rysem jiných četných aspektů vesmírné činnosti. Tento dar Nekonečného Ducha je rovněž využíván pro jiné možnosti, než jenom pro shromažďování znalostí a šíření informací. A existují další záhady Spiritingtonu.

13:1.11 (145.6) 4. Vicegerington. Tato planeta je „lůno Otce a Syna“ a je tajemnou sférou určitých neodhalených bytostí, které mají svůj původ v činech Otce a Syna. Zde má také Rajský domov mnoho zvelebených bytostí složitého původu, jejichž vznik je komplikovaný kvůli velkému množství metod, používaných v sedmi supervesmírech. Na tomto světě se shromažďuje mnoho skupin bytostí, jejichž totožnost nebyla odhalena smrtelníkům Urantie.

13:1.12 (146.1) Tajemství Vicegeringtonu zahrnují záhady trinitizování a trinitizování je tajemstvím k oprávnění zastupovat Trojici, působit jako zástupce Boha. Právo zastupovat Trojici přísluší pouze těm bytostem, odhalených či neodhalených, které jsou trinitizovány, stvořeny, vzniknuty nebo zvěčněny kterýmikoliv dvěma, nebo všemi třemi osobami Rajské Trojice. Osobnosti, které byly přivedeny k životu aktem

trinitizování určitých typů zvelebených tvorů, nepředstavují nic víc, než koncepční potenciál, uvolněný při tomto trinitizování, ačkoliv takové tvorové mohou vystoupit do náruče Božstva po cestě, která je otevřena tvorům jejich typu.

13:1.13 (146.2) Netrinitizované bytosti nerozumí plně metodě trinitizování jak dvěma, nebo třemi Tvořiteli, nebo určitými tvory. Vy nikdy neporozumíte plně tomuto jevu, ledaže ve velmi vzdálené budoucnosti na vaší zvelebené životní pouti projdete úspěšně tímto dobrodružstvím, protože jinak vám budou tajemství Vicegeringtonu stále zakázány. Já dokonale znám a stejně tak dokonale a nedotknutelně chráním tajemství mého původu a osudu.

13:1.14 (146.3) Existují ještě další formy a fáze trinitizování, které nebyly lidem na Urantii představeny a osobní aspekty těchto postupů jsou náležitě chráněny v tajném sektoru Vicegeringtonu.

13:1.15 (146.4) 5. Solitarington. Tento svět je „lůno Otce a Ducha“ a je shromaždištěm obrovského množství nádherných neodhalených bytostí, majících původ ve společných činech Vesmírného Otce a Nekonečného Ducha; bytosti, které kromě vrozených vlastností Ducha, mají v sobě rysy Otce.

13:1.16 (146.5) Tato sféra je také domovem Osamělých Poslů a jiných osobností superandělských řádů. Vy víte velmi málo o těchto bytostech; existuje obrovské množství řádů, které nebyly na Urantii odhaleny. Přestože tyto řády sídlí trvale na pátém světě, neznamena to, že Otec měl cokoli společného se vznikem Osamělých Poslů nebo jejich superandělských společníků, ale v této vesmírné epoše řídí jejich činnost. V průběhu současné

vesmírné epochy je také tato oblast místem pobytu Vesmírných Upravovatelů Energie.

13:1.17 (146.6) Existuje mnoho dalších doplňujících řádů duchovních osobností— bytostí, které jsou neznámé smrtelnému člověku a které se dívají na Solitarington jako na svoji Rajskou domovskou sféru. Je třeba si pamatovat, že všechny sektory a úrovně vesmírných činností mají právě tak plnou podporu duchovních podporovatelů, jako má svět v případě pomoci smrtelnému člověku dosáhnou svého božského osudu v Ráji.

13:1.18 (146.7) Tajemství Solitaringtonu. Kromě určitých záhad trinitizování, tento svět ukrývá tajemství osobního vztahu Nekonečného Ducha s některými vyššími potomky Třetího Zdroje a Středu. Tady na Solitaringtonu jsou skryty záhady důvěrného spojení velkého množství neodhalených řádů s duchy Otce, Syna a Ducha, s trojitým duchem Trojice a s duchy Nejvyššího, Konečného a Nejvyššího-Konečného.

13:1.19 (146.8) 6. Seraphington. Tato sféra je „lůno Syna a Ducha“ a je domovským světem nesmírného množství neodhalených bytostí, které byly vytvořeny Synem a Duchem. Tato sféra je rovněž určeným domovem pro všechny ty armády pomáhajících a pečujících andělů, včetně supernafimů, sekunafimů a serafů. Ve středním a ve vnějších vesmírech slouží také mnoho řádů nádherných duchů, kteří nejsou „pomáhající duchové pro ty, kteří zdědí spasení.“ Všichni tyto duchovní pracovníci na všech úrovních a světech vesmírných činností pohlíží na Seraphington jako na svůj Rajský domov.

13:1.20 (147.1) Tajemství Seraphingtonu zahrnují trojitou záhadu, z nichž se mohu zmínit pouze o jedné—záhada serafské

přepravy. Schopnost rozmanitých řádů serafů a příbuzných duchovních bytostí zabalit do svých duchovních forem všechny řády nemateriálních osobností a přepravovat je na velmi dlouhých meziplanetárních cestách je tajemstvím, které je uzamčeno v duchovních sektorech Seraphingtonu. Převážní serafové znají toto tajemství, ale nesdělují ho nám ostatním, nebo ho asi sdělovat nemohou. Další tajemství Seraphingtonu se týkají osobních zkušeností těch typů duchovních pečovatelů, kteří nebyli ještě odhaleni smrtelníkům. A my se zdržíme povídání o tajemstvích těchto bytostí, které jsou s vámi úzce spjaty, protože vy jste velmi blízko pochopit tyto druhy bytí a představit vám i jenom část našich znalostí takových jevů, by se podobalo zradě důvěry, která nám byla dána.

13:1.21 (147.2) 7. Ascendington. Tento unikátní svět je „lůno Otce, Syna a Ducha,“ shromaždiště zestupných tvorů prostoru a přijímací sféra poutníků času, kteří procházejí přes vesmír Havona na jejich cestě do Ráje. Ascendington je skutečným Rajským domovem vzestupných duší času a prostoru než získají status Ráje. Vy smrtelníci budete trávit většinu vašich havonských „dovolených“ na Ascendingtonu. Během vašeho života v Havoně bude pro vás znamenat Ascendington to, co pro vás byli podporovatelé relaxace během vašeho vzestupu lokálním vesmírem a supervesmírem. Tady budete zapojeni do tisíců aktivit, které jsou nad možnostmi lidské představivosti. Tak, jako i na každém předchozím vyšším stupni vzestupu směrem k Bohu, tak i zde vaše lidská podstata vstoupí do nových vztahů s vaší božskou podstatou.

13:1.22 (147.3) Tajemství Ascendingtonu zahrnují záhadu postupného a zaručeného růstu duchovního a potenciálního

nesmrtelného duplikátu charakteru a identity v materiální a smrtelné mysli. Tento jev—evoluce nesmrtelné duše v mysli smrtelného a materiálního tvora je jednou z nejsložitějších záhad ve vesmírech..

^{13:1.23 (147.4)} Vy nikdy plně nepochopíte tuto záhadnou přeměnu, dokud nedosáhnete Ascendington. A to je právě to, proč celý Ascendington bude otevřený vašemu udivujícímu pohledu. Sedmá část Ascendingtonu je mně zakázána—ten sektor, týkající se právě tohoto tajemství, které je (nebo bude) výhradní zkušeností a vlastnictvím bytostí vašeho typu. Tato zkušenost náleží vašemu řádu lidské existence. Bytosti mého řádu se přímo nezúčastňují těchto proměn. Proto je pro mně tento sektor zakázán a vám bude nakonec odhalen. Ale dokonce i potom, až vám bude odhalen, tak z nějakého důvodu zůstane navždy vaším tajemstvím. Vy to neodhalíte ani nám, ani žádnému jinému řádu bytostí. My víme o věčném spojení božského Ladiče Myšlení a nesmrtelné duše lidského původu, ale pro vzestupné konečné je tato daná zkušenost absolutní realitou.

2. Vztahy Otce ke světům

^{13:2.1 (147.5)} Tyto domovské světy, ve kterých žijí rozmanité řády duchovních bytostí jsou nesmírně obrovské a pozoruhodné sféry a jejich nesrovnatelná krása a jedinečné nádhera se vyrovnají Ráji. Jsou to světy, které jsou místem shromažďování, jsou to sféry opětného sjednocování a místa trvalých kosmických adres. Vy, jako koneční, budete mít trvalé bydliště v Ráji, ale v Ascendingtonu budete mít stále vaši domovskou adresu, dokonce i tehdy, když budete sloužit ve vnějším prostoru. V průběhu celé věčnosti budete považovat

Ascendington za váš domov, plný citových vzpomínek a krásných zážitků. Když se stanete duchovní bytostí sedmého stupně, pravděpodobně se vzdáte vašeho trvalého statusu v Ráji.

13:2.2 (148.1) Jestliže vnější vesmíry jsou v procesu formování, jestliže mají být obydleny tvory času s vzestupným potenciálem, potom my usuzujeme, že tyto děti budoucnosti budou také pohlížet na Ascendington jako na svůj Rajský domovský svět.

13:2.3 (148.2) Ascendington je jedinou posvátnou sférou, které bude neomezeně otevřena pro vaše prozkoumání jako novému příchozímu do Ráje. Vicegerington je jedinou posvátnou sférou, která je zcela a neomezeně otevřena mému prozkoumání. Ačkoliv tajemství Vicegeringtonu se vztahují k mému původu, v této současné vesmírné epoše ho nepovažuji za svůj domov. Bytosti mající původ v Trojici a trinitizované bytosti nejsou stejné.

13:2.4 (148.3) Bytosti, mající původ v Trojici, nežijí stále na světech Otce; ony mají své samostatné domovy na Ostrově Ráj v blízkém sousedství Nejsvatější Sféry. Často se objevují na Ascendingtonu, „v lůně Otce-Syna-Ducha,“ kde se seznamují se svými bratry, kteří vystoupili na tuto úroveň z nevyvinutých světů prostoru.

13:2.5 (148.4) Vy byste mohli předpokládat, že Synové Tvořitelé, bytosti mající původ ve spojení Otce a Syna, považují Vicegerington za svůj domov, ale v této vesmírné epoše působení Boha Sedmidílného tomu tak není. Je mnoho dalších nejasností, které pro vás budou složité a určitě se setkáte s

řadou otázek při vaší snaze pochopit tyto věci, které jsou tak blízko Ráje. Ani se vám nemůže podařit tyto otázky vysvětlit, vy víte tak málo. A kdyby jste věděli víc o světech Otce, tak by jste se prostě setkávali ještě s více otázkami, dokud by jste se o nich nedozvěděli všechno. Status na každém z těchto tajemných světů se získává jak službou, tak i podstatou původu a následné vesmírné epochy mohou a také přerozdělí některé kategorie bytostí.

13:2.6 (148.5) Světy vnitřního okruhu jsou opravdu více světy bratrství, nebo statutárními světy, nežli skutečnými obytnými sférami. Smrtelníci získají určitý status na každém z těchto světů Otce, s výjimkou jednoho. Na příklad: Když vy smrtelníci dosáhnete Havony, máte zajištěno povolení na Ascendington, kde jste velmi vítáni, ale není vám dovoleno navštívit ostatních šest posvátných světů. Po ukončení vaší cesty přes systémy Ráje a po vašem přijetí do Sborů Konečnosti, získáte povolení do Sonaringtonu, protože jste nejenom syny Božími a také vzestupnými bytostmi—a vy jste dokonce víc. Ale vždycky bude zůstat jedna sedmina Sonaringtonu, sektor, ukrývající tajemství inkarnace božských Synů, na který nebude mít přístup a nepoznáte ho. Tato tajemství nebudou nikdy odhalena vzestupným synům Boha.

13:2.7 (148.6) Nakonec získáte přímý vstup do Ascendingtonu a podmíněný vstup do ostatních sfér Otce, s výjimkou Diviningtonu. Ale i když máte uděleno povolení navštívit dalších pět tajných sfér, poté když se stanete konečným, nebude vám dovoleno navštívit všechny sektory těchto světů. Rovněž vám nebude povoleno přistát na březích Diviningtonu, „lůnu Otce“, i když budete určitě nejednou stát po „pravé ruce“ Otce.

V průběhu celé věčnosti nikdy nevznikne nutnost pro vaši přítomnost na světě Ladičů Myšlení.

13:2.8 (149.1) Tyto shromažďovací světy duchovního života jsou zakázaným územím do té míry, že jsme byli požádáni nevyjednávat vstup do těch oblastí těchto sfér, které jsou zcela za hranicemi našich zkušeností. Můžete se dokonce stát tvorem tak dokonalým, jako je Vesmírný Otec dokonalý ve své božskosti, ale nemůžete poznat všechna empirická tajemství všech ostatních řádů vesmírných osobností. Když Tvořitele a jeho stvoření spojuje empirické osobní tajemství, Tvořitel zachová toto tajemství ve věčné tajnosti.

13:2.9 (149.2) Předpokládá se, že všechna tato tajemství jsou známa kolektivnímu orgánu Trinitizovaných Důvěrníků Svrchovanosti. Tyto bytosti jsou dobře známy pouze těmiskupinám, které žijí v jejich speciálních světech; jsou velmi málo pochopitelní jinými řády bytostí. Až dosáhnete Ráje, poznáte a budete nadšeně milovat deset Tajemství Svrchovanosti, které řídí Ascendington. Kromě Diviningtonu, vy také dosáhnete dílčího pochopení Tajemství Svrchovanosti na ostatních světech Otce, ačkoliv ne tak dokonale jako na Ascendingtonu.

13:2.10 (149.3) Trinitizovaní Důvěrníci Svrchovanosti, tak jak může jejich jméno naznačovat, jsou spříznění s Nejvyšším; podobně jsou oni spříznění s Konečným a s budoucím Nejvyšším-Konečným. Tito Důvěrníci Svrchovanosti jsou tajemstvím Nejvyššího a také tajemstvím Konečného, dokonce i tajemstvím Nejvyššího-Konečného.

3. Posvátné světy Věčného Syna

13:3.1 (149.4) Sedm zářících sfér Věčného Syna jsou světy sedmi fází ryze duchovní existence. Tyto zářivé prstence jsou zdrojem trojitého světla Ráje a Havony; jejich účinek je z větší části, ale ne zcela, omezen na střední vesmír.

13:3.2 (149.5) Na těchto družicích Ráje není přítomná osobnost; proto je jen málo informací, týkajících se těchto ryze duchovních příbytků, které mohou být poskytnuty smrtelné a materiální osobnosti. My se učíme, že tyto světy se hemží jiným životem, než osobním—neosobními bytostmi Věčného Syna. My se domníváme, že tyto entity jsou shromažďovány za účelem služby v plánovaných nových vesmírech vnějšího prostoru. Filozofové Ráje tvrdí, že každý nový Rajský cyklus, asi dvě miliardy let urantijského času, je svědkem vytvoření dalších doplňujících zásob těchto řádů na tajných světech Věčného Syna.

13:3.3 (149.6) Pokud já jsem informovaný, žádná osobnost nebyla nikdy na žádné z těchto sfér Věčného Syna. V celém průběhu mé dlouhé zkušenosti v Ráji a mimo něj, jsem nikdy nebyl určen k návštěvě některého z těchto světů. Dokonce osobnosti spoluvytvořené Věčným Synem nenavštěvují tyto světy. My usuzujeme, že všechny typy neosobních duchů—bez ohledu na původ—jsou přijímány v těchto duchovních domovech. I když já jsem osoba a mám duchovní podobu, není pochyby, že by se mně tento svět jevil prázdný a opuštěný, kdyby mně bylo dovoleno ho navštívit. Vyšší duchovní osobnosti nemají sklon hledat uspokojení v neúčelné zvědavosti; v naprosto neužitečném dobrodružství. Pořád je kolem spousta velmi poutavých a smysluplných dobrodružství, které nedovolí vývoj jakéhokoliv zájmu o tyto zbytečnosti a nereálnosti..

4. Světy Nekonečného Ducha

13:4.1 (149.7) Mezi vnitřním okruhem Havony a zářivými sférami Věčného Syna se otáčí sedm okruhů Nekonečného Ducha. Tyto světy jsou obydleny potomstvem Nekonečného Ducha, trinitizovanými syny zvelebených stvořených osobností a jinými typy neodhalených bytostí, které se zabývají aktivním řízením četných projektů v různých oblastech vesmírných činností.

13:4.2 (150.1) Sedm Hlavních Duchů jsou nejvyššími a rozhodujícími představiteli Nekonečného Ducha. Oni mají svá osobní stanoviště, jejich energetická ohniska, na obvodu Ráje, ale všechny jejich činnosti, týkající se vedení a řízení velkého vesmíru, jsou prováděny na těchto sedmi speciálních výkonných sférách Nekonečného Ducha. Sedm Hlavních Duchů jsou ve skutečnosti mechanismem pro vyváženost mysli a ducha ve vesmíru vesmírů, všeobsahující, všeobklopující a všekoordinující centrální síla.

13:4.3 (150.2) Z těchto sedmi speciálních sfér Hlavní Duchové ovládají rovnováhu a stabilizaci okruhů kosmické mysli ve velkém vesmíru. Oni mají také co dočinění s rozdílným duchovním postojem a přítomností Božstev po celém velkém vesmíru. Fyzické reakce jsou jednotné, neměnné a vždy okamžité a automatické. Ale empirická duchovní přítomnost závisí na základních podmínkách nebo stavech duchovní vnímavosti, vlastní individuálním myslím světů.

13:4.4 (150.3) Fyzický vliv, přítomnost a působení se nemění ve všech vesmírech, malých nebo velkých. Odlišujícím faktorem duchovní přítomnosti, nebo reakce na ni, je rozdílný stupeň

poznání a vnímání tvorů svobodné vůle. Zatímco duchovní přítomnost absolutního a existenciálního Božstva není v žádném případě jakkoliv ovlivněna loajálními nebo neloajálními postoji ze strany stvořených bytostí, současně je pravdou, že působící přítomnost subabsolutního a empirického Božstva je určitě a okamžitě ovlivněna rozhodnutími, volbami a svobodnými postoji takových stvořených konečných bytostí—loajalitou a oddaností individuální bytosti, planety, soustavy, souhvězdí nebo vesmíru. Ale tato duchovní přítomnost božskosti není ani náladová, ani svévolná; její empirické rozdílnosti spočívají v tom, že osobití tvorové jsou obdařeni svobodnou vůlí.

13:4.5 (150.4) Určovatel rozdílnosti duchovní přítomnosti žije ve vašich vlastních srdcích a myslích a spočívá ve způsobu vašeho vlastního výběru, v rozhodování vašich myslí a ve vymezování vašich vlastních vůlí. Tato rozdílnost je vrozená ve svobodomyšlných reakcích inteligentních osobitých bytostí, pro které Vesmírný Otec určil, že budou používat tuto svobodu volby. A Božstva vždy spolehlivě reagují na potřeby svých duchů, uspokojují a vyhovují podmínkám a požadavkům rozdílných voleb tvora, někdy poskytují více své přítomnosti v reakci na upřímnou žádost a jindy se stáhnou zpět, když se jejich tvorové rozhodnou jiným způsobem použít jejich božskou darovanou svobodu rozhodování. A takto se duch božskosti stává pokorně poslušný rozhodnutím bytostí ve světech tvorů.

13:4.6 (150.5) Ve skutečnosti jsou výkonné příbytky Sedmi Hlavních Duchů Rajskými řídicími centry sedmi supervesmírů a jejich odpovídajících segmentů ve vnějším prostoru. Každý Hlavní

Duch řídí jeden supervesmír a každý z těchto sedmi světů je výlučně přidělen jednomu z Hlavních Duchů. Mimo Ráj neexistuje žádný stupeň řízení sedmi supervesmírů, který by se nezajišťoval na těchto výkonných světech. Tyto světy nejsou tak výsadní jako sféry Otce a sféry Syna a ačkoliv povolení k pobytu je omezeno na rodilé bytosti a na ty, kteří tady pracují, tyto řídící planety jsou vždy volně přístupné všem bytostem, které je chtějí navštívit a které ovládají potřebné dopravní prostředky.

13:4.7 (151.1) Pro mně jsou tyto výkonné světy těmi nejzajímavějšími a nejpoutavějšími místy za hranicemi Ráje. Neexistuje žádné jiné místo v celém širokém vesmíru, kde je možno pozorovat tolik různých činností, zahrnujících tak velké množství odlišných živých bytostí, které řídí procesy na tolika rozmanitých úrovních a které jsou současně materiální, intelektuální a duchovní. Když dostanu povolení pro uvolnění ze služby na určitý čas a když jsem náhodou v Ráji, nebo v Havoně, tak obvykle směřuji na jeden z těchto rušných světů Sedmi Hlavních Duchů, abych tam inspiroval svoji mysl podívanou na iniciativu, zanícení, oddanost, moudrost a účinnost. Nikde jinde nemůžu pozorovat takové úžasné propojení výkonnosti osobnosti na všech sedmi úrovních vesmírné reality. A pokaždé jsem povzbuzen činnostmi těch, kteří vědí velmi dobře jak vykonávat svoji práci a kteří se ze své práce dokonale radují.

13:4.8 (151.2) [Představeno Zdokonalovatelem Moudrosti, zplnomocněným pro tuto činnost Věčně Moudrými Uversy.]

Kapitola 14

Střední a Božský vesmír

14:0.1 (152.1) Dokonalý a božský vesmír se rozkládá ve středu všeho tvoření; je to věčné jádro, kolem kterého se otáčejí obrovská tvoření času a prostoru. Ráj je gigantický střední Ostrov absolutní stability, který nehybně spočívá v samém srdci velkolepého věčného vesmíru. Toto centrální planetární uskupení se nazývá Havona a je velmi daleko od lokálního vesmíru Nebadon. Havona má nesmírně obrovské rozměry a téměř neuvěřitelnou hmotnost a skládá se z jedné miliardy sfér nepředstavitelné krásy a oslňující nádhery, ale opravdový význam tohoto velmi rozsáhlého tvoření je skutečně nad možnostmi chápání lidské mysli.

14:0.2 (152.2) Havona je jediným ustáleným, dokonalým a ukončeným seskupením světů. Toto je bezvýhradně vytvořený a dokonalý vesmír; není to evoluční proces. Toto je věčné jádro dokonalosti, kolem kterého víří nekonečná procesí vesmírů, která jsou součástí fantastického evolučního experimentu, odvážného dobrodružství Božích Synů Tvořitelů, kteří se snaží okopírovat v čase a rozmnožit v prostoru modelový vesmír, ideál kompletnosti, nejvyšší konečnosti, vrcholné reality a věčné dokonalosti.

1. Systém Ráj-Havona

14:1.1 (152.3) Od okraje Ráje k vnitřním hranicím sedmi supervesmírů existuje těchto následujících sedm podmínek a pohybů prostoru:

14:1.2 (152.4) 1. Nehybné zóny středního prostoru, dotýkající se Ráje.

14:1.3 (152.5) 2. Tři okruhy Ráje, otáčející se ve směru hodinových ručiček a sedm okruhů Havony.

14:1.4 (152.6) 3. Částečně nehybná prostorová zóna, oddělující okruhy Havony od černých gravitačních těles středního vesmíru.

14:1.5 (152.7) 4. Vnitřní pásmo černých gravitačních těles, pohybujících se proti směru hodinových ručiček.

14:1.6 (152.8) 5. Druhá unikátní prostorová zóna, rozdělující dvě prostorové dráhy černých gravitačních těles.

14:1.7 (152.9) 6. Vnější pásmo černých gravitačních těles, otáčejících se okolo Ráje ve směru hodinových ručiček.

14:1.8 (152.10) 7. Třetí prostorová zóna—částečně nehybná zóna—oddělující vnější pásmo černých gravitačních těles od nejvnitřnějších okruhů sedmi supervesmírů.

14:1.9 (152.11) Miliarda světů Havony je organizována v sedmi soustředných okruzích, které bezprostředně obklopují tři okruhy družic Ráje. Více, než třicet pět milionů světů se nachází v nejvnitřnějším okruhu Havony a přes dvě stě čtyřicet pět milionů světů ve vnějším okruhu, přičemž jejich počet se úměrně mění. Každý okruh je jiný, ale všechny jsou v dokonalé harmonii a jsou znamenitě organizované. Každý z nich je prostoupen osobitým zástupcem Nekonečného Ducha, jedním ze sedmi Duchů Okruhů. Kromě jiných činností, tento neosobní Duch koordinuje řízení nebeských záležitostí celého okruhu.

14:1.10 (153.1) Planetární okruhy Havony se nepřekrývají; jejich světy následují jeden druhého v uspořádaném lineárním procesí. Střední vesmír se otáčí kolem nehybného Ostrova Ráj v jedné gigantické rovině, skládající se z deseti soustředných stabilizovaných útvarů—tři okruhů Rajských sfér a sedmi okruhů, zahrnující světy Havony. Z fyzického pohledu jsou okruhy Havony a Ráje všechny jeden celek a stejný systém; jejich rozlišení existuje pouze mezi funkčním a administrativním zaměřením.

14:1.11 (153.2) Čas se v Ráji nesleduje; posloupnost po sobě jdoucích událostí je vrozena v pojetí těch, kteří mají svůj původ na středním Ostrově. Čas je ale důležitý pro okruhy Havony a pro početné bytosti nebeského i pozemského původu, které se na okruzích zdržují. Každý svět Havony má svůj vlastní lokální čas, stanovený svým okruhem. Všechny světy v daném okruhu mají stejně dlouhý rok, protože se rovnoměrně otáčejí okolo Ráje a délka trvání těchto planetárních roků se snižuje od nejvzdálenějšího okruhu k nejvnitřnějšímu.

14:1.12 (153.3) Kromě okruhového času Havony, existuje standardní den systému Ráj-Havona a jiná časová určení, která jsou stanovena a vydávána ze sedmi Rajských družic Nekonečného Ducha. Standardní den systému Ráj-Havona je odvozen od doby, kterou potřebují planetární příbytky prvního, nebo vnitřního okruhu Havony pro vykonání jednoho otočení okolo Ostrova Ráje; a třebaže jejich rychlost je obrovská, kvůli jejich poloze mezi černými gravitačními tělesy a gigantickým Rájem, je zapotřebí téměř jednoho tisíce let, aby tyto sféry vykonaly svůj okruh. Vy jste nevědomky četli pravdu, kdy vaše oči spočinuly na prohlášení: „Tisíc let je jako den před Bohem,

jako stráž v noci.“ Jeden den systému Ráj-Havona je pouze o sedm minut, tři a jednu osminu vteřiny kratší, než jeden tisíc let současného kalendářního roku Urantie.

14:1.13 (153.4) Tento den systému Ráj-Havona je standardní časovou mírou pro sedm supervesmírů, i když každý z nich si udržuje svůj vlastní interní standardní čas.

14:1.14 (153.5) Na okrajích tohoto rozsáhlého středního vesmíru, ve velké vzdálenosti za sedmým pásmem světů Havony, se otáčí neuvěřitelně velké množství obrovských černých gravitačních těles. V mnoha aspektech se tyto obrovité černé masy vůbec nepodobají jiným vesmírným tělesům; dokonce se výrazně liší i tvarem. Tato černá gravitační tělesa neodrážejí světlo a ani ho nepohlcují; nereagují na světlo fyzické energie a obklopují a zakrývají Havonu tak dokonale, jako by ji ukrývaly před pohledem i z těch blízkých obydlených vesmírů časoprostoru.

14:1.15 (153.6) Rozlehlé pásmo černých gravitačních těles je rozděleno do dvou rovnoměrných eliptických okruhů unikátním proniknutím prostoru. Vnitřní pásmo se otáčí proti směru hodinových ručiček; vnější se otáčí ve směru hodinových ručiček. Tyto protichůdné směry otáčení, ve spojení s mimořádnou hmotností černých těles, vyrovnávají gravitační vlny Havony tak, že učinily střední vesmír fyzicky vyváženým a dokonale stabilizovaným světem.

14:1.16 (153.7) Vnitřní procesí černých gravitačních těles je uspořádáno do tubulárního tvaru a skládá se ze tří kruhových uskupení. Příčný řez tímto okruhem by ukázal tři soustředné kruhy přibližně stejné hutnosti. Vnější okruh černých těles je uspořádán svisle a je tisíckrát vyšší než vnitřní okruh.

Vertikální průměr vnějšího okruhu je padesáti tisíckrát větší než horizontální průměr.

14:1.17 (154.1) Rozdělující prostor, který existuje mezi těmito dvěma okruhy gravitačních těles je unikátní v tom smyslu, že nic podobného není možno nalézt jinde v celém rozsáhlém vesmíru. Tato zóna se vyznačuje enormními vlnitými pohyby od shora dolů a je prostoupena kolosálními energetickými aktivitami neznámého druhu.

14:1.18 (154.2) Podle našeho názoru, budoucí evoluce vnějších úrovní prostoru se nebude vůbec vyznačovat černými gravitačními tělesy; my považujeme tato protichůdná procesí obrovských vyrovnávajících gravitačních těles za ojedinělá v celém hlavním vesmíru.

2. Struktura Havony

14:2.1 (154.3) Duchovní bytosti nebydlí v mlhovinovém prostoru; ony neobývají éterické světy; ony sídlí na skutečných sférách materiální podstaty, na stejných světech, na kterých žijí smrtelníci. Světy Havony jsou skutečné a opravdové, ačkoliv jejich základní hmota se liší od materiálního uspořádání planet sedmi supervesmírů.

14:2.2 (154.4) Fyzické prostředí Havony představuje druh energetického uspořádání, které se radikálně liší od všech běžných energetických systémů v evolučních vesmírech prostoru. Energie Havony jsou trojdílné; supervesmírné útvary energie-hmoty obsahují dvojdílný energický náboj, i když jedna forma energie existuje v negativních a pozitivních fázích. Tvoření středního vesmíru je trojdílné (Trojice); tvoření

lokálního vesmíru (přímo) je dvojité, Synem Tvořitelem a Tvořivého Ducha.

14:2.3 (154.5) Materiál Havony je složen přesně z jednoho tisíce základních chemických prvků a rovnoměrně působících sedmi forem energií Havony. Každá z těchto základních energií projevuje sedm podněcujících fází, takže bytosti narozené v Havoně reagují na čtyřicet devět rozličných smyslových podnětů. Jinými slovy, posuzováno z čistě fyzického hlediska, rodilí obyvatelé středního vesmíru mají čtyřicet devět specifických typů smyslového vnímání. Morontiálních smyslů je sedmdesát a počet smyslů vyšších duchovních řádů se liší podle rozdílných typů bytostí, od sedmdesáti do dvě stě jedna.

14:2.4 (154.6) Žádná fyzická bytost středního vesmíru by nebyla viditelná obyvateli Urantie. Rovněž žádný fyzický podnět těchto vzdálených světů by nevzbudil reakci ve vašich primitivních smyslových orgánech. Kdyby se mohl smrtelník Urantie přepravit do Havony, byl by tam hluchý, slepý a úplně by postrádal všechny ostatní smyslové vjemy; mohl by tam fungovat jen jako omezená bytost, uvědomující si pouze sebe sama, zbavena všech podnětů okolního prostředí a všech reakcí na něj.

14:2.5 (154.7) Ve středním vesmíru se vyskytuje velký počet fyzických jevů a duchovních reakcí, které jsou nepoznané na světech jako je Urantia. Základní uspořádání trojitého tvoření je zcela odlišné od dvojitého uspořádání vytvořených vesmírů času a prostoru.

14:2.6 (154.8) Všechny přírodní zákony jsou koordinovány na úplně jiných základech, než ve dvouenergetických systémech

evolučních tvoření. Celý střední vesmír je organizovaný podle trojitého systému dokonalého a harmonického řízení. V celém systému Ráj-Havona je udržována dokonalá rovnováha mezi všemi kosmickými realitami a všemi duchovními silami. Ráj, s jeho absolutním sevřením materiálního tvoření, dokonale reguluje a upravuje fyzické energie tohoto středního vesmíru; Věčný Syn, v rámci svého všezahrnujícího duchovního sevření, udržuje s nejvyšší dokonalostí duchovní stav všech, kteří obývají Havonu. V Ráji není nic experimentálního a systém Ráj-Havona je útvarem tvořivé dokonalosti.

14:2.7 (155.1) Univerzální duchovní gravitace Věčného Syna je neobyčejně aktivní v celém středním vesmíru. Všechny duchovní hodnoty a duchovní osobnosti jsou nepřetržitě přitahovány ke středu, k příbytku Bohů. Toto pobízení k Bohu je silné a neodvratitelné. Touha dosáhnout Boha je silnější ve středním vesmíru, ne protože duchovní gravitace je tady silnější, než ve vzdálených vesmírech, ale protože ty bytosti, které dosáhly Havonu jsou mnohem více oduševnělé a tudíž více reagují na neustálou univerzální přitažlivost duchovní gravitace Věčného Syna.

14:2.8 (155.2) Podobným způsobem Nekonečný Duch přitahuje k Ráji všechny intelektuální hodnoty. V celém středním vesmíru intelektuální přitažlivost Nekonečného Ducha působí ve spojení s duchovní gravitací Věčného Syna a spolu vytvářejí společné pobízení vzestupných duší k nalezení Boha, dosažení Božstva, dospění do Ráje a poznání Otce.

14:2.9 (155.3) Havona je duchovně dokonalý a fyzicky ustálený vesmír. Řízení středního vesmíru a jeho vyrovnaná stabilita se jeví dokonalými. Všechno fyzické nebo duchovní je dokonale

předvídatelné, ale fenomén mysli a vůle osobnosti nejsou. My se domníváme, že výskyt hříchu není možný, ale naše uvažování je založeno na skutečnosti, že rodilí tvorové Havony, mající svobodnou vůli, se nikdy neprovinili porušením vůle Božstva. Po celou věčnost jsou tyto nebeské bytosti důsledně loajální Věčně Věčným. Hřích se rovněž neobjevil v žádném tvorovi, který vstoupil do Havony jako poutník. V Havoně se nikdy nestal případ nesprávného chování tvora jakékoliv skupiny osobností, vytvořených ve středním vesmíru, nebo tady přijatých. Tak dokonalé a tak božské jsou metody a prostředky výběru ve vesmíru času, že nikdy v historii Havony se nestal omyl; nikdy se neudělala ani jedna chyba; ani jedna vzestupná duše nebyla přijata do středního vesmíru předčasně.

3. Světy Havony

^{14:3.1 (155.4)} Pokud se jedná o vládní systém Havony, tak žádný není. Havona je tak výjimečně dokonalá, že nepotřebuje žádný intelektuální vládní systém. Nejsou tam řádně ustanovené soudy, ani tam nejsou zákonodárná shromáždění; Havona potřebuje pouze správní vedení. Tady je možno vidět nejvyšší ideály opravdové samosprávy.

^{14:3.2 (155.5)} Takové dokonalé a téměř dokonalé inteligentní bytosti nepotřebují vládu. Ony se nemusejí řídit, protože jsou bytosti s vrozenou dokonalostí, zpestřenou evolučními tvory, kteří již dávno prošli podrobným přezkoumáním nejvyšších tribunálů supervesmíru.

^{14:3.3 (155.6)} Správní vedení Havony není automatické, ale je úžasně dokonalé a božsky účinné. Je zejména planetární a je

svěřeno rezidentnímu Věčně Věčnému, každá sféra Havony je spravována jednou z těchto osobností, mající původ v Trojici. Věčně Věční nejsou tvořitelé, ale jsou dokonalými administrátory. Vyučují s nejvyšší odborností a vedou svoje planetární děti s dokonalou moudrostí, která hraničí s absolutností.

14:3.4 (156.1) Miliarda sfér středního vesmíru vytváří vzdělávací světy pro vyšší osobnosti, mající původ v Ráji a Havoně a dále slouží jako místo pro závěrečné přezkoušení vzestupných tvorů z evolučních světů času. Při uskutečňování velkého plánu Vesmírného Otce pro vzestup tvorů, poutníci času jsou dopraveni na přijímací světy vnějšího, neboli sedmého okruhu a po absolvování dalšího vyššího vzdělávání a získání větších zkušeností, pokračují postupně směrem do středu, z planety na planetu a z okruhu na okruh, až nakonec dosáhnou Božskosti a získají trvalý pobyt v Ráji.

14:3.5 (156.2) Ačkoli sféry sedmi okruhů jsou udržovány v celé své nebeské nádheře, v současné době je pro činnost na podporu Otcova univerzálního plánu vzestupu smrtelníků využíváno pouze asi jedno procento z celé planetární kapacity. Asi jedna desetina jednoho procenta plochy těchto velmi rozsáhlých světů je zasvěcena životu a činností Sboru Konečnosti, bytostí, které jsou trvale ustálené ve světle a životě a které často pobývají a slouží na světech Havony. Tyto zvelebené bytosti mají svoje osobní bydliště v Ráji.

14:3.6 (156.3) Planetární struktury sfér Havony se vůbec nepodobají strukturám evolučních světů a systémů prostoru. Nikde jinde v celém velkém vesmíru tak obrovské sféry nejsou vhodné k použití pro obyvatelné světy. Trojitá fyzická struktura, ve

spojení s vyrovnávajícím účinkem gigantických černých gravitačních těles, umožňuje dokonale rovnoměrně rozdělovat fyzické síly a obdivuhodně vyrovnávat různé přitažlivé síly tohoto kolosálního tvoření. Při organizování materiálních funkcí a duchovních činností těchto obrovských světů je také použita antigravitace.

14:3.7 (156.4) Architektura, osvětlení a vyhřívání, tak , jako biologická a umělecká výzdoba sfér Havony jsou zcela mimo i těch nejvzdálenějších lidských představ. Nemůže vám toho být řečeno hodně o Havoně; abyste porozuměli její kráse a nádheře, musíte ji vidět. Ale na těchto dokonalých světech jsou opravdové řeky a jezera.

14:3.8 (156.5) Tyto světy jsou ideálně vybaveny pro duchovní život; jsou vhodně upraveny za účelem poskytnutí útočiště četným řádům různorodých bytostí, které působí ve středním vesmíru. Velké množství aktivit probíhá na těchto nádherných světech, které jsou velmi vzdáleny lidskému chápání.

4. Tvorové ve Středním Vesmíru

14:4.1 (156.6) Na světech Havony je sedm základních forem živých bytostí a tvorů a každá z těchto základních forem existuje ve třech rozdílných stadiích. Každé z těchto tří stadií je rozděleno do sedmdesáti velkých skupin a každá velká skupina se skládá z jednoho tisíce malých skupin, které mají ještě další podskupiny a tak dále. Tyto základní skupiny života je možno klasifikovat následovně:

14:4.2 (156.7) 1. Materiální.

14:4.3 (156.8) 2. Morontiální.

14:4.4 (156.9) 3. Duchovní.

14:4.5 (156.10) 4. Absonitní.

14:4.6 (156.11) 5. Konečné.

14:4.7 (156.12) 6. Koabsolutní.

14:4.8 (156.13) 7. Absolutní.

14:4.9 (157.1) Stárnutí a smrt nejsou součástí životního cyklu na světech Havony. Ve středním vesmíru nižší tvorové podstupují materiální přeměnu. Jejich tvar a projev se změní, ale nepodléhají procesu rozkládání a buněčné smrti.

14:4.10 (157.2) Všichni rodilí v Havoně jsou potomci Rajské Trojice. Oni nemají rodiče-tvory a nerozmnožují se. My nemůžeme popsat proces tvoření těchto obyvatel středního vesmíru—bytostí, které nikdy nebyly stvořeny. Celý příběh o stvoření Havony je pokus stanovit v časoprostoru fakt věčnosti, který nemá žádný vztah k času nebo prostoru v tom smyslu, v jakém by to chápal smrtelný člověk. Ale my musíme připustit, že lidská filozofie se příliš nemýlí v otázce vzniku; dokonce osobnosti, velmi vysoko nad lidskou úrovní, potřebují pojem „začátek.“ Nicméně, systém Ráj-Havona je věčný.

14:4.11 (157.3) Původní obyvatelé Havony žijí na miliardě sfér středního vesmíru ve stejném smyslu, jako ostatní kategorie obyvatel pobývajících na příslušných sférách svého narození. Tak, jako materiální druh synů Božích provozuje materiální, intelektuální a duchovní systémy miliardy lokálních soustav v supervesmíru, tak rovněž, v širším smyslu, původní obyvatelé Havony žijí a pracují na miliardě světů středního vesmíru. Snad

můžete považovat tyto obyvatele Havony za materiální tvory v tom smyslu, že slovo „materiální“ bude zahrnovat fyzické reality božského vesmíru.

14:4.12 (157.4) Život na Havoně je původní a má svůj vlastní význam. Obyvatelé Havony slouží mnoha způsoby sestupným synům Ráje a vzestupným tvorům supervesmíru; ale oni také žijí životy, které jsou unikátní ve středním vesmíru a jejich relativní význam vůbec nesouvisí s Rájem, nebo supervesmíry.

14:4.13 (157.5) Tak, jako úcta věřících synů evolučních světů pomáhá naplňovat lásku Vesmírného Otce, tak povznášející obdiv tvorů Havony naplňuje dokonalé ideály božské krásy a pravdy. Tak, jako se smrtelný člověk snaží plnit vůli Boží, tyto bytosti středního vesmíru žijí, aby uskutečňovaly ideály Rajské Trojice. Ve své pravé podstatě jsou Boží vůlí. Boží laskavost vzbuzuje radost u člověka, božská краса rozjásává původní obyvatele Havony; a jak vy, tak i oni, se těšíte z blahodárné svobody, přicházející ze živé pravdy.

14:4.14 (157.6) Obyvatelé Havony mají možnost si sami zvolit jak přítomnost, tak i budoucnost neodhalených osudů. Původní obyvatelé středního vesmíru procházejí zvláštním vývojem, který se netýká ani Ráje, ani pronikání do supervesmíru. Tento vývoj k vyššímu statusu Havony je možno popsat následovně:

14:4.15 (157.7) 1. Empirický vývoj vně—z prvního na sedmý okruh.

14:4.16 (157.8) 2. Vývoj dovnitř—ze sedmého okruhu na první.

14:4.17 (157.9) 3. Vnitrookruhový vývoj—vyvíjení se v rozsahu světů daného okruhu.

14:4.18 (157.10) Kromě původních obyvatel Havony, ve středním vesmíru žije mnoho typů modelových bytostí pro různé vesmírné skupiny—poradce, správce a učitele, které jsou stejného typu a tak zůstanou po celou dobu tvoření. Všechny bytosti ve všech vesmírech jsou vytvořeny podle určitého jednoho druhu modelového tvora, žijícího na jednom z miliardy světů Havony. Dokonce cíl a ideály existence tvora smrtelníků času mají svůj model na vnějších okruzích těchto nebeských sfér.

14:4.19 (157.11) Krom toho jsou zde bytosti, které dosáhly Vesmírného Otce a které mají právo odcházet a přicházet a které jsou čas od času pověřovány významnými posláním pro službu ve vesmírech. A na každém světě Havony je možno potkat kandidáty na dosažení Otce, kteří fyzicky dosáhli středního vesmíru, ale ještě nedosáhli takovou úroveň duševního vývoje, který by jim umožnil požadovat trvalý pobyt v Ráji.

14:4.20 (158.1) Nekonečný Duch je zastoupen na světech Havony značným počtem osobností, dobrotivých a povznesených bytostí, které detailně řídí složité intelektuální a duchovní záležitosti středního vesmíru. Tady, na těchto světech božské dokonalosti tyto bytosti vykonávají práci, která je vlastní a přirozená při řízení tohoto obrovského tvoření a kromě této činnosti, provádějí celou řadu dalších úkolů, spojených s vyučováním, přípravou a pomocí velkému množství vzestupných tvorů, kteří vystoupili na vrchol dokonalosti z temných světů prostoru.

14:4.21 (158.2) Existuje mnoho dalších skupin bytostí, mající svůj původ v systému Ráj-Havona, které nejsou žádným způsobem

přímo zapojeny do vzestupného programu pro dosažení dokonalosti tvorů; proto nejsou zahrnuty do přehledu osobností, které jsou představeny smrtelným rasám. Pouze významnější skupiny nadlidských bytostí a těch řádů, přímo spojených s vaší zkušeností věčného života, jsou vám v tomto dokumentu představeny.

14:4.22 (158.3) Havona oplývá životem, ve kterém jsou zapojeny všechny stupně inteligentních bytostí, které tam usilují o postup z nižších okruhů na vyšší a dosáhly takto vyšších úrovní božskosti a rozšířily poznání nejvyšších významů, konečných hodnot a absolutní reality.

5. Život v Havoně

14:5.1 (158.4) Na Urantii vy projdete krátkou a intenzivní zkouškou během vašeho počátečního života v podmínkách materiální existence. Ve vesmírných sídlech a pak dál, přes vaši soustavu, souhvězdí a lokální vesmír, budete procházet morontiálními fázemi vzestupu. Na vzdělávacích světech supervesmíru projdete opravdovými duchovními stádii vývoje a jste připraveni pro konečný přesun do Havony. Na sedmi okruzích Havony dosáhnete nové úrovně intelektuální, duchovní a empirické. A na každém světě těchto okruhů je nezbytné vykonat určitý úkol.

14:5.2 (158.5) Život na těchto božských světech středního vesmíru je tak bohatý a čilý, tak úplný a naplněný, že zcela přesahuje lidskou představivost všeho, co by stvořená bytost mohla prožít. Sociální a hospodářské aktivity tohoto věčného tvoření jsou naprosto odlišné od činností materiálních tvorů, žijících na

evolučních světech jako je Urantia. Dokonce způsob myšlení Havony je jiný, než je myšlenkový proces na Urantii.

14:5.3 (158.6) Normy života středního vesmíru jsou vhodně uzpůsobilé vrozené přirozenosti; pravidla chování nejsou prikazující. V každém požadavku Havony je sdělen smysl pro poctivost a zákon spravedlnosti. A tyto dva sloučené faktory by na Urantii byly nazývány čestností. Když dospějete do Havony, budete se přirozeně radovat z dělání věcí tím způsobem, jak se dělat mají.

14:5.4 (158.7) Když inteligentní bytosti dospějí poprvé do středního vesmíru, jsou přijaty a ubytovány na zkušebním světě sedmého okruhu Havony. Jakmile noví příchozí udělají duchovní pokroky a poznají a pochopí individualitu Hlavního Ducha jejich supervemíru, jsou přemístěni na šestý okruh. (Právě odtud, podle uspořádání systému středního vesmíru, dostaly okruhy vývoje lidské mysli svá označení. Když vzestupní tvorové dosáhli uskutečnění Svrchovanosti a jsou tímto připraveni na cestu k Božstvům, jsou přepraveni na pátý okruh; a po dosažení Nekonečného Ducha jsou přemístěni na čtvrtý okruh. Po dosažení Věčného Syna jsou přesunuti na třetí a když poznají Vesmírného Otce, odejdou pobývat na druhý okruh světů, kde se dobře obeznámí s obyvateli Ráje. Příchod na první okruh Havony znamená, že kandidáti času jsou přijati do služby v Ráji. Na vnitřním okruhu postupného dosažení duchovnosti budou pobývat po neurčitou dobu, podle délky a povahy jejich vzestupné cesty. Z tohoto vnitřního okruhu vzestupní poutníci přejdou do obydlí ve středu Ráje a jsou přijati do Sboru Konečnosti.

14:5.5 (159.1) V průběhu vašeho pobytu v Havoně v postavení vzestupného poutníka vám bude dovoleno navštěvovat volně světy okruhů vašeho určení. Bude vám také dovoleno vrátit se zpět na planety těch okruhů, přes které jste předtím prošli. A toto všechno mohou dělat ti, kteří pobývají na okruzích Havony, bez nutnosti použití služeb supernafimů. Poutníci času jsou sami schopni vydat se na cestu do „dosaženého“ prostoru, ale aby překonali „nedosažený“ prostor, musí spoléhat na stanovený způsob přepravy; poutník nemůže opustit Havonu, ani nemůže odejít z okruhu, na kterém je přidělen, bez pomoci přepravních supernafimů.

14:5.6 (159.2) Toto obrovské střední tvoření nabízí posilující originalitu. Mimo fyzického složení hmoty a základního uspořádání hlavních řádů inteligentních bytostí a jiných živých věcí, není již vůbec nic, co by světy Havony měly společného. Každá z těchto planet je originální, unikátní a výjimečně utvořena; každá planeta je nesrovnatelné, skvostné a dokonalé dílo. A tato pestrost individuality se vztahuje ke všem rysům fyzickým, intelektuálním a duchovním aspektů planetární existence. Každá z této miliardy dokonalých sfér byla vybudována a ozdobena podle plánů rezidentního Věčně Věčného. A to je právě proč nejsou ani dvě stejné.

14:5.7 (159.3) Z vašeho života nezmizí posilující pocit z poznávání a podněcující zvědavost, dokud neprojdete posledními okruhy Havony a nenavštívíte poslední světy Havony. A potom podněcující impuls věčnosti nahradí svého předchůdce—podněcující kouzlo času.

14:5.8 (159.4) Jednotvárnost svědčí o nevyzrálosti tvořivé představivosti a nepoužívání intelektuálního spojení s

duchovním darem. Až vzestupný smrtelník začíná prozkoumávat nebeské světy, to již dosáhl emoční, intelektuální a sociální, jestliže ne duchovní, zralosti.

14:5.9 (159.5) Nejenom, že na vás čekají netušené změny, kterým budete čelit při vašem postupu z okruhu na okruh v Havoně, ale váš údiv bude nevýslovný, když budete postupovat z planety na planetu v rámci jednoho okruhu. Každý z této miliardy vzdělávacích světů je opravdovou univerzitou překvapení. Nepřetržitý úžas a nekončící údiv jsou zkušeností těch, kteří procházejí těmito okruhy a cestují po těchto gigantických sférách. Jednotvárnost není součástí života v Havoně.

14:5.10 (159.6) Milovat poznání, zvědavost a obava z jednotvárnosti—tyto rysy vrozené v evoluční lidské podstatě—tam nebyly dány jenom proto, aby vás obtěžovaly a sužovaly během vašeho krátkého pobytu na zemi, ale spíše proto, aby vám naznačily, že smrt je pouze začátek nekonečného života poznávání, života neustálého očekávání, věčné cesty objevování.

14:5.11 (160.1) Zvědavost—duch zkoumání, touha objevovat, zaujetí pro bádání—je součástí vrozeného a božského obdarování evolučních tvorů prostoru. Tyto přirozené impulsy vám nebyly dány jenom proto, aby byly zmařeny a potlačeny. Je pravdou, že tyto ctižádostivé podněty musí být často umírněny během vašeho krátkého života na zemi a často se musí prožívat zklamání, ale budou plně realizovány a vrchovatě uspokojeny v průběhu budoucích dlouhých epoch.

6. Účel Středního Vesmíru

14:6.1 (160.2) Rozsah aktivit sedmi-okruhové Havony je závratný. Obecně, tyto činnosti mohou být popsány následovně:

14:6.2 (160.3) 1. Související s Havonou.

14:6.3 (160.4) 2. Související s Rájem.

14:6.4 (160.5) 3. Související s vzestupem konečných bytostí a evolucí Nejvyššího-Konečného.

14:6.5 (160.6) V průběhu současné vesmírné epochy probíhá v Havoně mnoho nadkonečných činností, zahrnujících nevyslovitelnou pestrost absonitních a jiných fází mysli a duchovních funkcí. Je pravděpodobné, že střední vesmír slouží mnoha účelům, které mně nebyly odhaleny, protože funguje nesčetnými způsoby, které jsou nad rámec chápání stvořené mysli. Nicméně, já se pokusím vylíčit jak toto dokonalé tvoření slouží potřebám a přispívá ke spokojenosti sedmi řádům vesmírné inteligence:

14:6.6 (160.7) 1. Vesmírný Otec—Prvotní Zdroj a Střed. Bůh-Otec čerpá nejvyšší rodičovské uspokojení z dokonalosti středního tvoření. On prožívá radost z naplněné lásky na téměř rovnocenných úrovních. Dokonalý Tvořitel je božsky potěšen úctou dokonalého tvora.

14:6.7 (160.8) Havona poskytuje Otcí uspokojení z nejvyššího dosažení. Dosažení dokonalosti v Havoně kompenzuje časoprostorové prodlení věčného impulsu nekonečného rozpínání.

14:6.8 (160.9) Otec má radost z proměnlivé božské krásy Havony. Takto uspokojená božská mysl poskytuje dokonalý model výjimečné harmonie všem vyvíjejícím se vesmírům.

14:6.9 (160.10) Náš Otec se dívá na střední vesmír s naprostým potěšením, protože je to důstojné odhalení duchovní reality všem osobnostem ve vesmíru vesmírů.

14:6.10 (160.11) Bůh vesmírů blahodárně podporuje Havonu a Ráj jako věčné jádro síly pro veškeré následné rozpínání v časoprostoru.

14:6.11 (160.12) S nekončícím uspokojením se dívá Věčný Otec na tvoření Havony jako na důstojný a lákavý cíl pro vzestupné kandidáty času, jeho smrtelných vnoučat prostoru, spějících k věčnému příbytku svého Tvořitele-Otce. A Bůh nachází potěšení ve vesmíru Ráj-Havona jako věčném domově Božstva božské rodiny.

14:6.12 (160.13) 2. Věčný Syn—Druhý Zdroj a Střed. Věčnému Synovi poskytuje nádherné střední tvoření věčný důkaz účinnosti společenství božské rodiny—Otce, Syna a Ducha. Je to duchovní a materiální základ pro absolutní důvěru ve Vesmírného Otce.

14:6.13 (160.14) Havona poskytuje Věčnému Synovi téměř neomezenou základnu pro stále se rozpínající uskutečňování duchovní síly. Střední vesmír dává Věčnému Synovi prostor, ve kterém může bezpečně a spolehlivě demonstrovat ducha a metodu poskytování podpory pro vzdělanost svých přidružených Rajských Synů.

14:6.14 (161.1) Havona je skutečným základem, umožňující Věčnému Synovi řízení duchovní gravitace vesmíru vesmírů. Tento vesmír poskytuje Synovi uspokojení rodičovské potřeby, duchovní rozmnožování.

14:6.15 (161.2) Světy Havony a jejich dokonalí obyvatelé jsou prvním a navždy konečným důkazem, že Syn je Slovo Otce. Tímto je Synovo vědomí, jako nekonečný doplněk Otce, dokonale uspokojeno.

14:6.16 (161.3) A tento vesmír poskytuje příležitost pro realizování vzájemně rovnocenného bratrství mezi Vesmírným Otcem a Věčným Synem, což vytváří trvalý důkaz nekonečnosti osobnosti každého z nich.

14:6.17 (161.4) 3. Nekonečný Duch—Třetí Zdroj a Střed. Havona poskytuje Nekonečnému Duchu důkaz, že on je Společným Činitelem, nekonečným představitelem sjednoceného Otce-Syna. Nekonečný Duch čerpá v Havoně sloučené uspokojení z působení tvořivé činnosti a uspokojení z absolutní koexistence s tímto božským tvořením.

14:6.18 (161.5) V Havoně našel Nekonečný Duch prostor, ve kterém mohl demonstrovat schopnost a ochotu sloužit jako potenciální pečovatel soucitu. V tomto dokonalém tvoření se Nekonečný Duch připravoval na dráhu pečovatele v evolučních vesmírech.

14:6.19 (161.6) Toto dokonalé tvoření poskytlo Nekonečnému Duchu příležitost podílet se na řízení vesmíru s oběma božskými rodiči—jako jejich potomek a rovnocenný Tvořitel řídit jeden z vesmírů a tím se připravit na společné řízení lokálních

vesmírů v podobě Tvořivých Duchů, společníků Synů Tvořitelů.

14:6.20 (161.7) Světy Havony jsou laboratoří myšlení pro tvořitele kosmické mysli a pro pečovatele mysli každého existujícího tvora. Mysl je na každém světě Havony rozdílná a slouží jako model pro všechny duchovní a materiální intelekty tvorů.

14:6.21 (161.8) Tyto dokonalé světy jsou školy myšlení, které musí absolvovat všechny bytosti, předurčené pro Rajskou společnost. Ony poskytly Duchu dostatek příležitostí vyzkoušet metodu pečování o mysl na spolehlivých a poradních osobnostech.

14:6.22 (161.9) Havona je pro Nekonečného Ducha zadostiučiněním za jeho rozsáhlou a obětavou práci ve vesmírech prostoru. Havona je dokonalým domovem a útočištěm pro neúnavného Pečovatele Mysli v časoprostoru.

14:6.23 (161.10) 4. Nejvyšší Bytost—evoluční sjednocení empirického Božstva. Tvoření Havony je věčný a dokonalý důkaz duchovní reality Nejvyšší Bytosti. Toto dokonalé tvoření je odhalením dokonalé a souměrné duchovní podstaty Boha Nejvyššího před začátkem energo-osobního slučování konečných reflexí Rajských Božstev v empirických vesmírech časoprostoru.

14:6.24 (161.11) V Havoně jsou potenciální síly Všemohoucího sloučeny s duchovní podstatou Nejvyššího. Toto střední tvoření je názorným příkladem jednoty Nejvyššího ve věčnosti budoucna.

14:6.25 (161.12) Havona je dokonalým modelem univerzálního potenciálu Nejvyššího. Tento vesmír je dokončeným vykreslením budoucí dokonalosti Nejvyššího a naznačuje potenciál Konečného.

14:6.26 (162.1) Havona odhaluje konečnou podobu duchovních hodnot, existujících jako vlastní vůle tvorů nejvyššího a dokonalého sebeovládání; představuje mysl, působící na nejvyšší úrovni rovnocenné duchu; představuje realitu a jednotnost inteligence s neomezeným potenciálem.

14:6.27 (162.2) 5. Stejnorodí Synové Tvořitelé. Havona je výchovně vzdělávacím místem, kde Rajští Michaelové jsou připravováni pro svá následná poslání—tvoření vesmírů. Toto božské a dokonalé tvoření je modelem pro každého Syna Tvořitele. On usiluje o to, aby jeho vlastní vesmír nakonec dosáhl těchto dokonalých úrovní Ráje-Havony.

14:6.28 (162.3) Syn Tvořitel používá tvory Havony jako dosažitelný model osobnosti pro svoje vlastní smrtelné děti a duchovní bytosti. Michael a ostatní Rajští Synové považují Ráj a Havonu za božský osud dětí času.

14:6.29 (162.4) Synové Tvořitelé vědí, že střední vesmír je skutečným zdrojem nepostradatelného vesmírného řízení, který stabilizuje a sjednocuje jejich lokální vesmíry. Oni vědí, že neustálý vliv osobní přítomnosti Nejvyššího a Konečného je v Havoně.

14:6.30 (162.5) Havona a Ráj jsou zdrojem tvořivé síly Syna Michaela. Tady pobývají bytosti, které s ním spolupracují při tvoření vesmíru. Z Ráje pocházejí Vesmírní Mateřští Duchové, spolutvořitelé lokálních vesmírů.

14:6.31 (162.6) Rajští Synové pokládají střední vesmír za domov svých rodičů—svůj domov. Je to místo, kam se stále a často rádi vracejí.

14:6.32 (162.7) 6. Stejnorodé Pečující Dcery. Vesmírní Mateřští Duchové, spolutvořitelé lokálních vesmírů, absolvují svůj předosobní výcvik na světech Havony v úzkém spojení s Duchy Okruhů. Ve středním vesmíru byly Duchovní Dcery lokálních vesmírů náležitě vycvičeny v součinnosti s Rajskými Syny a zcela v závislosti na vůli Otce.

14:6.33 (162.8) Na světech Havony Duch a Dcery Ducha nalézají modely mysli pro všechny svoje skupiny duchovních a materiálních inteligencí a tento střední vesmír je někdy osudem těch tvorů, které Vesmírný Mateřský Duch podporuje společně s přidruženým Synem Tvořitelem.

14:6.34 (162.9) Vesmírná Matka-Tvořitel si pamatuje Ráj a Havonu jako místo svého původu a domov Nekonečného Mateřského Ducha, příbytek osobní přítomnosti Nekonečné Mysli.

14:6.35 (162.10) Tento střední vesmír také udělil Vesmírnému Božskému Pečovatelovi osobní výsadní právo tvořit, které on používá při napomáhání Synu Tvořiteli v jeho úkolu tvoření živých tvorů vlastní vůle.

14:6.36 (162.11) A nakonec, poněvadž tyto Duchovní Dcery Nekonečného Mateřského Ducha se pravděpodobně nikdy nevrátí do svého domova v Ráji, cítí velké zadostiučinění z fenoménu vesmírné reflexe, spojené s Nejvyšší Bytostí v Havoně a zosobněné v Majestonu v Ráji.

14:6.37 (162.12) 7. Vzestupní evoluční smrtelníci. Havona poskytuje model osobnosti každému smrtelnému druhu a je domovem všech nadlidských osobností, související se smrtelníky a které nemají svůj původ ve tvoření času.

14:6.38 (162.13) Tyto světy poskytují podnět všem lidským impulsům pro dosažení opravdových duchovních hodnot na nejvyšších možných úrovních reality. Havona je cílem každého vzestupného smrtelníka, aby se tady připravil na vstup do Ráje. Tady smrtelníci dosáhnou před-Rajského Božstva—Nejvyšší Bytosti. Havona stojí před každým tvorem vlastní vůle jako brána do Ráje a k dosažení Boha.

14:6.39 (163.1) Ráj je domovem, a Havona studijním pracovištěm a sportovištěm konečných. A každý smrtelník, uvědomující si Boha touží být konečným.

14:6.40 (163.1) Střední vesmír není pouze stanovený osud člověka, ale je to také výchozí bod jeho věčné životní dráhy konečných, kteří tady jednou zahájí neodhalenou a univerzální cestu zkoumání a poznání nekonečnosti Vesmírného Otce.

14:6.41 (163.1) Havona bude nepochybně neustále působit s absonitním významem i v budoucích vesmírných epochách, které mohou být svědkem toho, jak poutníci prostoru se pokoušejí nalézt Boha na nadkonečných úrovních. Havona je uzpůsobena sloužit jako výcvikový vesmír pro absonitní bytosti. Ona pravděpodobně bude poskytovat nejvyšší vzdělání, zatímco sedm supervesmírů bude působit jako střední škola pro absolventy základních škol vnějšího prostoru. A my se přikláníme k názoru, že potenciály věčné Havony jsou neomezené, že střední vesmír má věčnou způsobilost sloužit

jako empirický vzdělávací vesmír pro všechny bývalé, přítomné nebo budoucí druhy stvořených bytostí.

14:6.42 (163.1) [Představeno Zdokonalovatelem Moudrosti, zplnomocněným pro tuto činnost Věčně Moudrými Uversy.]

Kapitola 15

Sedm supervesmírů

15:0.1 (164.1) Pokud se jedná o Vesmírného Otce—jako Otce—vesmíry vlastně neexistují; on jedná s osobnostmi; on je Otec osobností. Pokud se jedná o Věčného Syna a Nekonečného Ducha—jako tvořivé společníky—vesmíry mají vymezené místo a jsou samostatné pod společným vedením Synů Tvořitelů a Tvořivých Duchů. Pokud se jedná o Rajskou Trojici, vně Havony je pouze sedm obydlených vesmírů, sedm supervesmírů, které mají pravomoc nad okruhem první posthavonské úrovně prostoru. Sedm Hlavních Duchů vyzařuje svůj vliv ze středního Ostrova, čímž z tohoto obrovského tvoření vytvářejí jedno gigantické kolo, jehož osou je věčný Ostrov Ráj, sedm příčlí je vyzařování Sedmi Hlavních Duchů a obrubou jsou vnější oblasti velkého vesmíru.

15:0.2 (164.2) V ranném stadiu materializace univerzálního tvoření byl stanoven sedmidílný systém řízení a spravování supervesmírů. První posthavonské tvoření bylo rozděleno do sedmi obrovských segmentů a byly navrženy a vybudovány hlavní řídicí centra světů pro tyto supervesmírné vlády. Současný systém řízení existuje téměř od věčnosti a vládcové těchto sedmi supervesmírů jsou oprávněně nazýváni Věčně Moudří.

15:0.3 (164.3) Já mohu doufat, že vám sdělím alespoň malou část z té obrovské báze znalostí, týkající se supervesmírů, ale ve všech těchto oblastech působí metoda inteligentního ovládání jak fyzických, tak i duchovních sil a univerzální gravitační přítomnost zde působí s úchvatnou silou a dokonalou harmonií. Na počátek je důležité získat dostatečnou představu o fyzickém složení a materiálním uspořádání supervesmírných oblastí, protože potom budete lépe připraveni pochopit význam úžasného systému pro zajištění jejich duchovního vedení a pro intelektuální zdokonalení tvorů vlastní vůle, kteří žijí na nespočetném množství obydlených planet, rozptýlených po celém prostoru sedmi supervesmírů.

1. Prostorová úroveň supervesmíru

15:1.1 (164.4) Vycházejíc z omezených záznamů, pozorování a pamětí generací milionů nebo miliardy vašich krátkých roků, Urantia a vesmír k ní náležející, prodělávají jeden dlouhý a nekontrolovatelný let do nového prostoru, ale ve skutečnosti, podle záznamů Uversy, ve shodě se staršími zkoumánými, v souladu s nejobsáhlejšími zkušenostmi a výpočty našeho řádu a na základě výsledků těchto a jiných zjištění my víme, že vesmíry jsou součástí metodického, snadno pochopitelného a dokonale řízeného procesí, které se ve velkolepé nádheře otáčí kolem Prvotního Velkého Zdroje a Středu a jeho domovního vesmíru.

15:1.2 (165.1) My jsme již dávno objevili, že sedm supervesmírů se pohybuje po obrovské elipse, gigantickém a protáhlém kruhu. Vaše sluneční soustava a ostatní světy času se neřítí střemhlav do neznámého prostoru bez mapy a kompasu. Váš lokální vesmír, ke kterému patří vaše sluneční soustava, se pohybuje

proti směru hodinových ručiček po určené a dobře známé dráze v obrovském okruhu, který obtáčí střední vesmír. Tato kosmická dráha je dobře zmapována a stejně dokonale poznána badateli hvězd supervesmíru, tak, jako oběžné dráhy planet, které tvoří vaši sluneční soustavu a jsou poznány astronomy Urantie.

15:1.3 (165.2) Urantia se nachází v ještě ne zcela organizovaném lokálním vesmíru a supervesmíru a váš lokální vesmír je v bezprostřední blízkosti velkého množství částečně dokončených fyzických tvoření. Vy patříte k jednomu z relativně nových vesmírů. Vy se ale v současné době neřítíte do neznámého prostoru, ani se neotáčíte naslepo v neznámých oblastech. Vy následujete pravidelnou a předem určenou dráhu prostorové úrovně supervesmíru. Vy nyní procházíte stejným prostorem, kterým vaše planetární soustava, nebo její předchůdci procházeli před dávnými věky; a jednoho dne, ve velmi vzdálené budoucnosti, bude vaše soustava, nebo nově vzniklé, opět procházet totožným prostorem, kterým se vy nyní tak rychle řítíte.

15:1.4 (165.3) Jestli budeme pohlížet na čas a směr z pohledu, který je přijímán na Urantii, supervesmír číslo jedna se otáčí téměř přímo na sever, skoro na opačné straně východně od Rajského příbytku Velkých Zdrojů a Středů a středního vesmíru Havony. Tato poloha spolu s odpovídající polohou na západě jsou nejbližší fyzické vzdálenosti sfér času od věčného Ostrova. Supervesmír číslo dvě je na severu, připravující se k otáčení směrem na západ, zatímco supervesmír číslo tři nyní zabírá nejsevernější segment velké prostorové dráhy a nyní je již v ohybu, směřující na jih. Čtvrtý supervesmír letí poměrně

přímočaře jižním směrem, přičemž jeho frontální oblasti se již přibližují k místu oproti Velkým Středům. Číslo pět nedávno opustil místo naproti Velkým Středům a pokračuje přímým směrem na jih a právě se chystá k otočení východním směrem; číslo šest zabírá většinu jižního oblouku, což je segment, kterým již téměř úplně prošel váš supervesmír.

15:1.5 (165.4) **Váš lokální vesmír** Neadon náleží k sedmému supervesmíru Orvontonu, pohybující se mezi prvním a šestým supervesmírem a není tomu tak dávno (podle našeho vnímání času), když se otočil po jihovýchodním oblouku prostorové úrovně supervesmíru. Dnes je sluneční soustava, ke které Urantia náleží, několik miliard let za jižním zakřivením a pohybuje se rychle po dlouhé a poměrně přímočaré dráze směrem na sever. V průběhu nevyčíslitelných epoch bude Orvonton pokračovat v tomto téměř přímém směru k severu.

15:1.6 (165.5) **Urantia** je součástí soustavy, která je až u vnějších hranic vašeho lokálního vesmíru; a váš lokální vesmír v současné době prochází okrajovou částí Orvontonu. Za vámi jsou ještě další, ale vy jste v prostoru příliš vzdáleni od těch fyzických soustav, které se otáčejí ve velkém okruhu v poměrné blízkosti Velkého Zdroje a Středu.

2. Organizace supervesmírů

15:2.1 (165.6) **Pouze Vesmírný Otec** zná polohu a skutečný počet obydlených světů v prostoru; on je všechny nazývá jmény a pořadovým číslem. Já mohu uvést jenom přibližný počet obydlených a neobydlených planet, protože některé lokální vesmíry mají více světů, vhodnějších pro inteligentní život, než jiné vesmíry. Kromě toho, ne všechny plánované lokální

vesmíry jsou organizované. Proto odhady, které vám poskytují jsou výhradně za účelem získání určité představy o nezměrnosti materiálního tvoření.

15:2.2 (166.1) Ve velkém vesmíru je sedm supervesmírů, které jsou přibližně uspořádány následujícím způsobem:

15:2.3 (166.2) 1. Soustava. Základní jednotka nadvlády je složena ze zhruba jednoho tisíce obydlených a neo- bydlených světů. Spalující slunce, studené světy, planety, které jsou příliš blízko sluncům a jiné sféry, nevhodné pro pobyt tvorů, nejsou v této skupině zahrnuty. Tento jeden tisíc světů, přizpůsobených podporovat život, se nazývá soustava, ale v mladých soustavách jenom poměrně malý počet těchto světů může být obydlený. Každá obydlená planeta je spravována Planetárním Princem a každá lokální soustava má architektonickou sféru, která je řídicím centrem a je řízena Vládcem Soustavy.

15:2.4 (166.3) 2. Souhvězdí.. Sto soustav (asi 100 000 obydlených planet) vytváří souhvězdí. Každé souhvězdí má architektonickou sféru a je řízeno třemi Syny Vorondadeky—Nejsvrchovanějšími. Každé souhvězdí je také pod dohledem Věčně Věrných, velvyslanci Rajské Trojice.

15:2.5 (166.4) 3. Lokální vesmír. Sto souhvězdí (asi 10 000 000 obydlených planet) vytváří lokální vesmír. Každý lokální vesmír má nádherný architektonický svět řídicího centra a je spravován jedním ze stejnorodých Božích Synů Tvořitelů, řádu Michaela. Každý vesmír má užitek z přítomnosti Věčně Jednotných, zástupců Rajské Trojice.

15:2.6 (166.5) 4. Malý sektor. Sto lokálních vesmírů (asi 1 000 000 000 obydlených planet) vytváří malý sektor supervesmírné vlády; má úžasný svět řídicího centra, odkud jeho správci—Věčně Současní—spravují záležitosti malého sektoru. V řídicím centru každého malého sektoru jsou tři Věčně Současní, Nejvyšší Osobnosti Trojice.

15:2.7 (166.6) 5. Velký sektor. Sto malých sektorů (asi 100 000 000 000 obydlených světů) tvoří jeden velký sektor. Každý velký sektor je vybaven skvostným řídicím centrem a je spravován třemi Věčně Dokonalými, Nejvyššími Osobnostmi Trojice.

15:2.8 (166.7) 6. Supervesmír. Deset velkých sektorů (asi 1 000 000 000 000 obydlených planet) vytváří supervesmír. Každý supervesmír je vybaven kolosálním a překrásným světem řídicího centra a je spravován třemi Věčně Moudrými.

15:2.9 (166.8) 7. Velký vesmír. Sedm supervesmírů tvoří současný organizovaný velký vesmír, skládající se z asi sedmi trilionů obydlených světů, plus architektonické sféry a jedna miliarda sfér Havony. Supervesmíry jsou ovládány a řízeny nepřímo a reflektivně z Ráje Sedmi Hlavními Duchy. Miliardu světů Havony přímo řídí Věčně Věční a jedna taková Nejvyšší Osobnost Trojice spravuje jednu z těchto dokonalých sfér.

15:2.10 (167.1) Když vyloučíme sféry Ráje-Havony, v organizační struktuře vesmíru jsou zahrnuty následující jednotky:

15:2.11 (167.2) Supervesmíry 7

15:2.12 (167.3) Velké sektory 70

15:2.13 (167.4) Malé sekto 7 000

15:2.14 (167.5) Lokální vesm 700 000

15:2.15 (167.6) Souhvězdí 70 000 000

15:2.16 (167.7) Lokální soustavy 7 000 000 000

15:2.17 (167.8) Obydlené plan . . 7 000 000 000 000

15:2.18 (167.9) Struktura každého ze sedmi supervesmíř je přibližně taková:

15:2.19 (167.10) Jedna soustava obsahuje, přibližně 1 000 světů

15:2.20 (167.11) Jedno souhvězdí (100 soustavy) 100 000 světů

15:2.21 (167.12) Jeden lokální vesmír (100 souhvězdí) 10 000 000 světů

15:2.22 (167.13) Jeden malý sektor (100 lokálních vesmíř) 1 000 000 000 světů

15:2.23 (167.14) Jeden velký sektor (100 malých sektory) 100 000 000 000 světů

15:2.24 (167.15) Jeden supervesmír (10 velkých sektory) . . . 1 000 000 000 000 světů

15:2.25 (167.16) Všechny takové odhady jsou v nejlepším případě přibližné, protože nové soustavy neustále vznikají, zatímco jiné systémy přechodně přerušují materiální existenci.

3. Supervesmír Orvonton

15:3.1 (167.17) Prakticky všechny hvězdné sféry, viditelné prostým okem z Urantie, náleží k sedmé sekci velkého vesmíru, supervesmíru Orvonton. Rozsáhlý hvězdný soubor Mléčná Dráha představuje centrální jádro Orvontonu a podstatně větší část se nachází za hranicemi vašeho lokálního vesmíru. Toto nesmírně veliké seskupení sluncí, temných ostrovů prostoru, dvojhvězd, hvězdokup, hvězdných mračen, spirálních a jiných typů mlhovin, spolu s nesčitelným množstvím individuálních planet, vytváří uskupení v podobě protáhlého kruhu, zabírající asi jednu sedminu obydlených evolučních vesmírů.

15:3.2 (167.18) Z astronomického pohledu Urantie, když se díváte na příčný řez soustavami blízko velké Mléčné Dráhy, pozorujete, že sféry Orvontonu procházejí obrovskou protáhlou rovinou, jejíž šířka je mnohem větší, než tloušťka a délka je mnohem větší než šířka.

15:3.3 (167.19) Pozorování takzvané Mléčné Dráhy odhaluje poměrný nárůst hvězdné hustoty v Orvontonu když se díváme na nebesa z jedné strany, zatímco na druhé straně se hustota zmenšuje; množství hvězd a ostatních sfér se snižuje na vzdálenější straně hlavní roviny našeho materiálního supervesmíru. Když je úhel pozorování příznivý a uvidíte skrze hlavnímasu této oblasti maximální hustoty, díváte se směrem k božskému rezidenčnímu vesmíru a středu všech věcí.

15:3.4 (167.20) Z deseti velkých sektorů Orvontonu, osm jich bylo zhruba identifikováno astronomy Urantie. Zbývající dva sektory se obtížně rozeznají odděleně, protože je nutné dívat se na ně zevnitř. Kdybyste se mohli podívat na supervesmír Orvonton z místa daleko vzdáleného v prostoru, okamžitě byste rozeznali deset velkých sektorů sedmé galaxie.

15:3.5 (168.1) Otáčivý střed vašeho malého sektoru je umístěný velmi daleko v obrovském a hustém hvězdném mračnu Střelce, kolem kterého se váš lokální vesmír a všechna jeho přidružená tvoření pohybují; z protilehlých stran velikánského subgalaktického souhvězdí Střelce můžete pozorovat dva velké pásy hvězdných mračen, objevujících se v obrovské hvězdné spirále.

15:3.6 (168.2) Jádrem fyzické soustavy, ke které náleží vaše slunce a jeho přidružené planety, je středem někdejší mlhoviny Andronoveru. Tato bývalá spirální mlhovina byla lehce deformována následkem gravitačních trhlin a ještě dalšími událostmi, které provázely zrod vaší sluneční soustavy a které byly způsobeny blízkostí sousední velké mlhoviny. Tato blížící se kolize změnila Andronoveru do jakéhosi kulovitého nakupení, ale nezničila úplně dvojcestné procesy sluncí a jejich připojených fyzických skupin vesmírných těles. Vaše sluneční soustava nyní zaujímá téměř centrální polohu v jednom z ramen této deformované spirály a je umístěná asi v polovině mezi středem a vnější hranou hvězdného pásu.

15:3.7 (168.3) Sektor Střelce a všechny ostatní sektory a segmenty Orvontonu se otáčejí okolo Uversy a některá nedorozumění astronomů Urantie vyplývají z mylných představ a překrouceních, které jsou způsobeny následujícími vícerymi otáčivými pohyby:

15:3.8 (168.4) 1. Otáčení Urantie okolo svého slunce.

15:3.9 (168.5) 2. Kroužení vaší sluneční soustavy kolem jádra bývalé mlhoviny Andronovera.

15:3.10 (168.6) 3. Rotování hvězdné rodiny Andronovery a přidružených hvězdokup kolem složeného rotačně-gravitačního středu hvězdného mračna Nabadon.

15:3.11 (168.7) 4. Otáčení lokálního hvězdného mračna Nabadon a jeho přidružených tvoření okolo středu souhvězdí Střelce, jejich malého sektoru.

15:3.12 (168.8) 5. Rotování jednoho sta malých sektorů, včetně souhvězdí Střelce, kolem jejich velkého sektoru.

15:3.13 (168.9) 6. Víření deseti velkých sektorů, takzvaný hvězdný drift, kolem řídicího centra Orvontonu, Uversy.

15:3.14 (168.10) 7. Pohyb Orvontonu a šesti přidružených supervesmírů okolo Ráje a Havony, procesí ve směru proti směru hodinových ručiček na prostorové úrovni supervemírů.

15:3.15 (168.11) Těchto vícerých pohybů je několik druhů. Kosmické dráhy vaší planety a vaší sluneční soustavy jsou genetické, jsou vrozené. Absolutní pohyb Orvontonu proti směru hodinových ručiček je také genetický, je přirozenou součástí architektonických plánů hlavního vesmíru. Ale intervenující pohyby mají složený původ. Zčásti pocházejí ze strukturálního členění hmoty-energie do supervesmírů a zčásti jsou produkovány inteligentním a účelným působením Rajských organizátorů síly.

15:3.16 (168.12) Jak se lokální vesmíry přibližují k Havoně, vzdálenosti mezi nimi se zkracují; narůstá počet okruhů a zvyšuje se vrstvení úrovní, jedna na druhou. Ale jak se

vzdalujeme od věčného středu, počet soustav, úrovní, okruhů a vesmírů postupně ubývá.

4. Mlhoviny—předchůdci vesmírů

15:4.1 (169.1) Zatímco tvoření a organizace vesmíru zůstává navždy pod kontrolou nekonečných Tvořitelů a jejich společníků, celý proces pokračuje podle stanovených postupů a v souladu s gravitačními zákony síly, energie a hmoty. Ale v souvislosti s univerzálním silovým nábojem existuje něco, jako záhada; my docela rozumíme organizování materiálních tvoření od chvíle jejich prvotního zhmotnění, ale úplně nechápeme, co předcházelo těmto prvotním kosmickým jevům. My jsme přesvědčeni, že tyto předcházející síly mají svůj původ v Ráji, protože neustále cirkulují po proniknutelném prostoru přesně v gigantických obrysech Ráje. Ačkoliv tento silový náboj prostoru, předchůdce všeho zhmotňování, nereaguje na gravitační sílu Ráje, pořád reaguje na přítomnost dolního Ráje a očividně vychází ze středu dolního Ráje a kruhovým pohybem se tam vrací.

15:4.2 (169.2) Rajští organizátoři síly přeměňují prostorový potenciál do prvotní síly a rozvíjejí tento předmateriální potenciál do primárních a sekundárních energetických projevů fyzické reality. Když tato energie dosáhne úrovní, reagujících na gravitaci, na scéně se objeví usměřovatelé energie a jejich společníci supervesmírného zřízení a zahájí svoji nikdy nekončící činnost, zaměřenou na vytvoření velkého množství silových okruhů a energetických kanálů pro vesmíry časoprostoru. Tak vzniká v prostoru fyzická hmota a vše je připraveno pro zahájení organizování vesmíru.

15:4.3 (169.3) Tato segmentace energie je jev, který nikdy nebyl vyřešen fyziky Neadonu. Jejich největší nesnáz spočívá v relativní neznalosti Rajských organizátorů síly, protože tito živí usměrňovatelé energie, i když jsou způsobilí zacházet s prostorovou energií, nemají ani nejmenší představu o původu energií, se kterými tak odborně a moudře manipulují.

15:4.4 (169.4) Rajští organizátoři síly jsou tvůrci mlhovin; oni jsou schopni kolem své přítomnosti v prostoru uvést do chodu obrovské cyklóny síly, které, když jednou začnou, nemohou být nikdy zastaveny nebo omezeny do té doby, až všechny šířící se síly jsou mobilizovány pro následný výskyt prvotních jednotek vesmírné hmoty. Takto vznikají spirální a jiné mlhoviny—matečné disky pro přímý vznik sluncí a jejich rozmanitých soustav. Ve vnějším prostoru je možno uvidět deset různých forem mlhovin, fází primární evoluce vesmíru a tyto obrovské energetické disky mají stejný původ, jako měly ty, které umožnily vznik sedmi supervesmírů.

15:4.5 (169.5) Mlhoviny se výrazně liší ve velikostech, výsledkovém počtu a celkové hmotnosti jejich hvězdných a planetárních potomků. Slunce vytvářející mlhovina nedaleko severních hranic Orvontonu, ale v rozmezí prostorové úrovně supervesmíru, již dala vzniknout přibližně čtyřiceti tisícům sluncí a matečný disk stále chrlí další slunce, z nichž je většina mnohokrát větší, než je vaše slunce. Některé z velkých mlhovin vnějšího prostoru zrodí až sto milionů sluncí.

15:4.6 (169.6) Mlhoviny nemají přímý vztah k žádnému správnému útvaru, jako jsou malé sektory nebo lokální vesmíry, ačkoliv některé lokální vesmíry byly organizovány z produktů jedné mlhoviny. Každý lokální vesmír obsahuje přesně stotisícinou

část celkového energetického náboje supervesmíru, bez ohledu na spojitost s mlhovinou, protože energie není organizována mlhovinou—je rozdělována univerzálně po celém vesmíru.

15:4.7 (170.1) Ne všechny spirální mlhoviny jsou zapojeny do vytváření sluncí. Některé si udržely kontrolu nad velkým množstvím svých oddělených hvězdných potomků a jejich spirálovitý vzhled je způsoben tou skutečností, že jejich slunce vycházejí ven z mlhovitého ramene v sevřené formaci, ale vracejí se zpět po jiných trasách, pročez jsou snadno viditelné když jsou pohromadě, ale je mnohem obtížnější je upozorovat, když jsou do široka rozptýleny na jejich rozdílných návratných trasách daleko od ramene mlhoviny. V současné době není v Orvontonu mnoho mlhovin, vytvářejících slunce, ačkoliv Andromeda, která leží mimo obydlený vesmír, je velmi aktivní. Tato velmi vzdálená mlhovina je viditelná prostým okem a když ji pozorujete, vydechněte a pomyslete na to, že světlo, na které se díváte, opustilo tato vzdálená slunce téměř před milionem let.

15:4.8 (170.2) Galaxie Mléčná Dráha je složená z velkého počtu bývalých spirálních a jiných mlhovin a mnoho z nich si zachovaly svoje původní seskupení. Ale následkem vnitřních katastrof a vnějších přitažlivých sil mnoho z nich bylo zdeformováno a přeskupeno do takové míry, že tato obrovská seskupení se jeví jako gigantické svítící masy zářících sluncí, takové jako Magellanovo Mračno. Kulovité typy hvězdných mračen převládají v místech nedaleko od vnějších hranic Orvontonu.

15:4.9 (170.3) Na rozsáhlá hvězdná mračna Orvontonu by se mělo pohlížet jako na individuální seskupení hmoty, srovnatelné s

oddělenými mlhovinami, které jsou pozorovatelné v oblastech prostoru vně Mléčné Dráhy. Nicméně, mnoho takzvaných hvězdných mračen prostoru je složeno pouze z plynů. Energetický potenciál těchto hvězdných plynných mračen je neuvěřitelně veliký a jeho část je odebírána sousedními slunci a vysílána zpět do prostoru jako sluneční vyzařování.

5. Původ kosmických těles

15:5.1 (170.4) Převážná část hmoty, obsažená ve sluncích a planetách supervesmíru vzniká v nebulárních discích; pouze velmi malá část supervesmírné hmoty je organizována přímým působením usměrňovatelů energie (jako při stavbě architektonických sfér), i když stále se měnící množství hmoty vzniká v otevřeném prostoru.

15:5.2 (170.5) Pokud se jedná o původ, většina sluncí, planet a jiných sfér může být zařazena do některé z následujících deseti skupin:

15:5.3 (170.6) 1. Soustředné kontrakční prsteny. Ne všechny mlhoviny jsou spirálové. Mnoho obrovitých mlhovin se místo rozdělení do dvojhvězdných sestav, nebo místo vyvinutí se do spirály, podstoupí proces smršťování a vytvoření několikanásobných prstenů. Po dlouhou dobu se taková mlhovina jeví jako obrovské centrální slunce, obklopené množstvím kroužících mračen, vyhlížejících jako prstenové formace hmoty.

15:5.4 (170.7) 2. Vířivé hvězdy zahrnují ta slunce, která jsou odmrštěna od velkých matečných disků, obsahujících vysokoteplotní plyny. Tyto hvězdy nejsou odmršťovány v

prstencích, ale v levostranných a pravostranných proudech. Vířivé hvězdy také vznikají v jiných, než spirálních mlhovinách.

15:5.5 (170.8) 3. Gravitačně-explozivní planety. Když se slunce zrodí ze spirální, nebo plošné mlhoviny, nezřídka je odmrštěno do značně velké vzdálenosti. Takové slunce má vysoký obsah plynů a následně, až se poněkud ochladí a smrští, může se dostat do blízkosti některých nesmírně velkých seskupení hmoty, gigantického slunce, nebo tmavých ostrovů prostoru. Takové přiblížení nemusí být tak těsné, aby zapříčinilo kolizi, ale je natolik blízké, aby umožnilo gravitační síle většího tělesa uvést do chodu přílivové otřesy v menším tělese, a tak spustit sérii přílivových erupcí, které se objevují současně i na opačné straně otrásaného slunce. Když tyto explozivní erupce dosáhnou svého vrcholu, vytvoří se sady nahromaděné hmoty, které mohou být vyvrženy do prostoru mimo zónu, ve které působí gravitační síla explodujícího slunce a začnou se pravidelně otáčet okolo jednoho ze dvou dotýčných těles. Později se větší skupiny hmoty spojí a postupně k sobě přitahují menší tělesa. Tímto způsobem vznikalo mnoho planet zemského typu v menších soustavách. Vaše sluneční soustava právě tímto způsobem vznikla.

15:5.6 (171.1) 4. Odstředivé planetární potomstvo. V určitých fázích svého vývoje a tehdy, když se jejich rychlost otáčení výrazně zvýší, obrovská slunce začnou od sebe odhazovat velké množství hmoty, která se může následně nakupit a vytvořit malé světy, které pokračují v obíhání mateřského slunce.

15:5.7 (171.2) 5. Sféry nedostačící gravitace. Existuje kritické ohraničení pro velikost jednotlivých hvězd. Když tuto hranici

dosáhne slunce a jestliže se nesníží rychlost jeho otáčení, je odsouzeno k roztržení; nastane rozštěpení slunce a vznikne nová dvojhvězda tohoto druhu. Velké množství malých planet může vzniknout jako podružný důsledek gigantického roztržení.

15:5.8 (171.3) 6. Kontrakční hvězdy. V malých soustavách větší okrajová planeta někdy k sobě přitahuje svoje sousední světy, zatímco planety blíže slunci začínají svůj závěrečný pád. V případě naší sluneční soustavy by takový konec znamenal, že čtyři vnitřní planety by byly pohlceny sluncem, zatímco velká planeta Jupiter by se značně zvětšila připoutáním zbývajících planet. Takový konec sluneční soustavy by měl za následek vznik dvou sousedních, ale rozdílných sluncí, jedna z druhů dvojhvězdných formací. Takové katastrofy jsou neobvyklé, kromě hvězdných nakupeních v oblastech na okraji supervesmíru.

15:5.9 (171.4) 7. Kumulativní sféry. V prostoru se pohybuje velké množství hmoty, ze které se pomalu mohou akumulovat malé planety. Ony se zvětšují meteorickými přírůstky a menšími kolizemi. Podmínky, existující v některých sektorech prostoru jsou tímto způsobem příznivé pro vznik planet. Mnoho obydlených světů má takový původ.

15:5.10 (171.5) Některé z tmavých ostrovů velmi vysoké hustoty jsou přímým důsledkem narůstání přetvářející se energie v prostoru. Jiná skupina těchto tmavých ostrovů vznikla nakupením obrovského množství ochlazené hmoty—v prostoru cirkulujících malých částic a meteorů. Taková nakupení hmoty nebyla nikdy žhavá a s výjimkou hustoty, mají podobné složení jako Urantia.

15:5.11 (171.6) 8. Vyhaslá slunce. Některé z tmavých ostrovů jsou ojedinělá vyhaslá slunce, která vyzářila do prostoru všechnu dostupnou energii. Tyto organizované útvary hmoty jsou téměř úplně stlačeny—skutečně dokonale zhuštěny; a je zapotřebí mnoha epoch, aby takové obrovité masy stlačené hmoty byly po kolizi, nebo nějaké podobné oživující kosmické události znovu nabity v okruzích prostoru a tak připraveny pro nové cykly fungování ve vesmíru.

15:5.12 (171.7) 9. Kolizní sféry. V těch oblastech, kde je hustější nahromadění vesmírných těles, kolize nejsou neobvyklé. Tyto astronomické úpravy jsou doprovázeny kolosálními změnami energie a přeměnami hmoty. Kolize, zahrnující vyhaslá slunce, mají mimořádný vliv na vytvoření rozsáhlého energetického vlnění. Úlomky, které při kolizi vzniknou, často tvoří materiální jádra pro následné formování planetárních těles, přizpůsobených pro pobyt smrtelných bytostí.

15:5.13 (172.1) 10. Architektonické světy. Toto jsou světy, které jsou vybudovány podle plánů a podmínek pro určitý speciální záměr, tak, jako Salvington, řídicí centrum vašeho lokálního vesmíru a Uversa, sídlo vedení našeho supervesmíru.

15:5.14 (172.2) Existuje mnoho dalších způsobů pro formování sluncí a vytváření planet, ale předcházející procesy naznačují metody, kterými je velká většina hvězdných soustav a planetárních rodin uvedena v život. Pokusit se popsat všechny jednotlivé metody, které jsou zapojeny do hvězdných přeměn a vývoje planet, by vyžadovalo popsat téměř sto různých způsobů formování sluncí a vzníkání planet. Když vaši astronomové pozorují nebesa, uvidí jevy, svědčící o všech těchto hvězdných evolucích, ale málokdy objeví známky formací těch malých,

nezářivých skupin hmoty, které slouží jako obydlené planety—nejdůležitějšího tvoření ze všeho nesmírně rozsáhlého materiálního tvoření.

6. Sféry prostoru

15:6.1 (172.3) Bez ohledu na původ, jednotlivé sféry prostoru se dají roztrdit do následujících hlavních skupin:

15:6.2 (172.4) 1. Slunce—hvězdy prostoru.

15:6.3 (173.1) 2. Černé ostrovy prostoru.

15:6.4 (173.2) 3. Malá tělesa prostoru—komety, meteory a planetky.

15:6.5 (173.3) 4. Architektonické sféry—speciálně vybudované světy.

15:6.6 (173.4) 5. Architektonické sféry - světy účelově vytvořené.

15:6.7 (173.5) S výjimkou architektonických sfér, všechna kosmická tělesa mají evoluční původ, evoluční v tom smyslu, že jejich vznik nebyl nařízen Božstvem, evoluční v tom smyslu, že tvořivé činnosti Boha byly rozvinuty časoprostorovou metodou prostřednictvím působení velkého množství vytvořených i vyvinutých bytostí Božstva.

15:6.8 (173.6) Slunce. Toto jsou hvězdy prostoru ve všech rozličných stádiích jejich existence. Některá slunce jsou osaměle se vyvíjející vesmírné soustavy; jiné jsou dvojhvězdy, smršťující se, nebo mizející planetární soustavy. Tyto hvězdy prostoru existují ne méně než v tisíci rozličných stavech a stádiích. Vy znáte slunce, která vyzařují světlo, doprovázené teplem, ale jsou i taková slunce, která svítí bez tepla.

15:6.9 (173.7) Triliony a triliony let bude průměrné slunce vyzařovat světlo a teplo, a to je dobrý příklad toho, jaké nesmírné zásoby energie každá jednotka hmoty obsahuje. Skutečné zásoby energie, uložené v těchto neviditelných částicích fyzické hmoty, jsou téměř nepředstavitelné. Působením nesmírného tlaku, vysoké teploty a dalších průvodních energetických reakcí, které probíhají v jádrech zářících sluncí, je tato energie téměř všechna použitelná jako světlo. Ještě další okolnosti umožňují těmto sluncím přeměňovat a vyzařovat zpět do prostoru velké množství prostorové energie, která se dostane do jejich dráhy po stanovených okruzích prostoru. Mnoho fází fyzické energie a všechny formy hmoty jsou přitahovány a následně rozesílány slunečními generátory. Tímto způsobem slouží tato slunce jako lokální urychlovači proudění energie, působících jako automatické rozvodny energie.

15:6.10 (173.8) Supervesmír Orvonton je ozařován a oteplován více, než deseti triliony zářících sluncí. Tato slunce jsou hvězdy ve vaší pozorovatelné astronomické oblasti. Více, než dva triliony sluncí jsou však příliš vzdáleny a jejich velikost je natolik malá, než aby někdy mohly být zpozorovány z Urantie. Ale v hlavním vesmíru je tolik sluncí, jako je sklenic vody ve všech oceánech na vašem světě.

15:6.11 (173.9) Černé ostrovy prostoru. Tato vyhaslá slunce a jiná velká seskupení hmoty nevyzařují světlo, ani teplo. Černé ostrovy mají někdy nesmírnou hmotnost a výrazně ovlivňují rovnováhu vesmíru a ovládání energie. Hustota některých z těchto velkých těles je téměř neuvěřitelná. A tato obrovská koncentrace hmoty umožňuje těmto černým ostrovům působit jako velmi výkonné setrvačníky, které účinně udrží velké

sousední soustavy v rovnováze. Tyto černé ostrovy udržují gravitační rovnováhu energie v mnoha souhvězdích; mnoho fyzických soustav, které by jinak byly okamžitě zničeny sousedními slunci, je drženo v bezpečném gravitačním sevření těchto ochranných černých ostrovů. A proto, na základě této funkce, je můžeme přesně lokalizovat. My známe gravitační sílu svítících těles a proto můžeme vypočítat přesnou velikost a polohu černých ostrovů prostoru, které tak účinně vykonávají svoji funkci a udržují spolehlivě danou soustavu v její dráze.

15:6.12 (173.10) Malá tělesa prostoru. Meteory a jiné malé částice hmoty, které krouží a formují se v prostoru, vytvářejí nesmírně velká seskupení energie a materiální substance.

15:6.13 (173.11) Velké množství komet jsou neustáleným nespoutaným potomstvem slunečních matečních disků, které jsou postupně přitahovány pod kontrolu centrálního dominantního slunce. Komety mají mnoho různých původů. Ohon komety směřuje směrem od přitahujícího tělesa nebo slunce v důsledku elektrických reakcí jeho vysoce rozpínavých plynů a působením tlaku slunečního světla a dalších energií, které vyzařují ze slunce. Tento jev je jedním z pozitivních důkazů reality světla a jeho přidružených energií; prokazuje to, že světlo má hmotnost. Světlo je reálná substance, není to pouhé vlnění hypotetického éteru.

15:6.14 (173.12) Planety. Jsou to velká nahromadění hmoty, která obíhají po oběžné dráze kolem slunce, nebo jiného kosmického tělesa; jejich velikost je různá, od planetek až po obrovské plynové, tekuté nebo tuhé sféry. Vychladnuté světy, které byly vytvořeny nakupením pohybujícího se kosmického materiálu, když se ocitnou ve vhodném postavení k přilehlému slunci,

jsou nejideálnějšími planetami pro pobyt inteligentních obyvatel. Vyhaslá slunce nejsou zpravidla vhodná pro život; jsou obvykle příliš daleko od živých, hořících sluncí a kromě toho, jsou vesměs nadměrně masivní; gravitační síla na jejich povrchu je příliš velká.

15:6.15 (173.13) Ve vašem supervesmíru připadá na čtyřicet chladných planet méně, než jedna planeta, obyvatelná bytostmi vašeho druhu. A samozřejmě, přehřátá slunce a vzdálené ledové světy nejsou vhodné pro vyšší formu života. V současné době jsou ve vaší sluneční soustavě pouze tři planety vhodné pro život. Podle svých rozměrů, hustoty a umístění, je Urantia v mnoha ohledech ideální pro pobyt člověka.

15:6.16 (173.14) Zákony chování fyzické energie jsou v podstatě univerzální, ale lokální působení je do značné míry ovlivněno fyzickými podmínkami, které převládají na jednotlivých planetách a v lokálních soustavách. Nespočetné množství světů prostoru charakterizuje téměř nekonečnou rozmanitost života tvorů a jiných projevů života. Nicméně, ve skupině světů, sdružených do dané soustavy, existují určité podobnosti a mimoto také sdílejí vesmírný model inteligentního života. Existují fyzické spojitosti mezi těmi planetárními soustavami, které náleží ke stejnému fyzickému okruhu a které těsně následují jedna druhou v jejich nekonečném kroužení po okruhu vesmírů.

7. Architektonické sféry

15:7.1 (174.1) I když vlada každého supervesmíru sídlí blízko středu evolučních vesmírů v jejím kosmickém segmentu, obývá svět, který byl vystavěn na objednávku a je obydlen pověřenými

osobnostmi. Tyto světy řídicích center jsou architektonické sféry, kosmická tělesa, vystavěna účelově pro speciální záměr. Ačkoliv sdílejí světlo vedlejších sluncí, tyto sféry jsou samostatně osvětleny a ohřívány. Každá sféra má vlastní slunce, které vyzařuje světlo bez tepla, podobně jako družice Ráje, a každá sféra je zásobena teplem z proudění určitých energických proudů těsně nad jejím povrchem. Tyto světy řídicích center náleží k jednomu z velkých systémů, umístěných nedaleko astronomického centra jejich příslušných supervesmírů.

15:7.2 (174.2) V řídicích centrech supervesmírů existuje standardní čas. Standardní den supervesmíru Orvontonu se rovná téměř třiceti dnům na Urantii a jeden rok Orvontonu má sto standardních dní. Tento jeden rok Orvontonu je standardním v sedmém supervesmíru a je o dvacet dva minut kratší, než tři tisíce dní na Urantii, asi osm a jedna pětina vašich roků.

15:7.3 (174.3) Světy řídicích center sedmi supervesmírů mají podobný ráz i vznešenost Ráje, jejich ústředního modelu dokonalosti. Ve skutečnosti, všechny světy řídicích center se podobají Ráji. Jsou to opravdu nebeská obydlí, která postupně, od Jerusemu ke střednímu Ostrovu, nabývají na materiální velikosti, morontiální kráse a duchovní nádheře. A všechny družice těchto světů řídicích center jsou také architektonickými sférami.

15:7.4 (174.4) V rozmanitých světech řídicích center jsou zastoupeny všechny fáze materiálního a duchovního tvoření. Všechny druhy materiálních, morontiálních a duchovních bytostí obývají tyto shromažďovací světy vesmírů. Během vzestupu vesmírem a přecházením z materiálních oblastí do duchovních,

smrtelní tvorové si nikdy nepřestanou vážit svých předešlých úrovní existence a budou na ně s radostí vzpomínat.

15:7.5 (174.5) Jerusem, řídicí centrum vaší lokální soustavy Satanie, má svých sedm tranzitních světů kultivování a kolem každého z nich se otáčí sedm družic, mezi kterými je sedm obytných světů morontiální péče, první posmrtné obydlí člověka. V tom smyslu, ve kterém se slovo „nebe“ používá na Urantii, to někdy znamená sedm obytných světů, z nichž první obytný svět je nazýván prvním nebem, a tak dále, až k sedmému.

15:7.6 (174.6) Edentia, řídicí centrum vašeho souhvězdí Norlatiadek, má svých sedmdesát družic sociální kultury a výchovy, na kterých pobývají vzestupné bytosti, když ukončí v Jerusemu program mobilizace, sjednocení a uvědomění si osobnosti.

15:7.7 (174.7) Salvington, hlavní centrum Nebadonu, vašeho lokálního vesmíru, je obklopen skupinami deseti univerzitních sfér, z nichž každá je složena ze čtyřiceti devíti oblastí. Po socializaci člověka v souhvězdí, tady probíhá jeho oduševnění.

15:7.8 (174.8) Umalý třetí, řídicí centrum vašeho malého sektoru Ensa, je obklopen sedmi sférami vyššího fyzikálního učení vzestupného života.

15:7.9 (174.9) Uvelký pátý, řídicí centrum vašeho velkého sektoru Splandon, je obklopen sedmdesáti sférami pokročilé intelektuální výchovy supervesmíru.

15:7.10 (175.1) Uversa, řídicí centrum vašeho supervesmíru Orvonton, je těsně obemknuta sedmi vyššími univerzitami pokročilého duchovního vzdělávání pro vzestupné bytosti

vlastní vůle. Každá z těchto sedmi skupin obdivuhodných sfér je složena ze sedmdesáti specializovaných světů, obsahujících tisíce a tisíce institucí a organizací, věnujících se plně vesmírnému učení a duchovní kultuře a ve kterých poutníci času získají nové vzdělání a jsou prozkoušeni před jejich dlouhým letem do Havony. Přicházející poutníci času jsou vždy přijímáni na těchto přidružených světech, ale odlétající absolventi do Havony jsou vždy odbaveni přímo z břehů Uversy.

^{15:7.11 (175.2)} Uversa je duchovním a administrativním řídicím centrem pro přibližně jeden trilion obydlených, nebo neobydlených světů. Velkolepost, nádhera a dokonalost hlavního centra Orvontonu převyšuje všechny divy časoprostorových tvoření.

^{15:7.12 (175.3)} Kdyby byly všechny projektované lokální vesmíry a jejich dílčí komponenty vystavěny, v sedmi supervesmírech by bylo jen o něco méně, než pět set miliard architektonických světů.

8. Kontrola a regulace energie

^{15:8.1 (175.4)} Sféry řídicích center supervesmírů jsou vystavěny tak, že mají schopnost působit jako výkonné energo-silové regulátory pro velké množství jejich sektorů a slouží jako ohniskové body pro usměrňování energie do oblastí jejich lokálních vesmírů. Mají velmi silný vliv na vyrovnávání a řízení fyzických energií, cirkulujících v celém organizovaném prostoru.

15:8.2 (175.5) Je celá řada dalších regulativních funkcí, které jsou vykonávány energetickými centry supervesmírů a fyzickými regulátory, živými a položivými entitami, které byly vytvořeny pro tento specifický účel. Je velmi těžké pochopit podstatu těchto energetických center a těchto regulátorů; tyto nižší řády samy nerozhodují, nemají svoji vlastní vůli, nemají osobitý projev, jejich činnost je velmi inteligentní, ale je očividně automatická a vrozená v jejich vysoce specializovaném organismu. Energetická centra a fyzičtí regulátoři supervesmírů odpovídají za řízení a dílčí kontrolu třiceti energetických systémů, které tvoří oblast gravitace. Pro kompletní obklopení supervesmíru okruhy fyzické energie, které jsou řízeny energetickými centry Uversy, je zapotřebí něco málo přes 968 milionů let.

15:8.3 (175.6) Vyvíjející se energie má hmotnou podstatu; má svoji váhu, ačkoliv váha je vždy relativní a závisí na rychlosti otáčení, hmotnosti a antigravitaci. Hmotnost hmoty způsobuje zpomalování rychlosti v energii; a všudypřítomná rychlost energie vyjadřuje: počáteční výkon energie, mínus zpomalení během průchodu hmotou, plus regulativní činnost živých upravovatelů energie supervesmíru a fyzický vliv sousedících, vysoce rozžhavených nebo vysoce výbojných těles.

15:8.4 (175.7) Univerzální plán pro udržování rovnováhy mezi hmotou a energií nutně vyžaduje neustálé vytváření a rušení malých materiálních jednotek. Vesmírní upravovatelé energie mají schopnost koncentrovat a zadržet, nebo uvolnit a rozvádět jakékoliv množství energie.

15:8.5 (175.8) Při dostatečném trvání zpomalovacího vlivu by gravitace nakonec přeměnila veškerou energii do hmoty, kdyby

nebylo těchto dvou faktorů: první, protože působí antigravitační vliv upravovatek energie a druhý, protože organizovaná hmota má tendenci se rozkládat za určitých podmínek, nacházejících se ve velmi žhavých hvězdách a v některých neobvyklých podmínkách v prostoru, blízko chladných a zhutněných těles, která mají vysoký energetický náboj.

15:8.6 (176.1) Když se masa stane příliš velikou a hrozí narušení vyváženosti energie a vyčerpání fyzických silových okruhů a jestliže další vlastní tendence gravitace zhmotnit energii není zastavena kolizí mezi vyhaslými giganty prostoru, čímž se okamžitě úplně rozptýlí nahromaděná seskupení gravitace, zasáhnou fyzičtí regulátoři. Při těchto kolizích jsou obrovské masy hmoty okamžitě přeměněny do nejvzácnější formy energie a úsilí udržet vesmírnou rovnováhu začíná nanovo. Nakonec jsou větší fyzické systémy stabilizovány, fyzicky ustáleny a rozkývány do vyvážených a stanovených oběhů supervesmírů. Po této události se v takových ustálených systémech již nestávají žádné kolize, nebo jiné zničující katastrofy.

15:8.7 (176.2) V období nárůstu energie se objevují energetické poruchy a tepelné výkyvy, doprovázené elektrickými výboji. V období úbytku energie projevuje hmota vzrůstající tendence se hromadit, stlačovat a vymanit zpod kontroly citlivě balancovaných okruhů, což má za následek přílivové, nebo kolizní úpravy, které rychle obnoví rovnováhu mezi cirkulující energií a přesněji stabilizovanou hmotou. Předvídat, nebo jinak rozumět pravděpodobnému chování rozzářených sluncí a

tmavých ostrovů prostoru, je jedním z úkolů nebeských pozorovatelů hvězd.

15:8.8 (176.3) My jsme schopni rozpoznat většinu zákonů, které řídí rovnováhu vesmíru a předvídat hodně z toho, co se týká vesmírné stability. Prakticky, všechny naše předpovědi jsou spolehlivé, ale neustále se setkáváme s určitými silami, které zcela nepodléhají zákonům řízení energie a chování hmoty a které my neznáme. Předvídatelnost všech fyzikálních jevů se stává obtížnější, když směřujeme od Ráje ke vzdáleným okrajovým vesmírům. Když se dostaneme za hranice osobní správní oblasti Vládců Ráje, čelíme zvýšené neschopnosti předvídat podle ustanovených norem a získaných zkušeností v souvislosti s pozorováním fyzických jevů výhradně v sousedních astronomických soustavách. Také ve světech sedmi supervesmírů my žijeme uprostřed aktivních sil a reakcí energií, které pronikají všemi našimi oblastmi a šíří se ve sjednocené rovnováze všemi územími vnějšího prostoru.

15:8.9 (176.4) Čím více se vzdalujeme do prostoru, tím určitěji se setkáme s těmi proměnlivými a nepředvídatelnými jevy, které jsou neomylně charakteristické pro nepochopitelné působení přítomnosti Absolutních a empirických Božstev. A tyto jevy musí svědčit o nějaké univerzální nadkontrole všeho dění.

15:8.10 (176.5) Supervesmír Orvonton se v současné době očividně vybíjí; vnější vesmíry vypadají, že se roztácejí k budoucím aktivitám, nemající sobě rovna; střední vesmír Havona je věčně stabilizovaný. Gravitace a nepřítomnost tepla (chlad) organizují a udržují hmotu pohromadě; teplo a antigravitace rozrušují hmotu a rozptylují energii. Živí upravovatelé energie a organizátoři síly jsou klíčem ke speciálnímu ovládání a

inteligentnímu řízení nekonečných proměn při tvoření, rušení a přetváření vesmírů. Mlhoviny se mohou rozptýlit, slunce vyhasnout, soustavy vymizet a planety zaniknout, ale vesmíry zůstávají.

9. Okruhy supervesmírů

15:9.1 (176.6) Univerzální okruhy Ráje jsou ve skutečnosti přítomny ve všech oblastech sedmi supervesmírů. Tyto přítomnosti okruhů jsou následující: osobní gravitační síla Vesmírného Otce, duchovní gravitace Věčného Syna, gravitační síla mysli Společného Činitele a materiální gravitační síla věčného Ostrova.

15:9.2 (177.1) Kromě univerzálních okruhů Ráje a kromě působení přítomnosti Absolutních a empirických Božstev, působí na prostorové úrovni supervesmíru jenom dvě skupiny energetických okruhů, čili rozdělené síly: okruhy supervesmírů a okruhy lokálních vesmírů.

15:9.3 (177.2) Okruhy supervesmírů:

15:9.4 (177.3) 1. Sjednocující intelektuální okruh jednoho ze Sedmi Hlavních Duchů Ráje. Takový okruh kosmické mysli je omezen do jednotlivého supervesmíru.

15:9.5 (177.4) 2. Reflektivní činnost okruhu Duchů Reflexe v každém supervesmíru.

15:9.6 (177.5) 3. Skryté okruhy Tajemných Monitorů, které jsou určitým způsobem propojeny s Diviningtonem a odtud nasměrovány k Vesmírnému Otci v Ráji.

15:9.7 (177.6) 4. Okruh spojení Věčného Syna se svými Rajskými Syny.

15:9.8 (177.7) 5. Okamžitá přítomnost Nekonečného Ducha.

15:9.9 (177.8) 6. Vysílání z Ráje, prostorová hlášení z Havony.

15:9.10 (177.9) 7. Energetické okruhy silových center a fyzických kontrolorů.

15:9.11 (177.10) Okruhy lokálních vesmírů:

15:9.12 (177.11) 1. Poskytovaný duch Rajských Synů, Utěšitel světů poskytnutí. Duch Pravdy, Duch Michaela na Urantii.

15:9.13 (177.12) 2. Okruh Božských Pečovatelů, Mateřský Duch lokálního vesmíru, Svatý Duch vašeho světa.

15:9.14 (177.13) 3. Okruh pomoci mysli lokálního vesmíru, včetně rozmanitě působící přítomnosti pomocných duchů mysli.

15:9.15 (177.14) Když se v lokálním vesmíru dosáhne taková duchovní harmonie, která je individuální a sloučené okruhy se stanou nerozeznatelnými od okruhů supervesmíru, když skutečně převládne shoda činností a jednota služby, potom se okamžitě lokální vesmír zhoupne do ustálených okruhů světla a života a stává se ihned způsobilý pro přijetí do duchovní konfederace zdokonaleného svazu vyšších tvoření. Pro přijetí do shromáždění Věčně Moudrých, členství v konfederaci supervesmíru, se požaduje následující:

15:9.16 (177.15) 1. Fyzická stabilita. Hvězdy a planety lokálního vesmíru musí být v rovnováze; všechny fáze bezprostředních

hvězdných transformací musí být skončeny. Vesmír se musí pohybovat v přesném směru; jeho oběžná dráha musí být bezpečně stanovena s konečnou platností .

15:9.17 (177.16) 2. Duchovní věrnost. Musí existovat stav univerzálního uznání a věrnosti Vládnoucímu Božímu Synovi, který řídí záležitosti takového lokálního vesmíru. Musí vzniknout stav harmonické součinnosti mezi jednotlivými planetami, soustavami a souhvězdími v celém lokálním vesmíru.

15:9.18 (177.17) Váš lokální vesmír není ještě ani považován za součást ustáleného fyzického řádu supervesmíru a o to více je mu vzdáleno získání členství v osvědčené duchovní rodině vyššího řídicího systému. Ačkoliv Nebadon nemá ještě zastoupení na Uverse, čas od času nás vlada supervesmíru posílá na její světy se speciálními úkoly, zrovna tak jsem já přišel na Urantii přímo z Uversy. My poskytujeme vašim vládcům a správcům jakoukoliv potřebnou podporu při řešení jejich složitých problémů; my bychom si přáli vidět, aby váš vesmír byl způsobilý pro řádné přijetí do sdružených tvoření supervesmírné rodiny.

10. Vládci supervesmírů

15:10.1 (178.1) Řídící centra supervesmírů jsou sídlem vysokých duchovních vlád, řídicích časoprostorové oblasti. Výkonná složka nejvyššího řídicího systému, mající svůj původ v Poradcích Trojice, je řízena přímo jedním ze Sedmi Hlavních Duchů nejvyššího dohledu, bytostí, které jsou zmocněny Rájem a řídí supervesmíry prostřednictvím Sedmi Nejvyšších

Vykonavatelů, umístěných na sedmi speciálních světech Nekonečného Ducha, nejvzdálenějších satelitů Ráje.

15:10.2 (178.2) Řídící centra supervesmírů jsou obydlím pro Duchy Reflexe a Pomocníků Reflektivního Vyobrazení. Odtud, z pozice uprostřed, tyto úžasné bytosti řídí svoje rozsáhlé reflektivní činnosti, a takto pomáhají střednímu vesmíru nahoře a lokálním vesmírům dole.

15:10.3 (178.3) Každý supervesmír je řízen třemi Věčně Moudrými, společná nejvyšší výkonná moc vlády. Osazenstvo výkonné složky nejvyššího řídicího systému supervesmíru je složeno ze sedmi rozdílných skupin:

15:10.4 (178.4) 1. Věčně Moudří.

15:10.5 (178.5) 2. Zdokonalovatelé Moudrosti.

15:10.6 (178.6) 3. Božští Poradci.

15:10.7 (178.7) 4. Univerzální Cenzoři.

15:10.8 (178.8) 5. Mocní Poslové.

15:10.9 (178.9) 6. Ti s Velkou Autoritou.

15:10.10 (178.10) 7. Ti beze Jména a Čísla.

15:10.11 (178.11) Třem Věčně Moudrým bezprostředně asistují sbory jedné miliardy Zdokonalovatelů Moudrosti, ke kterým jsou přidruženy tři miliardy Božských Poradců. Ke správě každého supervesmíru je přidělena jedna miliarda Univerzálních Cenzorů. Tyto tři skupiny jsou Rovnocenné Osobnosti Trojice, které mají svůj božský původ přímo v Rajské Trojici.

15:10.12 (178.12) Zbývající tři řady, Mocní Poslové, Ti s Velkou Autoritou a Ti beze Jména a Číslo, jsou zvelebení vzestupní smrtelníci. První řád z těchto tří řádů prošel vzestupným systémem a byl přijat do Havony v době Grandfandy. Po dosažení Ráje byli vybráni do Sboru Konečnosti, přijati Rajskou Trojicí a následně přiděleni pro nebeskou službu Věčně Moudrým. Jako druh, tyto tři řady jsou známy jako Vědoucí Trinitizovaní Synové, mající dvojí původ, ale nyní slouží Trojici. Takto byla výkonná složka nejvyššího řídicího systému supervesmíru rozšířena proto, aby zahrnula zvelebené a zdokonalené děti evolučních světů.

15:10.13 (178.13) Koordinační rada supervesmíru je složena ze sedmi výkonných skupin, již předtím jmenovaných a následujících vládců a dalších regionálních dohlážitelů:

15:10.14 (179.1) 1. Věčně Dokonalí—vládci velkých sektorů supervesmíru.

15:10.15 (179.2) 2. Věčně Současní—správci malých sektorů supervesmíru.

15:10.16 (179.3) 3. Věčně Jednotní—Rajští poradci vládců lokálních vesmírů.

15:10.17 (179.4) 4. Věčně Věrní—Rajští zástupci Nejsvrchovanějších vládců, vládnoucích v souhvězdích.

15:10.18 (179.5) 5. Synové Trojice-Učitelé, kteří jsou v danou chvíli přiděleni ke službě v řídicích centrech supervesmíru.

15:10.19 (179.6) 6. Věčně Věční, kteří jsou shodou okolností přítomni v řídicích centrech supervesmíru.

15:10.20 (179.7) 7. Sedm Pomocníků Reflektivního Vyobrazení—mluvčí sedmi Duchů Reflexe a jejich prostřednictvím, představitelé Sedmi Hlavních Duchů Ráje.

15:10.21 (179.8) Pomocníci Reflektivního Vyobrazení působí jako představitelé velkého množství skupin bytostí, které jsou důležité pro řízení supervesmírů, ale které v současné době, z mnoha různých důvodů, nejsou naplno aktivní ve svých rozmanitých funkcích. Do této skupiny patří: vyvíjející se osobnostní projev Nejvyšší Bytosti v supervesmíru, Neomezení Dohlížitelé Nejvyššího, Stanovení Místodržitelé Konečného, nejmenovaní spojovatelé reflexe Majestonu a nadosobní duchovní představitelé Věčného Syna.

15:10.22 (179.9) Téměř vždy je možné nalézt zástupce těchto skupin vytvořených bytostí v řídicích centrech supervesmírů. Běžná pečovatelská práce v supervesmírech je vykonávána pozoruhodnými sekunafimy a dalšími členy široké rodiny Nekonečného Ducha. V činnosti těchto úžasných center supervesmírného řízení, kontroly, péče a výkonného rozhodování jsou inteligentní existence každé sféry vesmírného života spojeny s aktivní službou, moudrým řízením, láskyplnou péčí a spravedlivým úsudkem.

15:10.23 (179.10) Supervesmíry nemají žádný systém velvyslaneckého zastoupení; jsou naprosto odděleny jeden od druhého. dovídají se o vzájemných záležitostech pouze prostřednictvím analytického centra v Ráji, řízeného Sedmi Hlavnímu Duchy. Jejich vládci pracují v poradních sborech božské moudrosti pro blaho svých vlastních supervesmírů bez ohledu na to, co může probíhat v jiných částech vesmírného tvoření. Tato izolace supervesmírů bude trvat až do té doby, kdy se dosáhne jejich

vzájemné součinnosti úplným završením realizace osobnostní svrchovanosti vyvíjející se empirické Nejvyšší Bytosti.

11. Poradní shromáždění

15:11.1 (179.11) Právě na takových světech, jako Urantia, se setkávají tváří v tvář bytosti, zastupující samovládu dokonalosti a demokracii evoluce. Výkonná složka nadvlády vzniká ve sférách dokonalosti; zákonodárná složka pramení z rozkvětu evolučních vesmírů.

15:11.2 (179.12) Poradní shromáždění supervesmíru je umístěno pouze ve světě hlavního řídicího centra. Tento legislativní, nebo poradní sbor je složen ze sedmi komor a do každé z nich každý lokální vesmír, který je přijat do rady supervesmíru, zvolí svého rodného zástupce. Tito zástupci jsou vybráni nejvyššími radami lokálních vesmírů z řad vzestupných poutníků—absolventů Orvontonu, kteří se zdržují na Uverse a mají pověření k přepravě do Havony. Průměrná služební doba těchto zástupců je asi sto let standardního času supervesmíru.

15:11.3 (180.1) Já jsem nikdy neslyšel o neshodách mezi představiteli výkonné složky Orvontonu a poradním shromážděním Uversy. Ještě nikdy, v celé historii našeho supervesmíru, poradní sbor neschválil doporučení, nad kterým by výkonná složka nadvlády zaváhala, zda ho uskutečnit. Vždy zde převládá nejdokonalejší harmonie a pracovní shoda, což dokazuje skutečnost, že evoluční bytosti mohou skutečně dosáhnout vrcholů zdokonalené moudrosti, která je opravňuje stýkat se s osobnostmi dokonalého původu a božské podstaty. Přítomnost poradních shromáždění v hlavních řídicích centrech supervesmíru odhaluje moudrost a naznačuje konečné vítězství

celého obrovského evolučního konceptu Vesmírného Otce a Věčného Syna.

12. Nejvyšší soudy

15:12.1 (180.2) Když my hovoříme o výkonných a poradních složkách správního systému Uversy, vy asi usuzujete, na základě některých podobných forem občanské vlády na Urantii, že musíme mít třetí, neboli justiční složku, což my máme, ale ona nemá odlišný personál. Naše soudní dvory jsou složeny následovně: Předseda jim, podle povahy a závažnosti případu, Věčně Moudrý, Zdokonalovatel Moudrosti nebo Božský Poradce. Důkaz pro nebo proti jednotlivci, planetě, soustavě, souhvězdí nebo vesmíru je představen a vysvětlen Univerzálními Cenzory. Obhajoba dětí času a evolučních planet je předložena Mocnými Posly, oficiálními pozorovateli supervesmírné vlády v lokálních vesmírech a soustavách. Stanovisko nejvyššího orgánu vlády je vyličeeno Těmi s Velkou Autoritou. Rozsudek je obvykle stanoven komisí, která je různě početná a je složena rovnoměrně z Těch beze Jména a Číslo a skupinou znalých osobností, vybraných z poradního shromáždění.

15:12.2 (180.3) Soudy Věčně Moudrých jsou nejvyššími posudkovými soudy pro duchovní posouzení všech záležitostí všech jednotlivých vesmírů. Vládnoucí Synové v lokálních vesmírech jsou nejvyšší ve svých vlastních územích; oni podléhají nadvládě pouze tehdy, když dobrovolně předloží záležitosti pro poradenství nebo rozhodnutí Věčně Moudrých, kromě záležitostí, ve kterých se jedná o zánik tvorů vlastní vůle. Požadavek pro posouzení přichází z lokálních vesmírů, ale rozhodnutí, týkající se zániku bytostí vlastní vůle jsou vždy

vynesena a vykonána v hlavních řídicích centrech supervesmíru. Synové lokálních vesmírů smějí rozhodnout o věčném životě smrtelného člověka, ale pouze Věčně Moudří mohou vydat výkonné rozhodnutí v otázkách věčného života a smrti.

15:12.3 (180.4) Ve všech záležitostech, které nevyžadují soudní přelíčení a při předložení důkazů, Věčně Moudří, nebo jejich společníci učiní rozhodnutí a tato nařízení jsou vždy jednotná. Tady jednáme se soudními sbory naprosté dokonalosti. V usneseních těchto nejvyšších a nejdokonalejších soudů nejsou žádné neshody, ani menšinové názory.

15:12.4 (180.5) S několika určitými výjimkami, nadvlády mají soudní pravomoc nad všemi věcmi a všemi bytostmi ve svých příslušných oblastech. Proti rozhodnutí a usnesení supervesmírných orgánů se nelze odvolat, protože oni představují souhlasná rozhodnutí Věčně Moudrých a toho Hlavního Ducha, který rozhoduje o osudu daného supervesmíru ze svého Rajského obydlí.

13. Vlády sektorů

15:13.1 (181.1) Velký sektor zaujímá asi jednu desetinu supervesmíru a je složen ze sta malých sektorů, deseti tisíc lokálních vesmírů a asi sta miliard obydlených světů. Tyto velké sektory jsou řízeny třemi Věčně Dokonalými, Nejvyššími Osobnostmi Trojice.

15:13.2 (181.2) Soudy Věčně Dokonalých jsou ustanoveny podobně jako soudy Věčně Moudrých, vyjma toho, že ony nerozhodují v duchovních záležitostech svých oblastí. Činnost vlád těchto

velkých sektorů je především zaměřena na intelektuální stav rozsáhlého tvoření. Velké sektory zadržují, posuzují, rozdělují a shrnují údaje pro hlášení radám Věčně Moudrých o všech důležitých supervesmírných záležitostech běžné a správní povahy, které se netýkají bezprostředně duchovního řízení oblastí, nebo uskutečňování plánů Vládců Ráje pro vzestup smrtelníků. Personál vlády velkého sektoru se ničím neodlišuje od vlády supervesmíru.

15:13.3 (181.3) Tak, jak jsou nádherné satelity Uversy zapojeny do vaší závěrečné duchovní přípravy pro Havonu, tak se sedmdesát satelitů Uvelkého pátého věnuje vašemu supervesmírnému intelektuálnímu vzdělávání a rozvoji. Z celého Orvontonu jsou zde shromážděny moudré bytosti, které neúnavně pracují, aby připravily smrtelníky času pro jejich další postup na cestě k věčnosti. Převážná část tohoto vzdělávání vzestupných smrtelníků se provádí na sedmdesáti vzdělávacích světech.

15:13.4 (181.4) Vládám malých sektorů předsedají tři Věčně Současní. Jejich činnost se týká především fyzického řízení, sjednocování, stabilizování a běžného koordinování správních systémů lokálních vesmírů, tvořících malý sektor. Každý malý sektor obsahuje sto lokálních vesmírů, deset tisíc souhvězdí, jeden milion soustav, což je asi jedna miliarda obyvatelných světů.

15:13.5 (181.5) Světy hlavních řídicích center malého sektoru jsou velkým shromaždištěm Hlavních Fyzických Kontrolorů. Tyto světy hlavních řídicích center jsou obklopeny sedmi školícími sférami, které jsou základními školami supervesmíru a jsou to

centra pro získání znalostí o uspořádání fyzických a správních systémů vesmíru vesmírů.

15:13.6 (181.6) Vůdci vlád malých sektorů jsou přímo podřízeni vládcům velkých sektorů. Věčně Současní přijímají všechna hlášení s výsledky pozorování a koordinují veškerá doporučení pro supervesmír, která přijdou od Věčně Jednotných, kteří jsou přiděleni do hlavních řídicích sfér lokálních vesmírů jako pozorovatelé a poradci Trojice a od Věčně Věrných, kteří jsou podobně přiděleni k Nejsvrchovanějším v hlavních řídicích centrech souhvězdí. Všechna tato hlášení jsou odeslána Věčně Dokonalým na velkých sektorech a následně předána soudům Věčně Moudrých. Tak se systém Trojice rozprostírá od souhvězdí lokálních vesmírů až po hlavní řídicí centra supervesmíru. V řídicích centrech lokálních soustav nejsou zástupci Trojice.

14. Účely sedmi supervesmírů

15:14.1 (181.7) Existuje sedm základních účelů, které jsou odhalovány v průběhu evolučního procesu sedmi supervesmírů. Každý základní účel evolučního procesu supervesmíru se projeví naplno pouze v jednom ze sedmi supervesmírů a tudíž, každý supervesmír má svoji speciální funkci a unikátní podstatu.

15:14.2 (182.1) Orvonton, sedmý supervesmír, ten, ke kterému náleží váš lokální vesmír, je znám především kvůli jeho rozsáhlému a štědrému poskytování soucitné péče smrtelníkům těchto oblastí. Je proslulý pro způsob, kterým spravedlnost vítězí, když je vedena soucitem a moc vládne, když je podmíněna trpělivostí a současně se mu obětuje dostatek času pro zajištění

stabilizace věčnosti. Orvonton je vesmírnou ukázkou lásky a soucitu.

15:14.3 (182.2) Nicméně, je to velmi obtížné popsat naše pojetí přesné podstaty evolučního účelu, který se odvíjí v Orvontonu, i když je možno říci, že zde, v tomto supertvoření, my cítíme, že šest unikátních účelů kosmické evoluce, projevující se v šesti přidružených supertvořeních, se vzájemně propojuje do významu celku; a právě z tohoto důvodu, my se někdy domníváme, že vyvinuté a dokončené zosobnění Boha Nejvyššího bude někdy ve vzdálené budoucnosti vládnout z Uversy zdokonaleným sedmi supervesmírům s veškerou empirickou vznešeností své, takto dosažené všemohoucí svrchované moci.

15:14.4 (182.3) Tak, jak je Orvonton unikátní ve své podstatě a ojedinělý ve svém osudu, tak je rovněž každý z jeho přidružených supervesmírů. Nicméně, velmi mnoho z toho, co se v Orvontonu odvíjí, vám není odhaleno a z těchto neodhalených jevů života Orvontonu, je možno mnoho nalézt v plném rozvoji v některém jiném supervesmíru. Sedm účelů evoluce supervesmírů se projevují ve všech sedmi supervesmírech, ale v každém supertvoření se naplno projeví pouze jeden z těchto účelů. Abyste pochopili více o účelu těchto supervesmírů, tak hodně z toho čemu nerozumíte, by vám muselo být vysvětleno a dokonce i potom byste pochopili velmi málo. Toto celé vyprávění představuje pouze krátký záblesk pochopení obrovského tvoření, jehož součástí je váš svět a vaše lokální soustava.

15:14.5 (182.4) Váš svět se jmenuje Urantia a má číslo 606 v planetární skupině, neboli soustavě, Satania. Tato soustava má

v současné době 619 obydlených světů a více, než dvě stě dalších planet se vyvíjejí příznivým směrem, aby se někdy v budoucnosti staly obyvatelnými světy.

15:14.6 (182.5) Hlavní řídicí centrum Satanie se jmenuje Jerusem a tato soustava má číslo dvacet čtyři v souhvězdí Norlatiadek. Vaše souhvězdí Norlatiadek je složeno z jednoho sta lokálních soustav a jeho hlavní řídicí centrum se jmenuje Edentia. Norlatiadek je veden pod číslem sedmdesát ve vesmíru Nebadon. Lokální vesmír Nebadon je složen z jednoho sta souhvězdí a jeho hlavní centrum je znám pod jménem Salvington. Vesmír Nebadon má číslo osmdesát čtyři v malém sektoru Ensa.

15:14.7 (182.6) Malý sektor Ensa obsahuje sto lokálních vesmírů a má hlavní centrum, které se jmenuje Umalý třetí. Tento malý sektor má číslo tři ve velkém sektoru Splandon. Splandon je složen z jednoho sta malých sektorů a má hlavní řídicí centrum, které se jmenuje Uvelký pátý. Je to pátý velký sektor supervesmíru Orvonton, sedmého segmentu velkého vesmíru. Takto můžete zařadit vaši planetu do organizačního a správního schématu vesmíru vesmírů.

15:14.8 (182.7) Číslo vašeho světa Urantie ve velkém vesmíru je 5 342 482 337 666. Toto je registrační číslo Urantie na Uverse a v Ráji, vaše číslo v seznamu obydlených světů. Já rovněž znám registrační číslo fyzické sféry, ale je tak mimořádně veliké, že nemá prakticky žádný význam pro smrtelnou mysl.

15:14.9 (183.1) Vaše planeta je členem nesmírně rozsáhlého kosmu; vy patříte k téměř nekonečné rodině světů, ale vaše sféra je

právě tak řízena a láskyplně podporována, jakoby byla jediným obydleným světem v celém bytí.

15:14.10 (183.2) [Představeno Univerzálním Cenzorem Uversy.]

Kapitola 16

Sedm Hlavních Duchů

16:0.1 (184.1) Sedm Hlavních Duchů jsou prvotními osobnostmi Nekonečného Ducha. V tomto sedmidílném tvořivém aktu samorozmnožení Nekonečný Duch vyčerpал asociativní možnosti matematických kombinací, které jsou vrozeny ve skutečné existenci tří osob Božstva. Kdyby bylo možné vytvořit větší počet Hlavních Duchů, tak by vytvoření byli, ale ve třech Božstvech je vrozeno jenom sedm a pouze sedm slučovacích možností. A toto vysvětluje tu skutečnost, proč vesmír je řízen v sedmi velkých segmentech a číslo sedm je ve své podstatě nezbytné pro jeho organizování a řízení.

16:0.2 (184.2) Tímto způsobem vzniklo Sedm Hlavních Duchů v následujících sedmi předobrazech a získalo z nich svoje individuální vlastnosti:

16:0.3 (184.3) 1. Vesmírný Otec.

16:0.4 (184.4) 2. Věčný Syn.

16:0.5 (184.5) 3. Nekonečný Duch.

16:0.6 (184.6) 4. Otec a Syn.

16:0.7 (184.7) 5. Otec a Duch.

16:0.8 (184.8) 6. Syn a Duch.

16:0.9 (184.9) 7. Otec, Syn a Duch.

16:0.10 (184.10) My víme velmi málo o působení Otce a Syna při tvoření Hlavních Duchů. Zřejmě oni vznikli v důsledku osobních aktů Nekonečného Ducha, ale nám bylo jednoznačně vysvětleno, že jak Otec, tak i Syn, se podíleli na jejich vzniku.

16:0.11 (184.11) Ve své duchovní povaze a podstatě je těchto Sedm Duchů Ráje jako jeden, ale ve všech ostatních aspektech osobnosti jsou značně rozdílní a důsledky jejich působení v supervesmírech jsou takové, že jejich individuální rozdílnosti jeden od druhého jsou neomylně rozeznatelné. Všechny následující plány sedmi segmentů velkého vesmíru—a dokonce i souvztažných segmentů vnějšího prostoru—byly stanoveny neduchovní rozdílností Sedmi Hlavních Duchů, kteří provádějí nejvyšší a hlavní dohled.

16:0.12 (184.12) Hlavní Duchové mají mnoho funkcí, ale v současné době je jich hlavní činností centrální dohled nad sedmi supervesmíry. Každý Hlavní Duch působí v obrovském světě hlavního řídicího centra soustředěné síly, které se pomalu otáčí okolo okraje Ráje, udržujíc stále polohu naproti supervesmíru, na který bezprostředně dohlíží a zůstává v Rajském ohnisku specializované kontroly síly a segmentového rozdělování energie. Radiální hraniční linie všech vesmírů se ve skutečnosti sbíhají v Rajských hlavních řídicích centrech dohlížejícího Hlavního Ducha.

1. Vztah k trojjediné Božskosti

16:1.1 (185.1) Společný Tvořitel—Nekonečný Duch je nezbytný pro dokončení trojjediného zosobnění nerozděleného Božstva. Ve

své přirozenosti je toto trojediné zosobnění Božstva sedmidílné pokud jde o individuální a společný projev; proto následný plán na vytvoření vesmírů, obydlených inteligentními a potenciálně duchovními bytostmi, náležitě vyjadřující Otce, Syna a Ducha, nevyhnutelně vyžadoval zosobnění Sedmi Hlavních Duchů. My obvykle hovoříme o trojediném zosobnění Božstva jako o absolutní nevyhnutelnosti, zatímco na objevení se Sedmi Hlavních Duchů se díváme jako na subabsolutní nevyhnutelnost.

16:1.2 (185.2) I když Sedm Hlavních Duchů stěží vyjadřují trojitě Božstvo, oni jsou věčným zobrazením sedmidílného Božstva, aktivními a společnými funkcemi tří věčných osob Božstva. S pomocí, v podstatě a prostřednictvím těchto Sedmi Hlavních Duchů Vesmírný Otec, Věčný Syn, Nekonečný Duch, nebo jakékoliv jejich dvojité spojení, jsou schopni takto působit. Když Otec, Syn a Duch působí společně, oni mohou a také působí prostřednictvím Sedmého Hlavního Ducha, ale ne jako Trojice. Samostatně i společně, Hlavní Duchové představují kterékoliv a všechny možné funkce Božstva, jednu nebo několik, ale ne společné funkce Trojice. Sedmý Hlavní Duch nepůsobí osobně ve vztahu k Rajské Trojici a to je právě proto, proč může osobně sloužit Nejvyšší Bytosti.

16:1.3 (185.3) Ale když Sedm Hlavních Duchů opustí svá individuální místa osobní moci a supervesmírné autority a shromáždí se kolem Společného Činitele v trojediné přítomnosti Rajského Božstva, v tu chvíli se stanou společným představitelem výkonné moci, moudrosti a autority nerozděleného Božstva—Trojice—ve vyvíjejících se vesmírech. Takové Rajské spojení prvotního sedmidílného

vyjádření Božstva skutečně objímá, doslova obsahuje v sobě, všechny vlastnosti a postoje tří věčných Božstev v jejich Svrchovanosti a Konečnosti. Z praktického hlediska a účelu, Sedm Hlavních Duchů právě teď obklopují funkční oblast Nejvyššího-Konečného v hlavním vesmíru a ve vztahu k hlavnímu vesmíru.

16:1.4 (185.4) Pokud my jsme schopni pochopit, těchto Sedm Duchů jsou spjati s božskými aktivitami tří věčných osob Božstva; my nevidíme žádné přímé spojení s aktivními přítomnostmi tří věčných aspektů Absolutna. Když jsou sdruženi, Hlavní Duchové představují Rajska Božstva v tom, co by mohlo být přibližně chápáno jako konečná oblast působení. Tato oblast může zahrnovat mnoho, co je konečné, ale není absolutní.

2. Vztah k Nekonečnému Duchu

16:2.1 (185.5) Tak, jako je Věčný a Prvorozený Syn odhalen prostřednictvím stále vzrůstajícího počtu božských Synů, tak je Nekonečný a Božský Duch odhalen prostřednictvím působení Sedmi Hlavních Duchů a jejich přidružených duchovních skupin. Ve středu středů je Nekonečný Duch dosažitelný, ale ne všichni, kdo dosáhnou Ráje jsou ihned schopni rozeznat jeho osobnost a charakteristickou přítomnost; ale všichni, kdo dosáhnou středního vesmíru, jsou okamžitě schopni rozmlouvat s jedním ze Sedmi Hlavních Duchů, který řídí rodný supervesmír, ze kterého nově příchozí poutník pochází.

16:2.2 (186.1) Rajský Otec hovoří s vesmírem vesmírů pouze prostřednictvím svého Syna, zatímco společně se Synem jednají jenom prostřednictvím Nekonečného Ducha. Za

hranicemi Ráje a Havony Nekonečný Duch hovoří pouze hlasem Sedmi Hlavních Duchů.

16:2.3 (186.2) Nekonečný Duch působí vlivem své osobní přítomnosti v rozsahu hranic systému Ráj-Havona; všude jinde se jeho osobní duchovní přítomnost projevuje skrze jednoho ze Sedmi Hlavních Duchů. Proto je supervesmírná duchovní přítomnost Třetího Zdroje a Středu na kterémkoliv světě, nebo v jakémkoliv jednotlivci, podmíněna unikátní povahou dohlížejího Hlavního Ducha v daném segmentu tvoření. A obráceně, prostřednictvím Sedmi Hlavních Duchů spojené linie duchovní síly a inteligence směřují dovnitř, k Třetí Osobě Božstva.

16:2.4 (186.3) Sedm Hlavních Duchů jsou společně obdařeni nejvyššími-konečnými vlastnostmi Třetího Zdroje a Středu. I když každý z nich dostává část tohoto daru individuálně, pouze společně odhalují rysy všemohoucnosti, vševědoucnosti a všudypřítomnosti. Žádný z nich nemůže proto působit univerzálně; jako jednotlivci a při uplatňování těchto nejvyšších a konečných schopností, každý je osobně omezen do supervesmíru, nad kterým má přímý dohled.

16:2.5 (186.4) Všechno z toho, co vám bylo řečeno o božskosti a osobnosti Společného Činitele, platí stejně a doslova o Sedmi Hlavních Duších, kteří tak účinně rozesílají Nekonečného Ducha do sedmi segmentů velkého vesmíru v souladu se svým božským obdarováním a podle svých rozdílných a individuálně unikátních vlastností. Proto by bylo vhodné použít pro pojmenování celé skupiny sedmi duchů jakékoliv, nebo všechna jména Nekonečného Ducha. Společně jsou jeden celek se Společným Činitelem na všech subabsolutních úrovních.

3. Individuálnost a různorodost Hlavních Duchů

16:3.1 (186.5) Sedm Hlavních Duchů jsou nepopsatelné bytosti, ale každý z nich se projevuje zřetelnou a výraznou individuálností. Oni mají jména, ale my pro jejich představení zvolíme čísla. Jako prvotní zosobnění Nekonečného Ducha, oni jsou si podobní, ale jako prvotní vyjádření sedmi možných spojeních trojjediného Božstva, jsou v základní podstatě odlišní a tato odlišnost podstaty určuje jejich rozdílný způsob řízení supervesmíru. Těchto Sedm Hlavních Duchů je možno popsat následovně:

16:3.2 (186.6) První Hlavní Duch. Tento Duch je zvláštním způsobem přímým představitelem Rajského Otce. On je osobitým a účinným projevem moci, lásky a moudrosti Vesmírného Otce. On je blízkým společníkem a nebeským poradcem vedoucího Tajemných Monitorů, těch bytostí, které vedou Univerzitu Osobních Ladičů na Diviningtonu. Ve všech spojeních Sedmi Hlavních Duchů je to vždy První Hlavní Duch, který mluví jménem Vesmírného Otce.

16:3.3 (186.7) Tento Duch řídí první supervemír a i když projevuje neustále božskou podstatu prvotního zosobnění Nekonečného Ducha, svojí povahou se určitě více podobá Vesmírnému Otcí. On je v neustálém osobním spojení se sedmi Duchy Reflexe v hlavním řídicím centru prvního supervesmíru.

16:3.4 (187.1) Druhý Hlavní Duch. Tento Duch odpovídajícím způsobem zobrazuje nesrovnatelnou podstatu a okouzující charakter Věčného Syna, prvorozeného Syna všeho tvoření. On je neustále v úzkém spojení se všemi řády Božích Synů, a to jak s jednotlivci, když se objeví v rodném vesmíru, nebo v

jejich radostných konklávách. Na všech shromážděních Sedmi Hlavních Duchů on vždy hovoří jménem Věčného Syna.

^{16:3.5 (187.2)} Tento Duch řídí osudy druhého supervesmíru a vládne této rozlehlé oblasti tak, jako by ji vládl sám Věčný Syn. On je ve stálém spojení se sedmi Duchy Reflexe, kteří jsou umístěni v řídicím centru druhého supervesmíru.

^{16:3.6 (187.3)} Třetí Hlavní Duch. Osobnost tohoto Ducha se výrazně podobá Nekonečnému Duchu a tento Duch řídí činnosti a práci četných vyšších osobností Nejvyššího Ducha. On předsedá jejím shromážděním a je úzce spjat se všemi osobnostmi, které pocházejí výhradně ze Třetího Zdroje a Středu. Když Sedm Hlavních Duchů zasedá v radě, je to Třetí Hlavní Duch, který vždy hovoří jménem Nekonečného Ducha.

^{16:3.7 (187.4)} Tento Duch je pověřen řízením třetího supervesmíru a spravuje záležitosti tohoto segmentu tak, jako by je spravoval sám Nekonečný Duch. Je stále ve spojení s Duchy Reflexe v řídicím centru třetího supervesmíru.

^{16:3.8 (187.5)} Čtvrtý Hlavní Duch. Sdílením sloučených podstat Otce a Syna, tento Hlavní Duch je určujícím vlivem když se jedná o plány a činnosti Otce-Syna v radách Sedmi Hlavních Duchů. Tento Duch je nejvyšším dohlížitelem a poradcem všech vzestupných bytostí, kteří dosáhli Nekonečného Ducha a tak se stali kandidáty pro setkání se Synem a Otcem. On pečuje o nesmírně velikou skupinu osobností, které mají svůj původ v Otci a Synovi. Když nastane situace, která nutně vyžaduje zastupovat Otce a Syna ve spojení se sedmi Hlavními Duchy, tak Čtvrtý Hlavní Duch vždy mluví jejich jménem.

16:3.9 (187.6) Tento Duch pečuje o čtvrtý segment velkého vesmíru v souladu se svým osobitým spojením vlastností Vesmírného Otce a Věčného Syna. On je v neustálém osobním spojení s Duchy Reflexe v řídicím centru čtvrtého supervesmíru.

16:3.10 (187.7) Pátý Hlavní Duch. Tato božská osobnost, která výjimečným způsobem sladuje charakter Vesmírného Otce a Nekonečného Ducha, je poradcem obrovské skupiny bytostí, známé jako upravovatelé energie, energetická centra a fyzičtí regulátoři. Tento Duch rovněž pečuje o osobnosti, které mají původ v Otci a Společném Činiteli. V radách Sedmi Hlavních Duchů, když se projednává stanovisko Otce a Ducha, je to vždy Pátý Hlavní Duch, který má hlavní slovo.

16:3.11 (187.8) Tento Duch se stará o blaho pátého supervesmíru takovým způsobem, který naznačuje společné působení Vesmírného Otce a Nekonečného Ducha. On je ve stálém spojení s Duchy Reflexe v řídicím centru pátého supervesmíru.

16:3.12 (187.9) Šestý Hlavní Duch. Tato božská bytost patrně zobrazuje sloučený charakter Věčného Syna a Nekonečného Ducha. Kdykoliv se tvorové, vytvoření společně Synem a Duchem, shromáždí ve středním vesmíru, je to tento Hlavní Duch, který je jejich poradcem; a kdykoliv je nutné v radách Sedmi Hlavních Duchů hovořit společným jménem Věčného Syna a Nekonečného Ducha, je to Šestý Hlavní Duch, který odpovídá.

16:3.13 (188.1) Tento Duch řídí záležitosti šestého supervesmíru stejným způsobem, jako by je řídili Věčný Syn a Nekonečný Duch. Je ve stálém spojení s Duchy Reflexe v řídicím centru šestého supervesmíru.

16:3.14 (188.2) Sedmý Hlavní Duch. Řídící Duch sedmého supervesmíru je unikátně přesné zobrazení Vesmírného Otce, Věčného Syna a Nekonečného Ducha. Sedmý Duch, pečující poradce všech bytostí trojjediného původu, je také poradcem a usměrňovatelem všech vzestupujících poutníků Havony, těch nižších bytostí, které dosáhly síní slávy prostřednictvím sloučené péče Otce, Syna a Ducha.

16:3.15 (188.3) Sedmý Hlavní Duch není organickým představitelem Rajské Trojice; ale je to známá skutečnost, že jeho osobní a duchovní podstata je úměrným zobrazením Společného Činitele tří nekonečných osob, jejichž Božské spojení je Rajská Trojice a jejichž funkce jako taková je zdroj osobní a duchovní podstaty Boha Nejvyššího. Proto Sedmý Hlavní Duch odhaluje osobní a organický vztah k duchovní osobě vyvíjejícího se Nejvyššího. Tudíž, když nastane při zasedání Hlavních Duchů na nejvyšší úrovni nutnost hlasovat o společném postoji Otce, Syna a Ducha, nebo vylicít duchovní stanovisko Nejvyšší Bytosti, je to Sedmý Hlavní Duch, který hlasování řídí. On se takto stává přirozenou hlavou Rajské rady Sedmi Hlavních Duchů.

16:3.16 (188.4) Žádný ze Sedmi Duchů není organickým představitelem Rajské Trojice; ale když jsou sloučeni jako sedmidílné Božstvo, toto spojení je v božském smyslu—ne ve smyslu osobním—rovnocenné funkční úrovni, která je slučitelná s funkcemi Trojice. V tomto smyslu je „Sedmidílný Duch“ funkčně slučitelný s Rajskou Trojicí. V tomto stejném smyslu Sedmý Hlavní Duch někdy potvrzuje stanoviska Trojice, lépe řečeno, vystupuje jako mluvčí v zájmu spojení

Sedmidílného Ducha, týkající se postoje Třídílného Božstva—
postoje Rajské Trojice.

16:3.17 (188.5) Takto, mnohanásobné funkce Sedmého Hlavního Ducha mají velký rozsah působení, od sloučeného zobrazení osobních podstat Otce, Syna a Ducha, přes znázornění osobního postoje Boha Nejvyššího až k odhalení božského postoje Rajské Trojice. A v určitých aspektech, tento řídící Duch podobně vyjadřuje postoje Konečného a Nejvyššího-Konečného.

16:3.18 (188.6) Je to právě Sedmý Hlavní Duch, který s jeho různorodými schopnostmi osobně podporuje vývoj kandidátů vzestupu ze světů času při jejich úsilí, směřující k pochopení jednotného Božstva Svrchovanosti. Takové pochopení předpokládá porozumět existenciální nadvládě Trojice Svrchovanosti v takovém souladu s konceptem rostoucí empirické nadvlády, aby tvor mohl potom pochopit jednotu Svrchovanosti. Uvědomění tvora těchto tří faktorů se rovná havonskému pochopení reality Trojice a obdaří poutníky času schopností proniknout nakonec k Trojici, nalézt tři nekonečné osoby Božstva.

16:3.19 (188.7) Neschopnost havonských poutníků pochopit úplně Boha Nejvyššího je vyvážena Sedmým Hlavním Duchem, jehož trojjediná podstata tak charakteristicky odhaluje duchovní osobu Nejvyššího. Vzhledem k tomu, že v průběhu současné vesmírné epochy není možno navázat kontakt s osobou Nejvyššího, Sedmý Hlavní Duch nahrazuje působení Boha vzestupných tvorů v záležitostech osobních vztahů. On je tou nejvyšší duchovní bytostí, kterou všichni vzestupní určitě poznají a zčásti pochopí, když dosáhnou středů dokonalosti.

^{16:3.20 (189.1)} Tento Hlavní Duch je stále ve spojení s Duchy Reflexe Uversy, hlavního řídicího centra sedmého supervesmíru, našeho vlastního segmentu tvoření. Jeho řízení Orvontonu odhaluje úžasnou souměrnost sloučených božských podstat Otce, Syna a Ducha.

4. Vlastnosti a funkce Hlavních Duchů

^{16:4.1 (189.2)} Sedm Hlavních Duchů zastupují plnohodnotně Nekonečného Ducha v evolučních vesmírech. Oni zastupují Třetí Zdroj a Střed ve vztazích energie, mysli a ducha. I když oni působí jako koordinující hlavy univerzálního správního dohledu Společného Činitele, nezapomeňte, že jejich původ je ve tvořivých činech Rajských Božstev. Je to doslovná pravda, že těchto Sedm Duchů jsou ztělesněním fyzické síly, kosmické mysli a duchovní přítomnosti trojjediného Božstva, „Sedm Hlavních Duchů, seslaných všem vesmírům.“

^{16:4.2 (189.3)} Hlavní Duchové jsou unikátní v tom, že působí na všech úrovních vesmírné reality, kromě absolutní. Jsou proto výkonnými a dokonalými správci všech aspektů správních záležitostí na všech úrovních supervesmírných činností. Pro smrtelnou mysl je velmi obtížné pochopit mnohé o Hlavních Duších, protože jejich činnost je tak vysoce specializovaná, avšak všezahrnující, tak mimořádně materiální a přitom tak výrazně duchovní. Tito všestranní tvůrčí kosmické mysli jsou předchůdci Vesmírných Upravovatelů Energie a jsou, sami o sobě, nejvyššími správci rozsáhlého a obsáhlého tvoření duchovního tvora.

^{16:4.3 (189.4)} Sedm Hlavních Duchů jsou tvůrčí Vesmírných Upravovatelů Energie a jejich spolupracovníků, entit, které

jsou nepostradatelné pro organizování, kontrolu a regulaci fyzických energií velkého vesmíru. A tito stejní Hlavní Duchové velmi podstatně pomáhají Synům Tvořitelům v jejich činnosti při formování a organizování lokálních vesmírů.

16:4.4 (189.5) My nedokážeme najít žádné osobní spojení mezi činností Hlavních Duchů, týkající se kosmické energie a působení sil Neomezeného Absolutna. Projevy energie, podléhající pravomoci Hlavních Duchů, jsou všechny řízeny z okraje Ráje; ony zřejmě nejsou žádným přímým způsobem spojeny s projevem síly, která pochází z dolního povrchu Ráje.

16:4.5 (189.6) Nepochybně, když se my setkáme s funkčními aktivitami různorodých Kontrolorů Morontiální Energie, stojíme tváří v tvář některým neodhaleným aktivitám Hlavních Duchů. Kdo jiný, kromě těchto předchůdců fyzických upravovatelů i duchovních pečovatelů, by byl schopen dokázat spojit a sloučit materiální a duchovní energie, aby vytvořil dosud neexistující fázi vesmírné reality—morontiální podstatu a morontiální mysl?

16:4.6 (189.7) Značná část reality duchovních světů má morontiální povahu, což je fáze vesmírné reality, která je zcela neznámá na Urantii. Cíl existence osobnosti je duchovní, ale morontiální tvoření stále intervenují, překlenují propast mezi materiálními oblastmi smrtelného původu a supervesmírnými sférami pokročilých duchovních statusů. Je to právě tato oblast, kde Hlavní Duchové poskytují svůj největší příspěvek pro uskutečnění vzestupu člověka do Ráje.

16:4.7 (190.1) Sedm Hlavních Duchů mají osobní zastupitele, kteří působí v celém velkém vesmíru; ale protože velká většina z

těchto podřízených bytostí není přímo zapojena do vzestupného programu smrtelného vývoje na cestě k Rajské dokonalosti, jenom málo, nebo nic, o nich bylo odhaleno. Mnoho, velmi mnoho činností Sedmi Hlavních Duchů zůstává skryto lidskému pochopení, protože žádným způsobem se to přímo netýká vaší úlohy vystoupení do Ráje.

16:4.8 (190.2) Je velmi pravděpodobné, ačkoliv my to nemůžeme prokazatelně dokázat, že Hlavní Duchové Orvontonu uplatňují svůj rozhodující vliv v následujících sférách činnosti:

16:4.9 (190.3) 1. Metody Nositelů Života lokálního vesmíru pro započetí života.

16:4.10 (190.4) 2. Aktivace života duchovními podpůrci mysli, poskytnutých světům Tvořivým Duchem lokálního vesmíru.

16:4.11 (190.5) 3. Fluktuace energie, která se projevuje v jednotkách organizované hmoty, reagující na působení lineární gravitace.

16:4.12 (190.6) 4. Chování vznikající energie po jejím úplném uvolnění ze sevření Neomezeného Absolutna a poté, když začíná reagovat na přímé působení lineární gravitace a na manipulace Vesmírných Upravovatelů Energie a jejich společníků.

16:4.13 (190.7) 5. Poskytování pečujícího ducha Tvořivým Duchem lokálního vesmíru, který je na Urantii znám pod jménem Duch Svatý.

16:4.14 (190.8) 6. Následné poskytování ducha poskytnutých Synů. Na Urantii se jmenuje Utěšitel, nebo Duch Pravdy.

16:4.15 (190.9) 7. Mechanismus reflexe lokálních vesmírů a supervesmírů. S tímto pozoruhodným jevem je spojeno mnoho zvláštností, které mohou být ztěží dostatečně vysvětleny, nebo logicky pochopeny bez stanovení činnosti Hlavních Duchů ve spojení se Společným Činitelem a Nejvyšší Bytostí.

16:4.16 (190.10) Nehledě na to, že my nejsme schopni dostatečně pochopit různorodé činnosti Sedmi Hlavních Duchů, jsme pevně přesvědčeni, že v obrovském rejstříku vesmírných aktivit jsou dvě oblasti, se kterými nemají vůbec nic do činění: poskytování a působení Ladičů Myšlení a nepostižitelné činnosti Neomezeného Absolutna.

5. Vztah ke tvorům

16:5.1 (190.1) Každý segment velkého vesmíru, každý jednotlivý vesmír a svět mají prospěch ze společné rady a moudrosti Sedmi Hlavních Duchů, ale dostávají osobní nádech a rysy pouze od jednoho. A osobní podstata každého Hlavního Ducha zcela prostupuje a specificky upravuje jeho supervesmír.

16:5.2 (190.1) Skrze tento osobní vliv Sedmi Hlavních Duchů každý tvor všech druhů inteligentních bytostí vně Ráje a Havony musí nést charakteristickou pečeť individuálnosti, svědčící o původní podstatě některého ze Sedmi Rajských Duchů. Co se týká sedmi supervesmírů, tak každý domorodý tvor, člověk nebo anděl, ponese navždy znamení rodné totožnosti.

16:5.3 (191.1) Sedm Hlavních Duchů nepronikají přímo do materiálních myslí jednotlivých tvorů na evolučních světech prostoru. Smrtelníci na Urantii nepocítují vliv osobní přítomnosti Hlavního Ducha Orvontonu na mysl a ducha.

Jestliže tento Hlavní Duch dosáhne nějakým způsobem spojení s individuální smrtelnou myslí v raných dobách evoluce obydleného světa, tak se to musí stát prostřednictvím působení Tvořivého Ducha lokálního vesmíru, druha a společníka Božího Syna Tvořitele, který řídí osudy každého lokálního tvoření. Ale tento daný Tvořivý Mateřský Duch je ve své podstatě a povaze úplně stejný jako Hlavní Duch Orvontonu.

16:5.4 (191.2) Fyzická pečeť Hlavního Ducha je součástí materiálního původu člověka. Celá morontialní dráha je prožita pod trvajícím vlivem tohoto stejného Hlavního Ducha. Není divu, že následná duchovní dráha takového vzestupujícího smrtelníka nikdy zcela nevymýtí charakteristickou pečeť tohoto daného dohlížejího Ducha. Pečeť Hlavního Ducha je základem pro každou existenci každého předhavonského stadia vzestupu smrtelníků.

16:5.5 (191.3) Odlišné rysy osobnosti, projevující se v empirickém životě evolučních smrtelníků, které jsou charakteristické v každém supervesmíru a které přímo vyjadřují podstatu vládnoucího Hlavního Ducha se nikdy úplně neodstraní, dokonce ani poté, když tito vzestupní poutníci podstoupí dlouhé vzdělání a sjednocující výchovu, se kterou se setkají na jedné miliardě vzdělávacích sfér Havony. Dokonce ani následné intenzivní Rajské kultivování nebude stačit na to, aby se vymýtily zakořeněné rysy supervesmírného původu. V průběhu celé věčnosti budou vzestupní smrtelníci projevovat rysy, nesoucí pečeť Ducha, vládnoucího v jeho rodném supervesmíru. Proto i ve Sboru Konečných, kde se očekává dosažení, nebo ztělesnění završeného vztahu Trojice s

evolučním tvořením, se vždy shromáždí skupiny sedmi konečných, po jednom z každého supervesmíru.

6. Kosmická mysl

^{16:6.1 (191.4)} Hlavní Duchové jsou sedmidílný zdroj kosmické mysli, intelektuální potenciál velkého vesmíru. Tato kosmická mysl je subabsolutním projevem mysli Třetího Zdroje a Středu a v některých funkčních aspektech souvisí s myslí vyvíjející se Nejvyšší Bytosti.

^{16:6.2 (191.5)} Na světech, podobných Urantii, se my nesetkáváme s přímým vlivem Sedmi Hlavních Duchů v záležitostech lidských ras. Vy žijete pod bezprostředním vlivem Tvořivého Ducha Nebadonu. Avšak právě tyto Hlavní Duchové řídí základní reakce mysli všech tvorů, protože oni jsou skutečnými zdroji intelektuálních a duchovních potenciálů, které mají v lokálních vesmírech specificky určený smysl v životě těch jednotlivců, kteří obývají evoluční světy časoprostoru.

^{16:6.3 (191.6)} Fakt existence kosmické mysli vysvětluje příbuznost rozličných typů lidských a nadlidských myslí. Nejenom příbuzenští duchové se navzájem přitahují, ale příbuzenské mysli jsou také bratrské a mají sklon ke vzájemné součinnosti. Někdy je v působení lidských myslí pozorována udivující podobnost a nevysvětlitelný soulad.

^{16:6.4 (191.7)} Ve všech spojeních kosmické mysli s osobností existuje vlastnost, kterou je možno nazývat „vědomí reality.“ Právě tento univerzální kosmický dar, který byl tvorům vlastní vůle darován, je chrání před tím, aby se nestali bezradnými oběťmi předkládaných neověřených domněnek

vědy, filozofie a náboženství. Tato citlivost kosmické mysli na realitu reaguje na některé fáze reality právě tak, jak reagují energie a hmota na gravitaci. Bylo by ještě správnější říci, že tyto nadmateriální reality tak reagují na mysl kosmu.

16:6.5 (192.1) Kosmická mysl spolehlivě reaguje (poznává reakci) na tři úrovně vesmírné reality. Tyto reakce jsou zcela evidentní pro čistě uvažující a hluboce myslící mysl. Tyto úrovně reality jsou následující:

16:6.6 (192.2) 1. Příčina—oblast reality fyzických smyslů, logické jednotnosti oborů vědy, rozlišování faktické-ho a nefaktického, reflexivní usuzování, založené na kosmické reakci. Toto je matematická forma kosmického rozlišování.

16:6.7 (192.3) 2. Povinnost—oblast reality morálních zásad na filozofické úrovni, aréna úsudku, rozpoznání dob-ra a zla. Toto je forma nestranného kosmického rozlišování.

16:6.8 (192.4) 3. Úcta—oblast duchovní reality náboženské zkušenosti, osobní uvědomění si božského společenství, rozpoznání duchovních hodnot, jistota věčného života, vzestup z postavení Božích služebníků k radosti a svobodě Božích dětí. Toto je nejvyšší pochopení kosmické mysli, uctívá a blahodárná forma kosmického rozlišování.

16:6.9 (192.5) Tyto vědecké, morální a duchovní vhledy—tyto kosmické reakce—jsou vrozené v kosmické mysli a jsou jimi obdarovávaní všichni tvorové vlastní vůle. Životní zkušenost vždy rozvíjí tyto tři kosmické intuice; ty jsou směrodatné pro reflexivní uvědomění si vlastního já. Ale je smutné konstatovat, že tak málo osob na Urantii nachází radost v

rozvíjení těchto vlastností odvážného a nezávislého kosmického myšlení.

16:6.10 (192.6) V poskytování mysli v lokálních vesmírech tyto tři vhledy kosmické mysli vytvářejí apriorní předpoklady, které umožňují člověku fungovat jako myslící a uvědomující si sama sebe bytost v oblastech vědy, filozofie a náboženství. Jinak řečeno, rozpoznání reality těchto tří projevů Nekonečného se uskuteční díky kosmické metodě samoodhalení. Znalosti o hmotě a energii jsou získávány matematickou logikou smyslů; uvážlivá mysl intuitivně zná svoji morální povinnost; duchovní víra (úcta) je náboženstvím, které vzešlo ze skutečného duchovního poznání. Tyto tři základní faktory v reflexivním myšlení mohou být sjednoceny a koordinovány v rozvíjení osobnosti, nebo se mohou stát nepoměrnými a prakticky nesouvisejícími ve svých vlastních funkcích. Ale když se sjednotí, tak vytvoří silnou osobnost, která spočívá ve vzájemných vztazích faktické vědy, morální filozofie a pravé náboženské zkušenosti. A právě tyto tři kosmické intuice dávají objektivní platnost a realitu lidské zkušenosti chápání věcí, významů a hodnot.

16:6.11 (192.7) Je účelem vzdělání rozvinout a zvýraznit tyto vrozené dary lidské mysli; smyslem civilizace je vyjádřit je; smyslem života je uskutečnit je; účelem náboženství je zušlechtit je; a cílem osobnosti je sjednotit je.

7. Morálka, ctnost a osobnost

16:7.1 (192.8) Rozum sám o sobě nemůže vysvětlit podstatu morálky. Morálka a ctnost jsou vlastní osobnosti člověka. Morální cit—uvědomování si povinnosti—je součástí

obdarování lidské mysli a je spojen s dalšími nepominutelnými vlastnostmi lidské podstaty: zvědavostí a duchovním vhledem. Mentalita člověka značně převyšuje mentalitu jeho živočišných příbuzných, ale je to především jeho morální a náboženská podstata, které ho hlavně odlišují od živočišného světa.

16:7.2 (193.1) Výběrová reakce zvířecího tvora je limitována motorickou úrovní chování. Předpokládaný vhled vyšších zvířecích druhů je na motorické úrovni a obvykle se objevuje pouze po prožitém motorickém pokusu a chybě. Člověk má schopnost uplatňovat vědecký, morální a duchovní vhled ještě před jakýmkoliv výzkumem, nebo experimentováním.

16:7.3 (193.2) Pouze osobnost je schopna vědět co dělá, ještě předtím, než to dělá; pouze osobnost má vhled před zkušeností. Osobnost je schopna podívat se předtím, než skočí a proto se může učit pohledem a také skákáním. Neosobní živočich se obvykle učí jenom skákáním.

16:7.4 (193.3) Výsledkem zkušeností zvířete je získaná schopnost vyzkoušet různé způsoby pro dosažení cíle a zvolit cestu na základě shromážděných zkušeností. Ale osobnost má také schopnost prozkoumat samotný cíl a posoudit jeho užitečnost, jeho hodnotu. Rozum sám o sobě může dělat rozdíly ohledně nejvhodnějších prostředků pro získání bezohledných cílů, ale morální bytost má vhled, který ji umožňuje rozlišovat jak cíle, tak i prostředky. A morální bytost, při rozhodování o ctnosti, zůstává přestorozumová. Ona ví co dělá, proč to dělá, kam jde a jak se tam dostane.

16:7.5 (193.4) Když člověk nerozezná účel svého smrtelného snažení, tak se nachází na úrovni zvířecí existence. On

nedokázal použít vyšší přednosti materiální vynalézavosti, morálního úsudku a duchovního vhledu, které jsou nedílnou součástí daru, který mu byl darován kosmickou myslí jako osobité bytosti.

16:7.6 (193.5) Ctnost je poctivost—soulad s kosmem. Pojmenovat ctnosti neznamena jejich definování, ale žít v ctnostech znamená jejich poznání. Ctnost není pouhá vědomost a není to ještě moudrost, ale spíše realita vzrůstající zkušenosti při přechodu na nové vzestupné úrovni kosmického dosažení. V každodenním životě smrtelného člověka je ctnost realizována neustálým výběrem dobra před zlem a taková schopnost výběru je důkazem přítomnosti morální podstaty.

16:7.7 (193.6) Volba, kterou člověk dělá mezi dobrem a zlem, je ovlivněna nejenom intenzitou jeho morální podstaty, ale také takovými vlivy jako nevědomost, nevyzrálost a omyl. S projevem ctnosti je také spojen smysl pro úměrnost, protože zlo může být spácháno, když je v důsledku zkresleného vnímání, nebo oklamání zvoleno menší namísto většího. Umění úměrného odhadnutí, nebo posouzení míry, je součástí uplatňování ctností v morální oblasti.

16:7.8 (193.7) Bez umění posouzení mezi dobrem a zlem, rozlišovací schopností člověka poznat závažnosti jednání, by jeho morální podstata byla bezmocná. Podobně marná by byla morální volba bez kosmického vhledu, který poskytuje vědomí duchovních hodnot. Z hlediska inteligence, člověk stoupá na úroveň morální bytosti, protože je obdařen osobností.

16:7.9 (193.8) Morálnost nikdy nemůže být upevněna s pomocí zákona nebo síly. Je to osobní záležitost a projev vlastní vůle a

musí se šířit nakažlivým kontaktem morálně vonících osob s těmi, kteří jsou morálně méně vnímaví, ale kteří v určité míře také touží vykonávat vůli Otce.

16:7.10 (193.9) Morální činy jsou ta lidská jednání, která se vyznačují nejvyšší inteligencí, vedenou selektivním rozlišováním při volbě povznesených cílů a také při výběru prostředků k dosažení těchto cílů. Takové jednání je ctnostné. Potom, nejvyšší ctností je upřímná volba vykonávat vůli nebeského Otce.

8. Osobnost Urantie

16:8.1 (194.1) Vesmírný Otec poskytuje osobnost mnohačetným druhům osobností, působících na rozličných úrovních vesmírné reality. Lidské bytosti na Uranii jsou obdařeny osobností konečného smrtelného typu, působící na úrovni vzestupných Božích synů.

16:8.2 (194.2) Ačkoliv my se ztěží můžeme pokusit o definici osobnosti, můžeme se pokusit vyložit naše znalosti o známých faktorech, které vedou k vytvoření souboru materiálních, mentálních a duchovních energií, jejichž vzájemné propojení vytváří mechanismus, ve kterém a na němž a s pomocí kterého přivádí Vesmírný Otec svoji poskytnutou osobnost k činnosti.

16:8.3 (194.3) Osobnost je unikátní dar osobité podstaty, jejíž existenci předchází poskytnutí Ladičů Myšlení a je na nich nezávislá. Nicméně, přítomnost Ladiče zvětšuje kvalitativní projev osobnosti. Když Ladiči Myšlení přijdou od Otce, jsou ve své podstatě stejní, ale osobnost je odlišná, originální a výjimečná; a projev osobnosti je dále podmíněn a omezen

povahou a vlastnostmi přidružených energií materiální, mentální a duchovní podstaty, které vytvářejí účelný nástroj pro projev osobnosti.

16:8.4 (194.4) Osobnosti mohou být podobné, ale nikdy nejsou stejné. Osoby daných kategorií, typů, druhů nebo modelů mohou a také se podobají jeden druhému, ale nikdy nejsou totožné. Osobnost je rys jedince, kterého známe a umožňuje nám rozpoznat takovou bytost někdy v budoucnu bez ohledu na podstatu a rozsah změn ve tvaru, mysli nebo duchovního stavu. Osobnost je část jedince, která nám umožňuje rozpoznat a prokazatelně zjistit totožnost té osoby, kterou jsme znali dříve, bez ohledu na to, jak hodně se mohla změnit kvůli změně způsobu projevu a výrazu její osobnosti.

16:8.5 (194.5) Osobnost se vyznačuje dvěma samoprojevujícími a charakteristickými projevy reakčního chování smrtelníků: vědomí vlastního „já“ a s ním spojené relativní vlastní vůle.

16:8.6 (194.6) Vědomí vlastního „já“ je intelektuální vědomí reality osobnosti a zahrnuje schopnost poznat realitu jiných osobností. Naznačuje to způsobilost pro individuální zkušenost s kosmickými realitami, což zahrnuje také dosažení individuálního postavení v osobních vzájemných vztazích s vesmírem. Uvědomění si sám sebe také znamená poznání přítomnosti sloužící mysli a uvědomění si relativní nezávislosti tvořivé a vymezující svobodné vůle.

16:8.7 (194.7) Relativní svobodná vůle, která je charakteristická pro vědomí vlastního „já“ lidské osobnosti, ovlivňuje:

16:8.8 (194.8) 1. Morální rozhodování, nejvyšší moudrost.

16:8.9 (194.9) 2. Duchovní volbu, rozeznání pravdy.

16:8.10 (194.10) 3. Nesobeckou lásku, bratrská služba.

16:8.11 (194.11) 4. Cílevědomou spolupráci, oddanost skupině.

16:8.12 (194.12) 5. Kosmický vhled, pochopení významů vesmíru.

16:8.13 (194.13) 6. Oddanost osobnosti, upřímné zanícení vykonávat vůli Otce.

16:8.14 (195.1) 7. Úcta, upřímná snaha dosáhnout božských hodnot a opravdová láska k božskému Dárci Hodnot.

16:8.15 (195.2) Na lidskou osobnost urantijského typu je možno pohlížet jako na fungující sílu ve fyzickém mechanismu, který spočívá v planetární úpravě organismu nebadonského typu, příslušející k elektrochemickému druhu aktivace života a obdařeného nebadonským druhem kosmické mysli orvontonské řady rodičovského rozmnožovacího typu. Věnování božského daru osobnosti takovému, myslí obdařenému smrtelnému mechanismu, je udělením důstojného kosmického občanství smrtelnému tvorovi a umožňuje mu reagovat na hlavní projevy tří základních kosmických realit myslí:

16:8.16 (195.3) 1. Matematické, nebo logické rozpoznání jednoty fyzické příčinnosti.

16:8.17 (195.4) 2. Odůvodněné rozpoznání závazného morálního chování.

16:8.18 (195.5) 3. Opravdové pochopení společné úcty k Božstvu, spojené s láskyplnou službou lidstvu.

16:8.19 (195.6) Úplné fungování takto obdarované bytosti je začátkem uvědomování si Božského příbuzenstva. Taková individuálnost, obdařená předosobním fragmentem Boha-Otce, je ve svojí pravosti a skutečnosti duchovním synem Boha. Takový tvor nejenom odhaluje schopnost přijímat dar božské přítomnosti, ale také schopnost reagovat na přitažlivost okruhu osobní gravitace Rajského Otce všech osobností.

9. Realita lidského vědomí

16:9.1 (195.7) Obdařený kosmickou myslí a obydlený Ladičem Myšlení, osobitý tvor má vrozenou způsobilost rozpoznat a pochopit realitu energie, mysli a ducha. Takto je myslící tvor vybaven rozlišovat fakt, zákon a lásku Boha. Kromě těchto tří nezadatelných vlastností lidského vědomí, veškerá lidská zkušenost je opravdu subjektivní, vyjma toho, že intuitivní pochopení hodnoty napomáhá ke spojení těchto tří reakcí vesmírné reality kosmické poznání.

16:9.2 (195.8) Smrtelník, uvědomující si Boha, je schopen pochopit sjednocenou hodnotu těchto tří kosmických vlastností v evoluci věčné duše—nejvyšší úkol člověka ve fyzickém těle, kde smrtelná mysl spolupracuje s pobývajícím božským duchem, aby společně vytvořili nesmrtelnou duši. Od samého začátku je duše reálná; má vlastnosti pro kosmický věčný život.

16:9.3 (195.9) Jestliže smrtelný člověk nepřežije svoji přirozenou smrt, opravdové duchovní hodnoty jeho lidské zkušenosti přežijí jako součást pokračující zkušenosti Ladiče Myšlení.

Hodnoty osobnosti takového nepřeživšího smrtelníka přetrvávají jako faktor v osobnosti formulující se Nejvyšší Bytosti. Takové přetrvávající vlastnosti osobnosti jsou zbaveny identity, ale nejsou zbaveny empirických hodnot, nashromážděných během smrtelného života v lidském těle. Přežití identity je závislé na přežití nesmrtelné duše morontálního statusu a na stále stoupající božské hodnotě. Identita osobnosti přežívá s přežitím duše.

16:9.4 (195.10) Lidské uvědomění vlastního „já“ znamená nejenom poznání reality vlastní osoby, ale i jiných „já“ a také znamená, že takové uvědomění je vzájemné; že subjekt „já“ zná druhé „já“, které zná jeho. Čistě lidským způsobem je toto ukázáno v sociálním životě člověka. Ale vy si nemůžete být tak absolutně jisti realitou druhé lidské bytosti, tak jak realitou přítomnosti Boha, který žije ve vás. Sociální vědomí není tak nezadatelné jako vědomí Boha; sociální vědomí je kulturní rozvoj a je závislé na vědění, symbolech a přispívání konstruktivních schopností člověka—vědy, morálky a náboženství. A když jsou tyto kosmické dary zespolečenštěny, vytvoří civilizaci.

16:9.5 (196.1) Civilizace jsou nestabilní, protože nejsou kosmické; ony nejsou vrozené v jednotlivcích, ze kterých se skládají lidské rasy. Civilizace musí být vychovávány společným přispěním tvořících faktorů člověka—vědy, morálky a náboženství. Civilizace přicházejí a odcházejí, ale věda, morálka a náboženství zůstávají.

16:9.6 (196.2) Ježíš neodhalil člověkově pouze Boha, ale také učinil sobě a dalším lidem nová odhalení o člověku. V životě Ježíše vidíte člověka v nejlepší podobě. Člověk se takto stává tak nádherně opravdovým, protože Ježíš měl ve svém životě tolik

hodně od Boha a pochopení (poznání) Boha je nevyhnutelnou a podstatnou vlastností všech lidí.

16:9.7 (196.3) Nesobeckost, kromě rodičovského instinktu, není úplně přirozená vlastnost; láska k bližnímu, nebo pomoc bližnímu nejsou přirozené projevy. Vytvořit nesobecký a nezištný společenský řád vyžaduje osvícený intelekt, morálku a potřebu víry, poznání Boha. Lidské poznání vlastní osobnosti, uvědomění si svého „já“ je také přímo závislé na vrozeném uvědomění si jiných „já“—vrozené schopnosti rozpoznat a pochopit realitu jiné osobnosti—od lidských k božským.

16:9.8 (196.4) Ve své podstatě, nesobecké sociální vědomí musí být náboženským vědomím za předpokladu, že je nestranné; jinak je to pouhá jednostranná filozofická abstrakce, postrádající lásku. Pouze Boha uvědomující si jedinec je schopen milovat jinou osobu tak, jako miluje sám sebe.

16:9.9 (196.5) Uvědomění si sebe sama je základem společné vědomí: Bůh a člověk, Otec a Syn, Tvořitel a tvor. V lidském vědomí vlastního „já“ jsou skryta a vrozena čtyři vědomí vesmírné reality:

16:9.10 (196.6) 1. Hledání vědomostí, logika vědy.

16:9.11 (196.7) 2. Hledání morálních hodnot, smysl pro povinnost.

16:9.12 (196.8) 3. Hledání duchovních hodnot, náboženská zkušenost.

16:9.13 (196.9) 4. Hledání osobních hodnot, schopnost rozpoznat realitu Boha jako osobnosti a souběžné pocho-pení našich bratrských vztahů s jinými osobnostmi.

16:9.14 (196.10) Vy začnete vnímat člověka jako svého bratrského tvora, protože již vnímáte Boha jako svého Otce-Tvořitele. Otcovství je vztah, na základě kterého pochopíme bratrství. A otcovství se stává, nebo se může stát, vesmírnou realitou pro všechny smrtelné tvory, protože Otec obdařil svojí osobností všechny takové bytosti a zahrnul je do sevření univerzálním okruhem osobnosti. My ctíme Boha, za prvé, protože on je, za druhé, protože on je v nás, a nakonec, protože my jsme v něm.

16:9.15 (196.11) Je to neobvyklé, že kosmická mysl by si měla sama uvědomovat svůj vlastní zdroj, nekonečnou mysl Nekonečného Ducha a současně si uvědomovat fyzickou realitu vzdálených vesmírů, duchovní realitu Věčného Syna a realitu osobnosti Vesmírného Otce?

16:9.16 (196.12) [Zpracováno Univerzálním Cenzorem Uversy.]

Kapitola 17

Sedm skupin Nejvyšších Duchů

17:0.1 (197.1) Sedm skupin Nejvyšších Duchů jsou univerzální vedoucí, koordinující činnosti sedmi segmentů velkého vesmíru. Ačkoliv všechny patří do funkční rodiny Nekonečného Ducha, následující tři skupiny jsou obvykle označovány jako děti Rajské Trojice:

17:0.2 (197.2) 1. Sedm Hlavních Duchů.

17:0.3 (197.3) 2. Sedm Nejvyšších Jednatelů.

17:0.4 (197.4) 3. Duchové Reflexe.

17:0.5 (197.5) Zbývající čtyři skupiny vznikly tvořivými činy Nekonečného Ducha, nebo jeho společníků, majících status tvořitele:

17:0.6 (197.6) 4. Pomocníci Reflektivního Vyobrazení.

17:0.7 (197.7) 5. Sedm Okruhových Duchů.

17:0.8 (197.8) 6. Tvořiví Duchové Lokálních Vesmírů.

17:0.9 (197.9) 7. Pomocní duchové mysli.

17:0.10 (197.10) Těchto sedm kategorií je na Urantii známo jako sedm skupin Nejvyšších Duchů. Oblast jejich působení se rozprostírá od osobní přítomnosti Sedmi Hlavních Duchů na okraji věčného Ostrova, přes sedm Rajských družic Ducha, okruhy Havony, vlády supervesmírů a řízení a dohled nad lokálními vesmíry, až k pokorné službě podpůrců, umístěných ve sférách evoluční mysli na světech časoprostoru.

17:0.11 (197.11) Sedm Hlavních Duchů jsou koordinující vedoucí činitelé této rozsáhlé administrativní sféry. V některých záležitostech, týkajících se administrativních směrnic organizované fyzické síly, energie mysli a neosobní duchovní péče, jednají osobně a přímo a v jiných působí prostřednictvím svých rozmanitých společníků. Ve všech záležitostech řídicí povahy—rozhodování, ustanovení, úprav a administrativních usnesení—Hlavní Duchové jednají prostřednictvím osob Sedmi Nejvyšších Jednatelů. Ve středním vesmíru mohou Hlavní Duchové působit skrze Sedmi Okruhových Duchů Havony; v hlavních řídicích centrech sedmi supervesmírů se odhalují přes kanály Duchů Reflexe a působí prostřednictvím

Věčně Moudrých, se kterými osobně komunikují skrze Pomocníky Reflektivního Vyobrazení.

17:0.12 (197.12) Sedm Hlavních Duchů nenavazují přímé a osobní spojení s vesmírnou administrativou pod úrovní rad Věčně Moudrých. Váš lokální vesmír je řízen, jako část našeho supervesmíru, Hlavním Duchem Orvontonu, ale jeho daná funkce, ve vztahu k rodilým bytostem Nebadonu, je vykonávána a řízena osobně Tvořivým Mateřským Duchem, který trvale bydlí v Salvingtonu, řídicím centru vašeho lokálního vesmíru.

1. Sedm Nejvyšších Jednatelů

17:1.1 (198.1) Hlavní řídicí centra Hlavních Duchů se rozkládají na sedmi Rajských družicích Nekonečného Ducha, které se otáčejí okolo středního Ostrova mezi zářivými sférami Věčného Syna a nejvnitřnějším okruhem Havony. Tyto řídicí sféry jsou pod přímým vedením skupiny sedmi Nejvyšších Jednatelů, kteří byli trinitizováni Otcem, Synem a Duchem v souladu s podmínkami Sedmi Hlavních Duchů pro typ bytostí, které by byly schopny fungovat jako jejich univerzální představitelé.

17:1.2 (198.2) Hlavní Duchové udržují spojení s jednotlivými sektory vlád supervesmírů prostřednictvím těchto Nejvyšších Jednatelů. Jsou to oni, kdo většinou určují hlavní směry vývoje sedmi supervesmírů. Oni jsou jednotně a božsky dokonalí, ale jsou také rozdílné osobnosti. Oni nemají představeného; pokaždé, když se setkají, zvolí si jednoho z nich, aby předsedal jejich společné poradě. Pravidelně cestují do Ráje na poradě se Sedmi Hlavními Duchy.

17:1.3 (198.3) Sedm Nejvyšších Jednatelů působí jako administrativní koordinátoři velkého vesmíru; mohou být nazýváni správní radou posthavonského tvoření. Oni se nezabývají vnitřními záležitostmi Ráje ale řídí svoje vymezené sféry činnosti v Havoně prostřednictvím Sedmi Okruhových Duchů. Jinak je jenom několik omezení v rámci jejich činností; řídí fyzické, intelektuální a duchovní záležitosti; oni vidí všechno, slyší všechno, cítí všechno a dokonce vědí všechno, co se děje v sedmi supervesmírech a v Havoně.

17:1.4 (198.4) Tito Nejvyšší Jednatelé nevytvářejí postupy, ani nemění vesmírné procesy; oni se zabývají uskutečňováním plánů božskosti, vyhlášených Sedmi Hlavními Duchy. Ani nezasahují do nařízeních Věčně Moudrých v supervesmírech a do svrchovanosti Synů Tvořitelů v lokálních vesmírech. Oni jsou koordinující jednatelé, jejichž úkolem je uskutečnit sloučené plány všech řádně ustanovených vládců ve velkém vesmíru.

17:1.5 (198.5) Každý z jednatelů a také zařízení jeho sféry se věnuje efektivnímu řízení jednoho ze supervesmírů. Nejvyšší Jednatel Číslo Jedna, působící na řídicí sféře číslo jedna, se plně věnuje záležitostem supervesmíru číslo jedna a tak dále, až k Nejvyššímu Jednateli Číslo Sedm, fungujícímu na sedmé Rajské družici Ducha a věnujícímu svoje energie na řízení sedmého supervesmíru. Tato sedmá sféra se jmenuje Orvonton, protože Rajské družice Ducha mají stejná jména jako jejich příslušné supervesmíry; vlastně, supervesmíry byly po nich pojmenovány.

17:1.6 (198.6) Počet pracovníků, působících na řídicí sféře sedmého supervesmíru a udržujících záležitosti Orvontonu v pořádku,

dosahuje čísel, které jsou za hranicemi lidského chápání a jsou mezi nimi prakticky všechny druhy nebeských inteligencí. Všechny vyslané supervesmírné sloužící osobnosti (kromě Inspirovaných Duchů Trojice a Ladičů Myšlení) na jejich vesmírných cestách z Ráje a zpět, procházejí přes těchto sedm řídicích světů a tady se uchovávají centrální záznamy o všech bytostech, vytvořených Třetím Zdrojem a Středem a působících v supervesmírech. Systém materiálních, morontálních a duchovních záznamů na každém z těchto řídicích světů Ducha udivuje dokonce i bytosti mého druhu.

17:1.7 (199.1) Bezprostřední podřízení Nejvyšších Jednatelů jsou většinou trinitizovaní synové osobností systému Ráj-Havona a trinitizovaní potomci zvelebených smrtelných absolventů, kteří prošli dlouhodobou přípravou ve vzestupném programu časoprostoru. Tito trinitizovaní synové jsou určeni ke službě Nejvyšším Jednatelům předsedou Nejvyšší Rady Rajského Sboru Konečnosti.

17:1.8 (199.2) Každý Nejvyšší Jednatel má dva poradní kabiny. Děti Nekonečného Ducha, působící v řídicích centrech jednotlivých supervesmírů, vyberou ze svých řad zástupce, kteří budou sloužit v primárním poradním kabinetu jejich Nejvyššího Jednatele jedno milénium. Řízením všech záležitostí, týkajících se vzestupných smrtelníků času, se zabývá sekundární kabinet, který je sestaven ze smrtelníků, kteří dosáhli Ráje a trinitizovaných synů zvelebených smrtelníků. Tento orgán je vybrán zdokonalujícími se a vzestupnými bytostmi, které přechodně pobývají v hlavních řídicích centrech sedmi supervesmírů. Všichni další vedoucí služeb jsou jmenováni Nejvyššími Jednateli.

17:1.9 (199.3) Čas od času se na těchto Rajských družicích Ducha konají velké konkláve. Trinitizovaní synové, sloužící na těchto světech, společně se vzestupnými bytostmi, kteří dosáhli Ráje, se shromáždí s duchovními osobnostmi Třetího Zdroje a Středu na setkání, věnované problémům a radostem vzestupné pouti. Těmto bratrským setkáním vždy předsedají Nejvyšší Jednatelé.

17:1.10 (199.4) Jednou v každém Rajském tisíciletí Sedm Nejvyšších Jednatelů opustí svůj úřad a jdou do Ráje, kde se koná jejich tisíciletá konkláve, při které se všeobecně pozdraví a přivítají s velkým množstvím inteligentních bytostí tvoření. Tato významná událost se koná v bezprostřední přítomnosti Majestona, nadřízeného všech skupin duchovní reflexe. A tak jsou oni schopni, prostřednictvím unikátního působení všeobecné reflexe, komunikovat současně se všemi svými společníky ve velkém vesmíru.

2. Majeston—hlava systému reflexe

17:2.1 (199.5) Duchové Reflexe mají svůj božský původ v Trojici. Existuje padesát těchto unikátních a v určitém smyslu tajemných bytostí. Sedm těchto mimořádných osobností bylo vytvořeno najednou a každá tato tvořivá epizoda byla provedena spojením Rajské Trojice s jedním ze Sedmi Hlavních Duchů.

17:2.2 (199.6) Tato významná událost, odehrávající se na začátku času, představuje počáteční úsilí Nejvyšších Tvořivých Osobností, které jsou zastoupeny Hlavními Duchy působící jako spolutvořitelé s Rajskou Trojicí. Toto spojení tvořivé síly Nejvyšších Tvořitelů s tvůrčími potenciály Trojice je původním zdrojem reality Nejvyšší Bytosti. Proto, když byl

završen cyklus tvoření reflektivních bytostí, když každý ze Sedmi Hlavních Duchů dosáhl dokonalou tvořivou harmonii s Rajskou Trojicí a bylo vytvořeno čtyřicet devět Duchů Reflexe, potom v Božstvu Absolutním došlo k novým dalekosáhlým reakcím, které přenesly na Nejvyšší Bytost nové výsady osobnosti a celý proces vyvrcholil vytvořením Majestona, hlavy systému reflexe a Rajského středu všech činností čtyřiceti devíti Duchů Reflexe a jejich společníků v celém vesmíru vesmírů.

17:2.3 (200.1) Majeston je skutečná osoba, osobitý a neselhávající střed jevů reflexe ve všech sedmi supervesmírech časoprostoru. Má trvalé Rajské řídicí centrum vedle středu všech věcí, v místě setkávání Sedmi Hlavních Duchů. On se zabývá pouze koordinováním a udržováním systému reflexe v rozsáhlém tvoření; jinak není zapojen do řízení vesmírných záležitostí.

17:2.4 (200.2) Majeston není uveden v našem seznamu Rajských osobností, protože je jediná existující božská osobnost, která byla vytvořena Nejvyšší Bytostí, funkčním spojením s Božstvem Absolutním. On je osoba, ale výlučně a očividně se automaticky zabývá touto danou fází vesmírného řízení; on nyní nepůsobí v žádné osobní funkci ve vztahu k jiným (nereflektivním) druhům vesmírných osobností.

17:2.5 (200.3) Vytvoření Majestonu znamenalo první nejvyšší tvořivý čin Nejvyšší Bytosti. Tato vůle k činnosti byla v Nejvyšší Bytosti chtěná, ale pozoruhodná reakce Božstva Absolutního byla nepředvídatelná. Od věčného objevení se Havony nebyl vesmír svědkem takového enormního uskutečnění tak gigantického a rozsáhlého upravení energie a koordinace funkčních duchovních aktivit. Reakce Božstva na

tvořivou vůli Nejvyšší Bytosti a její společníků byla daleko nad rámec jejich účelného záměru a značně překročila jejich koncepční prognózy.

17:2.6 (200.4) My se vzrušením přemýšlíme o možnostech budoucích epoch, ve kterých Nejvyšší a Konečný mohou dosáhnout nových úrovní božskosti a vystoupit k novým oblastem působení osobnosti. Budoucí epochy mohou být svědky získání božskosti ještě dalšími nepředvídanými a netušenými bytostmi, které budou mít nepředstavitelné schopnosti pro zvýšenou koordinaci vesmíru. Je zřejmé, že neexistuje hranice pro potenciál reakce Božstva Absolutního na podobná sjednocení vztahů mezi empirickým Božstvem a existenciální Rajskou Trojicí.

3. Duchové reflexe

17:3.1 (200.5) Čtyřicet devět Duchů Reflexe mají svůj původ v Trojici, ale každá ze sedmi tvořivých epizod provázejících jejich objevení vyprodukovala typ bytosti, která má ve své podstatě podobné vlastnosti toho Hlavního Ducha, který je jedním z jejích předků. Takto oni odlišně zrcadlí podstaty a vlastnosti sedmi možných kombinací pro spojení božských vlastností Vesmírného Otce, Věčného Syna a Nekonečného Ducha. Z tohoto důvodu je nutné mít sedm Duchů Reflexe v řídicím centru každého supervesmíru. Aby se dosáhla dokonalá reflexe všech fází každého možného projevu tří Rajských Božstev v kterékoliv části sedmi vesmírů, je potřeba jednoho od každého ze sedmi typů Duchů Reflexe. Proto byl jeden od každého typu určen ke službě v každém supervesmíru. Skupiny těchto sedmi rozdílných Duchů Reflexe mají své řídicí centrum

v hlavních řídicích centrech supervesmírů v ohnisku reflexe každé oblasti, která není totožná s bodem duchovní polarity.

17:3.2 (200.6) Duchové Reflexe mají jména, která však nejsou odhalena na světech prostoru. Jejich jména odpovídají podstatě a charakteru těchto bytostí a jsou součástí jedné ze sedmi univerzálních záhad tajemných sfér Ráje.

17:3.3 (201.1) Vlastnost reflexe—fenomén, charakteristický pro rovněž mysl Společného Činitele, Nejvyšší Bytosti a Hlavních Duchů—je přenositelný na všechny bytosti, které jsou zapojeny do chodu tohoto rozsáhlého informačního systému ve vesmírech. A zde je velká záhada: ani Hlavní Duchové, ani Rajská Božstva—jednotlivě nebo společně—neprojevují tyto schopnosti sladění univerzální reflexe tak, jako jsou proječovány v těchto čtyřiceti devíti spojeních osobností Majestonu, i když jsou stvořiteli všech těchto výjimečně nadaných bytostí. Zděděná božskost někdy odhalí ve tvoru některé vlastnosti, které se neprojevují v Tvořiteli.

17:3.4 (201.2) S výjimkou Majestona a Duchů Reflexe, personál pro službu reflexe jsou všichni tvorové Nekonečného Ducha a jeho bezprostředních společníků a podřízených. Duchové Reflexe každého supervesmíru jsou tvůrci svých Pomocníků Reflektivního Vyobrazení, jejich osobní mluvčí ve vládách Věčně Moudrých.

17:3.5 (201.3) Duchové Reflexe nejsou pouhými prostředky přenosu; oni jsou také schopni uchovávat informace. Jejich potomci, sekunafimové, jsou osobnosti, které také mohou uchovávat, nebo zaznamenávat informace. Všechno, co má opravdovou duchovní hodnotu je registrováno v dvojím vyhotovením,

přičemž jedno vyhotovení zůstává v osobním vybavení některého člena z jednoho z četných řádů sekunafimských osobností, náležejících k velmi početnému personálu Duchů Reflexe.

17:3.6 (201.4) Formální záznamy vesmírů jsou předány výše prostřednictvím andělských kronikářů, ale skutečné duchovní záznamy jsou shromážděny reflexí a jsou uchovány v myslích vhodných a příslušných osobností, náležejících do rodiny Nekonečného Ducha. Oproti formálním a mrtvým záznamům vesmíru jsou živými záznamy a jsou dokonale uchovány v živých myslích záznamových bytostí Nekonečného Ducha.

17:3.7 (201.5) Systém reflexe je také mechanismem pro shromažďování a šíření zpráv ve všech tvořeních. Oproti periodickému fungování různých vysílacích služeb, tento mechanismus má nepřetržitý provoz.

17:3.8 (201.6) Všechny důležité události, které se vyskytnou v řídicím centru lokálního vesmíru jsou zákonitě zobrazeny v řídicím centru daného supervesmíru. A opačně, všechno, co je důležité pro lokální vesmír je reflektováno z řídicího centra daného supervesmíru na řídicí centrum lokálního vesmíru. Systém reflexe od vesmírů času až po supervesmíry se zdá automatický a samočinný, ale není tomu tak. Celý systém je velmi osobní a inteligentní; jeho preciznost vyplývá z dokonalé součinnosti osobností a proto může být stěží přisuzován neosobnímu působení přítomnosti Absoluten.

17:3.9 (201.7) I když Ladiči Myšlení se nepodílejí na činnosti univerzálního systému reflexe, my máme všechny důvody

věřit, že všechny fragmenty Otce jsou si plně vědomy těchto procesů a mají schopnost seznámit se s jejich obsahem.

17:3.10 (201.8) V průběhu současné vesmírné epochy se zdá, že rozsah působení systému reflexe v prostoru mimo Ráj, je omezen hranicemi sedmi supervesmírů. Jinými slovy, působení tohoto systému se zdá nezávislé na čase a prostoru. Vypadá to, že je nezávislý na všech známých subabsolutních okruzích vesmírů.

17:3.11 (201.9) Systém reflexe v řídicím centru každého supervesmíru působí jako samostatná jednotka; ale v některých mimořádných situacích může všech sedm, pod vedením Majestona, jednat unisono, jako při příležitosti slavnostního výročí ustálení celého lokálního vesmíru ve světle a životě a při tisíciletém setkání se Sedmi Nejvyššími Jednateli.

4. Pomocníci reflektivního vyobrazení

17:4.1 (202.1) Čtyřicet devět Pomocníků Reflektivního Vyobrazení bylo vytvořeno Duchy Reflexe a v řídicím centru každého supervesmíru je jenom sedm těchto Pomocníků. Prvním tvořivým činem sedmi Duchů Reflexe bylo vytvoření sedmi Pomocníků Vyobrazení, přičemž každý Duch Reflexe vytvořil svého vlastního Pomocníka. V některých rysech a vlastnostech jsou Pomocníci Vyobrazení dokonalou obdobou svých Mateřských Duchů Reflexe; oni jsou prakticky stejní, kromě vlastnosti reflexe. Oni vyobrazují pravé obrazy a nepřetržitě působí jako komunikační kanál mezi Duchy Reflexe a řídicími orgány supervesmírů. Pomocníci Vyobrazení nejsou pouhými asistenty; oni jsou skutečnými představiteli svých příslušných

Duchovních předků; oni jsou vyobrazením a přesně odpovídají svému jménu.

17:4.2 (202.2) Samotní Duchové Reflexe jsou skutečné osobnosti, ale takového druhu, který je pro materiální bytosti nepochopitelný. Dokonce i v řídicím centru supervesmíru potřebují pomoc svých Pomocníků Vyobrazení v každém osobním styku s Věčně Moudrými a jejich společníky. Pro navázání spojení mezi Pomocníky Vyobrazení a Věčně Moudrými někdy postačí přítomnost jednoho Pomocníka, zatímco jindy je zapotřebí dvou, tří, čtyř nebo i všech sedmi, aby se docílilo přesného a věrného vyobrazení sdělení, které jim bylo svěřeno k zaslání. A podobně, sdělení Pomocníků Vyobrazení jsou přijímána buď jedním, dvěma, nebo třemi Věčně Moudrými, což je odvislé od obsahu sdělení.

17:4.3 (202.3) Pomocníci Vyobrazení navždy slouží po boku svých Duchovních předků a mají k dispozici neuvěřitelné množství pomocných sekunafimů. Činnost Pomocníků Vyobrazení není přímo spojena se vzdělávacími světy vzestupných smrtelníků. Jejich činnost je úzce spjata se zpravodajskou službou univerzálního programu pro vývoj smrtelníků, ale vy s nimi nepřijdete do osobního kontaktu během vašeho pobytu na školách Uversy, protože tyto, zdánlivě osobité bytosti, postrádají vlastní vůli; nemají svobodnou volbu. Ony jsou skutečným vyobrazením, které dokonale zrcadlí osobnost a mysl jednoho z Duchovních předků. Jako kategorie, vzestupní smrtelníci nemají bezprostřední kontakt se systémem reflexe. Některá z bytostí reflexivní podstaty bude vždy prostředníkem mezi vámi a aktuální službou reflexe.

5. Sedm Okruhových Duchů

17:5.1 (202.4) Sedm Okruhových Duchů Havony jsou společným neosobním zastoupením Nekonečného Ducha a Sedmi Hlavních Duchů na sedmi okruzích středního vesmíru. Oni slouží Hlavním Duchům a jsou jejich společným potomstvem. Hlavní Duchové dávají sedmi supervesmírům výraznou a odlišnou správní osobitost. S pomocí těchto jednotných Okruhových Duchů Havony jsou oni schopni zajišťovat sjednocený, ucelený a koordinovaný dohled pro střední vesmír.

17:5.2 (202.5) Pronikání každého ze sedmi Okruhových Duchů je omezeno na jeden okruh Havony. Jich se přímo netýká řídicí systém Věčně Věčných, vládců jednotlivých světů Havony. Ale oni jsou ve spojení se Sedmi Nejvyššími Jednateli a synchronizují se s přítomností Nejvyšší Bytosti ve středním vesmíru. Jejich činnost je zcela omezena na Havonu.

17:5.3 (203.1) Tito Okruhové Duchové navazují spojení s těmi, kdo pobývají v Havoně, prostřednictvím svých osobních potomků, terciárních supernafimů. I když Duchové Okruhů koexistují se Sedmi Hlavními Duchy, jejich úloha při tvoření terciárních supernafimů neměla velkou důležitost až do časů Grandfandy, kdy první poutníci času dospěli na vnější okruh Havony.

17:5.4 (203.2) Během vašeho postupu z jednoho okruhu Havony na druhý poznáte Okruhové Duchy, ale nebudete schopni být s nimi v osobním spojení, přestože je osobně rozeznáte a budete se radovat z vlivu jejich duchovní neosobní přítomnosti.

17:5.5 (203.3) Vztah Okruhových Duchů s rodilými obyvateli Havony je podobný, jako mají Ladiči Myšlení se smrtelnými tvory, obývající světy evolučních vesmírů. Podobně jako Ladiči Myšlení, Okruhové Duchové nemají osobnost a jsou ve

spojení s dokonalými myslmi bytostí Havony stejným způsobem jako neosobní duchové Vesmírného Otce obývají konečné mysli smrtelných lidí. Ale Okruhové Duchové se nikdy nestanou trvalou částí osobností Havony.

6. Tvořiví Duchové lokálních vesmírů

17:6.1 (203.4) Mnoho z toho, co se týká podstaty a funkce Tvořivých Duchů lokálních vesmírů správně patří do vyprávění o jejich spojení se Syny Tvořiteli při organizování a řízení lokálních tvoření; ale ve zkušenostech těchto úžasných bytostí, získaných před vznikem lokálních vesmírů, je celá řada poznatků, které mohou být vyličený jako část této kapitoly o sedmi skupinách Nejvyšších Duchů.

17:6.2 (203.5) My jsme obeznámeni se šesti etapami působení Matěského Ducha v lokálním vesmíru a hodně přemýšlíme o možnosti sedmé etapy jeho činnosti. Tyto rozdílné etapy existence jsou následující:

17:6.3 (203.6) 1. Počáteční rozlišení v Ráji. Když je Syn Tvořitel ztělesněn společným aktem Vesmírného Otce a Věčného Syna, současně se v Nekonečném Duchu vyskytne to, co je známé jako „nejvyšší reakce doplnění“. My nechápeme podstatu této reakce, ale soudíme, že stanoví základní modifikaci těch ztělesňujících možností, které jsou obsaženy ve tvořivém potenciálu Společného Činitele. Zrození rovnocenného Syna Tvořitele znamená zrození v osobě Nekonečného Ducha, potenciálního společníka pro Rajského Syna v jeho budoucím vesmíru. My nejsme informováni o předosobní totožnosti této nové entity, ale víme, že tato událost, týkající se životní dráhy Syna Tvořitele, je zaznamenána v archivech Ráje.

17:6.4 (203.7) 2. Úvodní příprava pro činnost Tvořitele. V průběhu velmi dlouhé úvodní přípravy Syna Michae-la pro organizování a řízení vesmírů, jeho budoucí společník prochází další etapou vývoje své entity a nabývá kolektivní vědomí osudu. My to nevíme, ale domníváme se, že taková entita s kolektivním vědomím začíná vnímat prostor a zahajuje takovou úvodní přípravu, která je potřebná pro získání duchovní odbornosti pro její budoucí práci v součinnosti s jejím doplňováním Michaela při tvoření a řízení vesmíru.

17:6.5 (204.1) 3. Stadium fyzického tvoření. Když Věčný Syn dá Synu Michaelovi plnou moc řídit tvoření, Hlavní Duch, který spravuje supervesmír, do kterého je tento nový Syn Tvořitel přidělen, pronese v přítomnosti Nekonečného Ducha „modlitbu o nabytí totožnosti“ a poprvé se objeví entita budoucího Tvořivého Ducha rozlišená od osoby Nekonečného Ducha. Bezprostředně poté směřuje přímo do osoby žádajícího Hlavního Ducha a okamžitě se tato entita ztrácí z oblasti našeho vnímání, stávajíc se zřejmě částí osoby tohoto Hlavního Ducha. Právě identifikovaný Tvořivý Duch zůstává s Hlavním Duchem až do chvíle, kdy Syn Tvořitel se vydává na svoji cestu do prostoru; načež Hlavní Duch svěřuje nového doprovodného Ducha do péče Syna Tvořitele a současně pověřuje doprovodného Ducha věčnou věrností a nekončící loajalitou. A potom nastává jedna z nejvíce dojemných epizod, které se kdy v Ráji stávají. Vesmírný Otec schvaluje věčné spojení Syna Tvořitele s Tvořivým Duchem a potvrzuje, že Hlavní Duch příslušného supervesmíru jim poskytl jisté pravomoci pro řízení.

17:6.6 (204.2) Sjednocení Otcem, Syn Tvořitel a Tvořivý Duch poté odcházejí za svým posláním, tvoření vesmíru. A v tomto zformovaném spojení pracují spolu po celou dlouhou a obtížnou dobu materiálního organizování svého vesmíru.

17:6.7 (204.3) 4. Éra tvoření života. Po prohlášení Syna Tvořitele o úmyslu vytvořit život, v Ráji následuje „slavnost zosobnění“, které se zúčastní Sedm Hlavních Duchů a osobně jí prochází Hlavní Duch, dohlízející na daný supervesmír. Toto je příspěvek Rajského Božstva osobnosti doprovodného Ducha Syna Tvořitele a ve vesmíru se začíná projevovat v úkazu „prvotní erupce“ v osobě Nekonečného Ducha. Současně s tímto úkazem se v Ráji až dosud neosobní doprovodný Duch Syna Tvořitele stává skutečnou osobou. Od této chvíle a navždy bude tento stejný Mateřský Duch lokálního vesmíru považován za osobu a bude udržovat osobní vztahy se všemi osobnostmi, zúčastňujícími se následného tvoření života.

17:6.8 (204.4) 5. Éry po poskytnutí. Ještě další velká změna nastane v nekonečném životě Tvořivého Ducha, když se Syn Tvořitel vrátí do řídicího centra supervesmíru po ukončení svého sedmého poskytnutí a po nabytí plné svrchovanosti ve svém vesmíru. Při této příležitosti, šťastný Syn Tvořitel povýší Vesmírného Mateřského Ducha do postavení plnohodnotného spoluvládce a uzná doprovodného Ducha za sobě rovného.

17:6.9 (204.5) 6. Éry světla a života. Po příchodu éry světla a života spoluvládce lokálního vesmíru vstoupí do šestého stadia životní pouti Tvořivého Ducha. Ale my nemůžeme popsat podstatu této velké zkušenosti. Podobné věci se týkají budoucích stádií evoluce Nebadonu.

^{17:6.10 (204.6)} 7. Neodhalená pout'. My víme o těchto šesti stádiích působení Mateřského Ducha lokálního ves-míru a je nevyhnutelná otázka: existuje sedmé? My jsme si vědomi toho, že když koneční dosáhnou toho, co se jeví jako konečný cíl jejich smrtelného vzestupu, tak ze záznamů víme, že zahajují pout' šesti stadijních duchů. My se domníváme, že na konečné čeká ještě další a neod- halená pout' vesmírného poslání. Přirozeně předpokládáme, že i Mateřští Duchové vesmírů mají před sebou určitou neodhalenou pout', která završí jejich sedmé stadium osobní zkušenosti vesmírné služby a oddané spolupráce s řádem Tvořitelů Michaelů.

7. Pomocní duchové myslí

^{17:7.1 (205.1)} Tito pomocní duchové jsou sedmidílné poskytnutí myslí Mateřského Ducha lokálního vesmíru živým tvorům, stvořených Synem Tvořitelem společně s Tvořivým Duchem. Toto poskytnutí se stává možným při povýšení Ducha do postavení výsadní osobnosti. Popsání podstaty a působení sedmi pomocných duchů myslí přísluší více do povídání o vašem lokálním vesmíru Nebadon.

8. Funkce Nejvyšších Duchů

^{17:8.1 (205.2)} Sedm skupin Nejvyšších Duchů tvoří jádro funkční rodiny Třetího Zdroje a Středu, projevující se jako Nekonečný Duch i jako Společný Činitel. Oblast působení Nejvyšších Duchů se rozprostírá od přítomnosti Trojice v Ráji až po činnost myslí evolučně smrtelného typu na planetách prostoru. Tímto způsobem oni sjednocují sestupné administrativní úrovně a koordinují mnoho rozmanitých funkcí personálu těchto úrovní. Činnost Nejvyšších Duchů se projevuje všude ve

středním vesmíru, supervesmírech a lokálních vesmírech, ať je to ve spojení skupiny Duchů Reflexe s Věčně Moudrými, či ve společném působení Tvořivého Ducha se Synem Michaellem, nebo v otáčení Sedmi Hlavních Duchů kolem Rajské Trojice. Oni spolupracují jak s osobnostmi Trojice řádu „Věčných“, tak i s Rajskými osobnostmi řádu „Synů.“

17:8.2 (205.3) Společně se svým Nekonečným Matěřským Duchem, skupiny Nejvyšších Duchů jsou přímými tvůrci rozsáhlé rodiny tvorů Třetího Zdroje a Středu. Všechny řády pomocných duchů pocházejí z tohoto spojení. Primární supernafimové vznikají v Nekonečném Duchu; sekundární bytosti tohoto řádu jsou vytvořeny Hlavními Duchy; terciární supernafimové jsou vytvořeni Sedmi Okruhovými Duchy. Duchové Reflexe jsou společnými matěřskými tvůrci nádherného řádu andělských armád, mocných sekunafimů ve službách supervesmírů. Tvořivý Duch dává život andělským řádům lokálního tvoření; tito serafští pomocníci jsou původní v každém lokálním vesmíru, i když jsou vytvořeni podle modelů středního vesmíru. Všichni tito tvůrcelé pomocných duchů mají pouze nepřímou podporu z centrálního lože Nekonečného Ducha—věčné matky všech andělských pomocníků.

17:8.3 (205.4) Sedm skupin Nejvyšších Duchů jsou koordinátory obydleného tvoření. Je zřejmé, že sdružení jejich vedoucích představených, Sedmi Hlavních Duchů, koordinuje rozsáhlé činnosti Boha Sedmidílného:

17:8.4 (205.5) 1. Společně, Hlavní Duchové se téměř vyrovnají božské úrovni Trojice Rajských Božstev.

17:8.5 (205.6) 2. Jednotlivě vyčerpávají možnosti primárního spojení Trojjediného Božstva.

17:8.6 (206.1) 3. Jako rozdílní představitelé Společného Činitele jsou zásobárnou svrchovanosti Nejvyšší Bytosti oblasti ducha, mysli a energie, které ona ještě osobně nepoužívá.

17:8.7 (206.2) 4. Prostřednictvím Duchů Reflexe koordinují supervesmírné vlády Věčně Moudrých s Majestodem, Rajským středem univerzální reflexe.

17:8.8 (206.3) 5. Skrze jejich účast v individualizování Božských pečovatelů lokálních vesmírů Hlavní Duchové přispívají k formování poslední úrovně Boha Sedmidílného, spojení Syna Tvořitele a Tvořivého Ducha lokálních vesmírů.

17:8.9 (206.4) Funkční jednota, vrozená ve Společném Činiteli, je odhalena v evolučních vesmírech prostřednictvím Sedmi Hlavních Duchů, jeho prvotních osobností. Ale ve zdokonalených supervesmírech budoucnosti bude tato jednota nepochybně neoddělitelná od empirické svrchovanosti Nejvyššího.

17:8.10 (206.5) [Představeno Univerzálním Cenzorem Uversy.]

Kapitola 18

Nejvyšší Osobnosti Trojice

18:0.1 (207.1) Všechny nejvyšší osobnosti Trojice jsou vytvořeny pro určitou službu. Jsou navrženy božskou Trojicí za účelem vykonání určitých daných povinností a jsou způsobilé sloužit dokonalým způsobem a opravdovou oddaností. Existuje sedm kategorií Nejvyšších Osobností Trojice:

18:0.2 (207.2) 1. Trinitizovaní Důvěrníci Svrchovanosti.

18:0.3 (207.3) 2. Věčně Věční.

18:0.4 (207.4) 3. Věčně Moudří.

18:0.5 (207.5) 4. Věčně Dokonalí.

18:0.6 (207.6) 5. Věčně Současní.

18:0.7 (207.7) 6. Věčně Jednotní.

18:0.8 (207.8) 7. Věčně Věrní.

18:0.9 (207.9) Tyto bytosti, které jsou dokonalými správními orgány, mají stanovený a konečný počet. Jejich vytvoření je událost minulosti; již více nejsou vytvářeny.

18:0.10 (207.10) V celém velkém vesmíru tyto Nejvyšší Osobnosti Trojice představují administrativní metody Rajské Trojice; představují spravedlnost a jsou výkonnou soudností Rajské Trojice. Vytvářejí vzájemně propojené vedení administrativní dokonalosti, rozprostírající se od Rajských sfér Otce k řídicím centrům světů lokálních vesmírů a k řídicím centrům souhvězdí, které jsou součástí lokálních vesmírů.

18:0.11 (207.11) Všechny bytosti, mající původ v Trojici, jsou vytvořeny s Rajskou dokonalostí a se všemi svými božskými vlastnostmi. Pouze zkušeností během doby kosmické služby přidávají ke svým původním vlastnostem nové rysy. Bytostem původu v Trojici nikdy nehrozí nebezpečí selhání, nebo riziko vzpoury. Ony jsou božské podstaty a není o nich známo, že by

se někdy ve svém osobním jednání odklonily od božské a dokonalé dráhy.

1. Trinitizovaní Důvěrníci Svrchovanosti

18:1.1 (207.5) Na nejvnitřnějším okruhu družic Ráje se nachází sedm světů a každý z těchto majestátních světů je řízen sborem deseti Trinitizovaných Důvěrníků Svrchovanosti. Oni nejsou tvůrci, ale jsou nejvyššími a konečnými správci. Řízení záležitostí těchto sedmi bratrských sfér je zcela svěřeno tomuto sboru sedmdesáti nejvyšších správců. Ačkoliv těchto sedm duchovních sfér bezprostředně vedle Ráje je pod dohledem potomstva Trojice, je tato skupina světů všeobecně známa jako osobní okruh Vesmírného Otce.

18:1.2 (208.1) Trinitizovaní Důvěrníci Svrchovanosti působí ve skupinách po deseti jako rovnocenní a jednotní správci svých příslušných sfér, ale také působí jednotlivě a jsou odpovědní za konkrétní činnosti. Provoz každého z těchto speciálních světů je rozdělen do sedmi hlavních oddělení a každý z těchto rovnocenných správců řídí jedno takové oddělení specializovaných aktivit. Zbývají tři správci působí jako osobní představitelé trojjediného Božstva ve vztahu k ostatním sedmi. Jeden zastupuje Otce, jeden Syna a jeden Ducha.

18:1.3 (208.2) I když Trinitizovaní Důvěrníci Svrchovanosti se vyznačují výraznou podobou, která je pro ně charakteristická, projevují také rozdílné skupinové vlastnosti. Deset nejvyšších správců záležitostí Diviningtonu zrcadlí osobní charakter a povahu Vesmírného Otce; a totéž platí pro každou z těchto sedmi sfér. Každá skupina deseti se podobá tomu Božstvu, nebo spojení Božstva, které náleží k jejich sféře. Deset správců,

kteří řídí Ascendington, zrcadlí sloučenou podstatu Otce, Syna a Ducha.

18:1.4 (208.3) Já mohu odhalit jen velmi málo o práci těchto vyšších osobností na sedmi duchovních světech Otce, protože ony jsou opravdu Tajemstvím Svrchovanosti. Neexistují žádné svévolné tajnosti, spojené s navázáním kontaktu s Vesmírným Otcem, Věčným Synem nebo Nekonečným Duchem. Božstva jsou otevřenou knihou pro všechny, kteří dosáhnou božskou dokonalost, ale nikdy nemůže být plně pochopeno ani jedno z Tajemství Svrchovanosti. My nebudeme nikdy schopni plně proniknout do oblastí, obsahující osobní tajemství spojení božstva se sedmidílným uskupením vytvořených bytostí.

18:1.5 (208.4) Vzhledem k tomu, že činnost těchto nejvyšších správců se týká důvěrného a osobního kontaktu Božstev s těmito sedmi základními skupinami vesmírných bytostí když sídlí na těchto sedmi speciálních světech, nebo když působí po celém velkém vesmíru, tak je patřičné, aby tyto úzké osobní vztahy a mimořádná spojení, byla držena v nedotknutelném tajemství. Rajští Tvořitelé respektují soukromí a tajemství osobnosti dokonce i u svých nižších tvorů. A tato pravda se vztahuje jak na jednotlivce, tak i na mnoho různorodých řádů osobností.

18:1.6 (208.5) Tyto tajné světy zůstanou navždy zkouškou loajality také pro bytosti vysokého vesmírného postavení. Nám je umožněno plně osobně poznat věčné Bohy, volně poznat jejich vlastnosti božskosti a dokonalosti, ale není nám povoleno proniknout všemi osobními vztahy Rajských Vládců se všemi jejich tvořeními.

2. Věčně Věční

18:2.1 (208.6) Každý z miliardy světů Havony je řízen Nejvyšší Osobností Trojice. Tito vládcové jsou známí jako Věčně Věční a je jich přesně jedna miliarda, jeden pro každou sféru Havony. Oni jsou potomci Rajské Trojice, ale stejně jako u Tajemství Svrchovanosti neexistují žádné záznamy o jejich vzniku. Tyto dvě skupiny všemoudrých otců navždy vládnou svým ušlechtilým světům systému Ráj-Havona a slouží bez střídání nebo přerážení.

18:2.2 (208.7) Věčně Věční jsou viditelní všem tvorům vlastní vůle, pobývajících v jejich oblastech. Předsedají pravidelným planetárním konkláve. Pravidelně a střídavě navštěvují řídicí centra sfér sedmi supervesmířů. Oni jsou nejbližšími příbuznými a božsky rovnocenní Věčně Moudrým, kteří řídí osudy sedmi supervesmířů. Když je Věčně Věčný nepřítomný na své sféře, jeho svět řídí jeden ze Synů Trojice-Učitelů.

18:2.3 (209.1) Kromě založených řádů života, jako jsou obyvatelé Havony a jiní živí tvorové ve středním vesmíru, každý rezidentní Věčně Věčný vytvořil svoji příslušnou sféru výhradně podle svých vlastních osobních představ a ideálů. Oni navštěvují navzájem svoje planety, ale nenapodobují je, ani nekopírují; jsou vždy a naprosto originální.

18:2.4 (209.2) Architektura, krása přírody, morontální stavby a duchovní tvoření jsou na každé sféře ojedinělé a unikátní. Každý svět je místem věčné krásy a vůbec se nepodobá jiným světům ve středním vesmíru. A na vaší cestě dovnitř—přes Havonu do Ráje—každý z vás stráví delší nebo kratší dobu na každé z těchto ojedinělých a vzrušujících sfér. Ve vašem světě

je přirozené říkat, že cesta do Ráje vede nahoru, ale správnější by bylo říkat, že cesta k božskému cíli vzestupu vede dovnitř.

3. Věčně Moudří

18:3.1 (209.3) Když smrtelníci času dokončí školení na vzdělávacích světech, obklopujících řídící centrum lokálního vesmíru a postoupí na vzdělávací sféry svého supervesmíru, tak dospějí ve svém duchovním vývoji na takovou úroveň, kde jsou schopni rozeznat vysoké duchovní vládcy a správce těchto vyvinutých oblastí a komunikovat s nimi, včetně Věčně Moudrých.

18:3.2 (209.4) Věčně Moudří jsou v podstatě identičtí; projevují sloučenou povahu a sjednocenou podstatu Trojice. Mají svoji osobitost a jejich osobnosti jsou odlišné, ale neliší se jeden od druhého tak, jako Sedm Hlavních Duchů. Oni zajišťují jednotné řízení, jinak rozdílných sedmi supervesmírů, z nichž každý je ojedinělé, samostatné a unikátní tvoření. Sedm Hlavních Duchů se liší ve své podstatě a vlastnostech, ale Věčně Moudří, osobní vládcové supervesmírů, jsou všichni jednotným a superdokonalým potomstvem Rájské Trojice.

18:3.3 (209.5) Vysoko postavených Sedm Hlavních Duchů stanoví podstatu svých příslušných supervesmírů, ale Věčně Moudří určují správní řízení těchto daných supervesmírů. Oni kladou jednotu správního řízení na tvořivou rozmanitost a zajišťují harmonii celku, navzdory zásadním tvořivým rozdílnostem v sedmi segmentovém uskupení velkého vesmíru.

18:3.4 (209.6) Všichni Věčně Moudří byli trinitizováni současně. Představují začátek záznamů o osobnostech vesmíru vesmírů,

odtud pochází jejich jméno—Věčně Moudří. Když dosáhnete Ráje a budete prohlížet písemné záznamy o začátku věcí, zjistíte, že první záznam v oddílu osobností je popis trinitizace těchto dvaceti jednoho Věčně Moudrých.

18:3.5 (209.7) Tyto vyšší bytosti vždy vládnou ve skupinách po třech. Existuje mnoho druhů činností, ve kterých pracují jako jednotlivci, v mnoha dalších mohou působit v libovolných dvojicích, ale na vyšších sférách jejich správního řízení musí jednat společně. Nikdy osobně neopouští svoje rezidenční světy, ale oni ani nemusejí, protože tyto světy jsou supervesmírnými ohniskovými body rozsáhlého systému reflexe.

18:3.6 (209.8) Osobní příbytky každého tria Věčně Moudrých jsou umístěny v bodě duchovní polarity na sféře jejich řídicího centra. Taková sféra je rozdělena do sedmi administrativních sektorů a má sedmdesát sekčních hlavních center, ve kterých občas Věčně Moudří sídlí.

18:3.7 (210.1) Svým vlivem, rozsahem úřední moci a stupněm soudní pravomoci jsou Věčně Moudří nejvlivnějšími a nejmocnějšími vládci ze všech přímých vládců časoprostorových tvoření. V celém obrovském vesmíru vesmírů jsou to pouze oni, kdo mají udělenou vyšší moc pro závěrečný výkonný rozsudek, týkající se věčného zániknutí tvorů vlastní vůle. A konečných rozhodnutích nejvyššího tribunálu supervesmíru se musí zúčastnit všichni tři Věčně Moudří.

18:3.8 (210.2) Kromě Božstev a jejich Rajských společníků, Věčně Moudří jsou nejdokonalejší, nejvšestrannější a nejvíce božsky obdaření vládci v celé časoprostorové existenci. Je patrné, že

oni jsou nejvyššími vládci supervesmírů; ale toto právo vládnout nezískali svými zkušenostmi a proto jsou předurčeni k tomu, že jednou budou nahrazeni Nejvyšší Bytostí—empirickým vládcem—a nepochybně se stanou jeho zástupci.

18:3.9 (210.3) Nejvyšší Bytost dosáhne svrchovanosti nad sedmi supervesmíry empirickou službou, stejně jako Syn Tvořitel empiricky získá svrchovanost nad svým lokálním vesmírem. Ale v průběhu současné epochy nedokončené evoluce Nejvyššího, Věčně Moudří zajišťují koordinovaný a dokonalý administrativní dohled nad vyvíjejícími se vesmíry časoprostoru. Osobitá moudrost a individuální iniciativa charakterizují všechna rozhodnutí a usnesení Věčně Moudrých.

4. Věčně Dokonalí

18:4.1 (210.4) Existuje přesně dvě stě deset Věčně Dokonalých a ti řídí vlády deseti velkých sektorů každého supervesmíru. Oni byli trinitizováni pro speciální činnost pomáhat supervesmírným vládcům a působí jako bezprostřední a osobní zástupci Věčně Moudrých.

18:4.2 (210.5) Trojice Věčně Dokonalých je přidělena k hlavnímu centru každého velkého sektoru, ale na rozdíl od Věčně Moudrých není nutné, aby všichni tři byli vždy přítomni současně. Někdy jeden z této trojice není přítomen a to tehdy, když osobně projednává s Věčně Moudrými záležitosti, týkající se blahobytu jeho oblasti.

18:4.3 (210.6) Tito trojjediní vládci velkých sektorů jsou obzvlášť dokonalí v ovládání detailů administrativy, odtud pochází jejich jméno—Věčně Dokonalí. Při pojmenování těchto bytostí

duchovního světa my musíme čelit problému s překládáním do vaší řeči a velmi často je velmi obtížné poskytnout uspokojivý překlad. My nechceme používat libovolná jména, která by vám nedávala smysl; proto je pro nás často obtížné vybrat vhodné jméno, kterému byste jasně porozuměli a současně by částečně odpovídalo původnímu jménu.

18:4.4 (210.7) Věčně Dokonalí mají ke svým vládám přiděleny ne příliš velké sbory Božských Poradců, Zdokonalovatelů Moudrosti a Univerzálních Cenzorů. Mají ještě početné skupiny Mocných Poslů, Těch s Velkou Autoritou a Těch beze Jména a Čísla. Ale většinu běžné práce v činnostech velkého sektoru vykonávají Celestinští Strážci a Asistenti Vznešených Synů. Tyto dvě skupiny jsou sestaveny buď z trinitizovaných potomků osobností systému Ráj-Havona, nebo ze zvelebených smrtelníků. Některé bytosti z těchto dvou řádů tvorů jsou retrinitizovány a jsou potom vyslány pomáhat při řízení vlád supervesmírů.

18:4.5 (211.1) Většina Celestinských Strážců a Asistentů Vznešených Synů je přidělena do služby ve velkých a malých sektorech, ale Trinitizovaní Opatrovatelé (Trojicí pojeti serafové a midbytosti) jsou funkcionáři soudů všech tří úrovní, působících v tribunálech Věčně Moudrých, Věčně Dokonalých a Věčně Současných. Trinitizované Velvyslance (Trojicí pojeti vzestupní smrtelníci spojené podstaty Syna a Ducha) je možno potkat kdekoliv ve vesmíru, ale většina z nich slouží v malých sektorech.

18:4.6 (211.2) V době před plným rozvinutím systému vládnutí sedmi supervesmírům prakticky všichni správci a řídicí činitelé různých oddělení těchto vlád, kromě Věčně Moudrých,

prošli na jednotlivých světech dokonalého vesmíru Havony učením různé délky trvání pod vedením Věčně Věčných. Později trinitizované bytosti také projdou učebním obdobím pod vedením Věčně Věrných ještě předtím, než jsou přiděleny do služby Věčně Moudrých, Věčně Dokonalých a Věčně Současných. Ony všechny jsou znalými, prozkoušenými a zkušenými správci.

18:4.7 (211.3) Když po vašem pobytu na světech vašeho malého sektoru dosáhnete řídicího centra Splandon, uvidíte brzy Věčně Dokonalé, protože tito ušlechtilí vládcové jsou úzce spjati se sedmdesáti světy vyššího vzdělání pro vzestupné smrtelníky času ve velkém sektoru. Věčně Dokonalí osobně řídí hromadné sliby vzestupných absolventů škol velkého sektoru.

18:4.8 (211.4) Činnost poutníků času na světech, obklopujících řídicí centrum velkého sektoru, má hlavně intelektuální charakter, na rozdíl od více fyzické a materiální výuky na sedmi vzdělávacích sférách malého sektoru a oproti duchovní přípravě na čtyři sta devadesáti univerzitních světech řídicího centra supervesmíru.

18:4.9 (211.5) Ačkoliv jste zaregistrováni pouze v seznamu velkého sektoru Splandon, který obepíná lokální vesmír vašeho původu, budete muset projít každým z deseti velkých sektorů vašeho supervesmíru. Než dospějete do Uversy, uvidíte všech třicet Věčně Dokonalých Orvontonu.

5. VĚČNĚ SOUČASNÍ

18:5.1 (211.6) Věčně Současní jsou nejmladšími nejvyššími správci supervesmírů; ve skupinách po třech řídí záležitosti malých

sektorů. V podstatě jsou rovnocenní s Věčně Dokonalými, ale v řídicím systému jsou jim podřízeni. Existuje přesně dvacet jedna tisíc těchto osobitě nádherných a božsky výkonných osobností Trojice. Byly vytvořeny současně a společně prošly výukou v Havoně pod vedením Věčně Věčných.

18:5.2 (211.7) Věčně Současní disponují sbory společníků a pomocníků podobným těm, jako mají Věčně Dokonalí. Navíc mají přiděleno obrovské množství různých podřízených řádů nebeských bytostí. Při řízení malých sektorů využívají velké množství rezidentních vzestupných smrtelníků, personál různých kolonií laskavosti a různorodých skupin, pocházejících od Nekonečného Ducha.

18:5.3 (211.8) Vlády malých sektorů se z převážné části, i když ne výhradně, zabývají velkými fyzickými problémy supervesmírů. Sféry malých sektorů jsou řídicími centry Hlavních Fyzických Kontrolorů. Na těchto světech se vzestupní smrtelníci věnují studiu a dělají pokusy, které se týkají zkoumání aktivit třetí kategorie Hlavních Center Energie a všech sedmi kategorií Hlavních Fyzických Kontrolorů.

18:5.4 (212.1) Vzhledem k tomu, že systém malého sektoru se intenzivně zabývá fyzickými problémy, zřídka se stane, že všichni tři Věčně Současní jsou spolu na sféře řídicího centra. Většinu času je jeden z nich nepřítomen, protože je na poradě u Věčně Dokonalých dohlízejícího velkého sektoru, nebo je vzdálen, když zastupuje Věčně Moudré v Rajských konkláve vyšších bytostí, původu v Trojici. V zastupování Věčně Moudrých v nejvyšších radách v Ráji se střídají s Věčně Dokonalými. Mezitím další Věčně Současný může být pryč na kontrolní cestě světů řídicích center lokálních vesmírů, které

spadají pod jeho pravomoc. Ale přinejmenším jeden z těchto vládců vždy zůstává ve službě v řídicím centru malého sektoru.

18:5.5 (212.2) Vy všichni jednou poznáte tři Věčně Současné, pověřené řízením Ensy, vašeho malého sektoru, protože musíte projít jejich rukama na vaší cestě dovnitř, do vzdělávacích světů velkých sektorů. Při vzestupu k Uverse, projdete skupinou vzdělávacích světů jenom jednoho malého sektoru.

6. Věčně Jednotní

18:6.1 (212.3) Osobnosti Trojice kategorie „Věčných“ nepůsobí v řídicích funkcích pod úrovní supervesmírných vlád. Ve vyvíjejících se lokálních vesmírech působí jako konzultanti a poradci. Věčně Jednotní jsou skupinou styčných bytostí, přidělených Rajskou Trojicí duálním vládcům lokálních vesmírů. Každý organizovaný a obydlený lokální vesmír má přiděleného jednoho z těchto Rajských poradců, který působí v lokálním tvoření jako zástupce Trojice a v některých situacích zastupují Vesmírného Otce.

18:6.2 (212.4) Existuje sedm set tisíc těchto bytostí, jenže ne všechny dostaly pověření k činnosti. Rezervní sbor Věčně Jednotných působí v Ráji jako Nejvyšší Rada Vesmírného Řízení.

18:6.3 (212.5) Tito pozorovatelé Trojice speciálním způsobem sjednocují administrativní činnosti všech složek vesmírných vlád, od vlád lokálních vesmírů, nahoru přes vlády sektorů, až k vládám supervesmírů, odtud pochází jejich jméno—Věčně Jednotní. Podávají trojdílné hlášení svým nadřízeným: Věčně Současným svých malých sektorů; předkládají údaje týkající se fyzické a polointelektuální podstaty Věčně Dokonalým svých

velkých sektorů podávají zprávy o intelektuálních a kvaziduchovních událostech; Věčně Moudré v hlavním řídicím centru svého supervemíru informují o duchovních polorajských záležitostech.

18:6.4 (212.6) Protože jsou bytosti původu v Rajské Trojici, všechny okruhy Ráje jsou jim přístupné pro vzájemnou komunikaci a takto jsou jeden s druhým v neustálém spojení a také se všemi ostatními potřebnými osobnostmi až po nejvyšší rady v Ráji.

18:6.5 (212.7) Věčně Jednotný není přímo spojený s vládou lokálního vesmíru, ke které je přidělen. Kromě svých povinností jako pozorovatel, působí jinak pouze na žádost lokálních orgánů. Z moci úřední se zúčastňuje všech důležitých porad a významných konkláve lokálního tvoření, ale nezapojuje se do technických úvah o administrativních problémech.

18:6.6 (213.1) Když je lokální vesmír ustálen ve světle a životě, jeho zvelebené bytosti se volně setkávají s Věčně Současným, jehož působení v takové oblasti evoluční dokonalosti má značně rozšířenou pravomoc. Ale on ve své podstatě zůstává ambasadorem Trojice a poradcem Ráje.

18:6.7 (213.2) Lokální vesmír je řízen přímo božským Synem, mající svůj původ v dvojitém Božstvu, ale má neustále po svém boku Rajského bratra, osobnost původu v Trojici. V případě dočasné nepřítomnosti Syna Tvořitele v řídicím centru svého lokálního vesmíru, jeho zastupující vládci se při důležitém rozhodování řídí do značné míry radou svého Věčně Současného.

7. Věčně Věrní

18:7.1 (213.3) Tyto vysoké bytosti původu v Trojici jsou Rajskými poradci vládců jednoho sta souhvězdí v každém lokálním vesmíru. Existuje sedmdesát milionů Věčně Věrných a podobně jako Věčně Jednotní ne všichni jsou ve službě. Jejich rezervní Rajský sbor je Poradní Komise pro Mezivesmírnou Etiku a Samosprávu. Věčně Věrní se střídají ve službě podle pravidel nejvyšší rady svého rezervního sboru.

18:7.2 (213.4) Všechno to, co znamená Věčně Jednotný pro Syna Tvořitele lokálního vesmíru, to Věčně Věrní znamenají pro Syny Vorondadekovy, kteří vládnou souhvězdím daného lokálního tvoření. Jsou vrcholně oddáni a božsky věni službě pro blaho svých souhvězdí, které jim byly přiděleny, proto jejich jméno je—Věčně Věrní. Působí pouze jako poradci; nikdy se nezúčastňují administrativních aktivit, kromě situací, kdy jsou přizváni řídicími orgány souhvězdí. Oni se přímo nezapojují do výchovného programu pro vzestupné poutníky na architektonických vzdělávacích sférách, obklopujících řídicí centrum souhvězdí. Všechny takové činnosti probíhají pod dohledem Vorondadekových Synů.

18:7.3 (213.5) Všichni Věčně Věrní, působící v souhvězdích lokálního vesmíru, podléhají pravomoci Věčně Jednotných a přímo jim předávají své zprávy. Oni nemají rozsáhlý systém vzájemné komunikace, jsou běžně omezeni na vlastní spojení v rozsahu lokálního vesmíru. Každý Věčně Věrný, sloužící v Nebadonu, může a také komunikuje se všemi příslušníky svého řádu, kteří slouží v tomto lokálním vesmíru.

18:7.4 (213.6) Podobně jako Věčně Jednotní v řídicím centru vesmíru, tak i Věčně Věrní mají své osobní příbytky v hlavních centrech souhvězdí oddělené od příbytků řídicích správců

těchto oblastí. Jejich příbytky jsou opravdu skromné v porovnání se sídly Vorondadekových vládců souhvězdí.

18:7.5 (213.7) Věčně Věrní jsou posledním článkem dlouhého administrativně-poradního řetězce, který se táhne od duchovních sfér Vesmírného Otce blízko středu všech věcí až k základním útvarům lokálních vesmírů. Systém používání entit původu v Trojici končí se souhvězdími; žádný takový Rajský poradce není trvale umístěn v jejich dílčích systémech, nebo na obydlených světech. Tyto novější administrativní útvary plně podléhají pravomoci rodilých bytostí lokálních vesmírů.

18:7.6 (213.8) [Představeno Univerzálním Poradcem Uversy.]

Kapitola 19

Stejnorodé bytosti původu v Trojici

19:0.1 (214.1) Tato skupina Rajských bytostí, nazývaná Stejnorodými Bytostmi původu v Trojici, zahrnuje Syny Trojice-Učitele, kteří také patří do kategorie Rajských Božích Synů, tři skupiny vysokých správců supervesmírů a poněkud neosobní kategorii Inspirovaných Duchů Trojice. Bytosti narozené v Havoně by také měly být po právu zahrnuty v této klasifikaci osobností Trojice spolu s různými skupinami bytostí, které trvale bydlí v Ráji. Ty bytosti původu v Trojici, které jsou předmětem tohoto pojednání jsou:

19:0.2 (214.2) 1. Synové Trojice-Učitelé.

19:0.3 (214.3) 2. Zdokonalovatelé Moudrosti.

19:0.4 (214.4) 3. Božští Poradci.

19:0.5 (214.5) 4. Univerzální Cenzoři.

19:0.6 (214.6) 5. Inspirovaní Duchové Trojice.

19:0.7 (214.7) 6. Narození v Havoně.

19:0.8 (214.8) 7. Obyvatelé Ráje.

19:0.9 (214.9) Kromě Synů Trojice-Učitelů a pravděpodobně i Inspirovaných Duchů Trojice mají tyto skupiny konečný počet bytostí; jejich tvoření skončilo a patří minulosti.

1. Synové Trojice-Učitelé

19:1.1 (214.10) Ze všech vyšších řádů nebeských osobností, které jsou vám odhaleny, pouze Synové Trojice- Učitelů působí dvojitě. Původem v Trojici, ve svém poslání jsou téměř zcela oddáni službě božskému synovstvu. Oni jsou styčné bytosti, které překlenují vesmírnou propast mezi Trojicí a osobnostmi dvojitého původu.

19:1.2 (214.11) Zatímco počet Stálých Synů Trojice je uzavřený, počet Synů Učitelů se neustále zvyšuje. Jaký bude konečný počet Synů Učitelů já nevím. Ale mohu uvést, že v posledním pravidelném hlášení pro Uversu, záznamy v Ráji uváděly 21 001 624 821 těchto Synů ve službě.

19:1.3 (214.12) Tyto bytosti jsou jedinou skupinou Božích Synů, kteří jsou vám odhaleni a jejichž původ je v Rajské Trojici. Pohybují se v rozmezí středního vesmíru a supervesmírů a jejich velmi početné sbory jsou přiděleny ke každému lokálnímu vesmíru. Oni také slouží jednotlivým planetám, tak, jako ostatní Rajští Boží Synové. Protože soustava velkého vesmíru není plně

vyvinuta, velké množství Synů Učitelů zůstává v záloze v Ráji a dobrovolně se hlásí k naléhavým případům a pro mimořádnou službu ve všech oblastech velkého vesmíru, na osamělých světech prostoru, v lokálních vesmírech a supervesmírech a na světech Havony. Oni také působí v Ráji, ale bude užitečnější odložit podrobnou úvahu o jejich tamní činnosti až dospějeme k projednávání působení Rajských Božích Synů.

19:1.4 (215.1) Nicméně, v této souvislosti je možno poznamenat, že Synové Učitelé jsou nejvyššími koordinujícími osobnostmi, mající původ v Trojici. V tak rozsáhlém vesmíru vesmírů existuje neustále velké nebezpečí podlehnout mylnému vyhraněnému názoru, podlehnout zlu, které tkví v rozdílném pojetí reality a božskosti.

19:1.5 (215.2) Na příklad: Pro lidskou mysl by bylo normální snažit se přistoupit ke kosmické filozofii, zobrazené v těchto sděleních, od jednoduchého a konečného ke složitému a nekonečnému, od původu člověka k božskému poslání. Ale taková cesta nevede k duchovní moudrosti. Takový postup je nejsnadnější cesta k určité formě genetických znalostí, ale v nejlepším případě může pouze odhalit původ člověka; odhalí jen málo, nebo nic, o jeho božském poslání.

19:1.6 (215.3) Dokonce v učení o biologické evoluci člověka na Urantii existují závažné námitky proti čistě historickému přístupu k jeho nynějšímu postavení a současným problémům. Pravdivý pohled na jakýkoliv problém, spojený s realitou—lidskou nebo božskou, pozemskou či kosmickou—může být pouze dosažen podrobným a nezaujatým studiem a porovnáním vzájemných vztahů třech stádií vesmírné reality: původu,

historie a poslání. Správné chápání těchto tří empirických realit poskytuje základ pro rozumné zhodnocení současného stavu.

19:1.7 (215.4) Když se lidská mysl začne řídit filozofickou metodou začínat od nižšího k vyššímu, ať je to v biologii nebo teologii, je v neustálém nebezpečí, že se dopustí čtyř logických chyb:

19:1.8 (215.5) 1. Ona může zcela nepochopit, v čem spočívá konečný a naplněný cíl osobního dosažení nebobožského poslání.

19:1.9 (215.6) 2. Ona může udělat největší filozofickou chybu přílišným zjednodušováním kosmické evoluční(empirické) reality, což vede ke zkreslení faktů, překroucení pravdy a nesprávnému chápání osudů.

19:1.10 (215.7) 3. Zkoumání příčiny je čtením historií. Ale znalost toho, jak bytost vzniká nemusí nutně poskytnout rozumné pochopení současného postavení takové bytosti a jejího skutečného charakteru.

19:1.11 (215.8) 4. Samotná historie není schopna patřičně odhalit budoucí vývoj—osud. Zjistitelné původy jsou užitečné, ale pouze božské příčiny odhalí konečné důsledky. Cíle věčnosti nejsou ukázány v začátcích času. Současnost může být pravdivě vysvětlena jenom ve světle srovnání minulosti a budoucnosti.

19:1.12 (215.9) Vzhledem k těmto a ještě dalším důvodům, je naše metoda, kterou používáme ve vztahu k člověku a jeho planetárním problémům, založena na skutečnosti, že cesta časoprostorem začíná od nekonečného, věčného a božského

Rajského Zdroje a Středu každé osobní reality a veškerého kosmického bytí.

2. Zdokonavatelé Moudrosti

19:2.1 (215.10) Zdokonalovatelé Moudrosti jsou specializovaným tvořením Rajské Trojice, určeným pro zosobňování božské moudrosti v supervesmírech. Existuje přesně sedm miliard těchto bytostí a jedna miliarda je přidělena ke každému ze sedmi supervesmířů.

19:2.2 (215.11) Společně se svými stejnorodými bytostmi, Božskými Poradci a Univerzálními Cenzory, Zdokonalovatelé Moudrosti prošli moudrostí Ráje, Havony a také, s výjimkou Diviningtonu, Rajskými sférami Otce. Po těchto zkušenostech byli Zdokonalovatelé Moudrosti natrvalo přiděleni do služby k Věčně Moudrým. Neslouží ani v Ráji, ani na světech okruhů systému Ráj-Havona; výhradně se věnují řízení supervesmírných vlád.

19:2.3 (216.1) Kdekoliv a kdykoliv je v činnosti Zdokonalovatel Moudrosti, okamžitě tam působí božská moudrost. Činnosti těchto pozoruhodných a vznešených osobností jsou provázeny věděním a moudrostí, které se reálně a dokonale projevují v jejich přítomnosti. Oni neodrážejí moudrost Rajské Trojice; oni jsou tou moudrostí. Jsou zdrojem moudrosti pro všechny učitele při používání vesmírných vědomostí; jsou studnicí vlastního úsudku a pramenem rozlišovacích schopností pro vzdělávací a osvětové instituce ve všech vesmírech.

19:2.4 (216.2) Moudrost má dvojí původ, pochází z dokonalosti božské podstaty, která je vrozená dokonalým bytostem a z

osobní zkušenosti, získavanou evolučními tvory. Zdokonalovatelé Moudrosti jsou božskou moudrostí Rajské dokonalosti jasnozření Božstva. Když působí společně se svými administrativními spolupracovníky na Uverse—Mocní Poslové, Ti beze Jména a Číslo a Ti s Velkou Autoritou—jsou vesmírnou moudrostí poznání. Božská bytost může mít dokonalé božské vědění. Evoluční smrtelník může někdy dosáhnout dokonalosti vzestupného vědění, ale žádná z těchto bytostí sama o sobě nevyčerpá potenciál veškeré možné moudrosti. Proto tedy, když při řízení supervesmíru je potřeba dosáhnout maximální vesmírnou moudrost, tito zdokonalovatelé moudrosti božské podstaty jsou stále ve spojení s těmi vzestupnými osobnostmi, které skrze empirické strádání během evolučního procesu dosáhly vysokých postaveních v supervesmíru.

19:2.5 (216.3) Pro získání absolutní administrativní prozíravosti Zdokonalovatelé Moudrosti budou vždy potřebovat podporu této empirické moudrosti. Ale předpokládá se, že vysoká a až dosud nedosažená úroveň moudrosti může být dosažena Rajskými konečnými poté, až budou někdy přijati na sedmou úroveň duchovní existence. Jestliže je tato domněnka správná, potom by se takové zdokonalené bytosti evolučního původu měly nepochybně stát nejvýkonnějšími správci vesmírů, kteří kdy působili v jakémkoliv tvoření. Já věřím, že toto je pravý cíl konečných.

19:2.6 (216.4) Všestrannost Zdokonalovatelů Moudrosti jim umožňuje účastnit se prakticky všech nebeských služeb vzestupných tvorů. Zdokonalovatelé Moudrosti a můj řád osobností, Božských Poradců, společně s Univerzálními

Cenzory, představují nejvyšší řády bytostí, které se mohou a zapojují se do činnosti, odhalující pravdu jednotlivým planetám a soustavám, ať je to v jejich ranných dobách, nebo když jsou ustáleny ve světle a životě. Čas od času my všichni přijdeme do styku se službou vzestupných smrtelníků, od vzniku života planety, nahoru, přes lokální vesmír a především v supervesmíru.

3. Božští Poradci

^{19:3.1 (216.5)} Tyto bytosti původu v Trojici jsou poradním sborem Božstva ve světech sedmi supervesmířů. Oni neodrážejí božskou radu; oni jsou tou radou. Ve službě je zapojeno dvacet jedna miliard Poradců a ke každému supervesmíru jsou přiděleny tři miliardy.

^{19:3.2 (217.1)} Božští Poradci jsou spolupracovníky Univerzálních Cenzorů a Zdokonalovatelů Moudrosti a jsou jim rovni; ke každé z těchto osobností je přidružen jeden až sedm Poradců. Všechny tři řády jsou zapojeny do činnosti vlád Věčně Moudrých, včetně malých a velkých sektorů, v lokálních vesmírech a souhvězdích a v poradních sborech vládců lokálních soustav.

^{19:3.3 (217.2)} My jednáme jednotlivě, tak, jako já při sestavování těchto údajů, ale kdykoliv to situace vyžaduje, my také působíme jako trojice. Když rozhodujeme jako výkonná moc, tak jsou spolu sdruženi Zdokonalovatel Moudrosti, Univerzální Cenzor a jeden až sedm Božských Poradců.

^{19:3.4 (217.3)} Jeden Zdokonalovatel Moudrosti, sedm Božských Poradců a jeden Univerzální Cenzor tvoří tribunál božské

Trojice—nejvyšší mobilní poradní orgán ve vesmírech časoprostoru. Tato skupina je známá jako tribunál, který buď zkoumá fakta, nebo odhaluje pravdu a když rozhoduje o problému a vynese usnesení, je to totéž, jako kdyby o této záležitosti rozhodovali Věčně Moudří, protože ve všech spisech supervesmírů není jediný záznam o tom, že by takové usnesení bylo někdy Věčně Moudrými změněno.

19:3.5 (217.4) Když jsou tři Věčně Moudří v činnosti, je v činnosti Rajská Trojice. Když devítičlenný tribunál po společné úvaze přijme rozhodnutí, ve skutečnosti promluvili Věčně Moudří. A přesně tímto způsobem Rajští Vládcové navazují, při řešení administrativních záležitostí a správních ustanoveních, osobní kontakt s jednotlivými světy, soustavami a vesmíry.

19:3.6 (217.5) Božští Poradci ztělesňují dokonalost božského poradního sboru Rajské Trojice. My představujeme, vlastně jsme, poradním sborem dokonalosti. Když jsou k nám přidány empirické poradní sbory našich spolupracovníků, zdokonalených a Trojicí pojatých bytostí evolučního vzestupu, naše společná usnesení jsou nejenom úplná, ale důkladná. Když naše společné doporučení bylo podpořeno, posouzeno, schváleno a oznámeno Univerzálním Cenzorem, je velmi pravděpodobné, že se blíží k úrovni univerzální jednoty. Taková usnesení představují nejvíce možné přiblížení k absolutnímu stanovisku Božstva v časoprostorovém rozmezí dané situace a konkrétního problému.

19:3.7 (217.6) Sedm Božských Poradců, ve spojení s trinitizovanou evoluční trojicí—Mocným Poslem, Tím s Velkou Autoritou a Tím beze Jména a Čísla—představují nejbližší přiblížení ke spojení lidského pojetí a božského stanoviska na téměř

rajských úrovních duchovních významů a reálných hodnot. Takové těsné přiblížení sloučených kosmických pojetí tvora a Tvořitele předčí pouze poskytnutí Rajských Synů, kteří jsou ve všech aspektech osobní zkušenosti Bohem i člověkem.

4. Univerzální Cenzoři

19:4.1 (217.7) Existuje přesně osm miliard Univerzálních Cenzorů. Tyto unikátní bytosti jsou soudností Božstva. Nejenom odrážejí rozhodnutí dokonalosti; jsou soudností Rajské Trojice. Dokonce Věčně Moudří vynesou rozsudek pouze ve spojení s Univerzálními Cenzory.

19:4.2 (217.8) Ke každému z jedné miliardy světů středního vesmíru je určen jeden Cenzor, který je přidělen planetární administrativě rezidentního Věčně Věčného. Ani jeden ze Zdokonalovatelů Moudrosti, nebo Božských Poradců nejsou takto trvale přiděleni administrativám Havony, a ani my vcelkunerozumíme, proč jsou Univerzální Cenzoři umístěni ve středním vesmíru. Jejich současné aktivity stěží vysvětlují jejich funkci v Ráji a my se proto domníváme, že tam čekají na potřeby některé budoucí vesmírné epochy, ve které se může populace Havony částečně změnit.

19:4.3 (218.1) Ke každému ze sedmi supervesmírů je přidělena jedna miliarda Cenzorů. Jak individuálně, tak i ve spojení se Zdokonalovatelem Moudrosti a Božskými Poradci, oni působí ve všech oblastech sedmi supervesmírů. Takto Cenzoři operují na všech úrovních velkého vesmíru, od dokonalých světů Havony k poradním radám Vládců Soustav a jsou organickou součástí všech vykonaných rozhodnutí v evolučních světech.

19:4.4 (218.2) Kdykoliv a kdekoliv je Univerzální Cenzor přítomen, okamžitě je tam soudnost Božstva. A jelikož Cenzoři vždy vynášejí své soudy ve spojení se Zdokonalovateli Moudrosti a Božskými Poradci, taková rozhodnutí obsahují společnou moudrost, radu a soudnost Rajské Trojice. V tomto soudním triu vyjadřuje Zdokonalovatel Moudrosti „Já jsem byl“, Božský Poradce „Já budu,“ ale Univerzální Cenzor je vždy „Já jsem.“

19:4.5 (218.3) Cenzoři jsou sumárními bytostmi vesmíru. Když vypovídá tisíc svědků—nebo milion—když promluví hlas moudrosti a je zaprotokolována božská rada, když je přidáno svědectví vzestupné dokonalosti, potom jednají Cenzoři a okamžitě se odhaluje neomylné a božské shrnutí všeho, co se přihodilo a takové poskytnutí informací představuje božské rozhodnutí, shrnutí a podstatu konečného a dokonalého rozhodnutí. Proto, když promluví Cenzor, nikdo jiný již nemůže promluvit, protože Cenzor vylíčil pravdivě a neomylně souhrn všeho, co se předtím přihodilo. Když on promluví, není proti tomu odvolání.

19:4.6 (218.4) Nejvíce rozumím činnosti mysli Zdokonalovatele Moudrosti, ale určitě ne zcela chápu funkci posuzovací mysli Univerzálního Cenzora. Já se domnívám, že Cenzoři formulují nové významy a vytvářejí nové hodnoty ze spojení faktů, pravd a nálezů, které jsou jim představeny v průběhu vyšetřování vesmírných záležitostí. Zdá se pravděpodobné, že Univerzální Cenzoři jsou schopni zplodit originální výklady sloučení dokonalého vhledu Tvořitele a zkušenosti zdokonaleného tvora. Z tohoto spojení Rajské dokonalosti a vesmírné

zkušenosti nepochybně vyplývá nová hodnota v oblasti konečnosti.

19:4.7 (218.5) Ale toto není konec našich potíží, týkajících se činnosti myslí Univerzálních Cenzorů. I když vezmeme v úvahu všechno, co víme nebo tušíme o působení Cenzora v jakékoliv dané vesmírné situaci, zjišťujeme, že nejsme stále schopni předpovídat rozhodnutí, nebo předvídat verdikty. My velmi přesně určíme pravděpodobný výsledek spojení Tvořitelova postoje a zkušenosti tvora, ale takové závěry nejsou vždy přesnými předpověďmi Cenzorových prohlášení. Zdá se pravděpodobné, že Cenzoři jsou nějakým způsobem ve spojení s Božstvem Absolutním; jinak my nejsme schopni vysvětlit mnohá jejich usnesení a rozhodnutí.

19:4.8 (218.6) Zdokonalovatelé Moudrosti, Božští Poradci a Univerzální Cenzoři, společně se sedmi řády Nejvyšších Osobností Trojice, tvoří těch deset skupin, které jsou někdy nazývány Stálými Syny Trojice. Dohromady tvoří velký sbor správců, vládců, výkonných poradců, konzultantů a soudců Trojice. Jejich počet nepatrně přesahuje třicet sedm miliard. Dvě miliardy sedmdesát je jich umístěno ve středním vesmíru a něco přes pět miliard v každém supervesmíru.

19:4.9 (219.1) Je velmi obtížné popsat funkční limity Stálých Synů Trojice. Bylo by nesprávné konstatovat, že jejich činnosti jsou omezeny konečností, protože existují supervesmírné záznamy, svědčící o opaku. Oni působí na všech úrovních vesmírné administrativy nebo soudnictví, což může být vyžadováno časoprostorovými podmínkami a může se to vztahovat k minulé, přítomné a budoucí evoluci hlavního vesmíru.

5. Inspirovaní Duchové Trojice

19:5.1 (219.2) Já vám mohu říci jen velmi málo o Inspirovaných Duších Trojice, protože oni jsou jedním z mála zcela utajovaných řádů bytostí, které existují. Není pochybnosti o tom, že jsou utajováni, protože je pro ně nemožné, aby se sami plně odhalili dokonce i nám, kteří máme původ tak blízko zdroje jejich tvoření. Oni vzniknou rozhodnutím Rajske Trojice a mohou být použiti kterýmkoliv, nebo dvěma Božstvy, tak, jako všemi třemi. My nevíme jestli počet těchto Duchů je završený, nebo zdali se stále zvyšuje, ale přikláníme se k názoru, že jejich počet není ustálený.

19:5.2 (219.3) My nechápeme úplně ani podstatu, ani jednání Inspirovaných Duchů. Oni mohou pravděpodobně patřit ke kategorii nadosobních duchů. Je patrné, že působí na všech známých okruzích a zdá se, že jejich činnost je téměř nezávislá na čase a prostoru. Ale my o jejich vlastnostech víme málo, pouze to, co vyvodíme z podstaty jejich aktivit, jejichž důsledky rozhodně pozorujeme tu a tam ve vesmírech.

19:5.3 (219.4) Za určitých podmínek se tito Inspirovaní Duchové mohou projevit v individuální formě, která postačí k tomu, aby byli rozeznáni bytostmi původu v Trojici. Já jsem je viděl; ale pro nižší řády nebeských bytostí by to nikdy nebylo možné, aby je poznali. Při řízení vyvíjejících se vesmírů nastávají také čas od času určité okolnosti, ve kterých může jakákoliv bytost, mající původ v Trojici, pro podporu svých posláních přímo použít tyto Duchy. My proto víme, že existují a že za určitých podmínek můžeme vyvolat a získat jejich pomoc a někdy poznáme jejich přítomnost. Ale oni nejsou součástí zjevné a jasně odhalené organizace, která je pověřena řízením vesmírů

v časoprostoru předtím, než taková materiální tvoření se ustálí ve světle a životě. Oni nemají žádné přesně vymezené místo v současném vedení, nebo řízení sedmi vyvíjejících se supervesmírů. Oni jsou tajemstvím Rajské Trojice.

19:5.4 (219.5) Melkisedekové Nebadonu učí, že Inspirovaní Duchové Trojice jsou předurčení, někdy ve věčné budoucnosti, působit namísto Osamělých Poslů, jejichž řady se pomalu, ale jistě snižují tím, jak jsou přidělováni jako spolupracovníci některým druhům trinitizovaných synů.

19:5.5 (219.6) Inspirovaní Duchové jsou osamělými Duchy ve vesmíru vesmírů. Jako Duchové se velmi hodně podobají Osamělým Poslům, kromě toho, že ti druzí jsou zřetelné bytosti. My získáváme většinu našich vědomostí o Inspirovaných Duších od Osamělých Poslů, kteří odhalí jejich blízkost pomocí vrozené citlivosti na přítomnost Inspirovaných Duchů, což funguje stejně spolehlivě, jako když magnetická střelka ukazuje k magnetickému poli. Když je Osamělý Posel v blízkosti Inspirovaného Ducha Trojice, uvědomuje si podstatu zjištění takové božské přítomnosti a také si velmi jasně uvědomuje jejich četnost, což mu umožňuje poznat kategorii, nebo číslo přítomného Ducha či čísla přítomných Duchů.

19:5.6 (220.1) Já se mohu zmínit o dalším zajímavém faktu. Když je Osamělý Posel na planetě, jejíž obyvatelé mají zavedeny Ladiče Myšlení, tak jako na Urantii, jeho rozpoznávací citlivost na duchovní přítomnost zaznamená výskyt duchovní podstaty. V takových případech se nejedná o reakci na množství, ale pouze určení podstaty. Když je na planetě, na které Ladiči Myšlení nejsou, tak kontakt s jejími rodilými obyvateli takovou

reakci nevyvolá. Toto naznačuje, že Ladiči Myšlení jsou nějakým způsobem ve vztahu s Inspirovanými Duchy Rajské Trojice, nebo jsou s nimi spojeni. V jistém smyslu je pravděpodobné, že mohou být v některých etapách jejich činnosti sloučeni; ale my to opravdu nevíme. Oba druhy pocházejí z těsné blízkosti středu a zdroje všech věcí, ale nejsou stejný řád bytostí. Ladiči Myšlení mají původ v samotném Otcí; Inspirovaní Duchové jsou potomci Rajské Trojice.

19:5.7 (220.2) Je patrné, že Inspirovaní Duchové nejsou součástí evolučního programu jednotlivých planet a vesmírů, nicméně, zdá se, že jsou téměř všude. Dokonce i teď, kdy sestavuji tento dokument, osobní citlivost mého přidruženého Osamělého Posla na přítomnost tohoto řádu Duchů naznačuje, že právě v tuto chvíli je s námi, ne dále než osm metrů od nás, Duch řádu Inspirovaných a projevuje třetí stupeň rozsahu přítomnosti. Třetí stupeň rozsahu přítomnosti pro nás znamená pravděpodobnost, že vzájemně působí tři Inspirovaní Duchové.

19:5.8 (220.3) V tuto chvíli je se mnou spojeno více než dvanáct řádů bytostí, ale pouze Osamělý Posel si uvědomuje přítomnost těchto záhadných entit Trojice. A kromě toho, i když jsme takto informování o blízkosti těchto božských Duchů, my všichni svorně nevíme nic o jejich poslání. My opravdu nevíme, zdali jsou pouhými pozorovateli našeho počínání, nebo jestli nám, nějakým způsobem nám neznámým, dokonce nepomáhají k úspěchu našeho konání.

19:5.9 (220.4) My víme, že Synové Trojice-Učitelé se věnují vědomému osvícení vesmírných tvorů. Já jsem dospěl k pevnému přesvědčení, že Inspirovaní Duchové Trojice působí nadvědomými metodami také jako učitelé v oblastech vesmíru.

Jsem přesvědčen, že existuje gigantický soubor podstatných duchovních vědomostí, pravd, které jsou nezbytné pro dosažení vyšších duchovních úrovní a které nemohou být přijaty vědomě; vědomí vlastního „já“ by fakticky ohrozilo pravdivost přijetí. Jestliže je toto naše pojetí správné a všechny bytosti mého řádu jej sdílejí, může být posláním Inspirovaných Duchů překonat tuto potíž, překlenout tuto mezeru v univerzálním programu morálního osvícení a duchovního zdokonalení. My si myslíme, že tyto dva typy učitelů původu v Trojici ve svých aktivitách nějakým způsobem spolupracují, ale zaručeně to nevíme.

19:5.10 (220.5) Ve vzdělávacích světech supervesmírů a také na věčných okruzích Havony jsem se spřátelil se zdokonalujícími se smrtelníky—oduševnělými a vzestupnými dušemi z evolučních světů—ale oni si nikdy nebyli vědomi Inspirovaných Duchů, což by nám jejich blízkou přítomnost okamžitě naznačila odhalovací schopnost, vrozená v Osamělých Poslech. Já jsem otevřeně hovořil se všemi řády Božích Synů, vysokými i nižšími a také si nejsou vědomi varování Inspirovaných Duchů Trojice. Dovedou se podívat zpět na své zkušenosti a popsat události, které se velmi těžko vysvětlují, jestliže se nevezme v úvahu, že se jednalo o zásah takových Duchů. Ale s výjimkou Osamělých Poslů a někdy bytostí původu v Trojici, žádná nebeská rodina si nikdy nebyla vědoma blízkosti Inspirovaných Duchů.

19:5.11 (221.1) Já nevěřím, že si Inspirovaní Duchové Trojice s námi hrají na schovávanou. Oni se pravděpodobně snaží stejně tak usilovně se mně odhalit, jako já se snažím s nimi komunikovat; naše potíže a omezení musí být vzájemná a vrozená.

Uspokojuje mne, že ve vesmíru nejsou žádné svévolné tajnosti; proto nikdy neustanu v mém snažení rozřešit záhadu izolovanosti těchto Duchů, kteří patří k mému řádu tvoření.

19:5.12 (221.2) A z toho všeho, vy smrtelníci, kteří právě nyní děláte váš první krok na věčné pouti, můžete dobře vidět, že musíte ujít dlouhou cestu, než se začnete vyvíjet díky „vizuální“ a „materiální“ jistotě. Jestliže doufáte v rychlý a bezpečný rozvoj, budete ještě dlouho potřebovat víru a spoléhat na odhalení.

6. Narození v Havoně

19:6.1 (221.3) Narození v Havoně jsou přímým tvořením Rajské Trojice, a jejich počet je nad rámec chápání vašich limitovaných myslí. Rovněž je nemožné pro obyvatele Urantie pochopit vrozené schopnosti takových božsky dokonalých tvorů, jako jsou tyto bytosti věčného vesmíru, mající původ v Trojici. Vy si opravdově tyto nádherné tvory nikdy nedokážete představit; musíte počkat na váš příchod do Ráje, kde je budete moci pozdravit jako své duchovní druhy.

19:6.2 (221.4) Během vašeho dlouhého pobytu na miliardě světů havonské kultury si s těmito úžasnými bytostmi vytvoříte věčné přátelství. A jak hluboké je takové přátelství, které vzniká mezi nejnižším osobním tvorem ze světů prostoru a těmito vysokými osobními bytostmi, pocházející z dokonalých sfér středního vesmíru! Dlouhé a láskyplné spojení mezi vzestupnými smrtelníky a narozenými v Havoně velkou měrou odškodňuje smrtelníky za nedostatek duchovnosti v počátečních stádiích jejich vývoje. A zároveň, prostřednictvím jejich kontaktů se vzestupnými poutníky, rodilí Havoňané

získávají zkušenost, která v nemalém rozsahu překonává empirickou nevýhodu jejich trvalého žití životem božské dokonalosti. Prospěch pro oba, vzestupného smrtelníka a narozeného v Havoně, je velký a vzájemný.

19:6.3 (221.5) Jako všechny ostatní bytosti původem v Trojici, narození v Havoně zosobňují božskou dokonalost a také jako jiné osobnosti původem v Trojici mohou s postupem času rozšířit svoje zásoby empirických schopností. Ale na rozdíl od Stálých Synů Trojice, narození v Havoně mohou vývojem změnit svoje postavení, ve věčné budoucnosti je může čekat neodhalený osud. Je to demonstrováno těmi Havoňany, jejichž služba umožňuje realizovat splynutí s fragmentem Otce (ne s Ladičem Myšlení) a tak získají oprávnění pro členství ve Sboru Smrtelníků Konečnosti. A existují další sbory konečných, které umožňují vstup těmto tvorům, narozených ve středním vesmíru.

19:6.4 (221.6) Evoluce statusu narozených v Havoně je na Uverse příčinou řady domněnek. Vzhledem k tomu, že stále odcházejí do různých Rajských Sborů Konečnosti a protože nejsou již žádní vytváření, je patrné, že počet rodáků, zbývajících v Havoně se neustále zmenšuje. Konečné důsledky těchto přesunů nám nikdy nebyly odhaleny, ale my nevěříme, že by Havona byla někdy úplně zbavena svých rodáků. My bereme v úvahu teorii, že někdy v průběhu epoch následujících tvořeních úrovní vnějšího prostoru rodáci Havony pravděpodobně přestanou vstupovat do sborů konečných. My také bereme v úvahu myšlenku, že v následných vesmírných epochách může střední vesmír být osídlen smíšenou skupinou trvale bydlících bytostí a jenom zčásti složenou z původních rodáků Havony.

My nevíme, jaký druh nebo typ tvora by mohl být předurčen pro trvalý pobyt v Havoně budoucnosti, ale uvažujeme o následujících:

19:6.5 (222.1) 1. Univitativé, kteří jsou v současné době trvalými občany souhvězdí lokálních vesmírů.

19:6.6 (222.2) 2. Budoucí typy smrtelníků, kteří se asi narodí na obydlených sférách supervesmírů v době rozkvetu epoch světla a života.

19:6.7 (222.3) 3. Budoucí duchovní aristokracie následných vnějších vesmírů.

19:6.8 (222.4) My víme, že Havona předcházející vesmírné epochy byla poněkud jiná, než je Havona současné epochy. My se domníváme, že je jenom logické předpokládat, že jsme nyní svědky těch pomalých změn ve středním vesmíru, které předjímají nadcházející epochy. Jedna věc je jistá: vesmír se mění; pouze Bůh se nemění.

7. Obyvatelé Ráje

19:7.1 (222.5) V Ráji bydlí trvale početné skupiny nádherných bytostí—Obyvatelé Ráje. Oni nejsou přímo zapojeni do programu zdokonalování vzestupných tvorů vlastní vůle a nejsou proto odhaleni smrtelníkům Urantie. Existuje více než tři tisíce řádů těchto nebeských inteligencí; poslední skupina, která byla zosobněna současně s nařízením Trojice, oznamující plán vytvoření sedmi supervesmírů časoprostoru.

19:7.2 (222.6) Obyvatelé Ráje a narození v Havoně jsou někdy společně nazýváni osobnostmi systému Ráj-Havona.

19:7.3 (222.7) Tímto uzavíráme naše povídání o těch bytostech, které byly přivedeny na svět Rajskou Trojicí. Ani jeden z nich nikdy nezbloudil ze své cesty. A přesto, v nejvyšším smyslu, jsou všichni obdařeni svobodnou vůlí.

19:7.4 (222.8) Bytosti původu v Trojici mají výsadní právo přepravy, což je zbavuje závislosti na přepravních osobnostech, jako jsou serafové. My všichni máme schopnost pohybovat se volně a rychle ve vesmíru vesmírů. Mimo Inspirovaných Duchů Trojice, my ostatní nedokážeme dosáhnout téměř neuvěřitelnou rychlost Osamělých Poslů, ale je nám umožněno používat všechny přepravní prostředky v prostoru, abychom se dopravili z ústředního centra supervesmíru na jakékoliv místo v jeho rozsahu za kratší dobu, než je jeden rok času Urantie. Moje cesta z Uversy na Urantii vyžaduje 109 dní vašeho času.

19:7.5 (222.9) Tyto stejné prostředky nám umožňují vzájemnou komunikaci. Náš celý řád tvoření má spojení s každým jedincem, který je součástí jakéhokoliv druhu dětí Rajské Trojice, kromě Inspirovaných Duchů.

19:7.6 (222.10) [Představeno Univerzálním Poradcem Uversy.]

Kapitola 20

Boží Synové Ráje

20:0.1 (223.1) V souladu s jejich funkcí ve vesmíru Orvonton, jsou Boží Synové zařazeni do tří hlavních skupin:

20:0.2 (223.2) 1. Sestupující Boží Synové.

20:0.3 (223.3) 2. Vzestupní Boží Synové.

20:0.4 (223.4) 3. Trinitizovaní Boží Synové.

20:0.5 (223.5) Sestupné řády synovstva zahrnují osobnosti, které jsou přímým a božským tvořením. Vzestupní synové, jako jsou smrtelné bytosti a tohoto postavení dosáhnou empirickou účastí v tvůrčí metodě, která je známá jako evoluce. Trinitizovaní Synové jsou skupinou smíšeného původu, která obsahuje všechny bytosti pojaté Rajskou Trojicí, i když nemají přímý původ v Trojici.

1. Sestupní Boží Synové

20:1.1 (223.3) Všichni sestupní Boží Synové mají vysoký a božský původ. Oni se věnují sestupné péči, to znamená, že slouží na světech a soustavách časoprostoru, kde pomáhají vystoupit k Ráji nižším tvorům evolučního původu—vzestupným synům Boha. Z početných řádů sestupných Synů sedm bude popsáno v tomto vyprávění. Ti Synové, kteří pocházejí z Božstev na středním Ostrově Světla a Života, jsou nazýváni Boží Synové Ráje a zahrnují následující tři řády:

20:1.2 (223.4) 1. Synové Tvořitelé—Michaelové.

20:1.3 (223.5) 2. Autoritativní Synové—Avonalové

20:1.4 (223.6) 3. Synové Trojice-Učitelé—Daynalové.

20:1.5 (223.7) Čtyři zbývající řády sestupného synovstva jsou známy jako Boží Synové lokálních vesmírů:

20:1.6 (223.8) 4. Synové Melkisedekové.

20:1.7 (223.9) 5. Synové Vorondadekové.

20:1.8 (223.10) 6. Synové Lanonandekové.

20:1.9 (223.11) 7. Nositelé Života.

20:1.10 (223.12) Melkisedekové jsou společným potomstvem Syna Tvořitele lokálního vesmíru, Tvořivého Ducha a Otce Melkisedeka. Jak Vorondadekové, tak i Lanonandekové jsou přivedeni na svět Synem Tvořitelem a jeho přidruženým Tvořivým Duchem. Vorondadekové jsou nejčastěji známí jako Nejsvrchovanější—Otcové Souhvězdí; Lanonandekové jako Vládci Soustav a jako Planetární Princové. Trojitý řád Nositelů Života je přiveden na svět Synem Tvořitelem společně s Tvořivým Duchem a jedním ze tří Věčně Moudrých, vládnoucí danému supervesmíru. Ale charakteristika a činnosti těchto Božích Synů lokálních vesmírů je podrobněji popsána v těch kapitolách, které pojednávají o záležitostech lokálních tvoření.

20:1.11 (224.1) Boží Synové Ráje mají trojitý původ: prvotní Synové, neboli Synové Tvořitelé, jsou přivedeni na svět Vesmírným Otcem a Věčným Synem; druhotní Synové, neboli Autoritativní Synové, jsou dětmi Věčného Syna a Nekonečného Ducha; Synové Trojice-Učitelé jsou potomci Otce, Syna a Ducha. Z pohledu jejich služby, úcty a proseb jsou Synové Ráje jako jeden; jejich duch je jeden a jejich práce je stejná kvalitou i kompletností.

20:1.12 (224.2) Tak, jak Rajské řády Věčných prokázaly, že jsou božskými správci, tak řády Rajských Synů se projeví jako božští pečovatelé—tvořitelé, služebníci, poskytovatelé, soudci, učitelé a odhalovatelé pravd. Rozsah jejich působení ve vesmíru vesmírů je nezměrný, od břehů věčného Ostrova až k obydleným světům časoprostoru vykonávají rozmanité služby,

z nichž mnohé ve středním vesmíru a supervesmírech nejsou v tomto vyprávění odhaleny. Oni jsou různě organizováni podle povahy a místa jejich služby, ale v lokálním vesmíru slouží jak Autoritativní Synové, tak i Synové Učitelé pod přímým vedením Syna Tvořitele, který danou oblast řídí.

20:1.13 (224.3) Synové Tvořitelé jsou pravděpodobně obdařeni koncentrovanou duchovností, kterou ovládají a kterou mohou poskytovat, tak jak to učinil váš vlastní Syn Tvořitel, když rozlil svůj duch na všechny smrtelné lidi na Urantii. Každý Syn Tvořitel je obdařen touto duchovní přitažlivou silou ve své vlastní oblasti; on si osobně uvědomuje každý čin a citové pohnutí každého sestupného Božího Syna, který slouží v jeho oblasti. Tady se projevuje božské reflexe—zdvojení v lokálním vesmíru—té absolutní duchovní přitažlivé síly Věčného Syna, která mu umožňuje spojit se a udržovat kontakt se všemi Rajskými Syny, bez ohledu na to, kde se mohou nacházet v celém vesmíru vesmírů.

20:1.14 (224.4) Rajští Synové Tvořitelé neslouží pouze jako Synové ve svých sestupných pečovatelských službách a poskytování, ale když dokončí svoje poslání poskytování, každý působí jako vesmírný Otec ve svém vlastním tvoření, zatímco ostatní Boží Synové pokračují ve službě poskytování a duchovního povznášení za účelem získat planety, jednu po druhé, pro dobrovolné uznání láskyplné vlády Rajského Otce, vrcholící v ochotě tvora vykonávat vůli Rajského Otce a v planetární oddanosti vesmírné svrchovanosti jeho Syna Tvořitele.

20:1.15 (224.5) V sedmidílném Synu Tvořiteli jsou Tvořitel a tvor navždy sloučení v chápajícím, ohleduplném a soucitném spojení. Celý řád Michaela—Synů Tvořitelů—je tak unikátní,

že podrobnější popis jejich vlastností a činností bude ponechán pro příští kapitolu a toto vyprávění se bude především týkat dvou zbývajících řádů Rajského synovstva: Autoritativních Synů a Synů Trojice-Učitelů.

2. Autoritativní Synové

20:2.1 (224.6) Pokaždé, když se Věčným Synem zformulovaný originální a absolutní koncept bytosti spojí s novým a božským ideálem láskyplné služby, vytvořený Nekonečným Duchem, vznikne nový a původní Boží Syn, Autoritativní Syn Ráje. Tito Synové tvoří řád Avonalů, protiklad řádu Michaela, Synů Tvořitelů. Ačkoliv nejsou tvořiteli ve smyslu osobním, jsou bezprostředně spjati se všemi činnostmi Michaelů. Avonalové jsou planetárními pečovateli a soudci, smírčími soudy časoprostorových světů—všech ras, pro všechny světy a ve všech vesmírech.

20:2.2 (225.1) Máme důvody věřit, že celkový počet Autoritativních Synů ve velkém vesmíru je asi jedna miliarda. Oni jsou samosprávným řádem, řízeným jejich nejvyšší radou v Ráji, která je sestavena ze zkušených Avonalů, odvolaných ze služby ve všech vesmírech. Ale když jsou určeni a pověřeni k činnosti v lokálním vesmíru, slouží pod přímým vedením Syna Tvořitele dané oblasti.

20:2.3 (225.2) Avonalové jsou Rajští Synové služby a sebesposkytovatelé jednotlivým planetám lokálních vesmírů. A protože každý Syn Avonal má ojedinělou osobnost, protože dva si nejsou podobní, jejich práce je individuálně unikátní v oblastech jejich pobytu, kde jsou často inkarnováni do podoby

smrtelného těla a někdy se narodí pozemským matkám na evolučních světech.

20:2.4 (225.3) Kromě jejich služby na vyšších administrativních úrovních, Avonalové mají trojitou funkci na obydlených světech:

20:2.5 (225.4) 1. Justiční činnosti. Tato činnost Avonalů probíhá při zakončení planetárních dohledů. V průběhu času mohou vykonat desítky—stovky—takových misí na každém jednotlivém světě a mohou jít na stejný svět, nebo na jiné světy nesčetněkrát jako ukončovatelé soudních období, vysvoboditelé spících tvorů věčného života.

20:2.6 (225.5) 2. Úřední mise. Tento způsob navštěvování planet se obvykle děje před příchodem seslaného Sy-na. Při takové misi se Avonal zjeví metodou inkarnace, která nezahrnuje porod smrtelníků, jako dospělá osoba dané oblasti. Po této první a obvykle úřední návštěvě, Avonalové mohou opakovaně sloužit ve výkonné funkci na stejné planetě před i po zjevení seslaného Syna. Na těchto dodatečných úředních misích se mohou, nebo nemusí, Avonalové zjevit v materiální a viditelné formě, ale žádný z nich se nenarodí na svět jako bezmocné nemluvně.

20:2.7 (225.6) 3. Poskytovací mise. Všichni Synové Avonalové, alespoň jednou, poskytnou sebe samy některé zesmrtných ras na některém evolučním světě. Justiční návštěvy jsou početné, úřední mise mohou být několikeré, ale na každé planetě se zjeví pouze jeden poskytnutý Syn. Poskytnutí Avonalové se narodí ženě, tak, jako v případě Michaela Nebadonského, když byl inkarnován na Urantii.

20:2.8 (225.7) Neexistuje hranice omezující počet úředních a poskytovacích misí Synů Avonalů, ale obvykle, po sedmé takové zkušenosti přijde přerušení činnosti, aby dostali příležitost ti, kteří doposud sloužili méně. Tito Synové s mnohanásobnou zkušeností poskytování jsou potom přiděleni k nejvyšší osobní radě Syna Tvořitele, stávajíc se tímto účastníky řízení vesmírných záležitostí.

20:2.9 (225.8) Ve všech svých činnostech pro obydlené světy mají Autoritativní Synové podporu dvou řádů tvorů lokálního vesmíru, Melkisedeků a archandělů, zatímco při poskytovacích misích jsou doprovázeni Oslnivými Večerními Hvězdami, které mají rovněž původ v lokálních tvořeních. Pro všechno planetární úsilí mají druhotní Rajští Synové, Avonalové, plnou moc a zplnomocnění od prvotního Rajského Syna, Syna Tvořitele lokálního vesmíru, ve kterém oni slouží. Ve skutečnosti je jejich práce na obydlených sférách stejně tak účinná a přínosná, jako by na těchto světech se smrtelným obyvatelstvem sloužil Syn Tvořitel.

3. Justiční činnost

20:3.1 (226.1) Avonalové jsou známí jako Autoritativní Synové, protože jsou vysokými soudy oblastí a rozhodují o posloupných soudních obdobích na světech času. Oni dohlížejí na probuzení spících, věčně žijících tvorů, posuzují danou oblast, ukončují povolení pro odklad soudu, vykonávají nařízení, spojená s epochou podmíněné milosti, přerazují vesmírné tvory planetární péče na práci pro novou správu dané oblasti a po dokončení své mise se vracejí do řídicích center svých lokálních vesmírů.

20:3.2 (226.2) Když Avonalové soudí osudy epochy, rozhodují o osudu evolučních ras, ale i když oni mohou vynášet rozsudky o zániku identity osobnosti tvorů, takové rozsudky nevykonávají. Rozsudky této povahy jsou vykonávány někým jiným, než orgány supervesmíru.

20:3.3 (226.3) Příchod Rajského Avonala na evoluční svět za účelem ukončení soudního období a zahájení nové epochy planetárního vývoje nemusí být ani úřední misí, ani poskytovací misí. Úřední mise někdy a poskytovací mise pokaždé, jsou inkarnací; to znamená, že při takových posláních Avonalové slouží na planetě v materiální podobě—doslovně. Jejich další návštěvy jsou „technické“ a pro tento druh služby Avonal inkarnován není. Když Autoritativní Syn přichází pouze jako soudce osudu, objeví se na planetě jako duchovní bytost, která je neviditelná pro materiální tvory dané oblasti. K takovým technickým návštěvám v dlouhé historii obydleného světa dochází opakovaně.

20:3.4 (226.4) Synové Avonalové mohou působit jako planetární soudci před úředními i poskytovacími misemi. Nicméně, při každé z těchto misí inkarnovaný Syn bude hodnotit končící planetární epochu; podobně tak činí Syn Tvořitel, když je pro misi poskytování inkarnován do podoby smrtelného těla. Když Rajský Syn navštíví evoluční svět a stane se jedním z jeho obyvatel, jeho přítomnost ukončuje soudní období a ustanovuje soud nad danou oblastí .

4. Úřední mise

20:4.1 (226.5) Předtím, než se planetě objeví poskytnutý Syn, obydlený svět je zpravidla navštíven Rajským Avonalem za

účelem úřední mise. Jestliže je to první úřední návštěva, Avonal je vždy inkarnován jako materiální bytost. Na planetě svého poslání se Avonal objeví jako dospělý muž smrtelných ras—bytost, která je plně viditelná smrtelným tvorům jeho doby a generace a je s nimi ve fyzickém kontaktu. V průběhu celé úřední inkarnace je spojení Syna Avonala s lokálními a vesmírnými duchovními silami neustálé a nepřerušované.

20:4.2 (226.6) Planeta může zažít mnoho úředních misí, a to jak před, tak i po příchodu poskytnutého Syna. Může být navštívena mnohokrát stejnými, nebo jinými Avonaly, působícími jako soudci soudního období, ale takové technické mise hodnocení nejsou ani poskytovací, ani úřední a Avonalové nejsou nikdy pro takové příležitosti inkarnováni. I když je planeta obdařena opětovnými úředními misemi, ne vždy se Avonalové podrobí smrtelné inkarnaci; a když slouží v podobě smrtelného těla, pokaždé se objeví jako dospělá bytost dané oblasti; oni se nenarodí z ženy.

20:4.3 (227.1) Když jsou Rajští Synové inkarnováni buď na poskytovací misi, nebo úřední misi, mají zkušené Ladiče Myšlení a tito Ladiči jsou pro každou inkarnaci jiní. Ladiči, kteří obývají mysli inkarnovaných Božích Synů nemohou nikdy doufat, že prostřednictvím spojení s božsko-lidskými bytostmi, ve kterých pobývají, získají osobnost, ale jsou často zosobněni na příkaz Vesmírného Otce. Z takových Ladičů je sestavena nejvyšší rada Diviningtonu pro řízení, identifikaci a vysílání Tajemných Monitorů do obydlených oblastí. Oni rovněž přijímají a oceňují Ladiče při jejich návratu do „Otcova lůna“ po smrtelném zániku svých pozemských schránek. Tímto

způsobem se věrní Ladiči světových soudců stanou povznesenými vůdci svého druhu.

20:4.4 (227.2) Urantia nikdy nehostila Syna Avonala na jeho úřední misi. Kdyby Urantia dodržela obecný plán obydlených světů, byla by obdařena úřední misí někdy mezi dobou Adama a poskytnutým Kristem Michaellem. Ale obvyklé pořadí pro příchod Rajských Synů na vaši planetu bylo zcela narušeno objevením se Syna Tvořitele při jeho závěrečném sebeposkytnutí před devatenácti sty lety.

20:4.5 (227.3) Urantia může ještě být navštívena Avonalem, pověřeným inkarnací za účelem úřední mise, ale pokud se jedná o budoucí příchod Rajských Synů, tak dokonce i „andělé v nebi nevědí kdy a jakým způsobem se takové návštěvy uskuteční,“ protože svět, obdařený Michaellem, patří do poručenské péče Syna Vládce a jako takový, plně podléhá jeho vlastním plánům a nařízením. A kromě toho, s vaším světem je to ještě více komplikovanější, protože Michael slíbil, že se vrátí. Bez ohledu na nepochopení pobytu Michaela Nebadonského na Urantii, jedna věc je určitě pravdivá—jeho slib, že se na váš svět vrátí. Vzhledem k této perspektivě, pouze čas ukáže budoucí pořadí návštěv Rajských Božích Synů na Urantii.

5. Poskytnutí Rajských Božích Synů

20:5.1 (227.4) Věčný Syn je věčné Slovo Boží. Věčný Syn je dokonalým vyjádřením „první“ absolutní a nekonečné myšlenky svého věčného Otce. Když osobní zdvojení neboli božské prodloužení Prvorozeného Syna zahajuje poskytovací misi smrtelné inkarnace, doslova se naplní pravda, že božské

„Slovo se stalo tělem“ a že tudíž Slovo pobývá mezi nižšími bytostmi živočišného původu.

20:5.2 (227.5) Na Urantii je velmi široce rozšířené přesvědčení, že účelem poskytnutí Syna je, v určitém smyslu, ovlivnit postoj Vesmírného Otce. Ale vaše osvícenost by vám měla naznačit, že to není pravda. Poskytovací mise Avonalů a Synů Michaelů jsou nezbytnou součástí empirického procesu, určeného k tomu, učinit z těchto Synů spolehlivé a soucitné soudce a vládce lidí a planet časoprostoru. Dráha sedminásobného poskytnutí je nejvyšším cílem všech Rajských Synů Tvořitelů. A všichni Autoritativní Synové jsou motivováni tímto stejným duchem poskytování, které tak výrazně charakterizuje primární Syny Tvořitele a Věčného Syna Ráje.

20:5.3 (227.6) Určitý řád Rajských Synů musí být poskytnut každému světu obydlenému smrtelníky, aby se umožnilo Ladičům Myšlení obývat mysli všech normálních lidských bytostí dané sféry, protože Ladiči Myšlení nevstupují do všech bona fide lidských bytostí, dokud Duch Pravdy nebyl rozlit na všechna těla; a seslání Ducha Pravdy závisí na návratu Rajského Syna, který úspěšně vykoná misi smrtelného poskytnutí na vyvíjejícím se světě, do hlavního řídicího centra daného vesmíru.

20:5.4 (228.1) V průběhu dlouhé historie obydlené planety se uskuteční mnoho periodických hodnocení soudního období a více než jednou dojde k úřední misi, ale obvykle pouze jednou zde bude sloužit poskytnutý Syn. Pro každý obydlený svět je nutný pouze jeden poskytnutý Syn, aby přišel prožít celý smrtelný život od narození až do smrti. Dříve, či později, bez ohledu na duchovní status, každý svět, obydlený smrtelníky, je

určen stát se hostitelem Autoritativního Syna na jeho poskytovací misi, kromě jedné planety v každém lokálním vesmíru, kterou si vybral Syn Tvořitel, aby tam uskutečnil svoje smrtelné poskytnutí.

20:5.5 (228.2) Když více porozumíte poskytnutí Synů, pochopíte proč se v historii Nebadonu přikládá tak velký zájem o Urantii. Vaše malá a nevýznamná planeta zajímá lokální vesmír jenom proto, že je to smrtelný domov Ježíše Nazaretského. Ona byla místem závěrečného a triumfálního poskytnutí Syna Tvořitele, aréna, ve které Michael získal nejvyšší osobní svrchovanost ve vesmíru Nebadon.

20:5.6 (228.3) V řídicím centru svého lokálního vesmíru Syn Tvořitel, zejména po dokončení svého vlastního smrtelného poskytnutí, tráví většinu svého času poradenstvím a instruováním kolegia přidružených Synů—Autoritativních Synů—a jiných. S láskou a oddaností, s něžným soucitem a citlivou ohleduplností tyto Autoritativní Synové poskytují sebe sami světům prostoru. A v žádném případě nejsou tyto planetární služby podřadnější smrtelným poskytnutím Michaelů. Je pravdou, že váš Syn Tvořitel si pro svoji závěrečnou cestu, prožitou jako tvor, vybral svět, na kterém měl neobvyklá neštěstí. Ale žádná planeta by nikdy neměla být v takovém stavu, který by vyžadoval poskytnutí Syna Tvořitele, aby ovlivnil její duchovní obnovu. Kterýkoliv Syn poskytovací skupiny by byl stejně platný, protože ve všech svých činnostech, na světech lokálního vesmíru, jsou Autoritativní Synové zrovna tak božsky účinní a všemoudří, jako je jejich Rajský bratr, Syn Tvořitel.

20:5.7 (228.4) Ačkoliv během poskytovací inkarnace Rajských Synů může vždy dojít k pohromě, já jsem ještě neviděl záznam o nezdaru nebo selhání jak Autoritativního Syna nebo Syna Tvořitele na poskytovací misi. Oba jsou původu velmi blízko k absolutní dokonalosti, než aby selhali. Oni skutečně přijímají riziko, opravdu se stanou smrtelnými tvory z masa a krve a tímto získají unikátní zkušenost tvora, ale v rozsahu mého sledování vždy byli úspěšní. Oni nikdy neselžou při dosahování cíle poskytovací mise. Vyprávění o jejich poskytování a planetární službě v celém Nebadonu tvoří nejušlechtlejší a fascinující kapitolu v historii vašeho lokálního vesmíru.

6. Poskytování v podobě smrtelníků

20:6.1 (228.5) Metoda, pomocí které se Rajský Syn připraví na smrtelnou inkarnaci jako poskytnutý Syn a narodí se z matky na poskytované planetě je vesmírnou záhadou; a jakákoliv snaha zjistit působení této metody Sonaringtonu je předurčena setkat se s jistým nezdarem. Nechejte ušlechtilou znalost smrtelného života Ježíše Nazaretského vniknout do vašich duší, ale neplýtvajte myšlenkami nad zbytečnými spekulacemi o tom, jak tato záhadná inkarnace Michaela Nazaretského byla provedena. Radujme se všichni z vědomí a jistoty, že takové činy jsou v možnostech božské podstaty a nemařte čas bezvýslednými dohady o metodě, použité božskou moudrostí pro vykonání takového úkazu.

20:6.2 (229.1) Na misi smrtelného poskytnutí je Rajský Syn vždy zrozen ze ženy a vyrůstá jako dítě mužského rodu, tak, jako Ježíš na Urantii. Všichni tito Synové nejvyšší služby projdou dětstvím a dospíváním k dospělosti, zrovna tak, jako lidská bytost. Z každého pohledu jsou stejní jako smrtelníci rasy, do

které se narodili. Obracají se s prosbami k Otci zrovna tak, jako to dělají děti oblastí, ve kterých oni slouží. Z materiálního pohledu, tito božsko-lidští Synové žijí normálními životy, pouze s jedinou výjimkou: nezplodí potomky na světech svého pobytu; toto je univerzální omezení, stanovené na všechny řády Rajských poskytovaných Synů.

20:6.3 (229.2) Tak, jak Ježíš pracoval na vašem světě jako syn tesaře, tak pracují ostatní Rajští Synové v různých povoláních na planetách svých poskytnutích. Těžko byste přišli na zaměstnání, které by některý z Rajských Synů nevykonával v průběhu své poskytovací mise na některé z evolučních planet času.

20:6.4 (229.3) Když poskytnutý Syn načerpal zkušenosti ze života v lidském těle, když dosáhl dokonalého sladění se svým Ladičem Myšlení, poté začíná ta část jeho planetární mise, která je zaměřena na osvětlení myslí a oduševnění duší jeho lidských bratrů. Jako učitelé, tito Synové se výhradně věnují duchovní osvětě smrtelných ras na světech svého pobytu.

20:6.5 (229.4) Přestože jsou dráhy smrtelných poskytování Michaelů a Avonalů v mnoha pohledech srovnatelné, nejsou vůbec stejné. Autoritativní Syn nikdy neprohlásil: „kdo viděl Syna, viděl Otce,“ tak, jak to prohlásil Syn Tvořitel, když byl v lidském těle na Urantii. Ale Autoritativní Syn tvrdí: „kdo viděl mne, viděl Věčného Božího Syna.“ Autoritativní Synové nejsou přímými potomky Vesmírného Otce a také jejich inkarnace není závislá na Otcově vůli; oni vždy poskytují sebe samotné jako Rajští Synové v závislosti na vůli Věčného Syna Ráje.

Když poskytování Synové, Tvořitel nebo Autoritativní, projdou bránami smrti, objeví se znovu na třetí den. Ale neměli byste se obírat myšlenkou, že je pokaždé potká takový tragický konec, se kterým se setkal Syn Tvořitel, který pobýval na vašem světě před devatenácti sty lety. Mimořádná a neobvykle krutá zkušenost, kterou prošel Ježíš Nazaretský, zapříčinila, že Urantia se stala lokálně známá jako „svět kříže.“ Není nutné, aby Boží Syn musel podstoupit takové nelidské zacházení a obrovská většina planet jim poskytla ohleduplnější přijetí, umožňující jim završit jejich smrtelné životy, ukončit epochu, vynést soud nad spícími tvory věčného života a zahájit novou epochu bez nařízení násilné smrti. Poskytnutý Syn se musí setkat se smrtí, musí projít celou skutečnou zkušeností smrtelníků daného světa, ale není to podmínka božského plánu, aby tato smrt byla násilná, nebo neobvyklá.

Když poskytování Synové nezemřou násilnou smrtí, dobrovolně se vzdají svých životů a projdou branami smrti ne proto, aby učinili zadost požadavkům „přísné spravedlnosti“ nebo „božskému hněvu,“ ale spíše aby dokončili poskytnutí, „vypili pohár“ inkarnace a osobní zkušenosti všeho toho, z čeho se skládá život tvora, tak, jak je prožíván na planetách smrtelného života. Poskytnutí je planetární a vesmírná nutnost a fyzická smrt není nic víc, než nezbytná součást poskytovací mise.

Když je smrtelná inkarnace ukončena, sloužící Avonal odchází do Ráje, je přijat Vesmírným Otcem, vrací se do lokálního vesmíru svého určení a dostane se mu uznání od Syna Tvořitele. Nato, poskytnutý Avonal a Syn Tvořitel posílají

jejich společného Ducha Pravdy, aby působil v srdcích smrtelných ras, obývajících svět poskytnutí. V epochách, ve kterých Syn Tvořitel se ještě nestal svrchovaným vládcem nad svým lokálním vesmírem, tak tento je společným duchem obou Synů, zrealizovaný Tvořivým Duchem. On se poněkud liší od Ducha Pravdy, který charakterizuje epochy lokálního vesmíru po sedmém poskytnutí Michaela.

20:6.9 (230.2) Po ukončení posledního poskytnutí Syna Tvořitele se podstata Ducha Pravdy, poslaného předtím do všech světů obdařených Avonaly daného lokálního vesmíru, změní. Stává se doslovně duchem svrchovaného Michaela. Tento fenomén se děje současně s uvolněním Ducha Pravdy pro službu na planetě Michaelova smrtelného poskytnutí. Od té doby každý svět, poctěný Autoritativním poskytnutím, obdrží od sedmidílného Syna Tvořitele stejného ducha Utěšitele ve spojení s tím Autoritativním Synem, který by se zjevil na světech lokálního vesmíru, jestli se jeho Syn Vládce osobně na nich inkaroval jako poskytnutý Syn.

7. Synové Trojice-Učitelé

20:7.1 (230.3) Tito vysoce osobní a vysoce duchovní Rajští Synové jsou přivedeni na svět Rajskou Trojicí. V Havoně jsou známi jako řád Daynalů. V Orvontonu jsou nazýváni Synové Trojice-Učitelé, což je jméno podle jejich původu. V Salvingtonu je někdy nazývají Duchovními Syny Ráje.

20:7.2 (230.4) Počet Synů Učitelů neustále roste. Výsledek posledního vesmírného sčítání stanovil počet těchto Synů Trojice, působících ve středním vesmíru a v supervesmírech na více než dvacet jedna miliard a v tom nejsou započteny rezervy

Ráje, které zahrnují více než jednu třetinu všech existujících Synů Trojice-Učitelů.

20:7.3 (230.5) Synové řádu Daynalů nejsou organickou součástí lokálních, nebo supervesmírných administrativ. Členové tohoto řádu nejsou ani tvůrci, spasiteli, soudci a ani vládci. Oni se příliš nezabývají vesmírným řízením, ale spíše morální osvětou a duchovním rozvojem. Jsou to univerzální vychovatelé, věnující se duchovnímu procitnutí a morálnímu vedení všech oblastí. Jejich služba je bezprostředně propojena se službou osobností Nekonečného Ducha a je úzce spjata se vzestupem tvorů do Ráje.

20:7.4 (230.6) Tito Synové Trojice nesou prvky sloučených podstat Rajských Božstev, ale zdá se, že v Havoně více odrážejí podstatu Vesmírného Otce. V supervesmírech se zdá, že zobrazují podstatu Věčného Syna, zatímco v lokálních tvořeních jejich působení projevuje povahu Nekonečného Ducha. Ve všech vesmírech jsou ztělesněním služby a zdrženlivé moudrosti.

20:7.5 (230.7) Na rozdíl od svých Rajských bratrů, Michaelů a Avonalů, Synové Trojice-Učitelé neprojdou žádnou úvodní přípravou ve středním vesmíru. Jsou posláni přímo do řídicích center supervesmírů a odtud jsou přiděleni do služby v některém lokálním vesmíru. Pro jejich službu těmto evolučním světům využívají sloučený duchovní vliv Syna Tvořitele a přidružených Autoritativních Synů, protože Daynalové sami o sobě nemají duchovní přitažlivou sílu.

8. Služba Daynalů v lokálních vesmírech

20:8.1 (231.1) Duchovní Synové Ráje jsou unikátní bytosti s původem v Trojici a jediní tvorové Trojice, kteří jsou tak plně spjati s vedením vesmírů dvojného původu. Oni se s potěšením věnují vzdělávání smrtelných tvorů a nižších řádů duchovních bytostí. Svoji práci začínají v lokálních soustavách a podle zkušeností a výsledků postupují ke středu, a přes službu v souhvězdí, k nejvyšší práci v lokálním tvoření. Po získání osvědčení se mohou Daynalové stát duchovními velvyslanci, zastupující lokální vesmíry, ve kterých sloužili.

20:8.2 (231.2) Já neznám přesný počet Synů Učitelů v Nebadonu; jsou jich tam tisíce. Mnoho vedoucích kateder ve školách Melkisedeků patří k tomuto řádu a smíšený personál řádně ustanovené Salvingtonské Univerzity má více než sto tisíc členů, včetně těchto Synů. Velký počet Daynalů je umístěn v různých morontiálních světech, ale oni se plně nezabývají duchovním a intelektuálním rozvojem smrtelných tvorů; oni se stejným dílem starají o vzdělávání serafských bytostí a jiných rodilých tvorů lokálních tvoření. Mnoho jejich asistentů je vybráno z řad trinitizovaných bytostí.

20:8.3 (231.3) Synové Učitelé sestavují učitelský sbor, který vykonává všechny zkoušky a provádí všechny testy potřebné pro kvalifikaci a atestaci všech nižších stupňů vesmírné služby, od povinností nejvzdálenějších strážců, po studenty astronomie. Řídí dlouhodobý kurz vzdělávání, začínající od planetárních kurzů až po Vysokou Školu Moudrosti, která je umístěna na Salvingtonu. Ocenění, svědčící o úsilí a výsledcích, je uděleno všem, vzestupnému smrtelníkovi, nebo cílevědomému cherubovi, kteří dokončí tyto cesty moudrosti a pravdy.

20:8.4 (231.4) Ve všech vesmírech jsou všichni Boží Synové zavázáni těmto trvale věrným a univerzálně výkonným Synům Trojice-Učitelům. Oni jsou povznesenými učiteli všech duchovních osobností, prověřenými a spolehlivými učiteli dokonce i samotných Božích Synů. Ale já vás těžko mohu informovat o nekonečných podrobnostech, týkajících se povinností a funkcí Synů Učitelů. Obrovské pole působnosti a aktivit Daynalů bude na Uranitii lépe pochopeno až pokročí vaše inteligence a až skončí duchovní izolace vaší planety.

9. Planetární služba Daynalů

20:9.1 (231.5) Když vývoj událostí na evolučním světě ukazuje, že čas je zralý pro zahájení duchovní epochy, Synové Trojice-Učitelé se vždy hlásí dobrovolně do služby. Vy neznáte tento řád synovstva, protože Urantia nikdy nepoznala duchovní epochu, milénium kosmického osvětlení. Ale Synové Učitelé i nyní navštěvují váš svět za účelem připravit plány, týkající se jejich připravovaného pobytu na vaší sféře. Oni se budou moci objevit na Urantii až poté, kdy se její obyvatelé dostatečně osvobodí z okovů živočišna a zbaví se pout materialismu.

20:9.2 (231.6) Synové Trojice-Učitelé nemají nic do činění s ukončením planetárních soudních období. Oni ani nesoudí mrtvé, ani nepřemísťují živé, ale na každé planetární misi jsou doprovázeni Autoritativním Synem, který tyto činnosti vykonává. Synové Učitelé se plně věnují zahájení duchovní epochy, nastávající éře duchovních realit na evoluční planetě. Oni jsou skutečnými duchovními protipóly materiálního vědění a světské moudrosti.

20:9.3 (232.1) Zpravidla trvá návštěva Synů Učitelů na planetě jeden tisíc let planetárního času. Jeden Syn Učitel řídí planetární tisíciletou vládu a pomáhá mu sedmdesát členů jeho řádu. Daynalové se neinkarnují a ani jinak se sami nezosobňují, aby byli viditelní smrtelnými bytostmi; proto udržují kontakt s navštíveným světem prostřednictvím aktivit Oslnivých Večerních Hvězd, osobností lokálního vesmíru, které jsou spolupracovníky Synů Trojice-Učitelů.

20:9.4 (232.2) Daynalové se na obydlený svět mohou mnohokrát vrátit a po jejich závěrečné misi bude planeta uvedena do ustáleného statusu sféry světla a života, což je v současné vesmírné epoše evoluční cíl všech planet, obydlených smrtelníky. Smrtelný Sbor Konečnosti se hodně zabývá sférami, které jsou ustáleny ve světle a životě a jejich planetární aktivity mají hodně společného s aktivitami Synů Učitelů. Ve skutečnosti je celý řád synovstva Daynalů úzce spjat se všemi stupni činností konečných v evolučních tvořeních časoprostoru.

20:9.5 (232.3) Je patrné, že Synové Trojice-Učitelé se od počátečních údobích evolučního vzestupu naprosto ztotožňují s programem smrtelného vývoje, což nás často vede k úvahám, týkajících se jejich možného spojení s konečnými v neznámé činnosti v budoucích vesmírech. My pozorujeme, že správci supervesmírů jsou zčásti osobnosti původu v Trojici a zčásti vzestupní evoluční tvorové pojati Trojicí. My pevně věříme, že Synové Učitelé a koneční se nyní věnují získávání zkušenosti časové souvislosti, což může být úvodním výcvikem, který by je připravil pro užší spojení v některém neodhaleném osudu budoucnosti. My, na Uverse, věříme, že poté, až supervesmíry

budou s konečnou platností ustáleny ve světle a životě, tito Rajští Synové Učitelé, kteří se tak dokonale obeznámili s problémy evolučních světů a byli takovou dlouhou dobu spojeni se životem evolučních smrtelníků, budou pravděpodobně přeloženi k věčnému spojení s Rajským Sborem Konečnosti.

10. Společná služba Rajských Synů

20:10.1 (232.4) Všichni Rajští Boží Synové jsou božští svým původem a podstatou. Práce každého Rajského Syna pro blaho každého světa je přesně taková, jako kdyby sloužící Syn byl prvním a jediným Božím Synem.

20:10.2 (232.5) Rajští Synové jsou božským projevem působících podstat tří osob Božstva v oblastech časoprostoru. Synové Tvořitelé, Autoritativní Synové a Synové Učitelé jsou dary věčných Božstev lidským dětem a všem ostatním vesmírným tvorům vzestupného potenciálu. Tito Boží Synové jsou božskými pečovateli, kteří se nepřetržitě věnují práci, která pomáhá tvorům času dosáhnout vysoký duchovní cíl věčnosti.

20:10.3 (232.6) V Synech Tvořitelích je láska Vesmírného Otce sladěna se soucitem Věčného Syna a lokálním vesmírným je odhalena v tvořivé síle, láskyplné péči a moudrém vládnutí Michaelů. V Autoritativních Synech je soucit Věčného Syna, společně se službou Nekonečného Ducha, ukázán evolučním sférám v činnostech Avonalů—v jejich soudech, službě a poskytování. V Synech Trojice-Učitelích jsou láska, soucit a služba Rajských Božstev sladěny na nejvyšší časoprostorové hodnotové úrovni a vesmírným jsou prezentovány jako živá pravda, božská laskavost a opravdová duchovní krása.

20:10.4 (233.1) V lokálních vesmírech tyto řády Synů vzájemně spolupracují, aby účinně odhalili Božstva Ráje tvorům prostoru: jako Otec lokálního vesmíru, Syn Tvořitel zobrazuje nekonečný charakter Vesmírného Otce. Jako poskytnutí Synové milosrdenství, Avonalové odhalují nesrovnatelnou podstatu Věčného Syna a jeho nekonečný soucit. Jako skuteční učitelé vzestupných osobností, Synové Trojice-Daynalové vyjadřují učitelskou osobnost Nekonečného Ducha. V jejich božsky dokonalé spolupráci, Michaelové, Avonalové a Daynalové přispívají ke zpřítomnění a odhalení osobnosti Boha Nejvyššího a jeho svrchovanosti ve vesmírech časoprostoru. V harmonickém propojení jejich trojjediných aktivit, tito Rajští Boží Synové působí neustále jako předvoj osobností Božstva, podílející se na nikdy nekončícím rozpínání božskosti Prvotního Velkého Zdroje a Středu z věčného Ostrova Ráje do nepoznaných hlubin prostoru.

20:10.5 (233.2) [Představeno Zdokonalovatelem Moudrosti Uversy.]

Kapitola 21

Synové Ráje-Tvořitelé

21:0.1 (234.1) SYNOVÉ-Tvořitelé Ráje jsou tvořitelé a správci lokálních vesmírů času a prostoru. Tito vesmírní tvořitelé a vládci mají dvojitý původ, ztělesňující vlastnosti Boha-Otce a Boha-Syna. Ale každý Syn Tvořitel se liší jeden od druhého; každý je ve své podstatě unikátní, rovněž tak i v osobnosti; každý je „jediný-rodný Syn“, ztělesnění dokonalého božského ideálu.

21:0.2 (234.2) Nesmírné úsilí těchto velkých Synů organizovat, rozvíjet a zdokonalovat lokální vesmír má neustále souhlasnou

podporu Vesmírného Otce. Vztah Synů Tvořitelů s Rajským Otcem je dojemný a výjimečný. Není pochyb, že hluboký cit Božských rodičů ke svým božským potomkům je zdrojem té nádherné a téměř božské lásky, se kterou vychovávají svoje děti i smrtelní rodiče.

21:0.3 (234.3) Tito primární Rajští Synové jsou ztělesnění jako Michaelové. Když odcházejí z Ráje, aby založili svoje vesmíry, jsou nazýváni Michaeli-Tvořiteli. Když dosáhnou nejvyšší autoritu, říká se jim Michaelové-Vládci. My se někdy zmiňujeme o vládci vašeho vesmíru Nebadonu jako o Kristu Michaelovi. Oni vždy a navždy vládou tak, jak se patří na „řád Michaela“, což je jméno prvního Syna jejich řádu a podstaty.

21:0.4 (234.4) Prvotní neboli prvorozený Michael nikdy neprožil inkarnaci jako smrtelná bytost, ale prošel sedmkrát zkušeností duchovního tvora vzestupu na sedmi okruzích Havony, postupujíc od vnějších sfér k nejvnitřnějšímu okruhu středního tvoření. Řád Michaela zná vesmír od jednoho konce na druhý; neexistuje žádná podstatná zkušenost kteréhokoliv dítěte času a prostoru, které by se Michaelové osobně nezúčastnili; oni jsou prakticky spoluúčastníci nejen božské podstaty, ale také vaší podstaty, jinými slovy, všech podstat, od nejvyšší k nejnižší.

21:0.5 (234.5) Prvorozený Michael předsedá shromáždění Rajských Synů, když se sejdou na poradě ve středu všech věcí. Nedávno jsme na Uverse udělali záznam univerzálního vysílání o mimořádné konkláve sto padesáti tisíc Synů Tvořitelů na věčném Ostrově, shromážděné za přítomnosti Otce a projednávající proces sjednocování a stabilizování vesmíru

vesmírů. Toto byla vybraná skupina Vládnoucích Michaelů, sedminásobně poskytnutých Synů.

1. Původ a podstata Synů Tvořitelů

21:1.1 (234.6) Když se úplnost absolutního duchovního záměru Věčného Syna střetne s úplností absolutní koncepce osobnosti Vesmírného Otce, když je takové tvůrčí spojení s konečnou platností a plností dosaženo, když nastane takové absolutní ztotožnění ducha a takové nekonečné jednoty koncepce osobnosti, potom ihned, aniž obě nekonečná Božstva ztratí něco ze svých osobností, nebo výsadních práv, vzplane život nového, plnoprávného a prvrozeného Syna Tvořitele, jediného rodného Syna, zosobňujícího dokonalý ideál a silnou myšlenku, jejichž spojení vytvoří novou silnou a dokonalou osobnost tvořitele.

21:1.2 (235.1) Každý Syn Tvořitel je jediný rodný a jediný možný potomek dokonalého spojení původních koncepcí dvou nekonečných, věčných a dokonalých myslí navždy existujících Tvořitelů vesmíru vesmírů. Nikdy nemůže existovat další takový Syn, protože každý Syn Tvořitel je bezvýhradným, ukončeným a konečným vyjádřením a ztělesněním všech a každého aspektu každé vlastnosti, nacházející se v každé možnosti každé božské reality, která by v průběhu celé věčnosti mohla být někdy objevena, vyjádřena, nebo vyvinuta v těchto božských tvůrčích potenciálech, z jejichž spojení vzejde na svět tento Syn Michael. Každý Syn Tvořitel je absolutnem spojených koncepcí božstva, které tvoří jeho božský původ.

21:1.3 (235.2) V podstatě, božské vlastnosti těchto Synů jsou rovnoměrně odvozeny z vlastností obou Rajských rodičů.

Všichni Synové projevují prvky bohatosti božské podstaty Vesmírného Otce a tvůrčích předností Věčného Syna, ale když pozorujeme faktickou činnost a působení Michaelů ve vesmírech, vidíme zřetelné rozdíly. Někteří Synové Tvořitelé připomínají více Boha-Otce; jiní více Boha-Syna. Na příklad: způsob řízení vašeho vesmíru Nebadonu naznačuje, že jeho Tvořitel a vládoucí Syn je ten, jehož podstata a charakter více připomínají Věčného Mateřského Syna. Mělo by být ještě poznamenáno, že některé vesmíry jsou řízeny Rajskými Michaely, kteří se podobají stejně Bohu-Otci, tak i Bohu-Synovi. Tyto postřehy v žádném případě neznamenaají kritiku; pouze zachycují skutečnost.

^{21:1.4 (235.3)} Já neznám přesný počet současných Synů Tvořitelů, ale mám dobré důvody věřit, že jich existuje více než sedm set tisíc. My nyní víme, že existuje přesně sedm set tisíc Věčně Jednotných a žádní již nejsou tvořeni. My rovněž pozorujeme, že stanovené plány současné vesmírné epochy pravděpodobně určují, že jeden Věčně Jednotný bude působit v každém lokálním vesmíru jako poradní ambasador Trojice. My si také všímáme, že neustále rostoucí počet Synů Tvořitelů již převyšuje stálý počet Věčně Jednotných. Ale, jaký osud čeká Michaely, kteří patří k těm nad sedm set tisíc, tak to jsme se nikdy nedozvěděli.

3. Tvořitelé lokálních vesmírů

^{21:2.1 (235.4)} Rajští Synové primárního řádu jsou návrháři, tvořitelé, stavitelé a správci svých příslušných oblastí—lokálních vesmírů času a prostoru, základních tvořivých jednotek sedmi evolučních supervesmírů. Syn Tvořitel má právo vybrat si místo v prostoru pro svoje budoucí kosmické aktivity, ale

předtím než vůbec může začít s fyzickým formováním svého vesmíru, musí strávit dlouhou dobu bádáním, během kterého se věnuje studiu činnosti svých starších bratrů v různých tvořeních, umístěných v supervesmíru jeho plánovaného působení. Ale ještě předtím, Syn Michael projde dlouhou a unikátní zkušeností v Ráji a přípravou v Havoně.

21:2.2 (235.5) Když Syn Tvořitel odchází z Ráje, aby se vydal na dráhu tvoření vesmíru, aby se stal vůdcem—doslova Bohem—lokálního vesmíru, který on sám vytvoří, potom, a to vůbec poprvé, zjistí, že je v přímém spojení s Třetím Zdrojem a Středem a že je na něm v mnoha ohledech závislý. Ačkoliv Nekonečný Duch pobývá s Otcem a Synem ve středu všech věcí, je určen, aby působil jako skutečný a výkonný pomocník každého Syna Tvořitele. Proto je každý Syn Tvořitel doprovázen Tvořivou Dcerou Nekonečného Ducha, tou bytostí, která je předurčena stát se Božským Pečovatelem, Materským Duchem nového lokálního vesmíru.

21:2.3 (236.1) Odchod Syna Michaela z Ráje za účelem tvoření vesmíru navždy osvobodí jeho tvůrčí práva od Rajských Zdrojů a Středů; omezené zůstanou pouze určité vlohy, které jsou vrozené v předexistenci těchto Zdrojů a Středů a některá další práva a vlivy. Mezi ta omezení Otce lokálního vesmíru, který jinak požívá všechny ostatní tvůrčí výsady, patří tyto následující:

21:2.4 (236.2) 1. Energie-hmota je ovládána Nekonečným Duchem. Předtím, než se mohou vytvořit nové tvary věcí, malých či velkých, předtím, než se mohou uskutečnit nové transformace energie-hmoty, musí Syn Tvořitel získat souhlas Nekonečného Ducha a zajistit jeho spolupráci.

21:2.5 (236.3) 2. Tvary a typy tvorů jsou pod kontrolou Věčného Syna. Předtím, než se Syn Tvořitel začne zabývat tvorbou nového typu bytosti či nového tvaru tvora, musí získat souhlas Věčného a Prvorozeného Mateřského Syna.

21:2.6 (236.4) 3. Osobnost je navrhnutá a poskytnuta Vesmírným Otcem.

21:2.7 (236.5) Typy a modely myslí jsou stanoveny faktory bytí, existující před vznikem tvora. Poté, když z jejich vzájemného spojení vznikne tvor (osobitý nebo jiný), mysl je darem Třetího Zdroje a Středu, univerzálního zdroje pro péči o mysl všech bytostí pod úrovní Rajských Tvořitelů.

21:2.8 (236.6) Kontrola druhů a typů ducha závisí na úrovni jejich projevu. Poslední analýza prokázala, že duchovní návrh je kontrolován Trojicí, nebo předtriádním duchovním obdařením osobností Trojice—Otce, Syna a Ducha.

21:2.9 (236.7) Když se takový dokonalý a božský Syn ujme místa v prostoru ve vesmíru, které si sám vybral, když počáteční problémy materializace vesmíru byly vyřešeny a byla zajištěna potřebná rovnováha, když vytvořil účinně spolupracující spojení s pomocnou Dcerou Nekonečného Ducha—potom tento Vesmírný Syn a tento Vesmírný Duch započnou spolupráci, jejíž cílem je vytvoření nespočetného množství dětí v jejich lokálním vesmíru. V souvislosti s touto událostí Tvořivý Duch, soustředěný v Rajském Nekonečném Duchu, změní svoji podstatu a přebírá vlastnosti Mateřského Ducha lokálního vesmíru.

21:2.10 (236.8) Bez ohledu na to, že všichni Synové Tvořitelé se božsky podobají svým Rajským rodičům, ani jeden z nich se přesně nepodobá jeden druhému; každý je unikátní, odlišný, výjimečný a svérázný svojí podstatou a rovněž osobností. A protože oni jsou architekty a tvůrci plánů života ve svých příslušných oblastech, tato daná odlišnost zaručuje, že jejich oblasti se budou rovněž lišit v každém tvaru a stupni existujícího života, pocházejícího z Michaela a života, který může být vytvořen, nebo se zde následně vyvinout. Proto jsou řády tvorů daného lokálního vesmíru zcela odlišné. Neexistují dva vesmíry, které by byly řízeny, nebo obydleny roditelími bytostmi dvojitého původu, které jsou ve všech ohledech totožné. V každém supervesmíru je jedna polovina vrozených vlastností naprosto stejná, protože pochází od jednotných Tvořivých Duchů; druhá polovina se liší, protože pochází od rozdílných Synů Tvořitelů. Ale taková různost není charakteristická pro ty bytosti, mající svůj původ pouze ve Tvořivém Duchu, nebo pro importované bytosti, které jsou narozeny ve středním vesmíru, nebo v supervesmírech.

21:2.11 (237.1) Když Syn Michael není přítomen ve svém vesmíru, jeho správu řídí prvorozená místní bytost, Jasná Ranní Hvězda, nejvyšší vykonavatel výkonné moci lokálního vesmíru. V takových dobách jsou rada a doporučení Věčně Jednotných neocenitelné. Během těchto nepřítomností je Syn Tvořitel oprávněn pověřit přidruženého Mateřského Ducha nadkontrolou své duchovní přítomnosti na obydlených světech a v srdcích svých smrtelných dětí. A Mateřský Duch lokálního vesmíru zůstává nepřetržitě v jeho řídicím centru, poskytující svoji pěstounskou péči a duchovní podporu i těm nejvzdálenějším místům takové evoluční oblasti.

21:2.12 (237.2) Osobní přítomnost Syna Tvořitele ve svém lokálním vesmíru není nutná pro plynulý chod vytvořeného materiálního tvoření. Tito Synové mohou konat cesty do Ráje a přesto se jejich vesmíry stále otáčejí v prostoru. Oni se mohou sami zbavit své moci převtělovat se do dětí času a přesto jejich sféry stále krouží kolem svých příslušných center. Žádné materiální systém není nezávislý na absolutní gravitační přitažlivosti Ráje, nebo na kosmickém naddohledu, který je přirozenou součástí Neomezeného Absolutna.

3. Pravomoc v lokálním vesmíru

21:3.1 (237.3) Syn Tvořitel dostane k dispozici část prostoru se souhlasem Rajské Trojice a povolením Hlavního Ducha, dohlížejíciho na daný supervesmír. Toto opatření mu dává právo fyzického vlastnictví—kosmického pronájmu. Ale povýšení Syna Michaela z výchozího a sebeomezujícího stadia vlastnictví do empirické svrchovanosti zasloužené pravomoci je výsledkem jeho vlastních osobních zkušeností při tvoření vesmíru a v inkarnovaných poskytnutích. Dokud skrze poskytnutí nedosáhne zasloužené pravomoci, Syn Michael vládne jako zástupce Vesmírného Otce.

21:3.2 (237.4) Syn Tvořitel by mohl uplatňovat nárok na úplnou pravomoc svého osobního tvoření kdykoliv, ale on se moudře rozhodne to neudělat. Jestliže by převzal, ještě před uskutečněním svého poskytnutí v podobě tvora, nezaslouženou nejvyšší pravomoc, Rajské bytosti bydlící trvale v jeho lokálním vesmíru by odešly. Ale toto se ještě nikdy nestalo v žádném tvoření času a prostoru.

21:3.3 (237.5) Samotný status tvořitele zahrnuje naprostou pravomoc, ale Michaelové si volí cestu empirického zasloužení pravomoci, čímž si udrží plnou podporu všech Rajských osobností, přidělených ke správě lokálního vesmíru. My neznáme žádného Michaela, který by jednal jinak; ale mohli by všichni, protože jsou to Synové, mající skutečně svobodnou vůli.

21:3.4 (237.6) Existuje šest, možná sedm, stádií empirického projevu pravomoci Syna Tvořitele v lokálním vesmíru. Ony se jeví v následujícím pořadí:

21:3.5 (237.7) 1. Počáteční zastupitelská pravomoc—omezená dočasná pravomoc Syna Tvořitele předtím, než si přidružený Tvořivý Duch osvojí vlastnosti osobnosti.

21:3.6 (237.8) 2. Společná zastupitelská pravomoc—sjednocené vládnutí Rajského páru po dosažení osobnosti Vesmírným Mateřským Duchem.

21:3.7 (238.1) 3. Posílení zastupitelské pravomoci—zvyšující se autorita Syna Tvořitele během jeho sedmi poskytnutí v podobě tvora.

21:3.8 (238.2) 4. Nejvyšší pravomoc—upevněná autorita po ukončení sedmého poskytnutí. V Nebadonu se nejvyšší pravomoc datuje od ukončení Michaelova poskytnutí na Urantii. Toto období trvá něco málo přes devatenáct set let vašeho planetárního času.

21:3.9 (238.3) 5. Posílení nejvyšší pravomoci—pokročilý vztah, který je dosažen vzrůstajícím počtem většiny obydlených sfér,

které se ustálí ve světle a životě. Toto stadium se vztahuje k budoucnosti vašeho lokálního vesmíru.

21:3.10 (238.4) 6. Trinitární pravomoc—uplatněna po ustálení celého lokálního vesmíru ve světle a životě.

21:3.11 (238.5) 7. Neodhalená pravomoc—neznámé vztahy s budoucí vesmírnou epochou.

21:3.12 (238.6) Přijmutím počáteční zastupitelské pravomoce plánovaného lokálního vesmíru, Tvořitel Michael dává Trojici slib, že nezíská nejvyšší pravomoc, dokud nebude dokončeno sedm poskytnutí v podobě tvora a které budou ověřeny vládci supervesmíru. Ale jestliže by Syn Michael nemohl podle vlastní vůle přisvojit si nezaslouženou pravomoc, jeho slib by ztrácel veškerý smysl.

21:3.13 (238.7) Dokonce i v epochách před poskytnutím Syn Tvořitel vládne téměř nezávisle ve své sféře, jestli v žádné z její části není opozice. Omezené vládnutí by se ztěžilo projevílo, kdyby se nesetkalo s odbojem. Pravomoc uplatňovaná Synem Tvořitelem před poskytnutím ve vesmíru bez odboje není větší než ve vesmíru, kde odboj je; ale v prvním případě nejsou omezení pravomoci patrné; ve druhém jsou.

21:3.14 (238.8) Když je pravomoc Syna Tvořitele, nebo jeho vláda, zpochybněna, napadena nebo ohrožena, on je svým věčným slibem zavázán podporovat, chránit, bránit a když je to nutné, získat nazpět své osobní tvoření. Takoví Synové mohou mít potíže a nesnáze pouze s tvory, které oni sami vytvořili, anebo s vyššími bytostmi, které si oni sami vybrali. Je možno předpokládat, že „vyšší bytosti“, které mají původ na úrovních

nad lokálním vesmírem, by pravděpodobně nedělaly potíže Synu Tvořiteli a je to pravda. Ale ony by mohly, kdyby chtěly. Ctnost je projev vůle osobnosti; poctivost není automatickou vlastností u tvorů vlastní vůle.

21:3.15 (238.9) Před dokončením poskytovací mise Syn Tvořitel vládne s určitými omezeními pravomoci, zavedenými jím samotným, ale po ukončené poskytovací službě vládne na základě své vlastní zkušenosti, získané v podobě a tvaru svých rozmanitých tvorů. Když Tvořitel pobýval sedmkrát mezi svými tvory, když poskytovací mise je dokončena, potom získá nejvyšší vesmírnou pravomoc; stane se Synem-Vládcem, nezávislým a nejvyšším panovníkem.

21:3.16 (238.10) Postup pro získání nejvyšší pravomoci nad lokálními vesmíry zahrnuje následujících sedm empirických stupňů:

21:3.17 (238.11) 1. Empiricky projít sedmi úrovněmi bytí prostřednictvím metody inkarnovaného poskytnutí v přesné podobě tvorů dané úrovně.

21:3.18 (238.12) 2. Empiricky prožít každou fázi sedmidílné vůle Rajského Božstva tak, jak je ztělesněna v sedmi Hlavních Duších.

21:3.19 (239.1) 3. Projít každou ze sedmi zkušeností na úrovních tvorů současně s vykonáním jedné ze sedmi vůlí Rajského Božstva.

21:3.20 (239.2) 4. Na každé úrovni tvorů empiricky zobrazit Rajskému Božstvu a všem vesmírným inteligencím vrchol života tvora.

21:3.21 (239.3) 5. Na každé úrovni tvorů empiricky odhalit bytostem dané úrovně svého poskytnutí a celému vesmíru jednu z fází sedmidílné vůle Božstva.

21:3.22 (239.4) 6. Empiricky sjednotit sedmidílnou zkušenost ze života tvorů se svojí sedmidílnou zkušeností odhalení podstaty a vůle Božstva.

21:3.23 (239.5) 7. Dosáhnout nového a vyššího vztahu s Nejvyšší Bytostí. Důsledkem této ucelené zkušenosti Tvořitele i tvora je zvětšení supervesmírné reality Boha Nejvyššího a časoprostorové pravomoci Všemohoucího-Nejvyššího a také realizace nejvyšší pravomoci Rajského Michaela v lokálním vesmíru.

21:3.24 (239.6) Při řešení otázky pravomoci v lokálním vesmíru, Syn Tvořitel nejenom dokazuje svoji vlastní způsobilost vládnout, ale také odhaluje podstatu Rajských Božstev a zosobňuje jejich sedmidílný vztah. Cílem cesty, kterou podstupuje Syn Tvořitel, když blahosklonně vezme na sebe formu a zkušenosti svých tvorů je, aby tito tvorové s konečnou platností pochopili a uvědomili si nadřazenost Vesmírného Otce. Tito primární Rajští Synové jsou opravdovými odhaliteli Otcovy milující podstaty a prospěšné autority—toho stejného Otce, který je ve spojení se Synem a Duchem univerzální hlavou veškeré moci, všech osobností a všech vlád ve všech oblastech prostoru.

4. Poskytnutí Michaelů

21:4.1 (239.7) Existuje sedm skupin poskytovaných Synů Tvořitelů a jsou zařazeni podle toho, kolikrát poskytli sami sebe tvorům ve svých světech. Jejich zařazení začíná počáteční zkušeností a

dále přes dalších pět sfér vzestupného poskytování až docílí sedmého a posledního dílu zkušenosti tvora-Tvořitele.

21:4.2 (239.8) Poskytování Avonalové se vždy objevují v podobě smrtelného těla, ale sedm poskytnutích Syna Tvořitele zahrnují jeho objevení se na sedmi úrovních bytí tvorů a týkají se odhalení sedmi základních projevů vůle a podstaty Božstva. Bez výjimky, všichni Synové Tvořitelé prodělají sedmkrát tuto zkušenost darování sami sebe svým vytvořeným dětem předtím, než přijmou trvalou a nejvyšší úřední pravomoc ve vesmírech svého vlastního tvoření.

21:4.3 (239.9) I když těchto sedm poskytnutích se liší v jednotlivých sektorech a vesmírech, jedna z takových cest je vždy spjata s poskytnutím v podobě smrtelníka. Při závěrečném poskytnutí se Syn Tvořitel objeví jako příslušník jedné vyšší smrtelné rasy na některém obydleném světě, obvykle jako příslušník takové rasové slupiny, která má v sobě největší dědičný odkaz rodu Adama, který byl již dříve importován, aby posílil fyzický stav lidí živočišného původu. Během celé jeho sedmidílné dráhy jako poskytnutý Syn, se Rajský Michael pouze jednou narodí z ženy, tak, jak vy popisujete příběh o Betlémském dítěti. Pouze jednou žije a zemře jako příslušník nejnižšího řádu evolučních tvorů vlastní vůle.

21:4.4 (239.10) Po každém svém poskytnutí Syn Tvořitel stane po „pravé ruce Otce“ a přijme Otcovo schválení svého poskytnutí a také dostane nové instrukce pro přípravu následující etapy vesmírné služby. Po sedmém a závěrečném poskytnutí Syn Tvořitel obdrží od Vesmírného Otce nejvyšší autoritu a úřední pravomoc ve svém vesmíru.

21:4.5 (240.1) Jak známo, že božským Synem posledního poskytnutí na vaší planetě byl Rajský Syn Tvořitel, který měl ukončených šest etap své poskytovací dráhy; proto poté, když vědomí opustilo jeho tělo, ve kterém prožil inkarnovaný život na Urantii, mohl po právu říci: „je dokonáno“—a bylo opravdu dokonáno. Jeho smrt na Urantii ukončila jeho poskytovací dráhu; toto byl poslední krok ke splnění závazného slibu Rajského Syna Tvořitele. A když získají takovou zkušenost, takoví Synové se stanou nejvyššími vládci vesmírů a nevládnou již jako zástupci Otce, ale vládnou svým vlastním právem a jménem jako „Král Králů a Pán Pánů.“ Kromě některých již uvedených omezeních, tito sedminásobně poskytnutí Synové vládnou neomezenou nejvyšší mocí ve vesmírech svého trvalého pobytu. Pokud se jedná o jeho lokální vesmír, „všechna moc na nebi i na zemi“ byla předána tomuto vítězoslavnému a povýšenému Synu-Vládci.

21:4.6 (240.2) Po dokončení svých poskytovacích misí jsou Synové Tvořitelé považováni za samostatný řád, řád sedmidílných Synů-Vládů. Jako osobnosti, Synové-Vládci jsou stejní jako Synové Tvořitelé, ale oni podstoupili takovou poskytovací zkušenost, že se běžně pokládají za jiný řád. Když se Tvořitel rozhodne vykonat poskytnutí, je nutno pro tento účel udělat velkou a trvalou změnu. V podstatě, poskytnutý Syn zůstává stále tím stejným Tvořitelem, ale přidal ke své podstatě zkušenost tvora, což ho navždy vylučuje z božské úrovně Syna Tvořitele a povyšuje ho na empirickou rovinu Syna-Vládce, který si plně zasloužil právo vládnout vesmíru a řídit jeho světy. Takové bytosti ztělesňují všechno to, co může být získáno od božských rodičů a obsahují vše, co je načerpáno ze zkušenosti zdokonaleného tvora. Proč by měl člověk naříkat

nad svým nízkým původem a vnuceným evolučním životem, když samotní Bohové musí projít stejnou zkušeností, aby byli považováni za empiricky hodné a schopné vládnout plně a s konečnou platností svým vesmírným sférám.

5. Vztah Synů-Vládců k vesmíru

21:5.1 (240.3) Moc Vládce Michaela je neomezená, protože pochází z empirického spojení s Rajskou Trojicí; je nesporná, protože je získána ze skutečné zkušenosti samotných tvorů, podřízených takové autoritě. Podstata pravomoci sedmidílného Syna Tvořitele je nejvyšší, protože:

21:5.2 (240.4) 1. Obsahuje sedmidílný postoj Rajské Trojice.

21:5.3 (240.5) 2. Ztělesňuje sedmidílné pojetí tvorů časoprostoru.

21:5.4 (240.6) 3. Dokonale slučuje pojetí Ráje a postoj tvora.

21:5.5 (240.7) Tímto způsobem tato empirická pravomoc zahrnuje v sobě všechnu božskost Boha Sedmidílného, dosahující vrcholu v Nejvyšší Bytosti. A osobní pravomoc sedmidílného Syna se podobá budoucí pravomoci, někdy v budoucnu dokončené Nejvyšší Bytosti, a obsahuje nejmocnější moc a autoritu Rajské Trojice, kterou je možno projevit v daných časoprostorových hranicích.

21:5.6 (240.8) S dosažením nejvyšší pravomoci v lokálním vesmíru Syna Michaela opouští schopnost a možnost tvořit zcela nové typy tvorů a bytostí během současné vesmírné epochy. Ale ztráta schopnosti Syna-Vládce vytvořit úplně nové řady bytostí v žádném případě neovlivňuje práci zdokonalování života, který byl již vytvořen a je v procesu rozvoje; tento rozsáhlý

program vesmírné evoluce pokračuje bez přerušení či omezení. Nabytí nejvyšší pravomoci Synem-Vládcem znamená osobní přímou odpovědnost za péči a řízení toho, co již bylo navrženo a vytvořeno a toho, co bude vytvářeno později těmi, kdo byli pro tuto činnost určeni a vytvořeni. Časem se může vyvinout téměř nekonečná evoluce rozmanitých bytostí, ale žádný úplně nový model nebo typ inteligentního tvora nebude mít od nynějška přímý původ v Synu-Vládci. Toto je první krok, začátek, ustáleného řízení v kterémkoliv lokálním vesmíru.

21:5.7 (241.1) **Povýšení sedmidílného poskytnutého Syna do pozice** s nezpochybnitelnou pravomocí ve svém vesmíru znamená začátek konce dlouhotrvající nestálosti a relativní nejistoty. Po této události, to, co nemůže být někdy oduševněno, podlehně nakonec rozkladu; to, co nemůže být někdy sloučeno s kosmickou realitou, bude nakonec zničeno. Když se zdroj pro poskytování nekonečného soucitu a nepostižitelné trpělivosti vyčerpá v úsilí získat věrnost a oddanost tvorů vlastní vůle daných oblastí, bude převažovat právo a spravedlnost. To, co soucit nemůže ospravedlnit, bude nakonec spravedlností anulováno.

21:5.8 (241.2) **Poté, když byli nastoleni jako svrchovaní vládci,** Vládci Michaelové jsou nejvyššími ve svých vlastních lokálních vesmírech. Těch několik omezení jejich vlády jsou ta, která spočívají v kosmické předexistenci určitých sil a osobností. Jinak mají Synové-Vládci ve svých příslušných vesmírech nejvyšší moc, nejvyšší odpovědnost a nejvyšší správní autoritu; oni jsou Tvořitelé i Bohové; oni jsou nejvyšší prakticky ve všem. Pokud se jedná o fungování daného vesmíru, není větší moudrosti, než moudrost takového Syna.

21:5.9 (241.3) Po svém povýšení do pozice s ustálenou pravomocí v lokálním vesmíru má Rajský Michael plnou kontrolu nad všemi ostatními Božími Syny, působícími v jeho oblasti a může vládnout svobodně podle svých představ a potřeb svých světů. Syn-Vládce může podle vlastní vůle měnit rozhodnutí duchovního soudu a dělat evoluční úpravy na obydlených planetách. A takoví Synové stanovují a uskutečňují plány podle vlastního výběru ve všech záležitostech, týkajících se mimořádných planetárních potřeb, zvláště těch světů, na kterých pobývali v podobě tvora a především toho světa, který byl svědkem jejich závěrečného poskytnutí—planety inkarnace v podobě smrtelného těla.

21:5.10 (241.4) Je zřejmé, že Synové-Vládci mají dokonalé spojení se světy svého poskytnutí a to nejenom se světy, na kterých osobně pobývali, ale se všemi světy, na kterých se poskytli Autoritativní Synové. Toto spojení je udržováno přes jejich vlastní duchovní přítomnost, Ducha Pravdy, kterého jsou oni schopni „rozlévat na všechny lidi.“ Tito Synové-Vládci udržují také nepřetržité spojení s Věčným Mateřským Synem ve středu všech věcí. Oni mají soucitný dosah, který se šíří od Vesmírného Otce na vrcholu, k nižším rasám, žijících na planetách ve sférách času.

6. Osud Vládců Michaelů

21:6.1 (241.5) Nikdo nemá právo odvážit se posuzovat s konečnou platností vlastnosti nebo osudy sedmidílných Svrchovaných Vládců lokálních vesmírů; nicméně, my všichni hodně přemýšlíme o těchto otázkách. Nás učí, a my tomu věříme, že každý Rajský Michael je absolutním dvojitým pojetím svého božského původu; on tímto způsobem ztělesňuje skutečné

aspekty nekonečnosti Vesmírného Otce a Věčného Syna. Michaelové musí mít částečně vztah k totální nekonečnosti, ale jsou pravděpodobně v absolutním vztahu k té části nekonečnosti, která se týká jejich původu. Ale jak pozorujeme jejich práci v současné vesmírné epoše, nevidíme žádnou činnost, která by přesahovala hranice konečnosti; jakékoliv předpokládané nadkonečné schopnosti jsou určitě samy sebou potlačované a až dosud neodhalené.

21:6.2 (242.1) Završení poskytovacích misí v podobě tvorů a následné získání nejvyšší pravomoci ve vesmíru určitě znamená úplné vysvobození schopností Michaela pro konečné činnosti, doprovázené objevením se schopnosti pro službu, přesahující hranice konečnosti. Právě v tomto spojení my vidíme, že takoví Synové Michaelové jsou potom omezeni ve vytváření nových typů tvorů a toto omezení nepochybně vzniklo důsledkem osvobození jejich nadkonečných potenciálů.

21:6.3 (242.2) Je vysoce pravděpodobné, že v průběhu současné vesmírné epochy tyto neodhalené schopnosti tvořitelů v nich zůstanou potlačeny. Ale my věříme, že někdy ve vzdálené budoucnosti, v připravovaných vesmírech vnějšího prostoru, toto spojení mezi sedmidílným Synem-Vládcem a sedmistupňovým Tvořivým Duchem může dosáhnout absonitní úrovně služby, doprovázené nově vzniklými věcmi, významy a hodnotami na transcendentálních úrovních konečného vesmírného smyslu.

21:6.4 (242.3) Zrovna tak, jak se Nejvyšší Božstvo uskutečňuje na základě empirické služby, tak Synové Tvořitelé dosahují osobní realizaci potenciálů Rajské božskosti, ukrytých v jejich

nezměrných podstatách. Když byl na Urantii, Kristus Michael, jednou řekl: „Já jsem cesta, pravda a život.“ A my věříme, že ve věčnosti jsou Michaelové předurčení být doslova „cestou, pravdou a životem,“ věčně ozařovat pro všechny vesmírné osobnosti cestu, která vede od nejvyšší božskosti, přes konečnou absonitnost, ke konečnosti věčného božstva.

21:6.5 (242.4) [Představeno Zdokonalovatelem Moudrosti Uversy.]

Kapitola 22

Trinitarizovaní Boží Synové

22:0.1 (243.1) Existují tři skupiny bytostí, které jsou nazývány Božími Syny. Kromě sestupných a vzestupných řádů synovstva, je ještě třetí skupina, známá jako Trinitarizovaní Boží Synové. Trinitarizovaný řád synovstva je rozdělen do tří základních sekcí podle původů svých četných typů osobností, odhalených či neodhalených. Tyto základní sekce jsou:

22:0.2 (243.2) 1. Synové-trinitarizovaní Božstvem.

22:0.3 (243.3) 2. Synové-pojati Trojicí.

22:0.4 (243.4) 3. Synové-trinitarizovaní tvory.

22:0.5 (243.5) Bez ohledu na původ, všichni Trinitarizovaní Boží Synové mají společnou zkušenost trinitarizování, které je buď součástí jejich původu, nebo je to získaná zkušenost při následném pojetí Trojicí. Synové, trinitarizovaní Božstvem, nejsou v tomto vyprávění odhaleni a proto bude toto následující představení omezeno na popis zbývajících dvou skupin, především na Boží Syny, pojatých Trojicí.

1. Synové, pojati Trojicí

22:1.1 (243.6) Všichni Synové, pojati Trojicí, mají dvojitý nebo jediný původ, ale po pojmutí Trojicí se navždy věnují službě a úkolům Trojice. Tento sbor, tak, jak je odhalen a organizován pro službu ve vesmírech, obsahuje sedm řádů osobností:

22:1.2 (243.7) 1. Mocní Poslové.

22:1.3 (243.8) 2. Ti s Velkou Autoritou.

22:1.4 (243.9) 3. Ti beze Jména a Čísla.

22:1.5 (243.10) 4. Trinitarizovaní Opatrovatelé.

22:1.6 (243.11) 5. Trinitarizovaní Velvyslanci.

22:1.7 (243.12) 6. Celestinští Strážci.

22:1.8 (243.13) 7. Asistenti Vznešených Synů.

22:1.9 (243.14) Podle původu, podstaty a funkce je těchto sedm skupin dále rozděleno do tří hlavních podskupin: Vědoucí Trinitarizovaní Synové, Vybraní Trinitarizovaní Synové a Dokonalí Trinitarizovaní Synové.

22:1.10 (244.1) Vědoucí Trinitarizovaní Synové—Mocní Poslové, Ti s Velkou Autoritou a Ti beze Jména a Čísla—jsou všichni vzestupní smrtelníci, sladění s Ladičem Myšlení, kteří dosáhli Ráje a Sboru Konečnosti. Ale oni nejsou konečnými; když byli pojati Trojicí, jejich jména byla odstraněna ze seznamu konečných. Za poměrně krátkou dobu projdou, pod vedením Věčně Věčných, noví synové tohoto řádu speciálními kurzy na

centrálních planetách okruhů Havony. Potom jsou přiděleni do služeb Věčně Moudrých v sedmi supervesmírech.

22:1.11 (244.2) Vybraní Trinitarizovaní Synové zahrnují Trinitarizované Opatrovatele a Trinitarizované Velvyslance. Jsou povoláni z řad určitých evolučních serafů a přeměněných midbytostí, kteří prošli Havonou a postoupili do Ráje a také z řad určitých smrtelníků, splynutých s Duchem a se Synem, kteří rovněž vystoupili na střední Ostrov Světla a Života. Po jejich pojetí Rajskou Trojicí a po krátké přípravě v Havoně, jsou Vybraní Trinitarizovaní Synové přiděleni soudům Věčně Moudrých.

22:1.12 (244.3) Dokonalí Trinitarizovaní Synové. Celestinští Strážci a jim rovnocenní Asistenti Vznešených Synů tvoří unikátní skupinu dvakrát trinitarizovaných osobností. Jsou to tvorové-synové, trinitarizovaní osobnostmi systému Ráj-Havona, nebo zdokonalení vzestupní smrtelníci, kteří se dlouhodobě vyznamenávali ve Sboru Konečnosti. Někteří z těchto trinitarizovaných tvorů-synů jsou, po skončení služby pod Syny Trojice-Učiteli, retrinitarizováni (pojati) Rajskou Trojicí a potom jsou posláni soudům Věčně Moudrých jako Celestinští Strážci a Asistenti Vznešených Synů. Dokonalí Trinitarizovaní Synové jsou přiděleni přímo do služby v supervesmírech bez další přípravy.

22:1.13 (244.4) Počet našich druhů původu v Trojici—Zdokonalovatelů Moudrosti, Božských Poradců a Univerzálních Cenzorů—je stálý, ale počet synů, pojatých Trojicí, se neustále zvyšuje. Všem sedmi řádům synů, pojatých Trojicí, je uděleno členství v jedné ze sedmi supervesmírných vlád a jejich počet ve službě v každém supervesmíru je

naprosto stejný; nikdy se žádný neztratil. Bytosti, pojati Trojicí, nikdy nesejdou z cesty; mohou přechodně klopýtat, ale ani jeden z nich nebyl nikdy souzen za pohrdání supervesmírných vlád. Vědoucí Synové a Vybraní Synové nikdy neselhali ve službě v Orvontonu, ale Dokonalí Trinitarizovaní Synové někdy chybovali ve svém úsudku a zapříčinili tímto přechodný zmatek.

22:1.14 (244.5) Pod vedením Věčně Moudrých působí všech sedm řádů ve značné míře jako samosprávné skupiny. Pole jejich působení je rozsáhlé; Dokonalí Trinitarizovaní Synové neopouštějí supervesmíry svého působení, ale jejich trinitarizovaní druhové se pohybují po celém velkém vesmíru, cestující od evolučních světů časoprostoru na věčný Ostrov Ráj. Oni mohou působit v kterémkoliv supervesmíru, ale vždy tam přicházejí jako členové supervesmírné vlády, ke které byli původně přiděleni.

22:1.15 (244.6) Je zřejmé, že synové, pojati Trojicí, byli natrvalo určeni ke službě v sedmi supervesmírech; určitě je jejich funkce stanovena pro období současné vesmírné epochy, ale nám nikdo nikdy neřekl, že to bude na věčnost.

2. Mocní Poslové

22:2.1 (245.1) Mocní Poslové patří do vzestupné skupiny Trinitarizovaných Synů. Řadí se do kategorie zdokonalených smrtelníků, kteří byli prověřeni vzpourou anebo jejich osobní loajalita byla prokázána jiným podobným způsobem; všichni prošli nějakou výraznou zkouškou věrnosti. Kdysi během jejich vzestupu do Ráje zůstali věrní a loajální navzdory zradě

svých nadřízených a někteří z nich aktivně a oddaně působí na místech takových nevěrných vůdců.

22:2.2 (245.2) S takovou osobní reputací věrnosti a oddanosti, tito vzestupní smrtelníci projdou přes Havonu s proudem poutníků času, dosáhnou Ráje, kde absolvují studium a poté jsou povoláni do Sboru Konečnosti. Načež jsou trinitarizováni v tajném objetí Rajské Trojice a následně jsou pověřeni spoluprací s Věčně Moudrými při řízení vlád sedmi supervesmírů.

22:2.3 (245.3) Každý vzestupný smrtelník, který má zkušenost se vzpourou a zůstal při ní věrným, je předurčen stát se nakonec Mocným Poslem ve službě supervesmírům. Podobný osud čeká každého vzestupného tvora, který účinně zabrání vzniku přečinu, zla nebo hříchu; protože každý čin s úmyslem předejít vzpouře, či projevit vyšší formy věrnosti při vesmírné krizi má dokonce větší hodnotu než zachování věrnosti během skutečné vzpoury.

22:2.4 (245.4) Starší Mocní Poslové byli vybráni z těch vzestupných poutníků času a prostoru, kteří přišli do Ráje mezi prvními a mnoho z nich prošlo Havonou v dobách Grandfandy. Ale první trinitarizování Mocných Poslů se uskutečnilo až tehdy, když ve sboru kandidátů byli zástupci každého ze sedmi supervesmírů. A poslední skupina této kategorie, která si vysloužila vstup do Ráje, zahrnovala vzestupné poutníky z lokálního vesmíru Nebadon.

22:2.5 (245.5) Mocní Poslové jsou pojati Rajskou Trojicí ve skupinách po sedmi stech tisících, sto tisíc pro službu v každém supervesmíru. Téměř jeden bilion Mocných Poslů je ve službě

na Uverse a všechno nasvědčuje tomu, že počet sloužících v každém ze sedmi supervesmírech je stejný.

22:2.6 (245.6) Já jsem Mocný Posel a pro obyvatele Urantie by mohlo být zajímavé vědět, že můj druh a společník během smrtelné zkušenosti také úspěšně prošel těžkou zkouškou a že, přestože jsme byli často na dlouhou dobu odděleni při dlouhotrvajícím vzestupu do Havony, byli jsme přijati ve stejné skupině sedmi set tisíc a přechod přes Vicegerington jsme strávili spolu v těsném a láskyplném spojení. Nakonec jsme byli spolu jmenováni a posláni do služby na Uverse v Orvontonu a často jsme spolu vysíláni vykonat úkoly, vyžadující práci dvou Poslů.

22:2.7 (245.7) Jako všichni synové, pojeti Trojicí, také Mocní Poslové jsou přidělováni do služby na všech úrovních supervesmírných aktivit. Udržují nepřetržité spojení se svými řídicími centry prostřednictvím působení supervesmírné reflexe. Mocní Poslové slouží ve všech sektorech supervesmíru a často vykonávají úkoly v lokálních vesmírech a dokonce na jednotlivých světech, což v tomto případě dělám já.

22:2.8 (245.8) U supervesmírných soudů působí Mocní Poslové jako obhájci jak jednotlivců, tak i planet, když probíhá jejich slyšení; oni také asistují Věčně Dokonalým při řízení záležitostí velkých sektorů. Jejich hlavním posláním, jako skupiny, je funkce supervesmírných pozorovatelů. Působí na různých světech hlavních řídicích center a na jednotlivých důležitých planetách jako oficiální pozorovatelé Věčně Moudrých. Při plnění takových úkolů také slouží jako poradci orgánům řídicích záležitosti sfér, na kterých pobývají. Poslové se aktivně zúčastňují všech fází evolučního programu

vzestupných smrtelníků. Společně se svými druhy smrtelného původu udržují s nadvládami blízký a osobní kontakt a informují je o stavu a vývoji plánů sestupných Božích Synů.

22:2.9 (246.1) Mocní Poslové si plně uvědomují celou svoji vzestupnou dráhu a proto jsou takovými užitečnými a soucitnými pomocníky a ohleduplnými posly pro službu na kterémkoliv světě prostoru a pro jakéhokoliv tvora času. Jakmile se osvobodíte od těla, budete s námi volně a srozumitelně komunikovat, protože my pocházíme ze všech ras na všech evolučních světech prostoru, totiž z těch smrtelných ras, které mají zavedené Ladiče Myšlení, se kterými se následně spojí.

3. Ti s Velkou Autoritou

22:3.1 (246.2) Ti s Velkou Autoritou—druhá skupina Vědoucích Trinitarizovaných Synů—jsou to všechno bytosti smrtelného původu se zapojeným Ladičem Myšlení. Oni jsou zdokonalení smrtelníci, kteří během svých dlouhých vzestupných cest prokázali znamenité administrativní schopnosti a mimořádný organizační talent. Jsou výkvět řídicích schopností, pocházejících z věčně žijících smrtelníků prostoru.

22:3.2 (246.3) Při každém sloučení s Trojicí je trinitarizováno sedmdesát tisíc Těch s Velkou Autoritou. Přestože lokální vesmír Nebadon je poměrně mladé tvoření, má, mezi nedávno trinitarizovanou skupinou tohoto řádu, své zástupce. V Orvontonu nyní působí více než deset miliard těchto dovedných organizátorů. Jako všechny jednotlivé řády nebeských bytostí, mají své vlastní řídicí centrum na Uverse a

jako u ostatních synů pojatých Trojicí, jejich zálohy na Uverse působí jako centrální řídicí orgán jejich řádu v Orvontonu.

22:3.3 (246.4) Ti s Velkou Autoritou, jako organizátoři, jsou univerzální. Jsou všudypřítomnými a trvale výkonnými orgány Věčně Moudrých. Slouží na každé sféře, na každém obydleném světě a účastní se všech fází provozu kteréhokoliv ze sedmi supervesmířů.

22:3.4 (246.5) Protože mají jedinečnou administrativní moudrost a mimořádné organizační schopnosti, tyto výjimečné bytosti představují pro nejvyšší vesmírné tribunály linii spravedlnosti; dbají na vykonávání spravedlnosti a zajišťují nápravu chybných úprav v evolučních vesmírech. Proto, když byste někdy byli předvoláni kvůli chybných úsudkům na cestě přes světy a sféry během vašeho stanoveného kosmického postupu, je jen těžko pravděpodobné, že byste se setkali s nespravedlností, protože vaši soudci byli kdysi vzestupní tvorové, kteří mají osobní zkušenost s každým krokem na cestě, kterou jste urazili a po které jdete.

4. Ti beze Jména a Čísla

22:4.1 (246.6) Ti beze Jména a Čísla tvoří třetí a poslední skupinu Vědoucích Trinitarizovaných Synů; jsou to vzestupné duše, které si osvojily schopnost úcty, převyšující způsobilost všech synů a dcer evolučních ras ze světů času a prostoru. Oni si osvojili duchovní pojetí věčného záměru Vesmírného Otce, přesahující chápání evolučních tvorů jména či čísla; proto dostali název Ti beze Jména a Čísla. Přeloženo přesněji, jejich jméno by bylo „Ti nad Jménem a Číslem.“

22:4.2 (247.1) Tento řád synů je pojat Rajskou Trojicí ve skupinách po sedmi tisících. Na Uverse je registrováno více než sto milionů těchto synů, působících v Orvontonu.

22:4.3 (247.2) Poněvadž Ti beze Jména a Čísla mají mezi věčně žijícími rasami nejvyšší duchovní myšlení, jsou obzvlášť oprávněni posuzovat problémy a poskytovat názory, když je žádáno duchovní stanovisko a když je nutná zkušenost z vzestupné cesty, aby byly správně pochopeny otázky, týkající se posuzovaného problému. Oni jsou nejvyššími porotci Orvontonu. Na některých světech může špatně fungující porotní systém být více, či méně parodií spravedlnosti, ale na Uverse a jejích nastavbových soudech my používáme jako porotce-soudce nejvyšší typy vyvinutých duchovních intelektů. Soudní činnost je nejvyšší funkcí každé vlády a ti, kdo jsou určeni vynášet rozsudky, by měli být vybráni z nejvznešenějších a nejušlechtilejších typů nejzkušenějších a nejshovívavějších jednotlivců.

22:4.4 (247.3) Výběr kandidátů pro kategorie trinitarizování Mocných Poslů, Těch s Velkou Autoritou a Těch beze Jména a Číslo je přirozený a automatický. Rajské metody pro výběr kandidátů nejsou v žádném případě svévolné. Osobní zkušenost a duchovní hodnoty rozhodují o přijetí mezi Vědoucí Trinitarizované Syny. Takové bytosti mají stejná práva a jednotný status v řídicí správě, ale všichni mají svoji individualitu a odlišné vlastnosti; nejsou to typizované bytosti. Všechny se charakterově liší v závislosti na své rozdílné vzestupné dráhy.

22:4.5 (247.4) Kromě těchto empirických schopností, Vědoucí Trinitarizovaní Synové byli trinitarizováni v božském objetí

Rajských Božstev. Poté působí jako rovnocenní spolupracovníci Stálých Synů Trojice, protože obejmutí Trojicí patrně umožňuje získat z budoucnosti mnoho nerealizovaných potenciálů vytvořených bytostí. Ale toto je pravda, týkající se pouze současné vesmírné epochy.

22:4.6 (247.5) Hlavní činností této skupiny synů je především, ale ne úplně, služba smrtelníkům časoprostoru na jejich vzestupné cestě. Jestliže se o stanovisku smrtelného tvora kdykoliv pochybuje, tato otázka je předložena a vyřešena komisí, skládající se z Mocného Posla, Toho s Velkou Autoritou a Toho beze Jména a Čísla.

22:4.7 (247.6) Vy smrtelníci, kteří čtete toto mé sdělení, můžete také vystoupat do Ráje, být pojati Trojicí a ve vzdálených budoucích epochách můžete být zapojeni do služby Věčně Moudrých v jednom ze sedmi supervesmírů a někdy můžete být určeni šířit odhalení pravdy na některé obydlené evoluční planetě, tak, jak to nyní dělám já na Urantii.

5. Trinitarizovaní Opatrovatelé

22:5.1 (247.7) Trinitarizovaní Opatrovatelé patří do kategorie Vybraných Trinitarizovaných Synů. Nejenom vaše rasy a další smrtelníci s potenciálem věčného života projdou Havonou, dosáhnou Ráje a jsou někdy posláni do supervesmírů sloužit se Stálými Syny Trojice, ale vaši věrní serafští strážci a vaše stejně věrné přidružené midbytosti se mohou také stát kandidáty na stejné uznání Trojicí a výjimečný osobní osud.

22:5.2 (248.1) Trinitarizovaní Opatrovatelé jsou vzestupní serafové a přeměnění přechodní tvorové, kteří prošli přes Havonu,

vstoupili do Ráje a do Sboru Konečnosti. Potom byli pojati Rajskou Trojicí a byli přiděleni do služby Věčně Moudrých.

22:5.3 (248.2) Kandidátům na přijetí Trojicí z řad vzestupných serafů se dostane takového ocenění, protože statečně spolupracují s některým vzestupným smrtelníkem, který byl přijat do Sboru Konečnosti a potom byl trinitarizován. Můj osobní serafský strážce z doby smrtelného života prošel se mnou celou vzestupnou cestu, později byl trinitarizován a nyní je přidělen vládě Uversy jako Trinitarizovaný Opatrovatel.

22:5.4 (248.3) A totéž platí pro přechodné tvory; mnozí se přetvoří a dosáhnou Ráje a spolu se serafimy a také ze stejných důvodů, jsou pojati Trojicí a jsou pověřeni službou v supervesmírech jako Opatrovatelé.

22:5.5 (248.4) Trinitarizovaní Opatrovatelé jsou pojati Trojicí ve skupinách po sedmdesáti tisících a jedna sedmina z každé skupiny je přidělena k supervesmíru. V současné době slouží v Orvontonu něco málo přes deset milionů těchto spolehlivých a ušlechtilých Opatrovatelů. Oni slouží na Uverse a v řídicích centrech velkých a malých sektorů. V jejich práci jim pomáhá sbor několika miliard sekunafimů a jiných dovedných vesmírných osobností.

22:5.6 (248.5) Trinitarizovaní Opatrovatelé začínají svoje dráhy jako opatrovatelé a pokračují v této činnosti i v záležitostech nadvlád. Do určité míry jsou úředníky ve svých supervesmírných nadvládách, ale nepřijdou do styku s jednotlivci tak, jako Celestinští Strážci. Trinitarizovaní Opatrovatelé se starají o kolektivní záležitosti a pečují o společné projekty. Jsou opatrovatelé záznamů, plánů a

nařízeních; působí jako dohlážitelé nových činností, osobitých skupin, projektů vzestupu, morontálních plánů, projektování vesmírů a nesčetných dalších aktivit.

6. Trinitarizovaní Velvyslanci

22:6.1 (248.6) Trinitarizovaní Velvyslanci jsou druhým řádem Vybraných Trinitarizovaných Synů a podobně jako jejich druhové, Opatrovatelé, jsou vybráni ze dvou typů vzestupných tvorů. Ne všichni vzestupní smrtelníci jsou spojeni s Ladičem Myšlení nebo s Otcem; někteří jsou spojeni s Duchem, jiní jsou spojeni se Synem. Někteří z těchto smrtelníků, spojených s Duchem a Synem, dospějí do Havony a dosáhnou Ráje. Z jejich řad jsou vybráni kandidáti pro přijetí Trojicí a čas od času jsou trinitarizováni ve skupinách po sedmi tisících. Potom jsou posláni do supervesmírů jako Trinitarizovaní Velvyslanci Věčně Moudrých. Na Uverse je jich registrováno téměř půl miliardy.

22:6.2 (248.7) Trinitarizovaní Velvyslanci jsou vybráni pro přijetí Trojicí na základě doporučení jejich havonských učitelů. Oni představují vyšší úroveň myslí ve svých příslušných skupinách a proto mají nejlepší předpoklady pomáhat supervesmírným vládcům při objasňování a při řešení potřeb těch světů, ze kterých pocházejí tito smrtelníci, spojeni s Duchem. Velvyslanci, spojeni se Synem, nám velmi pomáhají při řešení problémů, týkajících se řádu osobností, spojených se Synem.

22:6.3 (248.8) Trinitarizovaní Velvyslanci jsou posly Věčně Moudrých pro všechny účely a pro každý svět nebo všechny vesmíry v rámci supervesmíru svého pověření. Oni poskytují mimořádnou a důležitou službu na řídicích centrech malých

sektorů a vykonávají nespočet rozmanitých úkolů v supervesmíru. Tvoří pohotovostní nebo záložní sbor Trinitarizovaných Synů vlád supervesmírů a jsou tudíž k dispozici pro široký rozsah povinností. Podílejí se na tisících a tisících činnostech při řešení supervesmírných záležitostí, které není možno popsat lidským myslím, protože na Urantii se neděje nic, co by se nějakým způsobem těmto činnostem podobalo.

8. Metoda trinitarizování

22:7.1 (249.1) Já nejsem schopen plně odhalit materiální myslí zkušenost nejvyššího tvořivého činu dokonalé a zdokonalené duchovní bytosti—akt trinitarizace. Metody trinitarizace patří mezi tajnosti Vicegeringtonu a Solitaringtonu a nikomu nejsou odhaleny a nikým nemohou být pochopeny, kromě těch, kteří tuto unikátní zkušenost prodělali. Proto je to nad možnosti jakékoliv bytosti úspěšně popsat lidské myslí podstatu a účel tohoto pozoruhodného procesu.

22:7.2 (249.2) Pomineme-li Božstva, pouze osobnosti systému Ráj-Havona a určití členové z každého sboru konečných se zapojují do aktu trinitarizace. Ve speciálních podmínkách Rajské dokonalosti mohou tyto nádherné bytosti provádět unikátní úkon—individualizovat koncept—a velmi často jsou úspěšné ve vytvoření nové bytosti—syna, trinitarizovaného tvorem.

22:7.3 (249.3) Zvelebené bytosti, které se podílejí na takovém aktu trinitarizace, se mohou zúčastnit pouze jedné takové zkušenosti, zatímco pro Rajská Božstva patrně neexistují žádná omezení pro stálou účast v procesech trinitarizování. Božstva jsou pravděpodobně omezena pouze v jednom ohledu:

existovat může jenom jeden Prvorozený a Nekonečný Duch, pouze jeden nekonečný vykonavatel společné vůle Otce a Syna.

22:7.4 (249.4) Vzestupní smrtelníci-koneční, spojení s Ladičem Myšlení, kteří dosáhli určitých úrovní Rajské kultury a duchovního rozvoje, jsou mezi těmi, kteří se mohou pokusit uskutečnit trinitarizaci tvorem. Když jsou skupiny smrtelníků-konečných umístěny v Ráji, dostanou každé milénium havonského času volno. Je sedm různých způsobů, ze kterých si takoví koneční mohou vybrat jak stráví tento volný čas a jeden z nich je pokusit se, spolu s některým partnerem-konečným nebo s některou osobností systému Ráj-Havona, uskutečnit trinitarizaci tvorem.

22:7.5 (249.5) Jestliže dva smrtelníci-koneční předstoupí před Architektu Hlavního Vesmíru a prokáží, že nezávisle jeden na druhém vybrali pro trinitarizaci stejný koncept, Architekti mají právo se sami rozhodnout vydat nařízení, umožňující těmto zvelebeným vzestupným smrtelníkům prodloužit si svoje volno a načas se přemístit do trinitarizačního sektoru Obyvatelů Ráje. Když na konci tohoto stanoveného odpočinku oznámí, že se rozhodli jednotlivě a společně vykonat Rajský akt—oduševnit, idealizovat a zosobnit vybraný a originální koncept, který ještě nikdy nebyl trinitarizován—potom Sedmý Hlavní Duch vydá nařízení, schvalující takový mimořádný akt.

22:7.6 (249.6) Tyto zkušenosti někdy zaberou neuvěřitelně dlouhou dobu; připadá to věčnost těmto věrným a odhodlaným bývalým smrtelníkům—a někdy osobnostem systému Ráj-Havona—než nakonec dosáhnou svého cíle, opravdu vytvoří skutečnou bytost, která ztělesňuje jejich vybraný koncept univerzální

pravdy. Ale ne vždy se tyto oddané dvojice setkají s úspěchem; častokrát se jim to nezdaří, ačkoliv v jejich počínání není možno najít pochybení. Kandidáti na trinitarizaci, které tento nezdar potká, jsou přijati do speciální skupiny konečných, kteří jsou označeni jako bytosti, které vyvinuly nejvyšší úsilí a prožily nejvyšší zklamání. Když se spojí Rajská Božstva za účelem trinitarizace, jsou vždy úspěšná, ale tak tomu není v případě stejnorodého páru tvorů—pokusu o spojení dvou členů stejného řádu bytostí.

22:7.7 (250.1) Když je nová a originální bytost trinitarizována Bohy, božský potenciál se v božských rodičích nezmění; ale když tento tvořivý akt provedou zvelebení vzestupní tvorové, jeden ze dvou smluvních a účastněných jedinců podstoupí unikátní změnu osobnosti. V jistém smyslu, oba předkové syna, trinitarizovaného tvory, se duchovně stanou jeden. My věříme, že tento status dvoj-spojení určitých duchovních aspektů osobnosti bude pravděpodobně převládat do té doby, dokud Nejvyšší Bytost nedosáhne plného a dokončeného projevu osobnosti ve velkém vesmíru.

22:7.8 (250.2) Současně s objevením se nového syna, trinitarizovaného tvory, vzniká toto funkční duchovní spojení dvou předků: dva rodiče, provádějící trinitarizaci, se na nejvyšší funkční úrovni stanou jeden. Žádná vytvořená bytost ve vesmíru nemůže plně vysvětlit tento pozoruhodný jev; je to téměř božská zkušenost. Když se Otec a Syn spojili, aby zvěčnili Nekonečného Ducha, po dokončení svého záměru se okamžitě stali jedním a od té doby jsou jeden. Ačkoliv trinitarizační spojení dvou tvorů má téměř takový dopad, jako nekonečné působení dokonalého spojení Božstev, Vesmírného

Otce a Věčného Syna, důsledky trinitarizace tvorem nemají věčnou podstatu; ony zaniknou poté, když se dokončí ztělesňování empirických Božstev.

22:7.9 (250.3) I když tito rodičové synů, trinitarizovaných tvory, působí potom ve svých vesmírných činnostech jako jeden, při shromažďování Sboru Konečnosti a Architektů Hlavního Vesmíru a čtení listiny přítomných, se pokládají za dvě osobnosti. V průběhu současné vesmírné epochy jsou rodiče, spojení trinitarizací, ve svých úkolech a funkcích neoddělitelní; kam jde jeden, jde i druhý; co dělá jeden, dělá i druhý. Když rodičovské dvoj-spojení zahrnuje smrtelného (nebo jiného) konečného a osobnost systému Ráj-Havona, spojené rodičovské bytosti nepracují s bytostmi Ráje, ani s obyvateli Havony nebo konečnými. Takové smíšené svazky jsou shromážděny ve speciálním sboru, který je sestaven z podobných bytostí. A ve všech trinitarizačních spojeních, smíšených či jiných, rodičovské bytosti si uvědomují jeden druhého, komunikují spolu a jsou schopny vykonávat úkoly, které předtím žádný z nich vykonat nedokázal.

22:7.10 (250.4) Sedm Hlavních Duchů mají právo schválit trinitarizační spojení konečných s osobnostmi systému Ráj-Havona a taková smíšená spojení jsou vždy úspěšná. Výslední synové, trinitarizovaní tvory, představují pojetí, která jsou nepochopitelná jak pro věčné tvory Ráje, tak i pro časové tvory prostoru; proto se stanou chráněnci Architektů Velkého Vesmíru. Tito trinitarizovaní synové osudu ztělesňují ideje, ideály a zkušenost, které se patrně týkají budoucí vesmírné epochy a proto nemají bezprostřední praktickou hodnotu pro řízení supervesmírů nebo středního vesmíru. Všichni tito

unikátní synové dětí času a občanů věčnosti jsou ponecháni v záloze na Vicegeringtonu, kde se zabývají studiem konceptů času a reality věčnosti ve speciálním sektoru sféry, na které jsou tajné univerzity sboru Synů Tvořitelů.

22:7.11 (251.1) Nejvyšší Bytost je spojení tří stádií reality Božstva: Boha Nejvyššího, duchovního spojení určitých konečných aspektů Rajské Trojice; Všemohoucího Nejvyššího—energetického spojení Tvořitelů velkého vesmíru; a Nejvyšší Mysli—individuálního přínosu Třetího Zdroje a Středu a jeho spolupracovníků pro vytvoření Nejvyšší Bytosti. Ve svých trinitarizačních zkušenostech ušlechtilí tvorové centrálního vesmíru a Ráje se účastní trojitého zkoumání Božstva Nejvyššího, jehož důsledkem je vytvoření třech řádů synů, trinitarizovaných tvory:

22:7.12 (251.2) 1. Synové, trinitarizovaní vzestupnými tvory. Ve svých tvořivých činech se koneční pokoušejí trinitarizovat určité koncepční reality Všemocného-Nejvyššího, které empiricky získali na svých vzestupných cestách časem a prostorem k Ráji.

22:7.13 (251.3) 2. Synové, trinitarizovaní tvory systému Ráj-Havona. Tvořivé činy Občanů Ráje a obyvatel Havony mají za následek trinitarizaci určitých vyšších duchovních principů Nejvyšší Bytosti, kterou oni empiricky získali na nadnejvyšší úrovni, hraničící s Konečným a Věčným.

22:7.14 (251.4) 3. Trinitarizovaní Synové Osudu. Ale, když konečný tvor a tvor systému Ráj-Havona společně trinitarizují nového tvora, toto společné úsilí se odrazí na určitých aspektech Nejvyšší-Konečné Mysli. Vzniklí synové, trinitarizovaní tvory,

jsou supertvořiví; oni představují reality Nejvyššího-Konečného Božstva, které nebyly jinak empiricky získány a které proto automaticky spadají do oblasti působení Architektů Hlavního Vesmíru, opatrovatelů těch věcí, které přesahují tvořivé hranice současné vesmírné epochy. Trinitarizovaní Synové Osudu ztělesňují určité aspekty funkce Nejvyššího-Konečného v hlavním vesmíru. My toho mnoho nevíme o těchto spojených dětech času a věčnosti, ale víme mnohem víc, než je nám dovoleno odhalit.

9. Synové, trinitarizovaní tvory

22:8.1 (251.5) Kromě synů, trinitarizovaných tvory, kteří jsou popsáni v tomto vyprávění, existuje mnoho neodhalených bytostí, trinitarizovaných tvory—rozmanitých potomstev mnohonásobným spojením sedmi sborů konečných a osobností systému Ráj-Havona. Ale všechny tyto bytosti, trinitarizované tvory—odhalené či neodhalené—jsou obdařeny osobností Vesmírného Otce.

22:8.2 (251.6) Mladí a nezkušení synové, trinitarizovaní vzestupnými tvory a osobnostmi systému Ráj-Havona, jsou obvykle posláni do dlouho trvající služby na sedmi Rajských sférách Nekonečného Ducha, kde slouží pod dohledem Sedmi Nejvyšších Jednatelů. Později mohou být přijati Syny Trojice-Učitelů do dalšího vzdělávacího procesu v lokálních vesmírech.

22:8.3 (251.7) Tito přijatí synové, mající původ v ušlechtilých a zvelebených tvorech, jsou učedníky-praktikanty Synů Učitelů a pokud se jedná o jejich zařazení, jsou často zahrnováni mezi tyto Syny. Jsou schopni vykonávat a vykonávají mnoho

ušlechtilých posláních, vyžadujících sebeodříkání, pro blaho světů, které si pro svoji službu sami vybrali.

22:8.4 (251.8) Synové Učitelé v lokálních vesmírech mohou navrhnout svoje svěřence, trinitarizované tvory, pro objetí Rajskou Trojicí. Po vyjití z tohoto objetí, jako Dokonalí Trinitarizovaní Synové, vstoupí do služby k Věčně Moudrým v sedmi supervesmírech, což je nyní známý osud této unikátní skupiny dvakrát trinitarizovaných bytostí.

22:8.5 (252.1) Ne všichni synové, trinitarizovaní tvory, jsou pojeti Trojicí; mnozí z nich se stanou spolupracovníky a velvyslanci Sedmi Hlavních Duchů Ráje, Duchů Reflexe supervesmírů a Matěských Duchů lokálních tvoření. Další mohou přijmout speciální poslání na věčném Ostrově. Jiní mohou vstoupit do speciální služby na tajných světech Otce a na Rajských sférách Ducha. Nakonec mnozí najdou svoji cestu do sjednocených sborů Trinitarizovaných Synů na vnitřním okruhu Havony.

22:8.6 (252.2) S výjimkou Dokonalých Trinitarizovaných Synů a těch, kteří se shromažďují na Vicegeringtonu, nejvyšším osudem všech synů, trinitarizovaných tvory, je patrně vstup do Sboru Trinitarizovaných Konečných, jednoho ze sedmi Rajských Sborů Konečnosti.

9. Celestinští Strážci

22:9.1 (252.3) Synové, trinitarizovaní tvory, jsou pojeti Rajskou Trojicí ve skupinách po sedmi tisících. Tito trinitarizovaní potomci zdokonalených lidí a osobností systému Havona-Ráj jsou pojeti Rajskou Trojicí všichni stejně, ale do supervesmírů jsou přiděleni na základě doporučení svých bývalých

instruktorů, Synů Trojice-Učitelů. Ti, kteří prokázali větší schopnost, jsou jmenováni Asistenty Vznešených Synů a ti s menší výkonností jsou ustanoveni Celestinskými Strážci.

22:9.2 (252.4) Poté, když tyto unikátní bytosti jsou pojaty Trojicí, stanou se cennými pomocníky ve vládách supervesmírů. Oni mají zkušenosti s problémy vzestupu, ale ne z osobního vzestupu, ale ze zkušenosti během služby pro Syny Trojice-Učitele na světech prostoru.

22:9.3 (252.5) Téměř jedna miliarda Celestinských Strážců působí v Orvontonu. Jejich hlavní činností je práce v administrativách Věčně Dokonalých v řídicích centrech velkých sektorů a dovedně jim pomáhá sbor vzestupných smrtelníků spojených se Synem.

22:9.4 (252.6) Celestinští strážci slouží v soudech Věčně Moudrých, kde působí jako soudní kurýři a jako doručitelé soudních předvoláních a rozhodnutí jednotlivých soudních tribunálů supervesmírných vlád. Jsou zmocněni Věčně Moudrými k zadržení předvolaných bytostí; jsou vysíláni z Uversy, aby přivedli nazpět bytosti, jejichž přítomnost vyžadují supervesmírní soudci; vykonávají příkazy pro zadržení jakékoliv osobnosti v supervesmíru. Také doprovázejí s Duchem spojené smrtelníky lokálních vesmírů, když je jejich přítomnost, z jakéhokoliv důvodu, požadována na Uverse.

22:9.5 (252.7) Celestinští Strážci a jejich druhové, Asistenti Vznešených Synů, nebyli nikdy obdařeni Ladiči Myšlení. Nejsou ani spojeni s Duchem, nebo se Synem. Nicméně, obejmutí Rajskou Trojicí je náhradou za stav nespojitelnosti Dokonalých Trinitarizovaných Synů. Obejmutí Trojicí může

mít vliv pouze na ideu, která je ztělesněna v synech, trinitarizovaných tvory. Jinak zůstává obejmутý syn nezměněn, ale takové omezení nastává jen tehdy, když je naplánováno.

22:9.6 (252.8) Tito dvakrát trinitarizovaní synové jsou úžasné bytosti, ale nejsou ani tak všestranní, ani tak spolehliví, jako jejich vzestupní druhové; oni postrádají tu ohromnou a hlubokou zkušenost, kterou ostatní synové, patřící do jejich skupiny, získali během konkrétního vzestupu z oblastí temné nevědomosti až na vrchol dokonalosti. My, zdokonalení vzestupní poutníci, je máme velmi rádi a děláme všechno, co je v našich silách, abychom jim nahradili jejich nedostatky, ale my jsme jim vlastně vděční za náš nízký původ a naši schopnost získávat zkušenost. Jejich ochota uznat a přiznat svoje nedostatky v získávání reálných zkušeností v oblasti vesmírného vzestupu je obdivuhodná a někdy až hluboce dojemná.

22:9.7 (253.1) Oproti ostatním synům, pojatých Trojicí, Dokonalí Trinitarizovaní Synové jsou limitováni, protože jejich schopnost empirického poznávání je časoprostorově potlačována. Přestože prošli dlouhou přípravou s Nejvyššími Jednateli a Syny Učiteli, postrádají dostatek zkušeností a kdyby tomu tak nebylo, empirické nasycení by znemožnilo jejich druhům, ponechaných v záloze, získávat zkušenost v budoucí vesmírné epoše. V celém vesmírném bytí neexistuje prostě nic, co by mohlo nahradit skutečnou osobní zkušenost a tyto synové, trinitarizovaní tvory, jsou drženi v záloze pro empirickou funkci v některé z budoucích vesmírných epoch.

22:9.8 (253.2) Na obytných světech často vídávám tyto důstojné úředníky vysokých soudů supervesmírů jak se toužebně a

žádostivě dívají i dokonce na nové příchozí z evolučních světů prostoru, že se jeden nemůže ubránit pocitu, že tito účastníci neempirické trinitarizace vlastně závidí svým, domněle méně šťastným bratrům, kteří v dobré víře prošli vzestupnou univerzální cestou poznání a konkrétního života. Přes jejich vady a nedostatky jsou to sbory pracovníků, kteří jsou obdivuhodně prospěšní a vždy ochotní, když se jedná o uskutečňování složitých administrativních záměrů vlád supervesmírů.

10. Asistenti Vznešených Synů

22:10.1 (253.3) Asistenti Vznešených Synů jsou vyšší skupina znovu trinitarizovaných synů zvelebených vzestupných bytostí Smrtelného Sboru Konečnosti a jejich věčných druhů, osobností systému Ráj-Havona. Jsou přiděleni do služby v supervesmírech a působí jako osobní pomocníci vznešených synů ve vládách Věčně Moudrých. Hodilo by se jim říkat osobní tajemníci. Čas od času jednají jako úředníci pro speciální komise a jiná sdružení vznešených synů. Slouží Zdokonalovatelům Moudrosti, Božským Poradcům, Univerzálním Cenzorům, Mocným Poslům, Těm s Velkou Autoritou a Těm beze Jména a Čísla.

22:10.2 (253.4) Když jsem při povídání o Celestinských Strážcích zjevně upozorňoval na nedostatky a vady těchto dvakrát trinitarizovaných synů, dovolte mně nyní, velmi objektivně, upozornit na jejich jednu velmi silnou stránku—vlastnost, která z nich dělá téměř neocenitelné pomocníky. Tyto bytosti vděčí za svoji vlastní existenci skutečnosti, že jsou zosobněním jediné a nejvyšší koncepce. Oni jsou osobním ztělesněním nějaké božské ideje, nějakého univerzálního ideálu a to

takovým způsobem, který nebyl nikdy předtím koncipován, vyjádřen, nebo trinitarizován. A následně byli pojeti Trojicí; proto projevují a skutečně ztělesňují samotnou moudrost božské Trojice ve vztahu k ideji-ideálu jejich osobní existence. Pokud je tento konkrétní koncept odhalitelný ve vesmírech, tyto osobnosti ztělesňují všechno z toho, co by mohl koncipovat, vyjádřit nebo znázornit intelekt každého tvora, nebo Tvořitele. Oni jsou zosobněním této ideje.

22:10.3 (253.5) Cožpak nevidíte, že taková živá koncentrace jediného nejvyššího konceptu vesmírné reality může znamenat nevyslovitelnou službu těm, kterým je svěřeno řízení supervesmírů?

22:10.4 (254.1) Je tomu nedávno, kdy jsem předsedal šestičlenné komisi—po jednom z každé kategorie vznešených synů—která měla za úkol studovat tři problémy, týkající se skupiny nových vesmírů v jižních částech Orvontonu. Silně jsem si uvědomil hodnotu Asistentů Vznešených Synů, když jsem učinil požadavek na představitele jejich řádu na Uverse, aby dočasně přidělil tyto tajemníky do mé komise. První z našich idejí byla představena Asistentem Vznešeného Syna, který byl na Uverse a který byl okamžitě přidělen do naší skupiny. Náš druhý problém byl ztělesněn v Asistentovi Vznešeného Syna, sloužícího ve třetím supervesmíru. Tento zdroj nám poskytl velkou pomoc prostřednictvím třídící centrály středního vesmíru pro koordinaci a šíření nezbytných znalostí, ale nic se nevyrovná pomoci, kterou poskytla skutečná přítomnost osobnosti, která je konceptem trinitarizovaným tvorem v nejvyšším smyslu a trinitarizovaným Božstvem ve smyslu

konečnosti. Pokud se jedná o náš třetí problém, záznamy v Ráji ukázaly, že taková idea nikdy nebyla tvorem trinitarizována.

22:10.5 (254.2) Asistenti Vznešených Synů jsou unikátní a originální zosobnění neobyčejných konceptů a úžasných ideálů. A jako takoví, oni jsou schopni čas od času vnést do našich diskusí nepopsatelné osvětlení. Představte si, co pro mně taková pomoc znamená, když plním úkol na odlehlém místě daleko ve vesmírech prostoru a mám to štěstí, že je mně přidělen Asistent Vznešeného Syna, který naplňuje božský koncept, týkající se toho problému, který jsem byl poslán odhalit a vyřešit; a takovou zkušenost jsem měl opakovaně. Jediná potíž s tímto plánem je, že žádný supervesmír nemůže mít kompletní verzi těchto trinitarizovaných idejí; my obdržíme pouze jednu sedminu z těchto bytostí; tudíž, jenom v jednom případě ze sedmi se můžeme těšit z osobního spojení s těmito bytostmi, dokonce i tehdy, když záznamy ukazují, že konkrétní idea nebyla trinitarizována.

22:10.6 (254.3) Nám by velmi pomohlo, kdybychom měli na Uverse mnohem více těchto bytostí. Kvůli jejich významu pro administrativy supervesmírů, my podněcujeme všemi různými způsoby poutníky prostoru a také obyvatele Ráje, aby se pokusili o trinitarizaci, poté, když přispěli jeden druhému těmi empirickými realitami, které jsou podstatné pro uskutečnění takových tvořivých činů.

22:10.7 (254.4) V současné době máme v našem supervesmíru jeden a čtvrt milionu Asistentů Vznešených Synů, kteří slouží na velkých i malých sektorech a rovněž působí na Uverse. Oni nás často doprovázejí při plnění našich úkolů pro vzdálené vesmíry. Asistenti Vznešených Synů nejsou trvale přiděleni

žádnému Synovi, ani žádné komisi. Oni jsou v neustálém oběhu, slouží vždy tam, kde idea nebo ideál, kterým oni jsou, může nejlépe podpořit věčný záměr Rajské Trojice, jejichž syny se stali.

22:10.8 (254.5) Oni jsou dojemně laskaví, mimořádně loajální, výjimečně inteligentní, svrchovaně moudří—pokud se jedná o jedinou ideu—a neskonale skromní. I když jsou schopni vám předat bohatou vesmírnou znalost ve vztahu k jedné jejich ideji nebo ideálu, je dojemné je vidět jak touží po vědění a shánějí informace o spoustě dalších témat, dokonce i od vzestupných smrtelníků.

22:10.9 (254.6) A tímto končí povídání o původu, podstatě a činnosti některých z těch bytostí, které se nazývají Trinitarizovaní Boží Synové a především o těch, které prošly božským objetím Rajské Trojice a byly potom přiděleny do služby v supervesmírech, aby tam moudře a s pochopením spolupracovaly se správci Věčně Moudrých při jejich neúnavném úsilí usnadnit vzestupným smrtelníkům času jejich cestu do středu, k přirozenému cíli v Havoně a konečnému cíli—Ráji.

22:10.10 (255.1) [Vyprávěno Mocným Poslem, členem sboru osvícenců Orvontonu.]

Kapitola 23

Osamělí Poslové

23:0.1 (256.1) Osamělí Poslové jsou osobní a univerzální sbor Společného Tvořitele; oni jsou první a starší řád Vyšších Osobností Nekonečného Ducha. Oni představují počáteční

tvořivý akt samotného Nekonečného Ducha, kterým dal život osamělým duchovním osobnostem. Ani Otec, ani Syn se přímo nezúčastnili tohoto úžasného oduševnění.

23:0.2 (256.2) Tito duchovní poslové byli zosobněni v jednom tvořivém aktu a jejich počet je stálý. Ačkoliv jedna z těchto pozoruhodných bytostí je se mnou při plnění tohoto poslání, já nevím kolik takových osobností existuje ve vesmíru vesmírů. Já jenom vím to, co čas od času ukazují seznamy a záznamy o těchto bytostech, které prozatím působí v rámci našeho supervesmíru. V posledním hlášení na Uverse jsem viděl, že v rozmezí hranic Orvontonu je aktivních téměř 7 690 bilionů Osamělých Poslů; a domnívám se, že toto číslo je podstatně nižší, než jedna sedmina z jejich celkového počtu.

1. Podstata a původ Osamělých Poslů

23:1.1 (256.3) Okamžitě po stvoření Sedmi Duchovních Okruhů Havony dal Nekonečný Duch život obrovskému sboru Osamělých Poslů. Kromě okruhů Ráje a Havony se nevyskytuje žádná část vesmírného tvoření, která by existovala před vznikem Osamělých Poslů; oni působí v celém velkém vesmíru téměř od pramene věčnosti. Oni jsou základním prvkem božské metody sebeodhalení Nekonečného Ducha vzdáleným tvořením času a prostoru a jsou nezbytní pro osobní kontakt s těmito tvořeními.

23:1.2 (256.4) Přestože tito poslové existují téměř po celou věčnost, každý z nich si uvědomuje vznik své osobnosti. Oni si uvědomují čas, jsou prvním tvořením Nekonečného Ducha se schopností vnímat čas. Jsou první tvorové Nekonečného Ducha zosobněni v čase a oduševnění v prostoru.

23:1.3 (256.5) Tito osamělí duchové vznikli při rozbřesku času jako zkušené a dokonalé duchovní bytosti. Jsou si všichni rovni a nemají kategorie, nebo podskupiny, založené na osobních odlišnostech. Jejich zařazení je určeno výhradně podle druhu práce, která je jim čas od času přidělena.

23:1.4 (256.6) Smrtelníci začínají jako skoro materiální bytosti na světech prostoru a stoupají směrem do středu k Velkým Centřům; tito osamělí duchové začínají ve středu všech věcí a touží po úkolech ve vzdálených tvořeních, dokonce na jednotlivých světech v nejvzdálenějších lokálních vesmírech a ještě i za jejich hranicemi.

23:1.5 (256.7) I když se jmenují Osamělí Poslové, oni nejsou osamocení duchové, přestože opravdu rádi pracují sami. Oni jsou jediné bytosti v celém tvoření, které jsou schopny pracovat osaměle a mají ze své samotářské existence radost, ačkoli mají stejnou radost, když spolupracují s těmi několika málo řady vesmírné inteligence, se kterými mohou navázat blízký vztah.

23:1.6 (257.1) Osamělí Poslové nejsou ve své službě izolováni; jsou v neustálém spojení s celým bohatstvím intelektuálního bytí všech tvoření, protože mají schopnost „naslouchat“ všemu vysílání v oblastech svého pobytu. Mohou také komunikovat se členy svých bezprostředních sborů, těch bytostí, které vykonávají stejný druh práce ve stejném supervesmíru. Mohli by navázat spojení s ostatními členy svého řádu, ale dostali pokyn od rady Sedmi Hlavních Duchů, aby to nedělali a oni jsou loajální skupina; oni neporušují pokyny, nebo nezanedbávají své povinnosti. Neexistuje žádný záznam o tom, že by někdy Osamělý Posel upadl do nejasnosti.

23:1.7 (257.2) Stejně jako Vesmírní Upravovatelé Energie, Osamělí Poslové patří mezi několik málo typů bytostí, působících ve všech oblastech, které nepodléhají zadržení nebo zajištění tribunály času a prostoru. Oni nemohou být nikým předvoláni, kromě Sedmi Hlavních Duchů, ale ve všech análech hlavního vesmíru není jediný záznam o tom, že by někdy byla svolána Rajská rada, aby posoudila případ Osamělého Posla.

23:1.8 (257.3) Tito poslové ojedinělých úkolů jsou spolehlivá, samostatná, všestranná, dokonale duchovní a všeobecně soucitná skupina vytvořených bytostí, mající původ ve Třetím Zdroji a Středu; oni působí se souhlasem Nekonečného Ducha, sídlícího na středním Ostrově a zosobněného na řídicích sférách lokálních vesmírů. Oni nepřetržitě využívají přímý okruh, vyzařující z Nekonečného Ducha, dokonce i tehdy, když působí v lokálních tvořeních pod přímým vlivem Materských Duchů lokálních vesmírů.

23:1.9 (257.4) Existuje technický důvod, proč tito Osamělí Poslové musí cestovat a pracovat osaměle. Když jsou na jednom místě, mohou na krátkou dobu spolupracovat ve skupině, ale když zůstávají pohromadě, jsou úplně odpojeni od svého podporujícího a řídicího Rajského okruhu; jsou zcela izolováni. Když se přepravují, nebo když plní úkoly v okruzích prostoru a proudech času, nebo když jsou dva nebo více členů z tohoto řádu v těsné blízkosti, oba nebo všichni jsou odpojeni od spojení s vyššími oběžnými silami. Vy byste mohli použít výraz „byli zkratováni.“ Proto mají v sobě vrozenou schopnost—automatické poplašné zařízení, výstražný signál—který funguje neomylně a oznamuje jim blížící se střetnutí a spolehlivě je udržuje od sebe, aby se nenarušilo jejich správné

a účinné fungování. Oni všichni mají vrozené a automatické schopnosti, které zjistí a označí blízkost jak Inspirovaných Duchů Trojice, tak i Ladičů Myšlení.

23:1.10 (257.5) Tito poslové nemají schopnost rozšíření osobnosti a ani se nemohou rozmnožovat, ale ve vesmíru neexistuje prakticky žádná činnost, kterou nemohou vykonávat a pro kterou nemohou přispět něčím podstatným a prospěšným. Zejména je důležitá jejich schopnost velkých časových úspor pro ty, kteří se zabývají řízením vesmírných záležitostí; a oni pomáhají nám všem, od nejnižších po nejvyšší.

2. Funkce Osamělých Poslů

23:2.1 (257.6) Osamělí Poslové nejsou přiděleni natrvalo žádnému jednotlivci ani skupině nebeských osobností. Vykonávají svoji službu vždy úkolem a během takové služby pracují pod přímým dohledem těch, kteří řídí oblasti, ve kterých jsou Osamělí Poslové přiděleni. Oni nemají ani organizaci, ani správní systém; oni jsou Osamělými Posly.

23:2.2 (258.1) Nekonečný Duch přiděluje Osamělým Poslům sedm následujících druhů služeb:

23:2.3 (258.2) 1. Poslové Rajské Trojice.

23:2.4 (258.3) 2. Poslové okruhů Havony.

23:2.5 (258.4) 3. Poslové supervesmírů.

23:2.6 (258.5) 4. Poslové lokálních vesmírů.

23:2.7 (258.6) 5. Svobodní badatelé.

23:2.8 (258.7) 6. Velvyslanci a kurýři pro speciální úkoly.

23:2.9 (258.8) 7. Odhalovatelé Pravdy.

23:2.10 (258.9) Tito duchovní poslové jsou v každém smyslu zaměnitelní pro každý druh služby; takové změny se dějí neustále. Neexistují oddělené kategorie Osamělých Poslů; jsou si duchovně podobní a ve všech ohledech jsou si rovni. I když se všeobecně označují číslem, Nekonečný Duch je zná podle osobních jmen. My ostatní je známe podle jména nebo čísla, určující jejich současný úkol.

23:2.11 (258.10) 1. Poslové Rajské Trojice. Není mně dovoleno odhalit velkou část z činnosti, kterou vykonává skupina poslů, přidělených k Rajské Trojici. Jsou spolehlivými a důvěrnými služebníky Božstev a kdykoli byli pověřeni speciálními úkoly, které obsahovaly skryté plány a budoucí záměry Bohů, není o nich známo, že by někdy prozradili tajemství nebo zradili důvěru vloženou na jejich řád. Toto všechno zde není řečeno proto, aby se chválila jejich dokonalost, ale proto, aby bylo ukázáno, že Bohové mohou a také tvoří dokonalé bytosti.

23:2.12 (258.11) Zmatek a potíže, vládnoucí na Urantii, neznamenaají, že Rajští Vládcové nemají zájem, nebo nejsou schopni řídit záležitosti jinak. Tvořitelé mají veškerou schopnost pro to, aby udělali z Urantie opravdový ráj, ale takový Eden by nepřispěl k rozvoji takových silných, ušlechtilých a zkušených charakterů, které Bohové nepochybně vykovávají na vašem světě mezi kovadlinami nezbytnosti a kladivý strádání. Vaše obavy a strasti, vaše starosti a zklamání jsou stejně velkou měrou součástí božského plánu na vaší sféře, jako je vytríbená

dokonalost a nekonečné přizpůsobování všech věcí svému nejvyššímu účelu na světech středního a dokonalého vesmíru.

23:2.13 (258.12) 2. Poslové okruhů Havony. V průběhu celé vaší vzestupné dráhy budete schopni, zpočátku neurčitě, ale postupně stále víc, rozpoznávat přítomnost Osamělých Poslů, ale až po příchodu do Havony je budete schopni rozpoznat zřetelně. Prvními posly, se kterými si budete hledět tváří v tvář, budou poslové okruhů Havony.

23:2.14 (258.13) Osamělí Poslové mají s rodáky světů Havony mimořádné vztahy. Tito poslové, kteří jsou tak funkčně postiženi, když se sdružují jeden s druhým, mohou a mají úzký kontakt s rodáky Havony. Ale je zcela nemožné sdělit lidským myslím to nejvyšší uspokojení, vyplývající ze spojení myslí těchto božsky dokonalých bytostí s duchem takových téměř transcendentních osobností.

23:2.15 (259.1) 3. Poslové supervesmírů. Věčně Moudří, ty osobnosti původu v Trojici, které řídí osudy sedmisupervesmírů, ty trojice božské síly a vůdčí moudrosti, jsou bohatě zásobeni Osamělými Posly. Pouze prostřednictvím tohoto řádu poslů mohou trojjediní vládcové jednoho supervesmíru přímo a osobně komunikovat s vládci jiného. Osamělí Poslové jsou jediným využitelným typem duchovní inteligence—kromě, možná, Inspirovaných Duchů Trojice—kteří mohou být poslání z řídicího centra jednoho supervesmíru přímo do řídicího centra jiného. Všechny ostatní osobnosti musí vykonat takové cesty přes Havonu a exekutivní světy Hlavních Duchů.

23:2.16 (259.2) Existují některé druhy informací, které nemohou být získány ani Gravitačními Posly, ani reflexí nebo vysíláním. A

když Věčně Moudří vědí určitě o takové situaci, musí poslat Osamělého Posla ke zdroji informace. Dávno předtím, než byl na Urantii přítomen život, posel, který mně je nyní přidělen, byl pověřen posláním mimo Uversu, ve středním vesmíru a chyběl na listině přítomných Orvontonu téměř milion let, ale s požadovanou informací se vrátil ve stanoveném čase.

23:2.17 (259.3) Služba Osamělých Poslů nezná v rámci supervesmírů hranic; oni mohou působit jako vykonavatelé vysokých tribunálů, nebo jako shromažďovatelé informací ve prospěch dané oblasti. Ze všech nadtovoření oni nejraději slouží v Orvontonu, protože tady je to nejvíce zapotřebí a je tady mnoho příležitostí pro hrdinské činy. My všichni nejraději působíme v oblastech, které potřebují největší pomoc, protože je tam nejvíce práce.

23:2.18 (259.4) 4. Poslové lokálních vesmírů. Ničím neohraničené je působení Osamělých Poslů ve službách lo-kálního vesmíru. Oni jsou spolehlivými odhalovateli podnětů a záměrů Matěského Ducha lokálního vesmíru, i když podléhají pravomoci vládnoucího Syna-Vládce. A to platí pro všechny posly, působící v lokálním vesmíru, ať již jsou na cestě ven z řídicího centra vesmíru, nebo působí přechodně ve spojení s Otcí Souhvězdí, Vládci Soustav nebo Planetárními Princí. Předtím, než byla veškerá moc svěřena do rukou Syna Tvořitele v době jeho povýšení do funkce svrchovaného vládce svého vesmíru, tito poslové lokálních vesmírů působí pod obecným vedením Věčně Moudrých a jsou bezprostředně podřízeni jejím místním zástupcům, Věčně Jednotným.

23:2.19 (259.5) 5. Svobodní badatelé. Když je počet Osamělých Poslů v záložním sboru naplněn, jeden ze SedmiNejvyšších

Upravovatelů Energie vyhlásí nábor na dobrovolný průzkum.; a nikdy není o dobrovolníky nouze, protože se těší na poslání jako volní a nespoutaní badatelé, kteří prožijí vzrušující situace při zkoumání tvořících se zárodků nových světů a vesmírů.

23:2.20 (259.6) Oni se vydávají na daleké cesty, aby zkoumali informace dodané pozorovateli daných oblastí prostoru. Rajská Božstva nepochybně vědí o existenci těchto neobjevených energetických systémů prostoru, ale oni takové informace nikdy nesdělují. Kdyby Osamělí Poslové neprobádali a nezmapovali tato nově se tvořící energetická centra, takové úkazy by zůstaly dlouho nepovšimnuty a to dokonce i informačními službami sousedních oblastí. Osamělí Poslové, jako kategorie, jsou vysoce citliví na gravitační sílu; proto mohou někdy zjistit pravděpodobnou přítomnost tmavých planet, právě těch světů, které jsou nejlépe přizpůsobeny pro experimenty se životem.

23:2.21 (260.1) Tito svobodní poslové-badatelé střeží hlavní vesmír. Jsou neustále na průzkumných expedicích v neprozkoumaných oblastech celého vnějšího prostoru. Většinu informací, které máme o dění v oblastech vnějšího prostoru, dlužíme průzkumům Osamělých Poslů, protože oni často pracují a bádají společně s nebeskými astronomy.

23:2.22 (260.2) 6. Velvyslanci a kurýři pro speciální úkoly. Lokální vesmíry situované v jednom supervesmíru siobvykle vyměňují velvyslance, kteří jsou vybráni z jejich rodilých řádů synovstva. Ale, aby se zabránilo prodlevám, Osamělí Poslové jsou často vyzváni, aby odešli jako velvyslanci z jednoho lokálního tvoření do druhého a zastupovali a odhalovali danou oblast druhé oblasti. Na příklad: když je objevena nově

obydlená oblast, může se stát, že je tak daleko v prostoru, takže by trvalo velmi dlouhou dobu, než by oserafovaný velvyslanec dosáhl tohoto velmi vzdáleného vesmíru. Oserafovaná bytost není schopna cestovat vyšší rychlostí než 899 370 urantijských kilometrů za vteřinu vašeho času. Masivní hvězdy, nepříznivé proudy, objížděky a také přitažlivé síly, to vše bude takovou rychlost zpomalovat, takže průměrná rychlost na dlouhé cestě bude asi 885 000 kilometrů za vteřinu.

23:2.23 (260.3) Když se ukáže, že rodilý velvyslanec bude potřebovat stovky let, aby se dostal do velmi vzdáleného lokálního vesmíru, často je požádán Osamělý Posel, aby se tam ihned vydal a působil tam jako prozatímní velvyslanec. Osamělí Poslové jsou schopni odcestovat okamžitě, ale ne nezávisle na čase a prostoru, tak jak jsou toho schopni Gravitační Poslové, i když mají k tomu blízko. Za jiných okolností oni rovněž slouží jako kurýři pro speciální úkoly.

23:2.24 (260.4) 7. Odhalovatelé pravdy. Pověření, spojené s odhalením pravdy, považují Osamělí Poslové za projev nejvyšší důvěry jejich řádu. Znovu a znovu vykonávají svoje úkoly, od supervesmírů k jednotlivým planetám prostoru. Často jsou přiděleni ke komisím, které jsou posílány odhalit pravdu světům a soustavám.

3. Služba Osamělých Poslů v čase a prostoru

23:3.1 (260.5) Osamělí Poslové jsou nejvyšším typem dokonalých a spolehlivých osobností, použitelných ve všech oblastech pro rychlý přenos důležitých a spěšných zpráv v případech, kdy je bezúčelné použít vysílací službu nebo mechanismus reflexe. Vykonávají nekonečný počet různých úkolů při pomáhání

duchovním a materiálním bytostem světů, především tam, kde hraje roli faktor času. Ze všech řádů, určených pro službu v oblastech supervesmírů, jsou oni nejvyššími a nejvšestrannějšími zosobněnými bytostmi, které mají blízko k překonání času a prostoru.

23:3.2 (260.6) Ve vesmíru je dostatek duchovních bytostí, které využívají gravitaci za účelem přepravy; mohou odcestovat kamkoliv a kdykoliv—okamžitě—ale nejsou to osoby. Někteří jiní gravitační cestovatelé jsou osobité bytosti, jako Gravitační Poslové a Transcendentální Zaznamenatele, ale ti nejsou k dispozici správcům supervesmírů a lokálních vesmírů. Světy se hemží anděly, lidmi a jinými vysoce osobitými bytostmi, ale jsou handicapováni časem a prostorem. Maximální rychlost většiny neosarafovaných bytostí je 299 790 kilometrů vašeho světa za vteřinu vašeho času; midbytosti a některé ostatní mohou tuto rychlost zdvojnásobit a také to dělají—599 580 kilometrů za vteřinu—zatímco serafové a jiní mohou cestovat prostorem trojnásobnou rychlostí, kolem 899 370 kilometrů za vteřinu. Nicméně, kromě Osamělých Poslů, neexistují žádné přepravující nebo kurýrní osobnosti, které fungují mezi instantními rychlostmi překonavatelů gravitace a poměrně pomalými rychlostmi serafů.

23:3.3 (261.1) Z tohoto důvodu jsou Osamělí Poslové zpravidla používáni pro předávání zpráv a služby v těch situacích, ve kterých je nutná přítomnost osobnosti, aby dané posláni bylo splněno a kdy je nutné zabránit ztrátě času, který by nastal při posláni jiného běžně dostupného typu osobního posla. Oni jsou jednoznačně jediné zosobněné bytosti, které se dokážou synchronizovat s kombinovanými univerzálními proudy

velkého vesmíru. Jejich rychlost při překonávání prostoru se mění v závislosti na vliv velkého množství různých překážek, ale je zaznamenáno, že na cestě splnit tento úkol, můj přidružený posel cestoval rychlostí 1 354 458 739 000 vašich kilometrů za vteřinu vašeho času.

23:3.4 (261.2) Je to za hranicemi mých schopností vysvětlit materiálnímu typu mysli, jak duch může být opravdová osoba a současně se pohybovat prostorem takovými nesmírně vysokými rychlostmi. Ale tito Osamělí Poslové skutečně cestují na Urantii a nazpět těmito nepředstavitelnými rychlostmi; rozhodně by celá organizace vesmírného řízení byla do značné míry ochuzena o svůj osobní element, kdyby tomu tak nebylo.

23:3.5 (261.3) Osamělí Poslové jsou schopni působit jako nouzové linky komunikace po celých vzdálených regionech prostoru, oblastí, které nejsou napojeny na zřízené okruhy velkého vesmíru. Ukazuje se, že v takových případech může jeden posel předat zprávu, nebo poslat impuls prostorem svému druhému poslovi, do vzdálenosti asi sto světelných let, což je míra, kterou používají astronomové na Urantii pro odhadnutí vesmírných vzdáleností.

23:3.6 (261.4) Z nesčetného množství bytostí, které s námi spolupracují při řízení záležitostí supervesmíru, nejsou žádné tak důležité pro praktickou pomoc a pro ušetření času. Ve vesmírech prostoru my musíme počítat s časovým handicapem; proto je velmi důležitá práce Osamělých Poslů, kteří prostřednictvím svých osobních komunikačních předností jsou jaksí nezávislí na prostoru a pomocí svých nesmírně vysokých přepravních rychlostí jsou téměř nezávislí na čase.

23:3.7 (261.5) Jsem v rozpacích, když mám vysvětlit smrtelníkům na Urantii, že Osamělí Poslové nemají tvar a přesto jsou skutečnými a vyhraněnými osobnostmi. Ačkoli nemají tvar, se kterým by se přirozeně spojovala osobnost, vyznačují se duchovní přítomností, která je rozeznatelná vyššími typy duchovních bytostí. Osamělí Poslové jsou jedinou kategorií bytostí, které patrně vlastní téměř všechny přednosti beztvarového ducha společně se všemi přednostmi plnohodnotné osobnosti. Oni jsou opravdové osoby, nicméně jsou obdařeni téměř všemi vlastnostmi, které projevuje neosobní duch.

23:3.8 (261.6) V sedmi supervesmírech je běžné—ale ne vždy—že všechno, co má tendenci zvýšit možnost osvobození jakéhokoliv tvora od handicapů času a prostoru, úměrně snižuje přednosti osobnosti. Osamělí Poslové jsou výjimkou v tomto obecném zákoně. Ve všech svých aktivitách jsou neomezeni při využívání všech nekonečných prostředků duchovního projevu, božské služby, osobní péče a kosmické komunikace. Kdybyste se mohli podívat na tyto mimořádné bytosti ve světle mých zkušeností z řízení vesmíru, pochopili byste, jak by bylo obtížné koordinovat supervesmírné záležitosti bez jejich všestranné spolupráce.

23:3.9 (262.1) Bez ohledu na to, jak hodně se vesmír může rozšířit, noví Osamělí Poslové nebudou již pravděpodobně nikdy vytvořeni. Tak, jak se vesmír zvětšuje, narůstající administrativní práce musí být více vykonávána jinými typy duchovních pečovatелů a těmi bytostmi, které mají původ v těchto nových tvořeních, takovými, jako jsou tvorové Vládnoucích Synů a Mateřských Duchů lokálních vesmírů.

4. Speciální služba Osamělých Poslů

23:4.1 (262.2) Osamělí Poslové jsou pravděpodobně koordinátory osobnosti pro všechny typy duchovních bytostí. Jejich služba pomáhá rozvíjet podobné vlastnosti ve všech osobnostech rozsáhlého duchovního světa. Oni přispívají značnou měrou k rozvoji vědomí kolektivní identity ve všech duchovních bytostech. Každému typu duchovních bytostí slouží speciální skupiny Osamělých Poslů, které upevňují schopnost takových bytostí rozumět všem ostatním typům a řádům a přátelit se s nimi ať jsou jakkoliv odlišní.

23:4.2 (262.3) Osamělí Poslové prokazují takovou úžasnou schopnost koordinovat všechny typy a řády konečných osobností—dokonce navazují kontakt s absonitním režimem nadkontrolorů hlavního vesmíru—že někteří z nás předpokládají, že vytvoření těchto poslů Nekonečným Duchem nějakým způsobem souvisí s poskytnutím Společného Činitele Mysli Nejvyššího-Konečného.

23:4.3 (262.4) Když konečný a obyvatel Ráje spolupracují při trinitarizování „dítěte času a věčnosti“—akt, zahrnující neodhalené potenciály mysli Nejvyššího-Konečného—a když je potom taková nezařazená osobnost vyslána do Vicegeringtonu, Osamělý Posel (předpokládaný osobitý důsledek poskytnutí božské mysli) je vždy přidělen jako strážce-společník takovému, tvorem trinitarizovanému, synovi. Tento posel doprovází nového syna osudu do světa jeho poslání a již nikdy Vicegerington neopustí. Když je takto připojen k osudu dítěte času a věčnosti, Osamělý Posel je navždy převeden pod výhradní dohled Architektů Hlavního Vesmíru. Jaká může být budoucnost takového nevšedního spojení, to my

nevíme. Již věky se tyto páry unikátních osobností shromažďují na Vicegeringtonu, ale ani jediný pár odtud doposud neodešel.

23:4.4 (262.5) Počet Osamělých Poslů je stálý, ale trinitarizace synů osudu nemá patrně hranic. Vzhledem k tomu, že každý trinitarizovaný syn osudu má k sobě přiděleného Osamělého Posla, nám se zdá, že někdy ve vzdálené budoucnosti bude zásoba poslů vyčerpána. Kdo bude vykonávat jejich práci ve velkém vesmíru? Bude jejich služba převzata nějakým novým objevem Inspirovaných Duchů Trojice? Bude velký vesmír, někdy ve vzdálené době, řízen ve velké míře bytostmi původem v trojici, zatímco tvorové jediného a dvojitého původu přejdou do oblastí vnějšího prostoru? Jestliže se poslové vrátí do své bývalé služby, budou je tyto synové osudu doprovázet? Skončí trinitarizace mezi konečnými a obyvateli systému Ráj-Havona, když zásoba Osamělých Poslů bude využita pro jejich činnost jako strážců-společníků těchto synů osudu? Budou všichni naši výkonní Osamělí Poslové soustředěni na Vicegeringtonu? Budou tyto mimořádné duchovní osobnosti věčně spojeny s těmito trinitarizovanými syny neodhaleného osudu? Jaký význam bychom měli přikládat skutečnosti, že tyto dvojice, shromažďující se na Vicegeringtonu, jsou pod výlučným vedením mocných tajemných bytostí, Architektů Hlavního Vesmíru? My si klademe všechny tyto otázky a mnoho podobných dalších a obracíme se s nimi na další početné řady nebeských bytostí, ale neznáme odpovědi.

23:4.5 (263.1) Toto dění, společně s mnoha podobnými procesy při řízení vesmíru, bezpochybně naznačuje, že personál velkého vesmíru, dokonce i ten v Havoně a v Ráji, prodělává výraznou

a určitou reorganizaci při koordinování kolosálních energetických evolucí a vztahu k nim, které nyní probíhají ve všech oblastech vnějšího prostoru.

23:4.6 (263.2) My se přikláníme k přesvědčení, že věčná budoucnost bude svědkem úkazů vesmírné evoluce, které daleko překonají všechno to, co zažila minulá věčnost. A my očekáváme tyto gigantické aktivity tak, jak byste měli i vy, s nadšenou radostí a se stále zvyšujícím se očekáváním.

23:4.7 (263.3) [Představeno Božským Poradcem Uversy.]

Kapitola 24

Vyšší Osobnosti Nekonečného Ducha

24:0.1 (264.1) Na Uverse rozdělujeme všechny osobnosti a entity Společného Činitele do tří velkých skupin: Vyšší Osobnosti Nekonečného Ducha, armády poslů prostoru a pečující duchové času—duchovní osobnosti, které se zabývají učením a pomocí tvorům vlastní vůle, procházející vzestupným programem a vývojem smrtelníků.

24:0.2 (264.2) Ty Vyšší Osobnosti Nekonečného Ducha, které jsou zmíněny v tomto vyprávění, působí v celém velkém vesmíru v sedmi podskupinách:

24:0.3 (264.3) 1. Osamělí Poslové.

24:0.4 (264.4) 2. Kontroloři Vesmírných Okruhů.

24:0.5 (264.5) 3. Sčítací Komisaři.

24:0.6 (264.6) 4. Osobní Pomocníci Nekonečného Ducha.

24:0.7 (264.7) **5. Přidružení Inspektoři.**

24:0.8 (264.8) **6. Přidělení Strážci.**

24:0.9 (264.9) **7. Průvodci Absolventů.**

24:0.10 (264.10) Osamělí Poslové, Kontroloři Okruhů, Sčítací Komisaři a Osobní Pomocníci se vyznačují obrovskou antigravitační schopností. O Osamělých Poslech je obecně známo, že nemají vlastní řídicí centrum; oni procházejí vesmír vesmírů sem a tam. Kontroloři Vesmírných Okruhů a Sčítací Komisaři mají svá řídicí centra v hlavním řídicích centrech supervesmírů. Osobní Pomocníci Nekonečného Ducha mají své stanoviště na středním Ostrově Světla. Přidružení Inspektoři a Přidělení Strážci jsou umístěni v příslušných hlavních centrech lokálních vesmírů a v hlavních centrech jednotlivých soustav daného lokálního vesmíru. Průvodci Absolventů sídlí trvale ve vesmíru Havona a působí na každém z miliardy její světů, ale nejsou funkčně zapojeni do řízení evolučních oblastí.

24:0.11 (264.11) Ze sedmi kategorií, které tvoří tuto skupinu, pouze Osamělí Poslové, a možná Osobní Pomocníci, se pohybují po celém vesmíru vesmírů. Na Osamělé Posly se narazí všude směrem ven od Ráje: přes okruhy Havony směrem do řídicích center supervesmírů a pak dál, přes sektory a lokální vesmíry a jejich systémy, až dokonce i na obydlené světy. I když Osamělí Poslové patří mezi Vyšší Osobnosti Nejvyššího Ducha, jejich původ, podstata a činnost byly popsány v předchozí kapitole.

1. Kontroloři vesmírných okruhů

24:1.1 (265.1) Může to připadat, že nesmírně rozsáhlé energetické proudy prostoru a okruhy duchovní energie fungují automaticky; může to vypadat, že pracují bez překážek a zábran, ale není tomu tak. Všechny tyto gigantické energetické systémy jsou pod kontrolou; podléhají inteligentnímu dohledu. Kontroloři Vesmírných Okruhů se nezabývají jenom oblastmi s čistě fyzickou nebo materiální energií—doména Vesmírných Upravovatelů Energie—ale také okruhy relativní duchovní energie a těmi modifikovanými okruhy, které jsou nezbytné pro existenci jak vysoce vyvinutých duchovních bytostí, tak i morontálních nebo přechodných typů inteligentních tvorů. Kontroloři nevytvářejí okruhy energie a nadpodstatu božskosti, ale obecně se zabývají všemi vyššími duchovními okruhy času a věčnosti a všemi relativními duchovními okruhy, týkající se řízení dílčích částí velkého vesmíru. Oni řídí a kontrolují všechny takové okruhy duchovní energie za hranicemi Ráje.

24:1.2 (265.2) Kontroloři Vesmírných Okruhů jsou výlučným výtvozem Nekonečného Ducha a působí výhradně jako zástupci Společného Činitele. Jsou zosobněni pro službu ve čtyřech následujících řádech:

24:1.3 (265.3) 1. Nevyšší kontroloři okruhů.

24:1.4 (265.4) 2. Přidružení kontroloři okruhů.

24:1.5 (265.5) 3. Sekundární kontroloři okruhů.

24:1.6 (265.6) 4. Terciární kontroloři okruhů.

24:1.7 (265.7) Počet nejvyšších kontrolorů Havony a přidružených kontrolorů sedmi supervesmířů je završen; žádný z těchto řádů

se již nevytváří. Nejvyšších kontrolorů je sedm a jsou umístěni na řídicích světech sedmi okruhů Havony. Okruhy sedmi supervesmírů má na starost úchvatná skupina sedmi přidružených kontrolorů, kteří mají své řídicí centrum na sedmi Rajských sférách Nekonečného Ducha, světech Sedmi Nejvyšších Jednatelů. Odtud řídí a kontrolují okruh supervesmírných prostorů.

24:1.8 (265.8) Na těchto Rajských sférách Ducha sedm přidružených kontrolorů okruhů a první řád Nejvyšších Center Energie, pod vedením Nejvyšších Jednatelů, vykonávají společně činnost, z níž vyplývá sub-Rajská koordinace všech materiálních a duchovních okruhů, směřující ven do sedmi supervesmírů.

24:1.9 (265.9) Na světech řídicích center každého supervesmíru jsou umístěni sekundární kontroloři pro lokální vesmíry času a prostoru. Velké a malé sektory jsou dílčími administrativními sekcemi nadvlád supervesmírů, ale jich se netýkají záležitosti kontroly ducha-energie. Já nevím, kolik je sekundárních kontrolorů okruhů ve velkém vesmíru, ale na Uverse je 84 691 těchto bytostí. Sekundární kontroloři jsou vytvářeni neustále; čas od času se objeví na světech Nejvyšších Jednatelů ve skupinách po sedmdesáti. My je obdržíme na požádání, když připravujeme založení samostatných okruhů duchovní energie a spojovací fyzické energie pro nově se vyvíjející vesmíry, které jsou v naší pravomoci.

24:1.10 (265.10) Terciární kontroloři okruhů působí v hlavním řídicím centru každého lokálního vesmíru. Tento řád, stejně jako sekundární kontroloři, se vytváří stále a to ve skupinách po sedmi stech. Jsou přidělováni lokálním vesmírům Věčně Moudrými.

24:1.11 (266.1) Kontroloři okruhů jsou vytvářeni pro plnění specifických úkolů a navždy slouží ve skupinách svého původního poslání. Ve službě se nestřídají a proto dlouhodobě zkoumají problémy, nacházející se v oblastech jejich původního nasazení. Na příklad: terciární kontrolor číslo 572 842 působí na Salvingtonu již od vzniku první koncepce vašeho lokálního vesmíru a je členem osobního štábu Michaela Nebadonského.

24:1.12 (266.2) Jestli působí v lokálních vesmírech, nebo ve vesmírech vyšší úrovně, kontroloři okruhů dávají pokyny všem zainteresovaným bytostem ohledně používání správných okruhů pro přenos všech duchovních poselství a pro přepravu všech osobností. Při své práci dohlížení na okruhy, tyto výkonné bytosti využívají všechny orgány, síly a osobnosti vesmíru vesmírů. Používají neodhalené „vysoké duchovní bytosti kontroly okruhů“ a dovedně jim pomáhá početný štáb, složený z osobností Nekonečného Ducha. Jsou to oni, kteří by izolovali evoluční svět, kdyby jeho Planetární Princ se vzbouřil proti Vesmírnému Otci a jeho zástupci, Synovi. Oni jsou schopni odpojit kterýkoliv svět od některých vesmírných okruhů vyššího duchovního řádu, ale nemohou anulovat materiální okruhy upravovatelů energie.

24:1.13 (266.3) Vztah Kontrolorů Vesmírných Okruhů k duchovním okruhům je podobný vztahu, který mají Vesmírní Upravovatelé Energie k materiálním okruhům. Oba tyto řády se doplňují a společně dohlíží na všechny duchovní a všechny materiální okruhy, které jsou kontrolovatelné a manipulovatelné tvory.

24:1.14 (266.4) Stejně tak, jak kontroloři okruhů vykonávají určitý dozor nad těmi okruhy mysli, které jsou spojeny s duchem, tak

upravovatelé energie mají určitou pravomoc nad těmi aspekty mysli, které jsou spojeny s fyzickou energií—mechanickou myslí. Obecně, funkce každého řádu se rozšiřují, když vzájemně spolupracují, ale okruhy čisté mysli nepodléhají dohledu žádného z nich. Tyto dva řády ani svoji činnost nekoordinují; ve všech svých četných činnostech Kontroloři Vesmírných Okruhů podléhají Sedmi Nejvyšším Upravovatelům Energie a jejich podřízeným.

24:1.15 (266.5) Přestože jsou kontroloři okruhů ve svých příslušných řádech naprosto stejní, jsou všichni rozdílní jedinci. Jsou opravdu osobitými bytostmi, ale mají jiný typ osobnosti, která nepochází od Otce a která se nenachází v žádném jiném typu tvora v celé vesmírné existenci.

24:1.16 (266.6) Ačkoliv je rozeznáte a poznáte na vaší cestě dovnitř směrem k Ráji, nebude mít s nimi žádné osobní vztahy. Oni jsou kontroloři okruhů a věnují se výhradně a naplno svojí práci. Oni jednají pouze s těmi osobnostmi, které se zabývají okruhy, podléhající jejich kontrole.

2. Sčítací Komisaři

24:2.1 (266.7) I když kosmická mysl Univerzální Inteligence si je vědoma přítomnosti a místa pobytu všech myslících tvorů, ve vesmíru vesmírů je v činnosti nezávislá metoda, udržující přehled o počtu všech tvorů vlastní vůle.

24:2.2 (266.8) Sčítací Komisaři jsou speciálním a dokončeným tvořením Nekonečného Ducha a jejich celkový počet nám není znám. Jsou vytvořeni se schopností udržovat synchronii s metodou reflexe supervesmírů a současně jsou osobně citliví

na inteligentní vůli a reagují na ni. Ne zcela pochopitelnou metodou, tito komisaři jsou si okamžitě vědomi narození vůle v jakékoliv části velkého vesmíru. Proto jsou schopni nám vždy dát počet, povahu a místa pobytu všech tvorů vlastní vůle v kterékoliv části středního vesmíru a v sedmi supervesmírech. Ale v Ráji oni nepůsobí; tam nejsou potřeba. V Ráji je vědění vrozené; Božstva vědí všechno.

24:2.3 (267.1) Sedm Sčítacích Komisařů působí v Havoně, po jednom na každém z řídicích světů havonských okruhů. Kromě těchto sedmi komisařů a záloh tohoto řádu na Rajských světech Ducha, všichni Sčítací Komisaři působí pod úřední pravomocí Věčně Moudrých.

24:2.4 (267.2) Jeden Sčítací Komisař řídí svoje druhy z řídicího centra každého supervesmíru a takovému hlavnímu komisaři jsou podřízeny tisíce a tisíce komisařů—po jednom v hlavním řídicím centru každého lokálního vesmíru. Všechny osobnosti tohoto řádu jsou si rovny, s výjimkou těch na řídicích světech Havony a sedmi hlavních komisařů v supervesmírech.

24:2.5 (267.3) V sedmém supervesmíru je sto tisíc Sčítacích Komisařů. A tento počet se skládá výhradně z těch komisařů, kteří jsou převoditelní do lokálních vesmírů; nejsou zde započítáni členové osobního štábu Usatii, hlavy všech komisařů v Orvontonu. Usatia, stejně jako ostatní hlavní komisaři supervesmírů, není přímo napojen na metodu zaznamenávání inteligentní vůle. Je pouze naladěn na své podřízené, působící ve vesmírech Orvontonu; takto on funguje jako významná sumární osobnost pro shromažďování jejich hlášení, přicházející z hlavních řídicích center lokálních tvoření.

24:2.6 (267.4) Oficiální zapisovatelé Uversy, čas od času, zaznamenají ve svých záznamech stav supervesmírů tak, jak je zaregistrován v osobnosti Usatii. Takové přehledy o počtu myslících tvorů slouží pouze pro účely supervesmírů; tyto záznamy se nepředávají ani do Havony, ani do Ráje.

24:2.7 (267.5) Sčítací Komisaři se zabývají lidskými bytostmi—tak, jako ostatními tvory vlastní vůle—pouze ve smyslu zaznamenání faktu projevu vůle. Oni se nezabývají zaznamenáváním vašeho života a jeho průběhu; oni v žádném slova smyslu nejsou zaznamenávacími osobnostmi. Sčítací Komisař Nebadonu, veden v Orvontonu pod číslem 81 412, si v tuto danou chvíli osobně uvědomuje a registruje vaši živou přítomnost tady na Urantii; a on potom poskytne záznam, potvrzující vaši smrt ve chvíli, kdy přestanete fungovat jako tvor vlastní vůle.

24:2.8 (267.6) Sčítací Komisaři zaregistrují existenci nového tvora vlastní vůle, když je akt vůle poprvé vykonán; oni zaznamenají smrt tvora vlastní vůle, když proběhne poslední akt vůle. Částečné projevy vůle, pozorovatelné v reakcích některých vyšších živočichů, nepatří do oblasti činnosti Sčítacích Komisařů. Oni neudržují přehled o počtu ničeho jiného, nežli bona fide tvorů vlastní vůle a nereagují na nic jiného, nežli na projev vůle. Jak přesně se taková registrace projevu vůle dělá, to my nevíme.

24:2.9 (267.7) Tyto bytosti vždycky byly a vždycky budou Sčítacími Komisaři. V kterékoliv další sféře vesmírné činnosti by byli poměrně nepoužitelní. Ale svoji funkci vykonávají spolehlivě; nikdy nepochybili, ani nikdy nepodváděli. Přestože mají

úžasné schopnosti a neuvěřitelné přednosti, jsou to osoby; vyznačují se rozpoznatelnou duchovní přítomností a tvarem.

3. Osobní Pomocníci Nekonečného Ducha

24:3.1 (268.1) My nemáme k dispozici žádné věrohodné údaje o době vzniku a způsobu vytvoření Osobních Pomocníků. Jejich počet musí být nesmírně velký, ale na Uverse není znám. Podle umírněných propočtů, založených na našich znalostech o jejich práci, já si troufnu odhadnout, že jejich počet jde do mnoha bilionů. My se držíme názoru, že Nekonečný Duch může vytvářet Osobní Pomocníky, pokud se jedná o jejich počet, bez omezení.

24:3.2 (268.2) Osobní Pomocníci Nekonečného Ducha existují výhradně proto, aby podporovali Rajskou přítomnost Třetí Osoby Božstva. Ačkoliv jsou přiděleni přímo Nekonečnému Duchu a umístěni v Ráji, stále se vydávají do nejvzdálenějších částí tvoření a opět se vracejí. Kdekoliv se okruhy Společného Činitele rozšiřují, mohou se tam objevit Osobní Pomocníci, aby vykonali příkaz Nekonečného Ducha. Oni se pohybují prostorem téměř stejně jako Osamělí Poslové, ale oni nejsou osobami v tom smyslu, jako jsou poslové.

24:3.3 (268.3) Všichni Osobní Pomocníci jsou si rovni a identičtí; nevyznačují rozdílnosti individuality. I když Nekonečný Duch je vidí jako opravdové osobnosti, pro ostatní je obtížné je považovat za skutečné osoby; neprojevují duchovní přítomnost, rozeznatelnou jinými duchovními bytostmi. Bytosti původu v Ráji si vždy uvědomí blízkost těchto Pomocníků; ale my jejich osobitou přítomnost nerozpoznáme. Skutečnost, že nemají rozpoznatelnou formu přítomnosti

nepochybně znamená, že o to více jsou použitelní pro Třetí Osobu Božstva.

24:3.4 (268.4) Ze všech odhalených řádů duchovních bytostí, mající svůj původ v Nekonečném Duchu, Osobní Pomocníci jsou asi jediní, které nepotkáte během vašeho vzestupu dovnitř, k Ráji.

4. PŘIDRUŽENÍ INSPEKTOŘI

24:4.1 (268.5) Sedm Nejvyšších Jednatelů na sedmi Rajských sférách Nekonečného Ducha působí společně jako správní rada supermanažerů pro sedm supervesmírů. Přidružení Inspektoři jsou osobním ztělesněním autority Nejvyšších Jednatelů v lokálních vesmírech času a prostoru. Tito vysocí pozorovatelé záležitostí lokálních tvoření jsou společným potomstvem Nekonečného Ducha a Sedmi Hlavních Duchů Ráje. Sedm set tisíc Inspektorů bylo obdařeno osobností na počátku věčnosti a jejich záložní sbor pobývá v Ráji.

24:4.2 (268.6) Přidružení Inspektoři pracují pod přímým dohledem Sedmi Nejvyšších Jednatelů a jsou jejich osobními a vlivnými zástupci v lokálních vesmírech času a prostoru. Na sféře řídicího centra každého lokálního tvoření je umístěn jeden inspektor a je blízkým spolupracovníkem místního Věčně Jednotného.

24:4.3 (268.7) Přidružení Inspektoři dostávají hlášení a doporučení pouze od svých podřízených, Přidělených Strážců, kteří jsou umístěni v řídicích centrech lokálních soustav obydlených světů, zatímco oni podávají hlášení pouze svému přímému nadřízenému, Nejvyššímu Jednateli daného supervesmíru.

5. Přidělení Strážci

24:5.1 (268.8) Přidělení Strážci jsou koordinujícími osobnostmi a styčnými zástupci Sedmi Nejvyšších Jednatelů. Nekonečný Duch uskutečnil jejich zosobnění v Ráji a vytvořil je za účelem vykonávat specifické úkoly. Jejich počet je stálý a existuje jich přesně sedm miliard.

24:5.2 (269.1) Podobně, jak Přidružení Inspektoři zastupují Sedm Nejvyšších Jednatelů v celém lokálním vesmíru, tak v každé z deseti tisíc soustav tohoto lokálního tvoření působí Přidělený Strážce, který jedná jako přímý zástupce velmi vzdálené a nejvyšší rady pro superkontrolu nad záležitostmi všech sedmi supervesmírů. Strážci, sloužící ve vládách lokálních soustav Orvontonu, podléhají přímé pravomoci Sedmého Nejvyššího Jednatele, koordinátora sedmého supervesmíru. Ale v jejich správní organizační struktuře jsou všichni strážci, přidělení lokálnímu vesmíru, podřízeni Přidruženému Inspektorovi, který má své stanoviště v řídicím centru daného vesmíru.

24:5.3 (269.2) Přidělení Strážci se v rámci lokálního tvoření ve své službě střídají a jsou přemísťováni z jedné soustavy do druhé. Oni se obvykle mění jednou za tisíc let času daného lokálního vesmíru. Řadí se mezi nejvýše postavené osobnosti, umístěné v hlavním řídicím centru soustavy, ale nikdy se nezúčastňují porad, na kterých se projednávají záležitosti soustavy. V lokálních soustavách slouží jako ex officio hlavy čtyřiařvaceti správců, pocházející z evolučních světů, ale jinak s nimi vzestupní smrtelníci neprijdou téměř do kontaktu. Činnost těchto strážců je téměř výlučně zaměřena na sledování všech záležitostí, týkající se blaha a stavu soustav, ke kterým jsou přiděleni a o tomto dění plně informují Přidruženého Inspektora jejich vesmíru.

24:5.4 (269.3) Přidělení Strážci a Přidružení Inspektoři nepodávají hlášení Nejvyšším Jednatelům skrze řídicí centrum supervesmíru. Oni jsou podřízeni pouze Nejvyššímu Jednateli daného supervesmíru; jejich aktivity jsou odlišné od správních činností Věčně Moudrých.

24:5.5 (269.4) Nejvyšší Jednatelé, Přidružení Inspektoři a Přidělení Strážci, společně s omniafímy a armádou neodhalených osobností, tvoří výkonný, přímý, centralizovaný, ale rozsáhlý, poradní a administrativní systém pro koordinaci celého velkého vesmíru všech věcí a bytostí.

6. Průvodci Absolventů

24:6.1 (269.5) Jako skupina, Průvodci Absolventů zodpovídají a řídí vyšší univerzitu technického vzdělání a duchovní výuky, což jsou podstatné vědomosti pro smrtelníky, aby dosáhli dlouhodobého cíle: Boha, odpočinek a potom věčnou zdokonalenou službu. Tyto vysoce osobité bytosti dostaly svoje jména podle povahy a účelu své práce. Oni se výhradně věnují úkolům, týkající se přípravy smrtelných absolventů ze supervesmírů času na kurzy přednášek a učení v Havoně s cílem připravit vzestupné smrtelníky pro přijetí do Ráje a do Sboru Konečnosti.

24:6.2 (269.6) Není mně zakázáno pokusit se vám vysvětlit povahu práce těchto Průvodců Absolventů, ale je to tak ultraduchovní činnost, že cítím zoufalství nad svojí neschopností dostatečně vylíčit vaší materiální mysli pojetí jejich rozmanitých aktivit. Ve vesmírných sídlech, poté, když se zvětší rozsah vašeho vidění a jste vysvobozeni z okovů materiálního porovnávání, jste schopni začít chápat smysl těch realit, které „oko nevidí a

ucho neslyší a které nikdy nepřišly na mysl člověka,“ dokonce těch věcí, které „Bůh připravil pro ty, kdo milují takové věčné pravdy.“ Vy nebudete pořád tak limitováni v rozsahu vašeho vidění a duchovního chápání.

24:6.3 (270.1) Průvodci Absolventů provázejí poutníky času přes sedm okruhů havonských světů. Průvodce, který vás přivítá při vašem příchodu na přijímacím světě vnějšího okruhu Havony, zůstane s vámi po celou dobu vaší dráhy na nebeských okruzích. Přestože se budete během vašeho pobytu na miliardě světů družít s nespočetnými jinými osobnostmi, váš Průvodce Absolventa vás bude provázet do konce vaší dráhy v Havoně a bude svědkem vašeho vstupu do závěrečného spánku času, spánku přechodu do věčnosti, k Rajskému cíli, kde po probuzení budete přivítáni Rajským Průvodcem, určeným k tomu, aby vás přivítal a možná i s vámi zůstal, dokud nebudete přijati za členy Smrtelného Sboru Konečnosti.

24:6.4 (270.2) Počet Průvodců Absolventů přesahuje rámec chápání lidských myslí a jejich počet stále roste. Jejich původ je určitou záhadou. Neexistovali na počátku věčnosti; oni se záhadně objeví, když je jich zapotřebí. V oblastech středního vesmíru není o Průvodcích Absolventů žádný záznam až do velmi vzdálené doby, kdy první smrtelný poutník všech dob dorazil na vnější zónu středního tvoření. Ve chvíli, kdy přišel na řídicí svět vnějšího okruhu, byl přátelsky přivítán Malvorianem, prvním z Průvodců Absolventů, který je nyní hlavou nejvyšší rady a vedoucím jejich obrovské vzdělávací organizace.

24:6.5 (270.3) V Rajských archívech Havony, v sekci označené „Průvodci Absolventů“, se objevuje tento první zápis:

24:6.6 (270.4) „A Malvorian, první tohoto řádu, přivítal a dal pokyny poutníku-objeviteli Havony a provázel ho od počátečních zážitků na vnějších okruzích, krok za krokem a okruh po okruhu, až do okamžiku, kdy stanul v samotné přítomnosti Zdroje a Osudu všech osobností a následně překročil práh věčnosti Ráje.“

24:6.7 (270.5) V té daleké době jsem byl přidělen do služby u Věčně Moudrých na Uverse a všichni jsme se radovali ze zjištění, že poutníci z našeho supervesmíru by jednou mohli také dospět do Havony. Věky nás učili, že evoluční tvorové prostoru dospějí do Havony a když první poutník skutečně dorazil, velké nadšení všech dob zaplavilo nebeské dvory.

24:6.8 (270.6) Jméno tohoto poutníka-objevitele Havony je Grandfanda; přišel z 341. planety 84. soustavy v 62. souhvězdí 1 131. lokálního vesmíru, umístěného v supervesmíru číslo jedna. Jeho příchod byl signálem pro založení vysílacího systému vesmíru vesmírů. Předtím bylo v činnosti pouze vysílání supervesmírů a lokálních vesmírů, ale oznámení příchodu Grandfandy k branám Havony bylo signálem pro zahájení „kosmických hlášení o dosažení dokonalosti“, nazvaných tak proto, že první vesmírné vysílání oznámilo příchod první evoluční bytosti do Havony a k branám, vedoucí k dosažení cíle vzestupné existence.

24:6.9 (270.7) Průvodci Absolventů nikdy neopouštějí světy Havony; věnují se službě absolventům-poutníkům času a prostoru. A vy jednou potkáte tyto ušlechtilé bytosti tváří v tvář, jestliže neodmítnete spolehlivý a ve všech směrech dokonalý plán, který byl vytvořen, aby umožnil vaše přežití a vzestup.

7. Původ Průvodců Absolventů

24:7.1 (270.8) Ačkoliv evoluce není součástí středního vesmíru, my věříme, že Průvodci Absolventů jsou zdokonalení, nebo zkušenější členové jiného řádu tvorů středního vesmíru, Servitalů Havony. Průvodci Absolventů projevují tak velkorysý soucit a takovou schopnost pro pochopení vzestupných tvorů, že my jsme přesvědčení o tom, že získali tyto ušlechtilé rysy skutečnou službou v oblastech supervesmíru jako Servitalové Havony univerzální péče. Jestli tento náš pohled není správný, jak potom můžeme vysvětlit neustálé mizení starších nebo zkušenějších servitalů?

24:7.2 (271.1) Servital bude na Havoně nepřítomen velmi dlouhou dobu, protože vykonává svůj úkol v supervesmíru a takových úkolů již vykonal celou řadu a když se vrátí domů, bude mu udělena výsada „osobního kontaktu“ s Centrálním Zářením Ráje, bude objatý Svítícími Osobami a zmizí z dohledu svých duchovních druhů a již nikdy se mezi členy tohoto řádu neobjeví.

24:7.3 (271.2) Po ukončení služby v supervesmíru a návratu do Havony, Servital Havony může projít mnohým božským objetím a vynořit se z nich pouze jako zvelebený servital. Prožití objetí Svítícími Osobami neznamena nutně, že se servital musí změnit v Průvodce Absolventa, ale téměř jedna čtvrtina z těch, kterým se dostane božského objetí, se nikdy nevrátí do své původní služby.

24:7.4 (271.3) Mezi prvními zápisy v archívech se objevuje řada takových jako:

^{24:7.5 (271.4)} „A servital číslo 842 842 682 846 782 Havony jménem Sudna se vrátil ze služby v supervesmíru, byl přijat v Ráji, poznal Otce, prošel božským objetím a není.“

^{24:7.6 (271.5)} Když se takový zápis objeví v archívech, znamená to, že pouť servitala je ukončena. Ale hned za tři okamžiky (něco méně než tři dny vašeho času) se na vnějším okruhu vesmíru Havony „spontánně“ objeví novorozený Průvodce Absolventa. A počet Průvodců Absolventů, když bereme v úvahu malý rozdíl, nepochybně způsobený těmito proměnami, se přesně rovná počtu zmizelých servitalů.

^{24:7.7 (271.6)} Je ještě jeden důvod se domnívat, že Průvodci Absolventů jsou vyvinutí Servitalové Havony a to je neutuchající tíhnutí těchto průvodců a jejich přidružených servitalů vytvářet takové mimořádné vazby. Způsob, jak si tyto domněle rozdílné řady bytostí rozumějí a soucítí jeden s druhým, je zcela nevysvětlitelný. Být svědkem jejich vzájemné oddanosti je oživující a inspirující.

^{24:7.8 (271.7)} Sedm Hlavních Duchů a k nim připojených Sedm Nejvyšších Upravovatelů Energie jsou, jednotlivě, osobními zásobárnami potenciálu mysli a energetického potenciálu Nejvyšší Bytosti, kterými ona ještě osobně nepůsobí. A když tyto Rajští společníci spolupracují, aby vytvořili Servitaly Havony, tito stanou se přirozenou součástí určitých aspektů Svrchovanosti. Servitalové jsou takto skutečným odrazem v dokonalém středním vesmíru některých potenciálů evoluce časoprostorových oblastí, z nichž všechny jsou odhaleny, když servital podstoupí transformaci a znovuvytvoření. My věříme, že tato transformace nastává jako reakce na vůli Nekonečného Ducha, který nepochybně jedná v zájmu Nejvyššího. Průvodci

Absolventů nejsou vytváření Nejvyšší Bytostí, ale my se domníváme, že empirické Božstvo se nějakým způsobem zúčastňuje těchto procesů, ze kterých tyto bytosti vznikají.

24:7.9 (271.8) Dnešní Havona, přes kterou procházejí vzestupní smrtelníci, se v mnoha ohledech liší od toho středního vesmíru, jaký byl v dobách před příchodem Grandfandy. Příchody vzestupných smrtelníků na okruhy Havony zahájily dalekosáhlé změny v organizaci středního a božského tvoření, změn, které byly nepochybně započaty Nejvyšší Bytostí—Bohem evolučních tvorů—jako reakce na příchod prvních empirických dětí ze sedmi supervesmírů. Objevení se Průvodců Absolventů, společně s vytvořením terciárních supernafimů, svědčí o takových působeních Boha Nejvyššího.

24:7.10 (271.1) [Představeno Božským Poradcem Uversy.]

Kapitola 25

Armády poslů prostoru

25:0.1 (273.1) Armády poslů prostoru zaujímají střední postavení v rodině Nekonečného Ducha. Tyto všestranné bytosti působí jako spojovací články mezi vyššími osobnostmi a pomáhajícími duchy. Armády poslů zahrnují následující řady nebeských bytostí:

25:0.2 (273.2) 1. Servitalové Havony.

25:0.3 (273.3) 2. Univerzální Usmiřovatelé.

25:0.4 (273.4) 3. Techničtí Poradci.

25:0.5 (273.5) 4. Opatrovatelé Záznamů v Ráji.

25:0.6 (273.6) 5. Celestinští Zaznamenatele.

25:0.7 (273.7) 6. Morontiální Průvodci.

25:0.8 (273.8) 7. Rajští Průvodci.

25:0.9 (273.9) Z těchto sedmi vyjmenovaných skupin jsou pouze tři—servitalové, usmiřovatelé a Morontiální Průvodci—vytvořeni jako takoví; zbývající čtyři představují úrovně, dosažitelné andělskými řádů. Armády poslů vykonávají různé služby ve vesmíru vesmírů v souladu s vrozenou podstatou a dosaženým postavením, ale vždy jsou podřízeni vedení těch, kteří vládou v oblastech jejich určení.

1. Servitalové Havony

25:1.1 (273.10) Ačkoliv jsou pojmenováni servitalové, tyto „midbytosti“ středního vesmíru nejsou v žádném případě služebníky ve smyslu slova služebný. V duchovním světě neexistuje žádná taková věc jako podřadná práce; každá služba je chovaná v úctě a je povznášející; a také vyšší řády bytostí se nedívají svrchovaně na nižší řády existence.

25:1.2 (273.11) Servitalové Havony jsou společným tvořivým dílem Sedmi Hlavních Duchů a jejich společníků, Sedmi Nejvyšších Upravovatelů Energie. Toto tvořivé spojení je nejbližším přiblížením k modelu pro celou řadu následně vznikajících dvojitých řádů v evolučních vesmírech, od vytvoření Jasné Ranní Hvězdy spojením Syna Tvořitele s Tvořivým Duchem, až dolů k sexuálnímu rozmnožování na světech jako je Urantia.

25:1.3 (273.12) Počet servitalů je nesmírně vysoký a další jsou stále vytvářeni. Objevují se ve skupinách po tisíci ve třetím

okamžiku, který následuje po spojení Hlavních Duchů s Nejvyššími Upoavovateli Energie v jejich společném prostoru ve vzdáleném severním sektoru Ráje. Každý čtvrtý servital je více fyzický typ, než ostatní; to znamená, že z každého tisíce servitalů je sedm set padesát opravdu očividně duchovního typu, ale dvě stě padesát mají polofyzickou podstatu. Tito čtvrtí tvorové jsou něco jako druh materiálních bytostí (materiální ve smyslu Havony) a podobají se více fyzickým upravovatelům energie, než Hlavním Duchům.

25:1.4 (274.1) Ve vztazích osobností dominuje duchovnost nad materiálností, i když na Urantii to tak nyní nevypadá; a při vytváření Servitalů Havony převládá zákon duchovní nadvlády; zavedený poměr dává tři duchovní bytosti k jedné polofyzické.

25:1.5 (274.2) Všichni nově vytvoření servitalové, společně s nově vzniklými Průvodci Absolventů, projdou vzdělávacími kurzy, které jsou nepřetržitě vedeny staršími průvodci na každém ze sedmi okruhů Havony. Potom jsou servitalové určeni pro činnosti, pro kterou jsou nejlépe přizpůsobeni a protože jsou dva typy—duchovní a polofyzický—je jenom několik omezení, limitující rozsah činností, které tyto všestranné bytosti mohou vykonávat. Vyšší skupiny, neboli duchovní, jsou vybrány a přiděleny do služby k Otci, Synovi a Duchu a Sedmi Hlavním Duchům. Čas od času jsou ve velkých počtech poslání sloužit na vzdělávacích světech, obklopující sféry řídicích center sedmi supervesmírů, těch světů, které se věnují závěrečné výuce a duchovní kultivaci vzestupných duší času, které se připravují na postup k okruhům Havony. Jak duchovní servitalové, tak i jejich více fyzičtí druhové, jsou také

jmenování asistenty a společníky Průvodců Absolventů pomáhat jim v jejich činnosti a radit různým druhům vzestupných tvorů, kteří dospěli do Havony a kteří chtějí dospět do Ráje.

^{25:1.6 (274.3)} Servitalové Havony a Průvodci Absolventů projevují mimořádnou oddanost pro svoji práci a dojemnou náklonnost jeden pro druhého, náklonnost, kterou, i když je duchovní, byste mohli pochopit pouze při srovnání s fenoménem lidské lásky. Když jsou servitalové a průvodci od sebe odloučeni, a to tehdy, když jsou servitalové posláni vykonat úkoly za hranicemi středního vesmíru, což se stává často, způsobí jim to božskou lítost; ale oni odcházejí s radostí a ne s lítostí. Naplňující radost z vykonávání ušlechtilé služby utlumí citová pohnutí duchovních bytostí. Lítost nemůže existovat v přítomnosti vědomí svědomitého vykonávání božské povinnosti. A když duše vzestupného člověka předstoupí před Nejvyššího Soudce, o rozhodnutí věčného významu nebudou rozhodovat materiální úspěchy nebo jejich počet; verdikt, znějící ve vysokých soudech oznamuje: „Výborně, dobrý a oddaný služebníku; projevil jsi oddanost v základních náležitostech; staneš se vládcem vesmírných realit.“

^{25:1.7 (274.4)} Když Servitalové Havony slouží v supervesmíru, jsou vždy přiděleni do oblasti, řízené Hlavním Duchem, kterému se všeobecně nejvíce podobají a projevují jeho výjimečné duchovní přednosti. Oni slouží pouze na vzdělávacích světech, obklopujících hlavní řídicí centra sedmi supervesmírů a v posledním hlášení z Uversy bylo uvedeno, že téměř 138 miliard servitalů pomáhá na její 490 satelitech. Jsou zapojeni do nekonečného množství různých aktivit, které souvisejí s

činností těchto vzdělávacích světů, tvořících superuniverzity supervesmíru Orvonton. A tady jsou vašimi společníky; oni sestoupili z výšin, které budou vaším příštím cílem, aby vás poznali a inspirovali a naplnili vírou a jistotou, že budete absolvovat univerzity času a potom postoupíte na světy věčnosti. A při těchto stycích získají servitalové úvodní zkušenosti v pomáhání vzestupným tvorům času, které jsou tak užitečné pro jejich pozdější práci na okruzích Havony ve funkci spolupracovníků Průvodců Absolventů, nebo—přeměněných servitalů—jako samotní Průvodci Absolventů.

2. Univerzální Usmiřovatelé

25:2.1 (275.1) Vytvoření každého Servitala Havony provází vznik sedmi Univerzálních Usmiřovatelů, po jednom v každém supervesmíru. Tento tvořivý akt zahrnuje stanovenou supervesmírnou metodu reflektivní reakce na procesy, probíhající v Ráji.

25:2.2 (275.2) Na hlavních řídicích světech sedmi supervesmírů působí sedm reflexí Sedmi Hlavních Duchů. Pokusit se vysvětlit materiálním myslím podstaty těchto Duchů Reflexe je obtížné. Oni jsou opravdovými osobnostmi; nicméně, každý člen supervesmírné skupiny v sobě dokonale odráží jenom jednoho ze Sedmi Hlavních Duchů. Pokaždé, když se Hlavní Duchové spojí s upravovateli energie za účelem vytvoření skupiny Servitalů Havony, se současně jeden z Duchů Reflexe stane v každé supervesmírné skupině ohniskovým bodem a okamžitě se na řídicích světech supertvoření objeví stejný počet plnohodnotných Univerzálních Usmiřovatelů. Jestliže by vytváření servitalů započal Sedmý Hlavní Duch, potom by pouze Duchové Reflexe sedmého řádu plodili usmiřovatele; a

souběžně s vytvořením jednoho tisíce servitalů orvontonského typu se objeví na každém hlavním řídicím centru supervesmíru tisíc usmiřovatelů sedmého řádu. V důsledku těchto procesů, reflektujících sedmidílnou podstatu Hlavních Duchů, vzniká sedm vytvořených řádů usmiřovatelů, kteří slouží v každém supervesmíru.

25:2.3 (275.3) Usmiřovatelé předhavonského statusu neslouží střídavě v jednotlivých supervesmírech; oni jsou omezeni segmenty svého rodného tvoření. Každý supervesmírný sbor, obsahující jednu sedminu z každého vytvořeného řádu, proto stráví velmi dlouhou dobu pod vlivem jednoho z Hlavních Duchů, při vyloučení ostatních, a i když je všech sedm reflektováno v hlavních řídicích centrech supervesmírů, pouze jeden je dominantní v každém supertvoření.

25:2.4 (275.4) Každé ze sedmi supertvořeních je v podstatě prostoupeno tím Hlavním Duchem, který řídí jeho osudy. Tímto způsobem se každý supervesmír podobá gigantickému zrcadlu, odrážející povahu a charakter jeho vládnoucího Hlavního Ducha a tento fenomén účinkuje také v přidružených lokálních vesmírech prostřednictvím přítomnosti a působením Tvořivých Mateřských Duchů. Vliv takového prostředí na evoluční růst je tak velký, že ve svém postsupervesmírném životě usmiřovatelé kolektivně projevují čtyřicet devět empirických postojů, nebo pohledů, z nichž každý je jednostranný, čili neúplný, ale všechny se vzájemně doplňují a společně směřují obsáhnout kruh Svrchovanosti.

25:2.5 (275.5) V každém supervesmíru se Univerzální Usmiřovatelé nacházejí neobvykle a přitom přirozeně rozděleni do skupin po čtyřech, což je spojení, ve kterém slouží neustále. Tři členové

takové skupiny jsou duchovní osobnosti a jeden, podobně jako čtvrtý tvor ve skupině servitalů, je polomateriální bytost. Tento kvartet tvoří smírčí komisi a ta je složena takto:

25:2.6 (275.6) 1. Soudce-Arbitr. Je to usmiřovatel, který byl jednomyslně schválen třemi ostatními jako nejschopnější a nejlépe kvalifikovaný pro funkci hlavního soudce skupiny.

25:2.7 (275.7) 2. Duch-Advokát. Tento usmiřovatel byl jmenován soudcem-arbitrem, aby předkládal důkazy a zajišťoval práva všech osobností, zapojených do záležitosti, předložené smírčí komisi pro posouzení.

25:2.8 (276.1) 3. Božský Vykonavatel. Usmiřovatel, jehož vrozená schopnost mu umožňuje kontakt s materiálními bytostmi světa a vykonávat rozhodnutí smírčí komise. Božští vykonavatelé jsou čtvrtí tvorové—kvazi-materiální bytosti—a jsou skoro, ale ne úplně, viditelní omezenému vidění smrtelných ras.

25:2.9 (276.2) 4. Zaznamenatel. Poslední člen komise se automaticky stává zaznamenatelem, soudním úředníkem. On odpovídá za to, že všechny zápisy jsou správně připraveny pro archívy supervesmíru a lokálního vesmíru. Jestli komise slouží na evolučním světě, tak se s pomocí vykonavatele připraví třetí zápis pro fyzické archívy vlády soustavy, ke které daný svět náleží.

25:2.10 (276.3) Zasedání komise se zúčastňují jenom tři členové, protože advokát musí být při rozhodování nestranný a účastní se pouze přípravy verdiktu na závěr slyšení. Proto jsou tyto komise někdy nazývány tria.

25:2.11 (276.4) Usmiřovatelé jsou velmi důležití pro udržování hladkého chodu vesmíru vesmírů. Překonávají prostor s trojnásobnou rychlostí serafských bytostí, usmiřovatelé slouží jako mobilní soudy světů pro rychlé řešení malých problémů. Kdyby tyto mobilní a vysoce spravedlivé komise nebyly, soudy sfér by byly beznadějně přetíženy méně závažnými konflikty obydlených světů.

25:2.12 (276.5) Tyto arbitrážní tria nesoudí záležitosti věčné důležitosti; jejich rozhodnutí nikdy neohrozí duši, věčnou budoucnost tvorů času. Usmiřovatelé neřeší otázky, přesahující rámec dočasné existence a kosmického blaha tvorů času. Ale, když komise jednou přijala problém k posouzení, její rozhodnutí jsou konečná a vždy jednomyslná; proti usnesení soudce-arbitra není odvolání.

3. Dalekosáhlá služba Usmiřovatelů

25:3.1 (276.6) Usmiřovatelé mají svoje sídlo v hlavním řídicím centru svého supervesmíru, kde se zdržuje jejich hlavní záložní sbor. Jejich vedlejší sbory jsou umístěny v hlavních řídicích centrech lokálních vesmírů. Mladší a méně zkušené usmiřovatelé začínají svoji službu na málo vyvinutých světech, jako je Urantia a k řešení větších problémů pokročí až získají více zkušeností.

25:3.2 (276.7) Řád usmiřovatelů je plně spolehlivý; žádný z nich nikdy nesešel z cesty. I když nejsou neomylní v moudrosti a úsudku, jsou nepochybně spolehliví a dokonale svědomití. Mají svůj původ v řídicím centru supervesmíru a tam se, po absolvování následujících úrovní vesmírné služby, nakonec vrátí:

25:3.3 (276.8) 1. Usmiřovatelé světů. Kdykoliv si dohlížejší osobnosti jednotlivých světů neví rady a nejsouopravdu schopni rozhodnout, jak za daných okolností správně postupovat a jestliže ta záležitost není příliš důležitá, aby byla předána řádným soudům dané oblasti, potom, na základě žádosti od obou osobností vedoucí spor, smírčí komise okamžitě začne spor řešit.

25:3.4 (277.1) Když usmiřovatelé dostanou do svých rukou administrativní a soudní problémy, aby je prostudovali a posoudili, mají pro svá rozhodnutí nejvyšší moc. Ale neučiní rozhodnutí, dokud nebyli všichni vyslyšeni a mají absolutní moc povolát svědky odkudkoli a odevšad. A i když proti jejich rozhodnutí není odvolání, někdy se věci vyvinou tak, že smírčí komise ukončí v daném bodě zasedání, udělá závěry ze svých názorů a celou záležitost předá vyšším soudům dané oblasti.

25:3.5 (277.2) Rozhodnutí usmiřovatelů jsou zaznamenána v planetárních archívech a když je to nutné, jsou realizována božským vykonavatelem. Jeho moc je značná a rozsah jeho činností na obydlených světech je velmi široký. Božští vykonavatelé mistrně manipulují tím, co prospívá tomu, co by z toho mělo vzejít. Jejich práce je někdy očividně vykonávána pro blaho dané oblasti a někdy jsou jejich činy na světech času a prostoru těžko vysvětlitelné. Ačkoliv vykonávají soudní rozhodnutí v souladu s přírodními zákony a stanovenými postupy daných oblastí, někdy vykonají svoji činnost jiným způsobem a rozhodnutí usmiřovatelů provedou podle vyšších zákonů správního systému soustavy.

25:3.6 (277.3) 2. Usmiřovatelé řídicích center soustav. Po ukončení služby na evolučních světech tyto čtyřčlenné komise postoupí

na vyšší úřední úroveň v řídicím centru soustavy. Tady je čeká spousta práce a oni se projevují jako tolerantní přátelé lidí, andělů a dalších duchovních bytostí. Rozhodčí trio se nezajímá o osobní odlišnosti, ale o neshody ve skupinách a konflikty, vznikající mezi rozdílnými druhy tvorů; a v řídicím centru soustavy žijí jak duchovní, tak i materiální bytosti a rovněž sloučené typy, jako jsou Materiální Synové.

25:3.7 (277.4) Ve chvíli, kdy Tvořitelé dají život evolučním jedincům s vlastní vůlí, nastane odchylka v pravidelném chodu božské dokonalosti; a protože je jisté, že vzniknou nedorozumění, musí se udělat opatření pro vhodné úpravy těchto přirozených rozdílů pojetí. Měli bychom si všichni pamatovat, že všemoudří a všemohoucí Tvořitelé by mohli udělat lokální vesmíry tak dokonalé jako je Havona. Ve středním vesmíru nemusí žádné smírčí komise působit. Ale všemoudří Tvořitelé zvolili jinou cestu. Ačkoliv vytvořili vesmíry, které překypují rozdílnostmi a oplývají potížemi, oni rovněž zajistili mechanismy a prostředky pro urovnávání všech takových odlišností a pro sladění všech těchto zdánlivých neshod.

25:3.8 (277.5) 3. Usmiřovatelé souhvězdí. Když usmiřovatelé skončí službu v soustavách, jsou povýšeni na úroveň, na které posuzují problémy souhvězdí, řešíc drobné potíže, vznikající mezi jedním stem soustav obydlených světů. Pod jejich soudní pravomoc nespadá mnoho problémů, které vznikají v řídicích centrech souhvězdí, ale jsou plně vytíženi cestováním z jedné soustavy na druhou, kde shromažďují průkazné materiály a připravují úvodní prohlášení. Jestli jsou rozpory objektivní, jestli potíže vznikly na základě upřímných rozdílností pojetí a

opravdových růzností názorů, bez ohledu na to, jak málo osob se to týká, bez ohledu na to, o jak banální rozpor se jedná, smírčí komise je vždycky připravena vynést svoje rozhodnutí podle skutkové podstaty problému.

25:3.9 (277.6) 4. Usmiřovatelé lokálních vesmírů. V této mnohem větší činnosti v lokálním vesmíru usmiřovatelé poskytují významnou pomoc jak Melkisedekům, Autoritativním Synům, vládcům souhvězdí, tak i velkému množství osobností, které se zabývají koordinací a řízením jednoho sta souhvězdí. Různé řády serafů a jiných obyvatel sfér řídicího centra lokálního vesmíru také využívají pro svoji činnost pomoc a řešení smírčích trií.

25:3.10 (278.1) Je to téměř nemožné vysvětlit povahu těchto rozdílností, které mohou vzniknout v drobných záležitostech soustavy, souhvězdí, nebo lokálního vesmíru. Potíže opravdu vznikají, ale vůbec se nepodobají těm malicherným starostem a nesnázím materiálního bytí, jak je prožíváno na evolučních světech.

25:3.11 (278.2) 5. Usmiřovatelé malých sektorů supervesmírů. Od problémů lokálních vesmírů usmiřovatelé přejdou ke studiu otázek, vznikajících v malých sektorech svého supervesmíru. Čím dále postupují od jednotlivých planet ke středu, tím méně materiálních povinností přísluší božskému vykonavateli; postupně přebírá novou roli převaděče soucitu a spravedlivosti a současně—tím, že je polomateriální—pomáhá celé komisi udržovat soucitný vztah k materiálním aspektům svého zkoumání.

25:3.12 (278.3) 6. Usmiřovatelé velkých sektorů supervesmírů. S postupem usmiřovatelů na vyšší úrovněpokračují změny v charakteru jejich práce. Stále více a více ubývá konfliktů, vyžadujících jejich rozhodnutí a více a více přibývá záhadných jevů, které musí objasnit a vysvětlit. Krok za krokem se z arbitřů rozdílností vyvíjejí do vysvětlovatelů záhad—soudců, vyvíjejících se do učitelů-vysvětlovatelů. Kdysi soudili ty, kteří skrze svoji nevědomost připustili vznik potíží a nedorozumění, ale nyní se z nich stávají instruktoři těch, kdo jsou dostatečně inteligentní a tolerantní, aby zabránili střetům myslí a názorovým válkám. Čím vyšší vzdělání tvor má, tím více respektuje vědomosti, zkušenosti a názory jiných.

25:3.13 (278.4) 7. Usmiřovatelé supervesmírů. Na této úrovni se usmiřovatelé stanou rovnocenní—čtyři vzájemněsi rozumějící a dokonale objasňující arbitři-učitelé. Božský vykonavatel je zbaven schopnosti kárat a stává se fyzickým hlasem duchovního tria. Mezitím se tito poradci a učitelé znalecky obeznámí s většinou opravdových problémů a potíží, které nastávají při řízení supervesmírů. Tudíž se z nich stanou skvělí poradci a moudří učitelé vzestupných poutníků, kteří pobývají na vzdělávacích sférách, obklopující světy řídících center supervesmírů.

25:3.14 (278.5) Všichni usmiřovatelé slouží pod obecným dohledem Věčně Moudrých a pod přímým vedením Pomocníků Reflektivního Vyobrazení až do svého příchodu do Ráje. Během pobytu v Ráji jsou podřízeni Hlavnímu Duchu, který řídí supervesmír jejich původu.

25:3.15 (278.6) Matriky supervesmírů nevedou záznamy o těch usmiřovatelích, kteří postoupili za hranice svých původních

působí, a takové komise jsou široko daleko rozptýleny po celém velkém vesmíru. Poslední záznam v matrice na Uverse udává počet působících komisí v Orvontonu téměř osmnáct bilionů—přes sedmdesát bilionů jednotlivců. Ale tento počet je pouze malým zlomkem velkého množství usmiřovatelů, kteří v Orvontonu byli vytvořeni; ten počet má mnohem větší velikost a rovná se celkovému počtu Servitalů Havony, s přihlédnutím k přeměně v Průvodce Absolventů.

25:3.16 (278.7) Čas od času, tak, jak počet usmiřovatelů v supervesmíru narůstá, jsou tito přeloženi k radě dokonalosti v Ráji, odkud se následně, přetvoření Nekonečným Duchem, objeví jako koordinující sbor pro vesmír vesmírů—úžasná skupina bytostí, jejíž počet se neustále zvyšuje a současně roste jejich výkonnost. Ze zkušeností se vzestupem a Rajskou výukou získali vzácné pochopení pro vyvíjející se Nejvyšší Bytost a putují vesmírem vesmírů a vykonávají speciální poslán.

25:3.17 (279.1) Členové smírčí komise nejsou nikdy rozděleni. Všichni čtyři členové skupiny slouží spolu navždy ve stejném složení, ve kterém původně vznikli. Dokonce i ve své význačné službě stále působí jako kvartety nashromážděných kosmických zkušeností a zdokonalené empirické moudrosti. Jejich věčné spojení ztělesňuje nejvyšší spravedlnost času a prostoru.

4. Techničtí Poradci

25:4.1 (279.2) Tyto právní a technické myslí duchovního světa nebyly vytvořeny jako takové. Milion nejsystematičtějších myslí, vybraných Nekonečným Duchem z prvotních

supernafimů a omniafimů, tvoří jádro této obrovské a všestranné skupiny. A od té dávné doby všichni, kdo aspirují stát se Technickým Poradcem, musí mít praktickou zkušenost z uplatňování zákonů dokonalosti na plány evolučního tvoření.

25:4.2 (279.3) Techničtí Poradci jsou získáváni z řad následujících kategorií osobností:

25:4.3 (279.4) 1. Supernafimové.

25:4.4 (279.5) 2. Sekunafimové.

25:4.5 (279.6) 3. Terciafimové.

25:4.6 (279.7) 4. Omniafimové.

25:4.7 (279.8) 5. Serafové.

25:4.8 (279.9) 6. Určité typy vzestupných smrtelníků.

25:4.9 (279.10) 7. Určité typy vzestupných midbytostí.

25:4.10 (279.11) Nepočítajíce ty smrtelníky a midbytosti, kteří mají dočasná poslání, počet Technických Poradců, registrovaných na Uverse v současné době, je o něco vyšší než šedesát jedna bilionů.

25:4.11 (279.12) Techničtí Poradci často pracují individuálně, ale svoje řídicí centra v oblastech, kam jsou přiděleni sloužit, organizují ve skupinách po sedmi. Nejméně pět poradců v každé skupině musí mít trvalý status, zatímco dva mohou být do skupiny přiděleni na přechodnou dobu. Vzestupní smrtelníci a vzestupné midbytosti slouží v těchto poradních komisích během svého vzestupu k Ráji, ale nikdy neabsolvují řádné

vzdělávací kurzy pro Technické Poradce a také se nikdy nestanou trvalými členy této kategorie.

25:4.12 (279.13) Ti smrtelníci a ty midbytosti, sloužící dočasně s poradci, jsou pro takovou práci vybráni proto, že jsou zkušenými znalci všeobecného práva a nejvyšší spravedlnosti. Během vaší cesty k Rajskému cíli získáváte stále nové zkušenosti a vyšší odbornost a pravidelně dostáváte příležitost předat ostatním vaši nashromážděnou moudrost a zkušenost; po celou dobu na cestě do Havony plníte roli žáka-učitele. Na vaší cestě budete postupovat přes vzestupné úrovně této obrovské empirické univerzity, předávající vaše nové vědomosti těm, kdo jsou na úrovni hned pod vámi. Ve vesmírném systému řízení nebudou vaše získané vědomosti a poznatky zhodnoceny, dokud neprokážete vaši schopnost a ochotu podělit se o tyto vědomosti a poznatky s ostatními.

25:4.13 (280.1) Po dlouhé přípravě a získání praktických zkušeností, všichni pomáhající duchové nad úrovní cheruba, mohou získat trvalé postavení jako Techničtí Poradci. Všichni kandidáti vstupují do této kategorie dobrovolně, ale jestliže tuto odpovědnost jednou přijmou, nemohou se ji již vzdát. Pouze Věčně Moudří mohou přeložit tyto poradce k jiným činnostem.

25:4.14 (280.2) Příprava Technických Poradců začíná v lokálních vesmírech na fakultách Melkísedeků a pokračuje v soudních dvorech Věčně Moudrých. Po této přípravě v supervesmíru postoupí do „škol sedmi okruhů“, které jsou umístěny na řídicích světech okruhů Havony. Z řídicích světů přejdou na „fakultu etiky zákona a metody Svrchovanosti“—Rajské školy pro zdokonalení Technických Poradců.

25:4.15 (280.3) Tito poradci jsou víc než experti v oblasti práva; jsou studenty a učiteli aplikovaného práva—zákonů vesmíru, uplatňovaných v životech a osudech všech, kteří obývají rozlehlé oblasti rozsáhlého tvoření. S postupem času se poradci stávají živými knihovnami práva času a prostoru; předcházejí nekonečným problémům a zbytečným odkladům, protože dávají instrukce osobnostem času o procesních formách a způsobech, které jsou nejpřijatelnější pro vládce věčnosti. Jsou schopni jak radit pracovníkům prostoru, tak jim umožnit pracovat v harmonii s požadavky Ráje; jsou učitelé všech tvorů ohledně metody Tvořitelů.

25:4.16 (280.4) Takové živé knihovny aplikovaného práva by nemohly být vytvořeny; takové bytosti se musí vyvinout praktickou zkušeností. Nekonečná Božstva jsou existenciální, proto je jejich nedostatek zkušeností kompenzován; oni dokonce vědí všechno dříve, než všechno prožijí, ale nepředávají toto neempirické vědění svým podřízeným tvorům.

25:4.17 (280.5) Náplní práce Technických Poradců je předcházet prodlení, podporovat progres a vést k úspěchu. V každém počínání se vždy najde nejlepší a nejsprávnější způsob jak to dělat; vždy existuje dokonalá metoda—božská metoda—a tito poradci vědí, jak nás všechny nasměrovat, abychom našli lepší způsob.

25:4.18 (280.6) Tyto nesmírně moudré a praktické bytosti jsou stále těsně spojeny s činností a prací Univerzálních Cenzorů. Melkisedekové mají tak k dispozici velmi schopný sbor. Všichni vládci soustav, souhvězdí, lokálních vesmírů a sektorů supervesmírů jsou bohatě zásobeni těmito technickými a právními poradními myslí duchovního světa. Speciální skupina

působí jako právní poradci pro Nositele Života a radí těmto Synům o tom, do jaké míry je dovoleno odchýlit se od ustanoveného řádu šíření života a nebo jim dávají pokyny, týkající se výsad a rozsahu jejich funkce. Oni jsou poradci pro všechny kategorie bytostí v otázkách správného využití všech metod a procesů duchovního světa. Ale nejednají přímo a osobně s materiálními tvory světů.

25:4.19 (280.7) Kromě poradenství v oblasti využití práva, Techničtí Poradci se stejnou mírou věnují praktickému výkladu všech zákonů, týkajících se vytvořených bytostí—materiálních, intelektuálních a duchovních. Jsou k dispozici Univerzálním Cenzorům a všem ostatním, kteří chtějí znát pravdu zákona; jinými slovy, vědět na jakou reakci může Nejvyšší Božstvo spoléhat v dané situaci, zahrnující faktory ustanoveného fyzického, intelektuálního a duchovního řádu. Oni se dokonce pokoušejí objasnit metody Konečného.

25:4.20 (281.1) Techničtí Poradci jsou vybranými a prověřenými bytostmi; já jsem nikdy neslyšel, že by některý z nich sešel z cesty. V archívech Uversy není žádný záznam o tom, že by byli někdy souzeni za porušení božských zákonů, které tak účinně vysvětlují a tak přesvědčivě vykládají. V oblasti jejich činnosti není známa žádná mez a tak není omezen ani jejich vývoj . Oni zůstávají jako poradci až k branám Ráje; celý vesmír zákona a zkušenosti je jim otevřen.

5. Opatrovatelé záznamů v Ráji

25:5.1 (281.2) Někteří starší vedoucí zaznamenatelé z řad terciárních supernafimů jsou vybráni za Opatrovatele Záznamů, za dohlážitely na formální archívy Ostrova Světla, ty archívy,

které kontrastují s živými zaregistrovanými záznamy v myslích opatrovatelů vědomostí, někdy nazývaní „živé knihovny Ráje.“

25:5.2 (281.3) Zaznamenávající andělé obydlených planet jsou zdrojem všech jednotlivých záznamů. Po celém vesmíru působí další zaznamenatelé jak formálních záznamů, tak i živých záznamů. Od Urantie k Ráji se střetávají oba způsoby záznamů: v lokálním vesmíru je více psaných záznamů a méně živých; v Ráji je více živých a méně formálních; na Uverse jsou oba dostupné stejným dílem.

25:5.3 (281.4) Každá důležitá událost v organizovaném a obydleném světě je předmětem záznamu. Zatímco události pouze lokální důležitosti jsou zapsány jen v lokálních záznamech, ty události zasahující do jiných oblastí se širší důležitostí, se zaznamenávají na vyšší úrovni.. Od planet, soustav a souhvězdí v Nebadonu, všechno s vesmírnou důležitostí, je umístěno v Salvingtonu; a z hlavních center lokálních vesmírů jsou tyto epizody postoupeny k záznamům na vyšší úrovni, které se týkají záležitostí sektorů a supervesmírů. Ráj má také příslušný archiv údajů o událostech v supervesmírech a v Havoně; a tyto historické a narůstající záznamy o vesmíru vesmírů jsou v opatrování těchto zveleбенých terciárních supernafimů.

25:5.4 (281.5) I když některé z těchto bytostí byly poslány sloužit v supervesmírech jako Hlavní Zaznamenatelé řídící aktivity Celestinských Zaznamenatelů, žádná z nich nikdy nebyla odebrána ze seznamu trvalých členů jejich řádu.

6. Celestinští Zaznamenatelé

25:6.1 (281.6) Tyto bytosti jsou zaznamenatelé, kteří vyhotovují všechny záznamy dvojmo; vytvářejí originální duchovní záznam a polomateriální duplikát, který by se mohl přirovnat ke kopii. Oni mohou tento proces vykonávat, protože mají zvláštní schopnost manipulovat současně s duchovní i fyzickou energií. Celestinští Zaznamenatelé nejsou vytvářeni jako takoví; oni jsou vzestupní serafové z lokálních vesmírů. Jsou přijímáni, klasifikováni a přidělováni do oblastí jejich působení radami Hlavních Zaznamenatelů v řídicích centrech sedmi supervesmírů. Tam jsou také umístěny školy pro výuku Celestinských Zaznamenatelů. Škola na Uverse je řízena Zdokonalovateli Moudrosti a Božskými Poradci.

25:6.2 (281.7) S postupem na vyšší úrovně své služby ve vesmírech, zaznamenatelé i nadále vyhotovují dvojí záznamy a tak je jejich evidence vždy k dispozici všem typům bytostí—od materiálních druhů k vysokým duchům světla. Během vašeho přechodu a vzestupu z materiálního světa budete se moci vždy podívat do těchto záznamů a být tak obeznámeni s historií a tradicemi sféry, na které právě pobýváte.

25:6.3 (282.1) Zaznamenatelé jsou prověřeným a vyzkoušeným sborem. Já neznám jediný případ selhání Celestinského Zaznamenatele a nikdy nebylo zjištěno zkreslování jejich záznamů. Oni podléhají dvojí kontrole; jejich záznamy jsou pečlivě prohlíženy jejich nadřízenými druhy z Uversy a Mocnými Posly, kteří ověřují správnost polofyzických kopií originálních duchovních záznamů.

25:6.4 (282.2) Zatímco počet vzestupných zaznamenatelů na pomocných sférách Orvontonu je mnoho bilionů, pouze necelých osm milionů těchto bytostí dosáhly Uversy. Tito starší

nebo vystudovaní zaznamenatele jsou supervesmírnými opatrovateli a zasílateli závazných záznamů času a prostoru. Jejich trvalá hlavní centra se nacházejí v kruhových obydlích, obklopujících prostor záznamů Uversy. Oni nikdy nesvěřují péči o tyto záznamy nikomu jinému; někteří z nich mohou být nepřítomni, ale nikdy ne ve větším počtu.

25:6.5 (282.3) Podobně, jako ti supernafimové, kteří se stali Opatrovateli Záznamů i sbor Celestinských Zaznamenateľů má trvalé poslání. Když jednou serafové a supernafimové nastoupí to těchto služeb, zůstanou Celestinskými Zaznamenateľi a Opatrovateli Záznamů do té doby, kdy se objeví nová a pozměněná administrativa jako důsledek plného zosobnění Boha Nejvyššího.

25:6.6 (282.4) Na Uverse tito starší Celestinští Zaznamenatele mohou předložit záznamy o důležitých kosmických událostech v celém Orvontonu již od příchodu Věčně Moudrých v dávné minulosti, kdežto na věčném Ostrově pečují Opatrovatelé Záznamů o archívy této oblasti, které jsou svědectvím o dění v Ráji od dob zosobnění Nekonečného Ducha.

7. Morontiální Průvodci

25:7.1 (282.5) Tyto děti Mateřských Duchů lokálních vesmírů jsou druhové a společníci všech, kteří žijí vzestupný morontiální život. Nejsou nepostradatelní pro evoluční vzestup tvora a také v žádném slova smyslu nenahrazují práci serafských strážců, kteří často doprovázejí svoje smrtelné druhy na cestě do Ráje. Morontiální Průvodci jsou prostě laskavými hostiteli těch, kteří právě začínají svůj dlouhý vzestup ke středu. Oni jsou také

schopnými organizátory her a v této činnosti jim vydatně pomáhají instruktoři obnovení kondice.

25:7.2 (282.6) I když vás čekají na morontiálních školících světech Nebadonu závažné a stále složitější úkoly, bude vám vždy pravidelně poskytnut čas na odpočinek a rekreaci. V průběhu celého putování do Ráje bude vždy čas pro oddech a duchovní hry; na cestě světla a života je vždy čas pro uctívání a nové úspěchy.

25:7.3 (282.7) Tito Morontiální Průvodci jsou natolik přátelští společníci, že když nakonec projdete poslední etapou morontiální zkušenosti a budete se připravovat na duchovní cestu supervesmírem, bude vám opravdu líto, že tito družní tvorové vás nemohou doprovázet, ale oni slouží výhradně v lokálních vesmírech. Na každém stupni vzestupné cesty budou všechny osobnosti, se kterými přijdete do kontaktu, přátelští a družní, ale podobnou skupinu, tak oddanou přátelství a společenství, najdete až v Ráji, když se setkáte s Rajskými Průvodci.

25:7.4 (283.1) Činnost Morontiálních Průvodců je popsána podrobněji v kapitolách, pojednávajících o záležitostech vašeho lokálního vesmíru.

8. Rajští Průvodci

25:8.1 (283.2) Rajští Průvodci jsou složenou, nebo sestavenou skupinou, vytvořenou z řad serafů, sekunafimů, supernafimů a omniafimů. I když trvání jejich služby je velmi dlouhé a vy byste takovou dobu považovali za nekonečnou, nejsou ve

službě nastálo. Po skončení této služby se zpravidla vrací k těm povinnostem, které vykonávali před povoláním do Ráje.

25:8.2 (283.3) Členové andělských armád jsou pro tuto službu jmenováni Mateřskými Duchy lokálních vesmírů, Duchy Reflexe supervesmírů a Rajským Majestonem. Jsou povoláni na střední Ostrov a jmenováni Rajskými Průvodci jedním ze Sedmi Hlavních Duchů. Kromě trvalého statusu v Ráji, je tato dočasná služba Rajského přátelství nejvyšší poctou, jaká kdy byla prokázána pomáhajícím duchům.

25:8.3 (283.4) Tito vybraní andělé jsou zasvěceni službě průvodců a jsou přiděleni jako společníci všem druhům bytostí, které příležitostně pobývají samy v Ráji, především jsou to vzestupní smrtelníci, ale i všem dalším, kteří jsou na středním Ostrově sami. Rajští Průvodci nemají stanovené žádné konkrétní úkoly, které by měli vykonat pro ty, se kterými se přátelí; oni jsou pouze jejich přátelský doprovod. Téměř všechny ostatní bytosti, které vy smrtelníci potkáte na vaší cestě do Ráje—kromě vašich druhů poutníků—budou něco určitého pro vás, nebo s vámi, dělat; ale jediným úkolem těchto průvodců je být s vámi a být vašimi osobními přáteli. Často jim v jejich činnosti pomáhají laskaví a velkolepí Obyvatelé Ráje.

25:8.4 (283.5) Smrtelné rasy se vyznačují silným sociálním cítěním. Tvořitelé dobře vědí, že „není dobré pro člověka být sám,“ a proto dělají opatření, aby měl společnost, dokonce i v Ráji.

25:8.5 (283.6) Jestli se stane to, že vy, vzestupní smrtelníci, dosáhnete Ráje v doprovodu průvodce, nebo blízkého druha z vaší pozemské pouti, nebo serafský ochránce vašeho osudu přijde s vámi anebo vás tam bude čekat, potom vám nebude

přidělen žádný jiný trvalý průvodce. Ale, když přijdete sami a až se probudíte z konečného spánku času na Ostrově Světla, určitě vás tam přivítá průvodce. I když bude známo, že vás potom bude doprovázet někdo se vztahem k vzestupné pouti, přivítá vás na věčných březích určený průvodce a doprovodí vás do míst, které jsou připraveny pro vaše přijetí a přijetí vašich druhů. Můžete si být jisti tím, že vás přivítají vřele až prožijete opětovné vzkříšení ve věčnosti na věčných březích Ráje.

25:8.6 (283.7) **Přijímací průvodci** jsou v závěrečných dnech vašeho vzestupného pobytu na posledním okruhu Havony určení a pečlivě si prohlédnou záznamy o původu daného smrtelníka a jeho následném, na události bohatém, vzestupu přes světy prostoru a okruhy Havony. Když vítají smrtelníky času, jsou již velmi dobře obeznámeni se životy těchto přicházejících poutníků a okamžitě se projeví jako soucitní a poutaví průvodci.

25:8.7 (283.8) Jestliže v průběhu vašeho pobytu v Ráji, před přijetím do Sboru Konečných, byste z jakýchkoliv důvodů byli dočasně odděleni od svého společníka na vzestupné pouti—smrtelného či serafského—bude vám ihned přidělen Rajský Průvodce, připraven vám poradit a být vaším společníkem. Když je jednou průvodce přidělen vzestupnému poutníkovi, který pobývá v Ráji sám, zůstává s ním až do chvíle, kdy se k němu opět připojí jeho vzestupní druhové, anebo až je řádně přijat do Sboru Konečných.

25:8.8 (284.1) **Rajští Průvodci** čekají na přicházející poutníky ve stanoveném pořadí, ale s tím, že vzestupný tvor není nikdy svěřen průvodci, který se svojí povahou odlišuje od jeho

supervesmírného typu. Jestliže by smrtelník z Urantie přišel dnes do Ráje, byl by mu přidělen první průvodce v pořadí s původem v Orvontonu, nebo jinak podobný Sedmému Hlavnímu Duchu. Z tohoto důvodu omniafimové neslouží se vzestupnými tvory ze všech sedmi supervesmírů.

25:8.9 (284.2) Rajští Průvodci vykonávají ještě mnoho dalších činností. Jestli vzestupný smrtelník dosáhne střední vesmír sám a při přecházení Havonou neuspěje na některém stupni putování k Božstvu, ve vhodném čase je poslán zpět do vesmírů času a současně je odeslána zpráva záložnímu sboru Rajských Průvodců. Jeden člen tohoto řádu je určen, aby tohoto zklamaného poutníka doprovázel, byl s ním, utěšil ho, povzbudil ho a zůstal s ním až do jeho návratu na střední vesmír, aby pokračoval ve svém vzestupu do Ráje.

25:8.10 (284.3) Jestli se vzestupný poutník potká na cestě k Božstvu s neúspěchem když prochází Havonou a je doprovázen vzestupným serafem—andělem strážným jeho smrtelné pouti—anděl svého smrtelného společníka následuje. Tito serafové se vždy dobrovolně nabídnou a dostanou souhlas doprovázet své dlouhodobé smrtelné druhy nazpět do služby v čase a prostoru.

25:8.11 (284.4) Ale, tak tomu není v případě dvou, velmi si blízkých, vzestupných smrtelníků. Když jeden z nich dosáhne Boha a druhý dočasně neuspěje, ten úspěšný jedinec chce vždy jít nazpět do evolučních tvoření se zklamanou osobností, ale není to možné. Místo toho se zavolá sboru Rajských Průvodců a jeden dobrovolník je vybrán, aby zklamaného poutníka doprovázel. Jeden dobrovolný Obyvatel Ráje se potom stane společníkem úspěšného smrtelníka, který pobývá na středním

Ostrově, čeká na návrat svého neúspěšného druha do Havony a mezitím vyučuje v některých Rajských školách o poutavém evolučním vzestupu k Ráji.

25:8.12 (284.5) [Zpracováno Tím s Vysokou Autoritou z Uversy.]

Kapitola 26

Pomocní Duchové Středního Vesmíru

26:0.1 (285.1) SUPERNAFIMOVÉ jsou duchové, pomáhající v Ráji a ve středním vesmíru; jsou nejvyšší řád nejnižší skupiny dětí Nekonečného Ducha—andělská armáda. Takoví pomocní duchové působí směrem od Ostrova Ráje do světů času a prostoru. Žádná větší část organizovaného a obydleného tvoření se bez nich neobejde.

1. Pomocní Duchové

26:1.1 (285.2) Andělé jsou duchovní pečovatelé a společníci evolučních a vzestupných tvorů vlastní vůle všeho prostoru; jsou také spolupracovníci a společníci vyšších armád božských osobností vesmírných sfér. Andělé všech řádů jsou rozdílné a vysoce individuální osobnosti. Všichni mají velkou schopnost oceňovat pomoc instruktorů relaxace. Společně s Armádami Poslů Prostoru pomocní duchové prožívají období odpočinku a vystřídání; mají velmi společenské povahy a sociální citění, daleko přesahující citění lidských bytostí.

26:1.2 (285.3) Pomocní duchové velkého vesmíru jsou rozděleni následovně:

26:1.3 (285.4) 1. Supernafimové.

26:1.4 (285.5) 2. Sekunafimové.

26:1.5 (285.6) 3. Terciafimové.

26:1.6 (285.7) 4. Omniafimové.

26:1.7 (285.8) 5. Serafové.

26:1.8 (285.9) 6. Cherubové a Sanobimové.

26:1.9 (285.10) 7. Midbytosti.

26:1.10 (285.11) Jednotliví členové andělských řádů nemají úplně trvalý osobní status ve vesmíru. Andělé určitých řádů se mohou načas stát Rajskými Průvodci; někteří se stanou Celestinskými Zaznamenateli; jiní povýší do řad Technických Poradců. Určení cherubové mohou aspirovat na status a dráhu serafů, zatímco evoluční serafové mohou dosáhnout duchovních úrovní vzestupných Božích Synů.

26:1.11 (285.12) Sedm řádů pomocných duchů, tak jak jsou odhaleny, jsou uskupeny a seřazeny podle nejvyšší důležitosti jejich funkcí pro vzestupné tvory:

26:1.12 (285.13) 1. Pomocní duchové středního vesmíru. V systému Ráj-Havona slouží tři řady supernafimů. Primární, neboli Rajští supernafimové, jsou vytvořeni Nekonečným Duchem. Sekundární a terciární řady, sloužící v Havoně jsou, v tomto pořadí, potomstvem Hlavních Duchů a Duchů Okruhů.

26:1.13 (286.1) 2. Pomocní duchové supervesmírů—sekunafimové, terciafimové a omniafimové. Sekunafimové, děti Duchů Reflexe, vykonávají rozmanité činnosti v sedmi

supervesmírech. Terciafimové, mající svůj původ v Nekonečném Duchu, nakonec vytvářejí spojení mezi Syny Tvořiteli a Věčně Moudrými. Omniafimové jsou společným vytvořením Nekonečného Ducha a Sedmi Hlavních Jednatelů, pro které výhradně slouží. Pojednání o těchto třech řádech bude předmětem následujících článků.

26:1.14 (286.2) 3. Pomocní duchové lokálních vesmírů zahrnují serafy a jejich pomocníky, cheruby. Tito potomci Mateřského Ducha Vesmíru jsou první, se kterými vzestupní smrtelníci navážou kontakt. Midbytoští, s původem na obydlených světech, nejsou vlastně opravdovým andělským řádem, i když z hlediska jejich funkce jsou zařazeny mezi pomocné duchy. Popis jejich činnosti a činnosti serafů a cherubů je uveden v kapitolách, pojednávající záležitosti vašeho lokálního vesmíru.

26:1.15 (286.3) Všechny druhy andělských armád se věnují rozmanitým vesmírným službám a pomáhají, tak či onak, vyšším řádům nebeských bytostí; ale jsou to právě supernafimové, sekunafimové a serafové, kteří jsou, ve velkých počtech, používáni na podporu programu vzestupného zdokonalování dětí času. Působením ve středním vesmíru, supervesmírech a lokálních vesmírech, tvoří nepřerušovaný řetěz duchovních pomocníků, kteří byli poskytnuti Nekonečným Duchem na pomoc a péči všem těm, kteří se snaží dosáhnout Vesmírného Otce skrze Věčného Syna.

26:1.16 (286.4) „Duchovní polarita“ supernafimů je omezena pouze v jedné fázi jejich činnosti, a to té, která se týká Vesmírného Otce. Mohou pracovat jednotlivě, s výjimkou přímého použití výhradních okruhů Otce. Když slouží přímo Otci a nacházejí se v jeho režimu příjmu energie, supernafimové se musí

dobrovolně spojit do párů, aby byli schopni fungovat. Sekunafimové jsou podobně omezeni, ale musí navíc pracovat ve dvojicích, aby byli synchronizováni s okruhy Věčného Syna. Serafové mohou pracovat jednotlivě jako oddělené a lokalizované osobnosti, ale mohou se napojit na okruh jen tehdy, když jsou polarizováni jako spojené páry. Když jsou takové duchovní bytosti spojeny do párů, hovoří se o nich jako o vzájemně se doplňujících dvojicích. Doplňující vztahy mohou být přechodné; nemusí mít trvalý charakter.

26:1.17 (286.5) Tito oslniví tvorové světla jsou vyživováni přímým příjmem duchovní energie primárních okruhů vesmíru. Smrtelníci Urantie musí využívat energii světla, kterou pro ně upravuje rostlinstvo, ale armády andělů jsou napojeny přímo na okruhy; oni „mají potravu, kterou vy neznáte.“ Kromě toho, oni využívají orbitální učení úžasných Synů Trojice-Učitelů; vnímají znalosti a přijímají moudrost, což se v mnohém podobá jejich metodě asimilace životních energií.

2. Mocní supernafimové

26:2.1 (286.6) Supernafimové jsou obratnými pomocníky pro všechny typy bytostí, které pobývají v Ráji a ve středním vesmíru. Tito vysocí andělé jsou vytvářeni ve třech základních kategoriích: primární, sekundární a terciární.

26:2.2 (287.1) Primární supernafimové jsou výlučným potomstvem Společného Tvořitele. Udělují svoji pomoc rovnoměrně mezi určité skupiny Obyvatel Ráje a neustále se zvětšující sbor vzestupných poutníků. Tito andělé věčného Ostrova jsou vysoce účinnými pomocníky v průběhu základního vzdělání obou skupin obyvatel Ráje. Velkou měrou přispívají a

napomáhají ke vzájemnému porozumění těchto dvou unikátních řádů vesmírných tvorů—jeden je nejvyšší typ božského a dokonalého tvora vlastní vůle a druhý je evolučním výsledkem zdokonaleného nejnižšího typu tvora vlastní vůle v celém vesmíru vesmírů.

26:2.3 (287.2) Vzhledem k tomu, že práce primárních supernafimů je tak unikátní a pozoruhodná, bude popsána odděleně v následující kapitole.

26:2.4 (287.3) Sekundární supernafimové řídí záležitosti vzestupných bytostí na sedmi okruzích Havony. Rovnoměrně se zabývají pomocí ve vzdělávacích kurzech početných řádů Obyvatel Ráje, kteří pobývají dlouhodobě na světech, ležících na okruzích středního tvoření, ale my o tomto aspektu jejich služby nemůžeme hovořit.

26:2.5 (287.4) Existuje sedm typů těchto vysokých andělů, z nichž každý má původ v jednom ze Sedmi Hlavních Duchů a proto mají odpovídající povahové rysy. Sedm Hlavních Duchů společně vytváří mnoho rozmanitých skupin unikátních bytostí a entit a jednotliví členové každého řádu mají poměrně stejné povahové vlastnosti. Ale, když těchto stejných Sedm Duchů vytváří bytosti každý sám, výsledné řády mají vždy sedmidílnou podstatu; děti každého Hlavního Ducha získají povahu svého tvůrce a proto se od ostatních řádů liší. Takový původ mají sekundární supernafimové a andělé všech sedmi vytvořených typů působících ve všech oblastech činnosti, přístupné pro jejich celý řád, především na sedmi okruzích středního a božského vesmíru.

26:2.6 (287.5) Každý ze sedmi planetárních okruhů Havony je pod přímým dohledem jednoho ze Sedmi Duchů Okruhů, kteří jsou společným—tudíž jednotným—tvořením Sedmi Hlavních Duchů. Ačkoliv těchto sedm podpůrných Duchů Havony nesou v sobě prvky Třetího Zdroje a Středu, nebyli součástí původního modelu vesmíru. Začali plnit svoji funkci po vzniku původního (věčného) tvoření, ale dlouho před Grandfandou. Objevili se nepochybně jako důsledek tvořivé reakce Hlavních Duchů na formulující se účel Nejvyšší Bytosti a jejich působení bylo zjištěno po vytvoření velkého vesmíru. Je zřejmé, že Nekonečný Duch a všichni jeho tvořiví společníci, jako univerzální koordinátoři, jsou bohatě obdařeni schopností reagovat přiměřeným tvořivým způsobem na současné procesy, probíhající v empirických Božstvech a ve vyvíjejících se vesmírech.

26:2.7 (287.6) Terciární supernafimové mají původ v Sedmi Duších Okruhů. Každý z nich, na jednotlivých okruzích Havony, je zmocněn Nekonečným Duchem k vytváření dostatečného počtu vysokých superafických pomocníků třetího řádu, aby uspokojili potřeby středního vesmíru. Zatímco Duchové Okruhů vytvořili poměrně málo těchto andělských pomocníků před příchodem poutníků času do Havony, Sedm Hlavních Duchů dokonce ani nezačalo s vytvářením sekundárních supernafimů, dokud se neobjevil Grandfanda. Jako starší z těchto dvou řádů, budou proto terciární supernafimové popsáni jako první.

3. Terciární supernafimové

26:3.1 (288.1) Tito pomocníci Sedmi Hlavních Duchů jsou andělskými specialisty, působícími na různých okruzích

Havony a svoji pomoc poskytují jak vzestupným poutníkům času, tak sestupným poutníkům věčnosti. Na miliardě vzdělávacích světů budou tito vaši superafičtí společníci všech řádů pro vás plně viditelní. Tam budete všichni, v tom nejvyšším smyslu, bratrské bytosti, vzájemného porozumění a pochopení. Vy také jasně rozpoznáte a velmi se spřátelíte se sestupnými poutníky, Obyvateli Ráje, kteří procházejí těmito okruhy od středu směrem ven a vstupují do Havony přes řídicí svět prvního okruhu a pokračují ve svém sestupu k okruhu sedmému.

26:3.2 (288.2) Vzestupní poutníci ze sedmi supervesmírů procházejí Havonou v protichůdném směru, přicházejí do řídicího světa sedmému okruhu a pokračují směrem ke středu. Pro postup vzestupných smrtelníků z jednoho světa na druhý svět a z jednoho okruhu na další okruh není stanoven žádný časový limit, tak, jako není stanovena doba, přesně určující délku pobytu na morontiálních světech. Ale, zatímco dostatečně pokročilí jednotlivci mohou být osvobozeni od pobytu na jednom či více vzdělávacích světech v lokálním vesmíru, žádný poutník se nemůže vyhnout projití všech sedmi okruhů postupného oduševnění v Havoně.

26:3.3 (288.3) Ten sbor terciárních supernafimů, který se především věnuje službě poutníkům času, je rozdělen následujícím způsobem:

26:3.4 (288.4) 1. Inspektoři harmonie. Musí být zřejmé, že určitý druh koordinujícího vlivu je zapotřebí, dokonce i v dokonalé Havoně, aby systém fungoval a byla zajištěna harmonie všech činností, souvisejících s přípravou poutníků času na jejich následné úkoly v Ráji. A v tom spočívá pravé poslání

inspektorů harmonie—udržovat všechno v plynulém pohybu a správném tempu. Majíce původ na prvním okruhu, oni slouží po celé Havoně a jejich přítomnost na okruzích znamená, že se nikde nemůže stát chyba. Jejich obrovská schopnost koordinovat rozmanité aktivity, zahrnující osobnosti rozdílných druhů—dokonce mnohanásobných úrovní—umožňuje těmto supernafimům zasáhnout kdekoliv a kdykoliv je to potřeba. Oni nesmírně přispívají k vzájemnému porozumění poutníků času s poutníky věčnosti.

26:3.5 (288.5) 2. Hlavní kronikáři. Tito andělé jsou vytvořeni na druhém okruhu, ale působí kdekoliv ve středním vesmíru. Oni vedou záznamy trojitě, připravují písemné záznamy pro archívy Havony, pro duchovní archívy svého řádu a pro oficiální archívy Ráje. Kromě toho, automaticky předávají zprávy o důležitých poznatcích živým knihovnám Ráje—opatrovatelům vědomostí primárního řádu supernafimů.

26:3.6 (288.6) 3. Hlasatelé. Děti Ducha třetího Okruhu působí po celé Havoně, i když jejich oficiální stanoviště je umístěno na planetě číslo sedmdesát v nejzevnějším okruhu. Tito mistři svého oboru jsou hlasatelé středního tvoření a vedoucí prostorových zpráv o všech Rajských úkazech Božstva. Mohou používat všechny základní okruhy prostoru.

26:3.7 (288.7) 4. Poslové mají svůj původ na okruhu číslo čtyři. Pohybují se v celém systému Ráj-Havona jakodoručitelé všech zpráv a sdělení, které vyžadují osobní předání. Slouží svým společníkům, nebeským osobnostem, Rajským poutníkům a dokonce také i vzestupným duším času.

26:3.8 (289.1)

5. Koordinátoři inteligence. Tito terciární supernafimové, děti Ducha pátého Okruhu, jsou vzdymoudrými a citlivými podporovateli bratrských vztahů mezi vzestupnými a sestupnými poutníky. Pomáhají všem obyvatelům Havony, ale především vzestupným bytostem, které informují o současných záležitostech vesmíru vesmírů. Pomocí osobních kontaktů s hlasateli a pomocníky reflexe, tyto „živé noviny“ Havony jsou okamžitě obeznámeny se všemi informacemi, procházejícími přes rozlehlé zpravodajské okruhy středního vesmíru. Získávají informace grafickou metodou Havony, což jim umožňuje automaticky přijímat za hodinu vašeho času na Urantii tolik informací, které by vaše nejrychlejší telegrafní metody zaznamenávaly tisíc let.

26:3.9 (289.2)

6. Osobnosti přepravy. Tyto bytosti, s původem na okruhu číslo šest, obvykle operují z planety číslo čtyřicet v nejzevnějším okruhu. Jsou to oni, kdo odvezou zklamané kandidáty, kteří dočasně neuspěli na své cestě k Božstvu. Oni jsou vždy připraveni přepravit všechny ty, kteří přicházejí pomáhat do Havony, anebo z ní odcházejí a nejsou sami přizpůsobeni cestovat prostorem.

26:3.10 (289.3)

7. Záložní sbory. Vzhledem k tomu, že práce se vzestupnými bytostmi, Rajskými poutníky a dalšími řády bytostí pobývajících v Havoně je proměnlivá, je nezbytné udržovat tyto zálohy supernafimů na řídicím světě sedmého okruhu, ze kterého pocházejí. Oni jsou vytvořeni bez konkrétního záměru a jsou schopni sloužit na méně náročných úsecích všech činností, které vykonávají jejich superafičtí druhové terciárního řádu.

4. Sekundární supernafimové

26:4.1 (289.4) Sekundární supernafimové jsou pomocníky pro sedm planetárních okruhů středního vesmíru. Část z nich je oddána službě poutníků času a druhá polovina celého řádu se věnuje výuce Rajských poutníků věčnosti. Během putování těchto Obyvatel Ráje přes okruhy Havony se o ně také starají dobrovolníci ze Sboru Konečných Smrtelníků, což je program, který byl zahájen po vytvoření první skupiny konečných.

26:4.2 (289.5) Podle jejich cyklických povinností ve službě vzestupným poutníkům, sekundární supernafimové pracují v následujících sedmi skupinách:

26:4.3 (289.6) 1. Pomocníci poutníků.

26:4.4 (289.7) 2. Průvodci ke Svrchovanosti.

26:4.5 (289.8) 3. Průvodci k Trojici.

26:4.6 (289.9) 4. Průvodci k Synovi.

26:4.7 (289.10) 5. Průvodci k Otcí.

26:4.8 (289.11) 6. Poradci a konzultanti.

26:4.9 (289.12) 7. Podporovatelé odpočinku.

26:4.10 (289.13) Každá z těchto pracovních skupin obsahuje anděly všech sedmi vytvořených typů a o poutníky času vždy pečují sekundární supernafimové, mající svůj původ v Hlavním Duchovi, který řídí supervesmír, ze kterého poutníci pocházejí. Když vy, smrtelné bytosti Urantie, dosáhnete Havony, budete určité vedeni supernafimem, jehož vytvořená podstata—stejně jako vaše vyvinutá podstata—pochází od Hlavního Ducha

Orvontonu. A protože vaši pečovatelé vznikli z Hlavního Ducha vašeho vlastního supervesmíru, jsou obzvlášť způsobilí vám rozumět, povzbudit vás a pomáhat vám ve všech vašich snahách dosáhnout Rajské dokonalosti.

26:4.11 (290.1) Kolem černých gravitačních těles Havony jsou poutníci času přepraveni na vnější planetární okruh osobnostmi přepravy primárního řádu sekunafimů, operujících z hlavního řídicího centra sedmého supervesmíru. Většina serafů, ale ne všichni, kteří slouží na planetách a v lokálních vesmírech, aby pomáhali vzestupným tvorům na cestě do Ráje, se rozloučí se svými smrtelnými druhy před jejich dlouhým letem do Havony a ihned zahájí dlouhý a intenzivní výcvik, aby se připravili na vznešené poslání. Očekává se od nich, že v tomto výcviku uspějí a dosáhnou, jako serafové, dokonalosti bytí a nejvyšší úrovně svých služeb. A oni to dokážou a doufají, že se znovu připojí k poutníkům času, aby doplnili řady těch, kteří navždy sledují pout' těchto smrtelníků jak dosáhnou Vesmírného Otce a následně dostanou úkol v neodhalené činnosti Sboru Konečnosti.

26:4.12 (290.2) Poutník je dopraven na přijímací planetu Havony, na řídicí svět sedmého okruhu, obdařen pouze jednou dokonalostí, dokonalostí cíle. Vesmírný Otec přikázal: „Buďte dokonalí tak, jak dokonalý jsem já.“ Tato úžasná výzva-příkaz je určena konečným dětem na vesmírných světech. Prohlášení této výzvy vyvolalo ve všech tvořeních snahu o spolupráci všech nebeských bytostí, aby pomohli uskutečnit a splnit tento epochální příkaz Prvotního Velkého Zdroje a Středu.

26:4.13 (290.3) Když s pomocí všech armád pomocníků vesmírného programu věčného života jste nakonec dopraveni na přijímací

svět Havony, přicházíte tam pouze s jediným druhem dokonalosti—dokonalostí cíle. Váš cíl byl nesporně prokázán; vaše víra prošla zkouškou. Znají vás jako bytosti, které nepodléhají zklamání. Dokonce i nezdar rozeznat Vesmírného Otce nemůže otrást vírou či vážně narušit důvěru vzestupného smrtelníka, který prošel zkušeností, kterou musí projít všichni, aby dosáhli dokonalých sfér Havony. V době, kdy dorazíte do Havony, bude vaše čistota absolutní. Dokonalost cíle a božskost touhy, společně s pevností víry, vám zajistily vstup do trvalých příbytků věčnosti; vaše vysvobození z nejistot času je úplné a dokončené; a nyní přichází čas setkat se tváří v tvář s problémy Havony a nezměrností Ráje a zvládnout to, na co jste se tak dlouhou dobu připravovali v empirických epochách času na planetárních školách prostoru.

26:4.14 (290.4) Víra přinesla vzestupnému poutníkovi dokonalost cíle, který umožňuje dětem času vstup do bran věčnosti. Nyní musí pomocníci poutníků zahájit svoji práci a rozvíjet v nich tu dokonalost chápání a tu metodu vnímání, které jsou tak nezbytné pro dosažení Rajske dokonalosti osobnosti.

26:4.15 (290.5) Schopnost pochopit je smrtelníkova propustka do Ráje. Ochota uvěřit je klíčem do Havony. Přijetí synovstva a spolupráce se zavedeným Ladičem Myšlení jsou cenou za věčný život evolučního tvora.

5. Pomocníci poutníků

26:5.1 (291.1) První ze sedmi skupin sekundárních supernafimů, se kterými se setkáte, jsou pomocníci poutníků, ty bytosti, vyznačující se bystrým chápáním a hlubokým citěním a které vítají zcestovalé poutníky prostoru na stabilizovaných světech

a ustálené soustavě středního vesmíru. Současně tito vysocí pomocníci začínají pracovat s Rajskými poutníky věčnosti, z nichž první přišel na řídicí svět vnitřního okruhu Havony ve stejnou dobu, kdy Grandfanda dorazil na řídicí svět vnějšího okruhu. V té velmi daleké minulosti se poutníci z Ráje a poutníci času poprvé setkali na přijímacím světě čtvrtého okruhu.

26:5.2 (291.2) Tito pomocníci poutníků, působící na sedmém okruhu havonských světů, vykonávají svoji práci pro vzestupné smrtelníky ve třech velkých sekcích: první, nejvyšší pochopení Rajské Trojice; druhá, duchovní porozumění partnerství Otce a Syna; třetí, intelektuální poznání Nekonečného Ducha. Každý z těchto aspektů učení je rozdělen do sedmi odvětvích po dvanácti malých sekcích, z nichž každá má sedmdesát podpůrných skupin; a učení v každém z těchto sedmdesáti podpůrných seskupeních je prezentováno v tisíci kategoriích. Podrobnější instruktáž je poskytnuta na následných okruzích, ale vysvětlení každého Rajského požadavku je vyloženo pomocníky poutníků.

26:5.3 (291.3) Tímto způsobem probíhá základní, neboli začátečnický kurz, kterému čelí prověření a zcestovalí poutníci prostoru. Ale dávno předtím než dospěli do Havony, tyto vzestupné děti času se naučily vychutnávat nejistotu, využívat zklamání, nadchnout se nezdarem, získat sílu při potížích, projevit nezlomnou odvahu navzdory velikosti a prokázat nezdolnou víru při řešení nevysvětlitelného. Již dávno heslem těchto poutníků je: „Ve spojení s Bohem není nic—absolutně nic—nemožné.“

26:5.4 (291.4) Na každém okruhu Havony je pro poutníky času stanoven určitý požadavek; a i když každý poutník zůstává pod opatrovnictvím supernafima, jehož charakter je přizpůsoben k poskytování pomoci určitému typu vzestupného tvora, kurz, který se musí zvládnout, je úplně stejný pro všechny vzestupné tvory, kteří dosáhnou střední vesmír.

26:5.5 (291.5) Čas nemá velký význam na okruzích Havony. Může však určitým způsobem ovlivnit postup, ale konečným a nejvyšším kritériem je dosažení nových výšin. V okamžiku, kdy si váš superafický společník myslí, že jste schopni přejít na další vnitřní okruh, budete předvedeni před dvanáct pomocníků Ducha sedmého Okruhu. Tady budete muset složit okruhové zkoušky, určené supervesmírem vašeho původu a vaší rodnou soustavou. Dosažení božskosti na tomto okruhu se koná na řídicím světě a spočívá v duchovním chápání a poznání Hlavního Ducha toho supervesmíru, ze kterého vzestupný poutník přišel.

26:5.6 (291.6) Když je úkol na vnějším okruhu Havony splněn a daný kurz je zvládnut, pomocníci poutníků dopraví svoje svěřence na řídicí svět následného okruhu a svěří je do péče průvodců ke svrchovanosti. Pomocníci poutníků vždy zůstanou nějakou dobu se svými svěřenci, aby byl přechod pro ně jak příjemný, tak i prospěšný.

6. Průvodci ke Svrchovanosti

26:6.1 (292.1) Když jsou vzestupní tvorové přemístěni ze sedmého okruhu na šestý a umístěni pod přímý dohled průvodců ke svrchovanosti, jmenují se „duchovní absolventi.“ Průvodci ke svrchovanosti by se neměli plést s Průvodci Absolventů—

náležící k Vyšším Osobnostem Nekonečného Ducha—kteří, se svými druhy, servitaly, pomáhají jak vzestupným, tak i sestupným poutníkům, na všech okruzích Havony. Průvodci ke svrchovanosti působí pouze na šestém okruhu středního vesmíru.

26:6.2 (292.2) Právě na tomto okruhu vzestupní tvorové dospějí k novému uvědomění si Nejvyšší Božskosti. V průběhu dlouhého putování evolučními vesmíry poutníci času prožívají sílící vědomí reality všemocné nadvlády nad časoprostorovými tvořeními. Tady, na tomto okruhu Havony se vzestupní tvorové přiblíží setkání se zdrojem časoprostorové jednoty středního vesmíru—duchovní realitou Boha Nejvyššího.

26:6.3 (292.3) Velmi obtížně se mně vysvětluje co se na tomto okruhu odehrává. Vzestupní tvorové nemohou vidět zosobněnou přítomnost Svrchovanosti. V určitých ohledech, nové vztahy se Sedmým Hlavním Duchem nahrazují tuto neschopnost mít kontakt s Nejvyšší Bytostí. I když danou metodu nejsme schopni pochopit, každý vzestupný tvor patrně prodělá přetvářecí růst, novou integraci vědomí, nové oduševnění smyslu, novou citlivost k božskosti, což lze uspokojivě vysvětlit jen za předpokladu neodhalené aktivity Nejvyšší Bytosti. Nám všem, kteří sledujeme tyto záhadné procesy, se zdá, jakoby Bůh Nejvyšší láskyplně obdarovával svoje empirické děti k nejvyšší hranici jejich empirických možností zvýšeným intelektuálním vnímáním, duchovním vhledem a rozvojem osobnosti, které jsou tak potřebné pro jejich úsilí proniknout k božskosti na úrovni Trojice Svrchovanosti, dosáhnout věčných a existenciálních Rajských Božstev.

^{26:6.4 (292.4)} Když se průvodci ke svrchovanosti domnívají, že jejich žáci jsou zralí na postup, předvedou je před sedmdesáti člennou komisi—smíšenou skupinu, působící jako zkoušející orgán—na řídicím světě okruhu číslo šest. Až o svém pochopení přesvědčí tuto komisi Nejvyšší Bytosti a Trojice Svrchovanosti, dostanou poutníci oprávnění k přechodu na pátý okruh.

7. Průvodci k Trojici

^{26:7.1 (292.5)} Průvodci k Trojici jsou neúnavní pomocníci pátého okruhu Havony pro přípravu postupujících poutníků času a prostoru. „Duchovní absolventi“ se tady nazývají „kandidáti na cestu k Božstvu“, protože na tomto okruhu, pod vedením průvodců k Trojici, dostanou poutníci pokročilé instrukce, týkající se božské Trojice, aby se připravili pokusit se rozpoznat Nekonečného Ducha. A tady vzestupní poutníci poznají co znamená opravdové studium a skutečné mentální úsilí, když začnou rozeznávat podstatu zvětšující se námahy a náročnějšího duchovního vypětí, které bude potřeba, aby dosáhli stanovený vysoký cíl na světech tohoto okruhu.

^{26:7.2 (292.6)} Průvodci k Trojici jsou spolehliví a výkonní; a každému poutníkovi se dostane plné pozornosti a bezmezní laskavosti od sekundárních supernafimů, kteří náleží k tomuto řádu. Nikdy by poutník času nenašel první přístupnou osobu Rajské Trojice, kdyby mu nepomáhali a nepodporovali ho tyto průvodci a armáda dalších duchovních bytostí, zapojených do vyučování vzestupných tvorů o podstatě a metodě nastávající cesty k Božstvu.

26:7.3 (293.1) Po dokončení přípravného kurzu na tomto okruhu vezmou průvodci k Trojici své žáky na řídící svět tohoto okruhu a představí je jedné z mnoha trojčlenných komisí, působících jako zkoušející a schvalovatelé kandidátů na cestu k Božstvu. Tyto komise jsou složeny z jednoho člena sboru konečných, jednoho usměrňovatele chování z řádu primárních supernafimů a buď Osamělého Posla, nebo Trinitarizovaného Syna Ráje.

26:7.4 (293.2) Když se vzestupná duše nakonec vydá k Ráji, je doprovázena pouze přepravním triem: suprafickým okruhovým společníkem, Průvodcem Absolventa a jeho stále přítomného servitala. Tyto exkurze z okruhů Havony do Ráje jsou zkušebními cestami; vzestupní tvorové nemají ještě Rajský status. Nedostanou povolení k trvalému pobytu v Ráji dokud neprodělají závěrečný odpočinek času, následně po dosažení Vesmírného Otce a dokončení přípravy na okruzích Havony. Pouze po božském odpočinku se stanou částí „podstaty božskosti“ a ducha svrchovanosti“ a tudíž začnou opravdu působit v okruhu věčnosti a přítomnosti Trojice.

26:7.5 (293.3) Od přepravního triavzestupného tvora se nevyžaduje, aby mu pomohl najít zeměpisnou polohu přítomnosti duchovního jasu Trojice, ale spíše poskytnout poutníkovi jakoukoliv možnou podporu v jeho obtížném úkolu poznat, odlišit a pochopit Nekonečného Ducha do takové míry, že uzná jeho osobnost. Každý vzestupný poutník v Ráji je schopen rozeznat zeměpisnou polohu, nebo místo pobytu přítomnosti Trojice; velká většina z nich je schopna navázat spojení s intelektuální realitou Božstev, především s Třetí Osobou, ale ne všichni dovedou rozeznat, nebo i částečně pochopit realitu

duchovní přítomnosti Otce a Syna. Ještě víc obtížnější je i minimální duchovní pochopení Vesmírného Otce.

26:7.6 (293.4) Málokdy se snaha najít Nekonečného Ducha setká s neúspěchem a když poutníci úspěšně završí tuto etapu putování k Božstvu, průvodci k Trojici je připraví na přesun do péče průvodců k Synovi na čtvrtém okruhu Havony.

8. Průvodci k Synovi

26:8.1 (293.5) Čtvrtý okruh Havony se někdy nazývá „okruhem Synů“. Ze světů tohoto okruhu vzestupní pomocníci odcházejí do Ráje, aby dospěli k pochopení Věčného Syna a navázali s ním kontakt, zatímco na světech tohoto okruhu sestupní poutníci dosáhnou nového chápání podstaty a poslání Synů Tvořitelů času a prostoru. Na tomto okruhu je sedm světů, na kterých záložní sbor Rajských Michaelů řídí speciální pečovatelské školy pro vzájemnou pomoc vzestupným a sestupným poutníkům; a právě na těchto světech Synů Michaelů dospějí poutníci času a poutníci věčnosti k prvnímu opravdovému vzájemnému porozumění jeden druhého. V mnoha ohledech jsou zkušenosti z tohoto okruhu nejpozoruhodnějšími z celého pobytu v Havoně.

26:8.2 (294.1) Průvodci k Synovi jsou superafičtí pomocníci vzestupných smrtelníků čtvrtého okruhu. Kromě všeobecné práce, týkající se přípravy kandidátů na pochopení vztahů Věčného Syna k Trojici, tito průvodci k Synovi musí poučit své svěřence tak dokonale, aby byli určitě úspěšní: za první, v dostatečném duchovním pochopení Syna; za druhé, přijatelně rozeznali osobnost Syna; za třetí, správně rozlišili Syna od osobnosti Nekonečného Ducha.

26:8.3 (294.2) Po dosažení Nekonečného Ducha se již nedělají žádné zkoušky. Testy na vnitřních okruzích spočívají v samotném chování poutníků-kandidátů když jsou pojati do objetí Božstev. Úroveň zdokonalení je stanovena výhradně duchovností jednotlivce a nikdo, kromě Bohů, nemůže posoudit hodnotu takové schopnosti. V případě neúspěchu se důvody neuvádějí, rovněž se nikdy nepeskují a nekritizují kandidáti, jejich různí učitelé a průvodci. V Ráji se neúspěch nikdy nepovažuje za prohru; na odklad se nikdy nedívá jako na ostudu; zřejmě nezdary času se nikdy nepokládají za závažné zpoždění věčnosti.

26:8.4 (294.3) Ne mnoho poutníků zakusí zdánlivý nezdar na cestě k Božstvu. Téměř všichni dosáhnou Nekonečného Ducha, ačkoliv občas poutník z prvního supervesmíru neuspěje na první pokus. Poutníci, kteří dosáhnou Ducha, málokdy neuspějí v dosažení Syna; z těch, kteří neuspějí napoprvé, téměř všichni pocházejí ze supervesmíru tři a pět. Velká většina těch, kteří neuspějí na první pokus dosáhnout Otce po dosažení Ducha a Syna, pocházejí ze supervesmíru číslo šest, i když několik málo podobně neúspěšných jsou z druhého a třetího supervesmíru. A to všechno jasně ukazuje, že pro tyto patrné nezdary existuje nějaký patřičný a prospěšný důvod; ve skutečnosti jsou to prostě nevyhnutelná prodlení.

26:8.5 (294.4) Kandidáti, kteří se setkali s nezdarem na cestě k Božstvu, jsou umístěni pod pravomoc vedoucích úkolů ze skupiny primárních supernafimů a jsou vráceni do služby ve sférách prostoru na nejméně jedno tisíciletí. Nikdy se nevracejí do svého rodného supervesmíru, vždy jdou do takového supertvoření, které je nejvhodnější pro opakování jejich

přípravu na druhou cestu k Božstvu. Po ukončení této služby se na svůj vlastní podnět vrátí na vnější okruh Havony a jsou okamžitě odvezeni na okruh svého nezdaru a ihned znovu zahájí svoji přípravu na cestu k Božstvu. Při druhém pokusu se nikdy nestane, že by sekundární supernafimové nedovedli své svěřence úspěšně k cíli a během tohoto druhého pokusu pečují o tyto kandidáty vždy stejní superafičtí pomocníci a ostatní průvodci.

9. Průvodci k Otci

26:9.1 (294.5) Když poutníková duše dosáhne třetího okruhu Havony, přejde do opatrovnictví průvodců k Otci—starších, vysoce odborných a nejzkušenějších superafických pomocníků. Na světech tohoto okruhu vedou průvodci k Otci školy moudrosti a univerzity metodiky, na kterých působí všechny bytosti, bydlící ve středním vesmíru, jako učitelé. Učí se zde naprosto všechno, co prospěje tvorovi času na jeho transcendentním putování k dosažení věčnosti.

26:9.2 (294.6) Dosažení Otce je propustkou do věčnosti, bez ohledu na to, že poutníci musí ještě projít zbývajícími okruhy. Proto je to velmi významná událost na tomto řídicím světě okruhu číslo tři, když přepravní trio oznámí, že se blíží završení posledního snažení času; že další tvor prostoru směřuje přes brány věčnosti do Ráje.

26:9.3 (295.1) Zkouška času je téměř u konce; putování k věčnosti je skoro u cíle. Dny nejistot končí; sklon pochybovat mizí; příkaz být dokonalým je splněn. Ze samého dna inteligentní existence vystoupal tvor času a materiální osobnosti přes evoluční sféry prostoru, čímž prokázal uskutečnitelnost vzestupného

programu a současně navždy dokázal oprávněnost a spravedlivost příkazu Vesmírného Otce svým nevyvinutým tvorům světů: „Bud'te dokonalí tak, jak dokonalý jsem já.“

^{26:9.4 (295.2)} Krok za krokem, od jedné úrovně života ke druhé, z jednoho světa na druhý, procházel vzestupný tvor a dorazil do cíle—dosáhl Božstev. Věčný život je naplněn svojí dokonalostí a dokonalost je naplněna nejvyšší božskostí. Čas zmizel ve věčnosti; prostor je pohlcen ctihodnou identitou a harmonií s Vesmírným Otcem. Vysílací stanice Havony hlásají do prostoru oslavná oznámení, radostné zprávy o tom, že svědomití tvorové živočišného původu a materiální podstaty prošli evolučním vzestupem a stali se skutečně a navždy zdokonalenými syny Boha.

10. Poradci a konzultanti

^{26:10.1 (295.3)} Superafičtí poradci a konzultanti druhého okruhu jsou instruktory dětí času v záležitostech jejich věčné pouti. Dosažení Ráje nese s sebou odpovědnosti nového a vyššího řádu a pobyt na druhém okruhu poskytuje dostatek příležitostí získat užitečné rady od těchto oddaných supernafimů.

^{26:10.2 (295.4)} Předtím, než jsou v supervesmírech vráceni do služby ti, kterým se nepodařilo při svém prvním pokusu dosáhnout Božstev, jsou přesunuti z okruhu svého nezdaru přímo na druhý okruh. Proto poradci a konzultanti také slouží jako rádci a utěšitelé těchto zklamaných poutníků. Oni právě prožili své největší zklamání i když se v žádném případě neliší od dlouhého seznamu takových zkušeností, po kterých stoupali jako po žebříku, od chaosu na vrchol dokonalosti—kromě jeho významu. To jsou ti, kteří vypili empirickou číši do samého

dna; a já jsem vypožadoval, že se dočasně vrátí do služeb v supervesmírech jako nejvyšší typ láskyplných pomocníků dětí času, prožívající přechodná zklamání.

26:10.3 (295.5) Po dlouhém pobytu na okruhu číslo dva jsou neúspěšní poutníci vyzkoušeni radami dokonalosti, zasedající na řídicím světě tohoto okruhu a dostanou osvědčení, že složili zkoušku v Havoně; a toto, pokud se jedná o neduchovní status, jim dává stejné postavení ve vesmírech času, jako kdyby opravdu uspěli na cestě k Božstvu. Duch takových kandidátů byl zcela přijatelný; jejich nezdar spočíval v některých aspektech způsobu přístupu, nebo v některých částech jejich empirické minulosti.

26:10.4 (295.6) Potom je poradci okruhu předvedou před vedoucí úkolů v Ráji a jsou vráceni do služby času na světech prostoru; a oni s radostí a potěšením odejdou k úkolům uplynulých dob a epoch. Jednoho dne se vrátí na okruh svého největšího zklamání a opět se pokusí dosáhnout Božstev.

26:10.5 (296.1) Pro úspěšné poutníky na druhém okruhu je stimul evoluční nejistoty minulostí, ale putování za věčným úkolem ještě nezačalo; a i když je pobyt na tomto okruhu velmi příjemný a velice prospěšný, postrádá něco ze vzrušení očekávání, které bylo cítit na předchozích okruzích. V takových chvílích se mnoho poutníků dívá nazpět, na to dlouhé, dlouhé úsilí s radostnou závistí a opravdu si přejí, aby se mohli nějak dostat zpátky na světy času a všechno začít úplně znovu, zrovna tak, jako vy smrtelníci, když dosáhnete staršího věku, tak se někdy díváte nazpět na činy vašeho mládí a mladého života a opravdu si přejete, abyste vaše životy mohli prožít ještě jednou.

26:10.6 (296.2) Ale překonání nejvnitřnějšího okruhu ještě čeká a brzy poté, kdy skončí poslední přepravní spánek, začne nové putování po věčné cestě. Poradci a konzultanti na druhém okruhu začnou připravovat svoje svěřence na tento významný a závěrečný odpočinek—nezbytný spánek, který vždy odděluje epochální etapy vzestupné pouti.

26:10.7 (296.3) Když tito vzestupní smrtelníci, kteří dosáhli Vesmírného Otce, projdou zkušeností druhého okruhu, jejich stále přítomní Průvodci Absolventi vydají příkaz k jejich přijetí na závěrečný okruh. Tito průvodci osobně doprovodí své svěřence na vnitřní okruh a tam je svěří do péče podporovatelů odpočinku—poslední z těch řádů sekundárních supernafimů, jejichž úkolem je pomáhat poutníkům času na světech Havony.

11. Podporovateké odpočinku

26:11.1 (296.4) Podstatná část času vzestupného poutníka na posledním okruhu je věnována pokračování studia o nastávajících problémech pobytu v Ráji. Na vnitřním okruhu světů Havony bydlí trvale a přechodně obrovské množství rozmanitých bytostí, z nichž většina je neodhalena. A taková směs těchto různých typů zajišťuje superafickou podporu pro odpočinek v osvěžujícím okolním prostředí, které účinně využívají pro další vzdělání vzestupných poutníků, především se zaměřením na způsoby přizpůsobování se početným skupinám bytostí, se kterými se brzy v Ráji setkají.

26:11.2 (296.5) Mezi těmi, kteří bydlí na tomto vnitřním okruhu, jsou synové, trinitarizovaní tvory. Primární a sekundární supernafimové jsou hlavními pečovateli sjednoceného sboru těchto synů, včetně trinitarizovaných potomků konečných

smrtelníků a podobného potomstva Obyvatel Ráje. Někteří z těchto synů prošli objetím Trojice a byli pověřeni úkoly ve vládách supervesmírů, jiní vykonávají různá posláná, ale velká většina se shromažďuje ve sjednoceném sboru na dokonalých světech vnitřního okruhu Havony. Tady, pod dohledem supernafimů, jsou připravováni na určitou budoucí činnost speciálním a nejmenovaným sborem vysokých Obyvatel Ráje, kteří byli před příchodem Grandfandy prvními výkonnými asistenty Věčně Moudrých. Existuje celá řada důvodů se domnívat, že tyto dvě unikátní skupiny trinitarizovaných bytostí budou spolu pracovat v daleké budoucnosti a přinejmenším je jejich společný osud v zálohách Rajského Sboru Trinitarizovaných Konečných.

26:11.3 (296.6) Na tomto nejvnitřnějším okruhu se blíže seznamují jak vzestupní, tak i sestupní poutníci se syny, trinitarizovanými tvory. Tak, jako jejich rodiče, tito synové získávají velký užitek z takového vzájemného přátelství a speciální posláná supernafimů spočívá v tom, aby podporovali a usnadnili společenství trinitarizovaných synů konečných smrtelníků a trinitarizovaných synů Obyvatel Ráje. Superafičtí podporovatelé odpočinku se příliš nezabývají jejich vzděláním, ale především podporují vzájemné porozumění mezi různorodými skupinami.

26:11.4 (297.1) Smrtelníci dostali Rajský příkaz: „Buďte dokonalí tak, jak dokonalý je váš Rajský Otec.“ Dohlížející supernafimové nikdy nepřestanou proklamovat svým svěřencům, trinitarizovaným synům sjednoceného sboru: „Mějte pochopení pro vaše vzestupné bratry tak, jako jim rozumějí a milují je Rajští Synové Tvořitelé.“

26:11.5 (297.2) Smrtelný tvor musí nalézt Boha. Syn Tvořitel se nikdy nezastaví, dokud nenalezne člověka—nejnižšího tvora vlastní vůle. Není pochyb o tom, že Synové Tvořitelé a jejich smrtelné děti se připravují na nějakou budoucí a neznámou vesmírnou službu. Jak jedni, tak i druzí procházejí škálou vesmírných zkušeností a jsou proto vzděláni a vyškoleni pro jejich věčnou misi. V celém vesmíru se vyskytuje toto unikátní prolínání lidského a božského, splývání tvora a Tvořitele. Nerozumní smrtelníci hovoří o projevu božského soucitu a citlivosti, především ke slabším a v zájmu potřebných, jako o díle antropomorfického Boha. Jaký omyl! Spíše by se měly brát takové projevy soucitu a snášenlivosti lidských bytostí jako důkaz, že smrtelný člověk je obdařen duchem živého Boha; že tvor je přece jenom božsky motivován.

26:11.6 (297.3) Těsně před koncem pobytu na prvním okruhu se vzestupní smrtelníci poprvé setkají s iniciátory odpočinku, kteří patří k primárnímu řádu supernafimů. Tito andělé Ráje přicházejí přivítat ty, kteří stojí na prahu věčnosti a dokončují přípravu na přepravní spánek, který předchází poslednímu vzkříšení. Nebudete dítětem Ráje, dokud neprojdete vnitřním okruhem a neprožijete vzkříšení ve věčnosti po závěrečném spánku času. Zdokonalení poutníci se pohrouží do klidu, usnou na prvním okruhu Havony, ale procitnou na březích Ráje. Ze všech těch, kteří přicházejí na věčný Ostrov, pouze ti, kteří přijdou tímto způsobem, jsou děti věčnosti; ti ostatní jsou jako návštěvníci, jako hosté, kteří nemají status trvalých obyvatel.

26:11.7 (297.4) A nyní, v závěru putování Havonou, když se vy smrtelníci chystáte ke spánku na řídicím světě vnitřního okruhu, nepůjdete odpočívat sami, jak tomu bylo na světech

vašeho původu, když jste zavřeli oči v přirozeném spánku fyzické smrti, nebo během dlouhého přepravního polospánku, který byl přípravou na vaši cestu do Havony. Nyní, když se připravujete na cílový spánek, po vašem boku zaujme místo váš dlouhodobý společník na prvním okruhu, ušlechtilý podporovatel odpočinku, který je připraven zahájit závěrečný odpočinek s vámi jako záruka Havoně, že vaše přeměna je dokončena a že na vás čekají už jen poslední korektury dokonalosti.

26:11.8 (297.5) Vaší první přeměnou byla ve skutečnosti smrt, druhou byl ideální spánek a nyní, třetí proměnou, je opravdový klid, odpočinek věků.

26:11.9 (297.6) [Představeno Zdokonalovatelem Moudrosti Uversy.]

Kapitola 27

Služba primárních supernafimů

27:0.1 (298.1) PRIMÁRNÍ supernafimové jsou vznešenými služebníky Božstev na věčném Ostrově Ráj. Není o nich známo, že by někdy vybočili z cesty světla a poctivosti. Jejich počet se nemění; za celou dobu jejich věčné existence se ani jeden člen této obdivuhodné armády hostitelů neztratil. Tito vysocí supernafimové jsou dokonalé bytosti, jejich dokonalost je nejvyšší, ale nejsou absonitní a nejsou ani absolutní. Protože jsou podstatou dokonalosti, tyto děti Nekonečného Ducha si při své práci libovolně vyměňují svoje rozmanité povinnosti. Nepůsobí příliš mimo oblast Ráje, i když se zúčastňují různých tisíciletých shromáždění a sjezdů skupin středního vesmíru. Plní také speciální příkazy Božstev a mnoho jejich členů postoupí do funkce Technických Poradců.

27:0.2 (298.2) Primární supernafimové také řídí armády serafů, pomáhajících na světech, které byly izolovány kvůli vzpouře. Když Rajský Syn poskytne sám sebe takovému světu, dokončí svoje poslání, vystoupí k Otci, je přijat a vrací se jako pověřený vysvoboditel tohoto izolovaného světa, vedoucím úkolů vždy pověří primárního supernafima, aby převzal kontrolu nad pomáhajícími duchy, kteří slouží v právě napravené sféře. Supernafimové se v této speciální službě pravidelně střídají. Současný „hlavní představitel serafů“ na Urantii je druhým tohoto řádu ve službě od doby poskytnutí Krista Michaela.

27:0.3 (298.3) Od počátku věčnosti primární supernafimové sloužili na Ostrově Světla a byli vysíláni vykonávat řídicí funkce na světech prostoru, ale současný způsob klasifikování jejich činností se datuje teprve od příchodu havonských poutníků času do Ráje. Tito vysocí andělé nyní působí hlavně v následujících sedmi druzích služby:

27:0.4 (298.4) 1. Dirigenti úcty.

27:0.5 (298.5) 2. Profesori filozofie.

27:0.6 (298.6) 3. Opatrovatelé vědomostí.

27:0.7 (298.7) 4. Usměřňovatelé chování.

27:0.8 (298.8) 5. Interpreti etiky.

27:0.9 (298.9) 6. Vedoucí úkolů.

27:0.10 (298.10) 7. Iniciátoři odpočinku.

27:0.11 (298.11) Vzestupní poutníci nepoznají přímý vliv působení těchto supernafimů, dokud se skutečně nestanou trvalými obyvateli Ráje a až potom prodělají dlouhou výcuku pod vedením těchto andělů v obráceném pořadí jejich představení. To znamená, že vaši pouť Rájem začínáte pod vedením iniciátorů odpočinku a po následujících obdobích výuky s ostatními typy supernafimů, ukončíte svoji průpravu s dirigenty úcty. Potom jste připraveni zahájit nekonečnou pouť konečného.

1. Iniciátoři odpočinku

27:1.1 (299.1) Iniciátoři odpočinku jsou Rajští inspektoři, kteří přicházejí ze středního Ostrova na vnitřní okruh Havony a tam spolupracují se svými kolegy, podporovateli odpočinku sekundárního řádu supernafimů. Základním faktorem pro požitek z Ráje je odpočinek, božský odpočinek; a tito iniciátoři odpočinku jsou posledními instruktory, kteří připraví poutníky času na jejich vstup do věčnosti. Jejich práce začíná na posledním okruhu dosažení středního vesmíru a pak pokračuje až do chvíle, kdy poutník procitne ze závěrečného přepravního spánku, dřímoty, během které se tvor prostoru přenesl do říše věčnosti.

27:1.2 (299.2) Odpočinek má sedmidílnou podstatu. U nižších řádů života je to odpočinek spánkem a hrou, u vyšších bytostí je odpočinek objevováním a u nejvyšších typů duchovních bytostí je to odpočinek uctíváním. Existuje také běžný odpočinek v podobě příjmu energie, doplňování síly bytostí fyzickou, nebo duchovní energií. A potom je to přepravní spánek, stav bezvědomí během serafické přepravy z jedné sféry na druhou. Naprosto odlišný ode všech těchto druhů odpočinku je hluboký

spánek proměny, přechodný oddech mezi dvěma různými stádii bytí, přechod z jednoho života do druhého, z jednoho stavu existence do druhé, spánek, který vždy provází přechod k novému vesmírnému statusu, na rozdíl od evolučních jednotlivých stupňů jakéhokoliv statusu.

27:1.3 (299.3) Ale poslední spánek proměny je něco víc, než ty předcházející přepravní dřímoty, které označovaly postupné úspěšné dosažení nového statusu na vzestupné pouti tvora; a proto s jeho pomocí tvorové času a prostoru projdou přes nejvnitřnější hranice času a prostoru a dosáhnou rezidenční status v nadčasových a nadprostorových příbytcích Ráje. Iniciátoři a podporovatelé odpočinku jsou zrovna tak důležití pro tuto transcendentní proměnu, jako jsou serafové a přidružené bytosti důležití pro smrtelné tvory, aby přežili svoji smrt.

27:1.4 (299.4) Vy se pohroužíte do klidu na posledním okruhu Havony a procitnete ve věčnosti v Ráji. A protože se tam duchovně znovu zosobníte, okamžitě poznáte iniciátora odpočinku, který vás vítá na březích věčnosti, jako toho stejného primárního supernafíma, který vás pohroužil do závěrečného spánku na nejvnitřnějším okruhu Havony; a vzpomenete si na poslední veliký projev víry, když jste se znovu připravovali svěřit vaši identitu do rukou Vesmírného Otce.

27:1.5 (299.5) Prožili jste poslední odpočinek času; prodělali jste poslední přepravní spánek; a teď se probudíte do věčného života na březích věčného příbytku. „A již nikdy nebude spát. Před vámi je přítomnost Boha a jeho Syna a vy jste navždy jeho služebníci; uviděli jste jeho tvář a jeho jméno je váš duch.

Nebude tam žádná noc; a nepotřebují tam sluneční světlo, protože světlo jim dává Velký Zdroj a Střed; a oni budou žít stále a navěky. A Bůh setře všechny slzy z jejich očí; a nebudete tam žádná smrt, žádná lítost, nebo pláč, ani tam nebude žádná bolest, protože všechno předešlé pominulo.“

2. Vedoucí úkolů

^{27:2.1 (300.1)} Tato skupina je čas od času dozorována hlavním supernafimem—„originálním vzorem anděla“—aby vedl organizaci všech třech řádů těchto andělů—primárních, sekundárních a terciárních. Supernafimové, jako skupina, jsou zcela samosprávní a samořídící, kromě funkce jejich společného vedoucího, prvního anděla Ráje, který trvale řídí tyto duchovní osobnosti.

^{27:2.2 (300.2)} Činnost andělů úkolů je úzce spjata se zvelebenými smrtelnými obyvateli Ráje před jejich přijetím do Sboru Konečnosti. Činnost nových příchozích do Ráje není zaměřena pouze na učení a instruktáže; služba hraje také podstatnou roli ve vzdělání předkonečných v Ráji. A také jsem vypožoroval, že když vzestupní smrtelníci mají volný čas, s velkou oblibou se přátelí se záložním sborem superafických vedoucích úkolů.

^{27:2.3 (300.3)} Když vy, vzestupní smrtelníci dosáhnete Ráje, vaše společenské vztahy znamenají mnohem víc, než kontakt s velkým počtem povznesených a božských bytostí a se spoustou vám dobře známých zvelebených smrtelných druhů. Určitě se budete také přátelit s více než třemi tisíci rozdílných řádů Rajských Obyvatel, s různými skupinami Transcedentálů a s množstvím dalších typů obyvatel Ráje, trvalých a přechodných, kteří nebyli na Urantii odhaleni. Po dlouhotrvajícím spojení s

mocnými intelekty Ráje je velmi uklidňující navštívit bytosti s andělským typem mysli; oni připomínají smrtelníkům času serafy, se kterými měli tak dlouhý a tak posilující vztah.

3. Interpreti etiky

27:3.1 (300.4) Čím výše stoupáte po stupních života, tím více pozornosti se musí věnovat vesmírné etice. Etické vědomí je jednoduše rozpoznání individuálních práv, neodlučitelných od existence kteréhokoliv nebo všech ostatních jedinců. Ale duchovní etika vysoce převyšuje smrtelné a také morontální pojetí osobních a společenských vztahů.

27:3.2 (300.5) Otázky etiky se náležitým způsobem vyučují a poutníci času se je patřičně učí během jejich dlouhého vzestupu k vrcholu dokonalosti v Ráji. Od chvíle, kdy tato vzestupná pouť ke středu započala na rodných světech prostoru, vzestupní poutníci stále přidávají skupinu za skupinou ke svému, neustále se zvětšujícímu, okruhu vesmírných společníků. Každá nová skupina kolegů znamená další úroveň etiky, kterou je nutno poznat a řídit se jí, takže když vzestupní smrtelníci dosáhnou Ráje, potřebují opravdu někoho, aby jim poskytl pomocnou a přátelskou radu, týkající se výkladu etiky. Oni se nepotřebují etiku učit, ale potřebují nyní správně interpretovat to, čemu se tak pracně učí, když tváří v tvář čelí mimořádnému úkolu poznávání tolika nových etických forem.

27:3.3 (300.6) Interpreti etiky prokazují příchodem do Ráje neocenitelnou pomoc, aby se přizpůsobili početným skupinám ušlechtilých bytostí během jejich rušného období od získání trvalého statusu k oficiálnímu přijetí za člena Sboru Smrtelných Konečných. Velkou část početných typů Rajských

Obyvatel potkali vzestupní smrtelníci již na sedmém okruhu Havony. Zvelebení smrtelníci měli také blízký vztah se syny, trinitarizovanými tvory sjednoceného sboru na vnitřním okruhu Havony, kde tyto bytosti získávají podstatnou část svého vzdělání. A na dalších okruzích potkali vzestupní smrtelníci velké množství neodhalených obyvatel systému Ráj-Havona, kteří se tam zúčastňují skupinové výuky, aby se připravili na neodhalené úkoly budoucnosti.

27:3.4 (301.1) Všechny tyto společenské vztahy jsou vždy oboustranné. Vy, jako smrtelní poutníci, nezískáváte pro sebe jenom prospěch z přátelství těchto postupných vesmírných společníků a početných řádů stále více božských druhů, ale vy také každé z těchto bratrských bytostí předáváte něco z vaší vlastní osobnosti a zkušenosti, což každou z nich udělá navždy jinou a lepší, protože se přátelily s vzestupným smrtelníkem z evolučních světů času a prostoru.

4. Usměřňovatelé chování

27:4.1 (301.2) Poté, když jim byly dostatečně vyloženy otázky etiky Rajských vztahů—a nejsou to jenom bezvýznamné formality, nebo příkazy povýšených kast, ale přirozená pravidla chování—vzestupní poutníci uvítají pomocnou radu superafických usměřňovatelů chování, kteří informují nové členy Rajské společnosti o ustálených zvyklostech dokonalého chování vysokých bytostí, bydlící na středním Ostrově Světla a Života.

27:4.2 (301.3) Harmonie je základním principem středního vesmíru a v Ráji vládne prokazatelný řád. Správné chování je nezbytné pro růst, který přes vzdělání a filozofii vede k duchovním

výšinám spontánní úcty. Přiblížení k Božskosti předpokládá přijetí božské metody; a poutník je schopen osvojit si tuto metodu až po svém příchodu do Ráje. Duch této metody se již projevuje na okruzích Havony, ale poslední detaily v přípravě poutníků času se mohou aplikovat pouze poté, až opravdu dosáhnou Ostrova Ráj.

27:4.3 (301.4) Veškerá Rajská etika je zcela spontánní a ve všech smyslech přirozená a nevázaná. Nicméně, na věčném Ostrově přesto existuje patřičný a dokonalý způsob jednání a usměrňovatelé chování jsou stále k dispozici „vcházejícím nováčkům“, aby je poučili a vedli jejich kroky tak, aby se cítili naprosto uvolnění a zároveň jim pomohli se vyhnout pochybnostem a nejistotě, které by jinak byly nevyhnutelné. Pouze takové opatření zamezí nekonečným potížím; a potíže se v Ráji nikdy neobjeví.

27:4.4 (301.5) Tito usměrňovatelé chování skutečně slouží jako ušlechtilí učitelé a průvodci. Jejich hlavním úkolem je seznamovat nové smrtelné obyvatele s téměř nekonečným množstvím nových situací a neznámých zvyklostí. Přes velmi dlouhou přípravu a dlouhou pout' k němu, Ráj zůstává stále nevyslovitelně mimořádným a neočekávaně novým pro ty, kteří tam nakonec získají trvalý pobyt.

5. Opatrovatelé vědomostí

27:5.1 (301.6) Superafičtí opatrovatelé vědomostí jsou vyšší „živé listy“, známé všem a čtené všemi, kteří se zdržují v Ráji. Jsou božskými záznamy, živými knihami autentických vědomostí. Slyšeli jste o záznamech v „knize života.“ Opatrovatelé vědomostí jsou přesně takové živé knihy, záznamy

dokonalosti, otištěné na věčných listech božského života a nejvyšší jistoty. Jsou to ve skutečnosti živé, automatické knihovny. V těchto primárních supernafimech jsou uložena fakta o vesmírech, vlastně jsou zaznamenána v těchto andělich a je také přirozeně nemožné, aby byla uložena nepravda do myslí těchto dokonalých a podrobných pokladnic věčné pravdy a informací času.

27:5.2 (302.1) Tito opatrovatelé vědomostí konají neformální přednáškové kurzy pro obyvatele věčného Ostrova, ale jejich hlavní činností je dodávat ověřené informace. Každý, kdo se v Ráji zdržuje a potřebuje získat informaci, může si podle svého přání povolat k sobě živou pokladnici konkrétního faktu nebo pravdy. Na severním konci Ostrova jsou k dispozici živí vyhledávači vědomostí, kteří určí vedoucího skupiny, pečujícího o hledanou informaci a okamžitě se objeví úžasné bytosti, které jsou přesně tou věcí, co potřebujete vědět. Již nemusíte hledat vysvětlení z popsaných stránek; nyní rozmlouváte s živou informací tváří v tvář. Tímto způsobem získáte nejvyšší vědomost od živých bytostí, které jsou jejími konečnými opatrovateli.

27:5.3 (302.2) Když určíte supernafima, který je přesně to, co si přejete ověřit, najdete všechna známá fakta o všech vesmírech, protože tito opatrovatelé vědomostí jsou konečnými a živými seznamy nesmírně rozsáhlé sítě záznamových andělů, od serafů a sekunafimů v lokálních vesmírech a supervesmírech k hlavním kronikářům terciárních supernafimů v Havoně. A toto živé seskupení vědomostí je rozdílné od formálních archivů Ráje—narůstajícího souhrnu vesmírné historie.

27:5.4 (302.3) Moudrost pravdy má původ v božskosti středního vesmíru, ale vědomosti—empirické znalosti— mají převážně svoje počátky v oblastech času a prostoru a proto je nutné mít rozsáhlé supervesmírné organizace záznamových serafů a supernafimů, působících pod vedením Celestinských Zaznamenatelů.

27:5.5 (302.4) Tito primární supernafimové, kteří ve své podstatě uchovávají vesmírné vědomosti, jsou také odpovědni za jejich organizaci a třídění. Tvoříc živou informační knihovnu vesmíru vesmírů, oni rozdělují vědomosti do sedmi hlavních skupin, z nichž každá má kolem jednoho milionu podskupin. Snadnost, s jakou mohou obyvatelé Ráje nahlédnout do obrovského archívu vědomostí, je možná jedině díky dobrovolnému a moudrému úsilí opatrovatelů vědomostí. Opatrovatelé jsou také významnými učiteli středního vesmíru, štědře rozdávající živé poklady všem bytostem na kterémkoliv okruhu Havony a jsou značně využíváni, i když nepřímo, soudy Věčně Moudrých. Ale tato živá knihovna, která je dostupná ve středním vesmíru a v supervesmírech, není dosažitelná v lokálních tvořeních. Pouze nepřímo a s pomocí reflexe jsou Rajské vědomosti využívány v lokálních vesmírech.

6. Profesori filozofie

27:6.1 (302.5) Nejblíže k nejvyššímu uspokojení z úcty je radost z filozofie. Nikdy nevystoupíte tak vysoko, nebo nepostoupíte tak daleko, aby tam nebyly tisíce záhad, jejichž vysvětlení vyžaduje použití filozofie.

27:6.2 (302.6) Rajští profesori filozofie s radostí vedou myslí obyvatel Ráje, jak rodilých, tak i vzeštných, po povznášející

cestě pokusit se řešit vesmírné problémy. Tito superafičtí profesori filozofie jsou „nebeskými mudrci,“ moudrymi bytostmi, které využívají pravdivé vědomosti a fakta zkušenosti v jejich úsilí pochopit neznámé. S nimi vědomost dosáhne pravdy a zkušenost vystoupí k moudrosti. V Ráji vzestupní smrtelníci prostoru prožívají vrchol bytí; mají vědomosti; znají pravdu; mohou filozofovat—přemýšlet o pravdě; mohou se dokonce snažit obsáhnout pojetí Konečna a pokusit se pochopit metody Absoluten.

27:6.3 (303.1) Na jižním konci rozlehlého Ráje profesori filozofie vedou propracované kurzy v sedmdesáti funkčních odděleních moudrosti. Tady přednášejí o plánech a záměrech Nekonečnosti a snaží se koordinovat zkušenosti a uspořádat vědomosti všech těch, kteří mají přístup k jejich moudrosti. Oni si vytvořili vysoce specializovaný přístup k různým vesmírným problémům, ale jejich závěrečná rozhodnutí jsou vždy v jednotné shodě.

27:6.4 (303.2) Tito Rajští filozofové používají při učení všechny dostupné metody výuky, včetně vyšší grafové metody Ráje a určitých Rajských metod informační komunikace. Všechny tyto vyšší metody sdělování vědomostí a vyjadřování myšlenek jsou zcela nad rámec chápání dokonce i těch nejvíce vyvinutých lidských myslí. Hodinová lekce v Ráji se rovná deseti tisícům let při použití urantijských metod na zapamatování slov. Vy nemůžete pochopit takové komunikační metody a v životě smrtelníků prostě neexistuje nic, co by se k nim mohlo přirovnat, nic, co by se jim mohlo podobat.

27:6.5 (303.3) Profesori filozofie mají velké potěšení z toho, že mohou sdělovat svá vysvětlení o vesmíru vesmírů těm

bytostem, které pocházejí ze světů prostoru. A i když filozofie nemůže nikdy dospět k trvalým závěrům o faktech vědomostí a pravdy zkušenosti, přesto, když uslyšíte tyto primární supernafimy přednášet o nevyřešených problémech věčnosti a činnostech Absoluten, budete cítit jistotu a trvalé uspokojení, týkající se těchto neovládnutelných otázek.

27:6.6 (303.4) Tyto intelektuální studie Ráje se nevysílají; filozofie dokonalosti je dostupná pouze těm, kteří jsou osobně přítomni. Obklopující tvoření vědí o tomto učení pouze od těch bytostí, které prošly takovou zkušeností a následně přinesly tuto moudrost do vesmírů prostoru.

7. Dirigenti úcty

27:7.1 (303.5) Úcta je největší výsadou a nejzákladnější povinností všech vytvořených myslících tvorů. Úcta je vědomé a radostné rozpoznání a uznání pravdy a faktu úzkých a osobních vztahů Tvořitelů se svými tvory. Kvalita úcty je určena hloubkou vnímání tvora; a tak, jak vědomosti o nekonečném charakteru Bohů narůstají, úcta se stále zvětšuje, až nakonec dosáhne vrcholu empirické radosti a největšího potěšení, které znají jen vytvořené bytosti.

27:7.2 (303.6) I když na Ostrově Ráj se nachází několik míst pro uctívání, on je spíše jednou velkou svatyní pro božskou službu. Úcta je základní a převládající pocit všech, kteří dosáhnou jeho blažených břehů—je to spontánní výlev citu bytostí, které poznaly Boha natolik, aby se mohly dostat do jeho přítomnosti. Během cesty ke středu přes Havonu, okruh za okruhem, úcta je stále více sílícím citem a po dosažení Ráje je nezbytné jeho projev usměrnit a jinak kontrolovat.

27:7.3 (304.1) Pravidelné, spontánní, skupinové a jiné neobvyklé vzplanutí největšího obdivu a duchovní chvály pociťované v Ráji, je usměrňováno a řízeno speciálním sborem primárních supernafimů. Pod vedením těchto dirigentů úcty dosáhne taková pocta tvora samého vrcholu radosti a dosáhne vrcholů dokonalosti v ušlechtilosti vlastního projevu a osobního potěšení. Všichni primární supernafimové touží být dirigenty úcty; a všechny vzestupné bytosti by nejraději zůstaly navždy v tomto stavu úcty, kdyby vedoucí úkolů periodicky nerozpustili tato shromáždění. Ale po žádné vzestupné bytosti se nikdy nevyžaduje, aby převzala úkoly věčné služby, dokud nebude mít z pocitu úcty plné uspokojení.

27:7.4 (304.2) Úkolem dirigentů úcty je naučit vzestupné tvory úcty tak, aby jim to usnadnilo dosáhnout uspokojivého pocitu z vlastního projevu a současně aby byli schopni věnovat pozornost základním aktivitám Rajského režimu. Bez zdokonalení projevu úcty, by průměrnému smrtelníkovi, který dospěje do Ráje, trvalo stovky let, než by správně a vhodně vyjadřoval svoje emoce inteligentního uznání a vděčnost vzestupného tvora. Dirigenti úcty poskytují nové a doposud neznámé způsoby vyjadřování, aby tyto úžasné děti z lůna prostoru, zrození do útrap času, byly schopny dosáhnout plného uspokojení z úcty v podstatně kratší době.

27:7.5 (304.3) Veškerá umění všech bytostí v celém vesmíru, která jsou schopná zesílit a povznést vlohy pro vlastní projev a vyjádření vděčnosti, jsou v nejvyšší míře použita v projevu úcty k Božstvu Ráje. Úcta je nejušlechtlejší radost Rajské existence; ona je osvěžující hrou Ráje. To, co hra udělá pro vaše unavené mysli na zemi, úcta udělá pro vaše zdokonalené

duše v Ráji. Způsob uctívání v Ráji je naprosto nad rámec chápání smrtelníků, ale duch úcty si můžete začínat uvědomovat dokonce již tady dole na Urantii, protože duchové Bohů dokonce i teď ve vás přebývají, vznášejí se nad vámi a podněcují vás k projevu opravdové úcty.

27:7.6 (304.4) V Ráji jsou stanoveny časy a určena místa pro vyjádření úcty, ale není jich dostatek, aby pojaly stále se zvětšující záplavu duchovních emocí narůstající inteligence a zvětšujícího se božského poznání zvelebených bytostí empirického vzestupu k věčnému Ráji. Od dob Grandfandy supernafimové nejsou schopni v plné míře pojmout ducha úcty v Ráji. Stále se tam projevuje nadbytek úcty oproti předpokládanému odhadu. A je to proto, že osobnosti s vrozenou dokonalostí nemohou nikdy plně předpokládat neobyčejně překvapující projevy duchovních emocí bytostí, které pomalu a s velkým úsilím vystoupily k vrcholu dokonalosti v Ráji z hlubin duchovní temnoty na nejnižších světech času a prostoru. Když takoví andělé a smrtelníci času dosáhnou přítomnosti Sil Ráje, dojde k projevu nahromaděných emocí věků, podívaná, ohromující anděle v Ráji a produkující vrcholnou radost božského uspokojení v Rajských Božstvech.

27:7.7 (304.5) Někdy celý Ráj je pohlcen v nezadržitelném přílivu projevu duchovní úcty a vděčnosti. Často dirigenti úcty nejsou schopni zvládat takový projev, a tehdy se v příbytku Božstev objeví trojitý světelný impuls, znamenající, že božské srdce Bohů je plně a naprosto přesvědčeno o upřímné úctě obyvatelstva Ráje, obyvatel vrcholné dokonalosti a vzestupných tvorů času. Jaká oslava metody! Jaký úspěch

věčného plánu a záměru Bohů, aby inteligentní láska dítěte-tvora plně uspokojila nekonečnou lásku Otce-Tvořitele!

27:7.8 (305.1) Po dosažení vrcholného uspokojení z plného projevu úcty jste způsobilí pro přijetí do Sboru Konečnosti. Vzestupná dráha je téměř u konce a připravuje se oslava sedmého výročí. První výročí označilo smrtelnou dohodu s Ladičem Myšlení, když se stvrdil záměr věčného života; druhé bylo probuzení v morontialním životě; třetí byla fúze s Ladičem Myšlení; čtvrté bylo probuzení v Havoně; páté bylo oslavou nalezení Vesmírného Otce; a šestým výročím bylo probuzení v Ráji z poslední přepravní dřímoty času. Sedmé výročí oslavuje vstup do sboru konečných smrtelníků a začátek služby ve věčnosti. Dosažení sedmého stupně duchovní realizace konečným bude pravděpodobně znamenat oslavu prvního z výročí věčnosti.

27:7.9 (305.2) A tímto končí povídání o supernafimech Ráje, nejvyššího řádu ze všech pomocných duchů, těch bytostí, které, jako univerzální kategorie, vás neustále provázejí ze světa vašeho původu až se nakonec s vámi rozloučí dirigenti úcty, když dáte Trojici slib věčnosti a jste přijati do Sboru Smrtelníků Konečnosti.

27:7.10 (305.3) Nekonečná služba Rajské Trojici začíná; a nyní stojí konečný tvář v tvář výzvam Boha Konečného.

27:7.11 (305.4) [Představeno Zdokonalovatelem Moudrosti Uversy.]

Kapitola 28

Pomocní duchové supervesmírů

28:0.1 (306.1) TAK, jak jsou supernafimové andělskou armádou středního vesmíru a serafové lokálních vesmírů, tak

sekunafimové jsou pomocnými duchy v supervesmírech. Mírou božskosti a potenciálem svrchovanosti se tyto děti Duchů Reflexe podobají mnohem víc supernafimům než serafům. Ve své službě v supertvořeních neslouží sami a mnoho různých a fascinujících procesů vykonávají v součinnosti se svými neodhalenými společníky.

28:0.2 (306.2) Tak, jak jsou pomocní duchové supervesmírů v tomto vyprávění představeni, jejich kategorie obsahuje následující tři řády:

28:0.3 (306.3) 1. Sekunafimové.

28:0.4 (306.4) 2. Terciafimové.

28:0.5 (306.5) 3. Omniafimové.

28:0.6 (306.6) Vzhledem k tomu, že dva poslední řády nejsou přímo zapojeny do vzestupného programu evoluce smrtelných tvorů, budou krátce popsány před mnohem více rozsáhlejším popisem sekunafimů. Technicky vzato, ani terciafimové, ani omniafimové nejsou pomocnými duchy působící v supervesmírech, ačkoliv oba řády slouží jako duchovní pomocníci v rámci těchto oblastí.

1. Terciafimové

28:1.1 (306.4) Tito vysocí andělé jsou registrováni v hlavním řídicím centru supervesmíru a přestože slouží v lokálních tvořeních, formálně jsou trvalými obyvateli těchto supervesmírných řídicích center, poněvadž nejsou rodáky z lokálních vesmírů. Terciafimové jsou děti Nekonečného Ducha, které se zosobňují v Ráji ve skupinách po jednom tisíci. Tyto vznešené bytosti,

které se vyznačují božskou originalitou a téměř nejvyšší všestranností, jsou darem Nekonečného Ducha Božím Synům Tvořitelům.

28:1.2 (306.5) Když se Syn Michael odpojí od rodičovského režimu Ráje a je připravován na zahájení vesmírné pouti prostorem, Nekonečný Duch mu přidělí skupinu jednoho tisíce těchto duchovních společníků. A tito vznešení terciáfimové potom doprovázejí Syna Tvořitele, když započne proces organizování vesmíru.

28:1.3 (306.6) V ranných stádiích formování vesmíru působí těchto tisíc terciáfimů pouze jako osobní personál Syna Tvořitele. Jako asistenti Syna získají v průběhu těchto vzrušujících epoch vytváření vesmíru a jiných astronomických manipulací nesmírné zkušenosti. Slouží po boku Syna Tvořitele až do chvíle, kdy je zosobněna Jasná Ranní Hvězda, prvorozená bytost lokálního vesmíru. Po této události následuje oficiální nabídka rezignace terciáfimů a ta je přijata. A s objevením se prvních druhů rodného andělského života, terciáfimové ukončí svoji aktivní službu v lokálních vesmírech a stanou se styčnými pomocníky mezi Synem Tvořitelem, ke kterému byli původně přiděleni a Věčně Moudrými daného supervesmíru.

2. Omniafimové

28:2.1 (307.1) Omniafimové jsou tvořeni Nekonečným Duchem ve spojení se Sedmi Nejvyššími Jednateli a jsou výhradními služebníky a posly těchto daných Nejvyšších Jednatelů. Omniafimové mají úkoly v celém velkém vesmíru a v Orvontonu má jejich sbor své řídicí centrum v severních částech Uversy, kde setrvávají jako speciální kolonie

laskavosti. Nejsou registrováni na Uverse a ani nejsou přiděleni k naší správě. Rovněž nejsou přímo zapojeni do vzestupného programu evoluce smrtelných tvorů.

28:2.2 (307.2) Hlavní činností omniafimů je dohled nad supervesmíry z pohledu administrativní koordinace a v zájmu Sedmi Nejvyšších Jednatelů. Naše kolonie omniafimů na Uverse dostává instrukce jenom od Nejvyšších Jednatelů Orvontonu, umístěných na společné výkonné sféře číslo sedm ve vnějším prstenci Rajských družic a pouze jim podává zprávy.

3. Sekunafimové

28:3.1 (307.3) Armády sekunafimů jsou vytvářeny sedmi Duchy Reflexe, kteří jsou přiděleni k hlavnímu řídicímu centru každého supervesmíru. S vytvářením těchto andělů ve skupinách po sedmi je spojena určitá metoda, založená na reakci Ráje. V každé sedmičlenné skupině je jeden primární sekunafim, tři sekundární a tři terciární sekunafimové; oni se vždy zosobňují přesně v tomto poměru. Když je sedm takových sekunafimů vytvořeno, jeden z nich, ten primární, se zapojí do služby Věčně Moudrých. Tři sekundární andělé jsou přidruženi ke třem skupinám správců, původem z Ráje, působících ve vládách supervesmírů: Božským Poradcům, Zdokonalovatelům Moudrosti a Univerzálním Cenzorům. Tři terciární andělé jsou přiděleni k vzestupným trinitarizovaným společníkům supervesmírných vládců: Mocným Poslům, Těm s Velkou Autoritou a Těm beze Jména a Čísla.

28:3.2 (307.4) Tito sekunafimové supervesmírů jsou potomci Duchů Reflexe a proto mají reflexi vrozenou ve svojí podstatě.

Reagují reflexně na všechna stádia bytí každého tvora s původem ve Třetím Zdroji a Středu a Rajských Synů Tvořitelů, ale nereagují přímo, osobně nebo jiným způsobem, na bytosti a entity s jediným původem v Prvotním Zdroji a Středu. My máme celou řadu průkazných materiálů, svědčících o realitě univerzálních okruhů inteligence Nekonečného Ducha, ale dokonce i kdybychom neměli žádné jiné důkazy, reflexní činnost sekunafimů by byla zcela dostačující pro prokázání reality univerzální přítomnosti nekonečné mysli Společného Činitele.

4. Primární sekunafimové

28:4.1 (307.5) Primární sekunafimové, pracující pro Věčně Moudré, jsou živými zrcadly ve službě těchto trojjediných vládců. Zamyslete se nad tím, co znamená pro řízení supervesmírné soustavy možnostpodívat se do takového živého zrcadla a tam vidět a slyšet, přesně tak, jak jsou, reakce druhé bytosti, vzdálené tisíce nebo statisíce světelných let a to všechno udělat okamžitě a bezchybně. Záznamy jsou nezbytné pro řízení supervesmířů, vysílací relace jsou užitečné, práce Osamělých a jiných poslů je velmi prospěšná, ale Věčně Moudří, ve své pozici uprostřed mezi obydlenými světy a Rájem—mezi člověkem a Bohem—se mohou okamžitě podívat na obě strany, poslouchat obě strany a znát obě strany.

28:4.2 (308.1) Tuto schopnost—slyšet a vidět všechny věci přesně tak, jak jsou—mohou dokonale realizovat v supervesmírech pouze Věčně Moudří a to jenom ve svých příslušných řídicích centrech světů. Ale dokonce i tady existují omezení: na Uverse je taková komunikace omezena na světy a vesmíry Orvontonu a i když je neúčinná mezi supervesmíry, udržuje tato reflexní

metoda každý supervesmír v úzkém kontaktu se středním vesmírem a s Rájem. Tímto způsobem sedm nadvlád, přestože jsou komunikačně odděleny jedna od druhé, dokonale odrážejí vyšší moc a mají plné pochopení pro nižší sféry, s jejichž potřebami jsou dokonale obeznámeny.

28:4.3 (308.2) Primární sekunafimy shledáváme, že pro svoji vrozenou podstatu inklinují k sedmi typům služby a je přirozené, že prvním z této série primárních sekunafimů by měl být ten, který má vrozený dar interpretovat Věčně Moudrým mysl Ducha:

28:4.4 (308.3) 1. Hlas Společného Činitele. V každém supervesmíru první primární sekunafim a každý sedmý znásledně vytvořených andělů tohoto řádu projevují vysoký stupeň přizpůsobivosti pro pochopení mysli Nekonečného Ducha a jejího vysvětlení Věčně Moudrým a jejím spolupracovníkům v nadvládách. Toto má obrovský význam v řídicích centrech supervesmírů, protože na rozdíl od lokálních tvoření s Božskými Pečovatelí, nadvlády nemají specializované zosobnění Nekonečného Ducha. Proto tyto sekunafické hlasy se nejvíce přibližují osobnímu zastupování Třetího Zdroje a Středu na takových hlavních sférách. Je pravdou, že je tady sedm Duchů Reflexe, ale tyto matky sekunafických armád odrážejí v sobě Společného Činitele více automaticky a méně pravdivěji, než Sedm Hlavních Duchů.

28:4.5 (308.4) 2. Hlas Sedmi Hlavních Duchů. Druhý primární sekunafim a každý sedmý z následně vytvořených inklinují k zobrazování společných podstat a reakcí Sedmi Hlavních Duchů. Ačkoli je každý Hlavní Duch již v hlavním řídicím centru supervesmíru zastoupen některým ze sedmi pověřených

Duchů Reflexe, takové zastoupení je individuální, není kolektivní. Společně jsou přítomni pouze reflexně; proto Hlavní Duchové vítají služby těchto vysoce osobních andělů, druhé série primárních sekunafimů, kteří jsou tak schopní, že je mohou zastupovat u Věčně Moudrých.

28:4.6 (308.5) 3. Hlas Synů Tvořitelů. Nekonečný Duch musí mít něco do činění s vytvořením, nebo výchovou Rajských Synů řádu Michaela, protože třetí primární sekunafim a každý sedmý z následně vytvořených mají pozoruhodný dar odrážet myslí těchto Synů Tvořitelů. Jestli by Věčně Moudří chtěli rádi vědět—opravdu vědět—postoj Michaela Nebadonského k určité záležitosti o které uvažuje, nemusí mu volat přes prostorové linky; stačí jim pouze zavolat Vedoucího Hlasů Nebadonu, který na požádání představí zaznamenávajícího sekunafima Michaela a Věčně Moudří mohou ihned přijímat hlas Syna-Vládce Nebadonu.

28:4.7 (309.1) Žádný jiný řád není takto „reflexní“ a žádný jiný řád andělů takovou funkci nemá. My úplně nerozumíme, jak přesně se tato metoda provádí a máme velmi silné pochybnosti o tom, zdali tomu úplně rozumí sami Synové Tvořitelé. Ale s jistotou víme, že tato metoda funguje a také víme, že funguje bezchybně a úspěšně, protože v celé historii Uversy sekurafické hlasy nikdy nepochybily ve svém konání.

28:4.8 (309.2) Vy tady začínáte trochu vidět, jakým způsobem vládne božskost nad prostorem času a ovládá čas prostoru. Tady se vám naskýtají první prchavé pohledy na metodu koloběhu věčnosti, který se na chvíli odchýlí, aby pomohl dětem času překonat nelehké překážky prostoru. A tyto úkazy doplňují již dříve zavedené vesmírné metody Duchů Reflexe.

28:4.9 (309.3) Ačkoliv jsou zřejmě připraveni o osobní přítomnost Hlavních Duchů nahoře a Synů Tvořitelů dole, Věčně Moudří mají ke své dispozici živé bytosti, které jsou přizpůsobeny kosmickému mechanismu reflexní dokonalosti a nejvyšší přesnosti a s jejich pomocí se mohou těšit z reflexní přítomnosti všech těchto vznešených bytostí, jejichž osobní přítomnost je jim odepřena. Těmito způsoby a ještě jinými, vám neznámými, je Bůh potenciálně přítomen v hlavních řídicích centrech supervesmířů.

28:4.10 (309.4) Srovnáním hlasové zprávy Ducha se shora a hlasových zpráv Michaela ze zdola, Věčně Moudří si dokonale vyloží vůli Otce. Takto si mohou být bezpečně jisti svým výkladem vůle Otce, týkající se správních záležitostí lokálních vesmířů. Ale, aby si vyložili vůli jednoho z Bohů z vědomostí druhých dvou, musí tři Věčně Moudří jednat společně; dva by nebyli schopni najít odpověď. A z tohoto důvodu, dokonce i kdyby nebyly jiné, supervesmíry jsou vždy řízeny třemi Věčně Moudřími, a ne jedním a dokonce ne dvěma.

28:4.11 (309.5) 4. Hlas andělské armády. Čtvrtý primární sekunafim a každý sedmý, vytvořený následně, se projevují jako andělé, kteří mimořádně reagují na cítění všech řádů andělů, včetně supernafimů nahoře a serafů dole. Takto je postoj kteréhokoliv velícího, nebo dohlízejícího anděla okamžitě dosažitelný pro posouzení kteroukoliv radou Věčně Moudrých. Nemine den na vašem světě, aby vedoucí serafů na Urantii si nebyl vědom úkazu reflexního přenosu, který je vysílán z Uversy za nějakým účelem; ale pokud není předem upozorněn Osamělým Poslem, vedoucí seraf se vůbec nezajímá o původ a účel takového přenosu. Tito pomocní duchové času nepřetržitě poskytují

tento druh nevědomého a proto určitě nezaujatého svědectví, týkajícího se nekonečného množství záležitostí, které vyžadují pozornost a konzultaci Věčně Moudrých a jejich spolupracovníků.

28:4.12 (309.6) 5. Příjemci vysílání. Existuje speciální druh vysílaných zpráv, které jsou přijímány pouze těmito primárními sekunafimy. Ačkoliv nejsou regulárními hlasateli Uversy, pracují v součinnosti s anděly reflexních hlasů za účelem dosažení synchronizace reflexního vidění Věčně Moudrých s určitými aktuálními zprávami, přicházejícími přes tradiční okruhy vesmírné komunikace. Příjemci vysílání jsou pátou sérií primárních sekunafimů, pátý primární sekunafim a každý sedmý z vytvořených následně.

28:4.13 (310.1) 6. Osobnosti přepravy. Toto jsou sekunafimové, kteří dopraví poutníky času z hlavních řídicích center supervesmírů na vnější okruh Havony. Jsou přepravním sborem supervesmírů, operující dovnitř, k Ráji a vně, ke světům svých příslušných sektorů. Tento sbor je složen ze šestého primárního sekunafima a každého sedmého, vytvořeného následně.

28:4.14 (310.2) 7. Záložní sbory. Velmi velká skupina, složená ze sedmých primárních sekunafimů, je udržována v záloze pro nespécifikované povinnosti a nepředvídané události na světech. Nemajíc vysokou specializaci, oni mohou působit docela dobře v jakékoliv činnosti svých rozmanitých společníků, ale takovou specializovanou práci vykonávají pouze v naléhavých případech. Jejich obvyklou činností je plnění běžných úkolů v supervesmírech, které nespádají do pole působnosti specializovaných andělů.

5. Sekundární sekunafimové

28:5.1 (310.3) Sekunafimové sekundárního řádu nejsou méně reflexní než jejich primární druhové. Roztřídění sekunafimů na primární, sekundární a terciární neoznačuje rozdílnost jejich postavení, nebo funkce, ale pouze znamená pořadí jejich činností. Všechny tři skupiny projevují ve svých aktivitách stejné schopnosti.

28:5.2 (310.4) Sedm reflexních typů sekundárních sekunafimů je přiděleno do služby ke stejnorodým bytostem původu v Trojici, které jsou společníky Věčně Moudrých, v tomto pořadí:

28:5.3 (310.5) Ke Zdokonalovatelům Moudrosti—Hlasy Moudrosti, Duše Filozofie a Spojovatelé Duší.

28:5.4 (310.6) K Božským Poradcům—Srdce Rady, Radosti Bytí a Radosti Služby.

28:5.5 (310.7) K Univerzálním Cenzorům—Rozeznavaelé Duchů.

28:5.6 (310.8) Podobně, jako primární řád, je i tato skupina vytvářena sériově; to znamená, že prvorozený byl Hlas Moudrosti a každý sedmý následně vytvořený sekundární sekunafim byl stejný a totéž se vztahuje k ostatním šesti typům reflexních andělů.

28:5.7 (310.9) 1. Hlas Moudrosti. Někteří z těchto sekunafimů jsou v trvalém spojení s živými knihovnami Ráje, opatrovateli vědomostí, patřící k primárním supernafimům. V jejich specializované reflexní službě Hlasy Moudrosti jsou živou, současnou, podrobnou a dokonale spolehlivou koncentrací a soustředěností koordinované moudrosti vesmíru vesmírů. Ve vztahu k téměř nekonečnému množství informací, kolujících

po hlavních okruzích supervesmírů, tyto nádherné bytosti jsou tak reflexní a selektivní, tak citlivé, že jsou schopny oddělit a přijmout podstatu moudrosti a spolehlivě odeslat tyto klenoty duševních pochodů svým nadřízeným, Zdokonalovatelům Moudrosti. A působí tak, že Zdokonalovatelé Moudrosti nejenže slyší skutečná a původní vyjádření této moudrosti, ale také vidí zrcadlově samotné bytosti, vysokého či nízkého původu, vyslovující danou moudrost.

28:5.8 (310.10) Je psáno: „Kdo postrádá moudrost, ať se ptá.“ Když je na Uverse nezbytné dospět k moudrému rozhodnutí v komplikovaných situacích při řešení složitých záležitostí supervesmírné vlády, když je zapotřebí moudré dokonalosti a moudré praktičnosti, potom Zdokonalovatelé Moudrosti svolají štáb Hlasů Moudrosti a prostřednictvím výjimečné schopnosti svého řádu, nalad'ují a usměřňují tyto živé příjemce na moudrost v myslích a na moudrost cirkulující ve vesmíru vesmírů tak, že se okamžitě line z těchto sekurafických hlasů proud božské moudrosti z vesmíru nahoře a záplava moudré praktičnosti z vyšších myslí ve vesmírech dole.

28:5.9 (311.1) Jestliže vyvstanou nejasnosti, týkající se sladění těchto dvou variant moudrosti, ihned se podá odvolání k Božským Poradcům, kteří bez odkladu rozhodnou o správném postupu. Jestliže existuje nějaká pochybnost, pokud se jedná o hodnověrnost něčeho, co přichází z oblastí, kde probíhá vzpoura, požádají se Cenzoři, kteří jsou schopni se svými Rozeznavateli Duchů okamžitě určit, jaký „druh ducha“ podnítl poradce. Tak jsou neustále přítomni moudrost věků a intelekt současnosti u Věčně Moudrých jako otevřená kniha před jejich blahodárným pohledem.

28:5.10 (311.2) Vy si můžete jen matně představit, co všechno toto znamená pro ty, kteří jsou odpovědni za řízení supervesmírných vlád. Nezměrnost a obsáhlost těchto procesů jsou zcela za hranicemi konečné představivosti. Když stojíte, tak, jako opakovaně stávám já, ve speciálních přijímacích komorách chrámu moudrosti na Uverse a to všechno vidíte skutečně v činnosti, vyvolá to ve vás hluboký obdiv ke komplexní dokonalosti a procesní spolehlivosti meziplanetárních komunikačních spojení vesmírů. Vzdáte hold božské moudrosti a dobrodiní Bohů, kteří plánují a používají tyto tak jedinečné metody. A tyto věci se skutečně dějí přesně tak, jak jsem vám je vyobrazil.

28:5.11 (311.3) 2. Duše Filozofie. Tito úžasní učitelé jsou rovněž přiděleni Zdokonalovatelům Moudrosti a když nejsou pověřeni jinými úkoly, zůstávají v synchronizovaném spojení s profesory filozofie v Ráji. Představte si, že stojíte před obrovským, jako by živým zrcadlem, ale místo podoby vlastního konečného a materiálního „já“ vidíte odraz božské moudrosti a filozofie Ráje. A jestliže se stane žádoucí „inkarnovat“ tuto filozofii dokonalosti, upravit ji tak, aby měla praktické využití pro nevyvinuté lidi na nižších světech a byla jimi přijata, tato živá zrcadla pouze natočí své tváře dolů, aby odrazila normy a potřeby jinému světu, nebo vesmíru.

28:5.12 (311.4) Právě těmito metodami Zdokonalovatelé Moudrosti adaptují rozhodnutí a doporučení pro věčné potřeby a aktuální postavení posuzovaných lidí a světů a oni vždy jednají ve shodě s Božskými Poradci a Univerzálními Cenzory. Ale úžasná dokonalost těchto procesů je dokonce i za hranicemi mého chápání.

28:5.13 (311.5) 3. Spojovatelé Duší. Tito andělé, kteří zrcadlí ideály a charakter etických vztahů, doplňují trojjedi-ný personál, přidělený Zdokonalovatelům Moudrosti. Ze všech problémů ve vesmíru, vyžadující použití vrcholné moudrosti zkušenosti a přizpůsobivosti, nejsou žádné tak důležité, jako ty, které vznikají ze vztahů a společenství inteligentních bytostí. Pokud se jedná o lidské styky v obchodování a průmyslu, přátelství a manželství, nebo o vztahy nesmírného množství andělů, stále tam vznikají drobné neshody a malá nedorozumění, která jsou natolik nezávažná, že nevyžadují pozornost usmířovatelů, ale kdyby jim bylo umožněno pokračování a šíření, mařila by hladký chod vesmíru. Proto Zdokonalovatelé Moudrosti nabízejí moudré zkušenosti svého řádu jako „nápoj usmíření“ celému supervesmíru. V celé této práci mudrců supervesmíru jsou dovedně podporováni svými reflexními společníky, Spojovateli Duší, kteří zpřístupňují aktuální informace, týkající se postavení vesmíru a současně zobrazují Rajský ideál pro nejlepší vyřešení těchto rušivých problémů. Když nemají specifické úkoly jinde, tito sekunafimové setrvávají v reflexním spojení s interprety etiky v Ráji.

28:5.14 (312.1) Tito andělé podporují a rozvíjejí společnou součinnost v celém Orvontonu. Jedna z nejdůležitějších věcí, kterou se musíte naučit během vaší smrtelné dráhy je týmová práce. Sféry dokonalosti jsou řízeny těmi, kteří zvládli toto umění spolupracovat s jinými bytostmi. Ve vesmíru je málo povinností, které vyžadují osamělého služebníka. Čím vyšších úrovní dosahujete, tím více se bez kontaktu s vašimi druhy stáváte osamělí.

28:5.15 (312.2) 4. Srdce Rady. Toto je první skupina těchto reflexních veleduchů, která je umístěna pod vedení Božských Poradců. Sekunafimové tohoto typu mají přístup k faktům prostoru, o nichž získávají informace z okruhů času. Oni především zrcadlí superafické koordinátory informací, ale také selektivně zrcadlí rady všech bytostí, ať vysoké či nízké úrovně. Kdykoliv jsou Božští Poradci požádáni o důležitou radu nebo posouzení, ihned vyzvou sbor Srdcí Rady a vzápětí je předáno rozhodnutí, které skutečně obsahuje koordinovanou moudrost a radu nejosvědčenějších myslí celého supervesmíru, z nichž každá byla prověřena a přezkoušena poradním sborem vysokých myslí Havony a dokonce i Ráje.

28:5.16 (312.3) 5. Radost Bytí. Svojí podstatou jsou tyto bytosti reflexně naladěny na superafické inspektory harmonie nahoře a na určité serafy dole, ale je velmi obtížné přesně vysvětlit, co členové této zajímavé skupiny opravdu dělají. Jejich hlavní činnost je zaměřena na podněcování projevu radosti u různých druhů andělských armád a nižších myslících tvorů. Božští Poradci, ke kterým jsou přiděleni, je málokdy používají pro vyhledávání konkrétní radosti. Obecnějším způsobem a ve spolupráci s vedoucími relaxace působí jako třídící centra radosti, usilující o rozvoj projevů radosti na světech a současně se snaží zdokonalit smysl pro humor, vyvinout superhumor u smrtelníků a andělů. Snaží se prokázat, že ve svobodomyšlné existenci je radost vrozená a je nezávislá na všech vnějších vlivech; a mají pravdu, třebaže se potýkají s velkými potížemi vštípit tuto pravdu do myslí primitivních lidí. Více duchovnější osobnosti a andělé reagují rychleji na jejich vzdělávací úsilí.

28:5.17 (312.4) 6. Radost Služby. Tito andělé velmi dobře zrcadlí postoj usměrňovatelů chování v Ráji a v mnohém se jejich činnost podobá působení Radostí Bytí. Snaží se povznést význam služby a zvýšit uspokojení z této činnosti. Udělali hodně pro to, aby poukázali na budoucí odměny, spočívající v nezištné službě, službě ve jménu rozšíření království pravdy.

28:5.18 (312.5) Božští Poradci, ke kterým je tento řád přidělen, je používají pro meziplanetární zrcadlení těch hodnot, které vyplývají z duchovní služby. A používáním vlastností nejlepších bytostí pro inspiraci a povzbuzení průměrnosti, tito sekunafimové přispívají nesmírně k vyšší kvalitě obětavé služby v supervesmírech. Účinně využívají ducha bratrské soutěživosti tím, že rozesílají na všechny světy informace o tom, co dělají jiní, především ti nejlepší. Osvěžující a léčivé soutěžení se podporuje i mezi serafskými armádami.

28:5.19 (313.1) 7. Rozeznavatelé Duchů. Existuje zvláštní vztah mezi poradci a konzultanty druhého okruhu Havony a těmito reflexními anděly. Jsou jedinými sekunafimy, kteří jsou přiděleni Univerzálním Cenzorům, ale jsou pravděpodobně ze všech jejich druhů nejunikátněji specializovaní. Bez ohledu na zdroj, nebo kanál informací, nehledě na to, jak skrovná fakta jsou k dispozici, když oni podrobí danou záležitost svému reflexnímu zkoumání, tito rozeznavatelé nás okamžitě budou informovat o pravém motivu, skutečném úmyslu a opravdové podstatě jejího původu. Já žasnu nad jedinečnou činností těchto andělů, kteří tak věrohodně zrcadlí skutečný morální a duchovní charakter každého jedince, který je v ohnisku zaměření.

28:5.20 (313.2) Rozeznatelé Duchů vykonávají tyto složité úkoly pomocí vrozeného „duchovního vhledu“, jestli taková slova mohu použít ve snaze přenést do lidské mysli myšlenku, že tito zrcadlíci andělé působí intuitivně, přirozeně a věrohodně. Když se Univerzální Cenzoři dívají na tato promítání, stojí tváří v tvář obnažené duši zrcadleného jedince; a toto velmi přesné a dokonalé vyobrazení částečně vysvětluje, proč jsou Cenzorové stále schopni pracovat jako čestní a spravedliví soudci. Rozeznatelé vždy doprovázejí Cenzory na každou misi mimo Uversu a jsou ve vesmírech stejně tak účinní, jako ve svých řídicích centrech na Uverse.

28:5.21 (313.3) Já vás ujišťuji, že všechny tyto procesy duchovního světa jsou skutečné, že probíhají v souladu se stanovenými postupy a v harmonii s neměnnými zákony vesmírných oblastí. Bytosti každého nově vytvořeného druhu, okamžitě po vdechnutí života, jsou ihned zrcadleny nahore; živý obraz podstaty a potenciálu tvora se objeví v hlavním řídicím centru supervesmíru. Tímto způsobem, prostřednictvím rozeznatelů, jsou Cenzoři dokonale informováni o tom, „jaký duch“ se narodil na světech prostoru.

28:5.22 (313.4) Tak je tomu i se smrtelným člověkem: Mateřský Duch Salvingtonu vás dokonale zná, protože Svatý Duch na vašem světě „proniká vším“ a cokoliv božský Duch o vás ví, je bezprostředně dostupné sekurafickým rozeznatelům, protože pouze oni zrcadlí poznatky, které o vás Duch má. Nicméně, je třeba poznamenat, že poznání a plány Otcových fragmentů nelze zrcadlit. Rozeznatelé mohou a také zrcadlí přítomnost Ladičů (a Cenzoři je prohlašují za božské), ale oni nemohou rozluštit obsah mysli Tajemných Monitorů.

6. Terciární sekunafimové

28:6.1 (313.5) Podobně jako jejich druhové, tito andělé jsou vytvářeni v sériích a sedmi reflexních typech, ale tyto typy nejsou individuálně přidělovány do rozdílných služeb ve správách supervesmírů. Všichni terciární sekunafimové jsou přiděleni hromadně Vědoucím Trinitarizovaným Synům a tito vzestupní synové si je mezi sebou vyměňují; to znamená, že Mocní Poslové mohou používat jakýkoliv z terciárních typů, stejně jako jejich druhové, Ti s Vysokou Autoritou a Ti beze Jména a Čísla. K těmto sedmi typům terciárních sekunafimů patří:

28:6.2 (314.1) 1. Význam Původů. Vzestupní Trinitarizovaní Synové supervesmírné vlády mají odpovědnost zavšechny procesní problémy, vznikající na základě původu jednotlivce, rasy, nebo světa; a význam původu je nejdůležitější otázkou ve všech našich plánech pro kosmický vývoj živých tvorů daného světa. Všechny vztahy a uplatnění etiky vycházejí ze základních faktů původu. Původ je podstatou vzájemných vztahů Bohů. Společný Činitel si je vždy „vědom, jaký člověk se narodil.“

28:6.3 (314.2) U vyšších sestupných bytostí je původ faktem, který je snadno zjištělný; ale u vzestupných bytostí, včetně nižších řádů andělů, podstata a okolnosti původu nejsou vždy tak zřejmé, i když jsou stejně osudově důležité při téměř každém obratu vesmírných záležitostí—proto je důležité, že máme k dispozici řadu reflexních sekunafimů, kteří jsou schopni okamžitě zobrazit cokoliv potřebujeme znát ohledně původu jakékoliv bytosti, jak ve středním vesmíru, tak i v kterékoliv oblasti supervesmíru.

28:6.4 (314.3) Významy Původů jsou živé, rychle dostupné informace o rodokmenech nesmírného množství bytostí—lidí, andělů a jiných bytostí—kteří obývají sedm supervesmírů. Oni jsou stále připraveni poskytnout svým nadřízeným nejnovější, vyčerpávající a spolehlivé vyhodnocení dědičných faktorů a současný aktuální stav jakéhokoliv jedince na kterémkoliv světě příslušných supervesmírů; a jejich rozbor disponovaných faktů je vždy nejaktuálnější.

28:6.5 (314.4) 2. Paměť Soucitu. Toto jsou aktuální, přesné a vyčerpávající živé záznamy soucitu, který byl projeven k jednotlivcům a rasám pečujícími orgány Nekonečného Ducha ve snaze adaptovat justiční spravedlnost na stav oblastí, jak jsou ukázány v obrazech Významů Původů. Paměti Soucitu odkrývají morální dluh dětí soucitu, jejich duchovní pasíva, která se postaví proti jejich kladům—spasitelným opatřením, stanovených Božími Syny. Odhalováním předexistenciálního soucitu Otce, Boží Synové vytvářejí nezbytný kredit pro zajištění věčného života všech. A potom, podle závěrů Významů Původů, se stanoví kredit soucitu pro přežití každého myslícího tvora—kredit štědrých proporcí a dostatečné shovívavosti, aby zajistil věčný život každé duši, která opravdu touží po božském občanství.

28:6.6 (314.5) Paměť Soucitu je živé zkušební saldo, aktuální výpis vašeho účtu u nadpřirozených sil daného světa. Toto jsou živé záznamy o poskytnutí soucitu, které jsou přečteny při svědectví u soudů Uversy, když se rozhoduje o právu každého jedince na nikdy nekončící život, když „trůny jsou připraveny a Věčně Moudří usazeni. Před nimi začínají a končí prostorová hlášení Uversy; tisíce a tisíce jim pomáhají a miliony stojí před nimi.

Soud je připraven a knihy jsou otevřeny.“ A knihy, které jsou při takové významné události otevřeny, jsou živé záznamy terciárních sekunafimů supervesmírů. Jestliže je nezbytné, v evidenci jsou přesné záznamy, aby potvrdily výpověď Paměti Soucitu.

28:6.7 (314.6) Paměti Soucitu musejí ukázat, že spasitelný kredit, stanovený Božími Syny, byl v plné míře a poctivě vyplacen láskyplnou péčí trpělivých osobností Třetího Zdroje a Středu. Ale, když je soucitvyčerpán, když „paměť“ potvrdí jeho spotřebování, potom převládá právo a rozhoduje spravedlnost. Ale soucit není pro to, aby byl nucen těm, kteří s ním pohrdají; soucit není dar, aby byl pošlapán pod nohama trvalých rebelů času. Nicméně, i když je soucit tak vzácný a vroucně věnovaný, vaše individuální čerpané kredity vždy značně přesahují vaši schopnost vyčerpat rezervu, jestliže je váš záměr upřímný a vaše srdce poctivé.

28:6.8 (315.1) Spolu se svými terciárními spolupracovníky jsou zrcadla soucitu zapojena do různých supervesmírných služeb, včetně vyučování vzestupných tvorů. Kromě mnoha jiných věcí, Významy Původů učí tyto vzestupné bytosti jak uplatnit duchovní etiku a po takové výuce je Paměti Soucitu učí jak být opravdu soucitný. Zatímco metody duchovní soucitné péče jsou nad rámec vašeho pojetí, měli byste dokonce i teď chápat, že soucit je kvalitou růstu. Měli byste si uvědomit, že velkou odměnu—osobní uspokojení—dostane ten člověk, který je, zaprvé spravedlivý, za druhé čestný, za třetí trpělivý a za čtvrté laskavý. A když toto přijmete do svého srdce, vytvoříte základ, abyste mohli udělat další krok a ukázat opravdový soucit; ale nemůžete projevit soucit sám o sobě. Tyto kroky se udělat

musejí; v opačném případě upřímný soucit není možný. Je možné ochraňovat, být vlídný či dobročinný, dokonce i litující, ale to není soucit. Opravdový soucit přichází pouze jako překrásné vyvrcholení předchozích doplňujících vlastností pro kolektivní porozumění, vzájemné pochopení, bratrské přátelství, duchovní spojení a božskou harmonii.

28:6.9 (315.2) 3. Význam Času. Čas je jediný univerzální dar všem tvorům vlastní vůle; „jeden talent“, svěřený všem inteligentním bytostem. Vy všichni máte čas, během kterého si můžete zajistit věčný život; a čas je fatálně promarněn jenom tehdy, když je zahalen nedbalostí, když se vám ho nepodaří využít tak, abyste zajistili věčný život pro svoji duši. Neschopnost využít čas v plné možné míře neznamena uložení osudových trestů; pouze to poutníka času zpozdí na jeho vzestupné pouti. Jestliže je věčný život dosažen, všechny ostatní ztráty jsou odčiněny.

28:6.10 (315.3) Při poskytnutí důvěry je rada Významů Času neocenitelná. Čas je velmi důležitým faktorem všeho, co se nachází na této straně Havony a Ráje. U posledního soudu před Věčně Moudrými je čas součástí svědectví. Významy Času musí vždy poskytnout důkaz o tom, že každý posuzovaný měl dostatek času dělat rozhodnutí, uskutečnit volbu.

28:6.11 (315.4) Tito odhadci času jsou také tajemstvím proroctví; oni zobrazí jednotku času, která bude nutná pro vykonání jakéhokoliv úkolu a jsou stejně spolehliví jako ukazatelé času, jako jsou frandalankové a chronoldekové u jiných živých řádů. Bohové předvídají, proto vidí dopředu; ale vzestupné správní orgány vesmírů času se musejí poradit s Významy Času, aby dokázaly předpovědět budoucí události.

28:6.12 (315.5) Vy potkáte poprvé tyto bytosti na obytných světech a tam vás poučí o prospěšném využití toho, čemu vy říkáte „čas,“ a to jak v jeho pozitivním užívání, práci, tak v jeho negativním využívání, odpočinku. Oba způsoby využití času jsou důležité.

28:6.13 (315.6) 4. Důležitost Důvěry. Důvěra je rozhodující zkouška všech tvorů vlastní vůle. Důvěryhodnost je pravdivým měřítkem sebeovládání, měřítkem charakteru. Tito sekunafimové splňují dvojí účel při řízení supervesmírů: zobrazují všem tvorům vlastní vůle smysl pro povinnost, posvátnost a důležitost důvěry. Současně neomylně odrážejí vládnoucím orgánům pravost důvěryhodnosti kteréhokoliv kandidáta pro spolehlivost a pro svěřením důvěry.

28:6.14 (316.1) Na Urantii se komicky snažíte číst charakter a odhadnout specifické schopnosti, ale na Uverse my tyto věci opravdu děláme dokonale. Tito sekunafimové váží důvěryhodnost na živých vahách a spolehlivě ohodnocují charakter; a když se na vás podívají, nám stačí podívat se na ně a hned známe hranice vašich schopností zastávat odpovědnost, splňovat důvěru a plnit poslání. Vaše aktiva důvěryhodnosti jsou jasně stanovena po boku s vašimi pasivy možného selhání nebo proradnosti.

28:6.15 (316.2) Je záměrem vyšších bytostí, aby zvyšováním důvěry váš vývoj postupoval stejně rychle, jak se vyvíjí váš charakter, aby bez potíží unesl přidané odpovědnosti, protože přetížení jednotlivce jenom přivolá pohromu a vede ke zklamání. A předejít pochybení tím, že se udělí předčasně odpovědnost na člověka nebo anděla, je umožněno využitím schopností těchto neomylných odhadců způsobilosti jednotlivců času a prostoru

pro důvěru. Tito sekunafimové stále doprovázejí Ty s Vysokou Autoritou a tito vykonavatelé nikdy nezadají úkol, dokud jejich kandidáti nebyli zváženi na sekurafických vahách a prohlášení za „bez vady.“

28:6.16 (316.3) 5. Posvátnost Služby. Bezprostředně po objevení důvěryhodnosti následuje výsada služby. Mezivými a možnostmi rozšířené služby nestojí nic, kromě vaší vlastní nedůvěryhodnosti, vašeho nedostatečného citu pro pochopení důležitosti důvěry.

28:6.17 (316.4) Služba—smysluplná služba, a ne otroctví—přináší nejvyšší uspokojení a vyjadřuje nejvyšší božskou důstojnost. Služba—více služby, rozšíření služby, těžká služba, odvážná služba a nakonec božská a dokonalá služba—je cíl času a určení prostoru. Ale časové cykly odpočinku se budou vždy střídat se služebními cykly progresu. A když skončí služba času, bude následovat superslužba věčnosti. Během odpočinku času byste si měli představit práci ve věčnosti, tak jako během věčné služby budete vzpomínat na odpočinek času.

28:6.18 (316.5) Organizace vesmíru je založena na příjmu a výdeji; v celém průběhu vaší věčné pouti se nikdy nesetkáte s jednotvárnou nečinností či stagnací osobnosti. Progres je umožněn přirozeným pohybem, vývoj vychází z božské způsobilosti pro děj a úspěch je dítě imaginárních zážitků. Ale v této schopnosti dosáhnout úspěch je vrozena odpovědnost pro etiku, nutnost rozpoznat, že svět a vesmír jsou zaplněny velkým množstvím rozdílných typů bytostí. A všechno toto velkolepé tvoření, včetně vás samotných, nebylo vytvořeno jenom pro vás. Toto není egocentrický vesmír. Bohové prohlásili: „Šťestí

je dávat, ne přijímat,“ a váš Vládnoucí Syn řekl: „Ten, kdo chce být mezi vámi největší, bude vašim sluhou.“

28:6.19 (316.6) Skutečná podstata jakékoliv služby, ať je vykonávána člověkem či andělem, je plně odhalena ve tvářích těchto sekurafických indikátorů služby, Posvátnosti Služby. Nabízejí přehledné a podrobné analýzy opravdových a skrytých motivů. Tito andělé opravdu čtou mysli, zkoumají srdce a odhalují duše vesmírů. Smrtelníci mohou použít slova, aby utajili svoje myšlenky, ale tito vysocí andělé obnaží skryté motivy v lidském srdci a andělské mysli.

28:6.20 (317.1) 6 a 7. Tajemství Velikosti a Duše Laskavosti. Když si vzestupní poutníci začínají uvědomovat význam času, odkrývá se před nimi cesta pro pochopení důležitosti důvěry a pro uvědomění si posvátnosti služby. Zatímco toto jsou morální faktory velikosti, existují ještě tajemství velikosti. V duchovních testech velikosti se berou v úvahu i morální faktory, ale vlastnost nesobeckosti, která se projevuje v nezištné práci pro blaho pozemských druhů, především bytostí v nouzi a v tísní, je opravdovým měřítkem planetární velikosti. A vyjádření velikosti na světech jako je Urantia je projevem sebeovládání. Velký člověk není ten, kdo „dobije město“ nebo „pokoří národ“, ale spíše ten, kdo „zkrotí svůj vlastní jazyk.“

28:6.21 (317.2) Velikost je synonymem božskosti. Bůh je svrchovaně velký a laskavý. Velikost a laskavost jsou prostě neoddělitelné. V Bohu jsou navždy spojené. Tato pravda je věrně a nádherným způsobem zobrazena reflexní závislostí Tajemství Velikosti a Duše Laskavosti, protože jeden nemůže fungovat bez druhého. Při odrážení jiných vlastností božskosti mohou tito supervesmírní sekunafimové působit sami o sobě, ale

zrcadlená posouzení velikosti a laskavosti se jeví neoddělitelně. Proto musí tato zrcadla velikosti a laskavosti pracovat na kterémkoliv světě, nebo v kterémkoliv vesmíru, společně a neustále předkládat dvojný a vzájemně závislý záznam o každé bytosti, na kterou se zaměří. Velikost nemůže být posouzena bez znalosti obsahu laskavosti a laskavost nemůže být zobrazena bez prokazování její vrozené a božské velikosti.

28:6.22 (317.3) Posuzování velikosti se liší od sféry ke sféře. Být velkým, znamená podobat se Bohu. A jelikož kvalita velikosti je výhradně určena obsahem laskavosti, vyplývá z toho, že dokonce i ve vašem současném lidském postavení, když se můžete prostřednictvím ctnosti stát laskavým, začínáte tímto být velkým. Čím upřeněji se díváte na pojetí božské laskavosti a čím vytrvaleji ji pěstujete, tím spolehlivěji budete přibývat na velikosti, na opravdové velikosti čistého charakteru věčného života.

7. Služba sekunafimů

28:7.1 (317.4) Sekunafimové mají svůj původ v hlavních centrech supervesmírů, kde mají rovněž svá řídicí centra, ale se svými styčnými druhy se pohybují od břehů Ráje k evolučním světům prostoru. Slouží jako důležití asistenti členům poradních sborů nadvlád a významně pomáhají koloniím laskavosti Uversy: studentům astronomie, tisíciletým turistům, nebeským pozorovatelům a velkému množství jiných, včetně vzestupných bytostí, čekajících na přepravu do Havony. Věčně Moudří s radostí přidělují některé primární sekunafimy na pomoc vzestupným tvorům, umístěných na čtyři sta devadesáti světech, obklopujících Uversu, kde také učí mnoho

sekundárních a terciárních sekunafimů. Tyto družice Uversy jsou závěrečnými školami vesmírů času, na kterých probíhá přípravný kurz pro sedm okružních univerzit Havony.

28:7.2 (317.5) Ze tří řádů sekunafimů nejvíce pomáhá vzestupným tvorům času terciární skupina, přidělená orgánům vzestupného programu. Vy se budete s nimi příležitostně setkávat brzy po vašem odchodu z Urantie, ačkoli nebudete volně využívat jejich služby, dokud nedorazíte na pobytové světy Orvontonu. Budete se těšit jejich společnosti a úplně je poznáte až během vašeho pobytu na vzdělávacích světech Uversy.

28:7.3 (318.1) Tito terciární sekunafimové šetří čas, zkracují prostor, objevují chyby, jsou spolehlivými učiteli a věčnými ukazateli cesty—živými návěstími božské jistoty—se soucitem umístěným na křižovatkách času, a řídí kroky nejistých poutníků času ve chvílích velkých pochybností a duchovní nejistoty. Ještě dlouho předtím, než dospějete k branám dokonalosti, začnete získávat přístup k nástrojům božskosti a navazovat spojení s metodami Božstva. Od chvíle, kdy dorazíte do prvního obytného světa, až do okamžiku, kdy v Havoně zavřete oči ve spánek, během kterého se přepravíte do Ráje, budete ve větší míře využívat pohotovou pomoc těchto úžasných bytostí, které tak cele a bohatě odrážejí skutečná poznání a nepochybnou moudrost těch důvěryhodných a spolehlivých poutníků, kteří vás předešli na dlouhé pouti k branám dokonalosti.

28:7.4 (318.2) Je nám zcela odepřeno právo používat tyto reflexní anděle na Urantii. Jsou častými návštěvníky na vašem světě, doprovázející určené osobnosti, ale nemohou tady působit volně. Tato sféra je stále v částečné duchovní karanténě a

některé okruhy nezbytné pro jejich službu, tady v současné době nejsou. Až bude váš svět opět napojen na příslušné reflexní okruhy, značná část práce, týkající se meziplanetární a mezivesmírné komunikace, bude velmi zjednodušena a zrychlena. Nebeští pracovníci, působící na Urantii, se setkávají s četnými potížemi kvůli tomuto provoznímu omezení svých reflexních společníků. Ale, my pokračujeme radostně v provádění našich činností s prostředky, které máme k dispozici, nehledíc na zdejší nedostatek služeb těchto úžasných bytostí, živých zrcadel prostoru a projektorů přítomnosti času.

28:7.5 (318.3) [Zpracováno Božským Poradcem Uversy.]

Kapitola 29

Upravovatelé vesmírné Energie

29:0.1 (319.1) ZE VŠECH vesmírných osobností, zabývajících se regulováním meziplanetárních a mezivesmírných jevů, jsou na Urantii nejméně pochopeny upravovatelé energie a jejich spolupracovníci. Přestože vaše rasy již dlouho vědí o existenci andělů a podobných nebeských bytostí, jen velmi málo informací bylo kdy sděleno o kontrolorech a regulátorech fyzických sfér. I teď je mi dovoleno odhalit v plné míře pouze následující tři skupiny živých bytostí, které se zabývají kontrolou síly a regulací energie v hlavním vesmíru:

29:0.2 (319.2) 1. Primárně Vzniklí Hlavní Organizátoři Síly.

29:0.3 (319.3) 2. Přidružení Transcendentální Hlavní Organizátoři Síly.

29:0.4 (319.4) 3. Upravovatelé Vesmírné Energie.

29:0.5 (319.5) Ačkoliv se domnívám, že i když není možné vylíčit jedinečnost různých skupin upravovatelů, center a kontrolorů vesmírné energie, doufám, že se mně podaří vysvětlit něco o oblasti jejich aktivit. Oni jsou unikátní skupina živých bytostí, zabývající se inteligentní regulací energie v celém velkém vesmíru. Včetně nejvyšších upravovatelů, zahrnují následující hlavní podskupiny:

29:0.6 (319.6) 1. Sedm Nejvyšších Upravovatelů Energie.

29:0.7 (319.7) 2. Hlavní Centra Energie.

29:0.8 (319.8) 3. Hlavní Fyzičtí Kontroloři.

29:0.9 (319.9) 4. Kontroloři Morontální Energie.

29:0.10 (319.10) Nejvyšší Upravovatelé Energie a Centra existují již téměř od počátku věčnosti a pokud je nám známo, tak žádné další bytosti tohoto řádu již nebyly vytvořeny. Sedm Nejvyšších Upravovatelů bylo zosobněno Sedmi Hlavními Duchy a potom ve spolupráci se svými rodiči vytvořili více než deset miliard partnerů. Před vytvořením upravovatelů energie byly energetické okruhy v prostoru mimo střední vesmír pod inteligentním dohledem Hlavních Rajských Organizátorů Síly.

29:0.11 (319.11) Majíce znalost o materiálních tvorech, můžete mít při nejmenším kontrastní představu o duchovních bytostech; ale pro smrtelnou mysl je velmi obtížné si představit upravovatele energie. V programu vašeho vzestupného postupu na vyšší úrovně existence se vůbec nesetkáte ani s nejvyššími upravovateli, ani s energetickými centry. V určitých výjimečných případech se setkáte s fyzickými kontrolory a po

příchodu na obytné světy budete volně pracovat s kontrolory morontiální energie. Vzhledem k tomu, že tito Kontroloři Morontiální Energie působí výhradně v morontiálním režimu lokálních tvoření, myslíme si, že je příhodnější popsat jejich aktivity v části, která pojednává o lokálním vesmíru.

1. Sedm Nejvyšších Upravovatelů Energie

29:1.1 (320.1) Sedm Nejvyšších Upravovatelů Energie jsou regulátoři fyzické energie ve velkém vesmíru. Jejich vytvoření Sedmi Hlavními Duchy je prvním zaznamenaným případem původu polomateriálního potomstva z ryze duchovních předků. Když Sedm Hlavních Duchů vytváří jednotlivě, tak plodí vysoce duchovní osobnosti; když vytvářejí společně, tak někdy vyprodukují tyto důležité typy polomateriálních bytostí. Ale, dokonce i tyto kvazi fyzické bytosti by byly neviditelné kvůli malému rozsahu vidění smrtelníků Urantie.

29:1.2 (320.2) Nejvyšších Upravovatelů Energie je sedm a mají stejnou podobu a stejnou funkci. Je nemožné rozeznat jednoho od druhého, pouze ten Hlavní Duch, se kterým je bezprostředně spojen a kterému je ve své funkci plně podřízen, je ho schopen rozeznat od druhých. Každý Hlavní Duch je tudíž ve věčném spojení s jedním z jejich společného potomstva. Stejný upravovatel je stále ve spojení se stejným Duchem a výsledkem jejich pracovního partnerství je unikátní spojení fyzických a duchovních energií polomateriální bytosti a duchovní osobnosti.

29:1.3 (320.3) Sedm Nejvyšších Upravovatelů Energie mají stanoviště na obvodovém Ráji, kde jejich pomalu cirkulující přítomnost označuje místa hlavních center energetické

koncentrace Hlavních Duchů. Tito upravovatelé energie působí samostatně při regulování fyzické energie v supervesmírech, ale při řízení středního tvoření pracují společně. Operují z Ráje, ale mají k dispozici výkonná energetická centra ve všech sektorech velkého vesmíru.

29:1.4 (320.4) Tyto pozoruhodné bytosti jsou fyzickými předky obrovského množství center energie a skrze nich, fyzických kontrolorů, jsou rozptýleny po celém prostoru sedmi supervesmírů. Takové pomocné organizmy fyzické regulace jsou v podstatě stejné, identické, kromě odlišného ladění každého supervesmírného sboru. Aby mohli přejít do služby v jiném supervesmíru, stačí se jim jenom vrátit do Ráje pro přeladění. Řízení fyzických tvořeních je principiálně jednotné.

2. Hlavní Centra Energie

29:2.1 (320.5) Sami o sobě Sedm Nejvyšších Upravovatelů Energie není schopno vlastní reprodukce, ale společně a ve spojení se Sedmi Hlavními Duchy mohou a také reprodukuje—vytvářejí—další bytosti jako jsou oni sami. Takový je původ Hlavních Center Energie velkého vesmíru, které působí v následujících sedmi skupinách:

29:2.2 (320.6) 1. Kontroloři Hlavních Center.

29:2.3 (320.7) 2. Centra Havony.

29:2.4 (320.8) 3. Centra supervesmírů.

29:2.5 (320.9) 4. Centra lokálních vesmírů.

29:2.6 (320.10) 5. Centra souhvězdí.

29:2.7 (320.11) 6. Centra soustav.

29:2.8 (320.12) 7. Neklasifikovaná centra.

29:2.9 (321.1) Tato centra energie společně s Nejvyššími Upravovateli Energie jsou bytosti s nejvyšší svobodnou vůlí a svobodných činností. Všechny jsou obdařeny osobností Třetího Zdroje a projevují nespornou volní schopnost vysokého řádu. Tato kontrolní centra vesmírného energetického systému jsou obdařena mimořádnou inteligencí; jsou intelekt energetického systému velkého vesmíru a tajemství metody ovládání mysli celé rozsáhlé sítě dalekosáhlých funkcí Hlavních Fyzických Kontrolorů a Kontrolorů Morontální Energie.

29:2.10 (321.2) 1. Kontroloři Hlavních Center. Těchto sedm koordinátorů a spolupracovníků Nejvyšších Upravovatelů Energie jsou regulátory hlavních energetických okruhů velkého vesmíru. Každý kontrolor má své hlavní centrum na jednom ze speciálních světů Sedmi Nejvyšších Jednatelů a s těmito koordinátory všeobecných vesmírných záležitostí úzce spolupracují.

29:2.11 (321.3) Ve vztahu ke všem kosmickým jevům pod úrovněmi „gravitační energie“ působí Nejvyšší Upravovatelé Energie a Kontroloři Hlavních Center jak samostatně, tak i společně. Když působí společně, těchto čtrnáct bytostí znamenají pro vesmírnou energii to, co Sedm Nejvyšších Jednatelů znamená pro všeobecné vesmírné záležitosti a co znamená Sedm Hlavních Duchů pro kosmickou mysl.

29:2.12 (321.4) 2. Centra Havony. Před vytvořením vesmírů času a prostoru centra energie nebyla v Havoně potřebná, ale od těchto dávných dob působí ve středním tvoření jeden milion center a každé centrum kontroluje tisíc světů Havony. Tady, v božském vesmíru je kontrola energie dokonalá, stav, který neexistuje nikde jinde. Dokonalá regulace energie je nejvyšším cílem všech energetických center a fyzických kontrolorů prostoru.

29:2.13 (321.5) 3. Centra supervesmírů. Jeden tisíc energetických center třetího řádu zaujímá rozsáhlou oblast hlavní sféry každého ze sedmi supervesmírů. Tři proudy primární energie, z nichž každý je rozdělen do deseti toků, přicházejí do těchto energetických center, ale sedm specializovaných a přesně upravených, i když nedokonale kontrolovaných okruhů energie, odchází z místa jejich společného procesu. Toto je elektronické organizování vesmírné energie.

29:2.14 (321.6) Všechna energie je napojena na Rajský cyklus, ale Upravovatelé Vesmírné Energie upravují fyzické energie dolního Ráje, modifikují je pro prostorové funkce středního vesmíru a supervesmírů, adaptují tyto energie a usměrňují je do kanálů pro efektivní a čínorodé použití. Mezi energií Havony a energiemi supervesmírů je rozdíl. Energetický náboj supervesmíru je složen ze tří fází energie, z nichž každá je rozdělena do deset fází. Tento trojfázový energetický náboj pokrývá celý prostor velkého vesmíru; podobá se to obrovskému pohybujícímu se oceánu energie, který úplně zaplavuje a omývá každý ze sedmi supertvoření.

29:2.15 (321.7) Elektronická organizace vesmírné energie působí v sedmi fázích a odhaluje rozdílnou reakci na lokální, nebo

lineární gravitaci. Tento sedmidílný okruh má svůj začátek v supervesmírných centrech energie a prostupuje každým supertvořením. Takové specializované proudy času a prostoru jsou stanovené a lokalizované pohyby energie, které jsou uvedeny do pohybu a směřovány pro konkrétní účely, je to totéž, jako když Golfský proud působí uprostřed Atlantického oceánu.

29:2.16 (321.8) 4. Centra lokálních vesmírů. V hlavních řídicích centrech každého lokálního vesmíru je umístěno sto energetických center čtvrtého řádu. Funkcí těchto center je snižovat a jinak upravovat sedm energetických okruhů, vyzařujících z hlavních center supervesmírů, čímž je dělají použitelnými pro souhvězdí a soustavy. Lokální astronomické katastrofy prostoru tato centra energie neznepokojují ; jejich činností je pravidelně dodávat výkonnou energii do podružných souhvězdí a soustav. Ony jsou velkou pomocí pro Syny Tvořitele v pozdějších stádiích vesmírného organizování energetické mobilizace. Tato centra jsou schopna poskytnout zesílené trasy energie, potřebné pro meziplanetární komunikaci mezi důležitými obydlenými místy. Taková trasa nebo vedení energie, které jsou někdy nazývány energetickými koridory, je přímý okruh energie z jednoho centra energie do dalšího centra energie, nebo od jednoho fyzického kontrolora k druhému kontrolorovi. Je to samostatný proud energie a je v protikladu k volným prostorovým pohybům nediferencované energie.

29:2.17 (322.1) 5. Centra souhvězdí. Deset těchto živých energetických center je umístěno v každém souhvězdí a působí jako energetické projektory pro sto podřízených lokálních soustav. Od těchto bytostí vycházejí trasy energie pro

komunikaci, dopravu a pro dodání energie těm živým tvorům, jejichž život je závislý na určitých formách fyzické energie. Ale, jak energetická centra, tak i podřízení fyzičtí kontrolori nemají žádný vztah k životu jako funkční organizaci.

29:2.18 (322.2) 6. Centra soustav. Jedno Nejvyšší Centrum Energie je trvale přiděleno každé lokální soustavě. Tato centra soustav zajišťují energetické okruhy pro obydlené světy času a prostoru. Koordinují aktivity podřízených fyzických kontrolorů a vykonávají další funkce, aby byla zabezpečena dostatečná distribuce energie do lokální soustavy. Energetický okruh mezi planetami je závislý na dokonalé koordinaci určitých materiálních energií a na účelné regulaci fyzických sil.

29:2.19 (322.3) 7. Neklasifikovaná centra. Toto jsou centra působící v některých specifických situacích lokálního charakteru, ale ne na obydlených planetách. Individuální světy jsou pod dohledem Hlavních Fyzických Kontrolorů a přijímají okruhové trasy energie, které jsou dodávány centrem energie jejich soustavy. Pouze ty sféry, které se vyznačují výjimečně neobvyklými energetickými poměry, mají centra energie sedmého řádu, působící jako vesmírné setrvačníky, nebo regulátoři energie. V každém aspektu své činnosti se tato centra energie plně rovnají těm, která působí na vyšších sférách, ale takový systém živé energie existuje na méně než jednom kosmickém tělese z milionu.

3. Oblast působení ENERGETICKÝCH CENTER

29:3.1 (322.4) Počet Nejvyšších Energetických Center, rozmístěných po celém prostoru supervesmíru, společně s jejich spolupracovníky a podřízenými, přesahuje deset miliard. A

všichna jsou perfektně synchronizována a v dokonalém spojení se svými Rajskými předky, Sedmi Nejvyššími Upravovateli Energie. Tímto způsobem je kontrola nad energií velkého vesmíru svěřena do péče a správy Sedmi Hlavních Duchů, stvořitelů Sedmi Nejvyšších Upravovatelů Energie.

29:3.2 (322.5) Nejvyšší Upravovatelé Energie a všichni jejich spolupracovníci, asistenti a podřízení nikdy nepodléhají zasahování a vměšování jakýchkoliv tribunálů celého prostoru; ani nejsou podřízeni administrativním směrnícím supervesmírné vlády Věčně Moudrých, nebo administrativním správám Synů Tvořitelů.

29:3.3 (323.1) Tato energetická centra a upravovatelé energie jsou vytvářeni dětmi Nekonečného Ducha. Nemají přímý vztah se správními systémy Božích Synů, i když se k Synům Tvořitelům připojí v pozdějších epochách materiálního organizování vesmíru. Ale centra energie jsou nějakým způsobem úzce spjata s kosmickým naddozorem Nejvyšší Bytosti.

29:3.4 (323.2) Centra energie a fyzikální kontroloři neprodělávají žádnou výuku; všichni jsou vytvořeni dokonalí a jsou přirozeně dokonalí ve své činnosti. Nikdy nepřecházejí z jedné funkce na druhou; trvale slouží na místě, kam byli původně přiděleni. Jejich řád nepodléhá evoluci; a toto platí o všech sedmi podskupinách obou řádů.

29:3.5 (323.3) Protože nemají žádnou vzestupnou minulost, ke které by se ve svých vzpomínkách vraceli, centra energie a fyzikální kontroloři neznají rozptýlení; všem svým činností se věnují naprosto komplexně. Slouží nepřetržitě; ve vesmírném programu neexistuje prostor pro přerušení fyzických tras

energie; tyto bytosti ani na zlomek vteřiny nemohou zanechat svoji přímou kontrolu energetických okruhů času a prostoru.

29:3.6 (323.4) V celém tvoření se upravovatelé centra a kontroloři energie nezabývají ničím jiným, než energií—materiální nebo polofyzickou; oni ji nevytvářejí, ale upravují ji, manipulují s ní a usměrňují ji. Rovněž nemají vůbec nic do činění s fyzickou gravitací, vyjímaje to, že odolávají její přitažlivé síle. Jejich vztah ke gravitaci je zcela negativní.

29:3.7 (323.5) Centra energie ve spojení s živými mechanizmy různých izolovaných koncentrací energie využívají rozsáhlé mechanizmy a systémy materiálního typu. . Každé individuální energetické centrum je složeno přesně z jednoho milionu jednotek funkční kontroly, přičemž tyto jednotky, upravující energii, nejsou stacionární, stejně jako životně důležité orgány lidského fyzického těla; tyto „životně důležité orgány“ energetické regulace jsou mobilní a opravdu kaleidoskopické v souhrnu svých možností.

29:3.8 (323.6) Je to zcela nad rámec mých schopností vysvětlit jakým způsobem dokáží tyto živé bytosti manipulovat a regulovat hlavní okruhy vesmírné energie. Pokusit se informovat vás podrobněji o rozměrech a působení těchto gigantických a téměř dokonale fungujících energetických centrech, by jenom zvětšilo váš zmatek a úžas. Jsou jak živí, tak i „osobití,“ a jsou naprosto mimo dosah vašeho chápání.

29:3.9 (323.7) Mimo Havonu Nejvyšší Centra Energie fungují pouze na speciálně vystavěných (architektonických) sférách, nebo na jinak vhodně upravených kosmických tělesech. Architektonické světy jsou vystavěny takovým způsobem, aby

živá centra energie fungovala jako selektivní rozvaděče pro rozvod, úpravu a koncentraci prostorových energií, proudící přes dané sféry. Tímto způsobem nemohou působit na běžném evolučním slunci či planetě. Některé skupiny se také starají o teplo a jiné materiální potřeby pro tyto speciální řídicí světy. A ačkoliv je to mimo rozsah lidského vědění na Urantii, já mohu konstatovat, že tyto řady živých energetických osobností mají hodně co do činění s distribucí světla, které svítí, ale nedává teplo. Ony tento jev neprodukují, ale zabývají se jeho šířením a usměrňováním.

29:3.10 (323.8) Centra energie a jejich podřízení kontroloři jsou určeni k ovládání všech fyzických energií organizovaného prostoru. Pracují se třemi základními proudy, z nichž každý obsahuje deset druhů energií. To je energetický náboj organizovaného prostoru; a organizovaný prostor je oblast jejich působnosti. Upravovatelé Vesmírné Energie nemají absolutně nic do činění s těmi ohromnými aktivitami síly, které nyní probíhají za současnými hranicemi sedmi supervesmířů.

29:3.11 (324.1) Energetická centra a kontroloři vykonávají dokonalou kontrolu pouze nad sedmi z deseti forem energie, obsažených v každém základním vesmírném proudu; ty formy energie, které jsou částečně, nebo úplně vyčleněny z jejich kontroly, musí představovat nepředvídatelné oblasti energetických projevů, ovládané Neomezeným Absolutnem. Jestliže mají vliv na základní síly tohoto Absolutna, my si takového působení nejsme vědomi, i když jsou nepřímé důkazy, které by odůvodňovaly názor, že někteří fyzikální kontroloři někdy automaticky reagují na určité impulsy Univerzálního Absolutna.

29:3.12 (324.2) Tyto živé energetické mechanismy nemají vědomý vztah k dominantní vesmírné energetické kontrole Neomezeného Absolutna, ale my se domníváme, že jejich kompletní a téměř dokonalý systém ovládání energie je nějakým neznámým způsobem podřízen této supergravitační přítomnosti. V jakékoliv lokální energetické situaci mají centra a kontroloři téměř nejvyšší autoritu, ale vždy si uvědomují superenergetickou přítomnost a nerozpoznatelné působení Neomezeného Absolutna.

4. Hlavní Fyzičtí Kontroloři

29:4.1 (324.3) Tyto bytosti jsou mobilní podřízené Nejvyšších Center Energie. Fyzičtí kontroloři jsou obdařeni schopnostmi proměňovat svoji individualitu takovým způsobem, že si mohou zajistit pozoruhodný druh dopravy, který jim umožní překonávat lokální prostor rychlostmi, blížíci se letu Osamělých Poslů. Ale, podobně jako všechny ostatní bytosti, křižující prostor, oni také potřebují podporu svých druhů a určitých jiných typů bytostí, aby překonali působení gravitace a inerční odpor při odletu z materiální sféry.

29:4.2 (324.4) Hlavní Fyzičtí Kontroloři slouží po celém velkém vesmíru. Sedm Nejvyšších Upravovatelů Energie je řídí přímo z Ráje až po řídící centra supervemírů; odtud jsou řízení a rozdělování Radou Rovnováhy, vysokými komisaři energie, vyslanými Sedmi Hlavními Duchy z personálu Přidružených Hlavních Organizátorů Síly. Tito vysocí komisaři jsou zmocněni k tomu, aby analyzovali údaje a záznamy hlavních frandalanků, těch živých přístrojů, které měří intenzitu síly a energetický náboj celého supervesmíru.

29:4.3 (324.5) Zatímco přítomnost Rajských Božstev obklopuje velký vesmír a prostírá se okolo okruhu věčnosti, vliv kteréhokoliv ze Sedmi Hlavních Duchů je omezen na jeden supervesmír. Mezi sedmi supervesmíry je patrné rozdělení energií a rozlišení energetických okruhů; proto z toho důvodu převládají v každém supervesmíru individualizované metody kontroly.

29:4.4 (324.6) Hlavní Fyzičtí Kontroloři jsou přímým potomstvem Nejvyšších Center Energie a patří k nim následující kategorie:

29:4.5 (324.7) 1. Přidružení upravovatelé energie.

29:4.6 (324.8) 2. Mechaničtí kontroloři.

29:4.7 (324.9) 3. Transformátoři energie.

29:4.8 (325.1) 4. Převaděči energie.

29:4.9 (325.2) 5. Primární spojovatelé.

29:4.10 (325.3) 6. Sekundární rozdělovatelé.

29:4.11 (325.4) 7. Frandalankové a Chronoldekové.

29:4.12 (325.5) Ne všechny tyto kategorie jsou osoby v tom smyslu, že mají individuální svobodu volby. Především poslední čtyři kategorie se zdají úplně automatické a mechanické v reakcích na impulsy svých nadřízených a v reakcích na existující energetické podmínky. Ale, i když se taková reakce jeví zcela mechanická, není tomu tak; oni se mohou jevit jako roboti, ale všichni projevují rozdílné funkce inteligence.

29:4.13 (325.6) Mysl nemusí být nutně součástí osobnosti. Mysl je schopna myslet dokonce i tehdy, když je zbavena veškeré svobodné volby, tak, jak je tomu u nižších druhů živočichů a u některých podřízených fyzických kontrolorů. Mnoho z těchto více automatických regulátorů fyzické energie nejsou osoby ve smyslu významu slova osoba. Nejsou obdařeni vlastní vůlí a svobodou rozhodování, jsou zcela podřízeni mechanické dokonalosti záměru, pro který jsou určeni. Nicméně, všichni z nich jsou vysoce inteligentní bytosti.

29:4.14 (325.7) Fyzičtí kontroloři se hlavně zabývají úpravou základních energií, které nejsou na Urantii odhaleny. Tyto neznámé energie jsou velmi důležité pro meziplanetární systém dopravy a určitých metod komunikace. Když my zavedeme energetické linky za účelem analogického přenosu zvuku nebo vysílání obrazu, tyto neodhalené formy energie jsou využívány živými fyzickými kontrolory a jejich spolupracovníky. Takové energie jsou v některých případech také používány midbytostmi při jejich běžné práci.

29:4.15 (325.8) 1. Přidružení upravovatelé energie. Tyto obdivuhodně výkonné bytosti jsou zplnomocněny dávat úkoly a pokyny všem řádům Hlavních Fyzických Kontrolorů v souladu se stále se měnícími potřebami neustále proměnného energetického statusu oblastí. Obrovské rezervy fyzických kontrolorů jsou udržovány na řídicích světech malých sektorů a z těchto koncentračních stanovišť jsou pravidelně vysíláni přidruženými upravovateli energie do řídicích center vesmírů, souhvězdí, soustav a na jednotlivé planety. Při plnění takových úkolů jsou fyzičtí kontroloři dočasně podřízeni božským vykonavatelům smířčích komisí, ale jinak podléhají

výhradně svým přidruženým upravovatelům a Nejvyšším Centrem Energie.

29:4.16 (325.9) Tři miliony přidružených upravovatelů energie je přiděleno do každého malého sektoru Orvontonu a to je celkem tři miliardy, což je supervesmírná kvóta těchto úžasně všestranných bytostí. Jejich vlastní rezervy jsou umístěny na stejných světech malých sektorů, kde také slouží jako instruktoři všem těm, kteří studují vědecké metody inteligentní kontroly energie a jejího přetváření.

29:4.17 (325.10) Tito upravovatelé střídají období aktivní služby v malých sektorech se stejně dlouhými obdobími kontrolní činnosti na světech prostoru. Nejméně jeden aktivní kontrolor je vždy přítomen v každé lokální soustavě a jeho sídlo je na hlavní sféře. Oni udržují celé to rozsáhlé rozdělování živé energie v harmonické synchronii.

29:4.18 (325.11) 2. Mechaničtí kontroloři. Toto jsou mimořádně všestranní a pohybliví pomocníci přidružených upravovatelů energie. Biliony a biliony těchto bytostí působí v Ense, vašem malém sektoru. Tyto bytosti se nazývají mechaničtí kontroloři, protože jsou zcela ovládáni svými nadřízenými, plně podléhají vůli přidružených upravovatelů energie. Nicméně, jsou to velmi inteligentní bytosti a svoji práci, i když mechanickou a stanovenou, vykonávají mistrně.

29:4.19 (326.1) Ze všech Hlavních Fyzických Kontrolorů, přidělených na obydlených světech, mechaničtí kontroloři jsou zdaleka nejvýkonnější. Obdaření živým darem antigravitace mnohem více než ostatní bytosti, každý kontrolor je schopen odporovat gravitační síle, kterou pouze vyrovnají obrovské

sféry, otáčející se ohromnou rychlostí. Deset těchto kontrolorů působí v současné době na Urantii a jednou z jejich nejdůležitějších činností je umožňovat odlet serafským přepravicům. Při vykonávání této funkce působí všech deset mechanických kontrolorů souběžně, zatímco baterie jednoho tisíce transformátorů energie poskytne počáteční impuls pro odlet serafů.

29:4.20 (326.2) Mechaničtí kontroloři jsou způsobilí usměrňovat průtok energie a pomáhat koncentrovat ji do specializovaných proudů nebo okruhů. Tyto pozoruhodné bytosti mají hodně co do činění s oddělováním, usměrňováním a zesilováním fyzických energií a s vyrovnáváním tlaků meziplanetárních okruhů. Jsou experti v manipulování s jednadvaceti fyzickými energiemi ze třiceti, vytvářející energetický náboj supervesmíru. Jsou také schopni vykonávat do značné míry dozor a kontrolu nad šesti z devíti méně patrnými formami fyzické energie. Zařazením těchto kontrolorů do náležitých technických vztahů jednoho k druhému a k určitým centrům energie umožňuje přidruženým upravovatelům energie provádět neuvěřitelné úpravy při regulování sil a řízení energie.

29:4.21 (326.3) Hlavní Fyzičtí Kontroloři často působí ve skupinách po sta tisících, dokonce milionech a obměnou svých pozic a formací jsou schopni provádět kontrolu energie společně a také jako jednotlivci. Podle toho, jak se mění požadavky, oni mohou zvýšit objem energie a zrychlit její pohyb, nebo zadržet, stlačit a zpomalit energetické proudy. Ovlivňují transformace energie a síly podobným způsobem jako takzvané katalyzátory urychlují chemické reakce. Vykonávají svoji funkci díky

vrozené schopnosti a ve spolupráci s Nejvyššími Centry Energie.

29:4.22 (326.4) 3. Transformátoři energie. Počet těchto bytostí v supervesmíru je neuvěřitelný. Jenom v Satanii je jich téměř jeden milion a obvyklá kvóta je sto bytostí na každý obydlý svět.

29:4.23 (326.5) Transformátoři energie jsou společným výtvorem Sedmi Nejvyšších Upravovatelů Energie a Sedmi Centrálních Dohlížitelů. Patří k osobitějším řádům fyzických kontrolorů a když není na obydlém světě přítomen přidružený upravovatel energie, tito transformátoři zabezpečují řízení energie. Jsou planetárními kontrolními techniky pro všechnu odlétající serafskou dopravu. Všechny druhy nebeského života mohou používat méně osobité řády fyzických kontrolorů pouze ve spojení s osobitějšími řády přidružených upravovatelů a transformátorů energie.

29:4.24 (326.6) Tito transformátoři jsou živí, silní a výkonní přepojovači se schopností přizpůsobit se pro nebo proti dané energetické dispozici či nasměrování. Mají také schopnost izolovat planety proti silným energetickým proudům, které procházejí mezi gigantickými sousedními planetami a hvězdami. Jejich schopnost přetvářet energii z nich dělá nejužitečnější složku v důležitém úkolu udržovat v rovnováze vesmírné energie, nebo vyrovnávat vesmírné síly. Někdy se zdá, že konzumují nebo shromažďují energii; jindy to vypadá, že energii uvolňují nebo vypouštějí. Transformátoři jsou schopni zvyšovat nebo zmenšovat „akumulátorový“ potenciál živých a mrtvých energií v příslušných oblastech jejich působení. Zabývají se pouze fyzickými a polomateriálními

energiemi, nepůsobí bezprostředně v oblasti života, a ani nemění tvary živých bytostí.

29:4.25 (327.1) V některých ohledech jsou transformátoři energie nejpozoruhodnější a nejzáhadnější ze všech živých polomateriálních tvorů. Jsou nějakým neznámým způsobem fyzicky rozdílní a měněním svých spojovacích vztahů jsou schopni vyvíjet silný vliv na energii, která prochází přes jejich sdruženou přítomnost. Je zřejmé, že status fyzických oblastí prodělává transformaci pod jejich zkušeným dohledem. Oni jsou schopni přetvářet a také přetvářejí fyzickou formu energií prostoru. S pomocí svých druhů kontrolorů jsou opravdu schopni přetvářet formu a potenciál dvaceti sedmi ze třiceti fyzických energií, tvořících energetický náboj supervesmíru. To, že tři z těchto energií jsou mimo dosah jejich kontroly dokazuje, že nejsou nástroji Neomezeného Absolutna.

29:4.26 (327.2) Zbývající čtyři skupiny Hlavních Fyzických Kontrolorů se stěží dají nazvat osobami v tom pravém slova smyslu. Reakce těchto převaděčů, spojovatelů, rozdělovatelů a frandalanků jsou plně automatické; nicméně, jsou v každém ohledu inteligentní. Naše znalosti o těchto úžasných entitách jsou značně omezené, protože nemůžeme s nimi komunikovat. Oni asi rozumí jazyku dané oblasti, ale s námi nekomunikují. Zdá se, že jsou schopni plně přijímat naše sdělení, ale nejsou vůbec schopni odpovídat.

29:4.27 (327.3) 4. Převaděči energie. Tyto bytosti působí hlavně, ale ne zcela, na meziplanetárních úrovních. Toto jsou úžasní expeditoři energie takového druhu, který se projevuje na jednotlivých světech.

29:4.28 (327.4) Když je zapotřebí převést energii na jiný okruh, převaděči se sami rozmístí do řady v místě požadované energetické trasy a na základě svých unikátních schopností přitahovat energii jsou opravdu schopni převést zesílený proud energie do požadovaného směru. Oni toto dělají doslova přesně tak, jako určité metalické okruhy usměrňují proud některých forem elektrické energie; a jsou živími supervodiči pro více než polovinu ze třiceti forem fyzické energie.

29:4.29 (327.5) Převaděči obratně vytvářejí spojení, která jsou účinná pro obnovu slábnoucích proudů specializované energie, proudící z planety na planetu a na jednotlivé planetě z jedné stanice na druhou. Jsou schopni zjistit proudy, které jsou příliš slabé, aby je rozpoznaly ostatní typy živých bytostí a tak mohou tyto energie posílit natolik, že procházející zpráva se stane dokonale dostupná. Jejich služby jsou pro vysílací systémy neocenitelné.

29:4.30 (327.6) Převaděči energie mohou pracovat se všemi formami sdělitelných vjemů; oni dokáží učinit vzdálený výjev „viditelný“ a stejně tak vzdálený zvuk „slyšitelný.“ Poskytují pohotovostní komunikační linky v lokálních soustavách a na jednotlivých planetách. Použití těchto služeb je nevyhnutelné pro prakticky všechny tvory, když vyžadují způsob komunikace mimo pravidelně zavedené okruhy.

29:4.31 (327.7) Tyto bytosti, společně s transformátory energie, jsou nepostradatelné pro udržování smrtelné existence na těch světech, které mají oslabenou atmosféru a jsou také nedílnou součástí způsobu života na planetách, obydlených nedýchajícími tvory.

29:4.32 (328.1) 5. Primární spojovatelé. Tyto zajímavé a neocenitelné entity jsou dokonalými ochránci a opatrovateli energie. Podobně jako rostlina uskládá sluneční světlo, tak tyto živé organizmy uskládají energii v období jejího přebytku. Rozsah jejich činnosti je gigantický; přetvářejí energii prostoru do fyzického stavu, který není znám na Uranii. Jsou také schopni přivést tyto transformace k vytvoření některých primitivních prvků materiální existence. Tyto bytosti prostě působí svojí přítomností. Tato činnost je nikterak nevyčerpává ani nevysiluje; oni fungují jako živé katalyzátory.

29:4.33 (328.2) V obdobích nedostatku energie jsou oprávněni uvolnit nahromaděné energie. Ale vaše vědomosti o energii a hmotě nejsou dostatečně pokročilé, aby bylo možné vysvětlit metodu tohoto aspektu jejich činnosti. Oni stále pracují v souladu s univerzálním zákonem, zacházejí a manipulují s atomy, elektrony a ultimatony stejným způsobem, jako vy používáte jednotlivá písmena k vytvoření abecedních slov pro sdělení nesmírně rozdílných příběhů.

29:4.34 (328.3) Spojovatelé jsou první skupina živých bytostí, která se objeví na formulující se materiální sféře a působí při fyzických teplotách, které byste považovali jako naprosto neslučitelné s existencí živých bytostí. Představují řád života, který prostě přesahuje hranice lidské představivosti. Společně se svými spolupracovníky, rozdělovateli, jsou nejméně samostatní ze všech inteligentních tvorů.

29:4.35 (328.4) 6. Sekundární rozdělovatelé. Ve srovnání s primárními spojovateli působí tyto bytosti, které jsou obdařeny nesmírnou antigravitační silou, zpětně. Lokálním soustavám nebo jednotlivým světům nehrozí žádné nebezpečí, že by

vyčerpaly speciální nebo modifikované formy fyzické energie, protože tyto živé organismy jsou obdařeny unikátní schopností uvolňovat neomezené zásoby energie. Hlavně se zabývají uvolňováním formy energie, která je skoro neznámá na Urantii a z druhu hmoty, která je známá ještě méně. Oni jsou opravdovými alchymisty prostoru a divotvůrci času. Ale při vytváření všech těch divů, nikdy neporuší nařízení Kosmické Svrchovanosti.

29:4.36 (328.5) 7. Frandalankové. Tyto bytosti jsou společným výtvorem všech tří řádů bytostí, kontrolující energii: primárních a sekundárních organizátorů síly a upravovatelů energie. Frandalankové jsou nejpočetnější skupinou ze všech Hlavních Fyzických Kontrolorů; jejich počet, působící jenom v samotné Satanii, přesahuje vaše číselné pojmy. Jsou umístěni na všech obydlených světech a vždy jsou přiděleni vyšším řádům fyzických kontrolorů. Působí střídavě ve středním vesmíru, supervesmírech a v oblastech vnějšího prostoru.

29:4.37 (328.6) Frandalankové jsou vytvářeni ve třiceti oddílech, jeden pro každou formu základní vesmírné síly a působí výhradně jako živá a automatická měřidla výskytu, tlaku a rychlosti energií. Tyto živé barometry se výlučně zabývají automatickým a neomylným zaznamenáváním stavu všech forem síly-energie. Oni mají pro fyzický vesmír takový význam, jako má rozsáhlý systém reflexe pro inteligentní vesmír. Frandalankové, kteří kromě měření kvantitativního a kvalitativního výskytu energie zaznamenávají čas, se nazývají chronoldekové.

29:4.38 (328.7) Já uznávám, že frandalankové jsou inteligentní, ale nemohu je klasifikovat jinak, než živé stroje. Asi jediný

způsob, jak bych vám pomohl pochopit tyto živé mechanismy, je jejich přirovnání k vašim vlastním přístrojům, které fungují s takovou precizností a přesností, téměř připomínající inteligenci. Když si takové bytosti představíte, dejte průchod vaší představivosti natolik, abyste viděli, že ve velkém vesmíru opravdu máme inteligentní a živé mechanismy (entity), které mohou vykonávat velmi složité úkoly, zahrnující velmi náročné výpočty, s ještě větší mírou přesnosti, dokonce s nejvyšší precizností.

5. Hlavní Organizátoři Síly

29:5.1 (329.1) Organizátoři síly sídlí v Ráji, ale působí v celém hlavním vesmíru, především pak v oblastech neorganizovaného prostoru. Tyto pozoruhodné bytosti nejsou ani tvořitelé, ani tvorové a jejich služba se skládá ze dvou hlavních částí:

29:5.2 (329.2) 1. Primárně Vzniklí Hlavní Organizátoři Síly.

29:5.3 (329.3) 2. Přidružení Transcendentální Hlavní Organizátoři Síly.

29:5.4 (329.4) Tyto dva pozoruhodné řády upravovatelů prvotní síly pracují výhradně pod vedením Architektů Hlavního Vesmíru a v současné době nejsou příliš aktivní v prostoru velkého vesmíru.

29:5.5 (329.5) Primární Hlavní Organizátoři Síly jsou upravovatelé prvotních nebo základních prostorových sil Neomezeného Absolutna; oni jsou tvořitelé mlhovin. Tyto živé bytosti vyvolávají energetické cyklony prostoru a jsou prvními organizátory a upravovateli těchto gigantických jevů. Tito

organizátoři energie přeměňují prvotní sílu (předenergii, nereagující na přímou gravitaci Ráje) na primární nebo silovou energii, energii, přecházející z výlučného sevření Neomezeného Absolutna do gravitačního sevření Ostrova Ráje. Po této proměně jsou primární organizátoři nahrazeni přidruženými organizátory síly, kteří pokračují v procesu přeměňování energie z primární na sekundární čili energo-gravitační stádium.

29:5.6 (329.6) Když jsou plány na vytvoření lokálního vesmíru hotovy, což je oznámeno příchodem Syna Tvořitele, Přidružení Hlavní Organizátoři Síly uvolní prostor řádům upravovatelů energie, kteří mají v supervesmíru astronomickou pravomoc. Ale při neexistenci takových plánů se starají i nadále přidružení organizátoři síly o tato materiální tvoření právě tak, jak nyní působí ve vnějším prostoru.

29:5.7 (329.7) Hlavní Organizátoři Síly snesou teploty a působí v takových fyzických podmínkách, které by byly nesnesitelné i pro všestranná centra energie a fyzické kontrolory Orvontonu. Jedinými dalšími typy odhalených bytostí, které jsou způsobilé fungovat v těchto oblastech vnějšího prostoru jsou Osamělí Poslové a Inspirovaní Duchové Trojice.

29:5.8 (329.8) [Zpracováno Univerzálním Cenzorem, zplnomocněným Věčně Moudrými Uversy.]

Kapitola 30

Osobnosti Velkého Vesmíru

30:0.1 (330.1) OSOBNOSTI a jiné-než-osobité entity, působící v současné době v Ráji a ve velkém vesmíru, představují téměř

bezmezný počet živých bytostí. Třeba jen počet hlavních řádů a typů by šokoval lidskou představivost, natož ty nespočetné podtypy a variace. Nicméně, je žádoucí představit dvě základní kategorie živých bytostí—náznak Rajské kategorizace a zkrácený výpis Registru Osobností Uversy.

30:0.2 (330.2) Není možné sestavit souhrnnou a plně podrobnou kategorizaci osobností velkého vesmíru, protože ne všechny skupiny jsou odhaleny. Vyžadovalo by to mnoho dalších kapitol, aby obsáhly další odhalení, nutné pro systematické roztrídění všech skupin. Takové koncepční rozšíření by určité nebylo ku prospěchu, protože by to na další tisíce let připravilo myslící smrtelníky o ten podnět tvořivého přemýšlení, který tyto částečně odhalené koncepty poskytují. Neodhalovat příliš mnoho je pro člověka to nejlepší; jinak by to potlačovalo jeho představivost.

1. Rajská klasifikace živých bytostí

30:1.1 (330.3) Živé bytosti jsou v Ráji roztríděny podle vrozených a získaných vztahů k Rajským Božstvům. Při velkých shromážděních středního vesmíru a supervesmírů jsou přítomní často rozděleni do skupin podle původu: ti, trojitého původu nebo ti, kteří dosáhli Trojice; ti, dvojitého původu; a ti, jednotného původu. Je velmi obtížné vysvětlit Rajské třídění živých bytostí smrtelné mysli, ale my jsme oprávněni představit následující:

30:1.2 (330.4) I. Bytosti trojitého původu. Bytosti, vytvořené všemi třemi Rajskými Božstvy, buď jako takovými, nebo společně jako Trojice, a také Trinitarizované Sbory, odhalené či neodhalené.

30:1.3 (330.5) A. Nejvyšší Duchové.

30:1.4 (330.6) 1. Sedm Hlavních Duchů.

30:1.5 (330.7) 2. Sedm Nejvyšších Jednatelů.

30:1.6 (330.8) 3. Sedm Řádů Duchů Reflexe.

30:1.7 (330.9) B. Stálí Synové Trojice.

30:1.8 (330.10) 1. Trinitarizovaní Důvěrníci Svrchovanosti.

30:1.9 (330.11) 2. Věčně Věční.

30:1.10 (330.12) 3. Věčně Moudří.

30:1.11 (330.13) 4. Věčně Dokonalí.

30:1.12 (331.1) 5. Věčně Současní.

30:1.13 (331.2) 6. Věčně Jednotní.

30:1.14 (331.3) 7. Věčně Věrní.

30:1.15 (331.4) 8. Zdokonalovatelé Moudrosti.

30:1.16 (331.5) 9. Božští Poradci.

30:1.17 (331.6) 10. Univerzální Cenzoři.

30:1.18 (331.7) C. Bytosti původu v Trojici a trinitarizované bytosti.

30:1.19 (331.8) 1. Synové Trojice-Učitelé

30:1.20 (331.9) 2. Inspirovaní Duchové Trojice.

30:1.21 (331.10) 3. Narození v Havoně.

30:1.22 (331.11) 4. Obyvatelé Ráje.

30:1.23 (331.12) 5. Neodhalené bytosti původem v Trojici.

30:1.24 (331.13) 6. Neodhalené bytosti trinitarizované Božstvy.

30:1.25 (331.14) 7. Vědoucí trinitarizovaní Synové.

30:1.26 (331.15) 8. Vybraní trinitarizovaní Synové.

30:1.27 (331.16) 9. Dokonalí trinitarizovaní Synové.

30:1.28 (331.17) 10. Synové, trinitarizovaní tvory.

30:1.29 (331.18) II. Bytosti dvojitého původu. Bytosti, které mají původ v kterýchkoliv dvou Rajských Božstvech, nebo jsou vytvořeny kterýmikoliv dvěma bytostmi, mající přímý či nepřímý původ v Rajských Božstvech.

30:1.30 (331.19) A. Sestupné řady.

30:1.31 (331.20) 1. Synové Tvořitelé.

30:1.32 (331.21) 2. Autoritativní Synové.

30:1.33 (331.22) 3. Jasné Ranní Hvězdy.

30:1.34 (331.23) 4. Otcové Melkísedekové.

30:1.35 (331.24) 5. Melkísedekové.

30:1.36 (331.25) 6. Vorondadekové.

30:1.37 (331.26) 7. Lanonandekevé.

30:1.38 (331.27) 8. Oslnivé Večerní Hvězdy.

30:1.39 (331.28) 9. Archandělé.

30:1.40 (331.29) 10. Nositelé Života.

30:1.41 (331.30) 11. Neodhalení Vesmírní Pomocníci.

30:1.42 (331.31) 12. Neodhalení Boží Synové.

30:1.43 (331.32) B. Stálé řády.

30:1.44 (331.33) 1. Abandonterové.

30:1.45 (331.34) 2. Susatiové.

30:1.46 (331.35) 3. Univitatiové.

30:1.47 (331.36) 4. Spirongové.

30:1.48 (331.37) 5. Neodhalené bytosti dvojitého původu.

30:1.49 (331.38) C. Vzestupné řády.

30:1.50 (331.39) 1. Smrtelníci, spojení s Ladičem.

30:1.51 (331.40) 2. Smrtelníci, spojení se Synem.

30:1.52 (331.41) 3. Smrtelníci, spojení s Duchem.

30:1.53 (331.42) 4. Přetvořené midbytosti.

30:1.54 (331.43) 5. Neodhalené vzestupné bytosti.

30:1.55 (332.1) III. Bytosti jednotného původu. Bytosti, které mají původ v kterémkoliv jednom Rajském Božstvu, nebo jsou vytvořeny kteroukoliv jednou bytostí, mající přímý či nepřímý původ v Rajských Božstvech.

30:1.56 (332.2) A. Nejvyšší Duchové.

30:1.57 (332.3) 1. Gravitační Poslové.

30:1.58 (332.4) 2. Sedm Duchů Okruhů Havony.

30:1.59 (332.5) 3. Dvanáctidílní Pomocníci Okruhů Havony.

30:1.60 (332.6) 4. Pomocníci Reflektivního Vyobrazení.

30:1.61 (332.7) 5. Vesmírní Materští Duchové.

30:1.62 (332.8) 6. Sedmidílní Pomocní Duchové Mysli.

30:1.63 (332.9) 7. Neodhalené bytosti, mající původ v Božstvech.

30:1.64 (332.10) B. Vzestupné řády.

30:1.65 (332.11) 1. Osobní Ladiči.

30:1.66 (332.12) 2. Vzestupní materiální synové.

30:1.67 (332.13) 3. Evoluční serafové.

30:1.68 (332.14) 4. Evoluční cherubové.

30:1.69 (332.15) 5. Neodhalené vzestupné bytosti.

30:1.70 (332.16) C. Rodina Nekonečného Ducha.

- 30:1.71 (332.17) 1. Osamělí Poslové.
- 30:1.72 (332.18) 2. Kontroloři Vesmírných Okruhů.
- 30:1.73 (332.19) 3. Sčítací Komisaři.
- 30:1.74 (332.20) 4. Osobní Pomocníci Nekonečného Ducha.
- 30:1.75 (332.21) 5. Přidružení Inspektoři.
- 30:1.76 (332.22) 6. Přidělení Strážci.
- 30:1.77 (332.23) 7. Průvodci Absolventů.
- 30:1.78 (332.24) 8. Servitalové Havony.
- 30:1.79 (332.25) 9. Univerzální Usmiřovatelé.
- 30:1.80 (332.26) 10. Morontiální Průvodci.
- 30:1.81 (332.27) 11. Supernafimové.
- 30:1.82 (332.28) 12. Sekunafimové.
- 30:1.83 (332.29) 13. Terciafimové.
- 30:1.84 (332.30) 14. Omniafimové.
- 30:1.85 (332.31) 15. Serafové.
- 30:1.86 (332.32) 16. Cherubové a Sanobimové.
- 30:1.87 (332.33) 17. Neodhalené bytosti s původem v Duchu.
- 30:1.88 (332.34) 18. Sedm Nejvyšších Upravovatelů Energie.

30:1.89 (332.35) 19.Nejvyšší Centra Energie.

30:1.90 (332.36) 20.Hlavní Fyzikální Kontrola.

30:1.91 (332.37) 21.Kontrola Moronitální Energie.

30:1.92 (332.38) IV.Vzniklé transcendentální bytosti. V Ráji se nachází nesmírně velké množství transcendentálních bytostí, jejichž původ není obvykle odhalen vesmírem času a prostoru, dokud nejsou ustáleny ve světle a životě. Tyto transcendentální bytosti nejsou ani tvořitelé, ani tvorové; jsou to vzniklé děti božskosti, konečnosti a věčnosti. Tyto „vyplynulé bytosti“ nejsou ani konečné a ani nekonečné—jsou absonitní; a absonita není ani nekonečnost a ani absolutnost.

30:1.93 (333.1) Tito nevytvoření ne-tvořitelé jsou navždy loajální Rajské Trojici a oddaní Konečnému. Existují na čtyřech konečných úrovních osobní činnosti a jsou funkční na sedmi absonitních úrovních ve dvanácti velkých sekcích, složených z jednoho tisíce základních pracovních skupin, z nichž každá má sedm tříd. Tyto vzniklé bytosti zahrnují následující řady:

30:1.94 (333.2) 1. Architekti Hlavního Vesmíru.

30:1.95 (333.3) 2. Transcendentální Zaznamenatelé.

30:1.96 (333.4) 3. Ostatní transcendentální bytosti.

30:1.97 (333.5) 4. Primárně Vzniklé Hlavní Organizátoři Síly.

30:1.98 (333.6) 5. Přidružení Transcendentální Hlavní Organizátoři Síly.

30:1.99 (333.7) Jako nadosoba, Bůh se uskutečňuje; jako osoba, Bůh tvoří; jako předosoba, Bůh se rozděluje na fragmenty; a takový fragment Boha—Ladič—rozvíjí v materiální a smrtelné myslí duchovní duši v souladu se svobodnou volbou osobnosti, která byla poskytnuta smrtelnému tvorovi rodičovským činem Boha jako Otce.

30:1.100 (333.8) V. Fragmentované entity Božstva. Tento řád živého jsoucna, mající původ ve Vesmírném Otci, je nejlépe zobrazen Ladičem Myšlení, ačkoliv tyto entity nejsou v žádném případě jedinými fragmenty předosobní reality Prvotního Zdroje a Středu. Funkce jiných fragmentů než Ladičů jsou rozmanité a málo známé. Spojení s Ladičem, nebo s jiným takovým fragmentem, vytváří z tvora bytost, spojenou s Otcem.

30:1.101 (333.9) Tady by měla být také zmínka o fragmentaci předvědomého ducha Třetího Zdroje a Středu, i když se stěží dá přirovnat k fragmentům Otce. Takové entity se výrazně liší od Ladičů; jako takové nepobývají na Spiritingtonu, a nepřemísťují se po gravitačních okruzích mysli; a nepobývají ve smrtelných tvorech během jejich fyzického života. Ony nejsou přeosobní v tom smyslu jako jsou Ladiči, ale takové fragmenty předvědomého ducha jsou poskytnuty některým přeživším smrtelníkům a toto spojení z nich vytváří smrtelníky, spojené s Duchem, na rozdíl od smrtelníků, spojených s Ladičem.

30:1.102 (333.10) Ještě více obtížnější je popsat individualizovaného ducha Syna Tvořitele, spojení, které z tvora vytváří smrtelníka, spojeného se Synem. A existují ještě další fragmentace Božstva.

30:1.103 (333.11) VI. Nadosobní bytosti. Existuje velké množství jiných, neosobitých bytostí, mající božský původ a vykonávající rozmanité služby ve vesmíru vesmírů. Některé z těchto bytostí sídlí na Rajských světech Syna; jiné, jako nadosobní zástupci Věčného Syna, se vyskytují všude. Tato kniha se většinou o nich nezmiňuje a bylo by to naprosto marné se pokoušet je popsat osobitým tvorům.

30:1.104 (333.12) VII. Neklasifikované a neodhalené řády. V průběhu současné vesmírné epochy by bylo nemožné zařadit všechny bytosti, osobní či jiné, do kategorizace, vztahující se k současné vesmírné epoše; a mnoho takových kategorií není v této knize odhaleno; proto početné řády byly na těchto seznamech vynechány. Přemýšlejte o následujících:

30:1.105 (333.13) Vykonavatel Vesmírného Osudu.

30:1.106 (333.14) Ustanovení Místodržitelé Konečnosti.

30:1.107 (334.1) Neomezení Dohlížitelé Nejvyššího.

30:1.108 (334.2) Neodhalení Tvořiví Činitelé Věčně Moudrých.

30:1.109 (334.3) Rajský Majeston.

30:1.110 (334.4) Nepojmenovaná Reflexní Spojovatelé Majestonu.

30:1.111 (334.5) Řády Midsonitů lokálních vesmírů.

30:1.112 (334.6) Těmto uvedeným řádům není nutné připisovat zvláštní důležitost, kromě toho, že ani jeden z nich se neobjevuje v Rajské kategorizaci, prezentované v této kapitole.

Toto je jen několik příkladů nezatříděných bytostí; vy se ještě dovíte o mnoha dalších neodhalených kategoriích.

30:1.113 (334.7) V duchovním světě existují: duchovní entity, duchovní síly, osobití duchové, předosobní duchové, nadosobní duchové, duchovní existence, duchovní osobnosti—ale ani smrtelný jazyk, ani smrtelný intelekt je nedokáží vyjádřit nebo pochopit. Nicméně, my můžeme prohlásit, že neexistují osobnosti „čiré mysli“; žádná entita nemá osobnost, pokud ji neobdrží od Boha, který je duch. Jakákoliv entita s myslí, která není spojena buď s duchovní nebo fyzickou energií, není osobností. Ale ve stejném smyslu, v jakém existují duchovní osobnosti mající mysl, existují myslící osobnosti, které mají ducha. Majeston a jeho druhové jsou docela dobrým příkladem bytostí, u kterých převládá mysl, ale existují mnohem lepší příklady tohoto typu osobnosti, vám neznámé. Existují dokonce celé neodhalené řady takových bytostí myslí, ale ony jsou vždy spojeny s duchem. Určití jiní neodhalené tvorové jsou tím, co by se mohlo nazývat myslícími a fyzicko-energetickými bytostmi. Tento typ bytosti nereaguje na duchovní gravitaci, nicméně je to opravdová osobnost—je uvnitř okruhu Otce.

30:1.114 (334.8) Tato kniha nemůže dokonce ani začít vyčerpávající popis živých tvorů, tvůrců, vzniklých a jinak existujících bytostí, které žijí, ctí a slouží v rojících se vesmírech času a ve středním vesmíru věčnosti. Vy smrtelníci jste osoby; proto vám můžeme popsat bytosti, které jsou obdařeny osobností, ale jak vám vůbec kdy můžeme vysvětlit bytost, která je obdařena absonitností?

2. Registr osobností Uversy

30:2.1 (334.9) Božská rodina živých bytostí je registrována na Uverse v sedmi velkých kategoriích:

30:2.2 (334.10) 1. Božstva Ráje.

30:2.3 (334.11) 2. Nejvyšší Duchové.

30:2.4 (334.12) 3. Bytosti původu v Trojici.

30:2.5 (334.13) 4. Boží Synové.

30:2.6 (334.14) 5. Osobnosti Nekonečného Ducha.

30:2.7 (334.15) 6. Vesmírní Upravovatelé Energie.

30:2.8 (334.16) 7. Sbor permanentní příslušnosti.

30:2.9 (334.17) Tyto skupiny tvorů s vlastní vůlí jsou rozděleny do početných tříd a malých podskupin. Nicméně, prezentace této kategorizace osobností velkého vesmíru je především zaměřena na představení těch řádů inteligentních bytostí, které jsou v této knize odhaleny a z nichž mnohé potkají smrtelníci času na své vzestupné dráze během postupného stoupání k Ráji. Následující seznamy se nezmiňují o rozsáhlých řádech bytostí, vykonávající práci, která nesouvisí s programem vzestupu smrtelníků.

30:2.10 (335.1) I. Božstva Ráje.

30:2.11 (335.2) 1. Vesmírný Otec.

30:2.12 (335.3) 2. Věčný Syn.

30:2.13 (335.4) 3. Nekonečný Duch.

30:2.14 (335.5) II. Nejvyšší Duchové.

30:2.15 (335.6) 1. Sedm Hlavních Duchů.

30:2.16 (335.7) 2. Sedm Nejvyšších Jednatelů.

30:2.17 (335.8) 3. Sedm skupin Duchů Reflexe.

30:2.18 (335.9) 4. Pomocníci Reflektivního Vyobrazení.

30:2.19 (335.10) 5. Sedm Duchů Okruhů.

30:2.20 (335.11) 6. Tvořiví Duchové lokálních vesmírů.

30:2.21 (335.12) 7. Pomocní Duchové Mysli.

30:2.22 (335.13) III. Bytosti původu v Trojici.

30:2.23 (335.14) 1. Trinitarizovaní Důvěrníci Svrchovanosti.

30:2.24 (335.15) 2. Věčně Věční.

30:2.25 (335.16) 3. Věčně Moudří.

30:2.26 (335.17) 4. Věčně Dokonalí.

30:2.27 (335.18) 5. Věčně Současní.

30:2.28 (335.19) 6. Věčně Jednotní.

30:2.29 (335.20) 7. Věčně Věrní.

30:2.30 (335.21) 8. Synové Trojice-Učitelé.

30:2.31 (335.22) 9. Zdokonalovatelé Moudrosti.

30:2.32 (335.23) 10.Božští Poradci.

30:2.33 (335.24) 11.Univerzální Cenzoři.

30:2.34 (335.25) 12.Inspirovaní Duchové Trojice.

30:2.35 (335.26) 13.Narození v Havoně.

30:2.36 (335.27) 14.Obyvatelé Ráje.

30:2.37 (335.28) IV.Boží Synové.

30:2.38 (335.29) A. Sestupní Synové.

30:2.39 (335.30) 1. Synové Tvořitelé—Michaelové.

30:2.40 (335.31) 2. Autoritativní Synové—Avonalové.

30:2.41 (335.32) 3. Synové Trojice-Učitelé—Daynalové.

30:2.42 (335.33) 4. Synové Melkísedekové.

30:2.43 (335.34) 5. Synové Vorondadekové.

30:2.44 (335.35) 6. Synové Lanonandekové.

30:2.45 (335.36) 7. Synové-Nositelé Života.

30:2.46 (335.37) B. Vzestupní Synové.

30:2.47 (335.38) 1. Smrtelníci, spojení s Otcem.

30:2.48 (335.39) 2. Smrtelníci, spojení se Synem.

30:2.49 (335.40) 3. Smrtelníci, spojení s Duchem.

30:2.50 (335.41) 4. Evoluční serafové.

30:2.51 (335.42) 5. Vzestupní materiální synové.

30:2.52 (335.43) 6. Přetvořené midbytosti.

30:2.53 (335.44) 7. Zosobnění Ladiči.

30:2.54 (336.1) C. Trinitarizovaní Synové.

30:2.55 (336.2) 1. Mocní Poslové.

30:2.56 (336.3) 2. Ti, s Velkou Autoritou.

30:2.57 (336.4) 3. Ti, beze Jména a Čísla.

30:2.58 (336.5) 4. Trinitarizovaní Opatrovatelé.

30:2.59 (336.6) 5. Trinitarizovaní Velvyslanci.

30:2.60 (336.7) 6. Celestinští Strážci.

30:2.61 (336.8) 7. Asistenti Vznešených Synů.

30:2.62 (336.9) 8. Synové, trinitarizovaní vzestupnými bytostmi.

30:2.63 (336.10) 9. Synové, trinitarizovaní v Ráji-Havoně.

30:2.64 (336.11) 10. Trinitarizovaní synové osudu.

30:2.65 (336.12) V. Osobnosti Nekonečného Ducha.

30:2.66 (336.13) A. Vyšší osobnosti Nekonečného Ducha.

30:2.67 (336.14) 1. Osamělí Poslové.

30:2.68 (336.15) 2. Kontroloři Vesmírných Okruhů.

30:2.69 (336.16) 3. Sčítací Komisaři.

30:2.70 (336.17) 4. Osobní Pomocníci Nekonečného Ducha.

30:2.71 (336.18) 5. Přidružení Inspektoři.

30:2.72 (336.19) 6. Přidělení Strážci.

30:2.73 (336.20) 7. Průvodci Absolventů.

30:2.74 (336.21) B. Armády poslů prostoru.

30:2.75 (336.22) 1. Servitalové Havony.

30:2.76 (336.23) 2. Univerzální Usmiřovatelé.

30:2.77 (336.24) 3. Techničtí Poradci.

30:2.78 (336.25) 4. Opatrovatelé záznamů v Ráji.

30:2.79 (336.26) 5. Celestinští Zaznamenatelé.

30:2.80 (336.27) 6. Morontiální Průvodci.

30:2.81 (336.28) 7. Rajští Průvodci.

30:2.82 (336.29) C. Pomocní Duchové.

30:2.83 (336.30) 1. Supernafimové.

30:2.84 (336.31) 2. Sekunafimové.

30:2.85 (336.32) 3. Terciafimové.

30:2.86 (336.33) 4. Omniafimové.

30:2.87 (336.34) 5. Serafové.

30:2.88 (336.35) 6. Cherubové a Sanobimové.

30:2.89 (336.36) 7. Midbytosti.

30:2.90 (336.37) VI. Vesmírní Upravovatelé Energie.

30:2.91 (336.38) A. Sedm Nejvyšších Upravovatelé Energie.

30:2.92 (336.39) B. Nejvyšší Centra Energie.

30:2.93 (336.40) 1. Kontroloři Hlavních Center.

30:2.94 (336.41) 2. Centra Havony.

30:2.95 (336.42) 3. Centra supervesmírů.

30:2.96 (336.43) 4. Centra lokálních vesmírů.

30:2.97 (336.44) 5. Centra souhvězdích.

30:2.98 (336.45) 6. Centra soustav.

30:2.99 (336.46) 7. Neklasifikovaná centra.

30:2.100 (337.1) C. Hlavní Fyzičtí Kontroloři.

30:2.101 (337.2) 1. Přidružení Upravovatelé Energie.

30:2.102 (337.3) 2. Mechaničtí Kontroloři.

30:2.103 (337.4) 3. Transformátoři energie.

30:2.104 (337.5) 4. Převaděči energie.

30:2.105 (337.6) 5. Primární spojovatelé.

30:2.106 (337.7) 6. Sekundární rozdělovatelé.

30:2.107 (337.8) 7. Frandalankové a Chronoldekové.

30:2.108 (337.9) D. Kontroloři Morontiální Energie.

30:2.109 (337.10) 1. Regulátoři okruhů.

30:2.110 (337.11) 2. Koordinátoři soustav.

30:2.111 (337.12) 3. Planetární opatrovatelé.

30:2.112 (337.13) 4. Univerzální kontroloři.

30:2.113 (337.14) 5. Spojovací stabilizátory.

30:2.114 (337.15) 6. Selektivní upravovatelé.

30:2.115 (337.16) 7. Pomocní zaznamenatele.

30:2.116 (337.17) VII. Sbor permanentní příslušnosti.

30:2.117 (337.18) 1. Planetární midbytosti.

30:2.118 (337.19) 2. Adamičtí Synové soustav.

30:2.119 (337.20) 3. Univitativé souhvězdích.

30:2.120 (337.21) 4. Susativé lokálních vesmírů.

30:2.121 (337.22) 5. Smrtelníci lokálních vesmírů, spojení s Duchem.

30:2.122 (337.23) 6. Abandonterové supervesmírů.

30:2.123 (337.24) 7. Smrtelníci supervesmírů, spojení se Synem.

30:2.124 (337.25) 8. Narození v Havoně.

30:2.125 (337.26) 9. Narození na Rajských sférách Ducha.

30:2.126 (337.27) 10. Narození na Rajských sférách Otce.

30:2.127 (337.28) 11. Stvoření obyvatelé Ráje.

30:2.128 (337.29) 12. Smrtelní obyvatelé Ráje, spojení s Ladičem.

30:2.129 (337.30) Toto je pracovní kategorizace osobností vesmírů tak, jak je zaregistrována na hlavním řídicím světě Uversy.

30:2.130 (337.31) Skupiny kombinovaných Osobností. Na Uverse jsou registry dalších početných skupin inteligentních bytostí, které jsou také úzce spojeny s organizováním a řízením velkého vesmíru. Mezi takové řady patří následující tři kombinované skupiny osobností:

30:2.131 (337.32) A. Rajské Sbory Konečnosti.

30:2.132 (337.33) 1. Sbor Smrtelných Konečných.

30:2.133 (337.34) 2. Sbor Rajských Konečných.

30:2.134 (337.35) 3. Sbor Trinitarizovaných Konečných.

30:2.135 (337.36) 4. Sbor Spojených Trinitarizovaných Konečných.

30:2.136 (337.37) 5. Sbor Havonských Konečných.

30:2.137 (337.38) 6. Sbor Transcendentálních Konečných.

30:2.138 (337.39) 7. Sbor Neodhalených Synů Osudu.

30:2.139 (337.40) Sbor Smrtelných Konečných je popsán v příští a poslední kapitole tohoto dílu.

30:2.140 (338.1) B. Vesmírní Pomocníci.

30:2.141 (338.2) 1. Jasně Ranní Hvězdy.

30:2.142 (338.3) 2. Oslnivé Večerní Hvězdy.

30:2.143 (338.4) 3. Archandělé.

30:2.144 (338.5) 4. Nejvyšší Asistenti.

30:2.145 (338.6) 5. Vysocí Komisaři.

30:2.146 (338.7) 6. Celestinští Dohlížitelé.

30:2.147 (338.8) 7. Učitelé Obytných Světů.

30:2.148 (338.9) Na všech hlavních světech v lokálních vesmírech i v supervesmírech se dělají opatření pro tyto bytosti, které vykonávají speciální mise pro Syny Tvořitele, vládce lokálních vesmírů. Tito Vesmírní Pomocníci jsou vítáni na Uverse, ale my nad nimi nemáme žádnou moc. Tito poslové vykonávají svoji práci a provádějí svoje pozorování pod vedením Synů Tvořitelů. Jejich činnosti jsou podrobně popsány v kapitolách o vašem lokálním vesmíru.

30:2.149 (338.10) C. Sedm Kolonií Laskavosti.

30:2.150 (338.11) 1. Studenti hvězd.

30:2.151 (338.12) 2. Celestinští uměleční řemeslníci.

30:2.152 (338.13) 3. Instruktoři relaxace.

30:2.153 (338.14) 4. Instruktoři nastavbových škol.

30:2.154 (338.15) 5. Různé rezervní sbory.

30:2.155 (338.16) 6. Hostující studenti.

30:2.156 (338.17) 7. Vzestupní poutníci.

30:2.157 (338.18) Taková organizace a řízení těchto sedmi skupin bytostí je platná na všech hlavních řídicích světech, od lokálních soustav nahoru k hlavním řídicím centrům supervesmírů, tam především. Hlavní řídicí centra sedmi supervesmírů jsou místem setkávání pro téměř všechny kategorie a řady inteligentních bytostí. S výjimkou početných skupin obyvatel systému Ráj-Havona se tady mohou pozorovat a zkoumat tvorové s vlastní vůlí každého stupně existence.

3. Kolonie laskavosti

30:3.1 (338.19) Sedm kolonií laskavosti pobývá při vykonávání svých misí a plnění svých speciálních úkolů na architektonických sférách dlouhodobě nebo krátkodobě. Jejich práce by mohla být popsána následovně:

30:3.2 (338.20) 1. Studenti hvězd, nebeští astronomové, si přejí pracovat na sférách jako Uversa, protože takové speciálně vystavěné světy jsou obzvlášť vhodné pro jejich pozorování a výpočty. Uversa je příznivě umístěna pro práci této kolonie

nejenom pro svoji centrální polohu, ale také proto, že v její blízkosti nejsou žádná gigantická živá či mrtvá slunce, která by rušila energetické okruhy. Tito studenti nejsou žádným způsobem organizačně zapojeni do záležitostí supervesmíru; oni jsou pouze hosty.

30:3.3 (338.21) Astronomická kolonie Uversy obsahuje bytosti z mnoha blízkých okolních oblastí, ze středního vesmíru a také z Norlatiadeku. Jakákoliv bytost z kteréhokoliv světa v jakékoliv soustavě kteréhokoliv vesmíru se může stát studentem hvězd, může aspirovat na přijetí do některého sboru neebských astronomů. Jedinými požadavky jsou: věčný život a dostatečné znalosti o světech prostoru, především o jejich fyzikálních zákonech evoluce a jejich řízení. Po studentech hvězd se nepožaduje věčná služba v tomto sboru, ale nikdo, kdo vstoupí do této skupiny nemůže odejít dříve než za jedno tisíciletí Uverského času.

30:3.4 (339.1) V současné době má kolonie pozorovatelů hvězd Uversy více než jeden milion bytostí. Tito astronomové přicházejí a odcházejí, ale někteří zůstávají poměrně na dlouhou dobu. Při své práci používají spoustu různých mechanických nástrojů a fyzických přístrojů; velmi jim pomáhají Osamělí Poslové a další duchovní badatelé. Při své práci studování hvězd a pozorování prostoru používají tito nebeští astronomové stále živé transformátory a převaděče energie a také osobnosti reflexe. Studují všechny formy a fáze materiálních a energetických projevů prostoru a zajímají se o funkci síly stejně, jako o hvězdné úkazy; jejich podrobnému zkoumání v celém prostoru nic neunikne.

30:3.5 (339.2) Podobné astronomické kolonie je možné najít na hlavních světech sektorů supervesmíru a také na hlavních architektonických světech lokálních vesmírů a jejich administrativních sekcích. S výjimkou Ráje vědomost není vrozená; pochopení fyzického vesmíru závisí ve značné míře na bádání a výzkumu.

30:3.6 (339.3) 2. Celestinští umělečtí řemeslníci slouží po celém prostoru sedmi supervesmírů. Vzestupní smrtelníci se poprvé setkají s těmito skupinami během své morontiální pouti v lokálním vesmíru; proto činnost těchto řemeslníků bude plně popsána v díle o lokálním vesmíru.

30:3.7 (339.4) 3. Instruktoři relaxace jsou organizátoři odpočinku a humoru—návrat k minulým vzpomínkám. Jejich služba je velkým přínosem pro praktické uskutečňování vzestupného programu smrtelníků, především během prvních fází morontiální přeměny a duchovní zkušenosti. Jejich práce patří do vyprávění o vzestupné dráze smrtelníků v lokálním vesmíru.

30:3.8 (339.5) 4. Instruktoři nastavbových škol. Na každém světě pobytu vzestupných smrtelníků se vždy nachází početný sbor učitelů z následného světa vyšší úrovně—jakási přípravná škola pro postupující obyvatele dané sféry; další stupeň vzestupného programu pro rozvoj poutníků času. Tyto školy, jejich metody výuky a zkoušek, se vůbec nepodobají tomu, co se vy snažíte provádět na Urantii.

30:3.9 (339.6) Celý vzestupný plán pro vývoj smrtelníků je charakterizován metodou předávání nové pravdy a zkušenosti hned po jejich nabytí jiným bytostem. Během vašeho dlouhého

studia na cestě k dosažení Ráje budete učiteli těm žákům, kteří vystupují po žebříku vývoje hned za vámi.

30:3.10 (339.7) 5. Různé rezervní sbory. Obrovské zálohy bytostí, které nejsou pod našim přímým dohledem, jsou shromážděny na Uverse jako rezervní sbor kolonie laskavosti. Tato kolonie na Uverse má sedmdesát základních oddílů a svobodné vzdělávání umožňuje strávit určitou dobu s těmito pozoruhodnými osobnostmi. Podobně velké rezervy jsou udržovány na Salvingtonu a dalších hlavních světech vesmíru; do aktivní služby jsou posíláni na žádost svých příslušných skupinových instruktorů.

30:3.11 (339.8) 6. Hostující studenti. Nebeští návštěvníci z celého vesmíru neustále proudí přes různé světy řídicích center. Tyto rozmanité typy bytostí se k nám shlukují jako pozorovatelé, výměnní žáci a praktikanti a to jak ve skupinách, tak i jednotlivě. Na Uverse je v současné době v této kolonii laskavosti více než jedna miliarda osob. Někteří z těchto návštěvníků mohou zůstat jeden den, jiní mohou pobýt jeden rok, to vše závisí na povaze jejich mise. Tato kolonie obsahuje téměř všechny třídy vesmírných bytostí, kromě osobností Tvořitele a morontiálních smrtelníků.

30:3.12 (340.1) Morontiální smrtelníci, jako hostující studenti, mohou navštívit pouze místa v rámci oblasti lokálního vesmíru jejich původu. Mohou navštívit řídicí centra supervesmíru jenom poté, až získají duchovní status. Více než polovinu návštěvníků naší kolonie tvoří „zastávkáři“, bytosti na cestě jinam, které se zastavily na návštěvu hlavního centra Orvontonu. Tyto osobnosti mohou vykonávat vesmírné poslání, nebo si mohou užívat čas odpočinku—osvobození od povinností. Výsada

cestování a pozorování v rámci vesmíru je součástí evoluční cesty všech vzestupných bytostí. Lidská touha cestovat a poznávat nové lidi a světy bude plně uspokojena během dlouhého a rušného výstupu k Ráji přes lokální vesmíry, supervesmíry a střední vesmír.

30:3.13 (340.2) 7. Vzestupní poutníci. Podle toho, jak jsou vzestupní poutníci přiděleni do různých služeb podle úrovně jejich postupu k Ráji, tak jsou umístěni do příslušné kolonie laskavosti na jednotlivých řídících sférách. Když takové skupiny působí porůznu v celém supervesmíru jsou převážně samosprávné. Jsou stále se přesouvajícími koloniemi, zahrnující všechny řády evolučních smrtelníků a jejich vzestupných druhů.

4. Vzestupní smrtelníci

30:4.1 (340.3) Třebaže jsou přeživší smrtelníci času a prostoru pojmenováni vzestupnými poutníky když jsou uznáni pro postupný vzestup do Ráje, tito evoluční tvorové zaujímají tak důležité místo v tomto vyprávění, že jsme se rozhodli tady uvést stručný přehled následujících sedmi stádií vzestupné vesmírné pouti:

30:4.2 (340.4) 1. Planetární smrtelníci.

30:4.3 (340.5) 2. Spící přežívající bytosti.

30:4.4 (340.6) 3. Studenti obytných světů.

30:4.5 (340.7) 4. Morontiální pokročilí.

30:4.6 (340.8) 5. Chovanci supervesmírů.

30:4.7 (340.9) 6. Poutníci Havony.

30:4.8 (340.10) 7. Příchozí do Ráje.

30:4.9 (340.11) Následující vyprávění představuje vesmírnou pouť smrtelníků se zavedeným Ladičem. Smrtelníci, spojení se Synem a Duchem, částečně prodělávají také tuto pouť, ale my jsme se rozhodli vyprávět o smrtelných bytostech, spojených s Ladičem, protože je možné předpokládat takový osud pro všechny lidské rasy Urantie.

30:4.10 (340.12) 1. Planetární smrtelníci. Všichni smrtelníci jsou evoluční bytosti živočišného původu se vzestupným potenciálem. Původem, podstatou a určením se tyto rozličné skupiny a typy lidských bytostí zcela podobají lidem Urantie. Lidským rasám každého světa se dostává stejné pomoci Božích Synů a těší se z přítomnosti pomáhajících duchů času. Po přirozené smrti všech typů vzestupných bytostí se spojí jako jedna morontiální rodina na obytných světech.

30:4.11 (341.1) 2. Spící přežívající bytosti. Všichni smrtelníci, se statusem věčného života a v péči osobních strážců osudu, projdou bránou přirozené smrti a v třetím údobí se zosobní ve vesmírných sídlech. Ty bytosti, uznané pro vzestupnou pouť a které z jakéhokoli důvodu nebyly schopny dosáhnout takovou intelektuální a duchovní úroveň, která by je opravňovala mít osobní strážné, proto nemohou jít hned a přímo na obytné světy. Takové přežívající duše musí odpočívat v nevědomém spánku až do soudného dne nové éry, nového soudného období, příchodu Božího Syna, který předloží prezentaci za celou epochu a posoudí danou oblast; toto je běžný postup v celém Nebadonu. O Kristu Michaelovi bylo řečeno, že když vystoupil

na nebesa po ukončení své práce na zemi, „vedl velké množství zajatců.“ A tito zajatci byli spící přeživší bytosti od časů Adama až po den Vládcova vzkříšení na Urantii.

30:4.12 (341.2) Běh času nemá pro spící smrtelníky žádný význam; oni si vůbec neuvědomují a nevnímají délku svého odpočinku. Při opětovném shromáždění osobností na konci epochy, ti, kteří spali pět tisíc let nebudou reagovat jinak, než ti, kteří odpočívali pět dnů. Kromě tohoto časového prodlení, tyto přežívající bytosti procházejí vzestupným režimem shodně s těmi, kteří se vyhnou dlouhému či krátkému spánku smrti.

30:4.13 (341.3) Tyto osvobozené skupiny planetárních poutníků jsou využívány pro kolektivní aktivity v činnosti lokálních vesmírů. Mobilizace takových obrovských skupin přináší velké výhody; proto zůstávají pohromadě v aktivní službě delší dobu.

30:4.14 (341.4) 3. Studenti obytných světů. Všichni přežívající smrtelníci, kteří se znovu probudí na obytných světech, náleží do této třídy.

30:4.15 (341.5) Fyzické tělo ze smrtelné tkáně není součástí opětovného shromáždění spících přeživších bytostí; fyzické tělo se opět stalo prachem. Přidělený seraf zajišťuje nové tělo, morontiální formu, nositele nového života pro nesmrtelnou duši a pro pobyt navráceného Ladiče. Ladič je opatrovatelem duchovní kopie mysli spícího přežívajícího smrtelníka. Přidělený seraf je opatrovatelem přežívající identity—nesmrtelné duše—na úrovni, na kterou se vyvinula. A když tito dva, Ladič a seraf, opět spojí jim svěřené vlastnictví osobnosti, nový jedinec je vzkříšením minulé osobnosti, pokračováním života vyvíjející se morontiální identity duše. Takové znovu

spojení duše a Ladiče je zcela po právu nazýváno vzkříšením, opět propojené faktory osobnosti; ale ani toto zcela nevysvětluje obnovení přeživší osobnosti. Ačkoliv pravděpodobně nikdy nepochopíte podstatu tohoto nevysvětlitelného procesu, někdy vlastní zkušeností poznáte jeho pravdivost, pokud ovšem neodmítnete plán věčného života smrtelníků.

30:4.16 (341.6) Plán počátečního pobytu smrtelníků na sedmi světech postupné výuky probíhá téměř v celém Orvontonu. V každé lokální soustavě s asi jedním tisícem obydlených planet je sedm obytných světů, obvykle družic nebo poddružic hlavního centra soustavy. Tyto družice jsou přijímacími světy pro většinu vzestupných smrtelníků.

30:4.17 (341.7) Někdy jsou všechny vzdělávací světy, na kterých pobývají smrtelníci, nazývány vesmírnými „chrámy“ a právě o takových sférách se zmiňoval Ježíš, když řekl: „V domě mého Otce je mnoho chrámů.“ Odtud a dál, v rámci dané skupiny sfér, jako jsou obytné světy, vzestupné bytosti budou postupovat jednotlivě z jedné sféry na druhou a z jednoho stádia života do druhého, ale postoupí z jednoho stupně vesmírného studia na druhý pokaždé ve skupině.

30:4.18 (342.1) 4. Morontiální pokročilí. Od obytných světů nahoru, přes sféry soustav, souhvězdích a vesmírů, jsou smrtelníci klasifikováni jako morontiální pokročilí; procházejí přechodnými sférami vzestupu. Když vzestupní smrtelníci postupují z nižších morontiálních světů na vyšší, vykonávají nespočet úkolů ve spojení se svými učiteli a ve společnosti svých pokročilejších a starších bratrů.

30:4.19 (342.2) Morontialní růst je spojen s pokračujícím rozvojem intelektu, ducha a formy osobnosti. Přežívající smrtelníci zůstávají i nadále bytostmi trojitě podstaty. Jsou po celou dobu morontialní zkušenosti chovanci lokálního vesmíru. Režim supervesmíru nepůsobí, dokud nezačne duchovní cesta.

30:4.20 (342.3) Smrtelníci získají opravdovou duchovní identitu krátce předtím, než opustí hlavní centrum lokálního vesmíru a odejdou na přijímací světy malých sektorů supervesmíru. Přejít ze závěrečného morontialního stupně na první, čili nejnižší duchovní stupeň, je pouze nepatrnou změnou. Mysl, osobnost a charakter se tímto postupem nezmění; jenom forma prodělá proměnu. Ale duchovní forma je stejně tak opravdová a stejně tak rozeznatelná, jako morontialní tělo a je stejně rozeznatelná.

30:4.21 (342.4) Smrtelníci času, dříve než opustí svoje rodné lokální vesmíry a odejdou na přijímací světy supervesmíru, dostanou duchovní osvědčení od Syna Tvořitele a Mateřského Ducha lokálního vesmíru. Od této chvíle je navždy stanoven status vzestupného smrtelníka. O chovancích supervesmíru je známo, že nikdy nesešli na scestí. Vzestupní serafové rovněž postoupí v andělském postavení v době jejich odchodu z lokálních vesmírů.

30:4.22 (342.5) 5. Chovanci supervesmírů. Všechny vzestupné bytosti, přicházející na vzdělávací světy supervesmírů, se stanou chovanci Věčně Moudrých; prošly morontialním životem lokálního vesmíru a nyní jsou zplnomocnění Duchové. Jako nezkušení duchové pak zahájí svůj vzestup supervesmírným systémem vzdělání a výchovy, který začíná na přijímacích světech jejich malého sektoru, pokračuje přes

studijní světy deseti velkých sektorů až na vyšší vzdělávací sféry hlavního řídicího centra supervesmíru.

30:4.23 (342.6) Existují tři kategorie duchovních studentů, stanovené podle jejich pobytu na malém sektoru, velkých sektorech a supervesmírných hlavních světech duchovního rozvoje. Tak, jak morontiální vzestupné bytosti studovaly a pracovaly na světech lokálního vesmíru, tak duchovní vzestupné bytosti pokračují v učení o nových světech a přitom se učí dávat jiným to, co nasály z empirické studnice moudrosti. Ale chodit do školy jako duchovní bytost během supervesmírného vzestupu je něco, co si materiální mysl člověka není schopna vůbec představit.

30:4.24 (342.7) Před odchodem do Havony ze supervesmíru prodělají vzestupní duchové stejně důkladné školení o řízení supervesmíru, jako absolvovali o správě lokálního vesmíru během morontiální zkušenosti. Předtím, než duchovní smrtelníci dospějí do Havony, jejich hlavním studiem, ale to není jejich jediná činnost, je zvládnutí administrativy lokálního vesmíru a supervesmíru. Důvod pro tuto celou zkušenost není v současné době zcela zřejmý, ale není pochyby o tom, že takové vzdělávání je moudré a nezbytné z pohledu jejich pravděpodobného budoucího osudu jako členů Sboru Konečnosti.

30:4.25 (342.8) Supervesmírný režim není stejný pro všechny vzestupné smrtelníky. Všem se dostane stejného všeobecného vzdělání, ale speciální skupiny a třídy projdou odbornými vzdělávacími kurzy a prodělají specifické výcvikové kurzy.

30:4.26 (343.1) 6. Poutníci Havony. Když je vývoj ducha zakončen, ačkoliv není završen, potom se přežívající smrtelník připravuje na dlouhý let do Havony, útulek evolučních duchů. Na zemi jste byli tvorem z masa a krve; v lokálním vesmíru jste byli morontiální bytostí; v supervesmíru jste byli vyvíjejícím se duchem; s vaším příchodem na přijímací světy Havony začíná vaše skutečné a opravdové duchovní vzdělání; a v Ráji budete zdokonaleným duchem.

30:4.27 (343.2) Cesta z hlavního centra supervesmíru na přijímací světy Havony se vždy vykonává osamoceně. Od této chvíle se nebudou konat žádné skupinové či třídní výuky. Ukončili jste technickou a administrativní průpravu v evolučních světech času a prostoru. Nyní začíná vaše osobní vzdělávání, vaše individuální duchovní výchova. Od počátku do konce, v celé Havoně, instruktáže jsou osobní a mají trojitou podstatu: intelektuální, duchovní a empirickou.

30:4.28 (343.3) Prvním činem na vaší pouti Havonou bude poznání vašeho přepravního sekunafima a poděkování mu za dlouhou a bezpečnou cestu. Potom budete představeni těm bytostem, které budou zajišťovat vaše počáteční aktivity v Havoně. Pak půjdete zaregistrovat váš příchod a připravit na odeslání zprávu o poděkování a projevu úcty Synu Tvořiteli vašeho lokálního vesmíru, vesmírného Otce, který umožnil váš synovský vzestup. Tímto skončí formality příjezdu do Havony; a hned potom vám bude poskytnuta dlouhá doba na odpočinek a svobodné poznávání, což vám dá příležitost vyhledat vaše přátele, druhy a společníky z dlouhého prodělaného vzestupu. Můžete také nahlédnout do záznamů a zjistit, který z vašich

druhů poutníků odcestoval do Havony od doby vašeho odchodu z Uversy.

30:4.29 (343.4) Potvrzení vašeho příchodu na přijímací světy Havony bude okamžitě odesláno na hlavní řídicí centrum vašeho lokálního vesmíru a osobně doručeno vašemu serafskému strážci, bez ohledu na to, kde se tento seraf může nacházet.

30:4.30 (343.5) Vzestupní smrtelníci prošli důkladnou průpravou v záležitostech evolučních světů prostoru; nyní začínají navazovat dlouhý a prospěšný kontakt s vytvořenými sférami dokonalosti. Jakou skvělou přípravu na neznámou budoucí činnost poskytuje tato pestrá, unikátní a neobyčejná zkušenost! Ale neumím vám o Havoně povídat; musíte tyto světy vidět, abyste ocenili jejich nádheru a pochopili její velikost.

30:4.31 (343.6) 7. Příchozí do Ráje. S příchodem do Ráje s trvalým povolením pobytu začínáte postupný kurz božskosti a absonity. Váš pobyt v Ráji znamená, že jste našli Boha a že budete přijati do Smrtelného Sboru Konečnosti. Ze všech tvorů velkého vesmíru jsou přijati do tohoto Sboru pouze ti, kteří jsou spojeni s Otcem. Pouze takoví jedinci složí přísahu konečných. Ostatní bytosti Rajské dokonalosti, anebo ty, které dosáhly Ráje, mohou být k tomuto sboru konečnosti přiděleny dočasně, ale nejsou součástí věčného přidělení na neznámou a neodhalenou misi tohoto narůstajícího počtu evolučních a zdokonalených veteránů času a prostoru.

30:4.32 (343.7) Příchozím do Ráje je poskytnut volný čas, po kterém se začnou připojovat k sedmi skupinám primárních supernafimů. Po ukončení kurzu s dirigenty úcty jsou pojmenováni Rajskými absolventy a potom, jako koneční, jsou

přidělení na pozorovací a podpůrnou službu po celém rozsáhlém tvoření. Doposud se jeví, že neexistuje žádná konkrétní či stanovená činnost pro Smrtelný Sbor Konečných, ačkoliv vykonávají mnoho funkcí na světech, ustálených ve světle a životě.

30:4.33 (344.1) I kdyby nebylo pro Smrtelný Sbor Konečnosti nic jiného v neodhalené budoucnosti, současná úloha těchto vzestupných bytostí by byla naprosto plnohodnotná a důstojná. Jejich současný osud zcela opravňuje univerzální plán evolučního vzestupu. Ale budoucí epochy evoluce sfér vnějšího prostoru se budou nepochybně dále rozvíjet a s vydatnější božskostí osvětlovat moudrost a láskyplnou laskavost Bohů, uskutečňující svůj božský plán věčného lidského života a vzestupu smrtelníků.

30:4.34 (344.2) Toto vyprávění, spolu s tím, co vám již bylo odhaleno a co můžete načerpat z kapitol o vašem vlastním světě, představuje stručný popis osudu vzestupného smrtelníka. Tento osud se značně liší v jednotlivých supervesmírech, ale toto vypravování poskytuje letmý pohled na běžný plán evoluce smrtelníků tak, jak působí v lokálním vesmíru Nebadon a v sedmém segmentu velkého vesmíru—supervesmíru Orvonton.

30:4.35 (344.3) [Zpracováno Mocným Poslem Uversy.]

Kapitola 31

Sbor Konečnosti

31:0.1 (345.1) SBOR Smrtelných Konečných ztělesňuje současný známý cíl vzestupných smrtelníků času, spojených s Ladičem.

Ale existují další skupiny bytostí, které jsou také přiděleny k tomuto sboru. Primární sbor konečných je složen z následujících kategorií:

31:0.2 (345.2) 1. Narození v Havoně.

31:0.3 (345.3) 2. Gravitační Poslové.

31:0.4 (345.4) 3. Zdokonalení smrtelníci.

31:0.5 (345.5) 4. Adoptovaní serafové.

31:0.6 (345.6) 5. Zdokonalení Materiální Synové.

31:0.7 (345.7) 6. Zdokonalené midbytosti.

31:0.8 (345.8) Šest těchto skupin zdokonalených bytostí tvoří unikátní sbor věčného osudu. My si myslíme, že známe jejich budoucí činnost, ale nejsme si jisti. I když se Sbor Smrtelných Konečných formuje v Ráji a ačkoliv členové tohoto sboru v současné době tak vydatně pomáhají ve vesmírech prostoru a přispívají k řízení světů ustálených ve světle a životě, jejich budoucí místo působení musí být v nyní se organizujících vesmírech vnějšího prostoru. Alespoň taková je domněnka na Uverse.

31:0.9 (345.9) Tento sbor je uspořádán v souladu s funkčními spojeními světů prostoru a v souladu se společnou zkušeností, získanou během dlouhé a rušné vzestupné pouti. Všichni vzestupní tvorové, vstupující do tohoto sboru jsou přijati na základě rovnosti, ale tato ušlechtilá rovnost v žádném případě nepotlačuje individualitu ani neodstraňuje osobní identitu. Když komunikujeme s konečným, jsme schopni okamžitě

rozeznat, jestli je to vzestupný smrtelník, rodák Havony, adoptovaný seraf, midbytost nebo Materiální Syn.

31:0.10 (345.10) V průběhu současné vesmírné epochy se koneční vracejí do služby ve vesmírech času. Začínají pracovat postupně v jiných jednotlivých supervesmírech a nikdy ve svém rodném supervesmíru, dokud neprojdou službou ve všech šesti ostatních supertvořeních. Takto jsou schopni si osvojit sedmidílný koncept Nejvyšší Bytosti.

31:0.11 (345.11) Jedna nebo více družin konečných smrtelníků slouží nepřetržitě na Urantii. Neexistuje žádná oblast ve vesmírné činnosti, ve které by nebyli zapojeni; působí univerzálně a rovnoměrně střídají přidělené povinnosti s obdobím svobodné služby.

31:0.12 (345.12) My nemáme žádnou představu o povaze budoucího uspořádání této pozoruhodné skupiny, ale v současné době jsou koneční zcela samosprávním orgánem. Volí si svoje vlastní trvalé, dočasné a pověřené vůdce a vedoucí představitele. Jejich metody nemůže nikdy ovlivnit žádné vnější působení a přísahají věrnost pouze Rajské Trojici.

31:0.13 (346.1) Koneční mají svá vlastní hlavní centra v Ráji, v supervesmírech, v lokálních vesmírech a na všech regionálních hlavních centrech. Jsou samostatným řádem evolučního tvoření. My je přímo neřídíme ani je nekontrolujeme a přesto jsou naprosto loajální a vždy spolupracují se všemi našimi plány. Jsou opravdu shromážděním osvědčených a věrných duší času a prostoru—evoluční solí vesmíru—a jsou navždy odolní vůči zlu a zabezpečeni proti hříchu.

1. Narození v Havoně

31:1.1 (346.2) Mnozí z narozených v Havoně, kteří slouží ve středním vesmíru jako učitelé ve školách pro výuku poutníků, velmi přilnou k vzestupným smrtelníkům a velice se zajímají o budoucí práci a osud Sboru Smrtelných Konečných. V Ráji, v administrativním centru sboru, pod vedením kolegy Grandfandy, se vede registr havonských dobrovolníků. Dnes na tomto seznamu čekatelů najdete miliony a miliony rodáků Havony. Tyto dokonalé bytosti přímého božského tvoření poskytují velkou pomoc Smrtelnému Sboru Konečnosti a nepochybně jim budou poskytovat dokonce mnohem větší pomoc ve vzdálené budoucnosti. Oni poskytují pohled na bytosti, narozené v dokonalosti a naplněné božskostí. Tak koneční obsáhnou obě stádia empirické existence—dokonalé a zdokonalené.

31:1.2 (346.3) Ve spojení s evolučními bytostmi musí narození v Havoně projít určitým empirickým vývojem, aby získali schopnost přijímat poskytnuté duchovní fragmenty Vesmírného Otce. Trvalými členy Sboru Smrtelných Konečných jsou pouze takové bytosti, které se spojily s duchem Prvotního Zdroje a Středu, nebo, podobně jako Gravitační Poslové, jsou rozeným ztělesněním tohoto ducha Boha-Otce.

31:1.3 (346.4) Obyvatelé středního vesmíru jsou přijímáni do sboru v poměru jeden z tisíce, což odpovídá jednomu oddílu konečných. Sbor je organizován pro dočasnou činnost v oddílech po jednom tisíci konečných, ze kterých je 997 vzestupných tvorů, jeden je narozen v Havoně a jeden je Gravitační Posel. Mobilizace konečných probíhá tudíž v

oddílech, ale slib konečnosti je vykonán individuálně. Tento slib má dalekosáhlé důsledky a věčný význam. Narození v Havoně vykonávají stejný slib a stávají se natrvalo členy sboru.

31:1.4 (346.5) Obyvatelé Havony, přijati do Sboru, zůstávají se svým přiděleným oddílem; kamkoliv jde skupina, oni jdou také. A měli byste vidět jejich nadšení ve své nové práci konečných. Možnost přijetí do Sboru Konečných je jedno z největších přání v Havoně; možnost stát se konečným je jedno z největších poznání těchto dokonalých ras.

31:1.5 (346.6) Ve stejném poměru jsou narození v Havoně přijímáni do Sboru Společných Trinitarizovaných Konečných na Vicegeringtonu a do Sboru Transcendentálních Konečných v Ráji. Obyvatelé Havony považují tyto tři osudy, spolu s možným přijetím do Sboru Konečných Havony, za nejvyšší cíle své nebeské pouti.

2. Gravitační Poslové

31:2.1 (346.7) Kdekoliv a kdykoliv působí Gravitační Poslové, tam vládou koneční. Všichni Gravitační Poslové podléhají výlučné pravomoci Grandfandy a jsou přiděleni pouze ke Sboru Konečnosti. Již nyní je jejich služba konečným neocenitelná a ve věčné budoucnosti jejich využití bude všeúčelové. Žádná jiná skupina inteligentních tvorů nemá takový sbor zosobněných poslů, schopných překonávat čas a prostor. Podobné typy poslů-zaznamenatelů, kteří jsou přiděleni k jiným sborům konečných, nejsou zosobněny; jsou absonitarizovány.

31:2.2 (347.1) Gravitační Poslové pocházejí z Diviningtonu a jsou to modifikovaní a zosobnění Ladiči, ale nikdo z naší skupiny na Uverse se neodváží vysvětlit podstatu kteréhokoliv z těchto poslů. My víme, že to jsou vysoce osobité bytosti, božské, inteligentní a dojemně chápající, ale nerozumíme jejich metodě bezčasového překonávání prostoru. Oni patrně mají schopnost využívat každou a všechny energie, okruhy a dokonce i gravitaci. Koneční smrtelného sboru se nemohou vzepřít času a prostoru, ale jsou s nimi spojeni a všichni jsou závislí na jejich pokynech, kromě nekonečných duchovních osobností, které tu schopnost mají také. My si dovolujeme nazývat Gravitační Posly osobnostmi, ale ve skutečnosti jsou to nadduchovní bytosti, neomezené a bezmezné osobnosti. Ve srovnání s Osamělými Posly jsou naprosto jiným druhem osobností.

31:2.3 (347.2) Gravitační Poslové mohou být přiděleni k oddílu konečných v neomezeném počtu, ale pouze jeden posel, vedoucí svých druhů, je přijat do Sboru Smrtelných Konečných. Nicméně, tento vedoucí má k sobě přidělenou stálou skupinu 999 poslů a když to situace vyžaduje, může povolát na výpomoc zálohy tohoto řádu v neomezeném počtu.

31:2.4 (347.3) Gravitační Poslové a zdokonalení koneční smrtelníci jsou jeden ke druhému dojemně a hluboce citliví; mají hodně společného. Jeden je přímé zosobnění fragmentu Vesmírného Otce, druhý je osobnost, existující v přežívající nesmrtelné duši, která je spojena s duchovním Ladičem Myšlení, fragmentem stejného Vesmírného Otce.

2. Zdokonalení smrtelníci

31:3.1 (347.4) Vzestupní smrtelníci, spojení s Ladičem, tvoří převážnou část primárního Sboru Konečnosti. Spolu s adoptovanými a zdokonalenými serafy je obvykle 990 těchto bytostí v každém oddílu konečných. Poměr smrtelníků a andělů je v každé skupině jiný, i když počet smrtelníků vysoko převyšuje počet serafů. Narození v Havoně, zdokonalení Materiální Synové, zdokonalené midbytosti a chybějící poslední člen tvoří dohromady jenom jedno procento sboru; každý oddíl jednoho tisíce konečných má místo pouze pro deset nesmrtelných a neserafských osobností.

31:3.2 (347.5) My na Uverse, neznáme „konečný osud“ vzestupných smrtelníků času. Oni v současné době bydlí v Ráji a dočasně slouží ve Sboru Světla a Života, ale takový enormní rozsah výuky a tak dlouhá vesmírná výchova musí být určena pro to, aby tyto vzestupné bytosti byly připraveny pro ještě větší a důležitější zkoušky zodpovědnosti a ušlechtlejší služby.

31:3.3 (347.6) Přestože tito vzestupní smrtelníci dospěli do Ráje, byli přijati do Sboru Konečnosti a ve velkých počtech byli posláni zpět, aby se podíleli na řízení lokálních vesmírů a pomáhali v administrativních záležitostech supervesmírů—i přes tento zjevný osud však zůstává významný fakt, že jsou registrováni jako duchové šestého stupně. Nepochybně zůstává v životní dráze Smrtelného Sboru Konečnosti ještě další stupeň. My neznáme podstatu tohoto postupu, ale vzali jsme jej na vědomí a tady upozorňujeme na tři skutečnosti:

31:3.4 (348.1) 1. My ze záznamů víme, že smrtelníci se stanou duchy prvního stupně během pobytu v malých sektorech a že postoupí na druhý stupeň když jsou přemístěni do velkých sektorů a na třetí když pokročí na centrální vzdělávací světy supervesmíru.

Smrtelníci se stanou duchy čtvrtého stupně, neboli duchovními absolventy, po dosažení šestého okruhu Havony a stanou se duchy pátého stupně poté, když naleznou Vesmírného Otce. Následně, s vykonáním přísahy, která jim umožní vstup do věčného členství ve Sboru Smrtelné Konečnosti, dosáhnou šestý stupeň duchovní existence.

31:3.5 (348.2) Pozorujeme, že klasifikace či označení duchů je určeno vlastním postupem z jedné oblasti vesmírné služby do jiné oblasti vesmírné služby, nebo z jednoho vesmíru do druhého; a my se domníváme, že Smrtelný Sbor Konečných dosáhne sedmé duchovní klasifikace současně s jejich postupem do věčné služby na doposud nezaznamenané a neodhalené sféry, což bude souběžně s jejich dosažením Boha Nejvyššího. Ale kromě těchto odvážných domněnek my opravdu nevíme o tomto všem o nic víc, než vy; naše znalosti o cestě smrtelníků nepřesahují jejich současný Rajský osud.

31:3.6 (348.3) 2. Smrtelníci plně dostali příkazu věků: „Buďte dokonalí“; zdolali univerzální dráhu smrtelného dosažení; našli Boha a byli náležitě uvedeni do Sboru Konečnosti. Takové bytosti dosáhly současný limit duchovního rozvoje, ale ne završení konečného duchovního statusu. Dospěly k nynější hranici dokonalosti tvora, ale ne k završení služby tvora. Poznaly naplnění úcty k Božstvu, ale ne završení empirického dosažení Božstva.

31:3.7 (348.4) 3. Zdokonalení smrtelníci Rajského Sboru Konečnosti jsou vzestupné bytosti, které mají empirické poznatky z každého aspektu skutečného a filozofického bohatě naplněného inteligentního života a během tohoto dlouhodobého vzestupu od nejnižších materiálních světů k

duchovním vrcholům Ráje získali tito přežívající tvorové vzdělání na hranici jejich schopností, zahrnující jednotlivý detail každého božského principu správného a účinného, jakož i soucitného a trpělivého řízení všech univerzálních tvoření času a prostoru.

31:3.8 (348.5) My si myslíme, že lidské bytosti jsou oprávněny sdílet naše názory a že můžete svobodně s námi uvažovat o tajemství konečného osudu Rajského Sboru Konečnosti. Nám se evidentně zdá, že současné úkoly zdokonalených evolučních tvorů mají povahu postgraduálních kurzů o významu vesmíru a řízení supervesmíru; a my všichni se ptáme: „Proč by se měli Bohové zabývat tak důkladnou výukou přežívajících smrtelníků ve způsobu řízení vesmíru?“

4. Adoptování serafové

31:4.1 (348.6) Mnohým věrným serafským strážcům smrtelníků je dovoleno prodělat celou vzestupnou pouť se svými lidskými svěřenci a mnoho z těchto strážných andělů, poté, když se spojí s Otcem, se připojí ke svým příslušným bytostem při skládání přísahy věčnosti konečných a navždy přijmou osud svých smrtelných společníků. Andělé, kteří prošli vzestupnou zkušeností smrtelných bytostí, mohou sdílet lidský osud; mohou být rovnocenně a navždy přijati do tohoto Sboru Konečnosti. Velké množství těchto adoptovaných a zdokonalených serafov je přiděleno různým sborům nesmrtelných konečných.

5. Zdokonalení Materiální Synové

31:5.1 (349.1) Ve vesmírech času a prostoru existuje ustanovení, umožňující adamickým obyvatelům lokálních soustav, když

čekají dlouho na přidělení úkolu na planetě, požádat o propuštění z trvalého občanství. A jestli je jim to povoleno, připojí se k vzestupným poutníkům v hlavním centru vesmíru a odtamtud pokračují dále do Ráje a Sboru Konečnosti.

^{31:5.2 (349.2)} Když pokročilé evoluční světy dosáhnou nových epoch období světla a života, Materiální Synové—Planetární Adam a Eva—se mohou rozhodnou pro zlidštění, obdrží Ladiče a zahájí evoluční dráhu vesmírného vzestupu, směřující do Sboru Smrtelných Konečných. Někteří z těchto Materiálních Synů byli částečně neúspěšní, nebo selhali při svých misích jako biologičtí urychlovači, tak, jako Adam selhal na Urantii; a potom jsou nuceni podstoupit přirozenou cestu lidí dané oblasti, obdrží Ladiče, prodělají smrt a pomocí víry projdou vzestupným programem a postupně dosáhnou Ráje a Sboru Konečnosti.

^{31:5.3 (349.3)} Ale tyto Materiální Syny nelze v mnoha oddílech konečných potkat. Jejich přítomnost dává takové skupině velký potenciál možnosti vysoké služby a oni jsou pravidelně vybírání jako její vůdci. Jestli oba členové edenického páru jsou přiděleni do stejné skupiny, je jim obvykle dovoleno pracovat společně, jako jedna osobnost. Takové vzestupné páry jsou mnohem více úspěšnější při procesu trinitarizování, než vzestupní smrtelníci.

6. Zdokonalené midbytosti

^{31:6.1 (349.4)} Na mnoha planetách jsou midbytosti vytvářeny ve velkých počtech, ale ony málokdy zůstávají na svém rodném světě poté, když se ustálil ve světle a životě. Jsou uvolněny z trvalého občanství a zahájí vzestup do Ráje, projdou přes

morontialní světy, supervesmír a Havonu spolu se smrtelníky času a prostoru.

^{31:6.2 (349.5)} Midbytosti z rozdílných vesmírů se značně liší svým původem a podstatou, ale všechny jsou předurčeny pro některý z Rajských sborů konečnosti. Sekundární midbytosti jsou všechny nakonec spojeny s Ladičem a přijaty do Sboru Smrtelných Konečných. Mnoho oddílů konečných má ve svém středu jednu z těchto zvelebených bytostí.

7. Evangelové Světla

^{31:7.1 (349.6)} V současné době každý oddíl konečných má 999 osobností —trvalých členů, které složily přísahu. Volné místo je obsazeno vůdcem přidělených Evangelů Světla, určených pro jedinou misi. Ale tyto bytosti jsou jedinými dočasnými členy sboru.

^{31:7.2 (349.7)} Každá nebeská osobnost, určena pro službu v kterémkoliv sboru konečných je pojmenována Evangel Světla. Tyto bytosti neskládají přísahu konečných a i když jsou součástí organizačního systému sboru, nejsou k němu přiděleny natrvalo. Tato skupina může obsahovat Osamělé Posly, supernafimy, sekunafimy, Obyvatele Ráje nebo jejich trinitarizované potomstvo—jakoukoliv bytost, potřebnou pro vykonání dočasného úkolu ve sboru konečných. My nevíme, zdali se tyto bytosti někdy připojí k věčné misi sboru. Po ukončení daného úkolu se tito Evangelové Světla vrátí do svého předchozího postavení.

^{31:7.3 (350.1)} Současné složení Smrtelného Sboru Konečnosti obsahuje pouze šest skupin trvalých členů. Jak by se mohlo

předpokládat, koneční často přemýšlejí o totožnosti svých budoucích druhů, ale nemohou se vůbec shodnout.

31:7.4 (350.2) Tady, na Uverse, se také často dohadujeme o totožnosti sedmé skupiny konečných. Máme mnoho různých názorů, včetně možného připojení některého ze shromažďujících se sborů četných trinitarizovaných skupin v Ráji, Vicegeringtonu a na vnitřním okruhu Havony. Dokonce se předpokládá, že Sboru Konečnosti může být dovoleno trinitarizovat mnoho z jejich pomocníků pro administrativní činnost vesmíru v případě, že jsou určeni sloužit ve vesmírech, které se nyní formují.

31:7.5 (350.3) Někdo z nás má názor, že toto volné místo ve sboru bude zaplněno nějakým typem bytosti, která má původ v novém vesmíru jejich budoucí služby; jiný se přiklání k domněnce, že toto místo bude obsazeno určitým typem Rajské osobnosti, která nebyla ještě vytvořena, vyvinuta nebo trinitarizována. Ale s největší pravděpodobností budeme čekat na postup konečných na sedmý stupeň jejich duchovního dosažení, abychom to opravdu věděli.

8. Transcendentálové

31:8.1 (350.4) Součástí poznávání zdokonaleného smrtelníka v Ráji, jako konečného, spočívá ve snaze pochopit podstatu a funkci více než jednoho tisíce skupin transcendentálních nadobyvatel Ráje, vzniknutých bytostí s absonitními vlastnostmi. Ve spojení s těmito nadosobnostmi se vzestupným konečným dostane velké podpory a prospěšného poučení od početných řádů transcendentálních pomocníků, kterým je dán úkol představit vyvinutým konečným jejich nové Rajské bratry.

Celý řád Transcendentálů žije v západní části Ráje na rozlehlém území, které obývají pouze oni.

31:8.2 (350.5) Při povídání o Transcendentálech jsme omezeni nejenom schopnostmi lidského chápání, ale také podmínkami nařízení, regulující tato sdělení, týkající se osobností Ráje. Tyto bytosti nejsou žádným způsobem spojeny se vzestupem smrtelníků do Ráje. Velké množství Rajských Transcendentálů nemá naprosto nic do činění se záležitostmi jak Havony, tak i sedmi supervesmírů. Zabývají se jenom nad-řízením záležitostí hlavního vesmíru.

31:8.3 (350.6) Jako tvor, vy můžete pochopit Tvořitele, ale sotva si dokážete představit to, že existuje obrovské a různorodé seskupení inteligentních bytostí, které nejsou ani Tvořitelé, ani tvorové. Tito Transcendentálové nevytvářejí žádné bytosti a ani oni nebyli nikdy vytvořeni. Když mluvíme o jejich původu a abychom se vyhnuli použití nového výrazu—doplňujícího a nesmyslného názvu—domníváme se, že nejlepší je říci, že Transcendentálové prostě vznikají. Božstvo Absolutní se může právem zajímat o jejich původ a může být zapojeno do jejich osudu, ale tyto unikátní bytosti nejsou nyní ovládány Božstvem Absolutním. Jsou podřízeny Bohu Konečnému a jejich současný pobyt v Ráji je ve všech směrech zajišťován a řízen Trojicí.

31:8.4 (351.1) Ačkoliv všichni smrtelníci, kteří dospěli do Ráje, se často přátelí s Transcendentály, tak jako to dělají s Obyvateli Ráje, první vážný kontakt s Transcendentálem nastane při té významné události, kdy jako nový člen skupiny konečných stojí vzestupný smrtelník v přijímacím kruhu konečných a

přísaha věčnosti Trojici je řízena vůdcem Transcendentálů, předsedajícím představeným Architektům Hlavního Vesmíru.

9. Architekti Hlavního Vesmíru

^{31:9.1 (351.2)} Architekti Hlavního Vesmíru jsou řídicím sborem Rajských Transcendentálů. Tento řídicí sbor má 28 011 osobností, které mají vůdčí mysl, mimořádného ducha a božskou absonitost. Předsedající vedoucí této pozoruhodné skupiny, starší Hlavní Architekt, je vrchním koordinátorem všech Rajských inteligentních bytostí pod úrovní Božstva.

^{31:9.2 (351.3)} Šestnáctý příkaz směrnice, schvalující toto vyprávění, říká: „Jestli je takové řešení moudré, je možno odhalit Architektury Velkého Vesmíru a jejich společníky, ale jejich původ, podstata a osud nemohou být plně odhaleny.“ Nicméně, my vás můžeme informovat o tom, že tyto Hlavní Architekti existují na sedmi absonitních úrovních. Těchto sedm skupin je klasifikováno následujícím způsobem:

^{31:9.3 (351.4)} 1. Úroveň Ráje. Pouze starší či prvně vzniklý Architekt působí na této nejvyšší absonitní úrovni. Tato konečná osobnost—ani Tvořitel, ani tvor—vznikla na počátku věčnosti a nyní působí jako znamenitý koordinátor Ráje a jeho jedna dvaceti světů přidružených aktivit.

^{31:9.4 (351.5)} 2. Úroveň Havony. Druhé vzniknutí Architektů přineslo tři hlavní plánovače a absonitní správce, kteří se neustále věnují koordinaci miliardy sfér středního vesmíru. Rajská tradice říká, že tyto tři Architekti, s poradní podporou dříve vzniklého staršího Architekta, přispěli k plánování Havony, ale s jistotou to nevíme.

^{31:9.5 (351.6)} 3. Úroveň supervesmíru. Třetí absonitní úroveň zahrnuje sedm Hlavních Architektů sedmi super-vesmírů, kteří v současnosti, jako skupina, pobývají téměř rovnoměrně ve společnosti Sedmi Duchů v Ráji a se Sedmi Hlavními Jednateli na sedmi speciálních světech Nekonečného Ducha. Oni jsou superkoordinátory velkého vesmíru.

^{31:9.6 (351.7)} 4. Primární úroveň prostoru. Tato skupina má sedmdesát Architektů a my se domníváme, že se zabývají konečnými plány prvního vesmíru vnějšího prostoru, který se nyní formuje za hranicemi současných sedmi supervesmírů.

^{31:9.7 (351.8)} 5. Druhá úroveň prostoru. Tento pátý sbor Architektů má 490 členů a my se opět domníváme, že se musí zabývat druhým vesmírem vnějšího prostoru, kde již naši fyzikové objevili zřetelné energetické aktivity.

^{31:9.8 (352.1)} 6. Třetí úroveň prostoru. Šestá skupina Hlavních Architektů má 3 430 členů a my rovněž předpokládáme, že se pravděpodobně zabývají gigantickými plány pro třetí vesmír vnějšího prostoru.

^{31:9.9 (352.2)} 7. Čtvrtá úroveň prostoru. Tento poslední a největší sbor je složen z 24 010 Hlavních Architektů a jestliže jsou naše předchozí předpoklady správné, tak musí mít vztah ke čtvrtému a poslednímu z neustále se zvětšujících vesmírů vnějšího prostoru.

^{31:9.10 (352.3)} Těchto sedm skupin Hlavních Architektů obsahuje celkem 28 011 projektantů vesmírů. V Ráji se traduje, že kdysi dávno ve věčnosti se uskutečnil pokus o vznik 28 012-ho Hlavního Architekta, ale této bytosti se nepodařilo

absonitarizovat a její osobnost byla pohlcena Univerzálním Absolutnem. Je možné, že vzestupná řada Hlavních Architektů dosáhla svého limitu absonity v 28 011-ém Architektovi a že 28 012-tý pokus se střetls matematickou úrovní přítomnosti Absolutna. Jinými slovy, na 28 012-té úrovni vznikání se vlastnost absonity vyrovnala úrovni Univerzálního Absolutna a získala hodnotu Absolutna.

31:9.11 (352.4) Ve své funkční organizaci tři dohlízející Architekti Havony působí jako přidružení asistenti jediného Rajského Architekta. Sedm Architektů supervesmírů působí jako koordinátoři třech dohlížitelů Havony. Sedmdesát plánovačů vesmírů primární úrovně vnějšího prostoru působí v současné době jako přidružení asistenti sedmi Architektů sedmi supervesmírů.

31:9.12 (352.5) Architekti Hlavního Vesmíru mají k dispozici početné skupiny asistentů a pomocníků, včetně dvou obrovských řádů organizátorů síly—primárně vzniklých a sjednocených transcendentálů. Nezaměňujte tyto Hlavní Organizátory Síly s upravovateli energie, jejichž činnost se týká přímo velkého vesmíru.

31:9.13 (352.6) Všechny bytosti, zplozeny spojením dětí času a věčnosti, takové, jako trinitarizované potomstvo konečných a Obyvatel Ráje, se stanou svěřenci Hlavních Architektů. Ale ze všech ostatních odhalených tvorů a entit, působících v současných organizovaných vesmírech, pouze Osamělí Poslové a Inspirovaní Duchové Trojice udržují funkční spojení s Transcendentály a s Architektury Hlavního Vesmíru.

^{31:9.14 (352.7)} Hlavní Architekti dají technický souhlas s přidělením Synů Tvořitelů na místa v prostoru pro organizování svých budoucích lokálních vesmírů. Mezi Hlavními Architektky a Rajskými Syny Tvořiteli je velmi těsné spojení a i když tento vztah není odhalen, byli jste informováni o sdružení Architektů a Nejvyšších Tvořitelů velkého vesmíru a jejich vztahu s první empirickou Trojicí. Tyto dvě skupiny, spolu s evoluční a empirickou Nejvyšší Bytostí, tvoří Trojici Konečnosti transcendentních hodnot a významů hlavního vesmíru.

10. Putování v Nekonečnosti

^{31:10.1 (352.8)} Starší Hlavní Architekt má pod svým dohledem sedm Sborů Konečnosti a ty jsou:

^{31:10.2 (352.9)} 1. Sbor Smrtných Konečných.

^{31:10.3 (352.10)} 2. Sbor Rajských Konečných.

^{31:10.4 (352.11)} 3. Sbor Trinitarizovaných Konečných.

^{31:10.5 (353.1)} 4. Sbor Sjednocených Trinitarizovaných Konečných.

^{31:10.6 (353.2)} 5. Sbor Konečných Havony.

^{31:10.7 (353.3)} 6. Sbor Transcendentálních Konečných.

^{31:10.8 (353.4)} 7. Sbor Neodhalených Synů Osudu.

^{31:10.9 (353.5)} Každý z těchto sborů osudu má předsedajícího vůdce a těchto sedm vůdců tvoří Nejvyšší Radu Osudu v Ráji; a v průběhu současné vesmírné epochy je Grandfanda hlavou tohoto nejvyššího orgánu vesmírného určení pro děti konečného osudu.

31:10.10 (353.6) Společné seskupení těchto sedmi sborů konečných naznačuje reálnou mobilizaci potenciálů, osobností, myslí, duchů, absonitních bytostí a empirických realit, které pravděpodobně přesahují budoucí funkce Nejvyšší Bytosti ve velkém vesmíru. Těchto sedm sborů konečných pravděpodobně naznačuje současnou aktivitu Konečné Trojice, zabývající se shromažďováním sil konečnosti a absonity v přípravě na nepředstavitelný vývoj ve vesmírech vnějšího prostoru. Nic takového, jako tato mobilizace, se neudálo od téměř samého počátku věčnosti, kdy Rajská Trojice podobným způsobem mobilizovala tehdy existující osobnosti Ráje a Havony a ustanovila je správci a vládci projektovaných sedmi supervesmírů času a prostoru. Sedm sborů konečných představuje božskou reakci velkého vesmíru na budoucí potřeby nevyvinutých potenciálů budoucích věčných aktivit ve vnějších vesmírech.

31:10.11 (353.7) My si trouláme předvídat budoucí a větší vnější vesmíry obydlených světů, nové sféry osídlené novými druhy neobyčejných a unikátních bytostí; materiální vesmír, velkolepý ve své konečnosti; nesmírně rozsáhlé tvoření, postrádající pouze jeden důležitý detail—přítomnost opravdové konečné zkušenosti z univerzálního života v zestupné existence. Takový vesmír vznikne s obrovským empirickým handicapem, postrádajíc účast v evoluci Všemohoucího-Nejvyššího. Všechny tyto vnější vesmíry budou zažívat nedostižitelnou podporu a božskou nadvládu Nejvyšší Bytosti, ale samotná skutečnost její aktivní přítomnosti vylučuje jejich zapojení v uskutečňování Nejvyššího Božstva.

31:10.12 (353.8) V průběhu současné vesmírné epochy prodělávají vyvíjející se osobnosti velkého vesmíru mnoho těžkostí v důsledku nedokončeného uskutečnění svrchovanosti Boha Nejvyššího, ale my všichni sdílíme unikátní zkušenost jeho evoluce. My se vyvíjíme v něm a on se vyvíjí v nás. Někdy ve věčné budoucnosti se evoluce Nejvyššího Božstva stane dokončenou událostí vesmírné historie a příležitost účastnit se této úžasné zkušenosti navždy zmizí ze scény kosmického dění.

31:10.13 (353.9) Ale ti z nás, kteří tuto unikátní zkušenost získali během mládí vesmíru, si ji zachovají po celou budoucí věčnost. A mnozí z nás se domnívají, že možným posláním pozvolna se shromažďujících se rezerv vzestupných a zdokonalených smrtelníků Sboru Konečnosti, ve spojení s dalšími šesti podobně doplňujících se sborů, bude řízení těchto vnějších vesmírů ve snaze nahradit jejich empirické nedostatky z neúčasti v časoprostorové evoluci Nejvyšší Bytosti.

31:10.14 (353.10) Tyto nedostatky jsou nevyhnutelné na všech úrovních vesmírné existence. Během této současné vesmírné epochy my, na vyšších úrovních duchovní existence, přicházíme nyní dolů řídit evoluční vesmíry a pomáhat vzestupným smrtelníkům; takto se snažíme nahrazovat jejich nedostatky v oblasti realit vyšší duchovní zkušenosti.

31:10.15 (354.1) I když opravdu nevíme nic o plánech Architektů Hlavního Vesmíru, týkající se těchto vnějších tvoření, přesto jsme si jisti ve třech věcech:

31:10.16 (354.2) 1. V oblastech vnějšího prostoru se opravdu postupně organizuje rozsáhlá a nová soustava vesmírů. Nové druhy fyzických tvoření, enormní a gigantické skupiny rojících se

nespočetných vesmírů jsou skutečně viditelné vašimi teleskopy velmi daleko za současnými hranicemi obydlených a organizovaných tvoření. V současnosti jsou vnější tvoření výhradně fyzická; jsou očividně neobydlená a patrně postrádají správní řízení bytostmi.

31:10.17 (354.3) 2. Po věky věků pokračuje v Ráji nevysvětlitelné a zcela záhadné shromažďování zdokonalených a vzestupných bytostí času a prostoru ve spojení se šesti dalšími sbory konečných.

31:10.18 (354.4) 3. Souběžně s těmito procesy probíhá energetické ztělesňování Nejvyšší Osoby Božstva jako všemohoucího vládce supertvoření.

31:10.19 (354.5) Tak, jako my se díváme na tento trojjediný vývoj, zahrnující tvory, vesmíry a Božstvo, můžeme být kritizováni za očekávání, že něco nového a neodhaleného se blíží vyvrcholení v hlavním vesmíru? Není přirozené, že bychom měli spojovat tuto odvěkou mobilizaci a organizaci fyzických vesmírů v takové, doposud nepoznané míře a vývin osobnosti Nejvyšší Bytosti, s úžasným programem povýšení smrtelníků času na božskou dokonalost a s jejich následným povoláním do Sboru Konečnosti v Ráji—určením a osudem, které jsou zahaleny vesmírným tajemstvím? Celá Uversa stále více věří, že shromažďující se Sbory Konečnosti jsou určeny pro nějakou budoucí službu ve vesmírech vnějšího prostoru, kde již nyní můžeme rozpoznat přinejmenším sedmdesát tisíc seskupení hmoty, z nichž každé je větší než kterýkoliv ze současných vesmírů.

31:10.20 (354.6) Evoluční smrtelníci se narodí na planetách prostoru, projdou přes morontiální světy, stoupají přes duchovní vesmíry, přejdou sféry Havony, naleznou Boha, dosáhnou Ráje a jsou přijati do základního Sboru Konečnosti, aby tam čekali na další nasazení do vesmírné služby. Shromažďuje se ještě dalších šest sborů konečnosti, ale Rajským vůdcem všech řádů konečných je Grandfanda, první vzestupný smrtelník. A když se díváme na tento povznášející výjev, my všichni prohlašujeme: jaký je to vznešený osud pro děti času živočišného původu, materiální syny prostoru!

31:10.21 (354.7) [Společně zpracováno Božským Poradcem a Jedním beze Jména a Čísla, zplnomocněnými pro tuto činnost Věčně Moudrými Uversy.]

31:10.22 (354.8) Těchto třicet jedna kapitol, popisujících podstatu Božstva, realitu Ráje, organizaci a fungování středního vesmíru a supervesmírů, osobnosti velkého vesmíru a vznešené poslání evolučních smrtelníků, bylo zpracováno, zformulováno a přeloženo do anglického jazyka vysokou komisí, skládající se z dvaceti čtyř organizátorů Orvontonu, jednajících v souladu s mandátem, vydaným Věčně Moudrými Uversy a nařizující, abychom tuto činnost vykonali na Urantii, 606-ém světě Satanie v souhvězdí Norlatiadek v lokálním vesmíru Nebadon, roku 1934 n.l.

Kniha Urantia

Díl II. Lokální Vesmír

Kapitola 32 Evoluce Lokálních Vesmírů

32:0.1 (357.1) LOKÁLNÍ vesmír je výtvořem Syna Tvořitele, patřícího k Rajskému řádu Michaelů. Zahrnuje sto souhvězdí, z nichž každé obsahuje sto soustav obydlených světů. Každá soustava se bude nakonec skládat z jednoho tisíce obydlených sfér.

32:0.2 (357.2) Všechny tyto vesmíry času a prostoru jsou evoluční. Tvořitelský plán Rajských Michaelů bere vždy v úvahu postupnou evoluci a vzestupný rozvoj fyzických, intelektuálních a duchovních vlastností a schopností různorodých tvorů, obývajících rozmanité typy sfér, ze kterých se takový lokální vesmír skládá.

32:0.3 (357.3) Urantia patří k lokálnímu vesmíru, jehož vládcem je Bohočlověk Nebadonský—Ježíš Nazaretský a Michael Salvingtonský. A všechny plány Michaela pro tento lokální vesmír byly v plné míře schváleny Rajskou Trojicí předtím, než se vůbec pustil v prostoru do vrcholného díla .

32:0.4 (357.4) Boží Synové si mohou zvolit oblasti pro svoje tvořitelské činnosti, ale tato materiální díla byla původně vyprojektována a naplánována Rajskými Architektami Hlavního Vesmíru.

1. Fyzický vznik vesmírů

32:1.1 (357.5) Předvesmírná příprava prostorové síly a prvotních energií je dílem Rajských Hlavních Organizátorů Síly; ale v oblastech supervesmíru, když nově vzniklá energie začne reagovat na lokální, nebo lineární gravitaci, oni přenechají svoje místo upravovatelům energie příslušného supervesmíru.

32:1.2 (357.6) Tito upravovatelé energie působí sami v předmateriálních a postsilových stádiích tvoření lokálního vesmíru. Syn Tvořitel nemůže přistoupit k organizování vesmíru, dokud upravovatelé energie nedokončili mobilizaci prostorových energií natolik, aby byla zajištěna materiální základna pro vznikající vesmír—skutečná slunce a materiální sféry.

32:1.3 (357.7) Všechny lokální vesmíry mají přibližně stejný energetický potenciál, ačkoliv se velmi výrazně liší ve fyzických rozměrech a čas od času mohou být odlišné v obsahu viditelné hmoty. Energetický náboj lokálního vesmíru a jeho obdaření potenciální hmotou jsou stanoveny manipulací upravovatelů energie a jejich předchůdců a také aktivitami Syna Tvořitele a vrozeným darem fyzického ovládní jeho tvořivého partnera.

32:1.4 (358.1) Energetický náboj lokálního vesmíru je přibližně jednou stotisícinou silové zásoby jeho příslušného supervesmíru. V případě Nebadonu, vašeho lokálního vesmíru, materializace hmoty je o trochu menší. Z fyzického pohledu má Nebadon všechny fyzické dary energie a hmoty, které se objevují v kterémkoliv lokálním stvoření Orvontonu. Jediné fyzické omezení pro vývojové rozšíření vesmíru Nebadon spočívá v kvantitativním náboji prostorové energie, zadržované pomocí gravitační kontroly přidružených sil a osobností sjednoceného vesmírného mechanismu.

32:1.5 (358.2) Poté, až energie-hmota dosáhne určitý stupeň materializace hmoty, objeví se na scéně Rajský Syn Tvořitel, doprovázen Tvořivou Dcerou Nekonečného Ducha. Současně s příchodem Syna Tvořitele začnou práce na architektonické

sféře, která se potom stane hlavním řídicím světem projektovaného lokálního vesmíru. Takové lokální stvoření se vyvíjí velmi dlouhou dobu, během které se stabilizují slunce, zformují se planety a rozhoupnou se do svých oběžných drah, a současně přitom probíhají práce na vytvoření architektonických světů, které budou sloužit jako řídicí centra souhvězdí a hlavní centra soustav.

2. Organizace vesmíru

^{32:2.1 (358.3)} Při organizování vesmíru předcházejí Synům Tvořitelům upravovatelé energie a další bytosti, mající původ ve Třetím Zdroji a Středu. Z energií prostoru, které byly předtím takto připraveny, Michael, váš Syn Tvořitel, vytvořil obydlené oblasti vesmíru Nebadon a od té doby se usilovně věnuje jejich řízení. Z předexistenciální energie tito božští Synové zhmotňují viditelnou hmotu, projektují živé tvory a ve spolupráci s vesmírnou přítomností Nekonečného Ducha vytvářejí různorodý doprovod duchovních osobností.

^{32:2.2 (358.4)} Tito upravovatelé a kontroloři energie, kteří dávno před příchodem Syna Tvořitele prováděli fyzickou organizaci vesmíru, slouží potom skvělým způsobem tomuto Vesmírnému Synu a navždy se spolupodílejí na řízení těchto energií, které oni původně upravili a spojili do energetických obvodů. V Salvingtonu působí v současné době sto stejných energetických center, které spolupracovaly s vaším Synem Tvořitelem při počátečním utváření tohoto lokálního vesmíru.

^{32:2.3 (358.5)} První dokončené dílo fyzického tvoření v Nebadonu spočívalo v organizaci hlavního řídicího světa—architektonické sféry Salvingtonu s jeho družicemi. Od doby

počátečních opatřeních energetických center a kontrolorů energie, do příchodu živého personálu na dokončené sféry Salvingtonu, uplynulo něco málo přes jednu miliardu let vašeho současného planetárního času. Po výstavbě Salvingtonu okamžitě následovalo vytvoření jednoho sta řídicích světů projektovaných souhvězdích a deseti tisíc řídicích sfér projektovaných lokálních soustav pro řízení a spravování planet, společně s jejich architektonickými družicemi. Tyto architektonické světy jsou navrženy tak, aby vyhověly jak fyzickým, tak i duchovním osobnostem a také přechodným morontialním, nebo dočasným stádiím bytí.

32:2.4 (359.1) Salvington, hlavní řídicí centrum Nebadonu, je umístěno přesně ve středu energo-hmoty lokálního vesmíru. Ale váš lokální vesmír není jediným astronomickým systémem, i když v jeho fyzickém středu existuje velký systém.

32:2.5 (359.2) Salvington je osobní rezidencí Michaela Nebadonského, ale on tam stále nepobývá. Zatímco plynulý chod vašeho lokálního vesmíru již nevyžaduje trvalou přítomnost Syna Tvořitele na hlavní sféře, nebylo tomu tak v počátečních obdobích fyzického organizování Nebadonu. Syn Tvořitel nemůže opustit svoje řídicí centrum do té doby, dokud s pomocí zhmotnění dostatečného množství energie nedosáhne gravitační stabilizace oblasti a tím se umožní různým okruhům a systémům, aby vyvažovaly jeden druhého vzájemným materiálním přitahováním.

32:2.6 (359.3) A když je fyzický plán vesmíru dokončen a Syn Tvořitel, ve spojení s Tvořivým Duchem, projektuje svůj plán tvoření života, tento představitel Nekonečného Ducha začíná svoje vesmírné působení jako výrazná tvořivá osobnost. Když

se zformuluje a vykoná tento první tvořivý akt, vznikne Jasná Ranní Hvězda, zosobnění tohoto počátečního tvořivého konceptu identity a ideálu božskosti. Jasná Ranní Hvězda je hlavní výkonný činitel vesmíru, osobní spolupracovník Syna Tvořitele, kterému se podobá ve všech aspektech povahy, i když jeho božské vlastnosti jsou značně limitovány.

^{32:2.7 (359.4)} A teprve nyní, když Synu Tvořiteli byla poskytnuta pomocná pravá ruka a hlavní výkonný činitel, následuje vytvoření obrovského a obdivuhodného množství rozmanitých tvorů. Vznikají synové a dcery lokálního vesmíru a hned potom je pro takové stvoření vytvořen řídicí systém, sahající od nejvyšších poradních sborů vesmíru k otcům souhvězdí a vládcům lokálních soustav—seskupení těch světů, které byly určeny, aby se potom staly domovem rozmanitých smrtelných ras tvorů vlastní vůle; a každý z těchto světů bude řízen Planetárním Princem.

^{32:2.8 (359.5)} A potom, až je takový vesmír úplně organizovaný a dostatečně personálně zajištěný, Syn Tvořitel začne uskutečňovat plán Otce: stvoření smrtelného člověka k jejich božskému obrazu.

^{32:2.9 (359.6)} Organizování planetárních příbytků v Nebadonu stále ještě pokračuje, protože tento vesmír je opravdu mladým uskupením ve hvězdných a planetárních oblastech Orvontonu. Při posledním soupisu bylo v Nebadonu 3 840 101 obydlených planet a Satania, lokální soustava vašeho světa, se velmi podobá jiným soustavám.

^{32:2.10 (359.7)} Satania není jednotvárnou fyzickou soustavou, jednotným astronomickým útvarem nebo systémem. Její 619

obydlených světů je rozmístěno ve více než pěti stech rozdílných fyzických útvarech. Pouze pět z nich má více než dva obydlené světy a pouze jeden má čtyři zalidněné planety, zatímco čtyřicet šest fyzických útvarů má po dvou obydlených světech.

32:2.11 (359.8) Soustava obydlených světů Satania je značně vzdálena od Uversy a od toho velkého slunečního seskupení, které působí jako fyzické či astronomické centrum sedmého supervesmíru. Více než dvě stě tisíc světelných roků dělí Jerusem, hlavního centra Satanie, od fyzického středu supervesmíru Orvontonu, ležícího v neproniknutelné hustotě vzdálené Mléčné Dráhy. Satania leží na okraji lokálního vesmíru a Nebadon je nyní na samé hranici Orvontonu. Z nejvzdálenější soustavy obydlených světů do středu supervesmíru je vzdálenost o málo kratší než dvě stě padesát tisíc světelných roků.

32:2.12 (360.1) Vesmír Nebadon se nyní otáčí ve vzdálené jihovýchodní části supervesmíru Orvonton. Nejbližšími sousedními vesmíry jsou Avalon, Henselon, Sanselon, Portalon, Wolvering, Fanoving a Alvoring.

32:2.13 (360.2) Ale evoluce lokálního vesmíru je velmi dlouhé povídání. Kapitoly o supervesmíru toto téma představují, kapitoly v této části popisují a rozvíjejí lokální stvoření, zatímco následující kapitoly, týkající se historie Urantie a jejího údělu, vyprávění zakončují. Ale vy můžete plnohodnotně pochopit osud smrtelníků takového lokálního stvoření pouze po pečlivém přečtení kapitol o životě a učení vašeho Syna Tvořitele, který kdysi žil životem člověka ve smrtelném těle na vašem evolučním světě.

3. Záměr evoluce

^{32:3.1 (360.3)} Jediným stvořením, které je dokonale ustáleno, je střední vesmír Havona, který byl vytvořen přímou myšlenkou Vesmírného Otce a slovem Věčného Syna. Havona je existenciální, dokonalý a dokončený vesmír, obklopující obydlí věčných Božstev—střed všeho. Stvoření sedmi supervesmírů jsou ohraničená, evoluční a neustále se zdokonalující.

^{32:3.2 (360.4)} Svým původem jsou všechny fyzické soustavy času a prostoru evoluční. Nebudou rovnoměrně fyzicky vyváženy, dokud se nestanou součástí ustálených okruhů svých supervesmírů. A lokální vesmír není ustálen ve světle a životě, pokud nejsou vyčerpány jeho fyzické možnosti pro rozšíření a rozvoj a dokud není navždy ustálen a stabilizován duchovní status všech jeho obydlených světů.

^{32:3.3 (360.5)} Dokonalost se získává postupně, kromě středního vesmíru. Ve středním vesmíru máme model dokonalosti, ale všechny ostatní oblasti musí dosáhnout tohoto vrcholu rozvoje konkrétních světů či vesmírů stanovenými metodami. Plány Synů Tvořitelů pro organizování, vývoj, řád a usazení svých jednotlivých lokálních vesmírů mají téměř nekonečné varianty použití.

^{32:3.4 (360.6)} S výjimkou božské přítomnosti Otce, každý lokální vesmír je v určitém smyslu kopií administrativní organizace středního či modelového stvoření. I když je Vesmírný Otec osobně přítomen v rezidenčním vesmíru, nepobývá v myslích bytostí, pocházejících z tohoto vesmíru, tak, jak doslova prodlévá v duších smrtelníků času a prostoru. Zdá se, že

existuje všemoudré vyrovnaní v úpravě a regulaci duchovních záležitostí ve vzdálených stvořeních. Ve středním vesmíru je Otec osobně přítomen jako takový, ale je nepřítomen v myslích dětí tohoto dokonalého stvoření; ve vesmírech prostoru je Otec nepřítomen jako osoba, protože je zastoupen svými Syny-Vládci, ale je intimně přítomen v myslích svých smrtelných dětí prostřednictvím duchovního zastoupení předosobní přítomností Tajemných Monitorů, kteří přebývají v myslích těchto tvorů vlastní vůle.

32:3.5 (360.7) V hlavním řídicím centru lokálního vesmíru sídlí všechny ty tvůrčí a tvořivé osobnosti, které představují samostatný orgán a administrativní samosprávu, kromě osobní přítomnosti Vesmírného Otce. V lokálním vesmíru je možno najít něco od každého tvora a téměř všechny představitele všech tříd inteligentních bytostí, existujících ve středním vesmíru, s výjimkou Vesmírného Otce. I když Vesmírný Otec není osobně přítomen v lokálním vesmíru, je tam osobně zastoupen svým Synem Tvořitelem, někdy také místodržitelem Boha a následně nejvyšším a suverénním vládcem svého práva.

32:3.6 (361.1) Čím níže se nacházíme na stupnici života, tím je obtížnější nalézt neviditelného Otce očima svého přesvědčení. Nižší tvorové—a někdy dokonce i vyšší osobnosti—shledávají, jak těžké je představit si Vesmírného Otce v jeho Synech Tvořitelích. A tak, během svého duchovního růstu, než jim dokonalost jejich vývoje umožní uvidět Boha osobně, ztrácejí trpělivost, mají pochybnosti o duchovnosti, upadají do nejistoty a tímto sami sebe izolují od progresivních duchovních cílů svého času a vesmíru. Takto ztrácejí schopnost vidět Otce když spatří Syna Tvořitele. Nejjistější zárukou pro tvora v jeho

dlouhém úsilí dosáhnout Otce v době, když přirozené podmínky takového dosažení to neumožňují, je držet se vytrvale pravdivého faktu, že Otcova přítomnost je v jeho Synech. Doslova a obrazně, duchovně a osobně, Otec a Syn jsou jeden. To je skutečnost: ten, kdo viděl Syna Tvořitele, viděl Otce.

32:3.7 (361.2) Připravenost a spolehlivost osobností daného vesmíru na počátku jejich dráhy je stanovena podle jejich úrovně příbuzenství k Božstvu. Jestliže původ tvora je značně vzdálen od původních a božských Zdrojů, ať už se jedná o Boží Syny nebo pomocné tvory, patřící k Nekonečnému Duchu, zvyšuje se možnost rozporu, poruch, zmatení a někdy vzpoury—hříchu.

32:3.8 (361.3) Kromě dokonalých bytostí Božského původu, mají všichni ostatní tvorové vlastní vůle v supervesmírech evoluční podstatu, začínajíc svoji cestu na primitivní úrovni a neustále stoupajíc nahoru, vlastně dovnitř. Dokonce vysoké duchovní osobnosti trvale stoupají po stupnici života, postupně se posunují z života do života a z jedné sféry na druhou. A v případě těch, ve kterých přebývají Tajemné Monitory, neexistuje žádný limit pro dosažení možných výšin jejich duchovního vzestupu a vesmírného postupu.

32:3.9 (361.4) Když tvorové času nakonec dosáhnou dokonalosti, ta se stává v dobrém smyslu vlastností a bohatstvím osobnosti.. Ačkoliv jsou v hojné míře namíchány prvky ušlechtilosti, přesto je její dosažení výsledkem individuálního úsilí a faktického života tvora, reakcí osobnosti na existující okolní prostředí.

32:3.10 (361.5) Z pohledu vesmíru, fakt živočišného evolučního původu nikterak nepoznamená žádnou osobnost, protože je výsadní metodou vytváření jednoho ze dvou základních typů konečných inteligentních tvorů vlastní vůle. Když jsou dosaženy vrcholy dokonalosti a věčnosti o to více patří pocta těm, kteří začali úplně dole a krok za krokem, radostně stoupali po žebříku života až dosáhli vrcholů dokonalosti a získali osobní zkušenost, která ztělesňuje skutečné poznání každé etapy života, ze zdola až na vrchol.

32:3.11 (361.6) V tomto všem je ukázána moudrost Tvořitelů. Pro Vesmírného Otce by to bylo velmi snadné udělat všechny smrtelníky dokonalými bytostmi, poskytnout dokonalost silou svého božského slova. Ale to by je připravilo o úžasnou zkušenost poznávání a vzdělávání, spojeného s dlouhým a postupným výstupem do středu, zkušenost, kterou mohou mít pouze ti, kteří měli to štěstí a začali na nejnižší úrovni bytí.

32:3.12 (362.1) Ve vesmírech, obklopujících Havonu, je poskytnut pouze přiměřený počet dokonalých bytostí, aby pokryly potřebu pro modelové učitele a pro ty, kteří stoupají po evoluční stupnici života. Empirická podstata evolučního typu osobnosti je přirozeným kosmickým doplňkem pro stále dokonalé vlastnosti tvorů systému Ráj-Havona. Pokud se jedná o konečnou ucelenost, jsou ve skutečnosti dokonalí i nedokonalí tvorové neúplní. Ale ve vzájemném doplňujícím se spojení existenciálně dokonalých tvorů systému Ráj-Havona a empiricky zdokonalených konečných tvorů, přicházejících z evolučních vesmírů, se oba typy osvobodí od vrozených nedostatků a tak se mohou společně pokusit dosáhnout nejvyšší vrcholy konečného statusu tvora.

32:3.13 (362.2) Tyto procesy, týkající se tvorů, jsou vesmírným odrazem akcí a reakcí v Sedmidílném Božstvu, kde věčná božskost Rajské Trojice je spojena s vyvíjející se božskostí Nejvyšších Tvořitelů časoprostorových vesmírů skrze a prostřednictvím energetického realizování Božstva Nejvyšší Bytosti.

32:3.14 (362.3) Božsky dokonalý tvor a evolučně zdokonalený tvor jsou si rovni v míře potenciálu božskosti, ale liší se jeho typem. Aby dosáhli nejvyššího stupně služby, musí spoléhat jeden na druhého. Evoluční vesmíry jsou závislé na dokonalé Havoně, aby poskytla závěrečné vzdělání pro jejich vzestupné obyvatele, ale také dokonalý střední vesmír potřebuje existenci zdokonalujících se supervesmírů pro zajištění plného rozvoje svých sestupných občanů.

32:3.15 (362.4) Dva základní projevy konečné reality, vrozená dokonalost a vyvinutá dokonalost, ať u osobností nebo vesmírů, jsou v souladu, jsou na sobě závislé a jsou jednotné. Jedna potřebuje druhou, aby dosáhly završení funkce, služby a určení.

4. Vztah Boha k lokálnímu vesmíru

32:4.1 (362.5) Nezapývejte se myšlenkou o tom, že když Vesmírný Otce v takové míře poskytl sám sebe a přenesl moc na jiné, že je tichým a nečinným členem společenství Božstev. Kromě sféry osobnosti a poskytování Ladičů Myšlení, je zjevně nejméně aktivním z Rajských Božstev v tom smyslu, že umožňuje rovnocenným Božstvům, svým Synům, a početným vytvořeným inteligentním bytostem vykonávat co nejvíce pro svůj věčný záměr. Je nečinným členem tvořivého tria pouze v

tom smyslu, že nikdy nedělá to, co mohou vykonat jeho druhové nebo podřízení spolupracovníci.

32:4.2 (362.6) Bůh má plné pochopení ve kterékoliv situaci pro potřeby každého inteligentního tvora v jeho činnosti a poznávání, ať se to týká osudu vesmíru, nebo blaha nejnižšího z jeho tvorů. Bůh se vzdal činnosti ve prospěch obrovského množství tvorů a osobností Tvořitelů, kteří ho přirozeným způsobem zastupují v jakékoli dané vesmírné situaci nebo tvořivém aktu. Ale přes tuto zdrženlivost a tento projev nekonečné součinnosti, se Bůh podílí skutečně, doslova a osobně na událostech prostřednictvím těchto určených orgánů a osobností. Otec používá všechny tyto prostředky pro blaho celého svého rozsáhlého tvoření.

32:4.3 (363.1) Pokud se jedná o způsob řízení, vedení a administrativy lokálního vesmíru, Vesmírný Otec působí v osobě svého Syna Tvořitele. Do vzájemných vztahů mezi Božími Syny, ve společenství osobností mající původ ve Třetím Zdroji a Středu, nebo ve vztazích mezi ostatními tvory, takovými jako lidské bytosti, Vesmírný Otec nikdy nezasahuje. Zákon Syna Tvořitele, nařízení Otců Souhvězdí, Vládců Soustav a Planetárních Princů—stanovené předpisy a směrnice pro daný vesmír—vždy převládají. Ve vedení neexistuje rozpor; božská moc se nikdy nekříží s božským záměrem. Božstva se vyznačují dokonalou a věčnou jednotou.

32:4.4 (363.2) Syn Tvořitel má nejvyšší pravomoc ve všech záležitostech, týkajících se etiky, vztahů jakékoliv skupiny tvorů s kteroukoliv jinou skupinou, nebo dvou či více jednotlivců v jakékoliv dané skupině; ale takový plán neznamena, že Vesmírný Otec nemůže svým vlastním

způsobem zasáhnout a udělat cokoliv podle přání božské mysli s jakýmkoliv jednotlivým tvorem v jakékoliv části tvoření, co se týká současného statusu jednotlivce, nebo jeho budoucích možnostech a ve vztahu k věčnému plánu Otce a jeho nekonečnému záměru.

32:4.5 (363.3) Ve smrtelných tvorech vlastní vůle je Otec skutečně přítomen ve vnitřním Ladiči Myšlení, fragmentu jeho předosobního ducha; a Otec je také zdrojem osobnosti takových tvorů s vlastní vůlí.

32:4.6 (363.4) Tito Ladiči Myšlení, dar Vesmírného Otce, jsou poměrně izolovaní; obývají lidské mysli, ale nemají žádné zřetelné spojení s etickými záležitostmi lokálního tvoření. Nejsou přímo přiřazeni k serafické službě, ani ke správě soustav, souhvězdí nebo lokálního vesmíru, dokonce ani k vládě Syna Tvořitele, jehož vůle je nejvyšším zákonem v jeho vesmíru.

32:4.7 (363.5) Poskytnutí vnitřní Ladiči jsou jedním ze samostatných, ale spojených způsobů, pomocí kterých je Bůh v kontaktu s tvory ve svém celém, ale nekonečném tvoření. Tímto způsobem ten, který je neviditelný, ukazuje smrtelnému člověku svoji přítomnost a kdyby mohl, ukázal by se nám ještě jinými způsoby, ale takové další odhalení není božsky možné.

32:4.8 (363.6) My vidíme a rozumíme mechanismu, prostřednictvím kterého Synové používají podrobné a úplné znalosti, týkající se vesmírů jejich působnosti; ale nemůžeme vůbec pochopit metody, pomocí kterých je Bůh tak dokonale a osobně obeznámen o detailech vesmíru vesmírů, nicméně jsme schopni alespoň rozpoznat cestu, kterou Vesmírný Otec

dostává informace o bytostech svého gigantického tvoření a ukazuje jim svoji přítomnost. Prostřednictvím osobního okruhu je Otec informován—osobně si uvědomuje—všechny myšlenky a činy všech bytostí ve všech systémech všech vesmírů v celém tvoření. I když nemůžeme plně pochopit tuto metodu komunikace Boha s jeho dětmi, můžeme být posílení ujištěním, že „Pán zná své děti“ a že o každém z nás „ví,kde jsme se narodili.“

32:4.9 (363.7) Řečeno duchovně, ve vašem vesmíru a vašem srdci je Vesmírný Otec přítomen v jednom ze Sedmi Hlavních Duchů středního obydlí a v božském Ladiči, který žije, pracuje a čeká v hlubinách smrtelné mysli.

32:4.10 (363.8) Bůh není egocentrická osobnost; Otec štědře rozdává sebe svému tvoření a svým tvorům. On žije a působí nejenom v Božstvech, ale také ve svých Synech, kterým svěřuje všechnu činnost, která je božsky pro ně možná, aby ji mohli vykonávat. Vesmírný Otec se opravdu zbavil všech funkcí, které mohou vykonávat jiné bytosti. A toto přesně platí jak o smrtelném člověkově, tak i o Synu Tvořiteli, který vládne namísto Boha v hlavním centru lokálního vesmíru. Takto my vidíme, jak působí ideální a nekonečná láska Vesmírného Otce.

32:4.11 (364.1) V tomto univerzálním poskytnutí sebe samého máme dostatek důkazů o velikosti a velkomyslnosti Otcovy božské povahy. Jestli Bůh neposkytl něco ze sebe univerzálnímu tvoření, tak z tohoto neposkytnutého zůstatku s nesmírnou štědrostí poskytuje smrtelníkům v oblastech vesmírů Ladiče Myšlení—Tajemné Monitory, kteří tak trpělivě pobývají ve smrtelných kandidátech na věčný život.

^{32:4.12 (364.2)} Vesmírný Otec jakoby rozlil sám sebe, aby obohatil všechna tvoření osobnostmi a potenciálem pro duchovní rozvoj. Bůh se nám rozdal, abychom mohli být jako on a ponechal si pouze tolik práva a moci, které jsou nutné pro udržování těch věcí, kvůli kterým se z lásky zbavil všeho ostatního.

5. Věčný a božský záměr

^{32:5.1 (364.3)} V pohybu vesmírů prostorem je vznešený a nádherný smysl. Všechno to úsilí vás smrtelníků není marné. My všichni jsme součástí grandiózního plánu, gigantického počinu a právě nesmírná rozsáhlost tohoto záměru způsobuje to, že je nemožné z něho mnoho vidět v daném okamžiku a během jakéhokoliv jednoho života. My všichni jsme součástí jednoho věčného projektu, který řídí a na který dohlíží Bohové. Celý tento úžasný a univerzální mechanismus se pohybuje vznešeně prostorem podle hudby, znějící v rytmu nekonečné myšlenky a věčného záměru Prvotního Velikého Zdroje a Středu.

^{32:5.2 (364.4)} Věčný záměr věčného Boha je vysoký duchovní ideál. Události času a úsilí materiální existence jsou pouze dočasnou mostní konstrukcí, která vede na druhou stranu, do zaslíbené země duchovní reality a nebeského bytí. Je pochopitelné, že vy smrtelníci shledáváte velmi obtížným pochopit ideu věčného záměru; vy opravdu nejste schopni porozumět myšlence věčnosti, něčemu, co nikdy nezačíná a nikdy nekončí. Všechno, co je vám známo, má konec.

^{32:5.3 (364.5)} Pokud jde o individuální život, trvání světa nebo časový sled řady propojených událostí, zdálo by se, že se jedná o izolovaný úsek času; všechno se jeví, že má začátek a konec.

Může se zdát, že postupné seřazení řady takových prožitků, životů, věků a epoch vytváří přímou cestu, izolovanou událost času, která se na okamžik zachvěla na nekonečné tváři věčnosti. Ale když se na to všechno podíváme z druhé strany jeviště, naskytne se nám obsáhlejší pohled a mnohem více si uvědomujeme, že takové vysvětlení je nedostačující, odtržené a naprosto nevhodné správně objasnit a stanovit vzájemné vztahy procesů času k zásadním záměrům a základním reakcím věčnosti.

32:5.4 (364.6) Mně se zdá vhodnější, pro účel vysvětlení smrtelné mysli, představit si věčnost jako cyklus a věčný záměr jako nekonečný kruh, přičemž cyklus věčnosti je určitým způsobem synchronizován s přechodnými materiálními cykly času. Pokud se jedná o sektory času, připojené na cyklus věčnosti a tvořící jeho část, jsme nuceni připustit, že takové dočasné epochy se rodí, žijí a umírají stejně tak, jak se rodí, žijí a umírají dočasné bytosti času. Většina lidských bytostí umírá, protože se jim nepodařilo dosáhnout takové duchovní úrovně, která by jim umožnila spojení s Ladičem Myšlení, následkem čehož metamorfóza smrti vytvoří jedinou možnou metodu, pomocí které mohou uniknout okovům času a poutům materiálního tvoření, čímž je jim umožněno udělat duchovní krok a kráčet s progresivním procesím věčnosti. Úspěšné přežití zkoušky života času a materiálního bytí vám umožní pokračovat dále, ve spojení s věčností a dokonce jako její část se otáčet navždy se světy prostoru po okruhu věčných epoch.

32:5.5 (365.1) Úseky času se podobají letným zábleskům osobnosti v přechodné formě; objeví se na nějakou dobu a potom se lidskému zraku ztratí jenom proto, aby se znovu objevily jako

noví činitelé a přetrvávající faktory ve vyšším životě bezkonečného otáčení po okruhu věčnosti. Podle našeho názoru v ohraničeném vesmíru, který se pohybuje po obrovském protáhlém okruhu okolo středního obydlí Vesmírného Otce, může být těžko věčnost chápána jako přímá cesta.

32:5.6 (365.2) Upřímně řečeno, věčnost je pro konečnou mysl nepochopitelná. Vy ji prostě nemůžete pochopit; nejste schopni ji obsáhnout. Já si ji nedokážu plně představit, ale i kdybych mohl, bylo by to pro mne nemožné, abych moje pojetí vysvětlil lidské mysli. Nicméně, udělal jsem vše pro to, abych vylíčil něco z našeho pohledu, abych vám sdělil něco z našeho vnímání věčného bytí. Snažím se vám pomoci vytríbit vaše myšlenky o těchto hodnotách, které mají nekonečnou podstatu a věčný význam.

32:5.7 (365.3) V mysli Boha existuje plán, který zahrnuje všechny tvory na celém jeho rozsáhlém území a tento plán je věčným záměrem bezmezných příležitostí, neomezeného zdokonalování a nekonečného života. A nekonečné poklady takové nesrovnatelné životní dráhy jsou vaše—usilujte o ně!

32:5.8 (365.4) Cíl věčnosti je před vámi! Čeká vás poutavá cesta k dosažení božskosti. Soutěž v dokonalosti pokračuje! Zúčastnit se může kdokoliv a zaručené vítězství bude korunovat úsilí každé lidské bytosti, která poběží závod víry a důvěry, spoléhajíc se při každém kroku na vedení vnitřního Ladiče Myšlení a na rady laskavého ducha Vesmírného Syna, tak štědře rozdaného na celé lidstvo.

^{32:5.9 (365.5)} [Představeno Mocným Poslem, dočasně přiděleným k Nejvyšší Radě Nebadonu a pro tuto misi určen Gabriele Salvingtonským.]

Kapitola 33

Administrativa lokálních vesmírů

^{33:0.1 (366.1)} **PŘESTOŽE** Vesmírný Otec s jistotou vládne celému svému tvoření, při řízení lokálního vesmíru působí prostřednictvím osoby Syna Tvořitele. Otec osobně nepůsobí v administrativních činnostech lokálního vesmíru žádným jiným způsobem. Tyto záležitosti jsou svěřeny Synu Tvořiteli a Matěřskému Duchu lokálního vesmíru a také jejich různorodému potomstvu. Plány, směrnice a administrativní metody jsou vytvořeny a uskutečňovány tímto Synem, který pověřuje výkonnou mocí Gabriela a zákonnou moc svěřuje Otcům Souhvězdí, Vládcům Soustav a Planetárním Princům.

1. Michael Nebadonský

^{33:1.1 (366.2)} Náš Syn Tvořitel je zosobněním 611 121-ho originálního konceptu nekonečné identity, současně vznikající ve Vesmírném Otci a Věčném Synovi. Michael Nebadonský je „jedno-rozeným“ Synem, zosobňující tento 611 121-ní univerzální koncept božskosti a nekonečnosti. Jeho hlavní řídicí centrum je v trojdílném sídle světla na Salvingtonu. A toto obydlí je takto vystavěno, protože Michael prožil život ve všech třech stádiích bytí inteligentního tvora: duchovním, morontálním a materiálním. Kvůli jménu, se kterým bylo spjato jeho sedmé a poslední poskytnutí sebe sama na Urantii, se o něm často mluví jako o Kristu Michaelovi.

33:1.2 (366.3) Náš Syn Tvořitel není Věčný Syn—existenciální Rajský partner Vesmírného Otce a Nekonečného Ducha. Michael Nebadonský není členem Rajské Trojice. Nicméně, ve sférách svého působení náš Syn-Vládce má všechny božské vlastnosti a moci, které by projevovat sám Věčný Syn, kdyby byl skutečně přítomen na Salvingtonu a působil v Nebadonu. Michael má dokonce větší moc a právo, protože zosobňuje nejenom Věčného Syna, ale také zastupuje v plném rozsahu a doslova ztělesňuje přítomnost osobnosti Vesmírného Otce v tomto lokálním vesmíru. On také dokonce představuje Otce-Syna. Tyto vztahy dělají Syna Tvořitele nejmocnějším, nejvšestrannějším a nejvlivnějším ze všech božských bytostí, které mají schopnost řídit přímo chod evolučních vesmírů a mohou mít osobní kontakt s nevyvinutými bytostmi.

33:1.3 (366.4) Náš Syn Tvořitel projevuje stejnou duchovní přitažlivou sílu, duchovní gravitaci, z hlavního řídicího centra lokálního vesmíru, jakou by projevovat Věčný Syn Ráje, kdyby byl osobně přítomen na Salvingtonu a kromě toho: tento Vesmírný Syn je také zosobněním Vesmírného Otce ve vesmíru Nebadon. Synové Tvořitelé jsou osobitá centra pro duchovní síly Rajského Otce-Syna.

33:1.4 (367.1) Synové Tvořitelé jsou konečným energo-osobitým soustředěním mocných časově-prostorových vlastností Boha Sedmidílného. Syn Tvořitel je zosobněním Vesmírného Otce a jeho zastupitelů, ve své božskosti je roven Věčnému Synovi a je tvořivým spolupracovníkem Nekonečného Ducha. Pro náš vesmír a všechny jeho obydlené světy je Syn-Vládce prakticky Bohem. On zosobňuje všechna Rajská Božstva, která mohou smysluplně pochopit vyvíjející se bytosti. Tento Syn a jeho

partner Duch jsou vašimi tvůrci-rodíči. Pro vás je Michael, Syn Tvořitel, nejvyšší osobnost; pro vás je Věčný Syn supernejvyšší bytostí—nekonečnou osobností Božstva.

33:1.5 (367.2) V osobě Syna Tvořitele máme vládce a božského rodiče, který je stejně tak mocný, výkonný a prospěšný, jako by byl Vesmírný Otec a Věčný Syn, kdyby byli oba přítomni na Salvingtonu a byli zapojeni do administrativních záležitostí vesmíru Nebadon.

2. Vládce Nebadonu

33:2.1 (367.3) Pozorování Synů Tvořitelů odhaluje, že někteří se podobají více Bohu, někteří Synu, zatímco jiní jsou kombinací obou svých nekonečných rodičů. Náš Syn Tvořitel rozhodně projevuje rysy a vlastnosti, které se více podobají Věčnému Synovi.

33:2.2 (367.4) Michael si zvolil vytvořit tento lokální vesmír a dnes tady vládne s nejvyšší svrchovaností. Jeho osobní moc je omezena před-existenciálními gravitačními okruhy, soustřeďující se v Ráji a výsadou Věčně Moudrých supervesmírné vlády je vynášet konečné exekutivní rozsudky, týkající se zaniknutí osobnosti. Osobnost je výhradním darem Otce, ale Synové Tvořitelé, se souhlasem Věčného Syna, vytvářejí nové typy tvorů a v pracovní součinnosti se svými partnery Duchy se mohou pokoušet o nové transformace energie-hmoty.

33:2.3 (367.5) Michael je zosobněním Rajského Otce-Syna v lokálním vesmíru Nebadon; proto, když se Tvořivý Mateřský Duch, představitel Nekonečného Ducha v lokálním vesmíru,

podřídil Kristu Michaelovi po návratu ze svého posledního poskytnutí sebe sama na Urantii, Syn Vládce tímto získal nadvládu nad „všemi silami v nebi i na zemi.“

33:2.4 (367.6) Toto podřízení se Božských Pečovatelů Synům Tvořitelům lokálních vesmírů vytváří ze Synů Vládců osobní zdroje božskosti Otce, Syna a Ducha, projevující se v konečné formě, zatímco zkušenosti Michaelů ze života v lidském těle je opravňují vyjadřovat empirickou božskost Nejvyšší Bytosti. Žádné jiné bytosti ve vesmírech takto osobně nevyčerpaly potenciály současné konečné zkušenosti a žádné jiné bytosti ve vesmírech nemají takovou způsobilost samostatně vládnout.

33:2.5 (367.7) I když je Michaelovo hlavní řídicí centrum oficiálně umístěno v hlavní centrosféře Nebadonu, Salvingtonu, on tráví hodně svého času navštěvováním hlavních center souhvězdích a soustav a také jednotlivých planet. Pravidelně cestuje do Ráje a často do Uversy, kde má konzultace s Věčně Moudrými. Když je mimo Salvington, jeho místo přebírá Gabriel, který potom působí jako správce vesmíru Nebadonu.

3. Vesmírný Syn a Duch

33:3.1 (368.1) I když Nekonečný Duch prostupuje všemi vesmíry času a prostoru, v hlavním řídicím centru každého lokálního vesmíru působí jako specializované ohnisko, nabývající všechny vlastnosti osobnosti skrze tvořivou spolupráci se Synem Tvořitelem. Pokud jde o lokální vesmír, Syn Tvořitel má nejvyšší správní moc; Nekonečný Duch, jako Božský Pečovatel, s ním plně spolupracuje, nicméně je naprosto rovnocenný partner.

33:3.2 (368.2) Vesmírný Mateřský Duch Salvingtonu, partner Michaela ve vedení a řízení Nebadonu, náleží k šesté skupině Nejvyšších Duchů, je 611 121-m členem tohoto řádu. Božský Pečovatel se dobrovolně nabídl doprovázet Michaela při příležitosti jeho uvolnění z Rajských povinností a od té doby s ním působí při vytváření a řízení jeho vesmíru.

33:3.3 (368.3) Syn Tvořitel-Vládce je jediným panovníkem svého vesmíru, ale všechny detaily jeho spravování řeší společně s Vesmírným Duchem. Zatímco Duch vždy uznává Syna jako nejvyššího vládce, Syn vždy přiznává Duchu rovnocennou roli a stejná práva ve všech záležitostech, týkající se jejich vlády. Ve všech činnostech, týkajících se poskytování lásky a života, vždy dokonale podporuje Syna Tvořitele a dovedně mu pomáhá všemoudrý a vždy spolehlivý Vesmírný Duch s celou svojí družinou různorodých andělských osobností. Takový Božský Pečovatel je ve skutečnosti matka duchů a duchovních osobností, stále přítomný a všemoudrý poradce Syna Tvořitele, věrné a opravdové vyjádření Rajského Nekonečného Ducha.

33:3.4 (368.4) Syn působí jako otec ve svém lokálním vesmíru. Duch, ve vnímání smrtelných tvorů, vykonává roli matky, stále pomáhá Synovi a je navěky nepostradatelný pro řízení vesmíru. V případě vzpoury pouze Syn a jeho přidružení Synové jsou schopni působit jako osvoboditelé. Duch se nikdy nemůže ujmout potlačení vzpoury, nebo bránit zákonnou moc, ale Duch vždy podporuje Syna ve všem, co on potřebuje ve svém úsilí stabilizovat vládu a podpořit vládní orgány na světech, nakažených zlem a ovládaných hříchem. Pouze Syn může znovu nabýt zpět dílo jejich společné tvůrčí práce, ale žádný Syn nemůže doufat v konečný úspěch bez ustavičné spolupráce

s Božským Pečovatelem a jeho obrovské armády duchovních pomocníků, dcer Božích, které pracují tak svědomitě a statečně pro blaho smrtelných lidí a čest svých božských rodičů.

33:3.5 (368.5) Po dokončení sedmého a posledního poskytnutí Syna Tvořitele v podobě tvora, skončí pro Božského Pečovatele údobí nejistot, spojené často s izolací a Synův vesmírný pomocník se stane navždy zárukou spolehlivosti a ochrany. A na svátku slavností na počest nastolení Syna Tvořitele jako Syna Vládce, před shromážděnými davy bytostí, Vesmírný Duch poprvé veřejně a univerzálně potvrdí svoji podřízenost Synovi a slibuje věrnost a oddanost. Tato událost se stala v Nebadonu v době, kdy se Michael vrátil do Salvingtonu po svém pobytu v lidském těle na Urantii. Nikdy před touto významnou událostí Vesmírný Duch nepotvrdil podřízenost Vesmírnému Synovi a až po tomto dobrovolném vzdání se moci a vedení Duchem, se mohlo pravdivě prohlásit o Synovi, že „mu byla vložena do jeho rukou veškerá moc na nebi i na zemi.“

33:3.6 (369.1) Po tomto slibu podřízenosti, daným Tvořivým Mateřským Duchem, Michael Nebadonský velkomyslně uzná svoji věčnou závislost na svém partnerovi Duchu, ustanovujíc Ducha spoluvládcem svých vesmírných sfér a požadujíc po všech jeho tvorech, aby slíbili oddanost Duchu, tak, jak ji slíbili Synovi; a tehdy je vydáno a rozesláno konečné „Vyhlášení Rovnosti.“ I když byl vládcem tohoto lokálního vesmíru, Syn rozhlásil po světech skutečnost, že Duch je mu roven ve všech schopnostech osobnosti a vlastnostech božského charakteru. A toto se stalo nesrovnatelným modelem uspořádání rodiny a vlády také pro nižší tvory prostorových světů. Toto je, ve

skutečnosti a vpravdě, vyšší ideál rodiny a lidský svazek dobrovolného manželství.

33:3.7 (369.2) Nyní Syn a Duch vedou vesmír jako otec a matka dohlízející a pečující o svoji rodinu synů a dcer. Není to nikterak nevhodné zmiňovat se o Vesmírném Duchu jako o tvořivém druhu Syna Tvořitele a pohlížet na tvory světů jako na jejich syny a dcery—velkou a krásnou rodinu, ale s nevyslovitelnými zodpovědnostmi a nekonečnou péčí.

33:3.8 (369.3) Syn dává podnět k vytváření určitých vesmírných dětí, zatímco Duch je pouze odpovědný za vznikání početných řádů duchovních osobností, které slouží pod přímým vedením a dozorem tohoto Mateřského Ducha. Při vytváření ostatních typů vesmírných osobností, Syn a Duch působí společně a v žádném tvořivém činu neudělá jeden nic bez konzultace a souhlasu toho druhého.

4. Gabriel—vedoucí výkonné moci

33:4.1 (369.4) Jasná Ranní Hvězda je zosobněním prvního konceptu individuality a ideálu osobnosti, zkoncipovaná Synem Tvořitelem a projevem Nekonečného Ducha v lokálním vesmíru. Na počátku vzniku lokálního vesmíru, před vstupem Syna Tvořitele a Mateřského Ducha do svazku tvořivého spojení, před zahájením tvoření své univerzální rodiny synů a dcer, první společný tvořivý čin tohoto ranného a nenuceného spojení těchto dvou božských osob vyústil ve vytvoření nejvyšší duchovní osobnosti Syna a Ducha—Jasně Ranní Hvězdy.

33:4.2 (369.5) V každém lokální vesmíru se vytvoří pouze jedna taková moudrá a velkolepá bytost. Vesmírný Otec a Věčný Syn mohou vytvářet, a opravdu vytvářejí, neomezený počet Synů, kteří jsou jim v božskosti rovni; ale takoví Synové, ve spojení s Dcerami nekonečného Ducha, mohou vytvořit jenom jednu Jasnou Ranní Hvězdu v každém vesmíru, která se jim podobá a projevuje volně jejich sloučené vlastnosti, kromě jejich tvořivých schopností. Gabriel Salvingtonský se božskostí své podstaty podobá Vesmírnému Synu, přestože se mu značně nedostává vlastností Božstva.

33:4.3 (369.6) Tento prvorozený syn tvořitelů nového vesmíru je unikátní osobnost s mnoha obdivuhodnými rysy, které nejsou nyní patrné u žádného z jeho předků. Je to bytost nevídané všestrannosti a nepředstavitelných schopností. Tato nebeská osobnost vyjadřuje božskou vůli Syna, spojenou s tvořivou představivostí Ducha. Myšlenky a činy Jasně Ranní Hvězdy budou vždy v plné míře představovat jak Syna Tvořitele, tak i Tvořivého Ducha. Taková bytost je také schopna všestranného porozumění a je schopna navázat kontakt s nesmírným množstvím duchovních serafských osobností a také s materiálními evolučními tvory vlastní vůle.

33:4.4 (370.1) Jasná Ranní Hvězda není tvořitelem, ale je skvělým vykonavatelem, je osobním administrativním zástupcem Syna Tvořitele. Mimo tvoření a poskytování života, Syn a Duch nikdy nezasahují do důležitých vesmírných procesů bez přítomnosti Gabriela.

33:4.5 (370.2) Gabriel Salvingtonský je hlavním výkonným orgánem ve vesmíru Nebadon a autoritativní posuzovatel všech otázek řízení, týkající se jeho správního úřadu. Tento vesmírný

vykonavatel byl vytvořen plně vybaven pro svoji práci, ale s rozvojem a vývojem našeho lokálního tvoření získal další zkušenosti.

33:4.6 (370.3) Gabriel je vedoucím výkonné moci pro uplatňování supervesmírných směrnic, týkající se neosobních záležitostí v lokálním vesmíru. Většina případů, vztahující se k hromadnému rozsudku a výjimečným vzkříšením, které jsou posouzeny Věčně Moudrými, jsou také postoupeny Gabrielovy a jeho personálu, aby je vykonal. Takto je Gabriel sloučeným vedoucím výkonné moci pro vládce supervesmíru a také pro vládce lokálního vesmíru. Má k dispozici sbor znamenitých administrativních asistentů, vytvořených pro tuto jejich speciální práci a kteří nejsou odhaleni evolučním smrtelníkům. Kromě těchto asistentů může Gabriel používat kterýkoliv a všechny řády nebeských bytostí, působící v Nebadonu a je také hlavním velitelem „nebeských armád“—velkého množství andělů.

33:4.7 (370.4) Gabriel a jeho personál nejsou učitelé, jsou organizátoři. Nikdy se o nich neslyšelo, že by opustili svoji běžnou práci, kromě doby Michaelova vtělení v lidském těle. Během takových vtěleních Gabriel vždy zastupoval inkarnovaného Syna a ve spolupráci s Věčně Jednotnými se stal skutečným správcem vesmírných záležitostí v době pozdějších vtěleních. Od doby Michaelova vtělení do podoby smrtelníka je Gabriel úzce spjat s historií a vývojem Urantie.

33:4.8 (370.5) Kromě setkání na světech poskytnutí a v době všeobecného a mimořádného vzkříšení, se budou smrtelníci málokdy potkávat s Gabrielem na jejich vzestupné pouti lokálním vesmírem, dokud nebudou zapojeni do

administrativních činností lokálního vesmíru. Jako vykonavatelé správní činnosti jakéhokoli druhu nebo úrovně budete spadat pod přímé vedení Gabriela.

5. Velvyslanci Trojice

^{33:5.1 (370.6)} Administrativní činnost osobností původu v Trojici končí na úrovni vlád supervesmírů. Lokální vesmíry jsou spravovány podvojným způsobem řízení, poprvé se projevuje koncept otec-matka. Otcem vesmíru je Syn Tvořitel; matkou vesmíru je Božský Pečovatel—Tvořivý Duch lokálního vesmíru. Nicméně, každý lokální vesmír je obdařen přítomností určitých osobností ze středního vesmíru a z Ráje. Hlavou této Rajské skupiny v Nebadonu je velvyslanec Rajské Trojice—Immanuel Salvingtonský—Věčně Jednotný, přidělený lokálnímu vesmíru Nebadon. V určitém smyslu je tento vysoký Syn Trojice také osobním představitelem Vesmírného Otce ve správní radě Syna Tvořitele; proto se jmenuje Immanuel.

^{33:5.2 (370.7)} Immanuel Salvingtonský, číslo 611 121 šestého řádu Nejvyšších Osobností Trojice, je bytost ušlechtilé povahy a takového jedinečného citění, že odmítá úctu a obdiv všech živých tvorů. Jeho výjimečnost je v tom, že je jedinou osobností v celém Nebadonu, která nikdy neuznává svoji podřízenost svému bratru Michaelovi. On působí jako poradce Synu Vládci, ale dává radu pouze na požádání. V nepřítomnosti Syna Tvořitele může předsedat každé vyšší vesmírné radě, ale jinak se nezúčastňuje správních záležitostí vesmíru, pouze tehdy, když je požádán.

33:5.3 (371.1) Tento velvyslanec Ráje v Nebadonu nepodléhá pravomoci vlády lokálního vesmíru. Na druhé straně, nemá úřední pravomoc zasahovat do správních věcí vyvíjejícího se lokálního vesmíru, s výjimkou dozoru nad svými styčnými bratry, Věčně Věrnými, sloužícími v řídicím centru souhvězdí.

33:5.4 (371.2) Věčně Věrní, podobně jako Věčně Jednotní, nikdy nenabízejí radu, nebo neposkytnou pomoc vládcům souhvězdí, jestliže o to nejsou požádáni. Tito velvyslanci Trojice v souhvězdí představují koncovou osobní přítomnost Stálých Synů Trojice, působících v poradních rolích v lokálních vesmírech. Souhvězdí jsou mnohem více spjata s administrativou supervesmíru, než s lokálním vesmírem, který je výhradně spravován osobnostmi původem v lokálním vesmíru.

6. Všeobecná administrativa

33:6.1 (371.3) Gabriel je vedoucím výkonné moci a opravdovým správcem Nebadonu. Michaelova nepřítomnost v Salvingtonu nenaruší žádným způsobem pravidelný chod vesmírných činností. V době nepřítomnosti Michaela, tak, jak tomu bylo nedávno, když byl v Ráji na setkání Synů Vládců Orvontonu, vládne ve vesmíru Gabriel. V těch případech, kdy se jedná o vážné problémy, Gabriel vždy požádá o radu Immanuela Salvingtonského.

33:6.2 (371.4) Otec Melkisedek je prvním asistentem Gabriela. Když není v Salvingtonu přítomná Jasná Ranní Hvězda , jeho odpovědnosti přebírá tento prvotní Syn řádu Melkisedeků.

33:6.3 (371.5) Rozmanité podřízené administrativy vesmíru mají přiděleny specifické oblasti odpovědnosti. I když se vláda soustavy obecně stará o prosperitu svých planet, zajímá se především o fyzický stav živých bytostí, o biologické problémy. Na druhé straně, na jednotlivých planetách a soustavách se vládci souhvězdí hlavně věnují sociálním otázkám a vládním poměrům. Základním úkolem vlády souhvězdí je jeho sjednocení a stabilizace. Na ještě vyšší úrovni se mnohem více zabývají vládci vesmíru duchovním stavem světů.

33:6.4 (371.6) Velvyslanci jsou jmenováni soudním dekretem a zastupují vesmíry v jiných vesmírech. Konzulové jsou zástupci souhvězdí v jiných souhvězdích a v hlavních světech vesmírů; jsou jmenováni zákonodárným aktem a působí pouze v rámci lokálního vesmíru. Pozorovatelé jsou zplnomocnění výkonným usnesením Vládce Soustavy zastupovat danou soustavu v jiné soustavě a v hlavním světě souhvězdí a rovněž působí jenom v rámci lokálního vesmíru.

33:6.5 (371.7) Ze Salvingtonu se vysílají současně zprávy do hlavních center souhvězdí, řídicích center soustav a na jednotlivé planety. Všechny vyšší řády nebeských bytostí jsou způsobilé využívat tuto službu pro komunikaci se svými druhy, rozptýlenými po celém vesmíru. Vesmírné vysílání pokrývá všechny obydlené světy, bez ohledu na jejich duchovní status. Vzájemné meziplanetární spojení je odepřeno pouze těm světům, které jsou v duchovní karanténě.

33:6.6 (372.1) Vysílání souhvězdí jsou pravidelně rozesílány z hlavního řídicího centra souhvězdí hlavním představitelem Otců Souhvězdí.

33:6.7 (372.2) Čas je měřen, počítán a upravován speciální skupinou bytostí na Salvingtonu. Standardní den v Nebadonu se rovná osmnácti dnům, šesti hodinám a dvěma a půl minutám času na Urantii. Nebadonský rok odpovídá úseku času otočení vesmíru ve vztahu k okruhu Uversy a rovná se sto dnům standardního času vesmíru, což je přibližně pět let času na Urantii.

33:6.8 (372.3) Nebadonský čas, vysílaný ze Salvingtonu, je standardním časem pro všechna souhvězdí a soustavy v lokálním vesmíru. Každé souhvězdí se řídí podle Nebadonského času, ale soustavy sledují svůj vlastní čas stejně jako jednotlivé planety.

33:6.9 (372.4) Den v Satanii, tak, jak se počítá na Jerusemu, je o něco málo kratší (o 1 hodinu, 4 minuty a 15 vteřin), než tři dny času na Urantii. Tyto časy jsou všeobecně známy jako Salvingtonský nebo vesmírný čas a čas Satanie čili čas soustavy. Standardní čas je vesmírný čas.

7. Soudy Nebadonu

33:7.1 (372.5) Syn Vládce, Michael, se zabývá především třemi věcmi: tvořením, podporou a péčí. On se osobně nezapojuje do justiční činnosti vesmíru. Tvořitelé nikdy nesoudí své tvory; to je výsadní funkce tvorů s vysokým vzděláním a skutečnou zkušeností ze života tvorů.

33:7.2 (372.6) Celý justiční systém Nebadonu je pod dozorem Gabriela. Vyšší soudy v Salvingtonu se zabývají běžnými problémy vesmíru a odvolacími případy, které jim postoupí tribunály soustav. Existuje sedmdesát složek těchto vesmírných soudů, které působí v sedmi sektorech a v každém

je po deseti sekcích. Všechny záležitosti soudního rozhodování řídí dvojčlenný soudní sbor, skládající se z jednoho soudce, který pochází z dokonalých předků a jednoho smírčího soudce se zkušeností ze vzestupné pouti.

33:7.3 (372.7) Pokud se jedná o pravomoc, soudy lokálních vesmírů jsou omezeny v následujících právní záležitostech:

33:7.4 (372.8) 1. Administrativa lokálních vesmírů se zabývá tvořením, evolucí, udržováním a péčí. Proto je tribunálům vesmíru odepřeno právo rozhodovat o těch případech, které se týkají otázek věčného života a smrti. To se nevztahuje na přirozenou smrt, která existuje na Urantii, ale jestliže se rozhoduje o právu na trvalé bytí, věčný život, musí být tato otázka odkázána k tribunálům Orvontonu a když se rozhodne v neprospěch jedince, všechny rozsudky zániknutí jsou vykonány na základě příkazu správních orgánů supervesmíru.

33:7.5 (372.9) 2. Přestupek či selhání kteréhokoliv z Božích Synů Lokálního Vesmíru, ohrožující jejich status a autoritu jako Synů, se nikdy neřeší před tribunály Syna; takový spor se okamžitě předá soudům supervesmíru.

33:7.6 (372.10) 3. Otázka znovupřijetí kterékoliv části lokálního vesmíru po skončení duchovní izolace—takové, jako je lokální soustava—do společenství lokálního tvoření s dokonalým duchovním statusem, musí být odsouhlasena vrchním shromážděním supervesmíru.

33:7.7 (373.1) Ve všech ostatních záležitostech mají soudy Salvingtonu konečnou a nejvyšší pravomoc. Proti jejich

rozhodnutím a usnesením se nelze odvolat a nelze jim uniknout.

33:7.8 (373.2) I když se na Urantii mohou někdy lidské spory rozsoudit protiprávně, ve vesmíru vládne spravedlnost a božská poctivost. Žijete ve velmi dobře organizovaném vesmíru a dříve či později budete moci spoléhat na spravedlivé a také soucitné zacházení.

8. Zákonodárné a výkonné funkce

33:8.1 (373.3) V Salvingtonu, řídicím centru Nebadonu, neexistují žádné opravdové zákonodárné orgány. Hlavní světy vesmírů se zabývají hlavně soudními výroky. Zákonodárná shromáždění lokálního vesmíru jsou umístěna v hlavních řídicích centrech jednoho sta souhvězdí. Soustavy se především zabývají výkonnou a administrativní činností lokálních tvoření. Vládcí Soustav a jejich spolupracovníci dbají na dodržování zákonodárných předpisů vládců souhvězdí a vykonávají soudní rozhodnutí vysokých soudů vesmíru.

33:8.2 (373.4) I když v hlavním světě vesmíru není ustanoven opravdový zákonný systém, v Salvingtonu působí početné poradní a výzkumné skupiny, rozdílně sestaveny a řízeny v souladu s jejich záměrem a účelem. Některé jsou trvalé; jiné se rozpustí po dokončení svých úkolů.

33:8.3 (373.5) Nejvyšší rada lokálního vesmíru je sestavena ze tří členů z každé soustavy a sedmi zástupců z každého souhvězdí. Soustavy v izolaci nemají v této radě své zástupce, ale je jim dovoleno poslat pozorovatele, kteří se zúčastňují a sledují její zasedání.

33:8.4 (373.6) Sto nejvyšších schvalovacích rad je také umístěno v Salvingtonu. Prezidenti těchto rad tvoří výkonný výbor Gabriela.

33:8.5 (373.7) Všechna zjištění vysokých poradních sborů vesmíru jsou předána buď soudním orgánům Salvingtonu, nebo zákonodárným shromážděním souhvězdí. Tyto vysoké poradní sbory nemají zákonnou ani úřední pravomoc uvádět v platnost svá doporučení. Jestliže se jejich doporučení týkají zásadních zákonů vesmíru, potom vydají soudy Nebadonu nařízení k jejich uskutečnění; ale jestliže se tato doporučení vztahují k lokálním nebo mimořádným podmínkám, musí být postoupeny zákonodárným shromážděním souhvězdí pro právní posouzení a potom orgánům soustavy pro uskutečnění. Tyto vysoké rady jsou ve skutečnosti nadzákonodárnými orgány vesmíru, ale nemají žádnou pravomoc přijímat právní předpisy a nejsou oprávněny je uvádět v platnost.

33:8.6 (373.8) Když hovoříme o administrativě vesmíru a používáme výrazy „soudy“ a „shromáždění“, rozumíme tím, že tyto duchovní procesy, jsou velmi odlišné od primitivních a materiálních činností na Uranii, které mají stejné názvy,.

33:8.7 (373.9) [Představeno představeným archandělů Nebadonu.]

Kapitola 34

Mateřský Duch lokálního vesmíru

34:0.1 (374.1) POTÉ, když Vesmírný Otec a Věčný Syn udělí Synu Tvořiteli osobnost, Nekonečný Duch zosobní svoje nové a unikátní zpodobení, aby doprovázelo tohoto Syna Tvořitele do oblastí prostoru a tam bylo jeho společníkem, zpočátku při

fyzickém organizování a později při vytváření tvorů nově plánovaného vesmíru a při pečování o něj.

34:0.2 (374.2) Tvořivý Duch, tak jako Syn Tvořitel, reaguje jak na fyzické, tak i duchovní podněty; tudíž jsou si rovnocenní a spojení při řízení lokálního vesmíru času a prostoru.

34:0.3 (374.3) Tyto Duchovní Dcery vyjadřují podstatu Nekonečného Ducha, ale nemohou současně působit při fyzickém tvoření a duchovní podpoře. Při fyzickém tvoření Vesmírný Syn poskytuje model, zatímco Vesmírný Duch iniciuje zhmotňování fyzických realit. Syn vytváří energetické projekty, ale Duch přeměňuje tyto energetické výtvořiny do fyzické hmoty. I když je poněkud obtížné zobrazit tuto počáteční vesmírnou přítomnost Nekonečného Ducha jako osobu, pro Syna Tvořitele je jeho duchovní partner osobou, která vždy projevovala výraznou individualitu.

1. Zosobnění Tvořivého Ducha

34:1.1 (374.4) Po dokončení fyzického uspořádání hvězdnaté a planetární kupy a vytvoření energetických okruhů supervesmírnými energetickými centry—po této přípravné práci tvoření činitelů Nekonečného Ducha, působících pod přímým vedením jeho tvořivého ohniska lokálního vesmíru, následuje prohlášení Syna Michaela, že nastává nová etapa—etapa plánování života v nově utvořeném vesmíru. Poté, když Ráj uzná toto prohlášení o plánování života, následuje souhlas Rajské Trojice a hned v zápětí v duchovním záření Božstev zmizí ten Hlavní Duch, v jehož supervesmíru probíhá organizace tohoto nového tvoření. Ve stejnou dobu se ostatní Hlavní Duchové přiblíží střednímu obydlí Rajských Božstev a

následně poté, co Božstvem pojatý Hlavní Duch se znovu objeví před svými druhy, nastane jev, známý jako „prvotní erupce.“ Toto je ohromný duchovní záblesk, jev jasně viditelný i z takové vzdálenosti, jako je hlavní řídicí centrum příslušného supervesmíru; a současně s tímto málo pochopitelným projevem Trojice nastane výrazná změna v podstatě přítomnosti tvořivého ducha a moci Nekonečného Ducha, sídlícího v daném lokálním vesmíru. Důsledkem tohoto Rajského úkazu se ihned zosobní, v přítomnosti Syna Tvořitele, nové osobní zpodobení Nekonečného Ducha—Božský Pečovatel. Tento individualizovaný pomocník Syna Tvořitele, Tvořivý Duch, se stal jeho osobním tvořivým společníkem, Mateřským Duchem lokálního vesmíru.

34:1.2 (375.1) Toto nové osobní odštěpení Společného Tvořitele se stává zdrojem ustálených proudů a stanovených okruhů duchovní síly a duchovního působení, určených k tomu, aby prostoupily všechny světy a bytosti toho daného vesmíru. Ve skutečnosti, tato nová a osobní přítomnost není nic jiného, než přeměna předexistenciálního a méně osobního společníka Syna, který mu asistoval v počáteční práci organizování fyzického vesmíru.

34:1.3 (375.2) Toto je v několika slovech popis nepředstavitelně dramatického jevu, ale představuje téměř všechno, co může být řečeno o těchto významných procesech. Tyto procesy jsou mžikové, tajemné a nepochopitelné; tajemství metody a principu je uloženo v lůnu Rajské Trojice. My jsme si jisti pouze jednou věcí: přítomnost Ducha v lokálním vesmíru v průběhu ryze fyzického vytváření či organizování, nebyla úplně oddělena od ducha Rajského Nekonečného Ducha,

kdežto po znovu objevení se Hlavního Ducha z tajemného objetí Bohů a následném záblesku duchovní energie se projev Nekonečného Ducha v lokálním vesmíru rázem a naprosto změnil do osobní podoby toho Hlavního Ducha, který byl v proměnlivém spojení s Nekonečným Duchem. Mateřský Duch lokálního vesmíru takto nabude osobitou povahu, nesoucí rysy Hlavního Ducha toho supervesmíru, pod jehož astronomickou pravomoc podléhá.

34:1.4 (375.3) Tato zosobněná přítomnost Nekonečného Ducha—Tvořivého Mateřského Ducha lokálního vesmíru—je v Satánii známa jako Božský Pečovatel. Z praktického i duchovního hlediska je tento projev Božstva božsky zosobněný jedinec, duchovní osoba. A takto ho uznává a respektuje Syn Tvořitel. Právě prostřednictvím tohoto umístění a zosobněním Třetího Zdroje a Středu v našem lokálním vesmíru se potom mohl Duch plně podřídit Synu Tvořiteli tak, že o tomto Synovi bylo pravdivě řečeno: „byla mu svěřena všechna moc na nebi i na zemi.“

2. Podstata Božského Pečovatele

34:2.1 (375.4) Podstoupiv výraznou proměnu osobnosti v době tvoření života, působí od té doby Božský Pečovatel jako osoba a spolupracuje velmi osobním způsobem se Synem Tvořitelem v plánování a řízení obsáhlých záležitostí jejich lokálního tvoření. Pro mnoho vesmírných typů bytostí se dokonce i tento způsob zosobnění Nekonečného Ducha nejeví úplně jako osobní v době před Michaelovým posledním poskytnutím, ale po nastoupení Syna Tvořitele do pozice svrchované moci Syna Vládce, Tvořivý Mateřský Duch rozšíří osobní schopnosti

natolik, aby byl osobně rozpoznán všemi kontaktujícími jednotlivci.

34:2.2 (375.5) Od nejranějšího spojení se Synem Tvořitelem projevuje Vesmírný Duch všechny schopnosti fyzického řízení Nekonečného Ducha, včetně schopnosti dokonalé antigravitace. Po získání statusu osobnosti Vesmírný Duch uplatňuje v lokálním vesmíru právě tak přesné a dokonalé ovládání gravitace mysli, jako by projevoval Nekonečný Duch, kdyby byl osobně přítomen.

34:2.3 (375.6) V každém lokálním vesmíru působí Božský Pečovatel v souladu s přirozenými a vrozenými vlastnostmi Nekonečného Ducha tak, jak jsou ztělesněny v jednom ze Sedmi Hlavních Duchů Ráje. I když se v charakteru všech Vesmírných Duchů projevuje základní stejnorodost, je v něm také různorodá funkčnost, určená jejich původem v jednom ze Sedmi Hlavních Duchů. Tento rozdíl v původu vysvětluje rozdílné metody v působení Mateřských Duchů lokálních vesmírů v jednotlivých supervesmírech. Ale ve všech základních duchovních vlastnostech, bez ohledu na rozdílnost supervesmírů, jsou si Duchové rovni, duchovně stejní a zcela božští.

34:2.4 (376.1) Tvořivý Duch je spoluodpovědný se Synem Tvořitelem za vytváření tvorů na světech lokálního vesmíru a nikdy Syna nezklame v celém jejich úsilí podporovat a chránit tato tvoření. Život je udržován a podporován prostřednictvím působení Tvořivého Ducha. „Ty vyšeš svého Ducha a oni jsou zrozeni. Ty obnovuješ tvář země.“

34:2.5 (376.2) Při vytváření vesmíru s inteligentními tvory působí Tvořivý Mateřský Duch nejdříve ve sféře vesmírné

dokonalosti, spolupracujíc se Synem při tvoření Jasně Ranní Hvězdy. Později se potomstvo Ducha více přiblíží ke kategorii vytvořených planetárních bytostí, dokonce tak, jako když Synové snižují svůj status od Melkisedeků k Materiálním Synům, kteří se spojují přímo se smrtelníky světů. V pozdějším stádiu evoluce smrtelných tvorů Synové-Nositelé Života poskytnou fyzické tělo, sestavené z existujícího organizovaného materiálu daného světa, zatímco Vesmírný Duch věnuje „dech života.“

34:2.6 (376.3) I když sedmý segment velkého vesmíru může být v mnoha ohledech ve svém vývoji zaostalý, hloubaví pozorovatelé našich problémů očekávají, že náš vesmír se v budoucnu vyvine do výjimečně vyváženého tvoření. My předpovídáme takový vysoký stupeň souměrnosti v Orvontonu, protože vládnoucí Duch tohoto supervesmíru je hlavou vysokých Hlavních Duchů a je bytostí s duchovní inteligencí, ztělesňující vyvážené spojení a dokonalou harmonii rysů a vlastností všech tří věčných Božstev. Ve srovnání s ostatními sektory jsme zaostalí a nevyvinutí, ale někdy ve věčných epochách budoucnosti nás nepochybně čeká nadsmyslový rozvoj a nevídaný úspěch.

3. Syn a Duch v čase a prostoru

34:3.1 (376.4) Ani Věčný Syn nebo Nekonečný Duch nejsou omezení, nebo podmíněni časem, ani prostorem, což nelze říci o většině jejich potomstva.

34:3.2 (376.5) Nekonečný Duch prostupuje celým prostorem a obývá okruh věčnosti. Přesto, ve svých kontaktech s dětmi času osobnosti Nekonečného Ducha, musí často počítat s faktorem

času, i když s prostorem ne tolik. Mnoho pomocníků myslí nebere prostor na vědomí, ale prodělávají časový posun při koordinování rozdílných úrovní vesmírné reality. Osamělý Posel je prakticky nezávislý na prostoru, až na to, že pro cestování z jednoho místa na druhé je potřeba reálný čas. A existují další podobné entity, které jsou však vám neznámé.

34:3.3 (376.6) Osobní výsadou Tvořivého Ducha je naprostá a úplná nezávislost na prostoru, ale ne na čase. Ani v hlavním centru souhvězdí, ani v řídicím centru soustavy, neexistuje specializovaná osobní přítomnost tohoto Vesmírného Ducha. On je rovnoměrně a neomezeně přítomen v celém jeho lokálním vesmíru a je proto stejně tak doslova a osobně přítomen na jednom světě, tak jako na ostatních.

34:3.4 (376.7) Pouze ve vztahu k faktoru času je Tvořivý Duch vždy omezen v jeho vesmírné péči. Syn Tvořitel jedná okamžitě v celém svém vesmíru, ale Tvořivý Duch, při pečování o univerzální mysl, musí počítat s časem, s výjimkou těch případů, kdy vědomě a záměrně používá osobní výsady Vesmírného Syna. V ryze duchovním působení Tvořivý Duch jedná také nezávisle na čase a stejně je tomu tak i při jeho spolupráci se záhadným působením vesmírné reflexe.

34:3.5 (377.1) I když okruh duchovní gravitace Věčného Syna účinkuje nezávisle jak na čase, tak i na prostoru, ne všechny funkce Synů Tvořitelů jsou osvobozeny od prostorových omezení. Jestliže jsou vyloučeny procesy, probíhající na evolučních světech, tito Synové Michaelové jsou zřejmě schopni účinkovat relativně nezávisle na čase. Syn Tvořitel není handicapován časem, ale je omezen prostorem; on nemůže být osobně přítomen na dvou místech ve stejné době. Michael

Nebadonský působí ve svém vesmíru nadčasově a pomocí reflexe prakticky také v supervesmíru. On komunikuje nadčasově přímo s Věčným Synem.

^{34:3.6 (377.2)} Božský Pečovatel je moudrým pomocníkem Syna Tvořitele, umožňujícím mu překonávat a nahrazovat jeho vrozená omezení, týkajících se prostoru, protože když tito dva působí spolu, jsou prakticky nezávislí na čase i prostoru v rámci jejich lokálního tvoření. Proto, z pohledu celého lokálního vesmíru to vypadá, že Syn Tvořitel a Tvořivý Duch obvykle působí nezávisle jak na čase, tak i na prostoru, protože pro každého z nich je vždy dostupný čas a prostor toho druhého.

^{34:3.7 (377.3)} Pouze absolutní bytosti jsou nezávislé na čase a prostoru v absolutním smyslu. Většina bytostí, podřízena Věčnému Synovi a Nekonečnému Duchu, jsou závislé jak na čase, tak i na prostoru.

^{34:3.8 (377.4)} Když si Tvořivý Duch začne „uvědomovat prostor,“ je připraven na to, aby rozeznal ohraničené „prostorové území“ jako svoje vlastní—oblast, ve které bude nezávislý na prostoru, na rozdíl od celého ostatního prostoru, kterému bude podmíněn. Každý má svobodu si zvolit a působit pouze v oblasti vlastního vědomí.

4. Okruhy lokálního vesmíru

^{34:4.1 (377.5)} V lokálním vesmíru Nebadon jsou tři zřetelně rozdílné duchovní okruhy:

^{34:4.2 (377.6)} 1. Duch, poskytnutý Synem Tvořitelem—Utěšitel, Duch Pravdy.

34:4.3 (377.7) 2. Duchovní okruh Božského Pečovatele—Svatý Duch.

34:4.4 (377.8) 3. Podpůrný okruh mysli, zahrnující více či méně sjednocené činnosti, ale různotvárné působení sedmi pomocných duchů mysli.

34:4.5 (377.9) Synové Tvořitelé jsou obdařeni duchem vesmírné přítomnosti, podobající se v mnoha ohledech duchu Sedmi Hlavních Duchů Ráje. Je to Duch Pravdy, který je rozlitý na svět poskytnutým Synem poté, když on získá duchovní právo nad danou sférou. Tento darovaný Utěšitel je duchovní síla, zosobňující pravdu, která nepřetržitě přitahuje k sobě všechny hledače pravdy v lokálním vesmíru. Tento duch je vrozená schopnost Syna Tvořitele, vyplývající z jeho božské podstaty stejně tak, jako hlavní okruhy velkého vesmíru pocházejí z přítomnosti osobností Rajských Božstev.

34:4.6 (377.10) Syn Tvořitel může měnit místa svého působení; může být osobně přítomen v lokálním vesmíru nebo i někde jinde; avšak působení Ducha Pravdy je neměnné, protože jeho božská přítomnost, i když je odvozena od osobnosti Syna Tvořitele, je funkčně soustředěna v osobě Božského Pečovatele.

34:4.7 (378.1) Nicméně, Vesmírný Mateřský Duch nikdy neopouští hlavní řídicí centrum lokálního vesmíru. Duch Syna Tvořitele může a také působí nezávisle na osobní přítomnosti Syna, ale duch Mateřského Ducha toho schopen není. Svatý Duch Božského Pečovatele by se stal nefunkční, kdyby byla jeho osobní přítomnost stažena ze Salvingtonu. Jeho duchovní přítomnost je očividně trvale spjata s hlavním řídicím světem vesmíru a právě tato skutečnost umožňuje duchu Syna

Tvořitele působit nezávisle na místě pobytu Syna. Vesmírný Mateřský Duch působí jako vesmírné ohnisko a střed Ducha Pravdy a také jako svůj vlastní osobní vliv, Svatý Duch.

34:4.8 (378.2) Jak Syn Tvořitel, tak i Tvořivý Mateřský Duch přispívají různě k nadání mysli dětí svého lokálního vesmíru. Ale Tvořivý Duch neposkytuje mysl, dokud není obdařena osobními výsadami.

34:4.9 (378.3) Nadevoluční kategorie osobnosti v lokálním vesmíru jsou obdařeny lokálním typem supervesmírného modelu mysli. Lidské a sublidské druhy evolučního života jsou obdařeny pomocnými duchy, uskutečňujícími podporu mysli.

34:4.10 (378.4) Sedm pomocných duchů mysli jsou stvořením Božského Pečovatele lokálního vesmíru. Tito duchové mysli mají podobné vlastnosti, ale jejich vliv je rozdílný a všichni jsou svým založením podobni Vesmírnému Duchu, i když se stěží mohou považovat za osobnosti oddělené od svého Mateřského Tvořitele. Sedm pomocných duchů dostalo následující jména: duch moudrosti, duch úcty, duch rady, duch vědění, duch odvahy, duch pochopení, duch intuice—bystré vnímání.

34:4.11 (378.5) Těchto „sedm duchů Božích“ jsou „jako lampy, hořící před trůnem“, které viděl prorok ve svém vidění. Ale kolem těchto sedmi pomocných duchů mysli on neviděl křesla dvaceti čtyř strážných. Dané svědectví představuje splynutí dvou podáních, jedno se vztahuje k hlavnímu řídícímu centru vesmíru a druhé k hlavnímu centru soustavy. Křesla čtyři a dvaceti starších jsou na Jerusemu, hlavním řídícím centru vaší lokální soustavy obydlených světů.

34:4.12 (378.6) Ale byl to Salvington, o kterém Jan napsal: „A z trůnu vycházely blesky, hromobití a hlasy“—vesmírné vysílání do lokálních soustav. On také uviděl tvory, provádějící směrovou kontrolu lokálního vesmíru, živé kompasu řídícího světa. Tato směrová kontrola v Nebadonu je prováděna čtyřmi kontrolními tvory Salvingtonu, kteří řídí vesmírné proudy a dovedně jim při tom asistuje první fungující duch mysli, pomocník intuice, duch „bystrého vnímání.“ Ale popis těchto čtyř tvorů—nazvaných zvířata—byl značně překroucen; oni se vyznačují nevyrovnatelnou krásou a vytříbeným jednáním.

34:4.13 (378.7) Čtyři body směrové kontroly jsou univerzální a jsou přirozenou součástí života Nebadonu. Všichni živí tvorové mají fyzická těla, která vnímají tyto směrové proudy a reagují na ně. Tato schopnost tvorů se projevuje na všech úrovních života ve vesmíru, od vysokých forem až po nižší na jednotlivých planetách a ve spojení s magnetickými silami světů aktivují velké množství mikroskopických částic v živočišném organizmu tak, že tyto směrové buňky vždy ukazují sever a jih. Takto je smysl pro orientaci navždy zakotven v živých bytostech vesmíru. Tento smysl není lidstvu zcela neznámý. Tyto částice byly poprvé zpozorovány na Urantii v době tohoto vyprávění.

5. Působení Ducha

34:5.1 (379.1) Božský Pečovatel spolupracuje se Synem Tvořitelem při projektování života a vytváření nových druhů bytostí až do doby sedmého poskytnutí Syna; po jeho převzetí absolutní moci ve vesmíru i nadále spolupracuje se Synem a jím poskytnutým duchem při podpoře světů a rozvoji planet.

34:5.2 (379.2) Na obydlených světech Duch zahajuje evoluční proces, začínajíc s neživým materiálem oblasti, nejdříve obdaří životem rostliny, potom živočichy, potom první typy lidí; a každé toto následné obdaření přispívá k dalšímu rozvíjení evolučního potenciálu planetárního života, od ranních a primitivních stádií až po objevení se tvorů s vlastní vůlí. Tato činnost Ducha je do značné míry prováděna prostřednictvím sedmi jeho pomocníků, duchů naděje, sjednocujících a koordinujících duchovní mysl vyvíjejících se planet a vedoucí neustále a společně lidské rasy k vyšším ideám a duchovním ideálům.

34:5.3 (379.3) Smrtelný člověk pozná poprvé službu Ducha ve spojení s myslí, když čistě živočišná mysl evolučních tvorů si osvojí schopnost vnímat dva pomocníky: úctu a moudrost. Vnímání podpory šestého a sedmého pomocníka znamená, že evoluce mysli překračuje práh duchovní péče. A mysl takových tvorů, schopných úcty a moudrosti je okamžitě zahrnuta do duchovních okruhů Božského Pečovatele.

34:5.4 (379.4) Když je mysl takto obdařena péčí Svatého Ducha, má schopnost si zvolit (vědomě či nevědomě) duchovní přítomnost Vesmírného Otce—Ladiče Myšlení. Ale je to až potom, kdy poskytnutý Syn uvolnil Ducha Pravdy pro planetární službu všem smrtelníkům, že všechny normální mysli jsou automaticky připraveny pro přijetí Ladičů Myšlení. Duch Pravdy působí s přítomností ducha Božského Pečovatele jako jeden. Toto dvojité duchovní spojení se vznáší nad světy, usilujíc učit pravdu a duchovně osvětit mysli lidí, inspirovat duše tvorů vzestupných ras a stále vést lidské národy, obývající evoluční planety, k jejich Rajskému cíli božského určení.

34:5.5 (379.5) Přestože Duch Pravdy je rozlit na všechno tělesné, tento duch Syna je téměř úplně omezen ve svém působení a vlivu mírou lidské schopnosti vnímat obsah a podstatu poslání poskytnutého Syna. Svatý Duch je částečně nezávislý na lidském postoji a zčásti je podmíněn rozhodnutími a spoluprací jeho vůle. Avšak péče Svatého Ducha se stává účinnější při osvícení a oduševnění vnitřního života těch smrtelníků, kteří více naslouchají božskému vedení.

34:5.6 (379.6) Jako jednotlivci, vy osobně nevlastníte oddělenou část či entitu ducha Tvořitele—Otce-Syna, nebo Tvořivého Matěského Ducha; tito pečovatelé nevstupují do kontaktu s myslíci centry myslí jednotlivců a ani v nich nepobývají, tak jako Tajemné Monitory. Ladiči Myšlení jsou trvalou individualizací předosobní reality Vesmírného Otce, opravdu obývající smrtelnou mysl jako vlastní část této mysli a neustále pracují v dokonalém souladu se sloučenými duchy Syna Tvořitele a Tvořivého Ducha.

34:5.7 (380.1) Přítomnost Svatého Ducha Vesmírné Dcery Nekonečného Ducha a také Ducha Pravdy Vesmírného Syna Věčného Syna a ducha Ladiče Rajského Otce v evolučním smrtelníkovi, nebo s ním, znamená souměrnost duchovního obdaření a péče a činí takového smrtelníka způsobilým, aby vědomě pochopil věrohodnost skutečnosti synovství s Bohem.

6. Duch v člověku

34:6.1 (380.2) S postupující evolucí obydlené planety přichází další oduševňování jejích obyvatel a takovými vyvinutějšími osobnostmi mohou být přijaty další pomocné duchovní vlivy. Čím dokonalejší se stává kontrola mysli a duchovní vnímání

smrtelníků, stále více a více se sjednocuje péče těchto rozličných pomocných duchů ; oni se stále více prolínají s nadpěčí Rajské Trojice.

34:6.2 (380.3) Ačkoliv Božskost se může jevit v množném čísle, v lidském vnímání je Božstvo v singuláru, vždy jedno. V lidské zkušenosti není ani duchovní péče plurál. Bez ohledu na původ plurality, všechny duchovní vlivy působí jako jeden. Opravdu jsou jeden a jsou duchovní pomocí Boha Sedmidílného ve tvorech a pro tvory velkého vesmíru; a jak tvorové zvyšují svoji schopnost vnímat a přijímat tuto sjednocující péči ducha, v jejich zkušenosti se péče stává službou Boha Nejvyššího.

34:6.3 (380.4) Z výšin věčné dokonalosti sestupuje božský Duch dlouhou řadou kroků dolů, aby se setkal s vámi, poznal jací jste a kde jste a potom, s pomocí víry, láskyplně objal duši smrtelného původu a vydal se stejnými kroky na spolehlivou a bezpečnou zpáteční cestu k výšinám, nikde nezastavujíc, dokud evoluční duše není bezpečně povznesena k samým vrcholům dokonalosti, odkud se božský Duch původně vydal na tuto misi soucitu a péče.

34:6.4 (380.5) Duchovní síly spolehlivě usilují o dosažení svých vlastních původních úrovní. Pocházejíc z Věčného, mají jistotu, že se tam vrátí a přivedou sebou všechny ty děti času a prostoru, které se přihlásily k vedení a učení zavedeného Ladiče Myšlení, ty děti, které byly opravdu „narozeny z Ducha“, věrní synové Boží.

34:6.5 (380.6) Božský Duch je zdrojem neustálé péče a podpory dětem času. Vaše síla a úspěch závisí „na jeho laskavosti skrze obnovování Ducha.“ Duchovní život, stejně jako fyzická

energie, se vypotřebuje. Duchovní úsilí má za následek relativní duchovní vyčerpání. Celá vzestupná zkušenost je jak faktická, tak i duchovní; a proto je pravdivě napsáno: „Duch je životavorný.“ „Duch dává život.“

34:6.6 (380.7) Zastaralá teorie i těch nejvyšších náboženských učeních je bezmocná změnit lidský charakter, nebo ovládat chování smrtelníků. To, co dnešní svět potřebuje, je pravda, kterou pronesl váš dávný učitel: „Nejenom slovem a mocí, ale i Svatým Duchem.“ Semínko teoretické pravdy je mrtvé, nejvyšší morální pojmy nemají účinek, pokud a dokud božský Duch nevdechne život modelům pravdy a pravidlům poctivosti.

34:6.7 (381.1) Ti, kteří obdrželi a rozpoznali v sobě pobývajícího Boha, se narodili z Ducha. „Vy jste chrám Boží a duch Boží ve vás žije.“ Nestačí, že tento duch je na vás rozlit; božský Duch musí ovládat a kontrolovat každý stupeň lidské zkušenosti.

34:6.8 (381.2) Je to právě přítomnost božského Ducha, vody života, která zabraňuje ničující žízni smrtelné nespokojenosti a nepopsatelné lačnosti neduchovní lidské mysli. Duchovně motivované bytosti „nikdy nežízní, protože duchovní vodu čerpají ze své vnitřní studny spokojenosti, která má v sobě pramen nekonečného života.“ Takové božsky pokropené duše jsou zcela nezávislé na materiálním světě, pokud se jedná o radosti života a uspokojení z pozemského bytí. Jsou duchovně osvíceny a osvěženy, morálně posíleny a vybaveny.

34:6.9 (381.3) V každém smrtelníkovi existuje dvojí podstata: zděděné živočišné tendence a ušlechtilé duchovní podněty. Během vašeho krátkého života na Urantii tyto dva rozdílné a

protichůdné pudy se jen zřídka mohou plně usmířit; je nesnadné je harmonizovat a sjednotit; ale v průběhu celého vašeho života vám sloučený Duch neustále pomáhá podrobit tělesné žádosti více a více vedení Ducha. Přestože musíte svůj materiální život prožít do konce, přestože nemůžete svému tělu a jeho potřebám uniknout, nicméně, ve vztahu k cíli a ideálům jste obdařeni silou podřídít živočišnou podstatu vládě Ducha. Ve vás opravdu existuje spiknutí duchovních energií, spojení božských sil, jejichž výhradním účelem je uskutečnění vašeho konečného vysvobození z područí materialismu a smrtelné existence.

34:6.10 (381.4) Účelem celé této pomoci je, že „skrze Jeho ducha byste mohli být posílení silou ve svém nitru.“ A toto všechno jsou pouze předběžné kroky ke konečnému dosažení dokonalosti víry a služby, zkušenosti, která vás „naplní celistvostí Boha, „protože všichni ti, kteří jsou vedeni duchem Božím, jsou Božími syny.“

34:6.11 (381.5) Duch nikdy nenutí, pouze vede. Jestli chcete být ochotným žákem, jestli toužíte dospět na duchovní úroveň a dosáhnout božských výšin, jestli si upřímně přejete dostat se k božskému cíli, potom vás božský Duch povede jemně a láskyplně po cestě synovstva a duchovního růstu. Každý krok, který učiníte, musí být projevem dobré vůle, uvážené a radostné spolupráce. Ve vládě Ducha není nikdy místo pro přesvědčování či donucování.

34:6.12 (381.6) A když člověk dobrovolně a uváženě přijme život s takovým duchovním vedením, v jeho mysli se postupně vyvíjí nezvratná uvědomělost božského kontaktu a jistota duchovního spojení; dříve či později „spolu s vaším duchem (Ladičem)

vydává Duch svědectví o tom, že jste dítě Boha.“ Vám již váš vlastní Ladič Myšlení pověděl o vašem příbuzenství s Bohem, takže může být zaznamenáno, že Duch vydává svědectví „spolu s vaším duchem“, a ne pro vašeho ducha.

34:6.13 (381.7) Uvědomění si nadvlády ducha nad lidským životem je vzápětí doprovázeno vzrůstajícím projevem vlastností Ducha v životních reakcích takového duchovně vedeného smrtelníka, protože „plody ducha jsou láska, radost, mír, trpělivost, laskavost, dobro, víra, pokora a střídmost.“ Takoví duchem doprovázení a božsky osvětlení smrtelníci, i když se stále ještě trmácejí po nevyvinutých cestách a s lidskou svědomitostí vykonávají povinnosti svého pozemského určení, již začali rozeznávat světla věčného života jak problikávají na vzdálených březích jiného světa; už začali chápat realitu této inspirující a povzbuzující pravdy, „Království Boží není jídlo a pití, ale spravedlnost, mír a radost ve Svatém Duchu.“ A v každé těžké zkoušce a každé strasti jsou oduševnělé duše podporovány tou nadějí, která překonává všechnu strach, protože Boží láska proniká ke všem srdcím skrze přítomnost božského Ducha.

7. Duch a tělo

34:7.1 (382.1) Tělo, zděděná podstata, pocházející ze živočišných ras, přirozeně nenese plody božského Ducha. Když je podstata smrtelníků vylepšena přidáním podstaty Materiálních Božích Synů, tak jak lidské rasy na Urantii byly v určité míře zdokonaleny poskytnutým Adamem, potom je snadnější pro Ducha Pravdy spolupracovat se zavedeným Ladičem, aby se sklídila krásná úroda plodů duchovního charakteru. Když

neodmítnete tohoto ducha, a i když to může trvat věčnost toto poslání splnit, „on vás přivede k celé pravdě.“

34:7.2 (382.2) Evoluční smrtelníci, obývající planety s normálním duchovním vývojem, neprožívají tak ostrý rozpor mezi duchem a tělem, který charakterizuje současné lidské rasy na Urantii. Ale i na nejideálnějších planetách musí člověk předadamova období vynaložit absolutní úsilí, aby vystoupal z ryze živočišné úrovně bytí přes postupné úrovně stále více intelektuálnějších významů a vyšších duchovních hodnot.

34:7.3 (382.3) Smrtelníci na normálním světě neprožívají neustálý boj mezi svými fyzickými a duchovními podstatami. Čelí nutnosti pozvednout se z živočišných úrovních bytí na vyšší úrovně duchovního života, ale tento vzestup se spíše podobá vzdělávacímu procesu ve srovnání s hlubokými rozpory, kterým čelí smrtelníci Urantie v této sféře odlišných materiálních a duchovních podstat.

34:7.4 (382.4) Lidé na Urantii trpí v důsledku dvojího odepření pomoci v tomto úkolu dosáhnout postupného planetárního oduševnění. Vzpoura Kaligastii přivedla celý svět ve zmatek a oloupila všechny následné generace o morální podporu, které by se dostalo spořádanému společenství. Ale ještě katastrofálnější byla chyba Adama, která připravila lidské rasy o ten dokonalejší typ fyzické podstaty, která by byla ve větším souladu s duchovními cíli.

34:7.5 (382.5) Smrtelníci Urantie jsou nuceni prodělat tento otevřený boj mezi duchem a tělem, protože jejich dávní předkové nemohli v plné míře využít potenciál Adama v době poskytnutí Edenu. Účelem božského plánu bylo to, aby smrtelné rasy na

Uranti měly fyzické podstaty, které by byly přirozeněji citlivější na duchovní podněty.

34:7.6 (382.6) Nehledě na tuto dvojí katastrofu pro podstatu člověka a jeho prostředí, současní smrtelníci by mohli prožívat méně tento zjevný boj mezi tělem a duchem, kdyby vstoupili do duchovního království, ve kterém se věrní Boží Synové radují z poměrného vysvobození od otrockého područí těla v osvětlené a osvobozující službě, vykonávajíc z celého srdce a úctou vůli nebeského Otce. Ježíš ukázal lidstvu nový způsob života, pomocí něhož mohou lidské bytosti do značné míry uniknout hrozivým následkům Kaligastiova povstání a co neúčinněji nahradit škody, způsobené Adamovou chybou. „Duch života v Ježíši Kristu nás osvobodil ze stavu živočišného bytí a od pokušení zla a hříchu.“ „Toto je vítězství nad tělem, dokonce i nad vaší vírou.“

34:7.7 (383.1) Ti, uvědomující si Boha, muži a ženy, kteří se narodili z Ducha, nepoznají o nic větší rozpor se svými smrtelnými podstatami, než obyvatelé nejnormálnějších světů—planet, které nebyly nikdy nakaženy hříchem, nebo dotčeny vzpourou. Věrní synové pracují na intelektuálních úrovních a žijí v duchovních sférách velmi vysoko nad konflikty, způsobenými nevázanými a živelnými fyzickými touhami. Normální pudby živočišných bytostí a přirozené chutě a impulsy fyzické podstaty nejsou v rozporu ani s nejvyšším duchovním cílem, s výjimkou myslí primitivních, neznalých či nešťastně příliš zásadových osob.

34:7.8 (383.2) Vstupujíc na cestu věčného života, přijímaje poslání a pokyny povznést se, nebojte se nebezpečí lidské zapomnětlivosti a smrtelné rozporuplnosti, netrapte se obavou

z neúspěchu nebo nepochopitelným zmatkem, nesnižujte svoji roli a nepochybujte o svém postavení, protože v každé černé hodině, na každém rozcestí na cestě dopředu, budete stále slyšet hlas Ducha Pravdy: „Toto je ta cesta.“

^{34:7.9 (383.3)} [Představeno Mocným Poslem, dočasně přiděleným do služby na Urantii.]

Kapitola 35

Boží Synové lokálního vesmíru

^{35:0.1 (384.1)} BOŽÍ Synové, kteří vám byli představeni v předchozích kapitolách, mají svůj původ v Ráji. Jsou potomci božských Vládců vesmírných sfér. Z první kategorie synovstva Ráje, Synů Tvořitelů, je v Nebadonu pouze jeden, Michael, otec našeho lokálního vesmíru a jeho vládce. Z druhé kategorie synovstva Ráje, Avonalů neboli Autoritativních Synů, má Nebadon plnou kvótu—1062 Synů. A tito „menší Kristové“ jsou stejně výkonní a všemohoucí ve svých planetárních poskytnutích jako byl Tvořitel a Syn Vládce na Urantii. Představitelé třetí kategorie, Synové původu v Trojici, nejsou v lokálním vesmíru zaregistrováni, ale já usuzuji, že v Nebadonu je patnáct až dvacet tisíc Synů Trojice-Učitelů, nepočítaje do toho 9 642 zaregistrovaných pomocníků, trinitarizovaných tvory. Tito Daynalové nejsou ani soudci, ani správní úředníci; jsou nad_—učitelé.

^{35:0.2 (384.2)} Typy Synů, které se chystáme popisovat, mají původ v lokálním vesmíru; jsou potomci Rajského Syna, který je vytvořil z různých spojení s Vesmírným Mateřským Duchem. V tomto popisování se objeví následující kategorie synů lokálního vesmíru:

35:0.3 (384.3) 1. Synové-Melkisedekové.

35:0.4 (384.4) 2. Synové-Vorondadekové.

35:0.5 (384.5) 3. Synové-Lanonandekové.

35:0.6 (384.6) 4. Synové-Nositelé Života.

35:0.7 (384.7) Trojité Rajské Božstvo vytváří tři kategorie synovstva: Michaely, Avonaly a Daynaly. Dvojité Božstvo lokálního vesmíru, Syn a Duch, také vytváří tři vysoké kategorie Synů: Melkisedeků, Vorondadeků a Lanonandeků; dosáhnuvši tohoto trojitého vyjádření, spojí se s následující úrovní Boha Sedmidílného a vytvoří všestrannou kategorii Nositelů Života. Tyto bytosti jsou klasifikovány jako sestupní Boží Synové, ale představují unikátní a originální formu vesmírného života. Jejich popis zabere celou příští kapitolu.

1. Otec Melkisedek

35:1.1 (384.4) Po vytvoření bytostí pro osobní podporu, jako Jasná Ranní Hvězda a jiné administrativní bytosti, v souladu s božským záměrem a tvůrčími plány daného vesmíru vznikne nová forma tvořivého sloučení Syna Tvořitele a Tvořivého Ducha—Dcera Nekonečného Ducha lokálního vesmíru. Osobitý potomek, vyplývající z tohoto tvořivého partnerství, je první Melkisedek—Otec Melkisedek—unikátní bytost, která pak spolupracuje se Synem Tvořitelem a Tvořivým Duchem, aby stvořili celou stejnojmennou skupinu.

35:1.2 (385.1) Ve vesmíru Nebadon působí Otec Melkisedek jako první výkonný společník Jasně Ranní Hvězdy. Gabriel se stará více o vesmírné plánování, Melkisedek o praktické procesy.

Gabriel předsedá řádně ustanoveným tribunálům a dozorčím radám Nebadonu, Melkisedek řídí speciální, mimořádné a krizové komise a poradní orgány. Gabriel a Otec Melkisedek nejsou nikdy současně nepřítomni v Salvingtonu, protože v nepřítomnosti Gabriela působí Otec Melkisedek jako nejvyšší výkonný činitel v Nebadonu.

35:1.3 (385.2) Všichni Melkisedekové našeho vesmíru byli vytvořeni v průběhu jednoho tisíciletí standardního času Synem Tvořitelem a Tvořivým Duchem ve spojení s Otcem Melkisedekem. Protože jde o kategorii synovstva, jehož jeden člen působil jako spolutvůrce, pocházejí Melkisedekové částečně ze sebe sama a proto jsou kandidáty pro uskutečnění božského typu samosprávy. Oni si pravidelně volí svého vlastního správního nadřízeného na dobu sedmi let standardního času a jinak působí jako samoregulovatelná kategorie, i když první Melkisedek uplatňuje určité zděděné spolurodičovské výsady. Čas od času tento Otec Melkisedek pověří některé členy svého řádu, aby působili jako speciální Nositelé života na midsonitních světech, což jsou typy obydlených planet, které až dosud nebyly na Urantii odhaleny.

35:1.4 (385.3) Melkisedekové nepůsobí ve větší míře mimo lokální vesmír, pouze tehdy, když jsou povoláni jako svědci v nerozhodných záležitostech před tribunály supervesmírů a když jsou jmenováni speciálními velvyslanci, což se někdy stává, reprezentují jeden vesmír v jiném vesmíru daného supervesmíru. První, čili prvorozený Melkisedek každého vesmíru má trvalou volnost cestovat do sousedních vesmírů, nebo do Ráje s misemi, týkajících se zájmů a povinností svého řádu.

2. Synové Melkisedekové

35:2.1 (385.4) Melkisedekové jsou první kategorií božských Synů, dostatečně blízkých k životu nižších tvorů, aby mohli být nápomocní při zdokonalování smrtelníků a sloužit evolučním rasám bez nutnosti inkarnace. Tito Synové jsou svojí přirozeností uprostřed význačného sestupu osobnosti, svým původem se řadí přibližně do poloviny mezi nejvyšší Božskost a nejnižší úroveň života tvorů s vlastní vůlí. Proto se stali přirozenými prostředníky mezi vyššími a božskými úrovněmi existence a nižšími, dokonce i materiálními formami života na evolučních světech. Serafské řády, andělé, pracují s radostí s Melkisedeky; vlastně, všechny formy inteligentního života nacházejí v těchto Synech ohleduplné přátele, laskavé učitele a moudré poradce.

35:2.2 (385.5) Melkisedekové jsou samosprávným řádem. V tomto unikátním společenství se setkáváme s prvním pokusem sebeurčení na straně bytostí lokálního vesmíru a jsme svědky nejvyššího typu opravdové samosprávy. Tito Synové vytvářejí svůj vlastní systém pro organizování své skupiny a řízení domovské planety, a také pro šest přidružených sfér s jejich podřízenými světy. A je nutno vyzdvihnout, že oni nikdy nezneužili svých výsad; ani jednou v celém supervesmíru Orvontonu se tito Melkisedekovi Synové nikdy nezpronevěřili své víře. Oni jsou nadějí pro každou vesmírnou skupinu, která usiluje o samosprávu; jsou modelem a učiteli systému samosprávy pro všechny sféry Nebadonu. Všechny kategorie inteligentních bytostí, nadřízených na vyšších sférách a podřízených na nižších, nadšeně vychvalují řídicí systém Melkisedeků.

35:2.3 (386.1) Kategorie Melkisedekových Synů zaujímá postavení a odpovědnost nejstaršího syna ve velké rodině. Podstatná část jejich práce je běžná a poněkud mechanická, ale většinou je nepovinná a naprosto dobrovolně přijatá. Většina mimořádných shromáždění konaných v Salvingtonu jsou svolána na návrh Melkisedeků. Z vlastní iniciativy tito Synové dohlíží na svůj rodný vesmír. Udržují samosprávný organizační systém, věnující se shromažďování vesmírných informací a podávají Synu Tvořiteli pravidelně zprávy, nezávisle na všechna hlášení, přicházející do hlavního centra vesmíru přes regulární správní orgány, zabývající se běžnou administrativou dané oblasti. Oni jsou svojí podstatou nezaujatými pozorovateli; mají plnou důvěru všech druhů inteligentních bytostí.

35:2.4 (386.2) Melkisedekové působí v určených oblastech jako mobilní poradenské a posudkové rady. Tito vesmírní Synové se vypravují do světů v malých skupinách, aby tam sloužili jako poradní komise, studovali svědectví, přijímali doporučení a působili jako poradci a tím pomáhali urovnat závažnější problémy a vyřešit vážné neshody, které se při řízení evolučních sfér čas od času objeví.

35:2.5 (386.3) Tito nejstarší Synové vesmíru jsou hlavními pomocníky Jasně Ranní Hvězdy při vykonávání příkazů Syna Tvořitele. Když některý z Melkisedeků odchází do vzdáleného světa jménem Gabriela, může pro splnění svého daného poslání vystupovat jménem svého odesílatele a v takovém případě se objeví na planetě svého úkolu s plnou pravomocí Jasně Ranní Hvězdy. Bývá tomu tak především na těch sférách, na kterých se ještě neobjevili vyšší Synové v podobě tvorů dané oblasti.

^{35:2.6 (386.4)} Když Syn Tvořitel započne svoji cestu poskytnutí sebe sama na evolučním světě, odchází sám, ale když zahájí poskytnutí jeden z jeho Rajských bratrů, Synů Avonalů, doprovází ho dvanáct pomocníků Melkisedeků, kteří velmi účinně přispívají k úspěchu poskytovací mise. Oni také pomáhají Rajským Avonalům při soudních misích na obydlených světech a při těchto úkolech jsou Melkisedekové viditelní smrtelníkům, jestli se stejným způsobem projevuje Syn Avonal.

^{35:2.7 (386.5)} Neexistuje žádný aspekt duchovních potřeb planet, který by nevyžadoval jejich službu. To jsou ti učitelé, kteří tak často pomohou celým světům s vyšší úrovní života získat plné a konečné uznání Syna Tvořitele a jeho Rajského Otce.

^{35:2.8 (386.6)} Moudrost Melkisedeků je téměř dokonalá, ale nejsou ve svých úsudcích neomylní. Když byli odloučeni a osamoceni na planetárních misích, někdy chybovali v méně závažných záležitostech, to znamená, že se rozhodli udělat určité věci, které potom jejich nadřízení neodsouhlasili. Taková chyba v úsudku vyřadí dočasně Melkisedeka ze služby až do té doby, kdy přijde do Salvingtonu a při slyšení se Synem Tvořitelem dostane pokyny, které mu umožní zbavit se účinně disharmonie, která zapříčinila neshodu s jeho druhy; a třetího dne, po nápravném odpočinku, se znovu vrací do služby. Ale tato nepodstatná pochybení v činnosti Melkisedeků se stala v Nebadonu málokdy.

^{35:2.9 (387.1)} Tito Synové nejsou zvětšujícím se řádem; jejich počet je stálý, i když v každém lokálním vesmíru je různý. Počet Melkisedeků, zaregistrovaných na jejich hlavní planetě v Nebadonu, přesahuje deset milionů.

3. Světy Melkisedeků

^{35:3.1 (387.2)} Melkisedekové mají svůj vlastní svět blízko Salvingtonu, hlavního řídicího centra lokálního vesmíru. Tato sféra, nazývána Melkisedek, je pilotním světem salvingtonského okruhu sedmdesáti primárních sfér, z nichž každou obléta šest přidružených sfér, věnující se speciálním aktivitám. O těchto úžasných sférách—sedmdesát základních a 420 přidružených—se často mluví jako o Univerzitě Melkisedeků. Vzestupní smrtelníci ze všech souhvězdích Nebadonu projdou vzdělávacím procesem na všech 490 světech pro získání povolení k pobytu na Salvingtonu. Ale vzdělávání vzestupných smrtelníků je pouze jednou z mnoha rozmanitých aktivit, probíhajících na salvingtonské kupě architektonických sfér.

^{35:3.2 (387.3)} 490 sfér salvingtonského okruhu je rozděleno do deseti skupin, z nichž každá obsahuje sedm základních sfér a čtyřicet dva přidružených sfér. Každá z těchto skupin je pod obecným dohledem některého z vyšších řádů vesmírného života. První skupina, zahrnující pilotní svět a dalších šest primárních sfér v kroužícím planetárním procesí, je pod vedením Melkisedeků. Ke světům Melkisedeků patří následující sféry:

^{35:3.3 (387.4)} 1. Pilotní svět—domovský svět Synů Melkisedeků.

^{35:3.4 (387.5)} 2. Svět, ve kterém se nacházejí školy fyzického života a laboratoře živých energií.

^{35:3.5 (387.6)} 3. Svět morontiálního života.

^{35:3.6 (387.7)} 4. Sféra počátečního duchovního života.

35:3.7 (387.8) 5. Svět středního duchovního života.

35:3.8 (387.9) 6. Sféra pokročilého duchovního života.

35:3.9 (387.10) 7. Oblast harmonického a nejvyššího uvědomování si sebe sama.

35:3.10 (387.11) Šest přidružených světů každé z těchto sfér Melkisedeků se věnuje aktivitám, vztahující se k činnosti příslušné primární sféry.

35:3.11 (387.12) Pilotní svět, sféra Melkisedek, je obvyklým shromažďovacím místem pro všechny bytosti, které jsou zapojeny do vzdělávání a oduševňování vzestupných smrtelníků času a prostoru. Pro vzestupnou bytost je tento svět pravděpodobně nejzajímavějším místem v celém Nebadonu. Všichni evoluční smrtelníci, kteří absolvují výuku v souhvězdích, jsou dopraveni na Melkisedek, kde jsou zapojeni do výchovného režimu a duchovního rozvoje vzdělávacího systému Salvingtonu. A vy nikdy nezapomenete vaše reakce na první den života na tomto unikátním světě, a dokonce ani potom, až dosáhnete váš cíl—Ráj.

35:3.12 (387.13) Vzestupní smrtelníci bydlí na světě Melkisedek i když pokračují ve svém výcviku na šesti okružních planetách specializovaného vzdělávání. A tato metoda se dodržuje během celého jejich pobytu na sedmdesáti vzdělávacích světech—primárních sfér salvingtonského okruhu.

35:3.13 (387.14) Početné bytosti, pobývající na šesti přidružených světech sféry Melkisedek, věnují svůj čas mnoha různým aktivitám, ale pokud se jedná o činnost vzestupných

smrtelníků, tyto satelitní světy se věnují následujícím speciálním aspektům studia:

35:3.14 (388.1) 1. Sféra číslo jedna se zabývá hodnocením počátečního planetárního života vzestupných smrtelníků. Tato práce se vykonává ve třídách, složených ze smrtelných bytostí, pocházejících z jednoho světa. Bytosti, které přišly z Urantie, sledují takové empirické hodnocení společně.

35:3.15 (388.2) 2. Specifičnost činnosti druhé sféry spočívá v podobném hodnocení zkušeností, prodělaných na obytných světech, obíhajících okolo hlavního řídicího světa lokální soustavy.

35:3.16 (388.3) 3. Hodnocení na této třetí sféře se vztahuje k pobytu na hlavním světě lokální soustavy a zahrnuje činnosti v ostatních architektonických světech, které jsou součástí řídicího světa soustavy.

35:3.17 (388.4) 4. Čtvrtá sféra se zaobírá hodnocením zkušeností ze sedmdesáti přidružených světů souhvězdí a jejich příslušných sfér.

35:3.18 (388.5) 5. Na páté sféře se provádí hodnocení pobytu vzestupného smrtelníka na hlavním řídicím světě souhvězdí.

35:3.19 (388.6) 6. Čas na sféře číslo šest je zasvěcen úsilí stanovit vzájemný vztah mezi těmito pěti epochami a tak dosáhnout sladění předchozích zkušeností jako přípravu pro vstup do základních škol vesmírné výuky Melkisedeků.

35:3.20 (388.7) Školy pro řízení vesmíru a duchovní moudrosti jsou umístěny na domovském světě Melkisedeků, kde se také

nacházejí školy, věnující se jednomu směru studia, jako je energie, hmota, organizace, komunikace, archivace záznamů, etika a typologie tvorů.

35:3.21 (388.8) V Melkisedekově Univerzitě Duchovnosti všechny řády—dokonce Rajské řády—Božích Synů spolupracují s Melkisedeky a serafskými učiteli v přípravě velkého množství bytostí, které jsou vysílány jako evangelové osudu, hlásající duchovní svobodu a božské synovství i v těch nejvzdálenějších světech vesmíru. Tato specifická fakulta Melkisedkovy Univerzity je vyhrazena pouze pro daný vesmír; nejsou zde přijímáni stážisté z jiných oblastí.

35:3.22 (388.9) Nejvyšší vyučovací kurz vesmírného řízení je přednášen Melkisedeky na jejich domovském světě. Tato Univerzita Vyšší Etiky je vedena prvním Otcem Melkisedekem. Právě do těchto škol posílají různé vesmíry studenty na výměnu. Přestože mladý vesmír Nebadon stojí dole na žebříčku vesmírů, pokud se jedná o duchovní úroveň a vysoký etický rozvoj, naše organizační potíže udělaly z celého vesmíru obrovskou kliniku pro ostatní sousední tvoření, takže fakulty Melkisedeků jsou přeplněny výměnnými studenty a pozorovateli z jiných oblastí. Kromě velmi rozsáhlé skupiny lokálních studentů, Melkisedekovy školy pravidelně navštěvuje více než sto tisíc studentů z jiných regionů, protože řád Melkisedeků v Nebadonu je proslulý v celém Splandonu.

4. Speciální práce Melkisedeků

35:4.1 (388.10) Vysoce specializovaný obor v působení Melkisedeků má co do činění s dohledem nad postupnou morontiální cestou vzestupných smrtelníků. Podstatná část této přípravy je vedena

trpělivými a moudrými serafskými pomocníky, kterým asistují smrtelníci, kteří dosáhli relativně vyšších vesmírných úrovní, ale celý tento vzdělávací proces je pod obecným dohledem Melkisedeků v součinnosti se Syny Trojice-Učiteli.

35:4.2 (389.1) Přestože se řády Melkisedeků věnují především obrovskému vzdělávacímu procesu a režimu empirické výuky v lokálním vesmíru, rovněž vykonávají unikátní úkoly a za neobvyklých okolností. Ve vyvíjejícím se vesmíru, majícím potenciál pro asi deset milionů obydlených světů, je nevyhnutelné, že se přihodí mnoho neobvyklých věcí a právě v takových nepředvídaných situacích zasahují Melkisedekové. Na Edentii, hlavním řídicím centru vašeho souhvězdí, jsou známí jako pohotovostní Synové. Jsou vždy připraveni zasáhnout ve všech případech pohotovosti—fyzické, intelektuální a duchovní—ať je to na planetě, v soustavě, v souhvězdí či ve vesmíru. Kdekoliv a kdykoliv je nutná mimořádná pomoc, pokaždé tam najdete jednoho či více Synů Melkisedeků.

35:4.3 (389.2) Když hrozí neúspěch některému z plánovaných záměrů Syna Tvořitele, jdou tam Melkisedekové, aby poskytli pomoc. Ale zřídka kdy jsou Melkisedekové povoláni, aby řešili vzniklou hříšnou vzpuru, takovou, jaká se odehrála v Satanii.

35:4.4 (389.3) Melkisedekové jsou první, kteří zasahují ve všech naléhavých případech jakékoliv povahy na všech světech, kde žijí tvorové vlastní vůle. Oni někdy jednají jako dočasní dohlížitelé na vzpurných planetách a slouží tam jako nucení správci chybující planetární vlády. V době planetární krize, tito Synové Melkisedekové slouží v mnoha unikátních funkcích. Je to snadné pro takového Syna udělat se viditelným pro smrtelné

bytosti a někdy se některý člen tohoto řádu dokonce vtělí do lidského těla. Sedmkrát v historii Nebadonu Melkisedek sloužil na evolučním světě v podobě smrtelného těla a při různých příležitostech se tito Synové objevili v podobě jiných řádů vesmírných tvorů. Oni jsou opravdu všestrannými a ochotnými pomocníky v nouzi pro všechny vesmírné inteligence a pro všechny světy a soustavy světů.

^{35:4.5 (389.4)} Melkisedek, který žil na Urantii v době Abrahama, byl místně známý jako Princ Šálemský, protože vedl malou kolonii hledačů pravdy, kteří žili v místě zvaném Šálem. On se dobrovolně vtělil do lidského těla, a bylo to se souhlasem s Melkisedeky, kteří byli prozatímními správci planety a obávali se, že by mohlo uhasnout světlo života během období, narůstajícího duchovního temna. On posílil pravdu své doby a bezpečně ji předal Abrahamovi a jeho druhům.

5. Synové Vorondadekové

^{35:5.1 (389.5)} Po vytvoření osobních pomocníků a první skupiny všestranných Melkisedeků, Syn Tvořitel a Tvořivý Duch lokálního vesmíru navrhli a vytvořili druhou významnou a víceúčelovou kategorii vesmírného synovstva, Vorondadeků. Ti jsou všeobecně více známí jako Otcové Souhvězdí, protože jeden ze Synů této kategorie je vždy v čele vlády každého souhvězdí ve všech lokálních vesmírech.

^{35:5.2 (389.6)} Počet Vorondadeků se v každém lokálním vesmíru různí a v Nebadonu je zaregistrován přesně jeden milion těchto bytostí. Tito Synové, stejně jako jejich rovnocenní druhové Melkisedekové, nemají schopnost reprodukce. Neexistuje žádná známá metoda, pomocí které by mohli zvětšit svůj počet.

^{35:5.3 (389.7)} V mnoha ohledech jsou tito Synové samosprávným orgánem; jako jednotlivci nebo skupiny, a také jako celá kategorie, mají do značné míry právo na sebeurčování, podobně jako řád Melkisedeků, ale Vorondadekové nemají tak velký rozsah svých aktivit. Oni se svým bratrům Melkisedekům nevyrovnají v jejich neobyčejně vysoké všestrannosti, jsou mnohem více spolehlivější a výkonnější jako vládci a prozíraví správci. Vorondadekové se v administrativních činnostech ani nevyrovnají svým podřízeným, Lanonandekům—Vládcům Soustav, ale převyšují všechny kategorie vesmírného synovstva ve stálosti cíle a v božském úsudku.

^{35:5.4 (390.1)} Přestože usnesení a rozhodnutí tohoto řádu Synů je vždy v souladu s duchem božského synovstva a v harmonii se zásadami Syna Tvořitele, stalo se jim, že byli předvoláni před Syna Tvořitele za pochybení a také byly případy, že technické detaily jejich usnesení byly někdy změněny na základě odvolání k nevyšším soudům vesmíru. Ale tito Synové zřídka kdy udělají chybu a nikdy se nevzbouřili; ani jednou v celé historii Nebadonu žádný Vorondadek neznevážil vládu vesmíru.

^{35:5.5 (390.2)} Služba Vorondadeků v lokálních vesmírech je rozsáhlá a rozmanitá. Oni slouží jako velvyslanci v jiných vesmírech a jako konzulové zastupují souhvězdí v rámci svého rodného vesmíru. Ze všech kategorií synovstva lokálního vesmíru jsou to právě oni, kterým je nejčastěji svěřena nejvyšší pravomoc rozhodování při řešení krizových vesmírných situací.

35:5.6 (390.3) Na izolovaných a v duchovní temnotě pohroužených světech—na těch sférách, které kvůli vzpouře a selhání zakoušejí planetární izolaci—je obvykle přítomen Vorondadek jako pozorovatel až do doby obnovení normálního stavu. V některých naléhavých případech tento Nejsvrchovanější má právo použít absolutní a rozhodující moc nad každou nebeskou bytostí, přidělenou na dané planetě. Na Salvingtonu jsou záznamy o tom, že Vorondadekové někdy takové právo uplatnili jako Nejsvrchovanější správci takových planet. A toto dokonce také platí i na obydlených světech, které nebyly dotčeny vzpourou.

35:5.7 (390.4) Často sbor dvanácti nebo více Synů Vorondadeků zasedá jako vyšší soud, který posuzuje a přezkoumává speciální případy, týkající se stavu planet, nebo soustav. Ale jejich práce je především zaměřena na zákonodárné činnosti ve vládách svých rodných souhvězdích. Důsledkem všech těchto služeb, Synové Vorondadekové se stali historiky lokálních vesmírů; oni jsou osobně obeznámeni se všemi politickými převraty a sociálními otřesy na obydlených světech.

6. Otcové souhvězdích

35:6.1 (390.5) Nejméně tři Vorondadekové jsou určeni k řízení každého z jednoho sta souhvězdích lokálního vesmíru. Tito Synové jsou vybráni Synem Tvořitelem a jsou zplnomocněni Gabrielem jako Nejsvrchovanější pro službu v souhvězdích na dobu jednoho dekamílenia—10 000 standardních roků, asi 50 000 roků urantijského času. Vládnoucí Nejsvrchovanější, Otec Souhvězdí, má dva spolupracovníky, staršího a mladšího. Při každé výměně vládního systému se stane starší spolupracovník hlavou vlády, mladší převezme povinnosti staršího, zatímco

nezmocnění Vorondadekové, pobývající na světech Salvingtonu navrhnou jednoho ze svých řad jako kandidáta na převzetí povinností mladšího spolupracovníka. Tímto způsobem, v souladu se současnými postupy, každý z Nejsvrchovanějších vládců slouží v hlavním řídicím centru souhvězdí tři dekamilenia, což je asi 150 000 let urantijského času.

^{35:6.2 (390.6)} Sto Otců Souhvězdích, řídicí hlavy vlád souhvězdích, tvoří nejvyšší poradní kabinet Syna Tvořitele. Tato rada se velmi často schází v hlavním řídicím centru vesmíru a je neomezena v rozsahu a dosahu svých rozhodnutích, ale její činnost se týká hlavně blaha souhvězdích a sjednocení administrativy celého lokálního vesmíru.

^{35:6.3 (391.1)} Když Otec Souhvězdí koná své povinnosti v hlavním řídicím centru vesmíru, tak jak tomu často bývá, starší spolupracovník se stává zastupujícím vykonavatelem záležitostí souhvězdí. Běžná činnost staršího spolupracovníka je zaměřena na dohlížení nad duchovními otázkami, zatímco mladší spolupracovník se osobně věnuje fyzickému zabezpečení souhvězdí. Ale, nikdy se žádný důležitý plán neuskuteční, pokud se neshodnou všichni tři Nejsvrchovanější na všech detailech provedení.

^{35:6.4 (391.2)} Celý mechanismus duchovní výměny informací a komunikačních kanálů je Nejsvrchovanějším souhvězdím k dispozici. Jsou v dokonalém spojení se svými nadřízenými na Salvingtonu a se svými podřízenými, vládci lokálních soustav. Často se s těmito Vládcí Soustav scházejí na poradách, aby projednali stav souhvězdí.

35:6.5 (391.3) Nejsvrchovanější mají kolem sebe sbor poradců, jejichž počet a složení se mění v závislosti na přítomnosti různých skupin v řídicím centru a také podle měnících se místních potřeb. V době velkého vytížení mohou požádat, a rychle obdrží, dodatečné Syny řádu Vorondadeků, aby jim pomohli s administrativní prací. Vaše vlastní souhvězdí Norlatiadek je v současné době řízeno dvanácti Syny Vorondadeky.

7. Světy Vorondadeků

35:7.1 (391.4) Druhá skupina ze sedmi světů ve skupině sedmdesáti primárních sfér, obklopujících Salvington, je složena z planet Vorondadeků. Každá z těchto sfér, spolu s jejími šesti obíhajícími družicemi, se věnuje speciálnímu aspektu činnosti Vorondadeků. Na těchto čtyřiceti devíti sférách vzestupní smrtelníci dosáhnou vrcholu svého vzdělávání v oblasti vesmírného zákonodárství.

35:7.2 (391.5) Vzestupní smrtelníci se již zúčastnili zasedání zákonodárných orgánů jako přisedící, když působili v řídicích centrech souhvězdích, ale tady, na těchto světech Vorondadeků, se podílejí na ustanoveních současné zákonodárné moci lokálního vesmíru pod dozorem starších Vorondadeků. Taková ustanovení jsou určena k tomu, aby koordinovala rozdílná prohlášení samosprávných zákonodárných shromáždění jednoho sta souhvězdích. Vzdělání, získané na školách Vorondadeků, není překonáno dokonce ani na Uverse. Tato výuka je postupná, začíná na první sféře, s doplňující činností na jejích šesti družicích, pokračuje dále přes zbývajících šest sfér a jejich přidružených skupin družic.

35:7.3 (391.6) Na těchto světech učení a odborné praxe se vzestupní smrtelníci seznámí s celou řadou nových činností. My nemáme zakázáno popsat tyto nové a netušené aktivity, ale cítíme beznaděj nad naší neschopností vyobrazit tyto činnosti materiální myslí smrtelných bytostí. Nedostává se nám slov, abychom vyjádřili smysl těchto božských aktivit a neexistují žádné podobné lidské činnosti, které by se mohly použít jako názorné příklady těchto nových profesí vzestupných smrtelníků, kterým se věnují během svého studia na těchto čtyřiceti devíti světech. Na těchto světech Vorondadeků salvingtonského okruhu je také soustředěno ještě mnoho dalších činností, které nejsou součástí vzestupného programu.

8. Synové Lanonandekové

35:8.1 (392.1) Po vytvoření Vorondadeků, Syn Tvořitel a Vesmírný Mateřský Duch se spojí za účelem vytvoření třetí kategorie vesmírného synovstva, Lanonandeků. Přestože se zabývají různými úkoly, týkající se řízení soustav, jsou nejznámější jako Vládci Soustav—správci lokálních soustav—a také jako Planetární Princové—vedoucí představitelé správních systémů obydlených světů.

35:8.2 (392.2) Poněvadž tyto bytosti jsou vytvořené později a—pokud se jedná o úroveň božskosti—jsou nižší kategorií synovstva, musely projít určitými kurzy výuky na světech Melkisedeků, aby byly připraveny pro následné služby. Byly prvními studenty na Univerzitě Melkisedeků a byly přezkoušeny a klasifikovány svými učiteli a zkoušejícími Melkisedeky podle svých schopností, osobitosti a znalostí.

35:8.3 (392.3) Vesmír Nebadon začíná svoji existenci s přesně dvanácti miliony Lanonandeky a když projdou přes sféry Melkisedeků, po závěrečných testech jsou rozděleni do tří skupin:

35:8.4 (392.4) 1. Primární Lanonandekové. V nejvyšší kategorii bylo 709 841 Lanonandeků. Tito Synové jsou nastávající Vládci Soustav a asistenti nejvyšších rad souhvězdích a poradci ve vyšších správních orgánech vesmíru.

35:8.5 (392.5) 2. Sekundární Lanonandekové. Tato kategorie absolventů Melkisedeka měla 10 234 601 Lanonandeků. Tito Synové jsou zařazeni jako Planetární Princové a k zálohám této kategorie.

35:8.6 (392.6) 3. Terciární Lanonandekové. Tato skupina obsahovala 1 055 558 Lanonandeků. Tito Synové působí jako podřízení asistenti, poslové, opatrovatelé, pověřenci, pozorovatelé a vykonávají rozmanité povinnosti v soustavě a její jednotlivých světech.

35:8.7 (392.7) Na rozdíl od evolučních bytostí, tito Synové nemohou postupovat z jedné skupiny do druhé. Když prodělají přípravu u Melkisedeků a jsou jednou prozkoušeni a klasifikováni, slouží nepřetržitě v kategorii, ke které byli přiděleni. Tito Synové nemají schopnost rozmnožování; jejich počet ve vesmíru se nemění.

35:8.8 (392.8) V zaokrouhlených číslech je řád Synů Lanonandeků roztržěn na Salvingtonu následujícím způsobem:

35:8.9 (392.9) **Vesmírní koordinátoři a poradci souhvězdí . 100 000**

35:8.10 (392.10) **Vládci Soustav a asistenti 600 000**

35:8.11 (392.11) **Planetární Princové a záloh 10 000 000**

35:8.12 (392.12) **Sbor posluš 400 000**

35:8.13 (392.13) **Pečovatelé a zaznamen 100 000**

35:8.14 (392.14) **Záložní sb 800 000**

35:8.15 (392.15) **I když jsou Lanonandekové poněkud nižší kategorií synovstva než Melkisedekové a Vorondadekové, prokazují mnohem důležitější službu v podřízených útvarech vesmíru, protože jsou schopni se více přiblížit nižším tvorům inteligentních ras. Jim také hrozí větší nebezpečí, že sejdou z cesty, že se odchýlí od přípustných metod vesmírného řízení. Ale tito Lanonandekové, především však primární kategorie, jsou nejschopnější a nejvšestrannější ze všech organizátorů lokálního vesmíru. Pokud se jedná o administrativní schopnosti, převyšuje je pouze Gabriel a jeho neodhalení spolupracovníci.**

9. Vládci Lanonandekové

35:9.1 (393.1) **Lanonandekové jsou trvalými vládci planet a střídajícími se vládci soustav. Takový Syn vládne nyní na Jerusemu, hlavním řídicím centru vaší lokální soustavy obydlených světů.**

35:9.2 (393.2) **Vládci Soustav vládnou ve dvojčlenné nebo trojčlenné komisi v hlavním řídicím centru každé soustavy obydlených**

světů. Otec souhvězdí jmenuje jednoho z Lanonandeků vládcem jednou za deset tisíc let. Někdy se vedoucí tria nezmění; taková záležitost závisí zcela na rozhodnutí vládců souhvězdí. Osobní sestavení vlád soustav se nemění nenadále pokud nenastane nějaká tragedie.

35:9.3 (393.3) Když Vládci Soustav nebo jejich asistenti jsou odvoláni, jejich místa zaujmou ti, které vybere ze záloh daného řádu nejvyšší rada v hlavním řídicím centru souhvězdí. Tato skupina je na Edentii větší než bývá obvyklý průměr.

35:9.4 (393.4) Nejvyšší rady Lanonandeků jsou umístěny v řídicích centrech jednotlivých souhvězdí. Tomuto orgánu předsedá starší Nejsvrchovanější spolupracovník Otce Souhvězdí, zatímco mladší spolupracovník dohlíží na zálohy sekundární kategorie.

35:9.5 (393.5) Vládci Souhvězdí jsou věrni svému jménu; mají téměř absolutní moc při řízení místních záležitostí na obydlených světech. Mají téměř otcovský vztah k Planetárním Princům, Materiálním Synům a pomáhajícím duchům. Jejich osobní držení moci je téměř úplné. Tito vládci nejsou pod dohledem pozorovatelů Trojice ze středního vesmíru. Jsou správním útvarem lokálního vesmíru a jsou odpovědní za prosazování zákonodárných předpisů i jako vykonavatelé soudních rozsudků a představují jediné místo v celé vesmírné administrativě, kde osobní neloajálnost vůči záměrům Syna Michaela se může snadno a rychle zabydlet a pokusit se prosadit.

35:9.6 (393.6) Náš lokální vesmír je nešťastný v tom, že přes sedm set Synů řádu Lanonandeků se vzbouřilo proti vesmírné vládě

a tím přivodili chaos v několika soustavách a na čtených planetách. Pouze tři ze všech těch, kteří selhali, byli Vládci Soustav; prakticky všichni tito Synové patřili k druhé a třetí kategorii—Planetárním Princům a terciárním Lanonandekům.

^{35:9.7 (393.7)} Většina z těchto Synů, kteří propadli v čestnosti, neprojevují žádnou vadu při jejich tvoření. Oni by mohli být vytvoření božsky dokonalí, ale byli vytvoření tak, aby lépe rozuměli a přiblížili se evolučním tvorům, obývajícím světy času a prostoru.

^{35:9.8 (393.8)} Naš vesmír, s výjimkou vesmíru Henselon, ze všech lokálních vesmírů v celém Orvontonu ztratil největší počet Synů této kategorie. Na Uverse panuje shoda názorů, že my máme v Nebadonu tolik administrativních potíží, protože naši Synové řádu Lanonandeků byli vytvoření s velkým stupněm osobní svobody volby a plánování. Já o tomto nemluvím ve smyslu kritiky. Tvořitel našeho vesmíru má plnou moc a právo takto jednat. Naši vysocí vládcové se domnívají, že i když tak svobodně smýšlející Synové způsobí značné potíže v ranních epochách vesmíru, když se však potom věci plně prosejí a s konečnou platností usadí, míra posílení vyšší loajálnosti a větší vůle pro službu ze strany těchto důkladně prozkoušených Synů mnohem více vynahradí chaos a strasti v ranních dobách.

^{35:9.9 (394.1)} V případě vzpoury v řídicím centru soustavy je obvykle dosazen nový vládce v poměrně krátké době, ale na jednotlivých planetách tomu tak není. Planety jsou dílčími prvky materiálního tvoření a svobodná vůle tvorů je faktorem při konečném rozhodování o všech takových problémech. Izolované světy—planety, jejichž princové pochybili, dostanou nové Planetární Prince, ale ti se neujmou aktivního řízení

takových světů, dokud nejsou důsledky vzpoury částečně překonány a odstraněny nápravnými opatřeními, zavedené Melkísedeky a jinými sloužícími osobnostmi. Vzpoura Planetárního Prince okamžitě izoluje jeho planetu; lokální duchovní okruhy jsou ihned poškozeny. Pouze poskytnutý Syn na takovém duchovně izolovaném světě může obnovit meziplanetární komunikační spojení.

35:9.10 (394.2) Existuje plán na záchranu těchto vzpurných a pošetilých Synů a mnozí z nich využili toto soucitné opatření; ale již nikdy nemohou působit v těch pozicích, ve kterých selhali. Po rehabilitaci jsou jim přiděleny dozorčí povinnosti a pracují v útvarech fyzického řízení.

10. Světy Lanonandeků

35:10.1 (394.3) Třetí skupina ze sedmi světů a čtyřiceti dvou družic, která patří mezi sedmdesát planet salvingtonského okruhu, představuje seskupení administrativních sfér Lanonandeků. Na těchto světech zkušené Lanonandekové, patřící ke sboru bývalých Vládců Soustav, fungují jako učitelé vzestupných poutníků a armád serafů v oblasti správního řízení. Na hlavních světech soustav evoluční smrtelníci sledují správce soustav při práci, ale tady se bezprostředně podílejí na sladění administrativních činností deseti tisíc lokálních soustav.

35:10.2 (394.4) Administrativní školy lokálního vesmíru jsou vedeny sborem Synů Lanonandeků, kteří mají dlouhodobé zkušenosti jako Vládci Soustav a jako poradci vlád souhvězdí. Tyto administrativní fakulty předčí pouze školy řízení a organizace na Uverse.

35:10.3 (394.5) I když světy Lanonandeků slouží jako vzdělávací sféry pro vzestupné smrtelníky, jsou současně centra pro četné činnosti, týkající se normálních a běžných administrativních procesů vesmíru. V průběhu celé cesty do Ráje vzestupní poutníci soustavně studují ve školách, zaměřených na praktickou přípravu, kde skutečně dělají věci, o kterých se učí. Vesmírný vzdělávací systém pod záštitou Melkisedků je účelný, vzestupný, smysluplný a je založen na zkušenostech. Zahrnuje výuku v otázkách materiálních, intelektuálních, morontálních a duchovních.

35:10.4 (394.6) Jsou to právě tyto administrativní sféry Lanonandeků, na kterých slouží většina zachráněných Synů této kategorie jako správci a dohlážitelé nad planetárními záležitostmi. Tito provinilí Planetární Princové a jejich druhové ve vzpouře, kteří se rozhodli přijmout nabídnutou rehabilitaci, budou vykonávat tyto běžné funkce přinejmenším do doby, až se vesmír Nebadon ustálí ve světle a životě.

35:10.5 (394.7) Nicméně, mnoho Synů Lanonandeků ve starších soustavách prokázalo vynikající výsledky ve službě, administrativě a duchovní oblasti. Oni jsou ušlechtilou, spolehlivou a oddanou skupinou, ačkoliv jsou náchylní udělat chybu kvůli falešné představě o osobní svobodě a fikci sebeurčování.

35:10.6 (394.8) [Zpracováno Představeným Archandělů z pověření Gabriela Salvingtonského.]

Kapitola 36

Nositelé Života

^{36:0.1 (396.1)} ŽIVOT nevzniká samovolně. Život se vytváří podle plánů, které připravují (neodhalení) Architekti Bytí a na obyvatelných planetách se objeví tak, že je buď přímo importován, anebo je výsledkem působení Nositelů Života lokálních vesmírů. Tito nositelé života patří mezi nejzajímavější a nejvšestrannější bytosti z celé různorodé rodiny vesmírných Synů. Jim je svěřeno navrhování a přeprava života tvora na planetární sféry. A po zasazení tohoto života na nových světech tam zůstávají velmi dlouhou dobu, aby pečovali o jeho vývoj.

1. Původ a podstata Nositelů Života

^{36:1.1 (396.2)} Přestože Nositelé Života patří do rodiny božského synovstva, jsou zvláštním a pozoruhodným typem vesmírných Synů. Oni jsou jedinou skupinou inteligentního života v lokálním vesmíru, na jehož tvoření se podílejí vládci supervesmíru. Nositelé Života jsou potomci tří předexistencionálních osobností: Syna Tvořitele, Vesmírného Materského Ducha a určeného jednoho ze tří Věčně Moudrých, řídícího osudy daného supervesmíru. Tito Věčně Moudří, kteří sami mohou rozhodnout o zániku života, se podílejí na vytvoření Nositelů Života, kterým je svěřeno založení fyzického života na vyvíjejících se světech.

^{36:1.2 (396.3)} My máme zaznamenáno ve vesmíru Nebadon vytvoření jednoho sta milionů Nositelů Života. Tento výkonný sbor rozsěvačů života nemá opravdovou samosprávu. Jsou řízeni triem, rozhodujícím o životě, které tvoří Gabriel, Otec Melkisedek a Nambia—původní a prvorozený Nositel Života Nebadonu. Ale ve všech aspektech svojí vnitřní administrativy jsou samosprávným sborem.

36:1.3 (396.4) Nositelé Života jsou roztrženi do tří velkých sekcí: v první jsou starší Nositelé Života, druhou tvoří asistenti a ve třetí jsou pečovatelé. První sekce je rozdělena do dvanácti skupin specialistů na různé formy projevu života. Vytvoření těchto tří sekcí bylo provedeno Melkisedeky, kteří za tímto účelem provedli testy na hlavní sféře Nositelů Života. Od té doby jsou Melkisedekové úzce spjati s Nositeli Života a pokaždé je doprovází, když tito odcházejí zakládat život na nové planetě.

36:1.4 (396.5) Když je evoluční planeta s konečnou platností ustálena ve světle a životě, Nositelé Života jsou organizováni ve vyšších poradních orgánech, ve kterých nabízejí poradenskou pomoc v dalším řízení a rozvoji světa a jeho zdokonaleným bytostem. V pozdějších, ustálených epochách vyvíjejícího se vesmíru je těmto Nositelům Života svěřeno mnoho nových povinností.

2. Světy Nositelů Života

36:2.1 (397.1) Melkisedekové mají hlavní dohled nad čtvrtou skupinou sedmi primárních sfér salvingtonského okruhu. Tyto světy Nositelů Života jsou pojmenovány následujícím způsobem:

36:2.2 (397.2) 1. Hlavní řídicí centrum Nositelů Života.

36:2.3 (397.3) 2. Sféra plánování života.

36:2.4 (397.4) 3. Sféra uchování života.

36:2.5 (397.5) 4. Sféra evoluce života.

36:2.6 (397.6) 5. Sféra života, spojeného s myslí.

36:2.7 (397.7) 6. Sféra mysli a ducha v živých bytostech.

36:2.8 (397.8) 7. Sféra neodhaleného života.

36:2.9 (397.9) Každá z těchto základních sfér je obklopena šesti družicemi, na kterých jsou střediska pro odborné posuzování všech činností Nositelů Života ve vesmíru.

36:2.10 (397.10) Svět číslo jedna, hlavní sféra, se svými šesti přidruženými družicemi, se věnuje studiu univerzálního života, života ve všech známých aspektech jeho projevu. Tady se nachází fakulta plánování života, na které působí učitelé a poradci z Uversy a Havony, dokonce i z Ráje. A mně je dovoleno sdělit, že sedm centrálních stanovišť pomocných duchů mysli se nachází na tomto světě Nositelů Života.

36:2.11 (397.11) Číslo deset a desetinná soustava jsou spojeny s fyzickým vesmírem, ale ne s duchovním. Oblast života je charakterizována čísly tři, sedm a dvanáct, nebo násobky a kombinacemi těchto základních čísel. Existují tři původní a podstatně rozdílné plány života, odsouhlasené třemi Rajskými Zdroji a Středy, a ve vesmíru Nebadon tyto tři základní formy života jsou odděleně umístěny na tři odlišné typy planet. Původně existovalo dvanáct rozdílných božských konceptů přenositelného života. Číslo dvanáct, s jeho děliteli a násobky prostupuje všemi základními prototypy života ve všech sedmi supervesmírech. Existuje také sedm druhů strukturálního řešení života—základní varianty reprodukování tvaru živé hmoty. Orvontonské modely života jsou sestaveny z dvanácti nositelů dědičnosti. Různé druhy tvorů vlastní vůle jsou konfigurované jako 12, 24, 48, 96, 192, 384 a 768. Na Urantii existuje čtyřicet osm jednotek genetického vlivu—dědičných znaků—v pohlavních buňkách člověka.

36:2.12 (397.12) Druhý svět je sférou projektování života; tady se vypracovávají nové způsoby vytváření života. I když původní projekty života jsou prováděny Synem Tvořitelem, samotná realizace těchto plánů je svěřena Nositelům Života a jejich spolupracovníkům. Když jsou celkové plány života pro nový svět zformulovány, jsou předány do hlavního centra sféry, kde jsou podrobně prozkoumány nejvyšší radou starších Nositelů Života ve spolupráci s poradním sborem Melkisedeků. Jestliže se plány odklánějí od původně přijatých formulací, musí být předány pro schválení Synu Tvořiteli. Při takových přezkoumáváních často zastupuje Syna Tvořitele vrchní Melkisedek.

36:2.13 (397.13) Proto planetární život, i když je v některých aspektech podobný, je na každém evolučním světě v mnoha ohledech rozdílný. Dokonce i v jednotné řadě životních forem v samostatné rodině světů nejsou dvě planety s absolutně stejnou formou života; vždy existuje vlastní planetární typ, neboť Nositelé Života nepřetržitě vyvíjejí úsilí, aby vylepšili důležité formulace pro zakládání života, které jim byly svěřeny k opatrování.

36:2.14 (398.1) Existuje více než jeden milion elementárních, neboli kosmických chemických formulací, které vytvářejí matečné prototypy a početné základní funkční variace projevů života. První družice sféry plánování života je světem vesmírných fyziků a elektrochemiků, kteří pomáhají jako techničtí asistenti Nositelům Života ovládnout, organizovat a ovlivňovat základní jednotky energie, které se používají při sestavování materiálního nosiče pro přenos života, tak zvaná zárodečná plazma.

36:2.15 (398.2) Laboratoře pro plánování planetárního života jsou umístěny na druhé družici tohoto světa číslo dva. V těchto laboratořích Nositelé Života a jejich všichni kolegové spolupracují s Melkisedeky ve snaze obměnit a třeba i zdokonalit život, který je navržený pro zavedení na desítkových planetách Nebadonu. Život, vyvíjející se nyní na Urantii byl naplánován a částečně rozpracován právě na tomto světě, protože Urantia je desítkovou planetou—světem experimentálního života. Na každém desátém světě je přípustná větší odchylka od standardních prototypů života, než na jiných (neexperimentálních) světech.

36:2.16 (398.3) Svět číslo tři se věnuje uchování života. Tady pomocníci a pečovatelé ze sboru Nositelů Života studují a vyvíjejí různé metody ochrany a zachování života. Plány pro život na každém novém světě vždy stanoví brzké založení komise pro uchování života a ta je složena z pečovatelů-specialistů pro odborné zacházení se základními prototypy života. Na Urantii bylo dvacet čtyři takových pečovatelských komisařů, dva pro každý základní, neboli matečný prototyp strukturálního uspořádání životního materiálu. Na planetách jako je vaše se nejvyšší forma života reprodukuje s pomocí svazku, nesoucího život, ve kterém je dvacet čtyři matečných prototypů. (A protože rozumový život vyrůstá na základech fyzického života, tak se objeví dvacet čtyři základních typů psychického systému).

36:2.17 (398.4) Sféra číslo čtyři a její přidružené družice je zaměřena na všeobecné studium evoluce života tvora a detailně na evoluční předpoklady jakékoliv úrovně života. Původní protoplazma života evolučního světa musí obsahovat veškerý

potenciál pro všechny budoucí vývojové variace a pro všechny dodatečné evoluční změny a úpravy. Zajištění takových dalekosáhlých projektů na proměnu života může vyžadovat výskyt mnoha zdánlivě bezúčelných forem živočišného a rostlinného života. Takové předvídatelné či nepředvídatelné vedlejší produkty planetární evoluce se objeví na scéně děje jenom proto, aby zmizely, ale v celém tomto dlouhém procesu se jako vlákna proplétají moudré a inteligentní formulace původních návrhářů plánu planetárního života a struktury druhů. Všechny ty početné vedlejší produkty biologické evoluce jsou nezbytné pro konečnou a dokonalou funkci vyšších inteligentních forem života, bez ohledu na to, že čas od času může převažovat velký nesoulad v dlouhém úsilí vyšších tvorů zvládnout nižší formy života, z nichž je někdy velmi mnoho nepřátelských vůči míru a pokoji vyvíjejících se tvorů vlastní vůle.

^{36:2.18 (398.5)} Pátý svět se zabývá pouze životem, spojeného s myslí. Každá z jeho družic se věnuje studiu jednotlivého aspektu mysli tvora ve vzájemném vztahu se životem tvora. Mysl, v tom smyslu, jak ji chápe člověk, je darem sedmi pomocných duchů mysli, umístěným na nenaučitelné neboli mechanické úrovni mysli prostřednictvím orgánů Nekonečného Ducha. Formy života reagují různě na tyto pomocníky a na rozmanité duchovní služby, působící v celém vesmíru času a prostoru. Schopnost materiálních tvorů reagovat na duchovní podněty závisí zcela na připojeném daru mysli, který postupně kontroluje směr biologické evoluce těchto smrtelných tvorů.

^{36:2.19 (399.1)} Svět číslo šest je vyhrazen vzájemnému vztahu mysli s duchem, tak jak jsou spojeni s živými formami a organismy.

Tento svět s jeho šesti přidruženými družicemi obsahuje školy koordinace tvorů, ve kterých učitelé, jak ze středního vesmíru, tak i ze supervesmíru, spolupracují s instruktory Nebadonu při představování nejvyšších úrovní dosažení časově-prostorových tvorů.

36:2.20 (399.2) Sedmá sféra Nositelů Života je vyhrazena neodhaleným oblastem evolučního života tvora v takové míře, do jaké je spojena s kosmickou filozofií a rozšiřujícím se uskutečňováním Nejvyšší Bytosti.

3. Transplantace života

36:3.1 (399.3) Život se neobjeví ve vesmírech samovolně; Nositelé Života ho musí zahájit na prázdných planetách. Oni jsou nositelé, šířitelé a opatrovatelé života v té podobě, jak se objevuje na evolučních světech prostoru. Život všech druhů a forem, známých na Urantii, se objevuje s těmito Syny, i když ne všechny formy planetárního života na Urantii existují.

36:3.2 (399.4) Sbor Nositelů Života, pověřen zasadit život na novém světě, je obvykle složen ze sta starších nositelů, sta asistentů a tisíce pečovatelů. Nositelé Života často přinesou na nový svět aktivní protoplazmu života, ale není tomu tak pokaždé. Oni někdy sestavují prototypy života až po příchodu na určenou planetu podle návodů, dříve schválených pro nové způsoby zakládání života. Takový je původ planetárního života na Urantii.

36:3.3 (399.5) Když jsou fyzické prototypy sestaveny v souladu se schválenými návody, potom Nositelé Života katalyzují tento

neživý materiál, přenesou skrze sebe duchovní jiskru života; a okamžitě se nehybné prototypy stanou živou podstatou.

36:3.4 (399.6) Životní jiskra—tajemství života—je poskytnuta prostřednictvím Nositelů Života, ale ne jimi samotnými. Oni samozřejmě kontrolují takové procesy a sestavují samotnou protoplazmu života, ale je to Vesmírný Mateřský Duch, který dodá nepostradatelný faktor živé plazmě. Od Tvořivé Dcery Nekonečného Ducha přichází ta energetická jiskra, která oživuje tělo a je předzvěstí mysli.

36:3.5 (399.7) Při zakládání života Nositelé Života nepřenášejí nic ze svých osobních podstat, dokonce ani na těch sférách, kde se plánují nové druhy života. Oni prostě iniciují a přenesou jiskru života, nastartují potřebné proměny hmoty v souladu s fyzickými, chemickými a elektrickými podmínkami schválených plánů a prototypů. Nositelé Života jsou živými katalyzátory, kteří podněcují, organizují a oživují jinak nehybné prvky materiálního světa.

36:3.6 (400.1) Nositelé Života planetárního sboru mají danou určitou dobu pro založení života na novém světě, přibližně půl milionu let času dané planety. Po uplynutí této doby, což označí určité vývojové výsledky planetárního života, ukončí procesy zakládání a potom již nemohou přidat nic nového, nebo doplňujícího k životu na dané planetě.

36:3.7 (400.2) V obdobích mezi založením života a objevením se morálních lidských tvorů mají dovoleno Nositelé Života upravovat životní prostředí a jinak příznivě usměrňovat směr biologické evoluce. A tuto činnost provádějí velmi dlouhou dobu.

36:3.8 (400.3) Když se Nositelům Života, působících na novém světě, podaří vyvinout bytost s vlastní vůlí, se schopností morálního uvědomění a duchovní volby, potom jejich práce končí—dokončili své poslání; nemohou již více upravovat vyvíjející se život. Od této chvíle musí probíhat evoluce živých věcí v souladu s vrozenými vlastnostmi a tendencemi, které byly již dříve vneseny a zakotveny do planetárních formulací a prototypů života. Nositelé Života nemají povoleno experimentovat s vůlí, nebo do ní zasahovat; není jim dovoleno ovládat, nebo svévolně ovlivňovat morální postoje tvorů.

36:3.9 (400.4) S příchodem Planetárního Prince se Nositelé Života připravují k odchodu, ačkoliv dva starší nositelé a dvanáct pečovatелů se mohou dobrovolně nabídnout, že po složení slibu zůstanou na neomezenou dobu na planetě jako poradci v otázkách dalšího vývoje a zachování živé plazmy. Dva takoví Synové a jejich dvanáct druhů slouží v současné době na Urantii.

4. Melkisedekovi Nositelé Života

36:4.1 (400.5) V každé lokální soustavě obydlených světů celého Nebadonu je jedna sféra, na které funkci nositelů života vykonali Melkisedekové. Tato obydlí jsou známá jako soustavy midsonitních světů a na každém z nich se spojil materiálně uzpůsobený Syn Melkisedek s vybranou Dcerou materiální kategorie synovstva. Matky-Evy takových midsonitních světů jsou posílány z hlavních center soustavy, do které tyto světy patří poté, co byly určeným Melkisedekem-nositelem života vybrány z mnoha dobrovolnic, které odpověděly na výzvu Vládce Soustavy, adresovanou Materiálním Dcerám jeho sféry.

36:4.2 (400.6) Potomci Melkisedeka-nositele života a Materiální Dcery jsou známi jako midsonité. Melkisedek-Otec takové rasy nebeských tvorů posléze opustí planetu své životní unikátní funkce a Matka-Eva této speciální kategorie vesmírných bytostí po zrození sedmé generace planetárních potomků odchází také. Řízení takového světa potom přejde na nejstaršího syna.

36:4.3 (400.7) Midsonitní tvorové žijí a působí jako reprodukční bytosti na svých nádherných světech po dobu jednoho tisíce standardních let a hned potom jsou přemístěni serafskými přepravci. Od té doby jsou z midsonitů nereprodukční bytosti, protože proces odmaterializování, kterým musí projít v přípravě pro serafování, je navždy zbaví reprodukčních schopností.

36:4.4 (400.8) Současné postavení těchto bytostí nemůže být považováno ani jako smrtelné či nesmrtelné, a ani nemůže být s určitostí zařazeno mezi lidské, nebo božské bytosti. Tito tvorové nemají zavedeného vnitřního Ladiče Myšlení, proto ztěžlí mohou být nesmrtelní. Ale přesto se zdají, že jsou nesmrtelní; žádný midsonit neprožil smrt. Všichni midsonité, kdykoliv se narodili v Nebadonu, žijí dodnes a působí na svých rodných světech, na některé z přechodných sfér, nebo na salvingtonské sféře midsonitů, ležící ve skupině světů konečných.

36:4.5 (401.1) Salvingtonské světy konečných. Melkisedekové-nositele života, a také s nimi spojené Matky-Evy, odcházejí z midsonitních sfér soustavy na světy konečných salvingtonského okruhu, kde jejich potomci mají také předurčeno se shromáždit.

^{36:4.6 (401.2)} V této spojitosti je nutno vysvětlit, že tato pátá skupina sedmi primárních světů salvingtonského okruhu jsou světy konečných Nebadonu. Potomci Melkisedeků-nositelů života a Materiálních Dcer sídlí na sedmém světě konečných, midsonitní sféře Salvingtonu.

^{36:4.7 (401.3)} Družice sedmi primárních světů konečných jsou místem setkávání osobností supervesmíru a středního vesmíru, které vykonávají svá poslání v Nebadonu. Přestože vzestupní smrtelníci se mohou pohybovat volně po všech výchovných světech a vzdělávacích sférách 490 světů, ze kterých je složena Melkisedekova Univerzita, jsou určité speciální školy a početné omezené zóny, do kterých jim není dovoleno vstoupit. Toto platí především o čtyřiceti devíti sférách, spadajících pod pravomoc konečných.

^{36:4.8 (401.4)} Co je účelem midsonitních bytostí není v současné době známo, ale je zřejmé, že tyto osobnosti se shromažďují na sedmém světě konečných, aby se tam připravily na určité budoucí eventuality v evoluci vesmíru. Naše otázky, týkající se midsonitních ras jsou vždy odkázány ke konečným a koneční pokaždé odmítnou hovořit o osudu svých svěřenců. Bez ohledu na neurčitost budoucnosti midsonitů, my víme, že v každém lokálním vesmíru v Orvontonu pobývá takový hromadící se sbor těchto tajemných bytostí. Melkisedekové-nositelé života věří, že jejich midsonitní děti budou někdy obdařeny transcendentním a věčným duchem absonitnosti Boha Konečného.

5. Sedm pomocných duchů mysli

36:5.1 (401.5) Právě přítomnost sedmi pomocných duchů myslí na primitivních světech určuje směr organické evoluce; objasňuje, proč evoluce je záměrná a ne nahodilá. Tito pomocní duchové představují tu pomocnou funkci myslí Nekonečného Ducha, která je poskytována nižším řádům inteligentního života prostřednictvím působení Mateřského Ducha lokálního vesmíru. Pomocní duchové jsou dětmi Vesmírného Mateřského Ducha a představují jeho osobní pomoc materiálním myslím. Kdekoliv a kdykoliv se taková mysl projevuje, je to důkaz o působení těchto duchů.

36:5.2 (401.6) Sedm pomocných duchů myslí je nazýváno jmény, které odpovídá následujícím výrazům: intuice, chápání, odvaha, vědění, rada, úcta a moudrost. Tito duchové myslí rozesílají svůj vliv do všech obydlených světů jako charakteristické podnětné impulsy a každý z nich se snaží najít příjemce, schopného vnímat jeho projev. Úroveň schopnosti příjemce vnímat tyto podněty a jednat pod jejich vlivem je zcela rozdílná.

36:5.3 (401.7) Centrální stanoviště pomocných duchů v hlavním řídicím světě Nositelů Života ukazuje dohlízejícím Nositelům Života rozsah a kvalitu působení pomocných duchů na mysl v jakémkoliv světě a v kterémkoliv daném živém inteligentním organismu. Tato centrální stanoviště myslí života dokonale ukazují působení prvních pěti pomocných duchů v živých myslích. Ale pokud se jedná o šestého a sedmého pomocného ducha—úcty a moudrosti—tato centrální stanoviště zaznamenávají pouze kvalitu jejich působení. Kvantitativní činnost pomocníka úcty a pomocníka moudrosti je registrována v bezprostřední přítomnosti Božského Pečovatele na

Salvingtonu, představujícího osobní zkušenost Vesmírného Matěského Ducha.

^{36:5.4 (402.1)} Sedm pomocných duchů myslí vždy doprovází Nositele Života na novou planetu, ale není je možno považovat za bytosti; oni spíše připomínají okruhy. Sedm pomocných duchů vesmíru nepůsobí jako osobnosti odděleně od vesmírné přítomnosti Božského Pečovatele; oni jsou vlastně úrovní vědomí Božského Pečovatele a vždy jsou závislí na činnosti a přítomnosti své tvořivé matky.

^{36:5.5 (402.2)} Nám se nedostává slov, abychom patřičně pojmenovali těchto sedm pomocných duchů myslí. Oni jsou pečovatelé empirické myslí nižších úrovní a dali by se popsat, podle pořadí dosažení odpovídajících evolučních úrovní, následovně:

^{36:5.6 (402.3)} 1. Duch intuice—rychlé vnímání, primitivní, fyzické a vrozené reflexní instinkty; orientace v prostoru a další pudy sebezáchovy všech myslících tvorů; jediný z pomocných duchů, působící v tak velkém rozsahu v nižších řádech živočišného života a jediný, schopný obsáhlého funkčního kontaktu s nenaučitelnými úrovněmi mechanické myslí.

^{36:5.7 (402.4)} 2. Duch chápání—koordinační impuls, spontánní a zjevně automatické spojování pojmů. Toto je dar dávat do souvislosti získané vědomosti, vlastnost bystrého zdůvodnění, rychlého úsudku a pohotového rozhodnutí.

^{36:5.8 (402.5)} 3. Duch odvahy—dar věrnosti—v osobitých bytostech je to základ pro získání charakteru a intelektuální zdroj morální vytrvalosti a duchovní odvahy. Osvícen fakty a inspirován

pravdou, se stává duch odvahy podnětným klíčem k evolučnímu vzestupu skrze inteligentní a svědomité sebeurčování.

^{36:5.9 (402.6)} 4. Duch vědění—zvídavost, matka poznávání a objevování, duch vědy; průvodce a věrný druh duchů odvahy a rady; podnět nasměrovat dar odvahy na cestu užitečného a postupného růstu.

^{36:5.10 (402.7)} 5. Duch rady—sociální potřeba, dar druhové součinnosti; schopnost tvorů vlastní vůle se shodnout se svými druhy; původ instinktu pospolitosti u nižších tvorů.

^{36:5.11 (402.8)} 6. Duch úcty—impuls nábožnosti, první rozlišovací podnět, rozdělující mysl tvorů na dva základní druhy smrtelného bytí. Duch úcty navždy oddělí s ním spojeného tvora od tvorů, obdařených myslí, ale nemajících duši. Úcta je znakem kandidáta duchovního vzestupu.

^{36:5.12 (402.9)} 7. Duch moudrosti—vrozená tendence všech morálních tvorů k pravidelnému a postupnému evolučnímu zdokonalování. Toto je nejvyšší pomocný duch, duchovní koordinátor a zprostředkovatel činností všech ostatních. Tento duch je tajemstvím toho vrozeného podnětu myslících tvorů, který iniciuje a podporuje praktický a účinný program vzestupného bytí; je to ten dar živých tvorů, který vysvětluje jejich nevysvětlitelnou schopnost přežít, a přežívajíc, využívají všechnu nashromážděnou předešlou zkušenost a současné příležitosti pro získání všeho, co jsou schopni mobilizovat v mysli dotyčného organismu všichni ostatní mentální pomocní duchové. Moudrost je vrcholem intelektuální činnosti. Moudrost je cílem čisté duchovní a morální existence.

36:5.13 (403.1) Pomocní duchové mysli prodělávají empirický růst, ale nikdy se nestanou osobnostmi. Ve svém působení se vyvíjejí a působení prvních pěti v živočišných druzích je do určité míry nezbytné pro působení všech sedmi jako lidský intelekt. Tato živočišná spojitost přispívá k tomu, že pomocní duchové jsou, jako lidská mysl, ve větší míře více praktičtější; proto jsou živočichové, do určité míry, nepostradatelní pro lidský intelektuální a rovněž jeho fyzický vývoj.

36:5.14 (403.2) Tito pomocníci mysli Mateřského Ducha lokálního vesmíru souvisejí se životem inteligentních tvorů stejně, jako energetická centra a fyzičtí dohlížitelé souvisejí s neživými silami vesmíru. Oni vykonávají neocenitelnou službu v okruzích mysli na obydlených světech a úspěšně spolupracují s Hlavními Fyzickými Kontrolory, kteří slouží také jako dohlížitelé a usměrňovatelé nižších úrovních mysli, na kterých pomocní duchové ještě nezačali působit—úrovně nenaučitelné čili mechanické mysli.

36:5.15 (403.3) Živá mysl, před dostavením se schopnosti poučit se ze zkušenosti, je oblastí, ve které pomáhají Hlavní Fyzičtí Kontroloři. Mysl tvora, před získáním schopnosti rozpoznat božskost a ctít Božstvo, je výlučnou oblastí působení pomocných duchů. Jakmile intelekt tvorů začne projevovat duchovní reakce, takové způsobilé mysli se okamžitě stanou nadmysli a jsou ihned napojeny na duchovní okruhy Mateřského ducha lokálního vesmíru.

36:5.16 (403.4) Pomocní duchové mysli žádným způsobem nesouvisejí s rozdílným a vysoce duchovním působením ducha osobní přítomnosti Božského Pečovatele, Svatého Ducha obydlených světů; ale funkčně předcházejí, a připravují,

objevení se tohoto ducha v evolučním člověku. Pomocní duchové poskytují Vesmírnému Mateřskému Duchu různé kontakty s materiálními živými tvory lokálního vesmíru a umožňují jejich kontrolu, ale jejich působení na předosobních úrovních nenachází odezvu v Nejvyšší Bytosti.

^{36:5.17 (403.5)} Neduchovní mysl nemá ani duchovně-energetický projev, a ani není fyzicko-energetickým jevem. Dokonce ani lidská mysl, mysl osobnosti, nemůže přežít bez spojení s duchem. Mysl je dar božskosti, ale není nesmrtelná, jestliže funguje bez duchovního vnímání a když postrádá schopnost úcty a touhy po věčném životě.

6. Živé síly

^{36:6.1 (403.6)} Život je jak mechanický, tak i vitalistický—materiální a duchovní. Fyzikové a chemici na Urantii budou neustále dělat pokroky v jejich poznávání protoplazmy rozmanitých forem rostlinného a živočišného života, ale nikdy nebudou schopni vytvořit živý organismus. Život je něco odlišného od všech projevů energie; dokonce ani materiální život fyzických tvorů není spojený s hmotou.

^{36:6.2 (403.7)} Materiální věci mohou mít nezávislé bytí, ale život vzniká pouze ze života. Mysl může pocházet pouze z předexistenciální mysli. Duch má svůj počátek pouze ve svých duchovních předcích. Tvor může zhotovit formy života, ale pouze osobnost tvořitele, nebo tvořivé síly mohou poskytnout aktivující jiskru života.

^{36:6.3 (404.1)} Nositelé Života jsou schopni sestavit materiální formy, neboli fyzické modely živých bytostí, ale Duch poskytne

výchozí jiskru života a věnuje mysl. I živé formy experimentálního života, které sestavují Nositelé Života na svých salvingtonských světech, vždy postrádají schopnost reprodukce. Když jsou formy života a životní prototypy přesně sestaveny a správně zorganizovány, přítomnost Nositele Života je postačující pro iniciování života, ale všechny takové živé organismy postrádají dvě zásadní vlastnosti—mysl a schopnost reprodukce. Živočišná mysl a mysl člověka jsou dary Matěského Ducha lokálního vesmíru, působícího prostřednictvím sedmi pomocných duchů myslí, zatímco rozmnožovací schopnost tvora je specifické a osobní propůjčení se Vesmírného Ducha dědičné protoplazmě života, kterou inauguruje Nositele Života.

^{36:6.4 (404.2)} Když Nositelé Života navrhli prototypy života a upravili energetické systémy, potom musí dojít k dodatečnému fenoménu; těmto neživým formám se musí poskytnout „dech života.“ Boží Synové jsou schopni zkonstruovat formy života, ale je to Boží Duch, který dodá opravdovou jiskru života. A když takto propůjčený život je ukončen, potom se opět zbylé materiální tělo stane mrtvou hmotou. Když je poskytnutý život vyčerpán, tělo se vrací do lůna materiálního vesmíru, ze kterého bylo vypůjčeno Nositeli Života, aby sloužilo jako přechodný nositel života, který oni přenesli do takového viditelného spojení energie a hmoty.

^{36:6.5 (404.3)} Život, který Nositelé Života poskytují rostlinstvu a živočichům, se nevrací zpět k Nositelům Života po smrti rostliny, nebo živočicha. Odcházející život takové živé věci nemá ani identitu, ani osobnost; taková živá věc nepřežívá smrt jako jedinec. Během své existence a v době pobytu ve hmotném

těle prodělal změnu; prošel energetickou evolucí a přežívá pouze jako část kosmických sil vesmíru; nepřežívá jako individuální život. Přežití smrtelných tvorů je zcela založeno na vývoji nesmrtelné duše ve smrtelné mysli.

^{36:6.6 (404.4)} My mluvíme o životě jako „energii“ a „síle,“ ale ve skutečnosti není ani prvním, ani druhým. Síla-energie různě reaguje na gravitaci; život na ni nereaguje. Prototyp života také nereaguje na gravitaci, je seskupením energií, které již splnily všechny závazky, spojené s gravitací. Život, jako takový, představuje aktivaci několika prototypů, sestavených, nebo jiným způsobem vyčleněných energií—materiální, intelektuální nebo duchovní.

^{36:6.7 (404.5)} Jsou některé věci, spojené s rozvinutím života na evolučních planetách, které nám nejsou úplně jasné. My plně rozumíme fyzické organizaci elektrochemických formulí Nositelů Života, ale ne zcela chápeme podstatu a zdroj, život aktivující jiskry. My víme, že život proudí od Otce přes Syna prostřednictvím Ducha. Je více než pravděpodobné, že Hlavní Duchové jsou sedmidílný kanál, kterým se řeka života rozlévá na všechna tvoření. Ale my nerozumíme metodě, pomocí které se Hlavní Duchové podílejí na počátečním umístění života na nové planetě. Jsme přesvědčeni, že Věčně Moudří mají také svoji úlohu při inauguraci života na novém světě, ale vůbec nic o tom nevíme. Ale víme, že Vesmírný Mateřský Duch skutečně oživuje neživé prototypy a poskytuje takto aktivované protoplazmě výsady organického rozmnožování. My pozorujeme, že tyto tři zdroje jsou úrovněmi Boha Sedmidílného, někdy jsou označovány jako Nejvyšší Tvořitelé času a prostoru; ale jinak víme jen o málo víc, než smrtelníci

na Urantii—pouze to, že koncepce je obsažená v Otcí, její vyjádření v Synovi a uskutečnění života v Duchu.

^{36:6.8 (405.1)} [Sepsáno Synem-Vorondadekem, pobývajícím na Urantii jako pozorovatel a jednající v této funkci na žádost Melkisedeka, vůdce dohlížejího Sboru zjevovatelů.]

Kapitola 37

Osobnosti lokálního vesmíru

^{37:0.1 (406.1)} V ČELE všech osobností Nebadonu stojí Tvořitel a Syn Vládce—Michael, otec a panovník lokálního vesmíru. Rovný v božskosti a doplňující v tvořitelských vlastnostech je mu Mateřský Duch lokálního vesmíru—Božský Pečovatel Salvingtonu. A tito tvořitelé jsou v pravém slova smyslu Otec-Syn a Duch-Matka všech narozených tvorů v Nebadonu.

^{37:0.2 (406.2)} Předchozí kapitoly pojednávaly o vytvořených řádech synovstva a následující vyprávění vyličí pomáhající duchy a vzestupné řády synovstva. Tato kapitola se hlavně věnuje prostřední skupině, Vesmírným Pomocníkům, ale také krátce představí některé vyšší duchy, umístěné v Nebadonu a určité řády s trvalou příslušností v lokálním vesmíru.

1. Vesmírní Pomocníci

^{37:1.1 (406.3)} Mnoho z unikátních řádů, které jsou obecně zaříděny do této kategorie, nejsou odhaleny, ale tím způsobem, jakým jsou představeny v těchto kapitolách, Vesmírní Pomocníci zahrnují následujících sedm řádů:

^{37:1.2 (406.4)} 1. Jasné Ranní Hvězdy.

37:1.3 (406.5) 2. Oslnivé Večerní Hvězdy.

37:1.4 (406.6) 3. Archandělové.

37:1.5 (406.7) 4. Nejvyšší Asistenti.

37:1.6 (406.8) 5. Vysocí Komisaři.

37:1.7 (406.9) 6. Celestinští Dohlížitelé.

37:1.8 (406.10) 7. Učitelé Obytných Světů.

37:1.9 (406.11) Z prvního řádu Vesmírných Pomocníků, Jasných Ranních Hvězd, je pouze jeden v každém lokálním vesmíru a je první ze všech tvorů, který se v Nebadonu narodil. Jasná Ranní Hvězda našeho vesmíru je známá jako Gabriel Salvingtonský. On je hlavním výkonným představitelem celého Nebadonu, působící jako osobní zástupce Syna Vládce a jako mluvčí jeho tvořivého sdružení.

37:1.10 (406.12) V počátečním období Nebadonu, Gabriel pracoval úplně sám s Michaellem a Tvořivým Duchem. Jak se vesmír zvětšoval a administrativní problémy se násobily, byl mu poskytnut osobní personál neodhalených asistentů a posléze byla tato skupina rozšířena o vytvořený nebadonský sbor Večerních Hvězd.

2. Oslnivé Večerní Hvězdy

37:2.1 (407.1) Tito oslniví tvorové byli naplánováni Melkisedeky a vytvoření byli Synem Tvořitelem a Tvořivým Duchem. Vykonávají mnoho různých povinností, ale především působí jako styčné orgány Gabriela, vedoucího výkonné moci lokálního vesmíru. Jedna či více z těchto bytostí působí jako

jeho zástupci v hlavním světě každého souhvězdí a soustavy v Nebadonu.

37:2.2 (407.2) Jako vedoucí výkonné moci Nebadonu, Gabriel z moci úřední předsedá, nebo je přítomen jako pozorovatel, všem konkláve v Salvingtonu a často jich zasedá až jeden tisíc současně. V takových případech zastupují Gabriela Oslnivé Večerní Hvězdy; on nemůže být ve stejnou dobu na dvou místech a tito superandělé toto omezení nahrazují. Stejnou službu prokazují i sboru Synům Trojice-Učitelům.

37:2.3 (407.3) Přestože je Gabriel osobně zaneprázdněn administrativními povinnostmi, udržuje prostřednictvím Oslnivých Večerních Hvězd kontakt se všemi úseky vesmíru a jeho záležitostmi. Oni ho vždy doprovázejí na jeho cestách po planetách a často vykonávají speciální mise na jednotlivých planetách jako jeho zástupci. Při plnění takových úkolů jsou někdy známí jako „andělé Pána.“ Často se vydávají na Uversu, aby zastupovali Jasnou Ranní Hvězdu před soudy a shromážděními Věčně Moudrých, ale velmi málo cestují za hranice Orvontonu.

37:2.4 (407.4) Oslnivé Večerní Hvězdy jsou unikátní dvojitý řád, zahrnující některé vytvořené vyšší bytosti a jiné, které dosáhly svého postavení svojí službou. Nebadonský sbor těchto superandělů má nyní 13 641 členů. Z tohoto počtu je 4 832 vytvořených vyšších bytostí, zatímco 8 809 jsou vzestupní duchové, kteří dospěli k tomuto cíli přes svoji ušlechtilou službu. Mnoho z těchto vzestupných Večerních Hvězd začalo svoje vesmírné kariéry jako serafové; jiné vystoupaly na tuto úroveň z neodhalených řádů tvorů. Jako cíl dosažení, tento

vysoký sbor zůstává otevřen pro kandidáty vzestupu tak dlouho, dokud se vesmír neustálí ve světle a životě.

37:2.5 (407.5) Oba typy Oslnivých Večerních Hvězd jsou snadno viditelné morontialním osobnostem a některým typům nadsmrtelných materiálních bytostí. Vytvořené bytosti tohoto zajímavého a všestranného řádu vládnou duchovní silou, která se může projevovat nezávisle na jejich osobní přítomnosti.

37:2.6 (407.6) Hlavou těchto superandělů je Gavalia, prvorozený tohoto řádu v Nebadonu. Po návratu Krista Michaela z jeho triumfálního poskytnutí sebe sama na Urantii, Gavaliovi byla přidělena péče o vzestupné smrtelníky a uplynulých devatenáct set let urantijského času jeho společník Galantia řídí hlavní centrum na Jerusemu, kde on tráví asi polovinu svého času. Galantia je prvním ze vzestupných superandělů, dosáhnuvší tak vysokého postavení.

37:2.7 (407.7) Kromě jejich běžného spojování do párů při plnění mnoha úkolů, neexistuje žádné jiné seskupování, nebo organizování Oslnivých Večerních Hvězd. Nejsou často posíláni na mise, týkající se vzestupné pouti smrtelníků, ale když jsou takovým úkolem pověřeni, nikdy ho nevykonávají sami. Vždy pracují ve dvojicích—jedna vytvořená bytost a jedna vzestupná Večerní Hvězda.

37:2.8 (407.8) Jednou z nejvyšších povinností Večerních Hvězd je doprovázet poskytnuté Syny-Avonaly na jejich planetární mise, podobně jako Gabriel doprovázel Michaela při jeho poskytnutí sebe sama na Urantii. Na takových misích dva doprovázející superandělé mají funkci spoluvelitelů všech superandělů a všech ostatních, přidělených na tyto úkoly. Když

nastane důležitá doba a čas, je to právě starší z těchto superandělů-velitelů, který se obrací na poskytnutého Syna-Avonala se slovy: „Buď nablízku svému bratru.“

37:2.9 (408.1) Stejně dvojice těchto superandělů jsou přiděleny k planetárnímu sboru Synů Trojice-Učitelů, jejichž úkolem je nastolit epochu po-poskytnutí čili počáteční duchovní éru obydlého světa. Při takových misích Večerní Hvězdy vytvářejí spojení mezi smrtelníky světa a neviditelným sborem Synů Učitelů.

37:2.10 (408.2) Světy Večerních Hvězd. Šestá skupina ze sedmi světů Salvingtonu a čtyřicet dva přidružených družic je přiděleno administrativě Oslnivých Večerních Hvězd. Sedm primárních světů je řízeno vytvořenými řády těchto superandělů, zatímco přidružené družice jsou spravovány vzestupnými Večerními Hvězdami.

37:2.11 (408.3) Družice prvních tří světů jsou zasvěceny školám Synů Učitelů a Večerních Hvězd, které se věnují duchovním osobnostem lokálního vesmíru. Tři další skupiny družic jsou obsazeny sdruženými školami, věnující se výchově vzestupných smrtelníků. Družice sedmého světa jsou vyhrazeny pro trojitě porady Synů Učitelů, Večerních Hvězd a konečných. V průběhu nedávných dob jsou tito superandělé úzce spjati s prací Sboru Konečnosti v lokálním vesmíru a již dlouho spolupracují se Syny Učiteli. Existuje velmi silné spojení, a velmi významné, mezi Večerními Hvězdami a Gravitačními Posly, přidělenými k pracovním skupinám konečných. Sám sedmý primární svět je vyhrazen pro ty neodhalené otázky, týkající se budoucího vztahu, který vznikne mezi Syny Učiteli, konečnými a Večerními Hvězdami po

dokončení vývoje supervesmírného projevu osobnosti Boha Nejvyššího.

3. Archandělé

37:3.1 (408.4) Archandělé jsou potomci Syna Tvořitele a Vesmírného Tvořivého Ducha. Jsou nejvyšším typem vysokých duchovních bytostí, které byly vytvořeny ve velkých počtech v lokálním vesmíru a v době posledního sčítání jich bylo v Nebadonu téměř osm set tisíc.

37:3.2 (408.5) Archandělé jsou jednou z mála skupin osobností lokálního vesmíru, které nejsou pod pravidelným dohledem Gabriela. Oni se žádným způsobem nepodílejí na běžných administrativních činnostech vesmíru, věnují se procesu věčného života tvorů a podpoře vzestupné kariéry smrtelníků času a prostoru. I když běžně nepodléhají řízení Jasně Ranní Hvězdy, tito archandělé někdy jednají s jeho souhlasem. Také spolupracují s ostatními Vesmírnými Pomocníky, jako jsou Večerní Hvězdy a to tak, jak je objasněno některými procesy, popsány v kapitole o transplantaci života na vašem světě.

37:3.3 (408.6) Sbor archandělů Nebadonu je řízen prvorozeným tohoto řádu a není tomu tak dávno, kdy bylo regionální řídicí centrum archandělů umístěno na Urantii. Právě tento neobvyklý fakt brzy upoutal pozornost stážistů, přicházejících z oblastí za hranicemi Nebadonu. Mezi jejich první poznatky z vnitrovesmírných procesů patří zjištění, že mnoho vzestupných aktivit Oslnivých Večerních Hvězd je řízeno z hlavního centra lokální soustavy Satanie. Dalším zkoumáním oni odhalí, že určité aktivity archandělů jsou řízeny z malého a zjevně nevýznamného světa, nazvaného Urantia. A pak následuje

zjištění o poskytnutí Michaela na Urantii, což okamžitě podnítí jejich zájem o vás a vaši nevyvinutou sféru.

37:3.4 (409.1) Chápete význam skutečnosti, že vaše nevyvinutá a zmatená planeta se stala regionálním řídicím centrem pro vesmírnou činnost a řízení určitých aktivit archandělů, které souvisejí s vzestupným programem Ráje? Toto nepochybně dává tušit budoucí soustředování dalších vzestupných aktivit na světě Michaelova poskytnutí a dodává veliký a závažný význam osobnímu slibu Učitele: „Já se vrátím.“

37:3.5 (409.2) Obvykle jsou archandělé určeni pro službu a pomoc řádu synovstva Avonalů, ale ne dříve, než projdou důkladnou přípravnou výukou ve všech aspektech práce rozličných pomáhajících duchů. Sbor jednoho sta archandělů doprovází každého poskytnutého Rajského Syna na obydlený svět a zůstávají s ním po celou dobu takového poskytnutí. Jestliže se Autoritativní Syn stane dočasným vládcem planety, tito archandělé potom působí jako řídicí představitelé veškerého nebeského života na dané sféře.

37:3.6 (409.3) Dva starší archandělé jsou vždy určeni jako osobní pomocníci Rajskému Avonalovi na všech planetárních misích, ať se jedná o soudní jednání, úřední poslání nebo poskytnutí inkarnací. Když tito Rajští Synové ukončí posouzení oblasti a mrtví jsou svoláni k registraci (takzvané zmrtvýchvstání), je doslova pravdou, že serafští strážci spících osobností reagují na „hlas archanděla.“ Ukončení soudního období je ohlášeno doprovodným archandělem. Toto je archanděl zmrtvýchvstání, někdy nazýván „archandělem Michaela.“

37:3.7 (409.4) Světy archandělů. Sedmá skupina obíhajících světů Salvingtonu se svými přidruženými družicemi je přidělena archandělům. Sféra číslo jedna a všech jejích šest připojených družic je vyhrazeno pro archiváře osobních dat. Tento obrovský sbor zaznamenateľů je zaměstnán udržováním průběžných záznamů o každém smrtelníkovi času od chvíle jeho narození, o průběhu jeho vesmírné kariéry až do chvíle, kdy takový jedinec buď opustí Salvington, aby pokračoval v supervesmírném programu, anebo je „vymazán z knihy života“ na základě příkazu Věčně Moudrých.

37:3.8 (409.5) Právě na těchto světech se osobní záznamy a potvrzení totožnosti osobnosti třídí, registrují a uchovávají na tu dobu, která uplyne mezi smrtelným úmrtím a hodinou opětovného zosobnění—zmrtvýchvstání.

4. Nejvyšší Asistenti

37:4.1 (409.6) Nejvyšší Asistenti jsou skupinou dobrovolníků, pocházejících z oblastí mimo lokální vesmír, kteří jsou dočasně přiděleni jako zástupci, nebo pozorovatelé, středního vesmíru a supervesmírů v lokálních tvořeních. Jejich počet se neustále mění, ale vždy je jich několik milionů.

37:4.2 (409.7) Takto my čas od času využíváme pomoc a podporu takových bytostí Rajského původu jako jsou Zdokonalovatelé Moudrosti, Božští Poradci, Univerzální Cenzoři, Inspirovaní Duchové Trojice, Trinitarizovaní Synové, Osamělí Poslové, supernafimové, sekunafimové, terciáfimové a další laskaví pomocníci, kteří s námi pobývají, aby pomohli našim místním osobnostem v jejich úsilí vytvořit v celém Nabadonu větší harmonii s ideami Orvontonu a ideály Ráje.

37:4.3 (410.1) Každá z těchto bytostí zřejmě slouží v Nebadonu dobrovolně a je proto technicky mimo naši pravomoc, ale když působí na základě pověření, takové osobnosti supervesmírů a středního vesmíru nejsou úplně osvobozeny od předpisů lokálního vesmíru jejich pobytu, i když stále působí jako představitelé vyšších vesmírů a pracují v souladu s instrukcemi, které byly stanoveny pro jejich misi v naší oblasti. Jejich hlavní řídicí centrum je umístěno v Salvingtonu v sektoru Věčně Jednotného a jejich působení v Nebadonu podléhá dohledu tohoto vyslance Rajské Trojice. Když slouží v nezávislých skupinách, tyto osobnosti z vyšších oblastí obvykle nejsou nikomu podřízeny a řídí se sami, ale když slouží na požádání, často se dobrovolně zcela podřídí pravomoci vládců sfér svého působení.

37:4.4 (410.2) Nejvyšší Asistenti slouží v lokálním vesmíru a v souhvězdích, ale nejsou přímo přidělováni do služby ve vládách soustav a planet. Nicméně, mohou působit kdekoliv v lokálním vesmíru a mohou být určeni vykonávat jakýkoliv druh činnosti v Nebadonu—administrativní, výkonné, vzdělávací a jiné.

37:4.5 (410.3) Většina členů tohoto sboru pomáhá Rajským osobnostem Nebadonu—Věčně Jednotným, Synu Tvořiteli, Věčně Věrným, Autoritativním Synům a Synům Trojice-Učitelům. Při řešení záležitostí lokálního tvoření je někdy moudré zatajit přechodně určité detaily před prakticky všemi rodilými osobnostmi lokálního vesmíru. Určité pokročilé plány a složitá rozhodnutí jsou lépe pochopena a ve větší míře přijata vyvinutějšími a prozíravějšími Nejvyššími Asistenty a právě v

takových situacích, a v mnoha dalších, jsou velmi prospěšní vládcům a správcům vesmírů.

5. Vysocí Komisaři

^{37:5.1 (410.4)} Vysocí Komisaři jsou vzestupní smrtelníci, spojení s Duchem; nejsou spojení s Ladičem Myšlení. Vy docela dobře rozumíte vesmírné vzestupné dráze smrtelného kandidáta pro spojení s Ladičem, což je vznešený osud, který čeká všechny smrtelníky Urantie od poskytnutí Krista Michaela. Ale toto není výhradním osudem všech smrtelníků v dobách před poskytnutím ve světech jako je váš; existují jiné typy světů, jejichž obyvatelé nikdy nemají trvale zaveden Ladič Myšlení. Takoví smrtelníci nejsou nikdy trvale spojení s poskytnutým Tajemným Monitorem Ráje; nicméně, Ladiči v nich pobývají přechodně a slouží jim jako průvodci a modely po dobu jejich života v těle. Oni během tohoto dočasného pobytu podporují evoluci nesmrtelné duše stejným způsobem, jako v těch bytostech, se kterými doufají, že se spojí, ale když je smrtelná pouť završena, oni navždy opustí tvory, se kterými byli dočasně spojení.

^{37:5.2 (410.5)} Přezívající duše tohoto řádu získají nesmrtelnost věčným spojením s individualizovaným fragmentem ducha Mateřského Ducha lokálního vesmíru. Ony nejsou početnou skupinou, alespoň ne v Nebadonu. Na obytných světech se budete potkávat a přátelit s těmito smrtelníky, splynouví s Duchem, kteří s vámi stoupají po Rajské cestě až do Salvingtonu, kde zůstanou. Někteří z nich mohou potom dosáhnout vyšších úrovní vesmíru, ale většina z nich zůstane navždy sloužit v lokálním vesmíru; jako kategorii jim není souzeno dosáhnout Ráje.

37:5.3 (411.1) Protože nejsou spojeni s Ladičem Myšlení, nikdy se nestanou konečnými, ale časem budou zapsáni do Sboru Dokonalosti lokálního vesmíru. V duchu splnili pokyn Otce: „Bud’te dokonalí.“

37:5.4 (411.2) Po začlenění do Sboru Dokonalosti Nebadonu smrtelníci, splynuvší s Duchem, mohou přijmout poslání jako Vesmírní Pomocníci, což je jedna z cest v pokračování empirického růstu, která je jim otevřena. Takto se stanou kandidáty pro přidělení do vysoké služby pro výklad stanovisek vyvíjejících se tvorů materiálních světů nebeským správních orgánů lokálního vesmíru.

37:5.5 (411.3) Vysocí Komisaři začínají svoji službu na planetách jako komisaři pro rasové otázky. V této roli objasňují stanoviska různých lidských ras a popisují jejich potřeby. Především se věnují prosperitě smrtelných ras, jejichž mluvčími jsou a pro které se stále snaží dosáhnout soucitu, spravedlnosti a poctivého zacházení ve vztazích s dalšími rasami. Komisaři pro rasové otázky působí v řadách ustavičných planetárních krizích a slouží jako artikulované vyjádření skupinových zájmů zápolících smrtelníků.

37:5.6 (411.4) Po získání dlouhodobých zkušeností při řešení problémů na obydlených světech postoupí tyto komisaři pro rasové otázky na vyšší úroveň působení a nakonec dosáhnou postavení Vysokých Komisařů lokálního vesmíru. Při poslední registraci bylo evidováno něco málo přes jednu a půl miliardy těchto Vysokých Komisařů v Nebadonu. Tyto bytosti nejsou konečné, ale jsou vzestupné bytosti s dlouhodobou zkušeností a jsou důležitým přínosem ve svých rodných sférách.

37:5.7 (411.5) My pravidelně vídáme tyto komisaře u všech soudů, od nejnižších, až po nejvyšší. Oni nejsou přímými účastníky soudních řízení, ale působí tam jako konzultanti, informující předsedající soudce o předchůdcích, prostředí a vrozené podstatě těch, o kterých se v daném případě jedná.

37:5.8 (411.6) Vysocí Komisaři jsou přiřazeni k různým armádám poslušnosti prostoru a trvale k pomocným duchům času. Je možno je potkat na různých vesmírných shromážděních a tito stejní komisaři s moudrostí smrtelníků jsou vždy přiděleni na mise Božích Synů na světech prostoru.

37:5.9 (411.7) Pokaždé, když spravedlnost a právo potřebují pochopit, jak by uvažovaná směrnice či postup ovlivnily evoluční rasy času, tito komisaři jsou k dispozici, aby předložili svá doporučení; oni jsou stále přítomni, aby mluvili za ty, kteří nemohou být přítomni a mluvit sami za sebe.

37:5.10 (411.8) Světy smrtelníků, spojených s Duchem. Osmá skupina ze sedmi primárních světů a přidružené družice salvingtonského okruhu jsou ve výhradním držení smrtelníků Nebadonu, spojených s Duchem. Smrtelníků, spojených s Ladičem Myšlení, se tyto světy netýkají, pouze tehdy, když na nich prožívají příjemné a prospěšné chvíle jako pozvaní hosté spojených zdejších obyvatel s Duchem.

37:5.11 (411.9) Tyto světy jsou trvalým místem pobytu s Duchem spojených přeživších smrtelníků, s výjimkou několika málo těch, kteří dosáhnou Uversy a Ráj. Toto záměrné omezení vzestupu smrtelníků je pro dobro lokálního vesmíru, protože zaručuje zachování trvale vyvinuté populace, jejíž narůstající zkušenost bude trvale přispívat k budoucí stabilitě a rozšíření

administrativy lokálního vesmíru. Tyto bytosti nemohou dosáhnout Ráje, ale získají empirickou moudrost v řešení problémů Nebadonu, což zcela převyšuje všechno, čeho dosáhnou procházející vzestupné bytosti. A tyto věčně žijící duše zůstávají unikátní kombinací lidského a božského a neustále zvyšují svoji schopnost sjednotit stanoviska těchto dvou tak značně rozdílných úrovní a vyjádřit takové dvojí hledisko se stále zvyšující se moudrostí.

6. Celestinští Dohlížitelé

^{37:6.1 (412.1)} Nebadonský vzdělávací systém je řízen společně Syny Trojice-Učiteli a Melkisedekovým učitelským sborem, ale podstatnou část práce, potřebné pro jeho podporu a rozvoj, vykonávají Celestinští Dohlížitelé. Tyto bytosti jsou náborovým sborem, zahrnujícím všechny typy jedinců, zapojených do programu vzdělávání a výchovy vzestupných smrtelníků. V Nebadonu jejich počet přesahuje tři miliony a všichni z nich jsou dobrovolníci, kteří se kvalifikovali svojí zkušeností, získanou z působení jako vzdělávací poradci v celé oblasti. Ze svého hlavního centra na salvingtonských světech Melkisedeků putují tito dohlížitelé lokálním vesmírem jako inspektoři školních metod Nebadonu, navržených k tomu, aby měli vliv na výuku mysli a na duchovní vzdělání vzestupných tvorů.

^{37:6.2 (412.2)} Tato výuka mysli a duchovního vzdělávání se provádí od světů lidského původu, přes systém obytných světů a dalších sfér vývoje spojených s Jerusemem, pak na společenství sedmdesáti světů, připojených k Edentii a potom na čtyři sta devadesáti sférách duchovního rozvoje, obklopujících Salvington. V samotném hlavním centru vesmíru je mnoho

různých škol Melkísedeků, jsou tam fakulty Vesmírných Synů, serafské univerzity, školy Synů Učitelů a školy Věčně Jednotných. Dělá se všechno proto, aby různorodé osobnosti vesmíru měly možnost kvalifikovat se pro vyšší službu a důležitější funkce. Celý vesmír je jedna obrovská škola.

37:6.3 (412.3) Metody, používané v mnoha vyšších školách přesahují lidskou představu o umění učit pravdu, ale toto je základní myšlenka celého vzdělávacího systému: formování charakteru prostřednictvím osvícené zkušenosti. Učitelé poskytnou osvícení; vesmírné postavení a status vzestupného tvora skýtá příležitost pro získání zkušenosti; moudré zužitkování těchto dvou faktorů formuje charakter.

37:6.4 (412.4) Podstata vzdělávacího systému Nebadonu spočívá v tom, že je vám zadán úkol a potom je vám dána možnost získat informace o ideální a božské metodě, jak takový úkol nejlépe vykonat. Dostanete vykonat určitý úkol a současně jsou vám poskytnuti učitelé, kteří jsou kvalifikováni k tomu, aby vás instruovali o nejvhodnějším způsobu jeho splnění. Božský plán vzdělávání umožňuje těsné spojení práce a výuky. My vás učíme jak nejlépe vykonávat věci, které po vás požadujeme.

37:6.5 (412.5) Účelem celé této výuky a získání zkušeností je připravit vás k přijetí do vyšších a duchovnějších sfér supervesmíru. Progres v rámci dané sféry je individuální, ale přechod z jednoho stupně na druhý je obvykle v celých třídách.

37:6.6 (412.6) Vývoj věčnosti nespočívá výhradně v duchovním rozvoji. Intelektuální růst je také součástí vesmírného vzdělání. Zkušenost myslí se zvětšuje stejnoměrně s rozšiřováním duchovního horizontu. Mysl a duch mají stejné možnosti pro

výuku a zdokonalování. Ale v celém tomto jedinečném vzdělávání mysli a ducha jste navždy osvobozeni od nedostatků smrtelného těla. Již nikdy nemusíte neustále posuzovat protichůdná tvrzení vašich odlišných duchovních a materiálních podstat. Konečně jste schopni těšit se ze sjednocené touhy zdokonalené mysli, již dávno zbavené primitivních živočišných sklonů k materiálním věcem.

37:6.7 (413.1) Předtím, než smrtelníci Urantie opustí vesmír Nebadon, většině z nich bude poskytnuta příležitost sloužit delší či kratší dobu jako členové nebadonského sboru Celestinských Dohlížitelů.

7. Učitelé obytných světů

37:7.1 (413.2) Učitelé vesmírných sídel jsou rekrutováni a zvelebení cherubové. Podobně jako většina ostatních instruktorů v Nebadonu, i oni jsou pověřeni Melkisedeky. Působí ve většině vzdělávacích organizací morontiálního života a jejich počet je zcela nad rámec chápání smrtelné mysli.

37:7.2 (413.3) Pokud se jedná o dosaženou úroveň cherubů a sanobimů, Učitelé Obytných Světů budou popsáni podrobněji v následující kapitole, zatímco jako učitelé, mající důležitou roli v morontiálním životě, se bude o nich rozsáhle pojednávat ve stejnojmenné kapitole.

8. Vyšší duchovní řády

37:8.1 (413.4) Kromě energetických center a fyzických kontrolorů, určité vyšší duchovní bytosti, náležící k rodině Nekonečného Ducha, jsou trvale přiděleny k lokálnímu vesmíru. Z vyšších

duchovních řádů rodiny Nekonečného Ducha jsou přiděleny takto:

37:8.2 (413.5) Osamělí Poslové, při funkčním zapojení do administrativy lokálního vesmíru nám dělají neocenitelnou službu v našem úsilí překonat handicapy času a prostoru. Když nám nejsou takto přiděleni, my, bytosti lokálních vesmírů, nemáme nad nimi vůbec žádnou úřední moc, ale i potom jsou tyto unikátní bytosti vždy ochotny nám pomoci s řešením našich problémů a s plněním našich příkazů.

37:8.3 (413.6) Andovontia je jméno terciárního Kontrolora Vesmírného Okruhu, působícího v našem lokálním vesmíru. On se stará pouze o duchovní a morontiální okruhy, ne o ty, které jsou pod správou upravovatelů energie. Byl to právě on, kdo izoloval Urantii v době Kaligastiovy zrady planety, když procházela zatěžkávacím obdobím během Luciferovy vzpoury. Ve svém pozdravu smrtelníkům Urantie vyjadřuje radost z očekávání vašeho budoucího znovu napojení se na vesmírné okruhy, které jsou pod jeho dohledem.

37:8.4 (413.7) Sčítací Komisař Nebadonu, Salsatia, má svoje hlavní stanoviště v sektoru Gabriela Nebadonského. On si je automaticky vědom narození a smrti vůle a aktuálně registruje přesný počet tvorů vlastní vůle, působících v lokálním vesmíru. Pracuje v těsném spojení se zaznamenateli osobností, sídlících na záznamových světech archandělů.

37:8.5 (413.8) Přidružený Inspektor trvale bydlí na Salvingtonu. Je osobním zástupcem Nejvyššího Jednatele Orvontonu. Jeho druhové, Přidělení Strážci v lokálních soustavách, jsou také zástupci Nejvyššího Jednatele Orvontonu.

37:8.6 (414.1) Univerzální Usmiřovatelé jsou mobilními soudy vesmírů času a prostoru, působící od evolučních světů nahoru, přes každou sekci lokálního vesmíru a výše. Tito arbitři jsou registrováni na Uverse; jejich přesný počet, operující v Nebadonu není zaznamenán, ale já odhaduji, že v našem lokálním vesmíru je kolem jednoho sta milionů těchto smírčích pověřenců.

37:8.7 (414.2) Technických Poradců, právních intelektů vesmíru, máme naši určenou kvótu, asi půl miliardy. Tyto bytosti jsou živými a půjčujícími knihovnami empirického práva celého prostoru.

37:8.8 (414.3) Vzestupných serafů ze sboru Celestinských Zaznamenatelů máme v Nebadonu sedmdesát pět. Toto jsou starší neboli dohlízející zaznamenatelé. Počet zdokonalujících se studentů tohoto řádu, procházejících přípravným studiem, je téměř čtyři miliardy.

37:8.9 (414.4) Služba sedmdesáti miliard Morontiálních Průvodců v Nebadonu je popsána v těch kapitolách, týkajících se přechodných planet poutníků času.

37:8.10 (414.5) Každý vesmír má svůj vlastní rodný andělský sbor; nicméně, nastanou situace, při kterých je velmi prospěšné mít podporu těchto vyšších duchů, pocházejících z jiného lokálního tvoření. Supernafimové vykonávají jisté mimořádné a unikátní služby; současný vůdce serafů Urantie je primární supernafim Ráje. Reflektivní sekunafimové se vyskytují všude, kde působí personál supervesmíru, a velké množství terciáfimů slouží přechodně jako Nejvyšší Asistenti.

9. Trvalí obyvatelé lokálního vesmíru

37:9.1 (414.6) Tak, jako střední vesmír a supervesmíry, tak i lokální vesmír má své řády s trvalou příslušností. Patří zde následující vytvořené typy:

37:9.2 (414.7) 1. Susatiové.

37:9.3 (414.8) 2. Univitatiové.

37:9.4 (414.9) 3. Materiální Synové.

37:9.5 (414.10) 4. Midbytosti.

37:9.6 (414.11) Tyto rodné bytosti lokálního tvoření, společně se vzestupnými tvory spojenými s Duchem a spirongami (kteří jsou jinak zařídění), vytvářejí skupinu relativně trvalých obyvatel. Celkem vzato, tyto řády bytostí nejsou ani vzestupné, ani sestupné. Ony jsou všechny empiričtí tvorové, ale jejich narůstající zkušenost zůstává k dispozici vesmíru na úrovni jejich původu. I když se toto zcela nevztahuje na Adamické Syny a midbytosti, na tyto řády se to relativně vztahuje.

37:9.7 (414.12) Susatiové. Tyto úžasné bytosti sídlí a působí jako trvalí obyvatelé na Salvingtonu, hlavním centru tohoto lokálního vesmíru. Jsou oslnivým potomstvem Syna Tvořitele a Tvořivého Ducha a jsou těsně spjati s vzestupnými obyvateli lokálního vesmíru—s Duchem spojenými smrtelníky nebadonského Sboru Konečnosti.

37:9.8 (414.13) Univitatiové. Každý ze sta hlavních řídících komplexů architektonických sfér souhvězdí využívá neustálou podporu místního řádu bytostí, známých jako univitatiové. Tyto děti

Syna Tvořitele a Tvořivého Ducha tvoří trvalou populaci hlavních řídicích světů souhvězdí. Oni se nerozmnožují a jejich existence je na úrovni někde mezi polomateriálním statusem Materiálních Synů, sídlících v řídicích centrech soustav a evidentně duchovnějši úrovni smrtelníků, spojených s Duchem a susaty Salvingtonu; ale univitaivové nejsou morontiaálními bytostmi. Vykonaí pro vzestupné smrtelníky během jejich přechodu přes sféry souhvězdí to, čím obyvatelé Havony prospějí duchovním poutníkům při procházení středním vesmírem.

37:9.9 (415.1) Materiální Boží Synové. Když je završen cyklus tvořivého spojení mezi Synem Tvořitelem a lokálním zástupcem Nekonečného Ducha, Vesmírným Mateřským Duchem, když již další potomstvo sloučené podstaty nepřichází, potom se Syn Tvořitel zosobní v dvojité formě své poslední koncepce bytosti, čímž s konečnou platností potvrzuje svůj vlastní a začáteční dvojí původ. V sobě a ze sebe potom vytváří obdivuhodné a nádherné Syny a Dcery materiálního řádu vesmírného synovstva. Takový je původ původního Adama a Evy každé lokální soustavy Nebadonu. Oni jsou řádem synovstva, který se rozmnožuje, protože jsou vytvořeni jako muž a žena. Jejich potomci působí jako relativně trvalí obyvatelé hlavního centra soustavy, i když někteří z nich jsou pověřeni do funkcí Planetárních Adamů.

37:9.10 (415.2) Při své planetární misi jsou Materiální Syn a Dcera pověřeni založit Adamickou rasu na daném světě, rasu určenou k tomu, aby popřípadě splynula se smrtelnými obyvateli této sféry. Planetární Adamové jsou jak sestupní tak i vzestupní Synové, ale my je běžně klasifikujeme jako vzestupné.

37:9.11 (415.3) Midbytosti. Na počátku existence většiny obydlených světů v nich působí určité nadlidské, ale materializované bytosti, které obvykle odejdou po příchodu Planetárních Adamů. Jednání takových bytostí a snahy Materiálních Synů zdokonalit evoluční rasy jsou často důsledkem objevení se omezeného počtu tvorů, které je velmi obtížné někam zařadit. Tyto unikátní bytosti jsou často v polovině mezi Materiálními Syny a evolučními tvory; odtud pochází jejich název, midbytosti. Pro porovnání s jinými, tyto midbytosti jsou trvalými obyvateli evolučních světů. Od prvních chvil příchodu Planetárního Prince až do vzdálené doby ustálení planety ve světle a životě jsou jedinou skupinou inteligentních bytostí, které zůstávají nepřetržitě na sféře. Na Urantii jsou pečující midbytosti ve skutečnosti faktickými opatrovateli planety; oni jsou prakticky obyvateli Urantie. Smrtelníci jsou opravdu fyzickými a materiálními obyvateli evolučního světa, ale vy všichni žijete velmi krátce; pobýváte na vaší rodné planetě tak krátký čas. Narodíte se, žijete, umřete a postoupíte na další světy evolučního rozvoje. Dokonce nadlidské bytosti, které slouží na planetách jako celestinští pomocníci, mají dočasné poslání; jen někteří z nich jsou dlouhodobě přiděleni dané sféře. Nicméně, navzdory stále se měnícím celestinským pomocníkům a neustále se měnícím smrtelným obyvatelům, midbytosti zajišťují nepřetržitost planetárního řízení. V průběhu celého tohoto, nikdy nekončícího měnění a přesunování, midbytosti zůstávají stále na planetě a nepřetržitě vykonávají svoji práci.

37:9.12 (415.4) Podobně mají všechny úseky administrativní organizace lokálních vesmírů a supervesmírů více či méně svoji trvalou populaci, obyvatele s trvalým pobytem. Tak, jak

Urantia má své midbytosti, Jerusem, vaše hlavní centrum soustavy, má Materiální Syny a Dcery; Edentia, řídicí centrum vašeho souhvězdí, má univiaty, zatímco obyvatelé Salvingtonu jsou dvojí, vytvoření susativé a vyvinutí smrtelníci, spojení s Duchem. Administrativní světy malých a velkých sektorů supervesmíru nemají trvalé obyvatele. Ale řídicí sféry Uversy jsou neustále v péči úžasné skupiny bytostí, známé jako abandonterové—vytvořených neodhalenými silami Věčně Moudrých a sedmi Duchů Reflexe, sídlících v hlavním centru Orvontonu. Tito místní obyvatele Uversy v současné době řídí běžné záležitosti svého světa pod přímým dohledem uverského sboru smrtelníků, spojených se Synem. Dokonce i Havona má své rodné bytosti a střední Ostrov Světla a Života je domovem pro různé skupiny Obyvatel Ráje.

10. Ostatní skupiny lokálního vesmíru

^{37:10.1 (416.1)} Kromě serafských a smrtelných řádů, o kterých budou pojednávat pozdější kapitoly, existuje velký počet dalších bytostí, zabývající se udržováním a zdokonalováním tak gigantické organizace jako je vesmír Nebadon, který má již nyní více než tři miliony obydlených světů a výhledově jich bude celkem deset milionů. Rozmanité typy nebadonského života jsou příliš početné, aby mohly být uvedeny v této kapitole, ale jsou dva pozoruhodné řady, které působí ve velké míře na 647 591 architektonických sférách lokálního vesmíru a o kterých se můžeme zmínit.

^{37:10.2 (416.2)} Spirongové jsou duchovním potomstvem Jasně Ranní Hvězdy a Otce Melkisedeka. Oni nepodléhají zániku osobnosti, ale nepatří k evolučním či vzestupným bytostem. Ani nejsou funkčně zapojeni do programu evolučního vzestupu. Oni jsou

duchovní pomocníci lokálního vesmíru, vykonávající běžné duchovní úkoly Nebadonu.

37:10.3 (416.3) Spornagiové. Architektonické hlavní řídicí světy lokálního vesmíru jsou reálné světy—fyzické výtvoř. S jejich fyzickým udržováním je spojena spousta práce a tady nám pomáhá skupina fyzických tvorů, nazývaných spornagiové. Ti se věnují údržbě a kultivaci materiálního stavu hlavních řídicích světů, od Jerusemu po Salvington. Spornagiové nejsou ani duchové, ani osoby; oni jsou živočišným druhem bytí, ale kdybyste je mohli vidět, souhlasili byste s tím, že vypadají jako dokonalí živočichové.

37:10.4 (416.4) Různé kolonie laskavosti mají svůj domov na Salvingtonu a jiných místech. My máme především užitek z podpory celestinských uměleckých řemeslníků v souhvězdích a prospěch z aktivit instruktorů odpočinku, kteří pracují hlavně v hlavních centrech lokálních soustav.

37:10.5 (416.5) K dispozici vesmíru je vždy přidělen sbor vzestupných smrtelníků, včetně zvelebených midbytostí. Po dosažení Salvingtonu jsou tito vzestupní tvorové používáni v téměř nekonečné paletě činností při řízení vesmírných záležitostí. Z každé dosažené úrovně se tito vzestupní smrtelníci ohlížejí nazpět dolů a snaží se nabízet pomocnou ruku svým druhům, kteří jdou za nimi po cestě vzhůru. Takoví smrtelníci, dočasně pobývající na Salvingtonu, jsou na požádání přiděleni prakticky ke všem sborům nebeských osobností jako pomocníci, studenti, pozorovatelé a učitelé.

37:10.6 (416.6) Existují ještě jiné typy inteligentního života, zapojené do administrativy lokálního vesmíru, ale záměr tohoto

vyprávění neumožňuje bližší odhalení těchto řádů tvoření. Poměrně dostatečně je tady vyličen život a organizace tohoto vesmíru, aby smrtelná mysl byla schopna pochopit realitu a vznešenost věčného bytí. Pozdější zkušenosti na vašich vzestupných cestách budou stále více odhalovat tyto zajímavé a okouzluující bytosti. Toto vyprávění nemůže být nic víc, než stručný nástin podstaty a práce různých osobností, které zaplňují vesmíry času, poskytují tato tvoření jako obrovské vzdělávací školy, školy, kde poutníci času postupují od života k životu, ze světa na svět, až do chvíle, kdy jsou láskyplně odesláni od hranic vesmíru svého původu do vyššího vzdělávacího systému supervesmíru a odtamtud na duchovně-vzdělávací světy Havony a nakonec do Ráje a vysokému osudu konečných—věčnému určení na mise, zatím ještě neodhalené vesmírům času a prostoru.

37:10.7 (417.1) [Nadiktováno Oslnivou Večerní Hvězdou Nebadonu, členem číslo 1 146 Vytvořeného Sboru.]

Kapitola 38

Pomocní duchové lokálního vesmíru

38:0.1 (418.1) EXISTUJÍ tři odlišné kategorie osobností Nekonečného Ducha. Pohotový apoštol to pochopil, když napsal o Ježíši, „který odešel do nebe a stojí po pravé ruce Boha, jsou mu podřízeni andělé, orgány a právo.“ Andělé jsou pomocní duchové času; orgány jsou armády posílů prostoru; právo jsou vyšší osobnosti Nekonečného Ducha.

38:0.2 (418.2) Jako supernafimové ve středním vesmíru a sekunafimové v supervesmíru, tak serafové, s přidruženými cheruby a sanobimy, tvoří andělský sbor lokálního vesmíru.

38:0.3 (418.3) Všichni serafové jsou si vcelku podobní. Ve všech vesmírech sedmi supervesmírů serafové se odlišují jen minimálně; jsou nejstandardnějším duchovním typem ze všech osobitým bytostí. Jejich rozmanité řády tvoří sbory zkušených a běžných pomocníků lokálních tvoření.

1. Původ serafů

38:1.1 (418.4) Serafové jsou vytvářeni Vesmírným Mateřským Duchem a jejich plánování se provádí po skupinách—41 472 andělů najednou—od těch dob, kdy v začínajícím Nebadonu byli vytvořeni „modelová andělé“ a některé prototypy andělů. Syn Tvořitel a vesmírný zástupce Nekonečného Ducha spolupracují při vytváření velkého počtu Synů a jiných vesmírných osobností. Po završení společného úsilí, Syn přistoupí k vytváření Materiálních Synů, prvních pohlavních tvorů, zatímco se současně Vesmírný Mateřský Duch zabývá svojí první samostatnou činností, rozmnožováním ducha. Tak začíná vytváření serafských armád lokálního vesmíru.

38:1.2 (418.5) Tyto andělské řády se projektují současně s plánováním evoluce smrtelných tvorů vlastní vůle. Vytváření serafů se datuje od dosažení relativní osobnosti Vesmírného Mateřského Ducha, ne však toho pozdějšího rovnocenného partnera Syna Vládce, ale toho začínajícího pomocníka Syna Tvořitele. Před touto událostí sloužili v Nebadonu serafové, kteří byli dočasně zapůjčeni sousedním vesmírem.

38:1.3 (418.6) Periodické vytváření serafů pokračuje; vesmír Nebadon se stále vyvíjí. Vesmírný Mateřský Duch nikdy neskončí tvořivou aktivitu ve vzrůstajícím a zdokonalujícím se vesmíru.

2. Podstata andělů

38:2.1 (419.1) Andělé nemají materiální těla; ale jsou to výrazné a samostatné osobnosti; mají duchovní podstatu a původ. I když jsou pro smrtelníky neviditelní, oni vás vnímají jací jste, v těle, bez pomoci překladatelů či tlumočnicků; oni intelektuálně rozumí mechanismu života a sdílejí všechny lidské neživočišné emoce a city. Oceňují a velmi se baví vaší snahou o hudbu, umění a upřímný humor. Jsou si plně vědomi vašich morálních zápasů a duchovních potíží. Milují lidské bytosti a jenom dobré může vzejít z vaší snahy jim porozumět a milovat je.

38:2.2 (419.2) Ačkoliv serafové jsou velmi laskavé a soucitné bytosti, jsou to tvorové bez sexuálních emocí. Oni jsou do značné míry takoví, jací budete vy v obytných světech, kde nebudete „ani vstupovat do svazku manželského, ani uzavírat dohodnutá manželství, ale budete jako andělé nebes.“ Protože všichni ti, kteří „budou uznání hodni dospět do obytných světů, nebudou vstupovat do manželství, ani nebudou žádáni uzavírat manželský svazek; oni ani nebudou již více umírat, protože se budou rovnat andělům.“ Nicméně, když se jedná o pohlavní tvory, je naším zvykem mluvit o bytostech s rodovou linií od Otce a Syna, jako o synech Božích, zatímco o dětech Ducha mluvíme jako o dcerách Božích. Proto jsou andělé na pohlavních planetách obvykle označováni ženským rodem.

38:2.3 (419.3) Serafové jsou vytvořeni tak, aby působili jak na duchovních, tak i na fyzických úrovních. Pouze několik aspektů morontialní a duchovní činnosti jim není zpřístupněno. Ačkoliv v osobním postavení nejsou andělé příliš vzdáleni lidským bytostem, v určitých funkčních výkonech je serafové vysoce převyšují. Oni mají mnoho schopností, které jsou

daleko za hranicemi lidského chápání. Na příklad: bylo vám řečeno, že „i vlasy na vaší hlavě jsou spočítány“ a tak tomu skutečně je, ale seraf nemarní svůj čas jejich počítáním a kontrolou jejich aktuálního počtu. Andělé mají vrozené a automatické (totiž, automatické ve vašem vnímání) schopnosti vědět takové věci; vy byste určitě považovali serafy za matematické génie. Proto řada povinností, které smrtelníci velmi obtížně zvládají, serafové vykonávají s nesmírnou lehkostí.

38:2.4 (419.4) Andělé vás převyšují svým duchovním postavením, ale nejsou vašimi soudci nebo žalobci. Bez ohledu na to, jaké jsou vaše poklesky, „přestože andělé mají větší právo a moc, oni vás z ničeho neobviní.“ Andělé nesoudí lidstvo a ani žádný jednotlivý smrtelník by neměl odsuzovat své bližní.

38:2.5 (419.5) Děláte dobře, že je máte rádi, ale neměli byste je zbožňovat; andělé nejsou předmětem uctívání. Velký seraf Loyalatia, když váš prorok “padl k nohám anděla, aby se mu poklonil,” řekl: „nedělej to; já jsem sluha jako ty a bratr tvých druhů a my všichni máme ctít Boha.“

38:2.6 (419.6) Na stupnici existence tvorů serafové svojí podstatou a obdařenou osobností jsou jen o málo před smrtelnými rasami. Opravdu, když se osvobodíte od těla, stanete se jim velmi podobní. Ve vesmírných chrámech začnete serafy oceňovat, na sférách souhvězdí budete mít radost z jejich přítomnosti a na Salvingtonu se budou s vámi dělit o svá místa odpočinku a uctívání. V průběhu celého morontiálního a potom duchovního vzestupu, váš bratrský vztah se serafy bude ideální; vaše přátelství bude nádherné.

3. Neodhalení andělů

38:3.1 (420.1) Ve všech oblastech lokálního vesmíru působí početné řády duchovních bytostí, které nejsou odhaleny smrtelníkům, protože nejsou žádným způsobem spojeny s evolučním plánem vzestupu k Ráji. V této kapitole slovo „anděl“ je záměrně omezeno na označení těch serafských a přidružených potomků Vesmírného Mateřského Ducha, kteří jsou převážně zapojeni do řízení plánů věčného života smrtelníků. V lokálním vesmíru slouží šest jiných řádů příbuzenských bytostí, neodhalených andělů, kteří nejsou žádným konkrétním způsobem spojeni s těmi vesmírnými aktivitami, které se týkají vzestupu evolučních smrtelníků do Ráje. Těchto šest skupin andělů nejsou nikdy nazývány serafové, ani se o nich nemluví jako o pomocných duších. Tyto osobnosti se výhradně zabývají administrativou a dalšími záležitostmi Nebadonu, nemající nic společného s postupným duchovním vzestupem člověka a jeho dosažení dokonalosti.

4. Serafské světy

38:4.1 (420.2) Devátá skupina sedmi primárních sfér salvingtonského okruhu jsou světy serafů. Každý z těchto světů má šest přidružených družic, na kterých jsou speciální školy, věnující se všem aspektům serafské výuky. I když serafové mají přístup na všech čtyřicet devět světů, zahrnující tuto skupinu salvingtonských sfér, oni výhradně užívají pouze první komplex ze sedmi. Zbývajících šest komplexů je užíváno šesti řády andělských společníků, na Urantii neodhalených; každá taková skupina má hlavní stanoviště na jednom z těchto šesti základních světů a vykonává specializované činnosti na šesti

přidružených družicích. Každý andělský řád má volný přístup na všechny světy těchto sedmi rozdílných skupin.

38:4.2 (420.3) Tyto řídicí světy patří mezi nádherné oblasti Nebadonu; serafská obydlí se vyznačují jak krásou, tak i rozlehlostí. Tady každý seraf má svůj opravdový domov a „domov“ znamená bydliště pro dva serafy; oni žijí ve dvojicích.

38:4.3 (420.4) Ačkoliv nejsou mužského a ženského pohlaví, tak jako jsou Materiální Synové a smrtelné rasy, serafové jsou negativní a pozitivní. Při většině úkolů je zapotřebí dva anděly, aby danou povinnost splnili. Když nejsou připojeni na okruh, mohou pracovat samostatně; ani nepotřebují doplňující bytosti, když jsou stacionární. Obvykle si udržují svoje původní doplňující bytosti, ale není to nutné. Takové svazky jsou především vyžádány povahou funkce; nevyznačují se sexuálními emocemi, byť jsou mimořádně osobní a opravdu srdečné.

38:4.4 (420.5) Kromě jednotlivých obydlích, serafové mají také skupinová, posádková, oddílová a útvarová centra. Každé tisíciletí se setkávají na všeobecných srazech, kde se prezentují podle času svého vytvoření. Jestliže seraf má takové povinnosti, které mu nedovolují se uvolnit, vymění si účast na srazu se svým doplňkem, který je srazu zproštěn, protože má jiný datum narození. Tímto způsobem každý ze serafských partnerů je přítomen nejméně na každém druhém setkání.

5. Výuka serafů

38:5.1 (420.6) Svoje první tisíciletí stráví serafové jako nepověření pozorovatelé na Salvingtonu a jeho přidružených vzdělávacích světech. Druhé tisíciletí prožijí na serafských světech salvingtonského okruhu. Jejich centrální vzdělávací škola je nyní řízena prvními sto tisíci nebadonskými serafy a v jejich čele je původní a prvorozený anděl tohoto lokálního vesmíru. První vytvořená skupina andělů Nebadonu byla vyškolená sborem jednoho tisíce serafů z Avalonu; od té doby jsou naši andělé vyučováni svými staršími druhy. Melkisedekové také hrají velkou roli ve vzdělání a výuce všech andělů lokálního vesmíru—serafů, cherubů a sanobimů.

38:5.2 (421.1) Po ukončení tohoto vzdělávacího období na serafských světech Salvingtonu se serafové mobilizují do stanovených skupin a jednotek andělské organizace a jsou přiděleni do některého souhvězdí. Nejsou ještě pověřeni pomocnými duchy, i když již mají za sebou řadu zkušebních testů, které jsou součástí andělské výuky.

38:5.3 (421.2) Serafové zahájí svoji činnost pomocných duchů službou jako pozorovatelé na nejnižších evolučních světech. Po této zkušenosti se vrátí do přidružených světů hlavního řídicího centra určeného souhvězdí, aby zahájili pokročilá studia a s jasnějším vymezením se připravili pro službu v některé konkrétní lokální soustavě. Po ukončení tohoto všeobecného vzdělání jsou schopni sloužit v jedné z lokálních soustav. Na architektonických světech, přiřazených k hlavnímu centru některé soustavy Nebadonu, naši serafové dokončí svou výuku a získají pověření jako pomocní duchové času.

38:5.4 (421.3) Když serafové jednou získají pověření, mohou vykonávat úkoly v celém Nebadonu a dokonce i v Orvontonu.

Jejich práce ve vesmíru není ohraničena ani omezena; oni jsou těsně spjati s materiálními tvory světů a neustále slouží nižším řádům duchovních osobností, vytvářejíc spojení mezi těmito bytostmi duchovního světa a smrtelníky materiálních sfér.

6. Serafská organizace

38:6.1 (421.4) Po uplynutí druhého tisíciletí pobytu v Serafských hlavních řídicích centrech jsou Serafové organizováni do skupin po dvanácti (12 párů, 24 Serafů) a dvanáct takových skupin tvoří posádku, která je vedena vůdcem. Dvanáct posádek, vedených velitelem, tvoří oddíl (1 728 párů čili 3 456 Serafů) a dvanáct oddílů, pod vedením vedoucího, tvoří Serafský útvar (20 736 párů čili 41 472 Serafů) a dvanáct útvarů, podřízených vedení dohlázele, tvoří legii o počtu 248 832 párů čili 497 664 jednotlivců. Ježíš se zmiňoval o takové skupině andělů tu noc v Getsemanské zahradě když řekl: „Já mohu i nyní požádat mého Otce a on mně ihned pošle více než dvanáct legií andělů.“

38:6.2 (421.5) Dvanáct legií andělů tvoří vojsko, čítající 2 985 984 párů čili 5 971 968 jednotlivců a dvanáct takových vojsk (35 831 808 párů čili 71 663 616 jednotlivců) vytváří největší operující organizaci Serafů, andělskou armádu. Serafskému vojsku velí archanděl, nebo některá jiná osobnost rovnocenného postavení, zatímco andělské armády jsou řízeny Oslnivými Večerními Hvězdami, nebo jinými nejbližšími zástupci Gabriela. A Gabriel je „nejvyšším velitelem všech nebeských armád,“ hlavním jednatelem Vládce vesmíru Nebadon, „Pánem Bohem všech vojsk.“

38:6.3 (421.6) Ačkoliv slouží pod přímým vedením zosobněného Nekonečného Ducha na Salvingtonu, od poskytnutí Michaela na Urantii se serafové a všechny ostatní řády lokálního vesmíru staly podřízenými Syna Vládce. Dokonce již tehdy, když se Michael narodil v lidském těle na Urantii, bylo vysíláno supervesmírné prohlášení do celého Nebadonu, které vyzývalo, „aby ho všichni andělé uctívali.“ Všechny řády andělů jsou podřízeny jeho nadvládě; jsou součástí té skupiny, která byla nazvána „jeho mocnými anděly.“

7. Cherubové a sanobimové

38:7.1 (422.1) Ve všech základních vlastnostech se cherubové a sanobimové podobají serařům. Mají stejný původ, ale ne vždy stejný osud. Jsou obdivuhodně inteligentní, úžasně výkonní, dojemně laskaví a velmi připomínají lidi. Oni jsou nejnižším řádem andělů a proto mají ze všech nejbliže k nejvyvinutějším typům lidským bytostí na evolučních světech.

38:7.2 (422.2) Cherubové a sanobimové jsou svojí podstatou sdružení a funkčně spojeni. Jeden je osobnost s pozitivní energií; druhý s energií negativní. Pravý deflektor, neboli pozitivně nabitý anděl, je cherub—starší a řídící osobnost. Levý deflektor, neboli negativně nabitý anděl, je sanobim—doplňující bytost. Každý typ anděla je velmi omezený v samostatné činnosti; proto obvykle slouží ve dvojicích. Když slouží nezávisle na svých dohlížitelích, tak jsou více než kdy předtím závislí na vzájemném kontaktu a vždy působí společně.

38:7.3 (422.3) Cherubové a sanobimové věrně a spolehlivě vypomáhají serařským pomocníkům; všech sedm řádů serařů

má k dispozici tyto podřízené asistenty. V tomto postavení slouží cherubové a sanobimové celé věky, ale nedoprovázejí serafy při vykonávání úkolů za hranicemi lokálního vesmíru.

38:7.4 (422.4) Cherubové a sanobimové vykonávají běžné duchovní práce na jednotlivých světech soustav. Na neosobní misi a v případě nutnosti mohou sloužit místo serafského páru, ale nikdy nepůsobí, ani dočasně, jako andělé, pečující o lidské bytosti; to je výhradně výsada serafů.

38:7.5 (422.5) Když jsou přiděleni na planetu, cherubové zahájí lokální vzdělávací kurzy, zahrnující studium planetárních zvyků a jazyků. Pomocní duchové času jsou dvojjazyční, hovořící jazykem lokálního vesmíru, ze kterého pocházejí a jazykem jejich rodného supervesmíru. Studium na planetárních školách si osvojí další jazyky. Cherubové a sanobimové, podobně jako serafové a všechny ostatní řady duchovních bytostí, se neustále snaží o sebezdokonalování. Pouze ty nižší bytosti, zabývající se regulací a kontrolou energie, nejsou schopny vývoje; všichni tvorové, mající aktuální, nebo potenciální vůli osobnosti, usilují o nové cíle.

38:7.6 (422.6) Svojí podstatou jsou cherubové a sanobimové blízko morontiální úrovni bytí a ukazuje se, že jsou nejvýkonnější na rozhraní fyzických, morontiálních a duchovních sfér. Tyto děti Matěského Ducha lokálního vesmíru jsou označovány jako „čtvrtí tvorové“, čímž se podobají Servitalům Havony a smířčím komisím. Každý čtvrtý cherub a každý čtvrtý sanobim jsou polomateriální bytosti a velmi výrazně se podobají morontiální úrovni bytí.

^{38:7.7 (422.7)} Tito andělští čtvrtí tvorové jsou důležitými pomocníky serafů v materiálnějším aspektu jejich vesmírných a planetárních aktivit. Takoví morontiální cherubové rovněž vykonávají mnoho nepostradatelných okrajových úkolů na morontiálních vzdělávacích světech a ve velkých počtech jsou přidělováni do služby Morontiálním Průvodcům. Pro morontiální sféry znamenají to, co midbytosti znamenají pro evoluční planety. Na obydlených světech tito morontiální cherubové často pracují ve spojení s midbytostmi. Cherubové a midbytosti jsou výrazně rozdílné řady bytostí; mají odlišné původy, ale projevují velkou podobnost podstaty a funkce.

8. Evoluce cherubů a sanobimů

^{38:8.1 (423.1)} Pro cheruby a sanobimy jsou otevřeny početné cesty pro pokročilejší službu, vedoucí k vyššímu statusu, který může být ještě dále povýšen objetím Božského Pečovatele. Pokud se týče evolučního potenciálu, existují tři velké třídy cherubů a sanobimů:

^{38:8.2 (423.2)} 1. Kandidáti vzestupu. Tyto bytosti jsou svojí podstatou kandidáty pro serafský status. Cherubové a sanobimové tohoto řádu jsou mimořádní, třebaže vrozenými schopnostmi se nevyrovnají serafům; ale svojí pílí a zkušeností mají možnost dosáhnout plného serafského postavení.

^{38:8.3 (423.3)} 2. Cherubové středního stupně. Všichni cherubové a sanobimové nemají stejný potenciál pro vzestup a jsou to andělské bytosti s vrozeným omezením vývoje. Většina z nich zůstane cheruby a sanobimy, i když nadanější jedinci mohou postoupit a vykonávat omezenou serafskou službu.

3. Morontiální cherubové. Tito „čtvrtí tvorové“ andělských řádů si stále zachovávají své polomateriální vlastnosti. Oni zůstanou cheruby a sanobimy, společně s většinou svých bratrů středního stupně, až do úplné realizace Nejvyšší Bytosti.

Jestliže druhá a třetí skupina jsou určitým způsobem limitovány ve svém potenciálu růstu, kandidáti vzestupu mohou dosáhnout vrcholů Serafské služby ve vesmírech. Mnoho zkušenějších cherubů je přiděleno k Serafským strážcům osudu a takto jsou postaveni do pozice, kde mají možnost přímého postupu do postavení Učitelů Obytných Světů poté, když z nich odejdou jejich starší Serafové. Strážcům osudu nepomáhají cherubové a sanobimové, když jejich smrtelní svěřenci dosahují morontiální život. A když jiné typy evolučních Serafů dostanou povolení vstupu na Seraphington a do Ráje, oni musí opustit své bývalé podřízené když odejdou z Nebadonu. Takoví opuštění cherubové a sanobimové jsou obvykle objati Materským Duchem Vesmíru, čímž dosáhnou status Serafa stejné úrovně jako Učitelé Obytných Světů.

Když cherubové a sanobimové, jako Učitelé Obytných Světů prodělají objetí Materského Ducha, slouží velmi dlouhou dobu na morontiálních sférách, od nejnižších po nejvyšší, a když jejich sbor na Salvingtonu je přeplněn, Jasná Ranní Hvězda si tyto věrné služebníky tvorů času povolá k sobě. Vykoná se slib přeměny osobnosti a potom, ve skupinách po sedmi tisících, jsou tito pokročilí a starší cherubové a sanobimové znovu objati Materským Duchem Vesmíru. Z tohoto druhého objetí vyjdou jako plnohodnotní Serafové. Od této chvíle je pro takové znovuzrozené cheruby a sanobimy

otevřena bohatá a rozsáhlá kariéra serafů se všemi Rajskými možnostmi. Takoví andělé mohou být přiděleni jako strážci osudu některé smrtelné bytosti a jestli jejich smrtelný svěřenec získá věčný život, potom se stanou způsobilí dosáhnout Seraphington a sedm okruhů serafského dosažení, dokonce i Ráje a Sboru Konečnosti.

9. Midbytosti

^{38:9.1 (424.1)} Midbytosti se rozdělují do tří skupin: kmenově se řadí ke vzestupných Božím Synům; fakticky jsou zařazeni k řádům trvalých obyvatel, zatímco funkčně patří k pomocným duchům času, protože mají blízký a užitečný vztah k andělským armádám, sloužících smrtelnému člověku na jednotlivých světech prostoru.

^{38:9.2 (424.2)} Tito unikátní tvorové se objevují na většině obydlených světech a jsou k nalezení vždy na decimálních planetách neboli planetách experimentálního života, takových, jako je Urantia. Existují dva typy midbytostí—primární a sekundární—a objevují se následujícími způsoby:

^{38:9.3 (424.3)} 1. Primární midbytosti. Tato více duchovnější skupina zahrnuje poněkud standardizovaný řád bytostí, jednotně pocházejících z modifikovaných vzestupných smrtelníků, tvořících štáby Planetárních Princů. Počet primárních midbytostí je vždy padesát tisíc a žádná planeta, těšící se z jejich služby, nemá větší skupinu.

^{38:9.4 (424.4)} 2. Sekundární midbytosti. V této skupině jsou tyto bytosti více materiální a jejich počet na jednotlivých světech se výrazně různí, byť průměr je kolem padesáti tisíci. Mají

různorodé původy; pocházejí z planetárních biologických vylepšovatelů, nebo z jejich přímých potomků. Existuje nejméně dvacet čtyři způsobů, používaných při vytváření těchto sekundárních tvorů středního stupně na evolučních světech prostoru. Způsob vzniku této skupiny na Urantii byl neobvyklý a výjimečný.

38:9.5 (424.5) Ani jedna z těchto skupin není výsledkem evoluční náhody; obě mají důležitou roli v předem stanovených plánech vesmírných architektů a jejich objevení se na vyvíjejících se světech v příhodném okamžiku je v souladu s původními návrhy a vývojovými plány dohlížejících Nositelů Života.

38:9.6 (424.6) Primární midbytosti jsou nabíjeny intelektuální a duchovní energií andělskou metodou a mají jednotnou intelektuální úroveň. Sedm duchovních pomocníků myslí není s nimi ve spojení; a pouze šestý a sedmý, duch úcty a duch moudrosti, jsou schopni pomáhat sekundární skupině.

38:9.7 (424.7) Sekundární midbytosti jsou nabíjeny fyzickou energií prostřednictvím adamické metody, duchovně jsou napojeny na serafy a intelektuálně jsou obdařeny přechodným typem morontiální myslí. Jsou rozděleny do čtyř fyzických typů, sedm duchovních a dvanáct intelektuálních úrovní reagují na společnou pomoc posledních dvou duchovních pomocníků a na morontiální mysl. Tyto odlišnosti určují jejich rozdílné aktivity a planetární úkoly.

38:9.8 (424.8) Primární midbytosti se podobají více andělům, než smrtelníkům; sekundární řády jsou více podobné lidským bytostem. Při vykonávání rozmanitých planetárních úkolů si obě skupiny navzájem prokazují neocenitelnou službu.

Primární pomocníci mohou navázat spolupráci s kontrolory jak morontiální energie, tak i duchovní energie a se spojovateli myslí. Sekundární skupina může nastolit pracovní spojení pouze s fyzickými kontrolory a s upravovateli materiálních okruhů. Ale, protože každý řád midbytostí může vytvořit dokonalé synchronní spojení s druhým, je takto kterákoliv skupina schopna docílit účelného využití celé energetické palety, od hrubé fyzické síly materiálních světů, přes přechodné fáze vesmírných energií po vyšší síly duchovní reality nebeských sfér.

38:9.9 (425.1) Propast mezi materiálními a duchovními světy je důkladně překlenuta posloupnou řadou asociací smrtelného člověka, sekundární midbytosti, primární midbytosti, morontiálního cheruba, cheruba středního stupně a seraфа. V osobní zkušenosti jednotlivého smrtelníka jsou tyto rozdílné úrovně nepochybně více či méně sjednoceny a osobní smysl je dán neviditelným a záhadným působením božského Ladiče Myšlení.

38:9.10 (425.2) Na normálních světech slouží primární midbytosti jako informační sbor a organizují volný čas pro Planetárního Prince, zatímco sekundární pomocníci trvale spolupracují s Adamickým režimem, podporující proces postupného rozvoje planetární civilizace. V případě selhání Planetárního Prince a pochybení Materiálního Syna, jak se tomu stalo na Urantii, midbytosti se stanou svěřenci Vládce Soustavy a slouží pod přímým vedením výkonného opatrovatele planety. Ale pouze na třech jiných světech Satanie fungují tyto bytosti jako jedna skupina pod sjednoceným vedením, tak, jak to dělají spojení pomocníci středního stupně na Urantii.

38:9.11 (425.3) Na četných jednotlivých světech vesmíru je planetární práce jak primárních, tak i sekundárních midbytostí rozdílná a různorodá, ale na normálních a průměrných planetách jsou jejich činnosti velmi odlišné od povinností, kterým věnují svůj čas na izolovaných sférách, takových, jako je Urantia.

38:9.12 (425.4) Primární midbytosti jsou planetárními historiky, kteří od doby příchodu Planetárního Prince do éry ustáleného světla a života, formulují obraz a navrhují vykreslení planetární historie pro představení planet na hlavních řídicích světech soustav.

38:9.13 (425.5) Midbytosti zůstávají na obydlených světech velmi dlouhou dobu, ale když jsou věrni svým povinnostem, budou časem a s největší určitostí oceněni za svoji věky trvající službu při podpoře vlády Syna Tvořitele; budou náležitě odměněni za svoji trpělivou péči o materiální smrtelníky na jejich světech času a prostoru. Dříve či později všechny uznané midbytosti budou přijaty do řad vzestupných Božích Synů a zahájí dlouhé vzestupné putování k Ráji ve společnosti těch samých smrtelníků živočišného původu, svých pozemských bratrů, které tak starostlivě střežily a kterým tak účinně sloužily během svého dlouhého pobývání na planetě.

38:9.14 (425.6) [Představeno Melkisedekem, jednajícím na žádost vedoucího serafských armád Nebadonu.]

Kapitola 39

Serafské armády

39:0.1 (426.1) POKUD je nám známo, Nekonečný Duch, jak je zosobněný v hlavním řídicím centru lokálního vesmíru, má v

úmyslu vytvořit jednotně dokonalé serafy, ale z nějakého neznámého důvod je toto Serafské potomstvo velmi rozdílné. Tato rozdílnost může být důsledkem neznámého zásahu vyvíjejícího se empirického Božstva; jestli tomu tak je, my to nemůžeme dokázat. Ale, pozorujeme, že když Serafové absolvují vzdělávací testy a projdou výchovným programem, řadí se najisto a zřetelně do následujících sedmi skupin:

39:0.2 (426.2) 1. Nejvyšší Serafové.

39:0.3 (426.3) 2. Nadřízení Serafové.

39:0.4 (426.4) 3. Vedoucí Serafové.

39:0.5 (426.5) 4. Serafové vykonavatelé.

39:0.6 (426.6) 5. Planetární pomocníci.

39:0.7 (426.7) 6. Přechodní pečovatelé.

39:0.8 (426.8) 7. Serafové budoucnosti.

39:0.9 (426.9) Říkat, že některý Seraf je podřadný andělu jiné skupiny, by nebylo správné. Nicméně, každý anděl je na počátku své služby limitován skupinovým původem a daným zařazením. Můj Serafský společník, který mně pomáhá připravit toto sdělení, Manotia, je nejvyšším Serafem a nyní působí pouze jako nejvyšší Seraf. V důsledku píce a obětavé služby dosáhl, jednu po druhé, všech sedmi úrovní Serafské služby, působíc téměř v každé oblasti, otevřené Serafům a v současné době je pověřeným sdruženým vedoucím Serafů na Urantii.

39:0.10 (426.10) Pro lidské bytosti je někdy velmi obtížné pochopit, že vytvořená způsobilost pro službu vyšší úrovně neznamena nutně schopnost působit na relativně nižších úrovních služby. Člověk začíná život jako bezmocný kojenec; proto každý smrtelný růst musí zahrnovat všechnu předcházející zkušenost; serafové nemají takový dospívající život—nemají žádné dětství. Nicméně, oni jsou empiričtí tvorové a zkušeností a dodatečným vzděláním mohou rozšířit svoji božskou, vrozenou schopnost skrze empirické nabývání funkční odbornosti v jedné, nebo více druzích Serafských služeb.

39:0.11 (426.11) Po získání pověření, serafové jsou přiděleni do záloh své rodné skupiny. Planetární a administrativní serafové často slouží dlouhou dobu ve svém původním zařazení, ale čím vyšší je úroveň vrozené funkce, tím urputněji usilují andělští pomocníci o to, aby sloužili na nižší úrovni vesmírné služby. Obzvláště touží být přiděleni k zálohám planetárních pomocníků a když jsou úspěšní, přihlásí se do celestinských škol, připojených k hlavnímu řídicímu centru Planetárního Prince jednoho z evolučních světů. Tady začnou studovat jazyky, historii a místní zvyky lidských ras. Serafové musí nabýt vědomosti a získat zkušenost stejně tak, jak to dělají lidské bytosti. V určitých vlastnostech osobnosti nejsou od vás příliš vzdáleni. A oni všichni chtějí začít u samého spodu, na nejnižší možné úrovni služby; takto mohou doufat, že dosáhnou nejvyšší možnou úroveň empirického bytí.

1. Nejvyšší serafové

39:1.1 (427.1) Tito serafové jsou nejvyšším ze sedmi odhalených řádů andělů lokálního vesmíru. Působí v sedmi skupinách, z

nichž každá z nich je úzce spjata s andělskými pomocníky Serafského Sboru Završení.

^{39:1.2 (427.2)} 1. Pomocníci Synů a Duchů. První skupina nejvyšších serafů je přidělena do služby vysokým Synům a bytostem, pocházejících z Ducha, sídlícího a působícího v lokálním vesmíru. Tato skupina andělských pomocníků slouží také Vesmírnému Synu a Vesmírnému Duchu a je těsně spojena s informačním sborem Jasně Ranní Hvězdy, hlavního vesmírného vykonavatele společné vůle Syna Tvořitele a Tvořivého Ducha.

^{39:1.3 (427.3)} Při plnění úkolů pro vysoké Syny a Duchy jsou tyto serafové přirozeně spojeni s rozsáhlými službami Rajských Avonalů, božského potomstva Věčného Syna a Nekonečného Ducha. Tento vysoký a zkušený řád serafů vždy doprovází Rajské Avonaly na všech závažných a poskytovacích misích, věnujíc se v takových případech organizování a řízení speciálních prací, spojených s ukončením jednoho planetárního období a začátkem nové éry. Ale nepodílejí se na přípravě soudního rozhodnutí, které by mohlo souviset s takovou změnou soudních období.

^{39:1.4 (427.4)} Průvodci poskytnutí. Když jsou Rajští Avonalové, ale ne Synové Tvořitelé, na misi poskytnutí, vždy je doprovází sbor 144 průvodců poskytnutí. Těchto 144 andělů jsou nadřizeni všem ostatním pomocníkům Syna a Ducha, kteří mohou být do mise poskytnutí zapojeni. Při planetární misi poskytnutí tam mohou být legie andělů, podléhající velení inkarnovaného Božího Syna, ale všichni tyto serafové jsou organizováni a řízeni 144 průvodci poskytnutí. Vyšší řády andělů, supernafimové a sekunafimové, mohou být také

součástí doprovodné armády a i když jsou jejich úkoly odlišné od úkolů serafů, všechny tyto aktivity jsou vždy koordinovány průvodci poskytnutí.

39:1.5 (427.5) Tito průvodci poskytnutí se řadí k serafům završení; oni všichni prošli okruhy Seraphingtonu a dosáhli Serafského Sboru Završení. Také prodělali další speciální přípravu, aby čelili potížím a zvládali nepředvídané situace, spojené s poskytováním Božích Synů pro rozvoj dětí času. Všichni takoví serafové dosáhli Ráje a osobního objetí Druhého Zdroje a Středu, Věčného Syna.

39:1.6 (427.6) Serafové touží rovnou měrou účastnit se misí inkarnovaných Synů a přidělení do služby jako strážci osudu smrtelných tvorů; to druhé je zaručená propustka serafova do Ráje, zatímco průvodci poskytnutí docílí nejvyšší úrovně služby v lokálním vesmíru, což samo osobě skýtá možnost dosáhnout serafského završení v Ráji.

39:1.7 (428.1) 2. Soudní poradci. Toto jsou serafstí poradci a pomocníci pro všechny druhy soudů, od smírčích komisí, až po nejvyšší tribunály oblasti. Účelem takových tribunálů není ukládat kárné rozsudky, ale spíše posoudit upřímné názorové rozdíly a rozhodnout o věčném životě vzestupných smrtelníků. A v tomto spočívá funkce soudních poradců: posoudit, zda všechna obvinění proti smrtelným tvorům jsou uvedena oprávněně a rozhodnutí jsou soucitná. V této činnosti jsou úzce spojeni s Vysokými Komisaři—vzestupnými smrtelníky spojenými s Duchem, kteří slouží v lokálním vesmíru.

39:1.8 (428.2) Serafstí soudní poradci slouží výhradně jako obhájci smrtelníků. Není to proto, že by někdy existovala snaha být

nespravedlivý k nevyvinutým tvorům světů, ale pokud spravedlnost vyžaduje posouzení každého pochybení během vzestupu směrem k božské dokonalosti, soucit požaduje, aby o každém takovém chybném kroku bylo spravedlivě rozhodnuto podle podstaty tvora a božského záměru. Tito andělé představují a zobrazují prvek soucit, tkvícího v božské spravedlnosti—nestrannosti, založené na znalosti základních faktů, týkajících se osobních motivů a rasových návyků.

39:1.9 (428.3) Tento řád andělů slouží na všech úrovních, od poradních sborů Planetárního Prince, až po nejvyšší tribunály lokálního vesmíru, zatímco jejich druhové v Serafském Sboru Završení působí ve vyšších oblastech Orvontonu, dokonce u soudů Věčně Moudrých na Uverse.

39:1.10 (428.4) 3. Vesmírní konzultanti. Toto jsou opravdoví přátelé a vyšší konzultanti všech těch vzestupných tvorů, kteří mají poslední přestávku na Salvingtonu, ve svém rodném vesmíru, předtím, než se vydají na duchovní putování, které se před nimi rozprostírá v obrovském supervesmíru Orvontonu. V takové chvíli mnohý vzestupný tvor má pocit, který by se mohl smrtelníkům přirovnat k lidské nostalgii. Vzadu zůstávají dosažené sféry, oblasti, poznané dlouhodobou službou a dosažením morontiální úrovně; vpředu leží vyzývavá záhada ještě většího a rozsáhlejšího vesmíru.

39:1.11 (428.5) Úkolem vesmírných konzultantů je usnadnit vzestupným poutníkům přechod z dosažené úrovně na nepoznanou úroveň vesmírné služby, pomoci těmto poutníkům udělat celou řadu změn v chápání významů a hodnot, spočívajících v uvědomění, že duchovní bytost prvního stupně nestojí na konci a vrcholu morontiálního vzestupu lokálním

vesmírem, ale spíše na nejnižší příčce dlouhého žebříčku duchovního vzestupu k Vesmírnému Otci v Ráji.

39:1.12 (428.6) Mnozí z absolventů Seraphingtonu, členů Serafského Sboru Završení, kteří jsou přiřazeni k těmto serafům, se rozsáhle zabývají učením v určitých školách Salvingtonu, týkající se přípravy tvorů Nebadonu v souvislosti s následující vesmírnou epochou.

39:1.13 (428.7) 4. Poradci vyučování. Tito andělé jsou neocenitelnými pomocníky duchovního učitelského sboru lokálního vesmíru. Poradci vyučování působí jako sekretáři všem kategoriím učitelů, od Melkisedeků a Synů Trojice-Učitelů, dolů k morontiálním smrtelníkům, kteří jsou určeni jako pomocníci těm svým druhům, kteří jsou hned za nimi na stupnici vzestupného života. Poprvé uvidíte tyto podpůrné serafy vyučování na jednom ze sedmi obytných světů, obklopující Jerusem.

39:1.14 (428.8) Tito serafové se stávají spolupracovníky regionálních vedoucích početných vzdělávacích a přípravných institucí lokálních vesmírů a ve velkých počtech jsou přiděleni fakultám sedmi výchovných světů lokálních soustav a sedmdesáti vzdělávacích sfér souhvězdí. Pomoc těchto poradců sahá až dolů na jednotlivé světy. Dokonce i zkušení a zasvěcení učitelé času využívají pomoc a často i podporu těchto poradců z řádu nejvyšších serafů.

39:1.15 (429.1) Čtvrté poskytnutí Syna Tvořitele jako tvora se událo v podobě poradce vyučování v postavení nejvyššího seraфа Nebadonu.

39:1.16 (429.2) 5. Vedoucí úkolů. Čas od času andělé, sloužící na evolučních a architektonických sférách, které obývají tvorové, zvolí orgán ze 144 nejvyšších serafů. Toto je nejvyšší andělská rada na každé sféře a koordinuje samostatně řízená stadia služby a úkolů serafů. Tito andělé řídí všechna shromáždění serafů, týkající se průběhu služby nebo společného uctívání.

39:1.17 (429.3) 6. Zaznamenatelé. Toto jsou oficiální zaznamenatelé nejvyšších serafů. Mnoho z těchto vysokých andělů se již narodilo s tímto darem plně vyvinutým; ostatní dosáhli tohoto postavení důvěry a odpovědnosti svým svědomitým přístupem ke studiu a spolehlivým vykonáváním podobných povinností, když byli přiděleni nižším a méně odpovědnějším řádům.

39:1.18 (429.4) 7. Nezávislí pomocníci. Velký počet nezávislých serafů nejvyššího řádu působí jako samořídící pomocníci na architektonických sférách a na obydlených planetách. Takoví pomocníci dobrovolně plní rozličné požadavky na službu nejvyšších serafů, čímž takto vytvářejí obecné rezervy tohoto řádu.

1. Nadřízení serafové

39:2.1 (429.5) Nadřízení serafové dostali své jméno ne proto, že jsou nějakým způsobem kvalitativně nadřazeni ostatním řádům andělů, ale protože zodpovídají za vyšší aktivity lokálního vesmíru. Velmi mnoho andělů prvních dvou skupin tohoto serafského sboru jsou serafové dosaženého statusu, andělé, kteří sloužili na všech stupních výuky a jako vedoucí svých druhů se vrátili se vznešeným posláním do oblastí svých dřívějších aktivit. Protože Nebadon je mladý vesmír, tento řád zde nemá mnoho svých andělů.

39:2.2 (429.6) Nadřízení serafové působí v následujících sedmi skupinách:

39:2.3 (429.7) 1. Informační sbor. Tito serafové patří k osobnímu štábu Gabriela, Jasně Ranní Hvězdě. Pohybují po celém vesmíru a shromažďují oblastní informace, které Gabriel potřebuje pro řízení rad Nebadonu. Jsou informačním sborem mocné armády, které velí Gabriel jako zástupce Syna Vládce. Tito serafové nejsou přímo spojeni se soustavami a souhvězdími a jejich informace proudí přímo do Salvingtonu přes plynulý, přímý a nezávislý okruh.

39:2.4 (429.8) Informační sbory jednotlivých lokálních vesmírů mezi sebou vzájemně komunikují, ale pouze v daném supervesmíru. Existuje odstupňovaná energie, která účinně odděluje činnosti a procesy jednotlivých nadvlád. Jeden supervesmír může běžně komunikovat s druhým supervesmírem pouze prostřednictvím Rajského informačního centra.

39:2.5 (430.1) 2. Hlas soucitu. Soucit je hlavním smyslem Serafské služby a andělské péče. Je proto příhodné, že by měl existovat sbor andělů, který neobyčejným způsobem zobrazuje soucit. Tito serafové jsou opravdovými pečovateli soucitu v lokálním vesmíru. Jsou inspirujícími vůdci, kteří podporují impulsy a vznešené emoce lidí a andělů. Vedoucí těchto legií jsou nyní vždy serafové završení, kteří jsou rovněž kvalifikovanými strážci smrtelného osudu; to znamená, že každý andělský pár vedl alespoň jednu duši živočišného původu během života v těle a následně prošel okruhy Seraphingtonu a byl přijat do Serafského Sboru Završení.

^{39:2.6 (430.2)} 3. Duchovní koordinátoři. Třetí skupina nadřízených serafů má základnu na Salvingtonu, ale působí v lokálním vesmíru všude tam, kde mohou být užiteční. I když jejich úkoly jsou v podstatě duchovní a proto nad rámec chápání lidských myslí, možná pochopíte něco o jejich péči o smrtelníky, když se vysvětlí, že těmto andělům je svěřen úkol připravit vzestupné poutníky, pobývající na Salvingtonu, na jejich poslední přechod—z nejvyšší morontialní úrovně na status novorozených duchovních bytostí. Tak, jako plánovači myšlení na obytných světech pomáhají přeživšímu tvorovi přizpůsobit se potenciálům morontialní mysli a účelně je využívat, tak tito serafové učí morontialní absolventy na Salvingtonu o nových získaných schopnostech duchovní mysli. A vzestupným smrtelníkům slouží ještě mnoha jinými způsoby.

^{39:2.7 (430.3)} 4. Pomocní učitelé. Pomocní učitelé pomáhají a asistují svým serafským druhům, poradcům vyučování. Jsou také individuálně zapojeni do rozsáhlého vzdělávacího systému lokálního vesmíru, především do sedmidílného programu výuky, která probíhá na obytných světech lokálních soustav. Vynikající sbor tohoto řádu serafů působí na Urantii, aby pečoval a podporoval dílo pravdy a spravedlnosti.

^{39:2.8 (430.4)} 5. Převrasci. Všechny skupiny pomocných duchů mají svoje vlastní přepravní sbory andělských řádů, zabývající se přepravou těch osobností, které sami nemohou cestovat z jedné sféry na druhou. Pátá skupina nadřízených serafů má své hlavní stanoviště na Salvingtonu a slouží jako převrasci prostorem tam a zpět z hlavního řídicího centra lokálního vesmíru. Podobně jako jiné podskupiny nadřízených serafů, tak i někteří

přepravci již byli s takovou schopností vytvoření, zatímco jiní na tuto úroveň postoupili z nižších a méně obdařených skupin.

39:2.9 (430.5) „Energický rádius“ serafů zcela postačí potřebám lokálního vesmíru a dokonce i supervesmíru, ale nikdy by nebyli schopni zajistit dostatek energie, která je nutná na takovou dlouhou cestu, jako je z Uversy do Havony. Taková vyčerpávající cesta vyžaduje speciální energii primárních sekunafimů, kteří jsou pro tento druh přepravy vybaveni. Přepravci čerpají energii k letu během přepravy a osobní sílu získávají zpět po ukončení cesty.

39:2.10 (430.6) Dokonce ani na Salvingtonu nemají vzestupní smrtelníci osobní formu, která je nezbytná pro individuální přepravu. Pro přesun z jednoho světa na druhý musí být vzestupní smrtelníci závislí na serafské dopravě až do upadnutí k poslednímu spánku na vnitřním okruhu Havony a probuzení ve věčnosti v Ráji. Potom již nebudete závislí na andělech, aby vás přepravovali z vesmíru do vesmíru.

39:2.11 (430.7) Není velký rozdíl mezi procesem oserafování a smrtí nebo snem, kromě toho, že v prospaném přesunu je přítomen automatický element času. Během serafského spánku vědomě vnímáte svoje bezvědomí. Ale Ladič Myšlení je přitom plně a dokonale vědomý, ve skutečnosti je výjimečně výkonný, protože vy nejste schopni oponovat, vzdorovat nebo jinak se bránit tvořivé a transformující práci.

39:2.12 (431.1) Při procesu oserafování upadnete do spánku na stanovenou dobu a probudíte se v určenou chvíli. Délka cesty během prospaného přesunu je bezvýznamná. Nejste si přímo vědomi plynutí času. Je to jako, kdybyste usnuli v dopravním

prostředku v jednom městě a po klidném dřímání celou noc se probudíte v jiném a vzdáleném velkoměstě. Vy cestuje, zatímco podřimujete. A takto letíte prostorem, oserafování, a odpočíváte—spíte. Převážný spánek je vyvolán spojením mezi Ladiči Myšlení a serafskými přepravci.

39:2.13 (431.2) Andělé nemohou přepravovat organická těla—z masa a kostí—taková, jako nyní máte vy, ale mohou přepravovat všechny ostatní formy, od nejnižších morontiálních po nejvyšší duchovní. Oni nejsou funkční v případě přirozené smrti. Když skončíte vaši pozemskou cestu, vaše tělo zůstává na této planetě. Váš Ladič Myšlení míří do lůna Otce a tito andělé nejsou přímo zapojeni do následného znovu sestavení vaší osobnosti na obytném světě identifikace. Tady má vaše tělo morontiální formu, která může být oserafována. Vy jste „zasadili smrtelné tělo“ do hrobu a „získali morontiální formu“ ve vesmírných sídlech.

39:2.14 (431.3) 6. Zaznamenatelé. Tyto osobnosti se hlavně zabývají příjmem, evidencí a rozesíláním záznamů, týkajících se Salvingtonu a jeho přidružených světů. Rovněž slouží jako speciální zaznamenatelé pro skupiny trvale bydlících obyvatel supervesmíru a vyšších osobností, a také jako soudní úředníci v Salvingtonu a sekretáři salvingtonských vládců.

39:2.15 (431.4) Spojáři—příjemci a odesílatelé— jsou složkou serafských zaznamenatelů, zabývající se odesíláním záznamů a šířením důležitých informací. Jejich činnost je složitého charakteru: jsou napojeni na mnoho okruhů tak, že stejnými energetickými linkami může současně procházet 144 000 zpráv. Využívají vyšší ideografické metody vrchních serafských zaznamenatelů a prostřednictvím těchto společných

symbolů udržují vzájemné spojení s koordinátory informací terciárních supernafimů a zvelebenými koordinátory informací Serafského Sboru Završení.

^{39:2.16 (431.5)} Takto serafští zaznamenatele nadřízeného řádu uskutečňují kompaktní spojení s informačním sborem svého vlastního řádu a se všemi podřízenými zaznamenatelem, zatímco spojaři jim umožňují udržovat stálý kontakt s vyššími zaznamenatelem supervesmíru a přes stejný kanál, se zaznamenatelem Havony a opatrovateli vědomostí v Ráji. Mnoho zaznamenateľů nadřízeného řádu jsou serafové, kteří postoupili do tohoto postavení po splnění podobných povinností na nižších úrovních vesmíru.

^{39:2.17 (431.6)} 7. Zálohy. V Salvingtonu se zdržují početné zálohy všech typů nadřízených serafů, kteří jsou připraveni, na žádost vedoucích úkolů, nebo na požádání správců vesmírů, k okamžitému vyslání do nejvzdálenějších světů Neadonu. Zálohy nadřízených serafů také poskytnou pomocné posly, když si je vyžádá představený Oslnivých Večerních Hvězd, kterému je svěřen dohled nad vyřízením všech osobních sdělení. Lokální vesmír je plně vybaven patřičnými prostředky pro vzájemnou komunikaci, ale vždy existují některé zprávy, které vyžadují odeslání osobními posly.

^{39:2.18 (432.1)} Základní zálohy pro celý lokální vesmír se zdržují na serafských světech Salvingtonu. Tento sbor zahrnuje všechny typy všech skupin andělů.

3. Vedoucí serafové

39:3.1 (432.2) Tento všestranný řád vesmírných andělů je určen výhradně pro službu v souhvězdích. Tito znamenití pečovatelé mají své hlavní stanoviště v hlavních centrech souhvězdích, ale v zájmu svých přidělených oblastí působí po celém Nebadonu.

39:3.2 (432.3) 1. Dohlízející asistenti. První kategorie dohlízejících serafů je součástí kolektivní činnosti Otců Souhvězdích a jsou vždy použitelnými pomocníky Nejsvrchovanějších. Tito serafové se hlavně zabývají unifikací a stabilizací celého souhvězdí.

39:3.3 (432.4) 2. Plánovači zákonů. Intelektuálním základem spravedlnosti je zákon a v lokálním vesmíru zákony vznikají v zákonodárných shromážděních souhvězdích. Tyto poradní orgány systematizují a oficiálně vydávají základní zákony Nebadonu, zákony navržené tak, aby v co největší míře umožňovaly koordinaci celého souhvězdí ve shodě s pevně stanovenými zásadami nevměšování do svobodné morální volby osobitých tvorů. Povinností druhé kategorie vedoucích serafů je předložit zákonodárcům plán, jak každý navrhovaný právní předpis může ovlivnit životy tvorů vlastní vůle. Pro výkon této činnosti mají výbornou kvalifikaci, protože dlouho sloužili a získali zkušenosti v lokálních soustavách a na obydlených planetách. Tito serafové nežádají zvláštní výsady pro tu či onu skupinu, ale dostaví se před nebeské zákonodárce, aby mluvili za ty, kteří nemohou být přítomni a mluvit sami za sebe. Dokonce i každý smrtelný člověk může přispívat k vývoji vesmírného zákona, protože tito sami serafové nezobrazují pomíjivá a vědomá přání člověka, ale věrně a plně zobrazují opravdové touhy vnitřního hlasu člověka—vyvíjející se morontialní duše materiálního smrtelníka na světech prostoru.

39:3.4 (432.5)

3. Sociální architekti. Od jednotlivých planet k morontiálním vzdělávacím světům tito serafové usilovně pracují, aby rozšířili všechny upřímné sociální kontakty a podpořili sociální evoluci vesmírných tvorů. Toto jsou ti andělé, kteří se snaží zbavit společenství inteligentních bytostí veškeré strojenosti a současně usilují o to, aby vzájemné vztahy tvorů vlastní vůle se vytvářely na základě opravdového pochopení sebe sama a upřímného vzájemného respektu.

39:3.5 (432.6)

Sociální architekti dělají vše, co je v jejich možnostech a silách, aby spojili dohromady vhodné jedince s cílem vytvořit na zemi výkonné a snaživé pracovní skupiny; a někdy se takové skupiny spolu opět setkají na obytných světech, aby i tam pokračovaly ve své prospěšné činnosti. Ale ne vždy dosáhnou tito serafové svého cíle; ne vždy jsou schopni spojit dohromady ty, kteří by vytvořili ideální skupinu, která by uskutečnila daný záměr, nebo vykonala určitý úkol; v takových případech musí využít nejlepší z toho, co je k dispozici.

39:3.6 (432.7)

Tito andělé pokračují ve své činnosti na obytných světech a vyšších morontiálních světech. Oni se zabývají každou činností, týkající se progresu na morontiálních světech a která se týká tří nebo více osob. Má se za to, že dvě bytosti působí na základě manželského svazku, nebo pomocných či partnerských vztahů, ale když slouží skupina tří a více bytostí, potom představují sociální problém a proto spadají pod pravomoc sociálních architektů. Tito výkonní serafové jsou organizováni v sedmdesáti divizích na Edentii a tyto divize slouží na sedmdesáti světech morontiálního progresu, obíhajících hlavní řídicí sféru.

39:3.7 (433.1)

4. Rozsěvači etiky. Posláním těchto serafů je podporovat a posilovat u tvorů rozvoj uvědomování si morálních zásad v mezilidských vztazích, protože toto je zdroj a klíč k trvalému a smysluplnému růstu společnosti a vlády, lidské či nadlidské. Tito posilovači etického uvědomování působí kdekoliv a všude tam, kde mohou být prospěšní, jako dobrovolní poradci planetárních vládců a jako výměnní učitelé na vzdělávacích světech soustav. Nicméně, vy se nedostanete pod jejich vedení dokud nedospějete do škol bratrství na Edentii, kde vám zrychlí vaše uvědomování si těch skutečných pravd o bratrství, které budete potom velmi svědomitě zkoumat prostřednictvím reálné zkušenosti ze soužití s univitaty v sociálních laboratořích Edentie, sedmdesáti družic hlavního centra Norlatiadeku.

39:3.8 (433.2)

5. Přepřavci. Pátá skupina vedoucích serafů působí jako přepřavci osobností, dopravující bytosti tam a zpět z hlavních center souhvězdí. V průběhu letu z jedné sféry na druhou si takoví přepravní serafové plně uvědomují svoji rychlost, směr a astronomickou polohu. Oni nepřekonávají prostor jako bezduchá střela. Během letu prostorem se jeden s druhým mohou minout v těsné blízkosti bez nejmenšího rizika kolize. Jsou plně schopni upravovat rychlost pohybu a měnit směr letu, dokonce mohou změnit cíl cesty, jestliže jejich vedoucí jim k tomu dají pokyn na kterémkoliv prostorovém uzlu vesmírných informačních okruhů.

39:3.9 (433.3)

Tito přepřavci osobností jsou upraveni takovým způsobem, že mohou současně využívat všechny tři univerzálně rozvedené energetické trasy, z nichž každá umožňuje průměrnou rychlost prostorem 299 790 kilometrů za

vteřinu. Tímto způsobem jsou tito přepravci schopni spojit rychlost energie s rychlostí síly a dosáhnout na svých dlouhých letech průměrné rychlosti mezi 893 000 a téměř 900 000 vašich kilometrů za vteřinu vašeho času. Rychlost je ovlivněna velikostí a vzdáleností okolní hmoty a silou a směrem nejbližších hlavních okruhů vesmírné energie. Existuje mnoho typů bytostí, podobných Serafům, kteří mají schopnost překonávat prostor a kteří jsou schopni přepravovat jiné bytosti, které jsou k tomu náležitě upraveny.

39:3.10 (433.4) 6. Zaznamenatelé. Serafové šesté kategorie pracují jako speciální zaznamenatelé událostí v souhvězdích. Velký a výkonný sbor působí na Edentii, hlavním řídicím centru souhvězdí Norlatiadek, ke kterému patří vaše soustava a vaše planeta.

39:3.11 (433.5) 7. Zálohy. Obecné zálohy vedoucích Serafů se zdržují v hlavních řídicích centrech souhvězdích. Takoví andělé v záloze nejsou v žádném případě nečinní; mnoho z nich slouží jako pomocní poslové vládcům souhvězdích; jiní jsou přiděleni k salvingtonským zálohám nepověřených Vorondadeků; a další mohou být posláni na speciální misi se Syny Vorondadeky, takovými, jako je Vorondadek pozorovatel a nebo někdy Nejsvrchovanější správce Urantie.

4. Administrativní serafové

39:4.1 (434.1) Čtvrtý řád Serafů vykonává administrativní úkoly v lokálních soustavách. Mají původ v hlavních centrech soustav, ale jsou ve velkých počtech umístěni na obytných světech, morontiálních sfér a na obydlených planetách. Serafové čtvrtého řádu jsou od přírody obdarováni neobvyklými

administrativními schopnostmi. Jsou vynikajícími asistenty vedoucích nižších odděleních vesmírné vlády Syna Tvořitele a zabývají se především záležitostmi lokálních soustav a jejich dílčích světů. Pro výkon své služby jsou organizováni následujícím způsobem:

39:4.2 (434.2) 1. Administrativní asistenti. Tito nadaní serafové jsou nejbližšími asistenty Vládce Soustavy, primárního Syna Lanonandeka. Jsou neocenitelnými pomocníky při vykonávání složitých úkolů správních orgánů hlavních řídicích center soustav. Oni také slouží jako osobní jednatele vládců soustav, cestujících ve velkých počtech tam a zpět do různých světů v přechodném stadiu a na obydlené planety, vykonávajíc četná posláná ve prospěch soustavy a v zájmu fyzického a biologického života jejích obydlených světů.

39:4.3 (434.3) Tito samí serafští administrativní asistenti jsou také přiděleni k vládcům světů, Planetárním Princům. Většina planet v dané soustavě je pod pravomocí sekundárního Syna Lanonandeka, ale na některých světech, takových jako je Urantia, se nepodařilo uskutečnit božský plán. V případě selhání Planetárního Prince jsou tito serafové přiděleni k prozatímním správcům Melkisedekům a také jejím nástupcům, kteří převezmou planetární vedení. Současný zastupující vládce Urantie má k dispozici sbor jednoho tisíce těchto všestranných serafů.

39:4.4 (434.4) 2. Poradci spravedlnosti. Toto jsou ti andělé, kteří předloží souhrnný přehled dokladů, týkajících se věčného blaha lidí a andělů, když se o takových otázkách rozhoduje u tribunálů soustavy nebo planety. Oni připraví prohlášení pro všechna předběžná slyšení, týkající se věčného života

smrtelníka, prohlášení, která jsou následně předána s protokoly takových případů vyšším tribunálům vesmíru a supervesmíru. Obhajoba všech případů, zpochybňujících věčný život, je připravena těmito serafy, kteří dokonale rozumí všem detailům každého bodu obžaloby, sepsané vykonavatelem vesmírné spravedlnosti.

39:4.5 (434.5) Posláním těchto andělů není mařit nebo odkládat spravedlnost, ale spíše zaručit, aby neomylné soudy rozhodovaly se šlechetným soucitem a spravedlivě o všech tvorech. Tito serafové působí často na lokálních světech, obvykle vypovídají před soudní trojicí smírčích komisí—soudů pro řešení malých nedorozumění. Mnoho těch, kteří sloužili jednou jako poradci spravedlnosti v nižších sférách, se později objeví jako Hlasy Soucitu ve vyšších sférách a na Salvingtonu.

39:4.6 (434.6) Během Luciferovy vzpoury bylo ztraceno pouze několik poradců spravedlnosti, ale více než jedna čtvrtina jiných administrativních serafů byla oklamána a svedena falešnou představou o nevázané osobní svobodě.

39:4.7 (434.7) 3. Interpreti kosmického občanství. Když vzestupní smrtelníci dokončí přípravu na obytných světech, jejich první studentské období vesmírné kariéry, mohou si dočasně vychutnat pocit z relativní vyspělosti—občanství v hlavním centru soustavy. Přestože dosažení každého postupného cíle je skutečným úspěchem, v širším smyslu jsou takové cíle pouhými milníky na dlouhé vzestupné pouti do Ráje. Ale, bez ohledu na to, jak takové relativní úspěchy mohou být, žádnému evolučnímu tvorů není nikdy odepřeno plné, i když dočasné, uspokojení z dosaženého cíle. Znovu a znovu, na vzestupné pouti do Ráje, přijde pauza, krátké oddechové období, během

kterého vesmírné horizonty znehybní, status tvora se nemění a osobnost vychutnává sladkost z naplnění cíle.

39:4.8 (435.1) První taková období na cestě vzestupného smrtelníka nastávají v hlavním centru lokální soustavy. Během této přestávky, jako obyvatelé Jerusemu, se pokusíte vyjádřit v životě tvora ty věci, které jste si osvojili během osmi předchozích životních zkušeností—zahrnujících Urantii a sedm obytných světů.

39:4.9 (435.2) Interpreti kosmického občanství radí novým obyvatelům hlavních center soustav a urychlují jejich uvědomění si zodpovědností vesmírné vlády. Tito serafové také úzce spolupracují v administrativě soustavy s Materiálními Syny, když zobrazují zodpovědnost a morálnost kosmického občanství materiálním smrtelníkům na obydlých světech.

39:4.10 (435.3) 4. Urychlovači morálních zásad. Na obytných světech se začnete učit o tom, jak vaše ovládání sebe sama je prospěšné všem ostatním. Vaše mysl se učí spolupráci, učí se jak plánovat s jinými a moudřejšími bytostmi. V hlavních řídicích centrech vám serafové učitelé ještě více urychlí vaše uvědomění si kosmických morálních zásad—vzájemné součinnosti svobody a čestnosti.

39:4.11 (435.4) Co je to čestnost? Je to plod inteligentního uvědomění si vesmírného bratrství; jeden si nemůže vzít hodně a nedat nic. Jak stoupáte po žebříčku osobnosti, tak se nejdříve naučíte být čestní, potom se naučíte mít rádi, potom být dětinští a až potom můžete být svobodní; ale dokud nejste koneční, dokud nejste

dokonale spolehliví, nemůžete v sobě realizovat účelnost svobody.

^{39:4.12 (435.5)} Tito serafové učí o tom, že trpělivost přináší ovoce; že stagnace je zaručená smrt, ale i tom, že příliš rychlý růst je také sebevražděný; že tak jako kapka vody padá z vysoké výšky dolů na nižší úrovně a teče dál, stále níž přes řadu krátkých pádů, tak takový je vzestupný progres v morontiálních a duchovních světech—a je stejně tak pomalý a postupuje také po postupných stupních.

^{39:4.13 (435.6)} Urychlovači morálních zásad zobrazují obydlím planetám smrtelný život jako souvislý řetězec, složený z mnoha článků. Váš krátký pobyt na Urantii, na této sféře nevyvinutých smrtelníků, je pouze jeden článek, úplně první, v dlouhém řetězci, který je roztažen přes vesmíry a věčné epochy. Není toho tak moc, co se naučíte v tomto prvním životě; je to zkušenost z prožití tohoto života, která je důležitá. Dokonce i práce na tomto světě, i když je nejdůležitější, není zdaleka tak důležitá, jako způsob, kterým tuto práci vykonáváte. Neexistuje žádná materiální odměna pro čestný život, ale je v něm hluboké uspokojení—vědomí dosažení—a toto převyšuje jakoukoliv myslitelnou materiální odměnu.

^{39:4.14 (435.7)} Klíče ke království nebeskému jsou: upřímnost, více upřímnosti a ještě více upřímnosti. Všichni lidé mají tyto klíče. Lidé je používají—povyšují svoji duchovní úroveň—prostřednictvím rozhodnutí, dalších rozhodnutí a dalších rozhodnutí. Nejvyšší morální volba je volba nejvyšší možné hodnoty a vždy—v kterékoliv a ve všech sférách—to znamená konat Boží vůli. Jestli člověk takovou volbu udělá, je mimořádný, třebaže může být nejprostším obyvatelem

Jerusemu, nebo dokonce nejnepatrnějším ze všech smrtelníků na Urantii.

39:4.15 (436.1) 5. Přepřavci. Tito přepřavní serafové působí v lokálních soustavách. Ve vaší soustavě, Satanii, přepřavují pasažéry tam a zpět z Jerusemu a také slouží jako meziplanetární přepřavci. Málokdy pomine den, kdyby přepřavní seraf Satanie nevysadil na březích Urantie nějakého stážistu, nebo jiného cestujícího duchovní či poloduchovní podstaty. Právě tito prostoroví přepřavci vás budou někdy dopravovat tam a zpět na různé světy hlavního centrálního komplexu soustavy a když dokončíte váš úkol v Jerusemu, dopraví vás do Edentie. Ale za žádných okolností vás nedoprovází zpět na svět vašeho lidského původu. Smrtelník se nikdy nevrací na svoji rodnou planetu během soudního období, vztahující se k jeho dočasné existenci a jestliže by se měl vrátit během následujícího soudního období, byl by doprovázen přepřavním serafem z hlavního centrálního komplexu vesmíru.

39:4.16 (436.2) 6. Zaznamenatelé. Tito serafové jsou opatrovateli trojitých záznamů lokálních soustav. Katedrála záznamů v hlavním centru soustavy je unikátní stavbou, z jedné třetiny je materiální, vystavěna z průzračných ocelí a krystalů; jedna třetina je morontiální, zkonstruována ze spojené duchovní a materiální energie, leč mimo rámec vidění smrtelníka; a třetí třetina je duchovní. Zaznamenatelé této kategorie vedou a udržují tento trojitý systém záznamů. Vzestupní smrtelníci nejdříve nahlédnou do materiálních archivů. Materiální Synové a vyšší přechodné bytosti se podívají do archivů v morontiální síni, zatímco serafové a vyšší duchovní osobnosti sfér si pročtou záznamy v duchovní sekci.

39:4.17 (436.3) 7. Zálohy. Záložní sbor administrativních serafů v Jerusemu tráví čas svého čekání jako duchovní společníci nově dorazivším vzestupným smrtelníkům z různých světů soustavy—pověřeným absolventům obytných světů. Jednou z radostí vašeho pobytu v Jerusemu, ve volném čase, budou návštěvy a rozhovory s těmito zcestovalými a velezkušenými serafy čekajícího záložního sboru.

39:4.18 (436.4) Právě pro takové přátelské vztahy jako jsou tyto, je hlavní centrum soustavy oblíbeno u vzestupných smrtelníků. V Jerusemu se setkáte s prvním sdružováním Materiálních Synů, andělů a vzestupných smrtelníků. Tady se přátelí bytosti, které jsou plně duchovní, poloduchovní a právě se vynořující z materiální existence. Smrtelné formy jsou tady tak upraveny a lidský rozsah reakce na světlo je rozšířen do takové míry, že všichni se mohou těšit ze vzájemného poznávání a soucítícího osobního porozumění.

5. Planetární pomocníci

39:5.1 (436.5) Tito serafové mají svoje řídicí stanoviště v hlavním centru soustavy a i když jsou úzce spjati s místními adamickými obyvateli, jejich hlavním posláním je služba Planetárním Adamům— biologickým, nebo fyzickým vylepšovatelům materiálních ras na evolučních světech. Pomocná práce andělů má rostoucí význam když se blíží k obydleným planetám, k aktuálním problémům, kterým čelí muži a ženy času, připravující se k pokusu dosáhnout cíl věčnosti.

39:5.2 (437.1) Většina planetárních pomocníků byla z Urantie po zhroucení adamického režimu přemístěna a serafský dozor nad

vaším světem byl do značné míry předán správcům, dočasným vyslancům a strážcům osudu. Ale tito serafští pomocníci vašich chybujících Materiálních Synů stále ještě slouží na Uraniti v těchto skupinách:

39:5.3 (437.2) 1. Hlasy Zahrady. Pokaždé, když planetární průběh lidské evoluce dosahuje své nejvyšší biologické úrovně, objeví se Materiální Synové a Dcery—Adamové a Evy—aby posílili další evoluci ras vlastním poskytnutím své dokonalejší životní plazmy. Planetární stanoviště takového Adama a Evy se obvykle nazývá Edenská Zahrada a jejich osobní serafové jsou často známí jako „hlasy Zahrady.“ Tito serafové prokazují neocenitelnou službu Planetárním Adamům ve všech jejich projektech pro fyzické a intelektuální vylepšení evolučních ras. Po Adamově selhání na Uranitii někteří z těchto serafů byli ponecháni na planetě a byli přiděleni nástupcům, kteří po Adamovi převzali pravomoc.

39:5.4 (437.3) 2. Duchové bratrství. Je zřejmé, že když Adam a Eva přijdou na evoluční svět, jejich úkol dosáhnout rasové harmonie a sociální součinnosti mezi jeho rozmanitými rasami je nesmírně obtížný. Málokdy tyto rasy rozdílných barev a odlišných povah přijmou přátelsky plán lidského bratrství. Tito primitivní lidé si uvědomí moudrost pokojného soužití pouze v důsledku zralé lidské zkušenosti a prostřednictvím svědomité služby serafských duchů bratrství. Kdyby nebylo práce těchto serafů, snaha Materiálních Synů harmonizovat a vylepšit rasy vyvíjejícího se světa, by byla do značné míry zpožděna. A kdyby se Adam držel původního plánu pro rozvoj Urantie, touto dobou by tito duchové bratrství udělali neuvěřitelné změny v lidské rase. Vzhledem k Adamovu selhání je vskutku

neuvěřitelné, že tito serafové byli schopni vypěstovat a uskutečnit bratrství na takové úrovni, jaká je nyní u vás na Urantii.

39:5.5 (437.4) 3. Duše míru. První tisíciletí pokrokového úsilí evolučního člověka se vyznačují množstvím bojů. Mír není normálním stavem materiálních sfér. Planety poprvé uskuteční „mír na zemi a dobrou vůli mezi lidmi“ prostřednictvím pomoci Serafských duší míru. Přestože počáteční úsilí těchto andělů na Urantii bylo do značné míry zmařeno, Vevona, vůdce duší míru v časech Adama, byl ponechán na Urantii a nyní je přidělen ke štábu místního hlavního správce. A byl to právě tento stejný Vevona, který při narození Michaela, jako vůdce andělské armády, oznámil světům: „Sláva Bohu v Havoně, mír na zemi a dobrou vůli mezi lidmi.“

39:5.6 (437.5) V pokročilejších epochách planetární evoluce tito serafové hrají důležitou roli při nahrazování pojmu vykoupení konceptem božského souladu jako filozofie věčného života smrtelných.

39:5.7 (437.6) 4. Duchové důvěry. Nedůvěra je vrozená reakce primitivních lidí; snaha o přežití v ranných dobách bytí přirozeně nevychovává k důvěře. Důvěra je nová lidská vlastnost, vytvořena pomocí těchto planetárních Serafů adamického režimu. Je jejich posláním vštípit důvěru do mysli vyvíjejících se lidí. Bohové jsou velmi důvěřiví; Vesmírný Otec rád volně svěřá sám sebe—Ladiče Myšlení—pro spojení s člověkem.

39:5.8 (438.1) Po Adamově nezdaru byla celá tato skupina Serafů přesunuta do nového režimu a od té doby pokračují ve své práci

na Urantii. A nejsou tak zcela neúspěšní, protože současná civilizace ztělesňuje mnoho z jejich ideálů důvěry a víry.

39:5.9 (438.2) V pokročilejších planetárních epochách rozšiřují tito serafové uvědomění člověka, že nepoznané je klíčem k nepřetržitému snažení. Pomáhají smrtelným filozofům si uvědomit, že když dosažení nových cílů je podmíněno neznalostí, bylo by kolosální chybou, kdyby tvor znal budoucnost. Oni zvyšují lidskou chuť pro sladkost nejistoty, pro romantiku a kouzlo neurčité a neznámé budoucnosti.

39:5.10 (438.3) 5. Převavci. Planetární převavci slouží jednotlivým světům. Většina oserafovaných bytostí, dopravených na tuto planetu, je na cestě jinam; tady mají jenom přestávku; jsou v péči speciálních serafských převavců; na Urantii je rozmístěn velký počet takových serafů. Tito serafové slouží jako převavci osobností, operující mezi lokálními planetami, například, z Urantie do Jerusemu.

39:5.11 (438.4) Vaše obecná představa o andělech vznikla následujícím způsobem: krátce před fyzickou smrtí se někdy v lidské mysli objeví reflexivní jev a oslabenému vědomí se zdá, že vidí něco, co se podobá pečujícímu andělu a toto je okamžitě vyloženo podle zažitých představ o andělech, existujících v mysli daného jedince.

39:5.12 (438.5) Mylná představa o tom, že andělé mají křídla, není úplně způsobena starodávným názorem, že andělé musí mít křídla, aby mohli létat. Kdysi bylo lidem dovoleno sledovat přípravu serafů k přepravnímu letu a ústní podání těchto zkušeností vytvořilo do značné míry urantijskou představu o andělech. Při sledování přípravy přepravních serafů pro příjem

pasažéra k meziplanetární přepravě se mohlo zdát, že od hlavy k nohám anděla se rozvírají dvojce křídla. Ve skutečnosti jsou tato křídla energetickými izolátory—ochranou proti tření.

^{39:5.13 (438.6)} Když se nebeské bytosti mají oserafovat pro přepravu z jednoho světa na druhý, jsou dopraveny do hlavního centra sféry a po patřičném zaregistrování jsou uvedeny do přepravního spánku. Mezitím přepravní seraf se přesune do horizontální polohy bezprostředně nad energetickým polem planety. Když se energetické štíty rozevrou úplně, oficiální serafští asistenti odborně uloží spící osobnost přímo na přepravního anděla. Potom se horní a dolní sady štítů pečlivě uzavřou a nastaví.

^{39:5.14 (438.7)} A nyní, působením převaděčů a přenášeců, začíná neobyčejné přeměna, během které je seraf připraven vylétnout do energetických proudů vesmírných okruhů. Vnější vzhled seraфа se na obou koncích zužuje a zahaluje se do zvláštního světla žlutého odstínu tak, že za krátkou chvíli již není možno rozeznat oserafovanou osobnost. Když je všechno připraveno k odletu, vedoucí přepravy vykoná bezpečnostní přejímku dopravního prostředku života, provede běžné zkoušky, aby zjistil, zdali je anděl správně napojen na okruhy, načež prohlásí, že cestující je náležitě oserafován, že energie jsou nastaveny, že anděl je izolován a že všechno je připraveno ke startovacímu zážehu. Potom dva mechanici kontroloři zaujmou svoje pozice. V této chvíli se přepravní serafové stanou téměř průsvitnými, vibrujícími, třpytivě svítícími torpédy. Dopravní dispečer sféry nyní zapne pomocné baterie živých energetických převaděčů, obvykle je jich jeden tisíc; jak oznamuje cíl cesty, dotýká se nejbližšího místa serafského

přepravce, který vystřelí bleskovou rychlostí, zanechávajíc za sebou nebeskou světelnou dráhu, táhnoucí se až na hranici planetární atmosféry. Za méně než deset minut se tento úžasný pohled ztratí z pohledu i posílenému serafskému zraku.

39:5.15 (439.1) Zatímco planetární prostorová sdělení se přijímají v pravé poledne v určeném duchovním centru, přepravci jsou odesláni ze stejného místa o půlnoci. Tato doba je pro odlet nejpriznivější a je standardní, pokud není stanoveno jinak.

39:5.16 (439.2) 6. Zaznamenatelé. Tito andělé se zabývají závažnými otázkami fungování planety jako části soustavy a jejího vztahu a účasti ve vládě vesmíru. Zaznamenávají planetární události, ale nezajímají se o záležitosti, týkající se individuálního života a bytí.

39:5.17 (439.3) 7. Zálohy. Záložní sbor planetárních serafů Satanie se zdržuje v Jerusemu a je v úzkém spojení sezálohami Materiálních Synů. Tyto početné zálohy v hojné míře zajišťují každý aspekt rozmanitých aktivit serafského řádu. Tito andělé jsou také posly osobních zpráv lokálních soustav. Slouží smrtelníkům přechodného stadia, andělům, Materiálním Synům a také ostatním obyvatelům hlavního centra soustavy. Přestože v současné době Urantia není napojena na duchovní okruhy Satanie a Norlatiadeku, jste jinak úzce spjati s meziplanetárními událostmi, protože tyto poslové často navštěvují váš svět, stejně tak i všechny ostatní sféry soustavy.

6. Přechodní pečovatelé

39:6.1 (439.4) Jak mohou naznačovat jejich jména, serafové, náležící k přechodným pečovatelům působí všude tam, kde mohou

příspěvek k přechodu tvora z materiálního stavu do duchovního. Služba těchto andělů se prostírá od obydlených světů do hlavních center soustavy, ale ti, kteří jsou nyní v Satanii, směřují veškeré úsilí ke vzdělání přeživších smrtelníků na sedmi obytných světech. Tato služba se vykonává v sedmi rozdílných skupinách v souladu se sedmi způsoby činnosti:

39:6.2 (439.5) 1. Serafští evangelové.

39:6.3 (439.6) 2. Tlumočníci ras.

39:6.4 (439.7) 3. Plánovači myslí.

39:6.5 (439.8) 4. Morontiální poradci.

39:6.6 (439.9) 5. Technici.

39:6.7 (439.10) 6. Zaznamenatelé-učitelé.

39:6.8 (439.11) 7. Pomocné zálohy.

39:6.9 (439.12) Podrobněji se seznámíte s těmito serafskými pečovateli vzestupných smrtelníků ve vyprávění, spojeným s obytnými světy a morontiálním životem.

7. Serafové budoucnosti

39:7.1 (440.1) Tito andělé slouží především ve starších sférách a na vyvinutějších planetách Nebadonu. Velký počet těchto serafů je soustředěn v záložním sboru na serafských světech Salvingtonu, kde se zabývají otázkami, souvisejícími s počátkem budoucí epochy světla a života v Nebadonu. Činnost těchto serafů je spojena se životem vzestupných smrtelníků, ale

pečují téměř výhradně o ty smrtelníky, kteří přežijí pomocí některého z modifikovaných druhů vzestupu.

^{39:7.2 (440.2)} Vzhledem k tomu, že tito andělé nemají přímý vztah k Urantii či urantjcům, my se domníváme, že bude lepší se o jejich fascinujících aktivitách nezmiňovat.

8. Osud serafů

^{39:8.1 (440.3)} Serafové mají původ v lokálních vesmírech a někteří z nich naplní svůj osud v těchto stejných sférách. S pomocí a radou starších archandělů někteří serafové mohou být povýšeni vykonávat úkoly Oslnivých Večerních Hvězd, zatímco jiní dosáhnou status a postavení neodhalených spolupracovníků Večerních Hvězd. Je možné se ještě pokusit o další cíle v lokálním vesmíru, ale Seraphington vždy zůstává věčným cílem všech andělů. Seraphington je andělským prahem do Ráje a dosažení Božstva, přechodná sféra mezi službou času a ušlechtilou službou ve věčnosti.

^{39:8.2 (440.4)} Serafové mohou dosáhnout Ráje množstvím—stovkami—různých způsobů, ale z těch, které jsou podrobně popsány v tomto vyprávění, nejdůležitější jsou tyto následující:

^{39:8.3 (440.5)} 1. Získat vstup do Serafského bydliště Ráje jako osobnost, dosáhnuvší dokonalosti ve specializované službě jako celestinský umělecký řemeslník, Technický Poradce, nebo Celestinský Zaznamenatel.

^{39:8.4 (440.6)} 2. Být povolán do Seraphingtonu. Za určitých podmínek jsou serafové povoláni nahoru; v jiných případech serafové někdy dosáhnou Ráje v mnohem kratším čase než smrtelníci. Ale, ať je jakýkoliv Serafský pár sebevíc připraven,

nemůže sám sebe dopravit do Seraphingtonu či někam jinam. Pouze úspěšní strážci osudu si mohou být jisti dosažení Ráje cestou postupného evolučního vzestupu. Všichni ostatní musí trpělivě čekat na příchod Rajských poslů terciárních supernafimů, kteří přijdou s předvoláním, které je povolává nahoru.

39:8.5 (440.7) 3. Dosáhnout Ráje metodou evolučních smrtelníků. V životní dráze času je pro serafy nejvyšší volbou služba anděla strážného, aby mohli dosáhnout konečnosti a kvalifikovat se pro úkoly ve věčných sférách serafské služby. Takoví osobní průvodci dětí času se nazývají strážci osudu, což znamená, že ochraňují smrtelné tvory na cestě božského osudu a současně si tak sami určují svůj vlastní vysoký osud.

39:8.6 (440.8) Strážci osudu jsou získáváni z řad zkušenějších andělských osobností všech řádů serafů, kteří se pro tuto službu kvalifikovali. Všichni přeživší smrtelníci, jejichž cílem je spojení s Ladičem Myšlení, mají určené dočasné strážce a tito společníci mohou být přiděleni natrvalo, jestliže přeživší smrtelník dosáhne požadovaný intelektuální a duchovní rozvoj. Předtím, než vzestupní smrtelníci opustí obytné světy, mají všichni trvalé serafské společníky. Tato skupina pomocných duchů je popsána ve spojení s vyprávěním o Urantii.

39:8.7 (441.1) Andělé nemohou dosáhnout Boha z úrovně člověka, protože jsou vytvořeni „o trochu výše než vy; ale je to zařízeno tak moudře, že i když není pro ně možné začít svoji dráhu u samého dna, duchovní nížiny smrtelného bytí, mohou sestoupit dolů k těm, kteří začínají u dna a vést takové tvory, krok za krokem, svět za světem, k bránám Havony. Když vzestupní smrtelníci opustí Uversu, aby zahájili cestu po okruzích

Havony, ti strážci, kteří jim byli přiděleni po ukončení života v těle, se se svými poutníky dočasně rozloučí a odcestují do Seraphingtonu, cíle všech andělů velkého vesmíru. Tady se tito strážci pokusí, a nepochybně uspějí, dosáhnout sedmi okruhů serafského světla.

39:8.8 (441.2) Mnoho, ale ne všichni, z těchto serafů, kteří působili jako strážci osudu během materiálního života, doprovází své smrtelné společníky přes okruhy Havony a někteří jiní serafové projdou přes okruhy středního vesmíru způsobem, který je zcela odlišný od vzestupu smrtelných tvorů. Ale, bez ohledu na trasu vzestupu, všichni evoluční serafové projdou Seraphingtonem a většina prodělá tuto zkušenost namísto okruhů Havony.

39:8.9 (441.3) Sféra Seraphington je předurčeným cílem andělů a jejich dosažení tohoto světa je úplně jiná zkušenost, než mají smrtelní poutníci při dosažení Ascendingtonu. Andělé nevědí absolutně nic o své věčné budoucnosti, dokud nedospějí do Seraphingtonu. Je známo, že ani jeden z andělů, docílivši Seraphington, nesešel nikdy na scestí; a hřích nikdy nenajde ohlas v srdci serafa završení.

39:8.10 (441.4) Absolventi Seraphingtonu mají různá zařazení. Strážci osudu, mající zkušenost z pobytu na okruzích Havony, obvykle vstoupí do Sboru Smrtelných Konečných. Jiní strážci, kteří prodělali test rozdělení v Havoně, se často znovu připojí ke svým smrtelným společníkům v Ráji a někteří se stanou trvalými společníky smrtelných konečných, zatímco další vstoupí do různých sborů nesmrtelných konečných a mnoho je jich přijato do Sboru Serafského Završení.

9. Serafský sbor završení

^{39:9.1 (441.5)} Po dosažení Otce duchů a přijetí do serafské služby završení, jsou někdy andělé posláni pomáhat světům, ustálených ve světle a životě. Jsou přiděleni vysokým trinitarizovaným bytostem vesmírů a do vznešené služby v Ráji a Havoně. Tito serafové lokálních vesmírů nahradili získanou zkušeností rozdíl v božském potenciálu, který je dříve odděloval od pomocných duchů středního vesmíru a supervesmírů. Andělé Serafského Sboru Završení slouží jako společníci supervesmírných sekunafimů a jako asistenti vysokých kategorií supernafimů systému Ráj-Havona. Pro takové anděly je pouť v čase skončena; od nynějška a navždy jsou pomocníky Boha, přáteli božských osobností a druhy Rajských konečných.

^{39:9.2 (441.6)} Velký počet serafoů završení se vrací do svých rodných vesmírů, aby tam pomáhali podporovat božský záměr uplatněním empirické dokonalosti. Nebadon je jedním z poměrně mladých vesmírů a proto nemá tak mnoho těchto navracených absolventů Seraphingtonu ve srovnání se staršími sférami; nicméně, náš vesmír je přiměřeně zásoben serafovy završení, neboť podstatné je, že když se evoluční sféry blíží k dosažení statusu světla a života, projevují vzrůstající potřebu pro jejich službu. V současné době serafové završení slouží ve velké míře s nejvyššími řády serafoů, ale někteří z nich slouží se všemi ostatními andělskými řády. Dokonce i váš svět se těší značné péči dvanácti specializovaných skupin Serafského Sboru Završení; tyto vůdčí serafové planetárního dohledu doprovázejí každého nově pověřeného Planetárního Prince na obydlené planety.

39:9.3 (442.1) Pro serafy završení je otevřeno mnoho fascinujících činností, ale tak, jak všichni touží sloužit jako strážci osudu, než se dostanou do Ráje, tak po zkušenostech z Ráje, všichni nejvíce chtějí doprovázet inkarnované Rajské Syny na jejich misích poskytnutí. Oni se hlavně stále věnují tomu univerzálními plánu odstartovat smrtelné tvory evolučních světů na dlouhou a lákavou cestu k Rajskému cíli božskosti a věčnosti. Po celou dobu putování smrtelníků, jejichž cílem je nalézt Boha a dosáhnout božské dokonalosti, tyto pomáhající duchové serafského završení, společně s věrnými pomocnými duchy času, zůstávají stále a navždy vašimi opravdovými přáteli a spolehlivými pomocníky.

39:9.4 (442.2) [Představeno Melkisedekem, jednajícím na žádost nadřízeného serafských armád Nebadonu.]

Kapitola 40

Vzestupní Boží Synové

40:0.1 (443.1) PODOBNĚ jako v mnohých jiných hlavních skupinách vesmírných bytostí i Vzestupní Boží Synové jsou odhaleni v sedmi všeobecných kategoriích:

40:0.2 (443.2) 1. Smrtelníci, spojení s Otcem.

40:0.3 (443.3) 2. Smrtelníci, spojení se Synem.

40:0.4 (443.4) 3. Smrtelníci, spojení s Duchem.

40:0.5 (443.5) 4. Evoluční serafové.

40:0.6 (443.6) 5. Vzestupní Materiální Synové.

40:0.7 (443.7) 6. Přemístěné midbytosti.

40:0.8 (443.8) 7. Osobní Ladiči Myšlení.

40:0.9 (443.9) Vyprávění o těchto bytostech, od nevyvinutých smrtelníků živočišného původu evolučních světů po Osobní Ladiče Myšlení Vesmírného Otce, je nádherným recitálem o štědrě poskytované boží lásce a soucitném porozumění v celém průběhu času a ve všech vesmírech rozsáhlého tvoření Rajských Božstev.

40:0.10 (443.10) Tato představení začala s popisem Božstev. Potom toto vyprávění sestupovalo, skupinu po skupině, po univerzální stupnici živých bytostí, až dospělo k nejnižšímu řádu života, obdařeného potenciálem nesmrtelnosti. A nyní já, svého času smrtelník původem z evolučního světa prostoru, jsem poslán ze Salvingtonu, abych připravil a dále pokračoval ve vyprávění o věčném záměru Bohů, týkající se vzestupných řádů synovstva, především však smrtelných tvorů času a prostoru.

40:0.11 (443.11) Vzhledem k tomu, že mnohem větší část tohoto vyprávění bude pojednávat o třech základních řádech vzestupných smrtelníků, nejdříve se zmíním o nesmrtelných vzestupných řádech synovstva—serafech, Adamech, midbytostech a Ladičích Myšlení.

1. Evoluční serafové

40:1.1 (443.5) Smrtelní tvorové živočišného původu nejsou jedinými bytostmi s výsadou božího synovstva; andělské armády také sdílejí možnost dosáhnout Ráje. Také serafové-strážci, skrze svoji zkušenost a službu se vzestupnými smrtelníky času, dosáhnou status vzestupných synů. Takoví andělé dospějí do

Ráje přes Seraphington a mnoho z nich je dokonce přijato do Sboru Smrtelných Konečných.

40:1.2 (443.6) Vystoupat k nebeským výšinám božského synovstva konečných je pro anděla výjimečným úspěchem, činem daleko převyšujícím vaše dosažení věčného života prostřednictvím plánu Věčného Syna a nepřetržité pomoci ve vás pobývajícího Ladiče Myšlení; ale serafové-strážci a někdy i jiní, opravdu vykonají takové vzestupy.

2. Vzestupní Materiální Synové

40:2.1 (444.1) Materiální Boží Synové jsou vytvořeni v lokálním vesmíru současně s Melkisedeky a jejich společníky, přičemž jsou všichni klasifikováni jako sestupní Synové. A skutečně, Planetární Adamové—Materiální Synové a Dcery evolučních světů—jsou sestupní Synové, scházející dolů na obydlené planety ze sfér svého původu, hlavních center lokálních soustav.

40:2.2 (444.2) Jestli takový Adam a Eva dosáhnou úplného úspěchu ve své společné planetární misi jako biologičtí vylepšovatelé, sdílí osud obyvatel svého světa. Když je takový svět ustálen v pokročilých stádiích světla a života, tento spolehlivý Materiální Syn a Dcera se mohou vzdát všech svých planetárních administrativních povinností a když jsou takto uvolněni od sestupného putování, mají povoleno se zaregistrovat jako zdokonalení Materiální Synové v seznamech lokálního vesmíru. Stejným způsobem, když je planetární mise dlouhodobě odložena, mohou Materiální Synové stálého statusu—obyvatelé lokálních soustav—zanechat svoje aktivity na daných sférách a podobně se zaregistrovat jako zdokonalení

Materiální Synové. Po těchto formalitách jsou takto uvolnění Adamové a Evy uznáni jako vzestupní Boží Synové a mohou se okamžitě vydat na dlouhou cestu do Havony a do Ráje s tím, že začínají přesně na stupni, který odpovídá jejich současnému statusu a dosažené duchovní úrovni. A na tuto cestu se vydají společně se smrtelnými bytostmi a dalšími vzestupnými Syny a pokračují v ní, dokud nenaleznou Boha a nedosáhnou Sboru Smrtelných Konečných ve věčné službě Rajským Božstvům.

3. Přemístění midbytosti

40:3.1 (444.3) Přestože obě skupiny midbytostí nemají bezprostřední užitek z planetárních poskytnutých Božích Synů, a vzestup k Ráji je na dlouhou dobu odložen, nicméně, brzy poté jak evoluční planeta dosáhne středně pokročilých epoch světla a života (ne-li dříve), jsou tyto dvě skupiny uvolněny z planetárních povinností. Někdy, v den sestoupení chrámu světla a povýšení Planetárního Prince do funkce Planetárního Vládce, většina z nich, spolu se svými lidskými příbuznými, je přemístěna. Po uvolnění z planetární služby jsou obě kategorie zaregistrovány v lokálním vesmíru jako vzestupní Boží Synové a ihned zahájí dlouhý vzestup k Ráji stejnými cestami, které jsou určeny pro smrtelné rasy materiálních světů. Bytostem z primární skupiny jsou předurčeny různé sbory konečných, ale všechny sekundární, čili adamické midbytosti jsou nasměrovány na cestu, vedoucí do Sboru Smrtelných Konečných.

4. Osobní adiči Myšlení

40:4.1 (444.4) Když se smrtelným tvorům času nepodaří dosáhnout věčného života svých duší v planetární součinnosti s

duchovními dary Vesmírného Otce, takový nezdar není nikdy v žádném případě způsoben zanedbáním povinností, podpory, služby či péče ze strany Ladiče. Ve chvíli smrti tvora se takové opuštěné Monitory vrátí do Diviningtonu a následně, po soudním výroku nad nepřeživší bytostí, mohou být znovu poslány na světy času a prostoru. Někdy, po opakovaných podobných službách, nebo v důsledku nějaké neobyčejné zkušenosti, takové, jako je působení jako zavedený Ladič v inkarnovaném poskytnutém Synu, Vesmírný Otec obdaruje tyto účinné Ladiče osobností.

40:4.2 (445.1) Osobní Ladiči Myšlení patří k unikátnímu a nevysvětlitelnému řádu bytostí. Přestože mají existencionální před-osobní status, působením v životech a osudech primitivních smrtelníků materiálních světů získávají empirické zkušenosti. A vzhledem k tomu, že osobnost, věnovaná těmto zkušeným Ladičům Myšlení má svůj původ a zdroj v osobní a trvalé péči Vesmírného Otce, který poskytuje empirické osobnosti tvorům svého tvoření, jsou tito Osobní Ladiči klasifikováni jako vzestupní Boží Synové, nejvyšší ze všech podobných řádů synovstva.

5. Smrtelníci času a prostoru

40:5.1 (445.2) Smrtelníci představují poslední článek řetězce těch bytostí, které se nazývají synové Boha. Rysy osobnosti Prvorozeného a Věčného Syna přecházejí dolů, přes řadu stále méně božských a stále více lidských osobitých tvorů, až se objeví bytosti, vám velmi podobné, bytosti, které můžete slyšet, vidět a dotýkat se jich. A tehdy si duchovně uvědomíte velkou pravdu, kterou může vaše víra pochopit—vy jste syny věčného Boha!

40:5.2 (445.3) Stejným způsobem Prvorozený a Nekonečný Duch, přes dlouhou řadu stále méně božských a stále více lidských kategorií, se více a více přibližuje k probíjejícím se tvorům sfér až dosáhne hranice svého vyjádření v andělech, kteří byli vytvořeni na málo vyšší úrovni nad vámi a kteří vás osobně ochraňují a vedou vaše putování smrtelným životem času.

40:5.3 (445.4) Bůh Otec takovým způsobem dolů nesestupuje, aby navázal takový těsný osobní kontakt s téměř nekonečným počtem vzestupných tvorů v celém vesmíru vesmírů. Otec ale není připraven o osobní kontakt se svými nevyvinutými tvory; vy nejste bez božské přítomnosti. I když Bůh Otec nemůže být s vámi v přímém osobním kontaktu, on je ve vás a je vaší součástí v podobě vnitřních Ladičů Myšlení, božských Monitorů. Tak Otec, který je osobností a duchem vzdálen od vás ze všech nejdále, se vám přiblíží ze všech nejbližší v osobním okruhu a duchovním spojení, vnitřním kontaktu se samou duší svých smrtelných synů a dcer.

40:5.4 (445.5) Duchovní totožnost má v sobě klíč k věčnému životu osobnosti a určuje cíl duchovního vzestupu. A protože Ladiči Myšlení jsou jediní duchové s potenciálem spojení, kteří se ztotožní s člověkem během života v těle, jsou smrtelníci času a prostoru v první řadě roztrídění podle jejich vztahu k těmto božím darům—pobývajících ve vás, Tajemným Monitorům. Toto roztrídění je následující:

40:5.5 (445.6) 1. Smrtelníci přechodného, nebo empirického pobytu Ladiče.

40:5.6 (445.7) 2. Smrtelníci, nespojující se s Ladičem.

40:5.7 (445.8) 3. Smrtelníci s potenciálem pro spojení s Ladičem.

40:5.8 (445.9) První kategorie—smrtelníci přechodného, nebo empirického pobytu Ladiče. Toto pojmenování je dočasné pro každou vyvíjející se planetu a používá se v ranných stádiích všech obydlených světů, kromě těch, které patří do druhé kategorie.

40:5.9 (445.10) Smrtelníci první kategorie obývají světy prostoru v začínajících epochách evoluce lidstva a patří mezi ně nejprimitivnější typy lidských myslí. Na mnoha světech, podobných před-adamické Urantii, velké množství vyšších a pokročilejších typů primitivních lidí si osvojilo schopnost věčného života, ale nedocílili spojení s Ladičem. V průběhu nových a nových epoch, než vzestup člověka dosáhne mnohem vyšší úrovně duchovního projevu, Ladiči obývají mysli těchto zápolících tvorů během jejich krátkých životů v těle a ve chvíli, kdy se tvorové vlastní vůle spojí s Ladiči, začne působit skupina strážných andělů. Ačkoliv tito smrtelníci první kategorie nemají osobní strážce, mají skupinu opatrovatelů.

40:5.10 (446.1) Empirický Ladič Myšlení pobývá s primitivní lidskou bytostí po celou dobu jejího života v těle. Ladiči značně přispívají k vývoji primitivních lidí, ale nejsou schopni vytvořit věčná spojení s takovými smrtelníky. Tato přechodná podpora Ladičů umožní dosáhnout dvě věci. Za prvé, oni získají cenou a reálnou zkušenost o podstatě a fungování evolučního intelektu, což je zkušenost, která se stane neocenitelná při pozdějších stycích s bytostmi vyšší úrovně na jiných světech. Za druhé, dočasný pobyt Ladičů pomůže připravit smrtelné osoby, ve kterých pobývají, pro možné následné spojení s Duchem. Všechny Boha hledající duše tohoto typu dosáhnou

věčný život prostřednictvím duchovního objetí Matěského Ducha lokálního vesmíru, čímž se stanou vzestupnými smrtelníky režimu lokálního vesmíru. Mnoho obyvatel před-adamické Urantie takovou cestou pokročilo do obytných světů Satanie.

40:5.11 (446.1) Bohové, kteří stanovili, aby smrtelný člověk vystoupal do vyšších úrovní duchovní inteligence přes dlouhé epochy evolučního trápení a soužení, pozorují jeho stav a potřeby na každém stupni vzestupu; a vždy jsou nestranní a spravedliví a dokonce dojemně soucitní při konečném rozhodování o těchto zápolících smrtelnících prvotních evolučních ras.

40:5.12 (446.2) Druhá kategorie—smrtelníci, nespojující se s Ladičem. Toto jsou specializované typy lidských bytostí, které nemohou uskutečnit věčné spojení se svými zavedenými Ladiči Myšlení. Roztřídění ras s jedním, dvěma a třemi mozky nemá vliv na spojení s Ladičem; všichni takoví smrtelníci jsou si podobní, ale tyto typy, nespojující se s Ladičem, jsou zcela odlišným a značně modifikovaným řádem tvorů vlastní vůle. Do této kategorie náleží mnoho nedýchajících tvorů a existuje mnoho dalších skupin, které se obvykle nespojují s Ladiči Myšlení.

40:5.13 (446.3) Podobně, jako v první kategorii i každý člen této skupiny využívá podporu jednoho Ladiče během života v těle. Během dočasného života tito Ladiči dělají pro osoby, ve kterých přechodně pobývají, všechno to, co dělají na jiných světech, kde žijí smrtelníci s potenciálem pro spojení. Ve smrtelnících této druhé kategorie často pobývají nezkušení

Ladiči, ale lidé vyššího typu jsou často ve spojení se znalými a zkušenými Monitory.

40:5.14 (446.4) V souladu se vzestupným plánem postupného zdokonalování tvorů živočišného původu využívají tyto bytosti stejně oddanou službu Božích Synů, jaká je poskytována smrtelníkům urantijského typu. Serafská spolupráce s Ladiči Myšlení na planetách, jejichž obyvatelé se nespojují s Ladiči, existuje ve stejné míře jako na světech, které jsou obydleny bytostmi s potenciálem pro spojení. Strážci osudu pomáhají na takových planetách stejným způsobem jako na Urantii a podobně působí v době smrtelníkova přežití, kdy se přežívající duše spojí s Duchem.

40:5.15 (446.5) Když se s těmito modifikovanými typy smrtelných bytostí setkáte na obytných světech, komunikace s nimi vám nebude dělat žádné potíže. Tady oni hovoří stejným jazykem soustavy, ale pomocí přizpůsobené metody. Tyto bytosti jsou totožné s vaším typem života tvora pokud se jedná o duchovní život a projevy osobnosti a liší se pouze v určitých fyzických rysech a také tím, že se nespojují s Ladiči Myšlení.

40:5.16 (447.1) Proč právě tento typ tvora se není nikdy schopen spojit s Ladiči Vesmírného Otce to já nedokážu říci. Někteří z nás se přiklánějí k názoru, že Nositelé Života, ve své snaze vytvořit bytosti, schopné existovat ve zvláštním planetárním prostředí, stojí před nutností udělat radikální změny ve vesmírném plánu o inteligentních tvorech vlastní vůle, což nezměnitelně znemožní uskutečnit trvalé spojení s Ladiči Myšlení. Často se ptáme: je toto úmyslná, nebo neúmyslná součást vzestupného plánu? Ale nenašli jsme odpověď.

40:5.17 (447.2) Třetí kategorie—smrtelníci s potenciálem pro spojení s Ladičem. Všichni smrtelníci spojení s Otcem jsou živočišného původu, stejně jako rasy na Urantii. Mezi ně patří typy smrtelníků s jedním, dvěma a třemi mozky s potenciálem pro spojení s Ladičem. Urantijci náleží ke střednímu, čili dvoumozkovému typu a v mnoha ohledech převyšují po lidské stránce jednomozkové skupiny, ale ve srovnání s třímozkovými řády jsou rozhodně na mnohem nižší úrovni. Tyto tři typy fyzického mozku nemají vliv na poskytnutí Ladiče, službu serafů, nebo na jakýkoliv jiný aspekt duchovní péče. Intelektuální a duchovní rozdíly mezi třemi typy mozků charakterizují jedince, kteří jinak mají zcela podobný dar mysli a duchovní potenciál a jsou největší v dočasném životě s tendencí se zmenšovat během postupu z jednoho obytného světa na druhý. Od hlavního centra soustavy je rozvoj těchto tří typů stejný a jejich konečný Rajský cíl je totožný.

40:5.18 (447.3) Neočíslované kategorie. Toto vyprávění nemůže v žádném případě obsáhnout všechny fascinující různosti na evolučních světech. Vy víte, že každý desátý svět je decimální, čili experimentální planetou, ale vy nevíte nic o dalších obměnách, kterými se vyznačuje procesí evolučních sfér. Těchto rozdílů je velké množství dokonce i mezi odhalenými řády živých tvorů a také mezi planetami jedné skupiny a proto toto představení objasňuje pouze základní rozdíly, týkající se vzestupné pouti. A vzestupná pout' je nejdůležitější faktor v jakékoliv úvaze o smrtelnících času a prostoru.

40:5.19 (447.4) Pokud se jedná o šance smrtelníka na přežití, ujasněme si to navždy: duše všech smrtelníků, na každém možném stupni existence, přežijí za předpokladu, že budou

projevovat ochotu spolupracovat se svými vnitřními Ladiči. Myšlení a vyjadřovat touhu nalézt Boha a dosáhnout božské dokonalosti, třebaže takové touhy jsou pouze prvními slabými jiskřičkami primitivního vnímání toho „opravdového světla, které osvětluje každého člověka, který přišel na tento svět.“

6. Důvěryhodní Boží Synové

40:6.1 (447.5) Smrtelné rasy jsou považovány za představitele nejnižšího řádu inteligentního a osobitého tvoření. Vy, smrtelníci, jste milováni božskou láskou a každý z vás se může rozhodnout přijmout určitý osud s nádhernou zkušeností, ale vaší podstatou nejste ještě božským řádem; jste naprosto smrtelnými. Za vzestupné syny budete považováni v tom okamžiku, kdy nastane spojení, ale dokud přežívající smrtelná duše nesplyne s nějakým typem věčného, nebo nesmrtelného ducha, váš status zůstává—smrtelníci času a prostoru.

40:6.2 (448.1) To, že takoví primitivní a materiální tvorové, jako lidské bytosti Urantie, jsou Božími syny, věrohodnými dětmi Nejvyššího, je svatá a velká pravda. „Zapřemýšlejte, jakou velkou lásku nám Otec projevil, že se můžeme nazývat dětmi Boha.“ A těm, kteří ho přijali, umožnil poznání, že jsou Božími dětmi.“ I když „není ještě známo, čím budete,“ i nyní „jste věrohodnými dětmi Boha“; protože už nemáte pocit strachu z nejistoty, ale víte, že jste Božími dětmi, pročez voláte „Otče náš.“ Dávný prorok řekl ve jménu věčného Otce: „I jim dám místo ve mém domě a jméno lepší než synové; dám jim věčné jméno, které nebude odstraněno.“ „A protože jste synové, Bůh poslal do vašich srdcí ducha Syna svého.“

40:6.3 (448.2) Na všech evolučních světech, osídlených smrtelníky, pobývají tito věrohodní Boží synové, děti ušlechtilosti a soucitu, smrtelné bytosti, náležící k božské rodině a podle toho také nazýváni Božími syny. Smrtelníci Urantie se oprávněně sami považují za Boží Syny, protože:

40:6.4 (448.3) 1. Vy jste synové duchovní naděje, věrohodní synové; přijali jste status synovstva. Vy věříte v realitu vašeho synovstva a tím se vaše synovství s Bohem stává věčnou pravdou.

40:6.5 (448.4) 2. Boží Syn Tvořitel se stal jedním z vás; je ve skutečnosti vašim starším bratrem; a jestli se v duchu stanete opravdovými bratry v Kristu—vítězného Michaela—potom musíte být v duchu také syny toho, který je váš společný Otec, dětmi Vesmírného Otce všeho tvoření.

40:6.6 (448.5) 3. Vy jste synové, protože duch Syna byl na vás rozlit, byl štědře a zaručeně poskytnutý všem rasám na Urantii. Tento duch vás stále přitahuje k božskému Synu, který je jeho zdrojem a k Rajskému Otci, který je zdrojem tohoto božského Syna.

40:6.7 (448.6) 4. Svojí božskou štědrou ochotou vám Vesmírný Otec dal vaše tvůrčí osobnosti. Jste obdarováni mírou té božské nenucené svobody vlastní vůle, o kterou se Bůh dělí s každým, kdo se může stát jeho synem.

40:6.8 (448.7) 5. Ve vás pobývá fragment Vesmírného Otce, díky kterému jste přímo spřízněni s božským Otcem všech Božích Synů.

7. Smrtelníci, spojení s Otcem

^{40:7.1 (448.8)} Poslání Ladičů Myšlení, jejich pobývání ve tvorech, je rozhodně jednou z nejnevysvětlitelnějších záhad Boha Otce. Tyto fragmenty božské podstaty Vesmírného Otce mají v sobě potenciál nesmrtelnosti tvora. Ladiči jsou nesmrtelní duchové a spojení s nimi poskytne věčný život duším spojených smrtelníků.

^{40:7.2 (448.9)} K této skupině vzestupných Božích Synů se řadí vaše rasy přežívajících smrtelníků. Nyní jste planetárními syny, evolučními tvory, pocházející z uskuečněných implantací Nositelů Života a modifikovaných infuzí adamické krve, zdaleka nejste ještě vzestupní synové; ale jste rozhodně synové s potenciálem pro vzestup—dokonce k nejvyšším vrcholům dokonalosti a dosažení božskosti—a tento duchovní status vzestupných synů můžete dosáhnout prostřednictvím víry a dobrovolné spolupráce s duchovními aktivitami ve vás pobývajícího Ladiče Myšlení. Když vy a váš Ladič se konečně a navždy spojíte, když se z vás dvou stane jeden, tak jak se Boží Syn a Syn Člověka spojili v Kristu Michaeli, tak potom se opravdu stanete vzestupnými Božími syny.

^{40:7.3 (449.1)} Vyložení podrobností životní pouti Ladiče Myšlení, vnitřního pečovatele na experimentální a evoluční planetě není součástí mého úkolu; vysvětlení této velké pravdy zahrnuje celou vaši životní pouť. Já se tady zmiňuji o některých funkcích Ladiče, abych vytvořil ucelený obraz o smrtelnících, spojených s Ladiči Myšlení. Tyto vnitřní fragmenty Boha jsou s vaším řádem bytí od počátku fyzické existence po celou dobu vzestupné pouti Nebadonem a Orvontonem a přes Havonu do

samotného Ráje. Potom, tento stejný Ladič zůstává s vámi jako část vás ve věčném vašem putování.

40:7.4 (449.2) Toto jsou ti smrtelníci, kteří dostali pokyn od Vesmírného Otce: „bud'te dokonalí tak, jak dokonalý jsem já.“ Otec vás obdařil sám sebou, vložil do vás svůj vlastní duch; proto požaduje od vás nejvyšší dokonalost. Vyprávění o lidském vzestupu ze smrtelných sfér času k božským říším věčnosti představuje poutavý výklad, který není součástí mého poslání, ale tato nadpozemská pout' by měla být nejvyšším smyslem smrtelného člověka.

40:7.5 (449.3) Spojení s fragmentem Vesmírného Otce se vyrovná božskému potvrzení konečného dosažení Ráje a takoví smrtelníci, spojení s Ladičem, jsou jedinou kategorií lidských bytostí, kteří všichni projdou přes okruhy Havony a naleznou Boha v Ráji. Před smrtelníky, spojenými s Ladičem, se do široka otvírá dráha univerzální služby. Jaký důstojný osud a vznešený cíl čekají na každého z vás! Oceňujete v plné míře to, co se pro vás dělá? Chápete velikost vrcholů věčného dosažení, které se před vámi rozprostírají?—dokonce i před vámi, kteří se nyní plahočíte po všední životní cestě přes takzvané „údolí slz“?

8. Smrtelníci, spojení se Synem

40:8.1 (449.4) Ačkoliv prakticky všichni přeživší smrtelníci se spojují se svými Ladiči v jednom z obytných světů, nebo ihned po svém příchodu na vyšší morontiální sféry, v některých případech se spojení odkládá, někteří nepoznají konečnou jistotu věčného života, dokud nedospějí na poslední vzdělávací světy hlavního centra vesmíru; a málokterým z těchto

smrtných kandidátů na nikdy nekončící život se úplně podaří dosáhnout splnutí totožnosti se svými věrnými Ladiči.

40:8.2 (449.5) Takoví smrtelníci byli uznáni hodnými pro věčný život soudními orgány a i jejich Ladiči, po návratu z Diviningtonu, byli zajedno s jejich vzestupem na vesmírné světy. Takové bytosti vystoupaly přes soustavu, souhvězdí a přes vzdělávací světy salvingtonského okruhu; bylo jim umožněno využít „sedmkrát sedmdesát“ možností pro spojení a přesto nebyly schopny dosáhnout jednoty se svými Ladiči.

40:8.3 (449.6) Když je zřejmé, že nějaké synchronizační potíže brání spojení s Otcem, jsou svoláni arbitři pro věčný život, kteří jsou podřízeni Synu Tvořiteli. Když tato vyšetřovací rada, schválená osobním představitelem Věčně Moudrých, nakonec rozhodne o tom, že vzestupný smrtelník nezavinil žádnou zjiitelnou příčinu nezdaru dosažení spojení, toto rozhodnutí rada potvrdí do záznamů lokálního vesmíru a ihned předá toto usnesení Věčně Moudrým. Načež se vnitřní Ladič okamžitě vrátí do Diviningtonu, aby byl prověřen Osobními Monitory a po jeho odchodu je morontiální smrtelník ihned spojen s individualizovaným darem ducha Syna Tvořitele.

40:8.4 (450.1) Tak moc, jak jsou morontiální sféry Nebadonu využívány smrtelníky, spojenými s Duchem, tak v takové míře tito tvorové, spojení se Synem, využívají služeb Orvontonu společně se svými bratry, spojenými s Ladičem, kteří jsou na cestě do středu ke vzdálenému Ostrovu Ráje. Oni jsou vašimi opravdovými bratry a budete se velmi radovat z jejich společnosti během vašeho procházení vzdělávacími světy supervesmíru.

40:8.5 (450.2) Skupina smrtelníků, spojených se Synem, není příliš početná. Ve vesmíru Orvonton je jich méně než jeden milion. S výjimkou dosažení rezidenčního statusu v Ráji, ve všech jiných ohledech se rovnají svým druhům, spojených s Ladičem Myšlení. Často cestují do Ráje se supervesmírným posláním, ale málokdy tam pobývají trvale, protože jsou kategorií, která je omezena svým rodným supervesmírem.

9. Smrtelníci, spojení s Duchem

40:9.1 (450.3) Vzestupní smrtelníci, spojení s Duchem, nejsou osobnostmi Třetího Zdroje; jsou zahrnuti do Otcova okruhu osobností, ale spojili se s před-rozumovými individualizovanými formami ducha Třetího Zdroje a Středu. Takové spojení s Duchem nikdy nenastává během průběhu fyzického života; odehrává se pouze v době probuzení smrtelníka do morontiálního bytí na obytných světech. Zkušenost spojení se nikdy neprolíná; tvor vlastní vůle je spojen buď s Duchem, Synem nebo Otcem. Ti, kdo jsou spojení s Ladičem čili Otcem, se nikdy nespojí s Duchem nebo se Synem.

40:9.2 (450.4) Ta skutečnost, že tyto typy smrtelných tvorů nejsou kandidáty pro spojení s Ladičem, nezamezuje Ladičům jejich pobývání v nich během života v těle. Ladiči pracují v myslích takových bytostí v průběhu materiálního života, ale nikdy se nestanou trvalou součástí duší svých schovanců. Během tohoto dočasného pobytu Ladiči Myšlení účinně vytvoří stejný doplněk lidské podstaty—duše—jak to dělají u kandidátů pro trvalé spojení s Ladičem. Do chvíle smrti smrtelného tvora je práce Ladičů zcela podobná činnosti ve vašich vlastních rasách, ale když smrtelník ukončí svůj fyzický život, Ladiči navždy

opustí tyto kandidáty pro spojení s Duchem a směřují přímo do Diviningtonu, hlavního centra všech božských Monitorů a tam čekají na nové úkoly své kategorie.

40:9.3 (450.5) Když jsou takoví spící přeživší smrtelníci znovu zosobněni na obytných světech, místo Ladiče, který odešel, je zaplněno individualizovaným duchem Božského Pečovatele, zástupcem Nekonečného Ducha v daném lokálním vesmíru. Tato duchovní infuze vytvoří z těchto přeživších tvorů smrtelníky, spojené s Duchem. Takové bytosti se vám podobají v mysli a na duchu ve všech směrech; a oni jsou opravdu vašimi vrstevníky, sdílející obytné světy a morontiální sféry společně s vaším řádem kandidátů pro spojení a s těmi, kdo jsou spojeni se Synem.

40:9.4 (450.6) Nicméně, existuje jedna zvláštnost, na základě které se smrtelníci, spojení s Duchem, odlišují od svých vzestupných bratrů. Paměť smrtelníků s lidskou zkušeností na materiálních světech jejich původu, přežívá smrt, protože vnitřní Ladič si osvojil duchovní přepis, čili kopii, těch událostí lidského života, které byly duchovně důležité. Ale u smrtelníků, spojených s Duchem, neexistuje žádný takový mechanismus, pomocí kterého může lidská paměť přetrvat. Opisy paměti Ladičů jsou komplexní a nedotčené, a tyto údaje jsou empirickým vlastnictvím odcestovaných Ladičů a nejsou dostupné tvorům jejich bývalého pobytu, kteří se proto probudí v síních vzkříšení morontiálních sfér Nebadonu do stavu, jako by byli nově stvořené bytosti, tvorové bez vědomí předchozí existence.

40:9.5 (451.1) Takové děti lokálního vesmíru mohou získat většinu své dřívější lidské paměti a zkušeností zpět prostřednictvím

přidružených serafů a cherubů, kteří jim převyprávějí jejich předchozí život a nahlédnutím do záznamů o smrtelných životech, které zaznamenávají andělé. Toto mohou učinit s nepochybnou jistotou, protože přeživší duše, která má empirický původ v materiálním a smrtelném životě a nyní si nepamatuje žádné smrtelné události, má trvalou empirickou schopnost rozpomenout se na tyto nezapamatované události z předchozího smrtelného života.

40:9.6 (451.2) Když jsou smrtelníkoví, spojenému s Duchem, převyprávěny události minulých zkušeností, které si on nepamatuje, duše takového přeživšího tvora okamžitě reaguje empirickým rozpoznáním, čímž vyprávěná událost ihned vyvolá pocit reality a fakt intelektuální hodnoty; a tato dvojitá reakce vytváří rekonstrukci rozpoznání a ověření nezapamatovaných aspektů smrtelné zkušenosti.

40:9.7 (451.3) Dokonce i v případě kandidátů pro spojení s Ladičem, pouze ty lidské zkušenosti, které mají duchovní hodnotu jsou společným vlastnictvím přeživšího smrtelníka a navrátilivšího se Ladiče a proto si po smrti na ně přeživší smrtelník ihned vzpomene. Pokud se jedná o události, které neměly duchovní význam, tak i tyto bytosti, spojené s Ladičem, musí spoléhat na rozpoznávací schopnost přežívající duše. A protože každá událost může mít duchovní význam pro jednoho smrtelníka, ale ne pro druhého, je umožněno skupině soudobých vzestupných bytostí ze stejné planety shromáždit události, zapamatované Ladiči a tímto způsobem zrekonstruovat jakoukoliv společnou zkušenost, která měla duchovní hodnotu v životě kteréhokoliv z nich.

40:9.8 (451.4) I když my rozumíme docela dobře metodám rekonstrukce paměti, nechápeme metodu osobního rozpoznání. Vzájemná reakce osobností, které byly kdysi ve stejném společenství, je zcela nezávislá na činnosti paměti, ačkoli sama paměť a metody její rekonstrukce jsou nezbytné, aby do takové vzájemné reakce osobností byla vložena obsáhlá rozpoznání.

40:9.9 (451.5) Přeživší bytost, spojená s Duchem se také může hodně dozvědět o svém životě v těle tím, že po skončení planetárního soudního období znovu navštíví svůj rodný svět, na kterém žila. Takovým dětem, spojených s Duchem, jsou dány tyto příležitosti, aby prozkoumaly své lidské životy, protože jsou obecně omezeny na službu v lokálním vesmíru. Ony nesdílejí váš vysoký a vznešený osud v Rajském Sboru Konečnosti; pouze smrtelníci, spojení s Ladičem a některé, speciálním způsobem objaté, vzestupné bytosti jsou přijaty do řad těch, na které čeká pouť k věčném Božstvu. Smrtelníci, spojení s Duchem, jsou trvalými obyvateli lokálních vesmírů; oni mohou usilovat o Rajský osud, ale nemohou si být jisti jeho dosažením. V Nebadonu je jejich vesmírným domovem osmá skupina světů, obklopující Salvington—nebeské obydlí, které svojí podstatou a umístěním se značně podobá té představě, která je vyličená v planetárních tradicích o Urantii.

10. Osud vzestupných tvorů

40:10.1 (452.1) Všeobecně vzato, smrtelníci, spojení s Duchem, jsou omezeni lokálním vesmírem; přeživší smrtelníci, spojení se Synem, jsou omezeni supervesmírem; smrtelníci, spojení s Ladičem, jsou předurčení proniknout vesmírem vesmírů. Duchové, spojující se se smrtelníky, vždy vystoupají na úroveň

svého původu; takové duchovní entity se spolehlivě vrátí na sféru, ze které původně pocházejí.

40:10.2 (452.2) Smrtelníci, spojení s Duchem, patří k lokálnímu vesmíru; oni zpravidla necestují za hranice své rodné sféry; neopouštějí území, prostoupené duchem, který jimi proniká. Vzestupní tvorové, spojení se Synem, podobně vystoupají ke zdroji svého duchovního obdaření, protože ve stejné míře, jak Duch Pravdy Syna Tvořitele je soustředěn v přidruženém Božském Pečovatel, tak je jeho „spojený duch“ zaveden v Duších Reflexe vyšších vesmírů. Takový duchovní vztah mezi lokálními a supervesmírnými úrovněmi Boha Sedmidílného je asi velmi těžké vysvětlit, ale je rozeznatelný, protože je zřetelně odhalen v dětech Duchů Reflexe—sekurafských Hlasech Synů Tvořitelů. Ladič Myšlení, pocházející od Otce v Ráji, neustane ve svém úsilí, dokud smrtelný syn nestojí tváří v tvář věčnému Bohu.

40:10.3 (452.3) Záhadná proměnlivost asociativní metody, pomocí které smrtelná bytost vytvoří či nevytvoří věčné spojení s vnitřním Ladičem Myšlení se může zdát, že odhaluje chybu ve vzestupném plánu; spojení se Synem a s Duchem povrchně vypadá jako kompenzace za nevysvětlitelné nezdary v některé části plánu vzestupu do Ráje; ale všechny takové závěry jsou chybné; my se učíme, že všechny tyto jevy probíhají v souladu s ustanovenými zákony Nejvyšších Vládců Vesmíru.

40:10.4 (452.4) My jsme podrobně rozebírali tento problém a přišli jsme k jednoznačnému závěru, že odchod všech smrtelných tvorů k nejvyššímu Rajskému cíli by byl nepřiměřený pro časoprostorové vesmíry, poněvadž by vlády Synů Tvořitelů a Věčně Moudrých byly zcela závislé na službě těch, kteří by

jenom procházeli do vyšších sfér. A je zřejmé, že není nic vhodnějšího pro lokální a supervesmírné vlády, než aby každá byla sestavena z místních trvalých vzestupných obyvatel; aby fungování těchto správ bylo obohaceno činností určitých skupin zdokonalených smrtelníků, kteří mají status trvalého pobytu a jsou evolučními doplňky abandonterů a susatů. A nyní je to zcela očividné, že současný plán vzestupu poskytuje časoprostorovým správám přesně takové skupiny vzestupných tvorů; a my jsme se mnohokrát divili: je toto všechno úmyslnou součástí všemoudrých plánů Architektů Hlavního Vesmíru, aby Synové Tvořitelé a Věčně Moudří měli k dispozici trvalou vzestupnou populaci s vyvinutými řády obyvatel, kteří se budou stávat stále více schopnějšími pro vykonávání činností těchto sfér v následujících vesmírných epochách?

40:10.5 (452.5) To, že osudy smrtelných tvorů se takto různí v žádném případě neznamena, že jeden je důležitější či podřadnější než druhý, jsou pouze jiné. Vzestupní tvorové, spojení s Ladičem, mají vskutku před sebou rozestřenou vznešenou a nádhernou dráhu jako koneční ve věčné budoucnosti, ale to neznamena, že jsou preferováni před svými vzestupnými bratry. V selektivním procesu božského plánu věčného života smrtelných tvorů neexistuje žádný projev přízně, nebo svévole.

40:10.6 (453.1) I když koneční, spojení s Ladičem, mají zřetelně ze všech nejvíce příležitostí služby, dosažení tohoto cíle jim automaticky odebere možnost účastnit se dlouhodobého vývoje některého vesmíru nebo supervesmíru, od raných a méně ustálených epoch po pozdější a ustálené éry relativního dosažení dokonalosti. Koneční získají úžasnou a rozsáhlou zkušenost z přechodné služby ve všech sedmi segmentech

velkého vesmíru, ale oni obvykle nezískají dokonalou znalost o žádném vesmíru, která i nyní charakterizuje s Duchem spojené veterány Nebadonského Sboru Završení. Tito jedinci mají možnost sledovat vzestupující procesí planetárních epoch jak se odvíjejí jedna za druhou na deseti milionech obydlených světech. A ve svědomité službě obyvatel takových lokálních vesmírů se hromadí zkušenost na zkušenost, až časem dozraje k vysoké kvalitě moudrosti, která je výsledkem nahromaděné zkušenosti—spolehlivá moudrost—a toto samo o sobě je velmi důležitým faktorem pro ustálení každého lokálního vesmíru.

40:10.7 (453.2) Podobný osud jako mají smrtelníci, spojení s Duchem, mají i smrtelníci, spojení se Synem, kteří dosáhli trvalý status na Uverse. Některé z těchto bytostí pocházejí z nejranějších epoch Orvontonu a představují pomalu zvětšující se skupinu osobností s prohlubující se moudrostí, která neustále pracuje pro blaho sedmého supervesmíru a jeho konečného ustálení.

40:10.8 (453.3) My nevíme, jaký bude konečný osud těchto trvalých řádů obyvatel lokálních vesmírů a supervesmírů, ale je docela možné, že když koneční Ráje budou osídlovat rozpínající se pomezí území božskosti v planetárních soustavách první úrovně vnějšího prostoru, jejich bratři z vzestupné evoluční pouti, spojení se Synem a Duchem, budou vhodně přispívat k udržování empirické rovnováhy zdokonalených supervesmírů a současně budou připraveni přivítat přicházející příval Rajských poutníků, kteří se mohou v daleké budoucnosti hrnout přes Orvonton a jeho sesterská stvoření jako ducha hledající proud z těchto nyní nepoznaných a neobydlených galaxií vnějšího prostoru.

40:10.9 (453.4) I když většina smrtelných tvorů, spojených s Duchem, slouží jako trvalí obyvatelé lokálních vesmírů, netýká se to však všech. Jestliže některý aspekt jejich vesmírné služby vyžaduje jejich osobní přítomnost v supervesmíru, potom tito obyvatelé prodělají takové proměny, které jim umožní postoupit do vyššího vesmíru; a po příchodu Celestinských Strážců s příkazem představit takové smrtelníky, spojené s Duchem, u vlády Věčně Moudrých, oni postoupí, aby se již nikdy nevrátili. Stanou se strážci supervesmíru a slouží natrvalo jako pomocníci Celestinských Strážců, kromě těch několika, kteří jsou postupně povoláváni do služby v Ráji a Havoně.

40:10.10 (453.5) Stejně, jako jejich bratři, spojení s Duchem, tak i smrtelníci, spojení se Synem, nikdy neprojdou Havonou a nikdy nedosáhnou Ráje, pokud nepodstoupí určité modifikující proměny. Z řádných a patřičných důvodů se takové změny provádějí u určitých přeživších smrtelníků, spojených se Synem a tyto bytosti je možno někdy potkat na sedmi okruzích středního vesmíru. Tímto způsobem určitý počet smrtelníků, spojených se Synem a Duchem, nakonec vystoupá do Ráje a dosáhne cíl, který je v mnoha ohledech stejný jako ten, který čeká na smrtelníky, spojené s Otcem.

40:10.11 (453.6) Smrtelníci, spojení s Otcem, jsou potenciálními konečnými; jejich cíl je Vesmírný Otec, kterého nakonec dosáhnou, ale v rámci současné vesmírné epochy koneční, jako takoví, svého cíle nedosahují. Zůstávají nedokončenými tvory—duchy šestého stupně—a proto nejsou aktivní v evolučních oblastech, ve kterých nebyly nedosaženy epochy světla a života.

40:10.12 (454.1) Když smrtelný konečný projde objetím Trojice—stává se trinitarizovaným Synem, podobným Mocnému Poslovi—takový konečný dosáhl svého cíle, přinejmenším pro současnou vesmírnou epochu. Mocní Poslové a jejich druhové nejsou doslova duchové sedmého stupně, ale, vedle jiných věcí, objetí Trojice je obdaří vším, co koneční někdy dosáhnou jako duchové sedmého stupně. Po trinitarizování smrtelníků, spojených s Duchem a se Synem, tito projdou Rajskou zkušeností se vzestupnými tvory, spojenými s Ladičem, se kterými se na této úrovni nyní ztotožňují ve všech aspektech, týkajících se řízení supervesmíru. Tito Vybraní nebo Vědoucí Trinitarizovaní Synové jsou alespoň prozatím dokončení tvorové, na rozdíl od konečných, kteří jsou nyní nedokončení tvorové.

40:10.13 (454.2) Proto je závěr tohoto vysvětlení takový, že při srovnávání osudů vzestupných řádů synovstva, by nebylo vhodné používat slova „větší“ nebo „menší“. Každý takový syn Boží sdílí otcovství Boha a Bůh miluje každého ze svých tvorů stejně; on nedělá žádný rozdíl mezi cíli vzestupných tvorů a mezi tvory, kteří takové cíle mohou dosáhnout. Otec miluje každého ze svých synů a tento cit je ne méně než opravdový, posvátný, božský, neomezený, věčný a ojedinělý—láska poskytnutá tomuto synu a tamtomu synu individuálně, osobně a výhradně. A taková láska doslova zastiňuje všechny ostatní okolnosti. Synovství je nejvyšším vztahem tvora ke Stvořiteli.

40:10.14 (454.3) Jako smrtelníci, vy nyní můžete rozpoznat vaše místo v rodině božského synovstva a začít vnímat povinnosti, která vám umožní využívat výhody, tak štědře poskytnuté Rajským plánem pro přežití smrtelníků, plánem, který byl tak povznesen

a osvětlen životní zkušeností poskytnutého Syna. Všechny prostředky a všechny síly jsou pro vás zajištěny, abyste mohli dosáhnout nejvyšší Rajský cíl božské dokonalosti.

40:10.15 (454.4) [Představeno Mocným Poslem, dočasně přiděleným ke sboru Gabriela Salvingtonského.]

Kapitola 41

Fyzikální aspekty lokálního vesmíru

41:0.1 (455.1) PŘÍTOMNOST Tvořivého Ducha je tím charakteristickým prostorovým fenoménem, který vyčleňuje jeden lokální vesmír od ostatních. Celý Nebadon je dozajista prostoupen prostorovou přítomností Božského Pečovatele Salvingtonu a taková přítomnost stejně dozajista končí u vnějších hranic našeho lokálního vesmíru. To, co je prostoupeno Mateřským Duchem našeho lokálního vesmíru je Nebadon; to, co se rozprostírá za její prostorovou přítomností je za hranicemi Nebadonu, jsou to prostorové oblasti supervesmíru Orvonton—ostatní lokální vesmíry.

41:0.2 (455.2) Ačkoliv administrativní organizace velkého vesmíru ukazuje zřetelně hranice mezi vládami středního vesmíru, supervesmířů a lokálních vesmířů a ačkoliv tyto hranice jsou astronomicky souběžné v prostorovém vymezení Havony a sedmi supervesmířů, lokální tvoření nemají takové jasné fyzické rozhraní. Dokonce velké a malé sektory Orvontonu jsou (pro nás) jasně rozeznatelné, ale určit přesně fyzické hranice lokálních vesmířů není snadné. Je to proto, že tato lokální tvoření jsou administrativně organizována v souladu s určitými tvořivými principy, řídicími segmentaci celkového energetického náboje supervesmíru, zatímco jejich fyzické

komponenty, sféry prostoru—slunce, černé ostrovy, planety atd.—pocházejí primárně z mlhovin, jejichž astronomický výskyt se děje v souladu s určitými před-tvořivými (transcendentálními) plány Architektů Hlavního Vesmíru.

41:0.3 (455.3) Jedna nebo několik, dokonce i mnoho, takových mlhovin, mohou být obsaženy v oblasti jednoho lokálního vesmíru. Tak byl i Nebadon fyzicky sestaven z hvězdného a planetárního potomstva Andronovery a dalších mlhovin. Sféry Nebadonu pocházejí z různorodých mlhovin, ale všechny mají určitou minimální jednotu prostorového pohybu, který byl takto nastaven inteligentním úsilím upravovatelů energie, aby vytvořil naše současné seskupení prostorových těles, které se pohybují společně jako souvislá jednotka po oběžných drahách supervesmíru.

41:0.4 (455.4) Takové je složení lokálního hvězdného mraku Nebadonu, který se v současné době otáčí po stále více ustálenější oběžné dráze kolem Střelce—středu toho malého sektoru Orvontonu, ke kterému patří náš lokální vesmír.

1. Energetická Centra Nebadonu

41:1.1 (455.5) Spirální a jiné mlhoviny—matečné disky prostorových sfér—jsou zakládány Rajskými organizátory síly; a po vývinu gravitační reakce mlhoviny jsou jejich supervesmírné aktivity nahrazeny energetickými centry a fyzickými kontrolory, kteří ihned převezmou plnou odpovědnost za řízení fyzické evoluce následných generací hvězdného a planetárního potomstva. Po příchodu našeho Syna Tvořitele tento fyzický dohled nad před-vesmírem Nebadon byl okamžitě sladěn s jeho plány pro organizaci vesmíru. V

oblasti tohoto Rajského Božího Syna spolupracovaly Nejvyšší Energetická Centra a Hlavní Fyzičtí Kontroloři s později se dostavšimi Kontrolory Morontiální Energie a dalšími, aby vytvořili obrovský komplex komunikačních linek, energetických okruhů a silnoproudých vedeních, které spolehlivě spojují různorodá prostorová tělesa Nebadonu do jedné integrované správní jednotky.

41:1.2 (456.1) Sto Nejvyšších Energetických Center čtvrtého řádu je přiděleno trvale našemu lokálnímu vesmíru. Tyto bytosti přijímají přicházející silnoproudá vedení od center třetího řádu Uversy a přenášejí snížené a modifikované elektronické okruhy do energetických center našich souhvězdích a soustav. Vzájemné působení těchto energetických center vytváří živý systém kontroly a rovnováhy, jehož činnost udržuje vyváženost a rozložení energií, které by jinak kolísaly a byly by nestálé. Nicméně, energetická centra se nezabývají přechodnými a lokálními energetickými proměnami, takovými, jako jsou sluneční skvrny a elektrické poruchy v soustavě; světlo a elektrická energie nejsou základní energie prostoru; jsou to druhotné a podpůrné projevy.

41:1.3 (456.2) Těch sto energetických center lokálního vesmíru je umístěno na Salvingtonu, kde působí přesně v samém energetickém středu této sféry. Architekturní sféry, jako Salvington, Edentia a Jerusem, jsou osvětlovány, ohřívány a napájeny energií metodami, které je dělají zcela nezávislými na sluncích prostoru. Tyto sféry byly vystavěny—zhotoveny na zakázku—energetickými centry a fyzickými kontrolory a byly navrženy tak, aby silně ovlivňovaly rozvod energie. Zakládajíc svoji činnost na takový centrálních bodech regulace energie,

energetická centra, prostřednictvím své živé přítomnosti, usměrňují a regulují fyzické energie prostoru. A tyto energetické okruhy jsou základem pro všechny fyzicko-materiální a morontálně-duchovní jevy.

^{41:1.4 (456.3)} Deset Nejvyšších Energetických Center pátého řádu je přiděleno do každého základního útvaru Nebadonu—jednoho sta souhvězdí. Ve vašem souhvězdí Norlatiadek nejsou tato centra umístěna na hlavní řídicí sféře, ale mají stanoviště ve středu obrovského hvězdného systému, který vytváří fyzické jádro souhvězdí. Na Edentii je deset přidružených mechanických kontrolorů a deset frandalanků, kteří jsou v neustálém a dokonalém spojení se sousedními energetickými centry.

^{41:1.5 (456.4)} Jedno Nejvyšší Energetické Centrum šestého řádu je umístěno přesně v gravitačním středu každé lokální soustavy. V soustavě Satania, přidělené energetické centrum okupuje černý ostrov prostoru, umístěný v astronomickém středu soustavy. Mnoho těchto černých ostrovů jsou obrovské generátory, které přeměňují a usměrňují určité prostorové energie a tyto přírodní okolnosti jsou účinně využívány Energetickým Centrem Satanie, jehož živá masa působí jako spojení s vyššími centry, usměrňující proudy více materializované energie k Hlavním Fyzickým Kontrolorům na evolučních planetách prostoru.

2. Fyzičtí Kontroloři Satanie

^{41:2.1 (456.5)} Přestože Hlavní Fyzičtí Kontroloři slouží s energetickými centry po celém velkém vesmíru, jejich funkce v lokální soustavě, jako je Satania, se dají snadno pochopit.

Satania je jednou ze sta lokálních soustav, které tvoří správní organizaci souhvězdí Norlatiadek. Jejími nejbližšími sousedními soustavami jsou Sandmatia, Assuntia, Porogia, Sortoria, Rantulia a Glantonia. Soustavy Norlatiadeku se liší v mnoha ohledech, ale všechny jsou evoluční a zdokonalující se, a jsou velmi podobné Satanii.

41:2.2 (457.1) Sama Satania je složena z více než sedmi tisíc astronomických skupin, neboli fyzických soustav, z nichž pouze několik mají původ, podobný naší sluneční soustavě. Astronomickým středem Satanie je obrovský černý ostrov prostoru, který se se svými přidruženými sférami rozkládá nedaleko hlavního sídla vlády soustavy.

41:2.3 (457.2) Nebereme-li v úvahu přítomnost přiděleného energetického centra, je dohled nad celým systémem fyzické energie Satanie soustředěn v Jerusemu. Hlavní Fyzický Kontrolor, který má své stanoviště na této hlavní sféře, pracuje v součinnosti s energetickým centrem soustavy a slouží jako hlavní spojení s inspektory energie. Tito inspektoři mají své centrální stanoviště v Jerusemu a působí po celé lokální soustavě.

41:2.4 (457.3) Na energetické okruhy a trasy dohlíží pět set tisíc živých a inteligentních manipulátorů energie, kteří jsou rozptýleni po celé Satanii. Prostřednictvím činnosti těchto fyzických manipulátorů mají dohlízející energetická centra naprostou a dokonalou kontrolu nad většinou základních energií prostoru, včetně záření z vysoce rozžhavených těles a energií nabitých černých sfér. Tato skupina živých bytostí může mobilizovat, přetvářet, měnit, usměrňovat a předávat téměř všechny fyzické energie organizovaného prostoru.

41:2.5 (457.4) Život má vrozenou schopnost mobilizovat a přetvářet univerzální energii. Vy jste obeznámeni s funkcí rostlinného života, kde se přeměňuje fyzická energie světla do různých projevů rostlinné říše. Vy také víte něco o metodě, pomocí které může být tato rostlinná energie přeměněna do forem, ovlivňujících životní činnosti, ale vy nevíte prakticky nic o metodě upravovatelů energie a fyzických kontrolorů, kteří jsou obdařeni schopností uvolňovat, přetvářet, kontrolovat a koncentrovat rozmanité formy energií prostoru.

41:2.6 (457.5) Činnost těchto bytostí energetických sfér nemá přímý vztah k energii jako dílčímu faktoru života tvorů a ani se netýká oblasti fyziologických procesů. Někdy se zabývají přípravou fyzických aspektů života, propracováním těch energetických systémů, které mohou sloužit jako fyzičtí nosiči pro živé energie elementárních materiálních organizmů. V určitém smyslu jsou fyzičtí kontroloři spojeni s předživotními projevy materiální energie, podobně jako pomocní duchové mysli jsou spojeni s předduchovními funkcemi materiální mysli.

41:2.7 (457.6) Tito inteligentní tvorové, zabývající se upravováním a kontrolou energie, musí na každé sféře přizpůsobit svoji metodu podle fyzického složení a stavební struktury dané planety. Pokud se jedná o lokální vliv vysoce rozžhavených sluncí a jiných typů nadmíru nabitých hvězd, oni čerpají ze spolehlivých výpočtů a závěrů svých vlastních fyziků a dalších technických poradců. Zrovna tak se musí počítat s obrovskými vychladlými a černými giganty prostoru a hemžícími se mraky hvězdného prachu; se všemi těmito materiálními faktory se počítá při řešení praktických úkolů pro zacházení s energií.

41:2.8 (457.7) Dozor nad energosilovým systémem evolučních obydlených světů je odpovědností Hlavních Fyzických Kontrolorů, ale tyto bytosti nejsou odpovědné za všechno špatné chování energie na Urantii. Existuje celá řada důvodů pro takové poruchy, z nichž některé jsou mimo oblast působení a kontroly fyzických opatrovatelů. Urantia se nachází v liniích silně aktivních energií. Tato malá planeta je ve sféře vlivu enormně nahromaděné hmoty a místní kontroloři energie někdy používají velký počet členů své kategorie ve své snaze stabilizovat tyto energetické linie. Daří se jim to docela dobře, pokud se jedná o fyzické okruhy Satanie, ale mají potíže s ochrannou izolací proti mohutným proudům Norlatiadeku.

3. Naši hvězdní společníci

41:3.1 (458.1) Více než dva tisíce zářících sluncí rozlévá světlo a energii v Satanii a vaše vlastní slunce je průměrným planoucím tělesem. Ze třiceti, vám nejbližších sluncí, mají pouze tři větší zářivost. Vesmírní Upravovatelé Energie iniciují specializované proudy energie, které protékají mezi jednotlivými hvězdami a dotyčnými soustavami. Tyto solární pece, společně s černými giganty prostoru, slouží energetickým centrům a fyzickým kontrolorům jako mezilehlé stanice pro efektivní koncentraci a upravování energetických okruhů materiálních tvoření.

41:3.2 (458.2) Nebadonská slunce se neliší od sluncí jiných vesmírů. Materiální složení všech sluncí, černých ostrovů, planet a družic, dokonce i meteoritů, jsou zcela stejná. Běžný průměr těchto sluncí je asi jeden milion šest set tisíc kilometrů, což je o něco více, než má vaše sluneční těleso. Největší hvězda vesmíru, hvězdný oblak Antares, má čtyři sta padesátkrát větší

průměr než vaše slunce a šedesát milionkrát větší objem. Ale vesmír poskytuje dostatek prostoru pro všechna tato obrovitá slunce. Ona mají v prostoru velmi mnoho volného místa, pro porovnání je to tolik, kolik by měl tucet pomerančů, kdyby obíhaly uvnitř Urantie a ta by byla dutou koulí.

41:3.3 (458.3) Když slunce, která jsou příliš velká, jsou odmrštěna od matečného disku mlhoviny, brzy se rozpadnou, nebo se formují do dvojhvězd. Všechna slunce jsou původně zcela plynová tělesa i když mohou v pozdějším stadiu přechodně existovat v polotekutém stavu. Když vaše slunce dosáhlo tohoto polotekutého stadia vysoce stlačeného plynu, nebylo dostatečně veliké, aby se roztrhlo po rovníku, což odpovídá jednomu z typů vytvoření dvojhvězdy.

41:3.4 (458.4) Když je velikost těchto žhavých koulí menší než jedna desetina vašeho slunce, rychle se smršťují, stlačují a ochlazují. Když jsou více než třicetkrát větší než jeho velikost—přesněji řečeno, třicetkrát větší celkový obsah vlastní hmoty—slunce se běžně rozštěpí do dvou oddělených těles; buď se obě stanou středy nových soustav, nebo ještě zůstávají v gravitačním sevření jeden druhého a otáčejí se kolem společného středu jako jeden z typů dvojhvězdy.

41:3.5 (458.5) Poslední z velkých kosmických erupcí v Orvontonu byla mimořádně silná exploze dvojhvězdy, jejíž světlo dorazilo na Urantii v 1572 n.l. Toto záření bylo tak intenzivní, že exploze byla jasně viditelná za denního světla.

41:3.6 (458.6) Ne všechny hvězdy jsou tuhá tělesa, ale mnoho starších jsou. Některé načervenalé, slabě světélkující hvězdy, dosáhnou ve středu své enormní hmoty takové hustoty, kterou

je možno vyjádřit následovně: jeden kubický palec (16,38 kubických centimetrů) takové hvězdy by na Urantii vážil šest tisíc liber (zhruba 170 kilogramů). Nesmírně silný tlak, doprovázen ztrátou tepla a cirkulujících energií má za následek stlačování oběhů základních materiálních jednotek stále více k sobě, až se nyní těsně přiblíží ke stavu elektronické kondenzace. Tento proces ochlazování a smršťování může pokračovat k meznímu až kritickému bodu exploze konečného stadia kondenzace.

41:3.7 (459.1) Většina gigantických sluncí jsou relativně mladá; většina trpasličích hvězd jsou staré, ale ne všechny. Kolizní trpasličí hvězdy mohou být velmi mladé a mohou zářit intenzivním bílým světlem, aniž by někdy poznaly počáteční červený stav mladistvého záření. Jak velmi mladé, tak i velmi staré slunce obvykle svítí načervenalým světlem. Žluté zabarvení naznačuje pokročilé mládí nebo blížící se stáří, ale jasné bílé světlo znamená vyspělý a dlouhý zralý život.

41:3.8 (459.2) Ačkoliv ne všechna mladá slunce projdou stavem pulzování, alespoň ne viditelně, když se díváte do prostoru můžete pozorovat mnoho z těchto mladých hvězd, jejichž gigantické dýchací cykly trvají od dvou do sedmi dnů. Vaše vlastní slunce stále ještě projevuje slábnoucí odkaz mohutného rozpínání v jeho mládí, ale doba pulsace se prodloužila z původních tři a půl dne na současných jedenáct a půl roku cyklických projevů slunečního rozpínání- skvrn.

41:3.9 (459.3) Proměnlivost hvězd má celou řadu příčin. V některých dvojhvězdách dmutí, způsobené rychlými změnami při otáčení dvou těles po svých oběžných drahách, zapříčiňuje také cyklické kolísání světla. Tyto výkyvy gravitace způsobují

pravidelné a opakující se záblesky, zrovna tak, jako by zachycení meteorů seskupením energie-materiálu na povrchu mělo za následek poměrně náhlý záblesk světla, které by rychle ustoupilo normálnímu jasů daného slunce. Někdy slunce zachytí proud meteorů v pásnu zmenšeného odporu gravitace a občasné kolize zapříčiní hvězdné záblesky.

41:3.10 (459.4) V jedné skupině proměnlivých hvězd je fáze kolísání světla přímo závislá na intenzitě záření a znalost tohoto faktu umožňuje astronomům využívat taková slunce jako vesmírné majáky, nebo přesné zaměřovací body pro další zkoumání vzdálených hvězdných mračen. Touto metodou je možno měřit velmi přesně polohy hvězd až do vzdálenosti více než jednoho milionu světelných let. Dokonalejší metody měření prostoru a přesnější teleskopy někdy odhalí ve větší míře deset velkých regionů supervesmíru Orvontonu; vy přinejmenším rozeznáte osm z těchto nedozírných sektorů jako obrovské a docela souměrné hvězdokupy.

4. Hustota slunce

41:4.1 (459.5) Hmotnost vašeho slunce je o málo vyšší, než vypočetli vaši fyzikové, kteří ji stanovili na zhruba dvě kvadriliardy ($1,8 \times 10^{27}$) tun. Nyní se řadí někde uprostřed mezi hvězdy s nejvyšší hustotou a nejvíce difuzní hvězdy, majíce asi jeden a půl násobek hmotnosti vody. Ale vaše slunce není ani tekuté, ani pevné těleso—je plynné—a je tomu tak, nehledě na potíže při vysvětlování toho, jak plynná hmota může dosáhnout takové a dokonce i mnohem větší hustoty.

41:4.2 (459.6) Plynné, tekuté a pevné stavy jsou záležitostí vztahů atomů a molekul, ale hustota je vztah prostoru a hmoty. Hustota

se mění v přímé závislosti na množství hmoty v prostoru a nepřímo na objemu prostoru v hmotě—prostoru mezi centrálními jádry hmoty a částicemi, které krouží okolo těchto center a také prostoru mezi takovými materiálními částicemi.

41:4.3 (459.7) Chladnoucí hvězdy mohou být fyzicky plynné a současně nesmírně tuhé. Vy nejste obeznámeni se solárními superplyny, ale tyto a jiné neobvyklé formy hmoty vysvětlují jak i nepevná slunce mohou dosáhnout hustotu, rovnající se železu—přibližně jako má Urantia—a být stále ve vysoce žhavém plynném stavu a nadále fungovat jako slunce. Atomy v těchto hutných superplynech jsou neobyčejně malé; obsahují málo elektronů. Taková slunce rovněž ztratila z velké části své zásoby volné ultimatonické energie.

41:4.4 (460.1) Jedno ze sluncí ve vašem sousedství, které mělo na počátku své existence přibližně stejnou hmotnost jako vaše slunce, se nyní smrštilo na podobnou velikost Urantie, majíc hustotu čtyřicet tisíckrát větší než vaše slunce. Hmotnost tohoto chladně-žhavého pevně-plynného tělesa je asi padesát pět kilogramů na kubický centimetr. A přesto stále toto slunce vyzařuje mdlou načervenalou zář—slabý stařecký třpyt umírajícího mocnáře světla.

41:4.5 (460.2) Nicméně, většina sluncí nemá tak vysokou hustotu. Jeden z vašich bližších sousedů má hustotu přesně stejnou jako má vaše atmosféra na úrovni hladiny moře. Kdybyste byli uvnitř tohoto slunce, nebyli byste schopni nic rozeznat. A kdyby to dovolila teplota a mohli byste vniknout do většiny sluncí, které září na noční obloze, nevšimli byste si víc hmoty, než vidíte ve vzduchu ve vašich pozemských obývacích pokojích.

41:4.6 (460.3) Masivní slunce Veluntia, jedno z největších v Orvontonu, má hustotu, která je jenom jednou tisícinou hmotnosti atmosféry Urantie. Kdyby mělo složení podobné vaší atmosféře a nebylo by rozžhavené, bylo by to takové vakuum, že lidské bytosti, kdyby byly v něm nebo na jeho povrchu, by se ihned udusily.

41:4.7 (460.4) Další z gigantů Orvontonu má nyní povrchovou teplotu něco málo pod třemi tisíci stupni. Jeho průměr je přes čtyři sta osmdesát milionů kilometrů—dostatek prostoru, aby se tam vešlo vaše slunce s nynější oběžnou dráhou země. A přestože je tak enormně rozměrné, více než čtyřicet milionkrát větší než vaše slunce, jeho hmotnost je jenom asi třicetkrát vyšší. Tato obrovská slunce mají korónu, která se rozpíná téměř od jednoho slunce k druhému.

5. Sluneční záření

41:5.1 (460.5) To, že slunce v prostoru nemají vysokou hustotu je prokázáno neustálými proudy unikajících zářivých energií. Příliš vysoká hustota by svojí nepropustností zadržovala světlo dokud by tlak zářivé energie nedosáhl bodu výbuchu. V jádru slunce je nesmírně vysoký tlak, způsobený zářením a plynem, který vyvolává výrony takového proudu energie, že proniká prostorem miliony a miliony kilometrů a dává energii, světlo a teplo vzdáleným planetám. Pět metrů povrchové hustoty Urantie by účinně zabránilo úniku všech rentgenových paprsků a zářivých energií ze slunce, dokud by stoupající vnitřní tlak akumulujících se energií, pocházejících ze štěpení atomů, nepřekonal gravitaci obrovskou, ven směřující, explozí.

41:5.2 (460.6) V přítomnosti reaktivních plynů je záření, uzavřené při vysokých teplotách neprostupnými stěnami, vysoce výbušné. Světlo je realita. Tak, jak vy určujete hodnotu energie a výkonu na vašem světě, hodnota slunečního světla by byla dva miliony dolarů za kilogram.

41:5.3 (460.7) Jádru vašeho slunce je obrovským generátorem rentgenových paprsků. Slunce jsou podporována zevnitř nepřetržitou kanonádou tohoto mocného záření.

41:5.4 (460.8) Rentgenovým paprskem indukovaný elektron potřebuje více než půl milionu let na to, aby se dostal ze samého středu průměrného slunce na jeho povrch, odkud se vydá na svoji pouť prostorem, aby možná ohříval obydlenou planetu, byl pohlcen meteorem, zúčastnil se zrodu atomu, byl přitažen vysoce nabitým černým ostrovem prostoru, nebo ukončil svůj let prostorem závěrečným ponořením do povrchu slunce, podobnému tomu, ze kterého kdysi vzešel.

41:5.5 (461.1) Rentgenové paprsky slunečního jádra nabíjejí vysoce zahřáté a rozbouřené elektrony s dostačující energií, aby je nesly do prostoru, přes velké množství zadržujících vlivů při střetnutí s hmotou a navzdory působení přitažlivých sil, do vzdálených sfér odlehlých soustav. Obrovská energie rychlosti, potřebná pro to, aby unikla gravitačnímu sevření slunce, je dostatečná natolik, že zajistí, aby sluneční paprsek cestoval stálou rychlostí, dokud se nestřetne se značně velkou masou hmoty, načež se okamžitě promění v teplo s uvolněním jiných energií.

41:5.6 (461.2) Energie, buď jako světlo, anebo v jiných formách, se při svém letu prostorem pohybuje přímo vpřed. Vlastní

materiální částice pronikají prostorem jako střely. Pohybují se v přímých a nepřerušovaných čarách nebo procesích, ale ne tehdy, když na ně působí větší síly, anebo jsou pod trvalým vlivem lineární gravitační síly, která je vlastní materiální hmotě a přítomnosti kruhové gravitace Ostrova Ráje.

41:5.7 (461.3) Může se zdát, že sluneční energie je poháněna vlnovitě, ale toto je důsledek působení doprovodných a jiných vlivů. Daná forma organizované energie se nepohybuje vlnovitě, ale v přímých čarách. Přítomnost druhé, nebo třetí formy síly-energie může způsobit to, že pozorovaný proud se jeví ve vlnitém tvaru, stejně tak, jako když v oslepujícím lijáku, doprovázeném silným větrem se zdá, že voda někdy padá v pásech, nebo stéká ve vlnách. Dešťové kapky padají dolů v přímých čarách nepřerušového procesí, ale působením větru se vytvoří zdání pásů vody a vlny dešťových kapek.

41:5.8 (461.4) Působení určitých druhotných a dalších neodhalených energií, přítomných v oblastech prostoru vašeho lokálního vesmíru je takové, že proudění slunečního světla vypadá, že vytváří určitý vlnovitý jev a že je také rozkouskován do nekonečného množství malých částic určité délky a váhy. A prakticky vzato, je to přesně to, co se děje. Vy ztěží můžete doufat, že dospějete k lepšímu pochopení chování světla, dokud nezískáte jasnější představu o spolupůsobení a vzájemných vztazích různých prostorových sil a slunečních energií, působících v prostorových regionech Nebadonu. Váš současný zmatek je také způsoben vaším neúplným pochopením tohoto problému, protože zahrnuje vzájemné spojení činností osobního a neosobního řízení hlavního

vesmíru—přítomnosti, aktivity a součinnosti Společného Činitele a Neomezeného Absolutna.

6. Vápník—poutník vesmíru

^{41:6.1 (461.5)} Při dešifrování spektrálních jevů by se mělo pamatovat na to, že prostor není prázdný; že světlo, procházející prostorem, je někdy poněkud změněno různými formami energie a hmoty, které krouží po celém organizovaném prostoru. Některé čáry, ukazující neznámou hmotu, které se objeví ve spektru vašeho slunce, jsou způsobeny přeměnami dobře známých prvků, které plavou po celém prostoru v rozpadlé formě—atomové oběti prudkých střetů prvků ve slunečních bitvách. Prostor je prostoupen těmito putujícími částicemi, především sodíkem a vápníkem.

^{41:6.2 (461.6)} Vápník je ve skutečnosti hlavním prvkem, prostupujícím prostorem celého Orvontonu. Náš celý supervesmír je posypán jemně rozdrčeným kamenem. Kámen je doslova základním stavebním materiálem pro planety a sféry prostoru. Kosmický oblak, obrovská pokrývka prostoru, je z podstatné části složena z modifikovaných atomů vápníku. Atom vápníku je jedním z převládajících a stálých částic. On nejenom, že snese sluneční ionizaci—štěpení—ale uchová si asociativní identitu dokonce i po rozbombardování zničujícími rentgenovými paprsky a zničení vysokými slunečními teplotami. Jedinečnost a trvanlivost vápníku převyšuje všechny známé formy hmoty.

^{41:6.3 (462.1)} Jak i vaši fyzici předpokládali, tyto zdeformované zbytky slunečního vápníku doslova jezdí na světelných paprscích do různých vzdáleností a takto je jejich rozsáhlé

šíření celým prostorem nesmírně usnadněno. Atom sodíku, v případě určitých modifikací, je také schopen pohybu pomocí světla a energie. Výkon vápníku je o to víc mimořádný, protože tento prvek má dvakrát větší hmotnost, než sodík. Lokální prostorové pronikání vápníku je způsobeno skutečností, že uniká ze sluneční fotosféry v modifikované formě, doslova tak, že odjíždí na odcházejících slunečních paprscích. Ze všech slunečních prvků je vápník, bez ohledu na jeho poměrnou velikost—obsahuje dvacet rotačních elektronů—nejúspěšnější při unikání ze slunečního jádra do oblastí prostoru. Tímto se vysvětluje, proč je na slunci vrstva vápníku, plynový kamenný povrch, devět tisíc šest set kilometrů tlustý; a je to tak, přestože devatenáct lehčích prvků, a mnoho dalších těžších, jsou vespod.

41:6.4 (462.2) Při slunečních teplotách je vápník aktivním a přizpůsobivým prvkem. Jeho atom má dva pohyblivé a volně vázané elektrony ve dvou vnějších elektronických okruzích, které jsou velmi těsně u sebe. V samém počátku atomové bitvy vápník ztrácí svůj vnější elektron; načež hned začíná mistrovsky žonglovat devatenáctým elektronem tam a zpět mezi devatenáctým a dvacátým okruhem. Pohazováním tohoto devatenáctého elektronu tam a zpět mezi jeho vlastním okruhem a okruhem jeho ztraceného druhu více než dvacet pět tisíckrát za vteřinu, zdeformovaný atom vápníku je schopen částečně popřít působení gravitace a tak úspěšně odletět na vznikajících proudech světla a energie—slunečních paprscích—za svobodou a dobrodružstvím. Tento atom vápníku proniká navenek střídavými, dopředu hnacími skoky, zachycujíc a vypouštějíc sluneční paprsek asi dvacet pět tisíckrát za vteřinu. A to je důvod, proč vápník je hlavním

prvkem světů prostoru. Calcium je nejzkušenějším uprchlíkem ze slunečního vězení.

41:6.5 (462.3) Nesmírná pohyblivost tohoto akrobatického elektronu vápníku je demonstrována faktem, že když je vymrštěn vlivem slunečních sil—teploty a rentgenového záření—do vyššího okruhu, zůstává tam pouze asi jednu miliontinu vteřiny; ale než ho elektro-gravitační síla atomového jádra přitáhne zpět do původního okruhu, je schopen udělat jeden milion oběhů okolo jádra atomu.

41:6.6 (462.4) Vaše slunce se rozloučilo s enormním množstvím svého vápníku, kterého pozbylo obrovská kvanta během průběhu svých křečovitých erupcí ve spojení s formováním sluneční soustavy. Většina slunečního vápníku je nyní ve vnější kůře slunce.

41:6.7 (462.5) Mělo by se pamatovat na to, že spektrální analýzy ukazují pouze složení povrchu slunce. Na příklad: sluneční spektrum odhaluje mnoho čar železa, ale železo není hlavní prvek ve slunci. Tento jev je téměř zcela zapříčiněn současnými teplotami slunečního povrchu, něco méně než 6 000 stupňů, protože tato teplota je velmi příznivá pro registrování spektra železa.

7. Zdroje sluneční energie

41:7.1 (463.1) Vnitřní teplota mnohých sluncí, dokonce i vašeho, je mnohem vyšší, než se obvykle předpokládá. V nitru slunce prakticky neexistují žádné celé atomy; všechny jsou, více či méně, roztrženy intenzivním bombardováním rentgenového záření, které je součástí tak vysokých teplot. Bez ohledu na to,

jaké materiální prvky se mohou objevit ve vnějších vrstvách slunce, s těmi uvnitř je naloženo velmi podobně rozkladným účinkem destruktivních rentgenových paprsků. Rentgenové záření je významný nivelizátor atomové existence.

41:7.2 (463.2) Teplota povrchu vašeho slunce je téměř 6 000 stupňů, ale při pronikání do středu se velmi rychle zvyšuje až dosahuje ve středních částech neuvěřitelných asi 35 000 000 stupňů (Všechny tyto teploty se vztahují k vaší Fahrenheitově stupnici.)

41:7.3 (463.3) Všechny tyto jevy ukazují na obrovský výdej energie a zdroje solární energie, vyjmenované v pořadí podle jejich důležitosti, jsou:

41:7.4 (463.4) 1. Anihilace atomů a posléze elektronů.

41:7.5 (463.5) 2. Přeměna prvků, včetně při tom vysvobozené radioaktivní skupiny energií.

41:7.6 (463.6) 3. Akumulace a přenos určitých univerzálních prostorových energií.

41:7.7 (463.7) 4. Kosmická hmota a meteory, které nepřetržitě vnikají do sálajících sluncí.

41:7.8 (463.8) 5. Sluneční stahy; ochlazování a následné smrštění slunce uvolňují energii a teplo, které jsou někdy větší, než energie dodaná kosmickou hmotou.

41:7.9 (463.9) 6. Působení gravitace při vysokých teplotách přeměňuje určité okruhové síly do zářivých energií.

41:7.10 (463.10) 7. Opětovné získání světla a jiných druhů hmoty, které ze slunce unikají a jsou přitahovány zpět společně s dalšími energiemi, mající mimo sluneční původ.

41:7.11 (463.11) Existuje regulující obal žhavých plynů (s teplotou, dosahující někdy miliony stupňů), který obklopuje slunce a stabilizuje tepelné ztráty a i jinak zamezuje nebezpečným výkyvům v rozptylování tepla. Během aktivního života slunce vnitřní teplota 35 000 000 stupňů zůstává téměř stejná, bez ohledu na postupné snižování vnější teploty.

41:7.12 (463.12) Můžete se pokusit představit si 35 000 000 stupňové teplo, ve spojení s určitými gravitačními tlaky, jako elektronický bod varu. Při takovém tlaku a takových teplotách jsou všechny atomy rozštěpeny a rozbity na elektronické a další původní částice; dokonce elektrony a jiné sloučeniny ultimatónů mohou být rozštěpeny, ale slunce nejsou schopna štěpit ultimatony.

41:7.13 (463.13) Tyto sluneční teploty enormně zvyšují rychlost ultimatónů a elektronů, v každém případě těch elektronů, které udržují svoji existenci v takových podmínkách. Pro přirovnání si uvědomte, co znamená vysoká teplota pro zrychlení ultimatónických a elektronických aktivit, když se zamyslíte nad tím, že jedna kapka obyčejné vody obsahuje více než jednu miliardu bilionů atomů. Toto je energie, přesahující výkon sta koňských sil, vynakládaná nepřetržitě po dobu dvou let. Celkové teplo, nyní vydávané každou vteřinu solárním systémem vašeho slunce je dostačující k tomu, aby se všechny vody ve všech oceánech na Urantii začaly vařit za jednu vteřinu.

41:7.14 (464.1) Pouze ta slunce, která jsou v činnosti v přímých kanálech hlavních proudů vesmírné energie, mohou svítit věčně. Takové solární pece planou nekonečně dlouho, mají schopnost doplňovat svoje materiální ztráty přijímáním prostorové síly a podobné cirkulující energie. Ale hvězdy, které jsou hodně vzdáleny od těchto hlavních dobíjecích kanálů, jsou předurčeny prodělat energetické vyčerpání—postupně vychládnout a nakonec shořet.

41:7.15 (464.2) Taková vyhaslá a vyhasínající slunce mohou být omlazena účinkem kolize, nebo dobíta určitými nesvítícími energetickými ostrovy prostoru, nebo prostřednictvím gravitační loupeže blízkých menších sluncí či soustav. Většina vyhaslých sluncí podstoupí oživující proces těmito, nebo jinými evolučními metodami. Ta slunce, která nejsou časem takto znovu nabíta, jsou předurčena podrobit se rozpadu velkou explozí, když gravitační zhuštění dosáhne kritické úrovně ultimatonické kondenzace energetického tlaku. Taková mizející slunce se takto stanou energií nejvzácnější formy, obdivuhodně upravené pro energetické napájení jiných, příznivěji položených sluncí.

8. Energetické reakce na slunci

41:8.1 (464.3) V těch sluncích, které jsou připojeny ke kanálům prostorové energie, sluneční energie je uvolňována různými složitými řetězovými jadernými reakcemi, z nichž nejběžnější je reakce vodík-uhlík-helium. Při této přeměně uhlík působí jako energetický katalyzátor, protože se vůbec nezmění tímto procesem přeměny vodíku v helium. Při určitých vysokoteplotních podmínkách vodík proniká do jádra uhlíku. Poněvadž uhlík nemůže obsahovat více než čtyři takové

protony a když je tento stav nasycení dosažen, začíná vypouštět protony stejně rychle, jak nové přicházejí. V této reakci částice přicházejícího vodíku vycházejí jako atomy helia.

41:8.2 (464.4) Snižování obsahu vodíku zvyšuje světelnou účinnost slunce. V těch sluncích, které jsou předurčeny ke shoření, je maximální světelná účinnost dosažena při vyčerpání vodíku. Potom je zářivost slunce udržována následným procesem gravitačního smršťování. Časem se taková hvězda stane takzvaným bílým trpaslíkem- vysoce zhuštěným tělesem.

41:8.3 (464.5) Ve velkých sluncích—malých kruhových mlhovinách—když se vyčerpají zásoby vodíku a následuje gravitační smršťování a jestli takové těleso není dostatečně nepropustné, aby vnitřní tlak působil jako opora pro vnější plynné zóny, potom nastane náhlé zborcení. Gravitačně-elektrické změny jsou zdrojem velkého množství nepatrných částic, postrádajících elektrický potenciál a takové částice rychle opouštějí sluneční jádro, čímž způsobí kolaps gigantického slunce v několika dnech. Byla to právě taková emigrace těchto „uprchlých částic“, která zapříčinila zborcení gigantické novy v mlhovině Andromedy asi před padesáti lety. Toto obrovité hvězdné těleso se zbortilo za čtyřicet minut urantijského času.

41:8.4 (464.6) Jako pravidlo, existuje i nadále obrovský výlev hmoty okolo chladnoucího slunce jako rozsáhlá mračna nebulárních plynů. Toto všechno vysvětluje původ mnoha typů nepravidelných mlhovin, takových, jako je mlhovina Raka, která vznikla asi před devíti sty lety. Její mateřská sféra je stále viditelná jako osamocená hvězda blízko středu této nepravidelné nebulární masy.

9. Stabilita slunce

41:9.1 (465.1) Větší slunce udržují takovou gravitační kontrolu nad svými elektrony, že světlo uniká pouze s pomocí mocných rentgenových paprsků. Tyto pomocné paprsky pronikají celým prostorem a podílí se na podporování základních ultimatonických vazbách energií. Veliké ztráty energie v počátečním stadiu slunce, po dosažení maximální teploty—více než 35 000 000 stupňů—nejsou natolik způsobeny únikem světla, jako unikáním ultimatónů. Tyto ultimatónové energie prchají do prostoru—jako opravdové energetické výbuchy mladého slunce—kde se zapojují do procesu elektronického spojování a materializování energie.

41:9.2 (465.2) Atomy a elektrony podléhají gravitaci. Ultimatony nejsou vystaveny lokální gravitaci, vzájemné materiální přitažlivosti, ale zcela podléhají absolutní gravitaci, čili gravitaci Ráje—směru a rytmu otáčení univerzálního a věčného okruhu vesmíru vesmírů. Ultimatonická energie nepodléhá lineární, čili přímé gravitační přitažlivosti blízkých či vzdálených materiálních mas, ale věčně se přesně otáčí po okruhu velké elipsy rozsáhlého tvoření.

41:9.3 (465.3) Vaše vlastní solární centrum vyzařuje téměř sto miliard tun hmoty ročně, zatímco gigantická slunce na počátku svého růstu, první miliardu let, pozbývají hmotu nesmírnou rychlostí. Život slunce se stabilizuje až je dosažena maximální vnitřní teplota a začnou se uvolňovat sub-atomové energie. A právě v tomto kritickém bodě mají velká slunce tendenci k prudkým pulsacím.

41:9.4 (465.4) Stabilita slunce je plně závislá na rovnováze mezi soupeřící gravitací a teplem—nesmírnými tlaky vyváženými nepředstavitelně vysokými teplotami. Pružnost vnitřního plynu ve sluncích podpírá vnější vrstvy různorodého materiálu a když gravitace a teplota jsou v rovnováze, váha vnějších materiálů se přesně rovná teplotnímu tlaku spodních a vnitřních plynů. V mnohých mladších hvězdách pokračující gravitační kondenzace způsobuje stále zvyšující se vnitřní teploty a jak vnitřní teplo narůstá, tlak rentgenového záření superplynových proudů se stane tak velký, že ve spojení s odstředivou silou slunce začne odhazovat vnější vrstvy do prostoru a tak vyrovnává nevyváženost mezi gravitací a teplem.

41:9.5 (465.5) Vaše vlastní slunce již dávno dosáhlo relativní rovnováhy mezi cykly rozpínání a stahování—těmi poruchami, které způsobují gigantické pulsace mnohých mladých hvězd. Vaše slunce nyní prochází svým šestým miliardovým rokem. V současné době je jeho činnost v období největší úspornosti. Na této účinné úrovni bude zářit ještě více než dvacet pět miliard let. Pravděpodobně projde obdobím částečného poklesu účinnosti, jehož trvání se bude rovnat sloučeným obdobím jeho mládí a stabilizovaného výkonu.

10. Původ obydlených světů

41:10.1 (465.6) Některé z proměnlivých hvězd, ve stavu maximální pulsace, anebo blízko ní, se nacházejí v procesu vzniku druhotných soustav, z nichž mnohé budou nakonec vypadat jako vaše slunce a jeho obíhající planety. Vaše slunce bylo přesně v takovém stavu silného pulzování, když se k němu těsně přiblížila masivní soustava Angona, načež vnější povrch slunce začal chrlit skutečné proudy—souvislé plochy—hmoty.

Síla tohoto procesu postupně narůstala až do nejbližší apozice, kdy byl dosažen limit sluneční koheze a byl odvržen obrovský kus hmoty, předek sluneční soustavy. V podobných situacích nejtěsnější přiblížení přitahujícího tělesa někdy způsobí odtažení celé planety, nebo čtvrtiny či třetiny slunce. Tyto velké výrony formují určité světy, obklopené zvláštní oblačnou vrstvou, sféry hodně podobné Jupiterovi a Saturnovi.

41:10.2 (466.1) Nicméně, většina slunečních soustav má původ naprosto odlišný od vaší soustavy a toto platí dokonce o těch, které byly vytvořeny gravitačně-přilivovou metodou. Ale bez ohledu na to, jakou metodou svět vznikne, gravitace vždy způsobuje vytváření soustavy slunečního typu; to znamená, centrální slunce, nebo černý ostrov s planetami, družicemi, družicemi družic a meteory.

41:10.3 (466.2) Fyzikální aspekty jednotlivých světů jsou do značné míry dány způsobem vzniku, astronomickou polohou a fyzickým prostředím. Určujícími faktory jsou také věk, velikost, rychlost otáčení a rychlost pohybu prostorem. Ty světy, vznikající smršťováním plynů, i ty, které byly zformovány narůstáním pevné hmoty, se vyznačují horami a na počátku svého života, když nejsou tak malé, vodou a vzduchem. Světy, vzniklé rozdělením žhavé masy a také kolizní světy, někdy postrádají rozsáhlá horská pásma.

41:10.4 (466.3) V ranních údobích existence všech těchto nových světů probíhají častá zemětřesení a všechny tyto světy jsou charakterizovány značnými fyzickými poruchami; především to platí pro sféry, vznikající při smršťování plynů—světy, zrozené z obrovských nebulárních prstenců, které zůstaly po zhuštění a smrštění některých jednotlivých sluncí. Planety

dvojitého původu, jako je Urantia, prožívají méně divoké a bouřlivé mládí. Ale i přesto váš svět prošel ranným obdobím mocných otřesů, které se vyznačovaly vulkanickou činností, zemětřeseními, záplavami a krutými bouřemi.

41:10.5 (466.4) Urantia je poměrně izolovaná planeta na okrajích Satanie a vaše sluneční soustava, s jednou výjimkou, je nejdále vzdálena od Jerusemu, zatímco samotná Satania je hned vedle nejokrajovějšího systému Norlatiadek a toto souhvězdí v současné době prochází vnějším okrajem Nebadonu. Vy jste byli opravdu mezi posledními ze všech tvoření, dokud poskytnutí Michaela nepovzneslo vaši planetu do postavení, ve kterém má úctu a velkou vesmírnou důležitost. Někdy poslední je první, ale s určitostí nejnižší se stane nejvyšším.

41:10.6 (466.5) [Představeno archandělem ve spolupráci s hlavním představeným Energetických Center Nebadonu.]

Kapitola 42

Energie—mysl a hmota

42:0.1 (467.1) ZÁKLAD vesmíru je materiální v tom smyslu, že podstatou veškerého bytí je energie, a čistá energie je řízena Vesmírným Otcem. Síla, energie, je to jediné, co jako věčný monument demonstruje a dokazuje existenci a přítomnost Univerzálního Absolutna. Tento ohromný proud energie, vycházející od Rajských Přítomností, se nikdy nepřerušil, nikdy neselhal; tato nekonečná podpora nikdy nebyla narušena.

42:0.2 (467.2) Řízení vesmírné energie se vždy děje v souladu s osobní vůlí a všemoudrými nařízeními Vesmírného Otce. Toto osobní řízení projevované síly a cirkulující energie je

upravováno koordinovanými činnostmi a rozhodnutími Věčného Syna a také společnými záměry Syna a Otce, které vykonává Společný Činitel. Tyto božské bytosti jednají osobně a jako jednotlivci; oni také působí v osobách a funkcích téměř neomezeného počtu podřízených, z nichž každý různě vyjadřuje věčný a božský záměr ve vesmíru vesmírů. Ale tyto funkční a dočasné úpravy či přeměny božské moci v žádném případě nesnižují pravdu prohlášení, že veškerá síla-energie je pod vlastní kontrolou osobního Boha, pobývajícího ve středu všeho dění.

1. Rajské síly a energie

42:1.1 (467.3) Základ vesmíru je materiální, ale podstata života je duchovní. Otec ducha je také praotec vesmírů; věčný Otec Prvorozeného Syna je také věčný zdroj původního modelu, Ostrova Ráj.

42:1.2 (467.4) Proto hmota—energie—jako vesmírné jevy jsou odlišnými projevy stejné kosmické reality, spočívající ve Vesmírném Otcí. „Všechno existuje v něm.“ Hmota se může jevit, že projevuje vlastní energii a soběstačné síly, ale trasy gravitace, spojené s energiemi, týkající se všech těchto fyzických jevů, pocházejí z Ráje a jsou na něm závislé. Ultimatón, první měřitelná forma energie, má Ráj jako svoje jádro.

42:1.3 (467.5) V hmotě a ve vesmírném prostoru je přítomna vrozená forma energie, která není známa na Urantii. Až fyzici nakonec udělají toto odhalení, potom budou cítit, že rozluštili, alespoň trochu, tajemství hmoty. A tak pokročí o jeden krok blíže ke Stvořiteli; tak si osvojí jeden další aspekt božské metody; ale v

žádném případě to nebude znamenat, že našli Boha, nebo poznali existenci či působení přírodních zákonů odděleně od kosmické metody Ráje a motivujícího záměru Vesmírného Otce.

42:1.4 (468.1) I přes další pokročilý vývoj a významné objevy, přestože Urantia nesmírně pokročí ve srovnání se současným věděním, i když získáte kontrolu nad energetickými oběžnými drahami elektrických jednotek hmoty do té míry, že budete upravovat jejich fyzické projevy—i po takovém pokroku budou vědci navždy bezmocní vytvořit jediný atom hmoty, nebo vynalézt jediný záblesk energie, nebo někdy přidat ke hmotě to, co my nazýváme životem.

42:1.5 (468.2) Vytvoření energie a poskytnutí života jsou výsadami Vesmírného Otce a jeho pomocných Tvořitelů. Řeka energie a života nepřetržitě proudí z Božstev, je to univerzální a sjednocený proud Rajské síly, rozlévající se do celého prostoru. Tato božská energie prostupuje všechna tvoření. Organizátoři síly iniciují takové změny a stanoví takové úpravy prostorové síly, které vyvolají vznik energie; upravovatelé energie přeměňují energii ve hmotu; tak vznikají materiální světy. Nositelé života zahájí v neživé hmotě takové procesy, které my nazýváme životem, materiálním životem. Kontroloři Morontální Energie podobně fungují v přechodných sférách mezi materiálními a duchovními světy. Vyšší Duchovní Tvořitelé zahajují obdobné procesy v božských formách energie, z nichž vzejdou vyšší duchovní formy inteligentního života.

42:1.6 (468.3) Energii, vycházející z Ráje, charakterizují božské vlastnosti. V energii—čisté energii—se odráží božská

organizace; je upravena podle podoby tří Bohů, spojených v jednom tím způsobem, kterým působí v hlavním centru vesmíru vesmírů. Všechna síla má svůj původ v Ráji, vychází z Rajských Přítomností a vrací se k nim a je v podstatě projevem bezpříčinné Příčiny—Vesmírného Otce; a bez otce by neexistovalo nic z toho, co existuje.

42:1.7 (468.4) Síla, pocházející ze samoexistujícího Božstva, je sama o sobě věčně existující. Síla-energie je nehynoucí, nezničitelná; tyto projevy Nekonečného mohou podléhat neomezeným přeměnám, nekonečným proměnám a věčnému přetváření; ale v žádném smyslu, nebo stupni, dokonce ani v nejmenší představitelné míře, by nemohly zaniknout. Ale energie, i když pramení z Nekonečného, se neprojevuje nekonečně; existují krajní limity toho, co je nyní vnímáno jako hlavní vesmír.

42:1.8 (468.5) Energie je věčná, ale není nekonečná; ona stále reaguje na vše objímající sevření Nekonečného. Síla a energie jsou v nepřetržitém pohybu; vycházejíc z Ráje, musí se tam vrátit, dokonce i když dokončení stanoveného okruhu bude vyžadovat mnoho epoch. Cílem nebo určením toho, co pochází z Rajského Božstva, může být pouze Ráj nebo Božstvo.

42:1.9 (468.6) Všechno toto potvrzuje naši víru v kruhovitý, v určitém smyslu ohraničený, ale organizovaný a rozsáhlý vesmír vesmírů. Jestli by to tak nebylo, potom by se dříve či později v nějakém bodě objevily důkazy o ztrátě energie. Všechny zákony, organizace, řízení a svědectví badatelů vesmíru—všechno ukazuje na existenci nekonečného Boha, ale zatím ještě konečného vesmíru, kruhovitost bezkonečné existence, která je téměř bezmezná, ale je konečná ve srovnání s nekonečností.

2. Univerzální neduchovní energetické systémy(fyzické energie)

42:2.1 (469.1) Je opravdu obtížné nalézt odpovídající slova anglického jazyka, s pomocí kterých by bylo možné nazvat a popsat rozdílné úrovně síly a energie—fyzické, rozumové nebo duchovní. Toto vyprávění se nemůže úplně řídit vašimi stanovenými definicemi síly, energie a výkonu. Jazyk je tak nedostačující, že musíme používat tyto termíny pro vícero významů. Například, v této kapitole slovo energy (energie) je použito pro označení všech fází a forem pohybu, děje a potenciálu, zatímco force (síla) se vztahuje k předgravitačním stádiím a power (energie, síla, výkon, moc) k postgravitačním stádiím energie.

42:2.2 (469.2) Nicméně, já se pokusím zmírnit koncepční nesrovnalosti tím, že nabízím účelnou adoptaci následující klasifikace fyzické energie—kosmické síly, vznikající energie a vesmírné energie.

42:2.3 (469.3) 1. Prostorový potenciál. Toto je bezpochyby nevázaná prostorová přítomnost Neomezeného Absolutna. Rozšíření tohoto konceptu zahrnuje v sobě silový potenciál vesmíru, obsažený ve funkční celistvosti Neomezeného Absolutna, zatímco zesílení tohoto konceptu obsahuje celistvost kosmické reality—vesmírů—která proudí k věčnosti od nikdy nezačínajícího, nikdy nekončícího, nikdy nepohybujícího se a neměnného Ostrova Ráj.

42:2.4 (469.4) Je pravděpodobné, že jevy, pocházející z dolního Ráje, obsahují tři zóny přítomnosti a působení absolutní síly: osovou zónu Neomezeného Absolutna, zónu samotného Ostrova Ráje

a prostřední zónu určitých nezjištěných vyrovnávajících a upravujících činitelů a funkcí. Tyto tři soustředné zóny jsou středem Rajského cyklu kosmické reality.

42:2.5 (469.5) Prostorový potenciál je předrealita; je to oblast Neomezeného Absolutna a podléhá pouze osobní vládě Vesmírného Otce, přestože je zdánlivě modifikovatelný přítomností Primárních Hlavních Organizátorů Síly.

42:2.6 (469.6) Na Uverse se prostorový potenciál nazývá absoluta.

42:2.7 (469.7) 2. Prvotní síla. Tato síla představuje první základní změnu v prostorovém potenciálu a může být jednou z funkcí Neomezeného Absolutna v dolním Ráji. My víme, že prostorová přítomnost, vycházející z dolního Ráje, je nějakým způsobem upravena ve srovnání s přicházející přítomností. Ale, bez ohledu na jakékoli takové případné souvislosti, otevřeně poznaná přeměna prostorového potenciálu do prvotní energie je základní diferencující funkcí rozpínací přítomnosti živých Rajských organizátorů síly.

42:2.8 (469.8) Pasivní a potenciální síla se stává aktivní a prvotní v reakci na odpor, vytvořený prostorovou přítomností Primárně Vzniklých Hlavních Organizátorů Síly. Nyní síla přechází z výsadní oblasti Neomezeného Absolutna do oblasti mnohočetných reakcí—reakcí na určité původní pohyby, iniciované Bohem Děje a potom na některé upravující pohyby, pocházející od Nekonečného Absolutna. Prvotní síla patrně reaguje na transcendentální příčinnost úměrně k absolutnosti.

42:2.9 (469.9) O prvotní síle se někdy hovoří jako o čisté energii. Na Uverse ji nazýváme segregata.

42:2.10 (470.1) 3. Vznikající energie. Pasivní přítomnost primárních organizátorů síly je dostačující, aby přeměnila prostorový potenciál do prvotní síly a právě v takto aktivovaném prostorovém poli tito stejní organizátoři síly zahájí svoje výchozí a energetické působení. Prvotní síla musí projít dvěma rozdílnými stavy proměny v oblastech projevu energie předtím, než se objeví jako vesmírná síla. Tyto dvě úrovně vznikající energie jsou:

42:2.11 (470.2) a. Silová energie. Toto je silnoprouděsměrná, hmotou aktivovaná, silně výkonná a rychle reagující energie—gigantické energetické systémy, uvedeny do pohybu činnostmi primárních organizátorů síly. Zpočátku tato primární či silová energie nereaguje jednoznačně na gravitační sílu Ráje, ačkoliv pravděpodobně projevuje souhrnně-masovou nebo prostorově-zaměřenou reakci na společnou skupinu absolutních vlivů, vycházejících z dolní strany Ráje. Když energie dosáhne úrovně počátečního reagování na kruhové sevření absolutní gravitace Ráje, primární organizátoři síly uvolní místo svým druhotným partnerům.

42:2.12 (470.3) b. Gravitační energie. Energie objevující se v současnosti, reagující na gravitaci, má v sobě potenciál vesmírné energie a stává se aktivním předchůdcem veškeré vesmírné hmoty. Tato druhotná nebo gravitační energie je výsledkem evoluce energie, vycházející z tlakové přítomnosti a rozpínacích tendencí, vyvolaných Přidruženými Transcendentálními Hlavními Organizátory Síly. V reakci na činnost těchto manipulátorů síly, prostorová energie se rychle mění ze silové na gravitační, čímž začíná reagovat přímo na okruhové sevření Rajské (absolutní) gravitace, i když současně

odhaluje určitý potenciál pro citlivost na lineární gravitační sílu, obsaženou v brzy vznikající materiální mase elektronových a postelektronových stádií energie a hmoty. S dostavením se reakce na gravitaci, Přidružení Hlavní Organizátoři Síly mohou opustit energetické cyklóny vesmíru za předpokladu, že je vše připraveno pro působení Upravovatelů Vesmírné Energie.

42:2.13 (470.4) My nemáme úplně jasnou představu o tom, co přesně způsobuje ranná stadia vývoje sil, ale na obou úrovních projevu vznikající energie poznáváme inteligentní působení Konečného. Na Uverse se silová a gravitační energie společně nazývají ultimata.

42:2.14 (470.5) 4. Vesmírná energie. Prostorová síla se změnila na prostorovou energii a tudíž do energie, ovládané gravitací. Fyzická energie tak dospěla do takového stadia vývoje, kde může být usměrněna do energetických kanálů a přinucena sloužit různým záměrům vesmírných Tvořitelů. Tuto činnost vykonávají početní upravovatelé, energetická centra a kontroloři fyzické energie ve velkém vesmíru—organizovaných a obydlených tvořeních. Tito Upravovatelé Vesmírné Energie převezmou víceméně úplnou kontrolu nad dvaceti jednou ze třiceti fází energie, tvořících současný energetický systém sedmi supervesmírů. Tato oblast síly-energie-hmoty je sférou inteligentních aktivit Sedmidílného, který působí pod časo-prostorovým naddohledem Nejvyššího.

42:2.15 (470.6) Na Uverse se vesmírná energii nazývá gravita.

42:2.16 (470.7) 5. Energie Havony. Koncepčně se toto vyprávění vztahuje k Ráji do takové míry, jak měnící se prostorová síla

postupně postupuje na funkční úroveň fyzické energie vesmírů času a prostoru. Ve vztahu k Ráji se ještě setkáváme s předexistenciální fází energie, která je charakteristická pro střední vesmír. Zdá se, že tady se evoluční cyklus vrátil k sobě samému; teď to připadá, že fyzická energie se začíná vracet zpět k síle, ale k takové síle, která se svojí podstatou nepodobá tomu prostorovému potenciálu a prvotní síle. Energetické systémy Havony nejsou dvojité; jsou trojité. Toto je existenciální energetická oblast Společného Činitele, jednajícího v zájmu Rajské Trojice.

42:2.17 (471.1) Na Uverse jsou tyto energie Havony známy jako triata.

42:2.18 (471.2) 6. Transcendentální energie. Tento energetický systém působí na a z horní úrovně Ráje, ale pouze v souvislosti s absonitními národy. Na Uverse se jmenuje tranosta.

42:2.19 (471.3) 7. Monota. Energie je téměř božská, když je energií Ráje. My se přikláníme k názoru, že monota představuje živou, neduchovní energii Ráje—věčný protějšek živé, duchovní energie Prvorozeného Syna—proto existuje neduchovní energetický systém Vesmírného Otce.

42:2.20 (471.4) My nedokážeme rozlišit mezi podstatou Rajského ducha a Rajské monoty; oni se jeví stejně. Mají rozdílná jména, ale my vám ztěží můžeme s určitostí říci, či duchovní a neduchovní projevy jsou rozlišitelné pouze jménem.

42:2.21 (471.5) My víme, že koneční tvorové jsou schopni získat poznání úcty k Vesmírnému Otci prostřednictvím působení Boha Sedmidílného a Ladičů Myšlení, ale pochybujeme o tom,

že by nějaká subabsolutní osobnost, dokonce ani upravovatelé energie, byla schopna pochopit energetickou nekonečnost Prvotního Velkého Zdroje a Středu. Jedno je jisté: jestliže upravovatelé energie jsou obeznámeni s metodou přetváření prostorové síly, neodhalují toto tajemství nám ostatním. Můj názor je takový, že oni plně nechápu funkci organizátorů sil.

42:2.22 (471.6) Tito upravovatelé energie jsou energetickými katalyzátory; jinými slovy, jejich přítomnost způsobuje segmentaci, organizaci energií, nebo spojování energií do dílčích útvarů. A toto všechno naznačuje, že v energii musí být obsaženo něco, co způsobuje takové účinky přítomnosti těchto organizátorů sil. Melkisedekové Nebadonu již dávno označili úkaz přeměny kosmické síly do vesmírné energie jako jednu ze sedmi „nekonečností božskosti.“ A toto je nejdále, kam se v této otázce dostanete během vašeho vzestupu lokálním vesmírem.

42:2.23 (471.7) Nehledě na naši neschopnost v plné míře pochopit původ, podstatu a přeměny kosmické síly, jsme plně obeznámeni se všemi aspekty chování vznikající energie od doby, kdy začne přímo a bezchybně reagovat na působení gravitace Ráje—asi v době, kdy začínají působit upravovatelé energie supervesmíru.

3. Klasifikace hmoty

42:3.1 (471.8) Hmota ve všech vesmírech, kromě středního vesmíru, je stejná. Fyzické vlastnosti hmoty závisí na rychlosti otáčení její elementárních částic, na počtu a velikosti kroužících částic, na jejich vzdálenosti od jaderného těla, čili na prostorové

kapacitě hmoty a rovněž na přítomnosti určitých sil, dosud neodhalených na Urantii.

42:3.2 (471.9) V téměř nespočetném množství různorodých sluncí, planet a kosmických těles je deset základních druhů hmoty:

42:3.3 (472.1) 1. Ultimatonová hmota—prvotní fyzické jednotky materiální existence, částice energie, ze kterých se skládají elektrony.

42:3.4 (472.2) 2. Subelektronová hmota—výbušné a repelentní stádium slunečních superplynů.

42:3.5 (472.3) 3. Elektronová hmota—elektrické stádium rozlišování hmoty—elektrony, protony a různé další částice, vstupující do rozmanitých soustav elektronových skupin.

42:3.6 (472.4) 4. Subatomová hmota—hmota, existující ve značném množství uvnitř žhavých sluncí.

42:3.7 (472.5) 5. Roztříštěné atomy—nacházejí se v chladnoucích sluncích a v celém prostoru.

42:3.8 (472.6) 6. Ionizovaná hmota—jednotlivé atomy, zbaveny svých vnějších (chemicky aktivních)elektronů v důsledku elektrických, termálních a rentgenových účinků a vlivem rozpouštědel.

42:3.9 (472.7) 7. Atomová hmota—chemické stádium uspořádání prvků, dílčí jednotky molekulární, nebo viditelné hmoty.

42:3.10 (472.8) 8. Molekulární stádium hmoty—hmota, jaká existuje na Urantii v relativně stabilizovaném stavu zhmotnění v normálních podmínkách.

42:3.11 (472.9) 9. Radioaktivní hmota—rozkládající vliv a účinek těžších částic v podmínkách mírného tepla a zmenšeného tlaku gravitace.

42:3.12 (472.10) 10. Zhroucená hmota—relativně nehybná hmota uvnitř vychladlých a odumřelých sluncích. Tato forma hmoty není naprosto nehybná, protože v ní stále probíhá ultimatonová a dokonce i elektronová aktivita, ale tyto jednotky jsou velmi těsně u sebe a jejich rychlost otáčení je značně snížena.

42:3.13 (472.11) Uvedená klasifikace hmoty se vztahuje spíše k jejímu složení, než k těm formám, v jakých ji znají vytvořené bytosti. Ani se tady neberou v úvahu stádia energie, které předcházely jejímu vznikaní a ani věčná materializace v Ráji a středním vesmíru.

4. Přeměny energie a hmoty

42:4.1 (472.12) Světlo, teplo, elektřina, magnetizmus, chemismus, energie a hmota jsou—svým původem, podstatou a určením—jedna a táž věc, společně s dalšími materiálními realitami, které ještě nejsou odhaleny na Urantii.

42:4.2 (472.13) My ne zcela chápeme ty téměř nekonečné změny, kterým může být vystavena fyzická energie. V jednom vesmíru se projevuje jako světlo, ve druhém jako světlo a teplo, ve třetím jako formy energie, na Urantii nepoznané; za miliony a miliony let se může znovu objevit v nějaké formě nepokojné, vlnové elektrické energie, nebo magnetické síly; a ještě později

se může opět objevit v příštím vesmíru jako nějaká forma proměnné hmoty, procházející řadou proměn, po kterých bude následovat její fyzické zmizení v nějaké obrovské katastrofě v daných oblastech. A potom, po nesčetných epochách a téměř nekonečném putování po nescíslných vesmírech se může zase tato stejná energie znovu vynořit a mnohokrát změnit svoji formu a potenciál; a takto tyto přeměny pokračují epochu za epochou a v nespočetných oblastech. Takhle se energie stále ubírá vpřed, procházejíc přeměnami času, ale otáčeje se nepřetržitě po okruhu věčnosti; i když se po dlouhou dobu nemůže vrátit ke svému zdroji, neustále na něj reaguje a neustále se pohybuje po dráze, kterou stanovila a na kterou ji vyslala Nekonečná Osobnost.

42:4.3 (473.1) Energetická centra a jejich kolegové jsou velmi zapojeni do činnosti, týkající se přeměny ultimatónů do okruhů a kroužení elektronu. Tyto unikátní bytosti ovládají a slučují sílu prostřednictvím své odborné manipulace se základními jednotkami materializované energie—ultimatony. Oni řídí energii, cirkulující v tomto prvotním stavu. Ve spojení s fyzickými regulátory dokážou účinně regulovat a usměrňovat energii dokonce i poté, kdy se přeměnila do elektrického stavu, takzvaného elektronového stádia. Ale jejich rozsah působení je značně omezen, když elektronově organizovaná energie je vtažena do vírů atomových systémů. Po takovém zhmotnění se tyto energie dostanou do naprostého sevření přitažlivé síly lineární gravitace.

42:4.4 (473.2) Gravitační síla působí pozitivně na silových trasách a energetických kanálech energetických center a fyzických regulátorů, ale tyto bytosti mají pouze negativní vztah ke

gravitaci, což se projevuje v jejich antigravitačních vlastnostech.

42:4.5 (473.3) Po celém vesmíru chlad a jiné vlivy způsobují tvořivé organizování ultimatónů do elektronů. Teplo je mírou elektronové aktivity, zatímco chlad jenom znamená nepřítomnost tepla—poměrný energetický klid—stádium univerzálního silového náboje prostoru za předpokladu, že by vznikající energie, nebo organizovaná hmota nebyly přítomny a nereagovaly na gravitaci.

42:4.6 (473.4) Právě přítomnost a působení gravitace zamezuje dosažení teoretické absolutní nuly, protože teplota mezihvězdného prostoru není absolutní nula. V celém organizovaném prostoru jsou energetické proudy, silové okruhy, ultimatónové aktivity a také organizující se elektronové energie, reagující na gravitaci. Řečeno prakticky, prostor není prázdný. Také atmosféra Urantie postupně řídne a až asi ve výšce čtyři tisíce osm set kilometrů začíná přecházet do průměrné prostorové hmoty v této části vesmíru. Nejprázdnější prostor, známý v Nebadonu, má na každý kubický palec asi sto ultimatónů—to se rovná jednomu elektronu. Takové malé množství hmoty je považováno za téměř prázdný prostor.

42:4.7 (473.5) Teplota—teplo a chlad—je po gravitaci druhým významným faktorem v oblasti evoluce energie a hmoty. Ultimatóny se pokorně podrobují vlivu extrémních teplot. Nízké teploty podporují vytváření určitých forem elektronových vazeb a atomových celků, zatímco vysoké teploty umožňují všechny druhy atomového štěpení a rozkladu hmoty.

42:4.8 (473.6) Všechny vazby hmoty, kromě původních, když jsou vystaveny teplu a tlaku v určitých stádiích uvnitř sluncí, mohou být rozloženy. Takto může vysoké teplo z velké části překonat gravitační stabilitu. Ale žádné známé sluneční teplo nebo tlak nemůže přeměnit ultimatomy zpět do silové energie.

42:4.9 (473.7) Rozžhavená slunce mohou přeměňovat hmotu do různých forem energie, ale černé světy a celý vnější prostor dokážou zpomalit elektronovou a ultimatonovou činnost do takového bodu, při kterém se tyto energie proměňují v hmotu, ze které jsou vytvořeny světy. Určité elektronné vazby soudržného typu, jakož i mnoho základních vazeb nukleární hmoty se formují v neobyčejně nízkých teplotách otevřeného prostoru a potom se zvětšují slučováním s většími seskupeními zhmotňující se energie.

42:4.10 (473.8) Ve všech těchto nikdy nekončících přeměnách energie a hmoty musíme počítat s vlivem gravitačního tlaku a s antigravitačním chováním ultimatonových energií, když jsou vystaveny určitým podmínkám, ovlivněných teplotou, rychlostí a otáčením. Teplota, energetické proudy, vzdálenost a přítomnost živých organizátorů síly a upravovatelů energie mají také vliv na všechny úkazy přeměny energie a hmoty.

42:4.11 (474.1) Zvýšení hmotnosti ve hmotě se rovná zvýšení energie, děleno rychlostí světla na druhou. Ve smyslu dynamiky práce, kterou může vykonat hmota, se rovná energii, spotřebované na sloučení jejích dílčích částic z Ráje, minus odpor překonaných sil při přechodu a vzájemnou přitažlivost částic hmoty.

42:4.12 (474.2) O existenci predelektronných forem hmoty svědčí dvě atomové váhy olova. Olovo v původním stavu váží o něco málo

více, než když je vyprodukováno v procesu štěpení uranu radiovým ozařováním; a tento rozdíl v atomové váze představuje skutečnou ztrátu energie při atomovém rozkladu.

42:4.13 (474.3) Relativní celistvost hmoty je zaručena faktem, že energie může být absorbována nebo emitována pouze v těch přesných porcích, které vědci na Urantii nazvali kvanta. Toto moudré opatření, existující v materiálních oblastech, pomáhá udržovat chod vesmíru.

42:4.14 (474.4) Množství přijaté nebo uvolněné energie při změně elektronových nebo jiných poloh je vždy „kvantum“, nebo jeho násobek, ale kmitavé nebo vlnovité chování takových částic energie je výhradně určeno rozměry daných materiálních struktur. Taková vlnová energetická klubka mají 860krát větší průměr než ultimatomy, elektrony, atomy, nebo jiné částice takto se chovající. Nekončící zmatek, při pozorování vlnové mechaniky v projevu kvanta, je způsoben navrstvením energetických vln: dva hřebeny se mohou spojit a vytvořit dvojnásobně vysoký hřeben, zatímco hřeben a údolí vlny se mohou také spojit a tak se vzájemně zrušit.

5. Projevy vlnové energie

42:5.1 (474.5) V supervesmíru Orvonton existuje sto oktáv vlnové energie. Z těchto sta skupin projevů energie je na Urantii zcela nebo částečně rozpoznáno šedesát čtyři. Sluneční paprsky vytvářejí čtyři oktávy na supervesmírné stupnici, přičemž viditelné paprsky obsahují jednu oktávu—číslo čtyřicet šest z dané řady. Následuje ultrafialová skupina, zatímco o deset oktáv nahoru jsou rentgenové paprsky, následované gama paprsky radia. Třicet dvě oktávy nad viditelným světlem slunce

jsou paprsky energie vnějšího prostoru, které se tak často směšují s nimi spojenými, vysoce energeticky nabitými nepatrnými částicemi hmoty. Hned pod viditelným slunečním světlem jsou na stupnici infračervené paprsky a o dalších třicet oktáv níže je skupina rádiových vln.

42:5.2 (474.6) Z hlediska vědeckého osvětlení ve dvacátém století na Urantii mohou být projevy vlnové energie rozděleny do následujících deseti skupin:

42:5.3 (474.7) 1. Infraultimatonové paprsky—mezní otáčení ultimatonů, když začínají nabývat konečnou formu. Toto je první stádium vznikající energie, ve kterém vlnovitý jev je zjištělný a měřitelný.

42:5.4 (474.8) 2. Ultimatonové paprsky. Seskupování energie do nepatrných svazků ultimatonů způsobuje kmitání v objemu prostoru, která jsou rozpoznatelná a měřitelná. A dlouho předtím, než fyzikové objeví ultimaton, nepochybně odhalí úkazy těchto paprsků, kropících Urantii. Tyto krátké a výkonné paprsky představují počáteční aktivitu ultimatonů, když je jejich pohyb zpomalen do takového bodu, při kterém se mění v elektronové uskupení hmoty. Když se ultimatomy slučují do elektronů, dochází ke zhuštění, jehož důsledkem je akumulace energie.

42:5.5 (475.1) 3. Krátké prostorové paprsky. Toto jsou nejkratší paprsky ze všech čistě elektronových kmitů a představují předatomové stádium této formy hmoty. Pro vznik těchto paprsků jsou zapotřebí mimořádně vysoké nebo nízké teploty. Jsou dva druhy těchto prostorových paprsků: jeden provází zrození atomů a druhý svědčí o atomovém rozpadu. V

největším množství vyzařují z nejhustější roviny supervesmíru, Mléčné Dráhy, která je rovněž nejhustější rovinou vnějších vnějších vesmírů.

42:5.6 (475.2) 4. Elektronové stádium. Toto stádium je základem veškerého zhmotnění v sedmi supervesmírech. Když elektrony přecházejí z vyšší na nižší energetickou hladinu kruhového otáčení, vždy se uvolní energetické kvantum. Důsledkem střídání okružních hladin elektronů je pohlcování nebo vydávání přesně stanovených a stejnoměrných měřitelných částic světelné energie, zatímco jednotlivý elektron vždy vydává porci světelné energie, když je vystaven srážce. Vlnová energie rovněž doprovází účinky pozitivních těles a jiných prvků elektronového stádia.

42:5.7 (475.3) 5. Gama paprsky—je to záření, které charakterizuje spontánní rozpad radioaktivních látek. Nejlepší ukázkou této formy elektronové aktivity je jev, spojený s rozpadem radia.

42:5.8 (475.4) 6. Skupina rentgenových paprsků. Další stupeň zpomalení elektronu způsobí vznik různých forem slunečních a uměle vytvořených rentgenových paprsků. Elektronový náboj vytváří elektrické pole; pohyb vyvolává elektrický proud; proud produkuje magnetické pole. Když je elektron náhle zastaven, následné elektromagnetické výboje způsobují rentgenové záření; rentgenový paprsek je tím výbojem. Sluneční rentgenové paprsky jsou stejné jako ty, které jsou mechanicky získávány pro vyšetřování nitra lidského těla, ale s tím rozdílem, že jsou o maličko delší.

42:5.9 (475.5) 7. Ultrafialové nebo chemické paprsky slunečního světla a různé mechanické produkce.

42:5.10 (475.6) 8. Bílé světlo—plně viditelné sluneční světlo.

42:5.11 (475.7) 9. Infračervené záření—zpomalující se elektronová aktivita, blížící se ke stádiu znatelného tepla.

42:5.12 (475.8) 10. Hertzovy elektromagnetické vlny—ty energie, které se používají na Urantii k bezdrátové komunikaci.

42:5.13 (475.9) Ze všech těchto deseti fází projevu vlnové energie je lidské oko schopno reagovat pouze na jednu oktávu—plný rozsah obyčejného slunečního světla.

42:5.14 (475.10) Takzvaný éter je pouze společný název pro označení skupiny silových a energetických aktivit, probíhajících v prostoru. Ultimatony, elektrony a další hmotná seskupení energie jsou sourodé částice hmoty a při svých přesunech celým prostorem se opravdu pohybují přímočaře. Světlo a všechny jiné formy rozpoznatelných projevů energie jsou složeny z řady přesných energetických částic, které se pohybují přímočaře, pokud nejsou změněny gravitací a jinými zasahujícími silami. To, že při některých pozorováních se procesí energetických částic jeví ve vlnovitém tvaru, je způsobeno odporem nediferencovaného silového obalu celého prostoru—hypotetického éteru—a také mezigravitačním napětím doprovodných seskupení hmoty. Vzdálenost mezi částicemi hmoty a počáteční rychlost energetických paprsků, způsobují vlnovitý jev mnohých forem energie-hmoty.

42:5.15 (476.1) Budící faktor obsahu prostoru produkuje vlnovité reakce na průlet rychle se pohybujících částic hmoty, stejně jako průjezd lodě způsobuje vlny různých velikostí a rozestupů.

42:5.16 (476.2) Chování prvotní síly způsobuje jevy, které se v mnohém podobají vámi stanoveném éteru. Prostor není prázdný; sféry v celém prostoru se otáčejí a pohybují obrovským oceánem roztažené síly-energie; ani obsah prostoru atomu není prázdný. Nicméně, éter neexistuje a právě absence tohoto hypotetického éteru umožňuje obydleným planetám uniknout pádu do slunce a obíhajícímu elektronu klást odpor proti spadnutí do jádra.

6. Ultimatony, elektrony a atomy

42:6.1 (476.3) Zatímco prostorový náboj univerzální energie je homogenní a nediferencovaný, organizování vyvinuté energie do hmoty vyžaduje koncentrování energie do samostatných celků s přesnými rozměry a stanovenou hmotností—přesnou reakci na gravitaci.

42:6.2 (476.4) Lokální, nebo lineární gravitace začíná být účinná v plné míře se vznikem atomového organizování hmoty. Předatomová hmota začne mírně reagovat na gravitaci, když je aktivovaná paprsky X a jinými podobnými energiemi, ale na volné, nepřipojené a nenabitě částice elektronové energie, nebo na nepřidružené ultimatony, přitažlivost lineární gravitace vůbec nepůsobí.

42:6.3 (476.5) Činnost ultimatonů je vyvolána vzájemnou přitažlivostí, reagující pouze na okružní gravitační pole Ráje. Tím, že ultimatony nereagují na lineární gravitaci, jsou udržovány v univerzálním prostorovém driftu. Ultimatony jsou schopny zvýšit rychlost otáčení až do bodu částečné antigravitační reakce, ale nemohou nezávisle na organizátorech síly a upravovateli energie dosáhnout kritickou únikovou

rychlost de-individualizace, návratu do stádia silové energie. V podstatě, ultimatomy uniknou stavu fyzické existence pouze tehdy, když jsou součástí konečného rozpadu vychladnutého a umírajícího slunce.

42:6.4 (476.6) Ultimatomy, na Urantii neznámé, zpomalují svůj pohyb během mnoha fází fyzické aktivity, než získají takovou energii otáčení, která je nezbytná pro organizování elektronů. Ultimatomy mají tři varianty pohybu: vzájemný odpor proti kosmické síle, individuální otáčení s potenciálem pro antigraviční chování a intraelektronové postavení jednoho sta vzájemně na sebe působících ultimatónů.

42:6.5 (476.7) Vzájemná přitažlivost drží sto ultimatónů pohromadě v systému elektronu; a v typickém elektronu není nikdy více, nebo méně, než sto ultimatónů. Ztráta jednoho či více ultimatónů poruší typickou elektronovou identitu, a tak vzniká jedna z deseti modifikovaných forem elektronu.

42:6.6 (476.8) Ultimatomy nekrouží po oběžných drahách a ani neopisují okruhy uvnitř elektronů, ale rozpínají se a shlukují se v souladu se svými axiálními rychlostmi otáčení, což určuje rozdílné rozměry elektronů. Tato stejná ultimatónová rychlost axiálního otáčení také určuje negativní či pozitivní reakce několika typů elektronových celků. Veškeré oddělování a seskupování elektronové hmoty, společně s elektrickým rozlišováním negativních a pozitivních těles energie-hmoty, je výsledkem rozmanitých funkcí, které vyplývají ze vzájemného působení ultimatónových prvků.

42:6.7 (477.1) Každý atom má průměr o něco málo větší než 1/4 000 000 milimetru, zatímco elektron váží o trochu víc než 1/2 000

nejmenšího atomu, atomu vodíku. Kladně nabitý proton, který je charakteristický pro atomové jádro a i když není větší než záporný elektron, váží téměř dva tisíckrát více.

42:6.8 (477.2) Pokud by se masa hmoty zvýšila natolik, aby se hmotnost elektronu rovnala desetíně unce a úměrně se zvětšila i velikost, objem takového elektronu by se rovnal objemu země. Jestli by se objem protonu—který je tisíc osmsetkrát těžší než elektron—zvětšil do velikosti špendlíkové hlavičky, potom, pro porovnání, by špendlíková hlavička měla průměr, rovnající se oběžné dráze země kolem slunce.

7. Atomová hmota

42:7.1 (477.3) Utváření veškeré hmoty se podobá uspořádání sluneční soustavy. Ve středu každé nepatrné vesmírné energie je relativně stabilní, poměrně nehybná jaderná částice materiální existence. Tato centrální jednotka je obdařena třemi možnostmi projevu. Kolem energetického středu se otáčejí v nekonečné hojnosti, ale v proměnlivých okruzích, energetické částice, které se dají přirovnat k planetám, otáčející se kolem slunce některé hvězdnaté skupiny, jako je vaše vlastní sluneční soustava.

42:7.2 (477.4) Uvnitř atomu krouží elektrony kolem středního protonu ve srovnatelně stejném prostoru, ve kterém se pohybují planety, když se otáčejí kolem slunce v prostoru sluneční soustavy. Mezi jádrem atomu a vnitřní oběžnou dráhou elektronu je relativně stejná vzdálenost, ve srovnání se skutečnou velikostí, jako je mezi vnitřní planetou Merkur a vaším sluncem.

42:7.3 (477.5) Axiální otáčení elektronů a jejich okružní rychlost kolem jádra atomu jsou za hranicemi lidské představivosti a to se nezmiňujeme o rychlosti jejich dílčích ultimatů. Kladně nabitě částice radia vylétají do prostoru rychlostí šestnáct tisíc kilometrů za vteřinu, zatímco záporně nabitě částice dosahují rychlosti, blíží se rychlosti světla.

42:7.4 (477.6) Lokální vesmíry mají desítkovou strukturu. V duálním vesmíru existuje pouze sto rozlišitelných atomových materializací prostorové energie; toto je maximálně možné uspořádání hmoty v Nebadonu. Těchto sto forem hmoty se skládá z pravidelných řad, ve kterých jeden až sto elektronů krouží kolem centrálního a relativně kompaktního jádra. Je to právě toto systematické a spolehlivé spojování různých energií, které vytváří hmotu.

42:7.5 (477.7) Ne na každém světě se najde sto rozeznatelných prvků na jeho povrchu, ale někde tam existují, existovaly, nebo jsou v procesu evoluce. Podmínky, obklopující vznik a následný vývoj planety, určují kolik prvků ze sta atomových typů bude zjištěných. Těžší atomy nejsou k nalezení na povrchu mnohých světů. Také na Urantii známé těžší prvky projevují tendence rozpadat se na kousky, jak je vidět na chování radia.

42:7.6 (477.8) Stabilita atomu závisí na počtu elektricky pasivních elektronů ve středu tělesa. Chemické chování je zcela závislé na aktivitě volně kroužících elektronů.

42:7.7 (478.1) V Orvontonu nikdy nebylo možné přirozeně sestavit více než sto okružních elektronů do jedné atomové soustavy. Když se uměle vložilo do okružního pole sto jeden elektronů, výsledkem byl vždy téměř okamžitý rozpad centrálního

protonu s nevázaným rozptylem elektronů a jiných uvolněných energií.

42:7.8 (478.2) I když atomy mohou obsahovat jeden až sto kroužících elektronů, pouze deset vnějších elektronů větších atomů se otáčí kolem centrálního jádra jako odlišná a oddělená tělesa, která nepřerušovaně a kompaktně krouží po přesných a stanovených oběžných drahách. Třicet elektronů nejbližší jádru je obtížné pozorovat či rozpoznat jako samostatná a organizovaná tělesa. Toto porovnání chování elektronů ve vztahu blízkosti k jádru platí pro všechny atomy bez ohledu na počet obsažených elektronů. Čím blíže jádru, tím menší je individualita elektronu. Vlnové energetické rozpínání elektronu se může tak rozšířit, že obsadí všechny menší atomové dráhy; toto platí především o elektronech, které jsou nejbližší jádru atomu.

42:7.9 (478.3) Třicet nejvnitřnějších orbitálních elektronů má individuální charakter, ale jejich energetické systémy mají tendenci vzájemně se prolínat, rozpínajíc se od jednoho elektronu k druhému a prakticky od jedné oběžné dráhy ke druhé. Třicet následujících elektronů tvoří druhou řadu, či energetickou zónu, mající rozvinutější individuální charakter a tyto částice hmoty mají dokonalejší kontrolu nad svými průvodními energetickými systémy. Třicet dalších elektronů, třetí energetická zóna, má ještě více rozvinutý individuální charakter a krouží ve zřetelnějších a přesnějších drahách. Deset posledních elektronů, přítomných pouze v deseti nejtěžších prvcích, má důstojnou nezávislost a jsou proto schopny uniknout, více či méně, z vlivu mateřského jádra. Při minimálních změnách teploty a tlaku členové této čtvrté a

nejzevnější skupiny elektronů uniknou ze sevření středového jádra, což dokazuje spontánní rozpad uranu a příbuzných prvků.

42:7.10 (478.4) Prvních dvacet sedm atomů, ty, které obsahují od jednoho do dvaceti sedmi orbitálních elektronů, je snadněji pochopitelných, než ty ostatní. Od dvaceti osmi výše se setkáváme stále více a více s nepředvídatelností předpokládané přítomnosti Neomezeného Absolutna. Ale zčásti je tato nepředvídatelnost elektronů způsobena odlišnými rychlostmi axiálního otáčení ultimatónů a nevysvětlitelnou náchylností ultimatónů se shlukovat. Existují další vlivy—fyzické, elektrické, magnetické a gravitační—způsobující proměnlivé chování elektronů. Proto, pokud se jedná o předvídatelnost, atomy se podobají bytostem. Statistici mohou mluvit o zákonech, řídící velký počet atomů nebo osob, ale takové zákony nemohou řídit jednotlivý atom nebo jednotlivou bytost.

8. Soudržnost atomů

42:8.1 (478.5) I když gravitace je jedním z několika faktorů udržujících pohromadě nepatrný energetický systém atomu, v těchto a mezi těmito základními fyzickými jednotkami také existuje velmi výkonná a neznámá energie, tajemství základní stavby a elementárního chování atomu—síla, která ještě zůstává, aby byla objevena na Urantii. Toto univerzální působení prostupuje celým prostorem, obsaženým uvnitř tohoto malinkého energetického systému.

42:8.2 (478.6) Prostor mezi elektrony atomu není prázdný. V celém atomu je tento mezielektronový prostor aktivován vlnovými projevy, které jsou dokonale synchronizovány s rychlostí

elektronů a s otáčením ultimatónů. Tato síla není plně ovládána vámi uznávanými zákony o kladné a záporné přitažlivosti; proto je její chování někdy nepředvídatelné. Tento bezejmenný vliv je patrně prostorovo-silovou reakcí Neomezeného Absolutna.

42:8.3 (479.1) Nabité protony a nenabitě neutrony atomového jádra jsou drženy pospolu vratnou funkcí mezonu—částice hmoty, která je 180krát těžší než elektron. Bez tohoto uspořádání by elektrický náboj nesený protony narušoval atomové jádro.

42:8.4 (479.2) Tak, jak jsou atomy sestaveny, ani elektrické nebo gravitační síly by neudržely jádro vcelku. Celistvost jádra je udržována vratným soudržným působením mezonu, který je schopen udržet nabité a nenabitě částice pohromadě kvůli silnější soustředěné energetické síle a dalším působením, které je příčinou toho, že protony a neutrony neustále mění svá místa. Mezon způsobuje to, že elektrický náboj jaderných částic je nepřetržitě přehazován sem a tam mezi protony a elektrony. V nekonečně malém zlomku vteřiny je daná jaderná částice nabitým protonem a vzápětí nenabitým neutronem. A tato střídání energetického stavu jsou tak neuvěřitelně rychlá, že elektrický náboj je zbaven veškeré možnosti působit jako rušivý element. Tímto způsobem mezon působí jako „energonosič“ a tím významně přispívá k jaderné stabilitě atomu.

42:8.5 (479.3) Přítomnost a účinek mezonu také vysvětluje jinou záhadu atomu. Když jsou atomy radioaktivní, vyzařují mnohem více energie, než by se předpokládalo. Toto nadbytečné množství záření pochází z rozpadajícího se mezonového „energonosiče“, který se takto stává pouhým

elektronem. Mezonový rozpad je také doprovázen vysíláním určitých malých nenabitých částic.

42:8.6 (479.4) Mezon vysvětluje určité soudržné vlastnosti atomového jádra, ale není zodpovědný za soudržnost protonu s protonem, nebo za soudržnost neutronu s neutronem. Neuvěřitelná a mohutná síla, obsažena v soudržné celistvosti atomu, je forma energie, která není ještě na Urantii objevena.

42:8.7 (479.5) Tyto mezony jsou v hojné míře obsaženy v kosmických paprscích, které nepřetržitě dopadají na vaši planetu.

9. Naturální filozofie

42:9.1 (479.6) Nejenom náboženství je dogmatické; naturální filozofie má stejný sklon k dogmatizování. Když věhlasný náboženský učitel zdůvodnil, že číslo sedm je důležité pro bytí, protože v lidské hlavě je sedm otvorů, kdyby věděl více o chemii, mohl by tento názor obhajovat na základě opravdového jevu fyzického světa. Ve všech fyzických vesmírech času a prostoru, nehledě na univerzální projev desítkového složení energie, je stále přítomná připomínka reality sedmidílného elektronového uspořádání předmoty.

42:9.2 (479.7) Číslo sedm je základní pro střední vesmír a duchovní systém vrozeného přenášení charakterových rysů, ale číslo deset, desítková soustava, je obsažena v energii, hmotě a materiálním tvoření. Nicméně, atomový svět projevuje určité periodické příznaky, které se opakují ve skupinách po sedmi, což je mateřským znamením materiálního světa, ukazující na jeho vzdálený duchovní původ.

42:9.3 (480.1) Tato sedmidílná stálost v utváření staveb hmoty se projevuje ve sférách chemie jako opětovný výskyt podobných fyzických a chemických vlastností v oddělených periodách po sedmi, kdy základní prvky jsou uspořádány podle svých atomových hmotností. Když jsou chemické prvky Urantie takto uspořádány do řady, jakákoliv vlastnost nebo zákonitost má tendenci se opakovat přes každých sedm prvků. Tyto periodické změny přes sedm prvků se opakují s klesající tendencí a obměnami v celém rozsahu chemické tabulky a jsou nejvýrazněji pozorovatelné v prvních, čili lehčích skupinách atomů. Začínajíc u jakéhokoliv prvku, po zjištění nějaké vlastnosti, tato schopnost se bude měnit v šesti následných prvcích, ale po dosažení osmého prvku má tendenci se opakovat, čímž skutečnost fyzického světa neomylně ukazuje na sedmidílné složení původní energie a svědčí o základní realitě sedmidílné různorodosti tvoření času a prostoru. Člověk by si také měl všimnout, že v přírodním spektru je sedm barev.

42:9.4 (480.2) Ne všechny hypotézy naturální filozofie jsou odůvodněné; na příklad, hypotetický éter, který představuje geniální pokus člověka sjednotit svoji neznalost kosmických jevů. Filozofie vesmíru nemůže být založena na poznacích takzvané vědy. Vědec by popřel pravděpodobnost vývoje motýla z housenky, kdyby takovou proměnu nemohl vidět.

42:9.5 (480.3) Fyzická stabilita spojená s biologickou elasticitou je přítomna v přírodě pouze proto, že Hlavní Architekti tvoření mají téměř nekonečnou moudrost. Pouze transcendentální moudrost může sestavit jednotky hmoty, které jsou současně tak stabilní a tak účinně proměnlivé.

10. Univerzální neduchovní energetické systémy(Systémy materiální mysli)

42:10.1 (480.4) Nekonečný rozmach relativní kosmické reality, od absolutnosti Rajské monoty po absolutnost prostorového potenciálu, naznačuje určité vývoje vztahu v neduchovních realitách Prvotního Zdroje a Středu—těch realitách, které jsou skryty v prostorovém potenciálu, odhaleny v monotě a dočasně odkryty na přechodných kosmických úrovních. Tento věčný koloběh energie, napojen na Otce vesmírů, je absolutní a jako absolutní nerozšiřuje ani svůj stav, ani hodnotu; nicméně, Prvotní Otec si je i nyní—tak jako vždy—vědom stále se rozpínající arény časoprostoru a významů přesahujících časoprostor, arény měnících se vztahů, ve kterých hmota-energie postupně podléhá nadkontrole živého a božského ducha prostřednictvím empirického snažení živé a osobní mysli.

42:10.2 (480.5) Univerzální neduchovní energie se znovu sjednocují v živých systémech mysli, která je odlišná od mysli Tvořitele. Toto sjednocování se děje na různých úrovních, z nichž některé je možno popsat následujícím způsobem:

42:10.3 (480.6) 1. Typy mysli, předcházející pomocné duchy. Toto je neempirická úroveň mysli a na obydlených světech je podporována Hlavními Fyzickými Kontrolory. Toto je mechanická mysl, nenaučitelný intelekt nejprimitivnějších forem života, ale nenaučitelná mysl působí na mnoha dalších úrovních mimo úroveň primitivního planetárního života.

42:10.4 (481.1) 2. Pomocní duchové mysli. Toto je podpora Mateřského Ducha lokálního vesmíru, působícího skrze svých

sedm pomocných duchů myslí na učitelné (nemechanické) úrovni materiální myslí. Na této úrovni je materiální mysl empirická: jako sublidský (živočišný) intelekt v prvních pěti pomocnících; jako lidský (morální) intelekt v sedmi pomocnících; jako nadlidský (midbytostní) intelekt v posledních dvou pomocnících.

42:10.5 (481.2) 3. Vyvíjející se morontiální mysl—rozšiřující se vědomí vyvíjejících se osobností během vzestupu lokálním vesmírem. Je to dar Mateřského Ducha lokálního vesmíru ve spojení se Synem Tvořitelem. Tato úroveň myslí znamená také organizaci nositele života morontiálního typu—sloučení materiálního s duchovním a je provedeno Kontrolory Morontiální Energie. Morontiální mysl funguje rozdílně při reagování na 570 úrovní morontiálního života, odhalujíc stále větší schopnosti spolupracovat s kosmickou myslí na vyšších úrovních rozvoje. Toto je evoluční cesta smrtelných tvorů, ale mysl nemorontiálního typu je rovněž obdařena Vesmírným Synem a Vesmírným Duchem v nemorontiálních dětech lokálních tvoření.

42:10.6 (481.3) Kosmická mysl. Toto je sedmidílná různorodá mysl času a prostoru, jejíž každá fáze je podporována jedním ze Sedmi Hlavních Duchů v jednom ze sedmi supervesmírů. Kosmická mysl zahrnuje všechny úrovně konečné myslí a empiricky se sladuje s úrovněmi evoluční božskosti Nejvyšší Mysli a transcendentálně s existenciálními úrovněmi absolutní myslí—přímými okruhy Společného Činitele.

42:10.7 (481.4) V Ráji je mysl absolutní; v Havoně absonitní; v Orvontonu je konečná. Mysl vždy zahrnuje přítomnost a aktivitu živé péče a přítomnost různých energetických systémů.

A toto platí pro všechny úrovně a všechny typy mysli. Ale za hranicemi kosmické mysli je stále více obtížnější vylicit vztahy mysli k neduchovní energii. Mysl Havony je subabsolutní, ale nadevoluční; tím, že je existenciálně empirická, je blíže k úrovni absonitní, než k jiným úrovním, které vám byly odhaleny. Mysl Ráje je nad rámcem lidského chápání; je existenciální, neprostorová a nečasová. Nicméně, všechny tyto úrovně mysli jsou zastíněny univerzální přítomností Společného Činitele—intelektuálně-gravitačním sevřením Boha mysli v Ráji.

11. Vesmírné mechanismy

^{42:11.1 (481.5)} Při hodnocení a poznávání mysli by se mělo pamatovat na to, že vesmír není ani mechanický a ani magický; je to výtvor mysli a podléhá zákonům mechaniky. Ale, přestože v praktickém smyslu zákony přírody působí v něčem, co se jeví jako dvě fyzické a duchovní oblasti, ve skutečnosti je to jedna. Prvotní Zdroj a Střed je původní příčinou veškeré materializace a současně je prvním a posledním Otcem všech duchů. Rajský Otec se osobně projevuje ve vesmírech mimo Havonu pouze jako čistá energie a čistý duch—v podobě Ladičů Myšlení a jiných podobných fragmentů.

^{42:11.2 (481.6)} Mechanika nevládne absolutně v celém tvoření; vesmír vesmírů in toto je naplánován myslí, vytvořen myslí a řízen myslí. Ale božský mechanismus vesmíru vesmírů je příliš dokonalý, aby vědecké metody konečné mysli člověka rozeznaly dokonce i známky nadvlády nekonečné mysli. Je to proto, že tato tvořivá, řídící a podporující mysl není ani materiální myslí a ani není myslí tvora; je to duchovní mysl,

působící na úrovních a z úrovní tvořitele, který je součástí božské reality.

42:11.3 (482.1) Způsobilost rozpoznat a objevit mysl ve vesmírných mechanismech závisí zcela na schopnosti, rozhledu a nadání bádající mysli, zapojené do takového zkoumání. Časo-prostorová mysl, vytvořena z energií času a prostoru, je podmíněna mechanismům času a prostoru.

42:11.4 (482.2) Pohyb a vesmírná gravitace jsou zdvojené aspekty neosobního časo-prostorového mechanismu vesmíru vesmírů. Úrovně reakcí na gravitaci jsou pro ducha, mysl a hmotu zcela nezávislé na čase, ale pouze opravdové duchovní úrovně jsou nezávislé na prostoru (neprostorové). Vyšší úrovně mysli vesmíru—úrovně duchovní mysli—mohou být také neprostorové, ale úrovně materiální mysli, takové, jako je lidská, reagují na interakce vesmírné gravitace a ztrácejí tuto reakci pouze úměrně se zvyšující se duchovní úrovní. Úrovně duchovní reality se poznají podle stupně duchovnosti a duchovnost v čase a prostoru se měří zpětnou reakcí na lineární gravitaci.

42:11.5 (482.3) Reakce na lineární gravitaci je kvantitativní mírou neduchovní energie. Veškerá hmotnost—organizovaná energie—podléhá tomuto sevření, s výjimkou vlivu, který na ni vyvolává pohyb a mysl. Lineární gravitace je krátkodosahová soudržná síla makrokosmu, něco jako síly vnitroatomové soudržnosti jsou krátkodosahovými silami mikrokosmu. Zhmotněné fyzické energie, organizované v takzvané hmotě, se nemohou pohybovat prostorem beze změny reakce na lineární gravitaci. I když je taková reakce na gravitaci přímo úměrná hmotnosti, vlivem prostoru je natolik pozměněna, že

konečný výsledek, vyjádřen nepřímo podle čtverce vzdálenosti, není nic víc, než hrubý odhad. Prostor si nakonec podrobí lineární gravitaci v důsledku přítomnosti antigravitačních vlivů početných nadmateriálních sil, které svým účinkem neutralizují působení gravitace a všech reakcí na ni.

42:11.6 (482.4) Nesmírně složité a vysoce automatické objevování se kosmických mechanismů má vždy tendenci skrývat přítomnost vynalézavé a tvůrčí mysli před všemi rozumovými tvory, nacházejícími se velmi hluboko pod vesmírnými úrovněmi podstaty a funkcí samotného mechanismu. Proto je nevyhnutelné, že vyšší vesmírné mechanismy se musí nižším řádům tvorů jevit jako neinteligentní. Jedinou možnou výjimkou z takového závěru je působení mysli v udivujícím úkazu zdánlivě automatického vesmíru—ale toto je spíše otázkou filozofie, než praktické zkušenosti.

42:11.7 (482.5) Vzhledem k tomu, že mysl koordinuje vesmír, stabilita mechanismů neexistuje. Fenomén postupné evoluce ve spojení s kosmickou automaticností je univerzální. Evoluční schopnost vesmíru, nekonečná ve své spontánnosti, je nevyčerpatelná. Pouze účelová a rozhodující mysl může ovlivňovat vývoj k harmonické jednotě—narůstajícím empirickým slučováním, znásobeným stále se zvyšujícími složitostmi vztahů.

42:11.8 (482.6) Čím vyšší úroveň má vesmírná mysl, spojená s jakýmkoliv vesmírným jevem, tím je to pro nižší typy mysli obtížnější, aby ji objevily. A protože mysl vesmírného mechanismu je tvůrčí duchovní myslí (jakož i myslí Nekonečného), nemůže být nikdy objevena, nebo rozeznána

myslí na nižší vesmírné úrovni, o to méně, nejnižší myslí ze všech—lidskou. Vyvíjející se živočišná mysl přirozeně touží nalézt Boha, ale sama o sobě nemá v sobě vrozenou vědomost o Bohu.

12. Struktura a forma—nadvláda mysli

42:12.1 (483.1) Evoluce mechanismů zahrnuje a ukazuje skrytou přítomnost a nadvládu tvořivé mysli. Schopnost smrtelného intelektu vymyslet, navrhnout a vytvořit automatické mechanismy demonstruje nadřazenost, tvořivost a účelnost schopností lidské mysli jako dominantní vliv na planetu. Mysl vždy usiluje o:

42:12.2 (483.2) 1. Vytvoření materiálních mechanismů.

42:12.3 (483.3) 2. Objevování skrytých záhad.

42:12.4 (483.4) 3. Zkoumání vzdálených míst.

42:12.5 (483.5) 4. Vypracování psychických systémů.

42:12.6 (483.6) 5. Dosažení moudrosti.

42:12.7 (483.7) 6. Docílení duchovních úrovní.

42:12.8 (483.8) 7. Uskutečnění božských cílů—nejvyšších, největších a absolutních.

42:12.9 (483.9) Mysl je vždy tvořivá. Intelektuální schopnost jednotlivého živočicha, smrtelného tvora, morontálního tvora, duchovního vzestupného tvora, nebo tvora, dosáhnuvšího konečnosti je vždy způsobilá k vytvoření vhodného a účelného těla, nezbytného pro identitu živého tvora. Ale fenomén

přítomnosti osobnosti, nebo struktura identity jako takové, nejsou projevy energie, ani fyzické, ani intelektuální a ani duchovní. Forma osobnosti je strukturním aspektem živé bytosti; tím se rozumí sestavení energií, plus život a pohyb, tvoří mechanismus existence tvora.

42:12.10 (483.10) Také duchovní bytosti mají formu a tyto duchovní formy (strukтуры) jsou reálné. Dokonce nejvyšší typy duchovních osobností mají formu—osobní přítomnost, ve všech směrech podobnou smrtelným tělům na Urantii. Téměř všechny bytosti, vyskytující se v sedmi supervesmírech mají formu. Ale toto obecné pravidlo má několik výjimek. Ladiči Myšlení vypadají, že nemají formu, dokud se nespojí s přežívajícími dušemi svých smrtelných společníků. Osamělí Poslové, Inspirovaní Duchové Trojice, Osobní Pomocníci Nekonečného Ducha, Gravitační Poslové, Transcendentální Zaznamenatelé a někteří další také nemají zjistitelnou formu. Ale takových výjimek je jen několik; velká většina má opravdové osobní formy, formy, které mají charakteristické rysy a které jsou rozpoznatelné a osobitě rozlišitelné.

42:12.11 (483.11) Ze spojení kosmické mysli a pomocných duchů myslí se vyvine vhodná fyzická tělesná schránka pro vyvíjející se lidskou bytost. Podobným způsobem morontiální mysl individualizuje morontiální formu pro všechny přeživší smrtelníky. Tak, jak smrtelné tělo je osobité a charakteristické pro každou lidskou bytost, tak morontiální forma bude vysoce individuální a úměrně charakteristická pro tvořivou mysl, která ji ovládá. Žádné dvě morontiální formy se sobě nepodobají o nic více, než jakákoliv dvě lidská těla. Kontroloři Morontiální Energie podporují a doprovázející seraf poskytuje

nediferencovaný morontialní materiál, potřebný pro morontialní život. A po morontialním životě se ukáže, že i duchovní formy příslušných bytostí, mající duchovní mysl, jsou stejně tak odlišné, osobité a charakteristické.

42:12.12 (483.12) Na materiálním světě vy pohlížíte na tělo, jakože má ducha, ale my se díváme na ducha, jakože má tělo. Materiální oči jsou opravdovými okny duše, narozené z ducha. Duch je architekt, mysl je stavitel a tělo je materiální stavba.

42:12.13 (484.1) Fyzické, duchovní a intelektuální energie, jako takové a v ryzím stavu, ne úplně vzájemně působí jako reálné podstaty fyzických vesmírů. V Ráji jsou si všechny tři energie rovny, v Havoně jsou koordinovány, zatímco na vesmírných úrovních ohraničených aktivit se nevyhnutelně setkávají všechny varianty materiální, intelektuální a duchovní nadvlády. V neosobních situacích času a prostoru se fyzická energie zdá převládající, ale současně se jeví, že čím více se činnost duchovní mysli přibližuje božskému záměru a nezávislému jednání, tím více sílí nadvláda duchovního aspektu, až se na nejvyšší úrovni může duchovní mysl stát téměř úplně dominantní. Na absolutní úrovni duchovní mysl zajisté dominuje. A od této úrovně, ve všech oblastech času a prostoru, kdekoliv je přítomen božský duch reality, kdykoliv tam působí absolutní duchovní mysl, existuje tendence k vytváření materiálního, či fyzického protějšku této duchovní reality.

42:12.14 (484.2) Duch je tvořivá realita; fyzický protějšek je časoprostorový odraz duchovní reality, fyzický důsledek tvořivého působení duchovní mysli.

42:12.15 (484.3) Mysl všeobecně vládne nad hmotou stejně tak, jak na druhou stranu ona reaguje na nejvyšší nadvládu ducha. A pokud se jedná o smrtelného člověka, tak pouze ta mysl, která se dobrovolně přizpůsobí duchovnímu směru, může doufat, že přežije časo-prostorovou existenci jako nesmrtelné dítě věčného duchovního světa Nejvyššího, Konečného a Absolutního—Nekonečného.

42:12.16 (484.4) [Představeno Mocným Poslem, konajícím službu v Nebadonu a také na žádost Gabriela.]

Kapitola 43

Souhvězdí

43:0.1 (485.1) URANTIA je běžně označována jako 606-tý svět Satanie v Norlatiadeku, což znamená šest set šestá obydlená planeta v lokální soustavě Satania, umístěné v souhvězdí Norlatiadek—jedno ze sta souhvězdích lokálního vesmíru Nebadon. Protože souhvězdí jsou základními sekcemi lokálního vesmíru, jejich vládcové spojují lokální soustavy s centrálním řízením lokálního vesmíru na Salvingtonu metodou reflexe se supervesmírným řízením Věčně Moudrých na Uverse.

43:0.2 (485.2) Řídící systém vašeho souhvězdí je tvořen skupinou 771 architektonických sfér, z nichž středová a největší je Edentia—administrativní sídlo Otců Souhvězdí, Nejsvrchovanějších Norlatiaku. Sama Edentia je asi stokrát větší než váš svět. Sedmdesát hlavních sfér, obklopující Edentii, jsou asi desetkrát větší než Urantia, zatímco deset družic, které krouží kolem každého z těchto sedmdesáti světů, jsou asi stejně velké jako Urantia. Svými rozměry je těchto 771

architekturních sfér zcela srovnatelných se sférami jiných souhvězdí.

43:0.3 (485.3) Na Edentii se čas a vzdálenost měří podle Salvingtonu a stejně jako hlavní řídicí centrum vesmíru, tak i řídicí světy souhvězdí jsou plně zajištěny všemi kategoriemi nebeských inteligencí. Obecně vzato, tyto osobnosti se příliš neliší od těch, které byly odhaleny při popisování administrativy vesmíru.

43:0.4 (485.4) Vedoucí serafové, třetí kategorie andělů lokálního vesmíru, jsou určeni pro službu v souhvězdích. Svoje řídicí stanoviště mají na hlavních sférách a poskytují rozsáhlou pomoc okružním světům morontiálního vzdělání. Sedmdesát hlavních sfér Norlatiadeku, společně se sedmi sty menšími družicemi, jsou obydleny univitaty—trvalými obyvateli souhvězdí. Všechny tyto architektonické světy jsou v plném rozsahu řízeny různými skupinami místních živých bytostí, které jsou z velké části neodhaleny, ale zahrnují výkonný řád spirongů a řád obdivuhodných spornagiů. Tím, že je střední fází morontiálního vzdělávacího systému, morontiální život souhvězdích, jak jste si mohli domyslet, je jak osobitý, tak i ideální.

1. Hlavní sféra souhvězdí

43:1.1 (485.5) Edentia oplývá úchvatnými pohořími—rozsáhlými vyvýšeninami fyzické hmoty, naplněnými morontiálním životem a pokrytými duchovním jasem, ale nejsou tam žádná členitá horská pásma s jakými se setkáváte na Urantii. Jsou tam desítky tisíc perlivých jezer a tisíce a tisíce vzájemně propojených vodních toků, ale nejsou tam žádné velké oceány,

nebo divoce proudící řeky. Pouze hornaté oblasti postrádají tyto povrchové vodní toky.

43:1.2 (486.1) Voda Edentie a podobných architekturních sfér se vůbec neliší od vody na evolučních planetách. Vodní systémy takových sfér jsou jak povrchové, tak i podzemní a vlhkost neustále cirkuluje. Edentii je možno obeplout po těchto rozmanitých vodních cestách, i když hlavní dopravní cesty jsou vzduchem. Duchovní bytosti cestují přirozeně nad povrchem sféry, zatímco morontiální a materiální bytosti používají materiální nebo polomateriální prostředky pro pohyb ve vzduchu.

43:1.3 (486.2) Edentia, se svými připojenými světy, má skutečnou atmosféru—obvyklou směs tří plynů, která charakterizuje taková architektonická tvoření a která obsahuje dva prvky urantijské atmosféry plus morontiální plyn, vhodný pro dýchání morontiálních tvorů. A i když tato atmosféra je jak materiální, tak i morontiální, nejsou tam bouře nebo hurikány; ani tam není léto nebo zima. Tato absence atmosférických poruch a sezónních změn umožňuje zkrášlit celou přírodu na těchto speciálně vytvořených světech.

43:1.4 (486.3) Pohoří Edentie má nádherné fyzické tvary a jejich krása je zvětšena nekonečným bohatstvím života po celé jejich délce a šířce. S výjimkou několika poměrně ojedinělých staveb nejsou v pohoří žádná díla, vystavěná tvořivými rukama. Materiální a morontiální zdobení je omezeno na obytné oblasti. Nižší polohy jsou místa pro speciální obydlí a jsou nádherně zdobena jak biologickým, tak i moronitálním uměním.

43:1.5 (486.4) Na vrcholu sedmého horského pásma jsou umístěny sály vzkříšení Edentie, kde se probouzejí vzestupní smrtelníci druhého modifikovaného typu vzestupu. Tyto komory pro znovu sestavení tvorů jsou pod dohledem Melkisedeků. Na první z přijímacích sfér Edentie (podobně jako na planetě Melkisedek u Salvingtonu) jsou také sály vzkříšení, ve kterých jsou znovu sestavováni smrtelníci modifikovaných typů vzestupu.

43:1.6 (486.5) Melkisedekové na Edentii mají rovněž dvě speciální fakulty. Jedna z nich, krizová, se věnuje studiu problémů, vycházejících ze vzpoury v Satanii. Druhá—škola poskytnutí—je zaměřena na zvládnutí nových problémů, vyplývajících ze skutečnosti, že Michael uskutečnil svoje poslední poskytnutí sebe sama na jednom ze světů Norlatiadeku. Tato fakulta byla založena téměř před čtyřiceti tisíci lety hned po Michaelově oznámení, že Urantia byla vybrána jako místo jeho posledního poskytnutí.

43:1.7 (486.6) Skleněné moře—přijímací prostor Edentie—je blízko administrativního centra a je obklopeno ústředním amfiteátem. Kolem tohoto prostoru jsou řídicí centra sedmdesáti odborů pro záležitosti souhvězdí. Polovina území Edentie je rozdělena do sedmdesáti trojúhelníkových sekcí, jejichž hranice se spojují u řídicích budov příslušných sektorů. Zbývající část této sféry tvoří jeden rozlehlý přírodní park, Boží sady.

43:1.8 (486.7) Přestože celá tato planeta je otevřena pro vaši prohlídku, během vašich pravidelných návštěv Edentie strávíte většinu svého času v takovém administrativním trojúhelníku, jehož číslo se shoduje s číslem vašeho současného domácího

světa. Budete vždy vítáni jako pozorovatelé při zákonodárných shromážděních.

43:1.9 (486.8) Moronitální území, přidělené vzestupným smrtelníkům, bydlících na Edentii, je umístěno ve střední zóně třicátého pátého trojúhelníku, který sousedí s hlavním ústředím konečných, situovaným v třicátém šestém trojúhelníku. Hlavní řídicí centrum univitatů zaujímá rozsáhlé území ve střední oblasti třicátého čtvrtého trojúhelníku, který bezprostředně sousedí s vyhrazenou obytnou částí morontiálních obyvatel. Z tohoto uspořádání je možno usoudit, že jsou zajištěny prostory pro ubytování nejméně sedmdesáti hlavních typů nebeského života a že také každá z těchto sedmdesáti trojúhelníkových oblastí je ve vzájemném vztahu s jednou ze sedmdesáti velkých sfér morontiálního vzdělání.

43:1.10 (487.9) Skleněné moře Edentie představuje jeden obrovský kruhovitý krystal s obvodem asi sto šedesáti kilometrů a je asi padesát kilometrů hluboký. Tento úžasný krystal slouží jako přijímací pole pro všechny přepravní serafy a jiné bytosti, přicházející z míst mimo sféru; takové skleněné moře značně usnadňuje přistání přepravním serafům.

43:1.11 (487.2) Krystalické pole tohoto typu je k nalezení na téměř všech architektonických světech a kromě své dekorativní hodnoty, slouží k mnoha účelům. Využívá se k zobrazení supervesmírné reflexe shromážděným skupinám a je faktorem v metodě přeměny energie při úpravách proudů prostoru a pro přizpůsobování dalších přicházejících toků fyzické energie.

2. Vládní systém souhvězdí

43:2.1 (487.3) Souhvězdí jsou samostatnými útvary lokálního vesmíru, přičemž každé souhvězdí je řízeno podle svých vlastních legislativních předpisů. Když soudy v Nebadonu rozhodují o vesmírných otázkách, všechny vnitřní záležitosti jsou posuzovány v souladu se zákony, přijatými v daném souhvězdí. Tato zákonná usnesení Salvingtonu, společně s legislativními předpisy souhvězdích, jsou vykonávána správci lokálních soustav.

43:2.2 (487.4) Tímto způsobem souhvězdí fungují jako legislativní nebo zákonodárné složky, zatímco lokální soustavy slouží jako správní nebo výkonné složky. Nejvyšší zákonnou a koordinační autoritou je salvingtonská vláda.

43:2.3 (487.5) I když nejvyšší soudní funkce je přidělena centrální správě lokálního vesmíru, v hlavním řídicím centru každého souhvězdí jsou pomocné, ale důležité soudy: rada Melkisedeků a soud Nejsvrchovanějšího.

43:2.4 (487.6) Všechny soudní záležitosti jsou nejdříve posouzeny radou Melkisedeků. Dvanáct představitelů tohoto řádu, kteří mají určité požadované zkušenosti na evolučních planetách a na řídicích světech soustav, je zplnomocněno k tomu, aby posoudili důkazy, vyhodnotili námitky a stanovili předběžné rozsudky, které jsou předány soudu Nejsvrchovanějšího—vládnoucího Otce Souhvězdí. Soudní kolegium smrtelných tohoto tribunálu je složeno ze sedmi soudců, z nichž všichni jsou vzestupní smrtelníci. Čím výše budete stoupat vesmírem, tím zaručeněji budete posuzováni bytostmi vašeho druhu.

43:2.5 (487.7) Zákonodárný orgán souhvězdí je rozdělen do tří skupin. Legislativní program souhvězdí vzniká v dolní

sněmovně vzestupných, což je skupina, řízená konečným a skládající se z jednoho tisíce představitelů smrtelných. Každá soustava dosadí do tohoto poradního shromáždění deset členů. Na Edentii nemá v současné době tento orgán plný stav členů.

43:2.6 (487.8) Střední komora zákonodárců je složena ze serafů a jejich společníků a také jiných dětí Matěského Ducha lokálního vesmíru. V této skupině je sto členů a ti jsou jmenováni řídicími osobnostmi, které dohlížejí na rozmanité činnosti takových bytostí při vykonávání jejich funkcí v celém souhvězdí.

43:2.7 (488.1) Poradní nebo nejvyšší orgán zákonodárců souhvězdí sestává ze sněmovny rovnocenných reprezentantů—sněmovna božích Synů. Tento sbor je vybrán Nejsvrchovanějšími Otci a má deset členů. Pouze Synové, mající mimořádné zkušenosti, mohou sloužit v této horní sněmovně. Tato skupina shromažďuje fakta a urychluje vyšetřování, což velmi účinně pomáhá oběma dolním orgánům zákonodárského shromáždění.

43:2.8 (488.2) Sloučenou radu zákonodárců tvoří tři členové a z každé samostatné komory poradních sborů souhvězdí ji předsedá vládnoucí mladší Nejsvrchovanější. Tato skupina schvaluje konečné formy všech zákonodárných nařízeních a pověřuje hlasatele, aby je zveřejnili. Schválení touto nejvyšší komisí učiní ze zákonodárných usnesení zákony souhvězdí; jejich rozhodnutí jsou konečná. Zákonodárná usnesení Edentie tvoří základní zákon pro celý Norlatiadek.

3. Nejsvrchovanější Norlatiadeku

43:3.1 (488.3) Vládci souhvězdí jsou synové lokálního vesmíru řádu Vorondadeků. Když jsou tito Synové přiděleni do aktivní služby ve vesmíru jako vládci souhvězdí nebo v jiné funkci, jsou známí jako Nejsvrchovanější, protože ze všech Božích Synů Lokálního Vesmíru oni ztělesňují nejvyšší administrativní moudrost, spolu s prozíravou a inteligentní loajalností. O jejich osobní mravní bezúhonnosti a skupinové věrnosti se nikdy nezapochybovalo; v Nebadonu se nikdy nestalo, aby Synové Vorondadekové nebyli loajální.

43:3.2 (488.4) V každém souhvězdí Nebadonu Gabriel jmenuje nejméně tři Syny Vorondadeky do funkce Nejsvrchovanějších. Předsedající člen tohoto tria je znám jako Otec Souhvězdí a jeho dva partneři jako starší Nejsvrchovanější a mladší Nejsvrchovanější. Otec Souhvězdí vládne deset tisíc standardních let (asi 50 000 urantijských let) poté, kdy stejnou dobu sloužil jako mladší partner a jako starší partner.

43:3.3 (488.5) Žalmista věděl, že Edentii vládli tři Otcové Souhvězdí a proto hovořil o jejich obydlí v množném čísle: „Je tam řeka, jejíž proudy nesou radost do města Božího, nejsvatějšího místa v příbytcích Nejsvrchovanějších.“

43:3.4 (488.6) Po celé věky na Urantii vládne velký zmatek, pokud jde o různé vesmírné vládce. Mnoho dávných učitelů zaměnilo svá mnohoznačná a neurčitá kmenová božstva s Nejsvrchovanějšími Otcí. Ještě později, Židé sloučili všechny tyto nebeské vládce do sdruženého Božstva. Jeden z učitelů pochopil, že Nejsvrchovanější nejsou Nejvyššími Vládci, protože řekl: „Ten, kdo pobývá v tajném příbytku Nejsvrchovanějšího, pobývá ve stínu Všemohoucího.“ V písemnostech Urantie je velmi obtížné poznat, kdo přesně je

nazýván jménem „Nejsvrchovanější.“ Ale Daniel plně rozuměl těmto otázkám. On řekl: „Nejsvrchovanější vládne království lidí a dá ho komukoliv, komu si přeje.“

43:3.5 (488.7) Otcové Souhvězdí se velmi málo zabývají jednotlivci obydlých planet, ale jsou úzce spjati s těmi legislativními a zákonodárnými funkcemi souhvězdích, které mají nesmírný význam pro každou smrtelnou rasu a národnostní skupinu obydlých planet.

43:3.6 (489.1) I když vládnoucí systém souhvězdí stojí mezi vámi a administrativou vesmíru, jako jednotlivců se vás režim souhvězdí bude obvykle týkat jen velmi málo. Váš největší zájem se obvykle soustředí na lokální soustavu, Satanii, ale v důsledku určitých systémových a planetárních okolností, zapříčiněných Luciferovou vzpourou, je Urantia dočasně v blízkém vztahu s vládci souhvězdí.

43:3.7 (489.2) Na rebelujících světech, po odstoupení Lucifera, převzali některé aspekty planetárního řízení Nejsvrchovanější Edentie. Oni pokračují i nadále ve výkonu těchto funkcí a Věčně Moudří již dávno odsouhlasili toto převzetí moci nad těmito vzpurnými světy. Oni nepochybně budou pokračovat ve výkonu této převzaté pravomoci pokud Lucifer bude žít. Značná část této zákonné moci v loajální soustavě, by normálně byla svěřena Vládci Soustavy.

43:3.8 (489.3) Ale, je ještě další důvod, proč má Urantia úzkou spojitost s Nejsvrchovanějšími. Když Michael, Syn Tvořitel, byl na své poslední misi sebe poskytnutí, nástupce Lucifera neměl ještě úplnou kontrolu nad lokální soustavou a proto na

všechny záležitosti Urantie, které se týkaly Michaelova poskytnutí, dohlíželi přímo Nejsvrchovanější Norlatiadeku.

4. Hora setkání—Věčně Věrný

^{43:4.1 (489.4)} Nejposvátnější horou setkání je místo Věčně Věrného, představitele Rajské Trojice, který působí na Edentii.

^{43:4.2 (489.5)} Tento Věčně Věrný je Syn Rajské Trojice a od vytvoření hlavního řídicího světa na Edentii působí jako osobní zástupce Emmanuela. Věčně Věrný je vždy pravou rukou Otců Souhvězdí, je jako poradce, ale nikdy nenabízí svoji radu, jestliže není o to požádán. Vysocí Synové Ráje se nikdy nezapojují do řešení záležitostí lokálního vesmíru pokud si to nevyžádají výkonní vládci takových sfér. Všechno to, co pro Syna Tvořitele znamená Věčně Jednotný, to pro Nejsvrchovanější souhvězdí znamená Věčně Věrný.

^{43:4.3 (489.6)} Obydlí Věčně Věrného na Edentii je centrem Rajského systému mimovesmírné komunikace a informací v daném souhvězdí. Se sbory osobností Havony a Ráje a v součinnosti s dohlízejícím Věčně Jednotným jsou tito Synové Trojice v přímém a nepřetržitém spojení se svým řádem ve všech vesmírech, dokonce i v Havoně a v Ráji.

^{43:4.4 (489.7)} Nejposvátnější hora je mimořádně nádherná a obdivuhodně vybavena, ale samotné obydlí Rajského Syna je skromné ve srovnání s centrálním příbytkem Nejsvrchovanějších a obklopujícími sedmdesáti stavbami, tvořícími obytný komplex Synů Vorondadeků. Tato místa jsou výhradně určena pro bydlení a jsou úplně oddělena od

rozsáhlých administrativních budov hlavního řídicího centra, kde se projednávají záležitosti souhvězdí.

43:4.5 (489.8) Obydlí Věčně Věrného Edentie leží na sever od rezidencí Nejsvrchovanějších a je známé jako „hora Rajského setkání.“ Na této posvátné hoře se pravidelně shromažďují vzestupní smrtelníci, aby naslouchali vyprávění tohoto Rajského Syna o dlouhé a poutavé cestě evolučních smrtelníků přes miliardu dokonalých světů Havony a pak do nepopsatelných radostí Ráje. A právě při těchto speciálních shromážděních na Hoře Setkání se morontialní smrtelníci ve větší míře seznamují s různými skupinami osobností, pocházejících ze středního vesmíru.

43:4.6 (490.1) Při oznamování svých požadavků na zvýšení pravomoci, zrádce Lucifer, bývalý vládce Satanie, usiloval o odstranění všech nadřízených řádů synovstva z řídicího systému lokálního vesmíru. Svůj zamýšlený záměr vyslovil takto: „Postavím svůj trůn nad Syny Boží; budu sídlit na hoře setkání na severu; budu jako Nejsvrchovanější.“

43:4.7 (490.2) Sto Vládců Soustav navštěvuje pravidelně konklávy na Edentii, při kterých se projednává blaho souhvězdí. Po vzpouře v Satanii chtěli hlavní rebelové docházet do těchto rad Edentie stejně tak, jako předtím. A nebyl nalezen žádný způsob, jak zastavit tuto domýšlivou drzost a to až do doby po Michaelově poskytnutí a jeho následném převzetí neomezené nadvlády v celém Neadonu. Od toho dne tito podněcovatelé hříchu neměli již nikdy dovoleno zasedat v radě loajálních Vládců Soustav Edentie.

43:4.8 (490.3) To, že staří učitelé věděli o těchto věcech, je vidět z následujícího zápisu: „Jednoho dne, kdy Synové Boží přišli před Nejsvrchovanější, přišel mezi nimi i Satan.“ A toto je vylíčení skutečnosti bez ohledu na souvislost, ke které se může vztahovat.

43:4.9 (490.4) Od doby, kdy Kristus triumfoval, celý Norlatiadek je očišťován od hříchu a vzbouřenců. Krátce před smrtí Michaela v lidském těle, druh hříšného Lucifera, Satan, se chtěl zúčastnit konkláve na Edentii, ale sjednocený postoj proti vůdčím rebelům dosáhl takového bodu, kdy se dveře pochopení téměř univerzálně zavřely, takže tito odpůrci Satanie již neměli žádného zastání. Kde nejsou dveře otevřené k přijetí hříchu, tam neexistuje žádná možnost hostit hřích. Otevřená srdce celé Edentie se uzavřela proti Satanovi; shromáždění Vládců Soustav ho jednomyslně odmítlo a bylo to tehdy, když Syn Člověka „viděl Satana padat jako blesk z nebe.“

43:4.10 (490.5) Po Luciferově vzpouře byla poblíž obydlí Věčně Věrného vystavěna nová budova. Tato impozantní stavba je hlavním stanovištěm styčného Nejsvrchovanějšího, který je v úzkém kontaktu s Rajským Synem ve funkci poradce vlády souhvězdí ve všech záležitostech, týkajících se zásad a postojů řádu Věčných k hříchu a vzpouře.

5. Otcové Edentie po Luciferově vzpouře

43:5.1 (490.6) Pravidelné střídání Nejsvrchovanějších na Edentii bylo v době Luciferovy vzpoury zastaveno. V současné době máme stejné vládce, kteří tuto funkci tehdy vykonávali. My se domníváme, že se tito vládcové nebudou měnit, dokud nebude s Luciferem a jeho druhy s konečnou platností skoncováno.

43:5.2 (490.7) Nicméně, současná vláda souhvězdí byla rozšířena, aby měla dvanáct Synů řádu Vorondadeků. A jsou to:

43:5.3 (490.8) 1. Otec Souhvězdí. Současný Nejsvrchovanější vládce Norlatiadeku má číslo 617 318 kategorie Vorondadeků Nebadonu. Předtím, než se ujal své funkce na Edentii, získal zkušenosti ze služby v mnoha souhvězdích v celém našem lokálním vesmíru.

43:5.4 (490.9) 2. Starší Nejsvrchovanější společník.

43:5.5 (491.1) 3. Mladší Nejsvrchovanější společník.

43:5.6 (491.2) 4. Nejsvrchovanější poradce—je osobním zástupcem Michaela po jeho dosažení postavení Syna Vládce.

43:5.7 (491.3) 5. Nejsvrchovanější výkonný činitel—je osobním zástupcem Gabriela, sloužící na Edentii od Luciferovy vzpoury.

43:5.8 (491.4) 6. Nejsvrchovanější vedoucí planetárních pozorovatelů—řídí Vorondadekovy pozorovatele, kteří jsou umístěni na izolovaných světech Satanie.

43:5.9 (491.5) 7. Nejsvrchovanější arbitr— Syn Vorondadek, pověřený nápravou všech potíží, vyplývajících ze vzpoury v souhvězdí.

43:5.10 (491.6) 8. Nejsvrchovanější krizový správce—Syn Vorondadek, kterému je svěřen úkol přizpůsobit krizová nařízení legislativy Norlatiadeku v důsledku vzpoury izolovaným světům Satanie.

43:5.11 (491.7) 9. Nejsvrchovanější prostředník—Syn Vorondadek, určený k tomu, aby koordinoval mimořádné změny při poskytovacích misích na Urantii s běžnou administrativou souhvězdí. Působení některých archandělů a jiných početných forem neobvyklé pomoci na Urantii a také speciální aktivity Oslnivých Večerních Hvězd na Jerusemu si vyžadují přítomnost tohoto Syna.

43:5.12 (491.8) 10. Nejsvrchovanější soudce-advokát—hlava krizového tribunálu, který se zabývá projednáváním speciálních problémů Norlatiadeku, způsobených zmatkem po vzpouře v Satanii.

43:5.13 (491.9) 11. Styčný Nejsvrchovanější—Syn Vorondadek, přidělený vládcům Edentie, ale zplnomocněný vykonávat funkci zvláštního poradce Věčně Věrnému v otázkách, týkajících se nejvhodnějšího způsobu řešení problémů, souvisejících se vzpourou a zradou tvorů.

43:5.14 (491.10) 12. Nejsvrchovanější rada—předseda krizové rady Edentie. Všechny osobnosti, poslané do Norlatiadeku kvůli převratu v Satanii, tvoří krizovou komisi, jíž předsedá výjimečně zkušený Syn Vorondadek.

43:5.15 (491.11) V tomto seznamu nejsou jiní početní Vorondadekové, vyslanci souhvězdí Nebadonu a další Synové, pobývající na Edentii.

43:5.16 (491.12) Po celou dobu od Luciferovy vzpoury Otcové Edentie věnují mimořádnou péči o Urantii a další izolované světy Satanie. Již dávno viděl prorok, že Otcové Souhvězdí kontrolují záležitosti lidí. „Když Nejsvrchovanější rozdělil

zemi na národy, když oddělil syny Adama, ustanovil hranice těchto národů.“

43:5.17 (491.13) V každém světě, který je v karanténě, nebo je izolovaný, působí Syn Vorondadek jako pozorovatel. Nezúčastňuje se řízení planety, jenom v případě, když je vyzván Otcem Souhvězdí, aby zasáhl do záležitostí národů. Ve skutečnosti, právě tento Nejsvrchovanější pozorovatel je ten, kdo „vládne v královstvích lidí.“ Urantia je jedním z izolovaných světů Norlatiadeku a pozorovatel Vorondadek působí na této planetě po celou dobu od zrady Kaligastiji. Když Machiventa Melkisedek pomáhal v polomateriální formě na Urantii, vzdal osobní poctu sloužícímu Nejsvrchovanějšímu pozorovateli, jak je vidět z následujícího zápisu: „A Melkisedek, král Šálemský, byl knězem Nejsvrchovanějšího.“ Melkisedek sdělil Abrahamovi o jeho vztahu k tomuto Nejsvrchovanějšímu pozorovateli když řekl: „A žehnej Nejsvrchovanějšímu, který předal nepřátele tvé do rukou tvých.“

6. Boží zahrady

43:6.1 (492.1) Hlavní centra soustav se vyznačují krásou materiálních a minerálních staveb, zatímco hlavní řídicí centrum vesmíru více odráží duchovní dokonalost, ale centra souhvězdí jsou vrcholem morontiální činnosti a živých okras. V hlavních světech souhvězdí je živá okrasa všeobecně více využívána a právě tato převaha života—botanické umění—je příčinou toho, že tyto světy jsou nazývány „Božími zahradami.“

43:6.2 (492.2) Asi polovina Edentie je pokryta překrásnými zahradami Nejsvrchovanějších a tyto zahrady se řadí mezi nejúchvatnější morontiální výtvořy lokálního vesmíru. To vysvětluje, proč mimořádně krásná místa na obydlených světech Norlatiadeku jsou často nazývána „Edenskými zahradami.“

43:6.3 (492.3) Uprostřed této nádherné zahrady se nachází svatyně Nejsvrchovanějších. Autor žalmů musel vědět něco o těchto věcech, protože napsal: „Kdo vystoupí na horu Nejsvrchovanějších? Kdo bude stát na tomto nebeském místě? Ten, kdo má čisté ruce a ryzí srdce a ten, kdo neobrátil svoji duši k marnivosti a nejednal nečestně.“ Každý desátý den odpočinku se u této svatyně shromáždí všichni obyvatelé Edentie a vedeni Nejsvrchovanějšími uctí Boha Nejvyššího.

43:6.4 (492.4) V architektonických světech je deset forem materiálního života. Na Urantii je rostlinný a živočišný život, ale na takových světech, jako je Edentia je deset skupin materiálních druhů života. Jestli byste mohli vidět těchto deset skupin života na Edentii, okamžitě byste označili první tři jako rostlinné a poslední tři jako živočišné druhy života, ale byli byste naprosto neschopni pochopit podstatu prostředních čtyř skupin, těchto velmi rozšířených a úchvatných forem života.

43:6.5 (492.5) Dokonce jasně rozlišitelný živočišný život je velmi odlišný od toho na evolučních světech. Je tak rozdílný, že je zcela nemožné popsat smrtelným myslím unikátní vlastnosti a vroucí povahu těchto nemluvicích tvorů. Jsou tam tisíce a tisíce živých tvorů, které si vaše fantazie není schopna představit. Celé živočišná říše se zcela liší od smyslových živočišných druhů na evolučních planetách. Veškerý živočišný život je

vysoce inteligentní a neobyčejně užitečný a všechny rozmanité druhy jsou překvapivě krotké a dojemně družné. Na takových architektonických světech nejsou masožraví tvorové; v celé Edentii není nic, čeho by se živá bytost měla bát.

^{43:6.6 (492.6)} Rostlinný život je také velmi odlišný od toho na Urantii a obsahuje různé druhy jak materiální, tak i morontiální. Materiální rostliny mají charakteristické zelené zbarvení, ale morontiální protějšek rostlinného života má fialkově modrou nebo fialovou barvu, měnícího se odstínu a lesku. Taková morontiální flóra je čistě energetickou vegetací; jako potrava nezanechává zbytky.

^{43:6.7 (492.7)} Obdařeny deseti skupinami fyzického života, bez zmíněných morontiálních forem, tyto architektonické světy skýtají nesmírné možnosti pro biologické zkrášlení krajiny a materiálních i morontiálních staveb. Celestinští umělečtí řemeslníci řídí místní spornagy v jejich rozsáhlé činnosti vytvářet botanické ornamenty a biologickou výzdobu. Zatímco vaši umělci se musí uchýlit k nehybné barvě a neživému mramoru, aby zobrazili svoje představy, celestinští umělečtí řemeslníci a univitativé mnohem častěji využívají živé materiály k vyjádření svých myšlenek a znázornění svých ideálů.

^{43:6.8 (493.1)} Jestliže se těšíte z květin, keřů a stromů Urantie, potom se budete kochat pohledem na botanickou krásu a květinovou nádheru božských zahrad Edentie. Ale je to za hranicemi mých schopností, abych dokázal popsat plnohodnotně smrtelné mysli tyto krásy nebeských světů. Opravdu, oči neviděly takovou nádheru, která očekává váš příchod na tyto světy vzestupného putování smrtelných bytostí.

7. Univitativé

^{43:7.1 (493.2)} Univitativé jsou trvalými obyvateli Edentie a přidružených světů, přičemž všech sedm set sedmdesát světů, obklopujících hlavní centrum souhvězdí, je pod jejich dohledem. Tyto děti Syna Tvořitele a Tvořivého Ducha zosobňují bytí mezi materiální a duchovní úrovní, ale nejsou morontiálními tvory. Tito stálí obyvatelé každé ze sedmdesáti hlavních sfér Edentie mají rozdílné viditelné formy a morontiální formy morontiálních smrtelníků se upravují tak, aby byly ve shodě se vzestupnou stupnicí univitatů pokaždé při přechodu z jedné sféry Edentie na druhou, během jejich úspěšného postupu ze světa číslo jedna na svět číslo sedmdesát.

^{43:7.2 (493.3)} Duchovně jsou všichni univitativé stejní; intelektuálně, podobně jako smrtelníci, jsou rozdílní; svoji formou se hodně podobají morontiálnímu stavu bytí a jsou vytvořeni tak, aby působili v sedmdesáti odlišných kategoriích osobnosti. Každá z těchto kategorií univitativů projevuje deset základních variací intelektuální činnosti a každý z těchto odlišných intelektuálních typů řídí speciální výchovné a osvětové školy pro postupnou profesionalizaci nebo praktickou socializaci na některé z deseti družic, které krouží kolem každého hlavního světa Edentie.

^{43:7.3 (493.4)} Těchto sedm set malých světů jsou technickými sférami praktického vzdělání pro práci v celém lokálním vesmíru a jsou otevřeny všem skupinám inteligentních bytostí. Tyto výchovné školy, zaměřené na speciální odbornost a technické znalosti, nejsou vedeny výhradně pro vzestupné smrtelníky, přestože morontiální studenti tvoří zdaleka největší skupinu ze všech, kteří tyto výukové kurzy navštěvují. Když

jste přijati na kterýkoliv ze sedmdesáti hlavních světů sociální osvěty, máte okamžitě povolen vstup na každou z deseti obklopujících družic.

43:7.4 (493.5) V různých koloniích laskavosti převládají mezi instruktory odpočinku vzestupní morontiální smrtelníci, ale univitativé představují největší skupinu, spojenou se sborem celestinských uměleckých řemeslníků Nebadonu. V celém Nebadonu nejsou žádné mimohavonské bytosti, kromě abandonterů Uversy, které se mohou dovednostmi rovnat univitatiům po stránce umělecké zručnosti, sociální přizpůsobivosti a koordinační dovednosti.

43:7.5 (493.6) Tito obyvatelé souhvězdí nejsou skutečnými členy sboru uměleckých řemeslníků, ale volně se všemi jejich skupinami pracují a velkou měrou přispívají k tomu, aby se na světech hlavních sfér souhvězdí realizovaly pozoruhodné umělecké potenciály přechodné kultury. Oni nepůsobí za hranicemi hlavních světů souhvězdí.

8. Vzdělávací světy Edentie

43:8.1 (493.7) Fyzické vybavení Edentie a jejích obklopujících sfér je téměř dokonalé; ztěží se však mohou rovnat duchovní velkoleposti sfér Salvingtonu, ale značně převyšují nádheru vzdělávacích světů Jerusemu. Všechny tyto sféry Edentie jsou zásobeny energií přímo z univerzálních proudů prostoru a jejich obrovské energetické systémy—jak materiální, tak i morontiální—jsou odborně řízeny a distribuovány centry souhvězdí, kterým asistují odborné sbory Hlavních Fyzických Kontrolorů a Kontrolorů Morontiální Energie.

43:8.2 (494.1) Čas, strávený na sedmdesáti vzdělávacích světech přechodné morontiální osvěty, spojený s edentskou etapou vzestupu, je nejstálejším obdobím na cestě vzestupného smrtelníka až po dosažení statusu konečného; je to opravdu typický morontiální život. I když při každém přechodu z jednoho hlavního světa osvěty na druhý proděláte nové přeladění, ponecháváte si svoje morontiální tělo a neprocházíte žádným obdobím, během kterého si neuvědomujete svoji osobnost.

43:8.3 (494.2) Váš pobyt na Edentii a k ní připojených sfér bude hlavně věnován zvládnutí skupinové etiky—klíč k příjemným a prospěšným vzájemným vztahům mezi různými kategoriemi inteligentních osobností vesmírů a supervesmírů.

43:8.4 (494.3) Na obytných světech završíte sjednocení evoluční smrtelné osobnosti; v hlavním centru soustavy získáte občanství Jerusemu a dosáhnete ochoty podrobit se disciplinám skupinových aktivit a koordinovaným činnostem; ale nyní, na vzdělávacích světech souhvězdí dosáhnete skutečného zespolečenštění vaší vyvíjející se morontiální osobnosti. Toto nebeské dosažení osvěty zahrnuje učení jak:

43:8.5 (494.4) 1. Šťastně žít a účinně pracovat s deseti různými morontiálci, když deset takových skupin je sdruženo do společenství po stech bytostech a dále do sboru o tisíci členech.

43:8.6 (494.5) 2. S radostí bydlit a srdečně soužívat s deseti univitaty, kteří, i když se intelektuálně podobají morontiálním bytostem, jsou ve všech jiných ohledech úplně rozdílní. Potom musíte fungovat v této skupině o deseti členech při soužití s deseti

jinými rodinami, které jsou naopak sjednoceny ve sboru jednoho tisíce univitatů.

43:8.7 (494.6) 3. Přizpůsobit se současně jak morontialním druhům, tak i těmto hostícím univitatům. Získat schopnost dobrovolně a účinně spolupracovat s vaším vlastním řádem bytostí v těsném pracovním spojení s poněkud odlišnou skupinou inteligentních tvorů.

43:8.8 (494.7) 4. Když takto sociálně jednáte s bytostmi, které jsou či nejsou vám podobné, dosáhnete intelektuální harmonie a profesního přizpůsobení s oběma partnerskými skupinami.

43:8.9 (494.8) 5. Při vzrůstajícím uspokojení ze zespolečenštění osobnosti na intelektuální a profesní úrovni, dále zdokonalujete schopnost žít v úzkém kontaktu s podobnými a poněkud rozdílnými bytostmi se stále se zmenšující nedůtklivostí a stále slábnoucí nelibostí. K těmto posledním změnám přispívají ve velké míře instruktoři odpočinku prostřednictvím jejich skupinových herních aktivit.

43:8.10 (494.9) 6. Sladit všechny tyto různé způsoby soužití pro koordinaci následné vzestupné cesty k Ráji; rozšířit vesmírný vhled zvýšením schopnosti pochopit významy věčného cíle, skryté v těchto zdánlivě nevýznamných časo-prostorových aktivitách.

43:8.11 (494.10) 7. Potom završit všechny tyto procesy multizespolečenšťování současným zvýšením duchovního vhledu v takové míře, která je nutná pro zvyšování všech aspektů osobnosti skrze skupinové duchovní spojení a morontialní koordinaci. Intelektuálně, sociálně a duchovně dva

smrtelní tvorové svým partnerstvím nejenom zdvojnásobí své osobní potenciály vesmírného dosažení, ale své možnosti téměř zečtyřnásobí.

43:8.12 (495.1) Popsali jsme společenství na Edentii jako spojení morontiálního smrtelníka s rodinou- skupinou univitatů, skládající se s deseti intelektuálně rozdílných jedinců, soužících s podobnou skupinou deseti morontiálních partnerů. Ale na prvních sedmi hlavních světech pouze jeden vzestupný smrtelník žije s deseti univitaty. Na druhé skupině sedmi hlavních světů bydlí dva smrtelníci s každou místní desetičlennou skupinou a tak to pokračuje, až na poslední skupině sedmi hlavních sfér bydlí deset morontiálních bytostí s deseti univitaty. Jak se postupně učíte lépe žít s univitaty, budete používat tyto zdokonalené etické principy ve vašich vztazích s vašimi morontiálními vzestupnými druhy.

43:8.13 (495.2) Jako vzestupní smrtelníci, prožijete příjemný pobyt na světech progresu Edentie, ale nezažijete ten osobní pocit uspokojení, který provázel váš první kontakt s vesmírnými událostmi v hlavním řídicím centru soustavy, nebo při vašem posledním loučení s těmito realitami na koncových světech vesmírného hlavního centra.

9. Občanství Edentie

43:9.1 (495.3) Po absolvování studia na světě číslo sedmdesát se vzestupní smrtelníci usídlí na Edentii. Nyní se vzestupné bytosti poprvé zúčastní „Rajského shromáždění“ a naslouchají vypravování o své daleké cestě z úst Věčně Věrného—prvního z Osobností s původem v Nejvyšší Trojici, se kterou se setkali.

43:9.2 (495.4) Pro morontiální vzestupné bytosti je celý tento pobyt na vzdělávacích světech souhvězdí, vrcholící občanstvím Edentie, obdobím opravdového a božského blaha. V průběhu vašeho pobytu na světech soustavy jste se vyvíjeli z tvora, který měl blízko k živočichovi, do morontiálního tvora; byli jste více materiální než duchovní. Na sférách Salvingtonu se budete vyvíjet z morontiální bytosti do skutečného ducha; stanete se více duchovní než materiální. Ale na Edentii jsou vzestupné bytosti na úrovni mezi bývalým a budoucím stavem, jsou uprostřed své cesty od evolučního živočicha k vzestupnému duchu. Během celého vašeho pobytu na Edentii a jejích světech jste „jako andělé“; neustále se vyvíjíte, ale po celou dobu máte obecný a typický morontiální status.

43:9.3 (495.5) Pobyt vzestupného smrtelníka v souhvězdí je nejjednotvárnějším a nejstálějším obdobím v celé dráze morontiálního vývoje. Tato zkušenost je předduchovní přípravou pro zespolečňování vzestupných bytostí. Je to obdoba duchovní zkušenosti předkonečných v Havoně a předabsonitní výchovy v Ráji.

43:9.4 (495.6) Na Edentii se vzestupní smrtelníci hlavně zabývají úkoly na sedmdesáti progresivní světech univitatů. Také slouží v různých funkcích na samotné Edentii, především ve spojení s programem souhvězdí, který je zaměřen na skupinové, rasové, národnostní a planetární blaho. Nejsvrchovanější nejsou příliš zapojeni do péče o vývoj jedince na obydlených planetách; oni spíše vládnou v královstvích lidí, než v srdcích jednotlivců.

43:9.5 (495.7) A ten den, kdy budete připraveni odejít z Edentie a začít pout' Salvingtonem, zastavíte se a ohlédnete se zpět na

jedno z nejkrásnějších a nejvíce osvěžujících ze všech období vašeho vzdělávání na této straně Ráje. Ale dokonalost toho všeho bude vzrůstat s mírou vašeho postupu ke středu a se zvýšenou schopností pro obšírnější pochopení božských významů a duchovních hodnot.

43:9.6 (496.1) [Připraveno Malavatiem Melkisedekem.]

Kapitola 44

Celestinští umělečtí řemeslníci

44:0.1 (497.1) MEZI koloniemi laskavosti různých oblastí a hlavních světů vesmírů je možno pozorovat unikátní řád smíšených osobností, nazývaných celestinští umělečtí řemeslníci. Tyto bytosti jsou hlavními umělci a uměleckými řemeslníky v morontiálních a nižších duchovních sférách. Oni jsou duchové a poloduchové, zabývající se morontiální výzdobou a duchovním zkrášlováním. Takoví umělci jsou rozděleni po celém velkém vesmíru—na hlavních světech supervesmírů, lokálních vesmírech, souhvězdích, soustavách a rovněž na všech sférách, které jsou ustálené ve světle a životě; ale jejich hlavní oblast působení je v souhvězdích a především na sedmi stech sedmdesáti světech, které obklopují každou hlavní sféru.

44:0.2 (497.2) I když jejich práce je téměř nepochopitelná, mělo by být srozuměno, že neexistují morontiální a duchovní světy bez jejich vysokého umění a nebeských kultur.

44:0.3 (497.3) Celestinští umělečtí řemeslníci nejsou vytvářeni jako takoví; jsou sborem vybraných a povolanych spolehlivých učitelů, mající původ ve středním vesmíru a jejich žáci jsou vybíráni z řad vzestupných smrtelníků a početných dalších

nebeských skupin. Původní učitelský sbor těchto uměleckých řemeslníků byl kdysi sestaven Nekonečným Duchem ve spolupráci se Sedmi Hlavními Duchy a byl složen ze sedmi tisíc havonských instruktorů, po tisíci v každé ze sedmi skupin řemeslníků. Z tohoto počátečního jádra se během dlouhých epoch vyvinul tento výjimečně nadaný sbor zručných řemeslníků v duchovních a morontiálních oblastech.

44:0.4 (497.4) Každá morontiální osobnost, nebo duchovní entita může být přijata do sboru nebeských řemeslníků; to znamená, že se přijímá jakákoliv bytost pod úrovní rozeného božského synovstva. Vzestupní Boží synové z evolučních sfér mohou po svém příchodu na morontiální světy požádat o přijetí do sboru uměleckých řemeslníků a jestli mají dostačující nadání, mohou si zvolit tuto profesi na delší, nebo kratší dobu. Ale nikdo nemůže vstoupit mezi umělecké řemeslníky na dobu kratší než jedno milénium—jeden tisíc let supervesmírného času.

44:0.5 (497.5) Všichni celestinští umělečtí řemeslníci jsou registrováni v hlavním centru supervesmíru a jsou řízeni morontiálními poradci na hlavních centrech lokálních vesmírů. Centrální sbor morontiálních poradců, působících na hlavním světě každého lokálního vesmíru, je pověřuje činností v následujících sedmi hlavních skupinách:

44:0.6 (497.6) 1. Celestinští hudebníci.

44:0.7 (497.7) 2. Nebeští interpretové.

44:0.8 (497.8) 3. Božští stavitelé.

44:0.9 (497.9) 4. Zaznamenatelé myšlenek.

44:0.10 (498.1) 5. Manipulátoři energie.

44:0.11 (498.2) 6. Návrháři a dekoratéři.

44:0.12 (498.3) 7. Harmonizátoři.

44:0.13 (498.4) Všichni původní učitelé těchto sedmi skupin pocházejí z dokonalých světů Havony a Havona obsahuje modely a modelové studie pro všechny aspekty a formy duchovního umění. I když je to gigantický úkol pokusit se přenést tato umění Havony na světy prostoru, od epochy k epoše celestiništi umělečtí řemeslníci vylepšují způsoby a metody své práce. Tak, jako ve všech ostatních aspektech vzestupné dráhy, po těch nejpokročilejších v jakémkoliv oboru, je požadováno, aby předávali svoje vyšší znalosti a dovednosti svým méně obdařeným druhům.

44:0.14 (498.5) Vy poprvé zhlédnete tato přenesená umění Havony na obytných světech a jejich krása a také vaše ocenění takové krásy se bude zvyšovat a vyjasňovat během vaší dlouhé cesty do duchovních síní Salvingtonu, kde spatříte inspirující mistrovská díla nebeských umělců duchovních sfér.

44:0.15 (498.6) Všechny tyto aktivity morontiálních a duchovních světů jsou reálné. Pro duchovní bytosti je duchovní svět realitou. Pro nás je více nereálný materiální svět. Vyšší formy duchovního života volně prostupují běžnou hmotou. Vyšší duchové nereagují na žádný materiál, s výjimkou některých základních energií. Pro materiální bytosti je duchovní svět více či méně nereálný; pro duchovní bytosti je materiální svět téměř naprosto nereálný, jeví se pouhým stínem podstaty duchovních realit.

44:0.16 (498.7) Se svým výjimečným duchovním viděním já nejsem schopen vnímat budovu, ve které se překládá a zaznamenává toto vyprávění. Vedle mě stojící Božský Poradce vnímá tyto ryze materiální výtvořiny ještě méně. My uvidíme, jak se tyto materiální stavby jeví vám tím způsobem, že se díváme přes duchovní protějšek, poskytnutý našim myslím jedním z našich doprovodných transformátorů energie. Pro mě, duchovní bytost, není tato materiální budova vůbec reálná, ale je samozřejmě velmi reálná a užitečná pro materiální smrtelníky.

44:0.17 (498.8) Existují určité typy bytostí, které jsou schopny rozeznávat realitu tvorů jak v duchovních, tak i v materiálních světech. Do této kategorie patří takzvaní čtvrtí tvorové Havonských Servitalů a čtvrtí tvorové usmiřovatelů. Andělé času a prostoru jsou obdařeni schopností vidět jak duchovní, tak i materiální bytosti, čehož jsou také schopni vzestupní smrtelníci po svém vysvobození z lidského těla. Po dosažení vyšších duchovních úrovní jsou vzestupné bytosti schopny rozpoznat materiální, morontialní a duchovní reality.

44:0.18 (498.9) Je tady se mnou také Mocný Posel z Uversy, vzestupná bytost, spojená s Ladičem, svého času smrtelná bytost a on vás vnímá jací jste a současně vidí Osamělého Posla, supernafima a další přítomné nebeské bytosti. Během vašeho dlouhého vzestupu nikdy neztratíte schopnost rozpoznat vaše druhy předchozího bytí. V průběhu vašeho stoupání na stupnici života ke středu si vždy ponecháte schopnost rozeznat a přátelit se s vašimi bližními z bývalých a nižších úrovní poznávání. Každý nový přesun, nebo vzkříšení přidá do vašeho rozsahu vidění jednu další skupinu andělských

bytostí, aniž se ani v nejmenším připravíte o schopnost rozpoznat vaše přátele a druhy z dřívějších stavů.

44:0.19 (498.10) V poznávání vzestupných smrtelníků je všechno toto umožněno činností zavedených Ladičů Myšlení. Prostřednictvím zachování kopií všech zkušeností z celého vašeho života, máte jistotu, že nikdy neztratíte žádné životní rysy, které jste kdysi měli; a tito Ladiči Myšlení procházejí životem s vámi, jako vaše součást, ve skutečnosti - jako vy.

44:0.20 (499.1) Ale já jsem téměř zoufalý nad tím, že nejsem schopen sdělit materiální myslí podstatu práce celestinských uměleckých řemeslníků. Jsem nucen neustále převracet smysl a komolit jazyk ve snaze vyložit smrtelné myslí realitu těchto morontiálních procesů a skoro duchovních jevů. Vaše chápání není způsobilé porozumět a vaše řeč nedostatečně vyjadřuje význam, hodnotu a vztah těchto poloduchovních činností. Pokračuji v tomto úsilí informovat lidskou mysl o těchto realitách s plným vědomím toho, že je naprosto nemožné, abych byl v tomto počínání velmi úspěšný.

44:0.21 (499.2) Nemohu udělat nic víc, než se pokusit přibližně nastínit podobnost mezi činnostmi materiálních smrtelníků a různorodými aktivitami celestinských uměleckých řemeslníků. Kdyby rasy na Urantii byly více vyvinuté v umění a jiných kulturních činnostech, potom bych mohl jít dále ve své snaze přenést lidskou mysl od hmotných věcí k těm morontiálním. Asi všechno v co mohu doufat, že se mně podaří, je to, že zdůrazním fakt reality těchto procesů morontiálních a duchovních světů.

1. Celestinští hudebníci

44:1.1 (499.3) Vy, se svým omezeným rozsahem smrtelného sluchu, si těžko můžete představit morontiální melodie. Existuje dokonce pásmo krásných materiálních zvuků, nerozpoznatelných lidským sluchem, nemluvě o nepředstavitelném rozsahu morontiální a duchovní harmonie. Duchovní melodie nejsou materiální zvukové vlny, ale duchovní pulsace, přijímané duchem nebeské osobnosti. S melodií sfér, která je zcela za hranicemi lidského chápání, je spojena široká oblast rozsahu a duševní projev, stejně jako velkolepost přednesu. Viděl jsem miliony okouzlených bytostí v povzneseném nadšení, když se po duchovních energetických nebeských okruzích linula melodie jejich sféry. Tyto nádherné melodie se mohou vysílat do nejvzdálenějších míst vesmíru.

44:1.2 (499.4) Celestinští hudebníci vytvářejí nebeskou zvukovou harmonii využíváním následujících duchovních sil:

44:1.3 (499.5) 1. Duchovní zvuk—přerušování duchovního proudu.

44:1.4 (499.6) 2. Duchovní světlo—regulování a zesilování světla morontiálních a duchovních sfér.

44:1.5 (499.7) 3. Střety energií—melodie, vytvářená dovedným ovládáním morontiálních a duchovních energií.

44:1.6 (499.8) 4. Symfonie barev—melodie morontiálních barevných tónů; toto se řadí k nejvyšším výkonům celestinských hudebníků.

44:1.7 (499.9) 5. Harmonie doprovodných duchů—vlastní seskupení a sdružení různých řádů morontiálních a duchovních bytostí, produkujících povznášející melodie.

44:1.8 (499.10) 6. Melodie mysli—duchovní myšlenky mohou dosáhnout takové dokonalosti, že vytrysknou ve formě melodií Havony.

44:1.9 (499.11) 7. Hudba prostoru—správným naladěním se melodie jiných sfér mohou přijímat na vysílacích okruzích daného vesmíru.

44:1.10 (500.1) Existuje více než sto tisíc různých způsobů zacházení se zvukem, barvou a energií—metody, podobné lidskému používání hudebních nástrojů. Vaše taneční soubory nepochybně představují primitivní a komický pokus materiálních tvorů přiblížit se nebeské harmonii sestavení a sdružení osobností. Ostatních pět forem morontiální melodie nejsou rozpoznatelné smyslovými orgány materiálních těl.

44:1.11 (500.2) Harmonie, hudba sedmi úrovní melodického spojení, je univerzálním kódem duchovní komunikace. Taková hudba, které rozumějí smrtelníci na Urantii, dosáhne svého nejvyššího vyjádření ve školách Jerusemu, hlavním centru soustavy, kde se polomateriální bytosti učí harmonie zvuku. Smrtelníci nereagují na jiné formy morontiální melodie a nebeské harmonie.

44:1.12 (500.3) Vnímání hudby na Urantii je jak fyzické, tak i duchovní; a vaši lidští hudebníci toho hodně dokázali, když pozvedli hudební vkus z barbarské monotonie vašich dávných předků k vyšším úrovním vnímání zvuku. Většina smrtelníků Urantie reaguje na hudbu převážně svými materiálními svaly a jen málo myslí a duchem; ale během posledních třiceti pěti tisíc let se hudební vnímání pomalu zušlechťuje.

44:1.13 (500.4) Melodické synkopování představuje přechod od hudební monotonie primitivního člověka k výrazové harmonii a smysluplným melodiím vašich pozdějších hudebníků. Ranné typy rytmu stimulují reakci hudebního smyslu, bez vyvolání vyšších intelektuálních schopností vnímání harmonie, což všeobecně více přitahuje nevyvinuté a duchovně netečné jedince.

44:1.14 (500.5) Nejlepší hudba Urantie je pouze slabou ozvěnou nádherných melodií, které vnímají nebeští kolegové vašich hudebníků, ke kterým se dostanou pouze úryvky těchto harmonických morontiálních sil, sestavených do hudebních melodií harmonického souznění. Duchovně-morontiální hudba často používá všech sedm způsobů vyjádření a reprodukce, takže pro lidskou mysl je nesmírně obtížné pokoušet se přenést tyto melodie vyšších sfér do obyčejných hudebních tónů. Taková snaha by se podobala úsilí reprodukovat melodie velkého orchestru pouze s jedním hudebním nástrojem.

44:1.15 (500.6) I když jste vytvořili některé krásné melodie na Urantii, hudebně jste nepokročili tak daleko, jako většina z vašich sousedních planet v Satanii. Kdyby jen Adam a Eva vydrželi, potom byste měli opravdovou hudbu; ale dar harmonie zvuku, v nich tak velký, byl natolik oslaben rodovými nehudebními sklony, že pouze v jednom z tisíce smrtelných životů se projeví mimořádné vnímání hudebních tónů. Ale neztrácejte odvalu; jednoho dne se může na Urantii objevit opravdový hudebník a celé lidstvo bude okouzleno nádhernými tóny jeho melodií. Jedna taková lidská bytost může navždy změnit způsob života celého národa, dokonce i veškerého civilizovaného světa. Je to naprostá pravda, že

„melodie má sílu změnit celý svět.“ Navždy zůstane hudba univerzálním jazykem lidí, andělů a duchů. Harmonie je řeč Havony.

2. Nebeští interpretové

44:2.1 (500.7) Smrtelný člověk si dokáže vytvořit pouze nejasnou a zkreslenou představu o působení nebeských interpretů, které jsem nucen pokusit se zobrazit prostřednictvím primitivních a limitujících symbolů vašeho materiálního jazyka. V duchovně-morontálním světě je množství věcí nejvyšší hodnoty, věcí, hodny reprodukce, ale na Urantii jsou neznámé; jsou to zkušenosti, patřící do kategorie činností, které stěží „vstoupily do mysli člověka;“ jsou to ty reality, které má Bůh připraven pro ty, kteří budou žít po smrti.

44:2.2 (501.1) Existuje sedm skupin nebeských interpretů a já se pokusím popsat jejich práci s pomocí následujícího zařazení:

44:2.3 (501.2) 1. Zpěváci—hudebníci, opakující specifické harmonie minulosti a přednášející melodie současnosti. Ale toto všechno se děje na morontální úrovni.

44:2.4 (501.3) 2. Barviči—umělci světla a stínu, které vy nazýváte kreslíči a malíři, umělci, kteří zachovávají pomíjející příhody a přechodné epizody pro budoucí potěšení morontálního světa.

44:2.5 (501.4) 3. Osvětlující ilustrátoři—tvůrci obrazců, zachycující poloduchovní jevy. K této činnosti by se mohlo zhruba přirovnat filmování.

44:2.6 (501.5) 4. Tvůrci historických představeních—ti, kteří dramaticky napodobují důležité události vesmírné historie.

44:2.7 (501.6) 5. Mistři proroci—ti, kteří promítají významy historie do budoucnosti.

44:2.8 (501.7) 6. Vypravěči životních příběhů—ti, kteří zachovávají smysl a význam životní zkušenosti. Promítání současných osobních zkušeností do dosažených budoucích hodnot.

44:2.9 (501.8) 7. Administrativní režiséři—ti, kteří zobrazují význam vládní filozofie a metodiku správního řízení, celestnější dramatikové svrchovanosti.

44:2.10 (501.9) Velmi často a zdařile nebeští interpretové spolupracují s instruktory odpočinku při slučování rekapitulace vzpomínek s určitými formami odpočinku mysli a rozptýlení osobnosti. Tito interpretové někdy společně předvádějí před morontialními konkláve a shromážděními duchů nesmírně dramatické podívané, představující účel takových setkání. Já jsem byl nedávno svědkem takového úžasného představení, ve kterém více než jeden milion herců předvedlo postupně tisíc výjevů.

44:2.11 (501.10) Vyšší intelektuální učitelé a přechodní pečovatelé využívají volně a účinně tyto rozmanité skupiny interpretů při svých vzdělávacích aktivitách. Ale ne všechno jejich úsilí je zaměřeno na přechodné zobrazování; hodně, velmi hodně jejich práce má trvalou povahu a zůstane navždy jako odkaz pro všechny budoucí časy. Tito umělečtí řemeslníci jsou tak všestranně nadaní, že když působí hromadně, jsou schopni znovu ztvárnit celou epochu a v součinnosti se serafskými pomocníky skutečně zobrazit smrtelným divákům věčné hodnoty duchovního světa.

3. Božští stavitelé

44:3.1 (501.11) Jsou města „jejichž tvůrcem a stavitelem je Bůh.“ My, v duchovním světě, máme všechno to a nepředstavitelně mnohem víc, co vy smrtelníci znáte. Máme domy, duchovní pohodlí a morontialní nezbytné potřeby. Na každý způsob materiálního uspokojení, které dokáže člověka naplnit radostí, my máme tisíce duchovních realit, které obohacují a rozvíjejí náš život. Božští stavitelé působí v sedmi skupinách:

44:3.2 (502.1) 1. Konstruktéři a stavitelé domů—ti, kteří stavějí a přestavují příbytky, přidělené jednotlivcům i pracovním skupinám. Tato morontialní a duchovní obydlí jsou skutečná. Pro vaše omezené vidění by byla neviditelná, ale pro nás jsou velmi reálná a krásná. Do určité míry se všechny duchovní bytosti mohou podílet na některých detailech plánování a vytváření svých morontialních a duchovních příbytků. Tyto domy jsou zařízeny a vyzdobeny v souladu s potřebami morontialních a duchovních tvorů, kteří v nich budou bydlet. Ve všech těchto stavbách je přemíra prostoru a dostatek příležitostí pro individuální vyjádření.

44:3.3 (502.2) 2. Stavitelé pracovních budov—ti, kteří se zabývají projektováním a montováním příbytků pro běžné a normální pracovníky duchovních a morontialních sfér. Tito stavební pracovníci se dají přirovnat k těm, kteří stavějí dílny a jiné průmyslové objekty na Urantii. Přejícné světy mají nutný systém vzájemné výpomoci a speciálního dělení práce. My všichni neděláme všechno; morontialní bytosti a vyvíjející se duchové vykonávají rozmanité funkce a tito stavitelé pracovních budov nejenže stavějí stále dokonalejší dílny, ale také přispívají k profesnímu růstu pracovníků.

44:3.4 (502.3) 3. Stavitelé budov pro volný čas—pro čas odpočinku, který by smrtelníci nazvali rekreací a v určitém smyslu zábavou, jsou využívány rozsáhlé komplexy. Odpovídající prostředí jsou vyhrazena pro instruktory odpočinku, humoristy morontiálních světů—těch přechodných sfér, na kterých probíhá výuka vzestupných bytostí, které teprve nedávno opustily evoluční planety. I vyšší duchové pěstují určitou formu humoru během období svého duchovního odpočinku.

44:3.5 (502.4) 4. Stavitelé chrámů—zkušení architekti duchovních a morontiálních chrámů. Na všech světech vzestupu smrtelníků jsou chrámy pro projevy úcty a jsou to nejnádhernější výtvoř morontiálních oblastí a duchovních sfér.

44:3.6 (502.5) 5. Stavitelé budov pro vzdělání—ti, kteří staví hlavní centra pro morontiální výuku a pokročilé duchovní učení. Dveře jsou vždy otevřeny pro nabytí nových vědomostí, získání dalších informací, týkající se kterékoliv současné a budoucí práce, nebo oblasti univerzální kultury, což jsou informace, které jsou určeny k tomu, aby ze vzestupných smrtelníků udělaly inteligentnější a užitečnější obyvatele morontiálních a duchovních světů.

44:3.7 (502.6) 6. Morontiální plánovači—ti, kteří připravují budovy pro sdružování všech osobností ze všech oblastí, když jsou současně přítomni na některé sféře. Tito plánovači spolupracují s Kontrolory Morontiální Energie pro zdokonalení koordinace progresivního morontiálního života.

44:3.8 (502.7) 7. Stavitelé veřejných budov—umělečtí řemeslníci, kteří plánují a stavějí pro veřejná shromažďování stanovené

prostory, které jsou jiného druhu, než prostory pro projevy úcty. Tato místa běžného setkávání jsou nádherná a velkolepá.

44:3.9 (502.8) Ačkoliv ani tyto stavby, ani jejich výzdoba by nebyly zcela reálnými pro smyslové vnímání materiálních smrtelníků, pro nás jsou naprosto reálnými. Tyto stavby byste nemohli vidět, kdybyste tam byli v lidském těle; nicméně, všechny tyto nadmateriální výtvořiny tam skutečně jsou a vy je jasně uvidíte a budete je plně využívat.

4. Zaznamenatelé myšlenek

44:4.1 (503.1) Tito umělečtí řemeslníci se věnují zachování a reprodukci vznešených myšlenek sfér a působí v sedmi skupinách:

44:4.2 (503.2) 1. Ochránci myšlenek. Toto jsou umělečtí řemeslníci, kteří se věnují uchovávání vyšších myšlenek sfér. Na morontiálních světech poctivě schraňují skvosty duchovního myšlení. Před mým prvním příchodem na Urantii jsem si prohlížel zápisy a poslouchal záznamy myšlení některých velkých myslitelů této planety. Takové vznešené ideje uchovávají ochránci myšlenek v jazyku Uversy.

44:4.3 (503.3) Každý supervesmír má svůj vlastní jazyk, kterým mluví jeho osobnosti a který převládá ve všech jeho sektorech. V našem supervesmíru je tento jazyk nazýván uverský. Každý lokální vesmír má také svůj vlastní jazyk. Všechny vyšší řády Nebadonu jsou dvojjazyčné, hovořící jak jazykem Nebadonu, tak i jazykem Uversy. Když se setkají dva jedinci z rozdílných lokálních vesmírů, komunikují spolu jazykem Uversy; avšak, když jeden z nich je z jiného supervesmíru, musí jim pomoci

tlumočník. Ve středním vesmíru je jazyk zapotřebí velmi málo; tam existuje dokonalé a téměř úplné porozumění; tam nejsou plně chápáni pouze Bohové. Nás učí, že během náhodného setkání v Ráji se projeví více vzájemného porozumění, než by se sdělilo smrtelným jazykem za tisíc let. Už na Uverse my „víme to, co vědí o nás.“

44:4.4 (503.4) Schopnost překládat myšlenku do jazyka na morontálních a duchovních sférách je pro smrtelnou mysl nepochopitelné. Rychlost přenášení myšlenek na trvalý záznam se může zvýšit našimi odbornými zaznamenateli natolik, že za jednu minutu urantijského času může být zaznamenána doba více než půl milionu slov, nebo myšlenkových symbolů. Tyto vesmírné jazyky jsou mnohem více pestřejší než řeč evolučních světů. Pojmové symboly Uversy obsahují více než miliardu znaků, i když základní abeceda má jenom sedmdesát znaků. Jazyk Nebadonu není zdaleka tak dokonale propracovaný; jeho abeceda má čtyřicet osm znaků.

44:4.5 (503.5) 2. Zaznamenatelé pojmů. Tato druhá skupina zaznamenatelů se zabývá uchováním pojmových obrazů a modelů idejí. Toto je způsob nepřetržitého zaznamenávání, který není znám na materiálních sférách a touto metodou já mohu za hodinu vašeho času získat více informací, než byste vy získali za sto let čtením obyčejně psaného jazyka.

44:4.6 (503.6) 3. Ideografičtí zaznamenatelé. My máme dobu vašeho psaného a mluveného slova, ale při uchovávání myšlenek obvykle používáme pojmové zobrazení a ideografické metody. Ideografičtí zaznamenatelé jsou schopni dosáhnout tisíckrát vyššího výsledku ve srovnání se zaznamenateli pojmů.

44:4.7 (503.7)

4. Podporovatelé rétoriky. Tato skupina zaznamenateľů se zabývá úkolem uchovat myšlenky pro ústní opakování. Ale my dokážeme v půlhodinovém proslovu obsáhnout, jazykem Nebadonu, tematiku celého života urantijského smrtelníka. Vaše jediná naděje pochopit tyto procesy je zastavit se a zamyslet se nad svým zmateným a nesouvislým sněním—jak během několika vteřin při těchto nočních fantaziích můžete projít dlouhodobou zkušeností.

44:4.8 (503.8)

Rétorika duchovního světa je jedním z mimořádných zážitků, které čekají vás, ty, kteří znají pouze hrubou a zdlouhavou řeč Urantie. V řečích Salvingtonu a Edentie je hudební harmonie a libozvučnost vyjadřování, které jsou tak inspirující, že se nedají popsat. Tyto planoucí pojmy jsou jako krásné kameny v koruně slávy. Ale já to nedokážu! Já nejsem schopen vyjádřit lidské mysli šířku a hloubku těchto realit jiného světa!

44:4.9 (504.1)

5. Vedoucí vysílání. Vysílání Ráje, supervesmírů a lokálních vesmírů je pod všeobecným dohledem této skupiny uchovatelů myšlenek. Oni slouží jako cenzoři a editoři a rovněž jako koordinátoři vysílaného materiálu. Veškeré Rajské vysílání přizpůsobují supervesmírům a upravují a překládají vysílání Věčně Moudrých do jednotlivých jazyků lokálních vesmírů.

44:4.10 (504.2)

Vysílání lokálních vesmírů musí být také upraveno pro příjem v soustavách a na jednotlivých planetách. Přenos těchto kosmických záznamů je pečlivě kontrolován a vždy se dělá zpětný záznam, aby bylo zaručeno správné přijetí každé zprávy na každém světě daného okruhu. Tito vedoucí vysílání

jsou technickými experty ve využívání proudů prostoru pro všechny účely sdělování informací.

44:4.11 (504.3) 6. Zaznamenatele rytmu. Lidé na Urantii by nepochybně nazvali tyto umělecké řemeslníky poety, přestože jejich práce je velmi odlišná od vašich básnických děl a téměř nekonečně je převyšuje. Pro morontiální a duchovní bytosti je rytmus méně vyčerpávající a proto se často usiluje o zvýšení efektivnosti a zvětšení potěšení prováděním různých rytmických funkcí. Já si jenom přeji, abyste měli tu čest naslouchat některému z poetických souborů Edentie a vychutnávat bohatost barev a tónů géníů souhvězdí, kteří jsou mistry této jemné formy sebevyjádření a sociální harmonie

44:4.12 (504.4) 7. Morontiální zaznamenatele. Jsem v rozpacích, protože nevím jak popsat materiální mysl činnost této důležité skupiny zaznamenatele myšlenek, kterým je přidělena práce uchovávat souhrnná zobrazení různých morontiálních událostí a duchovních jednání; přibližně se dá říci, že oni jsou skupinovými fotografy přechodných světů. Oni uchovávají pro budoucnost důležité epizody a souvislosti mezi těmito progresivními epochami, ukládají je do archivů v morontiálních halách.

5. Manipulátoři energie

44:5.1 (504.5) Tito zajímaví a výkonní umělečtí řemeslníci jsou spojeni s každým druhem energie—fyzické, duchovní a energie myšlení:

44:5.2 (504.6) 1. Manipulátoři fyzické energie. Manipulátoři fyzické energie slouží po dlouhá období s upravovateli energie a jsou

experti v manipulování a regulování mnoha fází fyzické energie. Jsou obeznámeni se třemi základními proudy a třiceti podružnými druhy energie supervesmírů. Tyto bytosti prokazují neocenitelnou pomoc Kontrolorům Morontiální Energie přechodných světů. Oni jsou stálými pozorovateli kosmických projekcí Ráje.

44:5.3 (504.7) 2. Manipulátoři energie myslí. Toto jsou experti pro vzájemnou komunikaci mezi morontiálními bytostmi a jinými typy inteligentních bytostí. Tento způsob komunikace mezi smrtelnými bytostmi na Urantii prakticky neexistuje. Jsou to specialisté, kteří podporují způsobilost vzestupných morontiálních bytostí komunikovat mezi sebou a jejich práce zahrnuje četné unikátní počiny v oblasti intelektuálního spojení, které jsou daleko nad rámec mých schopností, abych je popsal materiální myslí. Tito umělečtí řemeslníci jsou horlivými studenty okruhů mysli Nekonečného Ducha.

44:5.4 (505.1) 3. Manipulátoři duchovní energie. Manipulátoři duchovní energie jsou zajímavou skupinou. Duchovní energie působí, stejně jako fyzická energie, v souladu se stanovenými zákony. To znamená, že kdyby se duchovní energie zkoumala, ukázalo by se spolehlivě, že se s ní může pracovat přesně tak, jako s fyzickými energiemi. V duchovním světě jsou stejně tak dané a prokázané zákony jaké panují v materiálních oblastech. V průběhu uplynulých několika milionů let bylo těmito studenty stěžejních zákonů Věčného Syna realizováno mnoho zdokonalených metod pro příjem duchovní energie, upravujících duchovní energii k jejímu použití pro morontiální a jiné řády nebeských bytostí ve všech vesmírech.

44:5.5 (505.2) 4. Sdružení manipulátoři. Tato odvážná skupina dobře vyškolených bytostí se věnuje funkčnímu spojení tří původních fází božské energie, která se projevuje po celých vesmírech jako fyzická, intelektuální a duchovní energie. Tyto nadšené osobnosti se ve skutečnosti snaží objevit vesmírnou přítomnost Boha Nejvyššího, protože v této Božské osobnosti musí probíhat empirické sjednocování veškeré božskosti velkého vesmíru. A do jisté míry se v poslední době setkali s určitým úspěchem.

44:5.6 (505.3) 5. Dopravní poradci. Tento sbor technických poradců, kteří radí přepravní serafům, jsou nejvýkonnější, když ve spolupráci s pozorovateli hvězd vypočítávají trasy, anebo jinak asistují vedoucím dopravy na světech prostoru. Oni kontrolují dopravu na sférách a jsou přítomni na všech obydlených planetách. Na Urantii slouží sbor sedmdesáti dopravních poradců.

44:5.7 (505.4) 6. Experti komunikace. Na Urantii také slouží dvanáct techniků meziplanetární a mezivesmírné komunikace. Tyto velmi zkušené bytosti jsou experty ve znalostech zákonů o přenosu a přerušování toku informací, tak jak jsou aplikovány při komunikování na sférách. Tento sbor se stará o všechny formy prostorových zpráv, s výjimkou těch, které jsou předávány Gravitačními a Osamělými Posly. Na Urantii většinou využívají pro svoji práci okruh archandělů.

44:5.8 (505.5) 7. Učitelé odpočinku. Božský odpočinek je spojen s metodou přijímání duchovní energie. Morontální a duchovní energie musí být doplněna zrovna tak, jako fyzická energie, ale ne ze stejných důvodů. Chtě nechtě jsem, ve svých snahách vás osvětlit, nucen použít primitivních přirovnání; nicméně, my

všichni z duchovního světa musíme pravidelně přerušit naše obvyklé aktivity a odebrat se na patřičná shromaždiště, kde zahájíme božský odpočinek a obnovíme naše spotřebované energie.

44:5.9 (505.6) Vy dostanete první lekce o těchto záležitostech když dospějete na obytné světy jako morontiální bytosti a začnete poznávat metody duchovních procesů. Vy víte o nejvnitřnějším okruhu Havony a o tom, že až poutníci prostoru projdou přes předchozí okruhy, musí být uvedeni do dlouhého a oživujícího klidu Ráje. Toto není pouze proto, že si to vyžaduje přechod z životní dráhy času do služby věčnosti, ale je to také nutnost, forma odpočinku, potřebná pro obnovení energetických ztrát, provázejících poslední stupně vzestupu a také uložení zásoby duchovní energie pro následující stadium nekonečné pouti.

44:5.10 (506.1) Tito manipulátoři energie působí také ve stovkách jiných funkcí, které jsou příliš početné, aby se mohly popsat: například, poradenská služba serafům, cherubům a sanobimům, týkající se nejúčinnějších způsobů přijímání energie a udržování nejvýhodnější rovnováhy odlišných sil mezi aktivním cherubem a pasivním sanobimem. Je ještě mnoho dalších způsobů, kterými tito experti pomáhají morontiálním a materiálním tvorům v jejich snahách pochopit podstatu božského odpočinku, která je tak důležitá pro účinné využívání základních energií prostoru.

6. Návrháři a dekoratéři

44:6.1 (506.2) Jak si jenom přeji, abych věděl jak popsat neobyčejnou práci těchto unikátních uměleckých řemeslníků! Jakákoliv snaha z mé strany vysvětlit díla duchovní výzdoby by pouze

připomněla materiálním myslím vaše vlastní nedokonalé, ale záslužné snahy dělat takové věci na vašem světě mysli a hmoty.

44:6.2 (506.3) I když tento sbor obsahuje přes jeden tisíc různých druhů činností, je rozdělen do následujících sedmi základních skupin:

44:6.3 (506.4) 1. Mistři světla. To jsou ti, kteří vytvářejí z deseti tisíc barevných tónů duchovní reflexe zvonkohru, nesoucí jejich vybraná poselství harmonické krásy. Kromě vnímání barev, v lidské zkušenosti není nic, k čemu by se tato činnost mohla přirovnat.

44:6.4 (506.5) 2. Návrháři zvuku. Tito návrháři toho, co vy nazýváte zvuk, vyobrazují duchovní vlny různých vlastností a morontialního vědomí. Tyto impulsy jsou ve skutečnosti nádhernými odrazy nic neskřývajících a dokonalých duchovních duší nebeských bytostí.

44:6.5 (506.6) 3. Návrháři emocí. Tito vylepšovatelé a ochránci citů uchovávají morontialní cítění a božské emoce pro studium a osvětu dětí času a pro inspiraci a zkrášlení morontialních vzestupných bytostí a zdokonalujících se duchů.

44:6.6 (506.7) 4. Umělci vůně. Takové přirovnání nebeských duchovních aktivit k fyzickému rozpoznávání chemických vůní je rozhodně nešťastné, ale smrtelníci Urantie by ztěžili poznali tuto činnost pod jiným jménem. Tito umělečtí mistři tvoří svoje rozmanité symfonie pro povznesení a potěšení pokročilých dětí světla. Na zemi nemáte nic, k čemu by se tento typ duchovní vznešenosti mohl i vzdáleně přirovnat.

44:6.7 (506.8) 5. Aranžéři přítomných hodnot. Tito umělci řemeslníci se nezabývají uměním sebe zkrášlování ani metodou zkrášlování jiných tvorů. Oni vyvolávají rozmanité a radostné reakce v jednotlivých morontiálních a duchovních tvorech svojí tvorbou o významu vzájemných vztahů skrze situační hodnoty, přidělené různým morontiálním a duchovním řádům ve smíšených souborech těchto různorodých bytostí. Tito umělci spojují nadmateriální bytosti tak, jak vy byste sestavovali živé hudební tóny, vůně, pohledy a potom je spojili do krásných písní.

44:6.8 (506.9) 6. Návrháři vkusu. A jak vám mám povědět o těchto umělcích? Já mohu pouze naznačit, že oni jsou vylepšovatelé morontiálního vkusu a že se také snaží zlepšit vnímání krásy zbystřením vyvíjejících se duchovních smyslů.

44:6.9 (507.1) 7. Morontiální syntezaři. To jsou mistři umělci, kteří, když všichni ostatní přispěli svými jednotlivými vklady, potom přidají dokončující a závěrečné úpravy morontiálnímu souboru, aby dosáhli inspirujícího zobrazení božské krásy—věčného vnuknutí pro duchovní bytosti a jejich morontiální druhy. Ale vy musíte počkat na vaše vysvobození ze živočišného těla, než budete schopni začít vnímat umělecké nádheru a estetické krásy morontiálních a duchovních světů.

7. Harmonizátoři

44:7.1 (507.2) Tito umělci se nezabývají hudbou, malováním, nebo něčím podobným, jak byste se asi domnívali. Oni se zabývají manipulací a organizací speciálních sil a energií, které se vyskytují v duchovním světě, ale které smrtelníci neznají. Kdybych měl alespoň nejnepatrnější podklad pro přirovnání,

pokusil bych se popsat tuto unikátní oblast duchovní tvorby, ale cítím beznaděj—je nemožné přenést do smrtelných myslí tuto sféru nebeského umění. Nicméně, to co nelze popsat, může být ještě naznačeno:

44:7.2 (507.3) Krása, rytmus a harmonie jsou intelektuálně spjaty a duchovně spřízněny. Pravda, fakt a vzájemný vztah jsou intelektuálně neoddělitelné a spjaté s filozofickým pojetím krásy. Dobro, poctivost a spravedlnost spolu filozoficky souvisí a duchovně jsou svázány s živou pravdou a božskou krásou.

44:7.3 (507.4) Kosmická pojetí opravdové filozofie, zobrazení nebeského umění, nebo pokus smrtelníka popsat lidské vnímání božské krásy nemohou být nikdy plně uspokojující, jestliže takové snahy tvora o pokrok zůstávají nesjednoceny. Takové vyjádření božských pohnutek ve vyvíjejícím se tvorovi může být intelektuálně pravdivé, citově krásné a duchovně prospěšné, ale duše se nemůže opravdově vyjádřit, pokud tyto reality pravdy, významy krásy a hodnoty dobra nebudou sjednoceny v životní zkušenosti umělce, vědce nebo filozofa.

44:7.4 (507.5) Tyto božské vlastnosti jsou dokonale a absolutně sjednoceny v Bohu. A každý, Boha uvědomělý člověk, nebo anděl, má potenciál neomezeného sebevyjádření na postupně se zvyšujících úrovních jednotné seberealizace prostřednictvím nikdy nekončící snahy podobat se Bohu—empirického sladění věčné pravdy, univerzální krásy a božské laskavosti, dosaženého v evoluční zkušenosti.

8. Cíle smrtelníků a morontialní úspěchy

44:8.1 (507.6) Přestože celestinští umělečtí řemeslníci osobně nepracují na materiálních planetách, takových jako je Urantia, přicházejí tam čas od času z hlavního centra soustavy nabídnout pomoc přirozeně nadaným jedincům smrtelných ras. Při takových úkolech tito umělci pracují dočasně pod vedením planetárních andělů pokroku. Serafské armády spolupracují s těmito uměleckými mistry v jejich snaze pomáhat těm smrtelným umělcům, kteří jsou obdarováni vrozenými schopnostmi a také mají Ladiče Myšlení, mající specifickou předchozí zkušenost.

44:8.2 (507.7) Existují tři možné zdroje mimořádných lidských schopností. Základem je vždy přirozené, čili vrozené nadání. Mimořádná schopnost není nikdy náladovým darem Bohů; každý výjimečný talent má vždy dědičný základ. Kromě tohoto přirozeného nadání, nebo lépe řečeno dědičného, může přispívat vedení Ladičů Myšlení u těch jedinců, jejichž vnitřní Ladiči mají vlastní a opravdové zkušenosti tohoto směru, získané na jiných světech a v jiných smrtelných tvorech. V těch případech, kdy lidská mysl i vnitřní Ladič mají neobyčejné schopnosti, mohou být vysláni duchovní umělci, aby působili jako harmonizátoři těchto talentů a i jinými způsoby pomáhali a inspirovali tyto smrtelníky, aby usilovali o stále dokonalejší ideály a snažili se je vyobrazit pro povznesení sféry.

44:8.3 (508.1) Mezi duchovními uměleckými řemeslníky neexistuje žádné kastovníctví. Bez ohledu na to, jak nízký je váš původ, jestliže máte schopnost a dar vyjádření, získáte náležité uznání a dostane se vám patřičného ocenění na vaší cestě vzhůru za morontialní zkušeností a duchovním poznáním. Neexistuje žádný zděděný lidský handicap, nebo nedostatek způsobený

smrtným prostředím, který nebude plně nahrazen a úplně odstraněn na morontialní cestě. A všechna taková zadostiučinění z uměleckých úspěchů a vyjádřené seberealizace budou výsledkem vašich vlastních osobních snah při vašem postupném vzestupu. Konečně se mohou naplnit cíle evolučních tvorů, mající průměrné schopnosti. I když Bohové nerozdávají libovolně talent a nadání dětem času, poskytují veškerému lidskému úsilí pocit uspokojení ze všech jejich vznešených tužeb a zadostiučinění ze snahy dosáhnout božské seberealizace.

44:8.4 (508.2) Ale každá lidská bytost by si měla pamatovat: mnohé ambice vynikat, které mučí lidské smrtelníky, nebudou setrvávat s těmito smrtelníky na jejich cestě morontialními a duchovními sférami. Vzestupné bytosti se naučí ovládat svoje dřívější čistě sobecké touhy a egoistické ambice. Nicméně, ty věci, které jste chtěli upřímně dělat na zemi a okolnosti vám to nikdy nedovolily, jestliže po získání opravdové morontialní moudrosti během vaší morontialní dráhy budete stále toužit je dělat, potom vám určitě bude dána příležitost plně uspokojit vaše dlouho trvající touhy.

44:8.5 (508.3) Předtím, než vzestupní smrtelníci opustí lokální vesmír, aby zahájili svoje duchovní dráhy, budou všechny jejich intelektuální, umělecké a společenské touhy či vlastní ambice, které charakterizovaly jejich smrtelné či morontialní úrovně bytí, plně uspokojeny. To je výsledkem rovnocennosti uspokojení ze sebevyjádření a seberealizace, ale ne v důsledku dosažení stejného empirického statusu, nebo kompletního vymazání individuálních schopností v umění, metodě a vyjádření. Ale nové duchovní rozdíly v osobním empirickém

dosažení se nesrovnají a nevyrovnají, dokud neprojdete posledním okruhem Havony. A potom obyvatelé Ráje budou čelit nutnému přizpůsobení se těm absonitním odlišnostem v osobní zkušenosti, které se mohou srovnat pouze skupinovým dosažením nejvyššího statusu tvora—sedmého stadia duchovní pouti smrtelných konečných.

44:8.6 (508.4) A tímto končí vyprávění o celestinských uměleckých řemeslnících—kosmopolitní skupině vynikajících pracovníků, kteří toho dělají tak moc pro zvelebení architektonických sfér s pomocí uměleckých zobrazení božské krásy Rajských Tvořitelů.

44:8.7 (508.5) [Sepsáno Archandělem Nebadonu.]

Kapitola 45

Administrativa lokální soustavy

45:0.1 (509.1) ADMINISTRATIVNÍ centrum Satanie představuje uskupení architektonických sfér, padesát sedm v samotném Jerusemu, sedm hlavních družic a čtyřicet devět podružných družic. Jerusem, hlavní místo soustavy, je téměř stokrát větší než Urantia, i když jeho gravitace je o trochu nižší. Hlavní družice Jerusemu představují sedm přechodných světů, z nichž každý je desetkrát větší než Urantia, zatímco sedm podružných družic těchto přechodných sfér má přibližně stejné rozměry jako Urantia.

45:0.2 (509.2) Sedm obytných světů představuje sedm podružných družic přechodného světa číslo jedna.

45:0.3 (509.3) Tento celý systém padesáti sedmi architektonických světů je samostatně osvětlován, ohříván, zavlažován a

energeticky napájen prostřednictvím spolupráce Energetických Center Satanie a Hlavních Fyzických Kontrolorů, kteří pracují v souladu se stanovenou metodou fyzického organizování a uspořádání těchto speciálně vytvořených sfér. O tyto světy se také fyzicky starají a i jinak je udržují místní spornagiové.

1. Přechodné vzdělávací světy

45:1.1 (509.4) Sedm hlavních světů, kroužících kolem Jerusemu, je všeobecně známo jako přechodné vzdělávací sféry. Čas od času jsou jejich vládci jmenováni nejvyšší výkonnou radou Jerusemu. Tyto sféry mají následující pořadová čísla a názvy:

45:1.2 (509.5) Číslo 1. Svět konečných. Tato sféra je hlavním centrem sboru konečných lokální soustavy a je obklopena přijímacími světy, sedmi obytnými světy, které se plně věnují programu vzestupu smrtelníků. Svět konečných je přístupný pro obyvatele všech sedmi obytných světů. Převážní serafové dopravují vzestupné bytosti tam a zpět na těchto poutích, které jsou určeny, aby kultivovaly jejich víru v cílové určení přechodných smrtelníků. Ačkoliv koneční a jejich stavby nejsou běžně viditelné pro morontiální zrak, čas od času budete více než nadšeni, když vám Kontroloři Morontiální Energie umožní na chvíli spatřit tyto vysoké duchovní osobnosti, které skutečně dokončily vzestup do Ráje a které se vrátily na ty samé světy, kde začíná vaše dlouhé putování, aby vám podaly důkaz, že i vy můžete a jste schopni dokončit tento grandiózní čin. Všichni dočasní hosté obytných světů navštíví sféru konečných minimálně jednou za rok, aby se zúčastnili shromáždění, na kterém mohou spatřit konečné bytosti.

45:1.3 (510.1) Číslo 2. Morontiální svět. Tato planeta je hlavním centrem poradců morontiálního života a je obklopena sedmi sférami, na kterých tito morontiální poradci vyučují své druhy a pomocníky—jak morontiální bytosti, tak i vzestupné smrtelníky.

45:1.4 (510.2) Během přechodu sedmi obytnými světy projdete také postupně přes kulturní a sociální sféry, které posilují sblížení s morontiálními světy. Po přechodu z prvního obytného světa na druhý získáte oprávnění navštěvovat druhé přechodné hlavní centrum, morontiální svět , a tak dále. A když jste přítomni na kterémkoli z těchto šesti světů vzdělávání, můžete dostat pozvání být hostem a pozorovatelem na kterémkoliv ze sedmi obklopujících světů doprovodných skupinových aktivit.

45:1.5 (510.3) Číslo 3. Svět andělů. Tento svět je centrem všech serafských armád, zapojených do činností soustavy a je obklopen sedmi světy výuky a vzdělávání andělů. Tyto světy jsou sociálními sférami serafů.

45:1.6 (510.4) Číslo 4. Svět superandělů. Tato sféra je domovem Oslnivých Večerních Hvězd Satanie a obrovského seskupení stejnorodých a skoro stejnorodých bytostí. Sedm družic tohoto světa je určeno pro sedm hlavních skupin těchto nepojmenovaných nebeských bytostí.

45:1.7 (510.5) Číslo 5. Svět Synů. Tato planeta je hlavním stanovištěm božích Synů všech řádů, včetně synů, trinitarizovaných tvory. Obklopujících sedm světů se věnuje určitým jednotlivým skupinám těchto božsky spřízněných synů.

^{45:1.8 (510.6)} Číslo 6. Svět Ducha. Tato sféra slouží v soustavě jako místo setkávání vysokých osobností Nekonečného Ducha. Jeho sedm obklopujících družic je přiděleno jednotlivým skupinám těchto různorodých řádů. Ale na přechodném světě číslo šest nemá zastoupení Duch a není přítomen ani na hlavních centrech soustavy; Boží Pečovatel Salvingtonu je přítomen všude v Nebadonu.

^{45:1.9 (510.7)} Číslo 7. Svět Otce. Toto je tichá sféra soustavy. Na ní nebydlí žádné skupiny bytostí. Střed zabírá velký chrám světla, ale nikoho v něm není možno uvidět. Všechny bytosti ze všech světů soustavy jsou zde vítány jako hosté.

^{45:1.10 (510.8)} Sedm družic, obklopujících svět Otce, je využíváno různými způsoby v jednotlivých soustavách. V Satanii jsou nyní užívány jako nápravné sféry pro internované skupiny bytostí, které se zúčastnily Luciferova povstání. Edentia, hlavní centrum souhvězdí, nemá podobné kázeňské světy; těch několik serafů a cherubů, kteří přešli k rebelům v době povstání v Satanii, se již dávno nachází na těchto izolovaných světech Jerusemu.

^{45:1.11 (510.9)} Když budete pobývat na sedmém obytném světě, budete mít přístup na sedmý přechodný svět, sféru Vesmírného Otce, a také vám bude dovoleno navštívit kázeňské světy, obklopující tuto planetu, na kterých jsou drzeni Lucifer a většina těch osobností, které ho následovaly do vzpoury proti Michaelovi. A tento smutný pohled, který je možno spatřit v průběhu nedávných epoch, bude nadále sloužit jako důležité varování celému Nebadonu, dokud Věčně Moudří neposoudí hříchy Lucifera a jeho odpadlých druhů, kteří odmítli spasení, nabídnuté jim Michaelem, jejich vesmírným Otcem.

2. Vládce soustavy

^{45:2.1 (511.1)} Hlavní vykonavatel výkonné moci lokální soustavy obydlených světů je primární Syn Lanonandek, Vládce Soustavy. V našem lokálním vesmíru jsou tyto vládcové pověřeni rozsáhlými správními povinnostmi, neobyčejnými osobními výsadami. Také v Orvontonu nejsou všechny vesmíry tak organizované, aby dovolily Vládcům Soustav uplatňovat tak nezvykle širokou moc v osobním rozhodování při řízení záležitostí soustav. Ale v celé historii Nebadonu tyto ničím nesvázaní vládcové se projeví neloajální pouze třikrát. Naposledy to byla Luciferova vzpoura v soustavě Satania, která se ze všech nejvíce rozšířila.

^{45:2.2 (511.2)} Ale, dokonce ani po tomto katastrofálním převratu se v Satanii neudělaly absolutně žádné změny ve způsobu řízení soustavy. Současný Vládce Soustavy má stejnou pravomoc a uplatňuje veškerá práva, která byla udělena jeho nečestnému předchůdci, s výjimkou určitých záležitostí, které jsou nyní pod dohledem Otce Souhvězdí a které Věčně Moudří doposud opět plně nesvěřili Lanaforgovi, nástupci Lucifera.

^{45:2.3 (511.3)} Současná hlava Satanie je soucitným a vynikajícím vládcem, prověřený v povstáních. Když sloužil jako asistent Vládcovi Soustavy, Lanaforge byl věrný Michaelovi při jednom z prvních převratů ve vesmíru Nebadon. Tento mocný a vynikající Pán Satanie je zkušený a osvědčený správce. V době druhého povstání v soustavě Nebadonu, když Vládce Soustavy pochybil a ztratil soudnost, Lanaforge, který byl prvním asistentem tohoto chybného vládce, převzal moc a řídil záležitosti soustavy tak, že poměrně málo osobností bylo ztraceno na hlavních světech, nebo na obydlených planetách

této nešťastné soustavy. Lanaforge má pověst, že je jediný primární Syn Lanonandek v celém Nebadonu, který tak věrně slouží Michaelovi ve chvílích pochybení svého nadřízeného a výše postaveného bratra. Pravděpodobně, Lanaforge nebude odvolán z Jerusemu, dokud se v Satanii nepřekonají všechny důsledky dřívější pošetilosti a neodstraní se následky povstání.

^{45:2.4 (511.4)} Přestože všechny záležitosti izolovaných světů Satanie nebyly vráceny zpět pod jeho pravomoc, Lanaforge projevuje velký zájem o jejich blaho a často navštěvuje Urantii. Jako i v jiných a normálních soustavách, Vládce předsedá radě vládců světů soustavy, Planetárních Princů a místních hlavních správců izolovaných světů. Čas od času se tato planetární rada schází v hlavním centru Soustavy—„když se setkávají Synové Boží.“

^{45:2.5 (511.5)} Jednou týdně, na Jerusemu každý desátý den, se Vládce setká s některou skupinou různých řádů osobností, bydlících na hlavním světě. To jsou okouzující přátelské hodiny v Jerusemu a setkání, na která se nikdy nezapomene. Na Jerusemu vládne mezi všemi rozmanitými řády bytostí a mezi všemi těmito skupinami a Vládcem Soustavy duch největšího bratrství.

^{45:2.6 (511.6)} Tato neobyčejná setkání se odehrávají na skleněném moři, obrovském shromažďovacím prostoru hlavního centra soustavy. Jsou to ryze společenská a duchovní setkání; nikdy se tady neprojednávají otázky, týkající se planetárního řízení, nebo vzestupného programu. Vzestupní smrtelníci se tady setkávají pouze proto, aby zde spolu strávili příjemné chvíle a setkali se svými druhy, kteří jsou trvalými obyvateli Jerusemu.

Ty skupiny, které nejsou Vládce pozvány na tato týdenní oddechová setkání, se střetávají ve svých vlastních centrech.

3. Vládní systém soustavy

^{45:3.1 (512.1)} Hlavnímu vykonavateli výkonné moci v lokální soustavě, Vládci Soustavy, vždy pomáhají dva nebo tři Synové Lanonandekové, kteří mají funkci prvního a druhého asistenta. Ale v současné době je soustava Satania řízena štábem sedmi Lanonandeků:

^{45:3.2 (512.2)} 1. Vládce Soustavy—Lanaforge, číslo 2 709 primárního řádu a nástupce odpadlíka Lucifera.

^{45:3.3 (512.3)} 2. První asistent Vládce—Mansurotia, číslo 17 841 terciárních Lanonandeků. Do Satanie byl přidělen současně s Lanaforgem.

^{45:3.4 (512.4)} 3. Druhý asistent Vládce—Sadib, číslo 271 402 terciárního řádu. Sadib také přišel do Satanie s Lanaforgem.

^{45:3.5 (512.5)} 4. Opatrovatel soustavy—Holdant, číslo 19 terciárního sboru, kontroluje a dohlíží na všechny internované duchy nad úrovní smrtelného bytí. Holdant také přišel do Satanie s Lanaforgem.

^{45:3.6 (512.6)} 5. Archivář soustavy—Vilton, sekretář vlády Lanonandeků v Satanii, číslo 374 třetího řádu. Vilton byl členem původní Lanaforgovy skupiny.

^{45:3.7 (512.7)} 6. Administrátor poskytnutí—Fortant, číslo 319 847 záložního sboru sekundárních Lanonandeků a dočasný vedoucí všech vesmírných aktivit, přenesených do Jerusemu po

Michaelově poskytnutí sebe sama na Urantii. Fortant je členem štábu Lanaforga devatenáct set let urantijského času.

^{45:3.8 (512.8)} 7. Vysoký poradce—Hanavard, číslo 67 primárních Synů Lanonandeků a člen vysokého sboru vesmírných poradců a koordinátorů. Působí jako úřadující předseda výkonné rady Satanie. Hanavard je dvanáctý člen tohoto řádu Synů, sloužící na Jerusemu od Luciferovy vzpoury.

^{45:3.9 (512.9)} Tato výkonná skupina sedmi Lanonandeků tvoří rozšířenou krizovou správu, kterou bylo nutno sestavit kvůli vážné situaci, zapříčiněné Luciferovou vzpourou. Na Jerusemu jsou pouze nižší soudy, protože soustava je správní útvar a nemá soudní systém, ale správa Lanonandeků je podporována výkonnou radou Jerusemu—nejvyšším poradním orgánem Satanie. Tato rada má dvanáct členů:

^{45:3.10 (512.10)} 1. Hanavard, předseda, Syn Lanonandek.

^{45:3.11 (512.11)} 2. Lanaforge, Vládce Soustavy.

^{45:3.12 (512.12)} 3. Mansurotia, první asistent Vládce.

^{45:3.13 (512.13)} 4. Představený Melkisedeků Satanie.

^{45:3.14 (512.14)} 5. Výkonný vedoucí Nositelů Života Satanie.

^{45:3.15 (512.15)} 6. Představený konečných Satanie.

^{45:3.16 (512.16)} 7. Původní Adam Satanie, vedoucí Materiálních Synů.

^{45:3.17 (512.17)} 8. Vůdce serafských armád Satanie.

45:3.18 (512.18) 9. Představený fyzických regulátorů Satanie.

45:3.19 (512.19) 10. Vedoucí Kontrolorů Morontiální Energie.

45:3.20 (513.1) 11. Výkonný vedoucí midbytostí soustavy.

45:3.21 (513.2) 12. Výkonný představitel sboru vzestupných smrtelníků.

45:3.22 (513.3) Tato rada pravidelně vybírá tři členy, aby zastupovali lokální soustavu u nejvyšší rady v hlavním centru vesmíru, ale toto zastupování je kvůli povstání pozastaveno. V současné době má Satania svého pozorovatele v hlavním centru lokálního vesmíru, ale po Michaelově poskytnutí obnovila soustava volbu deseti členů do zákonodárského sboru.

4. Rada dvaceti čtyř

45:4.1 (513.4) Na Jerusemu, uprostřed sedmi andělských obytných okruhů je umístěno sídlo poradního sboru Urantie—dvacet čtyři poradců. Jan, autor „Zjevení“, je nazval dvaceti čtyřmi starci: „A kolem trůnu bylo dvacet čtyři křesel a na nich jsem viděl sedět dvacet čtyři starců, oděných do bílých rouch.“ Trůn uprostřed tohoto seskupení je soudcovskou stolicí předsedajícího archanděla—trůn ohlášení milosrdného a spravedlivého vzkříšení pro celou Satanii. Tato soudcovská stolice byla vždycky na Jerusemu, ale dvacet čtyři obklopujících křesel bylo tady umístěno před devatenácti sty lety, brzy poté, když Kristus Michael se stal svrchovaným vládcem Nebadonu. Těchto dvacet čtyři poradců jsou jeho osobními zmocněnci na Jerusemu a jsou oprávněni zastupovat Syna Vládce ve všech záležitostech, týkajících se ohlašování vzkříšení v Satanii a mnoha dalších aspektů vzestupu

smrtelníků na izolovaných světech soustavy. Jsou jmenovanými zmocněnci pro vykonávání speciálních úkolů Gabriela a mimořádných příkazů Michaela.

45:4.2 (513.5) Těchto dvacet čtyři poradců bylo vybráno z osmi urantijských ras, přičemž poslední členové této skupiny byli povoláni v době ohlášení vzkříšení Michaela před devatenácti sty lety. Tento poradenský sbor je složen z následujících členů:

45:4.3 (513.6) 1. Onagar, vůdčí duchovní osobnost v éře před příchodem Planetárního Prince. Onagar nařizoval svým druhům uctívat „Dárce Dechu.“

45:4.4 (513.7) 2. Mansant, velký učitel na Urantii v éře po odchodu Planetárního Prince. On vedl své druhy k úctě „Velkého Světla.“

45:4.5 (513.8) 3. Onamonalonton, dávný vůdce červené rasy, který přivedl svůj lid od uctívání mnoha bohů k uctívání „Velkého Ducha.“

45:4.6 (513.9) 4. Orlandof, panovník modrých lidí, pod jehož vedením tato rasa uznala božskost „Nejvyššího Panovatele.“

45:4.7 (513.10) 5. Porshunta, rádce vymřelé oranžové rasy a vůdčí osobnost tohoto národa v uctívání „Velkého Učitele.“

45:4.8 (513.11) 6. Singlangton, první ze žluté rasy, který začal učit svůj národ a přivedl ho k uctívání „Jedné Pravdy“ místo mnoha. Před tisíci a tisíci lety žlutá rasa znala jednoho Boha.

45:4.9 (513.12) 7. Fantad, vysvoboditel zelených lidí z doby temna a jejich vůdce v uctívání „Jediného Zdroje Života.“

^{45:4.10 (513.13)} 8. Orvonon, osvícenec indigové rasy a jejich vůdce, který ji v dávné době vedl ke službě „Bohu Bohů.“

^{45:4.11 (514.1)} 9. Adam, diskreditovaný, ale rehabilitovaný planetární otec Urantie a Materiální Boží Syn, který byl poslán do smrtelného těla, ale který přežil a byl následně povýšen do tohoto postavení nařízením Michaela.

^{45:4.12 (514.2)} 10. Eva, matka fialové rasy Urantie, která pochybila se svým druhem a byla s ním také rehabilitována a přidělena k této skupině přeživších smrtelníků.

^{45:4.13 (514.3)} 11. Enoch, první ze smrtelníků Urantie, který se spojil s Ladičem Myšlení během svého smrtelného života v lidském těle.

^{45:4.14 (514.4)} 12. Mojžíš, osvoboditel zbytků utlačované fialové rasy a podněcovatel obnovení uctívání Vesmírného Otce pod jménem „Bůh Izraele.“

^{45:4.15 (514.5)} 13. Eliáš, přeměněná duše mimořádného duchovního dosažení v době po éře Materiálního Syna.

^{45:4.16 (514.6)} 14. Machiventa Melkisedek, jediný Syn tohoto řádu, který poskytl sám sebe rasám Urantie. I když je stále označován jako Melkisedek, stal se „na věčnost vyslancem Nejsvrchovanějších,“ navždy zaujímající roli služebníka, který jako vzestupný smrtelník pobýval v lidském těle na Urantii v Šálemu v časech Abrahama. Nedávno byl tento Melkisedek prohlášen za zástupce Planetárního Prince Urantie s hlavním místem pobytu na Jerusemu a byl zplnomocněn jednat v zájmu Michaela, který je ve skutečnosti Planetárním Princem světa,

na kterém prožil svoje poslední poskytnutí v lidské formě. Přesto na Urantii ještě dohlíží střídající se místní hlavní správci z rady dvaceti čtyř.

^{45:4.17 (514.7)} 15. Jan Křtitel, předchůdce Michaelova poslání na Urantii a v lidském těle, vzdálený bratranec Syna Člověka.

^{45:4.18 (514.8)} 16. 1-2-3 První, vůdce loajálních midbytostí ve službě Gabrielovi v době Kaligastiovy zrady, který byl povýšen do této funkce Michaellem brzy po svém převzetí nepodmíněné moci.

^{45:4.19 (514.9)} Tyto vybrané osobnosti, na žádost Gabriela, prozatímně nepodléhají vzestupnému programu a my vůbec netušíme jak dlouho mohou ještě působit v těchto funkcích.

^{45:4.20 (514.10)} Křesla 17, 18, 19 a 20 nejsou obsazena trvale. S jednomyslným souhlasem všech šestnácti stálých členů jsou tato křesla obsazena přechodně a budou doplněna později vzestupnými smrtelníky ze současné epochy na Urantii, která začala po Michaelově poskytnutí.

^{45:4.21 (514.11)} Také místa 21, 22, 23 a 24 jsou obsazena dočasně a jsou držena v záloze pro velké učitele jiných a následujících epoch, které budou nepochybně následovat po současné éře. Na Urantii se očekávají éry Autoritativních Synů a Synů Učitelů a epochy světla a života, nezávisle na neočekávané návštěvy božských Synů, které se mohou, nebo nemusí uskutečnit.

5. Materiální Synové

^{45:5.1 (514.12)} Početné kategorie nebeského života, včetně různých řádů božských Synů, vysokých duchů, superandělů, andělů a

midbytosť, mají své hlavní centrum a svá rozsáhlá území na Jerusemu. Centrálním obydlím tohoto obdivuhodného sektoru je hlavní chrám Materiálních Synů.

45:5.2 (515.1) Prostor, vyhrazený Adamům, je středem pozornosti všech nových příchozích na Jerusem. Je to nesmírně rozsáhlé území, skládající se z jednoho tisíce center, i když každá rodina Materiálních Synů a Dcer žije ve vlastním obydlí do té doby, až její členové odejdou sloužit na evoluční světy prostoru, nebo zahájí vzestupnou pouť k Ráji.

45:5.3 (515.2) Tito Materiální Synové jsou nejvyšším typem pohlavních bytostí, které je možno spatřit na vzdělávacích sférách evolučních vesmírů. A oni jsou skutečně materiální: i planetární Adamové a Evy jsou jasně viditelné smrtelným rasám obydlených světů. Tito Materiální Synové jsou posledním fyzickým článkem v řetězci osobností, sahající od božskosti a dokonalosti směrem dolů, k lidem a materiálnímu bytí. Tito Synové obstarávají na obydlených planetách oboustranné spojení mezi neviditelným Planetárním Princem a materiálními tvory daných oblastí.

45:5.4 (515.3) Při poslední registraci, uskutečňující se na Salvingtonu každé tisíciletí, bylo evidováno v Nebadonu 161 432 840 Materiálních Synů a Dcer, majících občanský status na hlavních světech lokálních soustav. Počet Materiálních Synů je v jednotlivých soustavách jiný a jejich počet se neustále zvyšuje přirozeným rozmnožováním. Při vykonávání svých rozmnožovacích funkcí se úplně neřídí svými osobními touhami navazovat kontakt s jinými osobnostmi, ale také pokyny vyšších řídicích orgánů a poradních sborů.

45:5.5 (515.4) Tito Materiální Synové a Dcery jsou trvalými obyvateli Jerusemu a jeho přidružených světů. Obývají rozlehlá území na Jerusemu a aktivně se podílejí na lokálním řízení hlavní sféry, vykonávají prakticky všechny běžné činnosti za pomoci midbytosť a vzestupných bytosť.

45:5.6 (515.5) Na Jerusemu je těmto rozmnožujícím se synům dovoleno experimentovat s modely samosprávy podle způsobu Melkisedeků a dosahují velmi vysokou společenskou úroveň. Vyšší řády synovstva si ponechávají právo veta v dané sféře, ale téměř ve všech ohledech se adamité Jerusemu řídí obecným volebním právem a mají vládu zastupitelů. Doufají, že jim bude někdy udělena plná autonomie.

45:5.7 (515.6) Charakter služby Materiálních Synů závisí do značné míry na jejich věku. Protože jsou materiální a obvykle připoutáni k některým planetám, nejsou způsobilí pro přijetí do Salvingtonské Univerzity Melkisedků, nicméně, Melkisedekové udržují silné učitelské sbory v hlavním centru každé soustavy, aby vyučovaly mladší generace Materiálních Synů. Vzdělávací a duchovně výchovné systémy, vytvořené pro rozvoj mladších Materiálních Synů a Dcer jsou vrcholem dokonalosti ve svém rozsahu, metodě a praktičnosti.

6. Adamická výuka vzestupných tvorů

45:6.1 (515.7) Společně se svými dětmi, Materiální Synové a Dcery představují zajímavý pohled, který neustále vzbuzuje zvědavost a přitahuje pozornost všech vzestupných smrtelníků. Oni se natolik podobají vašim vlastním materiálním rasám, že najdete spolu hodně společného při výměně svých zkušeností a strávíte spolu přátelské období.

45:6.2 (515.8) Přeživší smrtelníci stráví podstatnou část svého volného času v hlavním centru soustavy pozorováním a studiem životních návyků a chování těchto vyšších polofyzických pohlavních tvorů, protože tito obyvatelé Jerusemu jsou přímými patrony a učiteli přeživších smrtelníků od chvíle, kdy získají právo pobytu na hlavním světě, až do jejich odchodu do Edentie.

45:6.3 (516.1) Na sedmi obytných světech je poskytnuto vzestupným smrtelníkům dostatek příležitostí, aby si vynahradili všechna empirická strádání, prožitá na světech jejich původů, ať již byla důsledkem dědictví, prostředí nebo nešťastným předčasným ukončením cesty v lidském těle. Toto se skutečně vztahuje na všechna počínání, kromě pohlavního života smrtelníků a s tím související aktivity. Tisíce smrtelníků dosáhnou obytných světů, aniž by poznali hlavní přínos, plynoucí z docela obyčejných pohlavních vztahů na svých rodných sférách. Pobyt na obytném světě může jen málo pomoci vynahradit tyto zcela osobní ztráty. Pohlavní aktivita ve fyzickém smyslu je pro tyto vzestupné bytosti minulostí, ale v úzkých vztazích s Materiálními Syny a Dcerami, jak individuálně, tak i jako členové jejich rodin, mohou tito smrtelníci kompenzovat sociální, intelektuální, emoční a duchovní aspekty své nedokonalosti. Tak všem těm lidem, kterým okolnosti nebo chybný úsudek odepřel užitek z blahodárného pohlavního vztahu na evolučních světech, je tady na hlavním světě soustavy poskytnuta dostatečná příležitost, aby získali tyto podstatné smrtelné zkušenosti v úzkém a láskyplném vztahu s nebeskými Adamickými pohlavními tvory, trvale sídlícími na hlavních světech soustav.

45:6.4 (516.2) Žádný přeživší smrtelník, midbytost nebo seraf nemůže dospět do Ráje, dosáhnout Otce a být přijat do Sboru Konečnosti bez poznání té ušlechtilé zkušenosti z rodičovského vztahu k vyvíjejícímu se dítěti na jednom ze světů, nebo některé jiné podobné či rovnocenné zkušenosti. Vztah dítěte a otce je stěžejní pro základní koncept Vesmírného Otce a jeho vesmírných dětí. Proto se taková zkušenost stává nezbytnou pro empirickou výchovu všech vzestupných bytostí.

45:6.5 (516.3) Vzestupné midbytosti a evoluční serafové musí projít touto rodičovskou zkušeností ve vztahu s Materiálními Syny a Dcerami hlavních světů soustav. Tím, že takové nepohlavní vzestupné bytosti pomáhají jerusemským Adamům a Evám vychovávat a vzdělávat jejich děti, získají rodičovskou zkušenost.

45:6.6 (516.4) Také všichni přeživší smrtelníci, kteří nezískali rodičovskou zkušenost na evolučních světech, musí projít nezbytnou výukou během jejich pobytu v domech jerusemských Materiálních Synů a jako rodičovští pomocníci těchto nádherných otců a matek. Toto platí pouze tehdy, když takoví smrtelníci byli schopni nahradit své nedokonalosti v útulcích soustavy, které jsou umístěné na prvním přechodném světě kultury Jerusemu.

45:6.7 (516.5) Tato zkušební školka Satanie je řízena určitými morontialními osobnostmi na světě konečných, jehož jedna polovina je vyčleněna takové výchově dětí. Tady se přijímají a setkávají některé děti přeživších smrtelníků, například takové, které zahynuly ještě předtím, než získaly duchovní status jedince. Vzestup kteréhokoliv z jeho přirozených rodičů je zárukou toho, že takovému smrtelnému dítěti sfér bude

umožněno znovuzosobnění na planetě konečných v soustavě a bude mu dovoleno se svobodně rozhodnout zdali si zvolí rodičovskou dráhu smrtelného vzestupu. Tady se děti projevují stejně jako na svých rodných světech, s výjimkou toho, že tady se nerozlišuje pohlaví. Po životě, prožitém na obydlených planetách, rozmnožování smrtelného typu končí.

^{45:6.8 (517.1)} Ti, kdo pobývají na obytných světech, a kteří mají jedno či více dětí ve zkušebním útulku na světě konečných a kteří postrádají základní rodičovské zkušenosti, mohou zažádat o povolení od Melkisedeků, na základě kterého budou dočasně uvolněni ze svých povinností vzestupu na obytných světech a budou přeloženi na svět konečných, kde jim bude dána příležitost působit jako pomocní rodičové svých vlastních a jiných dětí. Tato rodičovská činnost může být později na Jerusemu uznána jako splnění poloviny výuky, kterou takové vzestupné bytosti musí podstoupit v rodinách Materiálních Synů a Dcer.

^{45:6.9 (517.2)} Samotný zkušební útulek je řízen tisícem dvojic Materiálních Synů a Dcer, dobrovolníků z kolonie jejich řádu na Jerusemu. Jim bezprostředně pomáhá přibližně stejný počet dobrovolných midsonitních rodičovských skupin, které se tady zastaví, aby nabídly svoje služby na své cestě z midsonitního světa Satanie k neodhalenému osudu na svých speciálních rezervních světech mezi sférami konečných Salvingtonu.

7. Školy Melkisedeků

^{45:7.1 (517.3)} Melkisedekové řídí velký sbor instruktorů—částečně oduševnělých tvorů vlastní vůle a jiných bytostí,—kteří působí velmi úspěšně na Jerusemu a jeho přidružených světech, ale

především na sedmi obytných světech. Toto jsou internační planety, kde ti smrtelníci, kteří se nedokázali spojit se svými vnitřními Ladiči Myšlení během života v lidském těle, jsou přijati v přechodné formě, aby se jim dostalo další pomoci a mohli využít další příležitost k pokračování svých snah dosáhnout duchovní úrovně, těch snah, které jim předčasně přerušila smrt. Anebo, když z jakéhokoliv jiného důvodu, ať již dědičného, nebo nevhodného prostředí, či shodou okolností duše zůstala nedokonalá, bez ohledu na příčinu, všichni, majíce upřímný a záslužný úmysl, se ocitnou, takoví jací jsou, na planetách pokračujícího života, kde se musí naučit elementárním základům věčného života, aby měli vlastnosti, které nezískali, nebo nemohli získat, během života v lidském těle.

^{45:7.2 (517.4)} Oslnivé Večerní Hvězdy (a jejich nejmenovaní společníci) slouží často jako učitelé v různých vzdělávacích zařízeních vesmíru, včetně těch, které mají pod patronátem Melkisedekové. Také Synové Trojice-Učitelé spolupracují a v těchto progresivních vzdělávacích školách předávají trochu dokonalosti Ráje. Ale ne všechny tyto činnosti jsou výhradně určeny pro zdokonalování vzestupných smrtelníků; mnohé jsou také vyhrazeny pro pokračující vzdělání rodilých duchovních osobností Nebadonu.

^{45:7.3 (517.5)} Synové Melkiseekové řídí na Jerusemu více než třicet různých vzdělávacích center. Tyto přípravné školy začínají fakultou poznání sebe sama a končí školami jerusemského občanství, ve kterých Materiální Synové a Dcery, spolu s Melkisedeky a jinými bytostmi, vynakládají velké úsilí připravit přeživší smrtelníky k převzetí vysokých odpovědností

v zastupujících vládních orgánech. Celý vesmír je organizován a řízen podle zastupitelského programu. Zastupitelský vládní systém je božským ideálem samosprávy mezi nedokonalými bytostmi.

45:7.4 (517.6) Každých sto let vesmírného času každá soustava zvolí deset svých zastupitelů, aby zasedali v zákonodárném sboru souhvězdí. Jsou vybráni tisíčičlennou radou Jerusemu, voleným orgánem, pověřeným povinnostmi zastupovat soustavní skupiny ve všech takových delegovaných a jmenovaných záležitostech. Všichni zastupitelé, nebo jiní delegáti, jsou vybráni radou s tisícem volitelů a musí být absolventi nejvyšší fakulty Melkisedekovy Univerzity Administrativy, což také platí pro všechny členy této skupiny jednoho tisíce voličů. Tato škola je pod patronátem Melkisedeků a nedávno jim začali pomáhat koneční.

45:7.5 (518.1) Na Jerusemu působí mnoho volených orgánů a jsou pravidelně voleny třemi kategoriemi obyvatel—Materiálními Syny a Dcerami, serafy a jejich druhy, včetně midbytostí, a vzestupnými smrtelníky. Pro získání práva nominovat se jako zastupitel musí mít kandidát požadovanou kvalifikaci, získanou ve škole administrativy Melkisedeků.

45:7.6 (518.2) Tři skupiny obyvatel Jerusemu mají všeobecné volební právo, ale udělené hlasy mají rozdílnou hodnotu podle uznané a řádně zaregistrované osobní moty—morontální moudrosti. Udělený hlas každou osobností při volbách na Jerusemu má hodnotu od jedné do tisíce. Tímto způsobem jsou obyvatelé Jerusemu klasifikováni podle dosažené úrovně mota.

45:7.7 (518.3) Čas od času se obyvatelé Jerusemu dostaví před zkoušející Melkisedeky, kteří ověří dosaženou úroveň jejich morontiální moudrosti. Potom jdou před zkušební sbor Oslnivých Večerních Hvězd nebo jejich jmenovaných zástupců, kteří zjistí stupeň jejich duchovního vnímání. Pak se představí dvaceti čtyřem poradcům a jejich spolupracovníkům, kteří schválí jejich status empirické úrovně zespolečenštění. Tyto tři faktory se potom doručí matrikářům do oddělení evidence obyvatel zastupující vládní správy, kteří pohotově vypočítají úroveň moty a podle toho přidělí hodnotu volebnímu hlasu.

45:7.8 (518.4) Pod dohledem Melkisedků jsou vzestupní smrtelníci, především ti, kteří jsou pozadu s jejich zapojením do nového morontiálního života, vedeni za ruku Materiálními Syny a dostane se jim intenzivní výuky, aby takové nedostatky napravili. Žádný vzestupný smrtelník neodejde z hlavního centra soustavy, aby pokračoval ve své další náročnější dráze zespolečenšťování v souhvězdí, pokud tito Materiální Synové nepotvrdí dosažení mota osobnosti—osobnost, slučující dokončenou smrtelnou existenci v empirickém spojení s pučícím morontiálním životem, které jsou náležitě stmeleny pod duchovním dohledem Ladiče Myšlení.

45:7.9 (518.5) [Představeno Melkisedekem, dočasně přiděleným na Urantii.]

Kapitola 46

Řídící centrum lokální soustavy

46:0.1 (519.1) JERUSEM, řídící centrum Satanie, je typické hlavní místo lokální soustavy a kromě četných nezvyklostí,

zapříčiněných Luciferovou vzpourou a Michaelovým poskytnutím sebe sama na Urantii, je to charakteristická průměrná sféra. Vaše lokální soustava prošla několika bouřlivými zkušenostmi, ale v současné době je řízena velmi účinně a jak plyne čas, důsledky disharmonie se pomalu, ale jistě odstraňují. Pořádek a dobrá vůle se obnovují a podmínky na Jerusemu se stále více a více přibližují nebeskému stavu vašich tradic, protože řídicí centrum vaší soustavy je opravdu nebeským obydlím, které si představuje většina nábožných lidí dvacátého století.

1. Fyzické aspekty Jerusemu

^{46:1.1 (519.2)} Jerusem je rozdělen do jednoho tisíce příčných sektorů a deseti tisíc podélných zón. Sféra má sedm hlavních řídicích center a sedmdesát vedlejších administrativních center. V sedmi regionálních hlavních centrech probíhají různorodé činnosti a Vládce Soustavy je navštěvuje minimálně jednou za rok.

^{46:1.2 (519.3)} Standardní míle Jerusemu se rovná přibližně sedmi urantijským mílím (11,2 kilometrů). Jednotka hmotnosti, „gradant,“ se rovná přibližně 280 gramům vaší váhy a je součástí desetinné soustavy, sestavené na základě standardního ultimatonu. Jeden den Satanie se rovná třem dnům Urantie minus jedna hodina, čtyři minuty a patnáct vteřin, což je doba, za kterou se Jerusem otočí okolo své osy. Jeden rok soustavy má sto jerusemských dní. Čas soustavy je ohlašován hlavními chronoldeky.

^{46:1.3 (519.4)} Energie Jerusemu je obdivuhodně řízena a cirkuluje kolem sféry v zónových kanálech, které jsou napájeny přímo z

energetických zdrojů prostoru a jsou mistrně spravovány Hlavními Fyzickými Kontrolory. Přírodní odpor při průchodu těchto energií fyzickými vodiči vytváří teplo, které se využívá k výrobě stejnoměrné teploty Jerusemu. Při plném světle je teplota udržována asi na 70 stupních Fahrenheitovy teplotní stupnice (asi 21°C), zatímco v období poklesu světla klesne teplota na něco méně než 50 stupňů (něco málo pod 10°C).

^{46:1.4 (519.5)} Systém osvětlení Jerusemu by neměl být obtížný pro vaše pochopení. Tady nejsou dny a noci a žádná období tepla a zimy. Měníči energie provozují sto tisíc center, ze kterých zředěné energie směřují nahoru, přes planetární atmosféru, procházejíc určitými změnami, dokud nedosáhnou elektrického vzduchového stropu sféry. Potom jsou tyto energie odraženy nazpět dolů ve formě vlídného, padajícího a rovnoměrného světla, které má podobnou intenzitu vašeho slunečního světla, když slunce svítí na Urantii v deset hodin ráno.

^{46:1.5 (520.1)} Za takových podmínek osvětlení to vypadá, že světelné paprsky nepřicházejí z jednoho místa; ony se doslova sypou z oblohy, vyzařujíc stejnoměrně ze všech směrů prostoru. Toto světlo se velmi podobá přírodnímu slunečnímu světlu s výjimkou toho, že obsahuje mnohem méně tepla. Proto je nutno si uvědomit, že takové hlavní světy v prostoru nesvítí; i kdyby byl Jerusem velmi blízko Urantie, nebyl by vidět.

^{46:1.6 (520.2)} Plyny, které odrážejí tuto světelnou energii od horní ionosféry Jerusemu zpět na povrch, se velmi podobají těm, které se nacházejí v horních pásmech Urantie a které se vztahují ke světelným úkazům, vámi nazývaných polární záře, i když tyto jsou způsobeny jinými příčinami. Na Urantii je to právě

tento plynový štít, který zabraňuje úniku pozemských rádiových vln, odrážejíc je směrem k zemi, když do tohoto plynového pásma narazí při svém přímém letu ven. Takto jsou rádiové vlny drženy těsně nad povrchem při svém putování vzduchem okolo vašeho světa.

^{46:1.7 (520.3)} Toto osvětlení se udržuje na stejné úrovni tři čtvrtiny jerusemského dne a potom se postupně snižuje až do minimální svítivosti, což je asi světlo vašeho měsíce v úplňku za jasné noci. Toto je doba klidu pro celý Jerusem. V provozu během tohoto období odpočinku a obnovy sil jsou pouze vysílací stanice.

^{46:1.8 (520.4)} Na Jerusem dopadá slabé světlo z několika nedalekých sluncí—něco na způsob jasného světla hvězd,—ale Jerusem na nich není závislý; světy jako Jerusem nejsou vystaveny důsledkům slunečních poruch a ani nestojí před problémem chladnoucího nebo umírajícího slunce.

^{46:1.9 (520.5)} Sedm přechodných vzdělávacích světů se svými čtyřiceti devíti družicemi je ohříváno, osvětlováno, napájeno energií a zavlažováno jerusemskou metodou.

2. Fyzické rysy Jerusemu

^{46:2.1 (520.6)} Na Jerusemu budete postrádat členitá horská pásma, která jsou příznačná pro Urantii a jiné evoluční světy, protože tady nejsou ani zemětřesení, ani tady neprší, ale budete se těšit pohledu na krásné vrchoviny a jiné unikátní variace terénu a krajiny. Rozsáhlá území Jerusemu jsou ponechána v „přírodním stavu“ a nádhera takových oblastí je zcela nad rámcem lidské představivosti.

^{46:2.2 (520.7)} Je tam tisíce a tisíce malých jezer, ale nejsou tam žádné divoké řeky, nebo velké oceány. Na žádném z těchto architektonických světů neprší, nejsou tam bouřky ani vánice, ale jsou tam denní srážky, způsobené kondenzací vlhkosti během období nejnižší teploty, provázející úbytek světla. (Na tříplynových světech je rosný bod vyšší, než na dvouplynových světech jako je Urantia.) Fyzický život rostlin i morontiální svět živých věcí vyžadují vlhkost, ale ta je převážně dodávána podzemním cirkulačním systémem, který pokrývá celou sféru a dokonce i nejvyšší vrcholy vrchovin. Tento vodní systém není úplně podpovrchový, poněvadž je tam mnoho kanálů, propojující třpytivé jezera Jerusemu.

^{46:2.3 (520.8)} Atmosféra Jerusemu je směsí tří plynů. Tento vzduch se velmi podobá tomu na Urantii s tím, že je tam navíc plyn , který je upraven pro dýchání morontiálního druhu života. Tento třetí plyn je zcela nevhodný pro dýchání živočichů či rostlin materiálních druhů.

^{46:2.4 (521.1)} Dopravní systém je spojen s proudy cirkulující energie; tyto hlavní toky energie jsou umístěny v šestnácti kilometrových intervalech. Úpravou fyzického mechanismu se mohou materiální bytosti planety pohybovat rychlostí od tři sta do osmi set kilometrů za hodinu. Ptáci létají rychlostí kolem sto šedesáti kilometrů za hodinu. Vzdušné mechanismy Materiálních Synů se pohybují rychlostí kolem osmi set kilometrů za hodinu. Materiální a začínající motontiální bytosti musí využívat těchto mechanických dopravních prostředků, ale duchovní osobnosti cestují ve spojení s vyššími silami a duchovními zdroji energie.

46:2.5 (521.2) Na Jerusemu a jeho přidružených světech je deset standardních typů fyzického života, které jsou charakteristické pro architektonické sféry Nebadonu. A vzhledem k tomu, že na Jerusemu není žádná organická evoluce, nejsou tam žádné konfliktní formy života, žádný boj o život, žádné přežití nejsilnějších. Naopak, panuje tam tvůrčí adaptace, která nastiňuje krásu, harmonii a dokonalost věčných světů středního a božského vesmíru. A v celé této tvůrčí dokonalosti je nejúžasnějším jevem sbližování fyzického a morontálního života, umně kontrastující nebeským celestickým řemeslníkům a jejich druhům.

46:2.6 (521.3) Jerusem je skutečně zárukou-předzvěstí rajske dokonalosti a velkoleposti. Ale vy nemůžete nikdy doufat, že si z nějakého popisu vytvoříte odpovídající představu o těchto nádherných architektonických světech. Je tam toho tak málo, co by se mohlo přirovnat k něčemu na vašem světě a i potom věci na Jerusemu tak moc přesahují věci na Urantii, že jakékoliv srovnání je téměř groteskní. Dokud skutečně nedospějete na Jerusem, můžete mít stěží pravou představu o nebeských světech, ale nebude to trvat dlouho, kdy budete vaši nadcházející zkušenost z hlavního světa soustavy srovnávat s vašimi pozdějšími poznatky na ještě vzdálenějších vzdělávacích sférách vesmíru, supervesmíru a Havony.

46:2.7 (521.4) Výrobní nebo laboratorní sektor Jerusemu zabírá rozsáhlou oblast, kterou by obyvatelé Urantie sotva poznali, protože tam nejsou žádné kouřící komíny; nicméně, s těmito speciálními světy je spojeno složité materiální hospodářství a používají se tam dokonalé mechanické metody a fyzické vymoženosti, které by udivily a ohromily vaše nejzkušenější

chemiky a vynálezce. Zamyslete se nad tím, že první svět, na který přijdou vzestupní tvorové na své cestě k Ráji, je daleko víc materiální, než duchovní. V průběhu celého vašeho pobytu na Jerusemu a jeho přidružených světech jste mnohem blíže vašemu pozemskému životu materiálních věcí, než vašemu pozdějšímu životu rozvíjející se duchovní existence.

^{46:2.8 (521.5)} Hora Seraf je nejvyšším bodem na Jerusemu, měří téměř čtyři tisíce šest set metrů a je to místo, ze kterého odlétají všichni přepravní serafové. Četná mechanická zařízení jsou používána pro poskytnutí počáteční energie, která je nutná pro uniknutí z planetární gravitace a překonání odporu vzduchu. Serafští přepravci odlétají každé tři vteřiny urantijského času během doby plného světla a někdy i dlouho při jeho poklesu. Tito přepravci startují rychlostí kolem dvaceti pěti standartních milí za vteřinu urantijského času a nedosáhnou standardní rychlost, dokud nejsou více než dva tisíce standartních mil nad Jerusemem.

^{46:2.9 (521.6)} Doprava přistává na krystalovém poli, takzvaném skleněném moři. Kolem tohoto území jsou přijímací stanice pro různé kategorie bytostí, které překonávají prostor s pomocí serafské dopravy. Vedle polární krystalové přijímací stanice pro hostující badatele můžete vystoupit na perleťovou observatoř a podívat se na obrovskou mapu celé hlavní planety.

3. Vysílání Jerusemu

^{46:3.1 (522.1)} Vysílání supervesmíru a systému Ráj-Havona jsou přijímána na Jerusemu ve spojení se Salvingtonem a pomocí metody, zahrnující polární krystal—skleněné moře. Kromě opatření pro příjem těchto mimo Nebadonských vysíláních,

existují tři odlišné skupiny přijímacích stanic. Tyto oddělené, ale trojúhelníkové skupiny stanic jsou přizpůsobeny pro příjem vysílání z lokálních světů, z hlavních center souhvězdí a z hlavního světa lokálního vesmíru. Všechna tato vysílání jsou automaticky zobrazena tak, aby byla pochopena všemi typy bytostí přítomných v centrálním vysílacím amfiteátru; ze všech zájmů vzestupného smrtelníka na Jerusemu není nic poutavějšího a strhujícího, než naslouchání nekonečnému proudu prostorových zpráv vesmíru.

^{46:3.2 (522.2)} Tato vysílací i přijímací stanice je obklopena nesmírně rozlehlým amfiteátre, který je vystavěn z třpytících se materiálů, z velké části neznámých na Urantii. Tento amfiteátr pojme přes pět miliard bytostí—materiálních a morontálních—a také nespočet duchovních osobností. Je to oblíbená zábava celého Jerusemu trávit volný čas ve vysílací stanici a dovídat se o záležitostech a stavu vesmíru. A toto je jediná planetární činnost, která nepřestává ani během poklesu světla.

^{46:3.3 (522.3)} Salvingtonské zprávy přicházejí do této vysílací-přijímací stanice nepřetržitě. Informace od Nejsvrchovanějších Otců Souhvězdí ze sousední Edentie jsou přijímány nejméně jednou denně. Pravidelné a speciální zprávy z Uversy jsou přenášeny přes Salvington a když se přijímají zprávy z Ráje, všichni obyvatelé jsou shromážděni okolo skleněného moře a přátelé z Uversy přidají Rajskému vysílání reflexivní metodu, aby všechno, co je slyšet, bylo i vidět. A tímto způsobem je umožněno přeživším smrtelníkům vytvářet si představu o vzrůstající kráse a velkoleposti, které je čekají na jejich cestě věčného putování do středu.

^{46:3.4 (522.4)} Přeposílající stanice Jerusemu je umístěna na opačném pólu sféry. Všechna vysílání do jednotlivých světů jsou přenášena z hlavního centra soustavy, kromě Michaelových zpráv, které jdou někdy přímo ke svému určení přes okruh archandělů.

4. Obytné a administrativní zóny

^{46:4.1 (522.5)} Značná území Jerusemu jsou určena jako obytné zóny, zatímco jiná území hlavního řídicího centra soustavy jsou přidělena nezbytným administrativním činnostem, zahrnující dohled nad 619 obydlenými sférami, 56 přechodnými vzdělávacími světy a samotným hlavním centrem. Na Jerusemu a v Nebadonu jsou tyto zóny organizovány následujícím způsobem:

^{46:4.2 (522.6)} 1. Okruhy—obytné zóny pro nedomácí bytosti.

^{46:4.3 (522.7)} 2. Čtverce—administrativně-řídicí zóny soustavy.

^{46:4.4 (522.8)} 3. Obdélníky—setkávací zóny nižších místních řádů života.

^{46:4.5 (522.9)} 4. Trojúhelníky—lokální, nebo jerusemské administrativní zóny.

^{46:4.6 (522.10)} Toto uspořádání činností soustavy do okruhů, čtverců, obdélníků a trojúhelníků je běžným jevem ve všech hlavních řídicích centrech soustav Nebadonu. V jiném vesmíru může převládat naprosto jiný systém uspořádání. Toto jsou záležitosti, které jsou stanoveny rozdílnými plány Synů Tvořitelů.

^{46:4.7 (523.1)} Náš popis těchto obytných a administrativních zón vůbec nezahrnuje rozsáhlá a nádherná obydlí Materiálních Božích Synů, trvalých obyvatel Jerusemu a ani se nezmiňujeme o jiných početných fascinujících řádech duchovních a skoro duchovních tvorů. Na příklad: Jerusem využívá výkonných služeb spirongů, plánujících funkční činnost soustavy. Tyto bytosti se věnují duchovní péči v zájmu nadmateriálních obyvatel a návštěvníků. Je to obdivuhodná skupina inteligentních a společenských bytostí, pomáhající vyšším morontiálním tvorům a morontiálním pomocníkům, kteří udržují a zkrášlují morontiální díla. Oni pro Jerusem znamenají to, co midbytosti znamenají pro Urantii—prostředníci, fungující mezi materiálními a duchovními úrovněmi.

^{46:4.8 (523.2)} Hlavní řídicí centra soustav jsou unikátní v tom smyslu, že jsou jedinými světy, na kterých se téměř dokonale projevují všechny tři stadia vesmírné existence: materiální, morontiální a duchovní. Bez ohledu na to, zdali jste materiální, morontiální nebo duchovní osobnost, budete se na Jerusemu cítit jako doma; tak se rovněž cítí kombinované bytosti, takové, jako jsou midbytosti a Materiální Synové.

^{46:4.9 (523.3)} Na Jerusemu je mnoho velkolepých budov jak materiálního, tak i morontiálního typu, i když vzhled čistě duchovních zón není o nic méně vytríbený a dokonalý. Kdybych jenom mohl najít slova, abych vám popsal morontiální obdobu materiálního vybavení Jerusemu! Kdybych jenom mohl vyobrazit pozoruhodnou vznešenost a neobyčejnou dokonalost duchovního zařízení tohoto hlavního světa! Ani vaše nejúžasnější představy o dokonalosti krásy a hojnosti zařízení by se ztěží přiblížily takové dokonalosti. A

Jerusem je pouze prvním krokem na cestě k nebeské dokonalosti krásy Ráje.

5. Okruhy Jerusemu

^{46:5.1 (523.4)} Obytné zóny, určené hlavním skupinám vesmírného života se nazývají jerusemské okruhy. V tomto vyprávění je uvedeno následujících sedm skupin okruhů:

^{46:5.2 (523.5)} 1. Okruhy Božích Synů.

^{46:5.3 (523.6)} 2. Okruhy andělů a vyšších duchů.

^{46:5.4 (523.7)} 3. Okruhy Vesmírných Pomocníků, včetně synů, trinitarizovaných tvory, kteří nejsou přiděleni k Synům Trojice-Učitelům.

^{46:5.5 (523.8)} 4. Okruhy Hlavních Fyzických Kontrolorů.

^{46:5.6 (523.9)} 5. Okruhy určených vzestupných smrtelníků, včetně midbytostí.

^{46:5.7 (523.10)} 6. Okruhy kolonií laskavosti.

^{46:5.8 (523.11)} 7. Okruhy Sboru Konečných.

^{46:5.9 (523.12)} Každý z těchto obytných komplexů se sestává ze sedmi postupně se zvedajících soustředných okruhů. Všechny jsou vystavěny stejnými metodami, ale mají různé rozměry a jsou vyrobeny z rozdílných materiálů. Všechny mají kolem sebe rozsáhlá ohrazení, která tvoří široké promenády, zcela obklopující každou skupinu sedmi soustředných okruhů.

46:5.10 (524.1) 1. Okruhy Božích Synů. Přestože Boží Synové mají svoji vlastní planetu—jeden ze světů přechodného vzdělávání—obývají také tyto rozsáhlé oblasti na Jerusemu. Na jejich světě přechodného vzdělávání se vzestupní smrtelníci volně stýkají se všemi řády božského synovstva. Tam osobně poznáte tyto Syny a budete je mít rádi, ale jejich společenský život je ve značné míře omezen na tento speciální svět a jeho družice. Nicméně, v jerusemských okruzích je možno pozorovat tyto skupiny synovstva při práci. A protože morontialní vidění má enormní dosah, můžete se procházet po promenádách Synů a dívat se na zajímavé činnosti jejich početných kategorií.

46:5.11 (524.2) Těchto sedm okruhů Synů jsou soustředné kruhy a jsou postupně vyvýšeny tak, že každý vnější a větší okruh ční nad vnitřním a menším okruhem. Každý okruh je obestavěn veřejnou promenádní zdi. Tyto zdi jsou vystavěny z křišťálových kamenů třpytivého jasu a zvedají se do takové výšky, aby z nich bylo vidět na všechny jejich jednotlivé obytné okruhy. V každé zdi je velký počet průchodů—od padesáti do sto padesáti tisíc—a tvoří je jediný perlový krystal.

46:5.12 (524.3) První okruh obytného komplexu Synů je obsazen Autoritativními Syny a jejich osobním personálem. Tady se soustředí všechny plány a neodkladné záležitosti poskytnutí a soudní služby těchto právních Synů. Avonalové soustavy také prostřednictvím tohoto centra udržují spojení s vesmírem.

46:5.13 (524.4) Druhý okruh obývají Synové Trojice-Učitelé. V tomto posvátném území provozují Daynalové se svými spolupracovníky výuku nově příchozích primárních Synů Učitelů. A v této práci jim vydatně pomáhá skupina bytostí,

které se svým původem řadí k Oslnivým Večerním Hvězdám. Synové, trinitarizovaní tvory, bydlí v jednom ze sektorů tohoto okruhu Daynalů. Synové Trojice-Učitelé jsou nejbližšími osobními zástupci Vesmírného Otce v lokální soustavě; přinejmenším jsou to bytosti, mající svůj původ v Trojici. Tento druhý okruh vzbuzuje u všech obyvatel Jerusemu mimořádný zájem.

^{46:5.14 (524.5)} Třetí okruh je vyčleněn Melkisedekům. Tady sídlí vládcové soustavy a dohlízejí na téměř nekonečné činnosti těchto všestranně nadaných Synů. Počínaje prvním obytným světem a pak po celou dobu pobytu na Jerusemu jsou Melkisedekové pěstouny a stále přítomnými poradci vzestupných smrtelníků. Nebylo by chybou říci, že kromě nepřetržitých aktivit Materiálních Synů a Dcer, mají Melkisedekové na Jerusemu rozhodující vliv.

^{46:5.15 (524.6)} Čtvrtý okruh je domovem Vorondadeků a všech ostatních kategorií hostujících, nebo pozorovatelských Synů, kteří nemají stanovené funkce. Nejsvrchovanější Otcové Souhvězdí zůstávají v tomto okruhu během svých kontrolních návštěv lokální soustavy. Když Zdokonalovatelé Moudrosti, Božští Poradci a Univerzální Cenzoři mají službu v soustavě, tak bydlí všichni v tomto okruhu.

^{46:5.16 (524.7)} Pátý okruh je obydlím Lanonandeků, řádu synovstva Vládců Soustavy a Planetárních Princů. V rámci tohoto okruhu se tyto tři skupiny směšují v jednu. V tomto okruhu se zdržují zálohy soustavy a ve středu dominantní skupiny staveb na administrativním vrchu má chrám Vládce Soustavy.

46:5.17 (524.8) Šestý okruh je místem odpočinku Nositelů Života soustavy. Tady se shromažďují všechny kategorie těchto Synů a odtud se vydávají vykonávat své úkoly na určených světech.

46:5.18 (524.9) Sedmý okruh slouží jako místo pro setkávání vzestupných synů—těch smrtelných tvorů, kteří mohou dočasně působit v hlavním řídicím centru soustavy společně se svými serafskými doprovody. Všichni bývalí smrtelníci, mající status nad úrovní obyvatel Jerusemu a pod úrovní konečných, se řadí do skupiny, která má své ústředí v tomto okruhu.

46:5.19 (525.1) Tyto kruhové komplexy Synů se rozkládají na obrovské ploše a ještě před devatenácti sty lety byl v jejich středu velký otevřený prostor. Nyní tuto střední oblast zabírá památník Michaela, dokončený přibližně před pěti sty lety. Když před čtyři sta devadesáti pěti lety byl tento chrám otevírán, Michael byl osobně přítomen a celý Jerusem uslyšel působivý příběh poskytnutí Syna Vládce na Urantii, jednoho z nejnepatrnějších světů Satanie. Nyní je památník Michaela středem všech činností, týkající se řízení soustavy, které bylo pozměněno v důsledku Michaelova poskytnutí sebe sama, včetně většiny nedávno přenesených činností ze Salvingtonu. Personál památníku má více než milion osobností.

46:5.20 (525.2) 2. Okruhy andělů. Stejně jako obytná zóna Synů, tak i tyto okruhy andělů sestávají ze sedmi soustředných a postupně se zvyšujících kruhů, z nichž každý ční nad předchozím územím.

46:5.21 (525.3) První okruh je obydlen Vyššími Osobnostmi Nekonečného Ducha, které mají své pracoviště na hlavním světě—Osamělí Poslové a jejich druhové. Druhý okruh je

vyčleněn Technickým Poradcům, průvodcům, kontrolorům a zaznamenatelům, kteří příležitostně mohou na Jerusemu pracovat. Na třetím okruhu se zdržují pomocní duchové vyšších řádů a skupin.

^{46:5.22 (525.4)} Čtvrtý okruh obývají administrativní serafové a serafové, sloužící v lokální soustavě „jako je Satania, tvoří „nespočetnou armádu andělů.“ V pátém okruhu bydlí planetární serafové, zatímco šestý okruh je domovem přechodových pečovatelů. Sedmý okruh je odpočinkovou sférou určitých neodhalených řádů serafů. Zaznamenatelé ze všech těchto skupin andělů nebydlí se svými druhy a jsou ubytováni v jerusemském chrámu záznamů. V této trojdílné archivní síni jsou všechny záznamy uchovány trojmo. V hlavním centru soustavy jsou záznamy vždy uchovány v materiální, morontální a duchovní formě.

^{46:5.23 (525.5)} Kolem těchto sedmi okruhů se rozprostírá výstavní panoráma Jerusemu s obvodem pět tisíc standardních mil, které je určeno pro prezentaci vzestupných úrovní obydlených planet Satanie a je neustále upravováno, aby věrohodně představovalo aktuální podmínky na jednotlivých planetách. Já vůbec nepochybuji, že až dostanete prodloužené volno a navštívíte tuto oblast, tak tato obrovská promenáda, přehlízející okruhy andělů, bude prvním pohledem na Jerusem, který ihned přitáhne vaši pozornost.

^{46:5.24 (525.6)} O tyto vystavené exponáty se starají místní obyvatelé Jerusemu, kterým pomáhají vzestupní tvorové z různých světů Satanie, kteří se zdržují na Jerusemu na své cestě do Edentie. Zobrazení planetárních podmínek a vývoje světů je provedeno mnoha metodami, z nichž jsou vám některé známy, ale

většinou je to technika, která je na Urantii neznámá. Tyto expozice zabírají vnější okraj této obrovské zdi. Zbývající část promenády je téměř úplně přístupná a je nádherně vyzdobena.

46:5.25 (525.7) 3. Okruhy Vesmírných Pomocníků. Zde mají Večerní Hvězdy hlavní centrum, které je umístěno v nesmírně velkém středním prostoru. Tam je situováno hlavní řídicí centrum Galantie—zástupce představeného této mohutné skupiny nadandělů, který byl první z vzestupných Večerních Hvězd, pověřený takovou funkcí. Toto je jeden z nejkrásnějších ze všech administrativních sektorů Jerusemu, přestože byl vystavěn teprve nedávno. Toto centrum má průměr padesát standartních mil. Hlavní stanoviště Galantie je naprosto průzračný jednolitý krystal. Tyto materiálně-morontální krystaly jsou velmi oceňovány jak morontálními, tak i materiálními bytostmi. Vytvořené Večerní Hvězdy mají mimořádné osobní vlastnosti a ty uplatňují při svém působení v celém Jerusemu. Od těch dob, kdy sem bylo mnoho jejich aktivit přesunuto ze Salvingtonu, získal celý tento svět duchovní nádech.

46:5.26 (526.1) 4. Okruhy Hlavních Fyzických Kontrolorů. Různé kategorie Hlavních Fyzických Kontrolorů jsou soustředně seskupeny kolem obrovského dómu energie, který řídí správce energie soustavy společně s představeným Kontrolorů Morontální Energie. Tento dóm energie je jedním ze dvou sektorů na Jerusemu, kam vzestupní smrtelníci a midbytosti nemají přístup. Tím druhým je sektor dematerializace v zóně Materiálních Synů, což je řada laboratoří, ve kterých přepravní serafové přeměňují materiální bytosti do stavu morontálního typu existence.

^{46:5.27 (526.2)} 5. Okruhy vzestupných smrtelníků. Střední prostor těchto okruhů vzestupných smrtelníků je vyhrazen skupině 619 planetárních memoriálů, představujících obydlené světy soustavy. Tyto konstrukce pravidelně prodělávají rozsáhlé úpravy. Smrtelníci každého světa mají zvláštní právo občas odsouhlasit určité změny, nebo nástavby na svých planetárních memoriálech. Také nyní se dělají četné úpravy na konstrukcích Urantie. Centrální část těchto 619 chrámů vyplňuje pracovní model Edentie s jejími početnými světy vzestupné kultury. Tento model má čtyřicet standartních mil v průměru a je věrným zobrazením soustavy Edentia a do každého detailu přesně odpovídá originálu.

^{46:5.28 (526.3)} Vzestupné bytosti mají radost ze své práce na Jerusemu a s oblibou pozorují způsoby jiných skupin. Všechno, co se dělá v těchto různých okruzích, je volně přístupno celému Jerusemu.

^{46:5.29 (526.4)} Aktivita tohoto světa mají tři rozdílné varianty: práce, sebezdokonalování a volný čas. Jinak řečeno: je to služba, studium a odpočinek. Tyto sdružené aktivity obsahují společenský styk, skupinovou zábavu a boží úctu. Setkávání s různými skupinami osobností, zcela odlišných od vás, přináší velké zkušenosti a obohacení.

^{46:5.30 (526.5)} 6. Okruhy kolonií laskavosti. Sedm okruhů kolonií laskavosti zdobí tři nesmírně velké stavby: obrovská astronomická observatoř Jerusemu, gigantická galerie umění Satanie a rozlehlý sál instruktorů odpočinku—místo pro morontiální aktivity, věnující se odpočinku a obnovení sil.

^{46:5.31 (526.6)} Celestinští umělečtí řemeslníci dávají pokyny spornagiům a vytvářejí spoustu nápaditých dekorací a monumentálních memoriálů, kterými oplývá každé místo veřejného shromažďování. Ateliéry těchto uměleckých řemeslníků patří mezi největší a nejkrásnější ze všech těch jedinečných staveb tohoto obdivuhodného světa. I jiné kolonie laskavosti mají rozlehlá a nádherná centra. Mnoho těchto budov je vystavěno pouze z krystalických kamenů. Všechny architektonické světy oplývají krystalem a takzvanými vzácnými kovy.

^{46:5.32 (527.1)} 7. Okruhy konečných mají ve svém středu unikátní stavbu. A tento prázdný chrám je k vidění v každém hlavním světě soustavy v celém Neadonu. Tato budova na Jerusemu má Michaelovu pečeť a na ni je nápis: „Bez věnování sedmému stadiu ducha—věčnému určení.“ Tuto pečeť dal na tento tajemný chrám Gabriel a pečeť vládce, připevněná Jasnou Ranní Hvězdou, nemůže odstranit nikdo jiný, než Michael. Jednoho dne uvidíte tento tichý chrám, třebaže nebudete schopni proniknout jeho tajemstvím.

^{46:5.33 (527.2)} Jiné okruhy Jerusemu. Kromě těchto obytných okruhů jsou na Jerusemu ještě další početná vyhrazená obydlí.

6. Čtverce: administrativní-řídící zóny

^{46:6.1 (527.3)} Administrativně-řídící sekce soustavy jsou umístěny v nezměrných resortních čtvercích, jichž je jeden tisíc. Každá administrativní jednotka je rozdělena do jednoho sta útvarů, z nichž každý má deset skupin. Tisíc těchto čtverců je sdruženo do deseti velkých sekcí, tvořících následujících deset administrativních resortů:

46:6.2 (527.4) 1. Fyzická údržba a materiální zdokonalování, oblasti fyzické síly a energie.

46:6.3 (527.5) 2. Arbitráže, etika a administrativní rozhodování.

46:6.4 (527.6) 3. Planetární a lokální záležitosti.

46:6.5 (527.7) 4. Zálžitosti souhvězdí a vesmíru.

46:6.6 (527.8) 5. Vzdlávání a jiné aktivity Melkisedeků.

46:6.7 (527.9) 6. Fyzický progres planet a soustavy, činnosti ve vědeckých sférách Satanie.

46:6.8 (527.10) 7. Morontiální záležitosti.

46:6.9 (527.11) 8. Ryze duchovní činnosti a etika.

46:6.10 (527.12) 9. Pomoc vzestupným bytostem.

46:6.11 (527.13) 10. Filozofie velkého vesmíru.

46:6.12 (527.14) Tyto stavby jsou průhledné a proto studenti a návštěvníci mohou pozorovat všechny činnosti v soustavě.

7. Obdélníky—spornagiové

46:7.1 (527.15) Jeden tisíc obdélníků Jerusemu je obydleno místním nižším životem hlavní planety a v jejich středu je umístěno obrovské kruhové centrum spornagiů.

46:7.2 (527.16) Na Jerusemu budete ohromeni zemědělskými výsledky, dosažené obdivuhodnými spornagy. Tady je půda obdělávána především z estetických a okrasných důvodů. Spornagiové jsou zahradníky krajiny hlavního světa a ve svém

nakládání s volným prostorem Jerusemu jsou jak originální, tak i umělecky zruční. Při obdělávání půdy používají jak zvířata, tak i různé mechanické stroje. Při své práci odborně používají energetické prostředky a také využívají početné kategorie svých nižších bratrů—živočišných tvorů,—kteří jsou jim na těchto speciálních světech poskytnuti. Tento řád živočišného života je nyní převážně řízen vzestupnými midbytostmi z evolučních sfér.

^{46:7.3 (528.1)} Spornagiové nemají vnitřní Ladič Myšlení. Nemají přežívající duše, ale těší se dlouhého života, který trvá někdy čtyřicet až padesát tisíc let. Je jich nesmírně mnoho a poskytují fyzickou pomoc všem řádům vesmírných osobností, které potřebují materiální službu.

^{46:7.4 (528.2)} Přestože spornagiové nemají přežívající duši a ani se v nich nevyvíjí a ačkoliv nemají osobnost, přesto se u nich vyvíjí individualita, která může prodělat reinkarnaci. Když postupem času fyzická těla těchto unikátních tvorů zchátrají věkem a užíváním, jejich tvořitelé, ve spolupráci s Nositeli Života, zhotoví nová těla, ve kterých se původní spornagiové znovu zabydlí.

^{46:7.5 (528.3)} Spornagiové jsou jedinými tvory v celém vesmíru Nebadon, kteří podstupují tento, či jakýkoliv jiný druh reinkarnace. Oni reagují pouze na prvních pět pomocných duchů mysli; nereagují na ducha úcty a ducha moudrosti. Ale jejich pět pomocných duchů vytváří celek, rovnající se šesti úrovním reality a je to právě tento faktor, který přetrvává jako empirická individualita.

^{46:7.6 (528.4)} Při pokusu popsat tyto užitečné a neobyčejné tvory nenacházím vhodné příklady, protože na evolučních světech nejsou žádní živočichové, ke kterým bych je mohl přirovnat. Neexistují žádné evoluční bytosti, které Nositelé Života vytvořili a které mají jejich současnou formu a status. Oni jsou dvojpohlavními tvory a rozmnožují se, když to vyžadují potřeby rostoucí populace.

^{46:7.7 (528.5)} Pokusím se co nejlépe naznačit urantijským myslím alespoň něco o podstatě těchto krásných a užitečných tvorů tím, že řeknu, že zahrnují sloučené rysy věrného koně a oddaného psa a mají inteligenci, převyšující tu, kterou má nejvyšší druh šimpanze. A posuzováno fyzickými měřítky Urantie, jsou velmi krásní. Velmi oceňují pozornost, kterou jim projevují materiální a polomateriální hosté těchto architekturních světů. Mají vidění, které jim umožňuje rozeznat—kromě materiálních bytostí—morontialní tvory, anděly nižší řádů, midbytosti a některé nižší řady duchovních osobností. Oni nechápou úctu ke Konečnému, ani nerozumí důležitosti Věčnosti, ale skrze oddanost ke svým pánům jsou součástí duchovní věrnosti svých světů.

^{46:7.8 (528.6)} Někteří věří, že v budoucí vesmírné epoše tito oddaní spornagiové opustí živočišnou úroveň existence a získají zasloužený evoluční osud postupného intelektuálního růstu a také duchovních úspěchů.

8. Jerusemské trojúhelníky

^{46:8.1 (528.7)} Čistě lokální a běžné záležitosti Jerusemu jsou řízeny z jednoho sta trojúhelníků. Tyto útvary jsou seskupeny okolo deseti úžasných staveb, ve kterých je umístěna lokální

administrativa Jerusemu. Trojúhelníky jsou obklopeny panoramatickým zobrazením historie hlavního řídicího centra soustavy. Nyní je v tomto kruhovém příběhu vymazán prostor přes dva tisíce standardních mil. Tato část bude opět obnovena po znovupřijetí Satanie do rodiny souhvězdí. Dekrety Michaela pro tento případ byly již vydány, ale tribunál Věčně Moudrých ještě nedokončil projednávání událostí, souvisejících s Luciferovou vzpourou. Satania nemůže získat zpět plné členství v Norlatiadeku, dokud zde nacházejí útočiště hlavní rebelové—vytvořené vysoké bytosti, které upadly ze světla do tmy.

^{46:8.2 (529.1)} Až se Satania bude moci opět začlenit do souhvězdí, potom přijde na řadu rozhodování o znovupřijetí izolovaných světů do rodiny obydlených planet soustavy, doprovázené obnovením duchovního spojení sfér. Ale i kdyby se Urantia znovu napojila na okruhy soustavy, byli byste i potom překvapeni skutečností, že celá vaše soustava je pod karanténou Norlatiadeku, která ji částečně izoluje od ostatních soustav.

^{46:8.3 (529.2)} Ale není daleko den, kdy rozhodnutí o Luciferovi a jeho družích vrátí soustavu Satania do souhvězdí Norlatiadek a poté se Urantia a další izolované sféry znovu napojí na okruhy Satanie a opět budou takové světy moci využívat výhod meziplanetárního spojení a komunikace mezi soustavami.

^{46:8.4 (529.3)} Nastane konec rebelů a vzpoury. Nejvyšší Vládci jsou milosrdní a trpěliví, ale soud nad záměrně živeným zlem bude všeobecně a neodvratně vykonán. „Odplata za hřích je smrt“—věčné zapomnění.

Kapitola 47

Sedm obytných světů

47:0.1 (530.1) KDYŽ byl Syn Tvořitel na Urantii, zmiňoval se o „mnoha příbytcích ve vesmíru Otce.“ V určitém smyslu, všech padesát šest světů, obklopujících Jerusem se věnuje přechodnému vzdělávání vzestupných smrtelníků, ale sedm družic prvního světa je více známo jako obytné světy.

47:0.2 (530.2) Samotný první přechodný svět se zcela výhradně věnuje aktivitám vzestupných bytostí a je hlavním centrem sboru konečných, přidělených do Satanie. Tento svět slouží v současné době jako hlavní stanoviště pro více než sto tisíc skupin konečných, z nichž každá má tisíc zdokonalených bytostí.

47:0.3 (530.3) Až se soustava ustálí ve světle a životě a až obytné světy jeden za druhým přestanou sloužit jako místa pro vzdělávání smrtelných tvorů, převezme je rostoucí populace konečných, kterých značně přibývá v těchto starších a vysoce zdokonalených soustavách.

47:0.4 (530.4) Sedm obytných světů je řízeno morontiálními dohlížiteli a Melkisedeky. Na každém světě je výkonný správce, který je přímo odpovědný vládcům Jerusemu. Na každém obytném světě je hlavní ústředí prostředníků Uversy, k němuž přiléhá místo, kde se setkávají Techničtí Poradci. Instruktoři odpočinku a celestinišší umělečtí řemeslníci mají také svá centra na každém z těchto světů. Činnost spirongů začíná od druhého obytného světa dále, i když všech sedm

světů, společně s ostatními planetami přechodného vzdělávání a hlavní svět, oplývá spornagy standardního typu.

1. Svět konečných

^{47:1.1 (530.5)} Ačkoliv na prvním přechodném světě bydlí pouze koneční a některé skupiny spasených dětí se svými průvodci, jsou tady připraveny podmínky pro přijetí všech kategorií duchovních bytostí, přechodných smrtelníků a studentů pozorovatelů. Spornagiové, kteří působí na všech těchto světech, jsou vlídnými hostiteli pro všechny bytosti, které dokážou rozeznat. Oni neurčitě cítí konečné, ale nevidí je. Pravděpodobně je to stejné, jako když vy, ve vašem současném fyzickém stavu, nevnímáte anděly.

^{47:1.2 (530.6)} Přestože svět konečných je sférou mimořádné fyzické krásy s výjimečnou morontální výzdobou, velké duchovní sídlo, umístěné do středu aktivit konečných, není viditelné pouhému materiálnímu a počátečnímu morontálnímu zraku. Ale s pomocí upravovatelů energie mohou vzestupní smrtelníci čas od času uvidět většinu těchto staveb, tak, jako při příležitosti shromáždění studentů obytných světů na této vzdělávací sféře.

^{47:1.3 (531.1)} V průběhu vašeho pobytu na obytných světech si určitým způsobem budete duchovně uvědomovat přítomnost vašich zdokonalených bratrů, kteří dosáhli Ráje, ale možnost vidět je skutečně jak pracují ve svých centrálních obydlích, je velmi povzbuzující. Vy neuvidíte přirozeně konečné, dokud nezískáte opravdové duchovní vidění.

47:1.4 (531.2) Na prvním obytném světě musí všechny přeživší bytosti splnit požadavky rodičovské komise ze svých rodných planet. Současná urantijská komise je složena z dvanácti rodičovských párů, které sem nedávno dospěly a které mají smrtelnou zkušenost z výchování tří a více dětí do dospívajícího věku. Členové se v této komisi střídají a pravidlem je, že jejich služba trvá pouze deset let. Všichni, kdo nesplňují rodičovské požadavky těchto komisařů musí prodělat službu v domech Materiálních Synů na Jerusemu, nebo částečně ve zkušebním útulku na světě konečných.

47:1.5 (531.3) Ale, bez ohledu na rodičovskou zkušenost, ti rodiče na obytných světech, kteří mají malé děti ve zkušebním útulku, mají neustále možnost spolupracovat s morontialními pěstouny takových dětí v otázkách jejich výchovy a učení. Těmto rodičům jsou tam povoleny návštěvy až čtyřikrát za rok. A právě tyto chvíle patří k nejdojemnějším a nejkrásnějším obrazům celé vzestupné dráhy, když vidíte rodiče z obytných světů objímat své materiální potomky při svých pravidelných poutích na svět konečných. I když jeden z rodičů, nebo i oba dva, mohou odejít z obytného světa před svým dítětem, je běžné a časté, že určitou dobu stráví spolu.

47:1.6 (531.4) Žádného vzestupného smrtelníka nemůže minout zkušenost vychovat děti—svoje či cizí—buď na materiálních světech, nebo potom na světě konečných nebo na Jerusemu. Otcové musí projít touto zásadní zkušeností stejně jako matky. Je to nešťastný a chybný názor současných lidí na Urantii, že výchova dítěte je především úlohou matek. Děti potřebují otce stejně, jako potřebují matky a otcové potřebují tuto rodičovskou zkušenost stejně jako matky.

2. Zkušební útulek

^{47:2.1 (531.5)} Školy Satanie pro příjem malých dětí jsou umístěny na světě konečných, prvního ze sfér přechodného vzdělávání Jerusemu. Tyto školy pro malé děti jsou zařízeními, která se věnují výchově a vzdělávání dětí času, včetně těch, které zemřely na evolučních světech prostoru ještě předtím, než získaly individuální status, který byl zaregistrován do vesmírné evidence. V případě přežití jednoho nebo obou rodičů dítěte, strážce osudu pověří svého přidruženého cheruba péčí o potenciální identitu dítěte a dá mu za úkol doručit tuto nevyvinutou duši do rukou Učitelů Obytných Světů ve zkušebních útulcích morontiálních světů.

^{47:2.2 (531.6)} A jsou to právě tito osamocení cherubové, kteří se jako Učitelé Obytných Světů, pod vedením Melkisedeků, starají o tato rozsáhlá vzdělávací zařízení, určená pro výchovu malých svěřenců konečných. Tito svěřenci konečných—děti vzestupných smrtelníků—jsou vždy zosobněny do svého přesného fyzického stavu, ve kterém byly v době smrti, kromě potenciálu rozmnožování. Toto probuzení nastane ve chvíli příchodu rodičů na první obytný svět. A potom jsou těmto dětem, takovým jaké jsou, dány veškeré možnosti, aby si zvolily nebeskou cestu stejným způsobem, jako by se rozhodovaly na světech, kde smrt předčasně ukončila jejich osudy.

^{47:2.3 (532.1)} Na dětském světě jsou tvorové ve zkušební době rozdělení do skupin podle toho, zdali mají či nemají Ladiče Myšlení, protože Ladiči se zavádějí do těchto materiálních dětí stejně jako na světech času. Děti, které jsou ve věku před zavedením Ladiče, jsou v péči rodiny s pěti dětmi, jejichž věk

se pohybuje od jednoho roku do pěti, což je přibližně věk, kdy se objevují Ladiči.

47:2.4 (532.2) Všechny děti na evolučních světech, které měly Ladiče Myšlení, ale před svojí smrtí neučinily rozhodnutí, týkající se cesty do Ráje, jsou také znovu zosobněny na světě konečných, kde vyrůstají v rodinách Materiálních Synů a jejich partnerů stejně, jako ty malé děti, které přišly bez Ladičů, ale které obdrží Tajemné Monitory až potom, kdy dosáhnou požadovaného věku pro morální volbu.

47:2.5 (532.3) Všechny děti a mládež na světě konečných, které mají Ladiče, jsou rovněž vychovávány v rodinách s pěti dětmi ve věku od šesti do čtrnácti let; věk dětí v těchto rodinách je přibližně šest, osm, deset, dvanáct a čtrnáct let. Kdykoliv po dosažení věku šestnácti let, jestliže byla učiněna konečná volba, jsou přesunuti na první obytný svět a začnou svůj vzestup k Ráji. Někteří se rozhodnou ještě dříve, než dosáhnou tohoto věku a odejdou na sféry vzestupu, ale na obytných světech je velmi málo dětí, mladších šestnácti let, jestli použijeme urantijský čas.

47:2.6 (532.4) Strážní serafové pečují o tyto děti ve zkušebním útulku na světě konečných stejným způsobem, jako se duchovně starají o smrtelníky na evolučních planetách, zatímco věrní spornagiové pečují o jejich fyzické potřeby. A tak tyto děti vyrůstají na přechodném světě až do doby, kdy učiní své konečné rozhodnutí.

47:2.7 (532.5) Když při završení materiálního života nebyla učiněna volba pro vzestupný život, nebo když se tyto děti definitivně rozhodnou proti cestě do Havony, potom jejich zkušební pobyt

ukončí automaticky smrt. O takových případech žádný soud nerozhoduje; z takové druhé smrti není žádné vzkříšení. Ony jednoduše přestanou existovat, jakoby nikdy nebyly.

^{47:2.8 (532.6)} Ale jestli si zvolí Rajskou cestu dokonalosti, jsou ihned připraveny pro přesun na první obytný svět, kde se mnoho z nich připojí ke svým rodičům na vzestupnou cestu do Ráje. Po projití Havonou a dosažení Božstev, tyto spasené duše smrtelného původu tvoří trvalé vzestupné obyvatelstvo Ráje. Tyto děti, kterým byla odepřena cenná a nezbytná evoluční zkušenost na světech jejich smrtelného původu nejsou přijaty do Sboru Konečných.

3. První obytný svět

^{47:3.1 (532.7)} Na obytných světech vzkříšení přeživší smrtelníci obnoví své životy přesně tam, kde je opustili, když je zastihla smrt. Po odchodu z Urantie a příchodu na první obytný svět zpozorujete velkou změnu, ale kdybyste přišli z normální a vyspělejší sféry času, stěží byste uviděli nějaký rozdíl, kromě té skutečnosti, že máte jiné tělo; tělesné schránka z masa a krve zůstala na světě vašeho původu.

^{47:3.2 (532.8)} Centrem všech aktivit prvního obytného světa je sál vzkříšení, obrovský chrám, kde se sestavuje osobnost. Tato gigantická stavba obsahuje centrální shromaždiště serafských strážců osudu, Ladičů Myšlení a archandělů vzkříšení. Při vzkříšení mrtvých působí s těmito nebeskými bytostmi také Nositelé Života.

^{47:3.3 (533.1)} Opis smrtelné mysli a aktivní obrazy paměti tvora, převedené z materiální úrovně do duchovní, jsou individuálním

vlastnictvím odpojených Ladičů Myšlení; tyto oduševnělé složky mysli, paměti a osobnosti tvora se navždy stanou součástí takových Ladičů. Matrice mysli a pasivní potenciály individuálnosti jsou přeneseny do morontialní duše, která je svěřena do opatrování serafským strážcům osudu. A právě opětovným spojením morontialní duše v péči serafů a duchovní mysli v opatrovnictví Ladiče se znovu obnoví osobnost tvora a spící přeživší bytost se vzkřísí.

47:3.4 (533.2) Kdyby se přechodná osobnost smrtelného původu takto nikdy opět neobnovila, duchovní složky nepřeživšího smrtelného tvora by navždy zůstaly nedílnou součástí individuální empirické zkušenosti Ladiče Myšlení, pobývajícího kdysi v této bytosti.

47:3.5 (533.3) Z Chrámu Nového Života vyčnívá paprskovitě sedm křídel—sály vzkříšení smrtelných ras. Každá z těchto staveb je vyčleněna pro sestavení jedné ze sedmi ras času. V každém z těchto sedmi křídel je sto tisíc osobních komor vzkříšení. Tato křídla ústí do kruhových sálů hromadného vzkříšení, které slouží jako probouzející komory až pro milion jedinců. Tyto sály jsou obklopeny osobními komorami smíšených ras normálních post-adamických světů. Bez ohledu na metodu, která může být použita na jednotlivých světech času ve spojení se speciálními nebo pravidelnými vzkříšeními, opravdové a vědomé znovusestavení skutečné a kompletní osobnosti probíhá v sálech vzkříšení prvního obytného světa. V průběhu celé věčnosti si budete zřetelně vybavovat toto ráno vzkříšení.

47:3.6 (533.4) Ze sálů vzkříšení přejdete do sektoru Melkisedeků, kde vám bude přidělen trvalý pobyt. Potom vám nastane deset dní osobního volna. Budete mít naprostou volnost prozkoumat

nejbližší okolí vašeho nového domova a seznámit se s programem, který na vás brzy čeká. Budete mít rovněž čas uspokojit svoji touhu podívat se do seznamů a navštívit vaše drahé a ostatní pozemské přátele, kteří přišli na tyto světy před vámi. Po desetidenním volna zahájíte druhou etapu putování k Ráji, neboť obytné světy jsou skutečnými vzdělávacími sférami, a ne jenom nápravnými planetami.

47:3.7 (533.5) Na prvním obytném světě (nebo jiném, v případě vyššího statusu) budete pokračovat ve svém intelektuálním vzdělávání a duchovním rozvoji od stejné úrovně, na které jste byli ve chvíli smrti. Mezi dobou planetární smrti, nebo přenosem a vzkříšením na obytném světě, smrtelný člověk nezíská vůbec žádnou novou zkušenost, kromě poznání skutečnosti věčného života. Tady začínáte přesně tam, kde jste tam dole přestali.

47:3.8 (533.6) Téměř celý pobyt na prvním obytném světě se týká napravování nedostatků. Přeživší smrtelníci, přicházející na tuto první z nápravných sfér mají tolik různých chyb charakteru a nedostatků smrtelné zkušenosti, že většina činností této sféry je zaměřena na napravení a odstranění těchto rozmanitých odkazů života v lidském těle na materiálních evolučních světech času a prostoru.

47:3.9 (534.1) Pobyt na prvním obytném světě je určen k tomu, aby přeživší smrtelníci dosáhli přinejmenším úrovně postadamického soudního období na normálních evolučních světech. Pochopitelně, duchovní úroveň studentů obytných světů daleko převyšuje čistě lidskou úroveň rozvoje.

47:3.10 (534.2) Jestliže na konci desetidenního volna nemusíte zůstat na prvním obytném světě, budete uvedeni do přepravního spánku, postoupíte na druhý svět a po dalších deseti dnech budete pokračovat dále, dokud takto nedospějete na svět vašeho určení.

47:3.11 (534.3) Centrální část sedmi hlavních okruhů správy prvního obytného světa zaujímá chrám Morontiálních Průvodců, osobních průvodců, přidělených vzestupným smrtelníkům. Tito průvodci jsou potomci Mateřského Ducha lokálního vesmíru a na morontiálních světech Satanie je jich několik milionů. Kromě těchto přidělených skupinových průvodců budete mít hodně co do činění s tlumočníky a překladateli, správci budov a vedoucími exkurzí. A všichni tito průvodci spolupracují v nejvyšší míře s těmi, kteří jsou odpovědni za rozvoj vašich osobních faktorů mysli a ducha v morontiálním těle.

47:3.12 (534.4) Když začínáte na prvním obytném světě, jeden Morontiální Průvodce je přidělen ke skupině vzestupných smrtelníků, ve které je jich jeden tisíc, ale během dalšího postupu sedmi obytnými sférami je potkáte v mnohem větších počtech. Tyto obdivuhodné a všestranně nadané bytosti jsou družnými a milými průvodci. Mají právo doprovázet jednotlivce, nebo vybrané skupiny na všechny přechodné vzdělávací sféry, včetně jejich přidružených světů. Tyto morontiální bytosti organizují exkurze pro všechny vzestupné bytosti a dělají jim společnost ve volném čase. Často doprovázejí skupiny přeživších smrtelníků na jejich pravidelných návštěvách do Jerusemu, kde můžete, kdykoliv tam jste, zajít do sektoru registrace hlavního světa soustavy a

setkat se se vzestupnými smrtelníky ze všech sedmi obytných světů, poněvadž oni mohou volně cestovat mezi svými obydlími a hlavním řídicím centrem soustavy.

4. Druhý obytný svět

^{47:4.1 (534.5)} Na tomto světě budete mnohem více zasvěceni do morontiálního života. Tady se začíná formovat skupinové uspořádání morontiálního způsobu života; tvoří se zde pracovní skupiny a společenské organizace, komunity dostávají formální podobu a rozvíjející se smrtelníci se seznamují s novým sociálním řádem a vládními orgány.

^{47:4.2 (534.6)} Přeživší bytosti, spojené s Duchem, obývají obytné světy společně se vzestupnými smrtelníky, spojenými s Ladičem. I když různorodé řády nebeského života jsou velmi rozdílné, všechny jsou laskavé a přátelské. Na všech světech, kde budete pobývat během vašeho vzestupu, nepotkáte nic takového, co by připomínalo lidskou nesnášenlivost a diskriminaci netolerantních společenských systémů.

^{47:4.3 (534.7)} Tak, jak postupujete z jednoho obytného světa na druhý, tak se tyto světy více zaplňují morontiálními aktivitami vzestupných přeživších bytostí. Postupujíc dopředu, budete více a více rozeznávat rysy obytných světů Jerusemu. Skleněné moře se objeví na druhém obytném světě.

^{47:4.4 (534.8)} Pro každý řádný přechod z jednoho obytného světa na další je nutné nově vytvořené a vhodně upravené morontiální tělo. Uložíte se ke spánku u serafského přepravce a probudíte se v sálech vzkříšení s novým, ale nevyvinutým tělem, hodně podobnému tomu, jaké bylo při vašem příchodu na první

obytný svět s tím rozdílem, že Ladič Myšlení vás během tohoto přepravního spánku mezi obytnými světy neopustí. Jakmile jednou odejdete z evolučních světů na první obytný svět, vaše osobnost už potom zůstává nedotčena.

^{47:4.5 (535.1)} Paměť vašeho Ladiče naprosto nic neztrácí v průběhu vašeho vzestupu morontiálním životem. Ty mentální asociace, které byly ryze živočišné a zcela materiální, přirozeně zanikly s fyzickým mozkem, ale všechno, co bylo ve vašem vnitřním životě užitečné a bylo hodno přežití, bylo zaznamenáno Ladičem a je uchováno jako součást vaší osobní paměti po celou dobu vzestupné pouti. Budete si uvědomovat všechny vaše hodnotné zkušenosti během postupu z jednoho obytného světa na druhý a z jedné části vesmíru na jinou—dokonce až do Ráje.

^{47:4.6 (535.2)} Přestože máte morontiální tělo, budete po dobu pobytu na všech těchto sedmi světech i nadále jíst, pít a odpočívat. Tady přijímáte morontiální druh potravy z říše živé energie, která je na materiálních světech neznámá. Jak potrava, tak i voda, jsou v morontiálním těle plně zužitkovány bez žádného zbytkového odpadu. Zamyslete se: první morontiální obytný svět je hodně materiální sférou, představující první začátky morontiálního systému. Máte stále blízko k člověku a nejste příliš vzdáleni od primitivních názorů smrtelného života, ale pobyt na každém světě přinese určitý růst. Od sféry ke sféře se stáváte méně materiální, více intelektuální a o málo víc duchovnější. Duchovní rozvoj je největší na posledních třech ze sedmi postupných světů.

^{47:4.7 (535.3)} Biologická nedokonalost byla ve velké míře napravena na prvním obytném světě. Nedostatky planetární

zkušenosti, týkající se pohlavního života, rodinných vztahů a rodičovské funkce byly buď napraveny, nebo jsou naplánovány pro budoucí korekce v rodinách Materiálních Synů na Jerusemu.

^{47:4.8 (535.4)} Druhý obytný svět je specificky zaměřen na odstraňování všech stupňů intelektuálního nesouladu a na vyléčení všech druhů mentální disharmonie. Úsilí pochopit význam morontialní moty, které začíná na prvním obytném světě, se tady stupňuje. Úroveň rozvoje bytostí na druhém obytném světě je srovnatelná s intelektuálním stavem ideálních evolučních světů v epoše po příchodu Autoritativního Syna.

5. Třetí obytný svět

^{47:5.1 (535.5)} Třetí svět je hlavním stanovištěm Učitelů Obytných Světů. I když působí na všech sedmi obytných sférách, jejich ústředí je uprostřed kruhově rozmístěných škol na třetím obytném světě. Na obytných a vyšších morontialních světech jsou miliony těchto instruktorů. Tito pokročilí a zdokonalení cherubové pracují jako morontialní učitelé vzestupných bytostí od obytných světů až po poslední sféru lokálního vesmíru. Oni budou mezi posledními, kdo se s vámi rozloučí a popřejí vám šťastnou cestu, když budete dávat sbohem—přinejmenším na několik epoch—vesmíru vašeho původu a oserafování odcestujete do přijímacích světů malého sektoru supervesmíru.

^{47:5.2 (535.6)} Během pobytu na prvním obytném světě je vám dovoleno navštívit první z přechodných světů—hlavní centrum konečných a zkušební útulek soustavy pro výchovu nevyvinutých evolučních dětí. Když přijdete na druhý obytný svět, dostanete povolení navštěvovat pravidelně druhý

přechodný svět, na kterém je centrum morontiálních kontrolorů pro celou Satanii a učitelské ústavy pro různé morontiální řády. Když dospějete na obytný svět číslo tři, je vám okamžitě uděleno povolení navštívit třetí přechodnou sféru—hlavní centrum andělských řádů a místo, kde mají svá různá vzdělávací zařízení soustavy. Návštěvy Jerusemu z tohoto světa jsou stále více prospěšnější pro vzestupné smrtelníky a ti o ně projevují neustále zvýšený zájem.

47:5.3 (536.1) Třetí obytný svět je sférou velmi osobního a sociálního dosažení pro všechny, kteří této úrovni nedosáhli před odchodem z lidského těla na smrtelných rodných světech. Na této sféře začíná pozitivnější studijní práce. Výuka na prvních dvou obytných světech je především zaměřena na nedokonalost—nedostatky—v tom smyslu, že se doplňuje to, co nepřinesla zkušenost během života v lidském těle. Až na tomto třetím světě přeživší bytosti začínají opravdu svoje postupné morontiální vzdělávání. Hlavním účelem tohoto vzdělávání je posílit chápání vzájemného vztahu morontiální moty a smrtelné logiky, sladění morontiální moty s lidskou filozofií. Nyní přeživší smrtelníci získávají praktický náhled do opravdové metafyziky. Toto je skutečný úvod k inteligentnímu chápání kosmických významů a vesmírných vzájemných vztahů. Ve své podstatě výuka třetího obytného světa odpovídá epoše, přicházející na normální obydlenou planetu po skončení údobí poskytnutí Syna.

6. Čtvrtý obytný svět

47:6.1 (536.2) Když přicházíte na čtvrtý obytný svět, máte již za sebou dostatečnou morontiální zkušenost a postoupili jste hodně daleko od počátečního materiálního bytí. Nyní dostanete

povolení navštěvovat čtvrtý přechodný svět a poznat hlavní ústředí a učitelské ústavy superandělů, včetně Oslnivých Večerních Hvězd. Pomocí zprostředkovatelské služby těchto superandělů čtvrtého přechodného světa se morontiální návštěvníci mohou během svých pravidelných návštěv do Jerusemu blíže seznámit s různými řády Božích Synů, protože nové sektory hlavní sféry soustavy se postupně otevírají vzestupným smrtelníkům při jejich opakovaných návštěvách hlavního světa. Rozšiřujícím se myslím vzestupných bytostí se postupně odhalují nové vznešenosti.

47:6.2 (536.3) Na čtvrtém obytném světě každý vzestupný smrtelník nachází vhodné místo v práci své skupiny a třídních činnostech morontiálního života. Tady si vzestupné bytosti začnou mnohem více uvědomovat a oceňovat význam dálkového spojení a dalších aspektů vzdělání a rozvoje lokálního vesmíru.

47:6.3 (536.4) Právě během této výuky na čtvrtém světě jsou vzestupným smrtelníkům poprvé opravdově představeny nároky a radosti skutečného společenského života morontiálních tvorů. A je to opravdu nová zkušenost pro evoluční tvory být součástí společenských aktivit, při kterých nejde o osobní zviditelnění, nebo osobní prospěch. Je zde představován nový společenský řád, který je založen na vědomém pochopení významu vzájemného porozumění, nesobecké vzájemné pomoci a převládající motivaci uskutečnění společného a nejvyššího cíle—dosáhnout úctyhodný a božsky dokonalý Ráj. Všichni vzestupní tvorové si začínají v sobě uvědomovat touhu poznat, odhalit, hledat a nalézt Boha.

^{47:6.4 (536.5)} Intelektuální a sociální osvěta tohoto čtvrtého obytného světa je srovnatelná s mentálním a společenským životem na planetách s normální evolucí v epoše po období Syna Učitele. Duchovní status je mnohem vpředu oproti soudnímu období smrtelných tvorů.

7. Pátý obytný svět

^{47:7.1 (537.1)} Přeprava na pátý obytný svět představuje nesmírný krok kupředu v životě morontialní vzestupné bytosti. Zkušenost, získaná na tomto světě, je opravdovou předzvěstí jerusemského života. Tady si začínáte uvědomovat vysoký vznešený osud loajálních evolučních světů, které mohou normálně dosáhnout této úrovně během svého přirozeného planetárního vývoje. Kultivovanost tohoto obytného světa obecně koresponduje s počátečním obdobím světla a života na planetách s normálním evolučním postupem. A tady pochopíte proč je to tak zařízeno, že vysoce kultivované a pokročilé typy bytostí, které kdysi obývaly tyto vyspělé evoluční světy, nemusejí procházet jednou či více, nebo i žádnou z těchto obytných sfér.

^{47:7.2 (537.2)} Zvládnutí jazyka lokálního vesmíru před odchodem ze čtvrtého obytného světa vám nyní umožní věnovat více času na zdokonalení jazyka Uversy, abyste dokonale ovládali obě řeči před odchodem na Jerusem, kde vám bude udělen trvalý pobyt. Od hlavního světa soustavy nahoru do Havony jsou všichni vzestupní smrtelníci dvojjazyční. A potom je jenom nutné rozšířit slovní zásobu jazyka supervesmíru, což se vyžaduje pro přijetí do Ráje.

^{47:7.3 (537.3)} Po příchodu na pátý obytný svět je poutníkům dovoleno navštívit přechodný svět stejného čísla—hlavní sídlo Synů. Tady se vzestupný smrtelník osobně seznámí s různými skupinami božského synovstva. On už slyšel o těchto nádherných bytostech a setkal se s nimi již na Jerusemu, ale nyní je opravdu pozná.

^{47:7.4 (537.4)} Na pátém obytném světě se začnete učit o vzdělávacích světech souhvězdí. Tady se setkáte s prvními instruktory, kteří vás začnou připravovat na následný pobyt v souhvězdí. Tato příprava pokračuje na šestém a sedmém světě a poslední pokyny dostanete v sektoru vzestupných smrtelníků na Jerusemu.

^{47:7.5 (537.5)} Skutečné zrození kosmického vědomí nastane na pátém obytném světě. Začínáte rozumět vesmíru. Toto je rozhodně čas rozšiřujících se horizontů. Tady začíná docházet rozpínajícím se myslím vzestupných smrtelníků, že nějaký úžasný a velkolepý, nějaký vyšší a božský osud čeká na všechny, kteří dokončí postupný vzestup do Ráje, který tak namáhavě, ale tak radostně a slibně začal. Obvykle od tohoto bodu začíná průměrný vzestupný smrtelník projevovat opravdové empirické nadšení pro vzestup do Havony. Studium se stává dobrovolné, nesobecká služba přirozená a úcta spontánní. Klíčí opravdový morontiální charakter; vyvíjí se opravdový morontiální tvor.

8. Šestý obytný svět

^{47:8.1 (537.6)} Příchozí na tuto sféru mají dovoleno navštívit přechodný svět číslo šest, kde se dozvědí více o vysokých duších supervesmíru, i když nebudou schopni většinu těchto

nebeských bytostí vidět. Tady také dostanou první lekce o předpokládané duchovní dráze, která následuje bezprostředně po absolvování morontiální výuky v lokálním vesmíru.

47:8.2 (537.7) Zástupce Vládce Soustavy často navštěvuje tento svět a pořádá tady úvodní kurz o způsobu řízení vesmíru. První lekce, zahrnující záležitosti celého vesmíru, jsou nyní zahájeny.

47:8.3 (538.1) Pro vzestupné smrtelníky je toto nádherným obdobím a obvykle se v jeho průběhu dokonale spojí lidská mysl a božský Ladič Myšlení. Potenciálně se toto spojení mohlo uskutečnit dříve, ale opravdově fungující identita se většinou nedosáhne před pobytem na pátém obytném světě, nebo dokonce ani na šestém.

47:8.4 (538.2) Spojení vyvíjející se nesmrtelné duše s věčným a božským Ladičem Myšlení je oznámeno tím, že serafové si povolají dohlížejíciho superanděla u vzkříšených smrtelníků a registrujíciho archanděla pro ty, kteří budou souzeni na třetí den. A potom, v přítomnosti morontiálních druhů přeživšího smrtelníka, tito oznamovatelé rozhodnutí prohlásí: „S tímto milým synem jsem velmi spokojen.“ Tento prostý obřad značí vstup vzestupného smrtelníka na věčnou pouť Rajské služby.

47:8.5 (538.3) Ihned po potvrzení spojení s Ladičem je nová morontiální bytost poprvé představena svým druhům novým jménem a dostane čtyřicet dní duchovního volna od všech běžných aktivit, aby rozmlouvala sama se sebou a vybrala si některou z možných cest do Havony a zvolila si jednu z metod dosažení Ráje.

^{47:8.6 (538.4)} Ale tyto nádherné bytosti zůstávají stále více či méně materiálními tvory; mají ještě hodně daleko do opravdových duchů; z duchovního pohledu se spíše podobají nadmateriálním bytostem, ale stále na nižší úrovni, než andělé. Ale rozhodně se z nich stávají úžasní tvorové.

^{47:8.7 (538.5)} Během pobytu na šestém světě dosáhnou morontialní studenti úrovně, která je srovnatelná s ušlechtilým rozvojem, charakterizující ty evoluční světy, které normálním způsobem pokročily za počáteční stadium světla a života. Společenský systém na tomto obytném světě má vysokou úroveň. Jak se postupně přechází z jednoho světa na druhý, tak se zmenšuje stín vaší smrtelné podstaty. Postupně se z vás stávají obdivuhodné bytosti, zanechávajíc za sebou hrubé pozůstatky planetárního živočišného původu. „Prožití velkých útrap“ dělá zdokonalené smrtelníky velmi laskavými a ohleduplnými, velmi soucitnými a tolerantními.

9. Sedmý obytný svět

^{47:9.1 (538.6)} Zkušenost, získaná na této sféře, je vrcholem bezprostřední posmrtné pouti. Během vašeho zdejšího pobytu dostanete informace od mnoha učitelů, kteří všichni vzájemně spolupracují ve svém úsilí připravit vás na pobyt na Jerusemu. Všechny znatelné rozdíly mezi smrtelníky, pocházejícími z izolovaných a zaostalých světů a přeživšími tvory z vyspělejších a osvícených sfér jsou prakticky smazány během pobytu na sedmém obytném světě. Tady budete očištěni od všech zbytků neblahého dědictví, škodlivého prostředí a neduchovních planetárních tendencí. Tady budou vymýceny poslední pozůstatky „zvířecího původu.“

^{47:9.2 (538.7)} Po příchodu na sedmý obytný svět budete mít právo navštívit přechodný sedmý svět, svět Vesmírného Otce. Tady ve vás začíná nová a duchovnější úcta k neviditelnému Otci, návyk, který budete vzrůstající měrou pěstovat po celou dobu vaší dlouhé vzestupné pouti. Na tomto světě přechodného vzdělávání naleznete Otcův chrám, ale Otce neuvidíte.

^{47:9.3 (538.8)} Nyní se začínají formovat třídy pro pobyt na Jerusemu. Ze světa na svět jste postupovali jako jednotlivci, ale nyní se připravujete na odchod do Jerusemu ve skupinách, ačkoliv, v určených mezích, si vzestupný smrtelník může zvolit zůstat na sedmém obytném světě za tím účelem, aby počkal na opožděného člena svojí pozemské, nebo morontiální pracovní skupiny.

^{47:9.4 (539.1)} Personál sedmého obytného světa se shromáždí na skleněném moři, aby byl svědkem vašeho odchodu na Jerusem s trvalým domovským právem. Mohli jste již navštívit Jerusem stokrát či tisíckrát, ale vždy jako host; ale nikdy předtím jste necestovali na hlavní svět soustavy se skupinou vašich druhů, kteří dávali věčné sbohem celé morontiální etapě, kterou prošli jako vzestupní smrtelníci. Brzy budete přivítáni na přijímacím poli hlavního světa jako obyvatelé Jerusemu.

^{47:9.5 (539.2)} S velkým potěšením budete postupovat přes sedm světů dematerializace; tyto sféry opravdu osvobozují od smrtelnosti. Na prvním světě jste ještě do značné míry lidmi, pouze smrtelná bytost bez materiálního těla, lidská mysl uzavřena v morontiální formě—materiální tělo morontiálního světa, ale již ne smrtelná schránka z masa a krve. Opravdově jste opustili smrtelný stav pro nesmrtelný status ve chvíli

spojení s Ladičem a až dokončíte pobyt na Jerusemu, budete plnohodnotnými morontiálními bytostmi.

10. Občanství Jerusemu

^{47:10.1 (539.3)} Příchod nové třídy absolventů obytných světů je znamením pro celý Jerusem, aby se shromáždil jako uvítací komise. Dokonce i spornagiové mají radost z příchodu těchto vítězoslavných vzestupných bytostí evolučního původu, které prodělaly planetární pouť a dokončily vzdělávací program obytných světů. Pouze fyzici regulátoři a Kontrolori Morontiální Energie se těchto radostných chvil nezúčastní.

^{47:10.2 (539.4)} Prorok Jan měl vidění o příchodu skupiny pokročilých smrtelníků ze sedmého obytného světa do prvního nebe, do nádherného Jerusemu. On popisuje: „a viděl jsem něco, podobající se skleněnému moři, obklopeného ohněm; a viděl jsem ty, kteří zvítězili nad zvířetem, které v nich původně bylo a nad svým obrazem, který trval po celou dobu jejich pobytu na obytných světech a nakonec i nad posledním znamením a stopou, stojící na skleněném moři, držíc Boží harfy a zpívající píseň o vysvobození od smrtelného strachu a smrti.“ (Na všech těchto světech musí být dokonalá prostorová komunikace a váš příjem všech takových přenosů je umožněn tím, že nosíte „Boží harfu,“ což je morontiální zařízení, nahrazující neschopnost nastavit nevyvinutý morontiální senzorový mechanismus přímo pro příjem prostorových přenosů.)

^{47:10.3 (539.5)} Pavel měl také vidění o sboru vzestupných obyvatel, zdokonalujících se smrtelníků na Jerusemu, protože napsal: „Přišli jste na horu Sion a do města živého Boha, nebeského Jerusalemu a mezi nespočetné množství andělů, velkého

shromáždění Michaela a k duchům spravedlivých, kteří se stali dokonalými.“

47:10.4 (539.6) Po získání trvalého občanství v hlavním světě soustavy smrtelníci nebudou prožívat již žádná skutečná vzkříšení. Morontialní forma, která vám byla přidělena při završení motontialní dráhy bude stejná, jakou uvidíte na konci svého pobytu v lokálním vesmíru. Čas od času se udělají změny, ale tato stejná forma vám zůstane až do chvíle loučení, kdy se stanete duchy prvního stupně a budete se připravovat na přesun do supervesmírných světů vzestupné kultury a duchovního vzdělávání.

47:10.5 (540.1) Sedmkrát tito smrtelníci, kteří projdou všemi obytnými světy, prožijí vyrovnávající spánek a probouzející vzkříšení. Ale poslední sál vzkříšení, konečná probouzející komora, zůstala na sedmém obytném světě. Již nikdy si změna formy nevynutí ztrátu vědomí, nebo přerušení kontinuity osobní paměti.

47:10.6 (540.2) Smrtelná osobnost, započata na evolučních světech a uschována v těle, obdařena Tajemným Monitorem a vybavena Duchem Pravdy, není plně mobilizována, realizována a sjednocena až do chvíle, kdy je takový občan Jerusemu uznán za schopného odejít do Edentie a je prohlášen za pravého člena morontialního sboru Nebadonu—nesmrtelný, spojený s Ladičem a stoupající k Ráji, osobnost morontialního statusu a opravdové dítě Nejsvrchovanějších.

47:10.7 (540.3) Materiální smrt představuje metodu uniknutí z materiálního života v těle; progresivní život na sedmi obytných světech nápravné výchovy a kulturního vzdělání je uvedením

smrtných přeživších bytostí na morontiální pout'—přechodný život, který se nachází mezi evolučním materiálním bytím a vyšším duchovním dosažením vzestupných bytostí času, které jsou předurčeny dosáhnout brány věčnosti.

47:10.8 (540.4) [Připraveno Oslnivou Večerní Hvězdou.]

Kapitola 48

Morontiální život

48:0.1 (541.1) BOHOVÉ nemohou—alespoň to nedělají—proměnit primitivního tvora živočišného původu do dokonalého ducha nějakým tajemným aktem tvořivé magie. Když Tvořitelé chtějí vytvořit dokonalé bytosti, udělají to přímým a originálním způsobem, ale nikdy neproměňují tvory živočišného a materiálního původu do dokonalých bytostí v jediném okamžiku.

48:0.2 (541.2) Morontiální život, procházející různými stadii v lokálním vesmíru, je jediný možný způsob, jak materiální smrtelníci mohou dospět k prahu duchovního světa. Jaké kouzlo může ve smrti—přirozeném zániku materiálního těla—dokázat to, že v jediném okamžiku se smrtelná a materiální mysl promění do nesmrtelného a zdokonaleného ducha? Takové názory jsou primitivními pověrami a utěšujícími báchorkami.

48:0.3 (541.3) Morontiální přechod vždy odděluje smrtelný stav od následného duchovního statusu přeživších lidských bytostí. Tento přechodný stav ve vývoji vesmíru se výrazně liší v různých lokálních tvořeních, ale jeho smysl a účel je všude naprosto stejný. Uspořádání obytných a vyšších morontiálních

světů v Nebadonu je zcela příznačné pro morontiální přechodné systémy v této části Orvontonu.

1. Morontiální materiály

^{48:1.1 (541.4)} Morontiální světy jsou sféry lokálního vesmíru, spojující materiální a duchovní úrovně existence tvorů. Na Urantii je morontiální život znám od příchodu Planetárního Prince. Čas od času se smrtelníci o tomto přechodném stavu dovídali a tento koncept, ve zkrácené formě, má své místo v současných náboženstvích.

^{48:1.2 (541.5)} Morontiální sféry jsou přechodnými etapami vzestupu smrtelníků přes postupné světy lokálního vesmíru. Pouze sedm světů, obklopující sféry konečných v lokálních soustavách, se nazývají obytné světy, ale všech padesát šest přechodných sídel soustavy, společně s vyššími sférami okolo hlavních center souhvězdí a vesmíru, se nazývají morontiální světy. MISSING SENTENCE?

^{48:1.3 (541.6)} Všechny tyto světy jsou architektonické sféry a mají dvojnásobný počet prvků než evoluční světy. Takové speciálně vytvořené světy nejenže oplývají těžkými kovy a krystaly, mají více než sto fyzických prvků, ale mimoto mají přesně sto forem unikátního uspořádání energie, nazývané morontiální materiály. Hlavní Fyzičtí Kontroloři a Kontroloři Morontiální Energie dokáží měnit otáčení základních jednotek hmoty a současně přetvářet tato spojení energie tak, že vytváří tuto novou substanci.

^{48:1.4 (542.1)} Počáteční morontiální život v lokálních soustavách se velmi podobá tomu vašemu současnému materiálnímu světu v

tom , že se stává méně fyzickým a více morontiálním na vzdělávacích světech souhvězdí. A jak postupujete sférami Salvingtonu, dosahujete postupně vyšších duchovních úrovní.

48:1.5 (542.2) Kontroloři Morontiální Energie jsou schopni uskutečnit spojení materiálních a duchovních energií a tak sestavit morontiální formu materializace, která vnímá vyšší úroveň kontrolujícího ducha. Během vašeho postupu morontiálním životem v Nebadonu vám tito trpělivi a odborně schopní Kontroloři Morontiální Energie úspěšně poskytnou 570 morontiálních těl, z nichž každé představuje jednotlivou fázi vaší postupné proměny. Od chvíle, kdy opustíte materiální světy, do doby, kdy se z vás stane duch prvního stupně na Salvingtonu, proděláte přesně 570 jednotlivých, vzestupných, morontiálních proměn. Osm z nich se stane v soustavě, sedmdesát jedna v souhvězdí a 491 během pobytu na sférách Salvingtonu.

48:1.6 (542.3) V době života v lidském těle ve vás pobýval božský duch a byl jakoby oddělená věc—ve skutečnosti to byl vpád poskytnutého ducha Vesmírného Otce. Ale v morontiálním životě se duch stane opravdovou součástí vaší osobnosti a jak budete úspěšně prodělávat 570 vzestupných proměn, tak vystoupáte od materiálního stavu k duchovní realitě v životě tvora.

48:1.7 (542.4) Pavel věděl o existenci morontiálních světů a realitě morontiálních materiálů, protože napsal: „V nebi mají lepší a trvanlivější hmotu.“ A tyto morontiální materiály jsou opravdové, doslova jako ve „městě, které stojí na základech, jejichž stavitelem a tvůrcem je Bůh.“ A každá z těchto nádherných sfér je „lepší zemí, což je zemí nebeskou.“

2. Kontroloři morontiální energie

48:2.1 (542.5) Tyto unikátní bytosti se výhradně zabývají kontrolou těch činností, které představují pracovní spojení duchovních, fyzických nebo polomateriálních energií. Oni se výlučně věnují podpoře morontiálního rozvoje. Ne tak, že během jejich přechodného pobytu hlavně pomáhají smrtelníkům , ale spíše vytvářejí přechodné prostředí, ve kterém mohou morontiální tvorové uskutečňovat svůj rozvoj. Oni jsou kanály morontiální síly, která vyživuje a zásobuje energií morontiální fáze přechodných světů.

48:2.2 (542.6) Kontroloři Morontiální Energie jsou potomky Mateřského Ducha lokálního vesmíru. Jsou si všichni velmi podobní, i když v jednotlivých lokálních tvořeních se mírně liší. Jsou vytvořeni pro svoji specifickou funkci a před zahájením svých povinností nepotřebují žádnou odbornou přípravu.

48:2.3 (542.7) Kontroloři Morontiální Energie jsou vytvořeni současně s příchodem prvního přeživšího smrtelníka na některý z prvních obytných světů lokálního vesmíru. Jsou vytvořeni po skupinách, ve kterých je tisíc bytostí a jsou roztrženi následovně:

48:2.4 (542.8) 1. Regulátoři okruhů . . . 400

48:2.5 (542.9) 2. Koordinátoři soustav . . 200

48:2.6 (542.10) 3. Planetární opatrovatelé . . 100

48:2.7 (543.1) 4. Univerzální kontroloři . . 100

48:2.8 (543.2) 5. Spojovací stabilizátoři . . . 100

48:2.9 (543.3) 6. Výběroví tříditelé 50

48:2.10 (543.4) 7. Pomocní zaznamenatelé . . . 50

48:2.11 (543.5) Kontroloři energie trvale slouží ve svých rodných vesmírech. Jsou výhradně řízeni společnou duchovní aktivitou Vesmírného Syna a Vesmírného Ducha, ale jinak jsou zcela samosprávnou skupinou. Mají svá řídicí centra na všech prvních obytných světech lokálních soustav, kde úzce spolupracují s fyzickými regulátory a serafy, ale fungují ve svém vlastním světě, pokud se jedná o projev energie a použitelnost ducha.

48:2.12 (543.6) Někdy také pracují krátkodobě, jako pomocníci na evolučních světech, s nadmateriálními jevy. Ale jen výjimečně slouží na obydlených planetách; ani nepracují na vyšších vzdělávacích světech supervesmíru, poněvadž se hlavně věnují přechodnému režimu morontiálního rozvoje v lokálním vesmíru.

48:2.13 (543.7) 1. Regulátoři okruhů. Tyto unikátní bytosti koordinují fyzickou a duchovní energii a regulují její průtok do oddělených kanálů morontiálních sfér. Každý takový okruh je určen pro jednu planetu, pro jeden svět. Doplnující morontiální okruhy se liší od fyzických a duchovních okruhů na přechodných světech a je zapotřebí miliony těchto regulátorů pro zajištění energie takové soustavě obytných světů jako je Satania.

48:2.14 (543.8) Regulátoři okruhů způsobují v materiálních energiích takové změny, které umožňují jejím spolupracovníkům je řídit

a ovládat. Tyto bytosti nejsou jenom regulátory okruhů, ale také morontiálními energetickými generátory. Stejně jako generátor zdánlivě vyrábí elektrický proud z atmosféry, tak tyto živé morontiální generátory patrně přeměňují všudypřítomné energie prostoru do těch materiálů, které morontiální kontrolori vplétají do těl vzestupných smrtelníků a do jejich životních aktivit.

48:2.15 (543.9) 2. Koordinátoři soustav. Protože každý morontiální svět má rozdílný druh morontiální energie, je pro lidský zrak mimořádně obtížné vidět tyto sféry. Ale na každé následné přechodné sféře smrtelníci naleznou rostlinný život a všechno ostatní, týkající se morontiálního bytí, progresivně upraveno, aby korespondovalo s postupným oduševňováním vzestupných přeživších bytostí. A protože energetický systém každého světa je takto individualizovaný, tito koordinátoři směšují a sladují tyto rozdílné systémy energie do provozní jednotky pro přidružené sféry kterékoliv jednotlivé skupiny.

48:2.16 (543.10) Jak vzestupní smrtelníci postupují z jednoho morontiálního světa na druhý, pozvolna přecházejí z fyzického stavu do duchovního; z tohoto důvodu je nutno zajišťovat vzestupnou soustavu morontiálních sfér a vzestupnou soustavu morontiálních forem.

48:2.17 (543.11) Když vzestupné bytosti morontiálního světa přecházejí z jedné sféry na druhou, jsou dopraveny přepravními serafy k přijímajícím koordinátorům soustavy na pokročilejším světě. Tady, v unikátních chrámech uprostřed sedmdesáti paprskovitých křídel, ve kterých jsou přeměnné komory, podobné sálům vzkříšení na prvním přijímacím světě pro smrtelníky pozemského původu, koordinátoři soustav odborně

provedou nezbytné změny formy tvora. Pro úspěšné provedení těchto počátečních změn morontiální formy je zapotřebí asi sedm dní standardního času.

48:2.18 (544.1) 3. Planetární opatrovatelé. Pokud se jedná o morontiální záležitosti, je každý morontiální svět—od obytných světů až po hlavní řídicí centrum vesmíru—v péči sedmdesáti opatrovatelů. Oni tvoří lokální planetární radu s nejvyšší morontiální pravomocí. Tato rada přiděluje materiál pro morontiální formy všech vzestupných smrtelníků, kteří přistanou na sférách a schvaluje ty změny ve formě tvora, které umožní vzestupným bytostem přejít na následující sféru. Po dokončení postupu obytnými světy se přenesete z jedné fáze morontiálního života do další formy bez ztráty vědomí. Bezvědomí provází pouze počáteční proměny a pozdější přechody z jednoho vesmíru do druhého a z Havony do Ráje.

48:2.19 (544.2) 4. Univerzální kontroloři. Jedna z těchto vysoce mechanických bytostí má vždy své stanoviště ve středu každé administrativní jednotky morontiálního světa. Univerzální kontrolor reaguje na fyzické, duchovní a morontiální energie a používá je pro svoji funkci. K této bytosti jsou vždy přiřazeni dva koordinátoři soustavy, čtyři regulátoři okruhů, jeden planetární opatrovatel, jeden spojovací stabilizátor a buď výběrový třídítel, nebo pomocný zaznamenatele.

48:2.20 (544.3) 5. Spojovací stabilizátoři. Toto jsou upravovatelé morontiální energie ve spojení s fyzickými a duchovními silami oblasti. Oni umožňují přeměnu morontiální energie do morontiálního materiálu. Celé uspořádání morontiální existence je závislé na stabilizátorech. Oni zpomalí otáčení energie do takového bodu, při kterém nastane zhmotnění. Ale

neznám žádné pojmy, kterými bych mohl vysvětlit, nebo ilustrovat funkci takových bytostí. Jejich činnost je pro člověka zcela nepředstavitelná.

48:2.21 (544.4) 6. Výběroví tříditelé. Když postupujete z jednoho typu, nebo fáze, morontialního světa na druhý, musíte být překódován nebo přeladěn na vyšší stav. Toto je úkolem výběrových tříditelů, kteří vás udržují v progresivní synchronii s morontialním životem.

48:2.22 (544.5) Přestože základní morontialní formy života a hmoty jsou stejné od prvního obytného světa k poslední přechodné sféře vesmíru, existuje postupný funkční přechod od materiálního k duchovnímu. Vaše přizpůsobení se k tomuto v podstatě jednotnému, ale postupnému posunu a oduševňujícímu utváření je způsobeno tímto výběrovým přeladěním. Taková úprava v mechanismu osobnosti je rovnocenná novému tvoření, třebaže si ponecháte stejnou morontialní formu.

48:2.23 (544.6) Můžete se opakovaně nechat prověřit těmito tříditeli a jakmile dosáhnete požadované duchovní úrovně, rádi vám dají souhlas, abyste postoupili do vyššího stavu. Tyto postupné změny si vyžadují úpravy reakcí na morontialní prostředí, například, úpravy požadavků na stravu a dalších různých osobních návyků.

48:2.24 (544.7) Výběroví tříditelé jsou také velmi platní při formování skupin morontialních osobností za účelem učení, vyučování a jiných aktivit. Oni mají přirozenou schopnost rozpoznat ty, kteří budou nejlépe působit v dočasné spolupráci.

^{48:2.25 (544.8)} 7. Pomocní zaznamenatele. Morontiální svět má své vlastní zaznamenatele, kteří slouží ve spojení s duchovními archiváři a dohlíží na záznamy a opatrují další údaje, které souvisejí s morontiálními tvořeními. Morontiální zápisy a záznamy jsou dostupné všem kategoriím osobností.

^{48:2.26 (545.1)} Všechny přechodné morontiální sféry jsou přístupné stejně jak materiálním, tak i duchovním bytostem. Jako morontiální pokrokáři, zůstáváte v plném kontaktu s materiálním světem a s materiálními bytostmi, zatímco budete vzrůstající měrou rozeznávat duchovní bytosti a přátelit se s nimi; a v době odchodu z morontiálního režimu jste viděli a budete znát všechny řady duchů, s výjimkou několika málo vyšších typů, takových, jako jsou Osamělí Poslové.

3. Morontiální Průvodci

^{48:3.1 (545.2)} Tito hostitelé rezidenčních a morontiálních světů jsou potomci Mateřského Ducha lokálního vesmíru. Čas od času jsou vytvořeni ve skupinách o sto tisících členech a v Nebadonu je v současné době přes sedmdesát miliard těchto unikátních bytostí.

^{48:3.2 (545.3)} Morontiální Průvodci jsou pro svoji službu připraveni Melkisedeky na speciální planetě poblíž Salvingtonu; oni nenavštěvují centrální školy Melkisedeků. Působí od nejnižších obytných světů soustav až po nejvyšší vzdělávací sféry Salvingtonu, ale zřídka se vyskytují na obydlených planetách. Slouží pod obecným dohledem Božích Synů a pod přímým vedením Melkisedků.

48:3.3 (545.4) V lokálním vesmíru mají Morontiální Průvodci deset tisíc řídících center—po jednom na každém z prvních obytných světů lokálních soustav. Jsou téměř zcela samosprávným řádem a všeobecně jsou inteligentní a loajální skupinou bytostí; ale ví se o nich, že někdy, ve spojení s některými nešťastnými nebeskými převraty, sešli z cesty. Během Luciferovy vzpoury v Satanii bylo takto ztraceno tisíce těchto užitečných tvorů. V současné době má vaše lokální soustava plnou kvótu těchto bytostí, přičemž pouze nedávno byly nahrazeny ztráty, vzniklé za Luciferovy vzpoury.

48:3.4 (545.5) Existují dva rozdílné typy Morontiálních Průvodců; jeden typ je aktivní, druhý pasivní, ale jinak mají stejný status. Nejsou pohlavními tvory, ale projevují dojemně krásný cit jeden pro druhého. A i když v materiálním (lidském) smyslu se stěží dají nazvat vašimi druhy, v hierarchii existence tvorů mají velmi blízko k lidským rasám. Nejvíce se vám podobají midbytosti světů; potom přijdou morontiální cherubové a po nich jsou to Morontiální Průvodci.

48:3.5 (545.6) Tito průvodci jsou dojemně citlivé a kouzelně společenské bytosti. Mají rozdílné osobité rysy a když se s nimi setkáte na obytných světech a poznáte je jako skupinu, brzy budete rozeznávat jejich individuální rysy. Smrtelníci se všichni na sebe podobají; současně však každý z vás má charakteristickou a rozeznatelnou osobitost.

48:3.6 (545.7) Určitá představa o povaze práce těchto Morontiálních Průvodců může být odvozena z následujícího rozdělení jejich aktivit v lokální soustavě:

48:3.7 (545.8) 1. Ochránci poutníků nevykonávají konkrétní úkoly ve svém spojení s morontiálními vzestupnými bytostmi. Tito průvodci odpovídají za celou morontiální pouť a jsou proto koordinátory všech ostatních morontiálních a přechodných pečovatelů.

48:3.8 (546.1) 2. Příjemci poutníků a nezávislí průvodci. Do této skupiny se řadí sociální průvodci nových příchozích na obytné světy. Jeden z nich bude určitě u vás, aby vás přivítal, když se probudíte po prvním přepravním spánku času na výchozím obytném světě—vzkříšení v morontiálním životě po smrti těla. A od chvíle, kdy jste po probuzení formálně přivítáni, až do toho dne, kdy opustíte lokální vesmír jako duchové prvního stupně, tito Morontiální Průvodci jsou stále s vámi.

48:3.9 (546.1) Průvodci nejsou přiděleni k jednotlivcům natrvalo. Vzestupný smrtelník může mít na každém obytném či vyšším světě vždy jiného průvodce a naproti tomu, nemusí mít dlouhou dobu žádného. Záleží to vždy na požadavcích a také na dostupnosti těchto průvodců.

48:3.10 (546.1) 3. Hostitelé nebeských návštěvníků. Tito laskaví tvorové se starají o nadlidské skupiny studentů a jiných nebeských návštěvníků, kteří mají možnost navštívit přechodné světy. Budete mít dostatek příležitostí navštěvovat kteroukoliv sféru, kterou jste již empiricky prošli. Praktikující studenti mají dovoleno navštívit všechny obydlené planety, dokonce i ty, které jsou v izolaci.

48:3.11 (546.1) 4. Koordinátoři a upravovatelé vztahů. Tito průvodci podporují morontiální styky a předcházejí nedorozuměním. Jsou lektory společenského chování a morontiálního rozvoje,

majíce pod patronátem kurzy a další skupinové aktivity, určené pro vzestupné smrtelníky. K dispozici mají rozlehlé prostory, kde shromažďují svoje žáky a čas od času si vyžádají celestinské umělecké řemeslníky a instruktory návratu, aby obohatili jejich programy. S úrovní vašeho postupu budete přicházet do úzkého kontaktu s těmito průvodci a budete mít rádi stále víc a víc obě skupiny. Je to věc náhody, zdali budete v kontaktu s aktivním, nebo pasivním typem průvodce.

48:3.12 (546.1) 5. Tlumočníci a překladatelé. Na počátku vaší morontiální pouti budete často potřebovat pomoc tlumočnicků a překladatelů. Oni znají a hovoří všemi jazyky lokálního vesmíru; oni jsou polygloti sfér.

48:3.13 (546.1) Nové jazyky si neosvojíte automaticky; novou řeč se tam budete učit stejně tak, jak se učíte tady dole a tyto duchaplné bytosti budou vašimi učiteli jazyků. Prvním jazykem, který se budete učit na obytných světech, bude jazyk Satanie a po něm to bude jazyk Nebadonu. A než zvládnete tyto nové jazyky, Morontiální Průvodci budou vašimi zdatnými tlumočníky a trpělivými překladateli. Nikdy se na kterémkoliv z těchto světů nestane, abyste potkali návštěvníka a nebyl tam některý z Morontiálních Průvodců, který by vám netlumočil.

48:3.14 (546.1) 6. Vedoucí výletů a odpočinku. Tito průvodci vás budou doprovázet na dlouhých výletech do hlavního centra sféry a do okolních světů přechodného vzdělávání. Oni plánují, vedou a monitorují všechny takové jednotlivé a skupinové výpravy po výchovných a vzdělávacích světech soustavy.

48:3.15 (546.1) 7. Správci areálů a budov. Dokonce i materiální a morontiální stavby se pro vás stávají dokonalejšími a

krásnějšími s mírou vašeho rozvoje v morontiálních sférách. Je vám dovoleno, jak jedincům, tak i skupinám, dělat určité úpravy v příbytcích, které vám byly přiděleny pro váš pobyt na jednotlivých obytných světech. Mnoho z aktivit těchto sfér se odehrává v odkrytých, ohraničených prostorech, které jsou vytvořeny různě navrženými kruhy, čtverci a trojúhelníky. Většina staveb na morontiálním světě nemá střechu a jsou to obestavěné prostory s nádhernou konstrukcí s překrásnou dekorací. Klimatické a jiné fyzické podmínky na architekturních světech jsou natolik příznivé, že střechy nejsou vůbec nutné.

48:3.16 (547.1) Tito průvodci přechodných sfér vzestupného života mají vrcholné postavení v řízení morontiálních záležitostí. Pro tuto činnost byli vytvořeni a až do realizace Nejvyšší Bytosti zůstanou stále Morontiálními Průvodci; oni nikdy nevykonávají žádné jiné činnosti.

48:3.17 (547.2) Jak se soustavy a vesmíry budou postupně ustalovat ve světle a životě, budou morontiální světy stoupající měrou přestávat působit jako přechodné sféry morontiálního vzdělávání. Stále více budou koneční zavádět svůj nový výchovně vzdělávací program, který je zřejmě určen pro přeměnu kosmického vědomí ze současné úrovně velkého vesmíru na úroveň budoucích vnějších vesmírů. Morontiální Průvodci jsou předurčení působit stále více ve spojení s konečnými a v početných dalších oblastech, které nebyly ještě na Urantii odhaleny.

48:3.18 (547.3) Můžete předpokládat, že tyto bytosti velkou měrou přispějí k tomu, abyste měli potěšení z vašeho pobytu na obytných světech, bez ohledu na to, zdali bude dlouhý, nebo

krátký. A z jejich přítomnosti se budete těšit po celou dobu vaší pouti do Salvingtonu. Z praktického hlediska nejsou důležitou částí vaší zkušenosti nesmrtelného života. Do Salvingtonu byste mohli dospět i bez nich, ale hodně byste je postrádali. Oni jsou osobním přepychem vaší vzestupné dráhy v lokálním vesmíru.

4. Instruktoři návratu

^{48:4.1 (547.4)} Radost a veselý smích jsou stejně univerzální, jako hudba. Existuje morontiální a duchovní obdoba radosti a smíchu. Vzestupný život se rovnoměrně dělí na práci a zábavu—volný čas se odděluje od práce.

^{48:4.2 (547.5)} Nebeský odpočinek a nadlidský humor se zcela liší od svých lidských protějšků, ale my všichni si skutečně dopřáváme určitou formu obou a opravdu znamenají pro nás, v našem stavu, přesně to, co je schopen pro vás udělat ideální humor na Urantii. Morontiální Průvodci jsou zkušenými patrony zábavy a velmi zdatně jim pomáhají instruktoři návratu.

^{48:4.3 (547.6)} Nejvhodnější způsob, jak byste nejlépe pochopili práci instruktorů návratu, je přirovnat ji k práci kvalitních humoristů na Urantii, ačkoliv je to příliš hrubý a poněkud nešťastný způsob pokusit se vysvětlit podstatu činnosti těchto instruktorů změny a odpočinku—poskytovatelů vznešeného humoru morontiálních a duchovních sfér.

^{48:4.4 (547.7)} Hovoříc o duchovním humoru, dovoluťe mně nejdřív říci, čím není. Duchovní žerty ze slabších a chybuujících se nikdy nedělají. Rovněž se nikdy nevysmívá božské

spravedlnosti a dokonalosti.. Náš humor obsahuje tři obecné úrovně vnímání:

48:4.5 (547.8) 1. Žerty o minulosti. Vtipy, vznikající ze vzpomínek na minulé příhody, týkající se snahy, úsilí a někdy strachu a často pošetilé a dětinské úzkosti. Pro nás tento způsob humoru vychází z hluboko zakořeněné schopnosti vracet se ve vzpomínkách k situacím, které nám pomáhají zpříjemnit a jinak odlehčit současné velké zatížení.

48:4.6 (548.1) 2. Současný humor. Nesmyslnost všeho toho, co nám často dělá velké starosti, radost ze zjištění, že většina našich osobních těžkých obav nemá žádnou důležitost. My máme nejvíce rádi tento druh humoru, kterým můžeme nejlépe změnit současné obavy v radostné očekávání budoucích jistot.

48:4.7 (548.2) 3. Radost z budoucnosti. Asi to bude pro smrtelníky obtížné si představit tento druh humoru, ale nám působí obzvlášť radost ujištění, „že všechno dobře dopadne“ pro duchy a morontiální bytosti a také pro smrtelníky. Tento aspekt nebeského humoru vzniká z naší víry v láskyplnou péči našich nadřízených a v božskou stálost našich Nejvyšších Představitelů.

48:4.8 (548.3) Ale instruktoři návratu sfér se nezabývají výhradně zobrazováním vysokého humoru různých řádů inteligentních bytostí; oni také organizují odpočinek, duchovní zotavení a morontiální zábavu. A v tomto jim aktivně pomáhají celestijní umělečtí řemeslníci.

48:4.9 (548.4) Samotní instruktoři návratu nejsou vytvořeni skupinou; oni jsou povolání skupinou, obsahující bytosti od

rodilých obyvatel Havony dolů přes armády poslů prostoru a pomocné duchy času, až k morontiálním vzestupným tvorům z evolučních světů. Všichni z nich jsou dobrovolníci, kteří pomáhají svým druhům dosáhnout změnu v myšlení a klid mysli, protože takové stavy nejvíce pomáhají obnovit spotřebovanou energii.

48:4.10 (548.5) Při částečném vyčerpání ze snahy dosáhnout dokonalosti a při čekání na přijetí nových zásob energie je možno strávit tento čas opětovným prožitím uplynulých dní a věků. Vzpomínání na dávné zkušenosti rasy či řádu přináší uklidnění. A proto jsou tito umělci nazýváni instruktory návratu—pomáhají vrátit paměť bytosti k dřívějšímu stavu vývoje, nebo k období s menší zkušeností.

48:4.11 (548.6) Tento druh návratu zažívají všechny bytosti, kromě těch, které jsou Tvořiteli, což znamená, že se automaticky zotavují a některých vysoce specializovaných typů tvorů, jako jsou energetická centra a fyzičtí regulátoři, kteří jsou ve všech svých reakcích nepřetržitě a navždy naprosto systematičtí. Tyto pravidelné odpočinky od pracovního vytížení jsou běžnou součástí života na všech světech v celém vesmíru vesmírů, ale ne na Ostrově Ráj. Bytosti, mající původ v centrálním obydlí, se nemohou vyčerpat a proto nepotřebují obnovovat energii. A takové bytosti věčně dokonalého Ráje nemohou mít žádné takové návraty k evoluční zkušenosti.

48:4.12 (548.7) Většina z nás prošla nižšími stadii bytí, nebo přes postupné úrovně našich řádů a možnost podívat se nazpět na některé epizody ze své dávné existence je povzbuzující a do určité míry zábavné. Rozjímání o dávných zkušenostech svého řádu a všeho toho, co zůstalo v mysli, přináší určité uklidnění.

Budoucnost znamená úsilí a zdokonalování; budoucnost vyžaduje práci, snahu a dosažení cíle; ale minulost nabízí věci již zvládnuté a dosažené; rozjímání o minulosti přináší uvolnění a takový bezstarostný pohled zpět vyvolává duchovní radost a stav morontialní mysli, který hraničí s veselostí.

48:4.13 (548.8) Právě humor smrtelníků se stává veselejším, když zobrazuje situace, týkajících se těch, kteří se nacházejí hned těsně pod současnou úrovní vypravěče, nebo, když vypravěč líčí situaci, kdy se mu podaří oklamat jeho nadřízené, kteří jsou obvykle spojováno s těmi, kteří jsou údajně na nižší úrovni. Vy, obyvatelé Urantie, jste příliš dopustili, aby se váš humor stal zároveň vulgárním a bezcitným, ale celkově zasloužíte uznání za poměrně důvtipný smysl pro humor. Některé vaše rasy mají pro něj velké nadání a velmi jim to pomáhá na jejich pozemské pouti. Je zřejmé, že jste získali tento způsob humoru hlavně dědictvím od vašich Adamických předků—mnohem víc, než vám bylo poskytnuto v hudbě a umění.

48:4.14 (549.1) Celá Satania je v době odpočinku, kdy se všichni její obyvatelé baví oživováním vzpomínek na nižší úrovně bytí, povznesena příjemným humorem sboru instruktorů návratu z Urantie. Nebeský smysl pro humor nás nikdy neopouští a máme ho i tehdy, když řešíme i ty nesložitější úkoly. Pomáhá to vyvarovat se nadměrnému pocitu vlastní důležitosti. Ale my mu nedáváme volný průchod, tak, jak vy říkáte „pojd’me se pobavit,“ pouze jen tehdy, když máme volno při plnění důležitých úkolů v našich jednotlivých kategoriích.

48:4.15 (549.2) Když se snažíme zveličovat svoji vlastní důležitost, jestliže přestaneme myslet na nekonečnost velikosti a velkoleposti našich Tvůrců, naše vlastní sebezbožňování se

stane vrcholně směšné, dokonce na hranici komičnosti. Jednou z funkcí humoru je pomáhat nám všem v tom, abychom se nebrali příliš vážně. Humor je lékem proti vysokému egu.

48:4.16 (549.3) Největší potřebu odpočinku a rozptýlení humorem mají ty řády vzestupných bytostí, které jsou vystaveny trvalému stresu ve svém úsilí, spojené s rozvojem. Dva extrémní životy nemají téměř žádnou potřebu rozptýlovat se humorem. Primitivní lidé nejsou pro něj způsobilí a bytosti Rajské dokonalosti ho nepotřebují. Obyvatelé Havony jsou šťastnou a radostnou skupinou vrcholně veselých osobností. Charakter úcty v Ráji vylučuje nutnost oddechových aktivit. Ale mezi těmi, kteří začínají své dráhy hodně pod úrovní dokonalosti Ráje, je velký prostor pro činnost instruktorů návratu.

48:4.17 (549.4) Čím vyšší je úroveň smrtelných tvorů, tím větší je důležitost humoru a vyšší schopnost pro humor a také jeho nutnost. V duchovním světě je tomu naopak: čím výše stoupáme, tím méně potřebujeme odpočinek a rozptýlení. Ale při sestupu dolů po stupnici duchovního života od Ráje k serafským armádám se zvyšuje potřeba pro veselí a radost. Ty bytosti, které nejvíce potřebují pravidelné osvěžující návraty k intelektuálním úrovním předchozích prožitých zkušeností, jsou vyšší typy lidských druhů, morontálních bytostí, andělé a Materiální Synové a také všechny jim podobné typy osobností.

48:4.18 (549.5) Humor by měl působit jako přetlakový ventil, aby zabránil nárůstu příliš velkého tlaku v důsledku trvajících a značně jednotvárného přemýšlení o vlastním postavení ve vztahu k silnému úsilí uskutečňovat osobní růst a dosáhnout dokonalosti. Humor také zmírňuje otřesy, způsobené

nečekanými účinky faktu nebo pravdy, kruté neústupné skutečnosti a přizpůsobivé, věčně živé pravdy. Smrtelná osobnost, která si není nikdy jista, co přijde příště, prostřednictvím humoru rychle pochopí—uvidí smysl a odhalí význam—nepředpokládanou podstatu situace jako fakt, nebo jako pravdu.

48:4.19 (549.6) I když humor na Urantii je příliš hrubý a velmi neumělecký, má neocenitelný význam jak pro uchování zdraví, tak i pro uvolňování emočního stresu, čímž zabraňuje škodlivému nervovému vypětí a příliš vážnému vnímání sebe sama. Humor a zábava—relaxace—nejsou nikdy reakcemi na úsilí v budoucnu; vždy jsou pohledem zpět, vzpomínkou na minulost. Tak i nyní, ve vašem současném postavení na Urantii, je pro vás vždy osvěžující, když na krátkou dobu přerušíte snahy o dosažení nových a vyšších intelektuálních cílů a vrátíte se k jednodušším úkolům vašich předků.

48:4.20 (550.1) Principy zábavy v životě obyvatel Urantie jsou filozoficky zdravé a budou se používat po celou dobu vašeho vzestupného života, během přechodu přes okruhy Havony k věčným břehům Ráje. Jako vzestupné bytosti, vy máte schopnost uchovat si osobní vzpomínky na všechny předcházející a nižší úrovně bytí a bez takových identických vzpomínek na minulost by neexistoval žádný podklad pro současný humor, ať již je to smrtelný smích nebo morontiální radost. Právě toto vzpomínání na minulé zkušenosti je to, co vytváří základ pro současnou zábavu a rozptýlení. A tak se budete bavit nebeským protějškem vašeho pozemského humoru po celou dobu vaší dlouhé morontiální a později stále více duchovnější pouti. A ta část Boha (Ladič Myšlení), která

se stává věčnou součástí osobnosti vzestupného smrtelníka, dodává radostnému projevu a i duchovní legraci vzestupných tvorů času a prostoru tón božskosti.

5. Učitelé Obytných Světů

48:5.1 (550.2) Učitelé Obytných Světů jsou sborem opuštěných, ale zdokonalených cherubů a sanobimů. Když poutník času postoupí ze zkušebního světa prostoru na obytné a přidružené světy morontiálního vzdělávání, je doprovázen svým osobním nebo skupinovým serafem, strážcem osudu. Na světech smrtelné existence serafovi vydatně pomáhá cherub a sanobim, ale když je jeho smrtelný chráněnc vysvobozen z okovů lidského těla a zahájí vzestupnou pouť, když začíná postmateriální, čili morontiální život, doprovodný seraf již nepotřebuje více pomoc svých bývalých zástupců—cheruba a sanobima.

48:5.2 (550.3) Tito opuštění asistenti pečujícího seraфа jsou často svoláni do hlavního řídicího centra vesmíru, kde projdou osobním objetím Mateřského Ducha Vesmíru a potom odcházejí na vzdělávací sféry soustavy jako Učitelé Obytných Světů. Tito učitelé často navštěvují materiální světy a působí od nejnižších obytných světů až po nejvyšší vzdělávací sféry, připojené k hlavnímu světu vesmíru. Na vlastní podnět se mohou vrátit ke své bývalé práci s pečujícími serafy.

48:5.3 (550.4) V Satanii jsou miliardy a miliardy těchto učitelů a jejich počet stále narůstá, protože ve většině případech, když seraf pokračuje se smrtelníkem, spojeným s Ladičem, na cestě do středu, cherub i sanobim zůstávají v soustavě.

48:5.4 (550.5) Učitelé Obytných Světů, podobně jako většina ostatních instruktorů, jsou ke své činnosti pověřeni Melkisedeky. Obecně jsou pod dohledem Morontiálních Průvodců, ale jako jednotlivci a jako učitelé jsou podřízeni úřadujícím představitelům škol nebo sfér, na kterých působí jako instruktoři.

48:5.5 (550.6) Tito zdokonalení cherubové obvykle pracují ve dvojicích, tak jak tomu bylo, když byli přiděleni k serafovi. Svojí podstatou mají velmi blízko k morontiálnímu typu existence a jsou přirozeně chápajícími učiteli vzestupných smrtelníků a nejefektivnějším způsobem řídí program obytného světa a morontiálního vzdělávacího systému.

48:5.6 (551.1) Ve školách morontiálního života tito učitelé vyučují jednotlivce, skupiny, třídy a také učí masově. Na obytných světech jsou takové školy organizovány ve třech obecných skupinách, z nichž každá má sto sekcí: školy myšlení, školy citění a školy dělání. Když dospějete do souhvězdí, přidají se školy etiky, školy řízení a školy sociálního přizpůsobení. V hlavních světech vesmíru budete navštěvovat školy filozofie, božskosti a čisté duchovnosti.

48:5.7 (551.2) Ty věci, které jste měli možnost se naučit na zemi, ale které se vám naučit nepodařilo, si musíte osvojit pod dohledem těchto svědomitých a trpělivých učitelů. Do Ráje nevedou žádné královské cesty, zkratky nebo pohodlné pěšinky. Bez ohledu na individuální variace směru, musíte zvládnout lekce první sféry, než postoupíte na další, alespoň toto je zásada poté, jakmile opustíte svět vašeho narození.

48:5.8 (551.3) Jeden ze smyslů morontiální pouti je trvalé vymýcení živočišných pozůstatkových rysů z přeživších smrtelníků, jako jsou otálení, neurčitost, neupřímnost, vyhýbání se problémům, nepoctivost a touha po pohodlnosti. Morontiální život učí mladé morontiální žáky hned na počátku, že odklad neznamená v žádném případě zbavení se daného problému. Po životě v lidském těle není čas již dostupným prostředkem, jak se vyhnout situacím, nebo jak obejít nepříjemné povinnosti.

48:5.9 (551.4) Učitelé Obytných Světů začínají učit na nejnižších obytných sférách a jak získávají zkušenosti, postupují přes vzdělávací sféry soustavy a souhvězdí na výukové světy Salvingtonu. Nepodrobují žádné speciální disciplině před, ani po objetí Mateřským Duchem Vesmíru. Oni již prodělali přípravu pro svoji práci v době, kdy sloužili jako pomocníci serafů na rodných světech svých žáků, kteří nyní pobývají na obytných světech. Oni mají opravdovou zkušenost s těmito vzestupnými smrtelníky na obydlených světech. Jsou praktickými a chápajícími učiteli, moudrými a zkušenými instruktory, znamenitými a schopnými průvodci. Jsou dokonale obeznámeni se vzestupnými plány a mají značné zkušenosti s počátečními fázemi vzestupné dráhy.

48:5.10 (551.5) Mnoho ze starších učitelů, těch, kteří dlouho slouží na světech salvingtonského okruhu, projde podruhé objetím Mateřského Ducha Vesmíru a z tohoto druhého objetí vyjdou tito cherubové a sanobimové se statusem serafů.

6. Serafové morontiálních světů—přechodní pečovatelé

48:6.1 (551.6) Ačkoliv všechny řády andělů, od planetárních pomocníků až po nejvyšší serafy, pomáhají na obytných světech, tito přechodní pečovatelé jsou výhradně určeni pro následující činnost. Tito andělé se řadí k šestému řádu serafských služebníků a jejich pomoc je určena na podporu přechodu materiálních a smrtelných tvorů z přechodného života v těle do úvodních stadií morontiální existence na sedmi obytných světech.

48:6.2 (551.7) Měli byste si uvědomit, že morontiální život vzestupného smrtelníka již skutečně začíná na obydlených planetách při zrození duše, v tu chvíli, kdy do mysli tvora smrtelného statusu je zaveden duchovní Ladič. A od tohoto okamžiku má smrtelná duše potenciál pro nadsmrtelné poslání, dokonce i pro rozpoznání vyšších úrovní morontiálních sfér lokálního vesmíru.

48:6.3 (552.1) Nicméně, vy si nebudete uvědomovat péči přechodných serafů, dokud nedospějete na obytné světy, kde oni neúnavně pracují pro rozvoj svých smrtelných žáků. Pro vykonávání své služby jsou rozděleni do sedmi následujících skupin:

48:6.4 (552.2) 1. Serafští kazatelé. Ve chvíli, kdy nabudete vědomí na obytných světech, jste zaregistrováni do seznamů soustavy jako vyvíjející se duchové. Je to tak správně, protože vy opravdu ještě nejste duchové, ale již nejste smrtelné či materiální bytosti; nastoupili jste předduchovní dráhu a byli jste řádně přijati do morontiálního života.

48:6.5 (552.3) Na obytných světech vám serafští kazatelé pomohou si moudře vybrat mezi volitelnými cestami do Edentie,

Salvingtonu, Uversy a do Havony. V případě několika stejných doporučených cest, které vám budou předloženy, si vyberete jednu, která se vám líbí. Tito serafové potom předloží dvaceti čtyřem poradcům na Jerusemu doporučení, týkající se té cesty, která by byla nejvhodnější pro každou vzestupnou duši.

48:6.6 (552.4) Není vám dána neomezená možnost zvolit si svůj budoucí směr, ale můžete si vybrat v rámci toho, co dočasní pečovatelé a jejich nadřízení moudře stanoví jako nejvhodnější cestu pro dosažení vašeho budoucího duchovního statusu. Duchovní svět je řízen na principech respektování vaší svobodné volby, za předpokladu, že cesta, kterou si zvolíte nebude pro vás nevýhodná, nebo nebezpečná pro vaše druhy.

48:6.7 (552.5) Tito serafové kazatelé hlásají evangelium věčného rozvoje, vítězství dosažené dokonalosti. Na obytných světech hlásají významný zákon zachování a dominance laskavosti: žádný dobrý skutek není nikdy úplně zbytečný; může být po dlouhou dobu mařen, ale není nikdy zrušen a navždy si v poměru k božskosti své motivace uchovává svůj potenciál.

48:6.8 (552.6) Oni také i na Urantii nabádají lidské učitele pravdy a čestnosti, aby zachovávali učení o „Boží laskavosti, která vede k pokání,“ aby hlásali „Boží lásku, která zahání všechen strach.“ A právě takové pravdy byly deklarovány na vašem světě:

48:6.9 (552.7) Bohové jsou moji pastýři; já nesejdu z cesty;

48:6.10 (552.8) Ruku v ruce mně vedou po krásných stezkách nádherného a posilujícího věčného života.

48:6.11 (552.9) V této Božské Přítomnosti nebudu mít ani hlad, ani žízeň.

48:6.12 (552.10) I když scházím dolů do údolí nestálosti, nebo stoupám nahoru na světy nejistoty,

48:6.13 (552.11) i když se pohybuji sám, nebo s druhy mého řádu,

48:6.14 (552.12) i když triumfuji v chórech světla, nebo klopýtám opuštěnými místy sfér,

48:6.15 (552.13) pomůže mě Tvůj laskavý duch a útěchu mě poskytne Tvůj dokonalý anděl.

48:6.16 (552.14) I když sestupuji do hlubin temnoty a samé smrti,

48:6.17 (552.15) nebudu o Tobě pochybovat, ani se Tě nebudu bát,

48:6.18 (552.16) protože já vím, že když se naplní čas a při věhlasu

48:6.19 (552.17) Tvého jménaty mě vyzvedneš a posadíš mě vedle sebe na nebeské cimbuří.

48:6.20 (553.1) Tato slova byla v noci pošeptána mladému pastýři. On nezachytil slovo od slova, ale tak, jak si to zapamatoval, je dnes zaznamenáno.

48:6.21 (553.2) Tito serafové jsou také kazateli evangelia dosažení dokonalosti pro celou soustavu a rovněž pro jednotlivé vzestupné bytosti. Také nyní, v mladé soustavě Satania, jejich učení a plány obsahují ustanovení pro budoucí epochy, kdy obytné světy již nebudou více sloužit smrtelným vzestupným tvorům jako přechodné stupně na cestě k vyšším sférám.

48:6.22 (553.3) 2. Tlumočníci ras. Všechny rasy smrtelných bytostí nejsou stejné. Je pravdou, že existuje planetární model, určující všechny fyzické, mentální a duchovní vlastnosti a tendence různých ras daného světa. Ale existují také výrazně odlišné rasové typy a potomci těchto rozdílných základních typů lidských bytostí charakterizují přesně definovatelné sociální tendence. Na světech času serafští tlumočníci ras podporují snahy rasových komisařů sladit rozdílná pojetí ras a pokračují v této činnosti na obytných světech, kde tyto stejné rozdílnosti mají do určité míry tendenci přetrvávat. Na takových neuspořádaných planetách jako je Urantia, neměly tyto duchaplné bytosti téměř žádnou příležitost působit, ale jsou to zkušení sociologové a moudří etniční poradci prvního nebe.

48:6.23 (553.4) Měli byste se zamyslet nad výrazem „nebe“ a „nebe nebes“. To, co většina vašich proroků pochopila jako nebe, byl první z obytných světů lokální soustavy. Když apoštol hovořil o tom, že „byl dopraven do třetího nebe“, zmiňoval se o zážitku, při kterém byl během spánku oddělen jeho Ladič a v tomto neobyčejném stavu se přenesl na třetí ze sedmi obytných světů. Někteří z vašich mudrců viděli větší nebe, „nebe nebes“, z nichž sedmidílná zkušenost obytných světů byla prvním nebem, druhým je Jerusem, třetím Edentia se svými družicemi, čtvrtým je Salvington a okolní vzdělávací sféry, pátým je Uversa, šestým je Havona a sedmým je Ráj.

48:6.24 (553.5) 3. Plánovači myšlení. Tito serafové se věnují účelnému sdružování morontiálních bytostí a organizování jejich společných činností na obytných světech. Oni jsou psychology prvního nebe. Většina z této speciální skupiny serafských pečovatelů má předchozí zkušenost jako strážní

andělé dětí času, ale jejím svěřencům se z nějakých důvodů nepodařilo se zosobnit na obytných světech, nebo přežít metodou spojení s Duchem.

48:6.25 (553.6) Úkolem těchto plánovačů myšlení je sledovat povahu, zkušenost a status duší, mající Ladiče a procházející obytnými světy a pomáhat při sestavování skupin, aby byly schopny plnit úkoly a dosáhly postupu. Ale tyto plánovači myšlení neovlivňují, nemanipulují nebo jiným způsobem nezneužívají neznalost či jiné nedostatky studentů obytných světů. Oni jsou naprosto čestní a nesmírně spravedliví. Ctí vaši nově zrozenou morontiální vůli; oni vás považují za nezávislou bytost, mající vlastní vůli a snaží se urychlit váš rozvoj a postup. Tady se setkáte tváří v tvář s opravdovými přáteli a chápajícími poradci, anděly, kteří jsou opravdu schopni vám pomoci „vidět se tak, jak vás vidí jiní“ a „poznat se tak, jak vás znají andělé.“

48:6.26 (553.7) Také na Urantii tyto serafové učí věčnou pravdu: jestliže vám vaše mysl neslouží dobře, můžete ji vyměnit za mysl Ježíše Nazaretského, která nikdy nezlame.

48:6.27 (554.1) 4. Morontiální poradci. Tito pečovatelé se tak jmenují, protože jejich úkolem je učit, vést a radit přeživším smrtelníkům, kteří přišli ze světů lidského původu—bytostem, procházející vyššími školami hlavního centra soustavy. Oni učí ty, kteří usilují o pochopení empirické jednoty odlišných úrovní života, ty, kteří se pokoušejí sjednotit významy a spojit hodnoty. Toto je funkce filozofie ve smrtelném životě a mota na morontiálních sférách.

48:6.28 (554.2) Mota je víc než vyšší filozofie; je pro filozofii to, co jsou dvě oči místo jednoho; má stereoskopický účinek na

významy a hodnoty. Materiální člověk vidí vesmír jako by jedním okem—plochý. Studenti obytných světů získají kosmickou perspektivu—hloubku—překrytím vnímání fyzického života vnímáním morontiálního života. A jsou schopni tyto materiální a morontiální pohledy správně soustředit především pro neúnavnou pomoc těchto serafských poradců, kteří tak trpělivě učí studenty obytných světů a morontiální vzestupné bytosti. Mnoho z těchto vyučujících poradců nevyššího řádu andělů začalo své kariéry jako instruktoři nedávno osvobozených duší smrtelníků času.

48:6.29 (554.3) 5. Technici. Tito serafové pomáhají novým vzestupným bytostem přizpůsobit se novému a poměrně neobvyklému prostředí morontiálních sfér. Život na přechodných světech nese sebou reálný kontakt s energiemi jak fyzických, tak i materiálních úrovních a do určité míry, s duchovními realitami. Vzestupné bytosti se musí aklimatizovat na každou novou morontiální úroveň a ve všem jim značnou měrou pomáhají serafští technici. Tito serafové zajišťují spojení s Kontrolory Morontiální Energie a s Hlavními Fyzickými Kontrolory a především působí jako instruktoři vzestupných poutníků ve vztahu k těm energiím, které jsou využívány na přechodných sférách. Slouží jako pohotovostní přepravci prostorem a vykonávají řadu jiných pravidelných a speciálních povinností.

48:6.30 (554.4) 6. Učitelé-zaznamenatelé. Tito serafové zaznamenávají procesy, které probíhají na úrovni duchovní a fyzické, procesy vzájemných vztahů lidí a andělů a morontiálních procesů nižších vesmírných sfér. Oni rovněž slouží jako instruktoři účelných a účinných metod

zaznamenávání faktů. Inteligentní shromažďování a třídění souvisejících údajů je velkým uměním a toto umění je vystupňováno při spolupráci s celestinskými uměleckými řemeslníky a také vzestupní smrtelníci mohou spolupracovat se serafy-zaznamenateli.

48:6.31 (554.5) Určitou část svého času věnují zaznamenatelé všech serafských řádů vzdělávání a výchově morontálních vzestupných bytostí. Tito andělští opatrovatelé faktů času jsou ideálními instruktory všech těch, které zajímají fakta. Než opustíte Jerusem, budete velmi dobře obeznámeni s historií Satanie a její 619 obydlených světů, přičemž většinu těchto informací vám předají tito serafští zaznamenatelé.

48:6.32 (554.6) Tito andělé patří všichni do řady zaznamenatelů, začínající od nejnižších k nejvyšším opatrovatelům faktů času a pravd věčnosti. Přijde den, kdy vás budou učit zajímat se jak o fakta , tak i o pravdu, rozvíjet jak mysl, tak i duši. Dokonce i nyní byste neměli jenom usilovat o suchá zrnka písku vědění, ale také se učit jak zalévat zahradu svého srdce. Když jsou lekce naučeny, třída je bezcenná. Bez skořápky nemůže být kuře a každá skořápka je po vylihnutí kuřete bezcenná. Ale někdy je neznalost tak veliká, že její náprava pomocí odhalení by byla osudová pro ty pomalu se objevující pravdy, které jsou podstatné pro její odstranění. Když děti mají své ideály, neberte jim je; nechte je vyrůst. A když se učíte myslet jako dospělí, učte se také modlit se jako děti.

48:6.33 (555.1) Zákon je sám život, a ne pravidla chování. Zlo je porušování zákona, a ne nedodržování pravidel chování v životě, který je zákon. Lež není způsob vyjádření, ale předem promyšleně překroucená pravda. Vytvoření nových obrazců ze

starých faktů, zobrazení rodičovského života v životech potomků—toto jsou umělecké triumfy pravdy. Stín nepravosti, promyšlené za účelem oklamání, sebenepatrnější překroucení nebo zkreslení toho, co je zásada—znamená nepravost. Ale přehnaně uctívaná pravda, zkamenělá pravda, železná obruč takzvané neměnné pravdy, udržuje člověka ve slepotě v uzavřeném kruhu upjaté pravdy. Je možno být formálně přesným ve vztahu k faktu a nekonečně se mýlit ve vztahu k pravdě.

48:6.34 (555.2) 7. Pomocné zálohy. Velký sbor všech řádů přechodných serafů se zdržuje na prvním obytném světě. Hned po strážcích osudu mají tito přechodní pomocníci nejbližší ke smrtelným bytostem a vy s nimi strávíte velkou část svého volného času. Andělé slouží rádi a když nemají přiděleny úkoly, často pomáhají jako dobrovolníci. Duše mnohých vzestupných smrtelníků poprvé zahořela božským nadšením pro dobrovolnou službu kvůli osobnímu přátelství s dobrovolnými pomocníky ze serafských záloh.

48:6.35 (555.3) Od nich se naučíte využívat těžkosti pro vytvoření stability a jistoty; být spolehlivým a svědomitým a přitom šťastným; přijímat výzvy bez bědování a čelit potížím a nejistotám beze strachu. Budou se ptát: když neuspějete, nezlomí vás to a opět se o to pokusíte? Když uspějete, zachováte si zdravý postoj—vyrovnané a oduševnělé chování—v každém úsilí v dlouhotrvající snaze zbavit se okovů materiální nečinnosti a dosáhnout svobody duchovní existence?

48:6.36 (555.4) Stejně jako smrtelníci, také tito andělé prožili mnohá zklamání a oni vám vysvětlí, že některá vaše nejvíce zdrcující

zklamání byla vaším největším štěstím. Zasazení semínka vede někdy k jeho nevyhnutelné záhubě, k zániku vašich pošetilých nadějí, ale jeho znovu zasazení může přinést ovoce nového života a nové příležitosti. A od nich se naučíte jak trpět méně v důsledku zklamání a lítosti, za prvé, dělat si méně osobních plánů, týkajících se jiných osobností a za druhé, přijmout svůj úděl poté, když jste svědomitě udělali vše, co bylo ve vašich silách.

48:6.37 (555.5) Poznáte, že vaše potíže narůstají a šance na štěstí klesají, protože se berete příliš vážně. Prvořadý význam má práce na sféře, odpovídající vašemu statusu—na tomto světě, či na následujícím. Velmi důležitá je přípravná práce pro příští vyšší sféru, ale nic nemá takovou důležitost, jako práce na světě, ve kterém právě žijete. Přestože práce je důležitá, vlastní já není. Když se cítíte důležitý, vyčerpáváte energii na utvrzování svého „já“, načež vám zůstává málo energie na samotnou práci. Vlastní důležitost, ne důležitost práce, vyčerpává nevyvinuté tvory; je to právě faktor vlastního „já“, který vyčerpává, ne snaha uspět. Můžete vykonávat důležitou práci, jestliže nebudete přeceňovat svoji důležitost; můžete dělat několik věcí tak lehce, jako jednu, pokud vynecháte své „já“. Rozmanitost přináší zklidnění; co unavuje a vyčerpává je jednotvárnost. Jeden den se podobá druhému—opravdový život, nebo smrt.

7. Morontiální mota

48:7.1 (556.1) Nižší úrovně morontiální moty odpovídají vyšším úrovním lidské filozofie. Na prvním obytném světě je běžnou praxí učit méně vyspělé studenty porovnávací metodou; to znamená, že v jednom sloupci jsou jednodušší pojetí významů

moty a v protějším sloupci jsou citáty, které jsou obdobou výroků filozofie smrtelníků.

^{48:7.2 (556.2)} **Není tomu tak dávno, při plnění úkolu na prvním obytném světě Satanie, jsem měl příležitost sledovat tuto metodu vyučování; a ačkoliv nemám dovoleno představit mota obsah této lekce, mohu popsat dvacet osm výroků lidské filozofie, které morontialní učitel používal jako ilustrační materiál, aby usnadnil těmto nových obyvatelům obytného světa pochopit význam a smysl moty. Použité ilustrace lidské filozofie byly:**

^{48:7.3 (556.3)} **1. Projev odborné způsobilosti není důkazem duchovního postoje. Intelligence nenahrazuje opravdový charakter.**

^{48:7.4 (556.4)} **2. Jen málo lidí se chová podle víry, kterou mají. Bezdůvodný strach je převládající intelektuální klam, jehož obětí je vyvíjející se smrtelná duše.**

^{48:7.5 (556.5)} **3. Není možno přesáhnout vrozené schopnosti; půllitr nikdy nemůže pojmout litr. Duchovní pojetí nemůže být mechanicky vnuceno do rámce materiální paměti.**

^{48:7.6 (556.6)} **4. Jen málo smrtelníků má odvahu využívat alespoň část sumy kreditů osobnosti, které jsou zajištěny sloučenou pomocí povahy a laskavosti. Většina ochuzených duší jsou ve skutečnosti bohaté, ale odmítají tomu věřit.**

^{48:7.7 (556.7)} **5. Potíže mohou ohrožovat průměrnost a porazit bojácné, ale posílí opravdové děti Nejsvrchovanějších.**

48:7.8 (556.8) 6. Požívat privilegia bez zneužívání, mít svobodu bez povolení, mít moc a trvale odmítat použít ji pro vlastní zviditelnění—to jsou známky vysoké civilizace.

48:7.9 (556.9) 7. V kosmu se nestávají náhodné a nepředvídané události. A také nebeské bytosti nepomáhají nižší bytosti, která si nepřeje, aby její cestu osvětlovalo světlo pravdy.

48:7.10 (556.10) 8. Úsilí ne vždy přináší radost, ale bez uváženého úsilí nelze dosáhnout štěstí.

48:7.11 (556.11) 9. Činnost dodává sílu; zdrženlivost vytváří kouzlo.

48:7.12 (556.12) 10. Poctivost rozeznává struny harmonie a melodie zaznívá celým kosmem, dokonce ji vnímá i Nekonečný.

48:7.13 (556.13) 11. Slabí se oddávají předsevzetím, ale silní jednájí. Život je pouze jednodenní práce—dělejte ji dobře. Jednání je naše; důsledky Boží.

48:7.14 (556.14) 12. Největším neštěstím kosmu je nikdy nemít těžkosti. Moudrost přichází ke smrtelníkům pouze přes prožité těžkosti.

48:7.15 (556.15) 13. Hvězdy je nejlépe vidět z osamělých empirických hlubin, a ne z ozářených a extatických horských vrcholů.

48:7.16 (556.16) 14. Povzbuzujte touhy vašich druhů po pravdě; poskytněte radu jen tehdy, když je o ní žádáno.

48:7.17 (557.1) 15. Okázalost je směšná snaha hlupáka vypadat moudře, pokus prázdné duše vypadat bohatě.

48:7.18 (557.2) 16. Nemůžete vnímat duchovní pravdu, pokud ji neprožíváte, a mnohé pravdy se opravdově poznají pouze v těžkostech.

48:7.19 (557.3) 17. Ctižádost je nebezpečná, pokud není plně míněna pro společnost. Nemůžete být opravdu ctnostní, pokud nejsou ctnostné vaše činy.

48:7.20 (557.4) 18. Netrpělivost je zhoubou ducha; hněv je jako kámen, vržený do vosího hnízda.

48:7.21 (557.5) 19. Je nutno zbavit se úzkosti. Nejtěžší zklamání jsou ta, která nikdy nepřijdou.

48:7.22 (557.6) 20. Jenom básník je schopen vidět poezii v běžné próze všedního života.

48:7.23 (557.7) 21. Vysokým posláním každého umění je naznačovat svými iluzemi vyšší vesmírnou realitu, tříbit emoce času do myšlení věčnosti.

48:7.24 (557.8) 22. Vyvíjející se duše se nestane božskou tím co dělá, ale tím co se snaží dělat.

48:7.25 (557.9) 23. Smrt nic nepřidala k intelektuálnímu vlastnictví nebo duchovním schopnostem, ale zvýšila empirickou úroveň vědomí věčného života.

48:7.26 (557.10) 24. Okamžik za okamžikem, je osud věčnosti určován činy každodenního života. Dnešní skutky jsou zítřejší osud.

48:7.27 (557.11) 25. Velikost nezáleží tolik na síle, ale na tom, jak moudře a božsky je taková síla používána.

48:7.28 (557.12) 26. Vědění je možné jen tehdy, když je sdíleno; je pod záštitou moudrosti a zespolečenštěno je láskou.

48:7.29 (557.13) 27. Pokrok vyžaduje rozvoj osobnosti; prostřednost vyhledává záchranu v ustálenosti.

48:7.30 (557.14) 28. Důvodová obhajoba jakéhokoliv návrhu je nepřímá úměrná k obsažené pravdě.

48:7.31 (557.15) Taková je práce nováčků na prvním obytném světě, zatímco pokročilejší žáci na následujících světech zvládají vyšší úroveň kosmického chápání a morontialní moty.

8. Morontialní progresisté

48:8.1 (557.16) Od absolvování obytných světů po dosažení duchovního statusu v supervesmíru, jsou vzestupní smrtelníci nazýváni morontialními progresisty. Vaše cesta tímto podivuhodným přechodným životem bude pro vás nezapomenutelnou zkušeností, milou vzpomínkou. Je to evoluční brána do duchovního života a následné dosažení dokonalosti tvora, čímž vzestupní smrtelníci dosáhnou cíle času—naleznou Boha v Ráji.

48:8.2 (557.17) Celý tento morontialní a následný duchovní program rozvoje smrtelníků, tato dokonale propracovaná vesmírná přípravná škola pro vzestupné tvory sleduje jediný a božský účel. Je to záměr Tvořitelů poskytnout tvorům času odstupňovanou příležitost osvojit si detaily řízení a administrativy velkého vesmíru a nejlepším způsobem jak

uskutečnit tuto dlouhou výuku je umožnit přeživšímu smrtelníkovi stoupat postupně a aktivně se podílet na každém novém stupni vzestupu.

48:8.3 (558.1) Plán věčného života smrtelníků má praktický a prospěšný účel; vy nejste pouhými příjemci tohoto veškerého božského úsilí a usilovné výuky, abyste přežili jenom proto, že se budete těšit nekonečnému blahu a věčné pohodě. Za horizontem současné vesmírné epochy se skrývá cíl transcendentní služby. Kdyby záměr Bohů byl určen jen k tomu, aby vás vzali na jednu dlouhou a věčně radostnou exkurzi, tak by určitě neproměnili celý vesmír do do jedné obrovské a složité prakticky přípravné školy, nepovolali by podstatnou část nebeského tvoření jako učitele a instruktory a nemarnili by epochu za epochou vašim vedením, jednoho po druhém, přes gigantickou vesmírnou školu empirické výchovy. Podpora programu rozvoje smrtelníků je patrně jedním z hlavních úkolů současného organizovaného vesmíru a převážná část nespočetných řádů vytvořených inteligentních bytostí se věnuje, buď přímo nebo nepřímo, některé vzestupné fázi tohoto plánu postupného dosažení dokonalosti.

48:8.4 (558.2) Při zdolávání vzestupné stupnice života, od smrtelného člověka do objetí Božstev, vy skutečně prožíváte každou možnou fázi a stupeň existence zdokonaleného tvora v mezích současné vesmírné epochy. Vzestup smrtelného člověka na úroveň konečného v Ráji zahrnuje všechno, co tam nyní může být—obsahuje všechno, co je v současné době dostupné živým řádům inteligentních, dokonale vytvořených konečných tvorů. Jestliže budoucí osud Rajských konečných je služba v nových vesmírech, které se nyní vyvíjejí, je jisté, že v

tomto novém a budoucím tvoření nebudou žádné vytvořené řády empirických bytostí, jejichž životy budou zcela odlišné od těch, které smrtelní koneční prožili na některém světě jako součást svého vzestupného vzdělávání, jako jeden ze stupňů svého dávného vývoje ze živočicha k andělovi a od anděla k duchu a od ducha k Bohu.

48:8.5 (558.3) [Představeno archandělem Nebadonu.]

Kapitola 49

Obydlené planety

49:0.1 (559.1) VŠECHNY planety, obydlené smrtelnými tvory, mají evoluční původ a podstatu. Tyto sféry jsou plodícím místem, evoluční kolébkou smrtelných ra času a prostoru. Každý díl vzestupného života je opravdovou přípravnou školou pro další příští stupeň existence a to platí pro každý stupeň postupného vzestupu člověka do Ráje; stejně tak se to týká počáteční smrtelné zkušenosti na evoluční planetě a rovněž poslední školy Melkisedeků v hlavním světě vesmíru—školy, do které vstoupí vzestupní smrtelníci před svým přechodem do režimu supervesmíru a dosažením prvního stupně duchovní existence.

49:0.2 (559.2) Z důvodu nebeské administrativy jsou všechny obydlené planety v zásadě seskupeny do lokálních soustav a každá z těchto lokálních soustav má nejvýše tisíc evolučních světů. Toto omezení je dáno rozhodnutím Věčně Moudrých a vztahuje se na současné evoluční planety, na kterých žijí smrtelníci se statusem věčného života. Do této skupiny nepatří ani světy, ustálené ve světle a životě, ani planety, na kterých ještě nezačal vývoj člověka.

^{49:0.3 (559.3)} Samotná Satania je nedokončená soustava, obsahující pouze 619 obydlených planet. Takové planety jsou číslovány v souladu s jejich registrací jako obydlené světy, jako světy, obydlené tvory, mající vlastní vůli. Tak Urantia dostala číslo 606 v Satanii, což znamená 606-tý svět v této lokální soustavě, na kterém dlouhý evoluční proces života vyvrcholil objevením lidských bytostí. Třicet šest planet se blíží ke stadiu založení života a několik planet se nyní připravuje pro Nositele Života. Téměř dvě stě sfér je nyní ve fázi vývoje a pro založení života budou připraveny během příštích několika milionů let.

^{49:0.4 (559.4)} Ne všechny planety jsou vhodné pro smrtelný život. Malé planety, které mají vysokou rychlost otáčení kolem své osy, jsou naprosto nevhodné pro výskyt života. V několika fyzických soustavách Satanie, planety, otáčející se kolem středového slunce, jsou pro život příliš velké, protože jejich obrovská hmotnost způsobuje nesnesitelnou gravitaci. Mnoho z těchto gigantických sfér má družice, někdy šest a více a tyto měsíce jsou často přibližně velké jako Urantia, takže jsou téměř ideální pro obydlení.

^{49:0.5 (559.5)} Nejstarším obydleným světem Satanie je svět číslo jedna, Anova, jedna ze čtyřiceti čtyř družic, kroužících okolo obrovské černé planety, ale vystavena rozdílnému světlu tří sousedních sluncí. Anova se nachází v pokročilém stadiu pokrokové civilizace.

1. Planetární život

^{49:1.1 (559.6)} Vesmíry času a prostoru se vyvíjejí postupně; rozvoj života—pozemského nebo celestinského—není ani nahodilý, ani není dílem magie. Kosmická evoluce nemusí být vždy

pochopitelná (předvídatelná), ale v žádném případě není věc náhody.

49:1.2 (560.1) Biologická jednotka materiálního života je protoplazmatická buňka, společný svazek chemických, elektrických a dalších základních energií. V každé soustavě jsou odlišné chemické formule a v každém lokálním vesmíru jsou nepatrně rozdílné metody reprodukce živých buněk, ale Nositelé Života jsou pokaždé katalyzátory, zahajující prvotní reakce materiálního života; oni probouzí energetické okruhy živé hmoty.

49:1.3 (560.2) Všechny světy lokální soustavy projevují nezaměnitelnou fyzickou příbuznost; nicméně, každá planeta má svůj vlastní spektrum života a neexistují dva světy, které by byly obdařeny naprosto stejným rostlinstvem a stejnými živočichy. Tyto planetární rozdíly v typech života v soustavách vyplývají z rozhodnutí Nositelů Života. Ale tyto bytosti nejednají svévolně či náladově; ve vesmírech vládne zákon a řád. Zákony Nebadonu se řídí podle božských mandátů Salvingtonu a evoluční typ života v Satanii je v souladu s evolučním prototypem Nebadonu.

49:1.4 (560.3) Evoluce je pravidlo lidského rozvoje, ale samotný proces se na jednotlivých světech značně liší. Někdy je život započat na jednom místě, někdy na třech, jak tomu bylo na Urantii. Na světech s atmosférou život obvykle vzniká v moři, ale ne vždy; do značné míry to záleží na fyzickém stavu planety. Nositelé Života mají nesmírnou volnost ve své činnosti zakládání života.

49:1.5 (560.4) Ve vývoji planetárního života rostlinná forma vždy předchází živočišné a je již zcela plně vyvinuta předtím, než začne odlišování živočišných druhů. Všechny živočišné druhy se vyvinou ze základních prototypů předcházející rostlinné říše živé podstaty; nejsou vytvářeny odděleně.

49:1.6 (560.5) Počáteční stadia evoluce života se ne zcela shodují s vašimi současnými názory. Smrtelný člověk není evoluční náhoda. Existuje přesný systém, univerzální zákon, který určuje plán rozvoje planetárního života na sférách prostoru. Čas a plození velkého množství druhů nejsou rozhodujícími faktory. Myši se množí mnohem rychleji než sloni, ale sloni se vyvíjejí mnohem rychleji než myši.

49:1.7 (560.6) Proces planetární evoluce je metodický a řízený. Vývoj vyšších organismů z nižších skupin života není náhodný. Někdy je evoluční progres dočasně pozastaven samodestrukcí některých příznivých rodových linií živé plazmy ve vybraných druzích. Nahradit škodu, vzniklou ztrátou jediné nadřazenější linie dědičnosti člověka vyžaduje někdy mnoho epoch. Tyto vybrané a kvalitnější linie živé protoplazmy by měly být starostlivě a moudře opatrovány jakmile se objeví. A na většině obydlených světech jsou tyto kvalitní potenciály života ceněny mnohem více, než na Urantii.

2. Planetární fyzické typy

49:2.1 (560.7) V každé soustavě je standardní a základní prototyp rostlinného a živočišného života. Nicméně, Nositelé Života často stojí před nutností upravit tyto základní prototypy, aby se přizpůsobily rozdílným fyzickým podmínkám, existujících na početných světech prostoru. Oni pěstují v soustavě obecný typ

smrtného tvora, ale existuje sedm výrazně rozdílných fyzických typů, stejně jako tisíce a tisíce vedlejších variací těchto sedmi hlavních rozdílů:

49:2.2 (561.1) 1. Atmosférické typy.

49:2.3 (561.2) 2. Elementární typy.

49:2.4 (561.3) 3. Gravitační typy.

49:2.5 (561.4) 4. Teplotní typy.

49:2.6 (561.5) 5. Elektrické typy.

49:2.7 (561.6) 6. Energetizující typy.

49:2.8 (561.7) 7. Nejmenované typy.

49:2.9 (561.8) Soustava Satania obsahuje všechny tyto typy a velké množství přechodných skupin, třebaže některé z nich nejsou příliš početné.

49:2.10 (561.9) 1. Atmosférické typy. Fyzické rozdílnosti mezi světy, na kterých žijí smrtelní tvorové, jsou především dány charakterem atmosféry; ostatní vlivy, které přispívají k planetárním odlišnostem života jsou relativně druhořadé.

49:2.11 (561.10) Současný stav atmosféry Urantie je téměř ideální pro dýchající typ člověka, ale lidský druh může být natolik upraven, že může žít jak na superatmosférických, tak i na subatmosférických planetách. Takové úpravy se týkají také živočišného života, který se na různých obydlených sférách výrazně liší. Jak subatmosférické, tak i superatmosférické světy vyžadují velmi značné úpravy živočišných druhů.

49:2.12 (561.11) Z atmosférických typů v Satanii jsou zhruba dvě a půl procenta subdýchatelé, kolem pěti procent superdýchatelé a přes devadesát jedna procent jsou middýchatelé, což odpovídá devadesáti osmi a půl procentům všech světů Satanie.

49:2.13 (561.12) Bytosti, takové jako jsou rasy na Urantii, jsou klasifikovány jako middýchatelé; vy představujete průměrný nebo typický dýchající druh smrtelné existence. Kdyby existovali inteligentní tvorové na planetě s podobnou atmosférou, jakou má váš blízký soused Venuše, patřili by do skupiny superdýchatelů, zatímco ti, žijící na planetě s atmosférou tak řídkou, jako má váš vnější soused Mars, řadili by se mezi subdýchatele.

49:2.14 (561.13) Kdyby smrtelní tvorové obýdli planetu, která nemá téměř žádnou atmosféru, jako váš měsíc, náleželi by ke zvláštnímu druhu nedýchatelů. Tento typ představuje zásadní nebo extrémní přizpůsobení planetárnímu prostředí a je řešen odděleně. Nedýchatelé představují zbývajících jedno a půl procento světů Satanie.

49:2.15 (561.14) 2. Elementární typy. Tato rozlišení jsou spojena se vztahem smrtelníků k vodě, vzduchu a zemi. Existují čtyři výrazně odlišné druhy inteligentního života ve vztahu k životnímu prostředí. Lidské rasy na Urantii patří k pozemskému druhu.

49:2.16 (561.15) Pro vás je to naprosto nemožné představit si prostředí, které převládá na některých světech v ranných údobích. Tyto neobvyklé podmínky nutí vyvíjející se živočišný život zůstat ve svém mořském vyživujícím prostředí mnohem delší dobu, než na těch planetách, které poskytly velmi rychle příznivé

pozemské a atmosférické prostředí. A naopak, na některých světech superdýchatelů, jestliže planeta není dostatečně velká, je někdy účelné vytvořit podmínky pro smrtelný typ, který je schopen snadno překonat atmosféru. Tito vzdušní cestovatelé jsou často přechodným stupněm mezi vodními a pozemskými skupinami a do určité doby žijí stále na zemi, až se nakonec vyvinou do pozemských tvorů. Ale na některých světech ještě dlouho pokračují v létání i poté, když se z nich staly bytosti pozemského typu.

49:2.17 (562.1) Je to zároveň udivující a zároveň zábavné pozorovat jak se ranné civilizace primitivních lidských bytostí vyvíjejí, v jednom případě ve vzduchu a v korunách stromů, ve druhém, v mělčinách chráněných tropických vod, jakožto i na dně, na březích a na pobřežích těchto mořských zahrad, do prvních ras těchto pozoruhodných sfér. Také na Urantii se primitivní člověk v průběhu dlouhého období zachraňoval a zdokonaloval svoji primitivní civilizaci tím, že žil převážně na stromech, tak, jak žili jeho dávní stromovití předkové. A na Urantii máte stále malinké savce (netopýry), kteří jsou vzdušnými navigátory a tuleni a velryby ve vašich mořích patří také do třídy savců.

49:2.18 (562.2) Z elementárních typů v Satanii je sedm procent vodních, deset procent vzdušných, sedmdesát procent pozemských a třináct procent kombinovaných typů země-vzduch. Ale tyto modifikace ranných inteligentních tvorů nejsou ani lidé-ryby, ani lidé-ptáci. Oni představují lidské a předlidské typy, které nejsou ani superryby, ani zdokonalení ptáci, ale nezvratně smrtelní tvorové.

49:2.19 (562.3) 3. Gravitační typy. Úpravou navrženého typu se inteligentní tvorové vyvíjejí tak, že mohou volně působit na

sférách, které jsou větší či menší než Urantia, čímž jsou do určité míry přizpůsobeny gravitaci těchto planet, které nemají ideální velikost a hmotnost.

49:2.20 (562.4) Rozmanité planetární typy smrtelníků jsou různě vysoké. Jejich průměrná výška v Nebadonu je o trochu vyšší než dva metry. Na některých větších světech žijí bytosti, které jsou jen asi sedmdesát centimetrů vysoké. Od této výšky, přes průměrnou výšku na průměrně velikých planetách, dosahují smrtelné bytosti na menších planetách výšky kolem tří metrů. V Satanii je pouze jedna rasa, která je menší než metr dvacet centimetrů. Dvacet procent světů Satanie je obydleno smrtelníky modifikovaného gravitačního typu, kteří žijí na menších a větších planetách.

49:2.21 (562.5) 4. Teplotní typy. Je možné vytvořit živé bytosti, které mohou žít v mnohem vyšších, nebo nižších teplotách, než jsou schopny rasy Urantie. Podle typu mechanismů, regulující teplotu, jsou bytosti rozděleny do pěti rozdílných skupin. Rasy Urantie mají na této stupnici číslo tři. Třicet procent světů Satanie je obydleno rasami modifikovaných teplotních typů. Ve srovnání s rasami Urantie, které se řadí do středně teplotní skupiny, dvanáct procent typů patří ke skupině s vyšším teplotním rozsahem a osmnáct procent s nižším.

49:2.22 (562.6) 5. Elektrické typy. Elektrické, magnetické a elektronické chování světů se výrazně liší. Existuje deset typů lidského života, různě přizpůsobené, aby snášely rozdílné energie sfér. Těchto deset variací také reaguje poněkud rozdílnými způsoby na chemické paprsky běžného slunečního světla. Ale tyto nepatrné fyzické rozdílnosti neovlivňují v žádném případě intelektuální, nebo duchovní život.

49:2.23 (562.7) Z elektrického uskupení smrtelného života patří téměř dvacet tři procent do skupiny číslo čtyři, urantijský typ existence. Tyto typy jsou rozděleny následujícím způsobem: číslo 1—jedno procento; číslo 2—dvě procenta; číslo 3—pět procent; číslo 4—dvacet tři procent; číslo 5—dvacet sedm procent; číslo 6—dvacet čtyři procent; číslo 7—osm procent; číslo 8—pět procent; číslo 9—tři procenta; číslo 10—dvě procenta, z celkového počtu.

49:2.24 (563.1) 6. Energetizující typy. Ne všechny světy přijímají stejným způsobem energii. Ne všechny obydlené světy mají atmosférický oceán, vhodný pro respirační výměnu plynů, jako má současná Urantia. Bytosti vašeho současného typu by nemohly existovat na planetách v období jejich ranných a pozdějších stadií a tehdy, když jsou respirační faktory planety příliš vysoké nebo příliš nízké, ale tehdy, když všechny ostatní nezbytné podmínky pro inteligentní život jsou vhodné. Nositelé Života často vytvoří na takových světech modifikovanou formu smrtelné existence, bytostí, které jsou schopny ovlivňovat změny svých životních procesů přímo prostřednictvím světelné energie a přetvářením energie Hlavních Fyzických Kontrolorů.

49:2.25 (563.2) Existuje šest rozdílných druhů živočišné a lidské výživy: subdýchatelé používají první druh výživy, obyvatelé moří druhý druh, middýchatelé, jako jsou na Urantii, třetí druh. Superdýchatelé používají čtvrtý druh přijímání energie, zatímco nedýchatelé využívají pátý druh výživy a energie. Šestý způsob přijímání energie je využíván pouze midbytostmi.

49:2.26 (563.3) 7. Nejmenované typy. Existuje mnoho dalších početných variací planetárního života, ale všechny tyto

různosti jsou zcela záležitostí anatomických úprav, fyziologického odlišení a elektrochemického přizpůsobení. Takové rozdílnosti se netýkají intelektuálního a duchovního života.

3. Světy nedýchajících tvorů

^{49:3.1 (563.4)} Většina obydlených planet je osídlena dýchajícím typem inteligentních bytostí. Ale existují také druhy smrtelných tvorů, kteří mohou žít na světech, kde je málo, anebo žádný vzduch. Z celkového počtu obydlených světů v Orvontonu je to méně než sedm procent, na kterých tento typ žije. V Nebadonu je to méně než tři procenta. V celé Satanii existuje pouze devět takových světů.

^{49:3.2 (563.5)} Takový počet obydlených planet s nedýchajícím typem tvorů v Satanii je zapříčiněn tím, že v této teprve nedávno zorganizované části Norlatiadeku se stále vyskytuje velké množství meteorických kosmických těles; a světy, které nemají ochrannou třetí atmosféru, jsou vystaveny nepřetržitému bombardování těmito kosmickými poutníky. Také některé komety jsou složeny z meteorických rojů, ale jako pravidlo, jsou to roztráštěná malá tělíska hmoty.

^{49:3.3 (563.6)} Miliony a miliony meteoritů každý den vstupují do atmosféry Urantie rychlostí zhruba tři sta dvacet kilometrů za vteřinu. Na světech, obydlených nedýchajícími tvory, musí vyspělé rasy dělat hodně pro to, aby se chránily před poškozením padajícími meteority. Budují elektrická zařízení, která dokáží meteority spotřebovat, nebo zničit. Ale vystavují se velkému nebezpečí, když se vydají za tyto chráněné zóny. Tyto světy jsou také vystaveny ničícím elektrickým bouřím,

jejichž povaha není na Urantii známa. Během období takového obrovského kolísání energie se musí obyvatelé ukrýt do svých speciálních staveb s ochrannou izolací.

49:3.4 (563.7) Život na světech nedýchajících tvorů se radikálně liší od života na Urantii. Na rozdíl od urantijských ras nedýchatelé nepřijímají žádnou potravu a nic nepijí. Reakce nervového systému, mechanismus regulující teplotu a metabolismus těchto specifických ras jsou naprosto rozdílné od tělesných funkcí smrtelníků na Urantii. Téměř každá životní funkce, kromě rozmnožování, je jiná a dokonce i některé metody plození jsou poněkud rozdílné.

49:3.5 (564.1) Na takových světech jsou živočišné druhy naprosto jiné, než na atmosférických planetách. Způsob života nedýchajících tvorů je odlišný od života na atmosférickém světě; dokonce i způsob přechodu do věčného života je jiný, tyto bytosti jsou kandidáti na spojení s Duchem. Nicméně, tyto bytosti se radují ze života a vykonávají činnosti svého světa s relativně stejnými potížemi a radostmi, jako je prožívají smrtelníci, žijící na atmosférických světech. Myšlením a charakterem se nedýchatelé neliší od ostatních smrtelných typů.

49:3.6 (564.2) Vás by mohl mnohem více zajímat planetární život smrtelníků tohoto typu, protože taková rasa bytostí obývá sféru, nacházející se v těsné blízkosti Urantie.

4. Evoluční tvorové vlastní vůle

49:4.1 (564.3) Mezi smrtelníky jednotlivých planet jsou velké rozdíly, dokonce i mezi těmi, náležejícími ke stejnému

intelektuálnímu a fyzickému typu, ale všichni smrtelníci svobodné vůle jsou dvojnozí vzpřímení živočichové.

49:4.2 (564.4) Existuje šest základních evolučních ras: tři primární—červená, žlutá a modrá; a tři sekundární—oranžová, zelená a indigová. Na většině obydlených planet žijí všechny tyto rasy, ale na mnoha planetách, na kterých žijí tvorové se třemi mozky, existují pouze tři primární typy. Některé lokální systémy také mají jenom tyto tři rasy.

49:4.3 (564.5) Průměrně jsou lidské bytosti obdařeny dvanácti osobitými fyzickými smysly, i když osobité smysly tří mozkových smrtelníků mírně přesahují smysly jedno a dvou mozkových typů; oni vidí lépe a slyší podstatně více než rasy žijící na Urantii.

49:4.4 (564.6) Obvykle se rodí jedno mládě, vícečetné porody jsou výjimkou a rodinný život je celkem podobný na všech typech planet. Na vyspělých světech zpravidla převládá rovnost pohlaví; muži a ženy mají stejné intelektuální schopnosti a duchovní status. Pokud se na planetě jedno pohlaví snaží tyranizovat druhé pohlaví, my ji považujeme za barbarskou. Tento aspekt života tvorů se vždy výrazně zlepší po příchodu Materiálního Syna a Materiální Dcery.

49:4.5 (564.7) Roční období a kolísání teplot se vyskytují na všech planetách se slunečním světlem a slunečním teplem. Na všech atmosférických světech existuje zemědělství; obdělávání půdy je činnost, která je společná pro evoluční rasy všech takových planet.

49:4.6 (564.8) V ranných údobích své existence všichni smrtelníci svádějí stejný všeobecný boj s mikroskopickými nepřáteli, takový, jako v současné době vedete vy na Urantii, byť, asi ne v takovém rozsahu. Délka života se na jednotlivých planetách různí, od dvaceti pěti let na primitivních světech, k téměř pěti stům let na vyspělejších a starších sférách.

49:4.7 (564.9) Všem lidským bytostem je přirozená stádnost, jak kmenová, tak i rasová. Tato skupinová odlišení vyplývají z jejich původu a tělesné konstituce. Takové tendence mohou být změněny pouze pokročilejší civilizací a postupným oduševněním. Sociální, ekonomické a správní problémy obydlených planet se liší podle věku planet a podle stupně ovlivnění, způsobené několikerými pobyty božích Synů.

49:4.8 (564.10) Mysl je darem Nekonečného Ducha a funguje naprosto stejným způsobem v různých prostředích. Smrtelníci mají podobnou mysl, bez ohledu na některé strukturální a chemické rozdílnosti, charakterizující fyzické podstaty tvorů vlastní vůle lokálních soustav. Bez ohledu na osobní nebo fyzické planetární odlišnosti, mentální život všech těchto různých typů smrtelníků je velmi podobný a jejich bezprostřední osudy po smrti jsou téměř stejné.

49:4.9 (565.1) Ale smrtelná mysl bez nesmrtelného ducha nemůže přežít. Mysl člověka je smrtelná; pouze poskytnutý duch je nesmrtelný. Věčný život závisí na oduševnění s pomocí Ladiče—na zrození a evoluci nesmrtelné duše; přinejmenším se nesmí vyvinout odpor proti poslání Ladiče—duchovní transformaci materiální mysli.

5. Planetární skupiny smrtelníků

49:5.1 (565.2) Bude to poněkud obtížné pokusit se výstižným způsobem zobrazit planetární skupiny smrtelníků, protože vy o nich víte tak málo a protože existuje tak mnoho variací. Nicméně, smrtelní tvorové mohou být zkoumáni z mnoha různých hledisek, mezi nichž patří následující:

49:5.2 (565.3) 1. Přizpůsobení k planetárnímu prostředí.

49:5.3 (565.4) 2. Mozkové typy.

49:5.4 (565.5) 3. Typy, vnímající ducha.

49:5.5 (565.6) 4. Epochy planetárních smrtelníků.

49:5.6 (565.7) 5. Příbuzné typy tvorů.

49:5.7 (565.8) 6. Typy, spojené s Ladičem.

49:5.8 (565.9) 7. Metody odchodu z pozemského života.

49:5.9 (565.10) Obydlené sféry sedmi supervesmírů jsou osídleny smrtelníky, kteří se současně řadí do jedné nebo několika kategorií každé z těchto sedmi zevšeobecněných skupin evolučních tvorů. Ale i tato všeobecná kategorizace nezahrnuje takové bytosti jako jsou midsonité, nebo některé jiné formy inteligentního života. Obydlené planety, tak jak jsou představeny v tomto vyprávění, jsou osídleny evolučními smrtelnými tvory, ale existují i jiné formy života.

49:5.10 (565.11) 1. Přizpůsobení k planetárnímu prostředí. Z hlediska přizpůsobení života tvorů k planetárnímu prostředí existují tři obecné skupiny obydlých planet: skupina normálního

přizpůsobení, skupina radikálního přizpůsobení a experimentální skupina.

49:5.11 (565.12) Normální přizpůsobení k planetárním podmínkám vyplývá ze všeobecných fyzických prototypů, dříve popsanych. Nedýchající bytosti jsou typické pro radikální nebo extrémní přizpůsobení, ale do této skupiny jsou zahrnuty ještě jiné typy. Experimentální světy jsou obyčejně ideální pro typické formy života a na takových desítkových planetách se Nositelé Života pokoušejí vytvořit prospěšné modifikace standardních modelů života. Jelikož váš svět patří k experimentálním planetám, výrazně se liší od svých sesterských sfér Satanie; na Urantii se objevuje mnoho forem života, které nelze najít nikde jinde; a naproti tomu, jinde existuje mnoho běžných druhů, které na vaší planetě nejsou.

49:5.12 (565.13) Ve vesmíru Nebadon jsou všechny světy modifikovaného života vzájemně spolu propojeny a tvoří speciální oblast vesmírných procesů, na které dohlížejí určení správci; a všechny tyto experimentální světy jsou pravidelně kontrolovány sborem vesmírných kontrolorů, jejichž vůdcem je vysloužilý konečný, známý v Satanii jako Tabamantia.

49:5.13 (566.1) 2. Mozkové typy. Jediná fyzická jednotnost smrtelníků spočívá v mozku a nervovém systému; nicméně, existují tři základní systémy mozkového ústrojí: jedno, dvou a tři mozkové typy. Urantijci jsou dvou-mozkové typy, poněkud nápaditější, odvážnější a filozofičtější než jedno-mozkoví smrtelníci, ale poněkud méně duchovnější, méně etičtější a méně uctivější než tři-mozkové typy. Tyto rozdíly ve stavbě mozku jsou charakteristické i pro živočišné předchůdce člověka.

49:5.14 (566.2) Ze zkoumání urantijského typu mozku se dvěma hemisférami si můžete vytvořit určitou představu o jedno-mozkovém typu. Třetí mozek tří-mozkových typů je nejlépe si představit jako vývoj vašeho mozečku, neboli ne plně vyvinuté formy mozku, který se vyvine do takové míry, že ovládá hlavně fyzické činnosti a nechá volnost dvěma dokonalejším mozkům pro vyšší funkce: jeden pro intelektuální činnosti a druhý pro podporu duchovních aktivit Ladiče Myšlení.

49:5.15 (566.3) Zatímco pozemské vědomosti jedno-mozkových ras jsou mírně pod úrovní dvou-mozkových typů, starší planety obydlené tvory tří-mozkové skupiny, vytvářejí civilizace, které by ohromily urantijce a tímto srovnáním byste se mohli cítit poněkud zahanbeni. Pokud se jedná o technický rozvoj a materiální civilizaci, dokonce i o rozvoj intelektu, světy dvou-mozkových smrtelníků jsou schopny se vyrovnat tří-mozkovým sférám. Ale pokud se jedná o dokonalejší ovládání mysli a oboustranný intelektuální a duchovní rozvoj, jste poněkud na nižší úrovni.

49:5.16 (566.4) Všechna podobná srovnávací hodnocení, týkající se intelektuálního pokroku a duchovních úrovní jakékoliv skupiny nebo světa, aby byla spravedlivá, by měla brát v úvahu stáří planety; hodně, velmi hodně, záleží na věku, na pomoci biologických vylepšovatelů a dodatečných misích různých řádů božích Synů.

49:5.17 (566.5) Přestože jsou tří-mozkoví lidé schopni dosáhnout poněkud vyšší planetární evoluce než jedno- a dvou-mozkové typy, všichni mají stejný druh životní plazmy a planetární činnosti vykonávají velmi podobnými způsoby, značně připomínající činnosti lidských bytostí na Urantii. Tyto tři typy

smrtelníků jsou rozptýleny po světech lokálních soustav. Ve většině případech mají planetární podmínky jen malý vliv na rozhodování Nositelů Života navrhnout tyto rozdílné typy smrtelníků na jednotlivé světy; je to jejich výsadní právo takto plánovat a konat.

^{49:5.18 (566.6)} Tyto tři kategorie mají rovnocenné podmínky pro vzestupnou dráhu. Každý musí vystoupat po stejné intelektuální stupnici vývoje a každý musí projít stejnými zkouškami duchovního rozvoje. Správa a řízení těchto rozdílných světů na úrovni soustavy a souhvězdí jsou naprosto a jednotně nestranné; také režimy Planetárních Princů jsou takové.

^{49:5.19 (566.7)} 3. Typy, vnímající ducha. Existují tři skupiny typové mysli, související ve spojení s duchovním světem. Toto rozdělení se nevztahuje na jedno-, dvou- a tří-mozkové typy smrtelníků; týká se hlavně chemického složení žláz, zejména stavbě určitých žláz, srovnatelné s podvěskem mozkovým. Rasy na některých světech mají jednu žlázu, na jiných mají dvě, tak jako na Urantii, zatímco na dalších sférách mají rasy tři takové unikátní orgány. Tyto rozdílné chemické vložky mají výrazný vliv na vrozenou představivost a duchovní vnímání.

^{49:5.20 (566.8)} Z typů, vnímajících ducha, šedesát pět procent patří ke druhé skupině, jako rasy na Urantii. Dvanáct procent se řadí k prvnímu typu, který je přirozeně méně duchovně vnímavý, zatímco dvacet tři procent projevuje větší sklon k duchovní činnosti během pozemského života. Ale po přirozené smrti tyto rozdílnosti nepřetrvávají; všechny takové rasové odlišnosti se týkají jenom života v lidském těle.

49:5.21 (567.1) 4. Epochy planetární smrtelníků. Tato klasifikace je založena na posloupných přechodných soudních obdobích, ovlivňujících pozemský status člověka a jeho vnímání nebeské pomoci.

49:5.22 (567.2) Život na planetách je zakládán Nositeli Života, kteří dohlíží na jeho vývoj až do určitého období po evolučním objevením se smrtelného člověka. Předtím, než Nositelé Života opustí planetu, řádně uvedou do funkce Planetárního Prince jako vládce sféry. Spolu s tímto vládcem přijde stanovený počet pomocných sborů a pečovatelů a současně s jeho příchodem se uskuteční první soud nad živými i mrtvými.

49:5.23 (567.3) S objevením se lidských skupin, tento Planetární Prince přichází na Planetu, aby zahájil počátek lidské civilizace a organizoval lidskou společnost. Váš svět chaosu nemůže sloužit jako měřítko pro počáteční údobí vládnutí Planetárních Princů, protože taková správa byla teprve na samém začátku na Urantii, když se váš Planetární Princ Kaligastia připojil ke vzpouře Vládce Soustavy, Lucifera. Od té doby má vývoj na vaší planetě stále bouřlivý průběh.

49:5.24 (567.4) Na normální evoluční planetě rasový progres dosáhne svůj přirozený biologický vrchol během vládnutí Planetárního Prince a krátce na to Vládce Soustavy pošle na danou planetu Materiálního Syna a Materiální Dceru. Tyto importované bytosti slouží jako biologičtí vylepšovatelé; jejich pochybení na Urantii ještě více zkomplikovalo vývoj na vaší planetě.

49:5.25 (567.5) Když intelektuální a etický progres lidské rasy dosáhne limitů evolučního rozvoje, přichází Syn-Avonat na arbitrážní misi; a později, když se duchovní úroveň takového

světa blíží ke svému přirozenému limitu, planetu navštíví Rajský poskytnutý Syn. Hlavním cílem poskytnutého Syna je potvrdit planetární status, uvést Ducha Pravdy do planetární funkce a tak vytvořit podmínky pro univerzální poskytování Ladičů Myšlení.

49:5.26 (567.6) A tady Urantia opět vybočuje: na vašem světě se nikdy neuskutečnila arbitrážní mise a vaši planetu nikdy nenavštívil poskytnutý Syn z řádu Avonalů; vaši planetě se dostalo mimořádné cti, když se stala smrtelným domovem Syna Vládce, Michaela Nebadonského.

49:5.27 (567.7) V důsledku pomoci všech postupných řádů božího synovstva, obydlené planety a jejich vyvíjející se rasy se začnou přibližovat k vrcholu planetární evoluce. Takové světy se nyní staly zralými pro závěrečnou misi—příchod Synů Trojice-Učitelů. Tato epocha Synů-Učitelů je vstupem do poslední planetární epochy—evoluční utopie—éry světla a života.

49:5.28 (567.8) Toto roztrídění lidských bytostí se bude podrobně pojednávat v následující kapitole.

49:5.29 (567.9) 5. Příbuzné typy tvorů. Planety nejsou organizovány pouze vertikálně do soustav, souhvězdí a tak dále, ale ve vesmírné správě existuje také horizontální dělení podle druhu, typové řady a jiných spojitostí. Toto laterální řízení vesmíru se vztahuje především ke koordinaci příbuzných aktivit, jejichž rozvoj na jednotlivých sférách je podporován nezávisle na sobě. Tyto příbuzné druhy vesmírných tvorů jsou pravidelně kontrolovány smíšeným sborem vyšších osobností, které jsou vedeny velmi zkušenými konečnými.

^{49:5.30 (568.1)} Tyto příbuzenské faktory se projevují na všech úrovních, protože příbuzenské řady existují mezi nelidskými osobnostmi stejně tak, jako mezi smrtelnými tvory—dokonce i mezi lidskými a nadlidskými druhy. Inteligentní bytosti jsou spřízněny vertikálně ve dvanácti velkých skupinách, z nichž každá má sedm hlavních podskupin. Koordinace těchto unikátně příbuzných skupin živých bytostí je pravděpodobně prováděna určitou, ne zcela pochopitelnou, metodou Nejvyšší Bytosti.

^{49:5.31 (568.2)} 6. Typy, spojené s Ladičem. Duchovní roztrídění, nebo zařazení všech smrtelníků během jejich života před spojením je výhradně určeno vztahem osobnosti k vnitřnímu Tajemnému Monitoru. Téměř devadesát procent obydlených planet Nebadonu je osídleno smrtelníky, schopnými spojit se s Ladičem, na rozdíl od nedalekého vesmíru, ve kterém jen něco málo než polovina světů je osídlena bytostmi, které jsou kandidáty na věčné spojení se zavedeným Ladičem.

^{49:5.32 (568.3)} 7. Metody odchodu z pozemského života. V zásadě existuje pouze jeden způsob, kterým je možno započít individuální lidský život na obydlených planetách a to je skrze zplození a přirozené narození; ale existuje mnoho metod odchodu člověka z pozemského života a zajištění vstupu do proudu vzestupných tvorů, směřujících do středu k Ráji.

6. Odchod z pozemského života

^{49:6.1 (568.4)} Všechny rozdílné fyzické typy a planetární druhy smrtelníků stejnou měrou využívají službu Ladičů Myšlení, strážných andělů a různých řádů nesmírného množství poslů Nekonečného Ducha. Všichni jsou stejně vysvobozeni z pout

lidského těla prostřednictvím přirozené smrti a všichni stejně potom jdou do morontiálních světů duchovní evoluce a rozvoje mysli.

49:6.2 (568.5) Čas od času, na podnět planetárních správ nebo vládců soustav, se uskuteční mimořádné vzkříšení spících přeživších bytostí. Taková vzkříšení se provádějí alespoň jednou v každém tisíciletí planetárního času, když, ne všichni, ale „mnoho z těch, kteří spí v prachu, se probudí.“ Tato mimořádná vzkříšení jsou příležitostí pro povolání speciálních skupin vzestupných bytostí pro specifickou službu v rámci programu vzestupu smrtelníků v lokálním vesmíru. S těmito mimořádnými vzkříšeními jsou spojeny jak praktické důvody, tak i sentimentální asociace.

49:6.3 (568.6) Během ranných epoch obydlené planety je mnoho těch, kteří jsou povoláni do obytných světů při mimořádných a tisíciletých vzkříšeních, ale většina přeživších bytostí je znovu zosobněna při zahájení nového soudního období, spojeného s příchodem božího Syna planetární služby.

49:6.4 (568.7) 1. Osvobození smrtelníci anebo skupinový způsob přežití. S příchodem prvního Ladiče na obydlenou planetu se objeví také strážní serafové; oni jsou nepostradatelní pro odchod z pozemského života. Po celou dobu, kdy přeživší smrtelníci spí, duchovní hodnoty a věčné reality jejich právě vyvinutých a nesmrtelných duší jsou nedotknutelně opatrovány osobním nebo skupinovým strážným serafem.

49:6.5 (568.8) Skupinová strážní serafové, určení pro službu spících přeživších bytostí, vždy působí se Syny, kteří přicházejí na světy za účelem posouzení. „A pošle své anděly a ti shromáždí

své vyvolené ze čtyř stran světa.“ S každým serafem, přiděleným ke znovuzosobnění spícího smrtelníka, působí vrácený Ladič—ten samý fragment Otce, který v něm žil během života v lidském těle a tím je obnovena identita a osobnost vzkříšeného. V době, kdy jejich osoby spí, tito čekající Ladiči slouží na Diviningtonu; oni nikdy v tomto mezidobí nepobývají v jiné lidské mysli.

^{49:6.6 (569.1)} Zatímco na starších světech smrtelné existence žijí vysoce vyvinuté a mimořádně duchovní typy lidských bytostí, které prakticky nemusí projít morontialním životem, ranné epochy ras živočišného původu jsou charakterizovány primitivními smrtelníky, kteří jsou tak nevyspělí, že spojení se svými Ladiči není možné. Znovuprobuzení těchto smrtelníků je dosaženo strážným serafem ve spojení s individualizovanou částí nesmrtelného ducha Třetího Zdroje a Středu.

^{49:6.7 (569.2)} Takto jsou spící přeživší smrtelníci planetární epochy znovuzosobnění při zahájení nového soudního období. Ale, pokud se jedná o nespasitelné osobnosti sféry, žádný nesmrtelný duch není přítomen se skupinovými strážci osudu a to znamená ukončení existence tvora. Přestože některé vaše záznamy zobrazují tyto události, že se konají na planetách fyzické smrti, ve skutečnosti se všechno děje na obytných světech.

^{49:6.8 (569.3)} 2. Individuální způsoby vzestupu. Individuální progres lidských bytostí se posuzuje podle jejich postupných výsledků a překonání (zvládnutí) sedmi kosmických okruhů. Tyto okruhy rozvoje smrtelníků jsou úrovně sdružených intelektuálních, sociálních, duchovních a kosmických hodnot. Smrtelníci začínají na sedmém okruhu a směřují k prvnímu,

příčemž ke všem, kteří dosáhnou třetího okruhu, jsou přiděleni osobní strážci osudu. Osobnost takových smrtelníků může být znovu obnovena v morontialním životě nezávisle na pravidelných či jiných vzkříšeních.

49:6.9 (569.4) V ranných epochách evolučního světa jen málo smrtelníků stane před soudem na třetí den. Ale, jak míjejí epochy, stále více a více osobních strážců osudu je předělováno vyvíjejícím se smrtelníkům a zvyšující se počet těchto evolučních tvorů je znovuzosobněn na prvním obytném světě třetí den po přirozené smrti. V takových případech návrat Ladiče signalizuje probuzení lidské duše, což je naprosto stejné znovuzosobnění mrtvého, jako v případě masového vzkříšení na závěr soudního období na evolučních světech.

49:6.10 (569.5) Jsou tři skupiny vzestupných tvorů individuálního vzestupu. Méně vyvinutí přistanou na počátečním, čili prvním obytném světě. Vyvinutější skupina může začít morontialní dráhu na kterémkoliv přechodném obytném světě v souladu s úrovní předchozího planetárního rozvoje. Nejvíce vyvinutí z těchto skupin fakticky začínají svůj morontialní život na sedmém obytném světě.

49:6.11 (569.6) 3. Zkušebně-podmíněné typy vzestupu. V očích vesmíru příchod Ladiče znamená obnovení identity a všechny bytosti se zavedenými Ladiči čeká spravedlivý soud. Ale přechodný život na evolučních planetách je nejistý a mnozí umírají v mladém věku, ještě dříve než se rozhodnou pro cestu do Ráje. Takové děti a mladí lidi s vnitřním Ladičem následují toho z rodičů s vyšším duchovním statusem a odcházejí na svět konečných v soustavě (zkušební školka) na třetí den při

mimořádném vzkříšení, nebo při pravidelných tisíciletých probuzeních a při ukončení soudních období.

49:6.12 (570.1) Děti, které zemřou příliš mladé, aby měly Ladiče Myšlení, jsou znovuzosobněny na světě konečných v lokálních soustavách současně s příchodem některého z rodičů na obytné světy. Při narození na zemi dítě získává fyzickou entitu, ale pokud jde o věčný život, všechny děti bez Ladičů se mají za to, že jsou stále připojeny ke svým rodičům.

49:6.13 (570.2) V patřičnou dobu Ladiči Myšlení přijdou pobývat v těchto malých dětech a současně serafové pomáhají oběma skupinám dětí, které jsou ve zkušebně-podmíněném režimu pro věčný život, podobně, jak by je vedl vyspělejší rodič anebo jejich pomoc odpovídá výchově jednoho z rodičů, v případě, že pouze jeden má věčný život. Bez ohledu na status svých rodičů, těm dětem, které dosáhnou třetího okruhu, jsou poskytnuti osobní strážci.

49:6.14 (570.3) Podobné zkušební školky se nacházejí na sférách konečných v souhvězdích a v hlavním centru vesmíru pro ty děti, které nemají Ladiče a náleží k primárním a sekundárním modifikovaným typům vzestupu.

49:6.15 (570.4) 4. Sekundární modifikované typy vzestupu. Do této skupiny náleží pokrokové lidské bytosti středně pokročilých evolučních světů. Zpravidla nejsou imunní vůči přirozené smrti, ale jsou osvobozeny od procházení sedmi obytnými světy.

49:6.16 (570.5) Méně zdokonalená skupina se probudí v hlavním centru jejich lokální soustavy, vynechávají jenom obytné světy.

Středně zdokonalená skupina jde do vzdělávacích světů souhvězdí a vynechá celý morontiální program lokální soustavy. Ještě později, v planetárních epochách duchovního úsilí, mnoho přeživších bytostí se probudí v hlavním centru souhvězdí a tam začínají svůj vzestup do Ráje.

^{49:6.17 (570.6)} Ale předtím, než kterékoliv bytosti z těchto skupin postoupí dále, musí se vrátit jako instruktoři na světy, které vynechali a získat bohaté zkušenosti jako učitelé na těch sférách, které minuli jako studenti. Následně oni všichni pokračují do Ráje po stanovených cestách smrtelného vzestupu.

^{49:6.18 (570.7)} 5. Primární modifikované typy vzestupu. Tito smrtelníci patří k typu evolučních tvorů, kteří se spojují s Ladičem, ale obvykle představují poslední fáze lidského vývoje na evoluční planetě. Tyto zdokonalené bytosti jsou osvobozeny od procházení bránou smrti; ony jsou podřízeny přímo Synovi; jsou přeneseny z řad živých a ihned se objeví před Synem Vládce v hlavním centru lokálního vesmíru.

^{49:6.19 (570.8)} Tito smrtelníci se spojí se svými Ladiči během života v lidském těle a takové, s Ladičem spojené osobnosti, volně překonávají prostor předtím, než jsou oděny do morontiálních forem. Tyto spojené duše jdou s Ladičem přímo do sálů vzkříšení vyšších morontiálních sfér, kde obdrží svá výchozí morontiální udělení zrovna tak, jako všichni ostatní smrtelníci, přicházející z evolučních světů.

^{49:6.20 (570.9)} Tento primární modifikovaný typ vzestupu smrtelníků se může vztahovat na jednotlivce jakéhokoliv planetárního druhu, od nejnižších k nejvyšším úrovním rozvoje

planet, na kterých probíhá spojení s Ladičem, ale nejčastěji se to týká starších sfér poté, kdy jim přinesly užitek početné pobyty božích Synů.

49:6.21 (570.10) S ustanovením planetární epochy světla a života, mnoho bytostí odchází do morontiálních světů vesmíru primárním modifikovaným typem přechodu. Ještě později, s více pokročilejšími úrovněmi ustálené existence, kdy většina smrtelníků, žijících na daném světě, je zahrnuta do této vyspělé skupiny, je i planeta zařazena k tomuto typu. Přirozená smrt se stává stále více ojedinělým jevem na těchto sférách, po dlouhou dobu ustálených ve světle a životě.

49:6.22 (571.1) [Představeno Melkisedekem Jerusemské školy planetárního řízení.]

Kapitola 50

Planetární Princové

50:0.1 (572.1) PŘESTOŽE Planetární Princové náleží k řádu Synů Lanonandeků, jejich činnost je natolik specializovaná, že jsou běžně považováni za samostatnou skupinu. Poté, kdy obdrží od Melkisedeků osvědčení jako sekundární Lanonandekové, jsou tito Synové lokálního vesmíru přiděleni k zálohám svého řádu v hlavním řídicím centru souhvězdí. Odtud jsou posíláni Vládcem Soustavy vykonávat různé úkoly a časem jsou jmenováni Planetárními Princi a poslání vládnout vyvíjejícím se obydleným planetám.

50:0.2 (572.2) The signal for a System Sovereign to act in the matter of assigning a ruler to a given planet is the reception of a request from the Life Carriers for the dispatch of an

administrative head to function on this planet whereon they have established life and developed intelligent evolutionary beings. All planets which are inhabited by evolutionary mortal creatures have assigned to them a planetary ruler of this order of sonship.

1. Poslání Princů

50:1.1 (572.3) Planetární Princ a jemu pomáhající bratři představují nejblíže možné osobní přiblížení se (s výjimkou inkarnace) k primitivním tvorům času a prostoru, kterého je schopen Věčný syn Ráje. Je pravda, že Syn Tvořitel působí na tvory sfér skrze svého ducha, ale Planetární Princ náleží k poslední kategorii osobních Synů, spojující Ráj s dětmi času. Nekonečný Duch je ve spojení s člověkem skrze strážce osudu a jiné andělské bytosti; Vesmírný Otec žije v člověku v předosobní přítomnosti Tajemných Monitorů, ale Planetární Princ představuje poslední pokus Věčného Syna a jeho Synů se vám přiblížit. Na nedávno obydlené planetě je Planetární Princ jediným představitelem naprosté božskosti, protože pochází ze Syna Tvořitele (potomka Vesmírného Otce a Věčného Syna) a Božské Pečovatelky (vesmírné Dcery Nekonečného Ducha).

50:1.2 (572.4) Princ nově obydlené planety je obklopen loajálním sborem pomocníků a asistentů a velkým počtem pečujících duchů. Ale sbor, dohlížející na takové nové světy, musí být složen z nižších kategorií organizátorů soustavy, aby měli přirozený soucit a pochopení pro planetární problémy a potíže. A všechna tato snaha poskytnout evolučním světům soucitné vedení nese sebou zvýšenou pravděpodobnost, že tyto blízké k člověku osobnosti mohou sejít ze správné cesty falešným

povznesením svých vlastních myslí nad vůli Nejvyšších Vládců.

50:1.3 (572.5) To, že tito představitelé božskosti jsou na jednotlivých planetách zcela sami, znamená pro tyto Syny velmi obtížnou zatěžkávací zkoušku a Nebadon již proto prodělal několik nešťastných rebelií. Přivytvoření Vládců Soustav a Planetárních Princů dochází k zosobnění konceptu, který se stále více a více vzdaluje od Vesmírného Otce a Věčného Syna a zvyšuje se nebezpečí ztráty smyslu míry ve vztahu k vlastní důležitosti a je větší pravděpodobnost pro nesprávné chápání hodnot a vzájemných vztahů početných řádů božských bytostí a jejich stanovených pravomocí. To, že Otec není osobně přítomen v lokálním vesmíru také znamená určitou zkoušku spolehlivosti a věrnosti pro tyto Syny.

50:1.4 (573.1) Ale nestává se často, že tito princové světů selžou ve svých misích organizování a řízení obydlených sfér a jejich úspěšná práce značně usnadňuje následné mise Materiálních Synů, kteří přicházejí naroubovat na primitivní světy lidí vyšší formy života. Jejich vládnutí je také velmi důležité pro přípravu planety pro Rajské boží Syny, kteří následně přijdou posoudit světy a zahájit nové soudní období.

2. Planetární správa

50:2.1 (573.2) Všichni Planetární Princové podléhají vesmírnému správnímu vedení Gabriela, nejvyššímu zástupci Michaela, ale bezprostředně jsou podřízeni výkonným mandátům Vládcí Soustavy.

50:2.2 (573.3) Planetární Princové mohou kdykoliv požádat o radu Melkisedeky, svoje bývalé instruktory a podporovatele, ale není to jejich povinnost a jestliže o takovou radu sami nepožádají, Melkisedekové do planetární správy nezasahují. Tito vládci světů mohou také použít informace od rady dvaceti čtyř poradců, sestavené z bytostí, pocházejících ze světů poskytnutí v soustavě. V Satanii všichni tito poradci v současné době pocházejí z Urantie. A v hlavním centru soustavy je podobná, sedmdesáti členná rada, sestavená také z bývalých evolučních bytostí světů.

50:2.3 (573.4) V ranných a neklidných údobích je vláda evolučních planet ve velké míře autokratická. Planetární Princové vybírají své specializované skupiny asistentů ze sborů planetárních pomocníků. Obvykle se obklopí dvanácti členy nejvyšší rady, ale tato rada je na jednotlivých světech vybírána a sestavena různými způsoby. Planetární Princ může mít také za asistenty jednoho či více členů třetího řádu své vlastní skupiny synovstva a někdy, na některých světech, to může být někdo z jeho vlastního řádu sekundárních Lanonandeků.

50:2.4 (573.5) Veškerý personál štábu vládce světa je složen z osobností Nekonečného Ducha a některých typů vyšších vyvinutých bytostí a vzestupných smrtelníků z jiných světů. Takový štáb má průměrně kolem tisíce bytostí a jak se planeta vyvíjí, tento sbor pomocníků může narůst až na sto tisíc a více. Kdykoliv potřebují více pomocníků, Planetárním Princům stačí pouze požádat své bratry, Vládce Soustav, a jejich žádosti je okamžitě vyhověno.

50:2.5 (573.6) Planety se jedna od druhé výrazně liší ve své podstatě, organizaci a řízení, ale všechny mají spravedlivé soudy. Soudní

system lokálního vesmíru začíná u soudů Planetárního Prince, kterému předsedá člen jeho osobního štábu; rozhodnutí takových soudů odrážejí velmi otcovský a rozvážný postoj. Všechny problémy mimo rámec řízení obydlené planety musí být posouzeny vyššími soudy, ale planetární záležitosti jsou ve velké míře řešeny v souladu s osobním úsudkem prince.

50:2.6 (574.1) Zvláštní smírčí komise slouží planetárním soudům a doplňují je, a jak duchovní, tak i fyzikální regulátoři jsou závislí na zjištěních těchto smírců. Ale žádné rozhodnutí není vykonáno bez souhlasu Otce Souhvězdí, protože „Nejsvrchovanější vládnou království lidí.“

50:2.7 (574.2) Na planetě sloužící kontroloři a regulátoři jsou také schopni spolupracovat s anděly a jinými nebeskými bytostmi při přetváření těchto bytostí do forem, viditelných smrtelnými tvory. Při zvláštních příležitostech serafští pomocníci a také i Melkisedekové se udělají viditelnými pro obyvatele evolučních světů. Hlavní důvod pro povolání vzestupných smrtelníků z hlavního centra soustavy, aby byli součástí osobního štábu Planetárního Prince, je usnadnit komunikaci s obyvateli sféry.

3. Princův osobní personál

50:3.1 (574.3) Při odchodu na mladý svět si Planetární Princ obvykle bere s sebou skupinu dobrovolných vzestupných bytostí z hlavního řídicího centra lokální soustavy. Tyto vzestupné bytosti doprovázejí prince jako poradci a pomocníci, aby ho podporovaly v jeho práci, která je v počátečních údobích zaměřena na zdokonalení ras. Tento sbor materiálních pomocníků tvoří spojující článek mezi princem a rasami světa.

Urantijský Princ Kaligastia měl ve svém sboru sto takových pomocníků.

50:3.2 (574.4) Takoví dobrovolníci jsou obyvateli hlavního centra soustavy a žádný z nich se nespojil se svým zavedeným Ladičem. Ladičům těchto dobrovolných služebníků zůstává stále rezidenční status hlavního centra soustavy, zatímco tito morontiální progresisté se dočasně vrátí do materiálního stavu.

50:3.3 (574.5) Nositelé života, tvůrci formy, poskytnou takovým dobrovolníkům nová fyzická těla, ve kterých pobývají po dobu jejich planetárního pobytu. I když tyto osobité formy nepodléhají běžným nemocem světů, jsou podobně jako začínající morontiální těla, náchylné k určitým poruchám mechanické povahy.

50:3.4 (574.6) Zpravidla je odchod princova osobního personálu z planety spojen s nejbližším planetárním soudem v době příchodu druhého Syna na sféru. Než odejdou, obvykle přidělí své různorodé povinnosti svým vzájemným potomkům a některým místním dokonalejším dobrovolníkům. Na těch světech, na kterých mají tito princovi pomocníci dovoleno vstupovat do manželství se členy z kvalitních skupin místních ras, tito potomci je obvykle nahradí.

50:3.5 (574.7) Tito asistenti Planetárního Prince se zřídka kdy párují s rasami světa, ale vždy mezi sebou. Z těchto spojení vznikají dva druhy bytostí: primární typ midbytostí a určité vysoké typy materiálních bytostí, které zůstávají přiděleny k osobnímu personálu prince poté, když jejich rodiče opustí planetu při příchodu Adama a Evy. Tyto děti se nespojují se smrtelnými rasami, s výjimkou určitých mimořádných okolností a to jenom

na příkaz Planetárního Prince. V takovém případě jsou jejich děti—vnuci osobního personálu—dokonalejší, než rasy jejich doby a generace. Všichni potomci těchto polomateriálních asistentů Planetárního Prince mají zavedeného Ladiče.

50:3.6 (575.1) Na konci princova soudního období, když přijde čas návratu tohoto „dočasně materiálního personálu“ do hlavního centra soustavy, aby pokračoval ve své pouti do Ráje, tyto vzestupné bytosti se odevzdají Nositelům Života za účelem vrácení svých materiálních těl. Vstoupí do přechodného spánku a probudí se zbaveny svého smrtelného oděvu a oděny do morontiální formy, připraveny pro serafskou přepravu zpět do hlavního centra soustavy, kde na ně čekají jejich odloučení Ladiči. Zaostali za svojí jerusemskou skupinou o celé jedno soudní období, ale získali unikátní a mimořádnou zkušenost, kterou prožije jen málokterý vzestupný smrtelník.

4. Hlavní centrum a školy planety

50:4.1 (575.2) Již na počátku své činnosti princův osobní personál zřizuje planetární školy vzdělávání a kultury, které navštěvuje výkvět evolučních ras a po jejich absolvování odchází učit své národy lepším způsobům žití. Tyto princovy školy jsou umístěny v materiálním centru planety.

50:4.2 (575.3) Převážná část fyzické práce, spojené se založením tohoto hlavního města, je vykonána osobním personálem. Taková hlavní města, nebo osídlení v ranných dobách Planetárního Prince, jsou velmi odlišná od toho, co by si mohli představovat smrtelníci Urantie. Ve srovnání s pozdějšími údobími jsou sídla jednoduchá, charakterizovaná minerální výzdobou a relativně pokročilými materiálními konstrukcemi.

Všechno toto kontrastuje se systémem Adama, který je soustředěn kolem řídicí zahrady, odkud personál Materiálního Syna vede svoji činnost ve prospěch ras během druhého soudního období vesmírných Synů.

50:4.3 (575.4) V hlavním osídlení na vašem světě každému lidskému obydlí bylo poskytnuto dostatek půdy. Přestože vzdálené kmeny pokračovaly v lovu a pastevnictví, studenti a učitelé v Princových školách byli všichni zemědělci a zahradníci. Čas byl prakticky rovnoměrně rozdělen mezi následující činnosti:

50:4.4 (575.5) 1. Fyzická práce. Obdělávání půdy, spojené se stavěním domů a jejich vybavením.

50:4.5 (575.6) 2. Sociální aktivity. Hry a kulturní společenská setkávání.

50:4.6 (575.7) 3. Použitelnost vzdělání. Individuální instruktáž, spojená s učením v rodinných skupinách, doplněna specializovanou výukou ve třídách.

50:4.7 (575.8) 4. Odborná výuka. Školy pro přípravu na manželství a vedení domácnosti, školy umění a učení řemesla a také třídy pro přípravu učitelů v oblasti světské, kulturní a náboženské činnosti.

50:4.8 (575.9) 5. Duchovní kultura. Bratrstvo učitelů, osvěta dětských a mladistvých skupin a příprava adoptovaných místních dětí pro misijní činnosti ve svých národech.

50:4.9 (575.10) Smrtelné bytosti nemohou Planetárního Prince vidět; je to zkouška víry věřit v přítomnost polomateriálních bytostí jeho osobního personálu. Ale tyto školy vzdělávání a kultury

jsou velmi dobře přizpůsobeny potřebám každé planety a brzy se vytvoří velké a chvályhodné rivalství mezi lidskými rasami v jejich snaze dostat se do těchto různých vzdělávacích institucí.

50:4.10 (575.11) Postupně se z takového světového centra kultury a vzdělávání šíří ke všem národům povznášející a civilizující vliv, který pomalu, ale jistě, přetváří evoluční rasy. Mezitím, vzdělané a oduševnělé děti okolních národů, které byly adoptovány a vychovány v princových školách, se vracejí zpět ke svým rodným skupinám a podle svých nejlepších schopností tam zřizují nová a činná centra vzdělávání a kultury, které oni řídí v souladu s programem princových škol.

50:4.11 (576.1) Na Urantii takové plány pro planetární vývoj a kulturní rozvoj byly velmi dobře zahájeny a probíhaly uspokojivým způsobem, když všechno poněkud náhle a neslavně ukončila Kaligastiova oddanost Luciferově vzpouře.

50:4.12 (576.2) Pro mne jednou z nejvíce šokujících událostí této vzpoury bylo zjištění o lhostejné proradnosti jednoho člena mého vlastního řádu synovstva, Kaligastii, který uvážlivě a se zlým úmyslem systematicky překroutil směrnice a zničil učení, poskytované ve všech planetárních školách Urantie, které byly v tu dobu v činnosti. Zánik těchto škol byl rychlý a dokonalý.

50:4.13 (576.3) Mnoho potomků vzestupných materializovaných členů Princova osobního personálu zůstalo loajální a opustilo řady Kaligastii. Těmto věrným se dostalo podpory od prozatímních správců Urantie Melkisedeků a v pozdějších dobách jejich potomci velkou měrou přispěli k pozvednutí planetárních konceptů pravdy a spravedlnosti. Práce těchto

věrných andělů pomohla zachránit duchovní pravdu Urantie od totálního vyhlazení. Tyto odvážné duše a jejich potomci udržovali některé vědomosti o vládnutí Otce a pro světové rasy uchovali koncept následných planetárních soudních období, které na planetě vykonávají různé kategorie božích Synů.

5. Progresivní civilizace

50:5.1 (576.4) Loajální Princové obydlených světů jsou trvale přiděleni na planety svého původního pověření. Rajští Synové a soudní období přicházejí a odcházejí, ale úspěšný Planetární Princ pokračuje stále jako vládce své sféry. Jeho práce je zcela nezávislá na misích vyšších Synů, protože jejich úkolem je podporovat rozvoj planetární civilizace.

50:5.2 (576.5) Ztěžší se najdou dvě planety se stejným rozvojem civilizace. Jednotlivé detaily evoluce smrtelníků se velmi liší ve velkém množství rozdílných světů. Bez ohledu na tyto četné varianty fyzického, intelektuálního a sociálního rozvoje planety, všechny evoluční sféry se rozvíjejí v určitých, přesně stanovených směrech.

50:5.3 (576.6) Pod blahodárným vedením Planetárního Prince, umocněném Materiálními Syny a zvýrazněném pravidelnými misemi Rajských Synů, smrtelné rasy na průměrném světě času a prostoru budou postupně procházet následujícími sedmi epochami rozvoje:

50:5.4 (576.7) 1. Epoque výživy. Pralidé a ranné rasy primitivních lidí se hlavně starají o potravu. Tyto vyvíjející se bytosti věnují svůj čas buď hledání potravy, anebo boji—útočnému nebo

obránnému. Zajištění potravy je nejdůležitější činnost v myslích těchto dávných předků pozdějších civilizací.

50:5.5 (576.8) 2. Éra ochrany. Hned jakmile primitivnímu lovcí zbývá čas od hledání potravy, využívá ho ke zvýšení své bezpečnosti. Více a více pozornosti se věnuje metodám vedení boje. Domy se opevňují a klany se sjednocují kvůli vzájemnému strachu a štěpování nenávisti k jiným skupinám. Pud sebezáchovy vždy přichází po období zajišťování potravy.

50:5.6 (577.1) 3. Éra materiálního pohodlí. Poté, až jsou částečně vyřešeny problémy s potravou a je zajištěn určitý stupeň bezpečnosti, získaný volný čas je využíván ke zvyšování osobního pohodlí. Boj mezi přepychem a nouzí je osou lidských činností. Taková éra je velmi často charakterizována tyranstvím, netolerancí, obžerstvím a opilostí. Slabší členové ras mají sklon k nestřídmému způsobu života a hrubosti. Postupně, silnější a pravdu hledající členové vyvíjející se civilizace potlačí tyto rozkoš hledající slabochy.

50:5.7 (577.2) 4. Touha po vědění a moudrosti. Potrava, bezpečnost, radost a volný čas vytvářejí základ pro rozvoj kultury a šíření vědomostí. Snaha realizovat vědomosti vychází z moudrosti a když kultura dokáže využít zkušenosti a zdokonalit se z nich, nastala skutečná civilizace. Jídlo, bezpečnost a materiální pohodlí stále ještě ovládají společnost, ale mnoho prozíravých jedinců dychtí po vědění a žízní po moudrosti. Každému dítěti je dána možnost učit se prakticky; vzdělání je heslem těchto epoch.

50:5.8 (577.3) 5. Epocha filozofie a bratrství. Když se smrtelníci naučí myslet a začnou využívat zkušenosti, vytváří se v nich

sklon k filozofii—začínají hledat příčiny a používat rozlišující úsudek. Společnost této epochy se stává etickou a smrtelníci takové éry začínají být opravdově morálními bytostmi. Moudré a morální bytosti jsou schopny vytvořit na takovém progresivním světě lidské bratrství. Etické a morální bytosti se mohou naučit žít podle zlatého pravidla.

50:5.9 (577.4) 6. Éra duchovního úsilí. Když vyvíjející se smrtelníci projdou fyzickými, intelektuálními a sociálními stupni vývoje, dříve či později dosáhnou takových úrovní osobního vnímání, které je nutí hledat duchovní naplnění a kosmické porozumění. Náboženství završuje vzestup od emociálních oblastí strachu a pověr k vysokým úrovním kosmické moudrosti a osobní duchovní zkušenosti. Vzdělání usiluje o pochopení významů a kultura sahá po kosmických vztazích a skutečných hodnotách. Takoví evoluční smrtelníci jsou opravdu kultivovaní, dokonale vzdělaní a mimořádně znalí Boha.

50:5.10 (577.5) 7. Éra světla a života. Tato éra je rozkvětem předchozích epoch fyzické bezpečnosti, intelektuálního rozvoje, sociální kultury a duchovního snažení. Tyto lidské úspěchy jsou nyní sjednoceny, sdruženy a sladěny do kosmické jednoty a nezištné služby. V rámci omezení konečné podstaty a materiálních možností neexistují žádné hranice evolučního dosažení pro rozvíjející se generace, střídající jedna druhou na těchto zdokonalených a ustálených světech času a prostoru.

50:5.11 (577.6) Po ukončení služby na svých sférách v průběhu postupných soudních období a progresivních epoch planetárního rozvoje, Planetární Princové jsou při zahájení éry světla a života povýšeni do pozice Planetárních Vládců.

6. Planetární kultura

50:6.1 (578.1) Izolace Urantie nám neumožňuje poskytnout vám mnoho podrobností o životě a prostředí vašich sousedů v Satanii. V těchto dokumentech jsme omezeni podmínkami planetární karantény a izolací soustavy. V celém našem snažení informovat smrtelníky Urantie se musíme řídit těmito omezeními, ale pokud je to přípustné, jste informováni o rozvoji průměrného evolučního světa a jste schopni porovnat vývoj takového světa se současným stavem na Urantii.

50:6.2 (578.2) Rozvoj civilizace na Urantii se příliš neliší od jiných světů, které také postihl osud duchovní izolace. Ale ve srovnání s loajálními světy vesmíru je vaše planeta naprosto neuspořádaná a značně zaostalá ve všech fázích intelektuálního rozvoje a duchovního dosažení.

50:6.3 (578.3) Kvůli vašim planetárním neštěstím jsou Urantijci zbaveni možnosti chápat podstatu kultury na normálních světech. Ale neměli byste si představovat evoluční světy, dokonce i ty nejideálnější, jako sféry, na kterých je život procházkou kvetoucím sadem. Ranné období života smrtelných ras je vždy spojeno s bojem. Vynakládání úsilí a rozhodování jsou důležitou podmínkou pro získání hodnot, nezbytných pro přežití.

50:6.4 (578.4) Kultura předpokládá kvalitu mysli; není možné povznést kulturu, pokud není povznesena mysl. Vyšší intelekt bude usilovat o povznesenou kulturu a najde nějaký způsob jak takový cíl dosáhnout. Zaostalá mysl zavrhne vysokou kulturu i když ji bude představena v hotové podobě. Hodně také záleží

na postupných misích božích Synů a stupně osvícenectví, dosaženého během jednotlivých soudních období.

50:6.5 (578.5) Neměli byste zapomínat na to, že v důsledku Luciferovy vzpoury se všechny světy Satanie již dvě stě tisíc let nacházejí pod duchovním zákazem Norlatiadeku. A bude zapotřebí mnoha epoch pro napravení škod, způsobených hříchem a odtržením. Váš svět stále ještě pokračuje v neuspořádané a neurovnané cestě jako důsledek dvojí tragédie: rebelujícího Planetárního Prince a chybujícího Materiálního Syna. Dokonce ani poskytnutí Krista Michaela na Urantii neodstranilo ihned dočasné důsledky těchto závažných pochybení v ranných obdobích řízení světa.

7. Odměny za izolaci

50:7.1 (578.6) Na první pohled se může jevit, že Urantia a další izolované světy jsou nejvíce nešťastnými planetami, protože jsou připraveny o blahodárnou přítomnost a vliv takových nadlidských osobností jako Planetární Princ, Materiální Syn a Materiální Dcera. Ale izolace těchto sfér poskytuje jejich rasám výjimečnou příležitost pro projev víry a pro rozvoj neobvyklého druhu důvěry v kosmickou hodnověrnost, která není založena na pohledu, nebo na jiném materiálním uvažování. Nakonec se může ukázat, že smrtelní tvorové, pocházející ze světů v karanténě v důsledku vzpoury, mají vlastně mimořádné štěstí. My jsme zjistili, že takové vzestupné bytosti jsou velmi brzy pověřovány četnými speciálními úkoly, týkající se kosmických projektů, které nelze úspěšně vykonávat bez неотřesitelné víry a dokonalé důvěry.

50:7.2 (579.1) Na Jerusemu vzestupné bytosti z těchto izolovaných světů mají obytný prostor sami pro sebe a jsou známé jako agondonterové, což označuje evoluční tvory vlastní vůle, kteří věří aniž vidí, trpělivě vytrvávají v izolaci a zdolávají nepřekonatelné potíže i když jsou sami. Toto funkční seskupení agondonterů setrvává během vzestupu lokálním vesmírem a přechodu supervesmírem; rozplyne se během pobytu v Havoně, ale ihned se znovu objeví při dosažení Ráje a natrvalo zůstává ve Sboru Smrtelných Konečných. Tabamantia je agondonter se statusem konečného, který vstoupil do věčného života na jedné ze sfér pod karanténou, která byla zapojena do vzpoury, která byla vůbec první vzpourou ve vesmírech času a prostoru.

50:7.3 (579.1) V celém průběhu pobytu v Ráji odměna následuje úsilí, jako důsledek příčinu. Takové odměny oddělují jedince od průměru, poskytují odlišující zkušenosti a přispívají k všestrannosti nejvyšších schopností kolektivního sboru konečných.

50:7.4 (579.1) [Představeno sekundárním Synem Lanonandekem, členem záložního sboru.]

Kapitola 51

Planetární Adamové

51:0.1 (580.1) BĚHEM soudního období Planetárního Prince primitivní člověk dosahuje vrcholu přirozeného evolučního rozvoje a toto biologické dosažení je znamením pro Vládce Soustavy , aby poslal na takový svět druhý řád synovstva, biologické vylepšovatele. Tito Synové, synové proto, že jsou dva—Materiální Syn a Materiální Dcera—jsou obvykle známí

na planetě jako Adam a Eva. Původní Materiální Syn Satanie je Adam a ti, kteří odcházejí na světy soustavy jako biologičtí vylepšovatelé, vždy nesou jméno tohoto prvního a původního Syna svého unikátního řádu.

51:0.2 (580.2) Tito Synové jsou materiálním darem Syna Tvořitele obydleným planetám. Společně s Planetárním Princem zůstávají na planetě svého poslání po celou dobu evolučního rozvoje takové sféry. Na planetě, mající Planetárního Prince, není takové poslání spojeno s příliš velkým nebezpečím, ale na odpadlické planetě, sféře bez duchovního vůdce a zbavené meziplanetární komunikace, je taková mise spojena s obrovským nebezpečím.

51:0.3 (580.3) Ačkoliv nemůžete očekávat, že se dozvíte všechno o práci těchto Synů na všech planetách Satanie a ostatních soustav, další kapitoly popisují podrobněji život a zkušenosti zajímavého páru, Adama a Evy, kteří přišli za sboru biologických vylepšovatelů Jerusemu proto, aby povznesli rasy na Urantii. I když se původní ideální plán pro vylepšení vašich místních ras nezdařil, přesto Adamova mise nebyla zbytečná; Urantia má nesmírný prospěch z daru Adama a Evy a mezi jejich druhy a ve vyšších komisích se jejich práce nepovažuje za úplnou ztrátu.

1. Původ a podstata Materiálních Božích Synů

51:1.1 (580.4) Materiální, čili pohlavní Synové a Dcery jsou potomky Syna Tvořitele; Vesmírný Mateřský Duch se nezúčastní vytváření těchto bytostí, které jsou určeny působit jako fyzičtí vylepšovatelé na fyzických světech.

51:1.2 (580.5) V celém lokálním vesmíru materiální řád synovstva není totožný. Syn Tvořitel vytváří pouze jeden pár těchto bytostí v každé lokální soustavě; tyto původní páry se ve své podstatě liší, poněvadž jsou přizpůsobeny modelu života svých jednotlivých soustav. Toto je nezbytné opatření, protože jinak by rozmnožovací potenciál Adamů byl nefunkční s existujícím potenciálem vyvíjejících se smrtelných bytostí na světech v kterékoliv příslušné soustavě. Adam a Eva, kteří přišli na Urantii, pocházeli z původního páru Materiálních Synů Satanie.

51:1.3 (580.6) Výška Materiálních Synů se pohybuje mezi dva a půl až třemi metry a jejich těla svítí oslnivě zářícím světlem fialového zabarvení. Přestože v jejich tělech cirkuluje materiální krev, oni také přijímají božskou energii a jsou naplňováni nebeským světlem. Tito Materiální Synové (Adamové) a Materiální Dcery (Evy) jsou si jeden druhému rovni, lišíc se pouze pohlavím a v některých chemických složkách. Jsou si rovni, ale jsou rozdílní, muž a žena—tudíž se doplňují—a jsou předurčení vykonávat téměř všechny úkoly ve dvojicích.

51:1.4 (581.1) Materiální Synové mají dvojitý systém vyživování; oni jsou skutečně svojí podstatou a svým založením dvojití, přijímajíc materializovanou energii stejně jako fyzické bytosti sféry, zatímco jejich nesmrtelná existence je zcela udržována přímým a automatickým přijímáním určitých vyživujících kosmických energií. Kdyby Synové tohoto řádu selhali na některé ze svých misí, nebo dokonce by se vědomě a uváženě vzbouřili, byli by izolováni a odpojeni od vesmírného zdroje světla a života. Následkem toho by se stali prakticky

materiálními bytostmi, kterým je souzeno prožít materiální život na světě svého poslání a očekávat rozhodnutí vesmírných soudů. Materiální smrt nakonec ukončí planetární pouť takového neblahého a nerozumného Materiálního Syna a Materiální Dcery.

51:1.5 (581.2) Nesmrtelnost původního, nebo přímo vytvořeného Adama a Evy je jim vrozená, stejně jako všem ostatním kategoriím synovstva lokálního vesmíru, ale jejich synové a dcery jsou charakterizovány snížením nesmrtelného potenciálu. Tato původní dvojice nemůže přenést nepodmíněnou nesmrtelnost na své zplozené syny a dcery. Trvalý život jejich potomků závisí na neporušené intelektuální synchronii s gravitačním okruhem mysli Ducha. Od vzniku soustavy Satania vzpoura a pochybení vedly ke ztrátě třinácti Planetárních Adamů a 681 204 Materiálních Synů, vykonávajících méně důležité úkoly. Většina těchto ztrát se stala v době vzpoury Lucifera.

51:1.6 (581.3) Když Materiální Synové žijí v hlavním řídicím centru soustavy, dokonce i tehdy, když vykonávají sestupné mise na evolučních planetách, nemají Ladiče Myšlení, ale právě prostřednictvím těchto služeb nabudou empirickou schopnost pro zavedení Ladiče a vzestupnou cestu do Ráje. Tyto unikátní a mimořádně prospěšné bytosti jsou spojujícími články mezi duchovními a fyzickými světy. Jsou soustředěny v hlavním řídicím centru soustavy, kde plodí své potomky a prožívají život jako materiální obyvatelé sféry a odtud jsou posílány na evoluční světy.

51:1.7 (581.4) Na rozdíl od jiných vytvořených Synů planetární služby, synové materiálního řádu nejsou ve své podstatě

neviditelní materiálním tvorům, jako jsou obyvatelé Urantie. Tyto Boží Syny je možno vidět, rozumět jim a naopak, oni se i mohou setkávat s tvory času, dokonce se s nimi rozmnožovat, ačkoliv tato role biologického zkvalitnění obvykle připadá potomkům Planetárních Adamů.

51:1.8 (581.5) Na Jerusemu jsou loajální děti kteréhokoliv Adama a Evy nesmrtelné, ale potomci Materiálního Syna a Materiální Dcery, zplozeni po jejich příchodu na evoluční planetu, nejsou takto imunní přirozené smrti. Když jsou tito Synové opět materializováni na evolučním světě za účelem naplnění funkce rozmnožování, mechanismus předávání života se změní. Nositelé Života záměrně připraví Planetární Adamy a Evy o schopnost plodit nesmrtelné syny a dcery. Jestliže Adam a Eva, vykonávající planetární misi neselžou, mohou žít nekonečně, ale ve stanovených limitech, délka života jejich dětí se postupně snižuje s každou následnou generací.

2. Přeprava Planetárních Synů

51:2.1 (582.1) Po obdržení zprávy, že další obydlený svět dosáhl vrcholu fyzické evoluce, Vládce Soustavy shromáždí v hlavním řídicím centru soustavy sbor Materiálních Synů a Dcer. Po diskusi o potřebách takového evolučního světa se vyberou dva dobrovolníci—Adam a Eva ze staršího sboru Materiálních Synů, aby se vydali na tuto misi—a jsou následně uloženi do hlubokého spánku, který je přípravou pro jejich oserafování a přepravu z jejich rodné sféry společné služby na nový svět nových příležitostí a nových nebezpečí.

51:2.2 (582.2) Adamové a Evy jsou polomateriální tvorové a jako takoví, nejsou přepravitelní serafy. Předtím, než mohou být

oserafování pro přepravu na svět svého poslání, musí podstoupit dematerializaci v hlavním řídicím centru soustavy. Převážní serafové jsou schopni provést takové změny v Materiálních Synech a v ostatních polomateriálních bytostech, aby mohly být oserafovány a takto přepraveny prostorem z jednoho světa soustavy na druhý. Příprava na přepravu vyžaduje přibližně tři dny standardního času a je u toho nutno spolupracovat s Nositeli Života, aby po ukončení serafské přepravy byl takový dematerializovaný tvor vrácen do normální existence.

51:2.3 (582.3) Přestože existuje taková metoda dematerializace pro přípravu Adamů na přepravu z Jerusemu na evoluční světy, neexistuje žádná podobná metoda, kterou by se z takových světů dostali zpět, pokud nenastane situace, že se evakuuje celá planeta a v takovém případě se zřídí nouzové zařízení metody dematerializace pro záchranu celé populace. Jestli by hrozila vyvíjející se rase planety nějaká fyzická katastrofa, Melkisedekové a Nositelé Života by nainstalovali metodu dematerializace pro všechny přeživší bytosti a serafskou přepravou by je dopravili na nový svět, připravený pro pokračování jejich existence. Evoluce lidské rasy, jakmile je jednou zahájena na světě prostoru, musí pokračovat zcela nezávisle na fyzickém přežití planety, ale předpokládá se, že v průběhu evolučních epoch Planetární Adam a Eva svůj vybraný svět neopustí.

51:2.4 (582.4) Po příchodu na svoji cílovou planetu jsou Materiální Syn a Dcera rematerializováni pod dohledem Nositelů Života. Celý tento proces trvá osm až dvacet osm dní urantijského času. Po celou dobu obnovování pokračuje bezvědomí v serafském

spánku. Když je sestavení fyzického organismu dokončeno, tito Materiální Synové a Dcery se ocitnou ve svých nových domovech a na nových světech prakticky ve stejné podobě, kterou měli předtím, než podstoupili proces dematerializace na Jerusemu.

3. Poslání Adamů

51:3.1 (582.5) Na obydlených světech Materiální Synové a Dcery vystavějí svoje vlastní zahradní obydlí a brzy jim začnou pomáhat jejich vlastní děti. Místo pro vybudování zahrady je obvykle vybráno Planetárním Princem a jeho osobní personál provede podstatnou část přípravných prací s pomocí velkého počtu představitelů vyvinutějších místních ras.

51:3.2 (583.1) Tyto Edenské Zahrady se tak jmenují na počest Edentie, hlavního centra souhvězdí a také proto, že jsou vystavěny podle vzoru botanické velkoleposti hlavního světa Nejsvrchovanějších Otců. Taková zahradní obydlí jsou obvykle umístěna v odlehlých oblastech a blízko tropického pásma. Jsou to vždy obdivuhodné výtvořiny. Vy si nemůžete představit vůbec nic o těchto nádherných centrech kultury z útržkovitých záznamů z nezdařilého využití takové zahrady na Urantii.

51:3.3 (583.2) Potenciálně, Planetární Adam a Eva představují vrchol fyzické dokonalosti pro smrtelné rasy. Hlavním úkolem takového dovezeného páru je se rozmnožit a zdokonalit děti času. Ale přímé pohlavní spojení mezi lidmi ze zahrady a ostatními obyvateli světa neexistuje; po mnoho generací Adam a Eva zůstávají biologicky odděleni od evolučních smrtelníků

a mezitím vytvářejí silnou rasu vlastního řádu. Toto je původ fialové rasy na obydlených planetách.

51:3.4 (583.3) Plány pro zdokonalování ras jsou připraveny Planetárním Princem a jeho personálem a jsou uskutečněny Adamem a Evou. V tomto případě byl váš Materiální Syn a jeho druhové ve velké nevýhodě když přišli na Urantii. Kaligastia kladl Istivý a účinný odpor proti Adamově misi a přestože prozatímní správci Urantie, Melkisedekové, náležitě varovali jak Adama, tak i Evu o tom, že na planetě hrozí nebezpečí, vyplývající z přítomnosti rebelujícího Planetárního Prince, tento vychytralý buřič Istivým úskokem oklamal Edenský pár a přiměl je porušit jejich slib, kterým se zavázali, že budou důvěryhodnými viditelnými vládci vašeho světa. Zrádnému Planetárnímu Princi se podařilo zostudit vašeho Adama a Evu, ale byl neúspěšný ve své snaze zapojit je do Luciferovy vzpoury.

51:3.5 (583.4) Pátý řád andělů, planetárních pomocníků, je spojen s posláním Adamů a vždy doprovází Planetární Adamy na jejich planetárních misích. V první skupině je jich obvykle asi sto tisíc. Když činnost Adama a Evy byla na Urantii zahájena předčasně—když se odklonili od stanoveného plánu—byl to právě jeden ze serafských Hlasů Zahrady, který protestoval proti jejich hanebnému jednání. A váš výklad této události velmi dobře ukazuje to, jak předávání historických událostí vaší planety má tendenci přisuzovat všechno nadpřirozené Pánu Bohu. Kvůli tomuto jsou obyvatelé Urantie často zmateni výkladem o podstatě Vesmírného Otce, protože slova a činy všech jeho spolupracovníků a podřízených jsou zpravidla připisována jemu. V případě Adama a Evy, ten anděl Zahrady

nebyl nikdo jiný, než vůdce planetárních pomocníků, který byl tehdy ve službě. Tento seraf, Solonia, oznámil neúspěch božského plánu a požádal o návrat prozatímních správců Melkisedeků na Urantii.

51:3.6 (583.5) Sekundární midbytosti mají svůj původ v misích Adamů. Stejně jako osobní personál Planetárního Prince, potomci Materiálních Synů a Materiálních Dcer se dělí do dvou kategorií: jejich fyzické děti a sekundární řád midbytostí. Tito materiální, ale obvykle neviditelní planetární pečovatelé, přispívají značnou měrou k rozvoji civilizace a dokonce i potlačení vzpurných menšinových skupin, které se mohou snažit rozvracet sociální pokrok a duchovní progres.

51:3.7 (583.6) Sekundární midbytosti by se neměly plést s primárním řádem, který se objeví brzy po příchodu Planetárního Prince. Na Urantii se většina těchto raných midbytostí zúčastnila vzpoury s Kaligastiou a od doby Pentekosté jsou pod dohledem na vykázaném místě. Tam se také nachází mnoho členů Adamovy skupiny, kteří nezůstali loajální planetární správě.

51:3.8 (584.1) V den Pentekosté loajální primární a sekundární midbytosti se dobrovolně spojily v jednu skupinu a od té doby působí při řízení světa jako jedna složka. Slouží pod vedením věrných midbytostí, které byly střídavě vybrány z obou skupin.

51:3.9 (584.2) Váš svět navštívily čtyři řady synovstva: Kaligastia—Planetární Princ; Adam a Eva—Materiální Boží Synové; Machiventa Melkisedek—šálemský mudrc v době Abrahama; a Kristus Michael, který přišel jako poskytnutý Rajský Boží Syn. Jak mnohem účinnější a krásnější by to bylo, kdyby Michaela, nejvyššího vládce vesmíru Nebadon, přivítal na váš

svět loajální a výkonný Planetární Prince a věrný a úspěšný Materiální Syn, z nichž každý toho mohl tolik udělat na podporu životního díla a poslání poskytnutého Syna! Ale ne všechny světy postihlo takové neštěstí jako Urantii a také mise Planetárních Adamů nejsou vždy obtížné a tak nebezpečné. Když jsou úspěšní, tak přispějí k rozvoji dokonalých ras a pokračují jako viditelní vládcové planetárních záležitostí dokonce ještě dlouho do epochy, kdy je takový svět ustálen ve světle a životě.

4. Šest evolučních ras

51:4.1 (584.3) V ranných dobách existence obydlených světů převládá červená rasa, která obvykle dosáhne první lidskou úroveň rozvoje. Ale, přestože červený člověk představuje starší planetární rasu, následující barevní lidé se objevují velmi brzy po vývinu smrtelného člověka.

51:4.2 (584.4) Starší rasy jsou poněkud dokonalejší než pozdější; červená rasa stojí mnohem výše než indigová, neboli černá rasa. Nositelé Života předají veškeré živé energie první, čili červené rase a každý následný evoluční vývin nové skupiny smrtelníků je na úkor předaných energií. Také tělesná výška smrtelníků se snižuje od červeného člověka dolů k indigové rase, i když na Urantii se mezi zelenými a oranžovými lidmi objevily neočekávaně druhy obřího vzrůstu.

51:4.3 (584.5) Na těch světech, které mají všech šest evolučních ras, je dokonalejší první, třetí a pátá rasa—červená, žlutá a modrá. Tak si evoluční rasy vzájemně vyměňují schopnosti pro intelektuální růst a duchovní rozvoj, ale druhá, čtvrtá a šestá rasa jsou poněkud méně obdařeny. Tyto druhořadé rasy na

některých světech nejsou a na mnoha dalších byly vyhubeny. Neštěstím Urantie je to, že z velké části ztratila svoji nadřazenou modrou rasu, třebaže pokračuje ve vaší smíšené „bílé rase“. Ztráta vaší oranžové a zelené rasy nepředstavuje žádný vážný problém.

51:4.4 (584.6) Evoluce šesti—nebo tří—barevných ras, i když se zdá, že degeneruje původní nadání červeného člověka, vytváří některé velmi žádoucí změny v typech smrtelníků a umožňuje, jinak nedosažitelné, vyjádření rozmanitých lidských potenciálů. Tyto modifikace jsou prospěšné pro rozvoj lidstva jako celku za předpokladu, že jsou následně vylepšeny importovanou adamickou, neboli fialovou rasou. Na Urantii tento obvyklý plán míšení ras nebyl uskutečněn v plném rozsahu a tento neúspěšně provedený plán rasové evoluce zapříčiňuje to, že vy nejste schopni dostatečně pochopit status těchto lidí na průměrné obydlené planetě, protože na vašem světě vidíte pouze zbytky těchto ranných ras.

51:4.5 (585.1) Na počátku rasového rozvoje existuje mírná tendence k míšení červeného, žlutého a modrého člověka; podobná tendence se projevuje i u oranžové, zelené a indigové rasy.

51:4.6 (585.2) Zaostalejší lidé jsou obvykle využíváni progresivnějšími rasami pro namáhavou práci. To vysvětluje vznik otroctví na planetách v dávných dobách. Oranžoví lidé jsou obvykle podrobeni červenou rasou a poníženi do role služebníků, a někdy jsou vyhubeni. Žlutí a červení lidé se často přátelí, ale ne vždy. Žlutá rasa obvykle zotročuje zelenou, zatímco modrý člověk si podmaňuje indigovou rasu. Pro tyto rasy primitivních lidí je využívání svých zaostalých druhů pro

nucené práce totéž, jako když současní urantijci kupují, nebo prodávají koně a dobytek.

51:4.7 (585.3) Na většině normálních světů nedobrovolná poddanost nepřežije soudní období Planetárního Prince, ačkoliv mentálně postižení a zločinci jsou často ještě přinuceni vykonávat nevolnickou práci. Ale na všech normálních sférách tento druh primitivního otroctví zanikne brzy po příchodu importované fialové, neboli adamické rasy.

51:4.8 (585.4) Těmto šesti evolučním rasám je předurčeno, aby splynuly a zušlechtily se míšením s potomky adamických vylepšovatelů. Ale předtím, než se tito lidé smísí, ti primitivní a nepoužitelní jsou ve značné míře odstraněni. Planetární Princ a Materiální Syn, společně s dalšími patřičnými planetárními orgány, schválí vhodnost rozmnožovacích způsobů. Potíže s vykonáním takového radikálního programu na Urantii spočívají v to, že nejsou přítomni příslušní znalci, aby posoudili biologickou vhodnost či nevhodnost jednotlivců ras na vašem světě. Bez ohledu na tuto překážku, pravděpodobně byste měli souhlasit s nevyhnutelností biologické izolace vašich nepochybně nezpůsobilých, defektních, degenerovaných a antisociálních rodů.

5. Rasové míšení—poskytnutí adamické krve

51:5.1 (585.5) Po příchodu na obytný svět jsou Adam a Eva náležitě poučeni svými nadřízenými o nejlepším způsobu, jak uskutečnit vylepšení existujících ras inteligentních bytostí. Plán postupu není pevně stanoven; hodně zůstává na úsudku pečovatelského páru a ne zřídka se dělají chyby, především na

neuspořádaných, vzpourou postižených planetách, takových jako je Urantia.

51:5.2 (585.6) Obvykle se fialoví lidé nezačnou mísit s místními obyvateli planety, dokud jejich vlastní skupina nemá přes milion členů. Ale mezitím personál Planetárního Prince oznámí příchod Božích dětí na zem a také to, že budou žít společně s místními rasami; a lidé netrpělivě čekají na den, kdy se jim oznámí, že ti, kdo náleží k vyšším rasovým druhům mohou přijít do Edenské Zahrady, kde synové a dcery Adama si je vyberou jako evoluční otce a matky nového a smíšeného lidstva.

51:5.3 (585.7) Na normálních světech Planetární Adam a Eva se nikdy pohlavně nespojují s evolučními rasami. Tato činnost biologického vylepšení je posláním adamického potomstva. Ale tito Adamité nevycházejí ven mezi lidi; princův personál přivede do Edenské Zahrady muže a ženy z kvalitnějších ras pro dobrovolný vstup do manželství s potomky Adama. A na většině světů je to považováno za nejvyšší čest být vybrán jako kandidát pro manželský svazek se syny a dcery zahrady.

51:5.4 (586.1) S nástupem tohoto období začínají slábnout rasové války a boje mezi kmeny a světové rasy stále aktivněji usilují o uznání a přijetí do Zahrady. Vy můžete mít pouze chatrnou představu, a to v nejlepším případě, o tom, jak se takové soutěživé snažení stane středem veškerých aktivit na normální planetě. Celý tento program zdokonalení ras však ztroskotal velmi brzy na Urantii.

51:5.5 (586.2) Lidé fialové rasy jsou monogamní a každý evoluční muž nebo žena, vstupující do svazku s adamickými syny a

dcerami, slíbí, že se pohlavně nespojí s ostatními členy a že budou učit a povedou své děti ke vztahu s jedním partnerem. Děti každého z těchto svazků jsou vychovány a vzdělány ve školách Planetárního Prince a potom je jim dovoleno odejít k rasám svého evolučního rodiče, aby tam vstoupili do svazku manželského s dokonalejšími smrtelníky z vybraných skupin.

51:5.6 (586.3) Když je tento dědičný rys Materiálních Synů předán evolučním rasám, nastává nová a veliká éra evolučního progresu. V důsledku rozmnožování těchto importovaných schopností a nadevolučních rysů dochází k řadě výrazných úspěchů v civilizačním a rasovém vývoji; za sto tisíc let se dosáhne většího pokroku, než za milion let, naplněných bojem. Na vašem světě, navzdory nezdaru stanovených plánů, došlo k velkému pokroku od doby, kdy byla vaším lidem na Urantii darována Adamova životní plazma.

51:5.7 (586.4) Ale, i když čistokrevné děti planetární Edenské Zahrady mohou poskytnou své geny vyvinutějším členům evolučních ras a takto pozvednout biologickou úroveň lidstva, neukázalo by se prospěšné, aby se vyšší druhy smrtelníků Urantie pohlavně spojovaly s nižšími rasami; takový nerozumný postup by ohrozil celou civilizaci na vašem světě. Vzhledem k tomu, že se nepodařila rasová harmonizace adamickou metodou, musíte nyní vyřešit vaše planetární problémy rasového zdokonalení jinými a především humánními způsoby adaptace a kontroly.

6. Edenský režim

51:6.1 (586.5) Na většině obydlených planet zůstávají Edenské Zahrady výjimečnými kulturními centry a epochu za epochou

stále slouží jako sociální modely planetárního chování a praktického života. Dokonce již v počátečních údobích, kdy lidé fialové rasy jsou relativně odděleni, do jejich škol jsou přijímáni uchazeči ze světových ras a pracovní rozvoj v zahradě otvírá nové cesty pro obchodní vztahy. Tímto způsobem Adamové a Evy se svými potomky přispívají k náhlému šíření vzdělanosti a rychlému zdokonalení evolučních ras svých světů. A všechny tyto vzájemné vztahy jsou šířeny a pečetěny míšením evolučních ras a synů Adama, mající za následek okamžité vylepšení biologického statusu, stimulaci intelektuálního potenciálu a vystupňování duchovního vnímání.

51:6.2 (586.6) Na normálních světech se zahradní rezidence fialové rasy stávají druhým centrem světové vzdělanosti a společně s hlavním městem Planetárního Prince určují tempo rozvoje civilizace. Po staletí představují školy hlavního města Planetárního Prince a zahradní školy Adama a Evy vrchol vzdělanosti. Obvykle nejsou od sebe daleko vzdáleny a svoje činnosti dokonale koordinují.

51:6.3 (587.1) Zamyslete se, co by to pro váš svět znamenalo, kdyby někde v Levantě bylo světové centrum civilizace, velká planetární univerzita vzdělávání, která by fungovala bez přerušení 37 000 let. A opět se zamyslete a zkuste si představit, jaké by to bylo, kdyby morální zásady takového starobylého centra byly posíleny jiným, ne příliš vzdáleným a ještě starším centrem nebeské podpory, jehož historický jednotný vliv na evoluci planety by trval více než 500 000 let. Obvykle tento vliv rozšíří ideály Edenu po celém světě.

51:6.4 (587.2) Školy Planetárního Prince se zabývají především výukou filozofie, morálky a vyšší intelektuální a umělecké tvorby. Zahradní školy Adama a Evy se obvykle věnují praktickému umění, základní intelektuální přípravě, sociálnímu vzdělávání, ekonomickému rozvoji, obchodním vztahům, fyzickým schopnostem a civilní správě. Časem se tato světová centra spojí, ale skutečné sjednocení někdy nenastane, dokud nepřijde první Autoritativní Syn.

51:6.5 (587.3) Pokračující působení Planetárního Adama a Evy, společně s čistokrevným jádrem fialové rasy, poskytuje stabilitu rozvoje Edenské kultury, jejíž vliv působí na světovou civilizaci přesvědčivou silou tradice. V těchto nesmrtelných Materiálních Synech a Materiálních Dcerách nacházíme poslední a nepostradatelný článek, spojující Boha s člověkem, přemost'ující téměř nekonečnou propast mezi věčným Tvořitelem a nejnižšími osobnostmi času. Máme tady před sebou bytost vysokého původu, která je fyzická, materiální a dokonce pohlavní, jako jsou smrtelníci Urantie, ale, která vidí a vnímá neviditelného Planetárního Prince a představuje ho smrtelným tvorům sféry, protože Materiální Synové a Dcery mají schopnost vidět všechny nižší řády duchovních bytostí; oni jsou schopni vyvolat obraz Planetárního Prince a jeho celého personálu, viditelného či neviditelného.

51:6.6 (587.4) S přibývajícím stoletími, prostřednictvím míšení jejich potomků s lidskými rasami, ten stejný Materiální Syn a stejná Materiální Dcera jsou považováni za společné předky lidstva, společné rodiče nyní již smíšených potomků evolučních ras. Předpokládá se, že smrtelníci, začínající svoji existenci na obydlené planetě, poznají sedm otců:

51:6.7 (587.5) 1. Biologického otce—osobního otce.

51:6.8 (587.6) 2. Otce světa—Planetárního Adama.

51:6.9 (587.7) 3. Otce sfér—Vládce Soustavy.

51:6.10 (587.8) 4. Nejsvrchovanějšího otce—Otce Souhvězdí.

51:6.11 (587.9) 5. Otce vesmíru—Syna Tvořitele a nejvyššího vládce lokálních vesmírů.

51:6.12 (587.10) 6. Nad-Otce—Věčně Moudré, kteří řídí supervesmír.

51:6.13 (587.11) 7. Ducha, neboli Otce Havony—Vesmírného Otce, který sídlí v Ráji a poskytuje svůj duch životu a působí v myslích nižších tvorů, obývajících vesmír vesmírů.

7. Sjednocená správa

51:7.1 (587.12) Čas od času přijdou na obydlené planety Rajští Synové-Avonarové, aby tam vykonali soudní úkony, ale první Avonal, přicházející s arbitrážním posláním, tímto zahajuje čtvrté soudní období na evolučním světě času a prostoru. Na některých světech, kde je tento Autoritativní Syn všeobecně přijat, zůstává tam na jednu epochu; a takový svět potom vzkvétá pod společnou vládou tří Synů: Planetárního Prince, Materiálního Syna a Autoritativního Syna, přičemž dva poslední jsou pro obyvatele sféry viditelní.

51:7.2 (588.1) Před završením mise Autoritativního Syna na normální evoluční planetě se dosáhne sjednocení vzdělávacích a správních činností Planetárního Prince a Materiálního Syna. Tímto spojením dvou vlád planety vznikne nový a účinný řád řízení světa. Po odchodu Autoritativního Syna přebírá

Planetární Adam materiální řízení sféry. Tak Materiální Syn a Materiální Dcera působí společně jako planetární správci až do doby, kdy se svět ustálí v éře světla a života. Potom je Planetární Princ povýšen do pozice Planetárního Vládce. Během této epochy vyspělé evoluce jsou Adam a Eva v pozici, která by se mohla nazvat jako společní předsedové vlády zdokonalené sféry.

51:7.3 (588.2) Jakmile je toto nové a konsolidované hlavní město vyvíjejícího se světa plně funkční a jakmile se řádně vyškolí schopní podřízení správci, ve vzdálených místech světa a u jednotlivých národů se založí místní hlavní města. Než přijde na planetu další soudný Syn, bude vystavěno padesát až sto takových místních hlavních měst.

51:7.4 (588.3) Planetární Princ a jeho personál i nadále pečují o rozvoj duchovních a filozofických aktivit. Adam a Eva se hlavně věnují fyzickým, vědeckým a hospodářským činnostem sféry. Obě skupiny rovným dílem přispívají k rozvoji umění, společenských vztahů a intelektuální tvorby.

51:7.5 (588.4) Na počátku pátého soudního období je na světě vytvořen mimořádně účinný systém řízení planetárních činností. Život smrtelných bytostí na takové dobře řízené sféře je opravdu podněcující a blahodárny. A kdyby obyvatelé Urantie měli možnost pozorovat život na takové planetě, okamžitě by pochopili hodnotu těch věcí, o které jejich svět přišel, když se rozhodl jít cestou zla a účastnil se vzpoury.

51:7.6 (588.5) [Představeno sekundárním Synem Lanonandekem, členem záložního sboru.]

Kapitola 52

Planetární epochy smrtelníků

52:0.1 (589.1) OD chvíle, kdy je na evoluční planetě založen život až do doby její konečné éry světla a života, se na jevišti světa objeví přinejmenším sedm epoch lidského života. Tyto postupné epochy jsou stanoveny planetárními misemi božích Synů a na průměrné obydlené planetě se tyto epochy dostaví v následujícím pořadí.

52:0.2 (589.2) 1. Člověk v epoše před příchodem Planetárního Prince.

52:0.3 (589.3) 2. Člověk v epoše po příchodu Planetárního Prince.

52:0.4 (589.4) 3. Člověk v epoše po příchodu Adama.

52:0.5 (589.5) 4. Člověk v epoše po příchodu Autoritativního Syna.

52:0.6 (589.6) 5. Člověk v epoše po příchodu poskytnutého Syna.

52:0.7 (589.7) 6. Člověk v epoše po příchodu Syna-Učitele.

52:0.8 (589.8) 7. Éra světla a života.

52:0.9 (589.9) Jakmile se světy prostoru stanou fyzicky vhodnými pro život, jsou zaevidovány do seznamu Nositelů Života a v příhodné době odejdou tito Synové na takové planety, aby tam založili život. Celé období od založení života po objevení se člověka se nazývá předérou lidstva a předchází následným epochám smrtelníků, které jsou popsány v této kapitole.

1. Člověk primitivní

52:1.1 (589.3) Od doby, kdy se z živočicha vyvine člověk, který je schopen uctívat Tvořitele, až do příchodu Planetárního Prince, smrtelní myslící tvorové jsou nazýváni primitivními lidmi. Existuje šest základních typů, neboli ras, primitivních lidí a tito prvobytní lidé se objevují postupně v pořadí podle spektrálních barev, začínajíc s červeným člověkem. Délka období, během kterého probíhá tato počáteční evoluce života, se na jednotlivých světech výrazně liší, kolísajíc mezi sto padesáti tisíci lety a až více než milion let urantijského času.

52:1.2 (589.4) Evoluční barevné rasy—červená, oranžová, žlutá, zelená, modrá a indigová—se začínají objevovat v době, kdy se u primitivního člověka rozvíjí jednoduchá řeč a začíná využívat tvořivou představivost. V tomto období je člověk již zvyklý dobře chodit vzpřímeně.

52:1.3 (589.5) Primitivní lidé jsou zdatnými lovci a nelítostnými bojovníky. Zákonem této epochy je fyzické přežití nejsilnějších; v těchto dobách vládou výhradně jednotlivé kmeny. V průběhu těchto počátečních rasových bojů jsou na mnoha světech některé evoluční rasy vyhlazeny, jak se to stalo na Urantii. Ti, kteří přežijí, jsou obvykle potom smíšení s později importovanou fialovou rasou—adamickými lidmi.

52:1.4 (589.6) Ve srovnání s následující civilizací je tato éra primitivního člověka dlouhou, ponurou a krvavou kapitolou. Etika džungle a morálka pralesa se nedají srovnat s úrovněmi pozdějších soudních období objevování víry a vyššího duchovního rozvoje. Na normálních a neexperimentálních planetách jsou tyto epochy velmi rozdílné od dlouhotrvajících a mimořádně brutálních bojů, které charakterizují toto období na Urantii. Až završíte vaši zkušenost na tomto vašem prvním

světě, začnete vidět proč se uskutečňuje tento bolestivý boj na evolučních světech a s úrovní vašeho stoupání do Ráje budete stále více chápat moudrost tohoto zdánlivě podivného dění. Ale, přes všechny tyto těžkosti v ranných údobích existence člověka, jednání primitivních lidí představuje úchvatnou a heroickou kapitolu v análech evolučního světa času a prostoru.

52:1.5 (590.1) Ranný evoluční člověk není zajímavým tvorem. Obvykle tito primitivní smrtelníci žijí v jeskyních, nebo ve skalních útesech. Také si stavějí primitivní chýše v korunách velkých stromů. Než dosáhnou vyššího typu inteligence, planety jsou často zamořeny velkými živočichy. Ale již na počátku této éry se smrtelníci naučí rozdělovat a udržovat oheň a s narůstající vynalézavou představivostí a zdokonalováním nástrojů vyvíjející se člověk brzy dokáže vítězit nad většími a značně neohrabanými zvířaty. Tyto první rasy také notně využívají velká létající zvířata. Tito obrovští ptáci unesou jednoho až dva průměrně velké lidi bez zastávky do vzdálenosti přes osm set kilometrů. Na některých planetách mají tito ptáci rozsáhlé využití, protože vykazují vysoký stupeň inteligence a často dokáží vyslovit mnoho slov jazyků dané sféry. Tito ptáci jsou vysoce inteligentní, velmi poslušní a neuvěřitelně oddaní. Takoví cestovní ptáci již dávno vyhynuli na Urantii, ale vaši dávní předkové z nich měli užitek.

52:1.6 (590.2) S nabytím etického úsudku a mravní vůle se současně u člověka obvykle objevuje ranný jazyk. Když tito tvorové dosáhnou lidské úrovně a vyvine se u nich vlastní vůle, začnou vnímat dočasnou přítomnost božích Ladičů a po smrti jsou mnozí z nich vybráni pro věčný život a archandělé stvrdí jejich pozdější vzkříšení a spojení s Duchem. Archandělé vždy

doprovázejí Planetárního Prince a posouzení soudního období se koná při příchodu prince na planetu.

52:1.7 (590.3) Všichni smrtelníci, ve kterých pobývají Ladiči Myšlení, mají potenciální schopnost úcty; jsou „ozáření světlem pravdy“ a mohou usilovat o navázání vzájemného spojení s božskostí. Nicméně, ranná neboli biologická víra primitivního člověka je převážně charakterizována živočišným strachem, spojeným s nevědoucí bázní a pověrami kmene. Přežívání pověřivosti v rasách Urantie není příliš lichotivým vysvědčením vašeho evolučního rozvoje a také se neslučuje s vašimi, z jiného hlediska vynikajícími, úspěchy v materiálním pokroku. Ale toto ranné náboženství strachu má velmi cenný význam v tom, že v těchto primitivních tvorech zmírňuje bojové tendence. Je to předchůdce civilizace a půda pro následné zasetí semínek víry, přinesených Planetárním Princem a jeho pomocníky.

52:1.8 (590.4) Obvykle to netrvá více než sto tisíc let po té, kdy člověk začal chodit vzpřímeně a přichází Planetární Princ, který byl vyslán Vládcem Soustavy na základě zprávy Nositelů Života, že na dané planetě působí vůle, přestože je vyvinuta u poměrně málo jedinců. Je pravidlem, že primitivní smrtelníci přivítají Planetárního Prince a jeho viditelný personál; a jestliže nejsou mírněni, dívají se na ně se strachem a úctou, hraničící se zbožňováním.

2. Člověk v epoše po příchodu Planetárního Prince

52:2.1 (591.1) S příchodem Planetárního Prince začíná nové soudní období. Na zemi se objeví vláda a svět vstupuje do éry pokročilého kmenového systému. Během několika málo tisíc

let tohoto režimu se dosáhne velkých sociálních pokroků. Za normálních podmínek dosáhnou smrtelníci v průběhu této éry vysoké úrovně civilizace. Oni tak dlouho nezůstávají v barbarismu jako rasy na Urantii. Ale vzpoura způsobila takové změny v životě obydlených planet, že vy si jen málo, nebo vůbec, dokážete představit takový režim na normální planetě.

52:2.2 (591.2) Toto soudní období trvá průměrně asi pět set tisíc let, některá déle, některá méně. V průběhu této éry je planeta napojena na okruhy soustavy a v její správě pracuje stanovený počet serafských a dalších nebeských pomocníků. Ladiči Myšlení se objevují ve zvýšených počtech a serafští ochránci rozšiřují svůj režim dohledu nad smrtelníky.

52:2.3 (591.3) V době, kdy na primitivní svět přichází Planetární Princ, převládá tam vyvíjející se náboženství strachu a nevědomosti. Princ a jeho personál poprvé zjeví vyšší pravdu a organizaci vesmíru. Tyto první výklady zjeveného náboženství jsou velmi jednoduché a obvykle se týkají záležitostí lokální soustavy. Před příchodem Planetárního Prince je náboženství výhradně evolučním procesem. Potom se náboženství vyvíjí postupným zjevováním a rovněž evolučním rozvojem. Každému soudnímu období, každé epoše existence smrtelníků, se dostane rozšířené podání duchovní pravdy a náboženské etiky. Evoluce schopnosti vnímání náboženství u obyvatel světa ve velké míře určuje rychlost jejich duchovního rozvoje a rozsah náboženského zjevování.

52:2.4 (591.4) Toto soudní období je svědkem duchovního rozbřesku a jednotlivé rasy a jejich rozmanité kmeny mají tendenci si vytvářet svoje vlastní formy náboženství a filozofického myšlení. V této epoše ve všech těchto rasových náboženstvích

působí rovnoměrně dva vlivy: zpočátku je to strach primitivních lidí a později zjevení Planetárního Prince. V určitém smyslu se zdá, že lidé na Urantii ještě nedokončili toto období planetární evoluce. S pokračujícím studiem této knihy budete nepochybně stále více poznávat, jak moc se váš svět odchyluje od obvyklého průběhu evolučního progresu a rozvoje.

52:2.5 (591.5) Ale Planetární Princ není „Princem Míru.“ Rasové boje a kmenové války pokračují i v tomto soudním období, ale se snižující se četností a krutostí. Nastává velká éra rozšiřování ras, která vrcholí obdobím silného nacionalismu. Barva je základem kmenových a národních uskupení a jednotlivé rasy často vyvíjejí vlastní jazyk. Každá rostoucí skupina smrtelníků usiluje o izolovanost. Takovému oddělování napomáhá existence mnoha různých jazyků. Předtím, než dojde ke sjednocení několika ras, dochází k nelítostným bojům, mající za následek vyhlazení celých národů; takovému zániku jsou především vystaveni oranžoví a zelení lidé.

52:2.6 (591.6) Na průměrném světě v pozdějším období princova vládnutí národnostní život začíná nahrazovat kmenový systém, anebo přesněji řečeno, začíná překrývat existující kmenová seskupení. Ale největším sociálním úspěchem princovy epochy je vznik rodinného života. Doposud byly lidské vztahy především kmenové; nyní se objevuje rodina.

52:2.7 (591.7) V tomto soudním období se dosáhne rovnosti pohlaví. Na některých planetách muži vládou ženám; na jiných je tomu obráceně. V průběhu této epochy normální světy ustanoví plnou rovno-právnost pohlaví, což je předpokladem pro dokonalejší uskutečňování ideálů rodinného života. Toto je

počátek zlaté éry rodiny. Idea kmenového systému postupně ustupuje dvojnému konceptu života v národě a života v rodině.

52:2.8 (592.1) Během této epochy vzniká zemědělství. Rozvoj ideje rodiny se neslučuje s toulavým a nestálým životem lovce. Postupně se zakořeňují zvyky stálých osídlení a obdělávání půdy. Velmi rychle se rozvíjí domestikace zvířat a domácí umění. Dosažení vrcholu biologické evoluce je charakterizováno vysokou úrovní civilizace, ale technický rozvoj se ještě téměř nevyskytuje; technická vynalézavost je příznačná pro následující epochu.

52:2.9 (592.2) Ke konci této éry jsou rasy pročištěny a dosahují vysoké fyzické dokonalosti a intelektuální síly. Počátečnímu rozvoji normálního světa do značné míry pomáhá plán, podporující rozšíření vyšších typů smrtelníků a přiměřené zredukování nižších typů. Právě tato neschopnost vašich dávných národů takto oddělit jednotlivé typy je příčinou toho, že mezi současnými rasami Urantie existuje tak velké množství narušených a degenerovaných jedinců.

52:2.10 (592.3) Jedním z velkých úspěchů princovy éry je toto omezení rozmnožování mentálně nemocných a společensky nezpůsobilých jedinců. Dávno před příchodem druhých Synů, Adamů, většina světů se vážně věnuje problémům rasového očištění, což je něco, o co se národy na Urantii ještě doposud odpovědně nepokusily.

52:2.11 (592.4) Tento problém rasového vylepšení není tak velkým problémem, když se řeší na počátku lidské evoluce. Předcházející doba kmenových bojů a krutých bitev o přežití rasy vyplenila většinu abnormálních a narušených druhů.

Slabomyslný člověk nemá velkou šanci na přežití v sociálním systému primitivních a válčících kmenů. Je to právě falešný sentiment vaší částečně zdokonalené civilizace, který podporuje, chrání a zachovává beznadějně defektní rody v evolučních lidských rasách.

52:2.12 (592.5) Projev neúčinného porozumění pro degenerované lidské bytosti, nenapravitelné abnormální a narušené smrtelníky, není ani dobrota, ani nesobecké cítění. Právě na nejnornějších evolučních světech existují dostatečné rozdíly mezi jedinci a početnými sociálními skupinami, aby smrtelníci mohli v plné míře projevovat všechny ušlechtilé rysy nesobeckého porozumění a nezištnou pomoc, aniž zachovávají společensky nepřizpůsobivé a morálně degenerované rody evolučního lidstva. Existují neomezené možnosti jak projevovat toleranci a lásku k bližnímu k těm nešťastným a potřebným jedincům, kteří, ne nenávratně, ztratili svůj morální odkaz a ne navždy zničili své duchovní dědictví.

3. Člověk v epoše po příchodu Adama

52:3.1 (592.6) Když původní hybná síla evolučního života vyčerpá biologické možnosti a člověk dosáhne vrcholu tělesného vývoje, přichází druhý řád synovstva a začíná druhé soudní období zdokonalování a péče. To se vztahuje na všechny evoluční planety. Když se dosáhne nejvyšší možné úrovně evolučního života, když prvobytný člověk vystoupá, na jemu nejvýše dostupný, stupeň biologické stupnice, na planetě se vždy objeví Materiální Syn a Materiální Dcera, které tam vyslal Vládce Soustavy.

52:3.2 (593.1) Stále více jsou lidem v post-adamické době poskytováni Ladiči Myšlení a neustále se zvyšující počet těchto smrtelníků nabývá schopnost pro následné spojení s Ladiči. I když Adamové působí jako sestupní Synové, nemají Ladiče, ale jejich planetární potomci—přímí i smíšení—se stanou v pravý čas plnoprávními kandidáty na přijetí Tajemných Monitorů. V době ukončení post-adamické éry má planeta plnou kvótu nebeských pečovatelů; pouze Ladiči, spojující se se smrtelníky, nejsou poskytnuti univerzálně.

52:3.3 (593.2) Hlavním účelem adamického režimu je pomoci vyvíjejícímu se člověku dokončit přechod od období civilizace lovce a pastevce k zemědělci a zahradníkovi a později k civilizaci měst a průmyslu. Deset tisíc let tohoto soudního období biologických vylepšovatelů je dostačující, aby se uskutečnila úžasná proměna. Dvacet pět tisíc let takové správy sjednocené moudrosti Planetárního Prince a Materiálních Synů obvykle připraví sféru natolik, že je zralá na příchod Autoritativního Syna.

52:3.4 (593.3) Tato epocha je obvykle svědkem úplného odstranění nezpůsobilých jedinců a ještě dalšího očišťování rasových druhů; na normálních světech jsou téměř úplně odstraněny zvířecí sklony z plodících rodů sféry.

52:3.5 (593.4) Potomci Adama se nikdy pohlavně nespojují s druhořadými rody evolučních ras. Božský plán rovněž nepředpokládá, že Planetární Adam nebo Eva se osobně spojí s evolučními lidmi. Projekt rasového vylepšení je úkolem jejich potomků. Ale potomstvo Materiálního Syna a Materiální Dcery se připravuje mnoho generací, než začne poskytování pomoci ve formě míšení ras.

52:3.6 (593.5) Výsledkem darování adamické životní plazmy smrtelným rasám je okamžité zvýšení intelektuálních schopností a zrychlení duchovního rozvoje. Obvykle se také objeví některá fyzická zdokonalení. Na průměrném světě je postadamické soudní období érou důležitých vynálezů, ovládání energie a technického rozvoje. V této epoše se objeví různorodá výroba a ovládání přírodních sil; je to zlatá éra výzkumu a úplného podrobení planety. Velká část materiálního pokroku světa nastává po začátku rozvoje fyzických věd, což je přesně taková epocha, kterou nyní prožívá Urantia. Váš svět je více než jedno soudní období pozadu za obvyklým planetárním programem.

52:3.7 (593.6) Na konci adamického soudního období na normální planetě jsou rasy prakticky smíšeny, takže se může skutečně prohlásit, že „z jedné krve udělal Bůh všechny lidi“ a že jeho Syn „udělal všechny národy jedné barvy“. Barva takové smíšené rasy má blízko k fialové s olivovým odstínem— „bílá“ barva planetárních ras.

52:3.8 (593.7) Prvobytný člověk je z velké části masožravec; Materiální Synové a Materiální Dcery maso nejí, ale jejich potomstvo v průběhu několika generací začne tíhnou k všežravosti, i když někdy jednotlivé skupiny jejich potomků zůstávají vegetariáni. Tento dvojí původ postadamických ras vysvětluje, proč takové smíšené lidské rasy projevují anatomické znaky, náležící jak k býložravým, tak i masožravým skupinám živočichů.

52:3.9 (593.8) Za deset tisíc let rasového míšení jsou výsledkem rasy s rozdílnými variacemi anatomických rysů, přičemž některé typy projevují ve větší míře znaky předků-vegetariánů a jiné

mají fyzické charakteristické rysy svých masožravých evolučních předchůdců. Většina těchto planetárních ras se brzy stává všežravci, živící se širokým výběrem potravy jak ze živočišné, tak i z rostlinné říše.

52:3.10 (594.1) Postadamická epocha je obdobím internacionalismu. S téměř dokončeným úkolem rasového smíšení slábne nacionalismus a začíná se uskutečňovat bratrstvo lidí. Parlamentní vláda nahrazuje monarchickou nebo dědičnou formu vládnutí. Vzdělávací systém se stává celosvětovým a postupně jazyky jednotlivých ras ustupují řeči fialové rasy. Všeobecný mír a spolupráce se málokdy dosáhnou předtím, než jsou rasy dostatečně smíšeny a dokud se nemluví jedním jazykem.

52:3.11 (594.2) V průběhu posledních století postadamické epochy se objevuje nový zájem o umění, hudbu a literaturu a toto celosvětové procitnutí je signálem pro příchod Autoritativního Syna. Vrcholným pokrokem této éry je všeobecný zájem o intelektuální reality, opravdovou filozofii. Náboženství se postupně stává méně nacionalistickým a více a více se stává planetární záležitostí. Tato období jsou charakterizována novými zjeveními pravdy a Nejsvrchovanější souhvězdích začínají řídit činnosti lidí. Zjevení pravdy obsáhne až úrovně správy souhvězdích.

52:3.12 (594.3) Příznačným jevem této éry je nesmírný etický pokrok; bratrstvo lidí je cílem celé společnosti. Celosvětový mír—skončení rasových konfliktů a nesnášenlivosti mezi národy—je ukazatelem planetární zralosti a připravenosti pro příchod třetího řádu synovstva, Autoritativního Syna.

4. Člověk v epoše po oříchodu Autoritativního Syna

52:4.1 (594.4) Na normálních a loajálních planetách tato éra začíná tehdy, kdy jsou smrtelné rasy smíšeny a biologicky vyvinuty. Neexistují žádné problémy, spojené s rasou, nebo barvou pleti; všechny národy a rasy jsou doslovně jedné krve. Vzkvétá bratrství lidí a národy se učí žít na zemi v míru a pokoji. Takový svět stojí těsně před obrovským a vrcholným intelektuálním rozvojem.

52:4.2 (594.5) Když je evoluční svět takto zralý pro epochu Autoritativního Syna, přijde jeden člen vysokého řádu Synů Avonalů na arbitrážní misi. Planetární Princ a Materiální Synové mají svůj původ v lokálním vesmíru, ale Autoritativní Syn pochází z Ráje.

52:4.3 (594.6) Když Rajští Avonalové navštěvují smrtelné sféry za účelem soudních záležitostí, spojených s ukončením soudního období, nikdy se neinkarnují. Ale, když přicházejí na arbitrážní mise, přinejmenším na tu první, vždy se inkarnují, ačkoliv se nikdy na planetě nenarodí a ani nezemřou planetární smrtí. Oni mohou žít po dobu mnoha generací v případech, kdy zůstávají v pozici vládců na určitých planetách. Po zakončení svých misí ukončí své planetární životy a vrátí se k svému původnímu statusu božího Syna.

52:4.4 (594.7) Každé nové soudní období rozšiřuje horizonty zjeveného náboženství a Autoritativní Synové rozšiřují zjevení pravdy, zobrazujíc záležitosti lokálního vesmíru a všeho, co s ním souvisí.

52:4.5 (594.8) Brzy po prvním příchodu Autoritativního Syna dosáhnou rasy ekonomickou svobodu. Každodenní práce, nutná pro zachování nezávislosti jedince, bude nahrazena dvěma a půl hodinami vašeho času. Poskytnutí tolik volného času takovým etickým a inteligentním smrtelníkům neznamená žádné riziko. Takoví vyspělí lidé dobře vědí jak využít volný čas pro vlastní zdokonalování a planetární rozvoj. Tato epocha je svědkem dalšího zušlechtování ras omezením rozmnožování mezi málo přizpůsobivými a duševně narušenými jedinci.

52:4.6 (595.1) Pokračuje zdokonalování politických vlád a sociálních správ ras a ke konci této epochy se ve velké míře zakládají samosprávy. Samosprávou my myslíme nejvyšší typ parlamentní vlády. Takové světy prosazují a ctí pouze takové vůdce a vládcy, kteří jsou nejvíce způsobilí nést sociální a politickou odpovědnost.

52:4.7 (595.2) V průběhu této epochy většina planetárních smrtelníků má zavedený Ladič Myšlení. Ale přesto poskytování božích Monitorů není stále všeobecnou záležitostí. Ladiči, spojení s osudem, nejsou ještě poskytováni všem planetárním smrtelníkům; stále je nutné, aby se tvorové vlastní vůle sami rozhodli pro spojení s Tajemnými Monitory.

52:4.8 (595.3) V závěru tohoto soudního období se začíná společnost navracet k jednodušším formám žití. Komplikovaný charakter rozvíjející se civilizace končí svůj průběh a smrtelníci se učí žít přirozeněji a účinněji. A tento trend se zvyšuje s každou následnou epochou. Toto je éra rozkvětu umění, hudby a vyšší vzdělanosti. Fyzické vědy již dosáhly svého vrcholu rozvoje. Konec této epochy na ideálním světě je svědkem velkého a úplného náboženského probuzení, celosvětového duchovního

osvícení. A takové rozsáhlé probuzení duchovních podstat ras je signálem pro příchod poskytnutého Syna a pro zahájení páté planetární epochy smrtelníků.

52:4.9 (595.4) Na mnohých světech se stává, že planeta není dostatečně připravena pro poskytnutého Syna po jedné arbitrážní misi; v takovém případě bude následovat druhý, nebo i několik dalších Autoritativních Synů, z nichž každý, od jednoho soudního období k druhému, povznese rasy na vyšší stupeň rozvoje, až je planeta připravena na příchod poskytnutého Syna. Na druhé a následných misích, Autoritativní Synové se mohou nebo nemusí inkarnovat. Ale, bez ohledu na to, kolik Autoritativních Synů může přijít na planetu, a mohou se také objevit po poskytnutém Synovi, příchod každého z nich znamená konec jednoho soudního období a začátek dalšího.

52:4.10 (595.5) Tato soudní období Autoritativních Synů trvají obvykle od dvaceti pěti tisíc do padesáti tisíc let času Urantie. Někdy je taková epocha mnohem kratší a ve výjimečných případech může trvat i déle. Ale, až se naplnění čas, jeden z těchto stejných Autoritativních Synů se narodí jako Rajský poskytnutý Syn.

5. Člověk v epoše po příchodu poskytnutého Syna

52:5.1 (595.6) Když se na obydlené planetě dosáhne určité úrovně intelektuálního a duchovního rozvoje, vždy tam přichází Rajský poskytnutý Syn. Na normálních světech se neobjeví v tělesné formě do té doby, dokud rasy nedosáhnou nejvyšších úrovní intelektuálního a etického rozvoje. Ale na Urantii se poskytnutý Syn, který je také vaším Synem Tvořitelem, objevil

na konci adamického období, což není obvyklé pořadí událostí na světech prostoru.

52:5.2 (595.7) Až je svět zralý pro oduševnění, přichází poskytnutý Syn. Tito Synové jsou vždy z Autoritativního řádu, čili z Avonalů, s výjimkou jediného případu v každém lokálním vesmíru, kdy sám Syn Tvořitel se připravuje k závěrečnému poskytnutí sebe sama na některém evolučním světě, jak se tomu stalo na vašem světě Urantii, když se tam objevil Michael Nebadonský, aby poskytl sám sebe vašim smrtelným rasám. Pouze jeden svět z téměř deseti milionů dostane takový dar; všechny ostatní světy jsou duchovně povzneseny poskytnutím Rajského Syna z řádu Avonalů.

52:5.3 (595.8) Poskytnutý Syn přichází na svět, vyznačující se vysokou vzdělaností a setkává se s duchovně vyspělou rasou, připravenou přijmout pokročilé učení a ocenit misi poskytnutí. Tato éra je charakterizována celosvětovým usilováním o mravní kulturu a duchovní pravdu. Cílem smrtelníků tohoto soudního období je pochopení kosmické reality a spojení s duchovní realitou. Zjevení pravdy se rozšiřuje a obsahuje supervesmír. Vznikají nové vzdělávací a vládní systémy, nahrazující zaostalé režimy předchozích epoch. Radost ze života dostává nové barvy a povznesené životní činnosti mají nebeskou povahu a vlastnosti.

52:5.4 (596.1) Poskytnutý Syn žije a umírá pro duchovní povznesení smrtelných ras světa. On nastoluje „novou a živou cestu“; jeho život je ztělesněním Rajské pravdy ve smrtelném těle, té samé pravdy—a také Ducha Pravdy—jejímž poznáním lidé získají svobodu.

52:5.5 (596.2) Na Urantii se ustanovení této „nové a živé cesty“ týkalo nejen faktu, ale i pravdy. Izolace Urantie v době Luciferovy vzpoury zastavila proces, s pomocí kterého smrtelníci mohou přecházet po smrti ihned na obytné světy. Před příchodem Krista Michaela na Urantii všechny duše spaly až do pravidelného, nebo mimořádného tisíciletého vzkříšení. Dokonce Mojžíšovi nebylo dovoleno odejít na druhou stranu až přišlo mimořádné vzkříšení, kterému chtěl zabránit odpadlý Planetární Princ Kaligastia. Ale od doby Pentekosté mohou smrtelníci Urantie opět přecházet okamžitě na morontiální sféry.

52:5.6 (596.3) Po vzkříšení poskytnutého Syna na třetí den od ukončení svého života v lidském těle, on vystoupá a postaví se po pravé ruce Vesmírného Otce, dostane se mu ujištění, že jeho mise poskytování je schválena a vrátí se k Synu Tvořiteli v hlavním řídicím centru lokálního vesmíru. Potom poskytnutý Avonal a Tvořitel Michael sešlou jejich společného ducha, Ducha Pravdy, na svět poskytnutí. Toto je ta chvíle, kdy „duch vítězoslavného Syna je rozlit na celé lidstvo“. Vesmírný Mateřský Duch se také podílí na tomto darování Ducha Pravdy a současně s tím vydává nařízení o poskytování Ladičů Myšlení. Od této doby, všem normálně myslicím tvorům vlastní vůle daného světa, jakmile dosáhnou věku morální odpovědnosti—duchovní volby, budou poskytováni Ladiči Myšlení.

52:5.7 (596.4) Jestli se takový poskytnutý Avonal vrátí na svět po své misi poskytování, tak se neinkarnuje, ale přichází „ve slávě se zástupy serafů.“

52:5.8 (596.5) Epocha po příchodu poskytnutého Syna může trvat od deseti tisíc do sta tisíc let. Žádné tyto soudní epochy nemají povinně vymezený čas. Toto období je charakterizováno obrovským etickým a duchovním pokrokem. Pod duchovním vlivem těchto epoch lidský charakter prodělává ohromné proměny a zažívá fenomenální rozvoj. Nyní je možné uvést zlaté pravidlo do praktické činnosti. Učení Ježíše je použitelné na smrtelném světě, který prošel přípravnou výchovou předposkytnutých Synů, jejichž mise přinesly zušlechtnění charakteru a povznesení kultury.

52:5.9 (596.6) Během této éry jsou problémy s nemocemi a zločinností prakticky vyřešeny. Degenerace ras je již převážně eliminována selektivním rozmnožováním. Choroby jsou prakticky potlačeny prostřednictvím vysokých imunitních vlastností adamických rodů a inteligentním a celosvětovým využíváním objevů fyzických věd předchozích epoch. Průměrná délka života v tomto období vystoupá hodně nad tři sta let urantijského času.

52:5.10 (597.1) V průběhu této epochy se postupně zmenšuje vládní kontrola. Začíná fungovat opravdová samospráva jedince; omezujících zákonů je zapotřebí stále méně a méně. Vojenská obrana států přestává být nutná; nastává éra skutečné mezinárodní harmonie. Stále existuje mnoho národů, které jsou většinou stanoveny geografickou polohou, ale pouze jedna rasa, jeden jazyk a jedno náboženství. Smrtelný svět se blíží k dokonalosti. Tato epocha je opravdu obdobím ušlechtilosti a radosti!

6. Urantia v epoše po příchodu poskytnutého Syna

52:6.1 (597.2) Poskytnutý Syn je Princem Míru. Přichází s posláním zajistit „mír na zemi a dobrou vůli mezi lidmi“. Na normálních světech je toto období časem celosvětového míru; lidé se již neučí válčit. Ale při příchodu vašeho poskytnutého Syna, Krista Michaela, nebyly takové příznivé podmínky. Rozvoj Urantie nepokračuje obvyklým způsobem. Váš svět nejde ve stejných krocích s ostatními planetami. Váš Učitel, když byl na zemi, varoval své apoštoly, že jeho příchod na Urantii nepřinese obvyklý celosvětový mír. On jim jasně řekl, že budou „války a válečná rétorika“ a že jeden národ povstane proti druhému. V jiném případě řekl: „Nemyslete si, že jsem přišel přinést mír na zemi“.

52:6.2 (597.3) Také na normálních evolučních světech není snadné uskutečnit celosvětové bratrství lidí. Na zmatené a neurovnané planetě, jako je Urantia, je pro takový čin zapotřebí mnohem déle času a vyžaduje to mnohem větší úsilí. Bez cizí pomoci sotva může sociální evoluce dosáhnout takových blahodárných výsledků na planetě, nacházející se v duchovní karanténě. Náboženské zjevení je nezbytné pro uskutečnění bratrství na Urantii. Přestože Ježíš ukázal cestu k okamžitému dosažení duchovního bratrství, uskutečnění sociálního bratrství na vašem světě značně závisí na provedení následujících osobních proměn a planetárních úprav:

52:6.3 (597.4) 1. Sociální jednota. Šíření mezinárodních a mezirasových sociálních kontaktů a společenských vztahů prostřednictvím cestování, obchodu a sportovních aktivit. Rozvoj společného jazyka a nárůst počtu polyglotů. Výměna studentů, učitelů, podnikatelů a náboženských filozofů mezi jednotlivými rasami a národy.

52:6.4 (597.5) 2. Intelektuální vzájemné obohacování. Bratrstvo není možné na světě, jehož obyvatelé jsou natolik primitivní, že nepoznají pošetilost nespoutané sobeckosti. Musí probíhat výměna literatury mezi národy a rasami. Každá rasa se musí seznámit s myšlením všech ostatních ras; každý národ musí znát cítění všech ostatních národů. Neznalost plodí nedůvěru a nedůvěra není slučitelná s podstatou porozumění a lásky.

52:6.5 (597.6) 3. Etické probuzení. Pouze etické uvědomění může odmaskovat nemorálnost lidské netolerance a hříšnost bratrovražedných sporů. Pouze morální uvědomění může odsoudit špatnost národnostní nevraživosti a rasové nedůvěřivosti. Pouze morální bytosti budou neustále usilovat o ten duchovní vhled, bez kterého není možné žít v souladu se zlatým pravidlem.

52:6.6 (598.1) 4. Politická moudrost. Emoční zralost je nezbytná pro sebeovládání. Pouze emoční vyspělost zaručí, že barbarské rozhodování o válce bude nahrazeno civilizovanými metodami mezinárodního práva. Moudří státníci pracují pro blaho celého lidstva i tehdy, když hájí zájmy svých národnostních, nebo rasových skupin. Sobecká politická chytrost se nakonec ukáže jako sebevražedná—ničí všechny trvalé vlastnosti, které zajišťují kolektivní přežití na planetě.

52:6.7 (598.2) 5. Duchovní vhled. Ostatně, bratrství lidí je založeno na uznání otcovství Boha. Nejrychlejší cesta k uskutečnění bratrství lidí na Urantii vede přes duchovní proměnu současného lidstva. Jediným způsobem jak urychlit přirozený chod sociální evoluce je použití duchovní vlivu se shora, čímž se rozšíří morální vhled a současně se zvýší schopnost duše každého smrtelníka rozumět a milovat všechny ostatní

smrtelníky. Vzájemné porozumění a bratrská láska jsou transcendentními a mocnými faktory v uskutečňování celosvětového bratrství člověka.

52:6.8 (598.3) Kdybyste se mohli přenést z vašeho zaostalého a zmateného světa na některou normální planetu, která nyní prochází údobím po příchodu poskytnutého Syna, mysleli byste si, že jste se ocitli v nebi, jak ho znáte z vašich tradic. Ztěží byste uvěřili, že vidíte normální evoluční činnosti sféry, obydlené smrtelnými lidmi. Tyto světy jsou napojeny na duchovní okruhy své oblasti a využívají všechny výhody vesmírného vysílání a reflexivních služeb supervesmíru.

7. Člověk v epoše po příchodu Syna-Učitele

52:7.1 (598.4) Následující řád Synů, přicházejících na normální evoluční svět, jsou Synové Trojice-Učitelé, boží Synové Rajské Trojice. A opět tady vidíme, že Urantia nejde ve stejných krocích, jako její sesterské sféry, protože váš Ježíš slíbil, že se vrátí. On určitě tento slib splní, ale nikdo neví, zdali jeho návrat na Urantii bude před či po příchodu Autoritativních Synů, nebo Synů-Učitelů.

52:7.2 (598.5) Synové-Učitelé přicházejí na oduševňující se světy ve skupinách. Planetárnímu Synu—Učiteli pomáhá sedmdesát primárních Synů, dvanáct sekundárních Synů a tři členové nejvyššího a nejzkušenějšího řádu Daynalů. Tento sbor zůstane na světě tak dlouho, dokud neuskuteční přechod z evoluční éry do éry světla a života. Toto období trvá nejméně tisíc let planetárního času a často mnohem déle. Tato mise je určena na podporu předcházejících snah všech božských osobností, pečujících o obydlenou planetu.

52:7.3 (598.6) Zjevení pravdy nyní obsahuje střední vesmír a Ráj. Rasy se stávají vysoce duchovními. Vyvinulo se nádherné lidstvo a blíží se významná doba. Vzdělávací, ekonomické a správní systémy planety prodělávají radikální změny. Vytvářejí se nové hodnoty a vztahy. Na zemi se objevuje království nebeské a dokonalost Boha se šíří po celém světě.

52:7.4 (598.7) V tomto soudním období je mnoho smrtelníků přeneseno zaživa. S mírou rozvoje éry Synů Trojice-Učitelů se duchovní věrnost smrtelníků času stává více a více univerzální. Přirozená smrt se stává stále více ojedinělým jevem, protože Ladiči Myšlení se spojují častěji se svými svěřenci v průběhu života v těle. Nakonec je planeta zařazena k primárnímu modifikovanému řádu vzestupných smrtelníků.

52:7.5 (599.1) Život v průběhu této éry je příjemný a prospěšný. Degenerace a antisociální produkty dlouhého evolučního boje jsou zcela odstraněny. Délka života se blíží k pěti stům letům urantijského času a tempo růstu obyvatelstva se uváženě kontroluje. Vytvořil se naprosto nový typ společnosti. Stále existují mezi smrtelníky značné rozdíly, ale stav společnosti se skoro blíží k ideálům sociálního bratrství a duchovní jednoty. Parlamentní forma vlády se vytrácí a svět se začíná řídit pravidlem individuální sebekontroly. Funkce vlády je hlavně zaměřena na společné činnosti sociální správy a na koordinaci ekonomiky. Rychle se blíží zlatý věk; v dohledu je dočasný cíl dlouhého a usilovného planetárního evolučního boje. Dlouho očekávaná odměna brzy přijde; začne se projevovat moudrost Boha.

52:7.6 (599.2) Fyzické řízení světa během této epochy vyžaduje jednu hodinu denně pro každého dospělého jedince; tato hodina

se rovná hodině urantijského času. Planeta je v úzkém styku s vesmírnými záležitostmi a její lidé sledují nejnovější vysílání se stejně horlivým zájmem, který vy nyní projevujete o poslední vydání vašeho denního tisku. Tyto rasy se zabývají tisíci zajímavými věcmi, které jsou na vašem světě neznámé.

52:7.7 (599.3) Stále více narůstá opravdová oddanost planety Nejvyšší Bytosti. S každou generací stále více a více lidí žije v duchu spravedlnosti a soucitu. Radostná služba Božích Synů si pomalu, ale jistě, získává svět. Fyzické těžkosti a materiální problémy jsou z velké části vyřešeny; planeta dozrává k pokročilejšímu životu a ustálenější existenci.

52:7.8 (599.4) V průběhu svého soudního období Synové-Učitelé pokračují v pravidelných návštěvách těchto mírových světů. Oni neopustí planetu, dokud nevidí, že evoluční plán, týkající se dané planety, neprobíhá hladce. Autoritativního Syna, pověřeného posouzením planety, obvykle doprovázejí na jejich následných misích Synové-Učitelé, zatímco jiný takový Syn slouží v jejich nepřítomnosti a tato soudní činnost pokračuje od éry k éře po celou dobu časoprostorové existence smrtelníků.

52:7.9 (599.5) Každá opakovaná mise Synů Trojice-Učitelů následně pozvedne takový nebeský svět na vyšší stupeň moudrosti, duchovnosti a kosmického osvětlení. Ale ušlechtilí obyvatelé takové sféry jsou stále ještě konečnými a smrtelnými tvory. Nic není dokonalé; nicméně, v činnostech nedokonalého světa a v životě jeho lidských obyvatel se rozvíjejí vlastnosti, blížící se dokonalosti.

52:7.10 (599.6) Synové Trojice-Učitelé se mohou na stejný svět vracet mnohokrát. Ale, dříve či později, v souvislosti se

završením jedné z jejich misí, je Planetární Princ povýšen do pozice Planetárního Vládce a přijde Vládce Soustavy, aby oznámil vstup takové světa do éry světla a života.

52:7.11 (599.7) Právě o zakončení poslední mise Synů-Učitelů (aspoň, na normálním světě by byla taková posloupnost) Jan napsal: „Viděl jsem nové nebe a novou zemi a nový Jeruzalém, přicházející dolů od Boha, upravené jako princezny, ustrojené pro prince.“

52:7.12 (600.1) To je stejný zvelebený svět na pokročilém stupni planetárního rozvoje, který viděl dávný prorok, když napsal: „Protože nové nebe a nová země, kterou já stvořím, setrvá přede mnou, vy a vaše děti budete žít věčným životem; a nastane to, že každý první den v měsíci a každou sobotu všichni lidé budou přicházet, aby se mně poklonili“, říká Hospodin.

52:7.13 (600.2) Jsou to právě smrtelníci takové éry, kteří jsou popsáni jako „vybraná generace, královské kněžstvo, svatý národ, ušlechtilí lidé; a budete velebit Toho, který vás vyvedl ze tmy do tohoto nádherného světla“.

52:7.14 (600.3) Bez ohledu na to, jak mimořádná může být přirozená historie jednotlivých planet, nezáleží na tom, jestli je sféra naprosto loajální, nakažená zlem, nebo postižena hříchem,—bez ohledu na to, jací byli předkové—dříve či později laskavost Boha a služba andělů oznámí den příchodu Synů Trojice-Učitelů; a jejich odchod, po skončení jejich závěrečné mise, bude začátkem této nádherné éry světla a života.

52:7.15 (600.4) Všechny světy Satanie mohou sdílet naději toho, který napsal: „Nícméně, my, na základě Jeho slibu, očekáváme nové

nebe a novou zemi, kde vládne spravedlnost. Proto, drazí, jelikož očekáváte takové věci, usilujte o to, aby On vás našel v míru, neposkvrněné a bezúhonné“.

52:7.16 (600.5) Odchod sboru Synů-Učitelů na konci jejich první nebo některé z následných vlád znamená začátek éry světla a života—zahájení přechodu z času k prahu věčnosti. Planetární uskutečnění této éry světla a života značně překonává i ta nejsmělejší očekávání smrtelníků Urantie, jejichž představy o budoucím životě jsou však ovlivněny náboženskými pověrami, popisující nebe jako další nejbližší osud a konečné místo pobytu přeživších smrtelníků.

52:7.17 (600.6) [Připraveno Mocným Poslem, dočasně přiděleným ke sboru Gabriela.]

Kapitola 53

Luciferova vzpoura

53:0.1 (601.1) LUCIFER byl neobyčejně nadaným primárním Synem Lanonandekem vesmíru Nebadon. Měl zkušenosti ze služby v mnoha soustavách, byl vrchním poradcem své skupiny a vyznačoval se moudrostí, prozíravostí a výkonností. Lucifer byl 37-m členem svého řádu a při svém jmenování byl označen Melkisedeky jako jeden ze stovky nejschopnějších a nejnadanějších osobností své sedm set tisícové kategorie. Po takovém skvělém začátku, skrze zlo a pochybení, se svěřil hříchu a v současné době je jedním ze tří Vládců Soustavy vesmíru Nebadon, kteří podlehli egoistickým pohnutkám a rafinovaně klamným pocitům osobní svobody—odmítnutí vesmírné jednoty a pohrdání bratrskými povinnostmi, lhostejnosti ke kosmickým vztahům.

53:0.2 (601.2) Ve vesmíru Nebadon, v oblasti vládnutí Krista Michaela, se nachází deset tisíc soustav obydlených světů. V celé historii Synů Lanonandeků, po celou dobu jejich působení v tisících takových soustavách a v hlavním centru vesmíru, pouze tři Vládci Soustavy odmítli vládu Syna Tvořitele.

1. Vůdcové vzpoury

53:1.1 (601.3) Lucifer nebyl vzestupnou bytostí; byl vytvořen Synem lokálního vesmíru a bylo o něm řečeno: „Byl jsi ve všech směrech dokonalý ode dne tvého vytvoření dokud se v tobě neobjevila nečestnost“. Mnohokrát se radil s Nejsvrchovanějším Edentie. A Lucifer vládl „na svaté hoře Boží“, administrativní správě Jerusemu, protože byl vrchním správcem rozsáhlé soustavy, obsahující 607 obydlených světů.

53:1.2 (601.4) Lucifer byl pozoruhodná bytost, výjimečná osobnost; v hierarchii vesmírné pravomoci stál hned za Nejsvrchovanějšími Otci souhvězdí. Přes jeho přečin, do poskytnutí Michaela na Urantii, Luciferovy podřízené správní orgány upustily od vyjádření svého nesouhlasu a pohrdání s jeho jednáním. Také archanděl Michaela, v době vzkříšení Mojžíše, „nevznesl proti němu obvinění, ale řekl jenom: „Soudce ti dává pokárání.“ V takových záležitostech soud náleží Věčně Moudrým, vládcům supervesmíru.

53:1.3 (601.5) Dnes je Lucifer padlým a sesazeným Vládcem Satanie. Sobecká domýšlivost je největším neštěstím i pro povznesené osobnosti nebeského světa. Luciferovi bylo řečeno: „Tvoje krása způsobila tvoji pýchu; tvoje chytrost zkorumpovala tvoji moudrost.“ Váš dávný prorok viděl jeho smutné panství, když napsal: „Tak si spadnul z nebe, ó

Lucifere, synu jitra! Tak jsi skončil ty, který ses odvážil zmást světy!“

53:1.4 (602.1) Na Urantii je známo o Luciferovi velmi málo vzhledem k tomu, že on poručil svému prvnímu zástupci, Satanovi, aby prosazoval jeho záměr na vaší planetě. Satan byl členem stejné primární skupiny Lanonandeků, ale nikdy nepůsobil jako Vládce Soustavy; on se aktivně zapojil do Luciferovy vzpoury. „Dábel“ není nikdo jiný, než Kaligastia, sesazený Planetární Princ Urantie a Syn sekundárního řádu Lanonandeků. V době, kdy byl Michael v lidském těle na Urantii, Lucifer, Satan a Kaligastia byli spolu spojeni, aby zmařili jeho misi poskytnutí. Ale jejich úmysl byl zcela neúspěšný.

53:1.5 (602.2) Abaddon byl náčelníkem štábu Kaligastie. Přidal se ke vzpouře se svým pánem a od té doby je vůdcem rebelů na Urantii. Belzebub byl vůdcem nevěrných midbytostí, které se spojily se silami zrádného Kaligastii.

53:1.6 (602.3) Časem se drak stal symbolickým znakem všech těchto hříšných individuí. Po triumfu Michaela „Gabriel sešel dolů ze Salvingtonu a spoutal draka (všechny vůdce vzpoury) na jednu epochu.“ O serafských vzbouřencích Jerusemu je napsáno: „A andělé, kteří nezůstali ve svém původním postavení, ale opustili svá vlastní obydlí, on zadržuje v celách tmy, aby byli souzeni ve velký den.“

2. Příčiny vzpoury

53:2.1 (602.4) Lucifer a jeho první asistent Satan vládli na Jerusemu více než pět set let, když se v jejich srdcích začala rodit

nespokojenost s Vesmírným Otcem a jeho Synem Michaellem, tehdejšími místodržiteli lokálního vesmíru.

53:2.2 (602.5) V soustavě neexistovaly žádné zvláštní nebo neobvyklé podmínky, které by dávaly podnět ke vzpouře, nebo by ji způsobily. My jsme přesvědčeni, že tato myšlenka se zrodila a zformovala v Luciferově mysli a že by podněcoval k takové vzpouře bez ohledu na to, kde by působil. Lucifer sdělil své záměry nejdříve Satanovi, ale trvalo mu to několik měsíců, než se mu podařilo zkorumpovat mysl svého schopného a skvělého spolupracovníka. Ale když se jednou rozhodl přistoupit na vzbouřenecké názory, stal se horlivým a nestoudným stoupencem „sebeuplatnění a svobody.“

53:2.3 (602.6) Nikdo nikdy nevnuknul Luciferově mysli vzpouru. Myšlenka sebeuplatnění v opozici proti vůli Michaela a plánům Vesmírného Otce, tak, jak jsou uskutečňovány Michaellem, se zrodila v jeho vlastní mysli. Jeho vzájemný vztah se Synem Tvořitelem byl důvěrný a vždy srdečný. Nikdy předtím Lucifer, než povýšil svoji vlastní mysl, otevřeně nevyjádřil nespokojenost s řízením vesmíru. Přestože se neprojevil, již více než sto let standardního času Věčně Jednotní na Salvingtonu reflektovali do Uversy, že Luciferova mysl není zcela pokojná. Tato informace byla také sdělena Synu Tvořiteli a Otcům Souhvězdí Norlatiadek.

53:2.4 (602.7) Po celou tuto dobu se Lucifer stával stále větším kritikem celého plánu vesmírného řízení, ale vždy celým svým srdcem vyznával věrnost Nejvyšším Vládcům. Poprvé projevil otevřeně svůj nesouhlas při příležitosti návštěvy Gabriela na Jerusemu pouze několik dnů před veřejným vyhlášením Deklarace Svobody Lucifera. Gabriel by natolik přesvědčen o

neodvratitelném propuknutí vzpoury, že ihned odešel do Edentie, aby se poradil s Otcí Souhvězdí o tom, jaká opatření by se měla použít v případě otevřené vzpoury.

53:2.5 (603.1) Je velmi obtížné určit přesnou příčinu či příčiny, které nakonec vyvrcholily v Luciferovu vzpouru. My jsme si jisti jednou věcí a to je: jakékoliv příčiny to byly, měly svůj původ v Luciferově mysli. Musela to být vlastní pýcha, která přerostla v sebeklam, takže Lucifer opravdu přesvědčil sám sebe o tom, že jeho zamýšlená vzpoura bude nakonec prospěšná pro soustavu, ne-li pro vesmír. Jakmile mu jeho plány přinesly pocit zklamání a nebylo již pochyb o tom, že zašel příliš daleko, jeho svérázná a zlomyslná pýcha mu nedovolila se zastavit. V určitém bodě tohoto poznání se stal pokryteckým a špatný záměr se vyvinul do uváženého a úmyslného hříchu. Že tomu tak opravdu bylo je dokázáno následným chováním tohoto skvělého vůdce. Měl dostatečně dlouhou dobu, aby projevil lítost nad svým jednáním, ale zatím jenom několik jeho podřízených přijalo nabídnutou milost. Věčně Věrní Edentie, na žádost Otců Souhvězdí, mu osobně nabídli Michaelův plán na záchranu těchto vytrvalých rebelů, ale pokaždé byla milost Syna Tvořitele odmítnuta a odmítnuta se vzrůstajícím pohrdáním a arogancí.

3. Luciferův Manifest

53:3.1 (603.2) Ať už byly první příčiny potíží v srdcích Lucifera a Satana jakékoliv, vedly nakonec ke vzpouře a byly zformulovány jako Deklarace Svobody Lucifera. Důvody vzbouřenců byly uvedeny ve třech bodech:

53:3.2 (603.3) 1. Reálnost Vesmírného Otce. Lucifer tvrdil, že Vesmírný Otec ve skutečnosti neexistuje, že fyzická gravitace a prostorová energie jsou přirozenou součástí vesmíru a že Otec je mýtus, vymyšlený Rajskými Syny, aby mohli vládnout vesmírům ve jménu Otce. Popíral, že osobnost je darem Vesmírného Otce. On také prohlašoval, že koneční mají tajnou dohodu s Rajskými Syny, jejichž cílem je klamat všechno tvorstvo, protože nikdy ve vesmírech nepředstavili jasně skutečnou osobnost Otce, jak je viditelná v Ráji. On považoval projevování úcty za nevědomost. Obvinění bylo všeobecné, děsivé a rouhačské. Je nepochybné, že právě tento zamaskovaný útok na konečné ovlivnil vzestupné obyvatele, nacházející se v tu dobu na Jerusemu, že vytrvali ve svém postoji a odmítli všechny návrhy vzbouřenců.

53:3.3 (603.4) 2. Vesmírná vláda Syna Tvořitele—Michaela. Lucifer chtěl pro lokální soustavy autonomii. Protestoval proti právu Michaela, Syna Tvořitele, vládnout v Nebadonu ve jménu hypotetického Rajského Otce a proti tomu, aby všechny osobnosti projevovaly oddanost tomuto neviditelnému Otcí. On tvrdil, že celý plán uctívání byl chytrým výmyslem pro zveličení Rajských Synů. Byl ochoten uznat Michaela jako svého Tvořitele-otce, ale ne jako svého Boha a zákonného vládce.

53:3.4 (603.5) Nejostřeji napadl právo Věčně Moudrých—„cizích potentátů“—zasahovat do záležitostí lokálních soustav a vesmírů. Tyto vládce nazval tyrany a uchvatiteli. Dokázal ovlivnit své stoupence natolik, že uvěřili, že žádný z těchto vládců by neměl vůbec jakkoliv zasahovat do čistě vnitřních

pravidel, kdyby lidé a andělé měli odvahu trvat na svém a odvážně prosazovat svá práva.

53:3.5 (603.6) Lucifer požadoval, aby vykonavatelé moci Věčně Moudrých byli zbaveni svých funkcí v lokálních soustavách, jestliže by se místní bytosti chtěly rozhodnou pro nezávislost. On trval na tom, že nesmrtelnost je vlastní osobnostem soustav, že vzkříšení je přirozené a automatické a že všechny bytosti by žily věčně, kdyby nebylo svévolných a neoprávněných rozhodnutí vykonavatelů moci Věčně Moudrých.

53:3.6 (604.1) 3. Kritika univerzálního plánu vzdělávání vzestupných smrtelníků. Lucifer tvrdil, příliš mnoho času a úsilí se vynakládá na tak důsledné učení vzestupných smrtelníků principům řízení vesmíru, principům, které on považoval za neetické a nepravdivé. Protestoval proti dlouhodobému programu přípravy smrtelníků prostoru pro nějaký neurčitý osud a poukazoval na přítomnost sboru konečných na Jerusemu jako na důkaz toho, že tito smrtelníci strávili věky přípravou pro nějaký osud, který je pouhým výmyslem. Výsměšně poukazoval na to, že konečně potkal osud o nic slavnější, než kdyby byli vráceni na nevyvinuté světy, podobné těm, ze kterých pocházejí. Prohlašoval, že přespříliš disciplíny a dlouhotrvající výchova je jim na škodu a že jsou ve skutečnosti zrádci svých smrtelných druhů, protože se nyní spolupodílejí na programu, zotročující všechna tvorstva kvůli výmyslům o bájném věčném osudu vzestupných smrtelníků. Prosazoval, aby smrtelníci měli svobodu individuálního sebeurčení. Odmítl a odsoudil celý plán vzestupu smrtelníků tak, jak byl připraven Rajskými Božími Syny a podporován Nekonečným Duchem.

53:3.7 (604.2) A s takovou Deklarací Svobody Lucifer odstartoval svoje orgie nejistoty a smrti.

4. Vypuknutí vzpoury

53:4.1 (604.3) Manifest Lucifera byl vydán na výroční konkláve Satanie, konající se na skleněném moři za přítomnosti shromážděných obyvatel Jerusemu v poslední den roku, přibližně před dvěma sty tisíci lety času Urantie. Satan prohlásil, že uctívat by se měly všeobecné síly—fyzické, intelektuální a duchovní—ale, že oddanost by se měla projevovat pouze skutečnému a současnému vládci, Luciferovi, „příteli všech lidí a andělů a Bohu svobody.“

53:4.2 (604.4) Sebeuplatnění se stalo válečným pokřikem Luciferovy vzpoury. Jeden z jeho hlavních argumentů bylo to, že když seburčení bylo dobré a správné pro Melkisedeky a jiné skupiny, bylo stejně dobré pro všechny řady myslících bytostí. Tvrdošijně a urputně prosazoval „rovnost myslí“ a „bratrství myslících bytostí.“ Trval na tom, aby působení všech vlád bylo omezeno na jednotlivé planety a na jejich dobrovolné členství v konfederaci lokálních soustav. Veškerý jiný dohled odmítl. Slíbil Planetárním Princům, že budou vládnout světům jako nejvyšší vládci. Odsoudil umístění legislativních orgánů v hlavním centru souhvězdí a vyřizování soudních záležitostí v hlavním řídicím centru vesmíru. Tvrdil, že všechny tyto správní funkce by měly být soustředěny v hlavním centru soustavy a ustanovil svůj vlastní zákonodárný sbor a zřídil vlastní soudy pod pravomocí Satana. A nařídil, aby princové na odpadlických světech udělali totéž.

53:4.3 (604.5) Všichni členové Luciferovy správní rady se hromadně přidali ke vzpouře a veřejně byli vzati pod přísahu, že budou vykonávat správní funkce v novém systému „osvobozených světů a soustav.“

53:4.4 (605.1) I když byly již dříve v Nebadonu dvě vzpoury, byly ve velmi vzdálených souhvězdích. Lucifer tvrdil, že tato povstání nebyla úspěšná, protože většina myslících bytostí nenásledovala své vůdce. Hlásal, „vládu většiny“ a že „mysl je neomylná“. Je zřejmé, že svoboda, která mu byla dána vesmírnými vládci, posílila mnohá z jeho nezákonných tvrzení. Postavil se na odpor všem svým nadřízeným; ale, oni si očividně vůbec nevšimli jeho počínání. Byla mu dána volnost jednání, aby pokračoval ve svém lákavém plánu bez omezení a bez překážek.

53:4.5 (605.2) Všechna tato milostivá zpoždění spravedlnosti použil Lucifer jako důkaz neschopnosti vlády Rajských Synů zabránit vzpouře. Otevřeně pohrdal a povýšeně provokoval Michaela, Imanuela a Věčně Moudré a poukazoval na to, že když nenásledovala žádná akce proti němu, je to kladný důkaz toho, že vlády vesmírů a supervesmírů jsou neschopné.

53:4.6 (605.3) Gabriel byl osobně přítomen během všech těchto zrádných opatření a pouze prohlásil, že v pravý čas promluví jménem Michaela a že všem bytostem je ponechána svobodná a ničím nerušená vlastní volba a že „Synové, vládnoucí ve jménu Otce, chtějí pouze takovou věrnost a oddanost, které jsou dobrovolné, upřímné a nezáludné“.

53:4.7 (605.4) Luciferovi bylo dovoleno v plné míře sestavit a důkladně zorganizovat svoji povstaleckou vládu před tím, než

se Gabriel vůbec pokusil protestovat proti právu na odtržení a zastavit šíření vzpoury. Ale Otcové Souhvězdí bezodkladně omezili působení těchto zrádných osobností do oblasti soustavy Satanie. Nicméně, doba tohoto otálení byla časem velké zkoušky a prověření věrnosti bytostí celé Satanie. Všude byl několik let zmatek a na obytných světech panovala velká nejistota.

5. Podstata konfliktu

^{53:5.1 (605.5)} Když v Satanii vypukla vzpoura, Michael požádal svého Rajského bratra Imanuela o radu. Po tomto důležitém rozhovoru Michael oznámil, že dodrží stejný postup, který uplatnil při řešení podobných nepokojů v minulosti—postoj nevměšování.

^{53:5.2 (605.6)} V době této a také v průběhu dvou předchozích vzpour nebyl v Nebadonu žádný absolutní a osobní svrchovaný vládce. Michael vládl božím právem jako zástupce Vesmírného Otce, ale ještě ne svým vlastním osobním právem. Ještě neměl završenu svoji cestu poskytnutí; ještě mu nebyla svěřena „veškerá moc na nebi i na zemi“.

^{53:5.3 (605.7)} Od vypuknutí vzpoury až do chvíle svého dosazení na místo svrchovaného vládce Nebadonu Michael nikdy nezakročil proti vzbouřencům Lucifera; téměř dvě stě tisíc let urantijského času mohli volně šířit svůj program. Nyní má Michael plnou moc a autoritu se s takovými výlevy nevěrnosti vypořádat včas a také rychle, ale pochybujeme o tom, že by tato jeho absolutní moc způsobila změnu v jeho postoji a že by jednal jinak, kdyby další takové vzpoury vypukly.

53:5.4 (605.8) Když se Michael rozhodl nejít do přímého střetu s Luciferovou vzpourou, Gabriel shromáždil svůj osobní štáb na Edentii a po poradě s Nejsvrchovanějšími se rozhodl převzít vedení velkého množství věrných nebeských bytostí Satanie. Michael zůstal na Salvingtonu a Gabriel odešel do Jerusemu a usadil se na sféře, vyhrazené Otci—tomu stejnému Vesmírnému Otci, jehož osobnost Lucifer a Satan zpochybnil — a za přítomnosti shromážděného velkého počtu věrných osobností zobrazil znak Michaela, materiální symbol vlády Trojice ve všech tvořeních—tři azurově modré soustředné kruhy na bílém pozadí.

53:5.5 (606.1) Symbolem Lucifera byla bílá zástava s jedním červeným kruhem, v jehož středu byl černě vyplněný kruh.

53:5.6 (606.2) „Na nebesích byla válka; Michaelův velitel a jeho andělé bojovali proti drakovi (Lucifer, Satan a odpadlí princové); a drak a jeho rebelantští andělé bojovali proti nim, ale nezvítězili“. Tato „válka na nebesích“ nebyla fyzickým bojem, jak by takový konflikt mohl být vnímán na Urantii. V prvních dnech boje Lucifer nepřetržitě hlásal svoje názory v planetárním amfiteátru. Gabriel bez ustání poukazoval na faleš rebelů ze svého nedalekého hlavního stanoviště. Různé osobnosti, přítomné na sféře, které byly na pochybách a rozhodovaly se o svém postoji, střídavě navštěvovaly tyto diskuse, dokud nedospěly ke konečnému rozhodnutí.

53:5.7 (606.3) Ale tato válka na nebesích byla velmi krutá a velmi reálná. I když se nepoužívají barbarské metody, tak typické pro fyzické boje na nevyvinutých světech, tento konflikt byl mnohem více smrtelný; v materiálních bojích je v ohrožení materiální život, ale válka na nebesích ohrozila život věčný.

5. Věrný velitel serafů

53:6.1 (606.4) V době mezi vypuknutím vzpoury a příchodem nového vládce soustavy se svým personálem bylo vykonáno četnými osobnostmi mnoho ušlechtilých a inspirujících činů, prokazujících oddanost a věrnost. Ale nejdojemnějším ze všech těchto odvážných činů bylo statečné jednání Manotii, zástupce velitele serafů v hlavním centru Satanie.

53:6.2 (606.5) Když vypukla vzpoura na Jerusemu, hlavní velitel serafských armád se připojil k Luciferovi. Toto nepochybně vysvětluje, proč tak velký počet členů čtvrtého řádu, správních serafů soustavy, sešlo na scestí. Vůdce serafů byl duchovně zaslepen podmanivou osobností Lucifera; jeho okouzlující způsoby fascinovaly nižší řády nebeských bytostí. Ony si jednoduše nedokázaly představit, že by bylo možné, aby se taková oslnivá osobnost mohla mýlit.

53:6.3 (606.6) Není tomu tak dávno, popisujíc své zkušenosti, spojené se začátkem Luciferovy vzpoury, Manotia řekl: „Ale, mojí nejradostnější chvílí byla vzrušující událost, spojená s Luciferovou vzpourou, když jsem, jako zástupce velitele serafů, odmítl zúčastnit se plánovaného útoku na Michaela; a mocní rebelové mne chtěli zničit svými společnými nastrojenými silami. Na Jerusemu bylo obrovské pozdvižení, ale žádnému z věrných serafů nebylo ublíženo.

53:6.4 (606.7) Po zradě mého přímého nadřízeného bylo mojí povinností, jako zákonného správce rozbouřených záležitostí soustavy, převzít vedení značného počtu andělů Jerusemu. Dostalo se mně morální podpory od Melkisedeků a velkou pomoc jsem měl od většiny Materiálních Synů; opustila mě

velká skupina členů mého vlastního řádu, ale byl jsem ohromně podporován vzestupnými smrtelníky Jerusemu.

53:6.5 (606.8) Poněvadž jsme byli Luciferovým odtržením automaticky odpojeni od okruhů souhvězdí, byli jsme závislí na loajálnosti našeho informačního sboru, který odeslal zprávu o pomoc do Edentie ze sousední soustavy Rantulia; a zjistili jsme, že království řádu, věrnost intelektu a duchovní pravda silou svojí vlastní podstaty zvítězily nad vzpourou, nad prosazováním sebe sama a nad takzvanou osobní svobodou; byli jsme schopni pokračovat až do příchodu nového Vládce Soustavy, důstojného nástupce Lucifera. A bezprostředně poté jsem byl přidělen ke sboru Melkisedeků, nucených správců Urantie a převzal jsem výkonnou moc nad věrnými serafskými řády na světě zrádného Kaligastii, který začlenil svoji sféru do nově plánované soustavy — do sféry „osvobozených světů a emancipovaných osobností“, navržené v neslavné Deklaraci Svobody, vydané Luciferem v jeho výzvě ke „svobodu milujícím, svobodně myslícím a prozíravým bytostem špatně vládnoucích a nesprávně řízených světů Satanie“.

53:6.6 (607.1) Tento anděl stále ještě slouží na Urantii jako zástupce hlavy serafů.

7. Historie vzpoury

53:7.1 (607.2) Luciferova vzpoura zachvátila celou soustavu. Na stranu hlavního rebela přešlo třicet sedm povstaleckých Planetárních Princů se svými planetárními vládami. Pouze na Panoptii nedokázal Planetární Prince získat svůj lid pro vzpouru. Na tomto světě, pod vedením Melkisedeků, lidé vystoupili na podporu Michaela. Ellanora, mladá žena tohoto

smrtného světa, se chopila vedení lidských ras a ani jediná duše na tomto světě, zmítaném vnitřními problémy, nepřešla pod prapor Lucifera. A od té doby tito věrní lidé z planety Panoptia slouží na sedmém přechodném světě Jerusemu jako správci a stavitelé sféry Otce a jejích okolních sedmi nápravných světů. Panoptijci nejenom působí doslova jako opatrovatelé těchto světů, ale také vykonávají osobní příkazy Michaela na zkrášlení těchto sfér pro nějaké budoucí a neznámé použití. Oni vykonávají tuto práci, když tady pobývají na cestě do Edentie.

53:7.2 (607.3) V průběhu celého tohoto období Kaligastia prosazoval na Urantii Luciferův záměr. Melkisedekové dovedně odporovali odpadlému Planetárnímu Princi, ale primitivní lid mladého a nevyvinutého světa bylo snadné oklamat vidinou nevázané svobody a falešnou představou o sebeuplatnění.

53:7.3 (607.4) Veškerá propaganda na podporu vzpoury musela být prováděna osobně, protože vysílací služba a všechny ostatní způsoby meziplanetární komunikace byly přerušeny zásahem kontrolorů okruhů soustavy. Po vypuknutí samotného povstání byla celá soustava Satania odpojena od okruhů jak souhvězdí, tak i vesmíru. Během tohoto času byly všechny přicházející a odcházející zprávy vyřizovány serafskými speditéry a Osamělými Posly. Okruhy vzbouřených světů byly také vypnuty, aby Lucifer nemohl tímto způsobem šířit svůj hanebný záměr. A tyto okruhy nebudou obnoveny, dokud se hlavní rebel bude zdržovat na území Satanie.

53:7.4 (607.5) Toto byla vzpoura Lanonandeků. Vyšší řády synovstva lokálního vesmíru se k Luciferovu odtržení nepřipojily, i když několik Nositelů Života, umístěných na

rebelujících planetách, bylo poněkud ovlivněno vzpourou nevěrných princů. Žádný z Trinitarizovaných Synů nesešel z cesty. Melkisedekové, archandělé a Oslivé Večerní Hvězdy byli všichni loajální Michaelovi a společně s Gabrielem statečně bojovali za vůli Otce a vládu Syna.

53:7.5 (608.1) Ani jedna z bytostí Rajského původu nebyla do vzpoury zapojena. Společně s Osamělými Posly se usídlily na světě Ducha a pobývaly tam pod vedením Věčně Věrných Edentie. Žádný ze smířčích soudců neodpadl a rovněž ani jeden z Celestinských Zaznamenatelů nesešel z cesty. Ale velké ztráty byly mezi Morontiálními Průvodci a Učiteli Obytných Světů.

53:7.6 (608.2) Z nejvyššího řádu serafů nebyl ztracen ani jeden anděl, ale velká skupina nižšího řádu, nadřízených serafů, byla oklamána a polapena. Podobně se nechalo oklamat několik členů třetího řádu andělů, dohlížitelů. Ale obrovský rozklad nastal ve čtvrté skupině, správních andělů, což jsou andělé, kteří jsou pravidelně určováni k vykonávání povinností v hlavních řídicích centrech soustav. Manotia zachránil téměř dvě třetiny z nich, ale více než jedna třetina následovala svého vůdce do řad rebelů. Jedna třetina všech cherubů Jerusemu, přidělených ke správním andělům, zbloudila se svými nevěrnými serafy.

53:7.7 (608.3) Bylo oklamáno kolem jedné třetiny planetárních andělských pomocníků, přidělených k Materiálním Synům a bylo polapeno téměř deset procent přechodných pečovatelů. Jan to viděl v symbolickém obraze, když napsal o velkém červeném drakovi: „A svým ocasem přitáhl třetinu nebeských hvězd a uvrhl je do tmy.“

53:7.8 (608.4) Největší ztráty byly z řad andělů, ale i velká většina nižších řádů myslících bytostí projevila nevěrnost. Ze 681 217 Materiálních Synů se devadesát pět procent přidalo k Luciferově vzpouře. Značný počet midbytostí bylo ztraceno na těchto jednotlivých planetách, jejichž Planetární Princové se připojili k plánu Lucifera.

53:7.9 (608.5) V mnoha ohledech byla tato vzpoura nejrozšířenější a nejničivější ze všech takových událostí v Nebadonu. V tomto povstání bylo zapojeno více osobností než ve dvou předchozích dohromady. A největší hanbou náhončích Lucifera a Satana zůstane navždy ta skutečnost, že neušetřili školy pro výchovu mladistvých na vzdělávací planetě konečných a snažili se nakazit tyto vyvíjející se duše, milosrdně zachráněných z evolučních světů.

53:7.10 (608.6) Vzestupní smrtelníci byli zranitelní, ale odolali klamům vzpoury lépe než nižší duchové. Přestože mnoho bytostí na nižších obytných světech, které nedosáhly konečného spojení se svými Ladiči, propadlo, projevila se čistota moudrosti programu vzestupných smrtelníků, protože ani jeden z obyvatel Jerusemu, kteří patřili k vzestupným bytostem Satanie, se nezúčastnil Luciferovy vzpoury.

53:7.11 (608.7) Hodinu za hodinou a den za dnem vysílací stanice po celém Nebadonu byly přeplněny starostlivými diváky veškerých skupin nebeských bytostí, které napjatě sledovaly zprávy o vzpouře v Satanii a radovaly se, když zprávy průběžně informovaly o neotřesitelné věrnosti vzestupných smrtelníků, kteří pod vedením Melkisedeků úspěšně odolávali účelovým a neutuchajícím snahám všech lstivých sil, které se tak rychle shromáždily pod prapory rozvratu a hříchu.

53:7.12 (608.8) Uplynuly více než dva roky času soustavy od vypuknutí „války na nebesích“, než byl ustanoven nástupce Lucifera. Ale, konečně přišel nový Vládce a se svým personálem přistál na skleněném moři. Já jsem byl mezi zálohami na Edentii, mobilizované Gabrielem a velmi dobře si pamatuji první zprávu, kterou Lanaforge poslal Otci Souhvězdí Norlatiadeku. Zněla takto: „Nebyl ztracen jediný obyvatel Jerusemu. Každý vzestupný smrtelník obstál v této těžké zkoušce a vyšel z důležité prověrky úspěšně a naprosto vítězně“. A do Salvingtonu, Uversy a Ráje odešla ujišťující zpráva, že věčný život vzestupných smrtelníků je největší zárukou proti vzpouře a nejbezpečnější ochranou proti hříchu. V této ušlechtilé Jerusemské skupině věrných smrtelníků bylo přesně 187 432 811 bytostí.

53:7.13 (609.1) S příchodem Lanoforga byli hlavní rebelové sesazeni a zbaveni všech správních pravomocí, avšak bylo jim dovoleno volně se pohybovat po Jerusemu, morontiálních sférách a také na jednotlivých obydlených planetách. Pokračovali ve svých klamných a lákavých snahách podvést a zmást myslí lidí a andělů. Ale pokud se jednalo o jejich práci na administrativní hoře Jerusemu, „nebylo tam již pro ně místo.“

53:7.14 (609.2) I když Lucifer byl zbaven veškeré správní pravomoci v Satanii, v lokálním vesmíru tehdy neexistovala žádná síla, nebo soud, který by mohl tohoto zlomyslného rebela zadržet nebo odstranit; v tu dobu nebyl Michael svrchovaným vládcem. Věčně Moudří podporovali Otce Souhvězdí při jejich převzetí vlády soustavy, ale nikdy neučinili žádná další rozhodnutí v mnoha naléhavých a stále nevyřešených

stížnostech, týkajících se současného postavení a budoucího umístění Lucifera, Satana a jejich druhů.

53:7.15 (609.3) Takto bylo těmto hlavním rebelům umožněno potulovat se po celé soustavě a snažit se o další šíření svých dogmat o nespokojenosti a sebeuplatnění. Ale téměř za dvě stě tisíc urnatijských let nebyli schopni oklamat ani jeden další svět. Po odtržení třiceti sedmi světů již žádný svět nebyl v Satanii ztracen, dokonce ani ty mladší planety, které byly obydleny po vypuknutí vzpoury.

8. Syn Člověka na Urantii

53:8.1 (609.4) Lucifer a Satan se volně pohybovali po celé soustavě Satanie až do dokončení mise poskytnutí Michaela na Urantii. Naposledy byli spolu na vašem světě tehdy, když se společně pokusili o útok na Syna Člověka.

53:8.2 (609.5) Předtím, při pravidelných setkáních Planetárních Princů, „přicházel také Satan“, prohlašujíc, že zastupuje všechny izolované světy odpadlých Planetárních Princů. Ale o takovou svobodu na Jerusemu přišel od chvíle, kdy Michael dokončil své poslední poskytnutí. V celé Satanii, což znamená mimo izolované světy hříchu, zmizely všechny sympatie pro Lucifera a Satana následně po jejich snaze zlákat Michaela, když byl v lidském těle.

53:8.3 (609.6) Poskytnutí Michaela ukončilo Luciferovu vzpouru v celé Satanii, kromě planet odpadlických Planetárních Princů. A právě v tomto spočíval smysl osobní zkušenosti Ježíše, když, krátce před svojí smrtí v těle, svým stoupencům řekl: „A viděl

jsem Satana padat z nebe jako blesk“. Satan přišel s Luciferem na Urantii vybojovat poslední a rozhodující bitvu.

53:8.4 (609.7) Syn Člověka věřil ve svůj úspěch a věděl, že jeho vítězství na vašem světě navždy vyřeší situaci s jeho odvěkými nepřáteli, a to nejen v Satanii, ale také v dalších dvou soustavách, do kterých přišel hřích. Když váš Učitel, pokojně a s božským přesvědčením, na Luciferovy návrhy odpověděl: „Odejdi ode mne Satane“, jeho slova znamenala věčný život pro smrtelné bytosti a bezpečnost pro anděly. V principu, toto byl konec Luciferovy vzpoury. Pravdou je, že soudy Uversy ještě nevynesly výkonné rozhodnutí, týkající se žádosti Gabriela, který požaduje zničení rebelů, takové rozhodnutí nepochybně časem přijde, protože první slyšení v tomto případě se již uskutečnilo.

53:8.5 (610.1) Syn Člověka uznával Kaligastiu jako výkonného Prince Urantie až do doby těsně před svojí smrtí. Ježíš řekl: „Nyní přišel čas soudu nad tímto světem; nyní bude svržen jeho princ.“ A potom, ještě blíže před završením svého životního díla prohlásil: „Princ tohoto světa je již odsouzen.“ A to je ten svržený a nevěrohodný Princ, který byl kdysi nazýván „Bohem Urantie.“

53:8.6 (610.2) Posledním činem Michaela, předtím než odešel z Urantie, bylo nabídnutí milosti pro Kaligastiu a Daligastiu, ale oni jeho šlechetnou nabídku odmítli. Kaligastia, váš odpadlický Planetární Prince je stále volný na Urantii a snaží se uskutečňovat své hanebné záměry, ale nemá absolutně žádnou moc, aby vstoupil do myslí lidí a ani se nemůže přiblížit jejich duším, aby je zlákal či nakazil, pokud však oni sami nechtějí být vzati do klatby jeho škodlivou přítomností.

^{53:8.7 (610.3)} Před poskytnutím Michaela se tito vládcové temnot snažili udržet svoji moc na Urantii a vytrvale odporovali nižším a podřízeným nebeským osobnostem. Ale ode dne Pentekosté tento zrádný Kaligastia a jeho stejně zavrženíhodný druh, Daligastia, podléhají božské velkoleposti Rajských Ladičů Myšlení a ochrannému Duchu Pravdy, duchu Michaela, rozlitému na celé lidstvo.

^{53:8.8 (610.4)} Ale ani při takových podmínkách žádný odpadlý duch nebyl schopen proniknout do myslí bytostí, nebo znepokojovat duše dětí Boha. Ani Satan, ani Kaligastia se nemohli dotknout či přiblížit se věrným Božím dětem; víra je účinným obrněním proti hříchu a špatnosti. Pravdou je: „Syn Boží je věrný a hříšný se ho nedotkne“.

^{53:8.9 (610.5)} Obecně, když slabí a zhýralí smrtelníci jsou pod domnělým vlivem d'áblů a démonů, jsou pouze ovládáni svými vlastními vrozenými a zkaženými sklony a sváděni svými vlastními přirozenými dispozicemi. Dáblovi je přisuzováno hodně zla, které mu nenáleží. Kaligastia je poměrně bezmocný od doby ukřižování Ježíše.

9. Současný stav vzpoury

^{53:9.1 (610.6)} V samém počátku Luciferovy vzpoury Michael nabídl spasení všem rebelům. Všem, kteří by projevíli upřímnou lítost, nabídl jim, po dosažení své úplné svrchovanosti ve vesmíru, odpuštění a opětovné přidělení do některé formy vesmírné služby. Nikdo z vůdců tuto milosrdnou nabídku nepřijal, ale tisíce andělů a nižších řádů nebeských bytostí, včetně stovek Materiálních Synů a Materiálních Dcer přijalo milost, vyhlášenou panoptijci a bylo rehabilitováno při vzkříšení Ježíše

před devatenácti sty lety. Tyto bytosti byly potom přemístěny na jerusemský svět Otce, kde musí být drženy, technicky vzato, až do doby, kdy soudy Uversy vynesou rozhodnutí v záležitosti Gabriel versus Lucifer. Ale nikdo nepochybuje, že když bude vydán rozsudek o jejich zániku, tyto kající a zachráněné bytosti budou osvobozeny od rozsudku zániknutí. V současné době tyto duše ve zkušební době pracují společně s panoptijci, starající se o svět Otce.

53:9.2 (611.1) Hlavní podvodník nebyl ani jednou na Urantii od té doby, kdy se snažil odvrátit Michaela od dokončení jeho poskytnutí a nastolením sebe sama konečně a bezpečně jako neomezeného vládce Nebadonu. Poté, když byl Michael ustanoven hlavou vesmíru Nebadon, Lucifer byl vzat do soudní vazby pověřenými osobami Věčně Moudrých Uversy a od té doby je držen na družici číslo jedna ze skupiny jerusemských přechodných sfér Otce. A tady vládcové jiných světů a soustav vidí konec nevěrného Vládce Satanie. Pavel věděl o postavení těchto vůdců vzpoury po Michaelově poskytnutí, protože napsal o pohlavárech Kaligastii jako o „škodlivé duchovní armádě na nebesích“.

53:9.3 (611.2) Po převzetí nejvyšší nadvlády v Nebadonu Michael požádal Věčně Moudré o oprávnění k zadržení všech osobností, zapojených do Luciferovy vzpoury až do zahájení soudního řízení v případě Gabriel versus Lucifer, zaznamenaného u nejvyššího soudu Uversy téměř před dvě stě tisíci lety vašeho času. Co se týká skupiny bytostí v hlavním centru soustavy, Věčně Moudří schválili Michaelovu žádost, ale s jednou výjimkou: Satanovi bylo dovoleno pravidelně navštěvovat odpadlické prince na hříšných světech, dokud

nebude jiný Syn Boží přijat takovými pokleslými světy, anebo dokud soudy Uversy nezahájí řízení ve věci Gabriel versus Lucifer.

53:9.4 (611.3) Satan mohl přijít na Urantii, protože jste neměli žádného Syna s planetárním statusem—ani Planetárního Prince, ani Materiálního Syna. Od té doby byl Machiventa Melkisedek prohlášen za zastupujícího Planetárního Prince Urantie a zahájení projednávání případu Gabriel versus Lucifer znamenalo začátek činnosti přechodných planetárních režimů na všech izolovaných světech. Je to pravda, že Satan pravidelně navštěvoval Kaligastiu a ostatní odpadlické prince až do doby předložení těchto faktů, kdy došlo k prvnímu slyšení Gabrielovy žádosti na odstranění hlavních rebelů. V současné době je Satan trvale držen pod dohledem na nápravných světech Jerusemu.

53:9.5 (611.4) Od Michaelova poskytnutí nikdo v Satanii nevyjádřil přání odejít na nápravné světy pečovat o zadržované vzbuřence. A ani jedna bytost se nepřidala na jejich stranu. Za devatenáct set let se tento stav nezměnil.

53:9.6 (611.5) My nečekáme zrušení stávajících omezení v Satanii dokud Věčně Moudří nevynesou konečné rozhodnutí nad hlavními rebely. Okruhy soustavy nebudou znovu zapojeny pokud Lucifer bude žít. Zatím je zcela nečinný.

53:9.7 (611.6) Vzpoura v Jerusemu skončila. Na odpadlických světech skončí okamžitě po příchodu božích Synů. My věříme, že všichni rebelové, kteří pochopí smysl milosti, ji přijmou. My očekáváme bleskovou zprávu o tom, že tito zrádcové byli zbaveni osobní existence. My předpokládáme, že verdikt

Uversy bude oznámen exekučním orgánem, který provede zničení těchto internovaných rebelů. A potom je budete hledat, ale nenajdete je. „Všechny světy, které tě znaly, budou udiveny; byl jsi pro ně postrachem, ale již více tě nebude“. A tak, všichni tito nečestní zrádci „jakoby nikdy nebyli“. Všichni očekávají rozhodnutí Uversy.

53:9.8 (611.7) Ale již po velmi dlouhou dobu sedm nápravných světů duchovní tmy Satanie slouží jako důležité varování celému Nebadonu, výmluvně a působivě hlásající velkou pravdu o tom, že „cesta hříšníka je těžká“, že „v každém hříchu je ukryto semínko svého vlastního sebezničení“, že „odměna za hřích je smrt.“

53:9.9 (612.1) [Představeno Manovandetem Melkisedekem, svého času přiděleným k prozatímním správcům Urantie.]

Kapitola 54

Problémy Luciferovy vzpoury

54:0.1 (613.1) EVOLUČNÍ člověk těžko plně pochopí význam a porozumí smyslu zla, pochybení, hříchu a špatnosti. Člověk si jen pomalu uvědomuje, že kontrastní dokonalost a nedokonalost produkují potenciální zlo; že protichůdná pravda a nepravda způsobují matoucí pochybení; že božský dar svobodné volby vede k odlišným sférám hříchu a čestnosti; že trvalé usilování o božskost vede do království Boha, na rozdíl od neustálého odmítání, které vede do sféry nepravosti.

54:0.2 (613.2) Bohové nevytvářejí zlo, ani nedovolují hřích a vzpouru. Potenciální zlo existuje v čase ve vesmíru, obsahující rozdílné úrovně významů a hodnot dokonalosti. Hřích je

potencionální ve všech oblastech, kde jsou nedokonalé bytosti obdařeny schopností výběru mezi dobrem a zlem. Samotná protichůdná přítomnost pravdy a nepravdy, faktu a klamu, vytváří předpoklad pro omyl. Úmyslná volba zla je hřích; záměrné odmítnutí pravdy je pochybení; trvalé konání hříchu a omylů je špatnost.

1. Opravdová a falešná svoboda

54:1.1 (613.3) Ze všech těžko pochopitelných problémů, vyplývajících z Luciferovy vzpoury, žádný nezpůsobil víc potíží, než neschopnost nevyspělých smrtelníků rozlišit mezi opravdovou a falešnou svobodou.

54:1.2 (613.4) Opravdová svoboda je dlouhodobým cílem a odměnou evolučního progresu. Falešná svoboda je lstivý klam nesprávného času a nevhodného místa. Trvalá svoboda je založena na realitě spravedlnosti—intelektu, vyspělosti, bratrství a rovnosti.

54:1.3 (613.5) Svoboda se stává sebezničujícím prostředkem v kosmické existenci, když její motivace je neinteligentní, nevázaná a nekontrolovatelná. Opravdová svoboda silně souvisí s realitou a vždy respektuje sociální rovnost, vesmírné bratrství a božské povinnosti.

54:1.4 (613.6) Svoboda se stává sebevražednou, když je vzdálena materiální spravedlnosti, intelektuální čestnosti, sociální snášenlivosti, morální povinnosti a duchovním hodnotám. Svoboda neexistuje odděleně od kosmické reality a existence každé osobnosti je úměrná jejím vztahům s božskostí.

54:1.5 (613.7) Nevázaná svévolnost a neovládané sebevyjádření se rovná nespoutanému sobectví, vrcholu hříšnosti. Svoboda bez doprovodného a stále rostoucího zdolávání sebe sama je výplodem sobecké představy smrtelníka. Sobecky motivovaná svoboda je pojmovou iluzí, krutým omylem. Svévůle, maskovaná rouchem svobody je předzvěstí nejhlubšího otroctví.

54:1.6 (614.1) Opravdová svoboda je společnicí ryzí sebeúcty; falešná svoboda je družkou samolibosti. Opravdová svoboda je plodem sebeovládání; falešná svoboda je založena na prosazování sebe sama. Sebeovládání vede k nesobecké službě jiným; samolibost spěje ke zneužívání jiných pro sobecké zveličení takového pomýleného jedince, který je připraven obětovat spravedlnost kvůli získání neoprávněné moci nad svými bližními.

54:1.7 (614.2) Také moudrost je božská a zdravá jen tehdy, když je kosmická ve svém rozsahu a duchovní ve své motivaci.

54:1.8 (614.3) Neexistuje větší chyba, než takový druh sebeklamu, který vede inteligentní bytosti k touze mít moc nad jinými bytostmi za účelem připravit tyto osoby o jejich přirozené svobody. Zlaté pravidlo lidské spravedlnosti protestuje proti každému takovému podvodu, nepoctivosti, sobectví a nespravedlnosti. Pouze opravdová a ryzí svoboda je slučitelná s vládou lásky a péčí soucitu.

54:1.9 (614.4) Jak se odvažuje samolibý tvor neoprávněně porušovat práva svých bližních ve jménu osobní svobody, když Nejvyšší Vládcové vesmíru stojí v pozadí s uctivým respektem pro tato práva vůle a potenciály osobnosti! Žádná bytost, při

prosazování své údajné osobní svobody, nemá právo připravit jiné bytosti o ty výsady bytí, poskytnuté Tvořiteli a plně respektované všemi jejich loajálními spolupracovníky, zástupci a podřízenými osobami.

^{54:1.10 (614.5)} Často evoluční člověk musí bojovat za své materiální svobody s tyrany a utlačovateli na světě hříchu a nespravedlnosti, nebo během ranných údobích rozvoje primitivních sfér, ale ne na morontálních světech či na duchovních sférách. Válka je dědictvím raného evolučního člověka, ale na světech s normálně se rozvíjející civilizací je fyzický boj, jako metoda řešení rasových nedorozuměních, již dávno považována za ostudné selhání.

2. Odcizení svobody

^{54:2.1 (614.6)} Bůh ztělesnil věčnou Havonu se Synem a s Duchem a od těch dob existuje věčný model spolupodílení—rovnoprávné účasti na tvoření. Tento vzor spolupodílení je hlavní předlohou pro každého z Božích Synů a Dcer, kteří odcházejí do prostoru, aby se tam pokusili časem napodobit věčnou dokonalost středního vesmíru.

^{54:2.2 (614.7)} Každý tvor každého vyvíjejícího se vesmíru, který se snaží konat Otcovu vůli, je předurčen stát se partnerem časoprostorových Tvořitelů v tomto velkolepém dobrodružství dosáhnout empirické dokonalosti. Kdyby to tak nebylo, Otec by stěží obdaroval takové tvory tvořivou svobodnou vůlí a ani by v nich nepobýval, nevytvořil by s nimi skutečné partnerství prostřednictvím svého vlastního ducha.

54:2.3 (614.8) Luciferovou pošetilostí byla snaha dosáhnout neuskutečnitelné, zkrátit čas v empirickém vesmíru. Luciferovo provinění bylo pokusem připravit každou osobnost v Satanii o její právo tvoření, nepřipustitelné omezení osobní a dobrovolné účasti v dlouhém evolučním úsilí dosáhnout statusu světla a života jak individuálního, tak i kolektivního. Svým jednáním tento bývalý Vládce vaší soustavy postavil dočasný záměr své vlastní vůle proti věčnému záměru Boží vůle, která je volně poskytována všem osobitým tvorům. Tímto způsobem Luciferova vzpoura hrozila v nejvyšší míře porušením svobodné volby vzestupných tvorů a bytostí, sloužících v soustavě Satania, hrozila navždy připravit každou z těchto bytostí o poutavou zkušenost přispět něčím osobním a výjimečným v pomalém vztyčování monumentu empirické moudrosti, který někdy v budoucnu bude představovat zdokonalenou soustavu Satania. Takto, Luciferův manifest, zamaskován v rouše svobody, se ukazuje v jasném světle jako obrovská hrozba odcizení osobní svobody a to v takové míře, která nastala pouze dvakrát v celé historii Nebadonu.

54:2.4 (615.1) Stručně řečeno, co Bůh dal lidem a andělům, to by jim Lucifer vzal—a to je božské právo podílet se na vytváření svých vlastních osudů a osudu této lokální soustavy obydlených planet.

54:2.5 (615.2) Žádná bytost v celém vesmíru nemá právo připravit jakoukoliv jinou bytost o opravdovou svobodu—právo milovat a být milován, výsadu ctít Boha a sloužit svým bližním.

3. Odklad spravedlnosti

54:3.1 (615.3) Morální tvorové vlastní vůle evolučních světů se stále trápí nerozumnou myšlenkou: proč všemoudří Tvořitelé dovolí zlo a hřích. Oni nechápou, že jak to, tak i to druhé, jsou nezbytné proto, aby tvor byl opravdu svobodný. Svobodná vůle vyvíjejícího se člověka, nebo dokonalého anděla není pouhým filozofickým pojmem, symbolickým ideálem. Schopnost člověka zvolit dobro nebo zlo je vesmírnou realitou. Tato svoboda samostatné volby je darem Nejvyšších Vládců a ti nedovolí žádné bytosti či skupině bytostí připravit ani jednu osobnost v celém vesmíru o tuto božsky poskytnutou svobodu—ani nedovolí takovým pomýleným a nevědomým bytostem požívat takovou, chybně pojmenovanou, osobní svobodu.

54:3.2 (615.4) I když vědomé a úmyslné ztotožnění se se zlem (hříchem) se rovná nebytí (zániku), mezi takovým osobním ztotožněním se s hříchem a výkonem trestu—automatickým důsledkem takového úmyslného přijetí zla—musí být vždy dostatečně dlouhá doba, potřebná pro posouzení vesmírného statusu takového jedince a se kterým budou plně souhlasit všechny příslušné vesmírné osobnosti a které bude spravedlivé a oprávněné, aby s tím souhlasil sám hříšník.

54:3.3 (615.5) Ale, když takový vesmírný rebel proti realitě pravdy a milosrdnosti odmítne přijmout takové rozhodnutí a jestli ten viník si je vědom ve svém srdci toho, že jeho odsouzení je spravedlivé, ale odmítne učinit takové přiznání, potom musí být vykonání trestu odloženo v souladu s rozhodnutím Věčně Moudrých. A Věčně Moudří odmítnou zrušit jakoukoliv bytost, dokud nejsou všechny morální hodnoty a duchovní reality

ztraceny; a to jak u zločince, tak i u všech spřízněných podpůrců a možných stoupenců.

4. Odklad milosti

^{54:4.1 (615.6)} Další problém, poněkud těžko vysvětlitelný v souhvězdí Norlatiadek, se týká důvodů proč bylo Luciferovi, Satanovi a odpadlickým princům dovoleno páchat zlo po tak dlouhou dobu, než byli zadrženi, internováni a souzeni.

^{54:4.2 (616.1)} Rodiče, kteří vychovali děti pochopí velmi dobře proč Michael, otec-Tvořitel, čekal dlouho než odsoudí a zničí své vlastní Syny. Ježíšův příběh o marnotratném synovi je vhodným příkladem toho, jak milující otec dokáže dlouho čekat na pokání chybujícího dítěte.

^{54:4.3 (616.2)} Samotný fakt toho, že zlo konající tvor si dokonce může zvolit dělat nepravost—páchat hřích—potvrzuje fakt svobodné vůle a plně ospravedlňuje jakkoliv dlouhou dobu odložení vykonání spravedlnosti za předpokladu, že prodloužená milost může vést k pokání a nápravě.

^{54:4.4 (616.3)} Většinu výsad, o které Lucifer usiloval, již měl; ostatní by získal v budoucnu. Všechny tyto cenné dary byly ztraceny, protože podlehl netrpělivosti a neodolal touze mít to všechno hned a dosáhnout toho navzdory všem povinnostem respektovat práva a výsady všech ostatních bytostí vesmíru vesmírů.

^{54:4.5 (616.4)} Je mnoho důvodů, o kterých my víme, proč Nejvyšší Vládcové ihned nezničili, nebo nezadrželi vůdce Luciferovy vzpoury. Nepochybně však existují ještě jiné a pravděpodobně lepší důvody, nám neznámé. Milosrdné rysy tohoto odkladu

vykonání spravedlnosti byly poskytnuty osobně Michaellem Nebadonským. Kdyby nebylo náklonnosti tohoto otce-Tvořitele ke svým chybučícím Synům, nejvyšší spravedlnost supervesmíru by zasáhla okamžitě. Kdyby se taková událost, jako Luciferova vzpoura, stala v Nebadonu v době, kdy byl Michael inkarnovaný na Urantii, podněcovatelé takového zla by byli ihned a zcela zlikvidováni.

^{54:4.6 (616.5)} Nejvyšší spravedlnost může zasáhnout okamžitě, když není omezena božským milosrdenstvím. Ale milosrdné slitování nad dětmi času a prostoru vždy poskytne tento časový odklad, toto spásonosné mezidobí mezi setbou a sklizní. Jestli je zaseto dobro, toto mezidobí umožní prověření a upevnění charakteru; jestli je zaseto zlo, toto soucitné prodlení poskytne čas pro pokání a nápravu. Tento odklad rozhodnutí a vykonání rozsudku nad zločinci je vrozený v samé podstatě milosrdné péče v sedmi supervesmírech. Toto omezení spravedlnosti soucitem dokazuje, že Bůh je láska a že takový Bůh lásky vládne vesmírům a soucitně řídí osud a soud nad všemi svými dětmi.

^{54:4.7 (616.6)} Milosrdné odklady času nutně vycházejí ze svobodné vůle Tvořitelů. Z této metody, založené na trpělivosti při jednání s hříšnými rebely, pochází vesmírné dobro. Přestože je nepochybně pravda, že dobro nemůže vzejít ze zla toho, kdo zamýšlí a koná zlo, je rovněž pravda, že všechny věci (včetně zla, potenciálního i projeveného) společně působí pro dobro všech bytostí, které znají Boha, s láskou vykonávají jeho vůli a stoupají k Ráji v souladu s jeho věčným plánem a božským záměrem.

54:4.8 (616.7) Ale tyto milosrdné odklady nejsou nekonečné. Nehledě na dlouhý odklad (tak, jak je čas měřen na Urantii) projednávání Luciferovy vzpoury, můžeme zaznamenat, že v době výkladu tohoto sdělení se konalo na Uverse první slyšení nevyřízeného případu Gabriel versus Lucifer a brzy poté byl vydán příkaz Věčně Moudrých k tomu, aby byl Satan internován na nápravný svět spolu s Luciferem. Tímto končí možnosti Satana navštěvovat kterýkoliv z odpadlických světů Satanie. Spravedlnost ve vesmíru, kde vládne soucit, může působit pomalu, ale spolehlivě.

5. Moudrost odkladu

54:5.1 (617.1) Z mnoha mně známých důvodů proč Lucifer a jeho spoluviníci nebyli dříve zadrženi, nebo souzeni, mám dovoleno popsat jen ty následující:

54:5.2 (617.2) 1. Milosrdenství požaduje, aby každý provinilec měl dostatek času vyjádřit uváženě a zcela ochotně svůj postoj, týkající se jeho zlých myšlenek a hříšných činů.

54:5.3 (617.3) 2. Nejvyšší spravedlnost je řízena Otcovou láskou; proto spravedlnost nikdy nezničí to, co může zachránit milosrdenství. Čas pro přijetí spasení je poskytnut každému hříšníkovi.

54:5.4 (617.4) 3. Žádný milující otec nikdy nespěchá s potrestáním chybujícího člena své rodiny. Trpělivost se pozná pouze v čase.

54:5.5 (617.5) 4. I když hříšnost je vždy škodlivá pro rodinu, moudrost a láska nabádají čestné děti mít strpení se svým chybujícím bratrem v době, poskytnuté milujícím otcem,

během které může hříšník uvidět nesprávnost svojí cesty a přijmout spasení.

54:5.6 (617.6) 5. Bez ohledu na Michaelův postoj k Luciferovi, nehledě na to, že je Luciferovým otcem-Tvořitelem, nebylo v moci Syna Tvořitele vykonat zkrácené řízení s odpadlým Vládcem Soustavy, protože neměl dokončenu svoji dráhu poskytování, čímž by získal neomezenou svrchovanost v Neadonu.

54:5.7 (617.7) 6. Věčně Moudří by mohli okamžitě odstranit tyto rebely, ale oni málokdy vynesou rozsudek nad hříšníky bez úplného slyšení. V tomto případě odmítli změnit rozhodnutí Michaela.

54:5.8 (617.8) 7. Je zřejmé, že Imanuel poradil Michaelovi, aby byl povznesený nad rebely a umožnil vzpouře přirozený průběh, který ji přivede k vlastnímu zániku. A moudrost Věčně Jednotného je časovým odrazem společné moudrosti Rajské Trojice.

54:5.9 (617.9) 8. Věčně Věrní Edentie poradili Otcům Souhvězdích umožnit rebelům volný postup až do samého konce, aby veškeré sympatie s těmito hříšníky se rychleji vykořenily ze srdce každého současného a budoucího obyvatele Norlatiadeku—každého smrtelného, morontiálního či duchovního tvora.

54:5.10 (617.10) 9. Na Jerusemu osobní zástupce Nejvyššího Jednatele Orvontonu doporučil Gabrielovi dát dostatek možností každému živému tvorů dospět k uvážené volbě v otázkách, týkajících se Luciferovy Deklarace Svobody. Poté, když

vyvstaly problémy vzpoury, mimořádný Rajský poradce Gabriela mu sdělil, že jestliže všem bytostem Norlatiadeku nebude dána taková dostatečná a svobodná možnost, potom bude Rajská karanténa uložena na všechny takové případné váhavé a nerozhodné tvory, rozšířena v zájmu sebeochrany na celé souhvězdí. Proto, aby Rajské dveře vzestupu zůstaly otevřeny bytostem Norlatiadeku, bylo nezbytné umožnit plné rozvinutí vzpoury a ujistit se o konečném postoji všech dotčených bytostí.

54:5.11 (617.11) 10. Ve svém třetím nezávislém prohlášení vydala Boží Pečovatelka příkaz nedělat nic, co by jen částečně vyléčilo, zbaběle potlačilo, nebo jinak zakrylo ohavnou podobu rebelů a vzpoury. Andělským armádám bylo přikázáno umožnit úplný a neomezený projev hříchu jako nejrychlejší metodu dosáhnout dokonalého a definitivního vyléčení epidemie zla a hříchu.

54:5.12 (618.1) 11. Na Jerusemu byla ustanovena nouzová komise bývalých smrtelníků, složená z Mocných Poslů, zdokonalených smrtelníků, kteří měli osobní zkušenosti, společně se svými kolegy, s podobnými situacemi. Oni upozornili Gabriela na to, že v případě použití autoritativních, nebo urychlených metod potlačení vzpoury, počet zbloudilých bytostí by byl přinejmenším trojnásobný. Celý sbor poradců Uversy se shodl na tom, aby doporučili Gabrielovi nechat vzpouře volný a přirozený průběh i za cenu toho, že bude zapotřebí milion let na odstranění důsledků.

54:5.13 (618.2) 12. Čas, také i ve vesmírném čase, je relativní: kdyby smrtelník Urantie s průměrnou délkou života spáchal zločin, který by uvrhl celý svět ve zmatek a kdyby byl zadržen, souzen

a odsouzen ve dvou či třech dnech po spáchání zločinu, zdálo by se vám to dlouho? A to by bylo nejpřesnější srovnání s délkou života Lucifera i kdyby rozsouzení jeho případu, který nyní začalo, nebylo skončeno za sto tisíc let urantijského času. Relativní uplynutí času z pohledu Uversy, kde se případ řeší, by se mohlo vysvětlit tímto způsobem: zločin Lucifera byl postaven před soud za dvě a půl vteřiny po jeho spáchání. Z pohledu Ráje soudní řízení začalo současně se završením zločinu.

54:5.14 (618.3) Existuje ještě stejný počet důvodů proč Luciferova vzpoura nebyla okamžitě a autoritativně potlačena, které by pro vás byly částečně pochopitelné, ale které mně není dovoleno popsat. Mohu vám sdělit, že na Uverse učíme čtyřicet osm důvodů pro umožnění zlu prodělat celou cestu svého vlastního morálního bankrotu a duchovního zániku. Nepochybuji o tom, že existuje zrovna tolik dalších důvodů, mně neznámých.

6. Triumf lásky

54:6.1 (618.4) Ať jsou potíže, se kterými se evoluční smrtelníci mohou potkat ve svých snahách pochopit Luciferovu vzpouru, jakékoliv, všem přemýšlivým tvorům musí být jasné, že způsob zacházení s rebely je potvrzením božské lásky. Vypadá to, že láskyplný soucit k rebelům způsobil mnoha nevinným bytostem utrpení a soužení, ale všechny tyto zmatené osobnosti mohou s jistotou spoléhat na všemoudré Soudce, že o jejich osudech rozhodnou jak soucitně, tak i spravedlivě.

54:6.2 (618.5) Ve všech stycích Syna Tvořitele a jeho Rajského Otce s inteligentními bytostmi panuje láska. Není možné pochopit mnohé aspekty postoje vesmírných vládců k rebelům a

vzpouře—hříchu a hříšníkům—pokud si nepřipomeneme to, že Bůh-Otec předchází všem ostatním aspektům projevu Božstva ve všech vztazích božskosti k lidstvu.

54:6.3 (618.6) Když milující otec velké rodiny se rozhodne projevit strpení nad jedním ze svých dětí, vinným ze spáchání těžkého hříchu, může se dobře stát, že soucitný postoj k tomuto chybuujícímu dítěti způsobí přechodné strasti všem ostatním a mravným dětem. Takové důsledky jsou nevyhnutelné; takové nebezpečí je neoddělitelné od reálné situace, ve které je milující rodič a člen rodinné skupiny. Každý člen rodiny má prospěch z čestného chování každého jiného člena; taktéž, každý člen rodiny musí bezprostředně trpět v důsledku špatného chování každého dalšího člena. Rodiny, skupiny, národy, rasy, světy, soustavy, souhvězdí a vesmíry jsou společenstvím vztahů, založeném na individuálnosti; a proto každý člen kterékoliv takové skupiny, velké či malé, má prospěch z čestného chování, anebo trpí v důsledku nemorálního jednání, všech ostatních členů dané skupiny.

54:6.4 (619.1) Ale jedna věc musí být vysvětlena: jestli jste nuceni trpět za těžký hřích některého člena vaší rodiny, nebo spoluobčana či smrtelníka jako jste vy, nebo také za vzpouru v soustavě nebo někde jinde—bez ohledu na to, co musíte vystát kvůli přečinům vašich společníků, druhů či vyšších osobností—můžete plně věřit věčnému slibu, že takové strasti jsou přechodným jevem. Žádný z těchto společenských důsledků nečestného chování ve skupině nemůže nikdy ohrozit vaše věčné vyhlídky, nebo ani v nejmenším vás připravit o vaše božské právo vzestupu do Ráje a dosáhnout Boha.

54:6.5 (619.2) A kromě toho, existuje odškodnění za tyto těžkosti, zdržení a zklamání, které vždy doprovázejí hřích vzpoury. Z mnoha cenných dopadů Luciferovy vzpoury, o kterých se můžu zmínit, upozorním pouze na povýšený status těch vzestupných smrtelníků, obyvatel Jerusemu, kteří tím, že odolali nástrahám hříchu, se stali kandidáty na členství ve sboru Mocných Poslů, mého vlastního řádu. Každá bytost, která obstála při zkoušce v této těžké situaci, proto okamžitě postoupí ve svém administrativním postavení a povýší svoji duchovní hodnotu.

54:6.6 (619.3) Z počátku se Luciferův převrat jevil naprostou katastrofou pro soustavu a vesmír. Postupně se začaly ukazovat přínosy. Po uplynutí dvaceti pěti tisíc let času soustavy (dvacet tisíc let času Urantie) začali Melkisedekové učit, že přínos vyplývající z Luciferovy pošetilosti vyrovnal způsobené zlo. Celkový stav zla se v tu dobu téměř ustálil s tím, že i nadále narůstal pouze na některých izolovaných světech, zatímco prospěšné dopady přibývaly a šířily se celým vesmírem a supervesmírem, dokonce až do Havony. V současné době Melkisedekové učí, že prospěšný přínos vzpoury v Satanii je tisíckrát větší než souhrn všeho zla.

54:6.7 (619.4) Ale takové neobvyklé a blahodárné plody špatnosti mohly být pouze dosaženy moudrým, božským a soucitným postojem všech Luciferových nadřízených, počínaje od Otců Souhvězdí na Edentii až k Vesmírnému Otci v Ráji. S plynutím času se dobro, vyplynuvší z Luciferovy pošetilosti, rozšířilo; a protože na trest čekající zlo se celkem naplno rozvinulo v poměrně krátkém čase, je zřejmé, že všemoudří a prozíraví vesmírní vládcové určitě prodlouží čas, během kterého se budou sklízet stále více blahodárnější výsledky. Bez ohledu na

mnoho dalších důvodů pro odkládání zadržení a odsouzení rebelů Satanie, již tento jediný prospěch je dostatečný pro vysvětlení toho, proč tito hříšníci nebyli internováni dříve a proč nebyli souzeni a zničeni.

54:6.8 (619.5) Krátkozraké a časem omezené mysli smrtelníků by neměly spěchat s kritikou odkladů prozíravých a všemoudrých správců vesmírných záležitostí.

54:6.9 (620.1) Jeden z omylů lidského myšlení, týkající se těchto problémů, spočívá v představě, že všichni evoluční smrtelníci na vyvíjející se planetě by si zvolili cestu do Ráje, kdyby hřích nezatratil jejich svět. Schopnost odmítnout věčný život nepochází z doby Luciferovy vzpoury. Smrtelný člověk měl vždy dar svobodné volby vzhledem k cestě do Ráje.

54:6.10 (620.2) S mírou získaných zkušeností s věčným životem budete rozšiřovat vaše pojmy o vesmíru a zvětšovat váš obzor smyslů a hodnot; a tak budete schopni lépe pochopit, proč takovým bytostem jako Lucifer a Satan je dovoleno pokračovat ve vzpouře. Ale také lépe porozumíte tomu, jak z takového časově omezeného zla může nakonec vzejít (třebaže ne ihned) dobro. Po dosažení Ráje budete vskutku osvětleni a potěšeni při sledování diskusí serafských filozofů a jejich vysvětlení těchto vážných problémů uspořádání vesmíru. Ale já pochybuji, jestli i potom budete plně uspokojeni ve svých myslích. Alespoň já jsem nebyl, když jsem dosáhl vrcholu vesmírné filozofie. Já jsem plně nepochopil tyto složité problémy až do doby, kdy jsem byl přidělen do správní služby v supervesmíru, kde jsem skrze opravdovou zkušenost získal dostatečnou koncepční schopnost pro pochopení takových mnohostranných problémů kosmické spravedlnosti a duchovní filozofie. S mírou vašeho

postupu k Ráji budete stále více zjišťovat, že mnoho problematických rysů vesmírného řízení je možno pochopit pouze po nabytí zvýšené empirické způsobilosti a dosažení rozšířeného duchovního vhledu. Kosmická moudrost je nezbytná pro chápání kosmických situací.

54:6.11 (620.3) [Představeno Mocným Poslem, který prodělal empirickou cestu do věčného života v době první vzpoury v soustavě ve vesmírech času, nyní přiděleným k supervesmírné vládě Orvontonu a jednajícím v této záležitosti na žádost Gabriela Salvingtonského.]

Kapitola 55

Sféry světla a života

55:0.1 (621.1) EPOCHA světla a života je závěrečnou etapou v evoluci světa času a prostoru. Od raných dob primitivního člověka prošla taková obydlená planeta řadou postupných planetárních epoch: epochami před a po příchodu Planetárního Prince, epochou po příchodu Adama, epochou po příchodu Autoritativního Syna a epochou po příchodu poskytnutého Syna. A potom, s pomocí následných planetárních misí Synů Trojice-Učitelů a jejich stále pokročilejším zjevováním božské pravdy a kosmické moudrosti, je takový svět připraven na vyvrcholení evolučního dosažení, ustáleného statusu světla a života. V jejich snahách vytvořit konečnou planetární epochu pomáhají Synům Učitelům vždy Oslnivé Večerní Hvězdy a někdy Melkisedekové.

55:0.2 (621.2) Tato éra světla a života, kterou zahájí Synové Učitelé při ukončení své poslední planetární mise, trvá na obydlených planetách nekonečně. Každá následná éra ustáleného statusu

může být rozdělena do řady soudních obdobíh justičními zásahy Autoritativních Synů; ale takové justiční zásahy jsou pouze formální, žádným způsobem nezmění průběh planetárních událostí.

55:0.3 (621.3) Věčný život je zajištěn pouze těm planetám, jejichž existence vznikla v hlavních okruzích supervesmíru, ale pokud my víme, tyto světy ustálené ve světle a životě jsou předurčeny projít věčnými epochami celého budoucího času.

55:0.4 (621.4) Evoluční svět prochází sedmi etapami postupného rozvoje éry světla a života a v této spojitosti je nutno poznamenat, že světy smrtelníků, spojujících se s Duchem, se vyvíjejí stejnými způsoby jako bytosti, spojující se s Ladiči Myšlení. Těchto sedm etap světla a života jsou:

55:0.5 (621.5) 1. První—etapa planety.

55:0.6 (621.6) 2. Druhá—etapa soustavy.

55:0.7 (621.7) 3. Třetí—etapa souhvězdí.

55:0.8 (621.8) 4. Čtvrtá—etapa lokálního vesmíru.

55:0.9 (621.9) 5. Pátá—etapa malého sektoru.

55:0.10 (621.10) 6. Šestá—etapa velkého sektoru.

55:0.11 (621.11) 7. Sedmá—etapa supervesmíru.

55:0.12 (621.12) V závěru tohoto vyprávění jsou tyto etapy pokročilého rozvoje popsány v jejich vztahu s vesmírnou organizací, ale planetární hodnoty kterékoliv etapy mohou být

dosaženy kterýmkoliv světem zcela nezávisle na rozvoji jiných světů, nebo na nadplanetárních úrovních vesmírného řízení.

1. Morontiální chrám

55:1.1 (622.1) Existence morontiálního chrámu v hlavním městě obydlené planety je potvrzením vstupu takové sféry do ustálených epoch světla a života. Předtím, než po ukončení své závěrečné mise Synové Učitelé opustí svět, slavnostně zahájí tuto poslední epochu evolučního dosažení; oni řídí ten den, kdy „svatý chrám přichází dolů na zem.“ Tato událost, znamenající začátek éry světla a života, je vždy poctěna osobní přítomností Rajského poskytnutého Syna dané planety, který přichází svědecky potvrdit tento významný den. V tomto chrámu nesrovnatelné krásy Rajský poskytnutý Syn prohlásí dlouhodobě sloužícího Planetárního Prince za nového Planetárního Vládce a udělí tomuto věrnému Synu Lanonandekovi nové pravomoci a širší právo nad planetárními záležitostmi. Přítomen je také Vládce Soustavy a ve svém projevu stvrdí tato prohlášení.

55:1.2 (622.2) Morontiální chrám má tři části. Samotný střed je svatyní Rajského Poskytnutého Syna. Pravá část je určena pro bývalého Planetárního Prince, nynějšího Planetárního Vládce; a když je v chrámu přítomen, tento Syn Lanonandek je viditelný pro duchovnější bytosti sféry. Levá část je vyhrazena výkonnému vůdci konečných, přidělených na planetu.

55:1.3 (622.3) I když o planetárních chrámech se mluví, že „přicházejí z nebe,“ ve skutečnosti žádný faktický materiál není přinesen z hlavního centra soustavy. Stavba každého takového chrámu je vytvořena v miniaturní podobě v hlavním centru

soustavy a Kontroloři Morontiální Energie potom přinesou tyto odsouhlasené návrhy na planetu. Tady, společně s Hlavními Fyzickými Kontrolory, postaví morontiální chrám podle předloh.

55:1.4 (622.4) Průměrný morontiální chrám pojme kolem tří set tisíc diváků. Tyto impozantní stavby se nepoužívají pro obřady uctívání, zábavu nebo sledování dálkového vysílání; jsou určeny pro mimořádné události planety, jako jsou: komunikace s Vládcem Soustavy nebo Nejsvrchovanějšími, speciální vizuální slavnosti, určené pro odhalení osobní přítomnosti duchovních bytostí a také pro tiché kosmické rozjímání. Školy kosmické filozofie tady konají absolventská cvičení a také tady smrtelníci sféry obdrží planetární uznání za úspěchy ve vyšší sociální službě a za jiné výjimečné výsledky.

55:1.5 (622.5) Takový morontiální chrám slouží také jako místo pro sledování přeměny živých smrtelníků do morontiální existence. Poněvadž chrám přeměny je postaven z morontiálního materiálu, nemůže být zničen žářem spalujícího ohně, který tak dokonale zlikviduje fyzická těla těch smrtelníků, kteří tady prodělají konečné spojení se svými Ladiči. Na velkých světech planou tyto plameny rozloučení téměř nepřetržité a když počet odchodů narůstá, na různých místech planety se vystaví dodatečné svatyně morontiálního života. Nedávno jsem pobýval na jedné planetě daleko na severu, kde bylo v činnosti dvacet pět morontiálních chrámů.

55:1.6 (622.6) Na planetách, které nedosáhly ještě ustáleného stavu a nemají morontiální chrámy se často objevují tyto záblesky spojení v planetární atmosféře, kam je materiální tělo kandidáta přeměny vyneseno midbytostmi a fyzickými kontrolory.

2. Smrt a přeměna

55:2.1 (623.1) Přirozená, fyzická smrt není nevyhnutelným rysem smrtelné existence. Většina pokročilých evolučních bytostí, obyvatel planet, existujících v poslední éře světla a života, neumírá; oni jsou přeneseni ze života v těle přímo do morontialní existence.

55:2.2 (623.2) Tato zkušenost přeměny z materiálního života do morontialního stavu—spojení nesmrtelné duše se zavedeným Ladičem—narůstá úměrně s evolučním progresem planety. Z počátku pouze několik smrtelníků v každé epoše dosáhne úrovně duchovního rozvoje, umožňující proces přeměny, ale s příchodem postupných epoch Synů Učitelů, se objevuje více a více spojení s Ladičem před skončením prodlužujících se životů vyvinutějších smrtelníků; a v době završení mise Synů Učitelů je přibližně jedna čtvrtina těchto nádherných smrtelníků osvobozena od přirozené smrti.

55:2.3 (623.3) V pozdějších etapách éry světla a života midbytosti nebo jejich společníci cítí blížící se stav možného spojení duše s Ladičem a oznámí to strážcům osudu, kteří obratem sdělí tyto informace skupině konečných, pod jejichž vedením se může tento smrtelník nacházet; potom Planetární Vládce vyzve takového smrtelníka, aby se vzdal všech svých planetárních povinností, dal sbohem světu svého původu a uchýlil se do vnitřního chrámu Planetárního Vládce a tam čekal na morontialní přenos—záblesk přeměny—z materiální sféry evoluce na morontialní úroveň předduchovního rozvoje.

55:2.4 (623.4) Když se rodina, přátelé a spolupracovníci takového kandidáta na spojení shromáždí v morontialním chrámu,

rozmístí se kolem středního pódia, na kterém odpočívají kandidáti spojení a volně si povídají se svými shromážděnými přáteli. Mezi středním pódiem a materiálními smrtelníky je vytvořen kruh nebeských osobností, aby je chránili před účinkem energií v okamžiku „záblesku života,“ který vysvobodí kandidáta vzestupu z pout materiálního těla a tím vykoná pro takového evolučního smrtelníka všechno to, co dělá přirozená smrt pro ty, kteří jsou vysvobozeni z těla s její pomocí.

55:2.5 (623.5) V prostorném chrámu se může najednou shromáždit mnoho kandidátů spojení. A jaká je to nádherná událost, když se smrtelníci takto shromáždí, aby byli svědky toho, jak jejich milovaní odcházejí v duchovní záři a jaký je to rozdíl od těch raných epoch, kdy smrtelníci museli své mrtvé ponechat pozemským žvlům! Plačtivé a naříkající výjevy, charakteristické pro počáteční epochy lidské evoluce, jsou nyní nahrazeny opojenou radostí a povzneseným nadšením, když tito Boha uvědomělí smrtelníci dávají sbohem svým milovaným při jejich odchodu z materiálních vazeb duchovními plameny poutavé velkoleposti a vzrůstající nádhery. Na světech, ustálených ve světle a životě, „pohřby“ jsou událostmi nesmírné radosti, hlubokého zadostiučinění a nevyjádřitelné naděje.

55:2.6 (623.6) Duše těchto zdokonalujících se smrtelníků jsou stále více naplňovány vírou, nadějí a jistotou. Radostná nálada, pronikající všemi těmi, kteří se shromáždili kolem svatyně přeměny, se podobá náladě, když se šťastní přátelé a příbuzní setkají při promoci jednoho ze svého středu, anebo se sejdou, aby byli svědky udělení nějaké významné pocty jednomu ze

svých řad. A rozhodně by to bylo prospěšné, kdyby se méně vyspělí smrtelníci mohli naučit dívat se na přirozenou smrt se stejnou veselostí a osvíceností.

55:2.7 (624.1) Po záblesku spojení smrtelní přisedící neuvidí nic ze svých přeměněných druhů. Prostřednictvím Ladiče směřují takové přeměnné duše přímo do sálu vzkříšení patřičného morontiálního vzdělávacího světa. Na tyto procesy, spojené s přenosem živých lidských bytostí na morontiální svět, dohlíží archanděl, který byl na takový svět přidělen v ten den, kdy vstoupil do éry světla a života.

55:2.8 (624.2) V době, kdy svět dosáhne čtvrté etapy světla a života, více než polovina smrtelníků opustí řady živých planety prostřednictvím přeměny. Takové ubývání smrti stále pokračuje, ale já neznám žádnou soustavu, jejíž obydlené planety, přestože jsou již dlouho ustálené v životě, jsou úplně osvobozeny od přirozené smrti, jako způsobu úniku z pout těla. A dokud nebude dosažen jednotný vysoký stav planetární evoluce, morontiální vzdělávací světy lokálního vesmíru musí nadále sloužit jako výchovné a kulturní sféry pro vyvíjející se morontiální progresisty. Úplné odstranění smrti je možné, ale podle mých záznamů se to ještě nestalo. Snad takový stav může být dosažen v daleké budoucnosti během postupných epoch sedmé etapy ustáleného planetárního života.

55:2.9 (624.3) V obdobích rozkvětu ustálených sfér přenesené duše neprocházejí obytnými světy. Ani nepobývají, jako studenti, na morontiálních světech soustavy či souhvězdí. Ony neprocházejí žádnou z počátečních fází morontiálního života. Jsou jedinými vzestupnými smrtelníky, kteří se těsně vyhnou morontiálnímu přechodu z materiální existence do

poloduchovního statusu. První zkušenost takových Synem objatých smrtelníků na jejich vzestupné pouti je služba na progresivních světech hlavního centra vesmíru. A z těchto vzdělávacích světů Salvingtonu se potom jako učitelé vracejí zpět na ty stejné světy, které předtím minuli a následně pokračují do Ráje cestou, předurčenou pro vzestup smrtelníků.

55:2.10 (624.4) Kdybyste mohli navštívit planetu v pokročilém stupni rozvoje, rychle byste pochopili důvody pro rozdílné přijetí vzestupných smrtelníků na obytných a vyšších morontiálních světech. Ihned byste věděli, proč bytosti, odcházející z takových vysoce vyvinutých sfér, jsou připraveny zahájit svůj vzestup k Ráji na mnohem vyšší úrovni než průměrný smrtelník z neuspořádaného a zaostalého světa jako je Urantia.

55:2.11 (624.5) Bez ohledu z jaké úrovně planetárního rozvoje lidské bytosti vzestoupí na morontiální světy, sedm obytných sfér jim poskytne dostatek příležitostí k získání zkušeností jako učitel-student všeho toho o co přišli kvůli pokročilému statusu svých rodných planet.

55:2.12 (624.6) Vesmír spolehlivě používá tyto vyrovnávací metody, určené pro zabezpečení toho, aby žádná vzestupná bytost nebyla připravena o cokoliv, což má podstatný význam pro její vzestup.

3. Zlatý věk

55:3.1 (624.7) V průběhu éry světla a života planeta stále více prosperuje pod otcovskou vládou Planetárního Vládce. V tuto dobu se světy rozvíjejí pod vlivem jednoho jazyka, jednoho náboženství a—na normálních sférách—jedné rasy. Ale tato

epocha není dokonalá. Tyto světy mají stále dobře vybavené nemocnice a domy pro péči o nemocné. Stále tam existují problémy s léčením nahodilých zranění a nevyhnutelných chorob, provázející věchost starého věku a poruchy stárnutí. Nemoc nebyla ještě úplně přemožena a také pozemské zvířectvo nebylo dokonale zkroceno; ale takové světy jsou jako Ráj ve srovnání s ranným údobím primitivního člověka v době před příchodem Planetárního Prince. Kdyby vás náhle přenesli na planetu, nacházející se na takovém stupni vývoje, instinktivně byste ji nazvali nebem na zemi.

55:3.2 (625.1) V průběhu této epochy relativního pokroku a dokonalosti jsou materiální záležitosti stále řešeny lidskou vládou. Nedávno jsem navštívil svět v první etapě světla a života a veřejné záležitosti tam byly financovány desátkovou metodou. Každý dospělý pracovník—a všichni tělesně schopní někde pracovali—platili deset procent ze svého výdělku či příjmu do veřejné pokladny. Tyto prostředky byly vypláceny následovně:

55:3.3 (625.2) 1. Tři procenta se vydávala na prosazování pravdy—vědu, vzdělání a filozofii.

55:3.4 (625.3) 2. Tři procenta se dávala na krásu—zábavu, kulturu a umění.

55:3.5 (625.4) 3. Tři procenta se věnovala na dobročinnost—sociální službu, charitu a náboženství.

55:3.6 (625.5) 4. Jedno procento bylo určeno jako pojistná rezerva pro případ pracovní neschopnosti v důsledku nehody, nemoci, stáří nebo nevyhnutelných neštěstí .

55:3.7 (625.6) Přírodní zdroje této planety byly spravovány jako společný majetek, bezpodílové spoluvlastnictví.

55:3.8 (625.7) Nejvyšší pocta, udělovaná obyvatelům tohoto světa, byl řád za „nejlepší službu“—jediný druh uznání, udělovaný v morontialním chrámu. Toto uznání bylo uděleno těm, kteří měli dlouholeté zásluhy v některých oblastech nadmateriálních objevů, nebo planetární sociální služby.

55:3.9 (625.8) Většina sociálních a administrativních funkcí byla vykonávána společně muži a ženami. Také učení bylo z velké části prováděno společně; rovněž všechny soudní úkony byly vykonávány obdobnými dvojicemi.

55:3.10 (625.9) Na těchto zdokonalených světech se doba mezi narozením dětí příliš neprodluhuje. Velký věkový rozdíl mezi dětmi v rodině není žádoucí. Když je věk blízko u sebe, děti jsou mnohem více schopny přispívat k jejich vzájemné výchově. A na těchto světech jsou děti znamenitě vychovávány prostřednictvím soutěživých forem, podněcujících v nich horlivé nadšení pro progresivní obory a různá odvětví a pro dosažení pochopení a osvojení si pravdy, krásy a dobra. Nesmí vás znepokojovat to, že také na těchto zdokonalených sférách se vyskytuje hodně zla, skutečného a potenciálního, které podněcuje volbu mezi pravdou a omylem, dobrem a zlem, hříchem a čestností.

55:3.11 (625.10) Nicméně, ke smrtelné existenci na takových vyspělých evolučních planetách se váže určitá, nevyhnutelná povinnost. Když ustálený svět vstoupí do čtvrté etapy světla a života, všechny vzestupné bytosti, ještě předtím, než dosáhnou

malý sektor, budou dočasně přiděleny na planetu, procházející ranými stadii evoluce.

55:3.12 (626.1) Každá z těchto postupných etap představuje vzestupné splnění všech aspektů planetárních dosažení. V první etapě světla bylo zjevení pravdy rozšířeno, aby zahrnulo činnost vesmíru vesmírů, zatímco studium Božstev ve druhé etapě je snahou osvojit si mnohotvárný koncept podstaty, poslání, péče, vazeb, původu a osudu Synů Tvořitelů—první úrovně Boha Sedmidílného.

55:3.13 (626.2) Když je planeta velikosti Urantie docela dobře ustálena, má obvykle kolem sta podružných administrativních center. Tato podružná centra jsou řízena jednou z následujících skupin kvalifikovaných správců:

55:3.14 (626.3) 1. Mladí Materiální Synové a Dcery, kteří přišli z hlavního řídicího centra soustavy, aby působili jako asistenti vládnoucímu Adamovi a Evě.

55:3.15 (626.4) 2. Potomci polosmrtelného personálu Planetárního Prince, kteří se narodili na některých světech, aby vykonávali tyto a další podobné povinnosti.

55:3.16 (626.5) 3. Přímé planetární potomstvo Adama a Evy.

55:3.17 (626.6) 4. Materializované a polidštěné midbytosti.

55:3.18 (626.7) 5. S Ladičem spojení smrtelníci, kteří na svoji vlastní žádost jsou dočasně zproštěni přeměny výnosem vesmírného představitele Osobních Ladičů s tím, že mohou pokračovat na planetě ve výkonu určitých důležitých správních funkcí.

55:3.19 (626.8) 6. Speciálně vyškolení smrtelníci z planetárních škol administrativy, kteří kromě toho obdrželi řád za nejlepší službu v morontiálním chrámu.

55:3.20 (626.9) 7. Určité vybrané komise, složené ze třech patřičně kvalifikovaných obyvatel, které jsou někdy na pokyn Planetárního Vládce vybrány občany, aby na základě svých mimořádných schopností vykonaly nějaký stanovený úkol, který je nezbytný v daném planetárním sektoru.

55:3.21 (626.10) Aby Urantia dosáhla vysokého planetárního osudu éry světla a života, nesmí čelit velkému handicapu, který spočívá v problémech nemocí, degenerace, válek, různobarevných ras a mnohojazyčnosti.

55:3.22 (626.11) Žádný evoluční svět nemůže doufat v dosažení druhé etapy ustálení ve světle, dokud nedocílí jeden jazyk, jedno náboženství a jednu filozofii. Existence jenom jedné rasy značně usnadní takové dosažení, ale to neznamená, že velký počet národů Urantie znemožňuje dosáhnout vyšších úrovní.

4. Reorganizace řízení

55:4.1 (626.12) V průběhu postupných etap ustálené existence se obydlené planety obdivuhodně rozvíjejí pod moudrým a soucitným vedením dobrovolného Sboru Konečných—vzestupných bytostí, dosáhnuvší Ráje, které se vrátily, aby pomáhaly svým bratrům v těle. Tito koneční aktivně spolupracují se Syny Trojice-Učiteli, ale svoji přímou účast na řízení záležitostí světa nezačnou do té doby, dokud se na zemi neobjeví morontiální chrám.

55:4.2 (626.13) Po formálním zahájení planetární služby Sboru Konečných, většina z velkého množství nebeských bytostí planetu opustí. Ale serafští strážci osudu pokračují v osobní péči o vyvíjející se smrtelníky ve světle; ve skutečnosti tito andělé přicházejí v průběhu ustálených epoch ve stále vyšších počtech, protože větší a větší skupiny lidských bytostí dosáhnou již během života na planetě třetí kosmický okruh koordinovaného stavu věčnosti.

55:4.3 (627.1) Toto je pouze první z řady administrativních změn postupných epoch, vyznačujících se stále více skvělejšími výsledky obydlených planet během jejich postupu od první k sedmé etapě ustálené existence.

55:4.4 (627.2) 1. První etapa světla a života. V této počáteční ustálené etapě je svět spravován třemi vládci:

55:4.5 (627.3) a. Planetárním Vládcem, jehož poradcem v tomto období je Syn Trojice-Učitel, který je zpravidla vůdcem posledního sboru takových Synů, působících na planetě.

55:4.6 (627.4) b. Vůdcem planetárního sboru konečných.

55:4.7 (627.5) c. Adamem a Evou, kteří působí společně jako sjednocovací síla dvojného vedení Prince-Vládce a vůdce konečných.

55:4.8 (627.6) Povznesené a osvobozené midbytosti působí jako tlumočníci pro serafské ochránce a konečné. Jedním z posledních činů Synů Trojice-Učitelů při jejich závěrečné misi je osvobození midbytostí dané sféry a povýšení jejich planetárního statusu (nebo jeho obnovení) a jejich přidělení do

odpovědných funkcí v nové správě sféry. Takové změny jsou již prováděny v dosahu lidského vidění, aby smrtelníci byli schopni uvidět tyto dříve neviditelné členy ranného Adamického režimu. Je to umožněno posledními objevy fyzické vědy ve spojení s rozšířenými planetárními funkcemi Hlavních Fyzických Kontrolorů.

55:4.9 (627.7) Vládce Soustavy má oprávnění uvolnit midbytosti kdykoliv po dosažení první ustálené etapy, aby se mohli v morontii, s pomocí Nositelů Života a fyzických regulátorů, polidštit a po obdržení Ladičů Myšlení zahájit svůj vzestup k Ráji.

55:4.10 (627.8) V průběhu třetí a následných etap některé midbytosti stále ještě vykonávají své povinnosti, především jako kontaktní osobnosti pro konečné, ale se vstupem do každé následné etapy světla a života jsou do značné míry nahrazeny novými kategoriemi styčných pečovatelů; jen několik málo z nich zůstane na planetě po čtvrté etapě světla. Sedmá etapa bude svědkem příchodu prvních absonitních pečovatelů z Ráje, kteří přicházejí sloužit namísto některých vesmírných tvorů.

55:4.11 (627.9) 2. Druhá etapa světla a života. Tato epocha je ohlášena na světech příchodem Nositele Života, který se stává dobrovolným poradcem planetárních vládců ve věcech dalšího očišťování a stabilizování smrtelných ras. Takto se Nositelé Života aktivně podílejí na pokračování evoluce lidské rasy—fyzické, sociální a ekonomické. A poté oni rozšíří svoji kontrolu nad dalším očišťováním lidské rasy rázným odstraněním zpomalujících a přetrvávajících pozůstatků podřadného potenciálu—intelektuálního, filozofického, kosmického a duchovního. Ti, kdo naplánovali a založili život

na obydlitelné planetě, jsou plně kompetentní radit Materiálním Synům a Dcerám, kteří mají plné a bezvýhradné právo očistit evoluční rasu od škodlivých vlivů.

55:4.12 (627.10) Počínaje druhou etapou a v celém dalším průběhu života ustálené planety, slouží Synové Učitelé jako poradci konečným. Takové mise vykonávají jako dobrovolníci a ne úkolem; a slouží výhradně sboru konečných, s výjimkou toho, kdy je mohou jako poradce, se souhlasem Vládce Soustavy, využít Planetární Adam a Eva.

55:4.13 (628.1) 3. Třetí etapa světla a života. V průběhu této epochy obydlená planeta dospěje k novému pochopení Věčné Moudrých, druhého stupně Boha Sedmidílného a představitelé těchto vládců supervesmíru navážou nové vztahy s planetární správou.

55:4.14 (628.2) V každé následné etapě ustálené existence působí koneční ve stále vyšších funkcích. Existuje těsné pracovní spojení mezi konečnými, Večerními Hvězdami (superanděly) a Syny Trojice-Učiteli.

55:4.15 (628.3) Během této nebo následující etapy se Syn Učitel připojí s pomocí kvarteta přísluhujících duchů k vybranému vyššímu řídícímu smrtelníkovi, který se nyní stane spolupracovníkem Planetárního Vládce a společně řídí záležitosti světa. Tito vyšší řídící smrtelníci slouží ve své funkci dvacet pět let planetárního času a právě tato nová změna umožní Planetárnímu Adamovi a Evě v průběhu následných epoch opustit svět, na kterém sloužili tak dlouhou dobu.

55:4.16 (628.4) Kvarteto přísluhujících duchů tvoří: představitel serafů sféry, sekurafský poradce supervesmíru, archanděl přeměny a omniafim, který působí jako osobní zástupce Přiděleného Strážce, sloužícího v hlavním centru soustavy.

55:4.17 (628.5) 4. Čtvrtá etapa světla a života. Synové Trojice-Učitelé se objeví na planetách v nových funkcích. S podporou synů, trinitarizovaných tvory, tak dlouho spjatých s jejich řádem, přicházejí nyní na planety jako dobrovolní poradci a konzultanti Planetárního Vládce a jeho spolupracovníků. Taková dvojice—synové, trinitarizovaní bytostmi Ráje-Havony a synové, trinitarizovaní vzestupnými bytostmi—představují rozdílná vesmírná stanoviska a různorodé osobní zkušenosti, které jsou velmi užitečné pro planetární vládce.

55:4.18 (628.6) Po této etapě mohou Planetární Adam a Eva kdykoliv požádat Syna Tvořitele-Vládce o uvolnění z planetárních povinností, aby mohli zahájit svůj vzestup k Ráji; nebo mohou na planetě zůstat jako školitelé nově vznikajícího řádu stále duchovnější společnosti, složené z pokročilých smrtelníků, usilujících o pochopení filozofického učení konečných v podání Oslnivých Večerních Hvězd, které jsou nyní přiděleny na světy, aby tam sloužily v párech se sekunafimy z hlavního centra supervesmíru.

55:4.19 (628.7) Koneční se hlavně zaměřují na zavedení nových způsobů činností společnosti—sociálních, kulturních, filozofických, kosmických a duchovních. Pokud je nám známo, jejich služba bude pokračovat do pozdních etap sedmé epochy evoluční stability, přičemž je možné, že mohou odejít sloužit do vnějšího kosmu, načež, jak my se domníváme, jejich místa mohou zaujmout absonitní bytosti z Ráje.

55:4.20 (628.8) 5. Pátá etapa světla a života. Změny v této etapě ustálené existence se vesměs týkají fyzických oborů a to je prvořadá starost Hlavních Fyzických Kontrolorů.

55:4.21 (628.9) 6. Šestá etapa světla a života je svědkem vznikání nových funkcí v okruzích mysli obydleného světa. Missing sentence.

55:4.22 (628.10) 7. Sedmá etapa světla a života. Na počátku sedmé epochy se k Synu Trojice-Učiteli, působícímu jako poradce Planetárního Vládce, připojí dobrovolný znalec, poslaný Věčně Moudrými a později budou posíleni třetím poradcem, který přijde od Nejvyššího Jednatele supervesmíru.

55:4.23 (629.1) V průběhu této epochy, ne-li dříve, jsou Adam a Eva vždy uvolnění z planetárních povinností. Jestliže je ve sboru konečných Materiální Syn, může být připojen k vyššímu řídícímu smrtelníkovi a někdy je to Melkisedek, který dobrovolně vykonává tuto funkci. Jestli je mezi konečnými midbytost, všichni ostatní z tohoto řádu, pobývající na planetě, jsou okamžitě uvolnění.

55:4.24 (629.2) Po uvolnění ze svého dlouhotrvajícího úkolu si Planetární Adam a Eva mohou zvolit své dráhy následovně:

55:4.25 (629.3) 1. Mohou si zajistit uvolnění z planetární služby a z hlavního centra vesmíru ihned zahájit cestu k Ráji, obdrživši Ladiče Myšlení po završení morontialní zkušenosti.

55:4.26 (629.4) 2. Velmi často Planetární Adam a Eva obdrží Ladiče ještě během služby na planetě ustálené ve světle současně s obdržením Ladičů některými jimi importovanými

nesmíšenými dětmi, které si dobrovolně zvolily jedno období planetární služby. Potom mohou odejít do hlavního centra vesmíru a tam zahájit vzestupnou cestu k Ráji.

55:4.27 (629.5) 3. Planetární Adam a Eva se mohou rozhodnout, tak jak to dělají Materiální Synové a Dcery hlavního centra soustavy, že odejdou na krátký pobyt přímo na midsonitní svět a tam obdrží své Ladiče.

55:4.28 (629.6) 4. Mohou si zvolit návrat do hlavního centra soustavy, tam určitou dobu zastávat místo u nejvyššího soudu a po skončení této služby obdrží Ladiče a zahájí vzestup k Ráji.

55:4.29 (629.7) 5. Po ukončení svých administrativních povinností se mohou vrátit na svět svého původu na jedno období jako učitelé a obdrží Ladiče v době přenosu do hlavního centra vesmíru.

55:4.30 (629.8) V průběhu všech těchto epoch importování pomáhající Materiální Synové a Dcery uplatňují obrovský vliv na vyvíjející se sociální a ekonomické systémy. Oni jsou potenciálně nesmrtelní, alespoň do té doby, kdy se rozhodnou pro polidštění, obdrží Ladiče a zahájí vzestupnou dráhu k Ráji.

55:4.31 (629.9) Aby bytost na evolučních světech obdržela Ladiče Myšlení musí být polidštěna. Všichni vzestupní členové Smrtelného Sboru Konečných obdrželi Ladiče a spojili se s nimi, kromě serafimů, kteří, při přijímání do tohoto sboru, jsou spojeni s Otcem duchem jiného typu.

5. Vrchol materiálního rozvoje

55:5.1 (629.10) Smrtelní tvorové, žijící na hříchem postiženém, zlem dominujícím, prospěchářském, izolovaném světě, jako je

Urantia, si ztěží mohou představit fyzickou dokonalost, intelektuální úroveň a duchovní rozvoj, charakterizující tyto pokročilé epochy evoluce na bezhříšných sférách.

55:5.2 (629.11) Pokročilé etapy světa, ustáleném ve světle a životě, představují vrchol evolučního materiálního rozvoje. Na těchto kultivovaných planetách zmizely nicotnosti a třenice ranných primitivních období. Téměř úplně vymizela chudoba a sociální nerovnost, zmizela zvrhlost a zločinnost není téměř vidět. Duševní poruchy přestaly prakticky existovat a slabomyslnost je výjimkou.

55:5.3 (629.12) Ekonomický, sociální a administrativní stav těchto světů má vysokou a zdokonalenou úroveň. Věda, umění a průmysl vzkvétají a společnost je hladce fungujícím mechanismem vysoké materiální, intelektuální a kulturní úrovně. Průmysl je do značné míry změněn tak, aby sloužil vyšším cílům takové nádherné civilizace. Ekonomický život takového světa se stal etický.

55:5.4 (630.1) Války jsou věcí historie a neexistují tam již žádné armády nebo policejní složky. Postupně mizí vládní aparát. Sebekázeň pomalu dělá z právních zákonů nepotřebnou věc. Rozsah civilní vlády a zákonných ustanoveních, ve středně pokročilém stavu rozvíjející se civilizace, je v nepřímé úměrnosti morálce a duchovnosti občanstva.

55:5.5 (630.2) Školy jsou nesmírně zdokonaleny a věnují se vzdělávání mysli a rozvoji duše. Centra umění jsou mimořádně nádherná a hudební útvary jsou velkolepé. Chrámy uctívání s připojenými školami filozofie a empirického náboženství představují výtvary krásy a vznešenosti. Stejně úchvatné jsou

otevřené arény pro uctívání, vyznačující se jednoduchostí uměleckého provedení.

55:5.6 (630.3) Existuje dostatek vyhrazených zařízení pro soutěživou zábavu, humor a další osobní a skupinové činnosti. Zvláštním rysem soutěživých aktivit na takovém vysoce kultivovaném světě je snaha jednotlivců a skupin vynikat ve vědách a filozofii kosmologie. Rozkvétají literatura a řečnické umění a jazyk je zdokonalen natolik, že je schopen obrazně vyjadřovat pojmy a působivě předávat ideje. Život se vyznačuje osvěžující jednoduchostí; člověk konečně dokázal sladit vysokou úroveň technického rozvoje s podněcujícími intelektuálními činy a předčil jak to první, tak i to druhé mimořádnými duchovními vědomostmi. Usilování o štěstí je zkušenost, přinášející radost a uspokojení.

6. Individuální smrtelník

55:6.1 (630.4) Jak světy postoupí do ustáleného stavu světla a života, společnost se stává více a více mírovou. I když jednotlivec není o nic méně nezávislý a oddaný své rodině, je více nesobecký a přátelštější.

55:6.2 (630.5) Ve svém nynějším stavu na Urantii vy nejste schopni ocenit pokročilou úroveň a progresivní podstatu osvícených ras těchto zdokonalených světů. Tito lidé jsou výkvětem evolučních ras. Ale stále jsou takové bytosti smrtelné; stále dýchají, jedí, spí a pijí. Tato úžasná evoluce není nebem na zemi, ale nádhernou předzvěstí božských světů, ležících na vzestupné cestě k Ráji.

55:6.3 (630.6) Biologická způsobilost smrtelné rasy na normálním světě dosáhla vysokou úroveň již v průběhu postadamických epoch; a nyní, epochu za epochou během ustálených éř fyzická evoluce člověka pokračuje. Zesiluje zrak i sluch. V této době počet populace zůstává stejný. Rozmnožování je regulováno podle planetárních potřeb a genetickými vrozenými faktory; smrtelníci, obývající planetu v této epoše, jsou rozděleni do pěti až deseti skupin, přičemž nižší skupiny mohou mít pouze o polovinu méně dětí, než vyšší skupiny. Pokračování vylepšování takové nádherné rasy během éry světla a života je převážně záležitostí selektivního rozmnožování těch rasových rysů, které vyznačují vyšší hodnoty sociálního, filozofického, kosmického a duchovního charakteru.

55:6.4 (630.7) Ladiči Myšlení přicházejí tak, jak v předchozích evolučních epochách a s každou novou epochou jsou tito smrtelníci více a více schopni komunikovat s vnitřním fragmentem Otce. Během počátečních a předduchovních etap rozvoje stále působí pomocní duchové myslí. V průběhu postupných epoch ustáleného života je působení Ducha Svatého a pomoc andělů dokonce více účinnější. Ve čtvrté etapě světla a života je patrné, že pokročilí smrtelníci mají mnohem více uvědomělý kontakt s duchovní přítomností Hlavního Ducha supervesmírné působnosti, ačkoli filozofie takového světa je zaměřena na snahu pochopit nová zjevení Boha Nejvyššího. Více než polovina obyvatel na planetách s takovou vyspělou úrovní prodělá přenos z řad živých do morontálního stavu. A tak „minulost odchází; a pohled'te, všechno se stává novým.“

55:6.5 (631.1) My předpokládáme, že fyzická evoluce dosáhne svého plného rozvoje na konci páté epochy éry světla a života. Pozorujeme, že horní limity duchovního rozvoje, spjatého s vyvíjející se lidskou myslí, jsou určeny úrovní spojení s Ladičem—úrovní společných morontiálních hodnot a kosmických významů. Ale pokud jde o moudrost: i když to nevíme s určitostí, domníváme se, že intelektuální evoluce a dosažení moudrosti nemohou mít nikdy limit. Na planetě, která je v sedmé etapě, moudrost může vyčerpat materiální možnosti, začít vnímat motu a nakonec dokonce okusit absonitní vznešenost.

55:6.6 (631.2) My vidíme, že na těchto vysoce vyvinutých planetách, již dlouho se nacházejících v sedmé etapě rozvoje, se lidské bytosti výborně naučí jazyk lokálního vesmíru ještě před svojí přeměnou; a navštívil jsem několik velmi starých planet, na kterých abandonterové učili smrtelníky řeč supervesmíru. A na těchto světech jsem viděl metodu, prostřednictvím které absonitní osobnosti odhalí v morontiálním chrámě přítomnost konečných.

55:6.7 (631.3) Toto je příběh o velkolepém cíli, o který usilují smrtelníci na evolučních světech; a toto všechno probíhá dokonce předtím, než smrtelníci zahájí svoji morontiální dráhu; všechen tento velkolepý rozvoj je dosažitelný materiálními smrtelníky na obydlených planetách—první etapě té nekonečné a nepochopitelné vzestupné cesty k Ráji a dosažené božskosti.

55:6.8 (631.4) Ale jste schopni si představit jaký druh evolučních smrtelníků nyní odchází z planet, již dávno existujících v sedmé epoše ustálené éry světla a života? Takové bytosti

odcházejí do morontiálních světů hlavního centra lokálního vesmíru a tam začínají svoje vzestupné dráhy.

55:6.9 (631.5) Kdyby smrtelníci zmatené Urantie mohli jenom uvidět jednu z těchto pokročilých planet, dávno ustálených ve světle a životě, již nikdy by nepochybovali o moudrosti evolučního programu tvoření. I kdyby nebyla žádná budoucnost pro věčný progres tvorů, již dosažené vynikající evoluční výsledky smrtelných ras na takových ustálených zdokonalených planetách by dostatečně odůvodňovaly stvoření člověka na světech času a prostoru.

55:6.10 (631.6) My často uvažujeme: jestliže se velký vesmír ustálí ve světle a životě, budou zdokonalení vzestupní smrtelníci stále předurčení pro Sbor Konečnosti? Ale to my nevíme.

7. První etapa, neboli etapa planety

55:7.1 (631.7) Tato etapa začíná od objevení se morontiálního chrámu v novém planetárním hlavním centru a trvá do doby ustálení celé soustavy ve světle a životě. Počátek této epochy zahájí Synové Trojice-Učitelé při ukončení svých postupných planetárních misích, když je Planetární Princ povýšen do role Planetárního Vládce mandátem a osobní přítomností poskytnutého Rajského Syna dané sféry. Současně s tímto koneční zahájí svoje aktivní působení v řízení planetárních záležitostí.

55:7.2 (632.1) Hmotnými a viditelnými skutečnými vládci, či správci, takového světa, ustáleného ve světle a životě, jsou Materiální Syn a Materiální Dcera—Planetární Adam a Eva. Koneční jsou neviditelní, stejně jako Princ-Vládce, s výjimkou

toho, když je přítomen v morontiálním chrámu. Skutečnými a opravdovými vůdčími osobami planetárního režimu jsou proto Materiální Syn a Dcera. A právě znalost těchto uspořádání dala za vznik pojmu král a královna ve všech oblastech vesmíru. Králové a královny jsou velmi úspěšným řešením za těchto ideálních podmínek, kdy svět mohou řídit takové vysoké osobnosti za ještě vyšší, ale neviditelné vládcy.

55:7.3 (632.2) Když váš svět dospěje do takové éry, nepochybně to bude Machiventa Melkisedek, nynější místopředseda funkce Planetárního Prince Urantie, který usedne na místo Planetárního Vládce; již dlouho se na Jerusemu uvažuje o tom, že ho budou doprovázet syn a dcera Adama a Evy Urantie, kteří jsou nyní na Edentii v poručenské péči Nejsvrchovanějších Norlatiadeku. Tyto děti Adama mohou takto sloužit na Urantii ve spojení s Vládcem Melkisedekem, jelikož byly zbaveny schopnosti plodit děti téměř před 37 000 lety v době, kdy opustily svá materiální těla, aby se připravily na přenos do Edentie.

55:7.4 (632.3) Tato ustálená epocha pokračuje dál a dál, dokud každá obydlená planeta v soustavě nevstoupí do éry stabilizace; a potom, když nejmladší svět—poslední, který dosáhne světla a života—setrvá v takovém stavu ustálenosti jedno milénium času soustavy, celá soustava vstupuje do stabilizovaného stavu a jednotlivé světy jsou uvedeny do epoch soustavy éry světla a života.

8. Druhá etapa, neboli etapa soustavy

55:8.1 (632.4) Když je celá soustava ustálena v životě, zahájí činnost nový typ vlády. Planetární Vládcové se stanou členy konkláve

soustavy a tento administrativní orgán, podléhající vetu Otců Souhvězdí, má nejvyšší moc. Taková soustava obydlených planet se stává prakticky samosprávnou. Zákonodárné shromáždění soustavy se usnází na hlavním světě soustavy a každá planeta je tady zastoupena deseti představiteli. Soudy nyní zasedají v hlavních centrech soustavy a pouze odvolání se řeší v hlavním centru vesmíru.

55:8.2 (632.5) Po stabilizaci soustavy se Přidělený Strážce, zastupující Nejvyššího Jednatele supervesmíru, stává dobrovolným poradcem nejvyššího soudu soustavy a řídí zasedání nového zákonodárného shromáždění.

55:8.3 (632.6) Po ustálení celé soustavy ve světle a životě Vládci Soustavy se přestávají střídat. Takový vládce zůstává trvale v čele své soustavy. Asistenti vládců se však i nadále mění, tak jak tomu bylo v minulých epochách.

55:8.4 (632.7) V průběhu této epochy stabilizace poprvé přicházejí z místa svého pobytu na hlavním světě vesmíru midsonité, aby působili jako poradci zákonodárných shromážděních a jako konzultanti soudních tribunálů. Tyto midsonité se také snaží hlásat nové významy moty, představující vyšší hodnoty, ve vzdělávacích zařízeních, které mají oni pod záštitou společně s konečnými. To, co Materiální Synové udělali pro smrtelné rasy biologicky, to midsonitní tvorové nyní dělají pro tyto sjednocené a zdokonalené lidské bytosti, ve stále se rozvíjejících oblastech filozofie a duchovního myšlení.

55:8.5 (633.1) Na obydlených planetách se Synové Učitelé stanou dobrovolnými spolupracovníky s konečnými a tito stejní Synové Učitelé také doprovázejí konečné na obytné světy,

když tyto sféry se již více nevyužívají jako rozlišovací přijímací světy poté, kdy se celá soustava ustálila ve světle a životě; toto platí tehdy, když se celá soustava takto vyvine. Ale v Nebadonu nejsou žádné soustavy, které by byly takto pokročilé.

^{55:8.6 (633.2)} My nemáme dovoleno odhalit podstatu práce konečných, kteří budou dohlížet na takové jinak zaměřené obytné světy. Ale vy jste byli informováni, že ve všech vesmírech existují různé typy inteligentních tvorů, kteří nejsou zmíněni v těchto vyprávěních.

^{55:8.7 (633.3)} A nyní, jak jedna soustava za druhou se stabilizují ve světle a životě díky progresu svých jednotlivých planet, přichází čas, kdy poslední soustava v daném souhvězdí dosáhne stabilizace a vesmírní správci—Syn Vládce, Věčně Jednotný a Jasná Ranní Hvězda—přijdou do hlavního centra souhvězdí a prohlásí Nejsvrchovanější neomezenými vládci právě zdokonalené rodiny jednoho sta ustálených soustav obydlených planet.

9. Třetí etapa, neboli etapa souhvězdí

^{55:9.1 (633.4)} Sjednocení celého souhvězdí ustálených soustav provází nová rozdělení výkonné moci a dodatečné úpravy ve vesmírné správě. Tato epocha je svědkem pokrokových výsledků na každé obydlené planetě, ale především je charakterizována změnami jak v hlavním řídicím centru souhvězdí, tak i ve správním aparátu lokálního vesmíru. Během této epochy je mnoho činností souhvězdích a vesmíru přemístěno do hlavních center soustav a zástupci supervesmíru vytvářejí nové a těsnější vztahy s vládci planet, soustav a

vesmíru. Souběžně s těmito novými vazbami určití supervesmírní správci přicházejí do hlavních centrech souhvězdí jako dobrovolní poradci Nejsvrchovanějších Otců.

^{55:9.2 (633.5)} Když je souhvězdí takto ustáleno ve světle legislativní moc zaniká a je nahrazena sněmovnou Vládců Soustav, která je řízena Nejsvrchovanějšími. Nyní, takové správní skupiny poprvé jednají přímo s vládou supervesmíru o záležitostech, týkajících se vztahů s Havonou a Rájem. Jinak zůstávají souhvězdí spojena s lokálním vesmírem jako předtím. Ve všech po sobě jdoucích etapách univitaivní pokračují v řízení morontálních světů souhvězdí.

^{55:9.3 (633.6)} S plynoucími epochami Otcové Souhvězdí přebírají na sebe stále více a více detailních správních a dohlížejších funkcí, které byly dříve soustředěny v hlavním řídicím centru vesmíru. S dosažením šesté etapy stabilizace tato sjednocená souhvězdí dosáhnou téměř úplné autonomie. Vstup do sedmé etapy ustálenosti bude nepochybně svědectvím povýšení těchto vládců do opravdu vysokého postavení, projevující se v jejich jménech—Nejsvrchovanější. Potom budou souhvězdí prakticky jednat přímo s vládci supervesmíru, zatímco vláda lokálního vesmíru se bude rozšiřovat, aby dokázala řešit povinnosti v novém vztahu k velkému vesmíru.

10. Čtvrtá etapa, neboli etapa lokálního vesmíru

^{55:10.1 (634.1)} Brzy poté, kdy se vesmír ustálí ve světle a životě, začne se vychylovat do ustanovených supervesmírních okruhů a Věčně Věrní vyhlásí založení nejvyšší rady neomezené pravomoci. Tento nový řídicí orgán je složen z jednoho sta

Věčně Věrných, předsedá mu Věčně Jednotný a prvním úkonem této nejvyšší rady je pokračování vlády Syna Vládce-Tvořitele.

55:10.2 (634.2) Pokud jde o Gabriela a Otce Melkisedeka, řízení vesmíru se vůbec nemění. Tato rada neomezené pravomoci se zabývá především novými problémy a novými podmínkami, vznikajícími z pokročilého stavu světla a života.

55:10.3 (634.3) Přidružený Inspektor mobilizuje všechny Přidělené Strážce, aby vytvořil stabilizační sbor lokálního vesmíru a žádá Otce Melkisedeka, aby se s ním podílel na jeho vedení. A tak poprvé je sbor Inspirovaných Duchů Trojice přidělen do služby k Věčně Jednotnému.

55:10.4 (634.4) Ustálením celého lokálního vesmíru ve světle a životě se zahájí zásadní změny v celém správním systému, od jednotlivých obydlených planet po hlavní řídicí centrum vesmíru. Vytvářejí se nové vztahy se souhvězdími a soustavami. Mateřský Duch lokálního vesmíru vytváří nové spojovací vztahy s Hlavním Duchem supervesmíru a Gabriel zřizuje přímé spojení s Věčně Moudrými, aby byl účinně nápomocen v době, kdy Syn Vládce není přítomen na hlavním světě.

55:10.5 (634.5) V průběhu této a následných epoch Autoritativní Synové pokračují ve svém působení jako posuzovatelé soudního období, zatímco sto těchto Rajských Synů Avonalů vytvoří novou vysokou radu Jasně Ranní Hvězdy na hlavním světě vesmíru. Později a na žádost Vládců Soustavy se jeden z těchto Autoritativních Synů stane nejvyšším poradcem,

umístěným na řídicím světě každé lokální soustavy, kde zůstane až do dosažení sjednocení v sedmé etapě.

55:10.6 (634.6) Během těchto epoch Synové Trojice-Učitelé slouží jako dobrovolní poradci nejenom Planetárním Vládcům, ale ve skupinách po třech podobně pomáhají Otcům Souhvězdí. A nakonec tito Synové najdou své místo v lokálním vesmíru, protože jsou nyní uvolněni ze svého působení v lokálním tvoření a jsou přiděleni k nejvyšší radě neomezené pravomoci.

55:10.7 (634.7) Nyní a poprvé, sbor konečných odpovídá soudní pravomoci mimo Rajské autority, nejvyšší radě. Až doposud koneční nepodléhali žádné kontrole, která nebyla z Ráje.

55:10.8 (634.8) Synové Tvořitelé takových ustálených vesmírů tráví hodně svého času v Ráji a na jeho přidružených světech a poradenskou činností početným skupinám konečných, sloužících po celém lokálním tvoření. Tímto způsobem lidská podstata Michaela vytváří ještě hlubší bratrské spojení se zdokonalenými konečnými smrtelníky.

55:10.9 (634.9) Úvahy, týkající se funkce těchto Synů Tvořitelů ve vztahu k vnějším vesmírům, které nyní procházejí procesem předběžného utváření, jsou zcela zbytečné. Ale my všichni se čas od času zapojujeme do takového uvažování. Po dosažení této čtvrté éry rozvoje jsou Synové Tvořitelé administrativně volní; Božská Pečovatelka stále více spojuje svoji péči s pomocí Hlavního Ducha supervesmíru a Nekonečného Ducha. Je patrné, že mezi Synem Tvořitelem, Tvořivým Duchem, Večerními Hvězdami, Syny Učiteli a neustále narůstajícím sborem konečných se vyvíjí nový a mimořádný vztah.

^{55:10.10 (635.1)} Kdyby měl Michael někdy opustit Nebadon, Gabriel by se nepochybně stal hlavním správcem a Otec Melkisedek by byl jeho společníkem. Současně s tím, by byl udělen nový občanský status všem kategoriím trvalých obyvatel, jako jsou Materiální Synové, univatióvé, midsonité, susatióvé a smrtelníci, spojeni s Duchem. Ale dokud bude pokračovat evoluce, serafové a archandělé budou potřební v řízení vesmíru.

^{55:10.11 (635.2)} Nicméně, my jsme v našem uvažování přesvědčeni o dvou skutečnostech: jestliže jsou Synové Tvořitelé předurčeni odejít do vnějších vesmírů, určitě je budou doprovázet Božští Pečovatelé; stejně tak jsme si jisti, že Melkisedekové zůstanou ve vesmírech svého původu. Jsme přesvědčeni, že Melkisedekové budou hrát stále důležitější roli v řízení a správě lokálního vesmíru.

11. Etapy malého a velkého sektoru

^{55:11.1 (635.3)} Plán ustálení ve světle a životě bezprostředně nezahrnuje malé a velké sektory supervesmíru. Takový evoluční rozvoj se v první řadě týká lokálního vesmíru jako útvaru a vztahuje se pouze na jeho jednotlivé složky. Supervesmír je ustálen ve světle a životě tehdy, když všechny jeho jednotlivé lokální vesmíry dosáhnou odpovídající dokonalosti. Ale, ani jeden ze sedmi supervesmírů doposud nedosáhl úroveň rozvoje, která by se jen vzdáleně přiblížila takovému stavu.

^{55:11.2 (635.4)} Etapa malého sektoru. V rámci možností našeho vnímání víme, že pátá etapa, neboli etapa stabilizace malého sektoru je výhradně zaměřena na fyzický stav a na

koordinované zapojení jednoho sta lokálních vesmírů do zavedených okruhů supervesmíru. Těmito úpravami materiálního tvoření se zřejmě zabývají pouze energetická centra se svými partnery.

55:11.3 (635.5) Etapa velkého sektoru. Co se týká šesté etapy, neboli stabilizace velkého sektoru, my se můžeme jenom domnívat, protože žádný z nás nebyl svědkem takové události. Přesto jsme schopni předpokládat mnohé z toho, co se týče administrativních a jiných změn, které budou pravděpodobně provázet takový pokročilý status obydlených planet a jejich vesmírných uskupeníh.

55:11.4 (635.6) Poněvadž stav malého sektoru se týká koordinovaného fyzického vyvážení, my se domníváme, že sjednocení velkého sektoru bude spjato s dosažením nových intelektuálních úrovní, možná s novým progresem ve vyšším pochopení kosmické moudrosti.

55:11.5 (635.7) Naše úvahy, týkající se nových úprav, které budou pravděpodobně provázet dosažení až dosud nedosažených úrovní evolučního rozvoje, jsou založeny na našem sledování výsledků takových úspěchů na jednotlivých planetách a na zkušenostech jednotlivých smrtelníků, žijících na těchto starších a vysoce vyvinutých sférách.

55:11.6 (635.8) Ujasněme si, že administrativní mechanizmy a správní metody vesmíru či supervesmíru nemohou žádným způsobem omezovat, nebo zpomalovat evoluční rozvoj, nebo duchovní progres jednotlivé obydlené planety, nebo jakéhokoliv jednotlivého smrtelníka na takové sfěře.

55:11.7 (635.9) V některých starších vesmírech nalézáme planety, ustálené v pátých a šestých etapách světla a života—a dokonce takové, které jsou již dávno v sedmé epoše,—jejichž lokální soustavy ještě nejsou ustáleny ve světle. Mladé planety mohou zpozdit sjednocení soustavy, ale to ani v nejmenším nemá vliv na rozvoj starších a pokročilejších světů. Rovněž limitující životní prostředí, a to i na izolovaném světě, nemůže mařit osobní rozvoj jednotlivého smrtelníka; Ježíš Nazaretský, jako člověk mezi lidmi, osobně dosáhl statusu světla a života na Urantii více než před devatenácti sty lety.

55:11.8 (636.1) Pozorováním toho, co se odehrává na dlouho ustálených planetách, jsme schopni dospět k docela spolehlivým závěrům o tom, co se stane, když se celý supervesmír ustálí ve světle a životě, i když nejsme schopni bezpečně předpokládat výsledek stabilizace sedmi supervesmírů.

12. Sedmá etapa, neboli etapa supervesmíru

55:12.1 (636.2) My nemůžeme spolehlivě předpovědět, co nastane tehdy, když bude supervesmír ustálen ve světle, protože taková událost se ještě nikdy nestala. Vycházíme-li z učení Melkisedeků, které nikdy nebylo popřeno, usuzujeme, že se budou dělat radikální změny v celé organizaci a řízení v každém jednotlivém útvaru tvoření času a prostoru—od obydlených planet po hlavní centra supervesmírů.

55:12.2 (636.3) Všeobecně se předpokládá, že velký počet jinak nepřidělených synů, trinitarizovaných tvory, bude shromážděn v hlavních a regionálních centrech ustálených supervesmírů.

Toto může být předzvěstí příchodu bytostí z vnějšího prostoru na jejich cestě do Havony a Ráje; ale to nevíme jednoznačně.

55:12.3 (636.4) My se domníváme, že když bude supervesmír ustálen ve světle a životě, stanou se nyní Neomezení Dohlížitelé Nejvyššího vrcholným správním orgánem na hlavním světě supervesmíru. Tyto osobnosti mají schopnost spojit se přímo s absonitními správci, kteří okamžitě zahájí své aktivity v ustáleném supervesmíru. Přestože tito Neomezení Dohlížitelé působili dlouhou dobu jako poradci a konzultanti v pokročilých evolučních útvarech tvoření, nepřevzmou správní povinnosti, dokud nebude mít Nejvyšší Bytost svrchovanou moc.

55:12.4 (636.5) Neomezení Dohlížitelé Nejvyššího, působící ve větší míře v této epoše, nejsou konečnými, absonitními, nejvyššími či nekonečnými; jsou autoritou a jenom představují Boha Nejvyššího. Oni jsou zosobněním časoprostorové autority a proto nepůsobí v Havoně. Oni působí jenom jako autoritativní sjednocovatelé. Je možné, že jsou zapojeni do metody vesmírné reflexe, ale to nevíme určitě.

55:12.5 (636.6) Ani jeden z nás nemá uspokojivou představu o tom, co se stane, když velký vesmír (sedm supervesmírů, závislých na Havoně) se ustálí ve světle a životě. Tento jev bude nepochybně nejdůležitější událostí v análech věčnosti od vzniku středního vesmíru. Jsou tací, kteří se domnívají, že sama Nejvyšší Bytost vyjde z havonské tajnosti, zahalující její duchovní osobnost a usadí se na hlavním světě sedmého supervesmíru jako všemocný a empirický vládce zdokonalených tvoření času a prostoru. Ale to my opravdu nevíme.

55:12.6 (636.7) [Představeno Mocným Poslem, dočasně přiděleným k Radě archandělů na Urantie.]

Kapitola 56

Univerzální jednota

56:0.1 (637.1) BŮH je jednota. Božstvo je univerzálně koordinováno. Vesmír vesmírů je jeden obrovský ucelený mechanismus, který je absolutně řízen jednou nekonečnou myslí. Fyzické, intelektuální a duchovní oblasti univerzálního tvoření jsou božsky souvztažné. Dokonalé a nedokonalé spolu přesně souvisí a proto může konečný evoluční tvor vystoupit do Ráje podle přání Vesmírného Otce: „bud'te dokonalí tak, jak dokonalý jsem já.“

56:0.2 (637.2) Všechny rozdílné úrovně tvoření jsou sjednoceny plány a řízením Architektů Hlavního Vesmíru. Pro omezené myslí časoprostorových smrtelníků může vesmír představovat mnoho problémů a situací, které vytvářejí obraz disharmonie a ukazují na neexistenci účinné koordinace; ale ti z nás, kdo jsou schopni vidět širší úseky univerzálních jevů a mají větší zkušenost v umění rozpoznat základní jednotu, tvořící základ tvořivé různorodosti a nalézat božskou jednotu, obsahující všechny tyto početné funkce, vnímají lépe božský a jediný smysl, projevující se ve všech těchto různorodých projevech univerzální tvořivé energie.

1. Fyzická koordinace

56:1.1 (637.3) Fyzické, nebo materiální tvoření není nekonečné, ale je dokonale koordinované. Existuje síla, energie a výkon, ale všechno má jeden původ. Sedm supervesmírů se jeví zdánlivě dvojité, střední vesmír trojitě, ale složení Ráje je jednodílné. A

Ráj je skutečným zdrojem všech materiálních vesmírů—minulých, současných i budoucích. Ale toto kosmické vznikání je věčným jevem; v žádném čase—minulém, přítomném či budoucím—ani prostor, ani materiální kosmos nevznikají ze středního Ostrova Světla. Jako kosmický zdroj, Ráj působí před prostorem a dříve než čas; proto by se jeho deriváty zdály osířelými v čase a prostoru, kdyby nevznikly prostřednictvím Neomezeného Absolutna, jejich mezního úložného místa v prostoru a jejich odhalovatele a regulátoru v čase.

56:1.2 (637.4) Neomezené Absolutno udržuje fyzický vesmír, zatímco Božské Absolutno stimuluje dokonalou nadkontrolu nad veškerou materiální realitou; a obě Absolutna působí jednotně s Univerzálním Absolutnem. Tato soudržná souvztažnost materiálního vesmíru je nejlépe chápána všemi osobnostmi—materiálními, morontálními, absonitními či duchovními—skrze pozorování reakce veškeré plnohodnotné materiální reality na gravitační sílu, jejíž zdroj je soustředěn v dolním Ráji.

56:1.3 (638.1) Unifikace gravitační síly je univerzální a neměnná; reakce čisté energie je také univerzální a nevyhnutelná. Čistá energie (prvotní síla) a čistý duch vůbec nereagují na gravitační sílu. Tyto původní síly, obsažené v Absolutnech, jsou osobně řízeny Vesmírným Otcem; proto jsou všechny druhy gravitace soustředěny v osobní přítomnosti čisté energie a čistého ducha Rajského Otce a v jeho nadmateriálním obydlí.

56:1.4 (638.2) Čistá energie je předkem všech relativních, neduchovních funkčních realit, zatímco čistý duch je potenciál božské a řídicí nadkontroly všech základních energetických systémů. A obě tyto reality, tak rozdílné ve svém projevu v

celém prostoru a pozorované v pohybech času, jsou soustředěny v osobě Rajského Otce. V něm jsou jeden celek—musí být sjednoceny—protože Bůh je jeden. Otcova osobnost je jednotná.

56:1.5 (638.3) V nekonečné podstatě Boha-Otce nemůže existovat dualita reality, taková, jako je fyzická a duchovní; ale když odvrátíme pozornost od nekonečných úrovní a absolutní reality osobních hodnot Rajského Otce, pozorujeme existenci těchto dvou realit a vidíme, že plně reagují na jeho osobní přítomnost; v něm spočívá všechno.

56:1.6 (638.4) Ve chvíli, kdy se odchýlíte od neomezeného konceptu nekonečné osobnosti Rajského Otce, musíte ustanovit MYSL jako nezbytnou metodu, sjednocující stále se rozšiřující rozdílnosti těchto dvojích projevů původní jednotné osobnosti Tvořitele, Prvotního Zdroje a Středu—JÁ JSEM.

2. Intelektuální jednota

56:2.1 (638.5) Mysl-Otec realizuje duchovní vyjádření ve Slově-Synovi a prostřednictvím Ráje dosahuje rozšiřování reality v rozsáhlých materiálních vesmírech. Duchovní projevy Věčného Syna jsou ve vzájemné závislosti s materiálními úrovněmi tvoření prostřednictvím působení Nekonečného Ducha. S podporou jeho mysli, reagující na působení ducha, a také vlivem činnosti mysli, řídící fyzické jevy, duchovní reality Božstva a materiální důsledky aktivit Božstva jsou vzájemně sladěny.

56:2.2 (638.6) Mysl je účelový dar Nekonečného Ducha, a proto má nekonečný a univerzální potenciál. Původní myšlenka

Vesmírného Otce se zvěčňuje ve dvojím vyjádření: Ostrově Ráj a jemu rovném Božstvu—duchovním Věčném Synovi. Taková dvojítoť věčné reality činí mysl Boha, Nekonečného Ducha, nezbytností. Mysl je nepostradatelným komunikačním spojením mezi duchovními a materiálními realitami. Materiální evoluční tvor může cítit a rozumět v něm pobývajícím duchu pouze s pomocí mysli.

^{56:2.3 (638.7)} Tato nekonečná a univerzální mysl se projevuje ve vesmírech času a prostoru jako kosmická mysl. A ačkoliv působí na rozdílných úrovních—od primitivní služby pomocných duchů až k velkolepé mysli hlavního správce vesmíru, je i tato kosmická mysl adekvátně sjednocena pod dohledem Sedmi Hlavních Duchů, kteří jsou vzájemně zkoordinováni s Nejvyšší Myslí času a prostoru a v dokonalém souladu s všeobsahující myslí Nekonečného Ducha.

3. Duchovní sjednocení

^{56:3.1 (639.1)} Tak, jak je gravitace univerzální mysli soustředěna v Rájské přítomnosti Nekonečného Ducha, tak těžiště univerzální duchovní gravitace je umístěno v Rájské přítomnosti Věčného Syna. Vesmírný Otec je jeden, ale v čase a prostoru se projevuje ve dvojitých úkazech čisté energie a čistého ducha.

^{56:3.2 (639.2)} Duchovní reality Ráje jsou také jeden celek, ale ve všech časoprostorových situacích a vztazích se tento jednotný duch projevuje ve dvojitých úkazech: v duchovních osobnostech a vyzařování Věčného Syna a v duchovních osobnostech a působení Nekonečného Ducha a souvisejících tvořeních; a kromě toho existuje třetí fenomén—fragmentace

čistého ducha—Otcovo poskytnutí Ladičů Myšlení a jiných duchovních entit, které jsou předosobní.

^{56:3.3 (639.3)} Bez ohledu na jaké úrovni vesmírných aktivit se můžete setkat s duchovními úkazy, nebo spojit se s duchovními bytostmi, měli byste vědět, že oni všichni pocházejí z Boha, který je duch, s pomocí Ducha-Syna a Nekonečného Ducha-Mysli. A způsob, jak tento rozsáhlý duchovní jev působí na evolučních světech, je určován z hlavních řídících center lokálních vesmírů. Z těchto hlavních světů Synů Tvořitelů přicházejí Svatý Duch a Duch Pravdy, společně s pomocnými duchy mysli, na nižší a vyvíjející se úrovně materiálních myslí.

^{56:3.4 (639.4)} Zatímco mysl dosahuje většího sjednocení na úrovni Hlavních Duchů ve spojení s Nejvyšší Bytostí a jako kosmická mysl v závislosti na Absolutní Mysli, duchovní pomoc vyvíjejícím se světům je přímo sjednocena v osobnostech, bydlících v hlavních centrech lokálních vesmírů a v osobách řídících Božských Pečovatelkách, které jsou naopak téměř dokonale sladěny s Rajským gravitačním okruhem Věčného Syna, kde probíhá konečné sjednocení všech časoprostorových projevů ducha.

^{56:3.5 (639.5)} Tvor může dosáhnout dokonalou existenci, udržet a zvěčnit ji, spojením sebe si uvědomující mysli s částí předtrinitárním duchovním darem jedné z osob Rajské Trojice. Smrtelná mysl je tvořením Synů a Dcer Věčného Syna a Nekonečného Ducha a když je spojena s Ladičem Myšlení, poskytnutého Otcem, podílí se na trojdílném duchovním vydržování evolučních sfér. Ale tyto tři duchovní projevy se dokonale sjednotí v konečných, i kdyby byly ve věčnosti takto

sjednoceny v Univerzálním JÁ JSEM předtím, než se stalo Vesmírným Otcem Věčného Syna a Nekonečného Ducha.

^{56:3.6 (639.6)} Nakonec se duch musí vždy stát trojdílným ve svém projevu a sjednoceným v Trojici při svém závěrečném zosobnění. Duch vychází z jednoho zdroje skrze trojdílný projev; a nakonec musí dosáhnout, a dosahuje, svého úplného zosobnění v tom božském sjednocení, které je realizováno ve zkušenosti nalezení Boha—jednota s božskostí—ve věčnosti a také prostřednictvím služby kosmické mysli, která je nekonečným vyjádřením věčné univerzální mysli Otce.

4. Sjednocení osobnosti

^{56:4.1 (639.7)} Vesmírný Otec je božsky sjednocená osobnost; proto všechny jeho vzestupné děti, vedeny k Ráji zpětnou hybnou silou Ladičů Myšlení, kteří odešli z Ráje proto, aby obývali materiální smrtelníky a splnili příkaz Otce—stát se také plně sjednocenými osobnostmi předtím, než dospějí do Havony.

^{56:4.2 (640.1)} Osobnost přirozeně usiluje o sjednocení všech základních realit. Nekonečná Osobnost Prvotního Zdroje a Středu Vesmírného Otce, sjednocuje všech sedm složek Absoluten Nekonečnosti; a osobnost smrtelného člověka, která je výhradně a přímo poskytnuta Vesmírným Otcem, má také potenciál pro sjednocení základních faktorů smrtelného tvora. Taková sjednocující tvořivost jakékoliv osobnosti vytvořené bytosti ukazuje na svůj vysoký a výlučný zdroj a je dalším potvrzením svého nepřetržitého spojení s tímto stejným zdrojem skrze okruh osobnosti, jehož prostřednictvím osobnost tvora udržuje přímý a trvalý kontakt s Otcem všech osobností v Ráji.

^{56:4.3 (640.2)} Bez ohledu na to, že projev Boha začíná ve sférách Sedmidílného a rozšiřuje se přes svrchovanost a konečnost Boha Absolutního, okruh osobnosti s centrem v Ráji a osobě Boha-Otce, zajišťuje úplné a dokonalé sjednocení všech těchto rozličných projevů božské osobnosti v té míře, v jaké se to týká osobností všech vytvořených tvorů na všech úrovních inteligentní existence a ve všech oblastech dokonalých, zdokonalených a zdokonalujících se vesmírů.

^{56:4.4 (640.3)} I když pro vesmíry a ve vesmírech je Bůh vším tím, co jsme vylíčili, nicméně, pro vás a pro všechny boha znající tvory je váš Otec a jejich Otec—jeden. Pro osobnost Bůh nemůže být několikerý. Bůh je Otcem každému ze svých tvorů a je zcela nemožné, aby jakékoliv dítě mělo více než jednoho otce.

^{56:4.5 (640.4)} Z filozofického a kosmického pohledu a s ohledem na rozdílné úrovně a místa projevu, vy můžete a nutně si musíte dokázat představit působení několikerých Božstev a předpokládat existenci pluralitních Trojic; ale v prožitku osobního spojení s Otcem každé uctívající osobnosti v celém hlavním vesmíru, Bůh je jeden; a toto jednotné a osobní Božstvo je náš Rajský rodič, Bůh-Otec—poskytovatel, opatrovatel a Otec všech osobností, od smrtelného člověka na obydlených planetách k Věčnému Synovi na středním Ostrově Světla.

5. Jednota Božstva

^{56:5.1 (640.5)} Jednotnost—nedílnost—Rajského Božstva je existenciální a absolutní. Existují tři věčná zosobnění Božstva—Vesmírný Otec, Věčný Syn a Nekonečný Duch—ale

v Rajské Trojici jsou ve skutečnosti jedno Božstvo, nerozdělené a nerozdělitelné.

^{56:5.2 (640.6)} Z původní úrovně existenciální reality systému Ráj-Havona se oddělily dvě subabsolutní úrovně, načež Otec, Syn a Duch započali tvoření početných osobních společníků a podřízených. I když v této souvislosti není vhodné zabývat se úvahou o absonitním sjednocení božstva na transcendentálních úrovních konečnosti, je možné podívat se na některé aspekty sjednocující funkce různých zosobněných Božstev, ve kterých se božskost funkčně projevuje v různorodých sektorech tvoření a rozličných kategoriích inteligentních bytostí.

^{56:5.3 (640.7)} Současné působení božskosti v supervesmírech se aktivně projevuje v činnostech Nejvyšších Tvořitelů—Synů Tvořitelů a Duchů Tvořitelů lokálních vesmírů, Věčně Moudrých supervesmírů a Sedmi Hlavních Duchů Ráje. Tyto bytosti představují první tři úrovně Boha Sedmidílného, směřující do centra, k Vesmírnému Otci, a celá tato sféra Boha Sedmidílného je koordinována na první úrovni empirického božstva ve vyvíjející se Nejvyšší Bytosti.

^{56:5.4 (641.1)} V Ráji a ve středním vesmíru jednota Božstva je faktem existence. Ve všech vyvíjejících se vesmírech času a prostoru jednota Božstva je dosažením.

6. Sjednocení evolučního Božstva

^{56:6.1 (641.2)} Když tři věčné osoby Božstva působí jako nerozdělené Božstvo v Rajské Trojici, dosahují dokonalou jednotu; podobně projevuje charakteristickou jednotu božskosti jejich Rajské potomstvo, buď, když tvoří společně nebo jednotlivě. A

z tohoto božského záměru, projevovaného Nejvyššími Tvořiteli a Vládci časoprostorových sfér, vyplývá sjednocující potenciální moc svrchované empirické nadvlády, která v přítomnosti neosobní energetické jednoty vesmíru vytváří napětí reality a ta může být vyřešena pouze prostřednictvím adekvátního sjednocení s empirickými osobitými realitami empirického Božstva.

^{56:6.2 (641.3)} Osobité reality Nejvyšší Bytosti vycházejí z Rajských Božstev a na řídicím světě vnějšího okruhu Havony se spojují s výsadami moci Všemocného-Nejvyššího, vznikajícího z božskosti Tvořitelů velkého vesmíru. Jako osobnost, Bůh Nejvyšší, existoval v Havoně před vytvořením sedmi supervesmírů, ale působil pouze na duchovních úrovních. Evoluce pravomoci Nadvlády Všemocného různými spojeními božskosti ve vyvíjejících se vesmírech měla za následek novou mocnou přítomnost Božstva, koordinovaného s duchovní osobností Nejvyššího v Havoně prostřednictvím Nejvyšší Mysli, která se následně přeměnila z potenciálu, usídleného v nekonečné mysli Nekonečného Ducha, do aktivně funkční mysli Nejvyšší Bytosti.

^{56:6.3 (641.4)} Myslí obdaření tvorové evolučních planet sedmi supervesmírů mohou pochopit jednotu Božstva jenom skrze vyvíjející se sílu osobnosti Nejvyšší Bytosti. Na žádné úrovni bytí Bůh nemůže převýšit pojmové schopnosti bytostí, které na takové úrovni žijí. Smrtelný člověk musí skrze rozpoznání pravdy, ocenění krásy a úcty k dobru rozvíjet poznání Boha lásky a potom postoupit přes vzestupné úrovně božstva k pochopení Nejvyššího. Božstvo, když je pochopeno jako

sjednocená síla, může být potom zosobněno v duchu, který je dosažitelný a pochopitelný smrtelnými tvory.

^{56:6.4 (641.5)} Přestože vzestupní smrtelníci dosáhnou pochopení moci Všemocného na hlavních světech supervesmírů a pochopí osobnost Nejvyššího na vnějších okruzích Havony, nepoznají Nejvyšší Bytost, protože je jim souzeno nalézt Rajská Božstva. Také koneční, duchové šestého stupně, se nesetkali s Nejvyšší Bytostí a pravděpodobně se tomu tak nestane, dokud nedosáhnou status ducha sedmého stupně a dokud Nejvyšší nezačne skutečně působit v budoucích vnějších vesmírech.

^{56:6.5 (641.6)} Ale, když vzestupné bytosti poznají Vesmírného Otce jako sedmou úroveň Boha Sedmidílného, dosáhli osobnosti První Osoby všech úrovní božstva, na kterých existují osobní vztahy s vesmírnými tvory.

7. Univerzální důsledky evoluce

^{56:7.1 (642.1)} Nepřetržitý rozvoj evoluce v časoprostorových vesmírech je provázen stále více se rozšiřujícím se odhalováním Božstva všem inteligentním tvorům. Dosažení vrcholu evolučního rozvoje na planetě, v soustavě, souhvězdí, vesmíru, supervesmíru nebo ve velkém vesmíru, se vyznačuje odpovídajícím rozšířením působení božstva v těchto pokročilých útvarech tvoření. A důsledkem každého takového lokálního progresu v uskutečňování božskosti jsou určité, přesně stanovené, rozšířené projevy božstva ve všech ostatních sektorech tvoření. Prostírajíc se vně Ráje, každá nová oblast realizované a dosažené evoluce, představuje nové a rozšířené odhalení empirického Božstva ve vesmíru vesmírů.

56:7.2 (642.2) Jak se jednotlivé části lokálního vesmíru postupně ustalují ve světle a životě, Bůh Sedmidílný se projevuje vzrůstající měrou. Časoprostorová evoluce začíná na planetě s prvním projevem Boha Sedmidílného—spojením Syna Tvořitele a Tvořivého Ducha. Po ustálení soustavy ve světle a životě, toto spojení Syn-Duch, dosahuje plnosti své funkce; a když je takto ustáleno celé souhvězdí, začne v celé takové oblasti aktivněji působit druhá fáze Boha Sedmidílného. Završení administrativní evoluce lokálního vesmíru je provázáno novou a bezprostřednější péčí Hlavních Duchů supervesmíru; a v tomto období tam také začíná stále se rozšiřující odhalování a uskutečňování Boha Nejvyššího, které vrcholí v pochopení Nejvyšší Bytosti vzestupnými bytostmi, když procházejí přes světy šestého okruhu Havony.

56:7.3 (642.3) Vesmírný Otec, Věčný Syn a Nekonečný Duch jsou existenciálními projevy božstva inteligentním tvorům a nejsou proto podobným způsobem rozšířeny v osobních vztazích s intelektuálními a duchovními tvory celého tvoření.

56:7.4 (642.4) Je nutno poznamenat, že vzestupní smrtelníci mohou pocítit neosobní přítomnost posloupných úrovní Božstva dlouho předtím, než se stanou dostatečně duchovními a náležitě vzdělaní, aby dosáhli empirického osobního pochopení Božstev a spojení s nimi jako osobitými bytostmi.

56:7.5 (642.5) Každé nové evoluční dosažení v rámci kteréhokoliv sektoru tvoření, stejně tak každé nové prostoupení prostoru projevem božskosti, je provázáno souběžným rozšiřováním funkčního odhalení Božstev uvnitř existujících v tu dobu a předtím organizovaných útvech celého tvoření. Může se zdát, že ne pokaždé je toto nové proniknutí do administrativní

činnosti vesmírů a jejich jednotlivých částí vykonáno přesně podle zde popsaného způsobu, protože se obvykle pošlou napřed skupiny organizátorů, aby připravili půdu pro následné a postupné éry nového správního řízení. Také Bůh Konečný naznačuje svoji transcendentální kontrolu nad vesmíry v průběhu pozdějších etap existence lokálního vesmíru ve světle a životě.

^{56:7.6 (642.6)} Je skutečností, jak tvoření času a prostoru postupně dosahují ustálený evoluční status, je pozorováno nové a obsáhlejší působení Boha Nejvyššího současně s patřičným ustupováním tří prvních projevů Boha Sedmidílného. Když se velký vesmír ustálí ve světle a životě, jaká bude budoucí funkce projevů Boha Sedmidílného, vyjadřovaná Tvořivými Tvořiteli, jestli Bůh Nejvyšší převezme přímé řízení těchto tvoření času a prostoru? Budou tito organizátoři a průkopníci časoprostorových vesmírů uvolněni pro podobné činnosti ve vnějším prostoru? My nevíme, ale hodně o těchto a souvisejících záležitostech přemýšlíme.

^{56:7.7 (643.1)} S rozšířením hranic empirického Božstva do sfér Neomezeného Absolutna předvídáme působení Boha Sedmidílného v průběhu počátečních evolučních epoch těchto budoucích tvoření. My nejsme všichni zajedno v otázce budoucí role věčně Moudrých a Hlavních Duchů supervesmírů. My také nevíme, jestli Nejvyšší bytost bude působit stejným způsobem jako v sedmi supervesmírech či nikoliv. Ale všichni se domníváme, že Michaelům, Synům Tvořitelům, je souzena služba v těchto vnějších vesmírech. Někteří zastávají názor, že budoucí epochy budou svědky nějaké těsnější formy spojení mezi sdruženými Syny Tvořiteli a Božskými Pečovatelky; je

dokonce možné, že z takového tvořivého spojení může vyplynout nějaká nová forma vyjádření sloučené identity tvůrce, mající konečnou podstatu. My ale opravdu nic nevíme o těchto možnostech neodhalené budoucnosti.

^{56:7.8 (643.2)} Víme však, že ve vesmírech času a prostoru Bůh Sedmidílný umožňuje postupné přiblížení k Vesmírnému Otci a že toto evoluční přiblížení je empiricky sjednoceno v Bohu Nejvyšším. Můžeme předpokládat, že takový plán musí převládat ve vnějších vesmírech; na druhé straně, nové řady bytostí, které mohou někdy obydlet tyto vesmíry, se mohou přiblížit Božstvu na konečných úrovních a absonitními metodami. Zkrátka, my nemáme sebemenší představu jaká metoda přiblížení k božstvu může působit v budoucích vesmírech vnějšího prostoru.

^{56:7.9 (643.3)} Nicméně, my se domníváme, že zdokonalené supervesmíry budou hrát nějakou roli v programu vzestupu k Ráji u těch bytostí, které možná obydlí tato vnější tvoření. Je zcela možné, že v budoucí epoše budeme svědky toho, jak bytosti z vnějšího prostoru přicházejí do Havony přes sedm supervesmířů, řízených Bohem Nejvyšším, ve spolupráci, nebo bez ní, se Sedmi Hlavními Duchy.

8. Nejvyšší sjednotitel

^{56:8.1 (643.4)} Ve zkušenosti smrtelného člověka má Nejvyšší Bytost trojdílnou funkci: za prvé, je sjednotitelem časoprostorové božskosti—Bůh Sedmidílný; za druhé, je nejvyšším Božstvem, které může být pochopeno konečnými tvory; za třetí, představuje jedinou cestu, vedoucí smrtelného člověka k

transcendentní zkušenosti spojení s absonitní myslí, věčným duchem a Rajskou osobností.

56:8.2 (643.5) Vzestupní koneční, narození v lokálních vesmírech, vychovaní v supervesmírech a vzdělaní ve středním vesmíru, obsahují ve svých osobních zkušenostech všechny potenciál pochopení časoprostorové božskosti Boha Sedmidílného, sjednocující se v Nejvyšším. Koneční slouží postupně ve všech supervesmírech, kromě svého rodného supervesmíru, čímž získávají jednu zkušenost za druhou, až obsáhnou plnosti sedmidílné různorodosti potenciální zkušenosti tvorů. Prostřednictvím zavedených vnitřních Ladičů Myšlení jsou koneční schopni nalézt Vesmírného Otce, ale pouze získáváním zkušeností takoví koneční mohou opravdu poznat Nejvyšší Bytost a je jim souzeno sloužit tomuto Nejvyššímu Božstvu a odhalovat ho v budoucích vesmírech vnějšího prostoru.

56:8.3 (644.1) Mějte na paměti to, že všechno co Bůh-Otec a jeho Rajští Synové pro nás dělají, my naopak—v duchu—jsme schopni dělat pro formulující se Nejvyšší Bytost. Poznání lásky, radosti a služby ve vesmíru je vzájemné. Bůh-Otec nepotřebuje, aby mu jeho synové vraceli všechno to, co on jim dává, ale oni naopak dávají (nebo mohou dávat) toto všechno svým druhům a vyvíjející se Nejvyšší Bytosti.

56:8.4 (644.2) Všechny tvořivé jevy odrážejí předchozí aktivity ducha-tvořitele. Ježíš doslova řekl: „Syn dělá pouze to, co vidí, že dělá Otec.“ Časem, vy smrtelníci, budete moci začít odhalovat Nejvyššího vašim druhům a toto zjevení budete moci stále více rozšiřovat s mírou vašeho vzestupu k Ráji. Ve věčnosti vám bude umožněno učinit ještě hlubší odhalení

tohoto Boha evolučních tvorů na nejvyšších—dokonce mezních—úrovních jako koneční sedmého stupně.

9. Univerzální absolutní jednota

56:9.1 (644.3) Neomezené Absolutno a Božské Absolutno jsou sjednocena v Univerzální Absolutno. Absolutna jsou koordinována v Konečném, podmíněna v Nejvyšším a časoprostorově modifikována v Bohu Sedmidílném. Na subnekonečných úrovních existují tři Absolutna, ale v nekonečnosti se projevují jako jedno. V Ráji jsou tři zosobnění Božstva, ale ve Trojici jsou jedním.

56:9.2 (644.4) Základní filozofickou otázkou hlavního vesmíru je toto: existovalo Absolutno (tři Absolutna jako jeden v nekonečnosti) před Trojicí? A je Absolutno předkem Trojice? Anebo je Trojice předchůdcem Absolutna?

56:9.3 (644.5) Je silová přítomnost Neomezeného Absolutna nezávislá na Trojici? Znamená přítomnost Božského Absolutna také neomezené působení Trojice? A je Univerzální Absolutno završující funkcí Trojice a také Trojice Trojic?

56:9.4 (644.6) Na první pohled se zdá, že představa Absolutna jako předka všech věcí—dokonce i Trojice—na nějakou dobu poskytuje celkové uspokojení a filozofickou jednotnost, ale každý takový úsudek postrádá platnost skutečnosti věčnosti Rajské Trojice. My se učíme, a my tomu věříme, že Vesmírný Otec a jeho společníci v Trojici jsou ve své podstatě a existenci věční. Potom je zde pouze jeden zásadní filozofický závěr a to je: pro všechny inteligentní bytosti ve vesmíru je Absolutno neosobní a koordinovanou reakcí Trojice (Trojice Trojic) ve

všech původních a základních prostorových situacích, jak vnitrouniverzálních, tak i extrauniverzálních. Pro všechny osobité inteligence velkého vesmíru Rajská Trojice navždy zůstává konečnou, věčnou, nejvyšší, největší a je absolutní pro všechny praktické cíle osobního pochopení a poznání tvorem.

^{56:9.5 (644.7)} Tak, jak se myslící tvorové mohou dívat na tento problém, přivede je to ke konečnému závěru, že Univerzální JÁ JSEM je původní příčina a neomezený zdroj jak Trojice, tak i Absolutna. Proto, když se snažíme vytvořit si osobní představu Absolutna, vracíme se k našim ideám a ideálům Rajského Otce. Když si přejeme zjednodušit vnímání nebo rozšířit vědomí tohoto jinak neosobního Absolutna, vracíme se k faktu, že Vesmírný Otec je existenciálním Otcem absolutní osobnosti; Věčný Syn je Absolutní Osoba, i když v empirickém smyslu není zosobněním Absolutna. A potom si představujeme empirické Trojice jako kulminující empirické zosobnění Božstva Absolutního a vnímáme Univerzální Absolutno jako představující vesmírné a extravesmírné jevy, vyjadřující přítomnost Trojice Trojic—neosobních aktivit sjednocených a koordinovaných sdruženích Božstev svrchovanosti, krajnosti a nekonečnosti.

^{56:9.6 (645.1)} Bůh-Otec je poznatelný na všech úrovních, od konečných k nekonečným, a ačkoliv jeho tvorové Ráje i evolučních planet ho vnímají různě, pouze Věčný Syn a Nekonečný Duch ho znají jako nekonečnost.

^{56:9.7 (645.2)} Duchovní osobnost je absolutní pouze v Ráji a koncept Absolutna je neomezený pouze v nekonečnosti. Přítomnost Božstva je absolutní pouze v Ráji a odhalení Boha musí být vždy částečné, relativní a postupné, dokud se jeho energie

nestane empiricky nekonečnou v prostorovém potenciálu Neomezeného Absolutna, zatímco projev jeho osobnosti se stává empiricky nekonečným v projevované přítomnosti Božstva Absolutního a tyto dva potenciály nekonečnosti se spojí v realitě Univerzálního Absolutna.

^{56:9.8 (645.3)} Ale nad subnekonečnými úrovněmi jsou tři Absolutna jedním a proto je nekonečnost realizována jako Božstvo, nezávisle na tom, zdali nějaký jiný řád existence si někdy uvědomí nekonečnost.

^{56:9.9 (645.4)} Existenciální status ve věčnosti předpokládá existenciální sebeuvědomění nekonečnosti, třebaže ještě další věčnost může být nutná pro poznání vlastního vyjádření empirických potenciálů, obsažených v nekonečnosti věčnosti—věčné nekonečnosti.

^{56:9.10 (645.5)} A Bůh-Otec je osobním zdrojem všech projevů Božstva a reality pro všechny inteligentní tvory a duchovní bytosti po celém vesmíru vesmírů. Jako osobnosti, nyní nebo v následných vesmírných zkušenostech věčné budoucnosti, bez ohledu na to, jestli dokážete dosáhnout Boha Sedmidílného, pochopit Boha Nejvyššího, nalézt Boha Konečného, nebo snažit se rozumět konceptu Boha Absolutního, zjistíte k vašemu věčnému uspokojení, že po dosažení každého nového cíle, na nových empirických úrovních, objevíte znovu věčného Boha—Rajského Otce všech vesmírných osobností.

^{56:9.11 (645.6)} Vesmírný Otec je vysvětlením univerzální jednoty, jak se musí uskutečňovat svrchovaně a také konečně v postnekonečné jednotě absolutních hodnot a významů—neomezené Reality.

^{56:9.12 (645.7)} Hlavní Organizátoři Síly odcházejí do prostoru a mobilizují jeho energie tak, aby začal reagovat na Rajskou přitažlivost Vesmírného Otce; a potom přicházejí Synové Tvořitelé, kteří přeměňují tyto síly, reagující na působení gravitace, na obydlené vesmíry, kde se vyvíjejí myslící tvorové, přijímající do sebe ducha Rajského Otce a potom vystoupají k Otci, aby se mu podobali ve všech možných božských vlastnostech.

^{56:9.13 (645.8)} Nekonečné a rozsáhlé tažení Rajských tvořivých sil celým prostorem je pravděpodobně předzvěstí stále se rozšiřující sféry gravitačního sevření Vesmírného Otce a nikdy nekončícího množení různých typů myslících tvorů, kteří jsou schopni milovat Boha a být jím milováni a kteří, když si takto Boha uvědomují, se mohou rozhodnout být jako on, mohou si zvolit cestu do Ráje a shledat se s Bohem.

^{56:9.14 (646.1)} Vesmír vesmírů je zcela sjednocený. Bůh je jedna síla a jedna osobnost. Všechny úrovně energie a všechny aspekty osobnosti jsou koordinovány. Filozoficky a empiricky, konceptuálně a reálně, střed všech věcí a osobností je v Rajském Otci. Bůh je všechno a je ve všem a žádné věci nebo bytosti bez něho neexistují.

10. Pravda, krása a dobro

^{56:10.1 (646.2)} Jak planety ustálené ve světle a životě postupují od počátečné etapy do sedmé epochy, procházejí cestou postupného uvědomování si reality Boha Sedmidílného, od hlubokého obdivu k Synu Tvořiteli k uctívání jeho Rajského Otce. V průběhu celé sedmé etapy historie takového světa stále více pokrokovější smrtelníci rozšiřují své poznání o Bohu

Nejvyšším, zatímco nejasně rozpoznávají realitu skryté péče Boha Konečného.

^{56:10.2 (646.3)} Během celé této nádherné epochy hlavní snahou stále více progresivnějších smrtelníků je dosažení lepšího pochopení a plného uvědomění dostupných faktorů Božstva—pravdy, krásy a dobra. Toto vyjadřuje lidské úsilí rozpoznat Boha v mysli, hmotě a duchu. A při takové snaze je smrtelník stále více zaměstnán empirickým studiem filozofie, kosmologie a božskosti.

^{56:10.3 (646.4)} Částečně porozumíte filozofii a pochopíte božskost v úctě, sociální službě a osobní duchovní zkušenosti, ale hledání krásy—kosmologie— vy ji všichni často příliš omezujete studiem primitivních uměleckých snah člověka. Krása, umění, je především spojení kontrastů. Rozmanitost je podstatná pro pojetí krásy. Nejvyšší krása, vrchol konečného umění je drama sjednocující nesmírnost kosmických extrémů: Tvořitele a tvora. Člověk nalézající Boha a Bůh nalézající člověka—tvor stávající se dokonalým jako je Tvořitel— to je božské dosažení svrchované krásy, vrchol kosmického umění.

^{56:10.4 (646.5)} Proto materialismus, ateismus, je krajním vyjádřením šerednosti, vyvrcholením konečného protikladu krásy. Nejvyšší krása spočívá v panoramatu sjednocení růzností, které jsou vrozené v před-existenci harmonické reality.

^{56:10.5 (646.6)} Dosažení kosmologických úrovní mysli zahrnuje:

^{56:10.6 (646.7)} 1. Zvídavost. Touha po harmonii a kráse. Nepřetržité pokusy objevit nové úrovně harmonických kosmických vztahů.

56:10.7 (646.8) 2. Estetické vnímání. Láska ke krásnému a stále se zvyšujícímu vnímání uměleckého citu všech tvořivých projevů na všech úrovních reality.

56:10.8 (646.9) 3. Etické vnímání. Poznání pravdy vnímáním krásy vede ke smyslu věčné způsobilosti všech věcí, které zasahují do poznání božského dobra ve vztazích Božstva se všemi bytostmi; a tak i kosmologie vede ke snaze poznat hodnoty božském reality—uvědomění si Boha.

56:10.9 (646.10) Světy, ustálené ve světle a životě se tak plně věnují pochopení pravdy, krásy a dobra, protože tyto cenné hodnoty obsahují v sobě odhalení Božstva sférám času a prostoru. Smysl věčné pravdy přitahuje jak intelektuální, tak i duchovní podstatu smrtelného člověka. Univerzální krása obsahuje harmonické vztahy a rytmy kosmického tvoření a má zřetelně větší intelektuální přitažlivost a vede k jednotnému a synchronizovanému materiálnímu vesmíru. Božské dobro vyjadřuje odhalení nekonečných hodnot konečné mysli, která je určena k tomu, aby je pochopila a povznesla na samý práh lidského vnímání duchovní úrovně.

56:10.10 (647.1) Pravda je podstatou vědy a filozofie, představující základ náboženství. Krása je oporou umění, hudby a vyjádřením smysluplných rytmů celé lidské zkušenosti. Dobro obsahuje smysl pro etiku, mravnost a náboženství—empirickou touhu po dokonalosti.

56:10.11 (647.2) Existence krásy ukazuje na přítomnost vnímající mysli tvora zrovna tak, jako skutečnost, že progresivní evoluce svědčí o dominantním vlivu Nejvyšší Mysli. Krása je intelektuálním poznáním harmonického časoprostorového

sjednocení nezměrné různotvárnosti fenomenální reality, která celá pochází z před-existence a věčné jednoty.

56:10.12 (647.3) Dobro je rozumové pochopení relativních hodnot různých úrovních božské dokonalosti. Poznání dobra vyplývá z mravního stavu mysli—osobitě mysli se schopností rozlišovat mezi dobrem a zlem. Ale dobro, ušlechtilost, je mírou opravdového dosažení božskosti.

56:10.13 (647.4) Vnímání opravdových vztahů předpokládá mysl, která je schopna rozpoznat pravdu od omylu. Poskytnutý Duch Pravdy, pronikající do mysli lidí Urantie, spolehlivě reaguje na pravdu—živé duchovní spojení všech věcí a všech bytostí, koordinovaných ve věčném vzestupu k Bohu.

56:10.14 (647.5) Každý impuls každého elektronu, myšlenky nebo ducha je působící složkou v celém vesmíru. Pouze hřích je izolován a zlo překáží gravitaci na rozumových a duchovních úrovních. Vesmír je celek; žádná věc či bytost neexistují nebo nežijí v izolaci. Seberealizace je potenciálním zlem, jestliže je asociální. Je to doslovná pravda, že: „nikdo nežije sám o sobě.“ Kosmická socializace představuje nejvyšší formu sjednocení osobnosti. Ježíš řekl: „ten, kdo chce být mezi vámi největší, musí být vaším služebníkem.“

56:10.15 (647.6) Také pravda, krása a dobro—intelektuální přiblížení člověka k mysli, hmotě a duchu—musí být sdruženy do jednotného pojetí božského a vyššího ideálu. S mírou toho, jak smrtelná osobnost spojuje lidskou zkušenost s hmotou, myslí a duchem, tak se tento božský a vyšší ideál silově sjednocuje ve Svrchovanosti a následně se zosobňuje jako Bůh otcovské lásky.

56:10.16 (647.7) Úplné pochopení vztahů jednotlivých částí k jakémukoliv danému celku vyžaduje pochopení vztahu všech částí k tomuto celku; a ve vesmíru toto znamená vztah vytvořených částí k Tvořivému Celku. Tak se Božstvo stává transcendentním, dokonce konečným cílem univerzálního a věčného dosažení.

56:10.17 (647.8) Univerzální krása je pochopením odrazu Ostrova Ráje v materiálním tvoření, zatímco věčná pravda je zvláštní službou Rajských Synů, kteří nejenom poskytují sami sebe smrtelným rasám, ale také rozlévají na celé lidstvo svůj Duch Pravdy. Božské dobro se projevuje v hojné míře v oddané službě rozmanitých osobností Nekonečného Ducha. Ale souhrn těchto tří vlastností, láska, to je představa člověka o Bohu, jako o svém duchovním Otci.

56:10.18 (648.1) Fyzická hmota je časoprostorový stín, který vrhá Rajské energetické záření absolutních Božstev. Významy pravdy jsou odrazem věčného slova Božstva ve smrtelném intelektu—pochopení vyšších konceptů časoprostoru. Hodnoty, spočívající v božském dobru, jsou milosrdnou službou duchovních osobností Univerzálního, Věčného a Nekonečného časoprostorovým konečným tvorům evolučních sfér.

56:10.19 (648.2) Tyto smysluplné reálné hodnoty božskosti se prolínají do vztahu Otce s každým osobitým tvorem jako božská láska. V Synu a jeho Synech jsou koordinovány jako božský soucit. Oni svoje vlastnosti projevují skrze Ducha a jeho duchovních dětí jako božskou péči, zobrazení láskyplného soucitu k dětem času. Tyto tři božskosti se primárně projevují v energo-osobní syntéze Nejvyšší Bytosti. Různě jsou

vyjadřovány Bohem Sedmidílným v sedmi rozdílných asociacích božských významů a hodnot na sedmi vzestupných úrovních.

56:10.20 (648.3) Pro konečného člověka pravda, krása a dobro obsahují úplné odhalení božské reality. Když pochopení Božstva jako lásky nachází vyjádření v životech bohapoznavších smrtelníků, přináší to plody božskosti: intelektuální mír, sociální progres, morální vyrovnanost, duchovní radost a kosmickou moudrost. Vyspělí smrtelníci na světě v sedmé etapě světla a života vědí, že láska je nejdůležitější věc ve vesmíru—a vědí, že Bůh je láska.

56:10.21 (648.4) Láska je touha konat dobro jiným.

56:10.22 (648.5) [Představeno Mocným Poslem, hostujícím na Urantii na žádost Sboru Zjevovatelů Nebadonu, ve spolupráci s jedním z Melkisedeků—zástupcem Planetárního Prince Urantie.]

56:10.23 (648.6) Tato kapitola o Univerzální Jednotě je dvacátou pátou ze série prezentací různými autory, kteří byli, jako skupina, podporováni dvanáctičlennou komisí nebadonských osobností a působících pod vedením Mantutii Melkisedeka. My jsme sestavili tato vyprávění a převedli je do anglického jazyka metodou, schválenou našimi nadřízenými, v roce 1934 urantijského času.

Kniha Urantia

Díl III. Historie Urantie

Kapitola 57

Vznik Urantie

57:0.1 (651.1) PŘI představování výňatků z archívů Jerusemu, týkajících se záznamů Urantie o její předhistorii a ranných obdobích existence, je nám doporučeno určovat čas podle nynějšího způsobu—to znamená, používat současný kalendář s přestupným rokem, ve kterém je 365 1/4 dnů. My se nebude snažit stanovit přesné roky jako pravidlo, přestože je známe. Pro lepší způsob prezentace těchto historických faktů budeme čas zaokrouhlovat na vyšší čísla.

57:0.2 (651.2) Když popisujeme událost před jedním či dvěma miliony lety, datum takového děje stanovíme od prvních dekád dvacátého století křesťanské éry. Tímto způsobem budeme popisovat tyto velmi vzdálené události v zaokrouhlených datech tisíců, milionů a miliard let.

1. Mlhovina Andronovera

57:1.1 (651.3) Urantia vznikla z vašeho slunce a vaše slunce je jedním z mnohačetných potomků mlhoviny Andronovery, která byla kdysi dávno součástí fyzické energie a materiální hmoty lokálního vesmíru Neadon. A samotná tato obrovská mlhovina již velmi, velmi dávno vznikla z univerzálního silového náboje prostoru v supervesmíru Orvonton.

57:1.2 (651.4) V době, kdy toto vyprávění začínalo, Primární Hlavní Organizátoři Síly již velmi dávno plně kontrolovali prostorové energie, které dříve tvořily mlhovinu Andronoveru.

57:1.3 (651.5) Před 987 000 000 000 let přidružený organizátor síly, v tu dobu vykonávající funkci inspektora číslo 811 307

orvontonské řady a vracející se z Uversy, oznámil Věčně Moudrým, že v jednom východním sektoru (v tu dobu východním) Orvontonu jsou příznivé prostorové podmínky pro zahájení procesu materializace.

57:1.4 (651.6) Před 900 000 000 000 let, jak dosvědčují archivy Uversy, Uverská Rada Rovnováhy vydala povolení supervesmírné vládě vyslat organizátora síly s personálem do regionu, dříve doporučeného inspektorem číslo 811 307. Řídící orgány Orvontonu pověřily původního objevitele tohoto potenciálního vesmíru, aby vykonal příkaz Věčně Moudrých, požadující vytvoření nového materiálního tvoření.

57:1.5 (652.1) Zaregistrování tohoto povolení znamená, že organizátor síly a jeho personál již odcestovali z Uversy na dlouhou cestu do tohoto výchovného sektoru prostoru, kde následně zahájili dlouhotrvající činnosti, jejichž výsledkem bude vznik nového fyzického tvoření v Orvontonu.

57:1.6 (652.2) Před 875 000 000 000 let byla řádně uvedena do pohybu gigantická mlhovina Andronovera číslo 876 926. Pro zahájení energetického víření, které se časem stalo obrovským prostorovým cyklónem, stačila přítomnost organizátora síly a spolupracujícího personálu. Po započetí tohoto nebulárního otáčení se živí organizátoři sil jednoduše stáhnou pod pravým úhlem k rovině rotujícího disku a od této doby vrozené vlastnosti energie zajišťují postupnou a uspořádanou evoluci takové nové fyzické soustavy.

57:1.7 (652.3) Přibližně v tuto dobu se výklad událostí přesouvá k působení osobností supervesmíru. Ve skutečnosti toto vyprávění začíná v tomto bodě—přibližně v době, kdy se Rajští

organizátoři síly připravují k odchodu, připravivše vhodné prostorově-energetické podmínky pro činnost upravovatelů energie a fyzických regulátorů supervesmíru Orvonton.

2. Primární stadium mlhoviny

57:2.1 (652.4) Všechna evoluční materiální tvoření se rodí z kruhovitých a plynných mlhovin a všechny takové začáteční mlhoviny si udržují kruhovitý tvar po celou počáteční dobu své plynné existence. S přibývajícím věkem obvykle nabývají spirálovitý tvar a když završí svoji funkci utváření hvězd, často končí jako hvězdná mračna, nebo gigantická slunce, obklopená různým se počtem planet, družic a menších seskupení hmoty, v mnohém připomínajících vaši vlastní maličkou sluneční soustavu.

57:2.2 (652.5) Před 800 000 000 000 let bylo založení Andronovery potvrzeno a stala se jednou z velkolepých primárních mlhovin Orvontonu. Když astronomové sousedních vesmírů pozorovali tento úkaz prostoru, neviděli tam mnoho, co by přilákalo jejich pozornost. Výpočty gravitace v přiléhajících tvořeních ukazovaly na to, že v oblastech Andronovery probíhá materializace prostoru, ale to bylo vše.

57:2.3 (652.6) Před 700 000 000 000 let útvar Andronovera začal nabývat gigantických rozměrů a do devíti okolních materiálních tvoření byli posláni dodateční fyzikální regulátoři, aby podpořili a poskytli spolupráci energetickým centrům této nové materiální soustavy, která se tak rychle vyvíjela. V té dávné době veškerá hmota, určená pro následná tvoření, byla uzavřena v tomto gigantickém prostorovém disku, který se nepřetržitě otáčel a po dosažení svého maximálního průměru

se začal otáčet rychleji a rychleji a současně se přitom stlačoval a zmenšoval.

57:2.4 (652.7) Před 600 000 000 000 let bylo dosaženo vrcholu mobilizace energie Andronovery; mlhovina dosáhla maxima své hmotnosti. V tu dobu to bylo gigantické kruhové plynné mračno, které svým tvarem vypadalo jako zploštělá koule. Toto počáteční období bylo charakterizováno změnami při utváření hmotnosti a měnicími se rychlostmi otáčení. Gravitační a jiné vlivy právě začínaly přeměňovat prostorové plyny do organizované hmoty.

3. Sekundární stadium mlhoviny

57:3.1 (653.1) Obrovská mlhovina nyní začala postupně nabývat spirálovitého tvaru a stala se jasně viditelnou i pro astronomy ze vzdálených vesmírů. Taková je přirozená historie většiny mlhovin; předtím, než tyto sekundární prostorové mlhoviny začnou ze sebe chrlit slunce a začne formování vesmíru, jsou obvykle pozorovány jako spirálovité jevy.

57:3.2 (653.2) Když okolní astronomové v té dávné éře pozorovali tyto proměny v mlhovině Andronovera, viděli přesně to, co vidí astronomové dvacátého století, když nasměrují svoje teleskopy do prostoru a dívají se na současnou mlhovinu přilehlého vnějšího prostoru.

57:3.3 (653.3) V době, kdy Andronovera dosáhla maximum své hmotnosti, gravitační kontrola plynného obsahu začala slábnout a nastalo stadium uvolňování plynu, v jehož průběhu plyn uniká ven dvěma gigantickými a zřetelnými rameny, které vznikly na opačných stranách mateřské masy. Rychlé otáčení

tohoto obrovského středového jádra brzy vtisklo těmto dvěma vyčnívajícím plynným proudům spirálovitý vzhled. Ochlazování a následné zhušťování částí těchto vystupujících ramen nakonec vedlo k vytvoření uzlovitého tvaru. Tyto hustější části představovaly obrovské soustavy a podsoustavy fyzické hmoty, kroužící v prostoru uprostřed plynného mračna mlhoviny a byly bezpečně drženy v gravitačním sevření mateřského disku.

57:3.4 (653.4) Ale mlhovina se již začala smršťovat a zvýšená rychlost otáčení ještě více oslabil vliv gravitace; a zanedlouho vnější plynné oblasti začaly fakticky unikat z bezprostředního sevření nebulárního jádra, rozprostírajíc se do prostoru v kruzích nepravidelných obrysů, vracejíc se zpět do oblastí jádra dokončit své okruhy a tak dále. Ale toto bylo pouze přechodné stadium nebulárního rozvoje. Velmi brzy stále se zvyšující rychlost otáčení způsobilo odmršťování obrovských sluncí do prostoru na samostatné oběžné dráhy.

57:3.5 (653.5) A toto je to, co se stalo v Andronově před velmi, velmi dávnou dobou. Energetický disk stále narůstal až dosáhl maxima své rozpínavosti a potom, když začalo smršťování, otáčel se rychleji a rychleji až nakonec nastalo kritické odstředivé stadium a začal velký rozpad.

57:3.6 (653.6) Před 500 000 000 000 let se objevilo první slunce Andronově. Tento sálající pruh se vytrhl mateřskému gravitačnímu sevření a vystřelil do prostoru na nezávislou cestu ve vytváření kosmu. Jeho oběžná dráha byla určena trasou úniku. Taková mladá slunce velmi rychle získávají kulovitý tvar a začínají svoje dlouhé a událostmi bohaté dráhy jako hvězdy prostoru. S výjimkou terminálních nebulárních jader

velká většina sluncí Orvontonu vznikla stejným způsobem. Taková unikající slunce procházejí různými obdobími evoluce a potom slouží ve vesmíru.

57:3.7 (653.7) Před 400 000 000 000 let začalo v mlhovině Andronovera období opětovného záboru. Mnoho blízkých a menších sluncí bylo znovu přitaženo zpět v důsledku postupného zvětšování a dalšího zhušťování mateřského jádra. Velmi brzy potom začala konečná fáze zhušťování mlhoviny—období, které vždy předchází závěrečnému rozštěpení těchto nezměrných prostorových seskupení energie a hmoty.

57:3.8 (654.1) Uplynulo necelých milion let po tomto období, kdy Michael Nebadonský, Rajský Syn Tvořitel, si zvolil tuto rozpadající se mlhovinu za místo, kde vybuduje svůj vesmír. Téměř okamžitě poté bylo zahájeno vytváření architektonických světů Salvingtonu a jednoho sta hlavních center souhvězdí se skupinami planet. Dokončení těchto skupin speciálně vytvořených světů vyžadovalo téměř milion let. Výstavba hlavních centrálních planet lokálních soustav začala v tuto dobu a byly dokončeny přibližně před pěti miliardami let.

57:3.9 (654.2) Před 300 000 000 000 let byly oběžné dráhy sluncí Andronovery již zcela ustálené a nebulární soustava se nacházela v dočasném období relativní fyzické stability. Přibližně v tuto dobu dorazil personál Michaela na Salvington a vláda Orvontonu na Uverse potvrdila fyzickou existenci lokálního vesmíru Nebadon.

57:3.10 (654.3) Před 200 000 000 000 let se obnovil proces smršťování a zhušťování, doprovázený nesmírným vytvářením

tepla v centrální skupině Andronovery—v jádru mlhoviny. Relativně volný prostor se také objevil v oblastech, nacházejících se blízko centrálního disku mateřského slunce. Vnější oblasti začínají být více stabilizované a lépe organizované; některé planety, otáčející se kolem nově vzniklých sluncí, vychlázly natolik, že byly vhodné pro založení života. K této době se datují nejstarší obydlené planety Neadonu.

57:3.11 (654.4) Nyní začíná dokončený vesmírný mechanismus poprvé působit v Neadonu a Michaelovo dílo je zaregistrováno na Uverse jako vesmír života a postupného vzestupu smrtelníků.

57:3.12 (654.5) Před 100 000 000 000 let dosáhlo kondenzační napětí mlhoviny svého vrcholu; byl dosažen maximální bod tepelného napětí. Toto kritické stadium boje mezi gravitací a vysokou teplotou někdy trvá celé věky, ale, dříve či později, teplota vítězí nad gravitací a začíná období velkolepého rozptylování sluncí. A toto značí konec sekundární etapy prostorové mlhoviny.

4. Terciární a kvartová stadia

57:4.1 (654.6) Primární stadium mlhoviny je charakterizováno kruhovitým tvarem; sekundární spirálovitým; v terciárním stadiu se začínají oddělovat první slunce, zatímco kvartové stadium zahrnuje druhý a poslední cyklus rozptylování sluncí, přičemž mateřské jádro končí buď jako kulová hvězdokupa, nebo jako samostatné slunce, působící jako střed dokončené sluneční soustavy.

57:4.2 (654.7) Před 75 000 000 000 let tato mlhovina dosáhla vrcholného stadia hvězdné rodiny. Bylo to završení prvního období ztráty sluncí. Kolem většiny z těchto sluncí se potom zformovaly rozsáhlé soustavy planet, družic, černých ostrovů, komet, meteoritů a mračna kosmického prachu.

57:4.3 (654.8) Před 50 000 000 000 let skončilo první období rozptylování sluncí; mlhovina rychle dokončovala svůj terciární cyklus existence, během jehož průběhu zrodila 876 926 slunečních soustav.

57:4.4 (654.9) Před 25 000 000 000 let byl dokončen terciární cyklus života mlhoviny a přinesl organizaci a relativní stabilitu rozsáhlým hvězdným soustavám, pocházejících z této mateřské mlhoviny. Ale ve středové mase zbylé části mlhoviny i nadále pokračoval proces fyzického smršťování a zvyšování vytváření tepla.

57:4.5 (655.1) Před 10 000 000 000 let začal kvartový cyklus existence Andronovery. Masa jádra dosáhla své maximální teploty; blížil se kritický bod kontraktace. Původní mateřské jádro se prudce zachvívalo pod kombinovaným tlakem své vlastní vnitřní teploty, způsobené smršťováním jádra a narůstající přitažlivou silou okolního roje osvobozených slunečních soustav. Bezprostředně se blížily erupce nebulárního jádra, které znamenaly začátek druhého nebulárního cyklu tvoření hvězd. Právě začínal kvartový cyklus existence mlhoviny.

57:4.6 (655.2) Před 8 000 000 000 let začala mohutná závěrečná erupce. V době takového kosmického otřesu jsou v bezpečí

pouze vnější soustavy. A toto byl začátek konce mlhoviny. Toto poslední chrlení sluncí trvalo téměř dvě miliardy let.

57:4.7 (655.3) Před 7 000 000 000 let závěrečný rozpad Andronovery dosáhl svého vyvrcholení. V tomto období vznikla velká konečná slunce a lokální fyzické poruchy dosáhly svého vrcholu.

57:4.8 (655.4) Před 6 000 000 000 let byl završen závěrečný rozpad a zrodilo se vaše slunce—padesátý šestý, počítáno od konce, člen druhé hvězdné rodiny Andronovery. Tato závěrečná erupce nebulárního jádra zrodila 136 702 sluncí, z nichž většina jsou samostatná tělesa. Celkový počet sluncí a slunečních soustav, majících původ v mlhovině Andronovera, byl 1 013 628. Pořadové číslo slunce vaší sluneční soustavy je 1 013 572.

57:4.9 (655.5) A tato obrovská mlhovina Andronovera nyní již neexistuje, ale žije v mnoha sluncích a jejich planetárních rodinách, které vznikly v tomto mateřském prostorovém mračnu. Poslední zbytky jádra této velkolepé mlhoviny stále hoří načervenalým plamenem a vydává umírněné světlo a teplo své zbylé planetární rodině o sto šedesáti pěti světech, které se v současnosti otáčejí kolem své prastaré matky dvou pozoruhodných generací monarchů světla.

5. Vznik Monmatie—sluneční soustavy Urantie

57:5.1 (655.6) Před 5 000 000 000 let bylo vaše slunce poměrně izolovaným planoucím tělesem, které na sebe shromáždilo většinu z blízké obíhající hmoty—zbytků nedávné erupce, doprovázející jeho zrození.

57:5.2 (655.7) Dnes vaše slunce dosáhlo relativní stability, ale jeho jedenáct a půlleté cykly sluneční činnosti, projevující se velkým množstvím skvrn a erupcí, prozrazují, že ve svém mládí bylo proměnlivou hvězdou. V počátečních obdobích existence ve vašem slunci pokračovalo smršťování a následné postupné zvyšování teploty, což způsobovalo obrovské výbuchy na jeho povrchu. Cyklus těchto gigantických erupcí trval tři a půl dne a byl doprovázen měnící se jasností. Tento proměnlivý stav, periodické pulsace, byl příčinou toho, že vaše slunce příznivě reagovalo na určité vnější vlivy, se kterými se mělo brzy setkat.

57:5.3 (655.8) Tak bylo připraveno jeviště lokálního prostoru pro unikátní zrození Monmatie, což je jméno planetární rodiny vašeho slunce—sluneční soustavy, do které patří i váš svět. Méně než jedno procento planetárních soustav Orvontonu má podobný původ.

57:5.4 (655.9) Před 4 500 000 000 let obrovská soustava Angona se začala přibližovat do blízkosti tohoto osamocенého slunce. Ve středu této velké soustavy byl černý gigantický prostor, který byl tuhý, s vysokým elektrickým nábojem a měl nesmírnou gravitační sílu.

57:5.5 (656.1) Když se Angona přiblížila těsněji ke slunci, v okamžicích jeho maximální rozpínavosti byly vystřeleny do prostoru, během slunečních pulsací, proudy plynných materiálů jako gigantické solární jazyky. Dříve se tyto ohnivé jazyky plynu vždy vracely zpět do slunce, ale jak se Angona přibližovala stále blíže, přitažlivá síla gigantického návštěvníka byla tak velká, že se tyto jazyky plynu v určitých místech přetrhaly, jejich kořeny byly staženy zpět do slunce, zatímco

vnější části se oddělily a vytvořily samostatná materiální tělesa—sluneční meteority, které okamžitě začaly kroužit kolem slunce po svých vlastních elipsovitých oběžných drahách.

^{57:5.6 (656.2)} Čím více se Angona přibližovala, sluneční výrony nabývaly na velikosti a více a více hmoty bylo odebíráno ze slunce, aby se z ní staly samostatné kroužící tělesa v okolním prostoru. Tato situace probíhala zhruba pět set tisíc let, až se Angona přiblížila do nejtěsnější vzdálenosti ke slunci, načež slunce, v souvislosti s jednou z jeho pravidelných erupcí, prodělalo částečný rozpad; z jeho protilehlých stran současně vytrysklo obrovské množství hmoty. Ze strany obrácené k Angoně se oddělil ohromný sloup slunečních plynů, poněkud zúžený na obou koncích a uprostřed znatelně vyboulený, který se natrvalo osvobodil od přímé přitažlivosti slunce.

^{57:5.7 (656.3)} Tento velký sloup slunečních plynů, takto odtržený od slunce, se seskupil do dvanácti planet sluneční soustavy. V důsledku přílivové reakce, při vytlačení tohoto gigantického předka sluneční soustavy, výtrysk plynů na opačné straně slunce se postupně zhutnil do meteoritů a kosmického prachu sluneční soustavy, ačkoliv velké množství této hmoty bylo potom opět přitaženo gravitací slunce po ustoupení soustavy Angony do vzdáleného prostoru.

^{57:5.8 (656.4)} Ačkoliv se Angoně podařilo odtáhnout původní materiál, ze kterého vznikly planety sluneční soustavy a také obrovské množství hmoty, kroužící nyní kolem slunce jako asteroidy a meteority, nezískala pro sebe žádný materiál ze slunce. Hostující soustava se nepřiblížila natolik, aby opravdu uloupila jakékoliv množství sluneční hmoty, ale byla

dostatečně blízko, aby alespoň odsála do okolního prostoru materiál, ze kterého je vytvořena současná sluneční soustava.

57:5.9 (656.5) Malinké planety—pět vnitřních a pět vnějších—se brzy zformovalo z chladnoucích a tuhoucích jader méně masivních a zúžených konců gigantického gravitačního vzedmutí, které Angona dokázala oddělit od slunce, zatímco Saturn a Jupiter se zformovaly z masivnějších a vydutých středních částí. Mohutná gravitační síla Jupitera a Saturnu záhy uchvátila většinu materiálu z vnějšího prostoru Angony, o čemž svědčí obrácený pohyb některých z jejich satelitů.

57:5.10 (656.6) Protože Jupiter a Saturn pocházejí ze samého středu obrovského sloupu přehřátých slunečních plynů, obsahovaly takové množství vysoce rozežhavené sluneční hmoty, že svítily velmi jasným světlem a vyzařovaly ohromné množství tepla; ve skutečnosti byly na krátkou dobu po svém zformování jako samostatná prostorová tělesa druhými slunci. Tyto dvě největší planety sluneční soustavy zůstaly z velké části plynnými dodnes a dokonce ani nevychládly natolik, aby v nich proběhl proces kondenzace a tuhnutí.

57:5.11 (656.7) Kontrakce plynu v jádrech deseti ostatních planet dospěly do stavu zhutnění a začaly k sobě přitahovat vzrůstající množství meteorických tělísek, kroužících v blízkém okolním prostoru. Takže světy sluneční soustavy měly dvojí původ: jádra zkondenzovaného plynu následně zvětšena získáním obrovského množství meteoritů. Ve skutečnosti, ony stále ještě zachycují meteority, ale v daleko menším množství.

57:5.12 (657.1) Planety neobíhají kolem slunce v rovníkové rovině jejich slunečního zdroje, což by nastalo v případě, kdyby byly

odmrštěny v důsledku otáčení slunce. Přesněji řečeno, ony se pohybují v rovině solární erupce, přitažené Angonou, která proběhla v ostrém úhlu ke slunečnímu rovníku.

57:5.13 (657.2) Na rozdíl od Angony, která nebyla schopna ukořistit žádnou sluneční hmotu, vaše slunce přidalo ke své proměňující se planetární rodině určitou část cirkulujícího materiálu hostující soustavy. Kvůli velkému gravitačnímu poli Angony se oběžné okruhy její satelitní planetární rodiny nacházely ve značné vzdálenosti od černého gigantu; a brzy po výlevu výchozí masy sluneční soustavy, kdy Angona byla ještě v blízkosti slunce, se tři z velkých planet této soustavy vychýlily do tak těsné vzdálenosti od masivního předka sluneční soustavy, že jeho přitažlivá síla, umocněna přitažlivostí slunce, byla natolik silná, že převýšila gravitační sevření Angony a natrvalo oddělila tyto tři satelitní planety tohoto nebeského tuláka.

57:5.14 (657.3) Všechn materiál sluneční soustavy, pocházející ze slunce, původně kroužil po oběžných drahách stejného směru a kdyby nepřišlo ke vniknutí těchto tří cizích prostorových těles, veškerý materiál sluneční soustavy by stále udržoval stejný směr oběžných drah. Vpád těchto tří podružných planet Angony vnesl do vznikající sluneční soustavy nové a cizí směrové síly, což zapříčinilo vznik zpětného pohybu. Zpětný pohyb v jakémkoliv astronomickém útvaru je vždy náhodný a vždy je důsledkem kolize cizích prostorových těles. Takové kolize nemusejí pokaždé způsobit zpětný pohyb, ale zpětný pohyb vznikne pouze v takové soustavě, jejíž masa má rozdílné původy.

6. Stadia sluneční soustavy—éra formování planet

^{57:6.1 (657.4)} Po zrození sluneční soustavy následovalo období postupného ubývání slunečních výronů. Během dalších pěti set tisíc let pokračuje slunce stále méně v chrlení zmenšujícího se množství hmoty do okolního prostoru. Ale v těchto ranných dobách nepravidelných oběžných drah, když se okolní tělesa přiblížila do těsné blízkosti slunce, sluneční rodič byl schopen získat zpět značnou část tohoto meteorického materiálu.

^{57:6.2 (657.5)} Planety, nacházející se nejbližší ke slunci, byly první, jejichž rychlost otáčení se zpomalila vlivem přílivového tření. Takové gravitační vlivy také přispívají ke stabilizaci oběžných drah planet, když působí jako brzda rychlosti osového otáčení planety a jsou příčinou toho, že planeta se otáčí stále pomaleji až otáčení kolem osy ustane, zanechávajíc jednu polovinu planety stále otočenou směrem ke slunci, nebo většímu tělesu, což je vidět na příkladu planety Merkur a měsíce, které stále obracejí stejnou stranu směrem k Urantii.

^{57:6.3 (657.6)} Až se přílivová tření měsíce a země vyrovnají, země bude vždy obracet k měsíci stejnou polovinu a den a měsíc budou mít stejnou délku—přibližně čtyřicet sedm dní. Když se dosáhne takové stability oběžných drah, přílivová tření budou působit opačně. Nebudou již více odtlačovat měsíc od země, ale postupně přitahovat družici k planetě. A potom, ve vzdálené budoucnosti, kdy se měsíc přiblíží k zemi na přibližně sedmnáct tisíc sedm set kilometrů, gravitační působení země zapříčiní rozpad měsíce a tato slapově-gravitační exploze roztříští měsíc na malé částice, které se mohou spojit a vytvořit kolem země prstence hmoty, podobné těm Saturnovým, nebo mohou být postupně přitaženy na zem jako meteority.

57:6.4 (658.1) Jestli kosmická tělesa mají podobnou velikost a hmotnost, může dojít ke kolizím. Ale jestli dvě kosmická tělesa o podobné hmotnosti mají poměrně rozdílnou velikost a když potom menší těleso se postupně přibližuje k většímu, rozpad menšího nastane, když poloměr jeho oběžné dráhy se stane menším než je dva a půl násobek poloměru většího tělesa. Kolize mezi giganty prostoru jsou vskutku vzácné, ale gravitačně-slapové exploze menších těles jsou zcela běžné.

57:6.5 (658.2) Padající hvězdy se vyskytují v celých rojích, protože jsou částicemi větších těles, které byly zničeny vlivem slapové gravitace sousedních a ještě větších kosmických těles. Prstence okolo Saturnu jsou částicemi rozdrčeného satelitu. Jeden z měsíců Jupitera se nyní nebezpečně přibližuje blízko ke kritické zóně přílivového rozpadu a za několik milionů let bude buď pohlcen planetou, nebo prodělá gravitačně-slapový rozpad. Pátá planeta sluneční soustavy před velmi, velmi dávnou dobou se pohybovala po nestejnoměrné oběžné dráze a soustavně se přibližovala více a více k Jupiterovi až vstoupila do kritické zóny gravitačně-slapového rozpadu, kde se rychle rozpadla a stala se mračenem současných asteroidů.

57:6.6 (658.3) Před 4 000 000 000 let se zformovaly systémy Jupitera a Saturnu do dnešní podoby, kromě jejich měsíců, které pokračovaly ve zvětšování ještě několik miliard let. Ve skutečnosti, všechny planety a družice sluneční soustavy se stále zvětšují v důsledku pokračujícího zachycování meteoritů.

57:6.7 (658.4) Před 3 500 000 000 let byla jádra dalších deseti planet dostatečně zhuštěna a nitra většiny měsíců byla zformována, i když některé menší satelity se později spojily a vytvořily

dnešní větší měsíce. Toto období se může považovat za éru formování planet.

57:6.8 (658.5) Před 3 000 000 000 let sluneční soustava fungovala téměř jako dnes. Její členové i nadále zvětšovaly svoji velikost, jelikož meteority se i nadále hrnuly na planety i jejich družice s nesmírnou intenzitou.

57:6.9 (658.6) Přibližně v tuto dobu byla vaše sluneční soustava zapsána do fyzického registru Nebadonu a dostala jméno Monmatia.

57:6.10 (658.7) Před 2 500 000 000 let se velikost planet značně zvětšila. Urantia byla vyvinutou sférou, jejíž hmotnost představovala jednu desetinu nynější hmotnosti a stále ještě rychle narůstala díky přírůstku meteoritů.

57:6.11 (658.8) Celá tato úžasná aktivita je obvyklou součástí vytváření evolučního světa typu Urantie a představuje astronomické přípravy k vytvoření podmínek pro zahájení fyzické evoluce těchto světů prostoru, která vede k poutavému putování života v čase.

7. Éra meteoritů—vulkanická obdobíPočáteční planetární atmosféra

57:7.1 (658.9) V průběhu těchto ranných údobí se v prostorových regionech sluneční soustavy rojila malá úlomkovitá a zhutněná tělesa a při neexistenci ochranné spalovací atmosféry taková kosmická tělesa dopadala přímo na povrch Urantie. Tyto nepřetržité nárazy udržovaly povrch planety víceméně rozpálený, což, spolu se zvýšeným působením gravitace vlivem narůstající velikosti sféry, uvedlo do pohybu vlivy, které

postupně zapříčinily to, že těžší prvky, jako železo, se usazovaly více a více ke středu planety.

57:7.2 (659.1) Před 2 000 000 000 let země začala výrazně přerůstat měsíc. Byla vždycky větší než její družice, ale rozdíl ve velikosti nebyl tak velký, až když přibližně v této době země ukořistila obrovská prostorová tělesa. V té době měla Urantia jednu pětinu své současné velikosti a byla dostatečně velká, aby udržela primitivní atmosféru, která se začala objevovat v důsledku vlastního živelného boje mezi rozežhaveným nitrem a chladnoucí kůrou.

57:7.3 (659.2) V tomto období začala přesně vulkanická činnost. Vnitřní teplota se stále zvyšovala vlivem hlubšího pronikání radioaktivních a těžších prvků přinesených z prostoru meteority. Zkoumání těchto radioaktivních prvků odhalí, že povrch Urantie je starší více než jednu miliardu let. Radiové měření je váš nejspolehlivější způsob jak vědecky odhadnout stáří planety, ale všechny takové odhady jsou příliš krátké, protože všechny radioaktivní materiál dostupný vašemu zkoumání pochází ze zemského povrchu a proto představuje prvky, poměrně nedávno získané Urantii.

57:7.4 (659.3) Před 1 500 000 000 let země dosáhla dvou třetin své současné velikosti, zatímco měsíc se blížil ke své nynější hmotnosti. Rychlý vzrůst země, ve srovnání s měsícem, ji umožnil začít ho pomalu okrádat o tu malou atmosféru, kterou v tu dobu měl.

57:7.5 (659.4) Vulkanická činnost nyní dosahuje svého vrcholu. Celá země je opravdovým ohnivým peklem a její povrch připomíná počáteční tekutý stav předtím, než těžší kovy klesly ke středu.

Nastalo vulkanické období. Nicméně, zemská kůra, složená převážně z poměrně lehkého granitu, se postupně začíná formovat. Vytvářejí se podmínky, nezbytné pro planetu, na které se v budoucnu může objevit život.

^{57:7.6 (659.5)} Počáteční planetární atmosféra se postupně vyvíjí a obsahuje již malé množství vodní páry, kysličníku uhelnatého, kysličníku uhličitého a chlorovodíku, ale je tam velmi málo, nebo téměř žádný volný dusík či kyslík. Atmosféra světa ve vulkanickém období představuje neobyčejnou podívanou. Kromě vyjmenovaných plynů je silně nasycena početnými vulkanickými plyny a s mírou zrání vzdušného obalu produkty hořících meteoritů, které ve velkých proudech nepřetržitě dopadají na zemský povrch. Takové spalování meteoritů téměř úplně odčerpává atmosférický kyslík a meteorické bombardování je stále mohutné.

^{57:7.7 (659.6)} Postupně se atmosféra usazovala a vychládla natolik, že na horkém kamenitém povrchu začaly dešťové srážky. Tisíce let byla Urantia zahalena do obrovské a souvislé pokrývky páry. A v průběhu tohoto období slunce ani jednou nezasvítilo na zemský povrch.

^{57:7.8 (659.7)} Z atmosféry se oddělila podstatná část uhlíku a vytvořily se uhličitany různých kovů, kterými překypovaly povrchové vrstvy planety. Později bylo mnohem větší množství těchto uhlíkových plynů pohlceno rannou a hojně rozšířenou vegetací.

^{57:7.9 (660.1)} Také v následujících obdobích pokračuje proudění lávy a padající meteority spotřebovaly téměř všechny atmosférický kyslík. První usazeniny v brzy tvořícím se

prvotním oceánu dokonce neobsahovaly žádné barevné kameny nebo jílovec. A dlouhou dobu po objevení se tohoto oceánu nebyl v atmosféře doslova žádný volný kyslík; a ve velkém množství se objevil až později, kdy byl vytvořen mořskými řasami a dalšími formami rostlinného života.

^{57:7.10 (660.2)} Primitivní planetární atmosféra vulkanického období poskytuje slabou ochranu proti dopadům meteorických rojů. Miliony a miliony meteoritů jsou schopny proniknout takovým vzdušným obalem a dopadnout na planetární kůru jako pevná tělesa. Ale s plynoucím časem je čím dál méně těch, která jsou dostatečně velká, aby odolala stále silnějšímu třecímu ochrannému štítu, kterým je kyslíkem obohacená atmosféra pozdějších epoch.

8. Stabilizace kůryObdobí zemětřeseníSvětový oceán a první kontinent

^{57:8.1 (660.3)} Před 1 000 000 000 let začala skutečná historie Urantie. Planeta dosáhla přibližně svoji současnou velikost. A zhruba v tuto dobu byla zanesena do fyzických registrů Nebadonu a dostala jméno Urantia.

^{57:8.2 (660.4)} Atmosféra, společně s nepřetržitými dešťovými srážkami, umožnila ochlazení zemské kůry. Již dříve vulkanická činnost vyrovnala vnitřní tepelné napětí a smršťování kůry; a jak sopky rychle ubývaly a tato epocha ochlazování a usazování kůry pokračovala, objevilo se zemětřesení.

^{57:8.3 (660.5)} Skutečná geologická historie Urantie začíná tehdy, kdy ochlazování zemské kůry dosáhlo takového stadia, které umožnilo vytvoření prvního oceánu. Jakmile jednou začala

kondenzace vodních par na chladnoucí povrchu země, pokračovala až do úplného dokončení. Na konci tohoto období pokrýval celou planetu jeden celosvětový oceán o průměrné hloubce přes jeden a půl kilometr. Příliv a odliv již tehdy působily podobně jako nyní, ale prvotní oceán nebyl slaný; voda, pokrývající svět, byla prakticky sladká. V té době byla většina chlóru sloučena s různými kovy, ale i tak ho bylo dost, aby při sloučení s vodíkem udělal vodu lehce kyselou.

57:8.4 (660.6) Urantii na počátku této vzdálené éry je třeba si představit jako planetu celou pokrytou vodou. Později, hlubší a proto hutnější proudy lávy dopadly na dno nynějšího Tichého oceánu a tato část povrchu pokrytého vodou se značně propadla. V důsledku nutného vyrovnání postupně houstnoucí zemské kůry se vynořila ze světového oceánu první kontinentální pevnina.

57:8.5 (660.7) Před 950 000 000 lety představuje Urantia jeden velký kontinent a jednu obrovskou vodní masu—Tichý oceán. Sopečná činnost je stále rozšířená a zemětřesení se vyznačují jak četností, tak i intenzitou. Meteority pokračují v bombardování země, ale zmenšuje se jejich hojnost a také velikost. Atmosféra se pročišťuje, ale obsah kysličníku uhličitého zůstává stále vysoký. Zemská kůra se postupně stabilizuje.

57:8.6 (660.8) Přibližně v tuto dobu byla Urantia přidělena do soustavy Satania, ke které přešlo řízení planety a byla zanesena do registru života Norlatiadeku. To byl začátek správního uznání malé a bezvýznamné sféry, které bylo souzeno stát se planetou, na které později Michael podstoupil pozoruhodné

smrtné poskytnutí a prodělal zkušenosti, které od té doby Urantii daly lokální jméno „planeta kříže.“

57:8.7 (661.1) Před 900 000 000 lety dorazila na Urantii první průzkumná skupina Satanie, vyslaná z Jerusemu, aby posoudila planetu a podala zprávu o její přizpůsobivosti pro založení experimentálního života. Tato komise měla dvacet čtyři členů a zahrnovala Nositele Života, Syny Lanonandekovy, Melkisedeky, serafy a další řády nebeského života, mající co do činění se začátky planetární organizace a řízení.

57:8.8 (661.2) Po pečlivém prozkoumání planety se tato komise vrátila na Jerusem a podala příznivou zprávu Vládci Soustavy, ve které doporučuje, aby Urantia byla zanesena do registru experimentálního života. Váš svět byl tudíž zaregistrován na Jerusemu jako decimální planeta a Nositelé Života byli vyrozuměni, že jim bude uděleno povolení založit nové formy mechanické, chemické a elektrické aktivace v době jejich následného příchodu na planetu s mandátem k přenesení a implantování života.

57:8.9 (661.3) V patřičnou dobu smíšená dvanáctičlenná komise dokončila program příprav pro osídlení planety, který byl odsouhlasen planetární komisí sedmdesáti na Edentii. Tyto plány, předložené poradním výborem Nositelů Života, byly s konečnou platností přijaty na Salvingtonu. Brzy nato bylo oznámeno ve vysílání Nebadonu, že Urantia se stane dějištěm, kde Nositelé Života uskuteční svůj šedesátý experiment v Satanii, určený k rozšíření a zdokonalení satanijského typu životních forem Nebadonu.

57:8.10 (661.4) Krátce po oficiálním uznání Urantie ve vesmírném vysílání do celého Nebadonu, ji byl přiznán plný vesmírný status. Hned nato byla zaregistrována v záznamech hlavních planet malého a velkého sektoru supervesmíru; a ještě před koncem této epochy byla Urantia zanesena do registru planetárního života Uversy.

57:8.11 (661.5) Celá tato epocha byla charakterizována častými a prudkými bouřemi. Počáteční kůra země byla ve stavu nepřetržitého proudění. Ochlazování povrchu se střídalo s obrovským prouděním lávy. Nikde na povrchu světa nezůstalo nic z této původní planetární kůry. Všechno se promísilo příliš mnohokrát s vytlačovanou lávou z hlubin země a smíchalo s pozdějšími usazeninami prvního celosvětového oceánu.

57:8.12 (661.6) Nikde na povrchu světa se nenajde víc přeměněných zbytků těchto dávných předoceánských skal, než v severovýchodní Kanadě kolem Hudsonova zálivu. Tato rozsáhlá žulová vyvýšenina je vytvořena z kamene z předoceánských dob. Tyto skalnaté vrstvy byly rozžhaveny, zprohýbány, propleteny, zvrásněny a prodělaly tyto deformující proměnné procesy mnohokrát.

57:8.13 (661.7) V průběhu oceánské epochy obrovské vrstvy nefosilního vrstevnatého kamene se ukládaly na dně tohoto pradávného oceánu. (Vápenec může vznikat v důsledku chemických procesů; ne všechny starší vápenec byl vytvořen usazením vápnitých schránek malých mořských živočichů.) V žádném z těchto pradávných skalnatých útvarů se nenajdou důkazy o životě; neobsahují žádné zkameněliny, ledaže nastaly takové případy, kdy usazeniny v pozdějších vodních epochách

se promísily s těmito staršími vrstvami, pocházejícími z období před vznikem života.

57:8.14 (662.1) Zemská ranná kůra byla značně nestabilní, ale proces vytváření horských pásem neprobíhal. Tak, jak se formovala, planeta se smršťovala vlivem gravitačního tlaku. Hory nevznikly v důsledku zborcení chladnoucí kůry smršťující se sféry; objevily se později jako důsledek působení deště, gravitace a eroze.

57:8.15 (662.2) V průběhu této éry masa kontinentální pevniny narostla a pokryla téměř deset procent zemského povrchu. Silná zemětřesení začala až se masa kontinentální pevniny vynořila vysoko nad hladinu vody. Jakmile jednou začala, jejich frekvence a síla narůstala po velmi dlouhou dobu. Četnost zemětřeseních ubývala v průběhu milionů a milionů let, ale ještě i nyní vzniká na Urantii patnáct zemětřeseních denně.

57:8.16 (662.3) Před 850 000 000 lety začala první epocha opravdové stabilizace zemské kůry. Většina těžších kovů se usadila u středu zeměkoule; chladnoucí kůra se již nebortila v tak rozsáhlé míře jak tomu bylo v předchozích epochách. Nastala lepší rovnováha mezi vytlačováním pevniny a těžším dnem oceánu. Proud podkůrové vrstvy lávy se rozšířil téměř po celém světě, což vyrovnilo a stabilizovalo kolísání, způsobené ochlazováním, smršťováním a posouváním povrchu.

57:8.17 (662.4) Pokračovalo ubývání četnosti a intenzity vulkanických erupcí a zemětřeseních. Atmosféra se čistila od vulkanických plynů a vodní páry, ale procento kyslíčnicku uhličitého bylo stále vysoké.

57:8.18 (662.5) Elektrických poruch v atmosféře i na zemi také ubývalo. Proudý lávy vynesly na povrch směs chemických prvků, které přinesly do zemské kůry různorodost a lépe izolovaly planetu od vlivu některých prostorových energií. A toto všechno přispělo k usnadnění řízení pozemské energie a regulaci jejích toků, což se projevuje působením magnetických pólů.

57:8.19 (662.6) Před 800 000 000 lety začala první velká epocha utváření pevniny, období vzniku kontinentů.

57:8.20 (662.7) Po zhuštění zemské hydrosféry, prvně ve světovém oceánu a následně v Tichém oceánu, pokrývala vodní masa devět desetin povrchu země. Padající meteority do moře se hromadily na dně oceánu a meteority jsou, všeobecně vzato, složeny z těžkých prvků. Ty meteority, které dopadaly na pevninu, z velké části oxidovaly, postupně byly narušeny erozí a byly spláchnuty do oceánu. Tak se dno oceánu stávalo stále těžším, k čemuž přispívala váha vodní masy, dosahující v některých místech hloubky až šestnáct kilometrů.

57:8.21 (662.8) Vzrůstající pokles Tichého oceánu způsobil další pozvednutí masy kontinentální pevniny. Evropa a Afrika se začaly zvedat z hlubin Pacifiku současně s pevninskými masami, které se nyní nazývají Austrálie, Severní a Jižní Amerika a Antarktida, zatímco dno Tichého oceánu se ještě více propadalo vlivem kompenzačního vyrovnávání. Na konci tohoto období tvořila téměř jednu třetinu zemského povrchu pevnina, celá zformována do jednoho kontinentu.

57:8.22 (662.9) Se zvýšením nadmořské výšky pevniny se na planetě objevily první klimatické rozdílnosti. Zvednutí pevniny,

oblačnost a vliv oceánu jsou hlavními faktory klimatických změn. V době maximálního zvednutí pevniny dosáhly hřebeny v Asii výšky téměř čtrnácti a půl kilometru. Kdyby bylo v ovzduší nad těmito vysoko zvednutými regiony dostatek vlhkosti, vytvořily by se tam obrovské ledové pokrývky; znamenalo by to, že doba ledová by přišla mnohem dříve než tomu bylo ve skutečnosti. Bylo zapotřebí několik set milionů let než se nad vodou opět objevila taková velká masa pevniny.

57:8.23 (663.1) Před 750 000 000 lety se objevily první trhliny v mase kontinentální pevniny a severojižním směrem vznikl obrovský průlom, který se později zaplnil oceánem a připravil cestu pro posun kontinentů Severní a Jižní Ameriky, včetně Grónska, směrem na západ. Dlouhá puklina východo-západním směrem oddělila Afriku od Evropy a rozdělila masy pevniny Austrálie, tichomořských ostrovů a Antarktidy od asijského kontinentu.

57:8.24 (663.2) Před 700 000 000 lety se Urantia přiblížila k podmínkám, vhodným pro existenci života. Pokračoval posun kontinentální pevniny; oceán stále více pronikal do pevniny jako dlouhá prstovitá moře, poskytující mělčiny a chráněné zátoky, které jsou tak vhodné pro existenci mořského života.

57:8.25 (663.3) Před 650 000 000 lety nastalo další roztržení pevniny a v jeho důsledku se zvětšily plochy kontinentálních moří. A tyto vody velmi rychle získávaly ten stupeň slanosti, který je nezbytný pro život na Urantii.

57:8.26 (663.4) Byla to právě tato moře, a ta, která z nich později vznikla, kde byl položen základ historie života na Uranii, později objevený na dobře zachovalých kamenných stránkách, díl za dílem, tak, jak éra střídala éru a epocha následovala

epochu. Tato vnitrozemní moře dávných dob byla opravdovou kolébkou evoluce.

57:8.27 (663.5) [Představeno Nositelem Života, členem původního Urantijského sboru a v současné době místním pozorovatelem.]

Kapitola 58

Založení života na Urantii

58:0.1 (664.1) V CELÉ Satanii je pouze šedesát jedna světů, podobných Urantii; jsou to planety modifikovaného života. Většina obydlených planet je zalidněna podle ustanovených metod; na takových sférách je Nositelům Života poskytnuta jen malá volnost v jejich plánech pro implantaci života. Ale asi jeden svět z deseti je určen jako decimální planeta a je zanesen do zvláštního registru Nositelů Života; a na takových planetách máme dovoleno provést určité experimenty se životem s cílem modifikovat, nebo možná vylepšit standardní vesmírné typy živých bytostí.

1. Předpoklady fyzického života

58:1.1 (664.2) Před 600 000 000 lety dorazila z Jerusemu na Uranii vyslaná komise Nositelů Života a začala zkoumat fyzické podmínky předtím, než položí začátek života na světě číslo 606 v soustavě Satania. Toto byla naše šest set šestá zkušenost se započítím životních modelů Nebadonu v Satanii a po šedesáté nám byla dána příležitost učinit změny a provést modifikace základních a standardních forem života lokálního vesmíru.

58:1.2 (664.3) Je nutno zdůraznit, že Nositelé Života nemohou iniciovat život dokud sféra není připravena k zahájení evolučního cyklu. Ani nemůžeme zajistit rychlejší rozvoj

života, než umožňuje fyzický vývoj planety, který je nutný pro podporu a přizpůsobení rozvíjejícího se života.

58:1.3 (664.4) Nositelé Života Satanie naplánovali typ života založený na chloridu sodném; proto nebyly učiněny žádné kroky k jeho založení, dokud nebyly vody oceánu dostatečně slané. Urantijský typ protoplazmy může existovat pouze ve vhodném solném roztoku. Všechn původní život—rostlinný a živočišný—se vyvinul v prostředí slaného roztoku. A dokonce vysoce organizovaní suchozemští živočichové by nemohli žít, kdyby tento stejný nezbytný solný roztok neprotékal jejich tělesným krevním oběhem, který volně omývá a doslova každou malinkou živou buňku tímto „slaným mořem“ zaplavuje.

58:1.4 (664.5) Vaši primitivní předci se volně pohybovali ve slaném oceánu; dnes, tento stejný solný roztok oceánu volně protéká vašimi těly, omývající každou jednotlivou buňku chemickým roztokem, který je ve všem základním srovnatelný se slanou vodou, která stimulovala první protoplazmatické reakce prvotních živých buněk na planetě.

58:1.5 (664.6) Na počátku této epochy se Urantia v každém směru přibližovala stavu, který je příznivý pro výživu počátečních forem mořského života. Fyzický rozvoj na zemi a v přilehlých regionech prostoru pomalu, ale jistě je uzpůsoben pro pozdější pokusy vytvořit takové formy života, které by se podle našeho úsudku nejlépe přizpůsobily rozvíjícímu se fyzickému prostředí—jak pozemskému, tak i prostorovému.

58:1.6 (665.1) Na základě této skutečnosti se satanijská komise Nositelů Života vrátila do Jerusemu s tím, že než se přistoupí k

samotnému založení života, je lepší ještě počkat na další roztržení masy kontinentální pevniny, což by umožnilo vznik dalším vnitrozemním mořím a chráněným zálivům.

58:1.7 (665.2) Na planetě, kde život vzniká v moři, poskytuje ideální podmínky pro implantaci života velký počet vnitrozemních moří, rozsáhlá pobřeží s mělčinami a chráněnými zátokami; a právě takové rozčlenění pozemských vod se rychle vyvíjelo. Tato dávná vnitrozemská moře byla málokdy hlubší než sto padesát až sto osmdesát metrů a sluneční světlo mohlo proniknout vodou oceánu do hloubky více než dvě stě metrů.

58:1.8 (665.3) A právě v takových mořských pobřežích s mírným a vlídným klimatem našel primitivní rostlinný život v pozdějších epochách svoji cestu na pevninu. Tam umožnil vysoký obsah uhlíku v atmosféře novému rozmanitému pozemskému životu rychlý a bujný růst. I když tato atmosféra byla tehdy ideální pro růst rostlin, obsahovala vysoký obsah kyslíčnicku uhličitého, takže žádný živočich, tím méně člověk, by nemohl žít na povrchu země.

2. Atmosféra Urantie

58:2.1 (665.4) Planetární atmosféra propouští na zem kolem jedné dvoumiliardtiny z celkového záření slunečního světla. Kdyby se za světlo dopadající na Severní Ameriku platilo v poměru dva centy za kilowat hodinu, roční účet za světlo by přesáhl 800 quadrilionů dolarů. Účet Chicaga za světlo by výrazně přesahoval 100 milionů dolarů za den. A je nutno připomenout, že ze slunce přijímáte i jiné formy energie—světlo není jediným darem slunce, dosahující vaší atmosféry. Na Urantii se

řinou obrovské proudy slunečních energií obsahující vlnové délky, jejichž rozsah je nad i pod spektrem lidského vnímání.

58:2.2 (665.5) Atmosféra země je téměř nepropustná pro velkou část slunečního záření v krajní ultrafialové části spektra. Většina těchto krátkých vlnových délek je pohlcena ozónovou vrstvou, která se vyskytuje ve výšce kolem šestnácti kilometrů nad zemským povrchem a rozprostírá se směrem do kosmického prostoru dalších šestnáct kilometrů. Celkový obsah ozónu v atmosféře je nepatrný a v podmínkách převládajících na zemském povrchu by veškerý ozón vytvořil vrstvičku tenkou jen dva a půl milimetru; nicméně, toto relativně malé a zdánlivě zanedbatelné množství ozónu chrání obyvatele Urantie před tímto škodlivým a nebezpečným ultrafialovým zářením, existujícím ve slunečním světle. Ale, kdyby tato ozónová vrstva byla jen o malinko silnější, byli byste ochuzeni o velmi důležité a zdraví prospěšné ultrafialové paprsky, které nyní dopadají na zemský povrch a které jsou předky jednoho z vašich nepostradatelných vitaminů.

58:2.3 (665.6) A přesto někteří z vašich méně nápaditých smrtelných materialistických vědců tvrdí, že materiální tvoření a evoluce člověka je náhoda. Midbytosti Urantie shromáždily přes padesát tisíc faktů z oblasti fyziky a chemie, které považují v rozporu se zákony náhody a o kterých tvrdí, že dokazují přítomnost inteligentního záměru v materiálním tvoření. A tato všechna fakta nezahrnují jejich katalog s více než sto tisíci výsledky zkoumání mimo oblast fyziky a chemie, o kterých tvrdí, že prokazují přítomnost mysli v plánování, tvoření a udržování materiálního kosmu.

58:2.4 (666.1) Z vašeho slunce proudí opravdová záplava smrtících paprsků a váš příjemný život na Urantii je zásluhou „nahodilého“ vlivu více než čtyřiceti ochranných procesů, podobných působení této unikátní ozónové vrstvy.

58:2.5 (666.2) Kdyby nebylo nočního „kryjícího“ efektu atmosféry, ztráta tepla zářením by nastala tak rychle, že život by byl možný pouze v uměle vystavěném prostředí.

58:2.6 (666.3) Spodní vrstva osmi až devíti a půl kilometru zemské atmosféry je troposféra; toto je oblast větrných a vzdušných proudů ovlivňujících počasí. Nad touto oblastí je vnitřní ionosféra a nad ní je stratosféra. Stoupajíc od zemského povrchu teplota neustále klesá do výšky devět a půl až třinácti kilometrů, kde dosahuje kolem mínus 57° C. Tento teplotní rozsah mezi mínus 57°C až mínus 54°C se nemění po dalších šedesát pět kilometrů; tato oblast stálé teploty je stratosféra. Ve výšce sedmdesáti dvou až osmdesáti kilometrů teplota začíná stoupat a toto zvyšování pokračuje až do úrovně polárních září, kde dosáhne 650°C. A je to právě tato vysoká teplota, která ionizuje kyslík. Ale teplota v takové zředěné atmosféře je těžko srovnatelná s teplotou na povrchu země. Mějte na paměti, že jedna polovina celé vaší atmosféry se nachází v prvních pěti kilometrech. Výška zemské atmosféry je označena nejvyšší polární září—je to přibližně šest set čtyřicet kilometrů.

58:2.7 (666.4) Polární záře přímo souvisejí se slunečními skvrnami, těmi slunečními cyklony, které se točí v protisměru svého pohybu nad a pod slunečním rovníkem, tak jak to dělají pozemské tropické hurikány. Takové atmosférické poruchy krouží v protisměrných pohybech, když se vyskytují nad a pod rovníkem.

58:2.8 (666.5) Síla slunečních skvrn změnit frekvence světla ukazuje na to, že tato slunečná bouřková centra působí jako obrovské magnety. Taková magnetická pole dokážou vyvrhnout z kráterů slunečních skvrn nabitě částice, které doletí prostorem do zemské vnější atmosféry, kde jejich ionizující účinek vytváří takové úchvatné polární záře. Proto máte možnost vidět největší polární zář tehdy, když sluneční skvrny dosáhnou své maximální aktivity, nebo brzy poté, kdy jsou skvrny zpravidla rozmístěny podél rovníku.

58:2.9 (666.6) Také střelka kompasu reaguje na tento vliv slunce, poněvadž se při východu slunce lehce natočí na východ a lehce na západ, když slunce zapadá. Toto se děje každý den, ale při vyvrcholení cyklů slunečních skvrn je tato odchylka kompasu dvakrát tak velká. Taková každodenní odchýlení kompasu jsou reakcí na zvýšenou ionizaci vrchní atmosféry pod vlivem slunečního světla.

58:2.10 (666.7) Je to právě přítomnost dvou rozdílných úrovní zelektrizovaných vodivých zón nad stratosférou, které ovlivňují přenos vašich dlouho a krátkovlnných vysíláních do velkých vzdáleností. Vaše vysílání je někdy narušeno velmi silnými bouřemi, které občas zuří v oblastech těchto vnějších ionosfér.

3. Prostorové prostředí

58:3.1 (666.8) V průběhu počátečních údobích materializace vesmíru byla po celém vesmíru rozptýlena obrovská vodíková mračna, přesně takové chomáče kosmického prachu, které nyní charakterizují mnoho oblastí ve velmi vzdáleném prostoru. Převážná část organizované hmoty, kterou sálající slunce

rozruší a rozptýlí jako zářivou energii, se původně vyskytovala v těchto raných vodíkových mračnách prostoru. V určitých zvláštních podmínkách nastává rozpad atomu také v jádru větších vodíkových mas. A všechny tyto procesy sestavování atomu a rozkladu atomu, které probíhají ve vysoce ohřátých mlhovinách, jsou doprovázeny vývěrem proudů krátkovlnných prostorových paprsků zářivé energie. Tato různá záření doprovází forma prostorové energie, která není na Urantii známa.

58:3.2 (667.1) Tento energetický náboj krátkovlnného záření ve vesmírném prostoru je čtyřistakrát větší než všechny ostatní formy zářivé energie existující v organizovaných oblastech prostoru. Výkon krátkých prostorových vln, bez ohledu zdali pocházejí ze žhavých mlhovin, z napětí elektrických polí, vnějšího prostoru nebo obrovských vodíkových mračen prachu, je změněn kvalitativně a kvantitativně kolísáním a náhlými změnami napětí v teplotních, gravitačních a elektronických tlacích.

58:3.3 (667.2) Různé možnosti vzniku prostorových paprsků jsou dány množstvím kosmických procesů a také oběžnými drahami pohybující se hmoty. Tvary těchto oběžných drah se mění od modifikovaných kruhů po dokonalé elipsy. Fyzické podmínky se mohou také výrazně měnit, dokonce i ve stejné fyzické zóně, protože otáčení elektronu ho někdy směřuje opačným směrem od pohybu větší hmoty.

58:3.4 (667.3) Obrovská vodíková mračna jsou opravdové kosmické chemické laboratoře, obsahující všechny fáze vznikající energie a proměňující se hmoty. Mocné energetické procesy také probíhají v okrajových plynech obřích dvojhvězd, které se

často překrývají a tudíž se do značně míry směšují. Ale žádná z těchto kolosálních a velmi vzdálených energetických aktivit prostoru nemá ani nejmenší vliv na fenomén organizovaného života—zárodečnou plasmu živých věcí a bytostí. Tyto energetické podmínky jsou důležité pro vytvoření prostředí k založení života, ale nemají žádný vliv na následné modifikace dědičných faktorů zárodečné plasmy stejně jako některé delší paprsky zářivé energie. Život, implantovaný Nositeli Života, je dokonale odolný proti vlivu těchto úžasných proudů krátkých prostorových paprsků vesmírné energie.

58:3.5 (667.4) Než mohli Nositelé Života skutečně začít zakládat život na Uranii musely se vyvinout do příznivého stavu všechny tyto nezbytné kosmické podmínky.

4. Éra počátku života

58:4.1 (667.5) To, že nás nazývají Nositeli Života, by vás nemělo zmást. My dokážeme a také to děláme, dopravit život na planety, ale na Urantii jsme život nepřinesli. Urantijský život je unikátní; je vytvořený na této planetě. Tato sféra je světem modifikovaného života; veškerý objevující se tady život byl vytvořen námi přímo zde na planetě. A v celé Satanii, dokonce ani v celém Nebadonu, není jediný svět s takovým životem, jako je na Urantii.

58:4.2 (667.6) Před 550 000 000 lety se sbor Nositelů Života znovu vrátil na Urantii. Ve spolupráci s duchovními a superfyzickými silami jsme sestavili a oživilí výchozí prototypy života tohoto světa a umístili je do jeho vlídných vod. Veškerý planetární život (kromě mimoplanetárních osobností) do dob Kaligastii, Planetárního Prince, má svůj původ v našich třech originálních,

identických a současných implantací mořského života. Tři tyto implantace života byly nazvány: středový, neboli euroasijsko-africký, východní, neboli Australasijský a západní, zahrnující Grónsko a obě Ameriky.

58:4.3 (668.1) Před 500 000 000 lety zapustil prvotní rostlinný život na Urantii dobře své kořeny. Grónsko a arktická pevninská masa, společně se Severní a Jižní Amerikou, začaly svůj dlouhý a pomalý posun na západ. Afrika se posunula trochu jižním směrem a vytvořila mezi sebou a mateřskou pevninou východo-západní proláklinu—Středozevní moře. Antarktida, Austrálie a pevnina, kterou představují tichomořské ostrovy se oddělily na jihu a na východě a od té doby se posunuly velmi daleko.

58:4.4 (668.2) Implantovali jsme primitivní formu mořského života do chráněných tropických zálivů střední východo-západní pukliny trhající se kontinentální pevninské masy. Implantováním tří mořských životů jsme chtěli zabezpečit to, aby po následném oddělení pevniny měl každý velký kontinent ve svých teplovodních mořích tento život. My jsme předvíдали, že v pozdější epoše objevení se pozemského života ohromné oceány budou rozdělovat tyto posunující se kontinentální pevninské masy.

5. Kontinentální posun

58:5.1 (668.3) Posun kontinentální pevniny pokračoval. Zemské jádro pod vlivem tlaku téměř 3500 tun na čtvereční centimetr a obrovského gravitačního tlaku zhoustlo a ztuhlo jako ocel, ale bylo a stále je v hlubokém středu velmi žhavé. Teplota stoupá

směrem od povrchu do středu, kde je o něco vyšší než je teplota povrchu slunce.

58:5.2 (668.4) Vnějších tisíc šest set kilometrů zemské hmoty je složeno převážně z různých druhů kamene. Pod touto vrstvou jsou hutnější a těžší kovové prvky. V průběhu raných a předatmosférických dob byl svět tak rozežhavený a tekutý, že těžší kovy klesly hluboko do nitra země. Ty prvky, které jsou k nalezení u povrchu dnes, představují vývěry dávných vulkánů, pozdějších a mocných proudů lávy a poměrně nedávných usazenin meteoritů.

58:5.3 (668.5) Vnější kůra byla přibližně šedesát pět kilometrů tlustá. Tento vnější plášť byl podepírán a spočíval přímo na roztaveném moři čediče různé tloušťky—na pohyblivých vrstvách tekuté lávy stlačené vysokým tlakem, ale vždy s tendencí proudit sem a tam při vyrovnávání kolísajících planetárních tlaků a tím stabilizující zemskou kůru.

58:5.4 (668.6) Dokonce i dnes jsou kontinenty nadnášeny tímto nevykrystalizovaným pružným mořem roztaveného čediče. Kdyby neexistovaly takové ochranné podmínky, mnohem silnější zemětřesení by doslova roztříštila svět na kusy. Zemětřesení jsou zapříčiněna vulkány, ale klouzáním a posouváním pevného svrchního pláště. .

58:5.5 (668.7) Když vrstvy lávy v zemské kůře vychladnou, vytvoří žulu. Průměrná hustota Uranie je více než pět a půl krát vyšší než hustota vody a hustota žuly je třikrát menší než vody. Hustota zemského jádra je dvanáctkrát vyšší než hustota vody.

58:5.6 (668.8) Mořská dna mají větší hustotu než pevninské masy, což udržuje kontinent nad vodou. Když vystoupí mořské dno nad vodní hladinu, ukazuje se, že je složeno hlavně z čediče a to je druh lávy, která je výrazně těžší než žula pevninských mas. A opět, kdyby nebyly kontinenty lehčí než mořská dna, gravitační síla by přitáhla okraje oceánů na pevninu, ale takové úkazy nevznikají.

58:5.7 (668.9) Váha oceánů je také jeden z faktorů zvýšeného tlaku na mořská dna. Nižší, ale poměrně těžší dna oceánů, plus váha vody, mají přibližně stejnou váhu jako vyšší, ale mnohem lehčí kontinenty. Ale všechny kontinenty mají tendenci sjíždět do oceánů. Tlak kontinentů na úrovni dna oceánů je přibližně 1400 kilogramů na čtvereční centimetr. Totiž, to by byl tlak kontinentální masy tyčící se 5000 metrů nad dnem oceánu. Tlak vody na dno oceánu je pouze asi 350 kilogramů na čtvereční centimetr. Tyto rozdílné tlaky jsou příčinou toho, že kontinenty klesají ke dnu oceánu.

58:5.8 (669.1) Pokles oceánského dna v dobách před založením života vyzvedl jedinou celistvou kontinentální pevninskou masu do takové výšky, že její boční tlaky způsobily sesunutí východních, západních a jižních okrajů do vespod ležících semivizkózních lávových podloží do vod okolního Tichého oceánu. Toto tak dokonale vyrovnalo kontinentální tlak, že na východním pobřeží tohoto pradávného asijského kontinentu nedošlo k rozsáhlému odtržení, ale od těch dob toto východní pobřeží visí nad srázem přilehlých hlubin oceánu a hrozí mu sesunutí do vodního hrobu.

6. Přechodové období

58:6.1 (669.2) Před 450 000 000 lety nastal přechod od rostlinného života k živočišnému. Tato proměna probíhala v mělkých vodách chráněných tropických zálivů a lagun podél rozlehlých pobřežích oddělujících se kontinentů. A tento proces, jehož všechny fáze byly obsaženy v původních prototypch života, probíhal postupně. Mezi ranými primitivními formami rostlinného života a pozdějšími, přesně stanovenými, živočišnými organizmy proběhlo mnoho přechodových stadií. Také dnes přetrvává přechodová fáze slizových plísni, které nelze přiřadit ani k rostlinám, ani k živočichům.

58:6.2 (669.3) I když je možno vysledovat evoluci rostlinného života v živočišném životě a ačkoliv byly nalezeny vývojové řady rostlin a živočichů, které se postupně vyvinuly z nejjednodušších forem do nejsložitějších a pokročilých organismů, nebudete schopni nalézt takové spojovací články mezi vyššími druhy živočišné říše, ani mezi nejvyššími živočišnými druhy předcházející člověku a pralidem lidských ras. Tyto takzvané „chybějící články“ budou navždy chybět a to z jednoduchého důvodu, nikdy neexistovaly.

58:6.3 (669.4) Od epochy k epoše vznikají radikálně nové druhy živočišného života. Ty se nevyvíjejí v důsledku postupné akumulace malých variací; objevují se jako plně vyvinuté nové řady života. A objevují se náhle.

58:6.4 (669.5) Náhlé objevení se nových druhů a rozmanitých řádů živého organismu je zcela biologické, naprosto přirozené. S těmito genetickými mutacemi není spojeno nic nadpřirozeného.

58:6.5 (669.6) Při vyhovujícím stupni slanosti se v oceánech vyvinul živočišný život a bylo to poměrně jednoduché nechat slané vody proudit živočišnými těly mořského života. Ale, když se oceány zmenšily a procento soli se výrazně zvýšilo, tito stejní živočichové vyvinuli v sobě schopnost snížit slanost jejich tělesných tekutin, stejně jako ty organizmy, které se naučily žít ve sladké vodě a osvojily si schopnost udržet ve svých tělech patřičný stupeň chloridu sodného důmyslnými metodami uchování soli.

58:6.6 (669.7) Zkoumání zkamenělin mořského života odhaluje dávná úsilí těchto primitivních organismů přizpůsobit se prostředí. Rostliny a živočichové nikdy nepřestanou dělat tyto adaptační experimenty. Prostředí se neustále mění a živé organizmy se vždy snaží přizpůsobit se těmto nekončícím změnám.

58:6.7 (670.1) Fyziologické vybavení a anatomická stavba všech nových řádů života jsou reakcí na působení přírodních zákonů, ale následné obdaření myslí je učiněno pomocnými duchy myslí v souladu s vrozenou kapacitou mozku. I když mysl není výsledkem fyzické evoluce, zcela závisí na možnostech mozku, které jsou ryze důsledkem fyzických a evolučních procesů.

58:6.8 (670.2) Během téměř nekonečných cyklů zisků a ztrát, adaptací a dalších adaptací, všechny živé organizmy jdou tam a zpět od jedné epochy ke druhé. Ty, které dosáhnou kosmickou jednotu, přetrvají, zatímco ty, které tento cíl nedosáhnou, přestanou existovat.

7. Kniha geologické historie

58:7.1 (670.3) Obrovská seskupení skalních útvarů, která vytvořila vnější kůru světa v začátku života, což bylo v éře zvané proterozoikum, se v současné době nachází jen na místech zemského povrchu. A když se zdola vynoří takové nahromadění posloupných epoch, objeví se tam pouze zkamenělé pozůstatky rostlinného a raného primitivního živočišného života. Některé z takových starších ve vodě ponořených hornin jsou smíšeny s následnými vrstvami a občas se v nich objevují zkamenělé zbytky raných forem rostlinného života, zatímco v nejsvrchnějších vrstvách se mohou někdy nalézt některé z primitivnějších forem raných mořských živočišných organismů. Na mnoha místech tyto nejstarší navrstvené horniny, obsahující raný mořský život, jak živočišný, tak i rostlinný, leží přímo nad staršími, kompaktními horninami.

58:7.2 (670.4) Mezi fosíliemi této éry se vyskytují vodní řasy, rostliny podobné korálům, primitivní prvoci a přechodové organizmy houbovitých druhů. Ale nepřítomnost takových zkamenělin v prvotních horninách nemusí nutně znamenat, že v době utváření jejich vrstev život neexistoval na jiných místech. V průběhu těchto dávných epoch byl život vzácným jevem a jen pomalu se rozšiřoval po povrchu země.

58:7.3 (670.5) V současné době jsou horniny z této dávné éry u zemského povrchu, nebo leží nedaleko a pokrývají přibližně jednu osminu nynější pevniny. Průměrná tloušťka této přechodové vrstvy—nejstarších vrstevnatých hornin—měří asi dva a půl kilometru. V některých místech jsou tyto pradávne kamenité útvary tlusté až šest a půl kilometru, ale mnoho

vrstev, které jsou připisovány k této éře, patří k pozdějším obdobím.

58:7.4 (670.6) V Severní Americe tato horninová vrstva, obsahující pradávné a prvotní zkameněliny, vystupuje na povrch ve východních, středních a severních oblastech Kanady. Nesouvislý východo-západní hřeben této horniny se také rozprostírá od Pensylvánie a pradávného pohoří Adirondack na západ přes Michigan, Wisconsin a Minnesotu. Další hřebeny se táhnou od Newfoundlandu do Alabamy a od Aljašky do Mexika.

58:7.5 (670.7) Horniny této éry vycházejí na povrch na mnoha místech, ale žádné nejsou tak čitelné jako ty kolem Hořejšího Jezera a v Grand Canyonu řeky Colorado, kde tyto horniny, obsahující prvotní fosílie, jsou uloženy v několika vrstvách a svědčí o dmutích a proměnách zemského povrchu v těch dávných dobách.

58:7.6 (670.8) Tato horninová vrstva—nejstarší sloj v zemské kůře obsahující zkameněliny—byla zborcena, zvrásněna a bizarně pokroucena v důsledku zemětřeseních a raných vulkánů. Proudění lávy v této epoše vynesly k povrchu země velké množství železa, mědi a olova.

58:7.7 (670.9) Na zemském povrchu neexistuje mnoho míst, kde jsou takové aktivity lépe graficky ukázány než v údolí St. Croix ve Wisconsinu. V této oblasti vyplavalo postupně sto dvacet sedm proudů lávy na pevninu, kde byly následně zaplaveny částečně vodou a potom překryty horninou. Přestože větší část svrchní horninové usazeniny a nesouvislých lávových proudů dnes neexistuje a i když podloží tohoto útvaru je skryto hluboko v

zemi, na povrchu se nachází přibližně šedesát pět až sedmdesát těchto navrstvených stránek kamenné knihy uplynulých epoch.

58:7.8 (671.1) V těchto dávných epochách, kdy většina pevniny byla blízko mořské hladiny, byla země mnohokrát zatopena a opět se vynořila. Zemská kůra právě vstupovala do pozdního období své poměrné stabilizace. Zvrásňování, zvedání a klesání na počátku kontinentálního posunu přispělo k častému opakování zaplavování velkých pevninských mas.

58:7.9 (671.2) V průběhu této epochy primitivního mořského života rozsáhlé oblasti kontinentálních pobřežích se potopily do moří do hloubky od několika metrů až do jednoho kilometru. Podstatná část staršího pískovce a směsí představují nakupení usazenin těchto pradávných pobřežích. Usazené horniny tohoto raného vrstvení leží přímo na těch vrstvách, které pocházejí z dob před začátkem života, z období vzniku celosvětového oceánu.

58:7.10 (671.3) Některé svrchní vrstvy těchto přechodových horninových usazenin obsahují malé množství lupku nebo břidlice tmavé barvy, což ukazuje na přítomnost organického uhlíku a dokazuje existenci předků těch forem rostlinného života, které se rozšířily po celé zemi v následující karbonské éře, neboli v době uhlí. Podstatná část mědi v těchto horninových vrstvách pochází z vodních usazenin. Určité množství mědi se nachází v puklinách starších hornin a představuje koncentrát, který se vytvářel v klidných mokřinách, existujících podél některých pradávných chráněných břehů. Rudné doly Severní Ameriky a Evropy se nacházejí v usazeninách a výlevech, ležících částečně ve starších nenavrstvených horninách a částečně v těchto

pozdějších vrstvených horninách přechodného období vytváření života.

58:7.11 (671.4) Tato éra je svědkem rozšiřování života ve všech světových vodách; mořský život se pevně usadil na Urantii. Dna mělkých a rozlehlých vnitrozemských moří jsou postupně celá pokryta hojnou a bujnou vegetací, zatímco pobřežní vody se hemží jednoduchými formami živočišného života.

58:7.12 (671.5) Celá tato historie je graficky vyložena na fosilních stránkách obsáhlé „kamenné knihy“ o pradávných událostech vašeho světa. A stránky této gigantické bio-geologické kroniky neomylně sdělují pravdu, ale vy se je musíte naučit číst a vykládat. Dna mnohých pradávných moří se nyní nacházejí vysoko nad pevninou a jejich mnohověké usazeniny vyprávějí příběh o boji za přežití v těchto dávných dobách. Je to naprostá pravda, co řekl váš básník: „Prach, po kterém šlapeme, byl kdysi živý.“

58:7.13 (671.6) [Představeno členem Sboru Nositelů Života Urantie, v současné době trvale pobývajícím na planetě.]

Kapitola 59

Éra mořského života na Urantii

59:0.1 (672.1) MY určujeme dobu začátku historie Urantie přibližně před jednou miliardou let a zahrnuje pět hlavních epoch:

59:0.2 (672.2) 1. Éra před založením života probíhala v průběhu prvních více než čtyři sta padesáti milionů let. Přibližně v tuto dobu dosáhla planeta svoji současnou velikost a byla připravena pro založení života. Vaši vědci nazvali toto období archaikum.

59:0.3 (672.3) 2. Éra začátku života v následujícím období trvala více než sto padesát milionů let. Tato epocha odděluje éru před založením života, neboli dobu katastrofických převratů ve vývoji zemské kůry od následujícího období vyvinutějšího mořského života. Tato epocha je vašim badatelům známa jako proterozoikum.

59:0.4 (672.4) 3. Éra mořského života zabírá příštích dvě stě padesát milionů let a je obvykle známa jako paleozoikum.

59:0.5 (672.5) 4. Éra raného pozemského života trvala více než sto milionů následujících let a je známa jako mezozoikum.

59:0.6 (672.6) 5. Éra savců zahrnuje posledních padesát milionů let. Tato nedávná doba je známa jako kenozoikum.

59:0.7 (672.7) Éra mořského života takto zahrnuje přibližně jednu čtvrtinu naší planetární historie. Může být rozdělena do šesti dlouhých období, z nichž každé je charakterizováno určitými, přesně stanovenými průběhy jak v geologických, tak i biologických oblastech.

59:0.8 (672.8) Na počátku této epochy byla mořská dna, rozsáhlá mořská úbočí a početné pobřežní mělčiny pokryty bohatou vegetací. Jednoduché a primitivní formy živočišného života se již vyvinuly z předchozích rostlinných organismů a rané živočišné organizmy si postupně razily svoji cestu podél rozlehlých pobřežích různých pevninských mas až se četná vnitrozemská moře začala hemžit primitivním mořským životem. Poněvadž jen velmi málo z těchto prvotních organismů mělo pevnou schránku, nezachovalo se mnoho fosílií. Nicméně, všechno bylo připraveno pro úvodní kapitoly

této velké „kamenné knihy“, která zaznamenává život tak, jak byl metodicky vytvářen v průběhu následujících epoch.

59:0.9 (672.9) Severoamerický kontinent je nesmírně bohatý na usazeniny, obsahující zkameněliny celé éry mořského života. Úplně první a nejstarší vrstvy jsou odděleny od pozdějších slojí předchozího období četnými korozními usazeninami, které zřetelně rozdělují tyto dvě etapy planetární evoluce.

1. Počátky mořského života v mělkých moříchDoba trilobitů

59:1.1 (673.1) Na počátku tohoto relativně klidného období na zemském povrchu byl život omezen do různých vnitrozemských moří a podél pobřeží oceánů; ještě neexistovala žádná forma pozemského organismu. Primitivní mořští živočichové byli již dobře aklimatizováni a připraveni pro další evoluční rozvoj. Měňavky jsou typičtí prvoci, kteří přežili toto počáteční období živočišného života. Objevily se na konci předchozího přechodového období.

59:1.2 (673.2) Před 400 000 000 lety byl mořský život, jak rostlinný, tak i živočišný, celkem hodně rozšířený po celém světě. Světové klima se stále otepluje a je vyváženější. Pobřeží různých kontinentů jsou povšechně zaplavena, především v Severní a Jižní Americe. Objevují se nové oceány a značně se zvětšily starší vodní útvary.

59:1.3 (673.3) V této době se poprvé vegetace rozšíří z moře na pevninu a brzy se dokáže adaptovat v nemořském prostředí.

59:1.4 (673.4) Náhle a bez předchozích přechodových vývojových forem se objevili první mnohobuněční živočichové. Vyvinuli

se trilobiti, kteří potom po mnoho epoch dominovali mořím. Z hlediska mořského života je toto období érou trilobitů.

59:1.5 (673.5) Ke konci tohoto období se převážná část Severní Ameriky a Evropy vynořila z moře. Zemská kůra byla dočasně stabilizovaná; hory, lépe řečeno vysoké pevninské vyvýšeniny, vystoupily podél pobřežích Atlantiku a Tichého oceánu, nad regionem West Indies a v jižní Evropě. Celá Karibská oblast se vysoko zvedla nad hladinu moře.

59:1.6 (673.6) Před 390 000 000 lety došlo k dalšímu zvýšení pevniny. V některých oblastech východní a západní Ameriky a západní Evropy se nacházejí kamenité vrstvy vytvořené v této době a toto jsou nejstarší horniny, které obsahují zkameněliny trilobitů. Existovalo mnoho dlouhých prstovitých zálivů pronikajících do pevninských mas, ve kterých se horniny, nesoucí v sobě tyto fosílie, usazovaly.

59:1.7 (673.7) Během několika milionů let Tichý oceán začal zaplavovat americké kontinenty. Vyrovnávání zemské kůry bylo hlavní příčinou klesání pevniny, i když svoji roli sehrálo také boční roztažení, nebo posun kontinentů.

59:1.8 (673.8) Před 380 000 000 lety Asie stále klesala, přičemž všechny ostatní kontinenty prodělaly krátkodobé pozvednutí. Ale v průběhu této epochy vnikal nově se formující Atlantický oceán hluboko do všech přilehlých pobřežích. Severní Atlantik, neboli Severní ledový oceán, byl spojen s jižními vodami Golfského proudu. Když toto jižní moře vniklo do prolákliny Appalačského pohoří jeho vlny se rozbíjely na východě o hory vysoké jako Alpy, ale všeobecně byly kontinenty jednotvárné nížiny, zcela postrádající přírodní krásu.

59:1.9 (673.9) Z tohoto období pocházejí čtyři druhy usazenin:

59:1.10 (673.10) 1. Konglomeráty—horniny usazené blízko pobřeží.

59:1.11 (673.11) 2. Pískovce—sedimentární horniny vytvořené v mělkých vodách, kde byly dostatečné vlny, aby zabránily usazování kalu.

59:1.12 (673.12) 3. Břidlice—usazeniny vytvořené v hlubších a klidnějších vodách.

59:1.13 (673.13) 4. Vápenec—obsahující usazeniny schránek trilobitů v hlubokých vodách.

59:1.14 (673.14) Zkameněliny trilobitů tohoto období ukazují na určitou základní stejnorodost, ale také i na některé výrazné variace. Primitivní živočichové, vyvíjející se ze tří původních implantací života, se vyznačují charakteristickými znaky; ti, objevující se na západní polokouli se nepatrně lišili od euroasijské skupiny a od austral-asijského a austral-antarktického typu.

59:1.15 (674.1) Před 370 000 000 lety došlo k obrovskému a téměř úplnému zatopení Severní a Jižní Ameriky, následováno zatopením Afriky a Austrálie. Pouze některé části Severní Ameriky zůstaly nad hladinami těchto mělkých moří období kambria. Pět milionů let později moře začala ustupovat zvedající se pevnině. A všechny tyto procesy klesání a stoupání pevniny byly nedramatické, odehrávající se pomalu v průběhu milionů let.

59:1.16 (674.2) Horninové vrstvy obsahující zkameněliny trilobitů z této epochy se vyskytují porůznu na všech kontinentech, s

výjimkou střední Asie. Obvykle jsou tyto horniny navrstveny horizontálně, ale v horách jsou zprohýbány a zdeformovány v důsledku tlaku a vrásnění. A na mnoha místech takový tlak změnil původní charakter těchto usazenin. Pískovec se přeměnil v křemenec, jílovec se změnil v břidlici, zatímco vápenec se proměnil v mramor.

59:1.17 (674.3) Před 360 000 000 lety i nadále pokračovalo zvedání pevniny. Severní a Jižní Amerika byla již značně vyvýšená. Vynořovaly se Západní Evropa a Britské ostrovy, kromě některých oblastí Walesu, které byly hluboko pod vodou. Obrovské ledovce v této epoše neexistovaly. Údajné ledovcové usazeniny spojované s těmito vrstvami v Evropě, Africe, Číně a Austrálii vznikly v ojedinělých horských ledovcích, nebo jsou to přemístěné zbytky ledovců z pozdějších dob. Světové klima bylo oceánské a ne kontinentální. Jižní moře byla teplejší než jsou dnes a rozprostírala se přes Severní Ameriku na sever až k severnímu pólu. Golfský proud proudil přes střední oblast Severní Ameriky, kde se vychyloval na východ, aby potom omýval a ohříval břehy Grónska a na tomto kontinentu, který je v současné době pokrytý ledem, vytvářel opravdový tropický ráj.

59:1.18 (674.4) Mořský život byl přibližně stejný po celém světě a skládal se z mořských řas, jednobuněčných organizmů, jednoduchých forem hub, trilobitů a jiných korýšů—krabů, raků a humrů. Na konci tohoto období se objevilo tři tisíce druhů ramenonožců, ale přežilo z nich pouze dvě stě. Tito živočichové představují druhy ranného života, které přežily do dnešních dnů prakticky nezměněny.

59:1.19 (674.5) Ale převládajícími živými tvory byli trilobiti. Byli odlišného pohlaví a existovali v mnoha formách; protože byli slabými plavci, pomalu se vznášeli ve vodě, nebo lezli po mořském dně a když byli napadeni později se objevšimi nepřáteli, zkroutili se, aby se zachránili. Dorůstali do délky od pěti do třiceti centimetrů a vyvinuli se do čtyř různých skupin: masožravci, býložravci, všežravci a „bahnožravci.“ Schopnost poslední skupiny, bahnožroutů, existovat převážně na anorganické hmotě, a oni byli posledními vícebuněčnými živočichy, mající takovou schopnost, vysvětluje jejich obrovské rozmnožení a dlouhou existenci.

59:1.20 (674.6) Tak vypadal biologický obraz Urantie na konci tohoto dlouhého období světové historie, zahrnující padesát milionů let a nazvané vašimi geology kambriem.

2. První etapa kontinentálních záplavObdobí bezobratlových živočichů

59:2.1 (674.7) Pro toto období tak charakteristické pravidelné jevy zvedání a klesání pevniny probíhaly velmi pozvolna a nenápadně a byly doprovázeny jen malou, téměř žádnou, vulkanickou činností. V průběhu všech těchto postupných zdvihů a poklesů pevniny asijský kontinent vůbec nesdílel osud ostatních pevninských mas. Prodělal mnoho záplav, nejprve byl zaplaven na jedné straně a potom na druhé, především na počátku své historie, ale neobsahuje homogenní horninové usazeniny, jaké mohou být odhaleny na jiných kontinentech. V posledních epochách byla Asie nejstabilnějším kontinentem ze všech ostatních pevninských mas.

59:2.2 (675.1) Před 350 000 000 lety začalo období velkých záplav všech kontinentů, kromě střední Asie. Pevninské masy byly opakovaně pokryty vodou; pouze přímořské hornaté oblasti zůstaly nad těmito mělkými, ale rozsáhlými měnicemi se vnitrozemními moři. Toto období se vyznačuje třemi velkými záplavami, ale než skončilo, kontinenty se opět vyzvedly a celkový rozsah pevniny byl o patnáct procent větší než je současný stav. Karibská oblast byla velmi vysoko nad úrovní moře. V Evropě se toto období projevilo málo, protože zvedání a klesání pevniny tam bylo menší a vulkanická činnost byla aktivnější.

59:2.3 (675.2) Před 340 000 000 lety došlo k dalšímu rozsáhlému poklesnutí pevniny s výjimkou Asie a Austrálie. Vody světových oceánů se prakticky propojily. Toto bylo velké období vápence, přičemž převážná část této horniny vznikla usazováním vápenatých výměšků vodních řas.

59:2.4 (675.3) Několik milionů let později se začaly z vody vynořovat velké oblasti amerických kontinentů a Evropy. Na západní polokouli pouze rameno Tichého oceánu zůstávalo nad Mexikem a oblastmi nynějších Skalistých hor, ale na konci této epochy začala pobřeží Atlantiku a Tichého oceánu opět klesat.

59:2.5 (675.4) Před 330 000 000 lety začal časový úsek poměrného klidu na celém světě, přičemž většina pevniny byla opět nad vodou. Jediným narušením tohoto pozemského klidu byl obrovský výbuch severoamerické sopky ve východní Kentucky. Byla to jedna z největších vulkanických erupcí, které kdy svět poznal. Popel této sopky pokryl území o rozloze jednoho tisíce tři sta čtverečních kilometrů a do výšky pěti až šesti metrů.

59:2.6 (675.5) Před 320 000 000 lety nastalo třetí velké zatopení. Vodní hladina pokryla nejen všechnu pevninu, která byla zaplavena předchozí povodní, ale zaplavila i další území po celé Severní a Jižní Americe a Evropě. Východní Severní Amerika a západní Evropa byly 3000 až 4500 metrů pod vodou.

59:2.7 (675.6) Před 310 000 000 let byly pevninské masy světa opět výrazně nad vodou, kromě jižních oblastí Severní Ameriky. Vynořilo se Mexiko, důsledkem čehož se vytvořil Mexický záliv, který od té doby zůstává stejný.

59:2.8 (675.7) Život v tomto období pokračuje ve svém vývoji. Svět je zase pro jednu klidný a relativně pokojný; klima je mírné a stejnoměrné; pozemské rostliny se stěhují dále a dále od mořských břehů. Formy života jsou již dobře rozvinuté, i když se zkameněliny rostlin z tohoto období najdou jen málo.

59:2.9 (675.8) Toto byla velká epocha individuální evoluce živočišných organizmů, přestože mnoho ze základních změn, takových, jako přechod z rostlinného života k živočišnému, se událo již dříve. Mořská fauna se vyvinula do takového stadia, kdy každý druh života pod úrovní obratlovců je zastoupen ve fosíliích těch hornin, které se vytvořily v průběhu těchto období. Ale všichni tito živočichové představovali mořské organizmy. Na pevnině se ještě neobjevili žádní živočichové, kromě několika druhů členovců, kteří se zavrtávali do mořských břehů a také se ještě po kontinentech nerozšířily pozemské rostliny; v ovzduší bylo stále ještě mnoho kysličníku uhličitého, který neumožňoval existenci tvorům dýchajícím vzduch. V podstatě, všichni živočichové, s výjimkou některých

primitivnějších druhů, jsou svojí existencí závislí, přímo či nepřímo, na rostlinném životě.

59:2.10 (676.1) Převládající skupinou byli stále trilobiti. Tito malíci živočichové existovali v desítkách tisíců druhů a byli předchůdci současných korýšů. Někteří trilobiti měli dvacet pět až čtyři tisíce malinkých očních otvorů, jiní měli oči zakrnělé. Na konci tohoto období se trilobiti dělili o svoji nadvládu v mořích s několika jinými druhy bezobratlovců.

59:2.11 (676.2) Velmi rozšířené byly vodní řasy, vyměšující vápenec. Existovalo tisíce druhů, které byly původními předky korálů. Moře oplývala členovci a existovalo mnoho druhů medúz, které již dávno vyhynuly. Vyvinuly se korály a nové druhy hub. Zdárně probíhal vývoj hlavonožců, kteří přežili jako dnešní loďenky hlubinné, chobotnice, sépie a kalmáři.

59:2.12 (676.3) Existovalo mnoho druhů se schránkou, ale jejich schránky nebyly v tu dobu tak potřebné pro ochranné účely, jak tomu bylo v následných epochách. V pradávných mořích se vyskytovali plži, k nimž se řadili mlži s jednou celistvou schránkou a dalších mnoho druhů s různě tvarovanými ulitami. Plži s dvouchlopňovou schránkou přežili miliony let v téměř nezměněné podobě a patří k nim slávky, škeble, ústřice a hřebenatky. Vyvinuly se také organizmy s jednou schránkou a tito ramenonožci žili v těchto pradávných dobách podobně jako žijí dnes; ale jejich schránky prodělaly celou řadu ochranných opatření a dokonce se vytvarovaly do rozmanitých tvarů opatřené hrbolky a ostny.

59:2.13 (676.4) Tak končí evoluční historie druhého velkého období mořského života, které je vašim geologům známé jako ordovik.

3. Druhá etapa velkých záplavObdobí korálů—éra ramenonožců

^{59:3.1 (676.5)} Před 300 000 000 lety začalo další velké období klesání pevniny. Pronikání pradávných silurských moří jižním a severním směrem způsobovalo zaplavování velké části Evropy a Severní Ameriky. Pevnina nebyla příliš vysoko nad úrovní moře, proto nevzniklo mnoho pobřežních usazenin. Moře se hemžila životem ve vápenitých schránkách a tyto, na mořské dno padající schránky postupně vytvořily velmi silnou vrstvu vápence. Toto je první velké rozšíření vápencových usazenin, které pokrývají prakticky celou Evropu a Severní Ameriku, ale na zemském povrchu se objevují jen na několika místech. Průměrná tloušťka této pradávné horninové vrstvy je přibližně tři sta metrů, ale velká část těchto usazenin byla od té doby značně zdeformována sesuvy, otřesy a poruchami a mnohé se přeměnily na křemen, břidlici a mramor.

^{59:3.2 (676.6)} V horninových vrstvách tohoto období se nenajdou žádné sopečné horniny nebo láva, s výjimkou velkých vulkánů na jihu Evropy a na východě státu Maine a lávových proudů v Quebecu. Vulkanická činnost byla z velké části minulostí. Toto byla doba velkých vodních usazenin; hory se prakticky nevytvářely.

^{59:3.3 (676.7)} Před 290 000 000 lety se moře z velké části stáhlo z kontinentů a dna okolních oceánů klesala. Pevninské masy zůstaly téměř nezměněny až do doby, kdy byly znovu zaplaveny. Na všech kontinentech začaly počáteční pohyby horských masivů a největší takové výzdvihy zemské kůry vytvořily Himaláje v Asii a rozsáhlé Kaledonské pohoří, táhnoucí se od Irska přes Skotsko do oblasti Špicberk.

59:3.4 (677.1) Právě v usazeninách z tohoto období se najde velké množství plynu, ropy, zinku a olova. Plyn a ropa mají svůj původ v obrovských ložiscích rostlinné a živočišné hmoty, která se nahromadila v moři v době předcházejícího zaplavení pevniny, zatímco minerální usazeniny se vytvořily v naplaveninách stojatých vodních těles. Do tohoto období patří většina usazenin kamenné soli.

59:3.5 (677.2) Trilobiti rychle ubývali a jejich dominantní postavení převzali větší měkkýši a hlavonožci. Tito živočichové dorůstali do velikosti pěti metrů, jejich průměrná tloušťka byla třicet centimetrů a stali se vládci moří. Tento živočišný druh se objevil náhle a převzal nadvládu nad mořským životem.

59:3.6 (677.3) V oblastech Evropy probíhala silná vulkanická činnost tohoto období. Takové mohutné a rozsáhlé erupce probíhající v oblasti středozevní prolákliny a především v blízkosti Britských ostrovů nebyly na zemi k vidění mnoho milionů let. Lávový proud, pokrývající Britské ostrovy, představuje dnes střídavé vrstvy lávy a sedimentárních hornin v tloušťce až 8000 metrů. Tyto horniny byly vytvořeny opakovaným prouděním lávy, která se rozlila po mělkém mořském dnu, čímž se promíchala s horninovými usazeninami a toto všechno bylo následně vyzvednuto vysoko nad hladinu moře. Silná zemětřesení proběhla v Severní Evropě, především ve Skotsku.

59:3.7 (677.4) Oceánské klima zůstávalo mírné a stejnoměrné a teplá moře omývala břehy polárních pevnin. Zkamenělé pozůstatky ramenonožců a dalšího mořského života je možné nalézt v těchto usazeninách až na samém Severním pólu. Pokračovalo přibývání plžů, mořských hub a korálů, vytvářejících korálové útesy.

59:3.8 (677.5) Konec této epochy je svědkem druhého postupu silurských moří s dalším propojováním vod jižních a severních oceánů. Hlavonožci dominují mořskému životu, zatímco příbuzné formy života se postupně vyvíjejí a odlišují.

59:3.9 (677.6) Před 280 000 000 lety se kontinenty do značné míry vynořily z druhého silurského zaplavení. Usazeniny hornin z období tohoto zaplavení jsou známy v Severní Americe jako niagarský vápenec, protože je to právě tato horninová vrstva, přes kterou nyní proudí Niagarské vodopády. Tato horninová vrstva se rozprostírá od východního pohoří do oblasti Mississipského údolí pouze směrem na jih, ale ne na západ. Některé vrstvy se táhnou přes Kanadu, části Jižní Ameriky, Austrálie a převážnou část Evropy. Průměrná tloušťka těchto niagarských slojí je přibližně dvě stě metrů. Přímo na niagarské usazenině je možné v mnoha oblastech nalézt nahromaděné konglomeráty, břidlici a kamennou sůl. Toto je sediment druhotného poklesu dna. Sůl se usadila ve velkých lagunách, které byly střídavě otevřeny a uzavřeny mořím, takže vypařování probíhalo současně s usazováním soli a rovněž byly v tomto roztoku zadrženy jiné látky. V některých místech jsou tato kamenná solnatá dna přes dvacet metrů tlustá.

59:3.10 (677.7) Klima je rovnoměrné a mírné a mořské fosílie pokrývají arktické oblasti. Ale ke konci této epochy jsou moře tak nadměrně slaná, že přežívá jen málo živočichů.

59:3.11 (677.8) Ke konci posledního silurského zaplavení značně přibývá ostnokožců—horninotvorných lilijic,—o čemž svědčí usazeniny krinoidového vápence. Trilobiti téměř zmizeli a měkkýši pokračují ve své nadvládě mořím; značně se zvětšují korálové útesy. V průběhu této epochy se v příznivých

lokalitách poprvé objevili primitivní vodní štíři. Brzy poté a náhle se objevili opravdoví štíři—první živočichové dýchající vzduch.

59:3.12 (678.1) Tyto vývojové trendy zakončují třetí období mořského života trvající dvacet pět milionů let a vašim badatelům je známé jako silur.

4. Období velkého vynoření pevninyÉra rostlinného života na pevniněEpocha ryb

59:4.1 (678.2) V dlouhotrvajícím boji mezi pevninou a vodou mělo po dlouhá období navrch moře, ale pevninu za krátkou dobu čekají vítězné časy. Kromě toho, posuny kontinentů nedosáhly svého vrcholu a prakticky všechny pevniny světa jsou ještě spojeny útlými šíjemi a úzkými pevninskými mosty.

59:4.2 (678.3) V době vynořování pevniny z posledního silurského zaplavení končí důležité období v rozvoji světa a evoluci života. Je to začátek nové epochy na zemi. Holá a nevábná krajina dávných dob se začíná oblékat do bujné zeleně a brzy se objeví velkolepé první lesy.

59:4.3 (678.4) Mořský život v této epoše byl velmi rozmanitý v důsledku dřívějšího dělení druhů, ale později nastalo volné spojování a sdružování všech těchto rozdílných druhů. Ramenonožci brzy dosáhli svého vrcholu, hned potom je následovali členovci a poprvé se objevili svijonožci. Ale největší událostí ze všeho bylo náhlé se objevení ryb. Tato doba se stala epochou ryb, je to takové období světové historie, které je charakterizováno typem živočichů patřících k obratlovcům.

59:4.4 (678.5) Před 270 000 000 lety byly kontinenty vysoko nad mořem. V uplynulých mnoha milionů let nebylo nikdy najednou tolik pevniny nad hladinou, byla to období největšího vynoření pevniny v celé světové historii.

59:4.5 (678.6) Pět milionů let nato byly pevniny Severní a Jižní Ameriky, Evropy, Afriky, severní Asie a Austrálie krátce zaplaveny a Severní Amerika byla několikrát zaplavena téměř úplně; a vyplývající vápencové vrstvy dosahují 150 až 1500 metrů tloušťky. Tato různá devonská moře se nejprve rozšiřovala jedním směrem a potom druhým, takže rozlehlé vnitrozemní arktické Severní moře našlo průchod do Tichého oceánu přes severní Kalifornii.

59:4.6 (678.7) Před 260 000 000 lety, na konci této epochy poklesu pevniny, byla Severní Amerika částečně zaplavena moři, která byla současně propojena s vodami Pacifiku, Atlantiku, Arktidy a Golského proudu. Usazeniny tohoto pozdního období devonského zaplavení dosahují průměrné tloušťky přibližně tři sta metrů. Korálové útesy charakterizující toto období svědčí o tom, že vnitrozemní moře byla průzračná a mělká. Takové korálové usazeniny jsou obnaženy v březích řeky Ohio poblíž Louisville v Kentucky a jsou asi třicet metrů tlusté a obsahují více než dvě stě různých druhů. Tyto korálové útvary se táhnou přes celou Kanadu a severní Evropu až do arktických oblastí.

59:4.7 (678.8) Po těchto poklesech pevniny se mnoho pobřeží značně pozvedlo, takže dřívější usazeniny byly překryty bahnem nebo jílovitou břidlicí. Nachází se tam také vrstva červeného pískovce, což charakterizuje jednu z devonských usazenin a tato červená vrstva pokrývá většinu zemského povrchu. Je možno ji nalézt v Severní a Jižní Americe, Evropě, Rusku,

Číně, Africe a Austrálii. Takové červené usazeniny ukazují na suché nebo polosuché podmínky, ale klima této epochy bylo stále ještě mírné a rovnoměrné.

59:4.8 (679.1) V průběhu celého tohoto období zůstalo území jihovýchodně od ostrova Cincinnati vysoko nad vodu. Ale velká část Evropy, včetně Britských ostrovů, byla zaplavena. Ve Walesu, Německu a na jiných místech Evropy jsou devonské horniny 6000 metrů silné.

59:4.9 (679.2) Před 250 000 000 lety se objevily ryby—třída obratlovců—jedna z nejdůležitějších etap v celém evolučním období předcházející člověku.

59:4.10 (679.3) Předci prvních obratlovců byli členovci, respektive korýši. Předchůdci čeledi ryb byli dva modifikovaní členovci; jeden měl dlouhé tělo spojující hlavu s ocasem, zatímco druhým byla bezpátevní beznozdratá praryba. Ale tyto primární druhy byly brzy vyhubeny, když se ze severu náhle objevily ryby, první obratlovci živočišné říše.

59:4.11 (679.4) Z tohoto období pochází značný počet velkých opravdových ryb, z nichž některé ozubené druhy dosahovaly délky od osmi do deseti metrů. Dnešní žraloci jsou potomci těchto pradávných ryb. Vybaveny pancéři a plícemi, ryby dosáhly svého evolučního vrcholu a než tato epocha skončila, ryby se adaptovaly jak na slané, tak i na sladké vody.

59:4.12 (679.5) V usazeninách z konce tohoto období je možno nalézt vrstvy s pravými kostrami a zuby ryb a podél pobřeží Kalifornie se nacházejí podloží bohaté na fosílie, protože velký

počet chráněných zálivů Tichého oceánu pronikalo hluboko do pevniny tohoto regionu.

59:4.13 (679.6) Zemi velmi rychle pokrývaly nové druhy pozemské vegetace. Na zemi doposud rostlo jen velmi málo rostlin, s výjimkou vegetace na vodních březích. Náhle, se nyní objevily úrodné kapradiny a prudce se rozšířily po povrchu rychle se zvedající pevniny ve všech částech světa. Brzy se vyvinuly typy stromů, které byly šedesát centimetrů tlusté a dvanáct metrů vysoké; později se vyvinuly listy, ale tyto první druhy stromů měly pouze zakrnělé olistění. Existovalo mnoho menších rostlin, ale jejich fosílie nejsou k nalezení, protože byly obvykle zničeny ještě staršími bakteriemi.

59:4.14 (679.7) Jak se pevnina zvedala, Severní Amerika se spojila s Evropou pozemskými mosty, které dosahovaly Grónska. A dnešní Grónsko skrývá zbytky těchto prvních pozemských rostlin pod pokrývkou ledu.

59:4.15 (679.8) Před 240 000 000 lety část pevniny v Evropě a Severní a Jižní Americe začala klesat. Tento pokles způsobil poslední a nejmenší záplavy devonského období. Arktické moře se opět posunulo na jih přes převážnou část Severní Ameriky, Atlantik zaplavil velkou část Evropy a západní Asie, zatímco jižní Pacifik pokryl většinu Indie. Toto zaplavení probíhalo pomalu a stejně pomalu potom ustupovalo. Pohoří Catskill podél západního břehu řeky Hudson je jedním z největších geologických monumentů této epochy, které je možno nalézt na povrchu Severní Ameriky.

59:4.16 (679.9) Před 230 000 000 lety moře pokračovala ve svém ústupu. Většina území Severní Ameriky byla nad vodou a k

silné vulkanické činnosti došlo v oblasti řeky svatého Vavřince. Hora Royal v Montrealu je erodovaná šíje jednoho z těchto vulkánů. Usazeniny celé této epochy jsou velmi dobře vidět v Appalačském pohoří Severní Ameriky, kde řeka Susquehanna vyryla údolí, odkrývající tyto po sobě jdoucí vrstvy, které dosahují tloušťky přes 4000 metrů.

59:4.17 (680.1) Zvedání kontinentů pokračovalo a atmosféra se stávala bohatší na kyslík. Země byla pokryta rozlehlými lesy kapradin třicet metrů vysokých a podivnými stromy té doby. Byl to les ticha, nebyl slyšen žádný zvuk, dokonce ani šelest listů, protože takové stromy byly bez listů.

59:4.18 (680.2) A tak se blížil konec jednoho z nejdelších období evoluce mořského života—epocha ryb. Toto období světové historie trvalo téměř padesát milionů let a vašim badatelům je známo jako devon.

5. Období posunování zemské kůryKamenouhelné období kapradinových lesůÉra žab

59:5.1 (680.3) Objevení se ryb v předchozí epoše se označuje za vrchol evoluce mořského života. Od této doby se evoluce života na pevnině stává stále více důležitější. A na začátku tohoto období jsou vytvořeny téměř ideální podmínky pro objevení se prvních pozemských živočichů.

59:5.2 (680.4) Před 220 000 000 lety byla většina území kontinentálních pevnin, včetně Severní Ameriky, nad vodou. Země byla celá pokryta bohatou vegetací; bylo to opravdu období kapradin. V atmosféře byl stále ještě přítomen kysličník uhličitý, ale ve zmenšující se míře.

59:5.3 (680.5) Brzy poté byla střední část Severní Ameriky zaplavena vodou, která vytvořila dvě velká vnitrozemní moře. Pobřežní pohoří jak Atlantiku, tak i Pacifiku, se nacházela bezprostředně za existujícími břehy. Zanedlouho se tato dvě moře spojila, čímž se smísily jejich rozdílné formy života a spojení této mořské fauny znamenalo začátek rychlého a celosvětového ubývání mořského života a zahájení následujícího období života pozemského.

59:5.4 (680.6) Před 210 000 000 lety pokrývaly většinu území severní Ameriky a Evropy teplé vody arktických moří. Vody jižního pólu zaplavily Jižní Ameriku a Austrálii, zatímco Afrika a Asie byly vysoko nad mořem.

59:5.5 (680.7) Když mořské hladiny dosáhly svého vrcholu, náhle došlo k novému evolučnímu rozvoji. Najednou se objevily první pozemští živočichové. Existovalo velké množství druhů živočichů, kteří mohli žít na souši i ve vodě. Tito, vzduch dýchající obojživelníci, se vyvinuli z členovců, jejichž vzdušnice se vyvinuly do plic.

59:5.6 (680.8) Ze slaných mořských vod vylezli na břeh plži, štíři a žáby. Dnešní žáby stále kladou vajíčka ve vodě a jejich mláďata existují jako malé ryby, pulci. Toto období by se mohlo po právu nazývat érou žab.

59:5.7 (680.9) Velmi brzy poté se objevil první hmyz a společně s pavoukovci, škorpióny, šváby, cvrčky a kobylkami se rychle rozšířili po světových kontinentech. Vážky měly rozpětí křídel sedmdesát pět centimetrů. Vyvinulo se tisíc druhů švábů a někteří z nich byli deset centimetrů dlouzí.

59:5.8 (680.10) Obzvlášť dobře se vyvinuly dvě skupiny ostnokožců, kteří jsou ve skutečnosti vůdčími zkamenělinami této epochy. Vysoké úrovně vývoje dosáhli také velcí žraloci, živící se měkkýši a dominující oceánům více než pět milionů let. Klima bylo i nadále mírné a vyrovnané; mořský život se moc nezměnil. Vytvořili se sladkovodní ryby a trilobiti se blížili svému vyhynutí. Korály se vyskytovaly v malém množství a většina vápence byla vytvářena lilijicemi. V průběhu této epochy vznikly usazeniny jemnějšího stavebního vápence.

59:5.9 (681.1) Vody mnohých vnitrozemních moří byly natolik nasyceny vápencem a jinými minerály, že zdržovaly značně vývoj a rozvoj mnoha mořských druhů. Časem se moře vyčistila v důsledku rozsáhlé kamenné naplaveniny, která na některých místech obsahuje zinek a olovo.

59:5.10 (681.2) Usazeniny tohoto kamenouhelného období dosahují tloušťky od 150 do 600 metrů a obsahují pískovec, jílovitou břidlici a vápenec. V nejstarších vrstvách se nacházejí zkameněliny jak pozemských, tak i mořských živočichů a rostlin, společně s nánosy pobřežního štěrkopísku. V těchto starších slojích lze najít jen málo těžitelného uhlí. Tyto usazeniny uložené po celé Evropě se velmi podobají usazeninám vytvořené po Severní Americe.

59:5.11 (681.3) Na konci této epochy se začala pevnina Severní Ameriky zvedat. Po krátkém přerušení se moře vrátilo a zaplavilo zhruba polovinu svého předchozího lože. Toto zaplavení bylo krátké a brzy byla většina pevniny vysoko nad vodou. Jižní Amerika byla stále propojena s Evropou přes Afriku.

59:5.12 (681.4) Tato epocha byla svědkem vzniku horských masivů Vosges, Schwarzwald a Ural. Pozůstatky jiných a starších horských masivů se nacházejí po celé Velké Británii a Evropě.

59:5.13 (681.5) Před 200 000 000 lety začala skutečně aktivní stadia kamenouhelného období. První uhelné usazeniny se vrstvily v průběhu předchozích dvaceti milionů let, ale nyní probíhaly mnohem rozsáhlejší aktivity formování uhelných vrstev. Délka ukládání současného uhlí trvala více než dvacet pět milionů let.

59:5.14 (681.6) Pevnina se opakovaně zvedala a klesala v důsledku změn mořské hladiny, způsobené aktivitami na dnech oceánů. Nestabilita zemské kůry—klesání a zvedání pevniny—ve spojení s bohatou vegetací pobřežních močálů měla podíl na vytváření rozsáhlých uhelných ložisek a proto je toto období známé jako kamenouhelné. Klima po celém světě bylo stále mírné.

59:5.15 (681.7) Uhlenné sloje se střídají s jílovitou břidlicí, kamenitými horninami a konglomeráty. Tato uhelná ložiska ve středních a jižních oblastech Spojených Států dosahují tloušťky od dvanácti do patnácti metrů. Ale mnoho těchto ložisek bylo odplaveno pryč během následných zvednutí pevniny. V některých částech Severní Ameriky a Evropy dosahují uhelné vrstvy tloušťky až 5400 metrů.

59:5.16 (681.8) Přítomnost kořenů stromů, které rostly v půdě pod nynějšími uhelnými ložisky dokazuje to, že uhlí se vytvořilo přesně tam, kde se nyní nachází. Uhlí je vodou chráněným a tlakem přeměněným zbytkem rostlin, rostoucí v bažinách a v pobřežních močálech v této vzdálené epoše. V uhelných slojích se často nachází plyn a ropa. Rašelinová ložiska, pozůstatky

dávných rostlin, by se přeměnila do určitého druhu uhlí, kdyby byla vystavena přiměřenému tlaku a teplotě. Antracit byl vystaven většímu tlaku a vyšší teplotě než ostatní druhy uhlí.

59:5.17 (681.9) V Severní Americe ukazuje počet vrstev uhlí v různých ložiscích kolikrát se pevnina zvedla a poklesla. V Illinois je jich deset, V Pennsylvanii dvacet, v Alabamě třicet pět a v Kanadě sedmdesát pět. V uhelných ložiscích se nacházejí jak sladkovodní, tak i mořské zkameněliny.

59:5.18 (682.1) V celém průběhu této epochy byly horské masivy Severní a Jižní Ameriky v pohybu. Andy a starší jižní Skalisté hory se zvedaly. Rozsáhlé vysoké pobřežní oblasti Atlantiku a Pacifiku začaly klesat do takové míry, až nakonec erodovaly a byly zaplaveny tak, že pobřeží obou oceánů ustoupila zhruba do svých nynějších poloh. Usazeniny tohoto zaplavení dosahují průměrné tloušťky tři sta metrů.

59:5.19 (682.2) Před 190 000 000 lety se kamenouhelné moře Severní Ameriky rozšířilo přes oblast nynějších Skalistých hor s vyústěním do Tichého oceánu skrze severní Kalifornii. Po celém území obou Amerik a Evropy pokračovalo usazování uhlí, vrstva za vrstvou, tak, jak se pobřeží zvedala a klesala v průběhu těchto etap kolísání mořského pobřeží.

59:5.20 (682.3) Před 180 000 000 lety skončilo kamenouhelné období, během kterého se vytvořilo uhlí po celém světě—v Evropě, Indii, Číně, Severní Africe a obou Amerikách. Na konci období vytváření uhlí část Severní Ameriky východně od údolí Mississippi se vyzvedla a převážná část této oblasti zůstala od té doby nad úrovní moře. Toto období zdvíhání pevniny značí začátek formování nynějších horských masivů Severní

Ameriky, a to jak appalačského systému, tak i v západních oblastech. Vulkány byly aktivní na Aljašce, v Kalifornii a v oblastech vznikajících horských pásem v Evropě a Asii. Východní Amerika a západní Evropa byly spojeny grónským kontinentem.

59:5.21 (682.4) Zdvíhání pevniny začalo působit na mořské klima předcházejících epoch a proto kontinentální klima přestávalo být mírné a začínalo být více proměnlivé.

59:5.22 (682.5) Rostliny tohoto období byly výtrusové a vítr je mohl šířit daleko a široko. Kmeny stromů kamenouhelného období měly běžně průměr dva metry a často dosahovaly výšky až čtyřiceti metrů. Dnešní kapradiny jsou ojedinělými pozůstatky z těchto dávných dob.

59:5.23 (682.6) Všeobecně vzato, toto byly rozvojové epochy pro sladkovodní organizmy; v mořském životě došlo jen k malým změnám. Ale důležitým znakem tohoto období bylo náhlé objevení se žab a jejich mnohočetných příbuzných druhů. Hlavními znaky života v kamenouhelném období byly kapradiny a žáby.

6. Období přechodného klimatuÚdobí semenných rostlinEpocha biologického strádání

59:6.1 (682.7) Toto období znamená konec základního evolučního rozvoje mořského života a začátek přechodného období vedoucího k následným epochám pozemských živočichů.

59:6.2 (682.8) V tomto období došlo ke značnému ochuzení života. Tisíce mořských druhů vymřelo a život na souši se teprve usazoval. Toto byla doba biologického strádání, kdy život

téměř zmizel z povrchu zemského a z hlubin oceánů. Na konci dlouhého období mořského života existovalo na zemi více než sto tisíc živočišných druhů. Ke konci tohoto přechodného období přežilo méně než pět set druhů.

59:6.3 (682.9) Zvláštní podmínky v tomto období byly způsobeny nejenom chladnoucí zemskou kůrou, nebo dlouhou absencí vulkanické činnosti, ale především neobvyklou kombinací běžných a již dávno existujících vlivů—zmenšováním moří a zvyšováním výšky obrovských pevninských mas. Zanikalo mírné mořské klima předchozích epoch a rychle se rozvíjelo drsnější počasí kontinentálního charakteru.

59:6.4 (683.1) Před 170 000 000 lety probíhaly významné evoluční změny a proměny po celém povrchu země. Jak klesala dna oceánů, pevnina ve všech částech světa se zvedala. Objevily se samostatné horské hřebeny. Východní část Severní Ameriky byla vysoko nad úrovní moře; západní oblast se pomalu zdvíhala. Kontinenty byly pokryty velkými a malými slanými jezery a četnými vnitrozemními moři, která byla propojena s oceány úzkými úžinami. Vrstvy tohoto přechodného období dosahují tloušťky od 300 do 2 000 metrů.

59:6.5 (683.2) Během tohoto zvedání pevniny zemská kůra značně zvrásněla. Toto byla doba vynořování kontinentů, s výjimkou zmizení některých pozemských mostů, včetně kontinentů, které tak dlouhou dobu spojovaly Jižní Ameriku s Afrikou a Severní Ameriku s Evropou.

59:6.6 (683.3) Vnitrozemní jezera a moře postupně vysychala po celém světě. Začala se objevovat samostatná pohoří a regionální ledovce, především na jižní polokouli a v mnoha

oblastech je možno nalézt tyto ledovcové útvary také v horních a pozdějších uhelných ložiskách. Objevily se dva nové klimatické faktory: ledovatění a suchopárnost. Mnoho vyšších oblastí země vyprahlo a stalo se neúrodnými.

59:6.7 (683.4) V průběhu těchto klimatických změn nastaly také velké proměny v pozemských rostlinách. Poprvé se objevily semenné rostliny a ty poskytly vhodnou zásobu potravy pro následné rozšíření suchozemských živočichů. Hmyz prodělal radikální změnu. Vyvinul se klidový stav, aby živočich byl schopen udržovat během zimy a suchého období život.

59:6.8 (683.5) V předchozím období mezi suchozemskými živočichy dosáhly svého vrcholu žáby, rychle hynuly, ale přežily, protože dokázaly žít po dlouhou dobu v těchto velmi dávných a nesmírně zkoušených dobách ve vysychajících loužích a kalužích. V průběhu období vymírání žab se v Africe objevilo první stadium ve vývoji žab - vývoj do plazů. A protože v tu dobu byly pevninské masy ještě spojeny, tento tvor, předchůdce plazů a dýchací druh, se rozšířil po celém světě. V té době byla atmosféra země tak změněna, že skvěle podporovala dýchání živočichů. Brzy po objevení se těchto žabích předchůdců plazů byla Severní Amerika dočasně izolována—odtržena od Evropy, Asie a Jižní Ameriky.

59:6.9 (683.6) Postupné ochlazování vod oceánů hodně přispělo k destrukci mořského života. Mořští živočichové této epochy se přechodně uchýlili do tří příznivých útočišť: do nynější oblasti Mexického zálivu, do ústí řeky Ganga v Indii a do Sicilského zálivu Středozemního moře. A byly to právě tyto tři oblasti, ze kterých se později rozšířily a opět naplnily moře nové mořské druhy, narozené do nepříznivého období.

59:6.10 (683.7) Před 160 000 000 lety byla pevnina z velké části pokryta vegetací, která mohla lépe vydržovat život pozemských živočichů a atmosféra se stala ideální pro jejich dýchání. Tak končí období úpadku mořského života a biologického strádání, během kterého vymizely všechny formy života, kromě těch se schopností přežít a které byly proto oprávněny plnit funkci předků rychleji se vyvíjejícího a vysoce rozmanitého života v následujících epochách planetární evoluce.

59:6.11 (684.1) Konec tohoto období biologického strádání, známé vašim vědcům jako perm, znamená také konec dlouhého útvaru, zvaného paleozoikum, který trval jednu čtvrtinu historie planety, dvě stě padesát milionů let.

59:6.12 (684.2) Obrovská oceánská kolébka života na Uranii splnila svůj účel. V průběhu dlouhých epoch, kdy země nebyla vhodná vydržovat život a atmosféra neobsahovala dostatečné množství kyslíku pro výživu vyšších druhů suchozemských živočichů, se moře starala a vyživovala začínající život tohoto světa. Nyní, kdy se začíná rozvíjet druhá etapa evoluce na souši, se postupně snižuje biologická důležitost moře.

59:6.13 (684.3) [Představeno Nositelem Života Nebadonu, členem původního sboru Nositelů Života, přiděleného na Urantii.]

Kapitola 60

Urantia v éře raného suchozemského života

60:0.1 (685.1) SKONČILA éra výlučného mořského života. Zvedání pevniny, ochlazování zemské kůry a oceánů, ubývání moří a jejich následné prohlubování, společně s velkým přírůstkem

pevniny v severních zeměpisných pásmech, to všechno značnou měrou přispělo ke změně světového klima ve všech oblastech, vzdálených od rovníku.

60:0.2 (685.2) Poslední epochy předcházející éry byly vskutku údobím žab, ale tito předci pozemských obratlovců již nepřevládali, protože přežili ve značně zmenšených počtech. V drsných podmínkách předchozího období přežilo obtížnosti biologického strádání velmi málo druhů. Také téměř vyhynuly výtrusové rostliny.

1. Epocha prvních plazů

60:1.1 (685.3) Erodované usazeniny tohoto období obsahují hlavně konglomeráty, jílovitou břidlici a pískovec. Sádrovec a červené vrstvy ve všech těchto usazeninách jak v Americe, tak i Evropě, ukazují na to, že klima těchto kontinentů bylo suché. Tyto vyprahlé oblasti byly vystaveny silné erozi v důsledku častých a prudkých průtrží mračen na okolních vrchovinách.

60:1.2 (685.4) V těchto vrstvách je možné nalézt jen málo fosílií, ale jsou tam k nalezení početné pískovcové stopy suchozemských plazů. V mnoha oblastech červená pískovcová ložiska tohoto období, dosahující tloušťky tři sta metrů, neobsahují žádné fosílie. Život suchozemských živočichů probíhal pouze v některých částech Afriky.

60:1.3 (685.5) Tyto usazeniny mají různou tloušťku, od 1 000 do 3 000 metrů a na pobřeží Tichého oceánu dokonce 5500 metrů. Později byla mezi tyto vrstvy vtlačena láva. Vtlačením čedičové lávy mezi tyto triasové vrstvy byly vytvořeny na řece

Hudson palisády. V různých částech světa probíhala rozsáhlá vulkanická činnost.

60:1.4 (685.6) Usazeniny tohoto období se nacházejí v Evropě, především v Německu a v Rusku. V Anglii patří do této epochy nový červený pískovec. V jižních Alpách se vápenec ukládal v důsledku vpádu moře a v dnešní době existuje v těchto místech v podobě typických dolomitových vápencových stěn, štítů a pilířů. Tato vrstva se nachází po celé Africe a Austrálii. Z takového přeměněného vápence vzniká carrarský mramor. V jižních oblastech Jižní Ameriky se nenacházejí žádné pozůstatky z tohoto období, protože tato část kontinentu zůstávala pod vodou a proto poskytuje pouze vodní, čili mořské usazeniny, spojené s předchozími a následnými epochami.

60:1.5 (686.1) Před 150 000 000 lety začala raná období suchozemského života světové historie. Obecně vzato, životu se nevedlo příliš dobře, ale byl na tom lépe než během těžkého a nepřátelského období v závěru éry mořského života.

60:1.6 (686.2) Na počátku této éry byly východní a střední oblasti Severní Ameriky, severní polovina Jižní Ameriky, většina Evropy a celá Asie již značně nad vodou. Severní Amerika je poprvé geograficky oddělena, ale ne nadlouho, protože se brzy v Beringově úžině opět objeví pozemní mosty, spojující kontinent s Asií.

60:1.7 (686.3) V Severní Americe se vytvořily velké prolákliny souběžné s pobřežím Atlantiku a Tichého oceánu. Objevila se velká rozsedlina ve východním Connecticutu, jejíž jedna strana se propadla více než tři kilometry. Mnohé z těchto proláklin Severní Ameriky byly později zaplněny erozními usazeninami,

stejně jako mnoho kotlin se sladkovodními a slanými jezery v hornatých oblastech. Později byly tyto zaplněné propadliny značně vyzvednuty proudy lávy, přicházející z podzemí. Z tohoto období v mnoha oblastech pocházejí zkamenělé lesy.

60:1.8 (686.4) Tichomořské pobřeží, které obvykle zůstalo nad vodou během zaplavení kontinentů, pokleslo, s výjimkou jižní části Kalifornie a velkého ostrova, který tehdy existoval v místě dnešního Tichého oceánu. Toto pradávné kalifornské moře bylo bohaté na mořský život a táhlo se na východ, kde se spojovalo s dávnou mořskou kotlinou středozápadní oblasti.

60:1.9 (686.5) Před 140 000 000 lety se náhle a s pouhým náznakem dvou předků plazů, kteří se vyvinuli v Africe během předcházející epochy, objevili plazi v plně vyvinuté podobě. Vyvinuli se rychle a zahrnují krokodýly, šupinaté plazy a posléze mořské hady a létající plazy. Jejich přechodní předci se velmi rychle vytratili.

60:1.10 (686.6) Tito rychle se vyvíjející plazíci dinosauři se brzy stali vládci této epochy. Kladli vejčka a lišili se ode všech živočichů svými malými mozky, které vážily méně než 450 gramů, ale ovládaly těla, vážící později až čtyřicet tun. Ale první plazi byli malí, byli masožravci a chodili na zadních nohách jako klokani. Měli duté ptačí kosti a postupně se jim vyvinuly na zadních nohách jen tři prsty. Mnoho jejich zkamenělých otisků chodidel je mylně považováno za stopy obřích ptáků. Později se vyvinuli býložraví dinosauři. Chodili po čtyřech a u jednoho řádu tohoto druhu se vyvinul ochranný krunýř.

60:1.11 (686.7) Za několik milionů let později se objevili první savci. Neměli placentu a ukázali se jako okamžitý nezdár; žádný

nepřežil. Toto byl experimentální program na vylepšení savčích druhů, ale na Uranii se nezdařil.

60:1.12 (686.8) Mořský život tohoto období byl nehojný, ale rychle se vylepšil s novou invazí moře, které opět vytvořilo rozsáhlé pobřeží s mělkou vodou. Poněvadž mělké vody byly kolem Evropy a Asie, nejbohatší naleziště fosílií se nacházejí právě kolem těchto kontinentů. Jestli byste dnes chtěli studovat tuto epochu, zkoumejte oblasti Himaláje, Sibiře a Středozemního moře, stejně jako Indii a ostrovy v jižním Pacifiku. Význačným jevem mořského života byli druhově bohatí a krásní amoniti, jejichž fosílie se nacházejí po celém světě.

60:1.13 (686.9) Před 130 000 000 lety bylo moře jen málo pozměněné. Sibiř a Severní Amerika byly spojeny pozemním mostem přes Beringovu úžinu. U kalifornského pobřeží Tichého oceánu se objevil bohatý a unikátní mořský život, kde se vyvinulo přes jeden tisíc druhů amonitů z vyšších řádů hlavonožců. Změny životních forem tohoto období byly opravdu převratné, přestože byly přechodové a postupné.

60:1.14 (687.1) Toto období trvalo déle než dvacet pět milionů let a je známo jako trias.

2. Období pozdních plazů

60:2.1 (687.2) Před 120 000 000 lety začala nová etapa v rozvoji plazů. Významnou událostí tohoto období byla evoluce a vyhynutí dinosaurů. Suchozemský živočišný život dosáhl svého největšího rozvoje pokud jde o velikost a na konci tohoto období prakticky zmizel z povrchu zemského. Dinosauři se vyvinuli ve všech velikostech, od druhů kratších než šedesát

centimetrů, až po obrovské nemasožravé dinosaury, dosahující délky až dvacet tři metrů a kterým se od té doby velikostí nevyrovnal žádný jiný živý tvor.

^{60:2.2 (687.3)} Největší dinosauři se vyvinuli v západních oblastech Severní Ameriky. Tito obrovití plazi jsou pohřbeni v celé oblasti Skalistých hor, podél celého pobřeží Atlantiku v Severní Americe, v západní Evropě, Jižní Africe a Indii, ale ne v Austrálii.

^{60:2.3 (687.4)} Postupně, jak se zvětšovali a zvětšovali, se tito robustní tvorové stali méně aktivními a zeslábli; ale oni také potřebovali obrovské množství potravy a země byla jimi brzy tak zamořena, že doslova hladověli a vymřeli—neměli takovou inteligenci, aby si s takovou situací poradili.

^{60:2.4 (687.5)} V tuto dobu většina východní části Severní Ameriky, která byla dlouhou dobu nad vodou, poklesla a byla zalita Atlantickým oceánem, takže pobřeží bylo o několik stovek kilometrů dále, než je nyní. Západní část kontinentu byla stále nad vodou, ale také tyto oblasti byly později zaplaveny jak severním mořem, tak i Tichým oceánem, který se rozprostíral východně do oblasti Black Hills v Dakotě.

^{60:2.5 (687.6)} Toto bylo sladkovodní období a je charakterizováno četnými vnitrozemními jezery, což dokazují bohatá naleziště fosílií v takzvaných „morrisonských vrstvách“ v Coloradu, Montaně a Wyomingu. Tloušťka těchto smíšených slaných a sladkovodních usazenin se pohybuje od 600 do 1500 metrů, ale v těchto vrstvách je velmi málo vápence.

^{60:2.6 (687.7)} Stejné polární moře, které doposud pokrývalo Severní Ameriku, podobně zaplavilo Jižní Ameriku, kromě brzy se objevivšího pohoří And. Velká část Číny a Ruska byla pod vodou, ale největší vodní invaze byla v Evropě. A právě během tohoto zaplavení vznikly nádherné kamenotisky v jižním Německu, kde usazeniny ukrývají takové fosílie, jako jsou například nejjemnější křídýlka pradávného hmyzu, které jsou zachovány tak, jakoby by tam byly od včerejšího dne.

^{60:2.7 (687.8)} Flóra tohoto období byla téměř stejná jako v předcházející epoše. Kapradiny přetrvávaly, zatímco jehličnany se začínaly stále více podobat dnešním odrůdám. Vytvářelo se ještě malé množství uhlí podél severních břehů Středozemního moře.

^{60:2.8 (687.9)} Návrat moří zlepšil počasí. Korály se rozšířily do evropských vod, což dokazovalo to, že klima bylo stále ještě mírné a vyrovnané, ale to bylo naposledy, kdy se korály objevily v pomalu se ochlazujících polárních mořích. V tomto období se mořský život značně zdokonalil a vyvinul, především v evropských vodách. Dočasně se objevily ve větším množství než předtím korály i lilijice, ale bezobratlému oceánskému životu dominovali amoniti, jejichž průměrná velikost se pohybovala od sedmi do deseti centimetrů, i když jeden druh měl průměr dva a půl metru. Houby byly všude a pokračoval vývoj sépií a ústřic.

^{60:2.9 (688.1)} Před 110 000 000 lety pokračoval rozvoj potenciálů mořského života. Jednou z výjimečných mutací tohoto období byl mořský ježek. Vyvinuli se krabi, humři a novodobé druhy korýšů. Výrazné změny nastaly v rybí rodině, objevil se první druh jesetera, ale všechna moře zamořovali stále draví mořští

hadi, pocházející ze suchozemských plazů a hrozili vyhoubením celé rybí rodiny.

60:2.10 (688.2) Toto období však především pokračovalo jako doba dinosaurů. Zaplnili zemi natolik, že v předchozím zaplavením mořem dva druhy vyměnili souši za vodu. Tito mořští hadi představují krok zpět v evoluci. Zatímco některé nové druhy se rozvíjejí, jiné stagnují a další se vracejí zpět do předchozího stadia. A to se stalo, když tyto dva druhy plazů opustily pevninu.

60:2.11 (688.3) Časem mořští hadi narostli do takové velikosti, že se stěží mohli pohybovat a nakonec vymřeli, protože neměli dostatečně velké mozky, které by jim poskytovaly ochranu pro jejich obrovitá těla. Jejich mozky vážily méně než šedesát gramů, ale někteří tito obrovští ryboještěři dorůstali do délky patnácti metrů a většina z nich dosahovala délky přes deset metrů. Mořští krokodýli byli také zpětnou mutací druhu suchozemského plaza, ale oproti mořským hadům, tito živočichové se vždy vraceli na souš, aby tam nakladli svá vajíčka.

60:2.12 (688.4) Brzy poté, kdy dva druhy dinosaurů učinily marný pokus se zachránit a migrovali do vody, jiné dva druhy byly vyhnány tvrdým bojem o přežití do vzduchu. Ale tito létající ptakoještěři nebyli předky opravdových ptáků následujících epoch. Vyvinuli se ze skákajících dinosaurů, jejichž kosti byly duté a jejich křídla se podobala netopýřím s rozpětím od šesti do osmi metrů. Tito pradávni létající plazi dorůstali do délky přes tři metry a měli oddělené čelisti jako mají dnešní hadi. Po určitou dobu se tito létající plazi jeví jako úspěch, ale nedokázali se vyvinout do takové formy, která by jim umožnila

přežít jako vzdušní plavci. Představují nepřeživší druh ptačích předků.

60:2.13 (688.5) V tomto období se rozmnožily želvy, poprvé se objevily v Severní Americe. Jejich předkové přišli z Asie po severním pozemním mostě.

60:2.14 (688.6) Před sto miliony lety se epocha plazů chýlila ke konci. Dinosauři, při své veškeré obrovité mase, měli nevyvinuté mozky a postrádali inteligenci, která by jim zajistila dostatek potravy pro výživu svých obrovitých těl. A tak tito nečinní suchozemští plazi hynuli ve stále se zvyšujících počtech. Od tohoto období bude evoluce sledovat růst mozků a ne fyzické tělo a vývoj mozků bude charakterizovat každou následující epochu evoluce živočichů a planetárního rozvoje.

60:2.15 (688.7) Toto období, zahrnující vrchol a začátek úpadku plazů, trvalo téměř dvacet pět milionů let a je známo jako jurské.

3. Období křídýÚdobí kvetoucích rostlinÉra ptáků

60:3.1 (688.8) Velké křídové období dostalo své jméno od hojně se vyskytujících křídových útvarů, které vytvářeli hojně rozšíření dírkonožci. Toto období přivede Urantii ke konci dlouhé nadvlády plazů a stane se svědkem objevení se květnatých rostlin a ptáků na pevnině. V tomto období se skončí posunování kontinentů na západ a na jih, což bude provázeno obrovskou deformací zemské kůry a současně rozlehlými lávovými proudy a silnou vulkanickou činností.

60:3.2 (689.1) Na konci předchozího geologického období byla většina kontinentální pevniny nad vodou i když tam ještě

nebyly horské vrcholy. Ale kontinentální pevnina narazila během posunu na první velkou překážku na hlubokém dně Tichého oceánu. Tato kolize geologických sil byla příčinou vytvoření obrovského severního a jižního horského pásma, táhnoucího se od Aljašky dolů přes Mexiko k mysu Horn.

^{60:3.3 (689.2)} Tato epocha se tak v geologické historii stala obdobím utváření novodobých hor. Před tímto obdobím bylo na pevnině jen několik horských vrcholů, což byly pouze vyvýšeniny, které byly velmi široké. Nyní se začalo zvedat pobřeží Tichého oceánu, ale leželo jeden tisíc sto kilometrů na západ od dnešní břehové čáry. Začínalo se vytvářet pohoří Sierra, jehož křemenité vrstvy, obsahující zlato, byly výsledkem lávových proudů této epochy. Ve východní části Severní Ameriky tlak Atlantického oceánu rovněž zapříčinil vyzvednutí pevniny.

^{60:3.4 (689.3)} Před 100 000 000 lety byl kontinent Severní Ameriky a část Evropy značně nad vodou. Vrásnění obou amerických kontinentů pokračovalo a jeho výsledkem byla přeměna And v Jižní Americe a postupné zvedání západních planin Severní Ameriky. Většina Mexika se potopila do moře a jižní Atlantik pronikl na jižní pobřeží Jižní Ameriky a časem dosáhl nynější břehové linie. Atlantik a Indické oceány byly v té době tam, kde se nacházejí dnes.

^{60:3.5 (689.4)} Před 95 000 000 lety začaly pevninské masy Ameriky a Evropy opět klesat. Jižní moře začala svoji invazi Severní Ameriky a postupně se rozšířila na sever a spojila se Severním Ledovým oceánem, čímž došlo k druhému největšímu zaplavení pevniny. Když moře posléze ustoupilo, zanechalo pevninu zhruba jako je nyní. Než toto velké zaplavení začalo, eroze snížila Appalačskou vrchovinu téměř na úroveň moře.

Početné barevné vrstvy čistého jílu, který se dnes používá k výrobě keramického nádobí, se ukládaly v průběhu tohoto období v pobřežních oblastech Atlantiku. Jejich průměrná tloušťka je přibližně šest set metrů.

60:3.6 (689.5) Mohutná vulkanická činnost proběhla jižně od Alp a podél linie současného pobřežního horského pásma Kalifornie. Za několik milionů let došlo v Mexiku k největším deformacím zemské kůry. Velké změny nastaly také v Evropě, Rusku, Japonsku a v jižní části Jižní Ameriky. Začalo se stále více střídat podnebí.

60:3.7 (689.6) Před 90 000 000 lety se z raných křídových moří vynořily krytosemenné rostliny a brzy se rozšířily po všech kontinentech. Tyto suchozemské rostliny se objevily náhle společně s fíkovníky, magnoliovníky a tulipánovníky. Brzy poté se fíkovníky, chlebovníky a palmy rozšířily po Evropě a západních nížinách Severní Ameriky. Neobjevili se žádní noví suchozemští živočichové.

60:3.8 (689.7) Před 85 000 000 lety se uzavřela Beringova úžina a odřízla ochlazovací vody severních moří. Předtím mořský život Atlantiku a Tichého oceánu se výrazně odlišoval v důsledku teplotních rozdílů těchto dvou vodních těles; nyní se jejich teplota vyrovnala.

60:3.9 (689.8) Název tohoto období pochází od křídových útvarů a usazenin zeleného jílovitého písku. Uložené horninové vrstvy této epochy jsou rozmanité a obsahují křidu, jílovitou břidlici, pískovec a malé množství vápence společně s nekvalitním uhlím, čili lignitem; v mnohých oblastech obsahují ropu. Tyto vrstvy mají rozdílnou tloušťku od 60 metrů na některých

místech až do 3000 metrů na západě Severní Ameriky a na mnoha místech Evropy. Podél východního okraje Skalistých hor je možno tyto usazeniny pozorovat v nakloněných úpatích.

60:3.10 (690.1) Po celém světě jsou tyto sloje prostoupeny křídou a tyto porézní polokamenité horniny zachycují vodu ve svrchních vrstvách a dopravují ji dolů a vytvářejí zásoby vody pro většinu dnešních suchých oblastí světa.

60:3.11 (690.2) Před 80 000 000 lety došlo v zemské kůře k rozsáhlým poruchám. Kontinentální posun západním směrem se zastavoval a nesmírná energie pomalého pohybu obrovské kontinentální masy zvrásnila pobřeží Tichého oceánu Severní a Jižní Ameriky a zahájila rozsáhlé zpětné změny podél břehů Tichého oceánu v Asii. Toto vyzvednutí pevniny po celém obvodu Tichooceánské pánve kulminovalo do dnešních horských pásů a dosahuje délky více než čtyřicet tisíc kilometrů. A dmutí zemské kůry, doprovázející zrod tohoto jevu, bylo největší zborcení povrchu, ke kterému došlo od doby, kdy se na Uranii objevil život. Proudění lávy, jak podzemní tak i nadzemní, byly rozsáhlé a rozšířené.

60:3.12 (690.3) Před 75 000 000 lety skončil posun kontinentů. Utváření dlouhého horského pásma podél pobřeží Tichého oceánu, táhnoucí se od Aljašky k mysu Horn, bylo dokončeno, ale bylo tam jen několik málo horských štítů.

60:3.13 (690.4) Zpětná síla zastaveného kontinentálního posunu pokračovala ve zvedání západních nížin Severní Ameriky, zatímco erozí srovnané Appalačské hory na východním pobřeží Atlantiku byly vyzvednuty strmě nahoru, jen s malým, nebo žádným sklonem.

60:3.14 (690.5) Před 70 000 000 lety došlo k deformacím zemské kůry, spojených s maximálním vyzvednutím oblasti Skalistých hor. V Britské Kolumbii byl vyvrhnut na povrch z hloubky dvaceti čtyř kilometrů obrovský segment horniny; tady jsou kambrijské horniny uloženy šikmo nad křídovými vrstvami. K dalšímu úžasnému přeskupení horninových vrstev došlo na východním svahu Skalistých hor, nedaleko od kanadských hranic; taky jsou k nalezení horninové vrstvy z období před vznikem života, které jsou nahromaděny přes nedávné křídové usazeniny.

60:3.15 (690.6) Toto období vulkanické činnosti probíhalo po celém světě a dalo vzniknout početným malým samostatným vulkanickým homolím. V činnosti byly podmořské vulkány v zatopené oblasti Himaláje. Větší část zbývajícího území Asie, včetně Sibíře, byla také ještě pod vodou.

60:3.16 (690.7) Před 65 000 000 lety došlo k jednomu z největších výlevů lávy v historii. Uložené vrstvy těchto a předcházejících lávových proudů jsou k nalezení po celém území obou Amerických kontinentů, severní a jižní Afriky, Austrálii a v některých částech Evropy.

60:3.17 (690.8) Suchozemští živočichové se mnoho nezměnili, ale protože se z moře vynořilo hodně pevniny, především v Severní Americe, velmi rychle se rozmnožili. V tuto dobu, kdy většina Evropy byla pod vodou, Severní Amerika se stala velkou arénou evoluce suchozemských živočichů.

60:3.18 (690.9) Podnebí bylo stále ještě teplé a rovnoměrné. Klimatické podmínky v arktických oblastech připomínaly současné podnebí středních a jižních oblastí Severní Ameriky.

60:3.19 (690.10) Probíhala velká evoluce rostlinného života. Mezi suchozemskou vegetací převládaly krytosemenné rostliny a objevilo se mnoho dnešních stromů, včetně buků, bříz, dubů, ořešáků, platanů, javorů a dnešních palem. Země oplývala ovocem, trávou a obilninami a tyto semenné traviny a stromy znamenaly pro rostlinný svět to, co předchůdci člověka znamenali pro živočišný svět—ve významu evoluce se řadí na druhé místo, hned za vznikem samého člověka. Náhle a bez předchozího postupného přechodu, velká rodina kvetoucích rostlin mutovala. A tato nová flóra se brzy rozšířila po celém světě.

60:3.20 (691.1) Před 60 000 000 lety, přestože suchozemských plazů ubývalo, dinosauři byli stále vládci pevniny, ale vedoucí roli nyní převzali pohyblivější a aktivnější druhy menších skákajících masožravých dinosaurů, podobající se klokanům. Ale již předtím se objevily nové druhy býložravých dinosaurů, jejichž rychlý nárůst byl způsobený objevením se travnaté čeledi suchozemských rostlin. Jeden z těchto nových dinosaurů, živící se travou, byl opravdový čtyřnožec se dvěma rohy a hřebenem na plecích, připomínající kapuci. Velké změny se také odehrávaly mezi rybami a ostatními formami mořského života.

60:3.21 (691.2) Brodící se a plavající praptáci předchozích epoch nebyli úspěšní ve vzduchu, stejně tak jako létající dinosauři. Tyto druhy žily krátce a brzy vyhynuly. Je také potkal dinosauři osud—zánik—protože měli příliš malý mozek v porovnání s velikostí těla. Tento druhý pokus vytvořit živočichy, kteří by mohli létat ve vzduchu, se nezdařil, stejně jako byl neúspěšný pokus vytvořit savce během této a předcházející epochy.

60:3.22 (691.3) Před 55 000 000 lety začal evoluční pochod náhlým objevením se prvního z opravdových ptáků—malého tvora podobající se holubovi, který byl předkem veškerého ptačího života. Toto byl třetí typ létajícího tvora na zemi a pocházel přímo z čeledi plazů. Nepocházel ani z dočasně létajících dinosaurů, ani z dřívějších typů suchozemských ozubených ptáků. A tak se tato doba nazývá érou ptáků a je také známa jako období úbytku plazů.

4. Konec křídového období

60:4.1 (691.4) Významné křídové období se blíží ke svému konci a jeho ukončení znamená konec velkých mořských invazí na kontinenty. Především to platí o Severní Americe, kde jen tam došlo k dvaceti čtyřem rozsáhlým záplavám. A přestože i potom docházelo k menším zátopám, žádná z nich se nemůže přirovnat k obrovským a dlouhotrvajícím mořským invazím této a předcházejících epoch. Tato střídavá období nadvlády pevniny a moře probíhala v cyklech, trvajících miliony let. Procesy zvedání a klesání oceánského dna a kontinentální pevniny měly dlouhověký rytmus. A od této doby budou tyto stejné rytmické pohyby zemské kůry pokračovat po celou dobu historie země, ale se zmenšující se četností a rozsahem.

60:4.2 (691.5) Toto období je také svědkem zastavení posunu kontinentů a utváření současných hor Urantie. Ale tlak kontinentálních pevninských mas a zastavený pohyb tohoto dlouhodobého posunu nejsou výhradními vlivy v utváření hor. Hlavním a zásadním faktorem ovlivňujícím polohu horského pásma je dřívější existence nížiny nebo prolákliny, která se zaplní poměrně lehkými usazeninami erozního horninového materiálu a přemísťováním moří v předcházejících epochách.

Někdy tato lehčí místa pevniny dosahují tloušťky 4500 až 6 000 metrů; a proto, když je zemská kůra vystavena tlaku z jakékoliv důvodu, tato lehčí místa se jako první deformují, vrásní a zvedají nahoru, aby umožnila vyrovnaní protichůdných a kolizních sil, působících v zemské kůře nebo pod ní. Někdy takové dmutí pevniny proběhne bez vrásnění. Ale v souvislosti s vyzdvižením Skalistých hor se vyskytlo velké vrásnění a vychýlení, spojené s obrovskými přesuny různých horninových vrstev, jak pod zemí, tak i na povrchu.

60:4.3 (692.1) Mezi nejstarší hory světa patří ty v Asii, Grónsku a severní Evropě, které náleží ke starším východně-západním útvarům. Hory středního věku se nacházejí po obvodu Tichého oceánu a ve druhém evropském východně-západním útvaru, který se zrodil přibližně ve stejné době. Toto gigantické vyzvednutí pevniny je dlouhé přes patnáct tisíc kilometrů a táhne se z Evropy do West Indies. Nejmladší hory jsou v pásmu Skalistých hor, kde se celé věky střídalo zvedání pevniny s následným zaplavením mořem, i když některá vyšší místa zůstala jako ostrovy. Po vytvoření hor středního věku došlo k vyzvednutí opravdového horského hřebenu, který se vlivem spojeného umění přírodních živlů následně vytvaroval do dnešních Skalistých hor.

60:4.4 (692.2) Současná oblast Skalistých hor Severní Ameriky není původním vyzvednutím pevniny; ta byla již před dávnou dobou srovnána erozí a znovu vyzvednuta. Současné čelní horské pásmo je to, co zůstalo po původním pásmu, které bylo znovu vyzvednuto. Pikes Peak a Longs Peak jsou výraznými příklady této horské aktivity, trvající více než dvě generace hor. Tyto

dva štíty držely své vrcholy nad vodou během několika předcházejících záplav.

60:4.5 (692.3) Jak biologicky, tak i geologicky to byla rušná a aktivní epocha na souši i pod vodou. Přibylo mořských ježků, zatímco korálů a lilijic ubylo. Amonitů, mající hlavní vliv v průběhu předchozí epochy, také rychle ubylo. Na pevnině kapradinové lesy byly z velké části nahrazeny borovicemi a jinými dnešními stromy, včetně gigantických sekvojí. Na konci tohoto období, i když nejsou ještě vyvinuti placentární savci, je připraveno biologické jeviště pro objevení se, v následujícím období, prvních předků budoucí čeledi savců.

60:4.6 (692.4) A takto končí dlouhá éra v historii světové evoluce, která začíná se vznikem raného suchozemského života a končí v nedávných dobách bezprostředních předků člověka a jeho vedlejších linií. Toto období—křída—zahrnuje padesát milionů let a završuje éru suchozemského života před objevením se savců, která trvala sto milionů let a je známa jako mezozoikum.

60:4.7 (692.5) [Představeno Nositelům Života Nebadonu, přiděleného do Satanie a v současné době působícího na Urantii.]

Kapitola 61

Éra savců na Urantii

61:0.1 (693.1) ÉRA savců začíná od doby, kdy se na pevnině objevili placentární savci a trvá do konce doby ledové. Toto období trvalo necelých padesát milionů let.

61:0.2 (693.2) V průběhu této éry, zvané kenozoikum, světová krajina představovala velmi poutavou podívanou—vlnící se

pahorky, rozlehlá údolí, široké řeky a rozsáhlé lesy. Dvakrát během tohoto časového úseku se zvedla a poklesla panamská šíje; to samé udělaly pozemní mosty přes Beringovu úžinu. Existovalo mnoho živočišných druhů a byly velmi různorodé. Ve stromech se hemžilo spousta ptáků a celý svět byl rájem pro živočichy, bez ohledu na nepřetržitý boj vyvíjejících se druhů o nadvládu.

61:0.3 (693.3) Nahromaděné usazeniny z pěti fází této padesát milion let trvající éry obsahují zkamenělé záznamy postupných dynastií savců a vedou přímo do období objevení se samotného člověka.

1. Údobí nové kontinentální pevninyÉra raných savců

61:1.1 (693.4) Před 50 000 000 lety byly kontinenty většinou nad vodou, nebo jenom málo zaplaveny. Horninové útvary a usazeniny tohoto období jsou jak pozemského, tak i mořského původu, ale většinou pozemského. Po velmi dlouhou dobu se pevnina postupně zvedala, ale byla současně spláchnuta do nižších poloh a směrem k moři.

61:1.2 (693.5) Již na počátku tohoto období se v Severní Americe náhle objevili placentární savci, představující nejdůležitější evoluční událost do této doby. Druhy neplacentárních savců již existovaly dříve, ale tento nový druh se objevil přímo a náhle z dříve existujícího předka plazů, jehož potomci přežili dobu hynutí dinosaurů. Otcem placentárních plazů byl malý, velmi aktivní, masožravý, skákající druh dinosaura.

61:1.3 (693.6) U těchto primitivních savců se začínaly projevovat základní savčí instinkty. Savci mají oproti jiným formám

živočišného života nesmírnou výhodu v boji o přežití v tom, že jsou schopni:

61:1.4 (693.7) 1. Plodit relativně zralé a vyvinuté potomky.

61:1.5 (693.8) 2. Krmit, vychovávat a chránit svoje potomky s oddanou náklonností.

61:1.6 (693.9) 3. Používat svoje vyšší mozkové schopnosti pro vlastní přežití.

61:1.7 (693.10) 4. Využívat zvýšenou pohyblivost k útěku před nepřáteli.

61:1.8 (693.11) 5. Uplatnit svoji zvýšenou inteligenci pro přizpůsobení a adaptaci na prostředí.

61:1.9 (694.1) Před 45 000 000 lety se vyzvedly kontinentální hřbety ve spojení s všeobecným klesáním pobřežních linií. Život savců se rozvíjel velmi rychle. Šířil se druh malých plazů kladoucích vajíčka a po Austrálii se potulovali předkové pozdějších klokanů. Brzy se objevili malí koni, lehkonoží nosorožci, tapíři s chobotem, primitivní prasata, veverky, lemuři, vačice a několik čeledí živočichů podobných opicím. Všichni byli malí, primitivní a nejlépe vybaveni pro život v lesích horských oblastí. Vyvinul se velký pták podobný pštrosovi, který byl tři metry vysoký a kladl vejce dvacet tři krát třicet tři centimetry velké. Toto byli předkové pozdějších gigantických dopravních ptáků, kteří byli vysoce inteligentní a kdysi přepravovali vzduchem lidské bytosti.

61:1.10 (694.2) Na počátku období kenozoikum žili savci na souši, pod vodou, ve vzduchu a na stromech. Tito živočichové měli

jeden až jedenáct párů prsních žláz a všichni byli pokryti hustou srstí. Tak jako u druhů, které se objevily později, tak i u nich se vyvinuly dvě řady zubů a v porovnání s velikostí těla měli velké mozky. Ale dnešní savci mezi nimi ještě nebyli.

61:1.11 (694.3) Před 40 000 000 lety se začala zvedat pevnina v oblastech severní polokoule, po čemž následovalo nové rozsáhlé ukládání hornin a další pozemní aktivity, včetně proudění lávy, borcení, utváření jezer a eroze.

61:1.12 (694.4) Většina Evropy byla v průběhu pozdější části této epochy zaplavena. Po malém vyzvednutí pevniny byl kontinent pokryt jezery a zátokami. Severní Ledový oceán se rozprostíral na jih přes Uralskou kotlinu a byl spojen se Středozezemním mořem, které se v tu dobu táhlo na sever. Horské pásma Alp, Karpat, Apenin a Pyreneje byly nad vodou jako ostrovy. Vyzvedla se Panamská šíje a oddělila Atlantik od Tichého Oceánu. Severní Amerika byla propojena s Asií pozemním mostem v Beringově úžině a s Evropou byla spojena Grónskem a Islandem. Okruh kontinentální pevniny severní zeměpisné šířky byl přerušen pouze Uralskou úžinou, která spojovala arktická moře se zvětšeným Středozezemním mořem.

61:1.13 (694.5) V evropských vodách se vytvořilo velké množství vápnitých sedimentů, vytvořených dírkonožci. Dnes je tato hornina v Alpách vyzvednuta do výšky 3000 metrů, v Himalájích do výšky přes 4800 metrů a v Tibetu do výšky 6000 metrů. Usazeniny křídý této doby se nacházejí podél pobřeží Afriky a Austrálie, na západním pobřeží Jižní Ameriky a v oblasti ostrovů West Indies.

61:1.14 (694.6) V průběhu celého tohoto období, zvaného eocén, pokračovala evoluce savců a ostatních příbuzných forem života prakticky nerušeně. V té době byla Amerika spojena pevninou se všemi kontinenty, kromě Austrálie a svět se postupně zaplňoval primitivními savci různých druhů.

2. Novodobé záplavyObdobí pokročilých savců

61:2.1 (694.7) Toto období bylo charakterizováno další a rychlejší evolucí placentárních savců a v jeho průběhu se vyvinuly pokročilejší druhy savců.

61:2.2 (694.8) Přestože první placentární savci pocházeli z masožravých předků, velmi brzy se vyvinuly řady býložravců a zakrátko také vznikly čeledi masožravých savců. Hlavní potravou rychle se množících savců byly krytosemenné rostliny—novodobá suchozemská flóra, včetně většiny dnešních rostlin a stromů, které se objevily během předchozích epoch.

61:2.3 (695.1) Před 35 000 000 lety začalo období světové nadvlády placentárních savců. Široký jižní pozemní most znovu spojil obrovský antarktický kontinent s Jižní Amerikou, jižní Afrikou a Austrálií. Přestože se ve vysokých zeměpisných šířkách hromadila pevnina, světové podnebí zůstávalo mírné v důsledku enormního rozšíření plochy tropických moří a také proto, že pevnina nebyla dostatečně vysoko, aby se vytvořily ledovce. Rozsáhlé proudění lávy nastalo v Grónsku a na Islandu a mezi těmito vrstvami se vytvořila malá ložiska uhlí.

61:2.4 (695.2) Výrazné změny probíhaly v planetární fauně. Mořský život procházel velkými proměnami; existovala většina

současných druhů mořského života a i nadále hráli důležitou roli dírkonožci. Život hmyzu byl stejný jako v předcházející epoše. Florissantské zkamenělé vrstvy v Coloradu patří do pozdější doby této dávné epochy. Většina žijících druhů hmyzu pochází z tohoto období, ale mnoho tehdy existujících druhů vyhynulo, nicméně jejich fosílie setrvávají.

61:2.5 (695.3) Na souši bylo toto období především érou obnovení a rozšíření savců. Z raných a primitivnějších savců vyhynulo před koncem tohoto období více než sto druhů. Také obrovití savci s malým mozkem brzy vymřeli. V rozvoji schopnosti živočichů přežít pancéř a velikost byly nahrazeny inteligencí a pohyblivostí. A při úbytku dinosaurů savci pomalu přebírali nadvládu na zemi, rychle a úplně docházelo k ničení zbytků jejich plazivých předků.

61:2.6 (695.4) Současně s vyhynutím dinosaurů nastaly další a významné změny v různých skupinách čeledi ještěřů. Z raných druhů čeledi plazů přežili do dnešních dnů želvy, hadi a krokodýli, společně s pradávnou žábou, která je jediným pozůstalým zástupcem skupiny raných předků člověka.

61:2.7 (695.5) Různé třídy savců mají svůj původ v unikátním živočichu, nyní již vyhynulém. Tento masožravý tvor byl jakýmsi křížencem mezi kočkou a tuleněm; mohl žít na souši i ve vodě a byl vysoce inteligentní a velmi pohyblivý. V Evropě se vyvinul předek čeledi psů, který dal brzy vzniknout mnoha plemenům malých psů. Přibližně ve stejnou dobu se objevili hlodavci, včetně bobrů, veverek, syslů, myší a zajíců, kteří se brzy stali důležitou formou života a od té doby se v této čeledi změnilo jen velmi málo. Usazeniny z pozdější doby této

epochy obsahují zkamenělé zbytky psů, koček, mývalů a lasiček v původní formě.

61:2.8 (695.6) Před 30 000 000 lety se začaly objevovat současné druhy savců. Předtím savci žili převážně na kopcích, byly to horské druhy; náhle začala evoluce stepních druhů, čili kopytníků—pasoucích se druhů, odlišných od drápotivých masožravců. Tito býložravci vznikli z obecného pětiprstého předka se čtyřiceti čtyřmi zuby, který vyhynul před koncem této epochy. V průběhu celého tohoto období evoluce stavba končetin nepřekročila tři prsty.

61:2.9 (695.7) Kuň, znamenitý příklad evoluce, žil v této epoše jak v Severní Americe, tak i v Evropě, nicméně jeho evoluce byla plně dokončena až v pozdější době ledové. I když se na konci tohoto období objevila čeleď nosorožců, svůj největší rozvoj prodělala později. Vyvinul se také malý tvor podobný praseti, který se stal předkem mnoha druhů vepřů, pekarů a hrochů. Velbloudi a lamy mají svůj původ v Severní Americe a objevily se přibližně ve střední části tohoto období a zamořily západní stepi. Lamy později migrovaly do jižní Ameriky, velbloudi do Evropy a oba druhy brzy vyhynuly v Severní Americe, i když několik málo velbloudů přežilo až do doby ledové.

61:2.10 (696.1) Přibližně v tuto dobu došlo na západě Severní Ameriky k významné události: poprvé se objevili primitivní předkové pradávných lemurů. Přestože tato čeleď nemůže být považována za opravdové lemury, jejich příchod znamenal vznik rodové linie, ze které se později vyvinuli opravdoví lemuři.

61:2.11 (696.2) Podobně jako suchozemští plazi předcházející epochy, kteří se odebrali do moří, celý rod placentárních savců nyní opustil souši a usadil se v oceánech. A od těch dob v mořích zůstali, zahrnujíc dnešní velryby, delfíny, sviňuchy, tuleně a lachtany.

61:2.12 (696.3) Na planetě pokračoval vývoj ptactva, ale jen s několika málo důležitými evolučními změnami. V tu dobu existovala většina současných ptáků, včetně racků, volavek, plameňáků, krkavců, jestřábů, orlů, sov, křepelek a pštrosů.

61:2.13 (696.4) Na konci tohoto období, zvaného oligocén, který trval deset milionů let, rostlinný život, společně s mořským životem a suchozemskými živočichy se do značné míry vyvinul do stavu, ve kterém existuje dnes. Později se objevilo hodně specializovaných druhů, ale většina původních forem všeho živého existovala již tehdy.

3. Stadia formování současných horÉra slona a koně

61:3.1 (696.5) Zvedání pevniny a rozdělování moří pomalu měnilo světové klima, které se postupně ochlazovalo, ale podnebí zůstávalo i nadále mírné. V Grónsku rostly sekvoje a magnólie, ale subtropické rostliny začínaly migrovat na jih. Ke konci tohoto období tyto teplomilné keře a stromy z velké části zmizely ze severních zeměpisných šířek a jejich místa zabraly houževnatější keře a listnaté stromy.

61:3.2 (696.6) Vyvinulo se velké množství různých nových odrůd trávy a zuby mnoha savců se postupně měnily, až dosáhly podoby současného pasoucího se druhu..

^{61:3.3 (696.7)} Před 25 000 000 lety došlo po dlouhé epoše zvedání pevniny k jejímu nízkému zaplavení. Skalisté hory zůstaly vysoko nad vodou, takže ukládání erozního materiálu pokračovalo na východ po celém území rovinatých oblastí. Opět se vyzvedlo horské pásmo Sierra; de facto, od těch dob se stále zvedá. Z této doby pochází šest a půl kilometrový vertikální zlom v Kalifornii.

^{61:3.4 (696.8)} Před 20 000 000 lety to byl opravdu zlatý věk savců. Pozemní most v Beringově úžině umožnil velkému množství savců migrovat z Asie do Severní Ameriky, včetně mastodontů se čtyřmi kly, krátkonohých nosorožců a mnohým různým druhům kočkovitých šelem.

^{61:3.5 (696.9)} Objevili se první jeleni a Severní Amerika byla brzy zamořena přežvýkavci—jeleny, býky, velbloudy, bizony a několika druhy nosorožců—ale gigantická prasata, dosahující výšky téměř dvou metrů, vyhynula.

^{61:3.6 (697.1)} Obrovití sloni této a následujících epoch měli velké mozky a stejně tak i velká těla a brzy zamořili celý svět, s výjimkou Austrálie. Pro jednu dominoval světu obrovský živočich s dostatečně velikým mozkem, aby mu umožnil přežít. V podmínkách vysoce inteligentního života by žádný živočich velikosti slona nemohl přežít, kdyby neměl velký mozek a vyšší schopnosti. Inteligencí a schopností se adaptovat se slonovi blíží pouze kůň a překoná ho jenom sám člověk. Ale přesto z padesáti druhů slonů, žijících na počátku této epochy, přežily pouze dva druhy.

^{61:3.7 (697.2)} Před 15 000 000 lety se zvedaly horské oblasti Eurasie a v některých místech tam probíhala vulkanická činnost, ale ta

se vůbec nemohla srovnávat s prouděním lávy na západní polokouli. Podobné neklidné podmínky převládaly po celém světě.

61:3.8 (697.3) Gibraltarské úžina byla uzavřena a Španělsko bylo spojeno s Afrikou dávným pozemním mostem, ale Středozemní moře se vlévalo do Atlantiku úzkým kanálem, který probíhal přes celou Francii a horské hřebeny a vrcholy vystupovaly nad vodou tohoto pradávného oceánu jako ostrovy. Později začala tato evropská moře ustupovat. Ještě později se Středozemní moře spojilo s Indickým oceánem, zatímco na konci tohoto období byla vyzvednuta oblast Suez, čímž se Středozemní moře stalo na určitou dobu vnitrozemním slaným jezerem.

61:3.9 (697.4) Islandský pozemní most byl zaplaven a arktické vody se propojily s vodami Atlantického oceánu. Atlantické pobřeží Severní Ameriky se rychle ochladilo, ale pobřeží Tichého oceánu bylo teplejší než je nyní. V činnosti byly velké oceánské proudy a ovlivňovaly vývoj počasí stejně jak to dělají dnes.

61:3.10 (697.5) Pokračovala evoluce savců. Na západních pláních Severní Ameriky se k velbloudům připojila obrovská stáda koní; to bylo opravdu období jak koní, tak i slonů. Mozek koně se svojí kapacitou blíží k mozku slona, ale je v jednom ohledu výrazně horší, poněvadž kůň se nikdy nezbavil hluboce zakořeněné vlastnosti utíkat, když se poleká. Kůň postrádá sloní vlastnost ovládat emoce, zatímco slon je značně handicapován velikostí a malou pohyblivostí. V průběhu tohoto období se vyvinul živočich, který byl něco mezi slonem a koněm, ale byl brzy vyhuben rychle se rozmnožujícími kočkovitými šelmami.

61:3.11 (697.6) Jak se Urania blíží do takzvané „doby bez koní“, měli byste se pozastavit a zamyslet nad tím, co tento živočich znamenal pro vaše předky. Zpočátku člověk používal koně jako potravu, potom k dopravě, později v zemědělství a ve válkách. Kůň sloužil lidstvu po velmi dlouhou dobu a hrál důležitou roli v rozvoji lidské civilizace.

61:3.12 (697.7) Biologický vývoj tohoto období přispěl značnou měrou k vytvoření podmínek pro následné objevení se člověka. Ve střední Asii se vyvinuly pravé typy jak primitivní opice, tak i gorily, které měly společného, nyní vyhynutého, předka. Ale žádný z těchto druhů nepatří do rodové řady živých tvorů, kteří se později stali předky lidské rasy.

61:3.13 (697.8) Čeled' psovitá byla zastoupena několika druhy, především vlky a liškami; kočkovité šelmy byly zastoupeny pantery a tygry s dlouhými špičáky; tyto tygři se poprvé objevili v Severní Americe. Po celém světě se značně zvýšil počet dnešních psovitých a kočkovitých čeledí. Ve všech severních zeměpisných šířkách prospívaly a rozvíjely se lasičky, kuny, vydry a mývalové.

61:3.14 (698.1) Pokračovala evoluce ptáků, ačkoliv došlo jen k málo výrazným změnám. Plazi se podobali dnešním druhům—hadům, krokodýlům a želvám.

61:3.15 (698.2) Tak končí velmi důležité a zajímavé období světové historie. Tato éra slona a koně je známa jako miocén.

4. Stadia novodobého vyzvednutí kontinentů Poslední velké stěhování savců

61:4.1 (698.3) V tomto období probíhá předglaciální dmutí pevniny v Severní Americe, Evropě a Asii. Topografie pevniny se výrazně změnila. Zrodila se horská pásma, vodní toky změnily svoje směry a jednotlivé sopky vybuchovaly po celém světě.

61:4.2 (698.4) Před 10 000 000 lety začalo období obecně rozšířených lokálních půdních usazenin na nížinách kontinentů, ale většina těchto sedimentů byla později odnesena. Většina Evropy byla v té době ještě pod vodou, včetně oblastí Anglie, Belgie a Francie a Středozemní moře pokrývalo velkou část severní Afriky. V Severní Americe se ukládaly rozsáhlé usazeniny u úpatích hor, v jezerech a ve velkých pozemních kotlinách. Tyto usazeniny měří průměrně pouze zhruba šedesát metrů, jsou více či méně zbarvené a fosílie se v nich vyskytují výjimečně. Na západě Severní Ameriky existovala dvě velká sladkovodní jezera. Pohoří Sierra se zvedalo; svoji existenci začínala pohoří Shasta, Hood a Rainier. Ale svůj pomalý pohyb směrem k Atlantické proláclině začala Severní Amerika až v následující době ledové.

61:4.3 (698.5) Na krátkou dobu byly všechny kontinenty světa opět propojeny, kromě Austrálie a došlo k poslední celosvětové migraci živočichů. Severní Amerika byla spojena jak s Jižní Amerikou, tak i s Asií a živočichové se volně pohybovali v obou směrech. V Severní Americe se objevili asijské lenochodi, pásovcí, antilopy a medvědi, zatímco ze Severní Ameriky odešli do Číny velbloudi. Nosorožci migrovali po celém světě, s výjimkou Austrálie a Jižní Ameriky, ale na západní polokouli vymřeli na konci tohoto období.

61:4.4 (698.6) Všeobecně vzato, od předcházející epochy život pokračoval i v tomto období ve svém vývoji a šíření.

Živočišnému životu dominovaly kočkovité šelmy a mořský život se téměř neměnil. Mnoho koňských druhů mělo stále tři prsty, ale začaly se objevovat dnešní koňovité čeledi; lamy a velbloudi, podobající se žirafám, které se pásly na pláních společně s koňmi. V Africe se objevila žirafa se stejně dlouhým krkem jako má dnes. V Jižní Americe se vyvinuli lenochodi, pásovci, mravenečníci a jihoamerický druh primitivních opic. Ještě předtím, než se kontinenty s konečnou platností oddělily, mohutní mastodonti migrovali do všech částí světa, kromě Austrálie.

61:4.5 (698.7) Před 5 000 000 lety se vyvinul dnešní druh koně a ze Severní Ameriky se rozšířil po celém světě. Ale kůň vyhynul na svém rodném kontinentě dávno předtím než se tam objevil rudý člověk.

61:4.6 (698.8) Podnebí se stále více ochlazovalo; suchozemské rostliny se pomalu stěhovaly na jih. Nejprve zastavilo migraci živočichů zvýšené chladno nad severními šíjemi a následně se tyto pozemní mosty Severní Ameriky potopily. Brzy poté byl s konečnou platností zaplaven zemní pás, spojující Afriku a Jižní Ameriku a západní polokoule se oddělila přibližně tak, jak ji známe dnes. Od této doby se na východní a západní polokouli začaly vyvíjet rozdílné formy života.

61:4.7 (699.1) A tak končí období, trvající téměř deset milionů let, ale stále se ještě neobjevuje člověk. Tato doba se obvykle nazývá pliocén.

5. Začátek doby ledové

61:5.1 (699.2) Na konci předchozího období byly pevniny severovýchodní části Severní Ameriky a severní Evropy vysoko vyzdviženy na rozsáhlém území; v Severní Americe se rozlehlé oblasti zvedaly do výšky 9 000 metrů a výš. Dříve v těchto oblastech převládalo mírné podnebí a všechna arktická moře se mohla odpařovat a zůstávala nepokryta ledem až téměř do konce doby ledové.

61:5.2 (699.3) Současně se zvedáním pevniny se posunuly oceánské proudy a sezónní větry změnily svůj směr. Tyto podmínky časem způsobily v severních horách při pohybu silně nasycené atmosféry téměř nepřetržité dešťové srážky. V těchto vysoko položených a tudíž chladných oblastech začal padat sníh a nepřestával padat dokud ho nenapadlo 6 000 metrů. Oblasti s nejvyšší vrstvou sněhu, společně s nadmořskou výškou, stanovily centrální místa následných tlakových pohybů ledovců. A doba ledová trvala tak dlouho, dokud silné srážky nepřestaly pokrývat tyto severní hory takovou obrovskou pokrývkou sněhu, která se brzy přeměnila do ucelené, ale tekoucí, masy ledu.

61:5.3 (699.4) Všechny obrovské ledové plochy tohoto období se vyskytovaly ve vysočinách a ne ve vysokohorských oblastech, kde se nacházejí nyní. Jedna polovina ledové masy byla v Severní Americe, jedna čtvrtina v Eurasii a další jedna čtvrtina na různých místech, hlavně v Antarktidě. Afrika byla ledem zasažena velmi málo, ale Austrálie byla téměř celá pokryta antarktickou ledovou pokrývkou.

61:5.4 (699.5) Severní oblasti tohoto světa prodělaly šest samostatných a odlišných ledových invazí, i když s činností každé jednotlivé ledové vrstvy je spojeno mnoho posunů a

ústupů. Ledovec v Severní Americe byl soustředěn do dvou, později do tří center. Grónsko a Island byly pokryty úplně a byly zcela skryty pod pohyblivým ledovcem. V Evropě led pokrýval v různých obdobích Britské ostrovy, kromě jižního pobřeží Anglie a rozšířil se po západní Evropě dolů do Francie.

61:5.5 (699.6) Před 2 000 000 lety první severoamerický ledovec začal svůj pohyb na jih. Nyní začínala doba ledová a tento ledovec potřeboval milion let na to, aby dokončil svůj posun ze severních tlakových center a zpáteční návrat k nim. Střední ledový pás se táhl na jih až do Kansasu; východní a západní ledová centra nebyla tak rozsáhlá.

61:5.6 (699.7) Před 1 500 000 lety první velký ledovec ustupoval zpět na sever. Mezitím, ohromné množství sněhu padalo v Grónsku a v severovýchodní oblasti Severní Ameriky a zakrátko začala tato východní obrovská masa sněhu téci na jih. Toto byla druhá invaze ledu.

61:5.7 (699.8) V Eurasii nebyly tyto dvě první invaze ledu rozsáhlé. Na počátku doby ledové byla Severní Amerika zaplněna mastodonty, osrstěnými mamuty, koňmi, velbloudy, jeleny, pižmony, bizony, pozemními lenochody, obrovitými bobry, tygry s dlouhými špičáky, lenochody velikosti slona a množstvím kočkovitých a psích čeledí. Ale v průběhu doby ledové se jejich počty rychle snížily v důsledku zvyšujícího se ochlazování. Ke konci doby ledové většina těchto živočišných druhů v Severní Americe vyhynula.

61:5.8 (700.1) Mimo ledové oblasti se suchozemský a vodní život změnil jen málo. V době mezi ledovými invazemi bylo podnebí skoro tak mírné jako nyní, snad o málo teplejší. Přece jenom,

ledovce byly lokální jevy, i když pokrývaly nesmírně rozsáhlé oblasti. Pobřežní klima bylo výrazně rozdílné v době, kdy byly ledovce v nečinnosti a tehdy, když se obrovské ledové hory sesouvaly z pobřeží Maine do Atlantiku, proklouzávaly přes Puget Sound do Tichého oceánu a s ohlušujícím rachotem narážely v Severním moři na norské fjordy.

6. Primitivní člověk v době ledové

61:6.1 (700.2) Významnou událostí tohoto glaciálního období byla evoluce primitivního člověka. Mírně na západ od Indie, v oblasti, která je dnes pod vodou, se mezi potomky asijských kočovných lemurů staršího severoamerického typu náhle objevili savci, předchůdci člověka. Tito malí živočichové chodili převážně po zadních nohách a měli velké mozky v poměru k jejich velikosti těla a v porovnání s mozky jiných živočichů. V sedmdesáté generaci této vývojové řady se náhle objevila nová a vyšší skupina živočichů. Tito noví přechodoví savci—dvakrát větší než jejich předkové a s úměrně zvětšenou inteligencí—se usadili až tehdy, když se náhle objevila třetí důležitá mutace, primáti. (Současně, v důsledku zpětného vývoje přechodového druhu savců vznikli předkové opic; a od toho dne do současnosti prošla lidská větev postupnou evolucí, zatímco podřády opic se nezměnily, nebo šly dokonce ve vývoji zpět.)

61:6.2 (700.3) Před 1 000 000 let byla Urania zaregistrována jako obydlený svět. A mutace v rodu vyvíjejících se primátů dala náhle vzniknout dvěma primitivním lidským bytostem, skutečným předkům lidstva.

61:6.3 (700.4) K této události došlo přibližně na počátku třetího ledovcového posunu; proto je zřejmé, že vaši pradávni předkové se rodili a množili ve stimulujícím, posilujícím a náročném prostředí. A jediní přeživší potomci těchto prapůvodních obyvatel Urantie, Eskymáci, dávají i nyní přednost pobytu v drsných severních klimatických podmínkách.

61:6.4 (700.5) Na západní polokouli se lidé objevili až na konci doby ledové. Ale v obdobích mezi ledovými epochami přešli podél Středozemního moře na západ a brzy se rozšířili po celé Evropě. V jeskyních západní Evropy se nacházejí lidské kosti pomíchané s pozůstatky jak tropických, tak i arktických živočichů, svědčící o tom, že člověk žil v těchto oblastech v průběhu pozdějších epoch posouvajících se a vracejících se ledovců.

7. Pokračování doby ledové

61:7.1 (700.6) V době trvání glaciálního období probíhaly i jiné aktivity, ale působení ledu zastíňuje všechny ostatní jevy v severních zeměpisných šířkách. Žádná jiná pozemní činnost nezanechává takovou charakteristickou evidenci na topografii země. Charakteristické balvany a povrchové trhliny, jako jsou prohlubeniny, jezera, roztroušené kameny a kamenný prášek, nejsou spojeny s ničím jiným, než pouze s tímto přírodním jevem. Led je také odpovědný za mírné vyvýšeniny, neboli zvlněné povrchy, známé jako šterkové pahorky. A jak se ledovec pohybuje, přemísťuje řeky a mění celý povrch země. Pouze ledovce zanechávají za sebou tyto charakteristické nánosy—svrchní, boční a koncové morény. Tyto nánosy, především svrchní, se v Severní Americe táhnou od

východního pobřeží na sever a na západ. Nacházejí se také v Evropě a na Sibiři.

61:7.2 (701.1) Před 750 000 lety třetí ledová masa, spojení středních a východních ledových polí Severní Ameriky, byla na své cestě na jih; ve svém vrcholu se dostala do jižní části Illinois, posunuvši řeku Mississippi o osmdesát kilometrů na západ a na východě dospěla až k řece Ohio a do střední Pennsylvánie.

61:7.3 (701.2) V Asii sibiřský ledový pás dokončil svoji invazi na jih, zatímco v Evropě se pohyblivá masa ledu zastavila těsně před horskou bariérou Alp.

61:7.4 (701.3) Před 500 000 lety, během pátého pohybu ledové masy, nový vývoj zrychlil průběh lidské evoluce. Náhle a v jedné generaci mutovalo z prapůvodního lidského rodu šest barevných ras. Tato událost má dvojnásobnou důležitost, protože také znamená příchod Planetárního Prince.

61:7.5 (701.4) V Severní Americe byl postupující pátý ledovec složen ze tří ledových center. Ale východní ledovcové plató se táhlo jen na krátkou vzdálenost pod údolí Svatého Vavřince a západní ledová masa se jen o málo posunula na jih. Ale střední plató doputovalo do jižních oblastí a pokrylo velkou část státu Iowa. V Evropě nebyla tato ledová invaze tak rozsáhlá jako ta předchozí.

61:7.6 (701.5) Před 250 000 lety začalo šesté a poslední zaledňování. A navzdory tomu, že severní vrchoviny začaly mírně klesat, toto bylo období s největším sněhovým nánosem na severních ledových polích.

61:7.7 (701.6) Při této invazi se tři velká ledovcová plata spojila v jednu obrovskou ledovou masu a do této glaciální aktivity byla zapojena všechna západní pohoří. Ze všech ledovcových invazí v Severní Americe byla tato ta největší; Ledovec se posunul na jih na vzdálenost přes dva tisíce čtyři sta kilometrů od svých tlakových center a Severní Amerika zažila svoje nejnižší teploty.

61:7.8 (701.7) Před 200 000 lety, během postupu posledního ledovce, došlo k epizodě, která měla značný vliv na chod událostí na Urantii—vzpouza Lucifera.

61:7.9 (701.8) Před 150 000 lety dosáhl šestý a poslední ledovec nejvzdálenějších míst svého posunu na jih: západní ledovcové plató skončilo těsně za kanadskou hranicí, střední dorazilo dolů do Kansasu, Missouri a Illinois a východní plató postupovalo na jih a pokrývalo větší část Pensylvánie a Ohia.

61:7.10 (701.9) Toto je ledovec, vytvářející mnoho jazyků, nebo splazů, které vykrojily současná jezera, velká i malá. Během ústupu ledovce vznikla severoamerická soustava Velkých jezer. A geologové Urantie velmi přesně rozlišili jednotlivá stadia tohoto procesu a správně se domnívají, že tyto vodní masy, v různých obdobích, se nejdříve vylily do mississippského údolí, potom na východ do Hudsonova údolí a nakonec severním směrem do údolí řeky Svatého Vavřince. Uplynulo třicet sedm tisíc let od doby, kdy se spojená soustava Velkých jezer začala vylévat přes dnešní niagarskou trasu.

61:7.11 (702.1) Před 100 000 lety, v průběhu ustupování posledního ledovce se začala formovat obrovská polární ledovcová plata a centrum kumulování ledu se posunulo daleko na sever. A

pokud budou polární oblasti pokryty ledem je velmi nepravděpodobné, aby nastala další doba ledová, bez ohledu na budoucí zvedání pevniny, nebo na změny v oceánských proudech.

61:7.12 (702.1) Postup tohoto posledního ledovce trval sto tisíc let a stejnou dobu potřeboval na to, aby dokončil svůj návrat na sever. Oblasti s mírným podnebím byly bez ledu více než padesát tisíc let.

61:7.13 (702.1) Kruté období ledovců zahubilo mnoho živočišných druhů a mnoho dalších radikálně změnilo. Mnozí prošli krutým výběrem v procesu migrace z místa na místo, způsobený postupujícím a vracejícím se ledovcem. Takovými živočichy, kteří následovali pohyb ledovce tam a zpět po pevnině, byli medvěd, bizon, sob, pižmoň, mamut a mastodon.

61:7.14 (702.1) Mamut vyhledával otevřené prerie, ale mastodon dával přednost chráněným okrajům zalesněných oblastí. Mamut pobýval až do pozdní doby na území od Mexika do Kanady; sibiřský druh byl pokryt srstí. Mastodon žil v Severní Americe tak dlouho, dokud ho nevyhubil rudý člověk, podobně jako bílý člověk vybíjel bizony.

61:7.15 (702.1) V průběhu posledního zalednění vyhynul v Severní Americe kůň, tapír, lama a tygr s dlouhými špičáky. Místo nich přišli z Jižní Ameriky lenochodi, pásovci a vodní prase.

61:7.16 (702.1) Nucená migrace života před postupujícím ledovcem vedla k neobvyklému směšování rostlin a živočichů a po ústupu poslední ledové invaze mnoho arktických rostlin i živočichů zůstalo vysoko na některých horských vrcholech, kam unikli,

aby nebyli zničeni ledovcem. A proto se dnes nacházejí tyto přemístěné rostliny a živočichové vysoko v evropských Alpách a také v Appalačském pohoří v Severní Americe.

61:7.17 (702.1) Doba ledová je posledním uceleným geologickým obdobím, takzvaný pleistocén, které trvalo déle než dva miliony let.

61:7.18 (702.1) Před 35 000 lety skončila velká doba ledová, s výjimkou polárních oblastí planety. Toto datum je významné také proto, že přibližně v tuto dobu přišli na planetu Materiální Syn a Materiální Dcera a začíná období adamické správy. Časově se to shoduje se začátkem holocénu, čili post-ledovcového období.

61:7.19 (702.1) Toto vyprávění, od období objevení se savců do konce doby ledové a k začátku historické epochy, zahrnuje téměř padesát milionů let. Toto je poslední—současné—geologické období, známé vašim badatelům jako kenozoikum, čili nedávná éra historie země.

61:7.20 (702.1) [Připraveno Nositelem Života, trvale pobývajícím na planetě.]

Kapitola 62

Rané rasy předchůdce člověka

62:0.1 (703.1) PŘÍBLIŽNĚ před milionem let se v důsledku tří postupných a náhlých mutací primitivních lemurů—placentárních savců—objevili bezprostřední předchůdci člověka. Dominantní faktory těchto raných lemurů pocházely od západní, nebo pozdější americké skupiny vyvíjející se živé plazmy. Ale předtím, než se vytvořila přímá

rodová řada předků člověka, byla tato linie posílena účastí střední implantace života, vyvíjející se v Africe. Východní skupina živých tvorů nepřispěla téměř vůbec k vývoji lidských druhů.

1. Rané druhy lemurů

62:1.1 (703.2) Raní lemuři—předchůdci člověka—nebyli přímo spojeni s již dříve existujícími kmeny gibbonů a opic, které tehdy žily v Eurasii a severní Africe a jejichž potomci přežili do současnosti. Nebyli ani potomky moderního druhu lemura, i když pocházeli ze společného předka, již dávno vyhynulého.

62:1.2 (703.3) Přestože se raní lemuři vyvinuli na západní polokouli, vznik prímých savčích předků člověka se odehrál v jihozápadní Asii, v původní oblasti střední implantace života, ale na hranicích s východními oblastmi. Před několika miliony lety severoamerický druh lemurů migroval přes pozemní most v Beringově úžině na západ a podél asijského pobřeží postupoval na jihozápad. Tyto migrující kmeny se nakonec dostaly do zdraví prospěšné oblasti, ležící mezi tehdy rozšířeným Středozemním mořem a zvedajícími se horskými oblastmi indického poloostrova. Tady, na území západně od Indie se spojily s jinými spřízněnými druhy a tak založily rodovou linii lidské rasy.

62:1.3 (703.4) S postupem času se mořské pobřeží Indie jihozápadně od horského pásma potopilo, čímž byl život v této oblasti naprosto izolován. Z tohoto Mezopotamského, čili Perského poloostrova nevedla žádná cesta, ani tam, ani zpátky, kromě severního směru, ale tu opakovaně zablokovaly jižní invaze ledovců. A právě v této, tehdy téměř rajske oblasti, a z vyšších

potomků tohoto savčího druhu lemurů se vyvinuly dvě velké skupiny—řády dnešních opic a současné lidské druhy.

2. Raní předkové člověka

62:2.1 (703.5) Je tomu o málo více než milion let, kdy se v Mezopotámii znenadání objevili raní předchůdci člověka člověka, přímí potomci placentárních savců severoamerického druhu lemura. Byli to malí pohybliví tvorové, téměř metr vysokí; a přestože nebyli navyklí chodit po zadních nohách, dokázali snadno stát vzpřímeně. Měli srst, byli hbití a vřeštěli stejným způsobem jako opice, ale na rozdíl od čeledi opic byli masožraví. Měli primitivní odtažitelný palec ruky a také vysoce užitečný uchopující palec u nohy. Od této doby se u těchto předků lidí postupně plně vyvinul odtažitelný palec, zatímco uchopující síla palce u nohy se postupně vytratila. Pozdější opičí čeledi si zachovaly uchopující palec u nohy, ale nikdy se u nich nevyvinul lidský typ palce ruky.

62:2.2 (704.1) Tito raní předchůdci člověka dosáhli plného vzrůstu ve třech až čtyřech letech svého života a potenciální délka jejich života byla v průměru dvacet let. Obvykle se jim rodilo jedno mládě, i když občas i dvojčata.

62:2.3 (704.2) Tyto nové druhy savců měly největší mozky ze všech živočichů, kteří do té doby na zemi existovali. Prožívali mnohé emoce a měli četné instinkty, které později charakterizovaly primitivního člověka. Byli velmi zvědaví a projevovali velkou radost nad jakýmkoliv zdařeným počinem. Silně se u nich vyvinula lačnost po potravě a sexuální touha. Závazná sexuální selekce byla projevována formou drsného dvoření a výběrem partnerů. Při obraně svého rodu byli nelítostní, ale ve svém

rodinném společenství byli velmi citliví a pokorní. Jejich pokora hraničila s ostýchavostí a sebelítostí. Ke svým druhům byli velmi citliví a dojemně oddaní, ale jestliže je okolnosti rozdělily, našli si nové partnery.

62:2.4 (704.3) Protože byli malého vzrůstu, ale bystrého rozumu a uvědomovali si nebezpečí lesního prostředí, ve kterém žili, vyvinul se u nich mimořádný pocit strachu, který je vedl k moudrým bezpečnostním opatřením, jako například stavba primitivních úkrytů vysoko v korunách stromů, což eliminovalo mnohá nebezpečí ze země a nesmírně přispělo k jejich přežití. Právě z této doby pocházejí lidské sklony ke strachu.

62:2.5 (704.4) U těchto raných předchůdců člověka se vyvinul vysoký smysl pro kmenový život, který se nikdy předtím takto neprojevil. Oni byli opravdu velmi pospolití, ale když byli vyrušeni ze svých běžných životních aktivit, projeвили mimořádnou bojechtivost a když byli hodně podrážděni, dokázali prudce zaútočit. Nicméně, jejich bojové povahy sloužily k dobrému účelu; silnější skupiny neváhaly zaútočit na své slabší sousedy a tímto bojem o přežití se druhy postupně zušlechtily. Brzy získali nadvládu nad menšími tvory této oblasti, v důsledku čehož přežilo jen velmi málo starších nemasožravých plemen, blízkých opicím.

62:2.6 (704.5) Tito agresivní malí živočichové se rozmnožovali a šířili po Mezopotámii po dobu více než jednoho tisíce let, neustále zdokonalujíc svoji fyzickou stavbu a všeobecnou inteligenci. A bylo to přesně v sedmdesáté generaci této nové rodové linie, pocházející z předka nejvyššího typu lemura, kdy nastala nová epochální událost—náhlé vyčlenění předků

následujícího důležitého stupně v evoluci lidských bytostí na Uranii.

3. Přechodní předchůdci člověka

^{62:3.1 (704.6)} Na počátku éry raných předchůdců člověka se v příbytku v koruně stromu vyššímu páru těchto hbitých tvorů narodila dvojčata—sameček a samička. V porovnání se svými předky to byli opravdu pěkní malí tvorové. Jejich těla byla pokryta jen malými chloupky, ale nebyl to handicap, protože žili v teplém a stálém podnebí.

^{62:3.2 (705.1)} Když tyto děti dorostly, měřily jeden metr a dvacet centimetrů. Ve všech směrech byly větší než jejich rodiče; měly delší nohy a kratší ruce. Měly téměř dokonalé odtažitelné palce, skoro tak dobře použitelné na různorodou práci, jako palce u současných lidí. Chodily vzpřímeně a jejich nohy byly uzpůsobené chůzi téměř tak dobře, jako nohy pozdějších lidských ras.

^{62:3.3 (705.2)} Jejich mozky byly na nižší úrovni než lidské a byly menší, ale výrazně na vyšší úrovni a mnohem větší než mozky jejich předků. Dvojčata brzy projevovala vyšší inteligenci a brzy byla uznána za vůdce celého kmene raných předchůdců člověka, skutečně vytvářejíc primitivní formu společenské organizace a jednoduché úsporné dělení práce. Tento bratr a sestra se spolu pářily a brzy se těšily ze společnosti jedna dvaceti dětí, svým rodičům velmi podobných. Všichni byli více než metr dvacet vysokí a ve všech směrech dokonalejší svých předků. Tato nová skupina vytvořila jádro přechodných předchůdců člověka.

62:3.4 (705.3) Když se tato nová a vyšší skupina značně rozmnožila rozpoutal se boj, nelítostný boj; když toto děsivé válčení skončilo, nezůstal z předcházející rodové linie raných předků člověka na živu jediný člen. Méně početná, ale silnější a inteligentnější vývojová větev těchto druhů přežila na úkor svých předků.

62:3.5 (705.4) A tento tvor se nyní stal pro tuto oblast na téměř patnáct tisíc let (šest set generací) postrachem. Všechna velká a surová zvířata předchozích dob vyhynula. Místní oblastní obrovitá zvířata nebyla masožravá a velké druhy kočkovité čeledi, lvy a tygři, ještě do tohoto mimořádně chráněného kouta zemského povrchu nepronikli. Proto se tyto přechodní předkové člověka stali odvážnějšími a podrobili si celý tento svůj cíp tvoření.

62:3.6 (705.5) V porovnání s předchozími druhy byli tyto přechodní předkové člověka ve všech směrech dokonalejší. Také jejich potenciální délka života byla delší, přibližně dvacet pět let. U nového druhu se objevila řada nevyvinutých lidských rysů. Kromě tendencí, zděděných po svých předcích, tyto přechodní předchůdci člověka byli schopni v určitých odpudivých situacích projevovat znechucení. Navíc měli dobře vyvinutý instinkt pro hromadění zásob; schovávali potravu pro pozdější spotřebu a velmi si libovali ve sbírání hladkých kulatých oblázků některých zakulacených kamenů vhodných jako obranná a útočná munice.

62:3.7 (705.6) Tito přechodní předchůdci člověka jako první živočichové projevovali výrazný sklon k budování, což je vidět na jejich soupeření jak při stavění přístřešků v korunách stromů, tak i v jejich četných prokopaných podzemních

úkrytech; oni byli vůbec první druh savců, činící bezpečnostní opatření v podobě úkrytů na stromech i v podzemí. Úkryty měli převážně na stromech, během dne žili na zemi a na noc chodili spát do korun stromů.

^{62:3.8 (705.7)} S postupem času narůstal jejich počet, což vedlo k urputnému soupeření o potravu a k rivalitě o sexuální partnery. To všechno vyvrcholilo v řadu bratrovražedných bojů, která téměř celý druh vyhladila. Toto válčení pokračovalo tak dlouho, až zůstala naživu jenom jedna skupina o necelých sto členech. Ale opět převládl mír a tento osamocený přeživší kmen vystavěl nanovo v korunách stromů své příbytky a obnovil normální a polomírový život.

^{62:3.9 (705.8)} Vy si těžko umíte představit kolikrát byli vaši pradávni prapředkové velmi blízko vyhynutí. Kdyby žába, pradávný předek všeho lidstva, skočila v určité situaci o pět centimetrů méně, celý průběh evoluce by se výrazně změnil. Lemura připomínající matka raných předchůdců člověka unikla nejméně pětkrát smrti o vlasek předtím, než porodila otce nového a vyššího řádu savců. Ale nejtěsnější uniknutí ze všech bylo tehdy, kdy blesk uhořel do stromu, na kterém spala budoucí matka dvojčat řádu primátů. Oba rodiče, náležící k rodu přechodných předchůdců člověka, byli těžce otřeseni a značně popáleni; tři z jejich sedmi dětí byly tímto bleskem z nebe zabity. Tito vyvíjející se živočichové měli blízko k pověřivosti. Tento pár, jehož stromový domov byl zasažen, byl fakticky vůdcem vyspělejší skupiny přechodných předchůdců člověka; a následující jejich příkladu se více než polovina kmene, zahrnující inteligentnější rodiny, odstěhovala od tohoto místa o více než tři kilometry dál a tam si začala

stavět nové příbytky v korunách stromů a nové pozemní úkryty—dočasná útočiště v případě náhlého nebezpečí.

62:3.10 (706.1) Brzy po dokončení nového domova se tato dvojice, veteránů mnoha bojů, stala hrdými rodiči dvojčat—nejzajímavějších a nejvýznamnějších živočichů, kteří se kdy do této doby na světě narodili, protože byli prvními z nového rodu primátů, představující nový důležitý evoluční stupeň předcházející člověku.

62:3.11 (706.2) Současně s narozením těchto dvojčat-primátů se jinému páru, mimořádně mentálně a fyzicky zaostalému samci a samici z kmene přechodných předchůdců člověka, narodila také dvojčata. Tato dvojčata, sameček a samička, byla netečná k boji; zaměstnávala se pouze vyhledáváním potravy a protože nejedla maso, brzy ztratila veškerý zájem pátrat po kořisti. Tato zaostalá dvojčata se stala zakladateli dnešních opičích řádů. Jejich potomci vyhledali teplejší jižní oblasti s mírným podnebím a s dostatkem tropického ovoce, kde žijí i dnes podobným způsobem jako dříve, kromě těch rodových větví, které se spářily s dřívějšími druhy gibbonů a opic, což mělo za následek jejich značnou degeneraci.

62:3.12 (706.3) A tak se z tohoto může snadno usoudit, že člověk a opice jsou spřízněni pouze v tom, že se vyvinuli z přechodných předchůdců člověka—čeledi savců, ve které se ve stejnou dobu narodili a následně se vyčlenily dva páry dvojčat; od primitivního páru vzešla vývojová řada dnešních druhů opic, paviánů, šimpanzů a goril; vyspělejší pár se stal základem vývojové řady, ze které se vyvinul sám člověk.

62:3.13 (706.4) Moderní člověk a opice pocházejí ze stejné čeledi a druhu, ale ne ze stejných rodičů. Pradávní předkové člověka pocházejí z vyšší řady vybraného zbylého rodu přechodných předchůdců člověka, zatímco dnešní opice (s výjimkou některých již dříve existujících druhů lemurů, gibbonů, poloopic a jiných tvorů podobajících se opicím) jsou potomky nejprimitivnějšího páru z této skupiny přechodných předchůdců člověka, který přežil jen proto, že se více než dva týdny skrýval v podzemním úkrytu na potraviny, když probíhala poslední krutá bitva jejich kmene a ze svého úkrytu se vynořil až boj dávno skončil.

4. Primáti

62:4.1 (706.5) Vrátime se k narození vyspělejších dvojčat, samečka a samičky, dvou vůdčích členů rodu přechodných předchůdců člověka. Tyto zvířecí děti byly neobvyklého vzhledu; měly na svých tělech ještě méně srsti než jejich rodiče a už když byly velmi mladí, vyžadovaly chození zpříma. Jejich předkové se vždy snažili naučit se chodit na zadních nohách, ale tato dvojčata-primáti stála vzpřímeně již na počátku svého života. Dorostla do výšky přes metr a půl a jejich hlavy byly ve srovnání s ostatními členy rodu větší. I když se naučila brzy spolu komunikovat prostřednictvím znaků a zvuků, nikdy nebyla schopna naučit své druhy rozumět těmto novým symbolům.

62:4.2 (707.1) Přibližně ve věku čtrnácti let opustila svůj kmen a odešla na západ, aby tam založila svoji rodinu a dala vzniknout novým druhům primátů. A tito noví tvorové jsou oprávněně nazýváni primáti, protože byli přímými a bezprostředními živočišnými předchůdci samotného člověka.

62:4.3 (707.2) Tak se primáti usadili v oblasti na západním pobřeží Mezopotamského poloostrova, který v té době vybíhal do jižního moře, zatímco méně inteligentní a úzce spřízněné kmeny žily v horní oblasti poloostrova a na jeho východním pobřeží.

62:4.4 (707.3) Primáti, oproti svým přechodným předchůdcům člověka, měli více lidských znaků než zvířecích. Kosterní proporce těchto nových druhů se velmi podobaly kostrám primitivních lidských ras. Plně se u nich vyvinul lidský typ ruky a nohy a tito tvorové dokázali chodit a také běhat tak dobře, jako kterýkoliv z jejich pozdějších lidských potomků. Téměř úplně skončili svůj život v korunách stromů, ačkoliv se tam kvůli bezpečnosti uchýlovali v noci, protože stejně jako jejich dávní předkové, velmi podléhali strachu. Zvýšené používání svých rukou přispívalo k rozvíjení vrozených schopností mozku, ale jejich mysl se ještě opravdu nemohla nazývat lidskou.

62:4.5 (707.4) Přestože se primáti svojí emociální povahou příliš nelišili od svých předků, projevovali více lidských sklonů. Byli to opravdu nádherní a vyšší živočichové, kteří dosahovali dospělosti v deseti letech a délka jejich života byla čtyřicet let. To znamená, že mohli dosáhnout takového věku, kdyby zemřeli přirozenou smrtí, ale v těch dávných dobách umíralo přirozenou smrtí jen málo živočichů.; boj o přežití byl všeobecně velmi krutý.

62:4.6 (707.5) A nyní, po vývoji téměř devíti set generací, trvajícím zhruba dvacet jedna tisíc let od vzniku raných předchůdců člověka, primáti znenadání porodili dva pozoruhodné tvory—první skutečné lidské bytosti.

62:4.7 (707.6) Tak ranní předchůdci člověka, pocházející od severoamerického druhu lemura, zplodili přechodné předchůdce člověka, jejichž potomci potom byli vyšší primáti, kteří se pak stali bezprostředními předchůdci primitivních lidských ras. Primáti byli posledním významným článkem v evoluci člověka, ale za méně než pět tisíc let nezůstal z těchto výjimečných čeledí ani jeden jedinec.

5. První lidé

62:5.1 (707.7) V roce 1934 našeho letopočtu to bylo přesně 993 419 roků od narození dvou prvních lidských bytostí.

62:5.2 (707.8) Tito dva pozoruhodní tvorové byli opravdoví lidé. Tak, jako mnozí jejich předkové, měli dokonale vyvinuté palce u rukou, ale oproti nim byly jejich nohy stejně dokonalé, jako u dnešních lidských ras. Uměli chodit a běhat, ale nešplhali; chapavá funkce palce u nohy jim zcela chyběla. Když je nebezpečí vyhnalo do korun stromů, vylezli tam stejným způsobem, jako by to udělali současní lidé. Vyšplhali se nahoru po kmeni stromu jak to dělá medvěd a ne jako gorila, nebo šimpanz, kteří nahoru skáčí z větve na větev.

62:5.3 (708.1) Tito první lidé (a jejich potomci) dosáhli plné dospělosti ve věku dvanácti let a jejich potenciální délka života byla přibližně sedmdesát pět let.

62:5.4 (708.2) Již brzy se u těchto lidských dvojčat objevilo mnoho nových emocí. Obdivovali jak předměty, tak i ostatní bytosti a projevovali silnou ješitnost. Ale nejpozoruhodnější rozvoj emociálního vývoje bylo náhlé se objevení nového souboru

opravdových lidských pocitů—pocitů úcty, zahrnující respekt, vážnost, pokoru a také primitivní formu vděčnosti.

62:5.5 (708.3) Nebyly to jenom tyto lidské pocity, které se u těchto primitivních lidí projevovaly, ale mnoho dalších vysoce vyvinutých citů bylo ještě v počátečním stadiu. Slabě si uvědomili soucit, stud, výčitky a silně pociťovali lásku, nenávist a pomstu a také podléhali silným pocitům žárlivosti.

62:5.6 (708.4) Tito dva první lidé—dvojčata—byli těžkou zkouškou pro jejich rodiče-primáty. Dvojčata byla tak zvědavá a podnikavá, že než měla osm let, mnohokrát mohla přijít o život. Není divu, že když měla dvanáct roků, byla samá jizva.

62:5.7 (708.5) Velmi brzy se naučila mezi sebou slovně komunikovat; v deseti let vypracovala a zdokonalila znakový a slovní jazyk s téměř půl stem pojmů a výrazně vylepšila a rozšířila primitivní způsob komunikace svých předků. Ale i když se usilovně snažila, tak své rodiče dokázala naučit pouze několik svých nových znaků a symbolů.

62:5.8 (708.6) Jednoho jasného dne, když měla asi devět let, dvojčata odešla dolů podél řeky a měla významnou poradou. Každá nebeská bytost pobývající na Uraniti, včetně i mne, byla přítomna jako pozorovatel průběhu této polední schůzky. V tento památný den se shodla na tom, že budou žít spolu a jeden pro druhého. Byla to první z mnoha takových úmluv, které nakonec vyvrcholily v rozhodnutí opustit své nižší živočišné tvory a odejít na sever. Dvojčata nevěděla, že se stanou zakladateli lidského rodu.

^{62:5.9 (708.7)} Přestože jsme my všichni měli velkou starost o to, co tito dva malí divoši plánují, neměli jsme žádnou moc ovládat činnost jejich myslí; my jsme neovlivnili—nemohli jsme—svévolně jejich rozhodnutí. Ale v rámci vymezených hranic naší planetární funkce, my, Nositelé Života, společně s našimi partnery, jsme naplánovali způsob, jak zavést tato lidská dvojčata na sever a hodně daleko od svých ochlupacených a částečně na stromech žijících druhů. A tak, v důsledku svého vlastního uváženého rozhodnutí, dvojčata migrovala a protože jsme je vedli, migrovala na sever do odlehlé oblasti, kde unikla pravděpodobné biologické degradaci kvůli míšení se svými nižšími příbuznými druhy- primáty.

^{62:5.10 (708.8)} Krátce před svým odchodem z lesnatého domova ztratila při vpádu gibbonů svoji matku. I když jejich matka neměla takovou inteligenci jako dvojčata, měla cennou vlastnost savců, silný citový vztah ke svým potomkům a proto přišla o život, když se odvážně snažila zachránit úžasný pár. Ale její oběť nebyla marná, protože bojovala s nepřítelem tak dlouho, dokud nepřišel otec s pomocí a vetřelce neodehnal.

^{62:5.11 (709.1)} Brzy poté opustila tato mladá dvojice své druhy, aby založila lidskou rasu. Jejich otec byl z toho nešťastný—zlomilo mu to srdce. Odmítal potravu i když mu jídlo přinesli přímo před něj jeho ostatní děti. Jeho nádherné děti se ztratily a život mezi svými obyčejnými druhy se mu zdál bezcenný; zatoulal se do lesa, kde byl napaden zneprátelenými gibbony a ubit k smrti.

6. Evoluce lidské mysli

62:6.1 (709.2) My, Nositelé Života na Uranii, jsme od prvního dne, kdy jsme nasadili životní plazmu do planetárních vod, prošli dlouhým obdobím bdění a napjatého očekávání a je přirozené, že objevení se prvních skutečně inteligentních bytostí s vlastní vůlí nám přineslo nesmírnou radost a nejvyšší zadostiučiní.

62:6.2 (709.3) Sledovali jsme mentální rozvoj dvojčat pozorováním působení sedmi pomocných duchů mysli, kteří byli na Uranii přiděleni v době našeho příchodu na planetu. V průběhu dlouhého evolučního rozvoje planetárního života, tito neúnavní pomocníci mysli neustále evidovali svoji zvyšující se schopnost navazovat kontakt s postupně se rozvíjejícími schopnostmi mozku progresivních vyšších živočišných tvorů.

62:6.3 (709.4) Z počátku jenom duch intuice mohl působit v instinktivním a reflexvním chování prvotního živočišného života. S objevením se vyšších druhů byl duch chápání schopen obdařit takové tvory nadáním pro spontánní spojování myšlenek. Později jsme pozorovali v akci ducha odvahy; u vyvíjejících se živočichů se začala projevovat primitivní forma potřeby vlastní bezpečnosti. Po objevení se savců jsme viděli ducha vědění projevovat se ve zvýšené míře. A evoluce vyšších savců přinesla činnost ducha rady, což mělo za následek zvýšení instinktu sdružování a začátky primitivního sociálního rozvoje.

62:6.4 (709.5) Od raných předchůdců člověka k přechodným předchůdcům člověka a primátům, jsme stále více pozorovali narůstající službu prvních pěti pomocníků mysli. Ale zbývající dva, nejvyšší pomocníci mysli, nemohli nikdy působit v evoluční mysli urantijského typu.

62:6.5 (709.6) Představte si naši radost, když jednoho dne—dvojčatům bylo asi deset let—duch úcty poprvé navázal kontakt s myslí dvojčat, nejprve s holčičkou a brzy potom s chlapcem. Věděli jsme, že něco velmi příbuzného s lidskou myslí se blíží k vyvrcholení; a když o rok později se konečně odhodlali, v důsledku přemýšlení a účelového rozhodnutí, opustit svůj domov a odejít na sever, tak tehdy začal na Urantii a v těchto dvou nyní uznaných lidských myslích působit duch moudrosti.

62:6.6 (709.7) Následoval okamžitý a nový řád mobilizace sedmi duchovních pomocníků mysli. Byli jsme plni napjatého očekávání; uvědomovali jsme si, že tak dlouho očekávaná hodina se blížila; věděli jsme, že stojíme na prahu uskutečnění našeho velmi dlouhého úsilí vyvinout na Urantii tvory s vlastní vůlí.

7. Přiznání statusu obydlí svět

62:7.1 (709.8) Nemuseli jsme čekat dlouho. V poledne, následujícího dne po útěku dvojčat, v planetárním přijímacím centru Urantie byly zaznamenány první zkušební signály vesmírného okruhu. My jsme všichni byli samozřejmě vzrušeni myšlenkou na to, že nastává významná událost; ale vzhledem k tomu, že tento svět byl místem experimentálního života, neměli jsme sebemenší představu o tom, jak se přesně dozvíme o uznání inteligentního života na planetě Urantia. Ale naše nejistota netrvala dlouho. Třetí den po útěku dvojčat a před odchodem sboru Nositelů Života dorazil na Urantii archanděl Nebadonu, aby zřídil základní planetární okruh.

62:7.2 (710.1) Tento den byl bohatý událostmi. Naše malá skupina se shromáždila kolem planetárního pólu prostorového spojení a po nově zřízeném okruhu mysli planety přijala první zprávu ze Salvingtonu. A tato první zpráva, diktována představeným sboru archandělů, zněla:

62:7.3 (710.2) „Nositelům Života na Urantii—blahopřejeme! Posíláme ujištění o velké radosti na Salvingtonu, Edentii a Jerusemu, kterou vyvolal signál v hlavním řídicím centru Nebadonu, oznamující, že na Urantii se objevila mysl s vlastní důstojnou vůlí. Cílevědomé rozhodnutí dvojčat odejít na sever a oddělit své potomky od svých nižších předků bylo zaznamenáno. Toto je první rozhodnutí mysli—lidského typu mysli—na Urantii, čímž se automaticky zřizuje komunikační okruh, po kterém se tato první zpráva uznání posílá.“

62:7.4 (710.3) Další zpráva, přijata po tomto novém okruhu, byl pozdrav od Nejsvrchovanějších Edentie, obsahující instrukce pro rezidentní Nositele Života, zakazující nám zasahovat do námi založené formy života. Bylo nám nařízeno nevměšovat se do záležitostí lidského rozvoje. Nemělo by se usuzovat, že Nositelé Života někdy svévolně a mechanicky zasahují do přirozeně fungujících planetárních evolučních plánů, protože to my neděláme. Ale až do této doby jsme měli dovoleno ovlivňovat prostředí a speciálním způsobem chránit životní plazmu a právě tento pozoruhodný, ale naprosto přirozený dohled, měl být skončen.

62:7.5 (710.4) A hned jak skončilo poselství Nejsvrchovanějších, na planetu začala přicházet krásná zpráva od Lucifera, který byl tehdy vládcem soustavy Satania. Nyní Nositelé Života slyšeli přívětivá slova od svého vlastního šéfa a dostali jeho svolení

vrátit se na Jerusem. Tato Luciferova zpráva obsahovala oficiální schválení práce Nositelů Života na Urantii a zprostila nás veškeré budoucí kritiky, týkající se jakékoliv naší snahy zdokonalit nebadonské formy života, zavedené v soustavě Satania.

^{62:7.6 (710.5)} Tato poselství ze Salvingtonu, Edentie a Jerusemu oficiálně ukončila dlouhodobý dohled Nositelů Života na planetě. Po dlouhé věky jsme plnili svoji povinnost, podporování pouze sedmi pomocnými duchy mysli a Hlavními Fyzickými Kontrolory. A nyní, kdy se v evolučních tvorech planety objevila vůle, schopnost volby úcty a vzestupu, jsme si uvědomili, že naše práce skončila a naše skupina se připravila na odchod. Vzhledem k tomu, že Urania je světem modifikovaného života, dostali jsme povolení ponechat zde dva starší Nositele Života s dvanácti pomocníky a já jsem byl vybrán jako jeden z této skupiny a od té doby jsem na Urantii.

^{62:7.7 (710.6)} Uplynulo přesně 993 408 let (počítáno od roku 1934 našeho letopočtu) od doby, kdy Urantia byla oficiálně uznána za planetu obydlenou lidmi ve vesmíru Nebadon. Biologická evoluce opět dosáhla lidských úrovní s vlastní důstojnou vůlí; člověk se objevil na 606—té planetě Satanie.

^{62:7.8 (710.7)} [Připraveno Nositelem Života Nebadonu, trvale pobývajícím na Urantii.]

Kapitola 63

První lidská rodina

^{63:0.1 (711.1)} URANTIA byla zaregistrována jako obydlená planeta, když prvním dvěma lidským bytostem—dvojčatům—bylo

jedenáct let a předtím, než se stali rodiči prvorozence druhé generace skutečných lidských bytostí. A při této příležitosti oficiálního uznání planety poslal archanděl ze Salvingtonu zprávu, která končila těmito slovy:

63:0.2 (711.2) „Na 606-té planetě Satanie se objevila lidská mysl a rodičové nové rasy se budou jmenovat Andon a Fonta. Všichni archandělé se modlí, aby tito tvorové mohli být brzy obdařeni osobní přítomností ducha Vesmírného Otce.“

63:0.3 (711.3) Andon je nebadonské jméno, které znamená „první, Otci se podobající tvor, projevující lidskou touhu po dokonalosti.“ Fonta znamená „první, Synovi se podobající tvor, projevující lidskou touhu po dokonalosti.“ Andon a Fonta svá jména neznali a dozvěděli se je až v době spojení se svými Ladiči Myšlení. Po celou dobu svého smrtelného pobytu na Uranii si vzájemně říkali Sonta-an a Sonta-en. Sonta-an znamená „milován matkou“ a Sonta-en „milován otcem.“ Tato jména si dali sami a význam těchto jmen symbolizuje jejich vzájemnou úctu a citový vztah.

1. Andon a Fonta

63:1.1 (711.4) Andon a Fonta byli v mnoha ohledech nejpozoruhodnějším párem lidských bytostí, který kdy žil na zemském povrchu. Tento nádherný pár—skuteční rodiče celého lidstva—v každém směru převyšoval mnohé ze svých bezprostředních potomků a radikálně se lišil od všech svých předků, jak přímých, tak i vzdálených.

63:1.2 (711.5) Rodiče této první lidské dvojice se jen málo lišili od ostatních ve svém kmenu, i když patřili mezi inteligentnější

členy té skupiny, která se jako první naučila házet kameny a v boji používat hole. Oni také používali ostré kamenité úlomky, pazourky a kosti.

^{63:1.3 (711.6)} Ještě když Andon žil se svými rodiči, upevnil ostrý kus pazourku na konec hole, k čemuž použil zvířecí šlachy a nejméně ve dvanácti situacích mu tato zbraň pomohla zachránit svůj život a život své stejně odvážné a zvědavé sestry, která ho věrně doprovázela na všech jeho průzkumných výpravách.

^{63:1.4 (711.7)} Rozhodnutí Andona a Fonty opustit kmeny primátů svědčí o myslí, vysoce převyšující nižší intelekt, který charakterizoval tolik jejich pozdějších potomků, kteří se snížili k páření se svými zaostalými spřízněnými opičími druhy. Ale jejich neurčitý pocit toho, že jsou něco víc než pouhá zvířata, byl způsoben tím, že měli osobnost a byli podporováni vnitřní přítomností Ladičů Myšlení.

2.Útěk dvojčat

^{63:2.1 (712.1)} Poté, kdy se Andon a Fonta rozhodli utéci na sever, je na nějakou dobu přepadl strach, především strach z toho, že způsobí starost svému otci a své bezprostřední rodině. Přemýšleli o tom, že by je mohli napadnout znepřátelení příbuzní a připouštěli si možnost smrti v rukou svých již závistivých kmenových druhů. Dvojčata trávila většinu času spolu jako děti, a z tohoto důvodu nebyla nikdy příliš populární mezi ostatními živočišnými příbuznými rodu primátů. A jejich postavení u kmene nevylepšilo ani postavení odděleného a mnohem lepšího stromového obydlí.

63:2.2 (712.2) A bylo to právě v tomto novém příbytku v koruně stromu, kdy je jednou v noci probudila zuřivá bouře, ze strachu a lásky se vzájemně objímali a s konečnou platností se rozhodli utéci od svého rodu a od života v korunách stromů.

63:2.3 (712.3) Připravili si již dříve provizorní úkryt v koruně stromu asi na půl dne cesty směrem na sever. Toto byl jejich tajný a bezpečný úkryt na cestě, první den mimo rodný lesnatý domov. Přestože dvojčata sdílela smrtelný strach primátů z nočního pobytu na zemi, na svoji cestu na sever se vydala těsně před soumrakem. Ačkoliv to od nich vyžadovalo neobyčejnou odvahu podstoupit tuto noční cestu, i když byl úplněk, usoudili správně, že jejich kmenoví druhové a příbuzní je pravděpodobně nebudou tolik postrádat a v noci se za nimi nevydají. A krátce před půlnocí dorazili bezpečně do svého, již dříve připraveného úkrytu.

63:2.4 (712.4) Na své cestě na sever objevili odkryté pazourkovité ložisko, kde našli mnoho kamenů vhodně tvarovaných pro různé použití a ze kterých si udělali zásobu pro budoucí potřebu. Ve snaze rozštěpit tyto pazourky, aby byly použitelnější pro více účelů, objevil Andon jejich jiskřící vlastnost a pojal myšlenku založit oheň. Ale tento nápad ho v tu dobu hluboce nezaujal, protože podnebí bylo stále ještě velmi příjemné a ohně nebylo zapotřebí.

63:2.5 (712.5) Ale podzimní slunce se na obloze stále snižovalo a jak postupovali na sever, noci byly chladnější a chladnější. Aby se zahřáli, byli již nuceni použít zvířecí kožešiny. Když už byli na cestě téměř měsíc, Andon naznačil své družce, že ho napadla myšlenka založit pazourkem oheň. Dva měsíce se pokoušeli využít vznikající jiskry pro rozdmýchání ohně, ale setkali se jen

s neúspěchem. Každý den tato dvojice křesala pazourky a snažila se zažehnout dřevo. Konečně, jeden podvečer při západu slunce, když Fontu napadlo vyšplhat na blízký strom a zmocnit se opuštěného ptačího hnízda, se tajemství této metody podařilo rozluštit. Hnízdo bylo suché a vysoce hořlavé a proto, když na něj dopadla jiskra se ihned vzňalo plným plamenem. Byli svým úspěchem tak překvapeni a vyděšeni, že o oheň téměř přišli, ale zachránili ho přidáním vhodného topiva a potom rodiči celého lidstva začali první sbírání palivového dřeva.

^{63:2.6 (712.6)} Toto byla jedna z nejradostnějších epizod v jejich krátkém, ale událostmi bohatém životě. Celou dlouhou noc seděli a dívali se jak jejich oheň hoří a stěží si uvědomovali, že učinili objev, který jim umožní vzdorovat počasí a tak navždy získat nezávislost od svých živočišných příbuzných z jižních oblastí. Po třech dnech odpočinku a radosti z ohně pokračovali v cestě.

^{63:2.7 (712.7)} Předkové Andona a Fonty—primáti—často udržovali oheň, který byl zapálen bleskem, ale nikdy předtím nedokázali pozemští tvorové nalézt způsob, jak zapálit oheň podle vlastní vůle. Ale trvalo to potom ještě velmi dlouhou dobu, než dvojčata objevila, že suchý mech a jiné látky zažehnou oheň stejně dobře jako ptačí hnízda.

3. Andonova rodina

^{63:3.1 (713.1)} Od té noci, kdy dvojčata opustila svůj domov uplynuly téměř dva roky, než se narodilo jejich první dítě. Dali mu jméno Sontad; a Sontad byl první tvor narozený na Uranii, který byl po svém narození zabalen do ochranné pokrývky. To byl

začátek lidské rasy a s novou evolucí se objevil instinkt náležitě se starat o stále více oslabené kojence, což charakterizuje progresivní rozvoj mysli racionálního druhu na rozdíl od čistě živočišného typu.

63:3.2 (713.2) Andon a Fonta měli celkem devatenáct dětí a dožili se společenství téměř půl sta vnoučat a půl tuctu pravnoučat. Rodina žila ve čtyřech přilehlých kamenných úkrytech, nebo polojeskyních, z nichž tři byly propojeny chodbami, které byly prokopány v měkkém vápenci nástroji z pazourků, zhotovených Andonovými dětmi.

63:3.3 (713.3) Tito první andonité projevovali velmi vyhraněnou kmenovou soudržnost; lovili ve skupinách a nikdy se nevzdálili příliš daleko od domova. Jakoby si uvědomovali, že jsou izolovanou a ojedinělou skupinou živých bytostí a proto by se měli vyvarovat rozdělení. Tento pocit těsného příbuzenství byl nepochybně způsoben zvýšenou podporou pomocných duchů mysli.

63:3.4 (713.4) Andon a Fonta se nepřetržitě starali o výživu a výchovu svého klanu. Dožili se věku čtyřiceti pěti let, kdy byli oba usmrceni padajícím převislým balvanem při zemětřesení. Pět jejich dětí a jedenáct vnoučat zahynulo s nimi a skoro dvacet jejich potomků utrpělo vážná poranění.

63:3.5 (713.5) Hned po smrti svých rodičů Sontad, přestože měl těžce poraněnou nohu, převzal vedení klanu a vydatně mu přitom pomáhala jeho žena, jeho nejstarší sestra. Jejich prvním úkolem bylo nakupit kameny, aby pohřbili své mrtvé rodiče, bratry, sestry a děti. Tomuto aktu pohřbívání by se neměl připisovat žádný význam. Jejich představy o posmrtném životě byly velmi

mlhavé a neurčité a pocházely především z jejich podivuhodných a rozmanitých snů.

63:3.6 (713.6) Potomci Andona a Fonty žili pohromadě až do dvacáté generace, kdy v důsledku bojů o potravu a sociálních neshod začal jejich rozklad.

4. Andonské klany

63:4.1 (713.7) Primitivní lidé—andonité—měli černé oči a snědou pokožku, něco mezi žlutou a rudou. Melanin je přírodní barvivo, které se nachází v kůži všech lidských bytostí. Je to původní kožní pigment andonitů. Všeobecným vzhledem a barvou pokožky se tito raní andonité mnohem více podobali dnešním eskymákům, než kterémukoliv jinému typu lidských bytostí. Oni byli prvními tvory, kteří používali kožešiny zvířat jako ochranu proti chladu; ochlupacení na jejich tělech bylo jen o málo větší než mají dnešní lidé.

63:4.2 (713.8) Kmenový život živočišných předchůdců těchto prvních lidí byl předzvěstí začátku mnoha společenských zvyklostí a s rozvíjejícími se emocemi a zvětšenými schopnostmi mozku těchto bytostí nastal bezprostřední rozvoj v sociální organizaci a nové dělení práce uvnitř klanu. Měli mimořádnou schopnost napodobovat, ale hravý instinkt byl vyvinut jen málo a smysl pro humor neměli téměř žádný. Primitivní člověk se občas zasmál, ale nikdy si neoddal veselému smíchu. Humor je dědictvím pozdější adamické rasy. Tyto rané lidské bytosti necítily bolest a nereagovaly na nepříjemné situace tak, jako mnoho pozdějších vyvíjejících se smrtelníků. Pro Fontu a její bezprostřední potomky nebyl porod bolestivý ani vyčerpávající.

63:4.3 (714.1) Oni byli úžasný rod. Muži heroicky chránili bezpečnost svých družek a svých potomků; ženy byly vroucně oddané svým dětem. Ale jejich patriotizmus byl zcela omezen pouze na nejbližší klan. Byli velmi věrní svým rodinám; zemřeli by bez váhání při obraně svých dětí, ale nebyli schopni si představit, že by mohli udělat svět lepším místem pro svá vnoučata. V lidském srdci se ještě nenarodil nesobecký způsob myšlení, přestože všechny emoce, podstatné pro zrod náboženství, v těchto praobyvatelích Urantie již existovaly.

63:4.4 (714.2) Tito první lidé měli dojemně laskavý vztah ke svým druhům a určitě měli reálnou, i když primitivní, představu o přátelství. V pozdějších dobách, během neustálých bojů s nižšími rody, to byl běžný pohled vidět jednoho z těchto primitivních lidí statečně bojovat s jednou rukou a současně krýt a chránit svého poraněného druha. U těchto primitivních lidí se začínalo dojemně projevovat mnoho z nejušlechtilejších a vysoce lidských povahových rysů následného evolučního rozvoje.

63:4.5 (714.3) Původní andonický rod si udržel nepřetržité vedoucí postavení do dvacáté sedmé generace, kdy se mezi přímými potomky Sontada neobjevil ani jeden chlapec a dva rivalové se pustili do boje o nadvládu na místo hlavy klanu.

63:4.6 (714.4) Ještě před rozsáhlým rozprášením andonických klanů se z jejich počátečních snah o vzájemnou komunikaci dobře vyvinul vypracovaný jazyk. Tento jazyk se stále vyvíjel a téměř denně přibývaly nové pojmy v důsledku nových nápadů a adaptací na prostředí, který vytvářeli tito aktivní, neúnavní a zvědaví lidé. A než se mnohem později objevily barevné rasy stal se tento jazyk řečí Urantie—jazykem prvotní lidské rodiny.

63:4.7 (714.5) Jak plynul čas, andonické klany se rozmnožovaly a rozrůstaly a ve vztazích zvětšujících se rodin začaly vznikat třenice a neshody. Mysli těchto lidí zaměstnávaly pouze dvě věci: lov za účelem získat potravu a boj, aby se pomstili za nějakou skutečnou či domnělou křivdu, nebo urážku ze strany sousedních kmenů.

63:4.8 (714.6) Rodinné spory narůstaly, vypukly kmenové války a mezi nejlepšími členy schopnějších a pokročilejších skupin vznikly těžké ztráty. Některé z těchto ztrát byly nenahraditelné; některé z nejcennějších rodových schopností a moudrostí byly pro svět navždy ztraceny. Hrozil zánik této rané rasy a její primitivní civilizace v důsledku nepřetržitého válčení klanů.

63:4.9 (714.7) Takové primitivní bytosti není možné přimět k tomu, aby žily spolu v míru. Člověk je potomkem bojechtivých živočichů a když žije v těsném společenství s jinými, nevyvinutí lidé rozčilují a urážejí jeden druhého. Nositelé Života vědí o této vlastnosti evolučních tvorů a proto činí opatření pro případné rozdělení vyvíjejících se lidských bytostí do nejméně tří a častěji šesti rozdílných a samostatných ras.

5. Rozptýlení Andonitů

63:5.1 (715.1) Rané andonické rasy nepronikly příliš hluboko do Asie a zpočátku nesídlily v Africe. Geografické podmínky té doby je vedly na sever a postup těchto lidí severním směrem zastavil až pomalu posunující se třetí ledovec.

63:5.2 (715.2) Než tento rozsáhlý ledový příkrov dosáhl Francie a Britských Ostrovů, potomci Andona a Fonty pokračovali přes Evropu na západ a založili více než jeden tisíc samostatných

osad podél velkých řek, tekoucích do tehdy teplých vod Severního moře.

63:5.3 (715.3) Tyto andonické kmeny byly prvními říčními obyvateli ve Francii; podél řeky Somme žily desítky tisíc let. Somme je jedinou řekou, jejíž řečiště nebylo pozměněno ledovci. Její tok proudí do moře stejným korytem jako v těch dávných dobách. A to vysvětluje, proč podél údolního toku této řeky se nachází tak velké množství důkazů o andonických potomcích.

63:5.4 (715.4) Tito praobyvatelé Urantie nežili na stromech, i když v případě nebezpečí se uchýlili do korun stromů. Obvykle sídlili pod skalními převisy podél řek a ve slojích na úbočích kopců, odkud měli dobrý výhled na přístupové stezky a byli tam chráněni proti přírodním živlům. Na takových místech se mohli těšit z ohně, aniž by byli obtěžováni kouřem. Nebyli skutečnými obyvateli jeskyní, ačkoliv v následných dobách další ledový příkrov, který se posunul dále na jih, zahnal jejich potomky do jeskyní. Dávali přednost pobývání na okraji lesa a podél řek.

63:5.5 (715.5) Velmi brzy získali mimořádnou zručnost v maskování svých částečně chráněných příbytků a projevíli velkou dovednost při budování kamenných komor pro spaní—kupolovitých kamenných útulků, do kterých se vplížili na noc. Vchod do takového úkrytu se na noc zakrýval velkým valivým kamenem, který byl dovnitř umístěn ještě předtím, než byly střešní kameny natrvalo upevněny na svých místech.

63:5.6 (715.6) Andonité byli odvážní a úspěšní lovci a kromě divokých bobulí a některého stromového ovoce se živili výhradně masem. Poté, co Andon vynalezl kamennou sekeru,

záhy objevili jeho potomci klacky a kopí, které účinně používali a vrhali na svou kořist. Konečně, nástroje tvořící mysl začala působit v součinnosti s rukou používající nástroje a tito první lidé se stali velmi zručnými ve výrobě pazourkových nástrojů. Při hledání pazourku cestovali daleko a široko, stejně jako současní lidé putují na konec světa za zlatem, platinou a diamanty.

63:5.7 (715.7) Tyto andonické kmeny také v mnoha jiných ohledech projevovaly stupeň inteligence, kterou jejich degenerující potomci nezískali za půl milionu let, přestože znovu a znovu objevovali různé způsoby zakládání ohně.

6. Onagar—první učitel pravdy

63:6.1 (715.8) V důsledku dalšího rozptýlení andonitů upadala kulturní a duchovní úroveň kmenů téměř deset tisíc let až do doby, kdy převzal vůdcovství nad těmito kmeny Onagar a přinesl mezi ně mír a vůbec poprvé je všechny přivedl k uctívání „Dárce dechu všech lidí a živočichů.“

63:6.2 (716.1) Filozofie Andona byla zmatená; on sám taktak unikl tomu, aby se nestal uctívačem ohně kvůli velkému pohodlí, které mu přineslo náhodné objevení ohně. Rozum ho nicméně odvedl od jeho vlastního objevu ke slunci, jako k nadřazenému a více vzbuzujícímu úctu zdroji tepla a světla, ale bylo příliš vzdálené a proto se nestal uctívačem slunce.

63:6.3 (716.2) Již na počátku existence andonitů se u nich vyvinul strach z přírodních živlů—hromu, blesku, deště, sněhu, krup a ledu. Ale byl to hlad, který je v těchto dobách neustále poháněl a protože jejich potravou bylo hlavně maso, postupně si

vytvořili určitou formu uctívání zvířat. Pro Andona byla velká zvířata symbolem tvůrčí moci a trvalé síly. Čas od času se stalo zvykem zvolit některého z těchto větších živočichů předmětem uctívání. V době uctívání některého zvířete se na stěnách jeskyň kreslily jeho hrubé rysy a později, když se zdokonalilo umění, takový zvířecí bůh byl vyryt v různých ornamentech.

63:6.4 (716.3) Velmi brzy se u andonických kmenů vytvořil obyčej zdrženlivosti požívání masa těch zvířat, které klany uctívaly. Později, aby účelněji ovlivnili vědomí svého dorostu, vyvinuli obřad uctívání, který se vykonával u těla jednoho z uctívaných zvířat; a ještě později jejich potomci tento primitivní obřad vyvinuli do propracovanějších obětních rituálů. Takto vzniklo obětování jako součást uctívání. Tato idea byla rozvinuta Mojžíšem v hebrejských rituálech a byla v zásadě zachována apoštolem Pavlem jako doktrína vykoupení hříchu „prolitím krve.“

63:6.5 (716.4) To, že potrava byla nejdůležitější věcí v životě těchto primitivních lidských bytostí, je vidět na příkladu modlitby, kterou učil tyto prosté lidi Onagar, jejich velký učitel. Tato modlitba zněla takto:

63:6.6 (716.5) „Ó Dechu Života, dej nám dnes naší denní potravu, osvobod' nás od prokletí ledu, chraň nás před našimi lesními nepřáteli a přijmi nás s milosrdenstvím do Velkého Záhrobí.“

63:6.7 (716.6) Hlavní sídlo Onagara se nacházelo na severním pobřeží pradávného Středozemního moře, v oblasti dnešního Kaspického moře, v osídlení zvaném Oban—místo odpočinku, postavené na místě, kde se na sever směřující stezka z jižních oblastí Mezopotámie stáčela na západ. Z Obanu poslal Onagar

učitele do vzdálených osídleních, aby tam šířili jeho nové učení o jediném Božstvu a jeho pojetí posmrtného života, který on nazýval Velkým Záhrobím. Tito Onagarovi poslové byli prvními misionáři na světě; oni byli také první lidské bytosti vařící maso, první, kdo běžně používali oheň pro přípravu pokrmu. Opékali maso na koncích prutů a také na horkých kamenech; později opékali velké kusy masa v topeništi, ale jejich potomci se téměř úplně vrátili k používání syrového masa.

^{63:6.8 (716.7)} Onagar se narodil před 983 323 lety (počítáno od roku 1934 našeho letopočtu) a dožil se věku šedesáti devíti let. Výklad činů tohoto myslitele a duchovního vůdce v době před příchodem Planetárního Prince představuje vzrušující vypravování o organizování těchto primitivní kmenů do skutečného společenství. On založil systém účinné kmenové správy, kterou následující generace nedosáhly po mnoha tisíciletí. Nikdy od těch dob, až do příchodu Planetárního Prince, nebyla na zemi tak vysoce duchovní civilizace. Tito jednodušší lidé měli opravdové, i když primitivní náboženství, které však jejich degenerující potomci nezachovali.

^{63:6.9 (717.1)} Přestože Andon i Fonta, tak jako mnozí z jejich potomků, obdrželi Ladiče Myšlení, masový příchod Ladičů Myšlení a serafských ochránců na Urantii začal až v době života Onagara. Toto byl vskutku zlatý věk prvobytného člověka.

7. Věčný život Andona a Fonty

^{63:7.1 (717.2)} Andonovi a Fontě, nádherným zakladatelům lidské rasy, se dostalo uznání v době soudu nad Urantií při příchodu

Planetárního Prince a potom, ve stanoveném čase, dokončili přípravu na obytných světech a získali status obyvatel Jerusemu. I když jim nikdy nebylo dovoleno vrátit se na Urantii, jsou informováni o historii rasy, kterou založili. Zarmoutila je zrada Kaligastii, byli smutni kvůli selhání Adama, ale velmi se radovali při obdržení zprávy, že Michael vybral jejich svět jako dějiště pro své poslední poskytnutí sebe sama.

^{63:7.2 (717.3)} Na Jerusemu byli jak Andon tak i Fonta, spojení se svými Ladiči Myšlení, stejně jako několik jejich dětí, včetně Sontada, ale většina, dokonce i jejich přímých potomků, dosáhla pouze spojení s Duchem.

^{63:7.3 (717.4)} Brzy po svém příchodu na Jerusem dostali Andon a Fonta povolení od Vládce Soustavy k návratu na první obytný svět, aby tam pomáhali morontiálním osobnostem, které vítají poutníky času z Urantie do nebeských sfér. A byli pro tuto činnost přiděleni na neomezenou dobu. Ve spojení s těmito odhalenými chtěli poslat na Urantii svoje pozdravení, ale bylo jim to moudře odepřeno.

^{63:7.4 (717.5)} Toto je vyprávění o nejhrdinštější a nejúchvatnější kapitole z celé historie Urantie, příběh o evoluci, boji o přežití, smrti a věčném životě unikátních rodičů všeho lidstva.

^{63:7.5 (717.6)} [Představeno Nositelem Života, trvale pobývajícím na Urantii.]

Kapitola 64

Evoluční barevné rasy

64:0.1 (718.1) TOTO je vyprávění o evolučních rasách Urantie, které vznikly téměř před milionem let v době Andona a Fonty a zahrnující epochu Planetárního Prince do konce doby ledové.

64:0.2 (718.2) Lidská rasa existuje téměř jeden milion let a první polovina její historie přibližně odpovídá epoše před příchodem Planetárního Prince na Urantii. Pozdější polovina historie lidstva začíná v době příchodu Planetárního Prince a objevením se šesti barevných ras a přibližně se shoduje s obdobím, které je obvykle nazýváno starší dobou kamennou.

1. Původní Andonité

64:1.1 (718.3) Prvobytný člověk se objevil na zemi v důsledku evolučního rozvoje před necelým milionem let a prošel bouřlivou zkušeností. Instinktivně se snažil uniknout nebezpečí smíšení s nižšími opičími druhy. Ale nemohl migrovat na východ kvůli vyprahlým tibetským horám, dosahující výšky až 9 000 m nad mořem; ani nemohl jít na jih nebo na západ, protože v té době bylo Středozevní moře rozšířené a na východě dosahovalo až k Indickému oceánu a když se vydal na sever, střetnul se s postupujícím ledovcem. Ale přestože další migrace byla zablokována ledem a i když rozptýlující se kmeny se stávaly stále více znepřátelenými, inteligentnější skupiny nikdy neuvažovaly o cestě na jih, aby tam žily mezi svými chlupatými, na stromech žijícími a intelektuálně nevyvinutými příbuznými.

64:1.2 (718.4) Mnoho z nejranějších náboženských emocí člověka vzniklo z jeho pocitu bezmocnosti v geograficky uzavřeném prostředí—hory napravo, voda nalevo a led vepředu. Ale tito

progresivní andonité si nepřáli návrat ke svým zaostalým jižním příbuzným, žijícím na stromech.

64:1.3 (718.5) Na rozdíl od svých nelidských příbuzných se tito andonité vyhýbali lesům. V lese člověk vždy degeneroval; evoluce člověka se úspěšně rozvíjela pouze v otevřených a hornatých oblastech. Zima a hlad v otevřených terénech podněcuje činnost, vynalézavost a nápaditost. Zatímco tyto andonické kmeny se stávaly průkopníky dnešní lidské rasy v těžkých a drsných podmínkách severního podnebí, jejich nerozvinutí příbuzní si užívali pohodlí v jižních tropických lesích v oblasti jejich dávného společného původu.

64:1.4 (718.6) Tyto události se odehrály v době třetího ledovce, prvního podle výpočtů geologů. První dva ledovce nebyly v severní Evropě rozsáhlé.

64:1.5 (718.7) Většinu doby ledové byla Anglie spojena pevninou s Francií, zatímco Afrika se k Evropě připojila později sicilským pozemním mostem. V době migrací andonitů vedla ze západní Anglie průběžná pozemní stezka přes Evropu a Asii na východ na Jávou; ale Austrálie byla opět oddělená, což se později projevilo vývinem její vlastní svérázné fauny.

64:1.6 (719.1) Před 950 000 lety potomci Andona a Fonty migrovali daleko na východ a na západ. Na západě přešli přes Evropu do Francie a Anglie. V pozdějších dobách pronikli na východě až na Jávou, kde byly nedávno nalezeny jejich kosti—takzvaného pitekantropa (jávský opočlověk vzpřímený)—a potom migrovali dál až do Tasmánie.

64:1.7 (719.2) Skupiny, putující na západ byly méně vystaveny zhoubnému míšení se zaostalými rody vzájemného dávného původu, než ty, které se vydaly na východ a které se volně směšovaly se svými retardovanými živočišnými příbuznými. Tito nepokrokoví jedinci směřovali na jih a zanedlouho se pářili se členy nižších rodů. Později se stále více potomků těchto míšenců vracelo na sever a pářili se s rychle se rozrůstajícími andonickými národy a taková nešťastná spojení nezvratně degenerovala vyšší rod. Stále méně a méně prvobytných osídlení udržovalo v úctě Dárce Dechu. Této rané začínající civilizaci hrozil zánik.

64:1.8 (719.3) A tak to na Urantii bylo vždy. Civilizace, vzbuzující velké naděje, postupně degenerovaly a nakonec zanikly v důsledku nerozumného povolení volného míšení vyvinutějších s nevyvinutými.

2. Foxhalské kmeny

64:2.1 (719.4) Před 900 000 lety umění Andona a Fonty a kultura Onagara mizely z povrchu zemského; kultura, náboženství a dokonce výroba pazourkovitých nástrojů se nacházely na velmi nízké úrovni.

64:2.2 (719.5) Byla to doba, kdy velký počet nižších zkřížených skupin přicházel do Anglie z jižních oblastí Francie. Tyto kmeny byly smíšeny s lesními opičími tvory do takové míry, že stěží byli lidé. Neměli víru, ale dokázali primitivním způsobem opracovávat pazourek a měli dostatečnou inteligenci, aby si rozdělali oheň.

64:2.3 (719.6) Po nich se v Evropě objevili lidé s poněkud vyšší inteligencí, jejichž potomci se brzy rozšířili po celém kontinentě—od hranic ledovce na severu do Alp a ke Středozemnímu moři na jihu. Tyto kmeny jsou nazývané heidelbergskou rasou.

64:2.4 (719.7) Během tohoto dlouhého období úpadku civilizace foxhalské kmeny v Anglii a badonanské klany v severozápadní Indii udržovaly některé tradice Andona a určité zbytky kultury Onagara.

64:2.5 (719.8) Foxhalské kmeny žily daleko na západě a podařilo se jim zachovat mnoho z andonické kultury; také se u nich dochovala zkušenost vyrábění pazourkovitých nástrojů, kterou přenesly na své potomky—pradávné předky Eskymáků.

64:2.6 (719.9) I když pozůstatky foxhalských kmenů byly odhaleny v Anglii jako poslední, tito andonité byli první skutečné lidské bytosti, obývající tyto oblasti. V té době pozemní most spojoval Francii s Anglií a protože většina těchto dávných osídleních potomků Andona byla vystavěna podél řek a na mořském pobřeží, dnes jsou skryty ve vodách Lamanšského průlivu a Severního moře, ale asi tři nebo čtyři se ještě nacházejí nad vodou na pobřeží Anglie.

64:2.7 (720.1) Mnoho inteligentnějších a duchovnějších foxhalských kmenů si udrželo svoji rasovou nadřazenost a zachovalo si své primitivní náboženské zvyky. A tyto kmeny, když se později smísily s jinými kmeny, migrovaly po poslední návštěvě ledovce z Anglie dále na západ a přežily jako dnešní Eskymáci.

3. Badonanské kmeny

64:3.1 (720.2) Kromě foxhalských kmenů na západě, usilovalo ještě jedno centrum kultury o přežití na východě. Tato skupina sídlila na úpatí severozápadních hor Indie a patřila mezi kmeny Badonana, prapravnuka Andona. Tito lidé byli jedinými potomky Andona, kteří nikdy nevykonávali obřady s lidskými oběťmi.

64:3.2 (720.3) Tito vysokohorští Badonité obývali rozlehlou náhorní plošinu obklopenou lesy, křížovanou vodními toky a oplývající zvěřinou. Podobně jako mnozí jejich tibetští příbuzní i oni žili v primitivních kamenných chatrčích, ve slojích na svazích kopců a v polopodzemních chodbách.

64:3.3 (720.4) Zatímco severní kmeny se stále více a více bály ledu, ty, které žily blízko své domoviny měly mimořádný strach z vody. Pozorovaly, jak je Mezopotamský poloostrov pomalu zaplavován oceánem a přestože se několikrát znovu vynořil, tyto primitivní rasy si vytvářely tradice o nebezpečí moře a narůstal jejich strach z opakujících se zátop. Právě tento strach, společně s jejich zkušenostmi s říčními záplavami, vysvětluje, proč vyhledaly hory jako místo pro bezpečný život.

64:3.4 (720.5) Na východ od badonanských kmenů, v Siváliských horách severní Indie, je možno nalézt zkameněliny, které mají blíž k přechodným typům mezi člověkem a různými skupinami předcházejících člověku, než jakékoliv jiné fosílie na zemi.

64:3.5 (720.6) Před 850 000 lety začaly vyšší badonanské kmeny vyhlazovací boj namířený proti svým nižším a živočišným sousedům. Za dobu téměř jednoho tisíce let byla většina příhraničních živočišných skupin v těchto oblastech buď zničena anebo vyhnána zpět do jižních lesů. Toto válečné

tažení na vyhlazení nižších rodů přineslo mírné zušlechtění horských kmenů této epochy. A smísení potomci tohoto zušlechtěného badonanského rodu se objevili na jevišti dění jako zřetelně noví lidé—neandertálci.

4. Neandertálské rasy

64:4.1 (720.7) Neandertálci byli znamenitými bojovníky a vytrvalými cestovateli. Postupně se z horských center v severozápadní Indii rozšířili na západ do Francie, na východ do Číny a také dolů na jih do severní Afriky. Dominovali světu téměř půl milionu let, až do dob migrace evolučních barevných ras.

64:4.2 (720.8) Před 800 000 lety země oplývala zvěří; mnoho druhů vysoké zvěře, stáda slonů a hrochů se potulovalo po Evropě. Dobytku bylo velké množství, koně a vlci byli všude. Neandertálci byli výbornými lovci a jejich kmeny ve Francii jako první si osvojily obyčej dávat úspěšným lovcům možnost výběru žen, které si vzali za manželky.

64:4.3 (721.1) Velmi užitečným pro tyto neandertálské kmeny byl sob; dával jim potravu, šatstvo a různé pracovní nástroje, protože využívali jeho rohy a kosti. Měli nízkou kulturu, ale značně zdokonalili opracování pazourku a dosáhli skoro úrovně v dobách Andona. Vrátilo se používání dřevěných klacků s upevněnými velkými pazourky, které sloužily jako sekery a krumpáče.

64:4.4 (721.2) Před 750 000 lety se čtvrtý ledovec posunul daleko na jih. S pomocí svých zdokonalených nástrojů Neandertálci vytesali do ledu, který pokrýval severní řeky, otvory, ve

kterých napichovali ryby, které se tam přišly nadýchat vzduchu. Tyto kmeny neustále ustupovaly před postupujícím ledem, který v tu dobu vytvořil svoji nejrozsáhlejší invazi v Evropě.

64:4.5 (721.3) Ve stejnou dobu byl sibiřský ledovec na svém nejdelším pochodu na jih, nutící prvobytného člověka odejít ještě více na jih, zpátky na území svého původu. Ale lidské druhy byly již tak rozdílné, že nebezpečí dalšího míšení s nevyvíjejícími se opičími příbuznými bylo značně sníženo.

64:4.6 (721.4) Před 700 000 lety byl čtvrtý ledovec, největší ze všech ledovců na území Evropy, na ústupu; lidé a zvířata se vraceli na sever. Podnebí bylo chladné a vlhké a primitivní člověk opět prospíval v Evropě a v západní Asii. Země na severu, která byla ještě nedávno pokryta ledovcem se postupně zalesnila.

64:4.7 (721.5) Rozsáhlá invaze ledovce jen málo změnila život savců. Tito živočichové přetrvali v úzkém pásu země ležící mezi ledem a Alpami a po ústupu ledovce se opět velmi rychle rozšířili po celé Evropě. Z Afriky, přes sicilský pozemní most tam přišli sloni s rovnými kly, tuponosí nosorožci, hyeny a afričtí lvi a tato nová zvířata fakticky vyhubila tygry se šavlovými špičáky a hrochy.

64:4.8 (721.6) Před 650 000 lety pokračovalo údobí mírného podnebí. Uprostřed meziledovcového období bylo klima tak teplé, že Alpy byly zbaveny téměř všeho ledu a sněhu.

64:4.9 (721.7) Před 600 000 lety dosáhl led nejsevernějšího bodu svého ústupu a po několika tisícileté pauze začal svoji pátou výpravu na jih. Ale po dobu padesáti tisíc let se podnebí téměř

nezměnilo. Člověk a zvířata v Evropě se změnili jen málo. Mírná suchost předchozího období ustoupila a alpské ledovce sestoupily mnohem níže do říčních údolí.

64:4.10 (721.8) Před 550 000 lety postupující ledovec znovu vytlačil člověka a zvířata na jih. Ale tentokrát měl člověk mnohem více prostoru v širokém pásu země, táhnoucím se do Asie a ležícím mezi ledovým příkrovem a v tu dobu značně rozšířeným Černým mořem, které bylo spojeno se Středozemním mořem.

64:4.11 (721.9) V dobách čtvrtého a pátého ledovce došlo k dalšímu rozšíření primitivní kultury neandertálských ras. Ale progres byl tak nepatrný, že se opravdu zdálo, jakoby pokus vytvořit nový a modifikovaný typ inteligentního života na Urantii směřoval k neúspěchu. V průběhu téměř čtvrtiny milionu let tyto primitivní kmeny kočovaly, lovily a válčily, opakovaně dosahovaly zlepšení v některých směrech, ale v celku neustále degenerovaly ve srovnání se svými vyvinutějšími předky-andonity.

64:4.12 (721.10) Během těchto duchovně temných dob kultura lidské pověřčivosti dosáhla své nejnižší úrovně. Neandertálci neměli vlastně žádné náboženství, kromě ostudné pověřčivosti. Smrtelně se báli mraků, především mlh a mlžných oparů. Postupně se vyvinulo primitivní náboženství, založené na strachu z přírodních sil, zatímco uctívání zvířat ubývalo, protože zdokonalené nástroje a dostatek zvěře umožnily těmto lidem žít v menším strachu o zajištění potravy; sexuální odměny lovcům značně přispěly ke zdokonalení loveckého umění. Toto nové náboženství strachu vedlo k pokusům uklidňovat neviditelné síly, které řídí tyto přírodní živly a později vyvrcholilo obětováním lidí, aby si usmířili neviditelné

a neznámé fyzické síly. A tento děsivý zvyk obětování lidí přetrval u zaostalejších národů Urantie až do dvacátého století.

64:4.13 (722.1) Tito pradávni Neandertálci se těžko dají nazývat uctívatelé slunce. Oni spíše žili ve strachu z tmy; měli smrtelný strach ze soumraku. Pokud trochu svítil měsíc, dokázali svůj strach ovládnout, ale když se měsíc zatměl, vylekali se a obětovali své nejlepší muže a ženy ve snaze přimět měsíc k tomu, aby se zase rozzářil. Věděli již dlouho, že slunce se pravidelně vrací, ale o měsíci si mysleli, že se vrátí jen tehdy, když mu obětují své kmenové druhy. S rozvojem této rasy se předměty a účely obětování postupně měnily, ale nabízení lidských obětí jako součást náboženského obřadu dlouho přetrvával.

5.Původ barevných ras

64:5.1 (722.2) Před 500 000 lety byly badonanské kmeny, obývající severozápadní hornaté oblasti Indie, zapojeny v dalším velkém rasovém boji. Toto nelítostné válčení trvalo přes sto let a když tento dlouhý boj skončil, zůstalo jenom asi sto rodin. Ale ti, co přežili, byli nejinteligentnější a nejperspektivnější ze všech dosud žijících potomků Andona a Fonty.

64:5.2 (722.3) A nyní mezi vysokohorskými badonity došlo k nové a zvláštní události. Muž a žena, žijící v severovýchodní části tehdy obydlené oblasti horského pásma, začali náhle plodit neobyčejně inteligentní děti. Tak se objevila sangikská rodina—předkové všech šesti barevných ras Urantie.

64:5.3 (722.4) Tyto sangikské děti, bylo jich devatenáct, nepřevyšovaly své druhy jenom intelektem, ale jejich kůže

prokazovala unikátní schopnost zbarvovat se různými barvami při vystavení se slunečnímu světlu. Mezi těmito devatenácti dětmi bylo pět červených, dvě oranžové, čtyři žluté, dvě zelené, čtyři modré a dvě indigové. Když děti vyrostly, tyto barvy se zvýraznily a když později tato omladina měla děti se svými kmenovými druhy, všichni jejich potomci měli barvu kůže svého sangikského rodiče.

64:5.4 (722.5) A teď přeruším chronologické vyprávění, abych upozornil na příchod Planetárního Prince přibližně v tuto dobu a budeme se odděleně zabývat šesti sangikskými rasami Urantie.

6.Šest sangikských ras Urantie

64:6.1 (722.6) Na průměrné evoluční planetě se šest evolučních barevných ras objeví postupně, jedna po druhé; jako první se vyvine červený člověk a po světě se potuluje dlouhou dobu, než se objeví další barevné rasy. Současné objevení všech šesti barevných ras na Uranii, a v jedné rodině, bylo krajně neobvyklým jevem.

64:6.2 (723.1) Objevení se prvních Andonitů na Urantii bylo také něco nového v Satanii. Na žádném jiné planetě lokální soustavy se nevyvinula taková rasa tvorů vlastní vůle ještě před evolučními barevnými rasami.

64:6.3 (723.2) 1. Červený člověk. Tito lidé byli mimořádným exemplářem lidské rasy a v mnoha směrech převyšovali Andona a Fontu. Byli nejinteligentnější skupinou a byli prvními sangikskými dětmi, kteří vytvořili kmenovou kulturu

a správu. Vždy žili v jednoženství; také jejich smíšení potomci praktikovali jen zřídka mnohoženství.

64:6.4 (723.3) V pozdějších dobách vznikly závažné a dlouhodobé problémy se žlutými bratry v Asii. Pomohl jim jejich časný vynález luku a šípu, ale naneštěstí zdědili po svých předcích silnou náchylnost bojovat mezi sebou a to je tak oslabilo, že je žluté kmeny dokázaly vyhnat z Asijského kontinentu.

64:6.5 (723.4) Asi před osmdesáti pěti tisíci lety poměrně čisté zbytky červené rasy přešly hromadně do Severní Ameriky a brzy nato se potopila pozemní šíje v Beringově úžině, čímž zůstaly v izolaci. Již nikdy se červený člověk do Asie nevrátil. Ale po celé Sibiři, Číně, střední Asii, Indii a Evropě zanechali mnoho svých potomků, smíšených s jinými barevnými rasami.

64:6.6 (723.5) Když červený člověk přešel do Ameriky, přinesl si sebou mnoho z učení a tradic svých dávných předků. Jeho bezprostřední předkové byli ve spojení s pozdějšími činnostmi světového centra Planetárního Prince. Ale krátce po příchodu do Ameriky začínal červený člověk ztrácet toto učení a nastal velký úpadek intelektuální a duchovní kultury. Velmi brzy se tito lidé opět pustili do krutých bojů mezi sebou a vypadalo to, že tyto kmenové boje budou mít za následek rychlé vyhubení těchto zbytků poměrně čisté červené rasy.

64:6.7 (723.6) Kvůli tomuto velkému úpadku se zánik červeného člověka zdál nevyhnutelný, kdyby se přibližně před šedesáti pěti tisíci lety neobjevil Onamonalonton jako jejich vůdce a duchovní zachránce. On přinesl dočasný mír mezi kmeny červeného člověka Ameriky a obnovil jejich úctu k „Velkému Duchu.“ Onamonalonton se dožil devadesáti šesti let a jeho

hlavní sídlo se nacházelo uprostřed mamutích sekvojí Kalifornie. Mnoho z jeho potomků přežilo do dnešní doby mezi „černonohými“ Indiány.

64:6.8 (723.7) S postupem času se Onamonalontovo učení stávalo mlhavou tradicí. Znovu začaly bratrovražedné boje a již nikdy od doby tohoto velkého učitele žádný jiný vůdce nepřinesl mezi ně všeobecný mír. Stále více inteligentních rodů vymíralo v těchto kmenových bojích; kdyby tomu tak nebylo, na severoamerickém kontinentě by tito schopní a inteligentní červení lidé vybudovali významnou civilizaci.

64:6.9 (723.8) Po odchodu z Číny do Ameriky severní červený člověk již nikdy nepřišel do kontaktu s jinými světovými vlivy (kromě Eskymáků) až do pozdější doby, kdy byl objeven bílým člověkem. Bylo to nejvýše politováníhodné, že červený člověk téměř vůbec nevyužil svoji příležitost být vylepšen smíšením se s pozdějším adamickým rodem. A tak se stalo, že červený člověk nedokázal vládnout bílým lidem a nebyl ochoten jim dobrovolně sloužit. Za takových okolností, jestli se dvě rasy nesmísí, jedna z nich je odsouzena k zániku

64:6.10 (723.9) 2. Oranžový člověk. Výjimečnou vlastností této rasy byla její touha stavět, stavět cokoli, dokonce kupit obrovské hromady kamenů jen proto, aby se vidělo, který kmen postaví největší hromadu. I když nebyli progresivní lidé, značně těžili ze škol Planetárního Prince, kam posílali své delegáty pro instrukce.

64:6.11 (724.1) Po ustoupení Středozevního moře na západ, oranžová rasa jako první postupovala podél pobřeží na jih do Afriky. Ale

nikdy si v Africe nevytvořila pevné a bezpečné zázemí a byla úplně vyhlazena později dorazivši zelenou rasou.

64:6.12 (724.2) Ještě než přišel zánik její existence, tato rasa ztratila většinu svého kulturního a duchovního dědictví. Ale v historii tohoto národa došlo k velkému obrození pod moudrým vedením Porshunty, duchovního vůdce této nešťastné rasy, který ji vedl v době zhruba před tři sta tisíci lety, kdy jejich centrum bylo v Armageddonu.

64:6.13 (724.3) Poslední velký boj mezi oranžovými a zelenými lidmi se odehrál v oblasti dolního toku Nilu v Egyptě. Tento dlouho trvající konflikt probíhal téměř sto tisíc let a na jeho konci zůstalo naživu jen velmi málo členů oranžové rasy. Roztroušené zbytky tohoto národa byly pohlceny zelenými a později přišedši indigovými lidmi. Ale jako rasa, oranžový člověk přestal existovat přibližně před sto tisíci lety.

64:6.14 (724.4) 3. Žlutý člověk. Primitivní žluté kmeny jako první zanechaly lovu, založily stálé komunity a rozvinuly rodinný život, založený na zemědělství. Intelektuálně byli pod úrovní červeného člověka, ale převyšovali všechny sangikské národy v rozvoji sociálních a kolektivních aspektů kmenové civilizace. Jednotlivé kmeny se učily žít spolu v relativním míru a protože se u nich vyvinul duch bratrství a jak se postupně rozšiřovaly po Asii, byly schopny vytlačovat červenou rasu.

64:6.15 (724.5) Pobývajíc velmi daleko od centra světového duchovního vlivu, po odpadnutí Kaligastii byli vehnání do velké temnoty; ale tento národ prodělal jedno zářivé období, když zhruba před sto tisíci lety převzal vedení nad těmito kmeny Singlangton a hlásal úctu „Jedné Pravdy.“

64:6.16 (724.6) Skutečnost, že přežil poměrně velký počet žlutých lidí, je zásluhou jejich mezikmenového mírového soužití. Od doby Singlangtonu do vzniku dnešní Číny žlutá rasa patřila k nejmírumilovnějším národům Urantie. Tato rasa byla obdařena malým, ale silným potenciálem později importovaného adamického rodu.

64:6.17 (724.7) 4. Zelený člověk. Zelená rasa byla jednou z méně schopných skupin prvobytných lidí a byla značně oslabena častou migrací do různých oblastí. Před svým rozptýlením prošly tyto kmeny velkým obrozením kultury pod vedením Fantada přibližně před tři sta padesáti tisíci lety.

64:6.18 (724.8) Zelená rasa se rozdělila do tří velkých větví: severní kmeny byly podrobeny, zotročeny a pohlceny žlutou a modrou rasou; východní větev splynula s indickými národy té doby, mezi kterými ještě dnes existují její zbytky; jižní národ přešel do Afriky, kde byl zničen svými, téměř stejně zaostalými, oranžovými příbuznými.

64:6.19 (724.9) V mnoha ohledech byly obě skupiny v tomto boji vyrovnané, protože každá z nich byla gigantického vzrůstu a mnoho jejich vůdců měřilo přes dva a půl metru. Tato větev gigantického vzrůstu zeleného člověka byla omezena převážně na jižní, čili egyptský národ.

64:6.20 (725.1) Zbytky vítězné zelené rasy byly potom pohlceny indigovými lidmi—poslední barevnou rasou, která odešla z původního sangikského centra rozptylování ras.

64:6.21 (725.2) 5. Modrý člověk. Modří lidé byli skvělý národ. Již brzy vynalezli oštěp a postupně vytvářeli základy mnohého

umění moderní civilizace. Modrý člověk měl mozkovou kapacitu červeného člověka, spojenou s duší a cítěním žlutého člověka. Potomci Adama je upřednostňovali před všemi pozdějšími existujícími barevnými rasami.

64:6.22 (725.3) Raní modří lidé podlehli přemlouvání učitelů ze štábu Prince Kaligastii a byli uvrženi ve velký zmatek následným překrouceným učením těchto zrádných vůdců. Podobně jako ostatní primitivní rasy, oni se také nikdy plně nevzpamatovali ze zmatku, který způsobila Kaligastiova zrada a také nikdy zcela nepřekonali svůj sklon bojovat mezi sebou.

64:6.23 (725.4) Přibližně pět set let po pádu Kaligastii došlo k rozšířenému obrození učení a také primitivního—ale opravdového a prospěšného—náboženství. Velkým učitelem modré rasy se stal Orlandof a přivedl mnoho kmenů zpět k uctívání skutečného Boha pod jménem „Svrchovaný Vůdce.“ To byl největší pokrok, kterého modrý člověk dosáhl do doby, kdy byl později tak značně vylepšen smíšením s adamickým rodem.

64:6.24 (725.5) Evropské výzkumy a zkoumání starší doby kamenné se týkají převážně odkrývání náradí, kosterních pozůstatků a uměleckých předmětů těchto pradávných modrých lidí, protože setrvali v Evropě až do nedávné doby. Takzvané bílé rasy Urantie jsou potomky těchto modrých lidí, kteří byli nejprve pozměněni mírným smíšením se žlutou a červenou rasou a později byli výrazně vylepšeni asimilací s fialovou rasou.

64:6.25 (725.6) 6. Indigová rasa. Jestliže červení lidé byli nejvyspělejšími ze všech sangikských ras, tak černí lidé byli nejzaostalejšími. Byli poslední, kteří opustili svoje horské

rodné domovy. Odešli do Afriky, zmocnili se celého kontinentu a od té doby tam zůstávají, s výjimkou časů, kdy byli násilně odvedeni do otroctví.

^{64:6.26 (725.7)} Indigová rasa, izolovaná v Africe, podobně jako červená, byla jen málo, nebo vůbec, vylepšena, což by bylo možné smíšením s adamickým rodem. Indigoví lidé, osamoceni v Africe, udělali malý pokrok do doby, kdy se objevil Orvonon a během které prodělali velké duchovní probuzení. I když později téměř úplně zapomněli „Boha Bohů“ hlásaného Orvononem, neztratili zcela touhu uctívat Neznámo; alespoň udržovali jakousi formu uctívání až do doby před několika tisíci lety.

^{64:6.27 (725.8)} Bez ohledu na jejich zaostalost, před nebeskými silami mají tito indigoví lidé naprosto stejné postavení jako každá jiná pozemská rasa.

^{64:6.28 (725.9)} Tyto doby se vyznačovaly prudkými boji mezi různými rasami, ale v blízkosti hlavního centra Planetárního Prince osvícenější a nedávno poučené skupiny žily v poměrné harmonii, ačkoliv široké rozšíření kultury mezi světovými rasami nenastalo až do doby závažného přerušení tohoto režimu, které bylo způsobeno vypuknutím Luciferovy vzpoury.

^{64:6.29 (726.1)} Čas od času všechny tyto rozdílné národy prodělaly kulturní a duchovní obrození. Velkým učitelem v době po příchodu Planetárního Prince byl Mansant. Ale zmiňujeme se pouze o těch významných vůdcích a učitelích, kteří výrazně ovlivnili a inspirovali celé rasy. Postupem času se vynořilo v různých oblastech mnoho méně důležitých učitelů, ale celkově přispěli značnou měrou k zachování vlivů, které zabránily

úplnému zhroucení kulturní civilizace, především během dlouhého a temného období mezi zradou Kaligastii a příchodem Adama.

64:6.30 (726.2) Existuje mnoho pádných a dostatečných důvodů pro evoluční plán buď tří nebo šesti barevných ras na planetách prostoru. Přestože smrtelníci Urantie nejsou schopni plně ocenit všechny tyto důvody, chtěli bychom vás upozornit na následující faktory:

64:6.31 (726.3) 1. Různost je nezbytná pro možnost širokého působení přírodního výběru—diferencovaného přežití vyšších druhů.

64:6.32 (726.4) 2. Silnější a dokonalejší rasy vznikají smíšením rozdílných rodů, jestliže tyto odlišné rasy jsou nositelé vyšších dědičných genů. Rasy Urantie by mohly mít prospěch z takového raného smíšení, pokud by takový smíšený národ byl následně účinně vylepšen důkladným smíšením s vyšším adamickým rodem. Provedení takového experimentu na Urantii v současných rasových podmínkách by mělo katastrofální následky.

64:6.33 (726.5) 3. Etnická různorodost podněcuje zdravou konkurenci.

64:6.34 (726.6) 4. Odlišnosti ras a skupin uvnitř jednoho národa jsou nezbytné pro rozvoj lidské tolerance a altruismu.

64:6.35 (726.7) 5. Stejnorodost lidské rasy není žádoucí do té doby, dokud národy vyvíjejícího se světa nedosáhnou poměrně vysokých úrovní duchovního rozvoje.

7. Rozptýlení barevných ras

^{64:7.1 (726.8)} Když se barevní potomci sangikské rodiny začali rozmnožovat a hledat možnosti pro rozšíření do přilehlých oblastí, byl pátý ledovec—třetí v geologické chronologii—již na své cestě na jih přes Evropu a Asii. Tyto rané barevné rasy byly během tohoto ledovcového období vystaveny mimořádně chladným a krutým podmínkám. V Asii byl tento ledovec tak rozlehlý, že migrace do východní Asie byla na tisíce let přerušena. A dokud neustoupilo Středozemní moře v důsledku zvednutí pevniny v Arábii, lidé nemohli projít do Afriky.

^{64:7.2 (726.9)} Z těchto důvodů se tyto sangikské národy téměř sto tisíc let usazovaly kolem úpatí hor a víceméně se mísily, přestože mezi nimi existovala zvláštní, ale přirozená antipatie, která se brzy projevila mezi rozdílnými rasami.

^{64:7.3 (726.10)} Mezi obdobím Planetárního Prince a příchodem Adama se Indie stala domovem nejkosmopolitnější populace, jaká kdy byla na zemském povrchu. Ale neštěstím bylo, že tato směsice obsahovala příliš velké procento zelené, oranžové a indigové rasy. Pro tyto druhotné sangikské rasy byl život snadnější a pohodlnější v jižních oblastech a proto mnoho z nich migrovalo do Afriky. Původní sangikské národy, vyšší rasy, se tropům vyhýbaly. Červený člověk odešel na severovýchod Asie, těsně následován žlutým člověkem, zatímco modrá rasa se přesunula na severozápad do Evropy.

^{64:7.4 (727.1)} Červený člověk začal brzy migrovat na severovýchod hned za patami ustupujícího ledu, prošel kolem vysokých hor Indie a zabral celou severovýchodní Asii. Hned za ním šly žluté kmeny, které ho později vytlačily z Asie do Severní Ameriky.

64:7.5 (727.2) Když relativně čisté větve zbytků červené rasy opustily Asii, tvořily jedenáct kmenů o počtu něco málo přes sedm tisíc mužů, žen a dětí. Tyto kmeny doprovázely tři malé skupiny smíšených rodů, z nichž největší byla kombinací oranžové a modré rasy. Tyto tři skupiny se nikdy zcela nespřátelily s červeným člověkem a brzy odešly na jih do Mexika a Střední Ameriky, kde se k nim později připojila malá skupina smíšených žlutých a červených lidí. Všechny tyto rody se vzájemně promísily a založily novou sloučenou rasu, která měla mnohem menší sklony k boji, než čistá větev červeného člověka. Během pěti tisíc let se tato smíšená rasa rozčlenila do tří skupin, položivši základy samostatným civilizacím v Mexiku, Střední Americe a Jižní Americe. Jihoamerická větev obdržela neznatelný díl krve Adama.

64:7.6 (727.3) Do jisté míry se raní červení a žlutí lidé smísili v Asii a potomci tohoto spojení odešli na východ a na jižní mořské pobřeží, odkud byli vytlačeni rychle se zvětšující žlutou rasou na poloostrovy a blízké ostrovy v moři. Oni jsou dnešními hnědými lidmi.

64:7.7 (727.4) Žlutá rasa stále okupovala střední oblasti východní Asie. Ze všech šesti barevných ras žlutá rasa přežila v největším počtu. I když se žlutí lidé čas od času zapojili do rasové války, nevedli takové neustálé a nelítostné vyhlazovací války jako červení, zelení a oranžoví lidé. Tyto tři rasy se fakticky vzájemně zničily předtím, než byly úplně vyhlazeny znepřátelenými jinými rasami.

64:7.8 (727.5) Poněvadž pátý ledovec nepostoupil příliš daleko na jih Evropy, byla pro tyto sangikské národy částečně otevřena cesta na severozápad. Po ústupu ledu modří lidé, společně s několika

dalšími malými rasovými skupinami, migrovali na západ po starých stezkách Andonitů. Přicházeli do Evropy v postupných vlnách, až obýdlili většinu kontinentu.

64:7.9 (727.6) V Evropě se brzy potkali s neandertálskými potomky svého dávného a společného předka—Andona. Tito starší evropští neandertálci byli ledovcem vytlačeni na jih a na východ a tak se mohli záhy střetnout se svými přicházejícími příbuznými sangikských kmenů a rychle je absorbovat.

64:7.10 (727.7) Obecně vzato a zpočátku, sangikské kmeny byly na vyšší intelektuální úrovni a v mnoha směrech převyšovaly degenerované potomky raných andonitů, obyvatele plání; a míšení těchto sangikských kmenů s neandertálci vedlo ihned ke zdokonalení starší rasy. A bylo to právě toto vlévání sangikské krve, především od modrého člověka, které způsobilo výrazné vylepšení neandrtalců, což se projevilo v těch již inteligentnějších kmenech, které se šířily po Evropě z východu.

64:7.11 (727.8) V průběhu následujícího meziledovcového období se tato nová neandertálská rasa rozšířila z Anglie do Indie. Zbytky modré rasy Perského poloostrova se později smísily s některými jinými rasami, zejména se žlutou. A výsledkem tohoto smíšení byla rasa, která byla později poněkud vylepšena fialovou rasou Adama a která přežila jako snědé kočovné kmeny dnešních Arabů.

64:7.12 (728.1) Veškeré snahy určit sangikské předky dnešních národů musí vzít v úvahu pozdější vylepšení rasových rysů v důsledku přimísení adamické krve.

64:7.13 (728.2) Vyšší rasy vyhledávaly severní nebo mírné podnebí, zatímco oranžová, zelená a indigová rasa jedna za druhou odešly do Afriky po znovu zvednutém pozemním mostě, který odděloval na západ ustupující Středozemní moře od Indického oceánu.

64:7.14 (728.3) Poslední ze sangikských ras, která opustila oblast jejich původu, byl indigový člověk. Přibližně v době, kdy zelený člověk vyvražďoval oranžovou rasu v Egyptě a sám se přitom velmi oslaboval, začal hromadný odchod černé rasy přes Palestinu, podél pobřeží, na jih. A později, když tyto fyzicky silní indigoví lidé zaplavili Egypt, zcela vyhladili z povrchu zemského zeleného člověka pouhou silou svého počtu. Tyto indigové rasy absorbovaly pozůstatky oranžového člověka a převážnou část rysů zelené rasy a některé indigové kmeny byly tímto smíšením výrazně vylepšeny.

64:7.15 (728.4) A z toho je zřejmé, že Egypt byl nejprve ovládnut oranžovým člověkem, potom zeleným, pak indigovým (černým) člověkem a ještě později smíšenou rasou indigových, modrých a modifikovaných zelených lidí. Ale ještě dávno před příchodem Adama modří lidé Evropy a smíšené rasy Arábie vyhnali indigovou rasu z Egypta daleko na jih afrického kontinentu.

64:7.16 (728.5) Jak se migrace sangikských ras blíží ke konci, zelené a oranžové rasy zmizely, červený člověk vládne Severní Americe, žlutý člověk východní Asii, modrý člověk Evropě a indigová rasa osídlila Afriku. Indie je útočištěm smíšených nižších sangikských ras a hnědý člověk, mající v sobě červenou a žlutou rasu, okupuje ostrovy poblíž asijského pobřeží. Smíšená rasa poněkud vyššího potenciálu osídluje horské

oblasti Jižní Ameriky. Čistokrevnější Andonité žijí v odlehlých oblastech na severu Evropy a na Islandu, v Grónsku a na severovýchodě Severní Ameriky.

^{64:7.17 (728.6)} V obdobích nejdelšího postupu ledovců byly nejzápadnější kmeny Andonitů téměř vytlačeny do moře. Dlouhé roky žily na úzkém pruhu země jižního pobřeží dnešní Anglie. A právě tyto tradičně opakované postupy ledu je přinutily jít na moře s příchodem šestého a posledního ledovce. Andonité byli prvními mořeplavci. Stavěli lodě a začali hledat nové pevniny v naději, že tam nebudou ohrožováni děsivými invazemi ledu. Někteří z nich se dostali na Island, jiní do Grónska, ale velká většina zemřela hladem a žízni na otevřeném moři.

^{64:7.18 (728.7)} Před něco málo více než osmdesáti tisíci lety, brzy po příchodu červeného člověka na severovýchod Severní Ameriky, zamrzání severních moří a posun lokálních ledových polí v Grónsku přinutilo Eskymáky—potomky původních obyvatel Urantie—hledat nový, vhodnější domov. A podařilo se jim to, když bezpečně překonali úzké úžiny, oddělující v té době Grónsko od severovýchodních pevninských mas Severní Ameriky. Na tento kontinent dorazili asi dvě stě jedno století po příchodu červeného člověka na Aljašku. Následně část smíšeného potomstva modrého člověka se přesunula na západ a smísila se s pozdními Eskymáky. Toto spojení mírně prospělo eskymáckým kmenům.

^{64:7.19 (728.8)} Asi před pěti tisíci lety došlo na jihovýchodních březích Hudsonova zálivu k náhodnému setkání jednoho indiánského kmene a osamělé skupiny Eskymáků. Tyto dva rody spolu obtížně komunikovaly, ale velmi brzy se smísily,

což mělo za následek to, že tito Eskymáci byli časem absorbováni daleko početnějšími červenými lidmi. A to je jediný případ kontaktu severoamerického červeného člověka s jakoukoliv jinou lidskou rasou do doby asi před tisíci lety, kdy první bílý člověk náhodou přistál na pobřeží Atlantiku.

64:7.20 (729.1) Boje v těchto dávných dob byly charakterizovány odvahou, statečností a také hrdinstvím. A nám všem je líto, že tak mnoho těchto ušlechtilých a nespoutaných rysů vašich dávných předků bylo ztraceno pro pozdější rasy. Přestože si vážíme významu mnoha zdokonaleních vyvíjejících se civilizací, postrádáme tam velkolepou vytrvalost a jedinečnou oddanost vašich dávných předků—rysů, které často hraničily se vznešeností a ušlechtilostí.

64:7.21 (729.2) [Představeno Nositelem Života, trvale pobývajícím na Urantii.]

Kapitola 65

Dohled nad evolucí

65:0.1 (730.1) ZÁKLADNÍ evoluční materiální život—život před objevením se mysli—je stanoven formulací Hlavních Fyzických Kontrolorů a životadárnou podporou Sedmi Hlavních Duchů ve spojení s aktivní péčí určených Nositelů Života. V důsledku koordinovaného působení této trojité tvořivosti se v organismu vyvíjí fyzická kapacita pro činnost mysli—materiální mechanismy, umožňující uvážené reakce na vlivy vnějšího prostředí a později, na vnitřní podněty vznikající v samotné mysli.

65:0.2 (730.2) Tudíž, existují tři rozdílné úrovně tvoření života a jeho evoluce.

65:0.3 (730.3) 1. Oblast fyzické energie—vytvoření podmínek pro činnost mysli.

65:0.4 (730.4) 2. Podpora mysli poskytovaná pomocnými duchy—ovlivňující vytváření podmínek pro duchovní vnímání.

65:0.5 (730.5) 3. Obdarování smrtelné mysli duchem—vrcholem je poskytnutí Ladiče Myšlení.

65:0.6 (730.6) Mechanické, nenaučitelné úrovně reagování organismu na působení okolního prostředí jsou oblastí fyzických regulátorů. Pomocní duchové mysli aktivují a regulují adaptivní, čili nemechanické, naučitelné typy myslí—ty reagující mechanismy organismů, které mají schopnost učit se ze zkušenosti. A tak, jak pomocní duchové manipulují s potenciály mysli, tak Nositelé Života vykonávají dohled, do značné míry ponechaný na vlastním uvážení, nad ekologickými aspekty evolučních procesů až do doby objevení se lidské vůle—schopnosti poznat Boha a možnosti projevovat mu úctu.

65:0.7 (730.7) It is the integrated functioning of the Life Carriers, the physical controllers, and the spirit adjutants that conditions the course of organic evolution on the inhabited worlds. And this is why evolution — on Urantia or elsewhere — is always purposeful and never accidental.

1. Funkce Nositelů Života

65:1.1 (730.5) Nositelé Života jsou obdařeni schopností proměny osobnosti, kterou má pouze několik řádů tvorů. Tito Synové lokálního vesmíru jsou schopni působit ve třech různých fázích bytí. Obvykle vykonávají své povinnosti jako Synové střední fáze, což je stav v jakém vznikli. Ale Nositelé Života by nebyli schopni na takovém stupni existence působit v elektrochemickém prostředí jako zhotovitelé prvků živé existence z fyzických energií a materiálních částic.

65:1.2 (730.6) Nositelé Života jsou způsobilí působit a působí na třech následujících úrovních:

65:1.3 (730.7) 1. Materiální elektrochemická úroveň.

65:1.4 (730.8) 2. Běžná střední fáze kvazimorontální existence.

65:1.5 (730.9) 3. Pokročilá poloduchovní úroveň.

65:1.6 (731.1) Když se Nositelé Života připraví k nové implantaci života a vyberou místo pro takový úkol, svolají komisi archandělů, kteří provedou jejich proměnu. Tato skupina je složena z deseti řádů různých osobností, včetně fyzických regulátorů a jejich spolupracovníků. Komisi řídí představitel archandělů, který je pro tuto funkci pověřen Gabrielem a má souhlas Věčně Moudrých. Po připojení k odpovídajícím okruhům mohou tyto bytosti provést takové modifikace Nositelů Života, aby mohli okamžitě působit na fyzických elektrochemických úrovních.

65:1.7 (731.2) Až jsou prototypy života stanoveny a nezbytná materiální příprava je dokončena, okamžitě se aktivují supermateriální síly, starající se o přenášení života a—vzniká

život. Hned potom jsou Nositelé Života vráceni do svého normálního, středofázového stavu osobnosti, ve kterém mohou manipulovat živými prvky a ovládat vyvíjející se organizmy, ačkoliv nemají žádnou možnost organizovat—vytvářet—nové typy živé hmoty.

^{65:1.8 (731.3)} Po završení určité etapy organické evoluce a poté, kdy se v nejvyšších vyvíjejících se organizmech objeví svobodná vůle lidského typu, Nositelé Života musí buď planetu opustit, nebo dát slib zřeknutí; což znamená, že slibují zdržet se veškerých pokusů dále ovlivňovat průběh organické evoluce. A když je takový slib dobrovolně dán těmi Nositeli Života, kteří se rozhodnou zůstat na planetě jako budoucí poradci pro ty, kterým bude svěřena péče o nově vyvinuté tvory, je svolána dvanáctičlenná komise, řízena představitelem Večerních Hvězd, jednajícím se souhlasem Vládce Soustavy a se svolením Gabriela. A tito Nositelé Života jsou ihned přeměněni do třetí fáze existence osobnosti—poloduchovní úrovně bytí. A já působím na Urantii v této třetí fázi bytí od časů Andona a Fonty.

^{65:1.9 (731.4)} My se těšíme na dobu, kdy vesmír může být ustálen ve světle a životě a kdy přijde možnost čtvrtého stadia bytí, ve kterém budeme zcela duchovní, ale nikdy nám nebylo odhaleno, jakou metodou můžeme tento toužebný a pokročilý stav dosáhnout.

2. Evoluční panorama

^{65:2.1 (731.5)} Historie vzestupu člověka od mořských řas k vládci pozemského tvorstva je úchvatný příběh biologického boje a přežití myslí. Prvotní předci člověka byli doslova bahno a kal

oceánského dna v líných a teplých vodách zálivů a zátok, rozložených podél rozlehlých pobřežích pradávných vnitrozemních moří; byly to stejné vody, ve kterých Nositelé Života uložili tři nezávislé implantace života na Urantii.

65:2.2 (731.6) V současné době existuje jen velmi málo druhů pradávných typů mořských rostlin, které se účastnily těchto epochálních změn, jejichž výsledkem byl vznik typu rostlin, podobající se organismu živočichů dnes. Jedním z takových pradávných přechodných typů, který přežil, jsou houby—organismy, ve kterých proběhl postupně přechod od rostlinného života k živočišnému. Tyto dávné přechodné formy, ačkoliv nejsou totožné s dnešními houbami, se jim velmi podobaly; ony byly skutečnými mezními organismy—ani rostliny ani živočichové—ale nakonec vedly ke vzniku opravdových živočišných forem života.

65:2.3 (732.1) Bakterie, jednoduché rostlinné organismy velmi primitivního typu, se změnily jen málo od doby vzniku života; dokonce ve svém parazitním chování projevují určitý stupeň zpětného vývoje. Mnohé houby také představují zpětný pohyb v evoluci, protože jsou to rostliny, které ztratily svoji schopnost vytvářet chlorofyl a staly se více či méně parazitními. Většina bakterií způsobující nemoci a jejich pomocníci viry, ve skutečnosti patří do této skupiny odpadlých parazitních hub. V průběhu uplynulých epoch celá obrovská říše rostlinného života prošla cestou evoluce od předků, ze kterých také pocházejí bakterie.

65:2.4 (732.2) Brzy a náhle se objevil vyšší jednobuněčný typ živočišného života. A od těch pradávných dob se dnešní měňavka—typický jednobuněčný živočišný organizmus—téměř

nezměnila. Ona dovádí dnes stejně tak, jako v době, kdy se objevila a byla posledním a největším úspěchem evoluce života. Tento nepatrný tvor a jeho jednobuněční příbuzní znamenají pro živočišnou říši to, co bakterie pro rostlinnou říši; je příkladem organismu, který přežil první evoluční stupně diferenciací života a také je příkladem neúspěchu dalšího vývoje.

65:2.5 (732.3) Zanedlouho se rané jednobuněčné živočišné druhy sdružovaly do kolonií, nejprve jako váleči a potom jako řád polypovců a medúz. Ještě později se vyvinuly mořské hvězdice, lilijice, mořští ježci, sumýši, mnohonožky, hmyz, pavouci, korýši a blízce příbuzné skupiny červů a pijavic, brzy následované měkkýši—ústřicemi, chobotnicemi a plži. Objevily se a zanikly stovky a stovky druhů; zmiňujeme se jenom o těch, které překonaly předlouhý boj o přežití. Takové nevývojové druhy, společně s později se objevší rybami, dnes představují neměnné typy pradávných a nižších živočichů—větve stromu života, které se nedokázaly rozvíjet.

65:2.6 (732.4) A tak bylo připraveno jeviště pro objevení se prvních živočichů s páteří—ryb. Z této rybí čeledi vznikly dvě unikátní modifikace: žába a mlok. A byla to žába, která začala ty řady postupné diferenciací v živočišném životě, které nakonec vyvrcholily v samotného člověka.

65:2.7 (732.5) Žába je jedním z nejranějších žijících předků lidské rasy, ale ona se také nedokázala dále vyvíjet a dnes je téměř stejná, jako byla v těch dávných dobách. Žába je jediným, dnes žijícím druhem na zemském povrchu, předkem prvotních ras. Mezi žábou a Eskymákem nemá lidská rasa žádného přeživšího předka.

65:2.8 (732.6) Z žab vznikli reptilie, značně rozšířená živočišná třída, která je prakticky vyhynulá, ale která, předtím než skončila svoji existenci, zplodila celou ptačí rodinu a početné druhy savců.

65:2.9 (732.7) Pravděpodobně největším skokem v celé evoluci v době předcházející člověku byl ten, kdy se z plazů stali ptáci. Současné druhy ptáků—orli, kachny, holubi a pštrosi—všechny pocházejí z obrovitých ptáků dávné minulosti.

65:2.10 (732.8) Říše plazů, pocházející z čeledi žab, je dnes zastoupena čtyřmi skupinami: dvě z nich jsou nevývojové—hadi, ještěrky, společně se svými příbuznými aligátory a želvami; jedna je částečně vývojová—ptáci; a čtvrtá, předchůdci savců a přímá rodová linie lidských druhů. Přestože již dávno vymřeli, obrovitost přechodných reptilií našla svůj obraz ve slonovi a mastodontu, zatímco jejich podivné tvary přetrvaly ve skákajících klokanech.

65:2.11 (733.1) Na Urantii se objevilo pouze čtrnáct fylumů), z nichž poslední byly ryby a žádné nové třídy se od ptáků a savců nevyvinuly.

65:2.12 (733.2) Byl to hbitý malý reptilní masožravý dinosaurus, ale s poměrně velkým mozkiem, ze kterého se náhle objevili placentární savci. Tito savci se rychle vyvinuli mnoha různými směry a dali vzniknout nejenom dnešním běžným druhům, ale vyvinuli se také do mořských typů, takových, jako jsou velryby a tuleni a do létajících tvorů, jako je čeleď netopýrů.

65:2.13 (733.3) Takže, člověk se vyvinul z vyšších savců, kteří pocházejí ze západní implantace života v pradávných

chráněných mořích, rozkládajících se východně-západním směrem. Východní a centrální skupiny živých organismů se zpočátku rozvíjely úspěšně směrem k dosažení předlidských úrovní živočišné existence. Ale postupem času východní ložisko umístění života nedokázalo dosáhnout dostatečnou úroveň předlidského intelektu, čímž utrpělo opakované a nenahraditelné ztráty svých nejvyšších typů zárodečné plazmy a přišlo navždy o schopnost obnovit lidské potenciály.

65:2.14 (733.4) Vzhledem k tomu, že schopnost pro rozvoj intelektu v této východní skupině byla tak nesporně nižší než v ostatních dvou skupinách, Nositelé Života, se souhlasem svých nadřízených, ovlivňovali životní prostředí tak, aby více omezili tyto nižší předlidské druhy vyvíjejícího se života. Všechny vnější znaky eliminace těchto nižších skupin tvorů se jeví jako náhodné, ale ve skutečnosti to všechno bylo úmyslné.

65:2.15 (733.5) Během pozdějšího evolučního rozvoje inteligence, lemurovití předkové lidských druhů byli mnohem více pokročilejší v Severní Americe než v jiných oblastech; proto byli vedeni k migraci z místa implantace západního života do jiných oblastí přes pozemní šíji v Beringově úžině a dolů podél pobřeží do jihozápadní Asie, kde pokračovali ve svém vývoji a získali přidáním určitých rodových linií skupiny centrálního života. Tímto způsobem se člověk vyvinul z některých západních a centrálních rodových linií života, ale ve středních oblastech, blízkých k východním regionům.

65:2.16 (733.6) Tímto způsobem se život, který byl založen na Urantii, vyvíjel do doby ledové, kdy se poprvé objevil sám člověk a začal svoji rušnou planetární pouť. A toto objevení se primitivního člověka na zemi během doby ledové nebyla pouhá

náhoda; bylo to naplánováno. Kruté a drsné podnebí éry ledovců bylo ve všech směrech přizpůsobeno účelu podporovat vytvoření odolného typu lidských bytostí s obrovskou schopností pro přežití.

3. Podpora evoluce

^{65:3.1 (733.7)} Těžko by bylo možné vysvětlovat současné-dnešní lidské mysli mnohé podivné a zdánlivě groteskní zvláštnosti raného evolučního rozvoje. Za všemi těmito zdánlivě zvláštními procesy evoluce živých tvorů stojí účelový záměr, ale my nemáme dovoleno svévolně zasahovat do vývoje žijících prototypů poté, kdy byly uvedeny v činnost.

^{65:3.2 (733.8)} Nositelé Života mohou použít jakýkoliv možný přírodní zdroj a mohou využít všechny nahodilé okolnosti, které podpoří evoluční rozvoj experimentálního života, ale není nám dovoleno zasahovat mechanicky či svévolně ovlivňovat průběh a postup rostlinné či živočišné evoluce.

^{65:3.3 (733.9)} Vy již víte, že smrtelníci Urantie se vyvinuli z primitivních žab a že tato vzestupná rodová linie, nesená jednou žábou, v určité situaci těsně unikla vymření. Ale neměly by se dělat závěry, že evoluce lidstva by nešťastnou náhodou v tomto okamžiku skončila. V tu stejnou chvíli jsme pozorovali a podporovali ne méně než tisíc různých a od sebe daleko vzdálených mutujících genotypů, které mohly být integrovány do různých prototypů předlidského vývoje. Tato pradávna žabička představovala naši třetí volbu, protože dva předchozí genotypy vyhynuly navzdory našemu veškerému úsilí o jejich zachování.

65:3.4 (734.1) Dokonce ztráta Andona a Fonty ještě předtím, než měli děti, přestože by zpomalila lidskou evoluci, by ji nezastavila. Po objevení se Andona a Fonty a před vyčerpáním mutačního potenciálu živočišného života se vyvinulo ne méně než sedm tisíc vhodných rodových linií, ze kterých by mohl vzniknout některý z lidských typů rozvoje. A mnohé z těchto kvalitnějších linií byly později asimilovány různými větvemi rozšiřujících se lidských druhů.

65:3.5 (734.2) Dávno předtím než na planetu přišli Materiální Syn a Materiální Dcera—biologičtí vylepšovatelé—lidské potenciály vyvíjejících se živočišných druhů byly vyčerpány. Tento biologický status živočišného života je odhalen Nositelům Života skrze fenomén mobilizace třetí fáze pomocných duchů, která automaticky nastává s vyčerpáním schopnosti všeho živočišného života dát vzniknout mutovaným potenciálním jedincům předcházejících člověku.

65:3.6 (734.3) Lidstvo na Urantii musí vyřešit problémy rozvoje smrtelníků s těmi lidskými rody, které má k dispozici—během celé další budoucnosti se z předlidských zdrojů nevyvinou žádné nové rasy. Ale tato skutečnost nevylučuje možnost dosažení daleko vyšších úrovní lidského rozvoje prostřednictvím inteligentní péče o evoluční potenciály, které ještě zbývají ve smrtelných rasách. To, co my, Nositelé Života, děláme pro podporu a zachování rodových linií před vznikem lidské vůle, člověk musí dělat sám po našem odchodu z aktivní účasti v evoluci. Všeobecně vzato, evoluční osud člověka je v jeho vlastních rukách a vědecká moudrost musí dříve či později nahradit libovolné působení nekontrolovatelného přirozeného výběru a náhodného přežití.

^{65:3.7 (734.4)} Hovoříc o podporování evoluce, bylo by chybou nezmínit se o tom, že v daleké budoucnosti, kdy budete mít možnost být přiděleni ke sboru Nositelů Života, budete mít mnoho příležitostí předložit návrhy a učinit jakékoliv možné zdokonalení v plánech a metodách řízení života a jeho přenášení. Buďte trpěliví! Jestli máte dobré nápady, jestli vaše mysl plodí lepší metody řízení jakékoliv části vesmíru, určitě budete mít příležitost je představit vašim druhům a partnerům v budoucí epoše.

4. Urantijská epopej

^{65:4.1 (734.5)} Nezapomínejte na ten fakt, že Urantia nám byla přidělena jako planeta experimentálního života. Na této planetě jsme provedli náš šedesátý pokus modifikovat, a podle možnost, zdokonalit, satanijské varianty nebadonských modelů života. A je zaznamenáno, že jsme dosáhli početných prospěšných modifikací standardních prototypů života. Přesněji řečeno, na Urantii jsme vypracovali a úspěšně demonstrovali ne méně než dvacet osm modifikovaných vlastností, které budou užitečné celému Nebadonu v průběhu celé další budoucnosti.

^{65:4.2 (735.1)} Ale na žádném světě se experimentální život nezakládá v tom smyslu, že se zkouší něco, co je nevyzkoušené a neznámé. Evoluce života je metoda, která se neustále rozvíjí, specializuje a mění, ale nikdy není nahodilá, nekontrolovatelná a není ani, ve smyslu náhody, úplně experimentální.

^{65:4.3 (735.2)} Mnohé rysy lidského života poskytují přemíru důkazů o tom, že fenomén smrtelné existence byl moudře naplánován, že organická evoluce není pouze kosmickou náhodou.

Poraněná živá buňka má schopnost vytvářet určité chemicky posílené látky, které tak mohou stimulovat a aktivovat sousední neporušené buňky, takže ony ihned začnou vylučovat určitou hmotu, která podporuje léčivé procesy v ráně; a tyto normální a nezraněné buňky se začnou současně rozmnožovat—ve skutečnosti začínají vytvářet nové buňky, aby nahradily všechny partnerské buňky, které by mohly zahynout následkem poranění.

^{65:4.4 (735.3)} Tato chemická akce a reakce, týkající se hojení ran a reprodukce buněk, představuje výběr formule Nositelů Života, obsahující přes sto tisíc fází a prvků možných chemických reakcí a biologických důsledků. Více než půl milionu experimentů provedli Nositelé Života ve svých laboratořích předtím, než s konečnou platností stanovili tuto formuli pro experimentální život na Urantii.

^{65:4.5 (735.4)} Až budou vědci Urantie vědět víc o těchto léčivých chemikáliích, budou moci účinněji léčit zranění a nepřímo poznají nové způsoby kontroly některých vážných chorob.

^{65:4.6 (735.5)} Od doby založení života na Urantii Nositelé Života zdokonalili tuto metodu léčení. Představili ji na jednom ze světů Satanie a poskytuje větší úlevu bolesti a lépe kontroluje rozmnožovací schopnost okolních normálních buněk.

^{65:4.7 (735.6)} Experimentální život na Urantii se vyznačoval mnohými unikátními zvláštnostmi, ale dvěma výjimečnými epizodami se stalo objevení se andonické rasy před vznikem šesti barevných rodů a pozdější současné vzniknutí sangikských mutantů v jedné rodině. Urantia je prvním světem Satanie, kde šest barevných ras vzešlo z jedné lidské rodiny.

Obvykle vznikají v rozdílných rodových liniích z nezávislých mutací v předlidské živočišné populaci a obvykle se na zemi objevují po jednom a s velkým časovým odstupem. Nejprve se objeví červený člověk, potom postupně další barvy a nakonec přijde indigová.

^{65:4.8 (735.7)} Další význačnou odchylkou od běžného postupu byl pozdní příchod Planetárního Prince. Je pravidlem, že princ se na planetě objeví v době rozvoje vůle. A kdyby se to tak stalo, tak Kaligastia by mohl přijít na Urantii již v době života Andona a Fonty, a ne téměř pět set tisíc let později, současně se vznikem šesti sangikských ras.

^{65:4.9 (735.8)} Na normálním obydleném světě by Planetární Princ přišel na žádost Nositelů Života v době objevení se Andona a Fonty, nebo o něco později. Ale vzhledem k tomu, že Urantia je určena jako planeta modifikovaného života, bylo předem odsouhlaseno, že dvanáct pozorovatelů Melkisedeků bude posláno Nositelům Života jako poradci a jako dohlážitelé planety až do pozdějšího příchodu Planetárního Prince. Tito Melkisedekové přišli v době, kdy Andon a Fonta udělali rozhodnutí, která umožnila Ladičům Myšlení obývat jejich smrtelné mysli.

^{65:4.10 (736.1)} Snahy Nositelů Života vylepšit na Urantii prototypy života Satanie měly nevyhnutelně za následek vznik mnoha zdánlivě bezúčelných forem přechodného života. Ale užitek, který již přinesly, je natolik dostačující, že dokazuje oprávněnost urantijských modifikací standardních modelů života.

^{65:4.11 (736.2)} Naším záměrem bylo vyvolat prvotní projev vůle v evolučním životě Urantie a to se nám podařilo. Obvykle se vůle neobjeví do doby, dokud barevné rasy nemají za sebou dlouhou existenci a obvykle se poprvé projeví mezi vyššími typy červeného člověka. Váš svět je jedinou planetou v Satanii, na které se vůle lidského typu objevila v předbarevné rase.

^{65:4.12 (736.3)} Ale v našem úsilí získat takovou kombinaci a asociaci dědičných faktorů, které nakonec dají vzniknout savcím předkům lidské rasy, jsme museli nezbytně nechat vzniknout stovkám a tisícům jiných a poměrně zbytečných kombinací a asociací dědičných faktorů. Mnoho těchto zdánlivě podivných vedlejších produktů našich snah se určitě setkají s vaším údivem, když se ponoříte do planetární historie a já si dobře umím představit, jak některé z těchto věcí musí mást omezený pohled člověka.

5. Proměnlivosti evoluce života

^{65:5.1 (736.4)} My, Nositelé Života jsme zklamáni, že naše mimořádné úsilí modifikovat inteligentní život na Urantii by mělo být tak handicapováno tragickou zvráceností, která byla mimo naši kontrolu: zradou Kaligastii a selháním Adama.

^{65:5.2 (736.5)} Ale naše největší zklamání během celé této biologické epopeje vzešlo z návratu některých primitivních forem rostlinného života zpět na úroveň předchlorofylových parazitních bakterií v takové rozsáhlé a neočekávané míře. Tato nepředvídatelná okolnost v evoluci rostlinného života zapříčinila mnoho bolestivých nemocí u vyšších savců, především však u zranitelnějších lidských druhů. Ale když jsme řešili tuto složitou situaci, poněkud jsme podcenili

obsažené problémy, protože jsme věděli, že pozdějším přidáním adamické živé plazmy se natolik posílí odolnost schopnosti následné smíšené rasy, že se stane prakticky imunní vůči všem nemocem, způsobené organizmem rostlinného typu. Ale naše naděje se změnily ve zklamání kvůli nešťastnému selhání Adama.

65:5.3 (736.6) Vesmír vesmírů, včetně tohoto malého světa zvaného Urantia, není řízen jenom tak, aby získal naše uznání, nebo vyhověl našemu pohodlí, o to méně uspokojil naše vrtochy a ukojil naši zvědavost. Moudré a všemocné bytosti, které odpovídají za řízení vesmíru, nepochybně vědí přesně co dělají; a tak Nositelé Života a smrtelné mysli se musejí ozbrojit trpělivostí a upřímně spolupracovat s pravidlem moudrosti, vládou pravomoci a postupem rozvoje.

65:5.4 (736.7) Samozřejmě, existují některé kompenzace za prožitá utrpení, takové, jako poskytnutí Michaela na Urantii. Ale, bez ohledu na všechny takové úvahy, noví nebeští dohlížitelé nad touto planetou vyjadřují naprostou důvěru v definitivní evoluční triumf lidské rasy a závěrečné ospravedlnění našich původních plánů a modelů života.

6. Evoluční metody života

65:6.1 (737.1) Je nemožné současně správně určit přesné místo a rychlost pohybujícího se předmětu; jakákoliv snaha změřit jedno nebo druhé nevyhnutelně vede ke změně druhého. Stejnému paradoxu čelí smrtelný člověk, když provádí chemický rozbor protoplazmy. Chemik je schopen objasnit chemické vlastnosti mrtvé protoplazmy, ale nemůže zjistit ani fyzické uspořádání, ani dynamické procesy živé protoplazmy.

Stále více a více se bude věda přibližovat k tajemstvím života, ale nikdy je neodhalí a to z žádného jiného důvodu než z toho, že aby se protoplazma mohla analyzovat, musí se nejdříve zabít. Mrtvá protoplazma váží stejně jako živá, ale není to jedno a totéž.

65:6.2 (737.2) Ve všem živém, ve všech živých bytostech je vrozena schopnost přizpůsobování. V každé živé rostlině či v živočišné buňce, v každém živém organismu—materiálním nebo duchovním—existuje neukojitelná touha po dosažení stále se zvyšující dokonalosti přizpůsobení okolnímu prostředí, adaptaci organismu a širší realizaci života. Tyto nekončící snahy všeho živého jsou důkazem toho, že v nich existuje vrozená touha po dokonalosti.

65:6.3 (737.3) Nejdůležitějším krokem v evoluci rostlin byl rozvoj schopnosti vytvářet chlorofyl a druhým největším posunem byl vývoj výtrusu do uceleného semene. Výtrus je účinnější jako rozmnožovací činitel, ale postrádá potenciály různorodosti a přizpůsobivosti, které jsou vrozeny semenům.

65:6.4 (737.4) Jedna z neužitečnějších a složitých episod v evoluci vyšších typů živočichů spočívala ve vývinu schopnosti železa, cirkulujícího v krvinkách, vykonávat dvojí funkci: nosiče kyslíku a odstraňovače oxidu uhličitého. A tato funkce červenýchrvinek ilustruje schopnost vyvíjejících se organismů přizpůsobit se proměnnému a měnícímu se okolnímu prostředí. Vyšší živočichové, včetně člověka, okysličují svoji tkáň pomocí železa červenýchrvinek, které přenáší kyslík do živých buněk a stejně tak účinně odstraňuje oxid uhličitý. Ale stejnému účelu mohou složit i jiné kovy. Sépie používá pro tuto funkci měď a mořská sumka vanad.

65:6.5 (737.5) Příkladem pokračování takových biologických adaptací je evoluce zubů u vyšších savců Urantie; pradávni předkové člověka jich měli třicet šest a potom začala u raného člověka a jeho blízkých příbuzných přizpůsobivá úprava směrem ke třiceti dvěma zubům. Dnešní lidské druhy se pomalu blíží k počtu dvaceti osmi. Proces evoluce na této planetě je stále ještě aktivní a progresivně adaptabilní.

65:6.6 (737.6) Ale mnohá, zdánlivě záhadná, přizpůsobení živých organismů mají čistě chemický a zcela fyzický charakter. V každém okamžiku existuje v krevním toku každé lidské bytosti možnost až 15 000 000 chemických reakcí mezi hormony, vyčleňující tučnou žlázu s vnitřní sekrecí.

65:6.7 (737.7) Nižší formy rostlinného života plně reagují na fyzické, chemické a elektrizujícím prostředí. Ale s mírou vzestupu po stupnici života, sedm pomocných duchů myslí, jeden po druhém, začínají působit a mysl se stává více přizpůsobivou, tvořivou, koordinující a vládnoucí. Schopnost živočichů přizpůsobit se vzdušnému, vodnímu a pozemskému prostředí není nadpřirozeným darem, ale je to superfyzická adaptace.

65:6.8 (738.1) Samotná fyzika a chemie nemohou vysvětlit jak se člověk vyvinul z pravěké protoplazmy v pradávných mořích. Schopnost učit se, pamatovat si a různé reakce na okolní prostředí jsou darem myslí. Zákony fyziky jsou lhostejné k učení; jsou neměnné a nezměnitelné. Chemické reakce se nezmění vlivem vzdělání; jsou stálé a spolehlivé. Kromě přítomnosti Neomezeného Absolutna jsou elektrické a chemické reakce předvídatelné. Ale mysl může těžit ze zkušenosti, může se učit z návykových reakcí na opakované podněty.

65:6.9 (738.2) Předinteligentní organizmy reagují na podnět okolního prostředí, ale ty organizmy, které reagují s pomocí mysli, mohou změnit a ovládat samotné prostředí.

65:6.10 (738.3) Fyzický mozek a s ním spojený nervový systém má vrozenou schopnost reagovat na podporu mysli stejně tak, jako vyvíjející se mysl osobnosti má určitou vrozenou schopnost duchovního vnímání a proto obsahuje potenciály duchovního rozvoje a duchovního dosažení. Intelektuální, sociální, morální a duchovní evoluce závisí na podpoře sedmi pomocných duchů mysli a jejich superfyzických spolupracovníků.

7. Evoluční úrovně mysli

65:7.1 (738.4) Sedm pomocných duchů mysli jsou všestrannými pomocníky myslí nižších inteligentních bytostí lokálního vesmíru. Tento druh pomoci je podporován z hlavního řídicího centra lokálního vesmíru, nebo z některého, k němu připojeného světa, ale výrazný vliv na působení nižších myslí přichází z hlavního centra soustavy.

65:7.2 (738.5) Mnoho, velmi mnoho z toho, co se děje na evoluční planetě, závisí na činnosti těchto sedmi pomocníků. Ale oni jsou pomocníci mysli; nejsou zapojeni do fyzické evoluce—oblasti Nositelů Života. Nicméně, dokonalá integrace těchto duchovních darů se stanoveným a přírodním procesem evolučního a specifického režimu Nositelů Života je příčinou neschopnosti smrtelníků rozpoznat v projevu mysli něco jiného než ruku přírody a působení přírodních procesů, ačkoliv jste občas poněkud zmateni vysvětlováním všeho toho, co je spojeno s přirozenými reakcemi mysli ve vztahu k hmotě. A kdyby rozvoj Urantie probíhal ve větší míře v souladu s

původními plány, v projevu mysli by bylo ještě méně toho, co by upoutalo vaši pozornost.

^{65:7.3 (738.6)} Sedm pomocných duchů připomínají více okruhy než bytosti a na normálních planetách jsou napojeni na okruh s jinými pomocnými procesy lokálního vesmíru. Ale na planetách experimentálního života jsou relativně izolováni. A na Urantii, vzhledem k unikátní povaze prototypů života, pomocní duchové nižších stupňů zaznamenali daleko větší potíže při kontaktování evolučních organismů, než je tomu v případech standardnějších typů života.

^{65:7.4 (738.7)} Ještě jednou, na průměrné evoluční planetě je sedm pomocných duchů mnohem lépe synchronizováno se vzestupnými stádii vývoje živočichů, než tomu bylo na Urantii. Až na jedinou výjimku, tito pomocníci měli na Urantii největší těžkosti spojit se s evolučními myslí, než měli kdekoli a kdykoliv v celé jejich činnosti ve vesmíru Nebadon. U organismů tohoto světa se vyvinulo mnoho mezních forem projevu—matoucí kombinace mechanických a nenaučitelných a nemechanických a naučitelných reakcí.

^{65:7.5 (739.1)} Sedm pomocných duchů nevytváří spojení s čistě mechanickými typy reakcí organismů na prostředí. Takové neinteligentní reakce živých organismů náleží výhradně do energetických oblastí energetických center, fyzických regulátorů a jejich spolupracovníků.

^{65:7.6 (739.2)} Nabytí potenciálu schopnosti učit se ze zkušenosti znamená začátek působení pomocných duchů; a oni působí od nejnižších myslí primitivních a neviditelných tvorů až po nejvyšší typy evolučního spektra lidských bytostí. Tito

duchové jsou zdrojem a modelem pro jednání, jinak více či méně záhadných a ne zcela pochopitelných rychlých reakcí mysli na materiální prostředí. Je to velmi dlouhá doba, během které působí vlivy těchto věrných a spolehlivých duchů a než živočišná mysl dosáhne lidských úrovní duchovního vnímání.

^{65:7.7 (739.3)} Tito pomocníci působí výhradně ve sféře evoluce empirické mysli až do úrovně šestého stupně—ducha úcty. Na této úrovni dochází k nevyhnutelnému překrývání pomoci—jevu, kdy se vyšší setkává s nižším, aby společně koordinovali očekávané následné dosažení pokročilých úrovní rozvoje. A kromě toho, činnost sedmého a posledního pomocníka—ducha moudrosti—je doprovázena ještě další duchovní podporou. Během veškeré pomoci duchovního světa jedinec nikdy nezažije náhlý přechod do duchovní součinnosti; tyto změny jsou vždy postupné a přiměřené.

^{65:7.8 (739.4)} Je vždy nutné, aby fyzické (elektrochemické) a intelektuální reakce na podněty okolního prostředí byly rozlišovány. A pak, ony všechny by měly být brány jako jevy, odlišné od duchovních činností. Oblasti fyzické, intelektuální a duchovní gravitace jsou rozdílné kosmické reality, bez ohledu na jejich těsné vzájemné vztahy.

8. Evoluce v čase a prostoru

^{65:8.1 (739.5)} Čas a prostor jsou nerozlučitelní; mezi nimi je vnitřní spojení. Časová zdržení jsou nevyhnutelná v přítomnosti určitých prostorových podmínek.

^{65:8.2 (739.6)} Jestli se podíváte nad tím, že uskutečnění evolučních změn v rozvoji života vyžaduje příliš mnoho času, tak bych

chtěl poznamenat, že my nemůžeme nastavit životní procesy, aby se rozvíjely rychleji než dovolují fyzické proměny planety. My musíme čekat na přirozený, fyzický vývoj planety. My nemáme absolutně žádnou kontrolu nad geologickou evolucí. Kdyby to fyzické podmínky umožnily, my bychom dokázali dokončit evoluci života v podstatně kratší době než za milion let. Ale my všichni podléháme pravomoci Nejvyšších Vládců Ráje a v Ráji čas neexistuje.

65:8.3 (739.7) Pro jednotlivce je měřítkem času délka jeho života. Takto jsou všichni tvorové závislí na čase a proto považují evoluci za velmi protahovaný proces. Pro ty z nás, jejichž délka života není omezena dočasnou existencí, evoluce se nejeví jako zdoluhavý proces. V Ráji, kde neexistuje čas, je všechno přítomné v mysli Nekonečnosti a v činech Věčnosti.

65:8.4 (739.8) Tak, jak evoluce mysli je omezena a zdržována pomalým vývojem fyzických podmínek, tak duchovní růst závisí na mentálním rozvoji a je nesporně zpožděn zaostalým intelektem. Ale to neznamena, že duchovní evoluce závisí na vzdělání, kultuře a moudrosti. Duše se může vyvíjet bez ohledu na intelektuální vzdělanost, ale ne za nepřítomnosti duševní schopnosti a touhy—volby žít věčným životem a rozhodnutím dosáhnout stále se zvyšující dokonalosti—konat vůli nebeského Otce. Ačkoliv věčný život nemusí záviset na vědomostech a moudrosti, progres na nich rozhodně závisí.

65:8.5 (740.1) V kosmických evolučních laboratořích mysl vždy dominuje hmotě a duch je stále v součinnosti s myslí. Selhání těchto rozdílných darů se synchronizovat a koordinovat může zapříčinit časová zdržení, ale jestliže jedinec opravdu ví o Bohu a touží ho nalézt a být jak on, potom věčný život je zaručen bez

ohledu na časová prodlení. Fyzický stav může omezovat mysl a mentální zvrácenost může zpozdít duchovní růst, ale žádná z těchto překážek nemůže zlomit vůli tvora, sledujícího ušlechtilý cíl.

^{65:8.6 (740.2)} Když dozrají fyzické podmínky, může dojít k náhlému mentálnímu rozvoji; když je stav mysli příznivý, mohou nastat náhlé duchovní proměny; když jsou náležitě rozpoznány duchovní hodnoty, potom se kosmické významy stanou zřetelnými a osobnost je stoupající měrou zbavována překážek času a omezeníh prostoru.

^{65:8.7 (740.3)} [Připraveno Nositelem Života Nebadonu, trvale pobývajícím na Urantii.]

Kapitola 66

Planetární Princ Urantie

^{66:0.1 (741.1)} PŘÍCHOD Syna Lanonandeka na normální planetu znamená, že vůle—schopnost zvolit cestu věčného života—se vyvinula v mysli primitivního člověka. Ale na Urantii přišel Planetární princ téměř půl milionu let po objevení se lidské vůle.

^{66:0.2 (741.2)} Přibližně před pěti sty tisíci lety a ve stejnou dobu, kdy se objevilo šest barevných ras, čili sangikské rasy, přišel na Urantii Kaligastia—Planetární Princ. V době jeho příchodu bylo na zemi skoro půl miliardy primitivních lidských bytostí a ty byly rozptýleny po Evropě, Asii a Africe. Princovo hlavní sídlo bylo založeno v Mezopotámii, což bylo přibližně ve středu světové populace.

1. Princ Kaligastia

66:1.1 (741.3) Kaligastia byl Synem-Lanonandekem, číslo 9 344 sekundárního řádu. Měl všeobecné zkušenosti v administrativních záležitostech lokálního vesmíru a později především s řízením lokální soustavy Satania.

66:1.2 (741.4) Před vládou Lucifera v Satanii byl Kaligastia členem rady poradců Nositelů Života na Jerusemu. Lucifer ho povýšil do svého osobního štábu, kde postupně vykonal spolehlivě a poctivě pět poslání.

66:1.3 (741.5) Kaligastia již dříve usiloval o pozici Planetárního Prince, ale pokaždé, když jeho žádost byla projednána v radách souhvězdí, nedostal souhlas od Otců Souhvězdí. Zdálo se, že Kaligastia především toužil být poslán jako planetární vůdce na decimální sféru, čili na svět modifikovaného života. Jeho žádosti byly několikrát zamítnuty předtím než byl nakonec přidělen na Urantii.

66:1.4 (741.6) Kaligastia odešel z Jerusemu na jemu svěřený svět se záviděníhodnou pověstí Syna, který věrně a oddaně pracuje pro blaho svého rodného vesmíru, přestože projevoval určitou, jemu charakteristickou netrpělivost, spojenou s tendencí nesouhlasit v některých bezvýznamných otázkách se stanoveným řádem.

66:1.5 (741.7) Já jsem byl tehdy na Jerusemu, když se charismatický Kaligastia rozloučil s hlavním centrem soustavy. Ani jeden Planetární Princ nikdy nezahajoval dráhu vládce světa s bohatší přípravnou zkušeností, nebo s lepšími vyhlídkami, než Kaligastia v ten památný den před půl milionem let. Jedno je jisté: když jsem splnil svůj úkol—dát tuto událost do vysílání lokálního vesmíru—ani na okamžik mně nenapadl ani

sebemenší náznak myšlenky, že by tento ušlechtilý Lanonandek tak brzy porušil svoji posvátnou povinnost planetární péče a tak tragicky poskvrnil poctivé jméno svého vznešeného řádu vesmírného synovstva. Já jsem opravdu považoval Urantii za jednu z pěti či šesti šťastných planet v celé Satanii v tom smyslu, že bude mít u kormidla světových záležitostí takovou zkušenou, nadanou a originální mysl. Tehdy jsem ještě nepoznal, že Kaligastia se nepozorovatelně zamilovával sám do sebe; v tu dobu jsem plně nerozuměl lstivosti osobní pýchy.

2. Personál Prince

^{66:2.1 (742.1)} Planetární Princ nebyl na svoji misi poslán sám, ale byl doprovázen obvyklým sborem asistentů a administrativních pomocníků.

^{66:2.2 (742.2)} V čele této skupiny byl Daligastia, spolupracovník a asistent Planetárního Prince. Daligastia byl také sekundární Syn Lanonandek, číslo 319 407 tohoto řádu. V době jeho jmenování do funkce spolupracovníka Kaligastii patřil mezi asistenty.

^{66:2.3 (742.3)} Planetární personál zahrnoval velký počet kooperujících andělů a obrovské množství dalších nebeských bytostí, určených k tomu, aby napomáhaly a podporovaly blaho a prospěch lidských ras. Ale z vašeho hlediska nejzajímavější skupinou ze všech byli členové osobního štábu Prince—někdy nazývaní Kaligastiovou setninou.

^{66:2.4 (742.4)} Těchto sto reinkarnovaných členů Princova osobního štábu bylo vybráno jím samým z více než 785 000 vzestupných

obyvatel Jerusemu, kteří dobrovolně přijali urantijské poslání. Každý z vybrané stovky pocházel z jiné planety a nikdo z nich nebyl z Urantie.

66:2.5 (742.5) Tito Jerusemští dobrovolníci byli přeneseni na Urantii serafskou dopravou přímo z hlavního centra Satanie a po příchodu zůstali v oserafovaném stavu do té doby, dokud nebyli opatřeni osobními formami. Tyto formy měly dvojitý charakter speciální planetární služby—skutečná těla z masa a krve, ale naladěna také na životní okruhy soustavy.

66:2.6 (742.6) Nějakou dobu před příchodem těchto sta obyvatel Jerusemu dva dohlížející Nositelé Života, trvale sídlící na Urantii, a úspěšně plnící své úkoly, požádali Jerusem a Edentii o povolení transplantovat živou plazmu sta vybraných potomků Andona a Fonty do materiálních těl, určených pro členy Princova osobního štábu. Tato žádost byla uznána na Jerusemu a schválena na Edentii.

66:2.7 (742.7) V souladu s tímto plánem, Nositelé Života vybrali z potomků Andona a Fonty padesát mužů a padesát žen, kteří představovali to nejlepší z toho, co přežilo z této unikátní rasy. Až na jednu či dvě výjimky, tito andonští přispěvatelé rozvoje rasy se vzájemně neznali. Žili na různých, od sebe velmi vzdálených místech a koordinovanou činností Ladičů Myšlení a pomocí serafů byli shromážděni u prahu planetárního centra Prince. Tady bylo sto lidských subjektů předáno do rukou vysoce odborné komise dobrovolníků z Avalonu, kteří řídili vyjmutí části živé plazmy těchto potomků Andona. Potom byl tento živý materiál přenesen do materiálních těl, připravených pro sto jerusemitů—členů Princova osobního štábu. Mezitím se

tito nově přichozí obyvatelé hlavního centra soustavy nacházeli ve spícím stavu serafské přepravy.

66:2.8 (742.8) Tyto události, společně s procesem skutečného vytvoření speciálních těl pro Kaligastiovu stočlennou družinu, byly příčinou vzniku početných legend, z nichž mnohé byly postupně směřovány s pozdějšími ústními podáními, týkajících se dosazení Adama a Evy na planetu.

66:2.9 (743.1) Celý proces obnovení osobnosti, od doby příjezdu serafské dopravy, nesoucí sto dobrovolníků z Jerusemu, do chvíle, kdy tyto trojdílné bytosti sféry nabyly vědomí, si vyžádal přesně deset dní.

3. Dalamatia—město Prince

66:3.1 (743.2) Hlavní sídlo Planetárního Prince bylo situováno v oblasti, kde se v tu dobu nacházel Perský záliv, v regionu, odpovídající pozdější Mezopotámii.

66:3.2 (743.3) V těch dobách bylo podnebí a krajina v Mezopotámii ve všech směrech příznivé pro činnost Prince, jeho personálu a asistentů a velmi se lišilo od podmínek, které tam později začaly převládat. Takové příznivé klima bylo nezbytnou součástí přírodního prostředí, vytvořeného tak, aby přimělo primitivní urantijce udělat určité počáteční pokroky v kultuře a civilizaci. Jedním z velkých úkolů té doby byla přeměna člověka z lovce na pastevce s nadějí, že se později změní v mírumilovného, v domě bydlícího, zemědělce.

66:3.3 (743.4) Hlavní sídlo Planetárního Prince na Urantii bylo typickým příkladem takových center na mladém rozvíjejícím se světě. Střed Princova sídla tvořilo velmi prosté, ale nádherné

město, obklopené dvanácti metrovou zdí. Toto světové centrum kultury bylo na počest Daligastii pojmenováno Dalamatia.

^{66:3.4 (743.5)} Město bylo rozděleno na deset sektorů, v jejichž středech byly umístěny sídla deseti poradních sborů osobního štábu. V samém středu města byl chrám neviditelného Otce. Hlavní administrativní centrum Prince a jeho spolupracovníků sestávalo s dvanácti sálů, těsně seskupených kolem chrámu.

^{66:3.5 (743.6)} Všechny domy v Dalamatii byly jednoposchod'ové, kromě sídel rad, které byly dvojpodlažní a centrálního chrámu Otce všeho bytí, který nebyl velký, ale měl tři podlaží.

^{66:3.6 (743.7)} Pokud šlo o stavební materiál, toto město představovalo nejlepší metody těchto dávných dob—bylo vystavěno z cihel. Kámen a dřevo byly použity velmi málo. Architektura města Dalamatia byla příkladem pro okolní národy a velkou měrou přispěla ke zdokonalení výstavby jejich domů a vesnic.

^{66:3.7 (743.8)} Poblíž Princova hlavního sídla žily všechny rasy a vrstvy lidské společnosti. A právě z těchto sousedních kmenů byli přijímáni první studenti do Princových škol. Přestože tyto rané školy Dalamatie byly jednoduché, poskytovaly vše, co bylo možno udělat pro muže a ženy této primitivní doby.

^{66:3.8 (743.9)} Princův osobní štáb nepřetržitě shromažďoval kolem sebe lepší jedince z okolních kmenů, které vzdělávali a inspirovali a posílali zpět jako učitele a vůdce svých národů.

4. Počáteční období činnosti setniny

66:4.1 (743.10) Příchod personálu Prince měl nesmírný význam. I když to trvalo téměř tisíc let, aby se tato zpráva rozšířila daleko do světa, ty kmeny, které žily v okolí mezopotamského centra, byly velmi ovlivněny učením a chováním stovky nových obyvatel Urantie. A mnoho vašich pozdějších mýtů vzniklo z překroucených legend těchto dávných časů, kdy členové Princova štábu na Urantii byli vyobrazováni jako nadlidé.

66:4.2 (744.1) Značnou překážkou pro působení blahodárného vlivu těchto mimozemských učitelů je tendence smrtelníků považovat je za bohy, avšak kromě metody jejich příchodu na zem, Kaligastiova setnina—padesát mužů a padesát žen—se neuchýlila ani k nadpřirozeným metodám, ani k nadlidským manipulacím.

66:4.3 (744.2) Ale členové osobního štábu byli nicméně nadlidé. Oni začali svoji misi na Urantii jako výjimečné trojdílné bytosti:

66:4.4 (744.3) 1. Měli hmotná těla a byli relativně lidskými bytostmi, protože měli v sobě opravdovou živou plazmu jedné z lidských ras—plazmu Andonitů Urantie.

66:4.5 (744.4) Těchto sto členů Princova štábu bylo rozděleno rovnoměrně podle pohlaví a v souladu s jejich dřívějším smrtelným statusem. Každý člen této skupiny se mohl stát jedním z rodičů jakéhokoliv nového druhu fyzického bytí, ale byli důkladně poučeni o tom, aby vstupovali do rodičovství jen za určitých podmínek. Obvykle osobní štáb Planetárního Prince zplodí své potomky krátce před ukončením své planetární služby. Obyčejně je to v době, nebo krátce po příchodu Planetárního Adama a Evy.

^{66:4.6 (744.5)} Tyto neobyčejné bytosti měly jen malou, nebo žádnou, představu o tom, jaký typ materiálního tvora by mohl vzniknout z jejich pohlavního spojení. A nikdy se to nedozvěděly; ještě předtím, než mohly dokončit své světové poslání, byl celý program zmařen vzpourou a ti, kteří se nedávno stali rodiči, byli odpojeni od životních okruhů soustavy.

^{66:4.7 (744.6)} Barvou pleti a jazykem se tito materializovaní členové Kaligastiovy družiny podobali Andonitům. Jedli potravu stejně jako smrtelníci světa, ale s tímto rozdílem: znovu vytvořená těla této skupiny se plně spokojila s nemasovou stravou. To byl jeden z důvodů, proč se rozhodlo, aby jejich sídlo bylo v teplé oblasti, překypující ovocem a ořechy. Návyk na nemasovou potravu pochází z dob Kaligastiovy setniny, protože se rozšířil do dalekého okolí a ovlivnil stravovací návyky mnoha okolních kmenů—skupin, pocházejících z evolučních ras, které se kdysi živily výhradně masem.

^{66:4.8 (744.7)} 2. Setnina byla složena z materiálních, ale nadlidských bytostí, které byly znovu vytvořeny na Urantii jako unikátní muži a ženy vysokého a výjimečného řádu.

^{66:4.9 (744.8)} Členové této skupiny, přestože se těšili statusem přechodných obyvatel Jerusemu, nebyli ještě spojeni se svými Ladiči Myšlení; a když dobrovolně přijali planetární službu společně se sestupnými řády synovstva, jejich Ladiči byli odpojeni. Ale tito Jerusemité byli nadlidskými bytostmi—jejich duše byly vzestupného růstu. Během smrtelného života v těle je duše v zárodečném stavu; ona se narodí (vzkřísí) v morontiálním životě a prodělává růst při postupu následnými morontiálními světy. Proto duše Kaligastiovy setniny byly již

rozvinuty postupnou zkušeností ze sedmi obytných světů, po jejichž absolvování získaly status obyvatel Jerusemu.

66:4.10 (744.9) V souladu s obdrženími instrukcemi se členové osobního štábu nezapojili do pohlavního rozmnožování, ale pečlivě studovali svoji osobní tělesnou soustavu a důkladně zkoumali každý představitelný aspekt intelektuálního (mysl) a morontálního (duše) spojení. A v třicátém třetím roce jejich pobytu v Dalamatii, dlouho předtím, než byla dokončena zeď, druhý a sedmý člen Danitovy skupiny náhodně objevil fenomén, vznikající při spojení jejich morontálních bytostí (za předpokladu, že jsou nepohlavní a nemateriální) a výsledkem tohoto objevu byli první primární midbytosti. Tyto nové bytosti byly plně viditelné planetárnímu personálu a jeho nebeským společníkům, ale neviditelné pro muže a ženy různých lidských kmenů. Se souhlasem Planetárního Prince celý osobní štáb začal vytvářet podobné bytosti a všichni byli úspěšní, řídící se instrukcemi průkopnického páru ze skupiny Danita. Tímto způsobem vytvořil Princův personál nakonec původní sbor 50 000 primárních midbytostí.

66:4.11 (745.1) Tito přechodní tvorové byli účinnými pomocníky při řízení záležitostí světového centra. Lidské bytosti je neviděly, ale primitivní obyvatelé Dalamatie o těchto neviditelných poloduších věděli a celé věky představovali pro tyto evoluční smrtelníky celý duchovní svět.

66:4.12 (745.2) 3. Členové Kaligastiovy setniny byli osobně nesmrtelní, oni neumírali. V jejich materiálních formách proudily antitoxické částice životních okruhů soustavy; a kdyby neztratili kontakt se životními okruhy kvůli vzpouře, mohli žít neomezeně do příchodu dalšího Božího Syna, nebo

až do pozdější doby, kdy by byli uvolněni, aby obnovili svoji přerušenu cestu do Havony a Ráje.

66:4.13 (745.3) Tyto antitoxické částice životních okruhů Satanie byly získány z ovoce stromu života, keře Edentie, který byl poslán na Urantii Nejsvrchovanějšími Norlatiadeku v době příchodu Kaligastii. V době Dalamatie tento strom rostl na středním nádvoří chrámu neviditelného Otce a bylo to právě ovoce tohoto stromu života, které umožňovalo materiálním a i po jiných stránkách smrtelným bytostem Princovy družiny žít nekonečně, pokud měly k němu přístup.

66:4.14 (745.4) Ačkoliv tato extra výživa neměla žádnou hodnotu pro evoluční rasy, zcela dostatečně dodávala nepřetržitě život Kaligastiově setnině a také stovce modifikovaných Andonitů, kteří byli s nimi spojeni.

66:4.15 (745.5) V této souvislosti je nutno objasnit, že když sto Andonitů přispělo svojí lidskou zárodečnou plasmou členům Kaligastiova štábu, Nositelé Života zavedli do jejich těl částice okruhů soustavy, čímž získali schopnost žít souběžně s personálem, století za stoletím, nepodléhajíc fyzické smrti.

66:4.16 (745.6) Nakonec se těchto sto Andonitů dozvědělo o svém přispění k vytvoření nových forem svých představených a těchto sto dětí andonských kmenů zůstalo v hlavním sídle jako osobní služba Princova osobního štábu.

5. Organizace setniny

66:5.1 (745.7) Kaligastiova setnina byla rozdělena do deseti samosprávných rad po deseti členech v každé. V případě, když se sešly na společném zasedání dvě nebo více rad, takovým

jednáním předsedal Daligastia. Těchto deset skupin bylo uspořádáno následujícím způsobem:

^{66:5.2 (745.8)} 1. Rada pro zajišťování potravy a materiálu. Tuto skupinu řídil Ang. Tento znamenitý sbor podporoval progres lidských druhů v otázkách potravy, vody, oblékání a materiálu. Učili kopání studní, využívání pramenů a zavlažování. Obyvatele z výše položených oblastí a ze severu učili zdokonalené metody úpravy kůže za účelem oblékání a později jim bylo učiteli umění a vědy představeno tkaní.

^{66:5.3 (746.1)} Velké pokroky byly dosaženy v metodách uskladňování potravy. Jídlo se uchovávalo pomocí vaření, sušení a uzení; tak se potrava stala prvním majetkem. Člověk byl veden k tomu, aby si dělal zásoby pro případ hladomoru, který pravidelně pustošil svět.

^{66:5.4 (746.2)} 2. Komise pro zdomácnění a využití zvířat. Tato rada se zabývala výběrem a chovem zvířat nejlépe přizpůsobivých k tomu, aby pomáhaly lidem převážet náklady, dopravovat je, dodávat potravu a později ke kultivaci půdy. V čele tohoto dovedného sboru byl Bon.

^{66:5.5 (746.3)} Některá z ochočených zvířat již vymřela, ale některá domestikovaná zvířata se používají dodnes. Člověk té doby již dlouho žil se psem a modrý člověk již úspěšně ochočoval slona. Kráva byla natolik zušlechtěna propracovaným křížením, že se stala cenným zdrojem potravy; máslo a sýr se staly běžnou součástí lidské stravy. Lidé byli naučeni používat býky pro nošení nákladů, ale kůň byl domestikován mnohem později. Členové tohoto sboru poprvé naučili člověka využívat kolo pro usnadnění přepravy.

^{66:5.6 (746.4)} V této době byli poprvé použiti poštovní holubi za účelem posílání zpráv do vzdálených míst, nebo volání o pomoc. Bonově skupině se podařilo vycvičit velké fandory jako přepravní ptáky, ale ti vyhynuli před více než třiceti tisíci lety.

^{66:5.7 (746.5)} 3. Poradci pro pokoření dravé zvěře. Nestačilo jen to, aby se pradávný člověk snažil domestikovat některá zvířata, ale musel se také naučit jak chránit své životy před ostatním nepřátelským zvířecím světem. Tuto skupinu vedl Dan.

^{66:5.8 (746.6)} Účelem hradby starodávného města bylo chránit jeho obyvatele před divokými šelmami a také předcházet překvapivým útokům ze strany nepřátelských lidí. Ti lidé, jejichž obydlí neměla hradby a kteří žili v lesích, byli odkázáni na příbytky na stromech, kamenné chýše a udržování ohně po celou noc. Proto bylo přirozené, že tito učitelé věnovali hodně času učení svých žáků jak zdokonalit lidská obydlí. Uplatněním vylepšených metod a používáním pastí se dosáhlo značného pokroku v podmanění zvířat.

^{66:5.9 (746.7)} 4. Sbor pro šíření a zachování vědomostí. Tato skupina se věnovala organizaci a řízení čistě vzdělávacím činností těchto dávných dob. Řídil ji Fad. Vzdělávací metody Fada spočívaly v dohledu nad prací, při které se dávaly instrukce o lepších pracovních metodách. Fad vytvořil první abecedu a představil formu psaní. Tato abeceda obsahovala dvacet pět znaků. Jako materiál pro psaní používali tito pradávni lidé stromovou kůru, hliněné tabulky, kamenné destičky, druh pergamenu zhotoveného z rozklepané kůže a také materiál, podobající se primitivnímu papíru, vyrobený z vosích hnízd. Knihovna Dalamatie, která byla zničena brzy po Kaligastiově

odtržení, obsahovala více než dva miliony roztríděných záznamů a byla známa jako „dům Fada.“

^{66:5.10 (746.8)} Modrý člověk byl zaujat abecedou a písmem a dosáhl největšího pokroku v této oblasti. Červený člověk dával přednost obrazovému písmu, zatímco žluté rasy se uchýlily k používání symbolů pro slova a myšlenky, podobně jako to dělají i dnes. Ale abeceda a mnoho dalšího bylo později pro svět ztraceno během zmatku, doprovázejí vzpouru. Kaligastiovo selhání zničilo naději na světový univerzální jazyk, přinejmenším na nevýslovně dlouhou dobu.

^{66:5.11 (747.1)} 5. Komise pro průmysl a obchod. Tato rada se věnovala podpoře průmyslu mezi kmeny a propagaci obchodu mezi různými mírovými skupinami. V čele této komise byl Nod. Tento sbor podporoval každou primitivní formu výroby. Její členové přispěli přímo ke zvýšení životního standardu tím, že poskytovali nové suroviny, aby podnítli zájem primitivních lidí. Značnou měrou rozšířili obchod se zušlechtěnou solí, vyrobenou radou pro vědu a umění.

^{66:5.12 (747.2)} Byly to tyto osvědčené skupiny, vzdělané ve školách Dalamatie, které zavedly první obchodní kredit. V centralizované směnárně kreditů se dávaly žetony, které byly přijímány místo skutečných předmětů výměnného obchodu. Tyto obchodní metody svět nezdokonalil stovky tisíc let.

^{66:5.13 (747.3)} 6. Kolegium pro odhalování náboženství. Práce tohoto orgánu byla zdoluhavá. Civilizace Urantie byla doslova vykována mezi kovádkou nutnosti a kladivem strachu. Ale tato skupina dosáhla značného pokroku ve své snaze nahradit strach tvora (uctívání démonů) strachem před Tvořitelem

předtím, než jejich úsilí byla přerušena pozdějším zmatkem v důsledku vzpoury, která způsobila rozvrat a odtržení. Hlavou této rady byl Hap.

^{66:5.14 (747.4)} Aby se nekomplikoval evoluční proces, žádný z členů Princova personálu se nesnažil seznámit urantijce se zjevením; k tomu přistoupili tehdy, když byly vyčerpány možnosti evoluce. Ale Hap podlehl prosbám obyvatel města a vytvořil bohoslužbu. Jeho skupina naučila Dalamatijce sedmi chvalozpěvům a také každodennímu díků vzdání a nakonec „modlitbě Otcí“, která zněla takto:

^{66:5.15 (747.5)} „Otče všeho, jehož Syna ctíme, shlížej na nás s laskavostí. Osvobod’ nás ode všeho strachu, kromě strachu před tebou. Udělej, abychom činili radost našim božím učitelům a navždy vlož pravdu na naše rty. Osvobod’ nás od násilí a hněvu; nauč nás vážit si starších a všemu, co náleží našim bližním. Dej nám v tomto roce zelené pastviny a tučná stáda pro radost našich srdcí. Modlíme se za brzký příchod slíbeného povznesitele a budeme konat tvoji vůli na tomto světě, jak konají jiní na vzdálených světech.“

^{66:5.16 (747.6)} Ačkoliv členové Princova personálu měli limitované přírodní prostředky pro obvyklé metody zdokonalování ras, slíbili, že se objeví nová rasa—dar Adama, cíl následného evolučního růstu po dosažení vrcholu biologického vývoje.

^{66:5.17 (747.7)} 7. Pečovatelé zdraví a života. Tato rada se zabývala zaváděním zdravotní péče a rozvojem základů hygieny; vedl ji Lut.

66:5.18 (747.8) Mnoho z toho, co se lidé od členů této rady naučili, bylo ztraceno během zmatených následujících dob a bylo znovu objeveno až ve dvacátém století. Učili lidstvo, že vaření, ohřívání a pečení jsou způsoby přípravy jídel, které zabrání nemocím a také, že takové vaření značně sníží dětskou úmrtnost a podporuje kojení.

66:5.19 (747.9) Mnoho z původního učení dávných pečovatelů zdraví Luta přetrvalo mezi pozemskými kmeny až do dnů Mojžíše, i když ve značně překroucené a pozměněné formě.

66:5.20 (748.1) Obrovskou překážkou ve způsobu prosazování hygieny mezi těmito primitivními národy byla skutečnost, že pravé příčiny mnoha nemocí byly tak malé, aby byly vidět pouhým okem a také proto, že všichni tito lidé měli pověřivou úctu k ohni. Trvalo to tisíce let je přesvědčit, aby pálili odpad. Než se tak stalo, byli vybízeni k tomu, aby svůj rozkládající se odpad zakopávali. Velkým pokrokem této epochy v oblasti zdraví bylo rozšíření znalostí, týkající se ozdravujících a léčivých vlastností slunečního světla.

66:5.21 (748.2) Před příchodem Prince byla koupel výhradně náboženským obřadem. Bylo to opravdu velmi obtížné přesvědčit primitivní lidi, aby umývali svá těla ze zdravotních důvodů. Lut nakonec přiměl náboženské učitele k tomu, aby zahrnuli omývání vodou jako součást očišťovacích obřadů, které se konaly jednou týdně v poledne při uctívání Otce všeho.

66:5.22 (748.3) Tito pečovatelé zdraví se také snažili představit podání ruky místo výměny slin či pití krve jako ujištění osobního přátelství a jako důkaz oddanosti skupině. Ale když tito primitivní lidé byli mimo donucující nátlak učení svých

nadřazených vůdců, rychle se vraceli ke svým dřívějším primitivním a pověřčivým zvykům, ničící jejich zdraví a způsobující šíření nemocí.

^{66:5.23 (748.4)} 8. Planetární rada pro umění a vědu. Tento sbor přispěl velkou měrou ke zdokonalení výrobních metod pradávného člověka a k povznesení jeho představ o kráse. Vůdcem této skupiny byl Mek.

^{66:5.24 (748.5)} I když umění a věda byly na velmi nízké úrovni, obyvatelé Dalamatie se učili základům fyziky a chemie. Hrnčířství bylo pokročilé, dekorativní umění byla všechna zdokonalena a ideály lidské krásy byly do značné míry povzneseny. Ale hudba neudělala příliš velký pokrok do doby příchodu fialové rasy.

^{66:5.25 (748.6)} Přes opakované vybízení svými učiteli, tito primitivní lidé nesvolili experimentovat s energií páry; nebyli schopni překonat svůj nesmírný strach z výbušné síly stlačené páry. Nicméně, byli nakonec přesvědčeni pracovat s ocelí a ohněm, i když do červena rozpálený kus železa dokázal dávného člověka značně vyděsit.

^{66:5.26 (748.7)} Mek přispěl velkou měrou ke zlepšení kultury Andonitů a ke zdokonalení umění modrého člověka. Smísení modrého člověka s rodem Andonitů přineslo umělecky nadaný typ lidí, z nichž se mnoho stalo sochařskými mistry. Nepracovali s kamenem nebo žulou, ale jejich hliněná díla, tvrzena vypalováním, zdobila zahrady Dalamatie.

66:5.27 (748.8) Obrovský pokrok byl dosažen v domácím umění, ale většina z něho byla ztracena během dlouhých a temných časů vzpoury a byla znovu objevena až v nové době.

66:5.28 (748.9) 9. Správci pro rozvíjení kmenových vztahů. Této skupině byla svěřena činnost přivést lidskou společnost na úroveň státní správy. Jejím vedoucím byl Tut.

66:5.29 (748.10) Tito vůdcové udělali mnoho pro zavedení manželství mezi členy rozdílných kmenů. Podporovali námluvy a manželství po náležité úvaze a dostatečné příležitosti se seznámit. Čistě bojové tance byly zkultivovány a sloužily pro významné společenské události. Bylo představeno mnoho soutěživých her, ale tyto dávné národy byli vážní lidé; humor nebyl ozdobou těchto pradávných kmenů. Pouze několik z těchto zvyků přetrvalo důsledky následné planetární vzpoury.

66:5.30 (749.1) Tut a jeho druhové usilovali o rozvoj mírových skupinových vztahů, usměrnění a polidštění vedení válek, koordinaci vztahů mezi jednotlivými kmeny a zdokonalení řízení kmenového systému. V okolí Dalamatie vznikla vysoko rozvinutá kultura a tyto zušlechtěné společenské vztahy velmi pomáhaly ovlivňovat vzdálenější kmeny. Ale model civilizace vládnoucí v Princově hlavním sídle se naprosto lišil od barbarské společnosti, vyvíjející se někde jinde, stejně jako jihoafrická společnost v Kapském Městě ve dvacátém století je zcela jiná, než primitivní kultura maličkých bušmenů, žijících na severu.

66:5.31 (749.2) 10. Nejvyšší soud pro kmenovou koordinaci a rasovou součinnost. Tuto nejvyšší radu řídil Van a ta se zabývala stížnostmi všech ostatních devíti odborných komisí, které byly

pověřeny dohledem nad lidskými záležitostmi. Pole působení této rady bylo velmi široké, protože byla pověřena všemi záležitostmi pozemského života, které nebyly specificky řešeny v ostatních radách. Než tento vybraný sbor zahájil svoji činnost jako nejvyšší soud Urantie byl schválen Otci Souhvězdí v Edentii.

6. Vládnutí Prince

^{66:6.1 (749.3)} Měřítkem úrovně světové kultury jsou sociální tradice jeho rodilých obyvatel a tempo šíření kultury je výhradně určeno schopností jeho obyvatel pochopit nové a pokročilé ideje.

^{66:6.2 (749.4)} Slepé lpění na tradicích a sentimentální spojování minulosti s přítomností zajišťuje stabilitu a součinnost, ale zároveň potlačuje iniciativu a zotročuje tvořivé síly osobnosti. Celý svět se nacházel ve slepé uličce tradičních zvyků v době když přišla Kaligastiova setnina a začala šířit novou doktrínu osobní iniciativy v sociálních skupinách té doby. Ale toto prospěšné pravidlo bylo velmi brzy zastaveno, protože rasy se nikdy úplně neosvobodily od zotročujících tradic; a tento stav stále na Urantii převládá.

^{66:6.3 (749.5)} Kaligastiova setnina—absolventi obytných světů Satanie—dobře znali umění a kulturu Jerusemu, ale takové znalosti jsou téměř bezcenné na barbarské planetě obydlené primitivními lidmi. Tyto moudré bytosti věděly co by způsobila náhlá transformace, nebo masové vylepšení primitivních ras té doby. Dobře rozuměly pomalé evoluci lidských druhů a moudře se zdržely jakýchkoliv pokusů pozměnit styl života člověka na zemi.

66:6.4 (749.6) Každá z těchto deseti planetárních komisí přistoupila k postupnému a přirozenému rozvoji jim svěřených oblastí. Jejich plán spočíval v získání nejlepších myslí sousedních kmenů a po jejich vyškolení je posílaly zpět ke svým lidem jako posly sociálního progresu.

66:6.5 (749.7) Poslové jedné rasy nebyli nikdy posláni k jiné rase, s výjimkou toho, že si je ten národ vyžádal. Ti, kdo pracovali pro rozvoj a pokrok daného kmene či rasy vždy pocházeli z toho kmene či rasy. Poslové vždy pracovali trpělivě, aby povznegli a zlepšili dlouhodobé zvyky každé rasy. Prostoduší urantijci přicházeli do Dalamatie se svými sociálními obyčejí ne proto, aby je změnili za nové a lepší praktiky, ale aby je zdokonalili stykem s vyšší kulturou a spojením s rozvinutějšími myslí. Byl to zdlouhavý, ale účinný proces.

66:6.6 (750.1) Učitelé Dalamatie usilovali o přidání vědomého sociálního výběru k čistě přirozenému výběru biologické evoluce. Jejich činnost nezpůsobila zmatek v lidské společnosti, ale oni výrazně urychlili její normální a přirozenou evoluci. Jejich cílem byl progres evolucí a ne revoluce zjevením. Lidské rase trvalo věky, než si osvojila něco málo náboženství a morálky a tito nadlidé dobře věděli, že obrat lidstvo o těchto několik pokroků by způsobilo zmatek a zděšení, což nastane vždy, když osvícené a pokročilé bytosti se snaží vylepšit zaostalé rasy nadměrným učením a neúměrným osvícením.

66:6.7 (750.2) Když křesťanští misionáři přicházejí do srdce Afriky, kde synové a dcery musejí zůstat pod kontrolou a vedením svých rodičů dokud rodiče žijí, přinášejí jenom zmatek a rozpad veškeré autority, když chtějí za jednu generaci nahradit

tyto praktiky učením, že tyto děti by se měly osvobodit ode všeho rodičovského omezování po dosažení věku dvaceti jedna let.

7. Život v Dalamatii

^{66:7.1 (750.3)} I když hlavní Princovo sídlo se vyznačovalo mimořádnou krásou a u primitivních lidí té doby vzbuzovalo úžas, bylo zcela skromné. Budovy nebyly nijak zvlášť velké, protože cílem těchto importovaných učitelů bylo podnítit případný rozvoj zemědělství prostřednictvím chovu dobytka. Uvnitř městských hradeb bylo dostatek pastevní a zahradní půdy, která zajistila výživu pro dvaceti tisícovou populaci.

^{66:7.2 (750.4)} Interiéry centrálního chrámu uctívání a sídel deseti rad dohlížejících nadlidí byla skutečně krásná umělecká díla. A přestože obytné budovy byly modelem upravenosti a čistoty všechno bylo velmi jednoduše zařízené a vcelku primitivní ve srovnání s výstavbou budov v pozdějších dobách. V tomto hlavním centru kultury byly použity pouze metody, které svojí přirozeností patřily na Urantii.

^{66:7.3 (750.5)} Princův osobní štáb disponoval jednoduchými a vzorovými příbytky, které byly navrženy tak, aby inspirovaly a ovlivnily studenty, pobývající ve světovém sociálním a vzdělávacím hlavním centru.

^{66:7.4 (750.6)} Závazný rodinný život a bydlení jedné rodiny společně v jednom příbytku na poměrně stálém místě pochází z dob Dalamatie. A stalo se tak hlavně zásluhou učení a příkladu Kaligastiovy setniny a jejich žáků. Rodina, jako pospolitá jednotka, začala mít úspěch až když nadmuži a nadženy

Dalamatie naučili lidstvo milovat svá vnoučata a pravnoučata a plánovat pro ně. Divoch miluje své dítě, ale civilizovaný člověk miluje také své vnoučata.

^{66:7.5 (750.7)} Členové Princova personálu žili spolu jako otcové a matky. Pravda, oni neměli svoje vlastní děti, ale v padesáti modelových domovech Dalamatie bylo vždy nejméně pět set adoptovaných malých dětí, vybraných z lepších rodin andonických a sangikských ras; mnoho těchto dětí byly sirotci. Dostalo se jim výsady být vychován a vzdělán těmito superrodiči; a potom, po třech letech v Princových školách (kam obvykle přicházeli ve věku třinácti až patnácti let) byli způsobilí pro manželství a připraveni odejít jako poslové Prince k potřebným kmenům svých vlastních ras.

^{66:7.6 (751.1)} Fad zodpovídal za výuku, která se v Dalamatii prováděla formou řemeslné školy, ve které se žáci učili prací a vykonáváním denních prospěšných úkolů. Tento vzdělávací program nezanedbával rozvoj charakteru myšlením a cítěním; ale na prvním místě byla manuální výuka. Učení bylo individuální a kolektivní. Žáky vyučovali muži i ženy, jednotlivě nebo i společně. Jedna polovina výuky byla určena odděleně chlapcům a dívkám; druhá byla společná. Studenti se učili manuální zručnosti jednotlivě a společenskému životu ve skupinách, nebo třídách. Učili se přátelit se s mladšími skupinami, staršími skupinami a dospělými, stejně jako týmové práci se svými vrstevníky. Byli také seznámeni s takovými společenstvími, jako rodinné skupiny, hrací družstva a školní třídy.

^{66:7.7 (751.2)} V pozdější době byli mezi těmi, kteří prošli přípravou v Mezopotámii pro následnou práci se svými vlastními rasami,

Andonité z horských oblastí západní Indie společně se zástupci červených a modrých ras; ještě později byl přijat malý počet členů žluté rasy.

^{66:7.8 (751.3)} Hap dal dávným rasám mravní zákon. Tento kodex byl znám jako „Vůle Otce“ a obsahoval následujících sedm přikázání:

^{66:7.9 (751.4)} 1. Nebudeš se bát žádného Boha a nebudeš sloužit žádnému Bohu, kromě Otce všeho.

^{66:7.10 (751.5)} 2. Cti Syna Otce, vládce světa, a neprojevuj neúctu k jeho nadlidským pomocníkům.

^{66:7.11 (751.6)} 3. Nebudeš lhát před soudci lidu.

^{66:7.12 (751.7)} 4. Nezabiješ muže, ženy a děti.

^{66:7.13 (751.8)} 5. Nebudeš krást majetek nebo dobytek svého souseda.

^{66:7.14 (751.9)} 6. Nedotkneš se ženy svého přítele.

^{66:7.15 (751.10)} 7. Neprojevíš neúctu svým rodičům nebo starším kmene.

^{66:7.16 (751.11)} Tento zákon platil v Dalamatii téměř tři sta tisíc let. A mnoho kamenných desek, na kterých byla vyryta tato přikázání, nyní leží na dně moře u břehů Mezopotámie a Persie. Stalo se zvykem, že jeden den v týdnu se ctilo jedno z těchto přikázání a používalo se při pozdravu a při děkování u jídla.

^{66:7.17 (751.12)} Časovým měřítkem v těch dobách byl lunární měsíc a měl dvacet osm dní. S výjimkou dne a noci, toto byl jediný

způsob sledování času, známý pradávným lidem. Sedmidenní týden byl zaveden učiteli Dalamatie na základě toho, že sedm bylo čtvrtinou dvaceti osmi. Nepochybně, význam čísla sedm v supervesmíru jim skýtal možnost vnést duchovní element do obyčejného počítání času. Ale týdenní perioda nemá žádný přirozený původ.

66:7.18 (751.13) Kraj kolem města byl poměrně hodně osídlen v okruhu sto šedesáti kilometrů. Bezprostředně za hradbami města stovky absolventů Princových škol se zabývaly chovem dobytka a vykonávaly různé úkoly, které obdržely od členů jeho personálu a jejich početných lidských pomocníků. Někteří se zabývali zemědělstvím a zahradnictvím.

66:7.19 (751.14) Lidstvo nebylo odsouzeno k těžké zemědělské práci za trest za domnělý hřích. „V potu tváře budeš jíst plody svých polí“ nebylo vynesení trestu za to, že člověk se zúčastnil zmatečné vzpoury Lucifera pod vedením zrádného Kaligastii. Obdělávání půdy je podstatné pro založení pokročilé civilizace na evolučních planetách a tato činnost byla středem všeho učení Planetárního Prince a jeho personálu po dobu tři sta tisíc let, které uplynuly od jejich příchodu na Urantii a těmi tragickými dny, kdy se Kaligastia se svojí skupinou připojil k rebelujícímu Luciferovi. Práce s půdou není prokletím; spíše je to nejvyšším požehnáním pro všechny ty, kteří se mohou takto těšit nejlidštější činnosti ze všech lidských aktivit.

66:7.20 (752.1) Když začala vzpoura, Dalamatia měla téměř šest tisíc obyvatel. Toto číslo zahrnuje pravidelné studenty, ale nejsou v něm započítáni návštěvníci a pozorovatelé, kterých tam bylo vždy více než jeden tisíc. Ale vy si můžete jen stěží představit ten úžasný pokrok v těch vzdálených dobách; prakticky

veškerý skvělý lidský přínos těchto časů byl zničen ohromným zmatkem a nejhlubším duchovním temnem, které následovalo po tragickém podvodu a vzpouře Kaligastii.

8. Neštěstí, způsobené Kaligastiou

^{66:8.1 (752.2)} Při pohledu zpět na dlouhou Kaligastiovu kariéru můžeme najít pouze jeden výjimečný rys v jeho jednání, který vyvolal pozornost; on byl krajně individualistický. Vždy se přikláněl na stranu těch, kteří projevovali sebemenší náznak protestu a obvykle sympatizoval s těmi, kdo svým postojem vyvolával kritiku. Záhy u něho objevujeme tendenci k neklidu v důsledku autority a lehkou nesnášenlivost se všemi formami dohledu. I když poněkud nelibě nesl vrchního zástupce a byl lehce vzpurný pod vyšší pravomocí, nicméně, když přišla zkouška, on vždy prokázal věrnost vesmírným vládcům a poslušnost příkazům Otců Souhvězdí. Do doby jeho ostudné zrady Urantie se na něm nikdy nenašel žádný podstatný nedostatek.

^{66:8.2 (752.3)} Je třeba poznamenat, že jak Lucifer, tak i Kaligastia byli vlídně informováni a citlivě upozorněni o svých tendencích kritizovat a o jemném posilování své osobní pýchy a s tím spojeného zveličování pocitu vlastní důležitosti. Ale všechny tyto pokusy pomoci si oba vyložili jako neopodstatněnou kritiku a jako neoprávněné zasahování do osobní svobody. Jak Kaligastia, tak i Lucifer viděli v radách svých přátelských poradců ty samé hanebné motivy, které začínaly ovládat jejich pokroucené myšlení a jejich mylné plánování. Oni soudili své nezištné poradce podle své vlastní vyvíjející se sobeckosti.

66:8.3 (752.4) Po příchodu Prince Kaligastii se planetární civilizace rozvíjela vcelku normálním způsobem po dobu téměř tři sta tisíc let. Kromě skutečnosti, že Urantia je sférou modifikovaného života a je proto vystavena četným neobvyklostem a neobvyklým epizodám evolučních proměn, její rozvoj byl velmi úspěšný až do doby Luciferovy vzpoury a současně Kaligastiovy zrady. Veškerá následná historie byla definitivně ovlivněna touto katastrofickou chybou, stejně jako pozdějším selháním Adama a Evy vykonat svoji planetární misi.

66:8.4 (752.5) Princ Urantie vstoupil do temnoty v době Luciferovy vzpoury a tím uvrhl planetu do dlouhotrvajícího zmatku. Následně byl zbaven vládní moci koordinovaným zásahem vládců souhvězdí a dalších vesmírných autorit. Sdílel nevyhnutelné rány osudu izolované Urantie do příchodu Adama na planetu a v určité míře přispěl k nezdaru plánu vylepšit smrtelné rasy prostřednictvím krve nové fialové rasy—potomků Adama a Evy.

66:8.5 (753.1) Moc padlého Prince vměšovat se do lidských záležitostí byla značně omezena inkarnací Machiventy Melkisedeka v dobách Abrahama; a později, během života Michaela v lidském těle, tento zrádný Princ byl s konečnou platností zbaven veškeré moci na Urantii.

66:8.6 (753.2) Přestože dogma osobního d'ábla na Urantii mělo do jisté míry základy v planetární přítomnosti zrádného a zlotřilého Kaligastii, byla nicméně zcela nepravdivá ve svém tvrzení, že takový „d'ábel“ může ovlivnit normální lidskou mysl proti její svobodné a přirozené volbě. Dokonce ještě před poskytnutím Michaela na Urantii nebyli ani Kaligastia ani

Daligastia nikdy schopni vnutit smrtelníkům, nebo přinutit žádného normálního jedince k tomu, aby dělal něco proti lidské vůli. Ve všech morálních otázkách má nejvyšší moc svobodná vůle člověka; také vnitřní Ladič Myšlení nenutí člověka myslet určitou myšlenku, nebo udělat nějaký čin proti jeho svobodné vůli.

66:8.7 (753.3) A nyní tento planetární rebel, zbaven veškeré moci uškodit svým bývalým podřízeným, očekává konečné rozhodnutí Věčně Moudrých Uversy nad všemi, kdo se účastnili Luciferovy vzpoury.

66:8.8 (753.4) [Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

Kapitola 67

Planetární vzpoura

67:0.1 (754.1) NENÍ možné pochopit problémy, spojené s lidskou existencí na Urantii, bez znalostí některých významných epoch minulosti, mezi kterými má důležité místo planetární vzpoura se svými důsledky. I když tento rozvrat neovlivnil závažným způsobem průběh organické evoluce, výrazně změnil průběh sociální evoluce a duchovního rozvoje. Tato ničivá pohroma hluboce ovlivnila celou nadpřirozenou historii planety.

1. Kaligastiova zrada

67:1.1 (754.2) Kaligastia vládl na Urantii tři sta tisíc let když Luciferův asistent, Satan, přijel na jednu ze svých pravidelných kontrolních návštěv. Když se Satan objevil na planetě, jeho vzezření se ani v nejmenším nepodobalo vašim karikaturám, zobrazujících jeho ďábelskou funkci. On byl, a stále je, Syn

Lanonandek velké duchaplnosti. „A není divu, protože sám Satan je duchaplný tvor světla.“

67:1.2 (754.3) V průběhu této kontrolní návštěvy Satan informoval Kaligastiu o „Deklaraci svobody“, navrženou v tu dobu Luciferem a jak nyní víme, Prince souhlasil se zradou planety po vyhlášení vzpoury. Osobnosti lokálního vesmíru hluboce pohrdají Princem Kaligastiou pro jeho promyšlenou zradu důvěry. Syn Tvořitel vyjádřil toto pohrdání slovy: „Jsi stejný jako tvůj vůdce, Lucifer, hříšně jsi zvěčnil jeho nepravost. Velebením vlastního já se stal lhářem, protože nezůstal věren pravdě.“

67:1.3 (754.4) V celé sféře řízení lokálního vesmíru nevyžaduje žádná funkce takovou posvátnou důvěru, než ta, jaká je svěřena Planetárnímu Princi, který přebírá odpovědnost za blaho a vedení vyvíjejících se smrtelníků nové obydlené planety. A ze všech forem zla není žádná víc zhoubná pro osobnost, než zrada důvěry a neloajálnost k důvěřivým přátelům. Tím, že se dopustil tohoto promyšleného hříchu, Kaligastia tak dokonale deformoval svoji osobnost, že od té doby jeho mysl již nikdy nebyla schopna získat zpět svoji rovnováhu.

67:1.4 (754.5) Existuje mnoho rozdílných pohledů na hřích, ale z hlediska filozofie vesmíru je hřích postojem osobnosti, která vědomě odporuje kosmické realitě. Pochybení může být považováno jako nepochopení, nebo překroucení reality. Zlo je částečné uskutečnění vesmírných realit, nebo chybné přizpůsobení se jim. Ale hřích je cílevědomý odpor k božské realitě—vědomá volba bránit duchovnímu progresu—zatímco špatnost spočívá v otevřeném a urputném vzdoru proti

uznávané realitě a znamená takový stupeň rozpadu osobnosti, hraničící s kosmickým šílenstvím.

67:1.5 (755.1) Pochybení naznačuje nedostatek intelektuálního nadšení; zlo, nedostatečnou moudrost; hřích, nejhlubší duchovní chudobu; ale podlost svědčí o ztrácející se kontrole osobnosti.

67:1.6 (755.2) A když se hřích volí mnohokrát a je často opakován, může se stát návykem. Návykoví hříšníci se mohou stát snadno špatnými, horlivými rebely proti vesmíru a všem jeho božským realitám. Zatímco všechny druhy hříchů mohou být odpuštěny, my pochybujeme, zdali zakořeněný zloduch by někdy upřímně pocítil lítost nad svými špatnými činy, nebo přijal odpuštění za své hříchy.

2. Začátek vzpoury

67:2.1 (755.3) Brzy po Satanově kontrolní návštěvě, v době, kdy planetární správa byla v očekávání velkých věcí na Urantii, jednoho dne (uprostřed zimy na severních kontinentech) měl Kaligastia dlouhou poradu se svým společníkem Daligastiou, po které Daligastia svolal deset rad Urantie na mimořádné zasedání. Toto jednání zahájil prohlášením, že Princ Kaligastia se chystá prohlásit se za absolutního vládce Urantie a požadoval abdikaci všech správních složek a odstoupení ze všech jejich funkcí a předání pravomocí do rukou Daligastii jako pověřence až do doby reorganizace planetární správy a následného přerozdělení správní autority těchto složek.

67:2.2 (755.4) Po přednesení tohoto šokujícího požadavku pronesl znamenitou řeč Van, vedoucí nejvyšší rady pro koordinaci.

Tento vynikající organizátor a výtečný soudce označil tento navrhovaný postup za akt hraničící s planetární vzpourou a apeloval na všechny účastníky jednání, aby se žádným způsobem na této akci nepodíleli, dokud nebude učiněno dovolání k Luciferovi, Vládcí Soustavy Satanie; a Van získal podporu všech zúčastněných. Tudíž, dovolání bylo odesláno do Jerusemu, odkud okamžitě přišlo nazpět nařízení, ustanovující Kaligastiu nejvyšším vládcem Urantie a vyžadující absolutní a nezpochybnitelnou poslušnost jeho příkazům. A bylo to právě v odpovědi na tuto ohromující zprávu, kdy charakterní Van pronesl svůj památný sedmihodinový proslov, ve kterém výslovně obvinil Daligastiu, Kaligastiu a Lucifera ze znevažování svrchovanosti vesmíru Nebadonu; a požádal Nejsvrchovanější Edentie o zastání a podporu.

^{67:2.3 (755.5)} Mezitím okruhy soustavy byly přerušeny; Urantia se ocitla v izolaci. Každá skupina nebeského života na planetě byla náhle a bez varování odpojena, doslova odříznuta od jakékoliv vnější rady či zprávy.

^{67:2.4 (755.6)} Daligastia oficiálně prohlásil Kaligastiu za „Boha Urantie a nejvyššího vládce všeho.“ Toto prohlášení celou situaci vyjasnilo a každá skupina začala samostatně rokovat. Tyto diskuze nakonec rozhodly o osudu každé nadlidské osobnosti na planetě.

^{67:2.5 (755.7)} Serafové a cherubové a další nebeské bytosti byly zapojeny do vynášení usnesení v tomto těžkém boji—dlouhého a hříšného konfliktu. Mnoho skupin nadlidských bytostí, pobývajících na Urantii v době její izolace bylo tady zadrženo a podobně jako serafové a jejich druhové

bylo přinuceno rozhodnout se mezi hříchem a čestností—mezi způsoby Lucifera a vůlí neviditelného Otce.

^{67:2.6 (756.1)} Tento spor trval více než sedm let. Dokud každá zainteresovaná osobnost neudělala konečné rozhodnutí, orgány Edentie nezasáhly ani nezakročily. Teprve potom Van a jeho věrní druhové byli očištěni a zbaveni dlouhotrvající úzkosti a nesnesitelného napětí.

3.Sedm rozhodujících let

^{67:3.1 (756.2)} Hlášení o vypuknutí vzpoury na Jerusemu, hlavním centru Satanie, bylo vysíláno radou Melkisedeků. Pohotovostní skupina Melkisedeků byla ihned poslána do Jerusemu a Gabriel se nabídl, že bude zastupovat Syna Tvořitele, jehož autorita byla napadena. Po odvysílání zprávy o vzpouře v Satanii byla soustava odpojena od svých sesterských soustav, byla dána do karantény. „Válka na nebesích“—v hlavním centru Satanie—se rozšířila na každou planetu lokální soustavy.

^{67:3.2 (756.3)} Čtyřicet členů osobního štábu Kaligastiovy setniny Urantie (včetně Vana) odmítlo připojit se k povstání. Mnoho lidských pomocníků (modifikovaných či jiných) štábu bylo také odvážnými a šlechtnými obránci Michaela a jeho vesmírné vlády. Obrovská ztráta osobností byla mezi serafy a cheruby. Téměř polovina řídících serafů a přechodných pečovatelů, sloužících na planetě, se připojila ke svému vůdci Daligastiovi na podporu věci Lucifera. Čtyřicet tisíc sto devatenáct primárních midbytostí se dalo na stranu Kaligastii, ale zbývající počet těchto bytostí zůstal věrný své pravdě.

67:3.3 (756.4) Zrádný Princ dal neloajálním midbytostem a dalším skupinám rebelujících osobností moc vykonávat jeho příkazy, zatímco Van shromáždil věrné midbytosti a ostatní čestné skupiny a zahájil velký boj o záchranu planetárního personálu a dalších nebeských osobností, odřezaných od vnějšího světa.

67:3.4 (756.5) V průběhu tohoto konfliktu loajální bytosti pobývaly v neohrazeném a chabě chráněném osídlení, vzdáleném několik kilometrů východně od Dalamatie, ale jejich příbytky byly ve dne v noci střeženy ostrážitými a vždy bdělými věrnými midbytostmi; a v jejich držení byl drahocenný strom života.

67:3.5 (756.6) Když vypukla vzpoura, věrní serafové a cherubové, s pomocí tří loajálních midbytostí, převzali do opatrování strom života a dovolili pouze čtyřiceti věrným členům personálu a jim přiřazeným modifikovaným smrtelníkům užívat plody a listí této energetické rostliny. Takových modifikovaných Andonitů, pomocníků personálu, bylo padesát šest, protože šestnáct andonitských posluhovačů neloajálního personálu také odmítlo účastnit se vzpoury se svými vůdci.

67:3.6 (756.7) Po dobu sedmi rozhodujících let Kaligastiovy vzpoury Van věnoval všechny svoje síly na podporu věrné armády lidí, midbytostí a andělů. Duchovní rozhled a morální vytrvalost, které umožnily Vanovi uchovat si takový neotřesitelný postoj věrnosti k vesmírné vládě, byly výsledkem bystrého myšlení, moudrého uvažování, logického úsudku, upřímné motivace, nezištného úmyslu, inteligentní loajality, empirické paměti, disciplinovaného charakteru a nezpochybnitelné oddanosti jeho osobnosti vykonávat vůli Rajského Otce.

67:3.7 (756.8) Těchto sedm let čekání bylo dobou sebezpytování a duchovní sebekázně. Takové krize v řízení vesmíru demonstrují obrovský vliv mysli jako faktoru duchovní volby. Vzdělání, výchova a zkušenost jsou rozhodujícími faktory ve většině důležitých rozhodnutích všech evolučních smrtelných tvorů. Ale vnitřní duch má veškerý potenciál pro navázání přímého kontaktu s takovými schopnostmi lidské osobnosti, které ovlivňují rozhodování, aby posílil plně zasvěcenou vůli tvora konat úžasné činy oddanosti vůle a cesty Rajského Otce. A toto je přesně to, co prožil Amadon—modifikovaný člověk, pomocník Vana.

67:3.8 (757.1) Amadon je výjimečným člověkem, hrdinou Luciferovy vzpoury. Tento mužský potomek Andona a Fonty byl jedním ze sta bytostí, které věnovaly svoji plazmu personálu Prince a od té doby byl natrvalo přidělen Vanovi jako jeho společník a lidský pomocník. Amadon se rozhodl postavit se na stranu svého vůdce v tomto dlouhém a namáhavém boji. A byl to inspirující pohled vidět toto dítě evolučních ras jak odolává v klidu Istivosti Daligastii, jak v průběhu sedmiletého konfliktu on a jeho věrní druhové vzdorovali s nepoddajnou odvahou všemu klamnému učení oslnivého Kaligastii.

67:3.9 (757.2) Kaligastia, majíc nejvyšší inteligenci a nesmírnou zkušenost v záležitostech vesmíru, sešel z cesty—spáchal hřích. Amadon, majíc minimum inteligence a doslova bez žádné vesmírné zkušenosti, zůstal věrný své službě vesmíru a loajální svým druhům. Van využil mysl a duch v pozoruhodné a účinné kombinaci intelektuálního rozhodování a duchovního rozhledu, čímž dosáhl nejvyšší dosažitelné empirické úrovně realizace osobnosti. Mysl a duch, když jsou plně spojeny, mají

potenciál pro vytváření nadlidských hodnot, dokonce morontiálních realit.

67:3.10 (757.3) Vypravování o vzrušujících událostech těchto tragických dnů by nemělo konce. Ale, nakonec i poslední osobnost udělala konečné rozhodnutí a potom, ale až potom, přišli Nejsvrchovanější Edentie s pohotovostní skupinou Melkisedeků, aby se uchopili moci na Urantii. Na Jerusemu byly vymazány panoramatické záznamy vlády Kaligastii a byla zahájena zkušební éra rehabilitace planety.

4. Kaligastiova setnina po vzpouře

67:4.1 (757.4) Při konečném zjišťování stavu rozdělení sil členů osobního Princova štábu se zjistilo: Van a jeho celá koordinací rada zachovali věrnost. Odolal Ang a tři členové rady pro zajišťování potravy. Celá rada pro zdomácnění zvířat byla zavlčena do vzpoury, stejně jako všichni poradci pro pokoření dravých zvířat. Fad a pět členů komise pro vzdělání se zachránili. Nod a celá jeho komise pro průmysl a obchod se připojili ke Kaligastiovi. Hap a celé kolegium pro odhalování náboženství zůstali věrni Vanovi a jeho ušlechtilé skupině. Lut a celá jeho rada pro zdraví byli ztraceni. Celá rada pro umění a vědu zachovala věrnost, ale Tut a celá komise pro rozvíjení kmenových vztahů sešla z cesty. Tak, ze sta členů personálu čtyřicet zachovalo svoji věrnost a bylo později přepraveno do Jerusemu, kde znovu obnovili svoji cestu do Ráje.

67:4.2 (757.5) Šedesát členů planetárního personálu, kteří se připojili ke vzpouře, si zvolilo Noda za svého vůdce. Horlivě pracovali pro Prince, ale brzy zjistili, že byli odpojeni od vyživovacích okruhů soustavy. Uvědomili si skutečnost, že byli poníženi do

stavu smrtelných bytostí. Sice zůstali nadlidmi, ale současně byli materiální a smrtelní. Ve snaze zvýšit jejich počty, Daligastia přikázal přistoupit okamžitě k pohlavnímu rozmnožování, uvědomujíc si plně, že původních šedesát členů a jejich čtyřicet čtyři modifikovaných pomocníků Andonitů je odsouzeno dříve či později k zániku vymřením. Po pádu Dalamatie se neloajální personál přesunul na sever a na východ. Jejich potomci byli po dlouhou dobu známi jako Nodité a jejich místo, kde sídlili se nazývalo „země Noda.“

^{67:4.3 (758.1)} Přítomnost těchto neobyčejných nadmužů a nadžen, postavených vzpourou do bezvýchodného postavení a nyní pohlavně se spojujících s pozemskými syny a dcerami, dala snadno vzniknout těm starodávným příběhům o bozích, přicházejících z nebe, aby vstupovali do manželství se smrtelníky. A tak vzniklo velké množství mýtických legend, které ale byly založeny na faktech z období po vzpouře a které později našly své místo v lidových pověstech a tradicích různých národů, jejichž předkové se stýkali s Nodity a jejich potomky.

^{67:4.4 (758.2)} Rebelové z osobního štábu, zbaveni duchovní podpory, časem vymřeli přirozenou smrtí. A většina z pozdějšího modlářství lidských ras vznikla z touhy zachovat vzpomínky na tyto vysoce vážené bytosti epochy Kaligastii.

^{67:4.5 (758.3)} Když členové Kaligastiovy setniny přišli na Urantii, byli dočasně odpojeni od svých Ladičů Myšlení. Ihned po příchodu skupiny Melkisedeků, prozatímních správců, byli věrné osobnosti (kromě Vana) poslány zpět na Jerusem a tam byly opět spojeny se svými čekajícími Ladiči. My neznáme osud šedesáti rebelů; jejich Ladiči stále čekají na Jerusemu.

Nepochybně všechny záležitosti budou odloženy, dokud nebude celá Luciferova vzpoura s konečnou platností posouzena a bude rozhodnuto o osudu všech účastníků.

^{67:4.6 (758.4)} Pro takové bytosti jako jsou andělé a midbytosti je velmi obtížné pochopit, že skvělí a důvěryhodní vládcové jako Kaligastia a Daligastia sejdou z cesty—spáchají zrádný hřích. Ty bytosti, které upadly do hříchu—ony se nezapojily do vzpoury uváženě a promyšleně—byly oklamány svými nadřízenými, byly podvedeny svými důvěryhodnými vůdci. Rovněž bylo snadné získat podporu primitivně myslících evolučních smrtelníků.

^{67:4.7 (758.5)} Velká většina všech lidských a nadlidských bytostí, která byla obětí Luciferovy vzpoury na Jerusemu a různé oklamané planety již dávno upřímně litovaly své pošetilosti; a my opravdu věříme, že všichni takoví upřímní kajícíci budou nějakým způsobem rehabilitováni a vráceni do nějaké fáze vesmírné služby až Věčně Moudří skončí nedávno započaté rozhodování o vzpouře v Satanii.

5. Přímé důsledky vzpoury

^{67:5.1 (758.6)} Po dobu téměř padesáti let po štvavé vzpouře vládl v Dalamatii a okolí velký zmatek. Byl to pokus úplně a radikálně reorganizovat celý svět; revoluce nahradila evoluci jako metoda rozvoje kultury a zdokonalení ras. U vyšších a částečně vychovaných obyvatel Dalamatie a blízkého okolí se objevil náhlý vzestup kulturní úrovně, ale když tyto nové a radikální metody byly použity na vzdálené národy, přímým výsledkem byl nepopsatelný zmatek a rasové peklo. Polovyvinutí lidé velmi rychle zaměnili svobodu za libovůli.

^{67:5.2 (758.7)} Záhy po vzpouře byl všechen vzbouřenecký personál přinucen urputně bránit město před hordami polodivochů, kteří obléhali jeho hradby v důsledku předčasného nucení jim doktrín svobody. A ještě dávno předtím, než překrásné hlavní sídlo zmizelo v jižních vodách, zmatené a nesprávně učené kmeny z okolí Dalamatie přepadly v divokém útoku toto nádherné město a vyhnaly odpadlický personál s jeho společníky na sever.

^{67:5.3 (759.1)} Plán Kaligastii na okamžitou přeměnu lidské společnosti podle jeho představ o individuální nevázanosti a skupinové svobodě se rychle ukázal jako více či méně naprostým selháním. Společnost rychle klesla zpět na svoji minulou biologickou úroveň a evoluční boj začíná celý znovu a to na úrovni, která nebyla příliš pokročilejší, než na začátku režimu Kaligastii—tento převrat zanechal svět ve velkém zmatku.

^{67:5.4 (759.2)} Sto šedesát dva let po vzpouře zaplavily přílivové vlny Dalamatii a hlavní sídlo planety se potopilo do hlubin moře; a tato pevnina se opět vynořila až tehdy, kdy téměř všechny stopy po vysoké kultuře těchto velkolepých epoch byly zahlazeny.

^{67:5.5 (759.3)} V době, kdy první hlavní město světa bylo pohlceno mořem, poskytovalo útočiště pouze nejnižším typům sangikských ras Urantie, odpadlíkům, kteří již přeměnili chrám Otce ve svatyni, zasvěcenou Nogovi—falešnému bohu světla a ohně.

6. Van—nezlomný

^{67:6.1 (759.4)} Následovníci Vana záhy ustoupili do horských oblastí západní Indie, kde byli chráněni před útoky zmatených ras obývajících nížiny a v tomto ústraní plánovali obnovení světa, tak jak jejich dávní badonitští předkové kdysi všichni nevědomky pracovali pro blaho lidstva krátce před objevením se sangikských kmenů.

^{67:6.2 (759.5)} Ještě před příchodem prozatímních správců Melkisedeků Van vložil správu lidských záležitostí do rukou deseti čtyřčlenných komisí, které byly totožné s těmi za Princova režimu. Starší Nositelé Života, trvale pobývající na planetě, převzali dočasné vedení této čtyřicetičlenné rady, která byla v činnosti po dobu sedmiletého vyčkávání. Když se třicet devět věrných členů štábu vrátilo na Jerusem, tyto funkce převzaly podobné skupiny Amadonitů.

^{67:6.3 (759.6)} Tito Amadonité pocházeli ze skupiny 144 věrných Andonitů, ke kterým patřil Amadon, jehož jménem se oni nazývali. Tato skupina byla složena ze třiceti devíti mužů a sto pěti žen. Padesát šest z nich mělo status nesmrtelnosti a všichni (kromě Amadona) byli přemístěni společně s věrnými členy štábu. Zbytek této vznešené skupiny zůstal na zemi do konce svých smrtelných dnů pod vedením Vana a Amadona. Oni byli biologickými kvasinkami, které se rozmnožovaly a nepřetržitě dodávaly ze svých řad světové vůdce po celou dlouhou dobu temna po skončení vzpoury.

^{67:6.4 (759.7)} Van byl ponechán na Urantii do příchodu Adama v čestné funkci vůdce všech nadlidských osobností, působících na planetě. On a Amadon byli vyživováni metodou stromu života ve spojení se speciální životní podporou Melkisedeků po dobu více než sto padesáti tisíc let.

^{67:6.5 (759.8)} Dlouhou dobu byly záležitosti Urantie řízeny radou planetárních prozatímních správců, dvanácti Melkisedeků, schválených mandátem staršího vládce souhvězdí, Nejsvrchovanějším Otcem Norlatiadeku. S Melkisedeky spolupracovala poradní rada, která byla složena následovně: jeden z věrných pomocníků padlého Prince, dva trvale sídlící Nositelé Života, Trinitarizovaný Syn v učební době, dobrovolný Syn Učitel, Oslnivá Večerní Hvězda Avalonu (periodicky), vůdcové serafů a cherubů, poradci ze dvou sousedních planet, generální vedoucí podřízeného andělského života a Van, vůdce midbytostí. A takto byla Urantia řízena a spravována do příchodu Adama. Není divu, že odvážnému a věrnému Vanovi bylo přiděleno místo v radě planetárních prozatímních správců, kteří tak dlouho řídili záležitosti Urantie.

^{67:6.6 (760.1)} Dvanáct prozatímních správců Melkisedeků vykonalo heroickou práci. Zachránili zbytky civilizace a jejich planetární plány byly uskutečněny Vanem. Tisíc let po vzpouře měli po celém světě rozptýleno více než tři sta padesát pokročilých skupin. Tyto základny civilizace tvořili především potomci věrných Andonitů, mírně smíšení se sangikskými rasami, především s modrými lidmi a Nodity.

^{67:6.7 (760.2)} Přes nesmírnou degradaci, kterou způsobila vzpoura, na zemi existovalo mnoho zdravých a nadějných biologických linií. Pod vedením prozatímních správců Melkisedeků Van a Amadon nepolevovali ve své podpoře přirozené evoluce lidské rasy, umožňujíc fyzický rozvoj člověka, dokud nedosáhl svého vrcholu, který opravňoval k vyslání Materiálního Syna a Materiální Dcery na Urantii.

^{67:6.8 (760.3)} Van a Amadon opustili zemi krátce po příchodu Adama a Evy. Brzy potom byli přemístěni na Jerusem, kde byl Van opět spojen se svým čekajícím Ladičem. V současné době Van slouží v zájmu Urantie a současně očekává příkaz k dlouhé, dlouhé cestě k Rajské dokonalosti a neodhalenému osudu shromažďujícího se Sboru Konečných Smrtelníků.

^{67:6.9 (760.4)} Je nutno poznamenat, že když se Van dovolával podpory Nejsvrchovanějších Edentie poté, kdy Lucifer potvrdil vládu Kaligastii na Urantii, Otcové Souhvězdí ihned odeslali rozhodnutí, ve kterém podporují Vana v každém bodě jeho sporu. Tento výrok se k němu nedostal, protože planetární okruhy komunikace byly při jeho odesílání přerušeny. Pouze nedávno byl tento úřední výnos objeven zaseknutý v převaděči energie, kde zůstal od doby izolace Urantie. Bez tohoto odhalení, které bylo výsledkem vyšetřování midbytosti Urantie, by odblokování tohoto rozhodnutí čekalo až do znovu napojení Urantie na okruhy souhvězdí. A tato očividná porucha v systému meziplanetární komunikace mohla nastat, protože převaděči energie mohou přijímat a odesílat informace, ale sami nemohou zprávy posílat.

^{67:6.10 (760.5)} Formální status Vana v soudních záznamech Satanie byl fakticky a s konečnou platností potvrzen až bylo zaregistrováno na Jerusemu toto rozhodnutí Otců Edentie.

7. Dlouhodobé důsledky hříchu

^{67:7.1 (760.6)} Osobní (dostředivé) důsledky tvorova záměrného a trvalého odmítnutí světla jsou jak nevyhnutelné, tak i individuální a týkají se pouze Božstva a konkrétního tvora.

Takové, duši ničící plody špatnosti jsou vnitřní sklizní zlotřilého tvora vlastní vůle.

^{67:7.2 (761.1)} Ale jinak je tomu s vnějšími důsledky hříchu. Neosobní (odstředivé) následky spáchaného hříchu jsou jak nevyhnutelné, tak i kolektivní a týkají se každého tvora, působícího v oblasti vlivu takových událostí.

^{67:7.3 (761.2)} Za padesát tisíc let po kolapsu planetární administrativy se zemské záležitosti nacházely v takovém nepořádku a tak zaostalé, že lidská rasa získala jen málo oproti všeobecné evoluční úrovni, která existovala v době příchodu Kaligastii před tři sta padesáti tisíci lety. V některých směrech bylo dosaženo pokroku; v ostatních směrech se hodně ztratilo.

^{67:7.4 (761.3)} Hřích ve svých účincích nepůsobí nikdy pouze lokálně. Administrativní sektory vesmírů připomínají organizmus; nesnáze jedné osobnosti musí do určité míry sdílet všichni ostatní. Hřích je postoj osoby k realitě a nevyhnutelně přenáší své negativní plody na všechny související úrovně vesmírných hodnot. Ale přímé důsledky nesprávného myšlení, konání zla či hříšného plánování jsou pocíťovány pouze na úrovni samotného jednání. Porušení vesmírného zákona může být zhoubné na fyzické úrovni, aniž by vážně ovlivnilo mysl, nebo ublížilo duchovnímu poznání. Hřích přináší osudové následky věčnému životu osobnosti jenom tehdy, když je postojem celé bytosti, když symbolizuje volbu mysli a vůli duše.

^{67:7.5 (761.4)} Důsledky zla a hříchu se projevují v materiálních a sociálních sférách a mohou někdy dokonce zpomalit duchovní progres na některých úrovních vesmírné reality, ale nikdy hřích

jakékoliv bytosti neoloupí jinou o uskutečnění božského práva na věčný život osobnosti. Věčný život může být ohrožen pouze rozhodnutím mysli a volbou duše samotného jedince.

^{67:7.6 (761.5)} Na Urantii hřích jen málo zpozdil biologickou evoluci, ale jeho vliv připravil smrtelné rasy o plný prospěch adamického dědictví. Hřích nesmírně zpožďuje intelektuální rozvoj, morální růst, sociální progres a masové duchovní dosažení. Ale nebrání nejvyššímu duchovnímu dosažení jakýmkoliv jedincem, který se rozhodne poznat Boha a upřímně vykonává jeho boží vůli.

^{67:7.7 (761.6)} Kaligastia se vzbouřil, Adam a Eva nesplnili svoji povinnost, ale žádný smrtelník, narozený po této době na Urantii, kvůli těmto pochybením netrpěl ve své osobní duchovní zkušenosti. Každý smrtelník narozený na Urantii po Kaligastiově vzpouře byl nějakým způsobem potrestán v čase, ale budoucí blaho takových duší nebylo ani v nejmenším ohroženo ve věčnosti. Žádný člověk nikdy nemusí utrpět zásadní duchovní strádání kvůli hříchu jiného. Bez ohledu na dalekosáhlé dopady v administrativních, intelektuálních a sociálních oblastech, hřích je zcela osobní, pokud jde o morální vinu, nebo duchovní důsledky.

^{67:7.8 (761.7)} Ačkoliv my nejsme schopni pochopit moudrost, která dovolí takové katastrofy, vždy pozorujeme prospěšné účinky, které tyto lokální nepokoje odrážejí v celém vesmíru.

8. Lidský hrdina vzpoury

^{67:8.1 (761.8)} Mnoho statečných bytostí na různých světech Satanie se postavilo proti Luciferově vzpouře, ale záznamy

Salvingtonu zobrazují Amadona jako výjimečný charakter v celé soustavě. Dokázal velkolepě odmítat záplavy podněcujících výzev a prokázal neotřesitelnou věrnost Vanovi. Drželi pevně při sobě ve své oddanosti nejvyšší moci neviditelného Otce a jeho Syna Michaela.

^{67:8.2 (762.1)} V době těchto závažných událostí jsem působil v Edentii a ještě dnes si uvědomuji radost, kterou jsem pociťoval při sledování vysílání Salvingtonu, které den za dnem informovalo o neuvěřitelné odolnosti, mimořádné oddanosti a výjimečné věrnosti tohoto bývalého polodivocha, pocházejícího z experimentálního a původního rodu andonické rasy.

^{67:8.3 (762.2)} Od Edentie do Salvingtonu a dokonce až na Uverse po celých sedm dlouhých let první otázkou všeho nižšího nebeského života, týkajícího se vzpoury v Satanii, bylo vždy: „A co urantijský Amadon, stále odolává?“

^{67:8.4 (762.3)} I když Luciferova vzpoura ztížila podmínky v lokální soustavě a jejích odpadlých světech, i když ztráta tohoto syna a jeho oklamáných druhů dočasně zpomalila progres souhvězdí Norlatiadeku, zvažte účinek dalekosáhlého vlivu inspirujícího činu tohoto jednoho dítěte přírody a jeho odhodlané skupiny 143 druhů v jejich vytrvalém postoji za vyšší principy řízení a spravování vesmíru navzdory takovému obrovskému a nepřátelskému nátlaku, který na něho vyvíjeli jeho nevěrní nadřízení. A ujišťuji vás, že toto udělalo již mnohem více dobrého ve vesmíru Nebadonu a v supervesmíru Orvontonu, což značně převažuje souhrn všeho zla a strádání, způsobených vzpourou Lucifera.

67:8.5 (762.4) A to všechno je úchvatně dojemným a jedinečně velkolepým potvrzením moudrosti Otcova univerzálního plánu pro mobilizování Sboru Smrtelné Konečnosti v Ráji a pro povolávání této obrovské skupiny tajemných služebníků budoucnosti do značné míry z obyčejných tělesných vzestupných smrtelníků—takových, jako nezlomný Amadon.

67:8.6 (762.5) [Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

Kapitola 68

Počátky civilizace

68:0.1 (763.1) TOTO je vyprávění o dlouhém, dlouhém progresivním rozvoji lidských druhů od úrovně, která byla jen o málo vyšší než živočišná existence a procházejíc mnoha epochami do novějších období, kdy se mezi vyššími rasami lidstva vyvinula opravdová, i když nedokonalá, civilizace.

68:0.2 (763.2) Civilizace je výtvozem ras; civilizace není biologicky vrozená; proto všechny děti musí být vychovány v kulturním prostředí a každá následná mladá generace musí získat nové vzdělání. Vyšší vlastnosti civilizace—vědecké, filozofické a náboženské—nejsou přenositelné z jedné generace na druhou přímým dědictvím. Tyto kulturní úspěchy se zachovají pouze osvíceným udržováním sociálního dědictví.

68:0.3 (763.3) Sociální evoluce, založená na spolupráci, byla započata učiteli Dalamatie a po dobu tři sta tisíc let bylo lidstvo vychováváno v ideji skupinových aktivit. Nejvíce ze všech získal z tohoto pradávného učení modrý člověk, do určité míry červený člověk a nejméně ze všech černý člověk. V novějších

dobách na Urantii žlutá rasa a bílá rasa představovaly nejpokročilejší sociální progres.

1. Ochranné společenství

^{68:1.1 (763.4)} Když jsou těsně pospolu, lidé se obvykle naučí mít jeden druhého rád, ale primitivní člověk od přírody nepřekypoval duchem bratrského citění a touhou po společenských kontaktech se svými druhy. To, že „v jednotě je síla“ se pradávné rasy spíše učily skrze smutnou zkušenost; a je to právě tento nedostatek přirozeného bratrského porozumění, který dnes stojí v cestě okamžitému uskutečnění bratrství člověka na Urantii.

^{68:1.2 (763.5)} Již v dávné minulosti se společenství stalo platbou za přežití. Osamocený člověk byl bezmocným, pokud nenosil kmenové znamení, které dosvědčovalo o jeho příslušnosti ke skupině, která by ho určitě pomstila, kdyby byl napaden. Také v dobách Kaina bylo osudné vydat se do cizích krajů bez nějakého označení kmenového společenství. Civilizace se stala pojistkou člověka proti násilné smrti, ale pojistné je placeno podřízeností početným zákonným požadavkům společnosti.

^{68:1.3 (763.6)} A tak, základem primitivní společnosti byla oboustranná nutnost k větší bezpečnosti, kterou dávalo společenství. Rozvoj lidské společnosti procházel dlouhodobými cykly, jak pod vlivem strachu lidí před osamoceností, tak prostřednictvím zdráhavé spolupráce.

^{68:1.4 (763.7)} Primitivní lidské bytosti brzy poznaly, že skupiny jsou mnohem mocnější a silnější, než bezvýznamný celek, složený jen z několika jejích členů. Sjednocených sto lidí, pracujících v

harmonii, může přemístit obrovitý balvan; dvě desítky dobře připravených strážců pořádku dokáží ukáznit rozhněvaný dav. A tak společnost nevznikla jako společenství členů, ale byla spíše výsledkem organizace inteligentních spolupracujících lidí. Ale spolupráce není přirozenou vlastností člověka; nejdříve se učí spolupracovat kvůli strachu a později kvůli tomu, když zjišťuje, že je to nejlepší způsob, jak čelit potížím času a jak se chránit proti předpokládaným nebezpečím věčnosti.

68:1.5 (764.1) Ty kmeny, které se brzy zorganizovaly do primitivní společnosti, byly mnohem úspěšnější ve svém působení na přírodu a také při obraně proti svým druhům; měly větší možnosti k přežití; proto, bez ohledu na mnoho překážek ve svém rozvoji, civilizace na Urantii neustále postupuje. A jenom díky tomu, že ve společenství se zvyšuje hodnota přežití, proto mnoho chyb člověka doposud nezpůsobilo zastavení, nebo zničení lidské civilizace.

68:1.6 (764.2) To, že současná kulturní společnost je poměrně nedávným jevem je dobře vidět na dnešních primitivních sociálních podmínkách, které jsou charakteristické pro australské domorodce a africké bušmeny a pygmeje. Na těchto zaostalých národech je možno v určité míře pozorovat dávné kmenové nepřátelství, osobní nedůvěru a další antisociální rysy, které jsou tak charakteristické pro všechny primitivní rasy. Tyto neblahé pozůstatky nesociálních národů pradávných časů jsou výmluvným svědectvím toho, že přirozený individualistický sklon člověka nemůže obstát proti účinnějším a mocnějším organizacím a společenstvím sociálního progresu. Tyto zaostalé a nedůvěřivé antisociální rasy, které mluví po

každých padesáti či sto kilometrech jiným nářečím, jsou příkladem toho, jaký by byl současný svět, kdyby nebylo spojeného učení osobního štábu Planetárního Prince a pozdějších snah adamické skupiny rasových vylepšovatelů.

^{68:1.7 (764.3)} Dnešní úsloví „návrat k přírodě“ je klamná představa, víra v uskutečnění kdysi vybájeného „zlatého věku.“ Jediným základem pro vznik legendy o zlatém věku je historický fakt existence Dalamatie a Edenu. Ale tyto zdokonalené společnosti byly daleko od uskutečnění utopických snů.

2. Faktory sociálního rozvoje

^{68:2.1 (764.4)} Civilizovaná společnost je výsledkem dávných snah člověka překonat svůj odpor k osamocenosti. Ale to nutně neznamená vzájemnou náklonnost. Současný bouřlivý stav některých primitivních skupin dobře ukazuje, čím pradávné kmeny prošly. Ale, přestože jednotliví jedinci ve společnosti mohou být v rozporu jeden s druhým a bojují proti sobě a přestože se sama civilizace může jevit jako bojující a soutěžící neslučitelná masa, projevuje upřímné úsilí a ne smrtonosnou jednotvárnost stagnace.

^{68:2.2 (764.5)} Ačkoliv úroveň inteligence značnou měrou přispěla k tempu kulturního rozvoje, základní účel společnosti spočívá v tom, aby snížila rizikový faktor v životě jednotlivce a společnost se rozvíjela tak rychle, nakolik se jí daří snižovat bolest a zvyšovat radost ze života. Tak se celé sociální společenství pomalu pohybuje ke konečnému cíli—zániku či věčnému životu—v závislosti na tom, zdali cílem je sebezachování či sebeuspokojení. Sebezachování vytváří společnost, zatímco sebeuspokojení ničí civilizaci.

68:2.3 (764.6) Společnost se zajímá o vlastní záchranu, sebezachování a sebeuspokojení, ale seberealizace člověka je hodna toho, aby se stala bezprostředním cílem mnohých kulturních skupin.

68:2.4 (765.1) Přirozený instinkt člověka žít v tlupě je stěží odpovědný za rozvoj takové sociální organizace, jaká nyní existuje na Urantii. I když tento vrozený sklon k pospolitosti je podstatou lidské společnosti, velká část lidské sociálnosti je osvojena. Dva významné vlivy, které přispěly k prvotnímu sdružování lidí byly hlad a pohlavní život; tyto instinktivní pudy člověk sdílí se živočišným světem. Další dvě emoce, které nutily lidské bytosti být spolu a držely je pohromadě byly ješitnost a strach, především strach z duchů.

68:2.5 (765.2) Historie není nic jiného než záznam dlouhověkého boje člověka o potravu. Primitivní člověk myslel jen tehdy, když měl hlad; uchování potravy bylo jeho prvním sebezapřením, sebekázní. S rozvojem společnosti hlad přestal být jediným podnětem pro sdružování. Početné další druhy hladu—uspokojování různých potřeb—vedly všechny k těsnějšímu spojování lidstva. Ale dnešní společnost je značně zatížena nadměrným růstem údajných lidských potřeb. Západní civilizace dvacátého století sténá vyčerpaně pod obrovským přetížením nadbytku a nevázaným množением lidských nároků a tužeb. Současná společnost pocítuje napětí jedné z nejnebezpečnějších svých etap, kterou charakterizuje rozsáhlá vzájemná součinnost a vysoce komplikovaná vzájemná závislost.

68:2.6 (765.3) Hlad, ješitnost a strach z duchů trvale vytvářely sociální napětí, ale pohlavní uspokojení bylo pomíjivé a

nárazové. Samotná sexuální touha nedonutila primitivní muže a ženy vzít na sebe těžké břímě péče o rodinu. Prvotní rodina byla založena na pohlavní nedočkavosti muže, připraveného o pravidelné uspokojení a na oddané mateřské lásce ženy—lásce, kterou ona, do určité míry, sdílí se samicemi všech vyšších živočichů. Přítomnost bezmocného dítěte stanovila první rozlišení mužských a ženských činností; žena musela pečovat o stálé obydlí, kde mohla obdělávat půdu. A od nejranějších dob se místo, kde byla žena, vždy považovalo za domov.

68:2.7 (765.4) Tak se žena brzy stala nepostradatelnou pro rozvíjející se sociální systém. Ani ne tak moc kvůli pomíjivé pohlavní vášni, ale v důsledku potřeby potravy; žena byla významným partnerem v sebezachování. Ona zajišťovala potravu, byla tažným zvířetem a společníkem, který strpěl značné zneužívání bez násilného odporu a ke všem těmto žádoucím vlastnostem byla vždy přítomným prostředkem pohlavního uspokojení.

68:2.8 (765.5) Téměř všechno, co má v civilizaci trvalou hodnotu, má své kořeny v rodině. Rodina byla první mírumilovnou skupinou; muž a žena se učí sladit své protiklady a současně učí své děti mírovému soužití.

68:2.9 (765.6) Význam funkce manželství v evoluci spočívá v zajištění přežití rasy a ne v pouhém uskutečnění osobního štěstí; sebezachování a vlastní záchrana jsou opravdovými účely rodiny. Sebeuspokojení je vedlejší a není podstatné, je důležité jenom jako stimul, zajišťující pohlavní spojení. Příroda vyžaduje přežití, ale uměním civilizace je stále zvyšovat radosti z manželství a uspokojení z rodinného života.

68:2.10 (765.7) Jestli je ješitnost tak rozsáhlá, že zahrnuje pýchu, ctižádost a uznání, tak můžeme pozorovat nejenom to, jak tyto tendence přispívají k vytváření lidských společenství, ale jak také drží lidi pohromadě, protože takové emoce nemají žádný smysl, když chybí publikum, které jim aplauduje. Ješitnost se rychle spojila s jinými emocemi a impulsy, které potřebovaly společenskou arénu, ve které se mohou ukazovat a uspokojovat se. Tato skupina emocí dala vzniknout prvním začátkům všeho umění, obřadům a všem formám sportovních her a soutěží.

68:2.11 (766.1) Ješitnost přispěla značnou měrou ke zrodu společnosti. Ale v současné době, v době odhalování těchto sdělení, scestné snažení ješitné generace hrozí zaplavením a zatopením celého komplikovaného systému vysoce technické civilizace. Touha po požitku již dávno nahradila potřebu jíst; logické společenské cíle sebezáchovy se rychle mění do bezcenných a hrozivých forem sebe-uspokojování. Sebezáchova vytváří společnost; nespoutané sebe-uspokojování neomylně ničí civilizaci.

3. Společenské důsledky strachu z duchů

68:3.1 (766.2) Primitivní touhy vytvořily původní společnost, ale strach z duchů ji držel pohromadě a vnesl do její existence mimolidský aspekt. Obyčejný strach měl fyziologický původ: strach z fyzické bolesti, z neukojitelného hladu, nebo z některých přírodních pohrom; ale strach z duchů byl nový a mocný druh úzkosti.

68:3.2 (766.3) Pravděpodobně, největším ojedinělým faktorem v evoluci lidské společnosti byl strach z duchů. I když většina snů velice znepokojovala primitivní mysl, sny o duších doslova

děsily pradávné lidi a byly příčinou toho, že tito pověřčiví lidé hledali ochotně a upřímně útěchu jeden u druhého, aby se společně chránili proti temnému a neviditelnému domnělému nebezpečí duchovního světa. Sny o duších byly jedním z prvních vznikajících rozdílů mezi živočišným a lidským typem mysli. Zvířata si nepředstavují život po smrti.

68:3.3 (766.4) Kromě tohoto strachu z duchů, celá společnost byla založena na základních potřebách a zásadních biologických pudech. Ale strach z duchů vnesl do civilizace nový faktor, strach, který přesahuje základní potřeby jedince a který také vysoce převyšuje úsilí o zachování skupiny. Obava před duchy mrtvých přinesla novou a překvapivou formu strachu, hroživou a silnou úzkost, která přispěla k přeměně uvolněných společenských řádů dávných dob do disciplinovanějších a lépe řízených skupin pradávných časů. Tato nesmyslná pověřčivost, některá ještě stále přetrvává, připravila mysli lidí, prostřednictvím pověřčivého strachu z neskutečného a nadpřirozeného, pro pozdější objevení “strachu z Pána, což je začátek moudrosti.” Neopodstatněné strachy evoluce musí být nahrazeny úctou k Božstvu, úctou, která je inspirována odhalením. Pradávný kult strachu se stal silným sociálním poutem a od té, tak vzdálené doby, se lidstvo více či méně snaží o dosažení duchovnosti.

68:3.4 (766.5) Hlad a láska spojily lidi; ješitnost a strach z duchů je udržely dohromady. Ale samotné tyto emoce, bez vlivu zjevení prosazujících mír, nejsou schopny přestát tlak nedůvěry a podezíravosti lidských vzájemných vztahů. Bez pomoci z nadlidských zdrojů se lidská společnost při dosažení určitých limitů zhroutí a tyto samé vlivy vzniku

společnosti—hlad, láska, ješitnost a strach—se spiknou a vženou lidstvo do války a krveprolití.

68:3.5 (766.6) Tendence lidské rasy k mírovému soužití není přirozeným darem; pochází z učení zjeveného náboženství, z nahromaděné zkušenosti progresivních ras, ale především z učení Ježíše, Prince Míru.

4. Evoluce mravů

68:4.1 (767.1) Všechny dnešní sociální instituce pocházejí z evoluce primitivních obyčejů vašich divošských předků; současná pravidla jsou upravené a rozšířené obyčeje minulých dob. To, co je pro jednotlivce zvyk, je pro skupinu obyčej; a skupinové obyčeje se vyvíjejí do lidových či kmenových tradic—masových pravidel. Z těchto prvních počátků berou svůj nízký původ všechny instituce dnešní lidské společnosti.

68:4.2 (767.2) Je nutno vzít v úvahu, že mravy vznikly v důsledku potřeby přizpůsobit život skupiny k podmínkám masové existence; mravy byly první lidskou sociální institucí. A všechny tyto kmenové reakce vznikly ze snahy uniknout bolesti a ponížení a současně měly přinést radost a moc. Původ lidových zvyků, jako je vznik jazyků, je vždy neuvědomělý a bezděčný a proto je vždy zahalen tajemstvím.

68:4.3 (767.3) Strach z duchů přivedl primitivního člověka k představám o nadpřirozenu a takto zajistil položení základů pro ty mocné sociální vlivy etiky a náboženství, které potom chránily nedotknutelnost společenských mravů a obyčejů od generace ke generaci. Jedna věc, která brzy stanovila a vyhranila mravy, byla víra, že mrtví jsou rozmrzelí nad tím, jak

žili a zemřeli; a proto sesílají tvrdé tresty na ty živé smrtelníky, kteří s bezohledným pohrdáním porušují pravidla žití, které oni ctili, když byli v lidském těle. Nejlépe je všechno toto ukázáno na současné úctě žluté rasy ke svým předkům. Později vyvíjející se primitivní náboženství značně posílilo strach z duchů, aby upevnilo mravy, ale rozvíjející se civilizace postupně osvobodila lidstvo z područí strachu a z otroctví pověrčivosti.

68:4.4 (767.4) Do příchodu učitelů Dalamatie, s jejich osvobozujícím a uvolňujícím učením, byl pradávný člověk bezmocnou obětí rituálních obyčejů; primitivní divoch byl v zajetí nekonečných obřadů. Všechno, co udělal od chvíle probuzení ráno do okamžiku, kdy usnul v noci ve své jeskyni, muselo být uděláno přesně podle stanovených zvyků kmene. On byl otrokem krutovlády obyčejů; jeho život neměl žádnou volnost, nenucenost, nebo originalitu. Nebyl tam žádný přirozený progres k vyšší duchovní, morální či sociální existenci.

68:4.5 (767.5) Pradávný člověk byl v mocném sevření zvyku; divoch byl opravdovým otrokem obyčeje; ale čas od času se objevili lidé, kteří se pokusili o nové způsoby myšlení a zdokonalené metody žití. Nicméně, netečnost primitivního člověka vytváří biologickou bezpečnostní brzdu proti příliš ukvapenému vrhnutí se do zkázonosných proměn velmi rychle se rozvíjející civilizace.

68:4.6 (767.6) Ale tyto obyčeje nejsou naprostým zlem; jejich evoluce by měla pokračovat. Úplná a radikální proměna obyčejů má téměř fatální důsledky na pokračování civilizace. Obyčej je nití, která drží civilizaci pohromadě. Historická cesta lidstva je poseta zbytky odložených obyčejů a zastaralých

společenských praktik, ale žádná civilizace nepřetrvala, když opustila své mravy. Společnost může existovat jenom tehdy, když přijímá lepší a vhodnější obyčeje.

68:4.7 (767.7) Přežití společnosti závisí především na postupné evoluci svých mravů. Takový proces evoluce obyčejů vzniká z touhy experimentovat: nové ideje začínají konkurovat starým. Progresivní civilizace přijímá progresivní ideje a toleruje je; čas a okolnosti nakonec vyberou vhodnější skupinu pro přežití. Ale to neznamena, že každá odlišná a ojedinělá změna při vytváření lidské společnosti je přínosem! Ne! Zdaleka ne! V dlouhém úsilí civilizace Urantie dosáhnout pokroku bylo mnoho, velmi mnoho, zpětných vývojů.

5. Metody využívání půdy—prostředky k bytí

68:5.1 (768.1) Země je jeviště společnosti; lidé jsou herci. A člověk musí neustále upravovat svůj herecký výkon, aby se přizpůsobil stavu země. Evoluce mravů je vždy závislá na vztahu člověka k zemi. Je tomu tak, bez ohledu na to, jak obtížné je to pochopit. Lidské metody obdělávání půdy, nebo používané prostředky, plus životní standard, se rovnají součtu všech lidových zvyků—mravů. A souhrn lidských přizpůsobení k požadavkům života se rovná jeho civilizační kultuře.

68:5.2 (768.2) První civilizační kultury vznikly podél toků řek východní polokoule a ve svém pochodu k vyspělejší civilizaci prošly čtyřmi důležitými etapami:

68:5.3 (768.3) 1. Období sběru. Nutnost jíst a předcházet hladu vedly k první formě systémové organizace—primitivní sběrné řady.

Někdy taková řada hladovějících lidí, sbírajících potravu, byla patnáct kilometrů dlouhá. Toto bylo období primitivní kočovné kultury a je to způsob života, kterým v dnešní době žijí afričtí bušmeni.

68:5.4 (768.4) 2. Období lovu. Vynalezení zbraní umožnilo člověku stát se lovcem a tak se značnou měrou osvobodil z područí potravy. Přemýšlivý Andonit, který si v krutém boji těžce poranil svoji pěst, znovuobjevil myšlenku použít dlouhý klacek a kus tvrdého pazourku, upevněného na konci šlachou, místo své pěsti. Mnoho kmenů učinilo své vlastní objevy tohoto druhu a tyto rozdílné tvary palic představovaly velké pokroky v rozvoji lidské civilizace. Někteří dnešní australští domorodci jsou stále na úrovni, která je jen o málo vyšší, než byla v tomto období.

68:5.5 (768.5) Lidé modré rasy se stali výbornými lovci a naučili se používat obratně pasti; zahrazením řeky dokázali nachytat spoustu ryb a jejich přebytek usušili na zimu. Při lovu se používalo mnoho druhů důmyslných pastí a léček, ale primitivní rasy nelovili větší zvířata.

68:5.6 (768.6) 3. Období pastevectví. Tato fáze civilizace byla umožněna domestikací zvířat. V novější době patřili mezi pastevece arabské a africké národy.

68:5.7 (768.7) Pastevecký život umožnil ještě větší úlevu od otroctví potravy; člověk se naučil žít z úroku svého kapitálu—zvětšováním svého stáda; a to mu poskytlo více volného času na kulturu a rozvoj.

68:5.8 (768.8) V předchozích obdobích se muž a žena podíleli společně na pracovních činnostech, ale rozšíření chovu dobytka přivedlo ženu do hlubin sociálního otroctví. V dřívějších dobách měl muž za povinnost zajistit živočišnou potravu a ženin úkol bylo obstarání rostlinné stravy. Proto tedy, když člověk vstoupil do pastevecké éry své existence, důstojnost ženy značně poklesla. Žena musela i nadále tvrdě pracovat, aby zajistila základní rostlinné potraviny, zatímco muž musel jenom jít ke svým stádům, aby zaopatřil dostatek živočišné potravy. Muž se tak stal relativně nezávislým na ženě; po celé období pastevectví postavení ženy neustále upadalo. Na konci této éry byla žena sotva víc, než lidské zvíře, odevzdané práci a plodící lidské potomky, stejně jako se čekalo od zvířat stáda, že budou pracovat a rodit mláďata. Muži těchto pasteveckých dob měli velkou lásku pro svůj dobytek; o to více je to smutné, že si nevytvořili hlubší cit pro své ženy.

68:5.9 (769.1) 4. Období zemědělství. Tato éra přišla s domestikací rostlin a představuje nejvyšší typ materiální civilizace. Jak Kaligastia, tak i Adam, měli snahu učit zahradnictví a zemědělství. Adam a Eva byli zahradníci, nebyli pastýři a v těch časech bylo zahradnictví vyspělým druhem kultury. Pěstování rostlin má zušlechťovací vliv na všechny rasy lidstva.

68:5.10 (769.2) Zemědělství více než čtyřikrát zvýšilo celosvětové obdělávání půdy. Může být spojeno s pastevnictvím předchozího kulturního období. Když se všechna tři období překrývají, muži loví a ženy obdělávají půdu.

68:5.11 (769.3) Mezi pastevcí a zemědělci byly vždy nesváry. Lovec a pastevec byli bojovní, váleční; zemědělec je mírumilovným

typem. Spojení se zvířaty naznačuje boj a sílu; spojení s rostlinami vštěpuje trpělivost, klid a mír. Zemědělství a průmysl jsou mírovými činnostmi. Ale slabá stránka obou, jako světových sociálních aktivit, je to, že postrádají vzrušení a dobrodružství.

^{68:5.12 (769.4)} Lidská společnost se od období lovu vyvinula přes éru pastevců do epochy územního rolnictví. A každé období této progresivní civilizace doprovázelo stále méně a méně kočování; člověk začal více a více žít v domě.

^{68:5.13 (769.5)} V další době průmysl doplňuje zemědělství s následným nárůstem urbanizace a násobením nezemědělských skupin občanských tříd. Ale průmyslová éra nemůže doufat v přežití, jestliže její vůdcové si neuvědomí, že nejvyšší sociální dosažení musí vždy spočívat na pevném zemědělském základě.

6. Evoluce kultury

^{68:6.1 (769.6)} Člověk je tvorem půdy, dítě přírody; ať se může snažit sebevíc utéci od půdy, nakonec se mu to stejně nepodaří. „Prach jsi a v prach se obrátíš“ spolehlivě platí pro celé lidstvo. Základním bojem člověka, byl, je a vždy bude boj o zemi. První sociální společenství primitivních lidských bytostí byla za účelem vítězit v těchto bojích o půdu. Vztah člověka k zemi je základem všech sociálních civilizací.

^{68:6.2 (769.7)} Lidská inteligence, za pomoci využití techniky a vědy, zvýšila úrodnost půdy; současně byl do určité míry pod kontrolou přirozený nárůst obyvatelstva, což zajistilo živobytí a volný čas, které jsou nezbytné pro vybudování kulturní civilizace.

68:6.3 (769.8) Lidská společnost je řízena zákonem, podle kterého se musí populace měnit v přímé souvislosti s rozvojem metod používání země a nepřímo s danou životní úrovní. V průběhu těchto dávných epoch, a dokonce ještě více v dnešní době, zákon dodávky a poptávky, tak, jak se týká člověka a země, určoval odhadní hodnotu obou. V dobách nadbytku země—neokupované území—byla velká potřeba lidí a proto hodnota lidského života byla o mnoho více ceněna; tudíž, ztráta života byla větším neštěstím. V časech nedostatku země a s tím spojené přelidněnosti, se lidský život stal poměrně laciným, a proto se na válku, hladomor a zhoubný mor pohlíželo s menším znepokojením.

68:6.4 (770.1) Když se sníží úrodnost země, nebo se zvýší populace, znovu se objeví nevyhnutelný boj; nejhorší rysy lidské povahy vyjdou na povrch. Zvýšení úrodnosti půdy, rozšíření technického umění a snížení populace, to všechno podporuje rozvoj lepší strany lidské povahy.

68:6.5 (770.2) Život v okrajové společnosti rozvíjí v člověku jeho neodbornost; výtvarné umění a skutečný vědecký pokrok, společně s duchovní kulturou, všechny nejlépe prospívaly ve větších centrech života, když byly podporovány zemědělskou a průmyslovou populací, jejíž počet byl mírně pod úrovní zabezpečení zemí. Města vždy násobí sílu svých obyvatel—pro dobro nebo zlo.

68:6.6 (770.3) Velikost rodiny je vždy ovlivněna životní úrovní. Čím je vyšší úroveň, tím je menší rodina, až do bodu stálého stavu, nebo postupného zániku.

68:6.7 (770.4) Ve všech dobách morální a sociální normy ovlivňovaly kvalitu přežívající populace, na rozdíl od pouhého počtu. Místní třídní normy dávaly vzniknout novým společenským kastám, novým mravům. Když se tyto normy příliš zkomplikovaly, nebo se staly vysoce pohodlnými, rychle se staly sebevražednými. Kastovnictví je přímým důsledkem vysokého společenského tlaku tvrdé konkurence v podmínkách velké hustoty populací.

68:6.8 (770.5) Pradávné rasy se často uchýlily k praktikám, kterými chtěly omezit populaci; všechny primitivní kmeny zabíjely neduživé děti, nebo děti s tělesnými vadami. Předtím, než se ženy začaly prodávat, bylo běžné, že malé holčičky se zabíjely. Někdy byly děti uškrceny hned po porodu, ale mnohem častěji byly odhozeny. Otec dvojčat obvykle požadoval, aby jedno dítě bylo usmrceno, protože se věřilo, že vícenásobné porody jsou zapříčiněny magií, nebo cizoložstvím. Nicméně, vládlo pravidlo, že dvojčata stejného pohlaví byla ušetřena. I když tyto kletby na dvojčatech byly kdysi téměř univerzální, nebyly nikdy součástí mravů Andonitů; tito lidé vždy považovali dvojčata za znamení velkého štěstí.

68:6.9 (770.6) Mnohé rasy se naučily metodu potratu a tato praxe se velmi rozšířila po zákazu, který zakazoval, aby neoddané dvojice měly děti. Zvyk, že dívky zabíjely své děti, přetrvával velmi dlouho, ale mezi civilizovanými skupinami se tyto nelegitimní děti staly chráněnci matek těchto dívek. Mnoho primitivních kmenů bylo doslova vyhlazeno uplatňováním potratu a zabíjením novorozenat. Ale, navzdory diktátu mravů, velmi málo dětí bylo utraceno poté, když poprvé nasálo z matčina prsu—mateřský cit byl příliš silný.

68:6.10 (770.7) Dokonce ve dvacátém století přetrvávají pozůstatky těchto primitivních způsobů kontroly populace. V Austrálii je kmen, jehož matky odmítají vychovat více než dvě či tři děti. Není tomu tak dávno, kdy jeden kanibalský kmen snědl každé páté narozené dítě. Některé kmeny na Madagaskaru stále zabíjí všechny děti, které se narodí v den, který přináší smůlu. Toto je příčinou úmrtí přibližně dvaceti pěti procent všech dětí.

68:6.11 (770.8) Ze světového hlediska, přelidnění nebylo nikdy v minulosti vážným problémem, ale jestli ubudou války a věda bude lépe kontrolovat lidské nemoci, může to být vážný problém v blízké budoucnosti. Taková doba bude velkou zkouškou moudrosti světových vůdců. Budou vládci Urantie mít rozhled a odvahu podporovat rozmnožování průměrné, čili stabilizované lidské bytosti, namísto extrémních a stále se zvyšujících podnormálních skupin? Normální člověk by měl být podporován; on je páteří civilizace a zdrojem mutovaných génů ras. Podnormální člověk by měl být pod kontrolou společnosti; takových lidí by nemělo být víc, než je zapotřebí pro vykonávání nižších úrovní průmyslu—takových činností, které vyžadují inteligenci nad živočišnou úroveň, ale kteří takové podřadné požadavky, týkající se skutečného otroctví a nevolnictví, přetvoří na vyšší lidské typy.

68:6.12 (771.1) [Představeno Melkisedekem, někdy pobývajícím na Urantii.]

Kapitola 69

Prvotní lidské instituce

69:0.1 (772.1) EMOCIÁLNĚ člověk převyšuje své zvířecí předky svojí schopností ocenit humor, umění a náboženství.

Společensky, člověk projevuje svoji nadřazenost v tom, že je výrobcem nástrojů, zprostředkovatelem zpráv a tvůrcem institucí.

69:0.2 (772.2) Když lidé udržují po dlouhou dobu sociální skupiny, tak v takových uskupeních vždy vznikají určité tendenční aktivity, které vedou ke vzniku institucí. Ukázalo se, že většina lidských institucí usnadňuje práci a současně přispívá v určité míře ke zvýšení bezpečnosti skupiny.

69:0.3 (772.3) Civilizovaný člověk je velmi hrdý na reputaci, stabilitu a kontinuitu svých zavedených institucí, ale všechny lidské instituce jsou pouze nashromážděné mravy minulosti, které se zachovaly s pomocí tabu a byly povzneseny náboženstvím. Takové odkazy se staly tradicemi a tradice se nakonec přemění do pravidel.

1. Základní lidské instituce

69:1.1 (772.4) Všechny lidské instituce slouží nějaké společenské potřebě, minulé či současné, ačkoliv jejich nadměrné používání nepochybně zmenšuje hodnotu jednotlivce, protože osobitost je zatlačena do pozadí a iniciativa je omezena. Člověk by měl spíše své instituce řídit, než být ovládán těmito výtvoři rozvíjející se civilizace.

69:1.2 (772.5) Lidské instituce se dělí do tří hlavních skupin:

69:1.3 (772.6) 1. Instituce sebezáchovy. Tyto instituce zahrnují ty činnosti, které vycházejí z hladu a s ním spojených instinktů sebezáchovy. Patří sem průmysl, vlastnictví, války za účelem zbohatnutí a všechny stabilizační mechanismy společnosti. Dříve či později instinkt strachu podnítl založení těchto

institucí prostřednictvím přežitých zákazů, pravidel a náboženských sankcí. Ale strach, nevědomost a pověřčivost hrály hlavní roli při počátečním vzniku a následném rozvoji všech lidských institucí.

69:1.4 (772.7) 2.Instituce stálého trvání. Toto jsou takové organizace společnosti, které vznikají z pohlavní potřeby, mateřského instinktu a vyšších soucitných emocí ras. Zahrnují společenskou záruku bydlení a školy, rodinný život, vzdělání, etiku a náboženství. Patří sem manželské obyčeje, obranná válka a výstavba obydlí.

69:1.5 (772.8) 3.Instituce sebeuspokojení. Toto jsou takové obyčeje, které pocházejí ze sklonu k ješitnosti a emocím pýchy; obsahují zvyky v oblékání a osobního zkrášlování, uplatnění ve společnosti, války pro slávu, tanec, zábavu, hry a další formy smyslové uspokojení. Ale, civilizace nikdy nevytvořila ušlechtilé instituce sebeuspokojení.

69:1.6 (772.9) Tyto tři skupiny sociálních praktik spolu úzce souvisí a nepřetržitě závisí jedna na druhé. Na Urantii představují složitou organizaci, která funguje jako jednotný společenský mechanismus.

2. Počátky průmyslu

69:2.1 (773.2) Primitivní průmysl vznikal pomalu jako pojištění proti hrůzám hladomoru. Již v hluboké minulosti se člověk začal učit od zvířat a při sklizni, kdy byl nadbytek, uschoval potravu na dobu nouze.

69:2.2 (773.3) Než člověk začal být hospodárným a před začátkem primitivního průmyslu žil průměrný kmen ve velkém

nedostatku a opravdovém utrpení. Pradávný člověk musel soupeřit o svoji potravu s celým živočišným světem. Tíha soupeření stále stahuje člověka dolů na úroveň zvířete; nedostatek je jeho přirozený a krutovládny stav. Nadbytek není přirozený dar; je výsledkem práce, vědění a organizace.

69:2.3 (773.4) Prvobytný člověk rychle poznal výhody sdružování. Sdružování vedlo k organizování a prvním důsledkem organizování byla dělba práce, což okamžitě vedlo k úspoře času a materiálů. Tyto pracovní obory vznikly vynucenou adaptací—cestou menšího odporu. Primitivní divoši nikdy nevykonávali žádnou práci radostně a ochotně. Jejich přizpůsobení bylo výsledkem vynucené nezbytnosti.

69:2.4 (773.5) Primitivní člověk neměl rád tvrdou práci a nerad spěchal, pokud ho k tomu nepřinutilo vážné nebezpečí. Faktor času při výkonu práce, záměr udělat danou práci v určitém časovém limitu, je zcela novodobým pojmem. Pradávní lidé nikdy nespěchali. Byly to zvětšené nároky intenzivního boje o přežití a stále se zvyšující životní standard, které přinutily přirozeně nesnaživé dávné rasy k pracovitosti.

69:2.5 (773.6) Práce a tvůrčí snahy rozlišují člověka od zvířete, jehož úsilí jsou převážně instinktivní. Nutnost pracovat je nejvyšším štěstím člověka. Všichni členové Princova personálu pracovali; velkou měrou přispěli k zušlechtění fyzické práce na Urantii. Adam byl zahradníkem; Bůh Hebrejců pracoval—on byl tvůrcem a udržovatelem všeho. Židé byli prvním kmenem, pro který činnost byla nejvyšší hodnotou; byli prvním národem, který hlásá, že „kdo nepracuje, ať nejí.“ Ale mnoho světových náboženství se vrátilo k původnímu ideálu zahálčivosti. Jupiter si liboval v hodování a Buddha trávil čas rozjímáním.

^{69:2.6 (773.7)} Sangikské kmeny byly vcelku pracovité, když sídlily v místech daleko vzdálených od tropů. Ale boj mezi zahálčivými ctiteli magie a prozíravými šířiteli práce trval velmi, velmi dlouho.

^{69:2.7 (773.8)} První projev lidské prozíravosti se týkal uchování ohně, vody a potravy. Ale primitivní člověk byl rozeným spekulantem; on vždy chtěl něco za nic a příliš často během těchto dávných dob byl úspěch, který byl výsledkem trpělivého úsilí, připisován kouzlům. Trvalo dlouho, než magie ustoupila prozíravosti, odříkání a přičinlivosti.

3. Dělbba práce

^{69:3.1 (773.9)} Dělbba práce v primitivní společnosti byla stanovena zpočátku přirozenými a později společenskými okolnostmi. Prvotní rozdělení oblastí lidské práce bylo:

^{69:3.2 (774.1)} 1. Dělbba na základě pohlaví. Práce ženy vycházela z přítomnosti dítěte; ženy milují přirozeně děti více než muži. Proto žena začala vykonávat běžnou práci, zatímco muž se stal lovcem a bojovníkem s vymezeným časem na práci a odpočinek.

^{69:3.3 (774.2)} V proběhu celých epoch existovala tabu, která držela ženu přísně ve vymezených rámcích. Muž si s nejvyšší sobeckostí vybral pro sebe příjemnější práci a rutinní dřinu nechal ženě. Muž se vždy styděl dělat ženskou práci, ale žena nikdy neprojevila neochotu vykonávat mužskou práci. Ale, kupodivu, muž i žena vždy pracovali společně při výstavbě a zařizování svého příbytku.

69:3.4 (774.3) 2.Změny v důsledku stáří a nemocí. Tyto rozdílnosti stanovily další dělbu práce. Již v dávné době se staří a zmrzačení lidé věnovali výrobě nástrojů a zbraní. Později byli převedeni na budování zavlažovacích systémů.

69:3.5 (774.4) 3.Rozdělení na základě víry. Šamani byli první lidské bytosti osvobozené od fyzické dřiny; byli průkopnickou stavovskou třídou. Kováři tvořili malou skupinu, konkurující šamanům jako čarodějové. Jejich zručnost při práci se železem vyvolávala u lidí strach a báli se jich. „Bílí kováři“ a černí kováři“ dali vzniknout pradávným vírám v bílou a černou magii. A tato víra byla později obsažena v pověrách o dobrých a zlých démonech, dobrých a zlých duších.

69:3.6 (774.5) Kováři byli první nenáboženskou skupinou, která se těšila zvláštním privilegiím. Ve válce byli považováni za neutrální a toto jejich mimořádné postavení vedlo k tomu, že se jako třída stali politiky primitivní společnosti. Ale, protože hrubě zneužívali tato privilegia kováři se stali všeobecně nenáviděnými a šamani neztráceli svůj čas při šíření nenávisti na jejich konkurenci. V tomto prvním sporu mezi vědou a vírou, víra (pověra) zvítězila. Po vyhnání z vesnic kováři založili na okrajích osad první zájezdní hostince a noclehárny.

69:3.7 (774.6) 4.Pán a otrok. Další rozdělení práce vzešlo ze vztahu přemožitele k přemoženému a znamenalo to začátek otroctví.

69:3.8 (774.7) 5.Rozdělení na základě různých fyzických a mentálních schopností. Další dělby práce vznikly v důsledku vrozených odlišností u lidí, neboť lidé se nerodí všichni stejní.

69:3.9 (774.8) Ranými řemeslníky byli loupači pazourku a kameníci; potom následovali kováři. Později se vyvinula skupinová specializace; celé rodiny a klany se věnovaly určitému druhu práce. Jedna z nejstarších kast knězů, kromě kmenových šamanů, vznikla kvůli pověřivému velebení členů rodiny zručných výrobců mečů.

69:3.10 (774.9) Prvními specializovanými skupinami byli vývozci kamenné soli a hrnčíři. Ženy vyráběly prosté nádoby a muži zdobené. V některých kmenech šití a tkaní dělaly ženy, v jiných muži.

69:3.11 (774.10) Prvními obchodníky byly ženy; byly používány jako zvědi a obchod byl vedlejší obor. Obchod se rychle rozšířil a ženy v něm hrály roli zprostředkovatelů—dohazovačů. Potom se objevila třída kupců, účtující provizi, zisk, za svoje služby. Růst výměnného obchodu mezi skupinami se vyvinul do obchodování a za výměnou zboží přišla výměna kvalifikované pracovní síly.

4. Počátky obchodu

69:4.1 (775.1) Stejně tak, jako smluvní sňatek přišel po sňatku ukořistěním, tak výměnný obchod přišel po přivlastnění věcí přepadením. Ale mezi pradávnými praktiky tichého barteru a pozdějšími moderními metodami výměnného obchodu byla velmi dlouhá doba lupičství.

69:4.2 (775.2) První výměnný obchod vedli ozbrojení obchodníci, kteří zanechávali svoje zboží na neutrálním místě. Ženy organizovaly první trhy; ony byly nejstarší obchodníci a to proto, že byly nosiči břemen; muži byli bojovníci. Velmi brzy

se objevil nákupní pult, což byla zeď natolik široká, aby obchodníci nedosáhli jeden na druhého svými zbraněmi.

69:4.3 (775.3) Na takových trzích se používaly fetiše, aby strážili uskladněné zboží pro tichý barter. Taková místa byla zabezpečena proti krádeži; nic se nemohlo vzít, kromě zboží, které bylo předmětem výměnného obchodu, nebo nákupu; s fetišem na stráži bylo zboží vždy ochráněno. Dávni obchodníci byli úzkostlivě poctiví mezi svými kmeny, ale podvádění cizinců považovali za správné. Již v dávné minulosti měli Hebrejci pro obchodování s pohany oddělený etický kodex.

69:4.4 (775.4) Jednoduchý výměnný obchod probíhal po dlouhé věky, než se neozbrojení lidé začali setkávat na posvěcených trzích. Tato tržiště se stala prvními útočišti a v některých zemích byla později známá jako „města záštity.“ Každý uprchlík, který se dostal na tržiště, byl v bezpečí a chráněn proti napadení.

69:4.5 (775.5) Prvními jednotkami váhy byla zrnka pšenice a jiných obilovin. Prvním prostředkem směny byla ryba, nebo koza. Později se jednotkou výměnného obchodu stala kráva.

69:4.6 (775.6) Novodobé písmo vzniklo při prvotních obchodních záznamech; první literatura člověka byl spis, podporující obchod—reklama na sůl. Mnohé z prvních válek vznikly kvůli přírodním ložiskům, jako např. pazourku, soli a kovům. První kmenová dohoda se týkala rozdělení solného ložiska mezi jednotlivé kmeny. Projednávání bodů této dohody umožnilo přátelskou a mírumilovnou výměnu idejí a sblížení různorodých kmenů.

^{69:4.7 (775.7)} Od „hole poselství“, zauzlené příze, obrázkového písma, hieroglyfů a peněžních pásů se písmo vyvinulo k prvotním znakům abecedy. Posílání zpráv se vyvinulo od primitivních kouřových signálů, běžců, jezdců na zvířatech, železnic, letadel a také telegrafu, telefonu a bezdrátové komunikace.

^{69:4.8 (775.8)} Starověcí obchodníci šířili po světě nové ideály a lepší metody. Obchod, spojen s podnikavostí, vedl ke zkoumání a objevování. A toto všechno zrodilo dopravu. Obchod je významným civilizačním faktorem, protože křížově oplodňuje kulturu.

5. Vznik kapitálu

^{69:5.1 (775.9)} Kapitál je výsledek vynaložené práce, který se nevyužije v přítomnosti, ale ponechá se pro potenciální výnos v budoucnosti. Úspory představují určitou formu ochrany a záruku přežití. Hromadění zásob potravin rozvinulo sebeovládání a vytvořilo první problémy s kapitálem a prací. Ten, kdo měl potraviny, za předpokladu, že je dokázal uchránit před lupiči, měl výraznou výhodu nad tím, kdo potraviny neměl.

^{69:5.2 (775.10)} Pradávný bankéř byl velmi odvážným člověkem. Měl ve své úschově bohatství celého kmene a v případě jeho napadení bránil jeho chýši celý klan. Tak hromadění osobního kapitálu a kolektivního bohatství bezprostředně vedlo k vytvoření vojenské organizace. Zpočátku byla taková opatření určena na obranu majetku proti cizím útočníkům, ale později se stalo zvykem udržovat vojenskou organizaci v činnosti

přepadáváním a rabováním majetku a bohatství sousedních kmenů.

69:5.3 (776.1) Základními pudy, které vedly ke hromadění kapitálu, byly:

69:5.4 (776.2) 1.Hlad—spojen s prozíravostí. Strádání a uchování potravin znamenalo moc a pohodlí pro ty, kteří byli dostatečně prozíraví takto si zajistit budoucí potřeby. Zásoby potravin byly postačující pojistkou proti hladomoru a katastrofám. A celý souhrn primitivních mravů byl skutečně určen pro to, aby pomohl člověku podřídit přítomnost budoucnosti.

69:5.5 (776.3) 2.Láska k rodině—touha zajistit potřeby pro členy rodiny. Kapitál představuje vytváření majetku navzdory tíhy současných potřeb, aby byly zajištěny požadavky budoucnosti. Část takových budoucích potřeb může mít vztah k budoucím pokolením.

69:5.6 (776.4) 3.Ješitnost—přání stavět na odiv nahromaděný majetek. Dodatečné oblečení bylo prvním projevem odlišnosti. Marnivé shromažďování brzy působilo na pýchu člověka.

69:5.7 (776.5) 4.Postavení—dychtivost získat společenskou a politickou prestiž. Velmi brzy se vytvořila obchodní šlechta, jejíž členství záviselo na vykonání nějaké zvláštní služby královské rodině, nebo se mohlo přímo koupit za peníze.

69:5.8 (776.6) 5.Moc—touha být pánem. Půjčování cenností bylo prostředkem pro zotročení. V těchto pradávných dobách byla roční úroková sazba půjčky sto procent. Z půjčovatelů peněz se stávali králové, protože vytvářeli trvalou armádu dlužníků.

Nevolníci byli jednou z prvních forem nahromaděného majetku a v dávných časech se dlužné otroctví dokonce vztahovalo i na mrtvé tělo po smrti.

69:5.9 (776.7) 6.Strach z duchů mrtvých—kněží požadovali odměnu za ochranu. Již v raných dobách začali lidé dávat kněžím dary za to, aby jim usnadnili cestu posmrtným životem. Kněží se tak stali velmi bohatými; oni byli předními pradávnými kapitalisty.

69:5.10 (776.8) 7.Pohlavní pud—touha koupit jednu nebo více žen. První lidská forma obchodu byla výměna žen; ta dávno předcházela obchodu s koňmi. Ale výměnný obchod se sexuálními otroky nikdy nepřispěl k rozvoji společnosti; takový obchod byl a je ostudou ras, protože současně to bránilo v rozvoji rodinného života a znečišťovalo biologickou způsobilost vyšších národů.

69:5.11 (776.9) 8.Početné formy sebeuspokojení. Někdo toužil po bohatství, protože to přinášelo moc; jiný se dřel, aby měl majetek, protože to znamenalo pohodlí. Pradávný člověk (a i pozdější) měl sklon promrhat své prostředky za přepych. Primitivní rasy byly fascinovány opojnými nápoji a drogami.

69:5.12 (776.10) S mírou rozvoje společnosti lidé získali nové podněty pro šetrivost; k původnímu hladu se rychle přidaly nové potřeby. Chudoba vzbuzovala takový odpor, že pouze o bohatých se předpokládalo, že půjdou po smrti přímo do nebe. Majetek byl ceněn tak vysoko, že stačilo uspořádat honosnou hostinu, aby člověk očistil své jméno od ostudné skvrny.

69:5.13 (777.1) Nahromaděné bohatství se brzy stalo symbolem společenské odlišnosti. V některých kmenech svérázní jedinci

shromažďovali léta majetek jenom proto, aby udělali dojem tím, že při určitých svátečních obřadech ho pálili, nebo ho volně rozdávali svým soukmenovcům. To z nich dělalo významné lidi. Také současné národy se oddávají nadměrnému rozdávání vánočních dárků a bohatí lidé dotují význačné dobročinné a vzdělávací organizace. Způsoby se mění, ale povaha člověka zůstává zcela nezměněna.

69:5.14 (777.2) Ale je nutno poznamenat, že mnoho dávnověkých boháčů rozdávalo značnou část svého jmění ze strachu, aby nebyli zabiti těmi, kdo prahli po jejich bohatství. Majetní lidé běžně obětovali desítky svých otroků, aby ukázali své pohrdání bohatstvím.

69:5.15 (777.3) I když kapitál měl tendenci osvobodit člověka značně zkomplikoval společenskou a průmyslovou organizaci. Zneužívání kapitálu nečestnými kapitalisty nezruší skutečnost, že je základem novodobé průmyslové společnosti. Současná generace se prostřednictvím kapitálu a vynalézavosti může těšit vyššímu stupni svobod, než tomu kdy bylo na zemi předtím. Toto je konstatováno jako fakt a ne jako ospravedlnění mnoha zneužití kapitálu bezohlednými a sobeckými vlastníky kapitálu.

6. Význam ohně pro civilizaci

69:6.1 (777.4) Prvobytná společnost s jejími čtyřmi sektory—průmyslovým, regulačním, náboženským a vojenským—vznikla prostřednictvím ohně, zvířat, otroků a vlastnictví.

69:6.2 (777.5) Rozdělení ohně rázem a navždy oddělilo člověka od zvířete; oheň je nejdůležitějším lidským vynálezem, či objevem. Oheň umožnil člověku zůstat na zemi přes noc, protože všechna zvířata se ho bojí. Oheň podněcoval večerní setkávání; oheň nebyl pouze ochranou proti chladu a dravým šelmám, ale sloužil také jako obrana proti duchům. Zpočátku se více používal jako světlo než kvůli teplu; mnohé zaostalé kmeny i dnes odmítají spát pokud plameny neplápolají po celou noc.

69:6.3 (777.6) Oheň byl důležitým civilizačním faktorem. Poskytl člověku první možnost být nezištným a dát sousedovi žhavé uhlíky, aniž sám o něco přijde. Domácí oheň, který byl udržován matkou nebo nejstarší dcerou, byl prvním vychovatelem, vyžadujíc bdělost a spolehlivost. Prvotní domov nebyl vystavěný dům, ale rodina shromážděná okolo ohně—rodinného krbu.

69:6.4 (777.7) Ačkoliv Andon, objevitel ohně, se vyvaroval zacházení s ohněm jako předmětem úcty, mnoho jeho potomků považovalo plamen za modlu, nebo ducha. Oni nedokázali využít hygienický přínos ohně, protože nepálili odpad. Primitivní člověk se ohně bál a snažil se stále ho udržovat v dobré náladě, a proto mu sypal kadidlo. Za žádných okolností by pralidé neplivli do ohně, nebo by neprošli mezi někým a hořícím ohněm. Také pyrit a pazourek, které se používaly pro zažehnutí ohně, byly pradávnými lidmi považovány za posvátné.

69:6.5 (777.8) Uhasit oheň bylo hříchem; když začala hořet chýše, nechala se shořet. Ohně v chrámech a svatyních byly posvátné a nesměly vyhasnout, s výjimkou toho, že bylo zvykem zapálit

každoročně nové ohně, nebo po nějaké katastrofě. Ženy byly vybírány za kněze, protože byly opatrovatelky domácího ohně.

69:6.6 (778.1) Pradávné mýty o tom, jak oheň sestoupil dolů od bohů, vznikly z pozorování, že blesk způsobuje oheň. Tyto představy o nadpřirozeném původu vedly bezprostředně k uctívání ohně a uctívání ohně vedlo k obyčeji „procházení ohněm“. Tato tradice přetrvala až do dob Mojžíše. A ještě i dnes přetrvává představa procházení ohněm po smrti. Mýtus ohně byl v pradávných dobách silným symbolem a stále zůstává v symbolice Pársů.

69:6.7 (778.2) Oheň vedl k vaření potravy a „syrojedi“ se stali předmětem posměchu. A vaření snížilo vydání životní energie potřebné pro strávení potravy a tak zůstalo dávnému člověku více síly pro rozvoj sociální kultury, zatímco chov dobytka, který zmírnil úsilí zajistit nezbytnou potravu, poskytl čas pro společenské aktivity.

69:6.8 (778.3) Je nutno si uvědomit, že oheň otevřel dveře práci s kovem a vedl k následnému objevení parní energie a k dnešnímu používání elektřiny.

7. Využívání zvířat

69:7.1 (778.4) Na počátku byl celý živočišný svět nepřitelem člověka; lidé se museli naučit se chránit před divokou zvěří. Nejdříve člověk zvířata jedl, ale později se naučil je domestikovat a přinutil je sloužit mu.

69:7.2 (778.5) Domestikace zvířat vznikla náhodou. Divoši lovili stáda zvířat tak, jak američtí Indiáni lovili bizony. Obklíčením skupiny získali zvířata pod kontrolu a mohli je snadněji zabíjet

pro svoji potravu. Později začali stavět ohrady a mohli tak zajmout celá stáda.

^{69:7.3 (778.6)} Některá zvířata bylo snadné ochočit, ale mnohá z nich, jako třeba slon, se v zajetí nerozmnožoval. Později se zjistilo, že některé druhy zvířat se lidské přítomnosti přizpůsobí a v zajetí se rozmnožují. Domestikování zvířat bylo tak podpořeno selektivním křížením, uměním, které udělalo obrovský pokrok od doby Dalamatie.

^{69:7.4 (778.7)} Prvním zdomácněným zvířetem byl pes a těžká cesta jeho ochočení začala, když jeden pes, který sledoval lovce po celý den, šel s ním nakonec domů. Věky byli psi používáni pro jídlo, lov, dopravu a společnost. Zpočátku psi jenom vyli, ale později se naučili štěkat. Psův silný čich vedl k názoru, že může vidět duchy a takto vznikly kulty uctívání psa. Použití hlídacích psů umožnilo poprvé celému klanu spát celou noc. Potom se stalo zvykem používat hlídací psy na ochranu domu proti zlým duchům stejně jako proti osobním nepřátelům. Když pes štěkal, blížil se člověk nebo dravá šelma, ale když pes vyl, byli nablízku duchové. Také dnes mnozí věří v to, že noční vytí psa věští smrt.

^{69:7.5 (778.8)} Když člověk byl lovcem, byl docela laskavý k ženě, ale po zdomestikování zvířat, spolu se vzpourou Kaligastii, mnoho kmenů hanebně zacházelo se svými ženami. Vesměs s nimi zacházeli stejně jako se svými zvířaty. Brutální zacházení mužů s ženami představuje jednu s nejčernějších kapitol lidské historie.

8. Otroctví jako faktor civilizace

69:8.1 (778.9) Primitivní člověk se nikdy nerozpakoval zotročit své druhy. Žena byla prvním otrokem, otrokem rodiny. Muž v epoše pastevectví zotročil ženu jako svého méněcenného pohlavního partnera. Bezprostřední příčinou tohoto druhu sexuálního otroctví byla mužova snížená nezávislost na ženě.

69:8.2 (789.1) Ještě nedávno bylo otroctví údělem těch válečných zajatců, kteří odmítli přijmout vítězovo náboženství. V pradávných dobách byli zajatci buď snědeni, umučeni k smrti, přinucení bít se mezi sebou, obětováni duchům, nebo zotročeni. Otroctví bylo velkým pokrokem ve srovnání s vražděním a kanibalismem.

69:8.3 (789.2) Otroctví byl krok dopředu v milosrdném zacházení s válečnými zajatci. Přepadení města Aj s následným masovým vyvražděním mužů, žen a dětí, kdy byl ušetřen pouze král, aby byla ukojena dobyvatelova ješitnost, je věrným obrazem barbarského vraždění, uplatňovaného dokonce údajnými civilizovanými lidmi. Útok na Óga, krále Bášanu, byl stejně brutální a zdrcující. Hebrejci „zcela ničili“ své nepřátele a jejich majetky brali jako kořist. Ovládli všechna města pod hrozbou „zničení všech mužů.“ Ale mnohé soudobé kmeny, vyznačující se menší ješitností, již dávno začali mezi sebe přijímat kvalitnější zajatce.

69:8.4 (789.3) Lovec, stejně jako americký červený člověk, nebral otroky. On své zajatce buď zabíjel, nebo přijal mezi sebe. Otroctví nebylo rozšířené mezi pasteveckými národy, protože oni nepotřebovali tolik pracovních sil. Ve válkách pastevců obvykle zabíjeli všechny zajaté muže a za otroky brali jenom ženy a děti. Židovský zákon obsahoval konkrétní pokyny pro braní těchto zajatých žen za manželky. Jestliže nevyhovovaly,

mohly být poslány pryč, ale Hebrejcům nebylo dovoleno prodávat takové odmítnuté ženy za otroky—v každém případě to byl progresivní krok civilizace. I když společenské normy Hebrejců byly kruté, značně převyšovaly normy sousedních kmenů.

69:8.5 (789.4) Pastevci byli prvními kapitalisty; jejich stáda představovala kapitál a žili z úroků—z přirozeného přírůstku. A oni nebyli ochotni svěřit toto bohatství ani otrokům, ani ženám. Ale později brali mužské zajatce a nutili je obdělávat půdu. Toto je prvotní začátek poddanství—připoutání člověka k půdě. Afričany bylo snadné naučit obdělávat půdu; proto se z nich stala velká rasa otroků.

69:8.6 (789.5) Otroctví bylo nezbytným článkem řetězce lidské civilizace. Bylo mostem, přes který společnost přešla od chaosu a netečnosti k řádu a civilizovaným činnostem; donutilo zaostalé a zahálčivé národy pracovat a takto zajišťovat blahobyt a volný čas pro sociální rozvoj vyspělejších ras.

69:8.7 (789.6) Vznik otroctví přinutil člověka vynalézt regulující mechanismus primitivní společnosti, což vedlo k začátkům vládního systému. Otroctví vyžaduje pevná pravidla a během středověku v Evropě doslova zmizelo kvůli neschopnosti feudálů dohlížet na otroky. Zaostalé kmeny starověku, takové, jako dnešní australští domorodci, nikdy otroky neměly.

69:8.8 (789.7) Je pravda, že otroctví znamenalo utlačování, ale právě v podmínkách utiskování se člověk naučil pracovitosti. Nakonec otroci sdíleli vymoženosti vyšší společnosti, kterou museli tak nedobrovolně pomáhat vytvářet. Otroctví vytváří organizaci, vedoucí ke kulturním a sociálním vymoženostem,

ale brzy působí záludně na společnost ze vnitř jako nejzávažnější ze všech destruktivních společenských chorob.

69:8.9 (789.8) Novodobé technické vynálezy udělaly z otroctví minulost. Otroctví, podobně jako mnohoženství je pomíjivé, protože je nevýhodné. Ale vždycky se ukázalo, že náhlé propuštění velkého počtu otroků bylo zhoubné; méně potíží následuje, když jsou osvobozováni postupně.

69:8.10 (780.1) Dnes lidé nejsou sociálními otroky, ale tisíce z nich dovolí svým ambicím, aby je zotročily. Nedobrovolné otroctví ustoupilo nové a zdokonalené formě průmyslového nevolnictví.

69:8.11 (780.2) I když ideálem společnosti je univerzální svoboda, nečinnost nemůže být nikdy tolerována. Všichni tělesně schopní lidé by měli vykonávat práci alespoň pro svoji vlastní podporu.

69:8.12 (780.3) Novodobá společnost se vrací zpět. Otroctví téměř zmizelo; používání domestikovaných zvířat pomíjí. Při hledání moci civilizace sahá zpět k ohni—neorganickému světu. Člověk vyšel z barbarství s pomocí ohně, zvířat a otroctví; dnes se tam vrací, zavrhuje službu otroků a pomoc zvířat, aby vyrval nová tajemství a nové zdroje bohatství a moci z elementární zásobárny přírody.

9. Soukromé vlastnictví

69:9.1 (780.4) Ačkoliv primitivní společnost byla prakticky komunální, primitivní člověk se neřídil novodobými doktrínami komunismu. Komunismus těchto pradávných dob nebyl pouhou teorií, či sociální doktrínou; byl prostým,

praktickým a automatickým přizpůsobením. Komunismus zabránil chudobě a nouzi; starodávne kmeny téměř neznaly žebrání a prostituci.

69:9.2 (780.5) Primitivní komunismus nijak zvlášť nesnížil úroveň lidí, ani nepozvedl průměrnost, ale podněcoval netečnost a povrchnost a potlačil píli a zničil ctižádost. Komunismus byl nezbytným lešením pro vzestup primitivní společnosti, ale ustoupil evoluci vyššího sociálního řádu, protože byl v protikladu ke čtyřem silným lidským tendencím:

69:9.3 (780.6) 1.Rodina. Člověk se nesnaží pouze nabýt majetek; on touží zanechat svoje jmění svým potomkům. Ale v pradávne komunální společnosti byl osobní kapitál po smrti majitele buď ihned spotřebován, nebo rozdán mezi členy skupiny. Dědictví majetku vůbec neexistovalo—daň z dědictví byla sto procent. Pozdější pravidla, regulující nahromaděný kapitál a následné dědictví, byla výrazným krokem vpřed v rozvoji společnosti. A je tomu tak, bez ohledu na následující hrubá zneužití kapitálu.

69:9.4 (780.7) 2.Náboženské tendence. Primitivní člověk chtěl také nashromáždit majetek, aby měl základ pro počáteční život v příští existenci. Toto vysvětluje, proč takovou dlouhou dobu bylo zvykem pohřbívat člověka s jeho osobním majetkem. Pradávní lidé věřili, že jenom bohatí naleznou po smrti radost a důstojnost. Učitelé zjeveného náboženství, především učitelé křesťanství, byli první, kteří hlásali, že chudí budou spaseni za stejných podmínek jako bohatí.

69:9.5 (780.8) 3.Touha po svobodě a volnosti. Na počátku sociální evoluce rozdělení osobních příjmů mezi členy skupiny bylo prakticky formou otroctví; pracovník se stal otrokem zahaleče.

Toto byla sebevražedná slabina komunismu: marnotratník žil na účet šetrného. Také v novodobých časech je zahaleč závislý na státě (šetrných daňových poplatnících), aby se o něj staral. Ti, kdo nemají jmění, stále předpokládají, že ti, co je mají, je budou živit.

^{69:9.6 (780.9)} 4. Nutnost bezpečnosti a touha po moci. Komunismus byl nakonec zničen záludnými praktikami progresivních a úspěšných jedinců, kteří se uchýlili k různým úskokům ve snaze uniknout otroctví pro nečinné zahaleče svého kmene. Ale zpočátku bylo veškeré hromadění děláno v tajnosti; nedostatečná bezpečnost v pradávných dobách neumožňovala viditelné strádání majetku. A také v pozdějších dobách bylo velmi nebezpečné nashromáždit příliš velké bohatství; král by určitě vymyslel nějaké obvinění, aby mohl zkonfiskovat majetek bohatého člověka a když zemřel někdo zámožný, pohřeb byl pozdržen, dokud rodina zesnulého nevěnovala velkou sumu ve prospěch veřejnosti, nebo králi—dědickou daň.

^{69:9.7 (781.1)} V nejstarších dobách ženy byly společným majetkem a v rodině vládla matka. Veškerá půda patřila náčelníkům a ti také vlastnili všechny ženy; sňatek vyžadoval souhlas kmenového vůdce. S odcházejícím komunismem ženy přešly do majetku jednotlivců a dohled nad domácností postupně přebíral otec. Tak začala vznikat rodina a převládající zvyky mnohoženství byly postupně nahrazeny jednoženstvím. (Mnohoženství je přežitkem ženského otroctví v manželství. Jednoženství je ideálem neotrockého nesrovnatelného spojení jednoho muže a jedné ženy v nádherné činnosti vytváření domova, výchovy dětí, vzájemného kultivování a sebezdokonalování.)

69:9.8 (781.2) Z počátku byl všečen majetek, včetně nástrojů a zbraní, společným vlastnictvím kmene. Prvním osobním majetkem se staly předměty, kterých se lidé osobně dotkli. Jestli se cizinec napil z poháru, pohár se stal jeho majetkem. Dále, každé místo, kde byla prolita krev, se stalo majetkem poraněné osoby, nebo skupiny.

69:9.9 (781.3) Takto byl osobní majetek původně respektován, protože se předpokládalo, že má v sobě nějakou část osobnosti vlastníka. Na tomto druhu pověřčivosti spočívala bezpečnost majetku; nebyla potřeba žádná stráž, aby chránila osobní majetek. Ve skupině se vůbec nekradlo, ačkoliv lidé neváhali přivlastnit si zboží jiných kmenů. Majetkové vztahy nekončily se smrtí; nejdříve byly osobní věci páleny, pak byly pohřbívány s mrtvým a později je dědily pozůstalí členové rodiny, nebo kmen.

69:9.10 (781.4) Prvními ozdobnými osobními předměty byly talismany. Samolibost, spojená se strachem ze zlých duchů, bránily pradávnému člověku v tom, aby se zbavil svých oblíbených talismanů. Takový majetek byl ceněn nade všechny životní potřeby.

69:9.11 (781.5) Místo na spaní bylo jedno z prvních vlastnictvích člověka. Později, místa na bydlení přidělovali kmenový náčelníci, kteří měli ve svěřenství všečen majetek kmene. Potom se člověk stal majitelem místa, na kterém měl své ohniště; a ještě později získal osobní právo i na přiléhající půdu.

69:9.12 (781.6) Vodní zdroje a studny byly mezi prvním osobním majetkem. Praktikování fetišismu bylo uplatňováno při

strážení vodních zdrojů, studní, stromů, úrody a medu. Po ztrátě důvěry ve fetiš se na ochranu osobního vlastnictví vyvinuly zákony. Ale honební právo—právo lovit—se objevilo daleko dříve než pozemkové právo. Americký červený člověk nikdy nepochopil soukromé vlastnictví půdy; nedokázal porozumět úmyslu bílého člověka.

69:9.13 (781.7) Osobní majetek byl brzy označován rodinným znakem, což vedlo ke vzniku rodových erbů. Ochrana pozemků mohla být také svěřena duchům. Kněží „posvětili“ pozemek a ten byl potom pod ochranou magického tabu, který byl na pozemku vztyčen. O takových majitelích se pak říkalo, že mají „kněžský titul.“ Hebrejci měli tyto rodinné pomezí kameny ve velké úctě: „ztracen bude ten, kdo odstraní sousedův pomezí kámen.“ Na těchto hraničních kamenech byly vyryty knězovy iniciály. Také stromy, když na nich byly iniciály, se staly osobním majetkem.

69:9.14 (782.1) V raných dobách byla soukromá pouze úroda, ale později úrody daly právo vlastnit i půdu; rolnictví tak položilo základy k soukromému vlastnictví půdy. Zpočátku měli jedinci pouze celoživotní právo držby a po jejich smrti byla půda vrácena kmeni. Úplně první vlastněnou půdou jednotlivcem a přidělenou kmenem byly hroby—rodinná pohřebiště. V pozdějších dobách patřila půda těm, kteří si ji ohradili. Ale města si vždy ponechávala některá území pro veřejnou pastvu a pro využití v případě obležení; tyto „obecniny“ představují pozůstatky pradávných forem kolektivního vlastnictví.

69:9.15 (782.2) Časem to byl stát, který přiděloval pozemky jednotlivcům, ponechávaje si právo na daň. Po získání práva na pozemky, mohli jejich majitelé půdu pronajímat a ta se stala

zdrojem příjmu—kapitál. Nakonec se půda stala skutečným předmětem obchodování; s možností prodeje, převodu, zástavy a konfiskace.

69:9.16 (782.3) Soukromé vlastnictví přineslo zvýšenou svobodu a posílenou stabilitu, ale soukromé vlastnictví půdy bylo společensky přijato až poté, kdy obecní dohled a správa selhaly a brzy poté následovali otroci, nevolníci a bezzemci. Ale zdokonalené mechanismy postupně osvobozují člověka od otrocké dřiny.

69:9.17 (782.4) Právo vlastnit není absolutní; má výhradně sociální charakter. Ale každá vláda, zákon, řád, občanská práva, sociální svobody, konvence, mír a štěstí, tak jak si je užívají současné národy, vyrostly kolem osobního vlastnictví majetku.

69:9.18 (782.5) Současný sociální řád není bezpochyby spravedlivý—není božským, ani duchovním—ale lidstvo bude úspěšné, jestli bude uskutečňovat změny postupně. To, co máte je mnohem lepší, než jakýkoliv systém, známý vašim předkům. Ujistěte se, že když měníte sociální řád, tak je to změna k lepšímu. Nenechte se přemluvit experimentovat s odloženými recepty vašich praotců. Jděte dopředu, ne zpátky! Ať evoluce pokračuje! Nevracejte se zpět!

69:9.19 (782.6) [Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

Kapitola 70

Vývoj lidských správních systémů

70:0.1 (783.1) JAKMILE člověk částečně vyřešil problém se zajištěním živobytí, byl postaven před úkol řídit lidské vztahy.

Rozvoj průmyslu vyžadoval zákon, řád a sociální úpravy; soukromé vlastnictví vyžadovalo správní systém.

70:0.2 (783.2) Na evolučním světě je nepřátelství přirozeným jevem; mír je zajištěn pouze nějakým typem společenského regulačního systému. Sociální regulace je neoddělitelná od sociální organizace; společnost předpokládá řídicí autoritu. Správní systém usměrňuje nepřátelské vztahy mezi kmeny, klany, rodinami a jednotlivci.

70:0.3 (783.3) Řízení je nevědomý rozvoj; vyvíjí se cestou zkoušek a chyb; proto se stává tradicí. Anarchie šíří utrpení; proto řídicí systém—poměrný zákon a řád—se pozvolna vyvinul či se vyvíjí. Vynucené potřeby v boji o přežití doslova vehnaly lidskou rasu na progresivní cestu k civilizaci.

1. Vznik válek

70:1.1 (783.4) Válka je přirozený stav a dědictví vyvíjejícího se člověka; mír je měřítkem pokroku civilizace. Před částečnou socializací rozvíjejících se ras byl člověk velmi individualistický, extrémně podezíravý a neuvěřitelně svárlivý. Násilí je zákon přírody, nepřátelství je automatická reakce dětí přírody, kdežto válka je, když se tyto stejné činnosti provádějí kolektivně. A kdekoliv a kdykoliv se civilizace dostane pod stres v důsledku komplikací rozvoje společnosti, vždy se ihned vrátí k těmto ničivým prastarým metodám násilného napravování podrážděných lidských vzájemných vztahů.

70:1.2 (783.5) Válka je zvířecí reakce na nedorozumění a provokace; mír slouží k civilizovanému řešení všech takových problémů a potíží. Sangikské rasy, společně s později degenerovanými

Adamity a Nodity, byly všechny agresivní. Andonité byli brzy poučeni o zlatém pravidle a také dnes jejich eskymáctí potomci žijí do značné míry podle tohoto zákona; oni ctí tento mrav a prakticky neznají agresivní nepřátelství.

70:1.3 (783.6) Andon učil své děti urovnat spory tak, že každý účastník sporu tloukl holí do stromu a přitom ho proklínal; ten, komu se hůl zlomila jako první, byl vítězem. Pozdější Andonité měli ve zvyku řešit spory tím způsobem, že se shromáždili a odpůrci si před nimi dělali ze sebe legraci a zesměšňovali se a publikum určilo vítěze svým potleskem.

70:1.4 (783.7) Ale takový fenomén jako válka, mohl vzniknout jen tehdy, když se společnost nevyvinula na takovou úroveň, aby skutečně poznala období míru a uzákonila válečné praktiky. Samotné provedení války znamená určitý stupeň organizovanosti.

70:1.5 (784.1) S objevením se společenských seskupení začaly být rozpory jedinců pohlcovány pocity skupiny a toto podporovalo vnitrokmenový klid, ale na úkor mezikmenového míru. Proto se z míru nejdříve těšili v tlupě či kmenu, který nesnášel a nenáviděl cizí kmeny a jejich členy. Pradávný člověk považoval za čest prolít cizí krev.

70:1.6 (784.2) Ale z počátku ani toto nepomáhalo. Když se dávní náčelníci snažili uhladit neshody, museli často, alespoň jednou za rok, dovolit kmenovou bitvu kameny. Klan se rozdělil do dvou skupin, které mezi sebou bojovaly po celý den. A to pro žádný jiný důvod než ten, že se chtěli pobavit; oni opravdu měli rádi boj.

70:1.7 (784.3) Válčení přetrvává, protože člověk je lidský tvor, vyvinutý ze zvířete a všechna zvířata jsou bojechtivá. Mezi prvotními příčinami válčení byly:

70:1.8 (784.4) 1.Hlad, který vedl k nájezdům s cílem ukořistit potravu. Nedostatek půdy vždy způsobil válku a v těchto bojích byly prakticky vyhlazeny pradávne mírové kmeny.

70:1.9 (784.5) 2.Nedostatek žen—snaha nahradit nedostatek pracovních sil v domácnosti. Krádeže žen vždy byly příčinou války.

70:1.10 (784.6) 3.Ješitnost—touha ukázat kmenové hrdinství. Vyspělejší skupiny vyvolaly boj, aby vnuly svůj způsob života slabším kmenům.

70:1.11 (784.7) 4.Otroci—potřeba získat pracovní síly.

70:1.12 (784.8) 5.Pomsta byla motivem pro válku tehdy, když jeden kmen věřil, že sousední kmen způsobil smrt jejich kmenového druha. Truchlení neskončilo, dokud nepřinesli domů odřezanou hlavu. Mstící války přetrvaly do poměrně novodobých časů.

70:1.13 (784.9) 6.Rozptýlení—v pradávných dobách mladí lidé brali válku jako rozptýlení. Jestli nevznikla žádná vhodná a dostatečná záminka pro válku a když mír se stal nesnesitelným, bylo zvykem, že sousední kmeny se pustily do polo-přátelského boje, aby se pobavily v předstírané bitvě.

70:1.14 (784.10) 7.Náboženství—snaha získat jiné pro svoji víru. Všechna primitivní náboženství schvalovala válku. Až v nedávných dobách začalo náboženství válku odsuzovat. Bohužel, dávní kněží byli obvykle spojeni s vojenskou mocí.

Jedním z významných kroků k míru v celé historii bylo oddělení církve od státu.

70:1.15 (784.11) Starobylé kmeny vždy vedly válku na výzvu svých bohů, na příkaz svých náčelníků, nebo šamanů. Hebrejci věřili v takového „Boha bitev“; a příběh o jejich vpádu na Midjánce je typickým příkladem úděsné krutosti pradávných kmenových válek; toto přepadení s následným vyvražděním všech mužů a později všech malých chlapců a všech žen, které nebyly panny, by udělalo čest způsobům kmenových náčelníků před dvěma sty tisíci lety. A to všechno bylo vykonáno ve „jménu Boha Hospodina Izraele.“

70:1.16 (784.12) Toto je příběh evoluce společnosti—přirozené řešení problémů lidských ras—člověka, vytvářejícího si svůj osud na zemi. Takové ukrutnosti nejsou vyvolány Božstvem, přestože člověk má tendenci přenášet odpovědnost na své bohy.

70:1.17 (784.13) Soucit na válečném poli přichází k lidstvu pomalu. Dokonce když Hebrejcům vládla žena, Debóra, pokračovala stejná krutost. Po vítězství nad pohany její generál přikázal, aby „celá armáda padla mečem; nikdo nezůstal naživu.“

70:1.18 (785.1) Na samém počátku historie této rasy se používaly otrávené zbraně. Praktikovaly se všechny druhy mrzačení. Saul neváhal požadovat od Davida sto předkožek Filištínců jako věno za svoji dceru Míkal.

70:1.19 (785.2) Ve starodávných válkách bojovaly proti sobě celé kmeny, avšak v pozdějších dobách, když dva členové rozdílných kmenů měli mezi sebou spor, tak již nebojovaly kmeny, ale v souboji se utkali tito dva soci. Také se stalo

zvykem, že dvě armády vsadily všechno na výsledek souboje mezi vybranými zástupci z obou stran, tak jak tomu bylo v případě Davida a Goliáše.

70:1.20 (785.3) Prvním zjemněním válek bylo brání zajatců. Dalším bylo to, že ženy nepodléhaly nepřátelství a potom přišlo uznání civilistů. Brzy vznikla vojenská kasta a stálé armády, aby držely krok se zvyšující se složitostí boje. Již v dávných dobách měli takoví bojovníci zakázáno svazek se ženami a ženy již dávno válčit přestaly, ačkoliv vždy krmily a ošetřovaly vojáky a pobízely je do boje.

70:1.21 (785.4) Zvyk vyhlášovat válku představoval velký pokrok. Takové oznámení úmyslu bojovat znamenalo začátek smyslu pro čestnost a poté následoval postupný vývoj pravidel „civilizovaného“ válčení. Velmi brzy se stalo zvykem nebojovat v blízkosti náboženských míst a ještě později, nebojovat v určité sváteční dny. Potom přišlo obecné uznání práva na azyl; političtí uprchlíci byli pod ochranou.

70:1.22 (785.5) Tak se způsoby válčení postupně vyvíjejí, od primitivní štvance na člověka po poněkud ukázněnější metody novodobých „civilizovaných“ národů. Sociální postoj přátelství jen pomalu vytlačuje nepřátelský postoj.

2. Společenský význam války

70:2.1 (785.6) V minulých dobách zuřivé války vedly ke společenským změnám a umožnily zavedení nových idejí, což by se přirozenou cestou nestalo za deset tisíc let. Krutá cena, která byla zaplacená za tyto některé užitky války, byla ta, že společnost byla dočasně vržena zpět do divoštví; civilizovaný

rozum musel ustoupit. Válka je silný lék, velmi drahý a nejvýše nebezpečný; přestože často vyléčí některé společenské nemoci, někdy zabíjí pacienta—ničí společnost.

70:2.2 (785.7) Neustálá potřeba národní obrany vyvolává mnoho nových a pokrokových společenských úprav. Dnešní společnost má prospěch z dlouhého seznamu užitečných novot, které měly nejdříve vyloženě vojenský charakter. Společnost dokonce vděčí válce za tanec, což byla jedna z dávných forem vojenského výcviku.

70:2.3 (785.8) Válka měla pro minulé civilizace společenský význam, protože:

70:2.4 (785.9) 1. Zavedla disciplinu, vnutila spolupráci.

70:2.5 (785.10) 2. Ocenila odvahu a statečnost.

70:2.6 (785.11) 3. Vypěstovala a upevnila nacionalismus.

70:2.7 (785.12) 4. Vyhladila slabé a nezpůsobilé národy.

70:2.8 (785.13) 5. Rozplynula iluzi o primitivní rovnosti a selektivně rozvrstvila společnost.

70:2.9 (785.14) Válka má určitý evoluční a výběrový význam, ale s postupným rozvojem civilizace musí jednou zmizet, podobně jako otroctví. Starobylé války podněcovaly cestování a kulturní kontakty; těmto účelům nyní s větším úspěchem slouží moderní metody dopravy a komunikace. Pradávné války posilovaly národy, ale novodobé boje ničí civilizovanou kulturu. Starověké válčení mělo za následek vyhlazení slabších národů; základním výsledkem novodobých konfliktů je

selektivní destrukce nejlepších lidských rodů. Dávné války podněcovaly organizaci a výkonnost, ale tyto faktory se nyní staly cílem moderního průmyslu. V minulých dobách byla válka společenským kvasem, který tlačil civilizaci kupředu; tento účinek se nyní lépe dosáhne úsilím a inovací. Starověké válčení podporovalo koncepci Boha válek, ale dnešnímu člověku bylo řečeno, že Bůh je láska. V minulosti válka posloužila mnoha cenným účelům a byla nepostradatelným jevištěm při stavění civilizace, ale rychle se stává kulturním bankrotem—neschopna vytvořit dividendy sociálního zisku, které by nějakým způsobem pokryly děsivé ztráty, doprovázející její vyvolání.

70:2.10 (786.1) Kdysi lékaři věřili, že pouštění žilou vyléčí mnoho nemocí, ale od té doby objevili lepší způsoby léčení pro většinu těchto chorob. A tak musí mezinárodní válečné pouštění žilou dozajista ustoupit objevení lepších metod pro léčení potíží národů.

70:2.11 (786.2) Národy Urantie již vstoupily do gigantického boje mezi nacionalistickým militarismem a industrialismem a tento konflikt se v mnoha směrech podobá dávnému boji mezi lovcem-pastevcem a rolníkem. Ale jestliže má industrialismus triumfovat nad militarismem, musí se vyvarovat nebezpečí, která jsou v něm obsažena. Velká nebezpečí pučícího průmyslu na Urantii jsou:

70:2.12 (786.3) 1. Výrazný přesun k materialismu, duchovní slepota.

70:2.13 (786.4) 2. Uctívání bohatství-moci, deformace hodnot.

70:2.14 (786.5) 3. Nectnosti přepychu, kulturní nezralost.

70:2.15 (786.6) 4. Narůstající nebezpečí lhostejnosti, necitlivost ke službě.

70:2.16 (786.7) 5. Růst nežádoucího rasového oslabování, biologická degenerace.

70:2.17 (786.8) 6. Hrozba standardizovaného industriálního otroctví, stagnace osobnosti. Práce zušlechťuje, ale dřina otupuje.

70:2.18 (786.9) Militarismus je autokratický a krutý—barbarský. Podněcuje sociální organizaci u přemožitelů, ale rozvrací poražené. Industrialismus je civilizovanější a měl by se provádět tak, aby podněcoval iniciativu a podporoval individualismus. Společnost by měla všemi možnými způsoby pěstovat originalitu.

70:2.19 (786.10) Nedělejte tu chybu, že opěvujete válku; raději rozpoznajte co udělala pro společnost, abyste mohli přesněji vidět čím ji nahradit a aby tyto náhrady zajistily pokračování rozvoje civilizace. A jestliže se takové náhrady nenajdou, potom si buďte jisti, že války budou ještě dlouho pokračovat.

70:2.20 (786.11) Člověk nikdy nepřijme mír jako normální způsob žití, dokud se dokonale a opakovaně nepřesvědčí o tom, že mír je to nejlepší pro jeho materiálního blaho a dokud společnost moudře nezajistí mírové náhrady za ukojení těch vrozených sklonů, které pravidelně uvolňují a osvobozují ty neustále se kumulující emoce a energie, patřící k pudům sebezáchovy lidských druhů.

70:2.21 (786.12) Ale, přesto všechno, válka by se měla brát jako škola zkušeností, která přinutila rasu arogantních jedinců podrobit se

vyšší soustředěné autoritě—vrchnímu vůdci. Staromódní válka byla výběrem přirozeně výjimečných lidí pro vůdcovství, ale novodobá válka to již nedělá. Aby společnost objevila vůdčí osobnosti, musí se nyní obrátit k mírovým výdobytkům—průmyslu, vědě a sociálním úspěchům.

3. První lidská společenství

70:3.1 (787.1) V neprimitivnější společnosti je tlupa vším; dokonce děti jsou v tlupě společným majetkem. Vyvíjející se rodina nahradila tlupu ve výchově dětí, zatímco objevující se klany a kmeny zaujaly své místo jako sociální jednotka.

70:3.2 (787.2) Sexuální touha a mateřská láska vytvářejí rodinu. Ale skutečná vláda se neobjeví, dokud se nezačnou formovat nad-rodinné skupiny. V době před vznikem rodin bylo vůdcovství tlupy vykonáváno neformálně vybranými jedinci. Afričtí bušmeni ve svém vývoji nikdy nepostoupili za tento primitivní stupeň; oni v tlupě nemají náčelníky.

70:3.3 (787.3) Rodiny se začaly vytvářet pokrevními vazbami v klanech—rodová pospolitost; a ty se následně vyvinuly do kmenů—územních komunit. Válčení a vnější tlaky přinutily rodové klany spojit se do kmenů, ale byl to obchod a řemeslo, které udržovaly tyto první a primitivní skupiny pohromadě v určitém stavu vnitřního míru.

70:3.4 (787.4) Mír na Urantii budou prosazovat mnohem více mezinárodní obchodní organizace, než všechno to dojmavé mudrlantství o vysněném mírovém plánu. Obchodní vztahy byly usnadněny rozvojem jazyka a zdokonalenými metodami komunikace a také lepší dopravou.

70:3.5 (787.5) Absence společného jazyka vždy bránila přírůstku mírových skupin, ale peníze se staly univerzálním jazykem novodobého obchodu. Dnešní společnost je držena pospolu převážně díky průmyslovému trhu. Motiv zisku je mocným civilizátorem, když je podpořen touhou sloužit.

70:3.6 (787.6) V pradávných dobách byl každý kmen obklopen soustřednými okruhy zvyšujícího se strachu a nedůvěry; proto bylo kdysi zvykem zabít všechny cizince a v pozdějších přišel zvyk je zotročit. Dávná představa přátelství znamenala přijetí do klanu; a o členství v klanu se věřilo, že přežije smrt—jedna z prvních představ o věčném životě.

70:3.7 (787.7) Obřad přijetí do klanu spočíval v tom, že se pila vzájemně vlastní krev. V některých skupinách se namísto pití krve vyměňovaly sliny, což je starodávný původ zvyku společenského líbání. A všechny společenské obřady, ať manželství či přijetí do klanu, byly vždy ukončeny hodováním.

70:3.8 (787.8) V pozdějších dobách se pila krev zředěná červeným vínem a časem se na zpečetění přijetí pilo samotné víno. Takový přijímací obřad byl zahájen ťuknutím pohárů a završen polknutím nápoje. Hebrejci použili pozměněnou formu tohoto přijímacího obřadu. Jejich arabští předkové skládali přísahu tak, že kandidát měl při ní svoji ruku položenou na pohlavním orgánu rodilého člena kmene. Hebrejci zacházeli s adoptovanými cizinci laskavě a bratrsky. „Cizinec, pobývající s vámi, je jako jeden z vás a budete ho milovat tak, jako sebe sami.“

70:3.9 (787.9) „Přátelský vztah k hostům“ byl projevem krátkodobé pohostinnosti. Při odchodu návštěvníků se rozbil talíř na dvě

půlky a jednu půlku dostal odcházející host, aby ji mohl dát třetí osobě, která by ji použila jako vhodné představení při pozdější návštěvě. Bylo zvykem, že hosté platili za pohoštění vyprávěním příběhů ze svých cest a dobrodružství. Staří vypravěči příběhů se stali tak populární, že měli nakonec zakázáno působit v průběhu lovecké sezóny, nebo během sklizně úrody.

70:3.10 (788.1) Prvními mírovými dohodami byly „krevní pouta.“ Poslové míru dvou válčících kmenů se setkali, složili si vzájemně poklonu a potom si propíchli kůži, aby tekla krev; potom sáli jeden druhému krev a vyhlásili mír.

70:3.11 (788.2) Pradávné mírové mise byly složeny z mužů, kteří s sebou přivedli vybrané panny, aby sexuálně uspokojily jejich někdejší nepřátele. Pohlavní touha se tak využívala pro utlumení bojovnosti. Kmen, který byl takto poctěn, oplatil takovou návštěvu a také nabídl své panny; potom byl mír pevně nastolen. A brzy byla dovolena vzájemná manželství mezi rodinami náčelníků.

4. Klany a kmeny

70:4.1 (788.3) První mírovou skupinou byla rodina, potom klan, pak kmen a později národ, který se nakonec stal současným územním státem. Skutečnost, že dnešní mírové skupiny jsou již dávno za úrovní krevních pout, aby spojovaly národy, je nanejvýš povzbuzující, navzdory faktu, že národy Urantie ještě stále vydávají nesmírné částky peněz na válečné přípravy.

70:4.2 (788.4) Klany byly pokrevně spojené skupiny v rámci kmene a za svoji existenci vděčily některým společným vlivům, jako jsou:

70:4.3 (788.5) 1. Původ od společného předka.

70:4.4 (788.6) 2. Oddanost společnému náboženskému totemu.

70:4.5 (788.7) 3. Společné nářečí.

70:4.6 (788.8) 4. Strach ze stejných nepřátel.

70:4.7 (788.9) 5. Společná vojenská zkušenost.

70:4.8 (788.10) 6. Missing Paragraph

70:4.9 (788.11) Vůdcové klanů byli vždy podřízeni náčelníku kmene. Raná řízení kmenů byla nesoudržným svazem klanů. Australští domorodci nikdy nevytvořili kmenovou formu řízení.

70:4.10 (788.12) Míroví vůdci klanu obvykle náleželi k mateřské linii; váleční náčelníci kmene tvořili otcovskou linii. Rady kmenových náčelníků a první královské rady, byly složeny z vůdců klanů, kteří byli obvykle zváni ke králi několikrát za rok. To mu umožňovalo je sledovat a lépe upevňovat jejich spolupráci. Klany byly velkým přínosem pro místní samosprávu, ale značně zdržely rozvoj velkých a silných národů.

5. Počátky správních systémů

70:5.1 (788.7) Každá lidská instituce má někde svůj začátek a občanský správní systém je výsledkem postupné evoluce, stejně tak, jako jsou manželství, průmysl a náboženství. Od

prvních klanů a primitivních kmenů se pozvolna vyvíjely postupné typy lidského správního systému až k těm formám sociálního a občanského řízení, které charakterizují druhou třetinu dvacátého století.

70:5.2 (788.8) S mírou postupného vytváření rodinných jednotek vznikly základy pro správní systém v organizaci klanu—vzniklo seskupení krevního příbuzenstva. Prvním opravdovým správním orgánem byla rada starších. Tato řídicí skupina byla složena ze starců, kteří se vyznačovali nějakými výjimečnými schopnostmi. Moudrost a zkušenost byly již v dávné minulosti ceněny také barbarským člověkem a následovalo velmi dlouhé období, během kterého vládli staršinové. Toto vládnutí oligarchie stáří se postupně přeměnilo do pojmu patriarchát.

70:5.3 (789.1) V pradávné radě starších spočíval potenciál všech správních funkcí: výkonných, legislativních a soudních. Když rada vyhodnocovala soudobé mravy, byla soudem; když vytvářela nové způsoby společenských obyčejů, byla legislativou; pokud byla taková rozhodnutí a ustanovení provedena, byla výkonnou mocí. Hlava rady byl jedním z předchůdců pozdějšího náčelníka kmene.

70:5.4 (788.10) Některé kmeny měly ženské rady a čas od času mnohé kmeny měly ženské vůdce. Některé kmeny červeného člověka zachovaly učení Onamonalontona v tom, že udržovaly jednomyslnou vládu „rady sedmi.“

70:5.5 (788.11) Bylo to těžké pro lidstvo, když poznalo, že ani mír, ani válka, nemohou být řízeny debatující společností. Primitivní „tlachání“ zřídka přineslo užitek. Lidi brzy poznali,

že armáda, které velí skupina vůdců klanu nemá žádnou šanci proti armádě, vedené jedním silným mužem. Válka vždy produkovala krále.

70:5.6 (788.12) Zpočátku byli váleční vůdcové vybíráni pouze pro vojenskou službu a během období míru, kdy jejich povinnosti byly spíše společenské povahy, se částečně vzdali své pravomoci. Ale postupně začali zasahovat do záležitostí i v mírových mezidobích, usilujíc o vládnutí od jedné války ke druhé. Oni to často zařídili tak, aby války následovaly jedna za druhou bez dlouhých přestávek. Tito starověcí váleční magnáti nemilovali mír.

70:5.7 (788.13) V pozdějších dobách byli někteří náčelníci vybíráni nejenom pro vojenskou službu, ale i pro jiné činnosti a to kvůli mimořádné tělesné konstituci, nebo výjimečným osobním schopnostem. Červení lidé měli často dva typy náčelníků—mírové náčelníky a dědičné válečné náčelníky. Míroví vůdcové byli také soudci a učiteli.

70:5.8 (788.14) Některým pradávným komunitám vládli šamani, kteří často působili jako náčelníci. Jeden a týž člověk mohl sloužit jako kněz, doktor a výkonný vládce. Velmi často prvotní královské odznaky byly symboly či emblémy, které původně zkrášlovaly kněžská roucha.

70:5.9 (788.15) A takovou postupnou cestou vznikala výkonná složka správního systému. Rady klanů a kmenů pokračovaly ve své poradní činnosti a staly se předchůdci později se objevujících legislativních a soudních složek. V dnešní Africe všechny tyto formy primitivního správního systému skutečně existují u různých kmenů.

6. Vláda monarchie

70:6.1 (789.8) Účinné vládnutí přišlo až s příchodem náčelníka s plnou výkonnou pravomocí. Člověk zjistil, že efektivní vláda může existovat jen tehdy, když je udělena moc osobnosti, a že nemůže vládnout idea.

70:6.2 (789.9) Správní systém vyšel z představy o řízení rodiny, nebo bohatství. Když se patriarchální králíček malé země stal opravdovým králem, byl někdy nazýván „otcem svého národa.“ Později se myslelo, že králové vzešli z hrdinů. A ještě později se vláda stala dědičnou kvůli tomu, že se věřilo, že králové mají božský původ.

70:6.3 (789.10) Dědičné království odstranilo anarchii, která předtím způsobovala velký zmatek po smrti krále a výběru jeho následníka. Rodina měla biologickou hlavu; klan si vybral přirozeného vůdce; kmen a později stát neměli žádného přirozeného vůdce a to byl dodatečný důvod pro ustanovení dědictví královského žezla. Představa o královských rodinách a aristokracii byla také založena na obyčejích, uznávajících „jmenované vlastnictví“ v klanech.

70:6.4 (790.1) Nakonec bylo dědění královského žezla považováno za nadpřirozené; o královské krvi se myslelo, že pochází od dob materializovaného osobního štábu Prince Kaligastii. Takto se králové stali modlami a nadměrně obávanými. Dokonce u soudu se používal zvláštní způsob mluvy ve vztahu ke královské rodině. Dokonce v nedávných dobách se ještě věřilo, že dotek králů vyléčí nemoc a některé národy Urantie stále ještě věří, že jejich vládcové mají božský původ.

70:6.5 (790.2) Zbožňovaný starodávný král byl často držen v ústraní; byl považován za příliš svatého, aby se ukazoval a tak se objevoval pouze při slavnostech a svátečních dnech. Bylo zvykem, že ho na veřejnosti zastupoval jeho dvojník, což později vedlo k funkci ministerských předsedů. Prvním úředníkem vlády byl správce potravin; další funkce brzy následovaly. Záhy vládci jmenovali zástupce, aby se starali o obchod a náboženství; a vývoj vlády byl bezprostředním krokem k odosobnění výkonné moci. Tito zástupci dávných králů se stali uznávanou šlechtou a králova manželka postupně dosáhla hodnosti královny, protože se na ženy začalo pohlížet s větší úctou.

70:6.6 (790.3) Bezohlední vládcové získali obrovskou moc objevením jedu. Pradávné soudy měly d'ábelské kouzlo; královi nepřátelé brzy zemřeli. Ale dokonce i ten nejvíce despotický tyran podléhal některým omezením; přinejmenším byl omezen neustálým strachem před úkladnou vraždou. Šamani, čarodějové a kněží měli vždy silný vliv na krále. V pozdějších dobách měli omezující vliv na krále majitelé půdy a šlechta. A znovu a znovu to byly klany a kmeny, které jednoduše povstaly a svrhly své krutovládce a tyrany. Sesazeným vládcům, když byli odsouzeni k trestu smrti, byla často dána možnost sebevraždy, což dalo vzniknout starobylému populárnímu zvyku spáchání sebevraždy v některých situacích.

7. Primitivní kluby a tajné spolky

70:7.1 (790.4) První sociální skupiny byly vymezeny pokrevním příbuzenstvím; spojování vedlo k rozšíření rodinného klanu. Dalším krokem při zvětšování skupiny byl vzájemný sňatek a

výsledný složený kmen byl prvním opravdovým politickým orgánem. Dalším krokem v sociálním rozvoji byla evoluce náboženských kultů a politických klubů. Ty se nejdříve objevily jako tajné spolky a původně měly zcela náboženský charakter; později začaly plnit řídicí funkci. Zpočátku to byly mužské kluby; později se objevily ženské skupiny. Brzy se rozdělily na dva druhy: sociálně-politický a nábožensko-mystický.

70:7.2 (790.5) Tajný charakter těchto spolků měl mnoho důvodů, jako například:

70:7.3 (790.6) 1. Strach vystavit se nelibosti vládců kvůli porušování určitého tabu.

70:7.4 (790.7) 2. Aby mohly vykonávat vedlejší náboženské obřady.

70:7.5 (790.8) 3. Za účelem chránit vzácného „ducha“, nebo kultovní tajemství.

70:7.6 (790.9) 4. Vykonávat určitá zvláštní zařítadla a kouzla.

70:7.7 (790.10) Sama tajnost těchto spolků dala všem jejím členům moc mystéria nad ostatními členy kmene. Tajemství se také líbí ješitnosti; zasvěcenci byli sociální aristokracií své doby. Po uvedení do dospělosti chlapci lovili s muži; zatímco předtím sklízeli zeleninu se ženami. A nejvyšším ponížením, kmenovou hanbou, bylo neudělat zkoušku dospělosti a být takto přinucen zůstat mimo mužské obydlí s ženami a dětmi a být považován za zženštlého. Kromě toho, ti, kdo neprošli zkouškou dospělosti, se nesměli ženit.

70:7.8 (791.1) Primitivní lidé učili velmi brzy své mladistvé pohlavní zdrženlivosti. Bylo zvykem vzít chlapce od rodičů v době dospívání a svěřit jejich vzdělání a výchovu tajným mužským spolkům. A jednou z hlavních funkcí těchto klubů byl dohled nad dospívajícími mladými muži a takto předcházet nemanželským dětem.

70:7.9 (791.2) Prostituce jako zdroj příjmu vznikla tehdy, když tyto mužské kluby začaly platit penězi za použití žen z jiných kmenů. Ale dřívější skupiny pozoruhodně nebyly pohlavně nezodpovědné.

70:7.10 (791.3) Obřad přijetí do dospělosti obvykle trval déle než pět let. Součástí těchto obřadů bylo hodně sebemučení a bolestivého řezání. Obřízka byla nejdříve prováděna jako rituál při přijímání do některého z těchto tajných bratrstev. Kmenové znaky byly vyřezány na tělo jako součást obřadu uvádění do dospělosti; tetování vzniklo jako symbol členství. Taková mučení, společně s těžkým strádáním, byla určena pro posílení mladíků, seznámit je s realitou života a s jeho nevyhnutelnými útrapami. Tento účel byl lépe docílen později se objevšimi sportovními hrami a fyzickými soutěžemi.

70:7.11 (791.4) Ale tajné spolky usilovaly o vylepšení mravnosti mládeže; jedním z hlavních účelů obřadů dospívání bylo vštípit chlapci to, že nesmí obtěžovat manželky jiných mužů.

70:7.12 (791.5) Po těchto letech tvrdé disciplíny a výchovy a krátce před sňatkem dostali mladí muži obvykle na krátkou dobu volno a svobodu, načež se vrátili, aby se oženili a podrobili se celoživotní závislosti na kmenových tabu. A tento starověký

zvyk pokračoval až do novověku jako naivní představa potřeby se „vybouřit.“

70:7.13 (791.6) Mnohé pozdější kmeny dovolovaly zakládání ženských tajných klubů, jejichž účel spočíval v tom, aby připravily dospívající dívky na manželství a mateřství. Po zasvěcení byly dívky způsobilé pro manželství a měly dovoleno zúčastnit se „přehlídky nevěst“, což v tu dobu znamenalo vstup do života. Již v té době se objevily ženské řády, dávající slib celibátu.

70:7.14 (791.7) Brzy se objevily veřejné kluby—samostatné organizace, které vznikly ze skupin neženatých mužů a svobodných dívek. Ve skutečnosti, tyto spolky byly prvními školami. A přestože ženské a mužské kluby se často vzájemně pronásledovaly, některé pokročilé kmeny, po kontaktu s učiteli Dalamatie, zkoušely společné vzdělávání, majíc internátní školy pro obě pohlaví.

70:7.15 (791.8) Tajné spolky měly podíl na vzniku společenských kast především kvůli mystickému charakteru způsobu zasvěcování. Členové těchto spolků nejdříve nosily masky, aby vyděsily zvědavce od svých truchlících obřadů—uctívání předků. Později se tento rituál vyvinul do klamné seance, při které se údajně objevovali duchové. Starodávné spolky „opakovaného zrození“ užívaly znaky a používaly tajnou řeč; ty se také zřekly některých potravin a nápojů. Vykonávaly funkci noční policie a i jinak působily v širokém okruhu společenských činností.

70:7.16 (792.1) Všechna tajná společenství vyžadovala přísahu, požadovala důvěrnost a učila držet tajemství. Tato pravidla

vzbuzovala úctu u skupiny a umožňovala ji ovládat. Tato společenství působila jako mravnostní organizace a jako takové praktikovaly zákon lynčování. Jejich členové byli prvními špióny, když jejich kmeny válčily a první tajnou policií v době míru. Jejich největší přínos byl v tom, že udržovaly bezohledné krále v nejistotě. Aby se jim vyrovnali, králové měli svoji vlastní tajnou policii.

^{70:7.17 (792.2)} Z těchto spolků vzešly první politické strany. První vládní strana vznikla ze souboje „silných proti slabým“. Aby se v dávnověku uskutečnila změna ve správním systému musela přijít občanská válka, což byl dostatečný důkaz toho, že slabí se stali silnými.

^{70:7.18 (792.3)} Obchodníci používali tyto kluby pro vymáhání dluhů a vládci pro vybírání daní. Daňový systém je dlouhodobý problém, jedna z nejstarších forem desátku, desetiny z lovu či kořisti. Daně byly původně uloženy na udržování králova domu, ale zjistilo se, že je snadnější je vybírat maskovaně jako příspěvek na údržbu a provoz chrámu.

^{70:7.19 (792.4)} Postupně se z těchto tajných společenství stávaly první charitativní organizace a později se vyvinuly do nejstarších náboženských spolků—předchůdců církví. A nakonec se některé z těchto spolků staly mezikmenovými organizacemi, prvními mezinárodními bratrstvími.

8. Společenské třídy

^{70:8.1 (792.5)} Mentální a fyzická odlišnost lidských bytostí jsou příčinou toho, že se objevují společenské třídy. Jedinými světy bez společenských vrstev jsou ty nejprimitivnější a ty

nejvyspělejší. Vznikající civilizace ještě nezačala rozlišování společenských úrovní, zatímco svět ustálený ve světle a životě z velké části smazal tato rozdělení lidstva, která tak charakterizují všechna přechodná evoluční stadia.

70:8.2 (792.6) S přechodem společnosti od divoštví k barbarismu jeho lidské složky začaly projevovat tendenci vytvářet třídy z následujících všeobecných důvodů:

70:8.3 (792.7) 1. Přírodních—vztah, příbuzenství a manželství; první sociální rozdíly byly založeny na pohlaví, věku a krvi—příbuzenský vztah k náčelníkovi.

70:8.4 (792.8) 2. Osobních—uznání schopností, odolnosti, zručnosti a odvahy; brzy následovalo uznání jazykových schopností, vědomostí a všeobecné inteligence.

70:8.5 (792.9) 3. Možností—válka a emigrace způsobovaly rozdělení lidských skupin. Evoluce tříd byla značně ovlivněna vítězstvím—vztahem vítěze k poraženým, zatímco otroctví přineslo první obecné rozdělení společnosti na svobodné a nesvobodné.

70:8.6 (792.10) 4. Ekonomických—bohatí a chudí. Majetek a vlastnictví otroků byly úrodným základem pro jednu z tříd společnosti.

70:8.7 (792.11) 5. Zeměpisných—třídy vznikly následně po založení městských, nebo venkovských osídleních. Jak město, tak i venkov navzájem přispěly k odlišení na pastevce-rolníky a obchodníky-průmyslníky s jejich rozdílnými názory a reakcemi.

70:8.8 (792.12) 6. Sociálních—třídy se vytvářely postupně podle popularity a společenské hodnoty jednotlivých skupin. K prvním rozlišením tohoto druhu patřila vymezení mezi knězi-učiteli, vládci-válečníky, kapitalisty-obchodníky, obyčejnými pracovníky a otroky. Otrok se nikdy nemohl stát kapitalistou, ačkoliv někdy námezdní pracovník se mohl rozhodnout vstoupit do řad kapitalistů.

70:8.9 (793.1) 7. Profesních—jak přibývalo řemesel, vytvářely se kasty a cechy. Pracující se dělili na tři skupiny: stavovské třídy, včetně léčitelů, potom odborní pracovníci a nakonec pomocní dělníci.

70:8.10 (793.2) 8. Náboženských—počáteční kultovní kluby vytvářely mezi klany a kmeny své vlastní třídy a nábožnost a mysticismus kněží jim velmi dlouhou dobu umožňovaly zůstat samostatnou sociální skupinou.

70:8.11 (793.3) 9. Rasových—přítomnost dvou či více ras v rámci daného národa, nebo územního celku, obvykle vytváří barevné kasty. Původní kastovní systém Indie byl založen na barvě pleti, jak tomu bylo i v raném Egyptě.

70:8.12 (793.4) 10. Věkových—mládí a dospělost. Chlapec zůstal u kmene pod dohledem svého otce až do jeho smrti, zatímco dívka byla ponechána v péči své matky až do svého sňatku.

70:8.13 (793.5) Přizpůsobivé a proměnné sociální třídy jsou nezbytné pro vyvíjející se civilizaci, ale když se třída stane kastou, když sociální úrovně ustrnou, zvýšení sociální stability je vykoupeno oslabením osobní iniciativy. I když sociální kasta řeší problém

místa člověka v zaměstnání, na druhou stranu také výrazně omezuje rozvoj jedince a prakticky brání sociální součinnosti.

70:8.14 (793.6) Utvořivši se přirozeným způsobem, společenské třídy budou přetrvávat dokud člověk postupně nedocílí jejich evoluční vyhlazení prostřednictvím inteligentního řízení biologických, intelektuálních a duchovních zdrojů progresivní civilizace jako jsou:

70:8.15 (793.7) 1. Biologická obnova ras—výběrové vyřazení nižších lidských druhů. Toto bude mít za následek vymýcení mnoha nerovností mezi smrtelníky.

70:8.16 (793.8) 2. Rozvoj studijních schopností s pomocí zvýšené inteligence, která vzejde z takového biologického zdokonalení.

70:8.17 (793.9) 3. Náboženské urychlení pocitu příbuzenství a bratrství smrtelníků.

70:8.18 (793.10) Ale tato opatření mohou přinést ovoce až v dalekých tisíciletích budoucnosti, ačkoliv výrazné sociální zlepšení v důsledku inteligentního, moudrého a trpělivého řízení těchto urychlujících faktorů kulturního vývoje se projeví okamžitě. Náboženství je mocnou pákou, která vyzvedne civilizaci z chaosu, ale je bezmocné bez opěrného bodu zdravé a normální mysli, opírající se pevně o zdravé a normální zděděné vlastnosti.

9. Lidská práva

70:9.1 (793.11) Příroda neuděluje člověkovu žádná práva, pouze život a svět, ve kterém žije. Příroda také neuděluje člověkovu právo na život, jak je možno vyvodit, uvážíme-li co se asi stane, když

neozbrojený člověk potká tváří v tvář hladového tygra v pravěkém lese. Hlavním, co společnost dává člověkov, je bezpečnost.

70:9.2 (793.12) Společnost postupně prosadila svá práva a ta, v současné době, jsou:

70:9.3 (793.13) 1. Jistota v zajištění potravinami.

70:9.4 (793.14) 2. Vojenská obrana—bezpečnost, založena na připravenosti.

70:9.5 (793.15) 3. Zachování vnitřního míru—zamezení násilí na jedinci a předcházení sociálním nepokojům.

70:9.6 (794.1) 4. Kontrola pohlavních vztahů—manželství, založení rodiny.

70:9.7 (794.2) 5. Majetek—právo vlastnit.

70:9.8 (794.3) 6. Rozvoj konkurence mezi jednotlivci a skupinami.

70:9.9 (794.4) 7. Zajištění vzdělání a výchovy mladých.

70:9.10 (794.5) 8. Podněcování průmyslu a obchodu—industriální rozvoj.

70:9.11 (794.6) 9. Zlepšení pracovních podmínek a odměn.

70:9.12 (794.7) 10. Zaručení svobody náboženského vyznání za účelem, aby všechny ostatní sociální činnosti byly povzneseny na základě duchovní motivace.

70:9.13 (794.8) Když jsou práva natolik stará, že není možno stanovit jejich původ, jsou často nazývána přirozenými právy. Ve skutečnosti lidská práva nejsou přirozená; jsou výhradně společenská. Jsou relativní a neustále se měnící, nejsou nic víc než pravidla hry—uznávané úpravy vztahů, řídící stále se měnící fenomény lidského soutěžení.

70:9.14 (794.9) To, co v jedné éře může být považováno za právo, v další éře tomu tak být nemusí. Existence takového velkého počtu defektivních a degenerovaných lidí není dána tím, že mají přirozené právo takto zatěžovat civilizaci dvacátého století, ale jednoduše proto, že takto velí současná společnost a její mravy.

70:9.15 (794.10) Středověká Evropa uznávala jen málo lidských práv; v té době každý člověk někomu patřil a práva byla pouze privilegia, nebo výsady uděleny panstvím či církví. A revolta proti této nesprávnosti byla stejně nesprávná, protože vedla k přesvědčení, že všichni lidé se rodí rovni.

70:9.16 (794.11) Chudí a slabí vždy požadují stejná práva; oni vždy trvají na tom, aby stát přinutil silné a lepší zajistit jim jejich potřeby a kompenzovat je za nedostatky, které jsou všechny velmi často přirozeným důsledkem jejich vlastní netečnosti a lenosti.

70:9.17 (794.12) Ale tento ideál rovnosti je dítětem civilizace; v přírodě se neobjevuje. Také sama kultura přesvědčivě demonstruje vrozenou nerovnost lidí skrze jejich vlastní rozdílnou schopnost pro vnímání kultury. Náhlé a neevoluční uskutečnění domnělé přirozené rovnosti by rychle vrhlo civilizovaného člověka zpět do drsných obyčejů primitivních

dob. Společnost nemůže poskytnout rovná práva všem, ale může slíbit uplatňovat různíci se práva každého spravedlivě a počestně. Je to úkol a povinnost společnosti zajistit každému dítěti přírody spravedlivou a mírovou možnost usilovat o zajištění sebe sama, podílet se na vlastní věčnosti a současně se radovat z některých stupňů sebeuspokojení; souhrn všech tří vytváří lidské štěstí.

10. Vývoj soudnictví

70:10.1 (794.13) Přirozená spravedlnost je člověkem vytvořená teorie; není to realita. V přírodě je spravedlnost pouhou teorií, naprostou fikcí. Příroda zná pouze jeden druh spravedlnosti—neodvratné působení zákona příčiny a důsledku.

70:10.2 (794.14) Spravedlnost, jak je chápána člověkem, znamená dodržování práv a tudíž je výsledkem progresivní evoluce. Pojetí spravedlnosti může být směrodatné pro oduševnělou mysl, ale neobjeví se v plném rozsahu na světech prostoru.

70:10.3 (794.15) Pradávný člověk připisoval všechny jevy konkrétní osobě. V případě smrti se divoch ptal, ne na to, co zabilo, ale kdo zabil. Proto se neuznávalo neúmyslné zabití a při trestání zločinu se vůbec nepřihlíželo na motiv pachatele; rozsudek byl vykonán v souladu se způsobeným tělesným poraněním.

70:10.4 (795.1) V nejstarší primitivní společnosti názor veřejnosti účinkoval okamžitě; úředníci zákona nebyli zapotřebí. V primitivním životě neexistovalo žádné soukromí. Soused byl odpovědný za chování souseda; proto měl právo vměšovat se do jeho osobních záležitostí. Společnost byla řízena na základě

teorie, že skupina se musí zajímat o každého jednotlivce a do určité míry kontrolovat jeho chování.

70:10.5 (795.2) Již velmi brzy v dávné minulosti lidé věřili, že spravedlnost je řízena duchy prostřednictvím šamanů a knězů; oni se stali prvními odhaliteli zločinů a zákonnými činiteli. Jejich pradávné metody odhalování zločinu spočívaly v „božích soudech“ jedem, ohněm a bolestí. Tato ukrutná muka nebyla nic víc, než barbarskými soudními metodami; ale jejich použití neznamenal spravedlivé rozhodnutí. Na příklad: když se podal jed a obviněný ho vyzvracel, byl nevinný.

70:10.6 (795.3) Starý Zákon popisuje jeden z takových „božích soudů“—zkoušku manželské věrnosti: když muž měl podezření, že jeho žena je mu nevěrná, vzal ji ke knězi a sdělil mu svoje podezření. Poté kněz připravil břčku ze svaté vody a ze smetků z chrámové podlahy. Následoval patřičný obřad, včetně hrozivých kleteb, po kterém obviněná žena musela tento odporný nápoj vypít. Jestliže byla vinna, tak „voda, zapříčiňující prokletí, vejde do ní a stane se hořkou a její břicho se bude nadýmat a její stehna budou zahnívát a tato žena bude zatracena všemi lidmi.“ Jestliže náhodou některá žena dokázala vypít tento špinavý odvar a neudělalo se jí špatně od žaludku, byla zproštěna obvinění, vznesené jejím žárlivým manželem.

70:10.7 (795.4) V té či oné době tyto kruté metody odhalování zločinu byly praktikovány všemi vyvíjejícími se kmeny. Souboj je novověkým přežitkem líčení „božím soudem.“

70:10.8 (795.5) Není se čemu divit, že Hebrejci a jiné polocivilizované kmeny používaly takové primitivní metody řízení spravedlnosti před třemi tisíci lety, ale je nejvýše

udivující, že myslící lidé potom ponechají takové přežitky barbarismu na stránkách sebraných posvátných spisů. Přemýšlivý úsudek by měl objasnit, že žádná božská bytost nikdy nedala smrtelnému člověku takové nekalé pokyny ohledně odhalení domnělé manželské nevěry a rozhodnutí o vině či nevině.

70:10.9 (795.6) Společnost velmi brzy přijala mstu jako míru odplaty: oko za oko a život za život. Všechny evoluční kmeny uznávaly toto právo krvavé pomsty. Pomsta se stala smyslem primitivního života, ale náboženství od těch dob výrazně pozměnilo tyto prastaré kmenové praktiky. Učitelé zjeveného náboženství vždy prohlašují: „Pomsta přináleží mně,“ říká Hospodin. Pradávné zabíjení z pomsty se příliš nelišilo od současných úmyslných vražd pod záminkou nepsaného zákona.

70:10.10 (795.7) Obvyklým způsobem odplaty byla sebevražda. Jestliže člověk nebyl schopen se pomstít v životě, umřel s vírou, že se může vrátit jako duch a strhnout hněv na svého nepřítele. A protože tento názor byl velmi obecný, hrozba spáchání sebevraždy na prahu dveří nepřítele obvykle postačila k tomu, aby ho přiměla k přijetí podmínek. Primitivní člověk si života příliš necenil; sebevražda kvůli titěrnosti byla běžným jevem, ale učení Dalamatie značnou měrou zmírnilo tento obyčej a v mnohem pozdější době odpočinek, pohodlí, náboženství a filozofie spojily svoje síly a život se stal sladším a přitažlivějším. Nicméně, držení hladovky je dnešní obdobou tohoto prastarého způsobu odplaty.

70:10.11 (796.1) Jedno z prvních ustanovení pokročilého kmenového zákona se týkalo převzetí krevní msty do

pravomoci kmene. Ale je podivné, že i potom muž mohl beztrestně zabít svoji ženu, jestliže za ni plně zaplatil požadovanou částku. Nicméně, dnešní Eskymáci stále ještě nechávají rozhodnutí o trestu za zločin, dokonce i za vraždu, na poškozené rodině.

70:10.12 (796.2) Dalším pokrokem bylo zavedení pokut za porušení tabu—stanovení trestu. Tyto pokuty vytvořily první veřejný příjem. Namísto krevní msty přišel do módy zvyk platit pozůstalým „krvavé peníze.“ Takové odškodné se obvykle platilo ženami, nebo dobyt看kem; to bylo dlouho předtím, než skutečné pokuty—finanční odškodnění—byly zavedeny jako trest za provinění. A vzhledem k tomu, že představa o trestu byla hlavně o odškodnění, tak všechno, včetně lidského života, časem nabylo hodnotu, kterou bylo možno použít pro zaplacení odškodného. Hebrejci byli prvními, kteří zrušili zvyk platit „krvavé peníze.“ Mojžíš učil: „nebete jako náhradu život vraha, který je vinen z krveprolití; on bude přece zabit.“

70:10.13 (796.3) Tímto způsobem byla spravedlnost zpočátku vykonávána rodinou, potom to byl klan a později kmen. Výkon opravdové justice se datuje od doby, kdy pomsta rodinných a příbuzenských skupin přešla do rukou společenské skupiny—státu.

70:10.14 (796.4) Kdysi bylo běžné trestat upálením za živa. Tento způsob potrestání byl uznávaný mnoha starověkými vládci, včetně Chammurabiho a Mojžíše, který dohlížel na to, aby mnoho zločinů, především závažné sexuální povahy, bylo trestáno upálením u kůlu. Jestliže „dcera kněze“, nebo jiného vážného občana se uchýlila k veřejné prostituci, bylo hebrejským zvykem „sežehnout ji ohněm.“

70:10.15 (796.5) Zrada—“zaprodání“, nebo zrazení některého z kmenových druhů—byla prvním hrdelním zločinem. Krádež dobytka byla všeobecně trestána rychlou smrtí a dokonce ještě nedávno byla podobně trestána krádež koní. Ale s postupem času se zjistilo, že krutost potrestání nebyla natolik důležitá pro zastrašení zločinu jako jistota a rychlost jeho vynesení.

70:10.16 (796.6) Když společnost ukazuje neschopnost trestat zločiny, skupinová zloba obvykle prosadí trest lynčování; poskytnutí útočiště bylo prostředkem pro uniknutí před touto náhlou skupinovou zlostí. Lynčování a souboj představují neochotu jednotlivce přenechat odčinění osobní křivdy státu.

11. Zákony a soudy

70:11.1 (796.7) Je stejně obtížné stanovit jasná rozlišení mezi mravy a zákony, jako přesně označit kdy je při svítání noc vystřídána dnem. Mravy a zákony jsou dozorčí předpisy ve vývoji. Když nepsané mravy existují velmi dlouhou dobu mají tendenci se vykrystalizovat do pedantických zákonů, pevných předpisů a přesně stanovených pravidel.

70:11.2 (796.8) Zpočátku je zákon vždy negativním a zakazujícím; s postupným vývojem civilizace se stává vzrůstající měrou pozitivním a směrodatným. Starověká společnost působila negativně v tom, že zaručovala právo jednotlivce na život tím, že dala všem ostatním příkaz „nezabiješ.“ Každé poskytnutí práv nebo svobody jednotlivci zahrnuje omezení svobod všech ostatních a je to uskutečňováno prostřednictvím tabu—primitivního zákona. Celá myšlenka tabu je svojí podstatou negativní, protože primitivní společnost byla plně negativní ve svém uspořádání a starobylé výkony spravedlnosti

spočívaly v prosazování tabu. Ale původně tyto zákony platily pouze pro členy kmene, jak dokazují pozdější Hebrejci, kteří měli jiné pravidla etiky pro jednání s pohany.

70:11.3 (797.1) **Přísaha** vznikla v dobách Dalamatie ve snaze učinit výpověď pravdivější. Takové přísahy spočívaly ve vyslovení kletby nad sebou samým. Kdysi žádný jedinec by nesvědčil proti svému rodnému kmeni.

70:11.4 (797.2) **Zločin** byl napadením kmenových mravů, hřích byl porušením těch tabu, které měly podporu duchů a po dlouhou dobu existoval zmatek kvůli neschopnosti rozlišit zločin a hřích.

70:11.5 (797.3) **Osobní zájem** nastolil tabu na zabíjení, společnost to uznala jako tradiční mrav, zatímco náboženství tento zvyk posvětilo na morální zákon a takto se všechny tři faktory podílely na tom, že lidský život se stal bezpečnějším a posvátnějším. Společnost by se nemohla udržet v dávných dobách pohromadě, kdyby práva nebyla v souladu s vírou; pověra byla morální a společenskou policejní silou v dlouhých evolučních obdobích. Všechny starověké národy hlásaly, že jejich staré zákony—tabu—byly jejím předkům dány bohy.

70:11.6 (797.4) **Zákon** je systematizovaný záznam dlouhé lidské zkušenosti—konkretizované a uzákoněné veřejné mínění. Mravy byly surový materiál nashromážděných zkušeností, ze kterého později vládci sestavili psané právo. Starověký soudce neměl žádné zákony. Když vynesl rozsudek, tak jednoduše řekl: „Je to obyčej.“

70:11.7 (797.5) Odkaz na předchozí případ v rozhodování soudu představuje snahu soudců přizpůsobit psaný zákon měnícím se podmínkám ve společnosti. To umožňuje postupné přizpůsobování k novým sociálním podmínkám a současně zachovat působivost tradičních textů.

70:11.8 (797.6) Majetkové spory se řešily mnoha způsoby, jako například:

70:11.9 (797.7) 1. Zničením sporného majetku.

70:11.10 (797.8) 2. Silou—odpůrci museli o majetek bojovat.

70:11.11 (797.9) 3. Smířcím řízením—rozhodla třetí strana.

70:11.12 (797.10) 4. Odvoláním ke starším—později k soudu.

70:11.13 (797.11) První soudy byly řízené pěstní souboje; soudci byli pouhými rozhodčími, čili arbitry. Dohlíželi na to, aby zápas byl veden v souladu se stanovenými pravidly. Před zahájením soudního boje obě strany daly soudci zálohu na uhrazení nákladů a zaplacení pokuty po vítězství jednoho z nich. „Právo silnějšího“ stále vládlo. Později byly fyzické rány nahrazeny slovními spory.

70:11.14 (797.12) Celý smysl primitivního soudnictví nebyl v tom, aby byl úplně spravedlivý, ale aby vyřešil spor a tak zabránil veřejným nepokojům a osobnímu násilí. Ale primitivnímu člověkovu příliš nevadilo to, co by dnes bylo považováno za nespravedlnost; považovalo se za samozřejmé, že ti, kdo měli moc, ji sobecky využívali. Nicméně, úroveň každé civilizace může být velmi přesně stanovena podle důkladnosti a poctivosti její soudů a podle bezúhonnosti její soudců.

12. Rozdělení občanské moci

70:12.1 (797.13) Evoluce správního systému se vyznačovala velkým bojem kolem soustředění moci. Vesmírní organizátoři ze zkušenosti vědí, že evoluční národy na obydlených planetách jsou nejlépe řízeny pomocí občanského vládního systému, založeného na zastupitelských orgánech, kdy je udržována správná rovnováha moci mezi dobře koordinovanými výkonnými, zákonodárnými a soudními složkami.

70:12.2 (798.1) Zatímco primitivní vláda je založena na moci a fyzické síle, ideální vláda je parlamentní systém, ve kterém vůdcovství je založeno na schopnostech, ale v dobách barbarismu bylo příliš mnoho válčení, které neumožňovalo parlamentní vládě účinně fungovat. V dlouho trvajícím boji mezi rozdělenou mocí a jednotností vedení zvítězil diktátor. Rané a rozptýlené pravomoci primitivní rady starších byly postupně soustředěny do osoby neomezeného monarchy. Po objevení se opravdových králů skupiny starších přetrvaly jako kvazi-zákonodárné-soudní poradní orgány; později se objevily koordinované legislatury a nakonec vznikly, odděleně od legislatur, nejvyšší soudy.

70:12.3 (798.2) Král byl vykonavatelem mravů—původního, čili nepsaného zákona. Později prosadil právní předpisy—konkretizované veřejné mínění. Ačkoliv lidové shromáždění jako vyjádření veřejného mínění se objevovalo pomalu, znamenalo obrovský společenský pokrok.

70:12.4 (798.3) Dávni králové byli do značné míry omezení mravy—tradicí, neboli veřejným míněním. V nedávných

dobách některé národy na Urantii systematicky utřídily tyto mravy do dokumentárních základů vládního systému.

70:12.5 (798.4) Smrtelníci Urantie mají právo na svobodu; oni sami by si měli vytvořit své vlastní vládní systémy; měli by přijmout své ústavy či jiné charty občanské moci a správního řízení. A když toto udělají, měli by zvolit své nejschopnější a zasloužilé druhy jako hlavní řídící představitele. Jako zastupitele v zákonodárné složce by měli vybrat pouze ty, kteří jsou způsobilí intelektuálně a morálně vykonávat takové vznešené povinnosti. Jako soudci, jejich vrchních a nejvyšších soudů, by měli být vybíráni pouze ti, kteří jsou obdařeni přirozenou schopností a kteří nabyli svoji moudrost bohatou zkušeností.

70:12.6 (798.5) Jestli si lidé chtějí zachovat svoji svobodu, musí poté, kdy si zvolili svoji chartu svobody, zajistit její moudrý, inteligentní a neohrožený výklad za tím účelem, aby se zabránilo:

70:12.7 (798.6) 1. Nezákonnému uchvácení moci výkonnými, nebo zákonodárnými složkami.

70:12.8 (798.7) 2. Machinacím nevědoucích a pověřčivých agitátorů.

70:12.9 (798.8) 3. Zpomalení vědeckého progresu.

70:12.10 (798.9) 4. Matové situaci, kterou způsobí dominance prostřednosti.

70:12.11 (798.10) 5. Převaze zvrácených menšin.

70:12.12 (798.11) 6. Kontrole ctižádostivých a vychytralých potenciálních diktátorů.

70:12.13 (798.12) 7. Ničivým rozkolům, způsobujících paniku.

70:12.14 (798.13) 8. Využívání bezohlednými lidmi.

70:12.15 (798.14) 9. Daňovému zotročení občanů státem.

70:12.16 (798.15) 10. Neschopnosti zajistit sociální a ekonomickou spravedlnost.

70:12.17 (798.16) 11. Spojení církve a státu.

70:12.18 (798.17) 12. Ztrátě osobní svobody.

70:12.19 (798.18) Takové jsou účely a cíle ústavních orgánů, které řídí mechanismy parlamentní vlády na evolučních světech.

70:12.20 (799.1) Snaha lidstva zdokonalit na Urantii vládní systém musí být zaměřena na zdokonalení forem administrativy, na jejich přizpůsobování se ke stále se měnícím současným potřebám, na zlepšení rozdělení moci ve vládě a potom na vybírání takových vůdčích osobností, aby byly opravdu moudrými vládci. Přestože existuje božská a ideální forma vládního systému, nemůže být jako taková odhalena, ale musí být pomalu a pracně objevena muži a ženami na každé planetě ve všech vesmírech času a prostoru.

70:12.21 (799.2) [Představeno Melkisedekem Nebadonu]

Kapitola 71

Rozvoj státu

71:0.1 (800.1) STÁT je užitečným produktem rozvoje civilizace; představuje čistý zisk ze zničujících a strastiplných válek. Také

umění řídit stát je pouze souhrnnou metodou pro regulování konkurenčního boje o moc mezi soupeřícími kmeny a národy.

71:0.2 (800.2) Novodobý stát je institucí, která přežila dlouhý boj o moc ve skupině. Nakonec zvítězila větší síla a vytvořila faktickou podstatu—stát—společně s morálním mýtem o absolutní povinnosti občana žít a zemřít pro stát. Ale stát nemá božský původ; dokonce ani nebyl vytvořen úmyslným uváženým lidským rozhodnutím; je pouhou evoluční institucí a jeho vznik byl zcela bezděčný.

1. Začátky státu

71:1.1 (800.3) Stát je teritoriální sociální regulativní organizací; a nejsilnějším, nejúčinnějším a nejtrvalejším státem je ten, který je složen z jednoho národa a jehož lidé mají společný jazyk, mravy a instituce.

71:1.2 (800.4) Rané státy byly malé a všechny vznikly v důsledku dobytého území. Nebyly dobrovolným společenstvím. Mnohé z nich byly založeny vítěznými kočovníky, kteří přepadli mírumilovné pastevce, nebo usedlé zemědělce, aby je podmanili a zotročili. V takových státech, vzniklých v důsledku podmanění, se nemohly nevytvořit sociální vrstvy; třídy byly nevyhnutelné a třídní boj měl vždy selektivní charakter.

71:1.3 (800.5) Severní kmeny americké červené rasy nikdy nevytvořily stát. Ony nikdy nepostoupily dál než k volnému spojení kmenů—velmi primitivní formě státu. Nejbližším přiblížením ke státu byla Irokézská federace, ale tato skupina šesti kmenů nikdy nefungovala úplně jako stát a nepřežila kvůli

absenci některých základních aspektů, které jsou nezbytné pro život novodobého státu, jako jsou například:

71:1.4 (800.6) 1. Získání a dědění soukromého majetku.

71:1.5 (800.7) 2. Měst, zemědělství a průmyslu.

71:1.6 (800.8) 3. Užitkových domácích zvířat.

71:1.7 (800.9) 4. Skutečné rodiny. Červení lidé lpěli na matriarchátu a pozůstalost dědil synovec.

71:1.8 (800.10) 5. Přesně stanovených územích.

71:1.9 (800.11) 6. Silného řídicího vůdce.

71:1.10 (800.12) 7. Zotročení zajatců—oni je buď přijali za své, nebo je povraždili.

71:1.11 (800.13) 8. Dobytých územích.

71:1.12 (800.14) Červení lidé byli příliš demokratičtí; měli dobrý správní systém, ale ten neuspěl. Časem by stát vyvinuli, kdyby předčasně nenarazili na mnohem vyspělejší civilizaci bílého člověka, který se držel vládních metod Řeků a Římanů.

71:1.13 (801.1) Úspěch římského státu spočíval v:

71:1.14 (801.2) 1. Patriarchátu.

71:1.15 (801.3) 2. Zemědělství a domestikaci zvířat.

71:1.16 (801.4) 3. Zhuštění populace—města.

71:1.17 (801.5) 4. Soukromém majetku a vlastnictví půdy.

71:1.18 (801.6) 5. Otroctví—občanské třídy.

71:1.19 (801.7) 6. Podmanění a reorganizování slabých a zaostalých národů.

71:1.20 (801.8) 7. Přesně stanovených teritoriálních územích s cestami.

71:1.21 (801.9) 8. Individuálních a silných vládcích.

71:1.22 (801.10) Velká slabost římské civilizace a jeden z faktorů, který přispěl ke konečnému rozpadu impéria, bylo domnělé liberální a progresivní ustanovení, osvobozující chlapce od péče rodiny při dosažení věku dvaceti jedna let a také bezpodmínečné osvobození dívky, která měla právo vzít si za manžela muže vlastní volby, anebo odejít z domova a vést nemorální život. Společnost neutrpěla kvůli samotným těmto reformám, ale spíše proto, že byly přijaty náhle a v rozsáhlé míře. Rozpad Říma ukazuje, co je možno očekávat, když stát se příliš rychle rozšiřuje a současně vnitřně upadá.

71:1.23 (801.11) Zárodečné stádium státu bylo umožněno slábnutím pokrevního svazku ve prospěch teritoriálního spojování. Obvykle byly takové kmenové federace pevně stmeleny podrobením. I když opravdový stát je charakterizován suverenitou, která převyšuje všechny menšinové spory a skupinové rozdíly, stále přetrvávají v pozdějším uspořádání státu třídy a kasty jako pozůstatky bývalých klanů a kmenů. Později vzniknuvši větší federální státy prošly dlouhým a krutým bojem s těmito menšími pokrevními klanovými skupinami a kmenový systém řízení byl nezbytnou přechodnou

formou mezi rodinou a státní mocí. Později mnohé klany vznikaly z cechů, nebo průmyslových sdruženích.

71:1.24 (801.12) Jestli se vytvoření státu nezdařilo, výsledkem byl úpadek, vedoucí k podmínkám předchozích správních metod, jako například feudalismus středověké Evropy. V takových temných dobách se teritoriální stát rozpadl, nastal návrat k malým hradním skupinám a došlo k obnovení klanových a kmenových úrovní rozvoje. Také dnes existují podobné polostáty v Asii a Africe, ale ne všechny jsou příkladem evolučního zvratu; mnohé z nich jsou v zárodečném stadiu budoucích států.

2. Evoluce parlamentní vlády

71:2.1 (801.13) Ačkoliv demokracie je ideálem, je produktem civilizace a ne evoluce. Nespěchejte! Buďte opatrní při výběru! Neboť nebezpečí demokracie jsou:

71:2.2 (801.14) 1. Velebení prostřednosti.

71:2.3 (801.15) 2. Výběr přízemních a ignorantských vládců.

71:2.4 (801.16) 3. Neschopnost rozpoznat základní fakta sociální evoluce.

71:2.5 (801.17) 4. Nebezpečí volebního práva v rukách nevzdělané a nesnaživé většiny.

71:2.6 (801.18) 5. Otrocké podrobení veřejnému mínění; většina nemá vždycky pravdu.

71:2.7 (802.1) Veřejné mínění, obecné mínění, vždy brzdí společnost; nicméně je velmi cenné, přestože zpožďuje sociální

evoluci, ale zachovává civilizaci. Osvěta veřejného mínění je jedinou bezpečnou a spolehlivou metodou pro urychlení civilizace; síla je pouze dočasně prospěšná a rozvoj kultury se bude vzrůstající měrou zrychlovat jak kulky ustoupí hlasovacím lístkům. Veřejné mínění, mravy, jsou základní a hnací energií sociální evoluce a rozvoje státu, ale aby přinesly státu hodnotu, musí být ve svém projevu nenásilné.

71:2.8 (802.2) Úroveň rozvoje společnosti bezprostředně závisí na tom, nakolik veřejné mínění může prostřednictvím nenásilného projevu ovlivňovat osobní chování a státní administrativu. Skutečně civilizovaná vláda přišla tehdy, když veřejné mínění bylo podpořeno silou osobní svobody. Veřejné volby nemusí vždy rozhodnout dělat věci správně, ale představují správný způsob udělat věci špatně. Evoluce nevytvoří najednou nejvyšší dokonalost, ale spíše poměrnou a postupnou praktickou úpravu.

71:2.9 (802.3) V evoluci praktické a účinné formy parlamentní vlády existuje deset stupňů, neboli úrovní a ty jsou:

71:2.10 (802.4) 1. Osobní svoboda. Musí zmizet otroctví, nevolnictví a všechny formy poddanství člověka.

71:2.11 (802.5) 2. Svoboda myšlení. Dokud svobodní lidé nebudou vzděláni—naučení uváženě myslet a moudře plánovat—svoboda obvykle udělá více škody než užitku.

71:2.12 (802.6) 3. Neotřesitelnost zákona. Svoboda může existovat jen tehdy, když vůle a rozmary lidských vládců jsou nahrazeny zákonodárnými procesy v souladu s přijatým nezbytným zákonem.

71:2.13 (802.7) 4. Svoboda slova. Parlamentní vláda je nemyslitelná bez svobody všech forem projevu lidských názorů a představ.

71:2.14 (802.8) 5. Bezpečnost majetku. Žádná vláda nemůže dlouho vydržet, jestliže není schopna zajistit v nějaké formě právo soukromého vlastnictví. Člověk nutně potřebuje právo používat, kontrolovat, darovat, prodávat, pronajímat a odkazovat svůj osobní majetek.

71:2.15 (802.9) 6. Právo podat petici. Parlamentní vláda dává občanům právo být slyšeni. Právo podat stížnost je neodmyslitelným právem svobodného občanství.

71:2.16 (802.10) 7. Právo vládnout. Nestačí být slyšen; síla petice musí zajišťovat reálnou účast na činnosti vlády.

71:2.17 (802.11) 8. Všeobecné volební právo. Parlamentní vláda předpokládá uvážlivé, způsobilé a všeobecné voliče. Charakter takové vlády bude vždy určen charakterem a kvalitou těch, kdo ji zvolí. S mírou rozvoje civilizace se volební právo, zůstávajíc všeobecným pro obě pohlaví, bude účinně měnit, přeskupovat a jinak diferencovat.

71:2.18 (802.12) 9. Kontrola veřejných činitelů. Žádná forma civilní vlády nebude užitečná a účinná, jestliže občané nemají a nepoužívají moudré metody řízení a kontroly státních úředníků a veřejných činitelů.

71:2.19 (802.13) 10. Moudří a kvalifikovaní zastupitelé. Existence demokracie závisí na úspěšné parlamentní vládě; a to je podmíněno výběrem pouze takových jedinců do veřejných funkcí, kteří jsou odborně vzdělaní, intelektuálně způsobilí,

společensky přijatelní a morálně vhodné. Pouze za takových podmínek se lidová vláda, vláda lidu a pro lid, může udržet.

3. Ideály státnosti

71:3.1 (803.1) Politická, nebo úřednická forma vlády nemá velký význam, jestliže neumožňuje základní prvky občanského rozvoje—svobodu, bezpečnost, vzdělání a sociální součinnost. Směr sociální evoluce neurčuje to, co stát je, ale to, co dělá. A konec konců, žádný stát nemůže převýšit morální hodnoty svých občanů v tom, jak jsou zobrazeny v jejich zvolených zástupcích. Omezenost a sobectví jsou zárukou pádu dokonce i nejvyššího typu vlády.

71:3.2 (803.2) I když je to značně politováníhodné, pro přežití společnosti je důležitý nacionální egoismus. Doktrína zvolená lidem byla hlavním faktorem při stmelování kmene a budování národa až do novověku. Ale žádný stát nemůže dosáhnout ideální úrovně fungování, dokud nejsou odstraněny všechny formy nesnášenlivosti; to trvale škodí rozvoji lidskosti. A s nesnášenlivostí se nejlépe bojuje prostřednictvím součinnosti vědy, obchodování, her a náboženství.

71:3.3 (803.3) Ideální stát funguje pod vlivem tří mocných a rovnocenných hnacích sil:

71:3.4 (803.4) 1. Láskyplná oddanost, pocházející z pochopení bratrstva lidí.

71:3.5 (803.5) 2. Uvážlivý patriotismus, založený na moudrých ideálech.

71:3.6 (803.6) 3. Kosmický vhled, vykládán z pohledu planetárních faktů, potřeb a cílů.

71:3.7 (803.7) Ideální stát má jen několik zákonů a ty přešly z epochy negativistického tabu do éry pozitivního progresu individuální svobody, vyplývající ze zvětšené sebekázně. Takový stát nejen nutí své občany pracovat, ale také je vede k prospěšnému a povznášejícímu využívání zvyšujícího se volného času, který je důsledkem progresivního technického věku a s tím osvobození lidí od namáhavé práce. Volný čas musí nejenom konzumovat, ale i vytvářet.

71:3.8 (803.8) Žádná společnost nedosáhne vysoké úrovně, pokud dovoluje zahálčivost, nebo toleruje chudobu. Ale chudoba a závislost nemohou být nikdy odstraněny, jestliže narušené a degenerované elementy dostávají bohatou podporu a je jim dovoleno se množit bez omezení.

71:3.9 (803.9) Morální společnost musí usilovat o zachování sebeúcty svých občanů a umožnit každému normálnímu jedinci dostatek příležitostí pro seberealizaci. Takový plán sociálního rozvoje by přinesl kultivovanou společnost nejvyšší úrovně. Státní dohled by měl podněcovat sociální evoluci a přitom používat minimální regulativní kontrolu. Nejlepší stát je takový, který více koordinuje a méně ovládá.

71:3.10 (803.10) Ideály státnosti musí být dosaženy evolucí, postupným růstem občanského vědomí, uznáním povinností a výsad služby pro společnost. Zpočátku, hned po skončení éry protekčních politiků, lidé přijímají břemeno vlády jako povinnost, ale později berou takovou službu jako výsadu, jako nejvyšší čest. Stav jakékoliv úrovně civilizace je věrně

zobrazena kvalitou její občanů, kteří dobrovolně přijímají zodpovědnost za postavení státu.

71:3.11 (803.11) V opravdovém společenství je řízení měst a krajů prováděno odborníky, kteří tuto činnost vykonávají naprosto stejným způsobem, jak se řídí všechny ostatní formy ekonomických a obchodních sdružení lidí.

71:3.12 (803.12) Ve vyspělých státech je politická služba považována za nejvyšší oddanost občana. Nejvyšším cílem nejmoudřejších a nejcharakternějších občanů je získat občanské uznání, být zvolen, nebo jmenován do nějaké funkce ve státní správě a takové vlády udělují svým úředníkům nejvyšší uznání za jejich občanskou a společenskou službu. V další řadě se ctí práce filozofů, pedagogů, vědců, průmyslníků a vojenských činitelů. Rodiče jsou patřičně odměněni dokonalostí svých dětí a čistě zbožní vůdcové—vyslanci duchovního království—obdrží svá opravdová uznání na jiném světě.

4. Rozvoj civilizace

71:4.1 (804.1) Aby civilizace zůstaly, ekonomika, společnost a vláda se musí rozvíjet. Na evolučním světě statické podmínky svědčí o úpadku; přetrvávají jenom ty instituce, které postupují s evolučním proudem.

71:4.2 (804.2) Program rozvoje vyvíjející se civilizace zahrnuje:

71:4.3 (804.3) 1. Ochranu individuálních svobod.

71:4.4 (804.4) 2. Záštitu domova.

71:4.5 (804.5) 3. Podporu ekonomické bezpečnosti.

71:4.6 (804.6) 4. Předcházení nemocem.

71:4.7 (804.7) 5. Povinné vzdělání.

71:4.8 (804.8) 6. Povinné zaměstnání.

71:4.9 (804.9) 7. Prospěšné využití volného času.

71:4.10 (804.10) 8. Starost o nešťastné.

71:4.11 (804.11) 9. Rasové zdokonalení.

71:4.12 (804.12) 10. Podporu vědě a umění.

71:4.13 (804.13) 11. Podporu filozofii—moudrosti.

71:4.14 (804.14) 12. Rozšíření kosmického vhledu—duchovnosti.

71:4.15 (804.15) A tento progres v umění civilizace vede přímo k uskutečnění nejvyšších lidských a božských cílů, o které usilují smrtelníci—sociálnímu dosažení bratrstva lidí a osobnímu poznání Boha, které se začíná odkrývat v nejvyšší touze každého jedince konat vůli nebeského Otce.

71:4.16 (804.16) Objevení se pravého bratrství znamená, že přišel takový sociální řád, ve kterém všichni lidé rádi pomáhají jeden druhému; oni si skutečně přejí praktikovat zlaté pravidlo. Ale taková ideální společnost se nemůže uskutečnit, jestliže oslabení, nebo zkažení číhají v záloze, aby nečestně a bezbožně využili ty, kteří jsou poháněni především touhou sloužit pravdě, kráse a dobru. V takové situaci je možná pouze jedna cesta: ti, kdo žijí podle zlatého pravidla mohou založit progresivní společnost, ve které oni žijí v souladu se svými ideály a současně udržují patřičnou obranu proti svým

zaostalým druhům, kteří se mohou pokusit zneužít jejich mírové sklony, nebo zničit jejich rozvíjející se civilizaci.

71:4.17 (804.17) Idealismus nemůže nikdy přežít na evoluční planetě, jestliže idealisté v každé generaci dovolí nižším řádům lidstva je vyhladit. A toto je veliký test idealismu: dokáže vyspělá společnost udržet takovou úroveň vojenské připravenosti, která ji zajišťuje bezpečnost proti všem útokům jejích bojechtivých sousedů, aniž odolá pokušení použít svoji vojenskou sílu pro útočné operace namířené proti jiným národům za účelem vlastního obohacení, nebo národního rozmachu? Přežití národa vyžaduje připravenost a samotný náboženský idealismus může zabránit zaprodání připravenosti za agresi. Pouze láska a bratrství může zabránit silným utlačovat slabé.

5. Evoluce konkurence

71:5.1 (805.1) Konkurence je nezbytná pro sociální progres, ale živelná konkurence přináší násilí. V současné společnosti konkurence pomalu vytlačuje válku v tom smyslu, že vymezuje postavení jedince v zaměstnání a stejně tak rozhoduje o přežití samotných průmyslových odvětvích. (Vražda a válka mají z pohledu mravů rozdílné postavení; vražda je zakázána od prvních dnů společnosti, zatímco válka nebyla jako celek ještě lidstvem zakázána.)

71:5.2 (805.2) Ideální stát reguluje sociální chování pouze do takové míry, aby se odstranilo násilí z konkurence jednotlivců a zabránilo se nepoctivosti v osobní iniciativě. Velkým problémem státu je: jak zaručit klid a pokoj v průmyslové činnosti, platit daně na podporu státní moci a současně předejít

tomu, aby daňový systém nezatěžoval průmysl a zabránil státu stát se parazitním, nebo tyranickým?

71:5.3 (805.3) V počátečních obdobích rozvoje každého světa je konkurence nepostradatelná pro progres civilizace. S postupem evoluce člověka se spolupráce vzrůstající měrou stává účinnější. V pokročilých civilizacích je spolupráce účinnější než konkurence. Raného člověka konkurence stimuluje. Raná evoluce je charakterizována přežitím biologicky způsobilějších, ale pozdější civilizace se úspěšněji rozvíjejí v důsledku rozumné spolupráce, pochopením vzájemné sounáležitosti a duchovního bratrství.

71:5.4 (805.4) Samozřejmě, že konkurence v průmyslu je mimořádně nehospodárná a vysoce neúčinná, ale jakýkoliv pokus odstranit tento volný chod ekonomiky by se neměl povolit, jestliže takové změny mají za následek dokonce i nejmenší porušení kterýchkoliv základních svobod jedince.

6. Motiv zisku

71:6.1 (805.5) Současná ekonomika, jejíž motivací je zisk, je odsouzena k zániku, pokud motivy zisku nejsou umocněny motivací sloužit. Bezohledná konkurence, založená na omezeném vlastním zájmu je nakonec destruktivní i pro ty věci, které se snaží prosazovat. Motivace zisku, která výhradně slouží vlastnímu prospěchu, není slučitelná s ideály křesťanství—a mnohem více neslučitelná s učením Ježíše.

71:6.2 (805.6) V ekonomice jsou motivace zisku a motivace služby tím, čím jsou strach a láska v náboženství. Ale motiv zisku nesmí být zrušen, nebo odstraněn náhle; udržuje mnoho, jinak

lenivých, smrtelníků v tvrdé práci. Nicméně, není nutné, aby tento podněcovač sociální energie byl navždy ve svých cílech sobecký.

71:6.3 (805.7) Motiv zisku ekonomických aktivit je naprosto špatný a zcela nehodný vyspělému druhu společnosti; nicméně, je nezbytným faktorem v počátečních etapách existence civilizace. Lidem se nesmí vzít motivace zisku, dokud nebudou mít v sobě pevně zakořeněny vyšší typy neziskových motivů pro ekonomické snažení a sociální službu—transcendentní podněty nejvyšší moudrosti, dokonalého bratrství a vznešenost duchovního dosažení.

7. Vzdělání

71:7.1 (806.1) Trvalý stát je založen na kultuře, dominují v něm ideály a je motivován službou. Účelem vzdělání by mělo být získání odbornosti, pěstování moudrosti, seberealizace a dosažení duchovních hodnot.

71:7.2 (806.2) V ideálním státě vzdělání trvá celý život a filozofie je někdy hlavní činností jeho občanů. Občané takového společenství usilují o moudrost jako obohacení chápání významu lidských vztahů, smyslů reality, ušlechtilosti hodnot, cílů života a blaženosti kosmického osudu.

71:7.3 (806.3) Urantijci by měli mít vizi nové a vyšší kultivované společnosti. S odchodem ekonomického systému, motivovaném výhradně ziskem, vzdělání skočí na nové hodnotové úrovni. Vzdělání je příliš dlouho provincionální, militaristické, ego povznášející a úspěch podněcující; musí se

nakonec stát celosvětové, idealistické, podporující individuálnost a musí vést k pochopení kosmu.

71:7.4 (806.4) Vzdělání přešlo nedávno z pod kontroly církve pod kontrolu právníků a obchodníků. Nakonec musí být předáno filozofům a vědcům. Učitelé musí být svobodnými bytostmi, opravdovými lídry, za tím účelem, aby se touha po moudrosti mohla stát hlavním cílem vzdělání.

71:7.5 (806.5) Vzdělání je životní povolání; musí trvat po celý život, aby lidstvo mohlo postupně poznat vzestupné úrovně smrtelné moudrosti, které jsou:

71:7.6 (806.6) 1. Znalost věcí.

71:7.7 (806.7) 2. Pochopení významů.

71:7.8 (806.8) 3. Uvědomění si hodnot.

71:7.9 (806.9) 4. Ušlechtilost práce—povinnost.

71:7.10 (806.10) 5. Motivace cílů—mravnost.

71:7.11 (806.11) 6. Láska ke službě—charakter.

71:7.12 (806.12) 7. Kosmický vhled—duchovní vnímavost.

71:7.13 (806.13) A potom, s pomocí těchto dosaženích, mnozí dosáhnou nejvyšší úroveň smrtelné mysli—uvědomění si Boha.

8. Charakter státnosti

71:8.1 (806.14) Jediným nedotknutelným rysem jakékoliv formy lidské vlády je rozdělení státnosti do tří funkčních oblastí:

výkonné, zákonodárné a justiční. Vesmír je řízen podle takového plánu rozdělení funkcí a pravomocí. Bez ohledu na tento božský koncept účinného řízení společnosti, nebo občanské vlády, záleží málo na tom, jakou formu státu si lidé zvolí, za předpokladu, že cílem občanů je zvýšená sebekontrola a rozšířená společenská služba. Intelektuální horlivost, ekonomická moudrost, sociální důmyslnost a morální odolnost lidí se věrně plně odrážejí ve státnosti.

71:8.2 (806.15) Evoluce státnosti znamená postupný přechod z jedné úrovně na druhou tímto způsobem:

71:8.3 (806.16) 1. Vytvořením trojdílné vlády s výkonnými, zákonodárnými a justičními složkami.

71:8.4 (806.17) 2. Svobodou společenských, politických a náboženských aktivit.

71:8.5 (807.1) 3. Zrušením všech forem otroctví a poddanství lidí.

71:8.6 (807.2) 4. Schopností občanů kontrolovat úroveň ukládání daní.

71:8.7 (807.3) 5. Ustanovením univerzálního vzdělání—učení od kolébky až do hrobu.

71:8.8 (807.4) 6. Patříčnou součinností mezi místními a národními správními orgány.

71:8.9 (807.5) 7. Podporováním vědy a vítězstvím nad nemocemi.

71:8.10 (807.6) 8. Náležitým uznáním rovnosti pohlaví a rovnocenným působením mužů a žen v rodině, ve škole a v církvi a specializovanou účastí žen v průmyslu a ve vládě.

71:8.11 (807.7) 9. Odstraněním těžké práce nově vynalezenými stroji a následnou nadvládou strojového věku.

71:8.12 (807.8) 10. Podrobením dialektů—vítězstvím univerzálního jazyka.

71:8.13 (807.9) 11. Ukončením válek—mezinárodním rozhodování o národních a rasových neshodách kontinentálními radami národů, řízených nejvyšším planetárním tribunálem, který se automaticky doplňuje z řad pravidelně odcházejících předsedů kontinentálních rad. Kontinentální rady jsou pravomocné; světová rada je poradní—mravoučná.

71:8.14 (807.10) 12. Celosvětovým usilováním o moudrost—povznesením filozofie. Evolucí světového náboženství, které bude předzvěstí vstupu planety do počátečních stadií éry světla a života.

71:8.15 (807.11) Takové jsou předpoklady progresivního vládnutí a vybrané znaky ideální státnosti. Urantia je daleko od uskutečnění těchto vznešených ideálů, ale civilizované rasy již udělaly první kroky—lidstvo se vydalo na cestu k vyšším evolučním cílům.

71:8.16 (807.12) [Připraveno Melkisedekem Nebadonu.]

Kapitola 72

Vládní systém na sousední planetě

72:0.1 (808.1) SE SVOLENÍM Lanaforga a se souhlasem Nejsvrchovanějších Edentie je mi dovoleno vyprávět o některých aspektech společenského, morálního a politického života nejvyvinutější lidské rasy, žijící na ne příliš vzdálené planetě v soustavě Satania.

72:0.2 (808.2) Ze všech světů Satanie, které byly izolovány kvůli účasti v Luciferově vzpouře, tato planeta prodělala osud nejvíce se podobající historii Urantie. Podobnost těchto dvou planet je nepochybně důvodem, proč bylo dáno svolení k takovému mimořádnému představení, protože je nanejvýš neobvyklé, aby vládci soustavy dali souhlas k vyličení záležitostí jedné planety druhé.

72:0.3 (808.3) Tato planeta, stejně jako Urantia, sešla ze správné cesty zradou svého Planetárního Prince ve spojení s Luciferovou vzpourou. Ona obdržela Materiálního Syna brzy po příchodu Adama na Urantii a tento Syn také selhal a zanechal sféru v izolaci, protože Autoritativní Syn nebyl nikdy jejím smrtelným rasám poskytnut.

1. Kontinentální národ

72:1.1 (808.4) Bez ohledu na to, co všechno tuto danou planetu postihlo, na izolovaném kontinentě o velikosti asi jako Austrálie, se vyvíjí velmi vyspělá civilizace. Tento stát má přibližně 140 milionů lidí. Tito lidé tvoří národ smíšených ras, především modré a žluté, ale je tam poněkud větší procento fialové, než tak zvané bílé rasy Urantie. Ačkoliv tyto rozdílné rasy nejsou ještě plně smíšeny, jsou k sobě velmi přátelští a společenští. Průměrná délka života na tomto kontinentě je nyní

devadesát let, o patnáct procent vyšší než mají všechny ostatní národy této planety.

72:1.2 (808.5) Nespornou a velkou výhodou pro činnost průmyslu tohoto národa je ojedinělá topografie daného kontinentu. Vysoké hory, ve kterých hustě prší osm měsíců v roce, leží v samém středu země. Takové přírodní podmínky jsou vhodné pro využití vodní energie a významnou měrou umožňují zavlažování vyprahlejší západní čtvrtiny kontinentu.

72:1.3 (808.6) Tito lidé jsou soběstační, to znamená, že mohou žít neomezeně dlouho bez potřeby něco dovážet ze sousedních států. Mají velké bohatství přírodních zdrojů a pomocí vědeckých metod se naučili kompenzovat nedostatek základních životních potřeb. Těší se čilému vnitrostátnímu obchodu, ale zahraniční obchod je nepatrný kvůli všeobecnému nepřátelství jejich méně progresivních sousedů.

72:1.4 (808.7) Obecně vzato, tento kontinentální národ sledoval evoluční trend planety: rozvoj od kmenové éry k objevení se silných vládců a králů trval tisíce let. Po absolutních monarších pak následovalo mnoho různých typů vlád—nepodařené republiky, komunální státy a diktátoři přicházeli a odcházeli v nekonečném proudu. Tento vývoj pokračoval až do doby asi před pěti sty lety, kdy během jednoho politicky neklidného období jeden z národních diktátorů, člen mocného triumvirátu, se rozhodl udělat změnu. Dobrovolně se zřekl svého postavení za podmínky, že jeden ze dvou ostatních vládců, ten nižší, také opustí svoji diktátorskou pozici. Takto byla vložena vláda kontinentu do rukou jednoho vládce. Sjednocený stát se rozvíjel pod pevným monarchickým vládnutím po dobu více

než sto let, během kterých se vyvinula dokonalá charta svobody.

72:1.5 (809.1) Následný přechod z monarchie k parlamentní vládě byl postupný a králové byli pouhými společenskými, nebo sentimentálními figurkami až nakonec zmizeli, když mužská rodová linie potomků skončila. Současná republika existuje teprve dvě stě let, během kterých probíhal trvalý vývoj k vládním metodám, o kterých se chystáme vyprávět, přičemž poslední významné změny v průmyslových a politických sférách se uskutečnily v průběhu poslední dekády.

2. Politické uspořádání

72:2.1 (809.2) V současné době má tento kontinentální národ parlamentní vládu a hlavní město leží ve středu státu. Ústřední vláda představuje silnou federaci sta poměrně svobodných států. Tyto státy volí své guvernéry a zákonodárce na dobu deseti let a nikdo nemůže být znovu zvolen. Státní soudci jsou jmenováni guvernéry na doživotí a jsou schváleni státními zákonodárnými orgány, ve kterých je jeden zástupce na sto tisíc obyvatel.

72:2.2 (809.3) V závislosti na velikost města existuje pět rozdílných typů metropolitní vlády a žádné město nesmí mít víc než jeden milion obyvatel. Vcelku jsou takové řídicí systémy měst velmi jednoduché, účinné a ekonomické. O získání těch nemnoho funkcí v městské správě usilují občané nejvyšších kvalit.

72:2.3 (809.4) Federální vláda obsahuje tři rovnocenné odbory: výkonný, zákonodárný a justiční. Guvernér federace je volen každých šest let ve všeobecných oblastních volbách. Po

skončení funkčního období nesmí být opět zvolen, jediné s tou výjimkou, že když alespoň sedmdesát pět státních zákonodárných orgánů podá petici a ta je schválena jednotlivými guvernéry států, je zvolen, ale jen na jeden termín. Radí mu nejvyšší poradní sbor, složený ze všech žijících bývalých guvernérů.

72:2.4 (809.5) **Zákonodárná sekce je složena ze tří sněmoven:**

72:2.5 (809.6) 1. Horní sněmovna je volena průmyslovými, profesionálními, zemědělskými a jinými skupinami odborníků, kteří hlasují v souladu se svými ekonomickými funkcemi v tajném hlasování.

72:2.6 (809.7) 2. Dolní sněmovna je volena určitými společenskými organizacemi, zahrnujícími sociální, politické a filozofické skupiny, které nejsou součástí průmyslových, nebo profesních sdružení. Všichni řádní občané se účastní voleb obou skupin zastupitelů, ale jsou různě seskupeni podle toho, zda se volby týkají horní, nebo dolní sněmovny.

72:2.7 (809.8) 3. Třetí sněmovna—sněmovna starších státníků—je tvořena veterány občanské služby a obsahuje mnoho význačných osob, jmenovaných guvernérem, regionálními (subfederálními) zodpovědnými činiteli, předsedou nejvyššího tribunálu a vedoucími představiteli obou druhých sněmoven. Tato skupina je omezena na sto členů a ti jsou voleni většinou hlasů samotných starších státníků. Členství je na doživotí a když se uvolní místo, ta osoba, která dostane nejvíc hlasů ze seznamu kandidátů je řádně zvolena. Činnost tohoto orgánu je pouze poradního charakteru, ale je mocným regulátorem

veřejného mínění a má silný vliv na všechny složky vládní správy.

72:2.8 (810.1) Velmi mnoho federální administrativní práce vykonává deset regionálních (subfederálních) orgánů, z nichž každý vznikl spojením deseti států. Tyto regionální obvody mají pouze výkonnou a administrativní funkci a nezabývají se ani zákonodárnými, nebo justičními činnostmi. Deset regionálních guvernérů je osobně jmenováno federálním guvernérem a jejich funkční období je stejné jako jeho—šest let. Jmenování těchto deseti regionálních guvernérů schvaluje federální nejvyšší tribunál a přestože nemohou být znovu zvoleni, odstupující guvernér se automaticky stává spolupracovníkem a poradcem svého nástupce. Jinak si tyto regionální vůdce vyberou své vlastní kabinety správních činitelů.

72:2.9 (810.2) Tento národ je spravován dvěma hlavními systémy soudů—soudními dvory a sociálně-ekonomickými soudy. Soudní dvory působí na následujících třech úrovních:

72:2.10 (810.3) 1. Soudy nižší instance—městské a lokální. Na základě jejich rozhodnutí je možné se odvolat k nejvyšším soudům státu.

72:2.11 (810.4) 2. Nejvyšší státní soudy, jejichž rozhodnutí jsou konečná ve všech záležitostech, netýkajících se federální vlády, nebo ohrožení občanských práv a svobod. Regionální guvernéri jsou zplnomocněni přednést jakýkoliv případ ihned před federální nejvyšší soud.

72:2.12 (810.5) 3. Federální nejvyšší soud—vysoký tribunál pro rozhodování sporných případů národního významu a odvolací instance pro případy, přicházející od státních soudů. Tento nejvyšší soud je složen z dvanácti mužů starších čtyřiceti let a mladších sedmdesáti pěti let a kteří pracovali dva či více roků u některého státního soudu a kteří byli jmenováni do této vysoké funkce guvernérem s většinovým souhlasem vrchního kabinetu a třetí sněmovny zákonodárného shromáždění. Všechna rozhodnutí tohoto nejvyššího justičního orgánu vyžadují přinejmenším dvě třetiny hlasů.

72:2.13 (810.6) Sociálně-ekonomické soudy působí v následujících třech kategoriích:

72:2.14 (810.7) 1. Rodičovské soudy, spojené se zákonodárnými a výkonnými složkami sociálně rodinného systému.

72:2.15 (810.8) 2. Výchovné soudy—soudní orgány, spojené se státními a regionálními systémy vzdělání a s výkonnými a zákonodárnými složkami administrativního mechanismu vzdělávání.

72:2.16 (810.9) 3. Průmyslové soudy—kompetenční tribunály, mající plnou moc urovnání všech ekonomických sporů.

72:2.17 (810.10) Federální nejvyšší soud posuzuje sociálně-ekonomické otázky pouze v těch případech, kdy to odsouhlasí tři čtvrtiny třetí zákonodárné složky federální vlády, sněmovny starších státníků. V ostatních případech jsou všechna rozhodnutí rodičovských, výchovných a průmyslových soudů konečná.

3. Rodinný život

72:3.1 (811.1) Na tomto kontinentě je protizákonné, aby dvě rodiny žily pod jednou střechou. A poněvadž kolektivní bydlení je zákonem zakázáno, většina bytových domů byla zbourána. Ale svobodní stále ještě žijí v klubech, hotelích a v jiných společných obydlích. Nejmenší povolená stavební parcela musí mít alespoň 4500 čtverečních metrů. Veškerá půda a další pozemky související s obytným domem jsou osvobozeny od daní až do deseti násobku minimální plochy stavebního pozemku.

72:3.2 (811.2) Rodinný život tohoto národa se během minulého století výrazně zušlechtil. Docházka rodičů, jak otců i matek, do rodičovských škol dětské výchovy je povinná. Dokonce i rolníci, žijící v malých vesničkách, absolvují toto studium dálkově, docházejíc do nejbližších center na ústní přednášky jednou za deset dnů—každé dva týdny, protože oni mají pětidenní týden.

72:3.3 (811.3) V každé rodině je průměrně pět dětí a jejich výchově se plně věnují oba jejich rodiče. V případě úmrtí jednoho, nebo obou rodičů, rodičovské soudy přidělí dětem poručníky. Každá rodina to považuje za velkou poctu, když je jí svěřeno poručnictví úplného sirotka. Rodiče musí absolvovat konkurzní zkoušky a sirotek je dán do rodiny s nejlepší rodičovskou kvalifikací.

72:3.4 (811.4) Tito lidé považují rodinu za základní instituci své civilizace. Předpokládá se, že nejhodnotnější část vzdělání a formování charakteru dítěte zajistí jeho rodiče doma, přičemž otcové se věnují výchově dětí téměř stejně jako matky.

72:3.5 (811.5) Veškerá sexuální výuka je prováděna doma rodiči, nebo zákonnými poručníky. Mravní výuku poskytují učitelé v přestávkách na oddech ve školních dílnách, ale tak tomu není s výukou náboženství, které je považováno za výsadní právo rodičů, protože na náboženství se pohlíží jako na nedílnou část rodinného života. Ryze náboženská výuka se poskytuje veřejně pouze v chrámech filozofie, protože mezi těmito lidmi se nevyvinuly žádné takové povýšenecké náboženské instituce jako jsou církve na Urantii. V jejich filozofii náboženství je snaha poznat Boha a projevovat lásku ke svým bližním skrze služby pro ně, ale to není typický náboženský postoj v jiných národech na této planetě. Náboženství je u těchto lidí zcela rodinnou záležitostí, takže tam nejsou vyhrazena žádná veřejná místa výlučně pro náboženská shromáždění. Politicky, církev a stát, jak by řekli urantijci, jsou naprosto odděleni, ale existuje zvláštní překrývání filozofie a náboženství.

72:3.6 (811.6) Ještě před dvaceti lety byli duchovní učitelé (srovnatelní s urantijskými pastory), kteří navštěvují pravidelně každou rodinu, aby zjistili, zdali jsou děti správně vedeny svými rodiči, pod dohledem státu. Tito duchovní poradci a zkoušející jsou nyní přímo řízeni nově vytvořeným Fondem Duchovního Progresu—organizace, která je podporována dobrovolnými příspěvky. Je možné, že tato instituce se již nebude dále rozvíjet, dokud nepřijde Rajský Autoritativní Syn.

72:3.7 (811.7) Děti podléhají právně svým rodičům do patnácti let, kdy jsou poprvé uvedeny do občanských povinností. Od této doby se pětkrát, vždy po pěti letech, konají podobná veřejná cvičení pro takové věkové skupiny, ve kterých se jejich

povinnosti k rodičům zmenšují, zatímco přijímají nové občanské a sociální povinnosti ke státu. Právo volit se uděluje ve dvaceti, právo uzavřít sňatek bez souhlasu rodičů je dáno až po dosažení dvaceti pěti let a děti musí po dosažení třiceti let odejít z domova.

72:3.8 (812.1) **Zákony**, regulující manželství a rozvod, jsou stejné v celém státě. Manželství před dvacátým rokem života—věk udělení občanských práv—není dovoleno. Souhlas k sňatku je dán až za rok po jeho oznámení a poté, až ženich i nevěsta předloží osvědčení o tom, že byli v rodičovských školách řádně poučeni o povinnostech manželského života.

72:3.9 (812.2) **Pravidla pro rozvodová řízení** jsou poněkud uvolněná, ale rozvodový dekret, vydávaný rodičovskými soudy, se může vydat až za rok po podání žádosti—a rok na této planetě je mnohem delší než na Urantii. Přestože jsou jejich rozvodové zákony mírné, současné procento rozvodovosti činí pouze desetinu rozvodovosti civilizovaných národů Urantie.

4. Vzdělávací systém

72:4.1 (812.3) **Systém vzdělávání** tohoto národa je založen na povinné školní docházce a na součinnosti vzdělávacích programů v základních školách, které studenti navštěvují od věku pěti let do osmnácti let. Tyto školy se výrazně liší od škol na Urantii. Tady nejsou učebny a v jednom období se učí pouze jeden předmět. Po třech letech učení se všichni žáci stávají asistenty učitelů a učí ty žáky, kteří jsou pod nimi. Knihy se používají jenom pro vyhledávání informací, které pomáhají vyřešit problémy, vyplývající z činností ve školních dílnách a na školních farmách. Většina nábytku, používaného na

kontinentě a mnoho mechanických přístrojů je vyrobeno v těchto dílnách—tento národ prožívá velkou epochu vynálezů a mechanizace. Součástí každé dílny je pracovní knihovna, kde si student může vyhledat potřebné informace. Během celého vzdělávacího období se také vyučuje zemědělství a zahradnictví na rozsáhlých farmách, které jsou součástí každé místní školy.

72:4.2 (812.4) Slabomyslní lidé jsou školeni pouze pro zemědělství a chov dobytka a celý život jsou drženi ve speciálních opatrovnických koloniích, kde žijí muži a ženy odděleně, aby se zabránilo rodičovství, které je všem prostoduchým lidem zakázáno. Tato omezující opatření byla zavedena před sedmdesáti lety a příkaz k pobytu v těchto koloniích vydávají rodičovské soudy.

72:4.3 (812.5) Každý člověk má jednou za rok jeden měsíc dovolenou. Základní školy jsou v provozu devět měsíců v roce, který má deset měsíců a prázdniny tráví žáci cestováním se svými rodiči, nebo přáteli. Takové cestování je součástí vzdělávacího programu dospělých a pokračuje po celý život. Finanční prostředky na pokrytí těchto výdajů se vytvářejí stejnými metodami, jako se používají pro starobní pojištění.

72:4.4 (812.6) Čtvrtina času ve škole je věnována hrám—soutěživým sportovním činnostem—žáci postupují v těchto soutěžích od místních závodů, přes oblastní a regionální až do národních soutěží obratnosti a dovednosti. Rovněž řečnické a hudební soutěže, stejně jako soutěže ve vědě a filozofii, přitahují pozornost studentů od menších oblastí až po soutěže s národní poctou.

72:4.5 (812.7) Školní správní systém je replikou vládního systému, se třemi souvztažnými složkami, přičemž učitelský sbor působí jako třetí, čili poradně legislativní odbor. Hlavním úkolem vzdělání na tomto kontinentě je udělat z každého žáka soběstačného občana.

72:4.6 (813.1) Každé dítě, končící základní školní systém v osmnácti letech, je odborně vzdělaným řemeslníkem. Potom začíná učení s knihami a studium speciálního zaměření a to buď ve školách pro dospělé, nebo na univerzitách. Když mimořádně nadaný student skončí svoji práci před termínem, je mu dán čas a prostředky, aby mohl realizovat nějaký oblíbený projekt, který si sám vybere. Celý vzdělávací systém je určen k tomu, aby jedinec dostal adekvátní vzdělanost.

5. Organizace průmyslu

72:5.1 (813.2) Situace v průmyslu tohoto národa má hodně daleko k jejich ideálům; mezi kapitálem a prací jsou stále ještě problémy, ale obě strany se začínají přizpůsobovat plánu upřímné spolupráce. Na tomto kontinentu se pracovníci vzrůstající měrou stávají akcionáři ve všech průmyslových podnicích.; každý rozumný pracovník se pomalu stává malým kapitalistou.

72:5.2 (813.3) Ubývá sociálního nepřátelství a rychle přibývá dobré vůle. Zrušením otroctví (před více než sto lety) nevznikly žádné závažné ekonomické problémy, protože tato úprava se uskutečnila postupně a to tak, že každý rok byly osvobozeny dvě procenta otroků. Těm otrokům, kteří úspěšně složili mentální, morální a fyzické testy, bylo uděleno občanství; mnoho z těchto lepších otroků byli váleční zajatci, nebo děti

takových zajatců. Přibližně před padesáti lety byli deportováni poslední ze zaostalých otroků a teprve nedávno tady začali řešit úkol snížení počtu degenerovaných a zvrhlých tříd.

^{72:5.3 (813.4)} V poslední době tito lidé vyvinuli nové metody pro urovnání průmyslových konfliktů a pro napravení ekonomického zneužívání, což jsou výrazná zdokonalení oproti jejich starším metodám řešení takových problémů. Násilí, jako způsob vyřešení osobních či průmyslových rozdílností, je zakázáno. Mzdy, zisky a jiné ekonomické problémy nejsou pevně regulovány, ale jsou obecně řízeny průmyslovou legislativou, zatímco všechny spory vyplývající z průmyslu jsou postoupeny průmyslovým soudům.

^{72:5.4 (813.5)} Průmyslové soudy existují teprve třicet let, ale fungují velmi úspěšně. Poslední vývoj ukazuje, že v budoucnu budou průmyslové soudy přiznávat tři druhy zákonného výděлку:

^{72:5.5 (813.6)} 1. Zákonnou úrokovou sazbu na investovaný kapitál.

^{72:5.6 (813.7)} 2. Přiměřenou odměnu za kvalifikaci, využívanou v průmyslové činnosti.

^{72:5.7 (813.8)} 3. Dostatečnou a spravedlivou mzdu za práci.

^{72:5.8 (813.9)} Tyto druhy výděлку budou předně vypláceny v souladu se smlouvou, anebo, v případě poklesu výnosů, každý bude muset sdílet postupné proporcionální snížení. A v budoucnu budou všechny zisky, převyšující stálé náklady považovány za dividendy a budou poměrně rozděleny na tři kategorie: kapitál, kvalifikace a práce.

72:5.9 (813.10) Každých deset let regionální guvernér upraví a nařídí zákonnou denní pracovní dobu pro výdělečnou práci. V současné době průmysl pracuje v režimu pětidenního týdnu; čtyři dny jsou pracovní a jeden den je určen pro odpočinek. Tito lidé pracují šest hodin denně a stejně jako studenti, devět měsíců v desetiměsíčním roce. Dovolenu obvykle tráví cestováním a protože nedávno byly vyvinuty nové metody dopravy, celý národ rád cestuje. Počasí přeje cestování zhruba osm měsíců v roce a tito lidé maximálně využívají dané možnosti.

72:5.10 (813.11) Před dvě stě lety byl motiv zisku naprosto dominantním faktorem v průmyslu, ale dnes je rychle vytlačován jinými a vznešenějšími hnacími silami. Soutěživost je na tomto kontinentě velmi intenzivní, ale podstatná její část byla přesunuta z průmyslu do her, dovednosti, vědeckých úspěchů a intelektuálních vědomostí. Nejsilnější je v sociální službě a ve věrnosti státu. Služba veřejnosti se u těchto lidí rychle stává hlavním předmětem ctižádosti. Nejbohatší člověk na kontinentu pracuje denně šest hodin v kanceláři své strojní dílny a potom spěchá do místní pobočky školy pro státníky, kde se snaží získat kvalifikaci pro práci ve veřejné správě.

72:5.11 (814.1) Práce na tomto kontinentu začíná získávat na větší úctě a všichni tělesně schopní občané starší osmnácti let pracují buď doma a na farmách, v některém z respektovaných průmyslových odvětvích, ve veřejných pracích, kde se uplatňují dočasně nezaměstnaní, nebo vykonávají povinnou práci v dolech.

72:5.12 (814.2) Kromě toho, u těchto lidí začíná sílit nový druh sociálního rozhořčení—rozhořčení nad zahálčivostí a

nezaslouženým bohatstvím. Pomalu, ale jistě, tito lidé vítězí nad svými stroji. Oni kdysi také bojovali o politickou svobodu a potom o ekonomickou svobodu. Dnes začínají vychutnávat jak jedno, tak i to druhé a navíc si začínají cenit dobře zaslouženého volného času, který může být věnován k dalšímu rozvíjení individuálnosti.

6. Pojištění na stáří

72:6.1 (814.3) Tento národ odhodlaně usiluje o to, aby nahradil sebeúctu zničující způsob podpory důstojným státním pojištěním, zajišťující jistotu ve stáří. Tento národ poskytuje každému dítěti vzdělání a každému člověku umožňuje pracovat; proto může úspěšně uskutečňovat takový systém pojištění pro ochranu a zajištění nemohoucích a starých lidí.

72:6.2 (814.4) Tady musí každý skončit výdělečnou činnost a odejít do důchodu v šedesáti pěti letech, pokud si nezajistí povolení od státního pracovního komisaře, které mu dává oprávnění pracovat až do věku sedmdesáti let. Toto věkové omezení se nevztahuje na zaměstnance ve státní správě, nebo na filozofy. Tělesně postižení, nebo trvale zmrzačení mohou odejít do důchodu v jakémkoliv věku na základě soudního výnosu, stvrzeného důchodovým komisařem regionální správy.

72:6.3 (814.5) Peněžní prostředky pro starobní důchod pocházejí ze čtyř zdrojů:

72:6.4 (814.6) 1. Každý měsíc federální vláda pro tento účel požaduje jednodenní výdělek a v této zemi pracují všichni.

72:6.5 (814.7) 2. Dědictví—mnoho bohatých občanů odkáže kapitál pro tento účel.

^{72:6.6 (814.8)} 3. Výnos z povinné práce ve státních dolech. Až se povolání pracovníci sami zajistí a odloží si na svůj vlastní důchod, veškerý nadměrný zisk z jejich práce se poukáže tomuto penzijnímu fondu.

^{72:6.7 (814.9)} 4. Příjem z přírodních zdrojů. Veškeré přírodní bohatství na tomto kontinentu je v držení federální vlády jako sociální zástava a vyplývající příjmy se používají pro sociální účely, jako např. prevence onemocnění, vzdělání géníů a úhrada nákladů mimořádně nadaných jedinců na studium ve školách pro státníky. Polovina příjmu z přírodních zdrojů jde do penzijního fondu.

^{72:6.8 (814.10)} I když státní a regionální pojistné fondy nabízejí mnoho různých forem ochranného pojištění, starobní důchody jsou výhradně řízeny federální vládou prostřednictvím deseti regionálních resortů.

^{72:6.9 (814.11)} Již velmi dlouhou dobu jsou tyto státní fondy řízeny a spravovány poctivě a čestně. Vedle velezrady a vraždy, nejtěžší tresty vynášejí soudy za zpronevření svěřených veřejných prostředků. V současné době se na společenskou a politickou zpronevěru pohlíží jako na nejohavnější zločin ze všech zločinů.

7. Daně

^{72:7.1 (815.1)} Federální vláda se chová autoritativně pouze při spravování starobních důchodů a při podporování geniální a tvůrčí originality; státní vlády se poněkud více starají o jednotlivé občany, zatímco lokální správy jsou mnohem více otcovské, neboli socialistické. Město (nebo jeho některý

obvod) se stará o takové záležitosti jako zdraví, hygienická opatření, stavební předpisy, výzdoba, zásobování vodou, osvětlení, topení, rekreační vybavenost, hudba a komunikace.

72:7.2 (815.2) Celý průmysl se v první řadě věnuje zdraví; určité aspekty fyzického zdraví jsou brány jako průmyslové a společenské povinnosti, ale individuální a rodinné zdravotní problémy jsou záležitostmi pouze soukromou. V lékařství, stejně jako ve všech ostatních čistě osobních záležitostech, je záměrem vlády stále více se zdržet zasahování.

72:7.3 (815.3) Města nemají pravomoc ukládat daně a také se nesmějí zadlužit. Dostanou vyměřený příspěvek na osobu ze státní pokladny a další příjmy musejí získat z výnosů svých socialistických podniků a z licencování různých komerčních aktivit.

72:7.4 (815.4) Rychlá dopravní zařízení, umožňující značně rozšířit hranice města, jsou pod kontrolou správy města. Městské hasičské sbory jsou podporovány fondy požární ochrany a pojišťovacími ústavami a všechny budovy, ve městech i na venkově, jsou ohnivzdorné—tak tomu je již více než sedmdesát pět let.

72:7.5 (815.5) Tady města nemají své vlastní městské strážníky; policejní síly jsou udržovány státními vládami. Tyto složky přijímají téměř výhradně svobodné muže ve věku mezi dvaceti pěti až padesáti lety. Většina států stanoví neženatým mužům poměrně vysokou daň, která je prominuta všem mužům, vstupující do státní policie. V průměrném státě je nyní velikost policejního sboru desetkrát menší než před padesáti lety.

72:7.6 (815.6) Daňové systémy v každém ze sta poměrně svobodných a nezávislých států se podobají jen málo jeden druhému, protože ekonomické a jiné podmínky se výrazně liší v různých oblastech kontinentu. Každý stát má deset základních ústavních opatření, které nelze změnit bez souhlasu federálního nejvyššího soudu a jedno z těchto ustanovení zamezuje uložení daně vyšší než jedno procento hodnoty jakéhokoliv majetku za rok, přičemž stavební parcely, jak ve městě či na venkově, této dani nepodléhají.

72:7.7 (815.7) Federální vláda se nesmí zadlužit a aby si stát mohl půjčit, nesmí to být však na válku, je zapotřebí tři čtvrtiny hlasů v referendu. Poněvadž federální vláda nemůže upadnout do dluhů, v případě války je Rada Národní Obrany zplnomocněna stanovit státům daň a také vyžádat podle potřeby muže a materiální zdroje. Ale žádný dluh nesmí trvat déle než dvacet pět let.

72:7.8 (815.8) Příjem na financování federální vlády pochází z pěti následujících zdrojů:

72:7.9 (815.9) 1. Dovozní clo. Všechno dovezené zboží podléhá clu, které je určené na ochranu životní úrovně na tomto kontinentu, která je mnohem vyšší, než má jakýkoliv jiný národ na planetě. Tyto tarify jsou stanoveny nejvyšším průmyslovým soudem poté, kdy obě sněmovny průmyslového kongresu ratifikují doporučení výkonného ředitele ekonomických záležitostí, který je společným pověřencem těchto dvou zákonodárných orgánů. Horní průmyslová sněmovna je volena pracující třídou, dolní je volena třídou, vlastníci kapitál.

^{72:7.10 (816.1)} 2. Autorské honoráře. Federální vláda podněcuje a podporuje vynalézavost a originalitu tvoření v deseti regionálních experimentálních ústavech, ve kterých pomáhá všem typům géníů—umělců, tvůrců a vědcům—a chrání jejich patenty. Zato si vláda bere polovinu ze zisku všech realizovaných vynálezů a výtvorů, ať se to týká strojů, knih, umělecké zručnosti, rostlin či zvířat.

^{72:7.11 (816.2)} 3. Dědická daň. Federální vláda vybírá dědičnou daň, která se pohybuje od jednoho procenta do padesáti v závislosti na velikosti pozůstalosti a také na jiných okolnostech.

^{72:7.12 (816.3)} 4. Vojenské zařízení. Vláda má značný příjem z pronájmu vojenského a námořního zařízení pro komerční a rekreační využití.

^{72:7.13 (816.4)} 5. Přírodní zdroje. Příjem z přírodních zdrojů, když není požadován pro konkrétní účely stanovené chartou federálního státu, se uloží do státní pokladny.

^{72:7.14 (816.5)} Kromě vojenských fondů, které jsou stanoveny Radou Národní Obrany, federální prostředky jsou vyčleněny horní zákonodárnou sněmovnou, odsouhlaseny dolní sněmovnou, potvrzeny federálním guvernérem a s konečnou platností schváleny stočlennou federální rozpočtovou komisí. Členy této komise jmenují guvernéři států a vybírají je státní zákonodárné orgány na dobu dvaceti čtyř let, přičemž jedna čtvrtina se volí každých šest let. Jednou za šest let si tento orgán, většinou tři čtvrtiny hlasů, volí jednoho z členů za předsedu a on se tím stává správcem-kontrolorem federální pokladny.

8. SPECIÁLNÍ VYSOKÉ ŠKOLY

72:8.1 (816.6) Vedle základního programu povinné školní docházky, která trvá od pěti let do osmnácti, existují následující speciální vysoké školy:

72:8.2 (816.7) 1. Školy státnictví. Jsou tři typy těchto škol: federální, regionální a státní. Federální veřejné úřady jsou seskupeny do čtyř skupin. První skupina veřejných funkcí se týká hlavně federální administrativy a všichni úředníci této skupiny musí být absolventi jak regionálních, tak federálních škol státnictví. Ve druhé skupině mohou pracovat v politických, volených a jmenovaných funkcích absolventi kterékoliv z deseti regionálních škol státnosti; jejich zodpovědnost se týká regionální administrativy a státních vlád. Třetí skupina zahrnuje správní povinnosti na státní úrovni a po těchto funkcionářích se požaduje akademické vzdělání ze státních škol státnictví. Od členů čtvrté a poslední skupiny úředníků se nepožaduje diplom ze škol státnictví, protože tyto funkce jsou pouze jmenovací. Ony představují nižší funkce—výpomocné, sekretářské a technické, vykonávané různými vyučenými profesemi, působící ve vládní administrativě.

72:8.3 (816.8) Soudci nižších soudů a soudů státu jsou absolventi státních škol státnictví. Soudci těchto soudů, v jejichž kompetenci je řešení sociálních, vzdělávacích a průmyslových problémů a záležitostí, vystudovali regionální vysoké školy. Soudci federálního nejvyššího soudu musí vystudovat všechny tyto tři uvedené typy škol státnictví.

72:8.4 (817.1) 2. Školy filozofie. Tyto školy jsou připojeny k chrámům filozofie a jsou víceméně spojeny s náboženstvím jako veřejná činnost.

72:8.5 (817.2) 3. Vědecké instituce. Tyto technické školy jsou spíše součástí průmyslu než systému vzdělávání a jsou rozděleny do patnácti kategorií.

72:8.6 (817.3) 4. Školy odborného vzdělání. Tyto speciální školy vyučují technickou odbornost ve dvanácti různých profesích.

72:8.7 (817.4) 5. Vojenské a vojensko-námorní školy. V blízkosti hlavního sídla federální vlády a dvaceti pěti pobřežních vojenských center jsou umístěny instituce, které se věnují výcviku z řad dobrovolných občanů od osmnácti do třiceti let. Mladší dvaceti pěti let musí mít pro vstup do těchto škol souhlas rodičů.

9. Systém všeobecného volebního práva

72:9.1 (817.5) Přestože kandidáti na všechny veřejné funkce jsou omezeni na absolventy státních, regionálních a federálních škol státnosti, progresivní vůdce tohoto národa objevili podstatnou slabost ve svém systému všeobecného volebního práva a přibližně před padesáti lety udělali úpravu v ústavě a změnili volební systém, který obsahuje následující zajímavosti:

72:9.2 (817.6) 1. Každý muž a každá žena starší dvaceti jedna let mají jeden hlas. Při dosažení tohoto věku musí všichni občané přijmout členství ve dvou volebních skupinách. Do první vstupují podle své ekonomické funkce—průmyslové, profesní, zemědělské, nebo obchodní; do druhé jsou zapsáni na základě svých politických, filozofických a sociálních náklonností. Všichni pracující tak patří do některé ekonomické licencované skupiny a tyto cechy, stejně jako neekonomická sdružení, jsou řízeny v mnohém jako národní vláda s jejími třemi větvemi

moci. Členství v těchto skupinách se nemůže dvanáct let změnit.

72:9.3 (817.7) 2. Po nominování guvernéry států, nebo regionů a udělením mandátu regionálními nejvyššími radami, mohou mít jedinci, kteří vykonali pro společnost velkou službu a kteří demonstrovali mimořádnou moudrost ve státní službě, přiznány dodatečné hlasy, ale pouze každých pět let a nesmí takových nadhlasů být více než devět. Maximální počet volebních hlasů několikanásobného voliče je deset. Takovým způsobem jsou uznáni a oceněni vědci, vynálezci, učitelé, filozofové a duchovní vůdci, kteří také dostanou doplňující politickou moc. Tato progresivní občanská privilegia udělují státní a regionální nejvyšší rady stejným způsobem, jak se udělují akademické hodnosti na speciálních univerzitách a příjemci s hrdostí přidají symboly takového občanského ocenění na seznam svých osobních úspěchů.

72:9.4 (817.8) 3. Všichni jedinci, odsouzení k nuceným pracím v dolech a všichni státní zaměstnanci, žijící z peněz daňových poplatníků, jsou po dobu své služby zbaveni práva volit. To se nevztahuje na starší lidi, kteří odešli v šedesáti pěti letech do penze.

72:9.5 (817.9) 4. Existuje pět kategorií volebního práva, reflektujících průměrné roční daně, zaplacené za posledních pět let. Plátcí vysokých daní dostanou dodatečné volební hlasy, maximálně pět. Toto privilegium je nezávislé na všech ostatních oceněních, ale v žádném případě nemůže žádný člověk hlasovat s více než deseti hlasy.

72:9.6 (818.1) 5. S přijetím tohoto systému volebního práva se zrušil teritoriální systém hlasování ve prospěch ekonomického, čili praktického systému. Všichni občané nyní volí jako členové pracovních, společenských, nebo profesních skupin, bez ohledu na místo svého bydliště. Tímto způsobem se voličstvo skládá z ustálených, jednotných a informovaných skupin, které volí do zavazujících a zodpovědných státních funkcí jen své nejlepší členy. Tento praktický, čili skupinový systém volebního práva má jednu výjimku: volby federálního guvernéra každých šest let jsou celostátní a každý občan dává pouze jeden hlas.

72:9.7 (818.2) Takto, s výjimkou voleb guvernéra, volební právo uplatňují ekonomická, profesní, intelektuální a sociální skupiny občanů. Ideální stát je organický a každá svobodná a uvážlivá skupina občanů představuje důležitý a fungující orgán uvnitř většího státního organismu.

72:9.8 (818.3) Školy státnosti mají právo dát popud k soudnímu řízení u státních soudů, aby zbavily volebního práva určitého defektního, zahálčivého, lhostejného nebo zločinného jedince. Tito lidé vědí, že když padesát procent národa je ničemná a vadná a má právo volit, tak takový národ je odsouzen k záhubě. Oni se domnívají, že převaha prostřednosti znamená úpadek každého národa. Účast ve volbách je povinná a velké pokuty dostanou ti, kteří nedají své hlasy.

10. Řešení trestné činnosti

72:10.1 (818.4) Metody, používané tímto národem, pro řešení zločinu, duševní vyšinutosti a zvrhlosti, i když v některých ohledech jsou zajímavé, v jiných budou nepochybně šokující pro většinu

Urantijců. Obyčejní kriminálníci a defektní lidé jsou umístěni podle pohlaví do různých zemědělských kolonií, kde vytvářejí více než sami potřebují. Těžcí nenapravitelní zločinci a nevyléčitelní šílenci jsou odsouzeni k trestu smrti v plynových komorách. Mnoho dalších zločinů vedle vraždy, včetně zrady státní důvěry, obdrží trest smrti a rozsudky jsou vynášeny neomylně a rychle.

72:10.2 (818.5) Tito lidé přecházejí od negativní k pozitivní éře práva. Nedávno zašli ve snaze předcházet zločinům tak daleko, že odsuzují ty, o kterých se předpokládá, že jsou potenciálními vrahy a těžkými zločinci k doživotní práci v internačních koloniích. Jestliže tito odsouzenci později prokážou, že mají normální sklony, mohou být buď podmíněně propuštěni, nebo omilostněni. Počet vražd na tomto kontinentu je jenom deset procent v porovnání s ostatními národy této planety.

72:10.3 (818.6) Snahy zabránit množení kriminálních a defektních jedinců začaly před sto lety a již přinesly uspokojivé výsledky. Tady nejsou žádná vězení, nebo nemocnice pro duševně choré. A to z jednoho důvodu, je jich tady asi jenom deset procent oproti takovým skupinám na Urantii.

11. Vojenská připravenost

72:11.1 (818.7) President Rady Národní Obrany může absolventy federálních vojenských škol—ochránce civilizace—rozdělit podle schopností a zkušeností do sedmi kategorií. Tato rada má dvacet čtyři členů, jmenovaných nejvyššími rodičovskými, vzdělávacími a průmyslovými tribunály, schválených federálním nejvyšším soudem a předsedá ji z moci úřední

náčelník štábu koordinovaných vojenských záležitostí. Členové slouží v této radě do věku sedmdesáti let.

72:11.2 (819.1) Kursy pro takové mladé oficíry jsou čtyřleté a jsou vždy spojeny se zvládnutím nějakého řemesla, nebo živnosti. Vojenský výcvik se nikdy neprovádí bez tohoto přidruženého průmyslového, vědeckého, nebo profesního vzdělání. Když čtyřletý vojenský výcvik skončí, má absolvent polovinu vzdělání, které se získává v každé speciální škole, kde kurzy rovněž trvají čtyři roky. Tímto způsobem se zabrání vytvoření třídy profesionálních vojáků, protože získají první polovinu technického, nebo profesního vzdělání a většina z nich toho využije pro svůj další civilní život.

72:11.3 (819.2) V době míru je vojenská služba zcela dobrovolná a ve všech armádních složkách je na čtyři roky, v jejichž průběhu se každý muž věnuje, kromě zvládnutí vojenských taktik, některému speciálnímu studiu. Hudební výchova je jednou z hlavních činností nejvyšších vojenských škol a dvaceti pěti výcvikových táborů, rozmístěných podél hranic kontinentu. V obdobích průmyslové stagnace jsou tisíce nezaměstnaných automaticky využíváni pro budování vojenského obranného systému kontinentu na souši, na moři a ve vzduchu.

72:11.4 (819.3) Přestože tento národ má mohutnou válečnou sílu jako obranu proti napadení sousedními nepřátelskými národy, k jeho cti je nutno poznamenat, že již více než sto let nepoužil tyto vojenské prostředky pro výbojnou válku. Tito lidé se stali natolik civilizovanými, že dokáží energicky bránit svoji civilizaci, aniž podlehnou pokušení využít svoji vojenskou sílu pro útok. Od doby založení spojeného kontinentálního státu tam nebyly občanské války, ale během posledních dvou

stoletích museli být tito lidé povoláni do devíti nelítostných obranných válek, z nichž tři byly proti mocné konfederaci světových velmocí. Ačkoliv tento národ udržuje odpovídající obranný systém proti napadení nepřátelskými sousedy, mnohem více se věnuje vzdělávání státníků, vědců a filozofů.

72:11.5 (819.4) V době míru s okolním světem jsou všechny mobilní obranné mechanizmy v plné míře používány v průmyslu, obchodě a při rekreaci. Když je vyhlášena válka, je mobilizován celý národ. Během válečného stavu všechna odvětví průmyslu odvádějí vojenské dávky a náčelníci všech armádních složek se stanou členy guvernérova kabinetu.

12. Ostatní národy

72:12.1 (819.5) I když společnost a vláda tohoto unikátního národa jsou v mnoha ohledech na vyšší úrovni než národy na Urantii, je nutno poznamenat, že na ostatních kontinentech (na této planetě je jich jedenáct) jsou vládní systémy výrazně na nižší úrovni oproti vyspělejším národům Urantie.

72:12.2 (819.6) V současné době se tato pokročilejší vláda chystá vytvořit diplomatické vztahy se zaostalými národy a poprvé se objevil velký duchovní vůdce, který prosazuje poslat misionáře do těchto sousedních národů. My se obáváme, že mohou udělat stejnou chybu, kterou již udělalo mnoho jiných, když se snažili vnutit vyspělou kulturu a náboženství jiným rasám. Jakou skvělou věc by tento kontinent pokročilé kultury mohl na této planetě udělat, kdyby se otevřel a přivedl mezi sebety nejlepší z okolních národů a poté, až by je vzdělal, poslal by je zpět k jejich nevědomým bratrům jako posly vzdělanosti! Přirozeně,

jestliže Autoritativní Syn má brzy přijít k tomuto vyspělému národu, na tomto světě mohou rychle nastat významné události.

72:12.3 (820.1) Toto vyprávění o záležitostech sousední planety je uděláno se zvláštním souhlasem s cílem rozvinout civilizace a zdokonalit vládní systém na Urantii. Mohli bychom povědět mnohem více co by nepochybně zajímalo a upoutalo Urantijce, ale toto naše sdělení vyčerpává hranice stanovené našim mandátem.

72:12.4 (820.2) Nicméně, Urantijci by měli vzít na vědomí tu skutečnost, že jejich sesterská sféra v planetární rodině soustavy Satania neměla prospěch ani z autoritativních a ani z poskytovaných misí Rajských Synů. Kromě toho, mezi jednotlivými národy Urantie nejsou tak velké kulturní rozdílnosti, jako existují mezi tímto kontinentálním národem a ostatními národy té planety.

72:12.5 (820.3) Rozlévání Ducha Pravdy poskytuje duchovní základ pro uskutečňování významných činů v zájmech lidské rasy obdarovaného světa. Proto je Urantia mnohem lépe připravena pro rychlejší realizaci planetární vlády s jejími zákony, mechanismy, symboly, pravidly a jazykem—to všechno by mohlo obrovskou měrou přispět k zavedení celosvětového míru a zákonnosti a vést někdy v budoucnu k začátku skutečné éry duchovního snažení; a taková éra je planetárním prahem do utopických věků světla a života.

72:12.6 (820.4) [Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

Kapitola 73

Edenská zahrada

73:0.1 (821.1) ÚPADEK kultury a duchovní chudoba v důsledku selhání Kaligastii a následný sociální zmatek měly malý vliv na fyzický a biologický status národů Urantie. Organická evoluce pokračovala rychlým tempem a zcela bez ohledu na kulturní a morální pokles, který tak rychle následoval po vzpouře Kaligastii a Daligastii. A v planetární historii přišel čas, téměř před čtyřiceti tisíci lety, kdy sloužící Nositelé Života zaznamenali, že z čistě biologického hlediska se vývojový proces ras na Urantii blížil ke svému vrcholu. Pověření správci Melkisedekové s takovým názorem souhlasili a ihned se připojili k petici Nositelů Života, požadující Nejsvrchovanější Edentie o inspekci Urantie za účelem schválení vyslání biologických vylepšovatelů —Materiálního Syna a Materiální Dcery.

73:0.2 (821.2) Tato žádost byla adresována Nejsvrchovanějším Edentie proto, že po zradě Kaligastii a dočasném zrušení zákonné moci na Jerusemu přešlo mnoho záležitostí Urantie pod jejich přímou soudní pravomoc.

73:0.3 (821.3) Tabamantia, vrchní dohlázeč nad událostmi na decimálních, čili experimentálních světech, přišel zkontrolovat planetu a po zjištění stavu rasového progresu podle očekávání doporučil, aby na Urantii byli posláni Materiální Synové. Po této kontrole, o něco méně než za sto let, přišli Adam a Eva—Materiální Syn a Materiální Dcera lokální soustavy—a započali obtížný úkol pokusit se vyřešit chaotické záležitosti planety, která byla ve svém rozvoji zpomalena vzpourou a nacházela se v přikázané duchovní izolaci.

1. Nodité a Amadonité

73:1.1 (821.4) Na normální planetě by příchod Materiálního Syna obvykle znamenal přiblížení se velké epochy vynálezů, materiálního progresu a intelektuálního osvícení. Na většině světů je éra po příchodu Adama významným věkem vědy, ale na Urantii tomu tak nebylo. Přestože planeta byla obydlena rasami, které byly fyzicky vyvinuté, kmeny strádaly hlubokým divošstvím a morální stagnací.

73:1.2 (821.5) Deset tisíc let po vzpouře byly prakticky všechny vymoženosti administrativy Prince vyhlazeny; světové rasy by na tom byly o něco lépe, kdyby tento zrádný Syn nikdy na Urantii nepřišel. Pouze mezi Nodity a Amadonity se udržovaly tradice Dalamatie a kultura Planetárního Prince.

73:1.3 (821.6) Nodité byli potomky rebelujících členů Princova osobního personálu a jejich jméno je odvozeno od jejich prvního vůdce—Noda, který byl v jednu dobu v Dalamatii předsedou komise pro průmysl a obchod. Amadonité byli potomky těch Andonitů, kteří se rozhodli zachovat věrnost Vanovi a Amadonovi. Název „Amadonit“ je více kulturním a náboženským označením, než pojmenováním rasy; z rasového hlediska byli Amadonité v podstatě Andoniti. „Nodit“ je jak kulturní, tak i rasové pojmenování, protože sami Nodité tvořili osmou rasu Urantie.

73:1.4 (822.1) Mezi Nodity a Amadonity existovala tradiční nenávist. Toto dlouhotrvající nepřátelství neustále vycházelo na povrch kdykoliv se potomci těchto dvou skupin snažili zapojit do nějaké společné činnosti. Dokonce mnohem později, v době Edenu, bylo pro ně značně obtížné pracovat spolu v míru.

73:1.5 (822.2) Brzy po zničení Dalamatie se následovníci Noda rozdělili do tří velkých skupin. Centrální skupina zůstala v bezprostředním okolí svého původního osídlení blízko vodních toků Perského zálivu. Východní skupina migrovala do hornatých oblastí Elamu, kousek na východ od údolí Eufratu. Západní skupina se usadila v severovýchodní Sýrii na březích Středozemního moře a v přilehlých oblastech.

73:1.6 (822.3) Tito Nodité se volně spojovali pohlavně se sangikskými rasami a zanechali po sobě znamenité potomstvo. A někteří potomci rebelujících dalamatijců se pak připojili k Vanovi a jeho věrným stoupencům v oblastech severní Mezopotámie. Tady, v okolí jezera Van a v krajině na jihu Kaspického moře, se Nodité smísili a spojili s Amadonity a zařadili se mezi „velikány dávných dob.“

73:1.7 (822.4) Před příchodem Adama a Evy byly tyto skupiny—Nodité a Amadonité—nejvyspělejšími a nejkulturnějšími rasami na zemi.

2. Plánování Zahrady

73:2.1 (822.5) Téměř sto let před inspekcí Tabamantii Van se svými druhy z vysokohorského centra světové etiky a kultury kázali o příchodu slíbeného Božího Syna—vylepšovatele ras, učitele pravdy a hodnotného nástupce zrádného Kaligastii. Ačkoliv většina obyvatel světa v té době neprojevovala žádný, nebo jen malý zájem o tato proroctví, ti, kdo byli v bezprostředním kontaktu s Vanem a Amadonem vzali toto učení vážně a začali se připravovat nasamotné přijetí slíbeného Syna.

^{73:2.2 (822.6)} Van vyprávěl svým nejbližším druhům o Materiálních Synech na Jerusemu; to, co o nich věděl před svým příchodem na Urantii. On dobře věděl, že tito adamičtí Synové vždy žili v jednoduchých, ale půvabných zahradních obydlích a navrhl, osmdesát tři let před příchodem Adama a Evy, aby se jeho skupina věnovala prohlášení o jejich příchodu a připravila zahradní obydlí pro jejich přijetí.

^{73:2.3 (822.7)} Ze svého vysokohorského centra a ze šedesáti jedna vzdálených osídlení, Van a Amadon sestavili sbor přes tři tisíce ochotných a nadšených dělníků, kteří se při slavnostním shromáždění rozhodli věnovat se přípravě na příchod slíbeného—v každém případě očekávaného—Syna.

^{73:2.4 (822.8)} Van rozdělil své dobrovolníky do sta oddílů. V čele každého oddílu stál velitel a jeho zástupce, který plnil funkci spojky a patřil k osobnímu personálu Vana. Jako svého vlastního společníka si Van ponechal Amadona. Všechny tyto skupiny začaly svědomitě přípravné práce a komise pro výběr lokality pro výstavbu Zahrady vyrazila na cesty hledat ideální místo.

^{73:2.5 (822.9)} Přestože Kaligastia a Daligastia byli do značné míry zbaveni schopnosti tvořit zlo, dělali všechno možné, aby překazili a zabránili přípravným pracím pro stavbu Zahrady. Ale jejich nečestné intrikování bylo z velké části vyrovnáno svědomitými a čestnými činnostmi téměř deseti tisíc loajálních midbytostí, které neúnavně pracovaly ve prospěch tohoto záměru.

3. Umístění Zahrady

73:3.1 (823.1) Komise pro výběr místa pro Zahradu byla na cestách téměř tři roky. Po svém návratu doporučovala tři možné polohy: prvním místem byl ostrov v Perském zálivu; druhým bylo poříčí, které bylo později použito pro druhou zahradu; třetím byl dlouhý úzký poloostrov—skoro ostrov—vybíhající západním směrem z východního pobřeží Středoziemního moře.

73:3.2 (823.2) Komise téměř jednohlasně dala přednost třetí možnosti. Toto místo bylo vybráno a dva následující roky trvalo přestěhovat světové kulturní centrum, včetně stromu života, na tento poloostrov ve Středoziemním moři. Všechny skupiny obyvatel poloostrova, kromě jediné, mírumilovně odešly, když Van přišel se svojí skupinou.

73:3.3 (823.3) Tento středoziemní poloostrov měl příznivé podnebí a rovnoměrnou teplotu; toto stabilizované počasí bylo důsledkem obklopujících hor a na základě skutečnosti, že tato oblast byla vlastně ostrovem ve vnitrozemním moři. Přestože na okolních vrchovinách vydatně pršelo, přímo v Edenu pršelo málokdy. Ale každou noc, díky rozsáhlému systému umělých zavlažovacích kanálů, se „zvedl opar“, aby osvěžil rostliny Zahrady.

73:3.4 (823.4) Pobřeží této zemské masy bylo hodně vyvýšeno nad úrovní moře a spojující šíje s pevninou byla v nejužším bodě široká pouze čtyřicet tři kilometrů. Velká řeka, která zavlažovala Zahradu, pramenila v horách poloostrova a protékala poloostrovní šíjí na pevninu a odtamtud přes nížiny Mezopotámie do moře na druhé straně. Vlévaly se do ni čtyři přítoky, které pramenily na pobřežních pahorcích Edenského poloostrova a toto jsou ty „čtyři prameny“ řeky, která „vytékala

z Edenu,“ a které byly později považovány za ramena řek, obklopující druhou zahradu.

73:3.5 (823.5) Hory obklopující Zahradu oplývaly drahokamy a drahými kovy, které ale vzbuzovaly velmi malou pozornost. Hlavní myšlenka spočívala v proslavení zahradnictví a povznesení zemědělství.

73:3.6 (823.6) Místo, vybrané pro Zahradu bylo snad nejkrásnějším místem svého druhu na celém světě a podnebí v té době bylo ideální. Nikde jinde nebyla taková lokalita, která by poskytla tak dokonalou příležitost stát se rájem botanického vyjádření. Na tomto místě se začala shromažďovat elita civilizace Urantie. Všude jinde se svět utápěl v zaslepenosti, nevědomosti a primitivnosti. Eden byl jediným slibným místem na Uranti; byl to vrchol zemské krásy a brzy se jeho nádherná a zdokonalená krajina stala pojmem.

4. Vybudování Zahrady

73:4.1 (823.7) Když Materiální Synové, biologičtí vylepšovatelé, začínají svůj pobyt na evolučním světě, místo jejich obydlí je často nazýváno Edenskou Zahradou, protože se vyznačuje květinovou krásou a botanickou nádherou hlavní sféry souhvězdí —Edentie. Van dobře znal tyto zvyklosti a proto se postaral o to, aby pro Zahradu byl poskytnut celý poloostrov . Pastviny a chov dobytka byly naplánovány na přilehlé pevnině. Z živočichů bylo v zahradě možno nalézt jenom ptáky a různá domestikovaná zvířata. Van nařídil, aby Eden byl zahradou, a jenom zahradou. Na její půdě se nikdy nezabíjela zvířata. Všechno maso, které jedli dělníci zahrady v průběhu všech těch

let výstavby bylo přineseno z pevniny, kde byla držena stáda dobytka.

73:4.2 (824.1) Prvním úkolem bylo postavit cihlovou zeď přes poloostrovní šíji. Po jejím dokončení mohly nerušeně probíhat samotné práce zkrášlení krajiny a výstavba obydlí.

73:4.3 (824.2) Před hlavní zdí byla vystavěna menší zeď a ve vytvořeném prostoru vznikla zoologická zahrada, ve které byly všechny druhy divoké zvěře, aby sloužily jako dodatečná obrana proti nepřátelským útokům. Tento zvěřinec byl rozdělen do dvanácti velkých celků, mezi kterými byly zděné stezky, vedoucí k dvanácti branám Zahrady, k řece a na přilehlé pastviny, rozkládající se ve střední části poloostrova.

73:4.4 (824.3) Při výstavbě Zahrady pracovali pouze dobrovolní dělníci; námezdníci nebyli nikdy najímáni. Dobrovolní dělníci kultivovali Zahradu a pásli stáda pro vlastní obživu; jídlo také dostávali od sousedních věřících. A tato velká akce se dokončila navzdory potížím, související s neurovnaným stavem světa v těchto nesnadných časech.

73:4.5 (824.4) Ale Van, který nevěděl jak brzy lze očekávat příchod Syna a Dcery, způsobil velké zklamání, když navrhl, aby se také mladší generace připravila na pokračování tohoto díla, v případě, že by se jejich příchod zpozdil. To z Vanovy strany vypadalo jako přiznání nedostatku víry a způsobilo to značné potíže, zapříčiněné vysokou dezercí; ale Van pokračoval se svým plánem výstavby a zaplnil místa dezertérů mladými dobrovolníky.

5. Zahradní obydlí

73:5.1 (824.5) Uprostřed Edenského poloostrova byl nádherný kamenný chrám Vesmírného Otce, duchovní svatyně Zahrady. Na severu se postavilo administrativní centrum; na jihu se vystavěly domy pro dělníky a jejich rodiny; na západě se vyčlenil pozemek pro plánované školy vzdělávacího systému očekávaného Syna, zatímco na „východě Edenu“ se postavily příbytky určené pro slíbeného Syna a jeho bezprostřední potomky. Architektonické plány pro Eden připravily domy a dostatek prostoru pro jeden milion lidí.

73:5.2 (824.6) V době Adamova příchodu, přestože Zahrada byla dokončena jenom z jedné čtvrtiny, měla tisíce kilometrů zavlažovacích kanálů a více než devatenáct tisíc kilometrů dlážděných chodníků a cest. Bylo tam něco málo přes pět tisíc zděných budov v různých sektorech a stromy a rostliny se téměř nedaly spočítat. V žádné skupině domů v zahradě jich nikdy nebylo víc než sedm. A přestože stavby Zahrady byly jednoduché, byly nanejvýš umělecké. Cesty a chodníky byly dobře vybudovány a krajina byla překrásná.

73:5.3 (824.7) Sanitární opatření Zahrady daleko převyšovala všechno, co kdy bylo předtím známo na Urantii. Pitná voda Edenu byla udržována zdravotně nezávadná díky přísnému dodržování sanitárních předpisů, stanovených pro zachování její čistoty. Zpočátku s tím byly spojeny potíže, protože se tyto předpisy nedodržovaly, ale Van postupně vštípil svým druhům jak je důležité nenechat nic spadnout do přívodu pitné vody pro zahradu.

73:5.4 (825.1) Do doby, než se později vybudoval systém splaškových vod a likvidace odpadů, Edenité svědomitě zakopávali všechnen odpad, nebo hnilý látky. Amadonovi

inspektoři každý den dělali kontroly a pátrali po možných příčinách nemocí. Až opět v devatenáctém a dvacátém století si Urantijci uvědomili důležitost prevence lidských nemocí. Před rozpadem adamického režimu byl vybudován odpadní systém, jehož kanály byly zakryty cihlami, které vedly pod zdmi a vytékaly do řeky Edenu kilometr a půl za vnější, čili menší, zdi Zahrady.

73:5.5 (825.2) Když přišel Adam, tak většina rostlin v této části světa již byla vyrostlá a bylo vyšlechtěno mnoho druhů ovoce, obilovin a ořechů. Tady byla poprvé pěstována většina současné zeleniny a obilnin, ale spousta různých rostlin s jedlými plody se později ze světa vytratila.

73:5.6 (825.3) Kolem pěti procent Zahrady bylo intenzívně uměle kultivováno, patnáct procent podléhalo částečné kultivaci a zbytek byl ponechán ve více či méně přírodním stavu až do příchodu Adama, protože se uvažovalo, že bude nejlepší, aby dokonči zahradu podle svých představ.

73:5.7 (825.4) A tak byla Edenská Zahrada připravena pro přijetí slíbeného Adama a jeho doprovodu. Tato Zahrada by mohla dělat čest každému světu se zdokonaleným správním systémem a normálním vedením. Adam a Eva byli velmi spokojeni s celkovým plánem Edenu, nicméně udělali mnoho změn při zařizování svého vlastního osobního obydlí.

73:5.8 (825.5) Přestože okrasné práce nebyly v době příchodu Adama ani zdaleka dokončeny, toto místo bylo již tehdy klenotem botanické krásy; a v počátečním období jeho pobytu v Edenu dostala celá Zahrada novou podobu a získala nové proporce krásy a ušlechtilosti. Nikdy předtím nebo i potom nebylo na

Urantii místo s takovou krásnou a bohatou ukázkou zahradnictví a zemědělství.

6. Strom života

73:6.1 (825.6) Uprostřed chrámu zahrady Van zasadil, po dlouhou dobu velmi střežený, strom života, jehož listy byly určeny pro „lечение národů“ a jehož plody ho jeho samého tak dlouho udržovaly na zemi. Van dobře věděl, že zachování života Adama a Evy bude také záviset na tomto daru Edentie až se jednou objeví na Urantii v materiální formě.

73:6.2 (825.7) V hlavních centrech soustav Materiální Synové nepotřebují pro výživu strom života. Pouze po ztělesnění svých osobností na planetě jsou závislí na této podpoře pro zachování své fyzické nesmrtelnosti.

73:6.3 (825.8) Je možné, že „strom poznání dobra a zla“ je řečnickým obratem, symbolickým označením, zahrnující spoustu lidských zkušeností, ale „strom života“ nebyl mýtus; byl skutečností a velmi dlouhou dobu byl na Urantii. Když Nejsvrchovanější Edentie schválili poslání Kaligastii, jako Planetárního Prince Urantie, a sta občanů Jerusemu jako jeho administrativní personál, Melkisedekové poslali na planetu keř Edentie a tato rostlina vyrostla ve strom života Urantie. Tato forma neinteligentního života je přirozená na hlavních řídicích sférách souhvězdí, dá se najít také na hlavních řídicích světech lokálních vesmírů a supervesmírů a rovněž i na sférách Havony, ale ne na hlavních centrech soustav.

73:6.4 (826.1) Tato superrostlina ukládala určité prostorové energie, které působily proti činitelům živočišné existence,

vyvolávajících proces stárnutí. Po pozření, ovoce stromu života bylo jako superchemická akumulátorová baterie, záhadným způsobem uvolňující vesmírnou sílu, prodlužující život. Tato forma výživy byla zcela nepoužitelná pro obyčejné evoluční bytosti Urantie, ale sloužila výhradně stovce materializovaných členů Kaligastiova personálu a stovce modifikovaných Andonitů, kteří dodali svoji životní plazmu personálu Prince a zato se stali uživateli tohoto doplňku života, který jim umožnil využívat ovoce stromu života po neomezenou dobu jejich jinak smrtelné existence.

73:6.5 (826.2) Během období Princovy vlády strom rostl ve středním a kruhovém nádvoří chrámu Otce. Když vypukla vzpoura, Van se svými druhy strom přesadil z centrálního místa do jejich dočasného tábora. Potom byl tento keř Edentie přenesen do jejich vysokohorského útočiště, kde sloužil Vanovi a Amadonovi déle než sto padesát tisíc let.

73:6.6 (826.3) Když Van a jeho druhové připravili Zahradu pro Adama a Evu, přesadili keř Edentie do Edenské Zahrady, kde opět rostl uprostřed centrálního kruhového nádvoří nového chrámu Otce. A Adam a Eva pravidelně pojídali jeho ovoce, aby vydržovali svoji duální formu fyzického života.

73:6.7 (826.4) Když se plány Materiálního Syna nezdařily, nebylo Adamovi a jeho rodině dovoleno odnést si jádro stromu ze Zahrady. Když Nodité napadli Eden, bylo jim řečeno, že se stanou „bohy, jestliže budou jíst ovoce stromu.“ K jejich velkému překvapení našli strom nestrážen. Jedli ovoce vydatně po dobu mnoha let, ale neudělalo to pro ně nic; oni všichni byli materiálními smrtelníky tohoto světa a postrádali ten dar, bez kterého tyto plody nemohly účinkovat. Neschopnost mít

prospěch ze stromu života v nich vyvolala zlost a během jedné z jejich vnitřních válek byly jak chrám, tak i strom zničeny požárem; pouze kamenná zeď chrámu zůstala do doby, kdy byla později Zahrada zaplavena vodou. To byl již druhý chrám Otce, který zanikl.

73:6.8 (826.5) Od této doby musí všechno živé na Urantii prodělat přirozenou cestu života a smrti. Adam, Eva, jejich děti, děti jejich dětí a také jejich druhové, všichni zemřeli v průběhu času a stali se tak účastníky programu vzestupu lokálního vesmíru, kde po materiální smrti následuje vzkříšení na obytných světech.

7. Osud Edenu

73:7.1 (826.6) Po odchodu Adama byla první zahrada střídavě obývána Nodity, Kutity a Suntity. Později se stala příbytkem severních Noditů, kteří se stavěli proti spolupráci s Adamity. Po dobu téměř čtyř tisíc let po odchodu Adama byl poloostrov obsazen těmito nižšími Nodity, když ve spojení se silnou aktivitou okolních vulkánů a ponořením pozemního mostu mezi Sicílií a Afrikou se propadlo východní dno Středozemního moře a vzalo sebou pod vodu celý Edenský poloostrov. Současně s tímto obrovským poklesem mořského dna se značně vyzvedlo pobřeží východního Středomoří. A to byl konec nejkrásnějšího přírodního výtvaru jaký kdy na Urantii existoval. Propadnutí nebylo náhlé a než se celý poloostrov potopil úplně, bylo k tomu zapotřebí několika stalet.

73:7.2 (827.1) My nemůžeme v žádném případě považovat toto zmizení Zahrady jako výsledek selhání božích plánů, ani jako

důsledek chyb Adama a Evy. My nepovažujeme ponoření Edenu za nic jiného než za přírodní událost, ale zdá se nám, že potopení Zahrady bylo načasováno tak, aby nastalo přibližně v době nárůstu rezerv fialové rasy, aby převzala úkol napravit národy svého světa.

^{73:7.3 (827.2)} Melkisedekové radili Adamovi, aby nezačínal s programem vylepšování a míšení ras dokud nebude mít jeho vlastní rodina půl milionu členů. Zahrada nebyla nikdy určena k tomu, že bude trvalým domovem Adamitů. Oni se měli stát nositeli nového života po celém světě; oni měli nesobecky sloužit všem potřebným rasám země.

^{73:7.4 (827.3)} Instrukce, které Adam dostal od Melkisedeků předpokládaly, že on založí rasová, kontinentální a oblastní centra, která budou řídit jeho přímí synové a dcery, zatímco on a Eva by věnovali svůj čas různým světovým hlavním centrům jako poradci a koordinátoři celosvětového biologického vylepšení, intelektuálního zdokonalení a morální nápravy.

^{73:7.5 (827.4)} [Představeno Soloniem, „serafským hlasem v Zahradě.“]

Kapitola 74

Adam a Eva

^{74:0.1 (828.1)} PŘED 37 848 lety, počítáno od roku 1934, přišli na Urantii Adama a Eva. Bylo to uprostřed léta a když přišli, Zahrada byla v plném květu. V pravé poledne a neoznámeni, dva serafské transporty v doprovodu Jerusemského personálu, kterému byla svěřena přeprava biologických vylepšovatelů na Urantii, se pomalu snesly na povrch otáčející se planety v

blízkosti chrámu Vesmírného Otce. Všechny práce, spojené s obnovením materiálních těl Adama a Evy, byly provedeny v prostorách této nově vystavěné svatyně. Od jejich příchodu uplynulo deset dní než byli přeměněni do dvojité lidské formy a mohli se představit jako noví vládci světa. Vědomí nabyli oba současně. Materiální Synové a Dcery vždy slouží spolu. Je to podstatou jejich služby, že se nikdy a nikde neoddělují. Oni jsou předurčení pracovat ve dvou; málokdy působí samostatně.

1. Adam a Eva na Jerusemu

^{74:1.1 (828.2)} Planetární Adam a Eva Urantie byli členové staršího sboru Materiálních Synů na Jerusemu a měli společné číslo 14 311. Náleželi ke třetí fyzické řadě a jejich tělesná výška byla přibližně dva a půl metru.

^{74:1.2 (828.3)} Předtím, než byl Adam vybrán, aby odešel na Urantii, pracoval spolu s Evou ve zkušebně testovacích fyzických laboratořích Jerusemu. Po dobu více než patnáct tisíc let byli vedoucími oddělení experimentální energie pro využití k modifikaci životních forem. Ještě dávno předtím byli učiteli ve školách občanství pro nově příchozí na Jerusem. A toto všechno by mělo být bráno v úvahu v souvislosti s vyprávěním o jejich následném počínání na Urantii.

^{74:1.3 (828.4)} Když se vydalo prohlášení, vyzývající dobrovolníky pro adamickou misi na Urantii, přihlásil se celý starší sbor Materiálních Synů a Dcer. Zkoušející Melkisedekové, se souhlasem Lanafora a Nejsvrchovanějších Edentie, nakonec vybrali Adama a Evu, kteří potom přišli vykonat funkci biologických vylepšovatelů na Urantii.

74:1.4 (828.5) Během Luciferovy vzpoury Adam i Eva zachovali věrnost Michaelovi; přesto byl tento pár předvolán k Vládcí Soustavy a před celou jeho vládu k prověření a instruktáži. Byly jim představeny v plném rozsahu detaily o Urantii; důkladně byli instruováni o plánech, které měli dodržet po převzetí vládnoucích odpovědností na světě, zmítaném vnitřními rozpory. Společně dali slib věrnosti Nejsvrchovanějším Edentie a Michaelu Salvingtonskému. A byli náležitě upozorněni na to, aby se považovali za podřízené urantijskému sboru prozatímních správců Melkisedeků do té doby, dokud tento správní orgán neuzná za vhodné a vzdá se vlády na světě, na který byli přiděleni.

74:1.5 (829.1) Tento pár zanechal v hlavním centru Satanie a na dalších místech sto potomků—padesát synů a padesát dcer—nádherná stvoření, která se vyhnula nástrahám vývoje a která všechna svědomitě vykonávala vesmírné povinnosti v době odchodu svých rodičů na Urantii. A všichni byli přítomni v krásném chrámu Materiálních Synů při slavnosti na rozloučenou, která je součástí posledních obřadností přejímání takové mise. Tyto děti doprovodily své rodiče do centra dematerializace jejich kategorie a byly posledními, kdo jim popřál šťastnou cestu a božskou rychlost předtím, než usnuli a ztratili vědomí osobnosti, což předchází přípravě na serafskou přepravu. Nějakou dobu děti strávily pospolu, radujíc se z toho, že se jejich rodiče brzy stanou viditelnými vůdci, ve skutečnosti výhradními vládci planety 606 v soustavě Satania.

74:1.6 (829.2) A tak Adam a Eva, uprostřed jásajících a loučících se spoluobčanů, opustili Jerusem. Vydali se za novými

povinnostmi náležitě připraveni a plně instruování o každém úkolu a nebezpečí, které na ně čekaly na Urantii.

2. Příchod Adama a Evy

74:2.1 (829.3) Adam a Eva usnuli na Jerusemu a když se probudili v chrámu Otce na Urantii, hleděli tváří v tvář dvěma bytostem, o kterých toho tolik slyšeli: Van a jeho věrný druh Amadon. Tito dva hrdinové Kaligastiovy vzpoury byli prvními, kdo je přivítal v jejich novém zahradním domově.

74:2.2 (829.4) Jazyk Edenu byl andonický dialekt, kterým mluvil Amadon. Van a Amadon výrazně zdokonalili tento jazyk vytvořením nové abecedy s dvaceti čtyřmi písmeny a věřili, že jak se kultura Edenu rozšíří po celém světě stane se jazykem Urantie. Adam a Eva dokonale zvládli tento lidský dialekt než opustili Jerusem, takže syn Andona uslyšel vznešeného vládce svého světa mluvit k němu v jeho vlastním jazyce.

74:2.3 (829.5) Tento den byl dnem velkého vzrušení a radosti v celém Edenu. K holubníkům, ve kterých byli drženi poštovní holubi, rychle spěchali kurýři a křičeli: „vypusťte ptáky; ať roznesou zprávu, že přišel slíbený Syn.“ Stovky osad věřících svědomitě, rok za rokem, chovali tyto domácí holuby pouze pro tuto událost.

74:2.4 (829.6) Když se zpráva o příchodu Adama rozšířila do všech stran, tisíce členů blízkých kmenů přijalo učení Vana a Amadona a během dalších mnoha měsíců zástupy poutníků přicházely do Edenu, aby přivítali Adama a Evu a uctili svého neviditelného Otce.

74:2.5 (829.7) Brzy po svém procitnutí byli Adam a Eva odvedeni na vysoký pahorek severně od chrámu na místo oficiálního přivítání. Tento přírodní kopec byl zvětšen a upraven pro slavnostní uvedení světových nových vládců do funkce. Tady, v pravé poledne, uvítací komise Urantie přivítala Syna a Dceru soustavy Satanie. Amadon byl hlavou této komise, která byla složena z dvanácti členů, mezi kterými byli zástupci všech šesti sangikských ras, výkonný vůdce midbytostí, Annan—věrná dcera a mluvčí Noditů, Noe—syn architekta a stavitele Zahrady a vykonavatel plánů svého zemřelého otce, a také dva rezidentní Nositelé Života.

74:2.6 (830.1) Dalším aktem bylo předání vedení planety Adamovi a Evě starším Melkisedekem—předsedou rady nucené správy Urantie. Materiální Syn a Materiální Dcera složili slib věrnosti Nejsvrchovanějším Norlatiadeku a Michaelovi Nebadonskému a byli Vanem prohlášeni za vládcy Urantie, který se tímto vzdal své čestné vedoucí funkce, kterou vykonával přes sto padesát tisíc let s pomocí prozatímních správců Melkisedeků.

74:2.7 (831.2) Při této slavnostní příležitosti oficiálního uvedení do funkce světových vládců byli Adam a Eva oblečeni do královských šatů. Ne všechna dovednost Dalamatie byla pro svět ztracena; v době Edenu se stále ještě používalo tkaní.

74:2.8 (830.3) Potom zaznělo prohlášení archandělů a přenášený hlas Gabriela vyhlásil druhou soudní prezentaci Urantie a vzkříšení spících přeživších smrtelníků druhého soudního období, období milosrdenství a soucitu, na 606. planetě Satanie. Období Prince skončilo, éra Adama, třetí planetární epocha, začíná uprostřed scén prosté vznešenosti; a noví vládcové Urantie zahajují svoje vládnutí za zdánlivě příznivých

podmínek, přestože celý svět byl ve zmatku, který byl způsoben nedostatečnou spoluprací jejich předchůdce na tomto postu.

3. Adam a Eva se seznamují s planetou

^{74:3.1 (830.4)} A nyní, po oficiálním uvedení do funkce, Adam a Eva si bolestně začínají uvědomovat svoji planetární izolaci. Dobře známé vysílací relace mlčely a chyběly všechny okruhy meziplanetární komunikace. Jejich druhové z Jerusemu odešli na světy správně fungující s osvědčeným Planetárním Princem a zkušeným personálem připraveným je přijat a schopným s nimi spolupracovat v jejich prvních začátcích na takových světech. Ale na Urantii vzpoura všechno změnila. Tady byla přítomnost Planetárního Prince velmi cítit a i když byl zbaven velké většiny svých pravomocí, aby nemohl škodit, stále byl schopen znesnadnit úkol Adama a Evy a do určité míry ho udělat nebezpečným. Situace byla vážná a zbavení iluzí, Syn a Dcera Jerusemu chodili v tu noc po Zahradě za svitu měsíce v úplňku a hovořili o svých plánech na příští den.

^{74:3.2 (830.5)} Tak skončil první den Adama a Evy na izolované Urantii, planetě, která byla uvržena ve zmatek zradou Kaligastii; a oni chodili a povídali si dlouho do noci, jejich první noci na zemi—a cítili se velmi osaměle.

^{74:3.3 (830.6)} Svůj druhý den Adam strávil jednáním s planetárními prozatímními správci a poradní radou. Od Melkisedeků a jejich spolupracovníků se Adam a Eva dozvěděli více podrobností o Kaligastiově vzpouře a o tom, jaký dopad měl tento převrat na vývoj světa. A toto dlouhé vypravování o špatném řízení záležitostí světa bylo, celkem vzato, skličujícím příběhem.

Dozvěděli se všechna fakta, týkající se naprostého zhroucení Kaligastiova programu pro urychlení procesu sociální evoluce. Také si plně uvědomili, že by bylo pošetilé snažit se dosáhnout zdokonalení planety nezávisle na božích plánech rozvoje. A tak skončil skličující, ale poučný den—jejich druhý, na Urantii.

74:3.4 (831.1) Třetí den věnovali prohlídce Zahrady. Obrovští cestovní ptáci—fandoři—vynesli Adama a Evu vysoko do vzduchu a ti se dívali dolů na rozsáhlé území Zahrady, nejkrásnějšího místa na zemi. Tento inspekční den byl zakončen velkou hostinou na počest všech, kdo se podíleli na vybudování této krásné a velkolepé Edenské zahrady. A zase, dlouho do noci jejich třetího dne, Syn se svojí družkou chodili po Zahradě a debatovali o nezměrnosti svých problémů.

74:3.5 (831.2) Na čtvrtý den Adam a Eva vystoupili před shromážděním Zahrady. S hory, na které byli slavnostně uvedeni do funkce vládců světa, promlouvali k lidu a informovali je o svých plánech na obnovu světa a naznačili metody, pomocí kterých se budou snažit znovu pozvednout sociální kulturu Urantie, která upadla na nízkou úroveň v důsledku hříchu a vzpoury. Toto byl velký den a byl ukončen hostinou pro radu mužů a žen, kteří byli vybráni k tomu, aby převzali odpovědnost v novém správním systému řízení světových záležitostí. Všimněte si! V této skupině byly jak ženy, tak i muži, což se stalo na zemi poprvé od dob Dalamatie. Byla to ohromující novota vidět Evu, ženu, sdílející pocty a odpovědnosti v otázkách řízení světa, s mužem. A takto skončil čtvrtý den na zemi.

74:3.6 (831.3) Pátý den byl zaplněn organizováním dočasné vlády—administrativy, která měla pracovat do odchodu prozatímních správců Melkisedeků z Urantie.

74:3.7 (831.4) Šestý den byl věnován inspekci různých typů lidí a zvířat. Celý den byli Adam a Eva provázeni kolem zdí ve východní části Edenu pozorujíc živočišný život planety a vytvářejíc si lepší představu o tom, co se musí udělat pro to, aby se vytvořil řád ve zmateném světě, obydleném takovou rozmanitostí živých tvorů.

74:3.8 (831.5) Ti, kteří doprovázeli Adama na této obhlídce byli velmi překvapeni jeho dokonalými znalostmi o vlastnostech a účelu tisíců a tisíců zvířat, které mu byly ukázány. Jakmile se podíval na nějaké zvíře, okamžitě popsal jeho povahu a chování. Adam dokázal uvést popisné údaje o původu, povaze a účelu všech materiálních tvorů, na které se podíval. Ti, kdo ho doprovázeli na této prohlídce nevěděli, že nový vládce světa byl jedním z největších odborníků na anatomii v celé Satanii; a Eva byla také takovým znalcem. Adam udivil své společníky popisováním velkého množství živých mikroorganismů, lidským okem neviditelných.

74:3.9 (831.6) Když skončil šestý den jejich pobytu na zemi, Adam a Eva si poprvé odpočinuli ve svém novém domě „na východě Edenu.“ Prvních šest dnů své mise na Urantii byli velmi zaměstnaní a moc se těšili na celý den volna bez žádných aktivit.

74:3.10 (831.7) Ale okolnosti si vyžádaly jinak. Události posledního dne, během kterého Adam tak moudře a vyčerpávajícím způsobem hovořil o živočišném světě na Urantii, stejně tak

jako jeho mistrný inaugurační projev a jeho působivé vystupování si získaly srdce a překonaly rozumové schopnosti obyvatel Zahrady do takové míry, že nejenže byli ochotni z celého srdce přijmout nedávno přišedšího Syna a Dceru Jerusemu za své vládce, ale většina chtěla padnout na kolena a uctívat je jako bohy.

4. První nepokoje

74:4.1 (832.1) V tu noc, noc šestého dne, když Adam a Eva spali, v okolí chrámu Otce v centrálním sektoru Edenu se děly podivné věci. Tam, za jasného měsíčního svitu stovky nadšených a vzrušených mužů a žen naslouchalo celé hodiny vášnivým výzvám svých vůdců. Mysleli to dobře, ale oni prostě nemohli pochopit jednoduchost přátelského a demokratického jednání svých nových vládců. A dlouho před svítáním noví dočasní správcové světových záležitostí dospěli k jednomyslnému závěru, že Adam a jeho družka jsou naprosto skromní a nenároční. Usnesli se na tom, že Božskost sestoupila na zem v tělesné formě a že Adam a Eva jsou ve skutečnosti bohové, nebo k nim mají nějaký blízký vztah, a proto jsou hodni důstojného uctívání.

74:4.2 (832.2) Pro nepřipravené mysli dokonce i těch nejlepších lidí světa byly ohromující události prvních šesti dnů Adama a Evy na zemi těžko k pochopení; v jejich hlavách to vířilo; byli uneseni návrhem přivést vznešený pár v pravé poledne do chrámu Otce, aby se jim každý mohl s úctou poklonit a vyjádřit jim pokornou poslušnost. A všechny tyto úmysly obyvatel Zahrady byly míněny upřímně.

74:4.3 (832.3) Van proti tomu protestoval. Amadon tam nebyl, protože velel čestné strážci, která se držela u Adama a Evy přes noc. Ale protest Vana byl zamítnut. Bylo mu řečeno, že on je také příliš skromný a velmi nenáročný a že on sám není daleko od boha, jak jinak by mohl žít na zemi tak dlouho a jak by dokázal přivodit takovou významnou událost, jako příchod Adama? A když se ho chystali vzrušení Edenité chopit a odnést na pahorek, aby se mu tam poklonili, Vanovi se podařilo uniknout davu a spojit se s midbytostmi, aby rychle poslali svého vůdce k Adamovi.

74:4.4 (832.4) Bylo těsně před svítáním jejich sedmého dne, když se Adam a Eva dozvěděli překvapující zprávu o dobře míněném návrhu těchto upřímných, ale nevědoucích smrtelníků; a potom, i přestože k nim rychle letěli cestovní ptáci, aby je přenesli do chrámu, midbytosti se svojí schopností dělat takové věci, dopravili Adama a Evu do chrámu Otce. Bylo brzy ráno tohoto sedmého dne a s pahorku, na kterém byli nedávno přivítáni, Adam ze široka vysvětloval řády božího synovstva a dal těmto pozemským myslím jasně na srozuměnou, že pouze Otec a ti, které on určí, mohou být uctíváni. Adam jim dal jasně najevo, že přijme jakoukoliv poctu a respekt, ale uctívání nikdy!

74:4.5 (832.5) Byl to významný den a krátce před polednem, přibližně současně s příchodem serafského posla, přinášejícího z Jerusemu potvrzení o uvedení světových vládců do funkce, Adam a Eva, odcházejíc od shromážděného davu, ukázali na chrám Otce a řekli: „jděte nyní k materiálnímu symbolu neviditelné přítomnosti Otce a s úctou se pokloňte tomu, kdo nás všechny stvořil a kdo v nás udržuje život. A necht' je tento

čin upřímným slibem, že již nikdy se nebudete snažit uctívat nikoho jiného, než Boha.“ Všichni udělali jak jim Adam přikázal. Materiální Syn a Dcera stáli sami na pahorku se skloněnými hlavami, zatímco lidé se vrhali na zem kolem chrámu.

^{74:4.6 (832.6)} A to byl původ tradice dne klidu. Sedmý den byl v Edenu vždy věnován polednímu shromáždění v chrámu; po dlouhou dobu bylo zvykem věnovat tento den sebevzdělávání. Dopoledne bylo určeno pro fyzické zdokonalení, poledne pro duchovní uctívání, odpoledne pro kultivaci mysli, zatímco večer byl stráven společenskými radostmi. Toto nikdy nebyl zákon v Edenu, ale byl to zvyk, který byl dodržován po celou dobu vlivu adamické správy na zemi.

5. Vládnutí Adama

^{74:5.1 (833.1)} Prozatímní správce Melkisedekové zůstali ve službě ještě téměř sedm let po příchodu Adama, ale nakonec přišel čas, kdy předali řízení světových záležitostí Adamovi a vrátili se na Jerusem.

^{74:5.2 (833.2)} Loučení s prozatímními správci trvalo celý den a večer jednotliví Melkisedekové dali Adamovi a Evě na rozloučenou své rady a popřáli jim vše nejlepší. Adam několikrát žádal své poradce, aby s ním zůstali na zemi, ale pokaždé byla jeho žádost zamítnuta. Nadešel čas, kdy Materiální Synové musí převzít plnou odpovědnost za řízení světových záležitostí. A tak, o půlnoci, serafští přepravci opustili planetu se čtrnácti bytostmi směrem na Jerusem, protože proměna Vana a Amadona nastala současně s odchodem dvanácti Melkisedeků.

74:5.3 (833.3) Po nějakou dobu šlo všechno na Urantii vcelku dobře a vypadalo to, že Adam bude nakonec schopen uplatnit některý ze svých plánů na podporu postupného rozšíření civilizace Edenu. Na základě doporučení Melkisedeků začal podporovat řemeslnou výrobu s představou rozvinutí obchodních vztahů s vnějším světem. Když byl Eden zničen, bylo tam v činnosti přes sto jednoduchých řemeslných dílen a byly vytvořeny rozsáhlé obchodní vztahy se sousedními kmeny.

74:5.4 (833.4) Dlouhé věky se Adam a Eva učili metodám zdokonalení evolučního světa, aby byli připraveni odborně přispět k rozvoji světové civilizace; ale teď stáli tváří v tvář naléhavým problémům, jako je zavedení právního řádu ve světě divochů, barbarů a polocivilizovaných lidských bytostí. S výjimkou vybraných nejlepších členů zemské populace, shromážděných v Zahradě, bylo jen málo skupin tu a tam, které byly plně připraveny pro přijetí adamické kultury.

74:5.5 (833.5) Adam vynaložil heroické a odhodlané úsilí, aby založil světovou vládu, ale setkal se všude s neústupným odporem. V celém Edenu se mu již podařilo vytvořit fungující systém skupinového řízení a spojil všechny tyto družiny do Edenského svazu. Ale když vyšel ven ze Zahrady a snažil se použít tyto myšlenky v odlehlých kmenech, nastaly potíže, vážné potíže. Ve chvíli, kdy Adamovi druhové začali pracovat mimo Zahradu, střetli se tam s přímým a dobře plánovaným odporem Kaligastii a Daligastii. Padlý Princ byl zbaven funkce vládce světa, ale nebyl odstraněn z planety. Stále se ještě nacházel na zemi a byl, alespoň do určité míry, schopen bránit všem Adamovým plánům na obnovení lidské společnosti. Adam se pokoušel varovat rasy před Kaligastiou, ale byl to

velmi těžký úkol, protože jeho úhlavní nepřítel byl pro oči smrtelníků neviditelný.

74:5.6 (833.6) Také mezi Edenity byli tací, jejichž zmatené mysli se přikláněly k učení Kaligastii o nevázané osobní svobodě; a ti působili Adamovi nekonečné potíže; neustále mařili ty nejlépe míněné plány pro systematický rozvoj a trvalý vývoj. Nakonec byl nucen přerušit svůj program pro rychlou socializaci; vrátil se k Vanově metodě organizování a rozdělil Edenity do oddílů po sto lidech. V čele oddílu byl velitel a ten měl pod sebou své zástupce, z nichž každý velel desetičlenné skupině.

74:5.7 (834.1) Adam a Eva přišli proto, aby zavedli parlamentní vládu namísto monarchie, ale na celém zemském povrchu nenalezli nic, co by se mohlo nazývat vládou. Prozatím se Adam rozhodl vzdát se všech snah založit parlamentní vládu a před zhroucením Edenského režimu se mu podařilo vytvořit téměř sto odlehlých obchodních a sociálních center, kde vládli jeho jménem silní jedinci. Většina těchto center byla již dříve založena Vanem a Amadonem.

74:5.8 (834.2) Tradice posílání vyslanců z jednoho kmene do druhého pochází od doby Adama. Toto byl velký krok kupředu ve vývoji řídicího systému.

6. Rodinný život Adama a Evy

74:6.1 (834.3) Prostor pro obydlí rodiny Adama měl plochu přesahující 1300 hektarů. V těsné blízkosti kolem této parcely byly vytvořeny podmínky pro péči o více než tři sta tisíc čistokrevných potomků. Ale postavena byla pouze první část plánovaných budov. Ještě předtím než se Adamova rodina

rozšířila natolik, aby potřebovala další prostory, byl celý Edenský plán přerušen a Zahrada byla vyklizena.

74:6.2 (834.4) Adamson byl prvorozeným představitelem fialové rasy Urantie. Po něm následovala sestra a Eveson, druhý syn Adama a Evy. Do odchodu Melkisedeků Eva porodila pět dětí; tři syny a dvě dcery. Potom přišly dvojčata. V době svého selhání byla Eva matkou šedesáti tří dětí, třiceti dvou dcer a třiceti jedna synů. Když Adam a Eva opouštěli Zahradu měla jejich rodina čtyři generace v počtu 1647 čistokrevných potomků. Po odchodu ze Zahrady měli ještě spolu čtyřicet dva dětí, kromě dvou potomků každého z nich ze smíšeného rodičovství s pozemskými smrtelníky. A zde není zahrnuto adamické potomstvo Noditů a evolučních ras.

74:6.3 (834.5) Když Adamovy děti přestaly sát po prvním roce života z prsou matky, nepily mléko zvířat. Eva využívala mléko velkého množství rozmanitých ořechů a šťáv četného ovoce a protože velmi dobře znala chemické složení a jejich energii, vhodně je míchala a krmila své děti až do doby, dokud se jim neobjevily zuby.

74:6.4 (834.6) Přestože vaření se běžně používalo v celém Edenu, v domácnosti Adama se vůbec nevařilo. Zralé ovoce, ořechy a obiloviny byly jejich potravou. Jedli jednou denně, brzy po poledni. Adam a Eva rovněž přímo vstřebávali „světlo a energii“ některých kosmických zářeních, využívajíc pro to strom života.

74:6.5 (834.7) Těla Adama a Evy vyzařovala třpytivé světlo, ale oni stále nosili oblečení podle zvyklostí svých pozemských druhů. Ačkoliv přes den chodili velmi lehce oblečení, večer se zahalili

do nočního oblečení. Původ tradiční svatozáře kolem hlav údajných svatých a nebeských lidí se datuje od dob Adama a Evy. Poněvadž světelné záření jejich těl bylo do značné míry zakryto jejich oblečením, pouze byl vidět svítící kruh kolem jejich hlav. Potomci Adamsona vždy takto zobrazovali svoji představu o lidech, o kterých věřili, že jsou mimořádné duchovně vyvinutí.

74:6.6 (834.8) Adam a Eva mohli komunikovat jeden s druhým a se svými nejbližšími dětmi na vzdálenost přes osmdesát kilometrů. Tato výměna myšlenek byla umožněna pomocí citlivých plynových dutin, které byly umístěny těsně u mozkových orgánů. Prostřednictvím tohoto mechanismu mohli vysílat a přijímat vibraci myšlenek. Ale o tuto schopnost přišli v okamžiku, kdy jejich mysl podlehla svárlivému a rozvratnému vlivu zla.

74:6.7 (835.1) Děti Adama chodily do svých vlastních škol do šestnácti let a starší děti učily mladší. Malé děti střídaly aktivity každých třicet minut, starší každou hodinu. To byl na Urantii určitě zcela nový pohled vidět tyto děti Adama a Evy jak se při svých aktivitách hrají, radují se, veselí se a dělají si legraci. Zábava a humor dnešních lidí pocházejí z velké části od adamické rasy. Všichni Adamité měli mimořádný cit pro hudbu a také měli velký smysl pro humor.

74:6.8 (835.2) Průměrný věk pro zasnoubení bylo osmnáct let a potom tito mladí lidé zahájili dvouletý kurz, aby se připravili na převzetí manželských povinností. Způsobilí pro manželství byli ve dvaceti letech a po jeho uzavření započali svůj celoživotní úkol, nebo se na něj začali speciálně připravovat.

^{74:6.9 (835.3)} Zvyk některých pozdějších národů, které dovolovaly královským rodinám, domněle pocházejících od bohů, manželství bratra a sestry, vychází z tradic potomků Adama, kteří si museli nezbytně brát jeden druhého. Manželské obřady první a druhé generace Zahrady vždy vykonávali Adam s Evou.

7. Život v Zahradě

^{74:7.1 (835.4)} S výjimkou čtyřleté docházky do západních škol, děti Adama žily a pracovaly na „východě Edenu.“ Intelektuálně byly děti vzdělávány podle metod škol Jerusemu do šestnácti let. Od šestnácti do dvaceti navštěvovaly na opačném konci Zahrady školy Urantie, ve kterých také plnily funkci učitelů v nižších třídách.

^{74:7.2 (835.5)} Veškerý účel systému západních škol Zahrady vedl k zespolečenštění. Přestávky v dopoledním vyučování byly využívány pro praxi v zahradnictví a zemědělství, odpolední přestávky pro soutěživé hry. Večery byly věnovány společenským setkáním a rozvíjení osobních vztahů. Náboženská a sexuální výchova byly považovány za rodinné záležitosti, za povinnost rodičů.

^{74:7.3 (835.6)} Výuka v těchto školách byla zaměřena na:

^{74:7.4 (835.7)} 1. Zdraví a osobní hygienu.

^{74:7.5 (835.8)} 2. Zlaté pravidlo—princip lidských vztahů.

^{74:7.6 (835.9)} 3. Vztah individuálních práv k právům skupiny a povinnosti ke společnosti.

^{74:7.7 (835.10)} 4. Historii a kulturu různých světových ras.

74:7.8 (835.11) 5. Metody rozvíjení a zdokonalování světového obchodu.

74:7.9 (835.12) 6. Koordinaci protichůdných povinností a emocí.

74:7.10 (835.13) 7. Kultivaci her, humoru a soutěží, jako náhradu za fyzické boje.

74:7.11 (835.14) Tyto školy, jako prakticky všechny činnosti v Zahradě, byly vždy otevřeny pro návštěvníky. Neozbrojení hosté měli vždy volný vstup do Edenu na krátké návštěvy. Aby mohl Urantijec pobývat v Zahradě, musel se „přizpůsobit.“ Byl poučen o smyslu a účelu poslání Adamitů a potom dát najevo svůj souhlas s touto misí a vyjádřit oddanost sociální vládě Adama a duchovní svrchovanosti Vesmírného Otce.

74:7.12 (836.1) Zákony Zahrady byly založeny na starších kodexech Dalamatie a byly stanoveny v sedmi kapitolách:

74:7.13 (836.2) 1. Zákony zdraví a hygieny.

74:7.14 (836.3) 2. Společenská pravidla zahrady.

74:7.15 (836.4) 3. Kodex průmyslu a obchodu.

74:7.16 (836.5) 4. Zákony čestného jednání a soutěžení.

74:7.17 (836.6) 5. Zákony rodinného života.

74:7.18 (836.7) 6. Občanské kodexy zlatého pravidla.

74:7.19 (836.8) 7. Sedm přikázání vyšších morálních norem.

74:7.20 (836.9) Morální zákon Edenu se jen málo lišil od sedmi přikázáních Dalamatie, ale Adamité učili mnoho dalších důvodů pro tato přikázání; například, když se jednalo o přikázání zakazující zabíjet, byl vnitřní Ladič Myšlení představován jako dodatečný důvod pro to, aby se nemařil lidský život. Oni učili, že „kdokoliv prolévá krev člověka, jeho krev bude také prolita člověkem, neboť Bůh stvořil lidi ke svému obrazu.“

74:7.21 (836.10) Veřejné modlitby se konaly v Edenu v poledne, rodinné modlitby při západu slunce. Adam vynakládal značné úsilí na to, aby zabránil používání souboru modliteb a učil, že účinná modlitba musí být naprosto individuální, že musí být „touhou duše.“ Ale Edenité pokračovali v používání modliteb a způsobu modlení, které se tradovaly od dob Dalamatie. Adam se také snažil o to, aby místo krvavých obětí při náboženských obřadech se nabízely dary země, ale do rozpadu Zahrady udělal v tomto jen malý pokrok.

74:7.22 (836.11) Adam se snažil učit urantijské rasy o rovnosti pohlaví. To, že Eva pracovala po boku svého muže, udělalo hluboký dojem na všechny obyvatele Zahrady. Adam je vysloveně učil, že žena je rovna muži, a že přispívá těmi životními faktory, které se slučují pro vytvoření nové bytosti. Předtím se lidstvo domnívalo, že veškeré plození přebývá v „sídle plodnosti otce.“ Na matku se pohlíželo pouze jako na prostředek pro nošení nenarozených dětí a kojení novorozenat.

74:7.23 (836.12) Adam učil své současníky všechno, co byli schopni pochopit, ale upřímně řečeno, toho nebylo mnoho. Nicméně, inteligentnější rasy země netrpělivě očekávaly dobu, kdy jim bude dovoleno ženit se s vyvinutějšími dětmi fialové rasy. A

jakým by Urantia byla jiným světem, kdyby se tento důležitý plán vylepšení ras uskutečnil! Ale i tak bylo toto malé množství krve importované rasy, kterou evoluční lidé náhodně získali, obrovským přínosem.

74:7.24 (836.13) Tak Adam pracoval pro blaho a zdokonalení světa svého pobytu. Ale byl to těžký úkol zdokonalit tyto různorodé a zkřížené národy.

8. Legenda o stvoření světa

74:8.1 (836.14) Příběh o stvoření Urantie za šest dnů byl založen na tradici o šesti dnech, které Adam a Eva strávili při své první prohlídce Zahrady. Tato událost dala téměř posvátnou pečeť týdennímu časovému úseku, který byl původně zaveden Dalamatijci. To, že Adam strávil prohlídkou zahrady a stanovením úvodních organizačních plánů šest dní, nebylo předem domluveno; to se připravovalo ze dne na den. Vybrání sedmého dne pro uctívání bylo čistě náhodné, jak je zřejmé z faktů, vyprávěných v této kapitole.

74:8.2 (837.1) Legenda o stvoření světa za šest dní se objevila později, ve skutečnosti až za více než třicet tisíc let poté. Jedna z událostí tohoto příběhu, náhlé objevení se slunce a měsíce, mohla mít původ v tradici o jednorázovém náhlém vynoření se světa z hustého kosmického mračna drobounké hmoty, která tak dlouho zakrývala jak slunce, tak i měsíc.

74:8.3 (837.2) Příběh o stvoření Evy z Adamova žebra je překrouceným zkráceným výkladem o příchodu Adama na zem a těch nebeských operacích, spojených s výměnou živých

substancí pro přicházející osobní personál Planetárního Prince před více než čtyři sta padesáti tisíci lety.

74:8.4 (837.3) Většina lidí na zemi byla ovlivněna pověstí o tom, že Adam a Eva měli svá těla vytvořena po příchodu na Urantii. Víra, že člověk byl vytvořen z hlíny, byla všeobecně uznávána na východní polokouli; toto podání je možno vysledovat od ostrovů Filipín kolem světa až do Afriky. A mnohé národy přijaly tento příběh o vzniku člověka z hlíny důsledkem určitého zvláštního aktu tvoření namísto dřívější víry v postupné tvoření—evoluci.

74:8.5 (837.4) Daleko od vlivu Dalamatie a Edenu mělo lidstvo tendenci věřit v postupný vzestup lidské rasy. Fakt evoluce není moderním objevem; lidé ve starověku chápali pomalý a evoluční charakter lidského vývoje. Staří Řekové měli o tomto jasné představy, navzdory jejich blízkosti k Mezopotámii. Ačkoliv různorodé rasy země se velmi zamotaly ve svých představách o evoluci, nicméně, mnoho primitivních kmenů věřilo a učilo, že jsou potomci různých zvířat. Primitivní národy měly ve zvyku vybírat si pro své „totemy“ ta zvířata, o kterých se domnívaly, že byly jejich předkové. Některé severoamerické indiánské kmeny věřily, že pocházejí z bobrů a kojotů. Některé africké kmeny učily, že jsou potomky hyeny, kmen v Malajsii zase učil, že pocházejí z lemura a skupina na Nové Guineji tvrdila, že jejich předkem byl papoušek.

74:8.6 (837.5) Babyloňané, kteří měli bezprostřední kontakt se zbytky civilizace Adamitů, rozvedli a přikrášlili příběh o stvoření člověka; učili, že jsou přímými potomky bohů. Oni se drželi představy o aristokratickém původu své rasy, což se neslučovalo dokonce ani s teorií o stvoření člověka z hlíny.

^{74:8.7 (837.6)} Popis stvoření ve Starém Zákoně se objevuje mnoho let po Mojžíšovi; on nikdy neučil Hebrejce takovému zkomolenému příběhu. Ale Izraelcům předložil jednoduché a stručné vyprávění o stvoření v naději, že takto posílí svoji výzvu uctívat Stvořitele, Vesmírného Otce, kterého nazýval Pánem Bohem Izraele.

^{74:8.8 (837.7)} Ve svém raném učení se Mojžíš velmi moudře nesnažil vracet se do dob Adama a protože Mojžíš byl nejvyšším učitelem Hebrejců, pověst o Adamovi se tak začala úzce spojovat s pověstí o stvoření světa. To, že v dřívějších pověstech se hovořilo o civilizaci před Adamem ukazuje jasně fakt, že pozdější editoři, kteří se snažili odstranit veškeré zmínky o lidských činech v době před Adamem, opomenuli vyjmout prozrazující zmínku o Kainově odchodu do „země Noda,“ kde si našel svoji ženu.

^{74:8.9 (838.1)} Ještě dlouhou dobu po příchodu do Palestiny nepoužívali Hebrejci písmo všeobecně. Naučili se používat abecedu od sousedních Filištínců, kteří byli politickými uprchlíky z vyšší civilizace Kréty. Přibližně do roku 900 př. Kr. Hebrejci používali písmo velmi málo a protože se písemné záznamy u nich objevily velmi pozdě, kolovalo mezi nimi několik rozdílných příběhů o stvoření světa, ale po návratu z babylonského zajetí se více přiklonili k upravené mezopotamské verzi.

^{74:8.10 (838.2)} Židovská historie se vykristalizovala kolem postavy Mojžíše a protože on se snažil vysledovat rodokmen Abraháma k Adamovi, Židé se domnívali, že Adam byl prvním člověkem na zemi. Jahve byl stvořitel a poněvadž o Adamovi se předpokládalo, že byl prvním člověkem, musel Jahve stvořit

svět těsně před stvořením Adama. Později se tradice o šesti dnech Adama stala uceleným příběhem s tím výsledkem, že téměř tisíc let po životě Mojžíše na zemi byl napsán příběh o stvoření světa v šesti dnech a byl mu následně připsán.

74:8.11 (838.3) Když se do Jeruzaléma vrátili židovští kněží, měli již dokončeny spisy o začátku všech věcí. Brzy začali tvrdit, že tato událost byla nedávno objeveným příběhem o stvoření, který napsal Mojžíš. Ale soudobí Hebrejci v době kolem roku 500 př. Kr. nepovažovali tyto spisy za božské zjevení; dívali se na ně podobným způsobem, jak pozdější lidé pohlíží na mytologické příběhy.

74:8.12 (838.4) Tento padělaný dokument, domněle považovaný za učení Mojžíše, byl představen Ptolemaiovi, řeckému králi Egypta, který ho nechal přeložit do řečtiny komisí sedmdesáti učenců pro svoji novou knihovnu v Alexandrii. A tak tento příběh našel své místo mezi těmi spisy, které se následně staly součástí pozdější sbírky „svatého písma“ hebrejských a křesťanských náboženství. A protože se s tímto výkladem ztotožnily teologické systémy, taková pojetí hluboce ovlivnila filozofii mnoha západních národů.

74:8.13 (838.5) Křesťanští učitelé zvětšili víru v libovolné stvoření světa a to všechno vedlo přímo k vytvoření hypotézy o dávném zlatém věku ideálního štěstí a teorii o poklesku člověka, nebo nadčlověka, což vysvětluje neideální podmínky společnosti. Tyto náhledy na život a na místo člověka ve vesmíru byly nanejvýš neradostné, protože byly založeny spíše na víře ve zpětný vývoj, než na víře v progresivní vývoj a rovněž ukazovaly na pomstychtivé Božstvo, které si vylévalo hněv na lidskou rasu jako trest za chyby dávných planetárních správců.

74:8.14 (838.6) „Zlatý věk“ je mýtus, ale Eden byl skutečností a civilizace Zahrady byla opravdu zničena. Adam a Eva působili v Zhradě sto sedmnáct let když, kvůli netrpělivosti Evy a chybnému úsudku Adama, se odklonili od stanoveného postupu a tím rychle přivedli na sebe neštěstí a způsobili zákazonosné zpomalení evolučního rozvoje celé Urantie.

74:8.15 (838.7) [Vyprávěno Soloniem, serafským „hlasem v Zhradě.“]

Kapitola 75

Pochybení Adama a Evy

75:0.1 (839.1) UPLYNULO přes sto let úsilí Adama na Urantii a on viděl jen velmi malý pokrok za hranicemi Zahrady; všeobecně to vypadalo, že se svět příliš nezlepšuje. Uskutečnění vylepšení ras se jevilo velmi daleko a situace se zdála tak beznadějná, že vyžadovala pomoc, kterou původní plány nepředpokládaly. Alespoň to je to, co často proběhlo myslí Adama a to, o čem se mnohokrát vyjadřoval před Evou. Adam a jeho družka zůstávali věrní svému slibu, ale byli tak izolovaní od ostatních Materiálních Synů a byli krajně znepokojeni smutným stavem svého světa.

1. Problém Urantie

75:1.1 (839.2) Adamická mise na experimentální, vzpourou zasažené a izolované Urantii byla nelehkým úkolem. A Materiální Syn a Materiální Dcera si záhy uvědomili obtížnost a složitost svého planetárního poslání. Přesto se odvážně pustili do řešení svých mnohačetných problémů. Ale když přistoupili k nanejvýš důležité činnosti odstranění defektních a degenerovaných genotypů lidských rodů, byli naprosto zděšení. Neviděli žádné

východisko z tohoto těžkého dilema a nemohli se poradit se svými nadřízenými ani na Jerusemu, ani v Edentii. Izolování od vnějšího světa, každý den čelili nějakému novému a komplikovanému problému, který se jim zdál neřešitelným.

75:1.2 (839.3) Za normálních podmínek prvním úkolem Planetárního Adama a Evy je uspořádání vzájemných vztahů mezi rasami a jejich smíšení. Ale na Urantii se takový projekt jevil skoro beznadějně, protože rasy, i když byly způsobilé fyzicky, nikdy nebyly očištěny od retardovaných a defektních genotypů.

75:1.3 (839.4) Adam a Eva se ocitli na planetě zcela nepřípravené pro vyhlášení bratrství člověka. Tento svět tápal v nejhlubší duchovní temnotě a navíc byl uveden ve zmatek nezdařenou misí předchozí administrativy. Myšlení a morálka byly na nízké úrovni a namísto zahájení úkolu uskutečnit náboženskou jednotu, museli začít úplně nanovo s obrácením obyvatel planety na nejjednodušší formy náboženské víry. Místo, aby našli jeden jazyk, který by se stal společným jazykem, museli se vypořádat s celosvětovým chaosem stovek a stovek místních dialektů. Žádný planetární Adam nebyl nikdy umístěn na obtížnější svět; překážky se zdály nepřekonatelné a problémy neřešitelné.

75:1.4 (839.5) Nacházeli se v izolaci a děsivý pocit osamělosti, který na ně padl, byl o to více zesílen brzkým odchodem prozatímních správců Melkisedeků. S bytostmi mimo planetu mohli komunikovat pouze nepřímo a to prostřednictvím andělských řádů. Jejich odhodlání pomalu sláblo, jejich elán poklesl a někdy jejich víra ochabovala.

75:1.5 (840.1) A toto je pravdivý obraz zděšení těchto dvou ušlechtilých duší, když přemýšlely o úkolech, které před nimi stály. Oni oba si plně uvědomovali ten obrovský úkol, který byl spojen s vykonáním jejich planetárního poslání.

75:1.6 (840.2) Pravděpodobně žádný z Materiálních Synů Nebadonu nikdy nečelil tak obtížnému a zdánlivě beznadějnému úkolu, před kterým stáli Adam a Eva na zubožené Urantii. Ale, kdyby byli více prozíraví a trpělivější, časem mohli dosáhnout úspěchu. Oba dva, především Eva, byli vcelku velmi netrpěliví; nebyli ochotni podstoupit dlouhý, velmi dlouhý test vytrvalosti. Chtěli vidět okamžité výsledky, což se jim podařilo, ale takto dosažené výsledky se ukázaly nejzhoršivějšími jak pro ně, tak i pro jejich svět.

2. Kaligastiovo spiknutí

75:2.1 (840.3) Kaligastia často navštěvoval Zahradu a mnohokrát vedl rozhovory s Adamem a Evou, ale oni byli neústupní jeho návrhům pro kompromis a zkrácený postup. Měli před sebou dostatek důkazů o tom, co způsobila vzpoura a proto byli proti všemu takovému našeptávání velmi imunní. Také mladí potomci Adama se nedali ovlivnit nabídkami Daligastii. A přirozeně, ani Kaligastia, ani jeho druh, neměli moc ovlivnit žádného jedince proti jeho vůli, o to méně mohli přemluvit děti Adama páchat zlo.

75:2.2 (840.4) Je nutno si připomenout, že Kaligastia byl stále formálním Planetárním Princem Urantie; i když pochybil, byl nicméně vysokým Synem lokálního vesmíru. S konečnou platností byl sesazen až v době pobytu Krista Michaela na Urantii.

^{75:2.3 (840.5)} Ale padlý Princ byl neodbytný a zatvrzelý. Brzy přestal působit na Adama a rozhodl se udělat lstivý útok na Evu. Zloduch přišel k závěru, že jediná naděje na úspěch spočívá v tom, že obratně využije vhodné osoby, patřící k horní vrstvě Noditů, potomků svého bývalého osobního personálu. A tak připravil plány pro zlákáni matky fialové rasy.

^{75:2.4 (840.6)} Evu nikdy ani vzdáleně nenapadlo, aby někdy udělala něco, co by bylo v rozporu s plány Adama, nebo ohrozilo jejich planetární misi. Protože dobře věděli o tendenci ženy vidět okamžité výsledky, namísto vzdálených účinků prozíravého plánování, Melkisedekové, ještě před svým odchodem, varovali především Evu před neobvyklými nástrahami, ztěžující jejich postavení na planetě a zdůrazňovali jí, že nikdy nesmí opustit své místo po boku svého druha, což znamená, aby se nikdy nepokoušela o žádné osobní či tajné metody na podporu jejich společného poslání. Po dobu více než sto let Eva svědomitě dodržovala tyto zásady a vůbec si nebyla vědoma žádného nebezpečí, když ji začal častěji navštěvovat jeden z vůdců Noditů—Serapatatia. Tyto návštěvy se stávaly stále více soukromějšími a důvěrnějšími a jejich vztah se vyvinul tak pozvolna a přirozeně, že tím byla sama Eva zaskočena.

^{75:2.5 (840.7)} Obyvatelé Zahrady udržovali kontakty s Nodity od prvních dnů Edenu. Tito smíšení potomci provinilých členů osobního personálu Kaligastii jim často prokazovali cennou pomoc a spolupráci a nyní tito Nodité se měli stát příčinou naprosté zkázy a trvalého zničení Edenu.

3. Pokušení Evy

75:3.1 (841.1) Adam právě završil svých prvních sto let na zemi, když Serapatatia převzal po smrti svého otce vůdcovství nad západní, čili syrskou, konfederací noditských kmenů. Hnědě zbarvený Serapatatia byl nádherným potomkem bývalého předsedy komise pro zdraví v Dalamatii a jedné z vůdcích ženských myslí modré rasy těch dávných dob. Po dlouhé věky tato rodová linie vládla západním kmenům Noditů a měla na ně velký vliv.

75:3.2 (841.2) Serapatatia několikrát navštívil Zahradu a hluboce na něho zapůsobila oprávněnost poslání Adama. A brzy po převzetí vůdcovství nad syrskými Nodity oznámil svoje rozhodnutí o připojení se k činnosti Adama a Evy v Zahradě. Většina jeho lidí se k němu v tomto programu připojila a Adam byl potěšen zprávou, že nejmocnější a nejinteligentnější ze všech sousedních kmenů se jako celek dal na stranu programu vylepšení světa; bylo to rozhodně povzbudivé. A brzy po této významné události byl Serapatatia se svým novým personálem přijat Adamem a Evou v jejich vlastním domě.

75:3.3 (841.3) Serapatatia se stal jedním z nejschopnějších a nejvýkonnějších pomocníků Adama. Byl naprosto čestný a zcela upřímný ve všech svých činnostech; nebyl si nikdy vědom, dokonce ani později, že byl využíván jako podružný nástroj mazaného Kaligastii.

75:3.4 (841.4) Zanedlouho se Serapatatia stal zastupujícím předsedou edenské komise pro otázky kmenových vztahů a připravilo se mnoho plánů pro intenzivnější pokračování v činnosti získat vzdálené kmeny pro věc Edenu.

75:3.5 (841.5) Často jednal s Adamem a Evou, především s Evou, a hovořili spolu o možnostech zdokonalení jejich metod. Jednoho dne, při rozhovoru s Evou, Serapatatia dostal nápad, že zatímco se čeká na doplnění velkého počtu členů fialové rasy, bylo by prospěšné, kdyby se mezitím něco udělalo, co by urychlilo rozvoj nuzných čekajících kmenů. Serapatatia tvrdil, že když Nodité, jako nejvyspělejší a ochotně spolupracující rasa, by měla vůdce narozeného s podílem krve fialové rasy, vytvořilo by to silné pouto, které by spojilo tyto národy těsněji se Zahradou. A to všechno bylo míněno uvážlivě a upřímně a pro dobro světa, poněvadž toto dítě, které by bylo vychováno a vzděláno v Zahradě, by natrvalo vykonávalo silný vliv na národy svého otce.

75:3.6 (841.6) Je nutno opět zdůraznit, že ve všem, co Serapatatia navrhl, byl naprosto čestný a zcela upřímný. Nikdy, ani na okamžik, ho nenapadlo, že hrál do ruky Kaligastiovi a Daligastiovi. Serapatatia byl cele oddaný plánu vytvoření silné rezervy fialové rasy předtím, než se pokusil urychlit celosvětový rozvoj zmatených národů Urantie. Ale to by trvalo stovky let a on byl netrpělivý; chtěl vidět nějaké výsledky okamžitě—ještě během svého vlastního života. Dal Evě jasně na srozuměnou, že Adam je často znechucen tím málem, co se dokázalo pro zlepšení světa.

75:3.7 (841.7) Tyto plány uzrávaly v tajnosti déle než pět let. Nakonec nastala chvíle, kdy Eva souhlasila s tím, že se tajně setká s Kano, což byl mimořádně inteligentní a energický vůdce nedaleké osady spřátelených Noditů. Kano choval velké sympatie k adamickému režimu; vlastně byl opravdovým

duchovním vůdcem sousedících Noditů, kteří podporovali přátelské vztahy se Zahradou.

75:3.8 (842.1) K osudovému setkání došlo za soumraku podzimního večera ne příliš daleko od domu Adama. Eva se nikdy předtím s obdivuhodným a zaníceným Kano nesetkala—a on byl nádherným představitelem zbytků těch lidí, jejichž dokonalá stavba těla a výjimečný intelekt pocházely od jeho vzdálených předků z osobního personálu Prince. Kano také plně věřil v oprávněnost plánu Serapatatii. (Za hranicemi Zahrady bylo mnohoženství běžným zvykem.)

75:3.9 (842.2) Ovlivněna lichotkami, nadšením a působivým osobním přemlouváním, Eva hned na místě souhlasila, že se bude podílet na tak hodně diskutovaném činu, že přidá svůj vlastní malý program záchrany světa k většímu a mnohem dalekosáhlejšímu božskému plánu. Než si stačila zcela uvědomit co se odehrává, osudový krok byl učiněn. Čin byl vykonán.

4. Uvědomění si přestupku

75:4.1 (842.3) Nebeský život na planetě byl na nohou. Adam poznal, že něco není v pořádku a požádal Evu, aby s ním odešla stranou do Zahrady. A tady Adam poprvé uslyšel celý příběh o dlouhodobé přípravě plánu pro urychlení rozvoje světa současně dvěma směry: pokračováním v božském plánu souběžně s uskutečněním návrhu Serapatatii.

75:4.2 (842.4) A když Materiální Syn a Materiální Dcera spolu hovořili v měsícem osvětlené zahradě „hlas Zahrady“ je pokáral za jejich neposlušnost. A ten hlas nebyl žádný jiný než

moje vlastní oznámení edenskému páru, že porušili úmluvu Zahrady; že neuposlechli pokyny Melkisedeků; že nedodrželi svůj sliv věrnosti vládci vesmíru.

75:4.3 (842.5) Eva souhlasila s účastí na vykonání dobra a zla. Dobro je uskutečňování božských plánů; zlo je promyšlené porušení božské vůle; zlo je upravení plánů a porušení stanovených metod, což způsobuje disharmonii ve vesmíru a chaos na planetě.

75:4.4 (842.6) Pokaždé, když Zahradní pár pojídal plody stromu života, byl varován strážným archandělem, aby nepodlehł návrhům Kaligastii spojit dobro a zlo. A byl upozorněn takto: „V ten den, kdy smísíte dobro a zlo, nevyhnutelně se stanete podobným smrtelníkům tohoto světa; nevyhnutelně zemřete.“

75:4.5 (842.7) Eva pověděla Kano o těchto často opakovaných výstrahách při jejich tajném osudovém setkání, ale Kano, neznajíc důležitost či význam takových varování, ji ujistil, že muži a ženy s dobrými úmysly a upřímnými záměry nemohou konat zlo; že určitě nezemře, ale spíše bude opět žít v osobě jejich potomka, který vyrostе, aby zvelebil a stabilizoval celý svět.

75:4.6 (842.8) Přestože byl tento záměr pozměnit božský plán pojat a vykonán s naprostou upřímností a s nejušlechtilejšími úmysly ve prospěch světa, představoval zlo, protože ztělesňoval nemravný způsob dosáhnout čestných cílů a odchýlil se od správného způsobu—božského plánu.

75:4.7 (843.1) Pravdou je, že Eva shledala Kana příjemným na pohled a plně si uvědomila všechno, co její svůdce sliboval, že

to bude „nové a zvětšené poznání lidských činů a urychlení pochopení lidské podstaty jako doplněk chápání adamické podstaty.“

75:4.8 (843.2) V tu noc v Zahradě jsem hovořil s otcem a matkou fialové rasy, což bylo mojí povinností za těchto politováníhodných okolností. Vyslechl jsem celý příběh o tom, co všechno vedlo k přestupku Matky Evy a dal jsem oběma pokyny a rady, týkající se bezprostřední situace. Některých rad uposlechli; jiných nedbali. Tento rozhovor se popisuje ve vašich spisech takto: „Hospodin Bůh volal v Zahradě na Adama a Evu: „Kde jste?“ U pozdějších generací bylo zvykem připisovat všechno neobvyklé a zvláštní, ať již přírodní či duchovní, přímo k osobním zásahům Bohů.

5. Důsledky přestupku

75:5.1 (843.3) Evino vystřízlivění bylo opravdu dojemné. Adam viděl tu složitost celé situace a zcela zdrcen a sklíčen projevoval pouze soucit a pochopení pro svoji chybující družku.

75:5.2 (843.4) V zoufalém stavu z uvědomění selhání vyhledal Adam, den po Evině chybném kroku, Laottu, výjimečnou ženu z kmene Noditů, která vedla západní školy Zahrady a bez přemýšlení spáchal stejnou pošetilost jako Eva. Ale nespěchejte se závěry; Adam nebyl sveden; on přesně věděl co dělá; on se záměrně rozhodl sdílet Evin osud. On miloval svoji družku s nadlidskou láskou a pomyšlení na možnost zůstat sám na Urantii bez Evy bylo víc než mohl snést.

^{75:5.3 (843.5)} Když se dozvěděli co se Evě stalo, rozzuření obyvatelé Zahrady se stali nezvladatelnými a vyhlásili válku sousední osadě Noditů. Vyhrnuli se z brán Edenu a vtrhli na tyto nepřipravené lidi a všechny do jednoho je vyvraždili—ušetřen nebyl nikdo, ani jeden muž, žena či dítě. A Kano, otec ještě nenarozeného Kaina, také zahynul.

^{75:5.4 (843.6)} Když si Serapatatia uvědomil co se stalo, byl poděšen a vystrašen a plný výčitek. Následujícího dne se utopil ve velké řece.

^{75:5.5 (843.7)} Děti Adama se snažily utěšit svoji rozrušenou matku, zatímco jejich otec se uchýlil na třicet dní do samoty. Když byl konečně Adam schopen střízlivě uvažovat, vrátil se domů a začal plánovat jejich budoucí postup.

^{75:5.6 (843.8)} Důsledky pošetilého jednání zmatených rodičů se často projevují na jejich nevinných dětech. Čestní a ušlechtilí synové a dcery Adama a Evy byli zdrceni nevysvětlitelnou lítostí nad neuvěřitelnou tragédií, která je tak znenadání a tak nemilosrdně zasáhla. Déle než padesát let trvalo starším z těchto dětí vzpamatovat se ze zármutku a žalu těchto tragických dnů, především z hrůz během těch třiceti dní, kdy jejich otec nebyl doma a jejich duchem nepřítomná matka vůbec nic nevěděla kde se nachází a jaký je jeho osud.

^{75:5.7 (843.9)} Pro Evu bylo těchto třicet dnů jako dlouhé roky žalu a trápení. Tato vznešená duše se již nikdy plně nevzpamatovala z důsledků tohoto trýznícího období psychického utrpení a duchovního soužení. Ve vzpomínkách Evy se žádná událost po jejich následném sesazení a materiálním strádání nedala srovnat s těmi děsivými dny a nesnesitelnými noci osamocení

a neúnosné nejistoty. Dozvěděla se o ukvapeném činu Serapatatii a nevěděla zdali její zarmoucený druh si nevzal život, nebo byl odstraněn z planety kvůli jejímu přestupku. A když se Adam vrátil, Eva prožívala takový pocit štěstí a vděčnosti, který nepoznala za celé jejich dlouhé a těžké životní partnerství, naplněném úmornou prací.

75:5.8 (844.1) Čas ubíhal, ale Adam si nebyl jistý podstatou jejich přečinu. A až za sedmdesát dnů po pochybení Evy, kdy se vrátili na Urantii prozatímní správce Melkisedekové a převzali pravomoc nad světovými záležitostmi, pochopil, že selhali.

75:5.9 (844.2) Ale čekali ještě další nesnáze. Netrvalo dlouho a zpráva o vyhlazení osady Noditů v blízkosti Edenu se donesla k rodnému kmeni Sarapatatii na severu a okamžitě se začala shromažďovat velká armáda, aby se vydala na pochod na Eden. A toto byl začátek dlouhého a krutého válčení mezi Adamity a Nodity, poněvadž toto nepřátelství trvalo ještě dlouho po odchodu Adama a jeho přívrženců do druhé zahrady v údolí Eufratu. Existovala silná a trvalá „nenávist mezi tím mužem a ženou, mezi jeho semenem a jejím semenem.“

6. Adam a Eva odcházejí ze Zahrady

75:6.1 (844.3) Když se Adam dozvěděl, že se blíží Nodité, obrátil se o radu na Melkisedeky, ale ti mu odmítli poradit. Pouze mu řekli, aby udělal co sám považuje za nejlepší a ať se rozhodne jakkoliv, slíbili mu svoji přátelskou podporu pokud to jen bude možné. Melkisedekové neměli dovoleno zasahovat do osobních plánů Adama a Evy.

75:6.2 (844.4) Adam věděl, že on a Eva selhali; řekla mu to přítomnost Melkisedeků, ačkoliv stále ještě nic nevěděl o svých osobních postaveních, nebo budoucím osudu. Celou noc jednal s téměř dvanácti sty věrnými stoupenci, kteří se zavázali, že budou následovat svého vůdce a příští den v poledne tito poutníci vyrazili z Edenu na cestu, aby našli místo pro nový domov. Adam neměl vůbec válku v oblibě a proto se rozhodl přenechat první zahradu Noditům bez boje.

75:6.3 (844.5) Třetího dne po odchodu ze Zahrady byla edenská karavana zastavena příchodem serafských přepravců z Jerusemu. A poprvé byli Adam a Eva informováni o tom, co se stane s jejich dětmi. Zatímco přepravci čekali, těm dětem, které dospěly do věku samostatnosti (dvacet let) byla dána možnost rozhodnout se zůstat na Urantii se svými rodiči, nebo se stát schovanci Nejsvrchovanějších Norlatiadeku. Dvě třetiny z nich se rozhodly jít do Edentie; přibližně jedna třetina si zvolila zůstat se svými rodiči. Všechny děti mladšího věku byly vzaty do Edentie. Při pohledu na smutné loučení Materiálního Syna a Materiální Dcery se svými dětmi nebylo možné si neuvědomit, že cesta hříšníka je těžká. V současné době jsou tito potomci Adama a Evy na Edentii; my nevíme, jaký osud je čeká.

75:6.4 (844.6) Byla to smutná, velmi smutná karavana, která se chystala vyrazit na další cestu. Mohlo být něco tragičtějšího! Přijít na svět s takovými velkými nadějemi, být tak slibně přijat a potom zostuzen odejít z Edenu jenom proto, přijít o více než tři čtvrtiny svých dětí dokonce ještě před nalezením nového příbytku!

7. Sesazení Adama a Evy

75:7.1 (845.1) Právě během této zastávky byli Adam a Eva informováni o povaze jejich přestupku a byli uvědomeni o svém osudu. Pro oznámení rozsudku se objevil Gabriel. A takový byl verdikt: planetární Adam a Eva byli uznáni vinnými; porušili svůj slib správcovství této obydlené planety.

75:7.2 (845.2) Přestože byli sklíčení pocitem viny, Adam a Eva byli velmi potěšeni oznámením, že jejich soudci na Salvingtonu je zprostili všech obviněních za „opovrhování vesmírné vlády.“ Nebyli obviněni ze vzpoury.

75:7.3 (845.3) Edenskému páru bylo sděleno, že byli poníženi na úroveň smrtelníků daného světa. Proto budou od této chvíle jednat jako muž a žena Urantie, hledíc na budoucnost světových ras jako na svoji vlastní budoucnost.

75:7.4 (845.4) Dávno předtím, než Adam a Eva odešli z Jerusemu, jejich instruktoři jim dopodrobna vysvětlili důsledky jakéhokoli podstatného odchýlení od božských plánů. Já jsem je osobně a opakovaně varoval, jak před odchodem, tak i po příchodu na Urantii, že snížení na úroveň smrtelníků bude mít neodvratitelný důsledek—nevyhnutelné potrestání, které neomylně přijde za selhání při uskutečňování jejich planetární mise. Ale pro jasné porozumění důsledků doprovázejících selhání Adama a Evy je nutné pochopit nesmrtelný status materiálního řádu synovstva.

75:7.5 (845.5) 1. Podobně jako jejich druhové na Jerusemu, Adam a Eva udržovali svoji nesmrtelnost prostřednictvím intelektuálního spojení s gravitačním okruhem mysli Ducha. Jestli je tato životadárná podpora přerušena mentálním odpojením, potom, bez ohledu na duchovní úroveň existence

tvora, status nesmrtelnosti je ztracen. Status smrtelníků a následná fyzická smrt byly nevyhnutelným důsledkem intelektuálního selhání Adama a Evy.

^{75:7.6 (845.6)} 2. Kromě toho, Materiální Syn a Materiální Dcera byli také ztělesnění do podoby smrtelných těl tohoto světa a proto byli ještě závislí na činnosti dvojitého cirkulačního systému energie; jeden čerpal z jejich fyzických podstat a druhý ze superenergie uložené v plodech stromu života. Archanděl strážný neustále připomínal Adamovi a Evě, že zklamání důvěry vyvrcholí v ponížení statusu a v zamezení přístupu k tomuto zdroji energii následně po jejich selhání.

^{75:7.7 (845.7)} Ano, Kaligastiovi se podařilo oklamat Adama a Evu, ale nedosáhl svého cíle, aby je zavedl do otevřené vzpoury proti vesmírné vládě. Co oni udělali bylo opravdu špatné, ale nikdy se neprovinili pohrdáním pravdy a nikdy se vědomě nezapojili do vzpoury proti spravedlivé vládě Vesmírného Otce a jeho Syna Tvořitele.

8. Takzvaný dědičný hřích

^{75:8.1 (845.8)} Adam a Eva skutečně spadli z vysokého postavení Materiálních Synů dolů na nízký status smrtelného člověka. Ale to nebyl dědičný hřích člověka. Lidská rasa byla vylepšena navzdory bezprostředním důsledkům přestupku Adama a Evy. Přestože božský plán dát národům Urantie fialovou rasu se nepodařil, smrtelné rasy nesmírně získaly z omezeného přínosu, který Adam a jeho potomci přinesli urantijským rasám.

75:8.2 (846.1) Žádný „dědičný hřích člověka“ neexistoval a neexistuje. Historie lidského rodu je historií progresivní evoluce a adamické poskytnutí zanechalo světové národy ve výrazně zdokonaleném stavu oproti jejich předchozímu biologickému postavení. V současné době vyspělejší etnické skupiny mají dědičné vlastnosti, pocházející až ze čtyř rozdílných rodových zdrojů: Andonitů, Sangiků, Noditů a Adamitů.

75:8.3 (846.2) Adam by neměl být považován za příčinu zlého osudu lidské rasy. I když selhal při vykonávání božského plánu, i když porušil svůj slib sjednaný s Božstvem, i když on a jeho družka byli opravdu poníženi na úroveň tvora, nehledě na to všechno, jejich přínos pro lidskou rasu byl značný a urychlil rozvoj civilizace na Urantii.

75:8.4 (846.3) Při hodnocení výsledků adamické mise na vašem světě je v rámci spravedlnosti nezbytné vzít v potaz podmínky na planetě. Adam byl postaven před téměř beznadějný úkol, když byl se svojí nádhernou družkou dopraven z Jerusemu na tuto ponurou a zmatenou planetu. Ale kdyby se řídili radami Melkisedeků a jejich společníků a kdyby byli trpělivější, nakonec by dosáhli úspěchu. Ale Eva uposlechla záludnou propagandu o osobní svobodě a nezávislosti planetárního jednání. Eva byla svedena k experimentování s životní plazmou materiálního řádu synovstva a připustila předčasné smíšení jí svěřené plazmy s plazmou existujícího pomíchaného druhu původního prototypu Nositelů Života, který se unáhleně spojil s plazmou rozmnožujících se bytostí, kdysi náležících k personálu Planetárního Prince.

75:8.5 (846.4) Nikdy během celého vašeho vzestupu k Ráji nezískáte nic netrpělivou snahou obejít stanovené a božské plány nějakou zkratkou, osobní vynalézavostí, nebo jinými nápady na vylepšení cesty dokonalosti, vedoucí k dokonalosti a pro věčnou dokonalost.

75:8.6 (846.5) Celkem vzato, pravděpodobně nikdy nedošlo k více skličujícímu selhání moudrosti na žádné planetě v celém Nebadonu. Ale to není neobvyklé, že se taková pochybení stávají při řízení evolučních vesmírů. Jsme součástí gigantického tvoření a není překvapující, že něco nefunguje dokonale; náš vesmír nebyl vytvořen dokonalým. Dokonalost je naším věčným cílem a ne naším původem.

75:8.7 (846.6) Kdyby náš vesmír byl mechanický, kdyby byl První Zdroj a Střed pouhou silou a ne také osobností, kdyby všechno tvoření bylo seskupením fyzické hmoty ovládané přesnými zákony, charakterizovanými neměnnými chody energie, potom by se mohlo dosáhnout dokonalosti, dokonce navzdory nedokončenému vesmíru. Neexistoval by žádný nesoulad; neexistovaly by žádné neshody. Ale v našem vyvíjejícím se vesmíru relativní dokonalosti a nedokonalosti my jsme rádi, že neshody a nedorozumění jsou možné, protože takto je dokázána skutečnost a působení osobnosti ve vesmíru. A jestli je naše vytvoření existencí, ovládanou osobností, potom můžete být ujištěni možnostmi věčného života osobnosti, zdokonalením a úspěchem; můžeme být jisti osobním růstem, zkušenostmi a poznáním. Jaký je to nádherný vesmír v tom, že je osobní a progresivní a ne pouze mechanický či dokonce pasivně dokonalý!

75:8.8 (846.7) [Představeno Soloniem, „serafským hlasem v Zahradě.“]

Kapitola 76

Druhá zahrada

76:0.1 (847.1) KDYŽ se Adam rozhodl odejít z první zahrady a ponechat ji bez boje Noditům, on a jeho stoupenci nemohli jít na západ, protože Edenité neměli žádné vhodné lodě pro takovou mořskou výpravu. Nemohli jít na sever; severní Nodité byli již na pochodu směrem na Eden. Báli se jít na jih; kopcovité oblasti tohoto regionu byly zaplaveny nepřátelskými kmeny. Jediná volná cesta byla na východ a tak se vydali východním směrem k vlídným oblastem mezi řekami Tigris a Eufrat. A mnozí z těch, kteří zůstali, se později také vydali na východ, aby se připojili k Adamitům v jejich novém údolním domově.

76:0.2 (847.2) Kain a Sansa se narodili ještě předtím než adamická karavana dosáhla svého cíle, místa mezi řekami v Mezopotámii. Laotta, matka Sansy, zemřela při porodu své dcery; Eva hodně trpěla, ale díky své nadřazené síle porod přežila. Eva si vzala k sobě Sansu, dítě Laotty a kojila ji a Sansa byla vychována spolu s Kainem. Ze Sansy vyrostla žena mimořádných schopností. Stala se ženou Sargana, náčelníka severních modrých ras a přispěla ke zdokonalení modrých lidí té doby.

1. Příchod Edenitů do Mezopotámie

76:1.1 (847.3) Téměř celý rok trvalo karavaně Adama dosáhnout řeky Eufrat. Řeku našli rozvodněnou a proto se utábořili na pláních západně od proudu, kde zůstali téměř šest týdnů než se

dostali na druhou stranu na území mezi řekami, na kterém měla vzniknout druhá zahrada.

76:1.2 (847.4) Když se obyvatelé žijící na území druhé zahrady doslechli, že král a vysoký kněz Edenské Zahrady se k nim blíží, kvapně uprchli do západních hor. Když tam Adam dorazil, našel celé vytoužené území opuštěné. A tady, na novém místě se Adam se svými pomocníky dal do práce, aby vystavěli nové domy a založili nové centrum kultury a náboženství.

76:1.3 (847.5) Toto místo Adam znal jako jedno ze tří původně vybraných míst komisí, která byla vyslána najít vhodné lokality pro Zahradu, navrženou Vanem a Amadonem. V té době řeky Eufrat a Tigris vytvářely vhodnou přírodní obranu a nepřiliš daleko severně od druhé zahrady se toky obou řek k sobě přiblížily tak těsně, takže pak jen stačilo na jihu postavit mezi řekami obranný val v délce devadesáti kilometrů, aby území bylo chráněno také od jihu.

76:1.4 (847.6) Jakmile se usadili v novém Edenu, adamité se museli nutně přizpůsobit tvrdému způsobu života; opravdu to vypadalo, jako by tato země byla prokleta. Příroda opět vládla svými zákony. Nyní byli Adamité nuceni zajistit si živobytí tvrdou prací na nepřipravené půdě a vypořádat se s realitami života tváří v tvář nehostinné přírodě a protikladům smrtelné existence. První zahradu našli částečně pro ně připravenou, ale ta druhá musela být vystavěna jejich vlastníma rukama a v „potu svých tváří.“

2. Kain a Ábel

76:2.1 (848.1) Za necelé dva roky po narození Kaina se narodil Ábel, první dítě Adama a Evy narozené ve druhé zahradě. Když měl Ábel dvanáct let, rozhodl se být pastýřem; Kain si zvolil být zemědělcem.

76:2.2 (848.2) V těch dobách bylo zvykem přinášet kněžím obětní dary, které člověk mohl dát. Pastýři přinášeli své ovce a zemědělci plody ze svých polí. Podle tohoto zvyku Kain a Ábel také pravidelně přinášeli obětní dary kněžím. Oba chlapci se často spolu přeli o tom, které z jejich povolání je důležitější a Ábel vždy důrazně tvrdil, že kněží dávají přednost jeho živočišným obětním darům. Marně se Kain odvolával na tradice prvního Edenu, kde se dříve upřednostňovaly plody z polí. Ale toto Ábel nepřipustil a z jeho rozpaků si dělal posměchy.

76:2.3 (848.3) V době prvního Edenu se Adam opravdu snažil zabránit zvířecím obětním darům, takže Kain měl oprávněný důvod pro své tvrzení. Avšak organizování náboženského života druhého Edenu bylo velmi obtížné. Adam byl zavalen obrovským množstvím problémů, spojených s výstavbou domů, obranného systému a zemědělství. A poněvadž byl značně duchovně deprimovaný, svěřil organizování vzdělání a uctívání těm Noditům, kteří tuto činnost vykonávali v první Zahradě; a netrvalo to dlouho a úřadující noditští kněží se začali vracet ke způsobům a pravidlům z dob před příchodem Adama.

76:2.4 (848.4) Ti dva chlapci spolu nikdy dobře nevycházeli a ta věc s obětními dary ještě více přispěla k rostoucí nenávisti mezi nimi. Ábel věděl, že je synem Adama a Evy a nikdy neopomenul připomenout Kainovi, že Adam není jeho otcem. Kain nebyl čistokrevný představitel fialové rasy, protože jeho

otec patřil k těm noditům, kteří se později smísili s modrými a červenými lidmi a s původním andonickým rodem. A to všechno, společně s Kainovou přirozenou zděděnou bojechtivou povahou, bylo příčinou stále se stupňující nenávisti ke svému mladšímu bratrovi.

76:2.5 (848.5) Když bylo chlapcům osmnáct a dvacet let, tak napětí mezi nimi dosáhlo vrcholu a jednoho dne, Ábelovy posměšky tak rozzuřily jeho agresivního bratra, že Kain se ve hněvu proti němu obrátil a zabil jej.

76:2.6 (848.6) Zkoumáním chování Ábela je možno zjistit jakou roli hrají faktory prostředí a vzdělání ve vývoji charakteru. Ábel měl ideální dědičné předpoklady a zděděné vlastnosti jsou podstatou každého charakteru; ale vliv špatného prostředí prakticky neutralizuje tyto skvělé zděděné vlohy. Ábel, především během jeho mladších let, byl značně ovlivněn nevhodným prostředím. Kdyby se dožil dvaceti pěti nebo třiceti let, byl by z něho naprosto jiný člověk; jeho nádherné zděděné vlastnosti by se potom projevíly. Zatímco prospěšné prostředí nemůže příliš přispět k úplnému překonání zděděných charakterových vad, špatné prostředí může velmi účinně zničit vynikající zděděné vlohy, při nejmenším v mladém věku. Dobré sociální prostředí a náležité vzdělání jsou nezbytnou půdou a atmosférou pro získání většiny potenciálu ze zděděných dobrých rysů.

76:2.7 (849.1) Rodiče Ábela se dozvěděli o jeho smrti tehdy, když jeho psi přivedli domů stádo bez pána. Pro Adama a Evu se Kain rychle stával děsivou připomínkou své vlastní pošetilosti a podporovali ho v jeho rozhodnutí odejít ze zahrady.

76:2.8 (849.2) Život Kaina v Mezopotámii nebyl zrovna šťastný, protože se tímto zvláštním způsobem stal symbolem selhání Adama a Evy. Nebylo to proto, že by se jeho druhové k němu chovali nepřátelsky, ale Kain si nebyl nevědomý jejich podvědomého odporu proti jeho přítomnosti. Kain věděl, že když neměl žádný kmenový znak, byl by zabit prvními sousedními domorodci, které by mohl náhodou potkat. Strach a nějaké výčitky ho přiměly k pokání. V Kainovi nikdy nepobýval Ladič Myšlení, on měl vždy odpor k rodinné disciplině a pohrdal náboženstvím svého otce. Ale nyní přišel za Evou, svojí matkou, a požádal ji o duchovní pomoc a radu a když tak upřímně hledal božskou podporu, obydlil ho Ladič Myšlení. A tento Ladič, pobývající uvnitř a dívající se ven, dal Kainovi výraznou výhodu nadřazenosti, která ho zařadila do rovného postavení s velmi obávaným kmenem Adama.

76:2.9 (849.3) A tak Kain odešel do země Noda na východ od druhého Edenu. Stal se významným vůdcem jednoho kmene z národa svého otce a naplnil tak do určité míry předpověď Serapatatii, protože celý svůj život podporoval mír mezi rody Noditů a Adamitů. Kain si vzal za ženu Remonu, svoji vzdálenou sestřenicí a jejich první syn Enoch se stal náčelníkem élamských Noditů. A Élamci a Adamité žili spolu v míru po stovky let.

3. Život v Mezopotámii

76:3.1 (849.4) Jak ve druhé zahradě plynul čas tak důsledky selhání se stávaly stále více patrnějšími. Adam a Eva velmi postrádali svůj dřívější krásný a pokojný domov a také jim chyběly jejich děti, které byly poslány do Edentie. Byl to smutný pohled vidět tento nádherný pár ponížen do úrovně obyčejného těla tohoto

světa; ale oni se vyrovnávali se svým poníženým postavením se ctností a statečně.

76:3.2 (849.5) Adam moudře trávil většinu svého času učením svých dětí a jejich kamarádů o občanské správě, vzdělávacích metodách a náboženské oddanosti. Kdyby nebylo jeho prozíravosti, po jeho smrti by propukla divoká anarchie. A tak Adamova smrt nezpůsobila žádné velké změny v řízení záležitostí jeho národa. Ale ještě dávno předtím než Adam a Eva zemřeli, viděli, že jejich děti a přívrženci pomalu zapomínali na jejich slavné dny v Edenu. A bylo to pro většinu jejich přívrženců lepší, že zapomněli na vznešenost Edenu, protože tak alespoň nebudou příliš nespokojeni se svým méně příznivým prostředím.

76:3.3 (849.6) Občanští vládci Adamitů byli potomky synů první Zahrady. První syn Adama, Adamson (Adam ben Adam), založil druhé centrum fialové rasy severně od druhého Edenu. Adamův druhý syn Eveson se stal vynikajícím vůdcem a organizátorem; byl významným pomocníkem svému otci. Eveson zemřel dříve než Adam a tak se jeho nejstarší syn Jansad stal nástupcem Adama v čele adamických kmenů.

76:3.4 (849.7) Náboženští vůdci, čili kněžstvo, mají svůj původ od Šéta, který byl nejstarší z žijících synů Adama a Evy, narozených ve druhé zahradě. Narodil se sto dvacet devět let po Adamově příchodu na Urantii. Šéta zaujala práce pro zlepšení duchovní úrovně lidu svého otce a stal se hlavou nového kněžstva ve druhé zahradě. Jeho syn Enoš založil nový řád uctívání a jeho vnuk Kénan zavedl misionářskou službu pro okolní kmeny, blízké i vzdálené.

76:3.5 (850.1) Šétské kněžstvo bylo zaměřeno na tři činnosti; náboženství, zdraví a vzdělání. Kněží tohoto řádu byli vzděláni, aby konali náboženské obřady, sloužili jako lékaři a inspektoři hygieny a jako učitelé ve školách zahrady.

76:3.6 (850.2) Karavana Adama přinesla sebou z první zahrady do země mezi řekami semena a hlízy stovek rostlin a obilovin; rovněž si sebou přivedli velká stáda dobytka a některá z domestikovaných zvířat. Kvůli tomuto měli Adamité obrovskou převahu nad sousedními kmeny. Značnou měrou těžili z bývalé kultury původní Zahrady.

76:3.7 (850.3) Až do odchodu z první Zahrady se živili Adam a jeho rodina výhradně ovocem, obilninami a ořechy. Na cestě do Mezopotámie začali poprvé jíst byliny a zeleninu. V druhé zahradě se brzy začalo jíst maso, ale nikdy se nestalo součástí pravidelné stravy Adama a Evy. Ani Adamson, ani Eveson a ani ostatní děti první generace z první zahrady maso nikdy nejedli.

76:3.8 (850.4) Adamité výrazně převyšovali okolní kmeny úrovní svojí kultury a intelektuálním rozvojem. Vytvořili třetí abecedu a jinak položili základy pro mnoho z toho, co se stalo předvojem současného umění, vědy a literatury. Tady, v oblasti mezi řekami Tigris a Eufrat, udržovali umění písma, zpracování kovů, hrnčířství a tkaní a vytvořili typ architektury, která nebyla překonána po několik tisíciletí.

76:3.9 (850.5) Na svoji dobu byl rodinný život fialové rasy ideální. Děti musely absolvovat kurzy zemědělství, řemeslné výroby a chovu dobytka, nebo byly vzdělány k výkonu tří povinností Šétů: být knězem, lékařem a učitelem.

^{76:3.10 (850.6)} A když přemýšlíte o šétském kněžstvu, neplet'te si tyto velkomyslné a ušlechtilé učitele zdraví a náboženství, tyto opravdové vzdělavatele, se zkaženými a ziskuchtivými kněžími pozdějších kmenů a okolních národů. Jejich náboženské pojetí Božstva a vesmíru bylo progresivní a víceméně přesné, jejich péče o zdraví byla na tu dobu znamenitá a jejich vzdělávací metody nebyly od té doby překonány.

4. Fialová rasa

^{76:4.1 (850.7)} Adam a Eva byli zakladateli fialové rasy—deváté lidské rasy na Urantii. Adam a jeho potomci měli modré oči a fialoví lidé byli charakterizováni světlou pletí a světlými vlasy—plavými, zrzavými a kaštanovými.

^{76:4.2 (850.8)} Eva neměla bolesti při porodech; rovněž ženy raných evolučních ras netrpěly bolestmi při porodu. Pouze ženy smíšených ras, vytvořených spojením evolučního člověka s Nodity a později s Adamity, zakoušely kruté bolesti při porodu.

^{76:4.3 (851.1)} Adam a Eva, podobně jako jejich bratři na Jerusemu, získávali energii ze dvou zdrojů; byli vyživováni jak potravou, tak i světlem, dodávaným určitými superfyzickými energiemi, na Urantii neznámými. Jejich urantijští potomci nezdělili po rodičích schopnost přijímat energii a proudění světla. Oni měli jedinou cirkulaci a to lidský typ krevní výživy. Svoji podstatou byli smrtelní, i když se dožívali dlouhého věku, ale dlouhověkost s každou následnou generací postupně klesala k lidské normě.

76:4.4 (851.2) Adam a Eva a jejich první generace dětí nevyužívali maso zvířat pro svoji potravu. Oni se živili výhradně „plody stromů.“ Po první generaci všichni potomci Adama začali jíst mléčné produkty, ale většina z nich i nadále měla nemasovou stravu. Mnoho jižních kmenů, se kterými se později spojili, rovněž nejedlo maso. Později většina vegetariánských kmenů migrovala na východ a v současné době jsou smíšeny s národy Indie.

76:4.5 (851.3) Jak fyzické, tak i duchovní vidění Adama a Evy značně převyšovalo vidění současných lidí. Jejich speciální smysly byly mnohem ostřejší a dokázali vidět midbytosti, armády andělů, Melkisedeky a padlého Prince Kaligastiu, který několikrát přišel jednat se svým ušlechtilým nástupcem. Schopnost vidět nebeské bytosti si udrželi přes sto let po svém selhání. Jejich děti neměly tyto speciální smysly tak ostré a s každou následnou generací měly tendenci slábnout.

76:4.6 (851.4) V dětech Adama obvykle pobýval Ladič Myšlení, protože ony všechny měly nepochybnou schopnost věčného života. Tito vyšší potomci nepodléhali strachu jako děti evoluce. V současných rasách Urantie přetrvává stále hodně strachu, protože vaši předkové obdrželi velmi málo životní plazmy Adama v důsledku přerušení plánů pro fyzické zkvalitnění ras.

76:4.7 (851.5) Tělesné buňky Materiálních Synů a jejich potomstva jsou mnohem více odolnější proti nemocem, než buňky evolučních bytostí planety. Tělesné buňky domorodých ras jsou příbuzné s živými mikroskopickými a ultramikroskopickými organizmy, které produkují nemoci. Tato fakta vysvětlují proč lidé Urantie musejí vynakládat tak

velké vědecké úsilí na to, aby odolávali tak značnému množství fyzických onemocnění. Byli byste mnohem více odolnější nemocem, kdyby ve vašich žilách protékalo více adamické krve.

76:4.8 (851.6) Po usazení se v druhé zahradě v údolí Eufratu, se Adam rozhodl zanechat za sebou pokud možno co nejvíce své životní plazmy, která by přinesla světu prospěch po jeho smrti. V souladu s tímto plánem se Eva stala hlavou dvanáctičlenné komise pro otázky vylepšení ras. Do smrti Adama tato komise vybrala 1682 žen nejvyššího typu na Urantii a tyto ženy byly oplodněny adamickou životní plazmou. S výjimkou 112 dětí, všechny jejich ostatní děti se dožily dospělého věku, takže svět mohl mít tímto způsobem prospěch z přidání 1570 kvalitních mužů a žen. Přestože tyto matky kandidátky byly vybrány ze všech okolních kmenů a zastupovaly téměř všechny rasy na zemi, většina z nich pocházela z nejvyšších noditských rodů a ony položily začátky mocné rasy Anditů. Tyto děti se narodily a byly vychovány v kmenech, ke kterým náležely jejich matky.

5. Smrt Adama a Evy

76:5.1 (851.7) Zanedlouho po založení druhého Edenu byli Adam a Eva náležitým způsobem informováni o tom, že jejich pokání bylo přijato a že ačkoliv byli nuceni snášet osud smrtelníků tohoto světa, určitě se stanou způsobilými pro přijetí do řad přeživších spících smrtelníků Urantie. Oni plně věřili v toto evangelium vzkříšení a znovuzrození, o kterém jim tak působivě hlásali Melkisedekové. Jejich přestupek byl chybným úsudkem a ne vědomým hříchem a uvážlivou vzpourou.

76:5.2 (852.1) Jako obyvatelé Jerusemu neměli Adam a Eva Ladiče Myšlení a ani neměli Ladiče zavedeny když působili na Urantii v první Zahradě. Ale brzy po snížení svého statusu na úroveň smrtelníků si v sobě uvědomili novou přítomnost a pochopili, že lidský status spojený s upřímným pokáním umožnil Ladičům v nich pobývat. A bylo to právě toto vědomí, že mají zavedeny Ladiče Myšlení, které Adama a Evu silně povzbuzovalo po celý zbytek jejich života; oni věděli že selhali jako Materiální Synové, ale také věděli, že cestu do Ráje mají stále otevřenou jako vzestupní synové vesmíru.

76:5.3 (852.2) Adam věděl o vzkříšení při skončení soudního období, které se událo současně s jeho příchodem na planetu a věřil, že on a jeho družka budou pravděpodobně znovu zosobněni ve spojení s objevením se příštího řádu synovstva. Ale nevěděl, že Michael, vládce tohoto vesmíru, se měl tak brzy objevit na Urantii; on očekával, že příští Syn, který přijde, bude z řádu Avonalů. Nicméně, pro Adama a Evu bylo vždy útěchou, stejně jako obtížné, pochopit, porozumět jediné osobní zprávě, kterou dostali od Michaela. V této zprávě, kromě vyjádření přátelství a povzbuzení, byla i tato slova: „zvážil jsem okolnosti vašeho pochybení, pamatuji si touhu vašich srdcí být vždy věrný vůli mého Otce a budete povoláni z objetí smrtelného spánku až přijdu na Urantii, jestliže pro vás nepošlou podřízení Synové mého vesmíru dříve.“

76:5.4 (852.3) A tato zpráva byla velkou záhadou pro Adama a Evu. Uměli pochopit zastřený slib možného speciálního vzkříšení v této zprávě a taková možnost je velmi potěšila, ale nerozuměli smyslu sdělení, že by mohli čekat až do času vzkříšení, které bude spojeno s osobním se objevením Michaela na Urantii. A

tak edenský pár stále prohlašoval, že jednou přijde Boží Syn a na své milované přenášeli víru, přinejmenším doufající naději, že svět jejich omylů a soužení se možná stane sférou, na které se vládce vesmíru rozhodne působit jako poskytnutý Rajský Syn. Vypadalo to příliš dobře, aby to byla pravda, ale Adam se obíral myšlenkou, že Urantia, zmítaná vnitřními problémy, se může nakonec stát nejšťastnějším světem v soustavě Satania—planetou, které bude závidět celý Nebadon.

76:5.5 (852.4) Adam se dožil 530 let; příčinou jeho smrti bylo to, co by se mohlo nazvat stářím. Jeho fyzický mechanismus se prostě unavil; proces rozkladu postupně překonal proces obnovování a přišel nevyhnutelný konec. Eva zemřela o devatenáct let dříve kvůli oslabenému srdci. Oba byli pohřbeni ve středu chrámu uctívání Boha, který byl vystavěn podle jejich plánů brzy poté, kdy byla dokončena stavba zdi kolem kolonie. Tak vznikla tradice pohřbívát významné a svaté muže a ženy pod podlahy chrámů.

76:5.6 (852.5) Nadmateriální řízení Urantie pokračovalo pod vedením Melkisedeků, ale přímý fyzický kontakt s evolučními rasami byl přerušen. Od dávných dob, kdy přišel Planetární Princ se svým osobním personálem, přes období Vana a Amadona až k příchodu Adama a Evy, na planetě byli vždy přítomni fyzičtí představitelé vesmírné vlády. Ale přestupek Adama a Evy ukončil tento režim, který trval déle než čtyři sta padesát tisíc let. V duchovních sférách andělští pomocníci ve spojení s Ladiči Myšlení pokračovali v heroickém úsilí pro záchranu jednotlivců; ale do příchodu Machiventy Melkisedeka v době Abraháma neexistoval na zemi žádný rozsáhlý veřejný program ve prospěch smrtelníků. Machiventa,

majíc schopnost, trpělivost a pravomoc Božího Syna, položil základy pro další vylepšení a duchovní obnovu nešťastné Urantie.

76:5.7 (853.1) Ale neštěstí nebylo jediným osudem Urantie; tato planeta je také nejšťastnější planetou v lokálním vesmíru Nebadon. Urantijci by toto všechno měli považovat za prospěšné, protože omyly jejich předků a chyby jejich raných vládců uvrhly planetu do tak beznadějného stavu zmatenosti, navíc všechno bylo smíšeno se zlem a hříchem, že právě toto prostředí temna zapůsobilo na Michaela a ten si vybral tento svět jako arénu, ve které odhalí milující osobnost nebeského Otce. Není to tak, že Urantia potřebovala Syna Tvořitele, aby uvedl do pořádku její zamotané záležitosti; je to spíše proto, že zlo a hřích na Urantii poskytly Synu Tvořiteli výraznější prostředí pro odhalení nedostižitelné lásky, soucitu a trpělivosti Rajského Otce.

6. Pokračování života Adama a Evy

76:6.1 (853.2) Adam a Eva odešli na smrtelný odpočinek se silnou vírou ve sliby jim dané Melkisedeky, že se někdy probudí ze spánku smrti, aby začali nový život na obytných světech, světech jim tak známých z dob, které předcházely jejich poslání v materiálním těle fialové rasy na Urantii.

76:6.2 (853.3) Jejich nevědomý spánek planetárních smrtelníků netrval příliš dlouho. Na třetí den po smrti Adama, na druhý den po jeho důstojném pohřbu, dostal Gabriel příkaz od Lanaforgeho, schválený výkonným Nejsvrchovanějším Edentie a potvrzený Věčně jednotným, zastupující Michaela, nařizující speciální povolání významných osobností, přeživších

přestupek Adama a Evy na Urantii. A v souladu s tímto mandátem speciálního vzkříšení—dvacátým šestým na Urantii—Adam a Eva byli znovu zosobněni a znovu vytvořeni v sálech vzkříšení na obytných světech Satanie společně s jejich 1316 druhy, kteří s nimi prodělali zkušenost v první Zahradě. Mnoho dalších věrných duší již bylo přemístěno v době Adamova příchodu na Urantii, což bylo spojeno s ukončením soudního období jak nad spícími přeživšími bytostmi, tak i nad živými způsobilými vzestupnými bytostmi

76:6.3 (853.4) Adam a Eva rychle prošli světy progresivního vzestupu a brzy se stali obyvateli Jerusemu, opět získali trvalý pobyt na planetě svého původu, ale tentokrát jako členové jiného řádu vesmírných osobností. Opustili Jerusem jako trvalí obyvatelé—Boží Synové; vrátili se jako vzestupní obyvatelé—synové člověka. Okamžitě byli přiděleni do služby Urantie v hlavním centru soustavy a později byli převedeni k dvaceti čtyřem poradcům, kteří vytvářejí současný poradně-kontrolní orgán Urantie.

76:6.4 (854.1) A tak končí příběh o Planetárním Adamovi a Evě Urantie, příběh o zkoušce, tragédii a triumfu, přinejmenším osobním triumfu vašeho čestného, ale oklamaného Materiálního Syna a Materiální Dcery a nepochybně nakonec příběh o konečném triumfu jejich světa a jeho vzpourou zmatených a zlem sužovaných obyvatel. Když se to všechno zhodnotí, Adam a Eva přispěli značným dílem k rychlé civilizaci a urychlili biologický progres lidské rasy. Zanechali na zemi vyspělou kulturu, ale tato pokročilá civilizace nemohla přežít kvůli brzkému rozpadu a postupného zmizení

adamického dědictví. Národ vytváří civilizaci; civilizace nevytváří národ.

76:6.5 (852.1) [Představeno Soloniem, serafským „hlasem Zahrady.“]

Kapitola 77 Midbytosti

77:0.1 (855.1) NA VĚTŠINĚ obydlených planetách Nebadonu pobývá jedna, či více skupin unikátních bytostí, existujících na takové úrovni formy života, která se nachází mezi smrtelnými obyvateli sfér a andělskými řády; proto se nazývají midbytosti. Jeví se jako časová nahodilost, ale jsou tak obecně rozšířeny a jsou cenné jako pomocníci, že my všichni je již dávno považujeme za jeden z důležitých řádů naší společné planetární služby.

77:0.2 (855.2) Na Urantii působí dva rozdílné řády midbytostí: prvotní, čili starší sbor, který vznikl v dobách Dalamatie a sekundární čili mladší skupina, jejíž původ se datuje od časů Adama.

1. Prvotné midbytosti

77:1.1 (855.3) Prvotné midbytosti vznikly z unikátního vzájemného spojení materiální a duchovní úrovně na Urantii. My víme o existenci podobných tvorů na jiných světech a v jiných soustavách, ale ti vznikli jinými metodami.

77:1.2 (855.4) Je si vždy nutné uvědomit, že následná poskytnutí Božích Synů na vyvíjející se planetě způsobuje výrazné změny v duchovní struktuře světa a někdy pozmění procesy

vzájemného působení duchovních a materiálních sil planety a vytváří situace vskutku těžko pochopitelné. Status jednoho sta členů osobního personálu Prince Kaligastii je jasným příkladem takového unikátního vzájemného propojení. Jako vzestupní morontiální obyvatelé Jerusemu byli nadmateriálními tvory bez schopnosti rozmnožování. Jako sestupní planetární pomocníci na Urantii byli materiálními pohlavními tvory se schopností plodit materiální potomky (což někteří později udělali). Co my neumíme dostatečně vysvětlit je to, jak sto těchto bytostí mohlo působit v rodičovské roli na nadmateriální úrovni, ale to se přesně stalo. Nadmateriální (nepohlavní) spojení mužského a ženského člena osobního personálu mělo za následek objevení se prvních prvotních midbytostí.

77:1.3 (855.5) Ihned se zjistilo, že tvor tohoto řádu, mezi smrtelnou a andělskou úrovní, bude velkým pomocníkem při vykonávání služby v hlavním řídicím centru Prince a každému páru osobního personálu bylo proto dovoleno vytvořit podobné bytosti. Výsledkem byla první skupina padesáti midbytostí.

77:1.4 (855.6) Po roce sledování činnosti této unikátní skupiny dovolil Planetární Princ vytváření midbytostí bez omezení. Tento plán pokračoval až do doby, dokud schopnost vytváření trvala; a tak vznikl původní 50 000. členný sbor těchto midbytostí.

77:1.5 (856.1) Mezi vytvořením každé midbytosti uplynulo půl roku a když každý pár vytvořil tisíc takových bytostí, žádné již nikdy víc nevznikly. My nemáme žádné dostupné vysvětlení proč byla tato schopnost vyčerpána s objevením se tisícího potomka. Všechny další pokusy nepřinesly nic jiného než nezdar.

77:1.6 (856.2) Tito tvorové vytvořili v Princově administrativě zpravodajský sbor. Dokázali se pohybovat na velkém prostoru a studovali a pozorovali světové rasy a vykonávali pro Prince a jeho personál další neocenitelné služby v jejich činnosti ovlivňovat a působit na lidskou společnost ze vzdáleného hlavního centra planety.

77:1.7 (856.3) Tento režim pokračoval až do tragických dní planetární vzpoury, která polapila něco přes čtyři pětiny prvotních midbytostí. Ostatní věrní členové sboru vstoupili do služby k prozatímním správcům Melkisedekům a až do příchodu Adama působili pod formálním vedením Vana.

2. Noditská rasa

77:2.1 (856.4) Přestože je toto vyprávění o původu, podstatě a funkci midbytostí Urantie, příbuzenství dvou řádů—prvotního a sekundárního—si vyžaduje v tomto bodě přerušit vyprávění o prvotních midbytostech, abychom mohli následovat rodovou linii od rebelujících členů osobního personálu Prince Kaligastii od doby planetární vzpoury do období Adama. Byla to tato rodová linie, která v počátečním období druhé zahrady dodala polovinu předků sekundárního řádu midbytostí.

77:2.2 (856.5) Fyzičtí členové Princova personálu byli vytvořeni jako pohlavní tvorové za účelem účastnit se plánu plození potomků, ztělesňujících sloučené vlastnosti jejich speciálního řádu s vlastnostmi vybraného rodu z andonických kmenů, přičemž to všechno se dělalo v očekávání následného objevení se Adama. Nositelé Života plánovali nový typ smrtelníků, kteří by byli spojením potomků Princova personálu s první generací potomků Adama a Evy. Oni tak měli připravený plán,

předpokládající vznik nového druhu planetárních tvorů o kterých doufali, že se stanou učiteli-vládcí lidské společnosti. Posláním takových bytostí byla činnost v sociální sféře, ne v občanské. Ale protože tento záměr se téměř vůbec nezdařil, nikdy nebudeme vědět o jakou blahodárnou aristokratickou vládu a jedinečnou kulturu byla Urantia připravena. Je to proto, že když členové osobního personálu Prince se začali později rozmnožovat, bylo to již po vzpouře a poté, kdy byli odpojeni od životních proudů soustavy.

^{77:2.3 (856.6)} Období, které na Urantii následovalo po vzpouře, bylo svědkem mnoha neobvyklých událostí. Významná civilizace—kultura Dalamatie—se rozpadla. V té době žili na zemi Nefilové (Nodité) a když tito synové bohů si vzali za ženy lidské dcery a měli s nimi děti, tak tyto děti byly „mocnými lidmi dávnověku“ a „proslulými lidmi.“ I když sotva byli „synové bohů“, evoluční tvorové v té dávné době považovali osobní personál Prince a jejich první potomky za bohy; tradice dokonce zveličila jejich tělesný vzrůst. A to je původ téměř univerzálního lidového příběhu o bozích, kteří sestoupili na zem a tam s lidskými dcerami zplodili pradávnou rasu hrdinů. A celá tato legenda se ještě více zamotala rasovým smíšením se s později objevivšími Adamity ve druhé zahradě.

^{77:2.4 (857.1)} Vzhledem k tomu, že sto členů Princova osobního personálu mělo v sobě zárodečnou plazmu lidského rodu Andonitů, přirozeně by se předpokládalo, že v případě pohlavního rozmnožování se jejich potomci budou velmi podobat potomkům ostatních Andonitů. Ale, když se šedesát rebelujících členů osobního personálu, následovníků Noda, nakonec účastnilo pohlavního rozmnožování, ukázalo se, že

jejich děti ve všech směrech převyšovaly jak rasy Andonitů, tak i Sangiků. Tato nečekaná výjimečnost charakterizovala nejenom fyzické a intelektuální vlastnosti, ale také duchovní schopnosti.

^{77:2.5 (857.2)} Tyto mutované rysy, objevující se v první generaci Noditů, byly výsledkem určitých úprav, které byly zaneseny do kompozice a do chemických prvků dědičných faktorů andonické zárodečné plazmy. Tyto změny byly způsobeny přítomností výkonných podpůrných okruhů života soustavy Satania v tělech členů Princova osobního personálu. Vlivem těchto okruhů se chromozómy specializovaného urantijského prototypu reorganizovaly více podle typových modelů Satanie a stanovených forem života Nebadonu. Metoda přeměny této zárodečné plazmy působením životních okruhů soustavy není podobná těm procesům, prostřednictvím kterých vědci Urantie modifikují plazmu rostlin a živočichů za použití rentgenových paprsků.

^{77:2.6 (857.3)} Tímto způsobem je vznik Noditů spojen s určitými mimořádnými a neočekávanými modifikacemi živé plazmy, která byla chirurgy Avalonu přenesena z těl andonických přispěvatelů do těl členů osobního personálu.

^{77:2.7 (857.4)} Je nutno připomenout, že sto Andonitů, kteří darovali svoji zárodečnou plazmu, mohlo potom využívat organické plody stromu života, takže v jejich tělech se také objevily životní proudy Satanie. Čtyřicet čtyři modifikovaných Andonitů, kteří se společně s personálem Prince připojili ke vzpouře se také rozmnožovali vzájemně mezi sebou a významnou měrou přispěli ke zkvalitnění genotypů rasy Noditů.

77:2.8 (857.5) Tyto dvě skupiny, zahrnující 104 jedinců, kteří byli nositeli modifikované andonické zárodečné plazmy, jsou předky Noditů—osmé rasy Urantie. Tento nový rys lidského života na Urantii představuje další fázi uskutečňování původního plánu použít tuto planetu jako svět modifikovaného života, jenomže tentokrát byl jeho vývoj nepředvídatelný.

77:2.9 (857.6) Čistokrevní Nodité byli velkolepou rasou, ale postupně se smísili s evolučními národy země a degradace nedala na sebe dlouho čekat. Deset tisíc let po vzpouře dosáhl jejich úpadek takového bodu, že průměrná délka jejich života byla jen o málo delší než u evolučních ras.

77:2.10 (857.7) Když se při archeologických vykopávkách našly hliněné destičky se záznamy o dávných sumerských potomcích Noditů, archeologové na nich objevili seznam sumerských králů, jdoucí zpět do historie několik tisíc let; a čím starší jsou tyto záznamy, tak doba panování jednotlivých králů se prodlužuje, od zhruba dvaceti pěti, nebo třiceti let až na dobu sto padesáti let a více. Toto prodlužování doby vládnutí dávných králů ukazuje, že někteří z prvních noditských vládců (přímých potomků osobního personálu Prince) žili déle než jejich pozdější následníci a také to svědčí o snaze vysledovat dynastie do doby Dalamatie.

77:2.11 (857.8) Záznamy o takových dlouho žijících jedincích také způsobují zmatek v časových intervalech měsíců a roků. Toho je možno si také všimnout v biblickém rodopisu Abraháma a v raných čínských letopisech. Záměna časového úseku dvaceti osmidenního měsíce s později zavedeným rokem s více než tři sta padesáti dny je příčinou vzniku pověstí o tak dlouhých lidských životech. Existují záznamy o člověku, který žil přes

devět set „roků.“ Toto období představuje necelých sedmdesát let a takové životy byly po dlouhé věky považovány za velmi dlouhé—“kopa let a deset”—jak taková délka života byla později nazývána.

^{77:2.12 (858.1)} Určování času podle dvaceti osmidenního měsíce přetrvalo ještě dlouhou dobu po Adamovi. Ale když se Egypťané pustili do reformy kalendáře, přibližně před sedmi tisíci lety, udělali to s velkou přesností a zavedli rok o 365 dnech.

3. Babylonská věž

^{77:3.1 (858.2)} Po ponoření Dalamatie se Nodité přestěhovali na sever a východ a brzy založili nové město Dilmun jako své hlavní národní a kulturní centrum. A asi padesát tisíc let po smrti Noda, když se potomstvo Princova personálu stalo tak početným, že nemohli najít ve svém novém městě Dilmunu a jeho bezprostředním okolí zdroj živobytí a poté, kdy začala smíšená manželství se sousedními andonickými a sangikskými kmeny, napadlo jejich vůdce, že by se mělo něco udělat pro zachování vlastní národnostní jednoty. Proto byla svolána rada kmenů a po velkém rokování byl schválen plán Bablota, potomka Noda.

^{77:3.2 (858.3)} Bablot navrhl vystavět uprostřed, tehdy jimi okupovaného území, okázalý chrám na oslavu jejich rasy. Nad chrámem měla čnít věž jakou svět nikdy předtím neviděl. Měl to být monumentální památník jejich pomíjivé velikosti. Bylo mezi nimi mnoho těch, kteří si přáli postavit toto velkolepé dílo v Dilmunu, ale jiní tvrdili, že taková významná stavba by se měla umístit v bezpečné vzdálenosti od nebezpečí moře,

protože si pamatovali pověst o zatopení jejich prvního hlavního města—Dalamatii.

^{77:3.3 (858.4)} Podle plánu Bablota se nové budovy měly stát jádrem budoucího centra noditské kultury a civilizace. Jeho návrh nakonec zvítězil a podle jeho plánu se začalo se stavbou. Nové město se mělo jmenovat Bablot po svém architektovi a staviteli. Později se toto místo stalo známým jako Bablod a nakonec jako Babylon.

^{77:3.4 (858.5)} Ale Nodité byli stále rozděleni v názoru ohledně smyslu a účelu tohoto díla. Ani jejich vůdcové úplně nesouhlasili s konstrukčními plány či využitím budov po jejich dokončení. Po čtyřech letech práce se rozpoutal velký spor o účelu a důvodu stavby věže. Spory přerostly v nepřátelství a všechny práce byly proto zastaveny. Dodavatelé potravin rozšířili zprávy o rozkolu a kolem staveniště se začal shromažďovat velký počet kmenů. Byly předloženy tři rozdílné názory na účel vystavění věže:

^{77:3.5 (858.6)} 1. Největší skupina, téměř jedna polovina, si přála, aby věž byla postavena jako památník historie a rasové nadřazenosti Noditů. Oni chtěli, aby to byla velkolepá a impozantní stavba, která bude vzbuzovat obdiv u všech budoucích generací.

^{77:3.6 (858.7)} 2. Další velká klika chtěla, aby věž byla navržena tak, že bude oslavou kultury Dilmunu. Oni předpokládali, že Bablot se stane významným centrem obchodu, umění a řemeslné výroby.

^{77:3.7 (859.1)} 3. Nejmenší a podružná skupina tvrdila, že postavení věže bude příležitostí pro odčinění pošetilého jednání jejich předků při účasti v Kaligastiově vzpouře. Prosazovali názor, že věž by měla být zasvěcena uctívání Otce všeho a že veškerý účel nového města by měl být to, že zaujme místo Dalamatie—že bude působit jako kulturní a náboženské centrum pro okolní barbary.

^{77:3.8 (859.2)} Názor náboženské skupiny byl velmi rychle zamítnut. Většina odmítla tvrzení, že jejich předkové byli vinni vzpourou; nesli nelibě takovou národnostní skvrnu. Když se zbavili jednoho ze tří úhlů pohledu na spor a pak se nebyli schopni dohodnout o těch dvou dalších, pustili se do boje. Náboženská skupina nebojovných Noditů uprchla do svých domovů na jihu, zatímco jejich druhové spolu bojovali téměř až do samého vyhlazení.

^{77:3.9 (859.3)} Přibližně před dvanácti tisíci lety byl učiněn druhý pokus vystavět Babylonskou věž. Smíšené rasy Anditů (Nodité a Adamité) se pokusily vybudovat nový chrám na rozvalinách první stavby, ale pro takové dílo tam nebyl dostatečně pevný základ a věž se zhroutila pod svoji vlastní nadměrnou váhou. Tato oblast byla po dlouhou dobu známa jako Babylonie.

4. Centrum civilizace Noditů

^{77:4.1 (859.4)} Rozptýlení Noditů bylo přímým důsledkem bratrovražedného boje kvůli Babylonské věži. Tato vnitřní válka značně snížila počet čistokrevných Noditů a byla v mnoha směrech příčinou jejich selhání založit významnou předadamickou civilizaci. Od této doby noditská kultura upadala po více než sto dvacet pět tisíc let až byla potom

povznesena adamickou krví. Ale ještě i v době Adama byli Nodité stále schopným národem. Mnoho jejich smíšených potomků se zařadilo mezi stavitele první zahrady a několik skupinových velitelů Vana byli Nodité. V osobním personálu Adama pocházelo několik nejschopnějších členů z této rasy.

77:4.2 (859.5) Okamžitě po babylonském konfliktu byly založeny tři ze čtyř velkých noditských center:

77:4.3 (859.6) 1. Západní čili syrští Nodité. Zbytky nacionalistů, čili stoupenců památníku své rasové nadřazenosti, odešly na sever, kde se spojily s Andonity a později založily noditská centra severozápadně od Mezopotámie. Tato skupina byla největší z rozptýlených Noditů a značně přispěla k později se objevivšímu asyrskému národu.

77:4.4 (859.7) 2. Východní čili elamitští Nodité. Velký počet zastánců kulturního a obchodního centra migroval na západ do Élamu a tam se spojili s míšenými kmeny Sangiků. Před třiceti až čtyřiceti tisíci lety byli Elamité z velké části nositelé sangikské krve, ale udržovali i nadále civilizaci, která převyšovala okolní barbarské kmeny.

77:4.5 (859.8) Po založení druhé zahrady se stalo zvykem nazývat toto sousední noditské osídlení „zemí Noda“. A během dlouhého období relativního míru mezi těmito Nodity a Adamity se obě rasy značně smísily, protože stále více se stávalo zvykem pro Boží Syny (Adamity) brát si za ženy lidské dcery (dcery Noditů).

77:4.6 (860.1) 3. Střední čili předsumerští Nodité. Malá skupina při ústí řek Tigrisu a Eufratu si zachovala větší rasovou integritu.

Přetrvali tisíce a tisíce let a nakonec se stali předky těch Noditů, kteří se smísili s Adamity a položili základy historickým sumerským kmenům.

77:4.7 (860.2) A toto všechno vysvětluje jak se Sumerové tak najednou a záhadně objevili na historické scéně v Mezopotámii. Badatelé nebudou nikdy schopni vysledovat a najít počátky Sumerů, jejichž původ začal před dvě stě tisíce lety po potopení Dalamatie. Aniž by někde ve světě existovala stopa o jejich původu, tyto pradávne kmeny se zčistajasna vynořily na horizontu civilizace s vyspělou a vyšší kulturou, zahrnující chrámy, zpracování kovů, zemědělství, chov dobytka, hrnčířství, tkaní, obchodní zákony, občanské zákony, náboženské obřady a starý systém písma. Na počátku své historické éry již dávno ztratili abecedu Dalamatie a osvojili si zvláštní způsob písma, který pocházel z Dilmunu. Sumerický jazyk, i když prakticky ztracený pro svět, nebyl semitský; měl hodně společného s takzvanými indoevropskými jazyky.

77:4.8 (860.3) Podrobné zápisy zanechané Sumery popisují pozoruhodné osídlení nacházející se v Perském zálivu nedaleko dřívějšího města Dilmun. Egypťané nazývali toto slavné starobylé město Dilmāt, zatímco pozdější Sumerové smíšení s Adamity si popletli jak první, tak i druhé město Noditů s Dalamatii a nazývali všechny tři Dilmun. Archeologové již našli starověké sumerské hliněné tabulky popisující tento pozemský ráj „kde Bohové poprvé požehnali lidstvo příkladem civilizovaného a kulturního života.“ A dnes tyto destičky, popisující Dilmun jako ráj lidí a Boha, mlčky spočívají na zaprášených policích mnoha museí.

77:4.9 (860.4) Sumerové dobře věděli o existenci prvního a druhého Edenu, ale přesto, že se extenzívně promísili s Adamity, stále považovali obyvatele Zahrady—své severní sousedy—za nepřátelskou rasu. Hrdost na svoji starodávnější noditskou kulturu přivedla Sumery k tomu, že nebrali na vědomí před nimi se odkrývající slavné perspektivy a dali přednost velkolepým a rajským tradicím města Dilmun.

77:4.10 (860.5) 4. Severní Nodité a Amadonité—Vanité. Tato skupina se objevila ještě před sporem kolem Bablota. Tito nejsevernější Nodité byli potomci těch, kteří odmítli vedení Noda a jeho nástupců a dali se na stranu Vana a Amadona.

77:4.11 (860.6) Někteří z raných druhů Vana se později usadili na březích jezera, které stále nese jeho jméno a tady položili základy své historie. Ararat se stal jejich posvátnou horou a měl pro pozdější Vanity stejný význam jako měla hora Sinaj pro Hebrejce. Před deseti tisíci lety vanitští předkové asýrijců učili, že jejich morální zákon o sedmi přikázáních byl darován Vanovi Bohy na hoře Ararat. Oni pevně věřili tomu, že Van a jeho druh Amadon byli za živa odneseni z planety v době modliteb na této hoře.

77:4.12 (860.7) Ararat byl posvátnou horou severní Mezopotámie a protože podstatná část vašich pověstí o těchto dávných dobách vznikla ve spojení s babylonským příběhem o potopě, tak není překvapující, že hora Ararat a okolní oblast byly vetkány do pozdějšího židovského příběhu o Noemovi a potopě světa.

77:4.13 (860.8) Zhruba před 35 000 lety př. Kr. Adamson navštívil jedno z nejvýchodnějších starobylých osídlení vanitů a založil tady svoje centrum civilizace.

5. Adamson a Ratta

77:5.1 (861.1) Zobraživši noditské předky sekundárních midbytostí, toto vyprávění se nyní bude věnovat adamické polovině jejich rodokmenu, protože sekundární midbytosti jsou také vnuky Adamsona, prvorozeného potomka fialové rasy Urantie.

77:5.2 (861.2) Adamson patřil do té skupiny dětí Adama a Evy, které se rozhodly zůstat na zemi se svým otcem a matkou. Tento nejstarší syn Adama často naslouchal vyprávění Vana a Amadona o jejich vysokohorském domově na severu a za nějakou dobu po založení druhé zahrady se odhodlal odejít a hledat tuto zemi svých mladistvých snů.

77:5.3 (861.3) V té době měl Adamson 120 let a byl otcem třiceti dvou čistokrevných dětí první zahrady. Chtěl zůstat se svými rodiči a pomáhat jim v budování druhé zahrady, ale byl velmi rozrušen ztrátou své družky a dětí, které se rozhodly odejít do Edentie společně s dalšími dětmi Adama, které si přály stát se svěřenci Nejsvrchovanějších.

77:5.4 (861.4) Adamson by nikdy neopustil své rodiče na Urantii, on se nikdy neodvracel od obtíží nebo nebezpečí, ale život ve druhé zahradě shledával daleko od uspokojení. Udělal hodně pro to, aby se urychlily stavební práce a výstavba obranného valu, ale potom se při nejbližší příležitosti rozhodl odejít na sever. Ale i když byl jeho odchod opravdu příjemný, Adam a Eva hodně truchlili nad ztrátou svého nejstaršího syna, který odešel do cizího a nepřátelského světa, protože se báli, že se již nikdy nevrátí.

77:5.5 (861.5) Adamsona doprovázela na sever dvaceti sedmičlenná skupina, která ho podporovala v hledání národa jeho dětských vysněných představ. Za něco více než tři roky Adamsonova skupina skutečně našla předmět svého pátrání a mezi těmito lidmi Adamson objevil obdivuhodnou a nádhernou ženu, která o sobě tvrdila, že je posledním čistokrevným potomkem Princova personálu. Tato žena, Ratta, uvedla, že všichni její předkové byli potomky dvou odpadlých členů osobního štábu Prince. Ona byla posledním potomkem své rasy, protože všichni její bratři a sestry zemřeli. Ratta byla již připravena se nikdy nevdát a zemřít bez potomků, ale ztratila své srdce pro vznešeného Adamsona. A když vyslechla příběh o Edenu, o tom, jak se Vanovy a Amadonovy předpovědi naplnily a když uslyšela vypravování o selhání Zahrady, ovládla ji jenom jediná myšlenka—vdát se za tohoto syna a dědice Adama. Ke stejné myšlence rychle dospěl i Adamson. Uplynulo málo přes tři měsíce a vzali se.

77:5.6 (861.6) Adamson a Ratta měli šedesát sedm dětí. Položili základ pro významný rod světových vůdců, ale udělali ještě něco navíc. Je nutno si připomenout, že obě tyto bytosti byly vlastně nadlidé. Každé jejich čtvrté narozené dítě patřilo k unikátnímu typu a často bylo neviditelné. Nikdy v celé historii světa se taková věc nestala. Ratta byla značně znepokojena, ale Adamson dobře věděl o existenci prvotních midbytostí a usoudil, že něco podobného se odehrává před jeho očima. Když se narodil druhý neobvyklý potomek, Adamson se rozhodl je spolu oženit, poněvadž jeden byl muž a druhý žena a to byl původ sekundárního řádu midbytostí. Během sta let, než tento jev přestal, objevilo se téměř dva tisíce takových bytostí.

77:5.7 (862.1) Adamson žil 396 let. Mnohokrát se vrátil a navštívil svého otce a matku. Každý sedmý rok on a Ratta odcestovali na jih do druhé zahrady a mezitím ho midbytosti informovaly o stavu jeho národa. Během Adamsonova života významnou měrou přispěly k vybudování nového a nezávislého světového centra pravdy a spravedlnosti.

77:5.8 (862.2) Tak Adamson a Ratta měli k dispozici tento sbor úžasných pomocníků, kteří s nimi pracovali po celou dobu jejich dlouhých životů a pomáhali jim šířit novou pravdu a rozšiřovat vyšší standardy duchovního, intelektuálního a fyzického života. A výsledky tohoto úsilí o zdokonalení světa nikdy zcela nezanikly v následujících úpadcích civilizací.

77:5.9 (862.3) Adamsonité uchovali vysokou kulturu téměř sedm tisíc let od časů Adamsona a Ratty. Později se smísili se sousedními Nodity a Andonity a byli také zařazeni mezi „mocné lidi dávnověku.“ A některé dosažené pokroky této doby přetrvaly a staly se latentní součástí kulturního potenciálu, který později vykvetl do evropské civilizace.

77:5.10 (862.4) Toto centrum civilizace leželo v oblasti východně od jižního konce Kaspického moře blízko pohoří Kopet Dagu. Nedaleko na sever, v podhůří Turkestánu, se nacházejí pozůstatky toho, co kdysi bylo adamsonitským centrem fialové rasy. V těchto hornatých místech, situovaných v úzkém a starověkém úrodném pásmu, ležícím na úpatí horského hřebenu Kopet, postupně vyrostly v různých obdobích čtyři odlišné kultury, vytvořené čtyřmi rozdílnými skupinami potomků Adamsona. Druhá z těchto skupin migrovala na západ do Řecka a na ostrovy Středozemního moře. Zbytky potomků Adamsona migrovaly na sever a na západ a později vnikly do

Evropy společně se smíšenými potomky poslední vlny Andonitů, přicházejících z Mezopotámie a také se zařadily mezi andito-árijské uchvatitele Indie.

6. Sekundární Midbytosti

^{77:6.1 (862.5)} Zatímco prvotné midbytosti mají téměř nadlidský původ, sekundární řád jsou potomci čistokrevného adamického rodu, smíšeného s polidštěnými potomky, jejichž předkové vzešli ze spojení členů staršího sboru midbytostí.

^{77:6.2 (862.6)} Mezi dětmi Adamsona bylo pouze šestnáct mimořádných předků sekundárních midbytostí. Polovina těchto unikátních dětí byli muži a polovina ženy a každých sedmdesát dní byla každá dvojice schopna, s pomocí kombinované metody pohlavního a nepohlavního spojení, přivést na svět jednu sekundární midbytost. Takový jev nikdy předtím na zemi nebyl možný a od těch dob se již nikdy nestal.

^{77:6.3 (862.7)} Těchto šestnáct dětí žilo a zemřelo (kromě jejich neobyčejných vlastností) jako smrtelníci tohoto světa, ale jejich elektricky aktivovaní potomci žijí pořád a nepodléhají omezením lidského těla.

^{77:6.4 (862.8)} Každá z osmi dvojic nakonec přivedla na svět 248 midbytostí a tak vznikl původní sekundární řád—s 1984 členy. Sekundární midbytosti se dělí na osm podskupin. Označují se jako A-B-C první, druhá, třetí a tak dále. A pak jsou D-E-F první, druhá, třetí a tak dále.

^{77:6.5 (862.9)} Po selhání Adama se prvotné midbytosti vrátily k prozatímním správcům Melkisedekům, zatímco sekundární skupina zůstala přidělena centru Adamsona až do jeho smrti.

Třicet tři těchto sekundárních midbytostí, hlavních představitelů jejich organizace v době smrti Adamsona, se pokusilo převést celý řád do služby pro Melkisedeky a tímto způsobem dosáhnout spojení s prvotním sborem. Ale když se jim to nepodařilo, opustily své druhy a jako jedna skupina přešly do služby k planetárním prozatímním správcům.

77:6.6 (863.1) Po smrti Adamsona se zbylé sekundární midbytosti staly zvláštním, neorganizovaným a nevázaným vlivem na Urantii. Od této doby až do časů Machiventy Melkisedeka vedly neurovnaný a neřízený život. Tento Melkisedek je částečně dostal pod svoji kontrolu, ale až do příchodu Krista Michaela stále vytvářely hodně nepříjemností. Během jeho pobytu na zemi všechny učinily konečné rozhodnutí ve vztahu k jejich budoucímu osudu a věrná většina přešla pod vedení prvotních midbytostí.

7. Rebelující midbytosti

77:7.1 (863.2) Většina midbytostí se v době Luciferovy vzpoury dala na cestu hříchu. Když se spočítaly ničující důsledky planetární vzpoury, bylo zjištěno, kromě ostatních ztrát, že z původních 50 000 midbytostí se 40 119 připojilo ke Kaligastiovi.

77:7.2 (863.3) Původní počet sekundárních midbytostí byl 1 984 a z nich se 873 nepřizpůsobilo vládě Michaela a bylo podle očekávání izolováno v souvislosti s planetárním soudem Urantie v den Pentekosté. Nikdo nedokáže předpovědět budoucnost těchto mravně padlých tvorů.

77:7.3 (863.4) V současné době jsou obě skupiny rebelujících midbytostí drženy pod dohledem a čekají na konečné

rozhodnutí o událostech vzpoury v soustavě. Ale ony udělaly mnoho podivných věcí na zemi před zahájením současného planetárního soudního období.

77:7.4 (863.5) Za určitých okolností byly tyto neloajální midbytosti schopny stát se pro smrtelníky viditelnými a to hlavně platilo o družích Belzebuba, vůdce odpadlických sekundárních midbytostí. Ale nesmíme tyto unikátní tvory zaměňovat s některými rebelujícími cheruby a serafy, kteří byli také na zemi v době Kristovy smrti a jeho vzkříšení. Někteří dávní autoři nazývali tyto rebelující midbytosti zlými duchy a démony a odpadlické serafy zlými anděly.

77:7.5 (863.6) Na žádném světě zlí duchové nemohou ovládnout smrtelnou mysl po životě Rajského poskytnutého Syna. Ale před příchodem Krista Michaela na Urantii—před masovým příchodem Ladičů Myšlení a rozlítím ducha Učitele na všechno lidstvo—tyto rebelující midbytosti byly opravdu schopny ovlivnit mysl některých nižších smrtelníků a do určité míry řídit jejich činy. Tohoto bylo dosaženo vcelku stejným způsobem, jakým působí loajální midbytosti, když slouží jako účinní kontaktní strážci lidských myslí záložního sboru osudu Urantie tehdy, kdy Ladič Myšlení je v podstatě odpojen od osobnosti v období spojení s nadlidskými inteligencemi.

77:7.6 (863.7) A následující zápis není pouhým řečnickým obratem: „A přivedli k Němu celé zástupy lidí, posedlých zlými duchy a duševně chorobných.“ Ježíš znal a rozpoznal rozdíl mezi duševní vyšinutostí a působením démona, ačkoliv v myslích jeho současníků té doby byly tyto stavy značně zaměňovány.

^{77:7.7 (863.8)} Dokonce i před Pentekosté nemohl žádný rebelující duch ovládnout normální lidskou mysl a od tohoto dne jsou i slabé myslí nižších smrtelníků ochráněny před takovým nebezpečím. Po rozlití Ducha Pravdy bylo domnělé vyhánění duchů založeno na zmatené víře, že hysterie, choromyslnost a prostoduchost jsou způsobeny démonem v těle. Ale jen proto, že poskytnutí Michaela navždy osvobodilo všechny lidské myslí Urantie od nebezpečí ovládnutí démonem, nemyslete si, že toto nebylo realitou v předcházejících epochách.

^{77:7.8 (864.1)} Z příkazu Nejsvrchovanějších Edentie je v současné době celá skupina rebelujících midbytostí zbavena osobní svobody a držena pod dohledem. Ony se již nepotulují po tomto světě se zlým úmyslem. Bez ohledu na přítomnost Ladičů Myšlení, rozlití Ducha Pravdy na celé lidstvo navždy zabránilo těmto neloajálním duchům v tom, aby jakýmkoliv způsobem opět někdy pronikli i do těch nejslabějších lidských myslí. Ode dne Pentekosté již nikdy nemůže nastat takový jev, jako je ovládnutí démonem.

8. Sjednocené midbytosti

^{77:8.1 (864.2)} Po posledním soudu nad tímto světem, když Michael vzal sebou spící přeživší bytosti času, midbytosti byly ponechány na planetě, aby pomáhaly v duchovních a poloduchovních sférách činnosti. V současné době působí jako jeden sbor, zahrnující oba řády o celkovém počtu 10 992 členů. Nyní jsou sjednocené midbytosti Urantie řízeny střídavě starším členem každého řádu. Tento režim trvá od jejich sloučení do jedné skupiny krátce po Pentekosté.

77:8.2 (864.3) Členové staršího, čili primárního řádu, jsou všeobecně známí podle čísel; často jim dávají jména jako 1-2-3 první, 4-5-6 první a tak dále. Na Urantii jsou adamické midbytosti označovány podle abecedy, aby byly odlišeny od číselného označení prvotních midbytostí.

77:8.3 (864.4) Oba řády jsou nemateriálními bytostmi pokud jde o výživu a přijímání energie, ale mají mnoho lidských rysů a jsou schopny rozumět vašemu humoru a bavit se ním a také sledují vaši pobožnost. Když jsou přiděleny smrtelníkům, stanou se duchem lidské práce, odpočinku a zábavy. Ale midbytosti nespí, ani nemají schopnost rozmnožování. V určitém smyslu je sekundární skupina rozlišována na muže a ženy a často jsou osločovány jako „on“ nebo „ona“. Často spolu pracují v takových párech.

77:8.4 (864.5) Midbytosti nejsou ani lidé, ani andělé, ale sekundární midbytosti mají svojí podstatou blíže k člověku než k andělovi; svým způsobem jsou vaše rasa a mají proto při svých kontaktech s lidskými bytostmi pro ně velké pochopení a porozumění; jsou neocenitelnými pomocníky serafů v jejich práci pro různé rasy lidstva a oba řády jsou nepostradatelné pro serafy, kteří působí jako osobní strážci smrtelníků.

77:8.5 (864.6) Podle svých vrozených vlastností a získaných zkušeností jsou sjednocené midbytosti Urantie organizovány pro práci s planetárními serafy do následujících skupin:

77:8.6 (864.7) 1. Poslové. Členové této skupiny mají jména; jsou malým sborem a na evolučních světech jsou významnou pomocí pro rychlou a spolehlivou osobní komunikaci.

77:8.7 (864.8)

2. Planetární strážci. Midbytosti jsou ochránci—strážci—světů prostoru. Vykonávají důležité funkce pozorovatelů všech různých typů a druhů komunikace, které mají závažný význam pro nadpřirozené bytosti daného světa. Ony neustále dohlízejí na neviditelnou duchovní sféru planety a střeží ji.

77:8.8 (865.1)

3. Prostředníci. Při kontaktech se smrtelnými bytostmi materiálních světů, například s člověkem, skrze kterého bylo předáno dané sdělení, jsou vždy používány midbytosti. Při takových spojeních duchovních a materiálních úrovní jsou nepostradatelným faktorem.

77:8.9 (865.2)

4. Pomocníci pokroku. Do této skupiny patří duchovnějši midbytosti a jsou přiděleny jako asistenti různým řádům serafů, kteří působí na planetě ve speciálních skupinách.

77:8.10 (865.3)

Midbytosti se značně liší svými schopnostmi při navazování kontaktu s vyššími serafy a nižšími lidskými bratry. Například, pro prvotné midbytosti je to nesmírně obtížné navázat přímý kontakt s materiálními faktory. Ony mají mnohem blíže k andělskému typu bytosti a jsou proto obvykle přiděleny, aby pracovaly s duchovními silami, sídlícími na planetě a pomáhaly jim. Působí jako společníci a průvodci nebeským návštěvníkům a hostujícím studentům, zatímco sekundární midbytosti jsou téměř výlučně přiděleny na pomoc materiálním bytostem sféry.

77:8.11 (865.4)

Těch 1 111 loajálních sekundárních midbytostí vykonává důležité mise na zemi. Ve srovnání se svými prvotními druhy jsou výrazně materiální. Existují na samé hranici viditelnosti pro smrtelníky a mají dostatečný adaptační

rozsah a mohou podle libosti navazovat fyzický kontakt s tím, co lidé nazývají „materiálním světem.“ Tito unikátní tvorové mají určité dané schopnosti ovlivňovat věci času a prostoru, nevyjímaje živočichy planety.

77:8.12 (865.5) Mnohé z přesně popsanych jevů, připisovaných andělům, bylo vykonáno sekundárními midbytostmi. Když první učitelé Ježíšova evangelia byli uvrženi do vězení neznalými náboženskými vládci té doby, skutečný „anděl Páně“ „otevřel brány vězení a vyvedl je ven.“ Ale v případě osvobození Petra poté, kdy na příkaz Heroda byl zabit Jakub, to byla sekundární midbytost, která vykonala práci, připisovanou andělovi.

77:8.13 (865.6) Dnes je jejich hlavní činností nevnímátné osobní spojení s těmi muži a ženami, kteří tvoří planetární záložní sbor osudu. Byla to právě činnost této sekundární skupiny, dovedně podporována některými členy prvotního sboru, která dosáhla takového sladění osobností a okolností na Urantii, což nakonec přimělo planetární nebeské dohlážitely k tomu, aby dali podnět k těm peticím, jejichž výsledkem bylo udělení mandátů, které umožnily řadu zjevení, jejichž součástí je i toto vyprávění. Ale je nutno objasnit, že midbytosti nejsou zapojeny do podvodných představeních, všeobecně nazývaných „spiritismem.“ Všechny současné midbytosti na Urantii mají důstojné postavení a nejsou spojeny s jevy, tak zvanými „médií.“ Běžně nedovolují lidem spatřit své, často nezbytné fyzické aktivity, nebo jiné kontakty s materiálním světem tím způsobem, jak je vnímají lidské smysly.

9. Trvalí obyvatelé Urantie

77:9.1 (865.7) Midbytosti se mohou považovat za první skupinu permanentních obyvatel, kteří se nacházejí na různých typech vesmírných světů v protikladu k evolučním vzestupným bytostem, jako jsou smrtelní tvorové a andělské armády. Takoví trvalí obyvatelé se vyskytují na různých stupních vzestupu k Ráji.

77:9.2 (866.1) Na rozdíl od různých řádů nebeských bytostí, které jsou přiděleny pomáhat na planetě, midbytosti na obydlené planetě žijí. Serafové přicházejí a odcházejí, ale midbytosti zůstávají a budou zůstávat, i když jsou pouhými pomocníky místních obyvatel planety a zajišťují ten trvalý režim, který harmonizuje a spojuje měnící se administrativy serafských armád.

77:9.3 (866.2) Jako opravdoví obyvatelé Urantie, midbytosti mají příbuzenský zájem na osudu tohoto světa. Ony tvoří odhodlané sdružení, vytrvale pracující pro progres své rodné planety. Jejich odhodlání je naznačeno heslem jejich řádu: „K čemu se sjednocené midbytosti zavážou, to sjednocené midbytosti vykonají.“

77:9.4 (866.3) Přestože jejich schopnost cestovat energetickými okruhy umožňovala každé midbytosti opustit planetu, každá z nich individuálně slíbila, že planetu neopustí, dokud je někdy neodvolají vesmírné autority. Midbytosti jsou upoutány na planetě až do období ustáleného světla a života. S výjimkou 1-2-3 první, žádná jiná loajální midbytost nikdy z Urantie neodešla.

77:9.5 (866.4) 1-2-3 první, nejstarší midbytost prvotního řádu, byla uvolněna z přímých planetárních povinností brzy po

Pentekosté. Tato ušlechtilá midbytost zachovala věrnost Vanovi a Amadonovi během tragických dní planetární vzpoury a její nebojácné vůdcovské schopnosti pomohly ke snížení ztrát v řadách svého řádu. V současné době slouží na Jerusemu jako člen komise dvaceti čtyř poradců a od Pentekosté již jednou působila jako hlavní správce Urantie.

^{77:9.6 (866.5)} Midbytosti jsou upoutány na planetu, ale podobně jako smrtelníci, kteří si povídají s cestujícími z daleka o vzdálených místech na planetě, tak i midbytosti hovoří s nebeskými cestovateli o dalekých místech vesmíru. Tak se seznamují s touto soustavou a vesmírem, také s Orvontonem a dalšími supervesmíry a tím se připravují na občanství na vyšších úrovních existence ve vesmírech.

^{77:9.7 (866.6)} I když se midbytosti objevily již plně vyvinuté, to znamená, že neprošly stadiem růstu či vývoje pro dosažení dospělosti, nikdy nepřestávají rozvíjet svoji moudrost a zkušenost. Tak jako smrtelníci jsou evolučními tvory a mají kulturu, která je bona fide evolučním dosažením. Mezi midbytostmi Urantie je mnoho těch, které vynikají svým mimořádným intelektem a silným duchem.

^{77:9.8 (866.7)} V širším aspektu je civilizace Urantie společným výtvozem urantijských smrtelníků a urantijských midbytostí a je tomu tak bez ohledu na současné rozdíly mezi dvěma úrovněmi kultury, které se nevyrovnají před příchodem epochy světla a života.

^{77:9.9 (866.8)} Kultura midbytostí je dílem nesmrtelných planetárních obyvatel a proto je relativně imunní proti těm přechodným změnám, které postihují lidskou civilizaci. Generace lidí

zapomínají; sbor midbytostí si pamatuje a tato paměť je pokladnicí tradic vašeho obydleného světa. Proto planetární kultura stále na planetě setrvává a při vhodných okolnostech jsou takové cenné vzpomínky na uplynulé události dostupné; tak, jako příběh o životě a učení Ježíše byl midbytostmi Urantie předán jejich smrtelným bratrům.

77:9.10 (867.1) Midbytosti jsou obratnými pomocníky, kteří vyrovnávají mezeru mezi materiálními a duchovními událostmi Urantie, která se objevila po smrti Adama a Evy. Ony jsou také vašimi staršími bratry, kamarády v dlouhém úsilí dosáhnout na Urantii ustálený status světla a života. Sbor sjednocených midbytostí je odolný proti vzpouře a bude svědomitě vykonávat svoji roli v planetární evoluci, dokud tento svět nedosáhne svých věčných cílů—toho vzdáleného dne, kdy bude skutečně vládnout na zemi mír a srdce lidí budou opravdu naplněna dobrou vůlí.

77:9.11 (867.2) Vzhledem k cenné práci, kterou tyto midbytosti vykonávají, my jsme usoudili, že jsou opravdu nezbytnou součástí duchovní struktury planet. A na těch světech, na kterých vzpoura nepřekazila planetární události, jsou ještě mnohem většími pomocníky serafů.

77:9.12 (867.3) Celá organizace vysokých duchů, andělských armád a bratrských midbytostí je nadšeně oddána podpoře vyššího úkolu vesmíru, Rajského plánu pro postupný vzestup evolučních smrtelníků a jejich dosažení dokonalosti—velkolepý plán věčného života, který sblíží Boha s člověkem a potom, skrze vztahu ušlechtilého partnerství, vyzvedne člověka k Bohu a dál k věčné službě a dosažení božskosti—a to jak smrtelníků, tak i midbytostí.

Kapitola 78

Fialová rasa v době po Adamovi

78:0.1 (868.1) PO DOBU téměř třiceti tisíc let byl druhý Eden kolébkou civilizace. Mezopotámie se stala baštou adamických národů a odtud se jejich potomci vydávali do všech koutů světa a později, když se smísili s kmeny Noditů a Sangiků, byli známi jako Andité. Z této oblasti vyšli ti muži a ženy, kteří položili základy historické epochy a kteří nesmírně urychlili kulturní progres na Urantii.

78:0.2 (868.2) Tato kapitola popisuje planetární historii fialové rasy, která začíná brzy po selhání Adama, přibližně 35 000 let př. Kr., pokračuje do smísení se s noditskými a sangikskými rasami, kolem 15 000 let př. Kr., čímž vznikl národ Anditů a až do jeho zmizení z mateřské Mezopotámie přibližně 2 000 let př. Kr.

1. Rozdělení ras a kultur

78:1.1 (868.3) Přestože v době příchodu Adama na Urantii byla intelektuální a mravní úroveň ras velmi nízká, jejich fyzický vývoj probíhal poměrně neovlivněn v důsledku Kaligastiovy vzpoury. Bez ohledu na částečný neúspěch Adamovy mise, jeho přínos pro biologický status ras nesmírně prospěl lidem Urantie.

78:1.2 (868.4) Kromě toho, Adam a Eva přispěli mnohým cenným pro sociální, morální a intelektuální progres lidstva; rozvoj civilizace se výrazně urychlil přítomností jejich potomků. Ale před třiceti pěti tisíci lety byla kultura světa všeobecně na nízké

úrovni. Tu a tam existovalo několik center civilizace, ale většina Urantie umdlěla pod břemenem barbarství. Rozdělení ras a kultur bylo následující:

78:1.3 (868.5) 1. Fialová rasa—Adamité a Adamsonité. Hlavním centrem kultury Adamitů byla druhá zahrada, ležící v trojúhelníku řek Tigris a Eufrat; toto byla skutečná kolébka západních a indických civilizací. Druhým, čili severním centrem fialové rasy bylo osídlení Adamsonitů, nacházejících se východně od jižního pobřeží Kaspického moře, blízko pohoří Kopet. Z těchto dvou center se do okolních zemí šířila kultura a životní plazma, což ihned urychlilo rozvoj všech ras.

78:1.4 (868.6) 2. Předsumerové a ostatní Nodité. V Mezopotámii, nedaleko od ústí řek, se také nacházely zbytky starodávné kultury z dob Dalamatie. Jak plynula tisíciletí, tak tato skupina se zcela smísila s Adamity na severu, ale nikdy úplně neztratila svoje noditské tradice. Různé další skupiny Noditů, které se usadily v Levantě, byly zcela pohlceny později se rozrůstající fialovou rasou.

78:1.5 (869.1) 3. Andonité udržovali pět nebo šest poměrně reprezentativních osídlení na severu a východě od hlavního centra Adamsonitů. Byli také roztroušeni po Turkestánu a ojedinělé kolonie setrvaly po celé Eurasii, především v hornatých oblastech. Tito původní obyvatelé stále drží severní teritoria euroasijského kontinentu a také Island a Grónsko, ale již dávno byli vytlačeni z evropských rovin modrou rasou a rozšiřující se žlutou rasou z říčních údolích v oblastech dálné Asie.

78:1.6 (869.2) 4. Červený člověk obýval Severní a Jižní Ameriku, poněvadž byl vytlačen z Asie více než padesát tisíc let před příchodem Adama.

78:1.7 (869.3) 5. Žlutá rasa. Čínské národy měly pevně pod svou kontrolou východní Asii. Jejich nejvyspělejší sídliště ležela na severovýchodě dnešní Číny v oblastech hraničících s Tibetem.

78:1.8 (869.4) 6. Modrá rasa. Modré národy byly roztroušeny po celé Evropě, ale jejich nejrozvinutější centra kultury byla situována do tehdy úrodných údolích Středozevní pánve a v severozápadní Evropě. Smíšení s neandertálci značně zpozdilo kulturu modrého člověka, ale jinak to byla nejvýbušnější, nejprůbojnější a nejpodnikavější rasa ze všech evolučních ras Eurasie.

78:1.9 (869.5) 7. Předdrávidská Indie. V Indii, kde se nacházela kompletní směsice všech pozemských ras, především však zelená, oranžová a černá, se udržovala kultura, která mírně převyšovala kultury sousedních oblastí.

78:1.10 (869.6) 8. Civilizace Sahary. Nejpokročilejší osídlení kvalitnějších složek indigové rasy se nacházelo na území dnešní rozsáhlé Sahary. Tato indigo-černá skupina měla v sobě značnou část rysů zmizelých oranžových a zelených ras.

78:1.11 (869.7) 9. Středozevní pánev. Nejvíce smíšená rasa mimo Indie okupovala území, které představuje dnešní středozevnímořskou pánev. Tady modrý člověk ze severu a národy ze Sahary na jihu se setkaly a smísily s Nodity a Adamity z východu.

78:1.12 (869.8) Tak vypadal svět před začátkem velkého rozpínání fialové rasy přibližně před dvaceti pěti tisíci lety. Naděje budoucí civilizace ležela ve druhé zahradě mezi řekami Mezopotámie. Tady, v jihozápadní Asii byl soustředěn potenciál pro vytvoření velké civilizace—možnost rozšířit po světě ideje a ideály, které byly zachráněny z dob Dalamatie a Edenu.

78:1.13 (869.9) Adam a Eva zanechali po sobě nevelké, ale mocné potomstvo a nebeští pozorovatelé na Urantii nedočkavě čekali, jak si povedou potomci chybujiícího Materiálního Syna a Materiální Dcery.

2. Adamité ve druhé zahradě

78:2.1 (869.10) Tisíce a tisíce let synové Adama těžce pracovali v oblasti mezi dvěma řekami Mezopotámie, usilujíc vyřešit problémy se zavlažováním a záplavami na jihu, zdokonalujíc obranný systém na severu a snažíc zachovat si vznešené tradice prvního Edenu.

78:2.2 (869.11) Hrdinství, projeveno ve vedení druhé zahrady, představuje jeden z nejúžasnějších a inspirujících činů v historii Urantie. Tyto nádherné duše nikdy zcela nezapomněly na význam adamické mise a proto statečně odolávaly vlivům sousedních a nižších kmenů a současně ochotně posílaly v nepřetržitém sledu své nejvybranější syny a dcery jako emisary k rasám země. Někdy taková rozpínavost způsobila snížení jejich vlastní kultury, ale tyto vyšší národy vždy dokázaly obnovit svoji úroveň.

78:2.3 (870.1) Civilizace, společnost a kulturní úroveň Adamitů byly značně pokročilejší nad všeobecnou úrovní evolučních ras Urantie. Pouze několik dávných osídlení Vana a Amadona a také Adamsonitů mělo civilizaci, která byla jakýmkoliv způsobem srovnatelná s úrovní Adamitů. Ale civilizace druhého Edenu byla umělou strukturou—ona se nevyvinula—a proto byla odsouzena k rozpadu pokud nedosáhne přirozené evoluční úrovně.

78:2.4 (870.2) Adam zanechal po sobě skvělou intelektuální a duchovní kulturu, ale ta nebyla pokročilá v mechanických zařízeních, protože každá civilizace je omezena dostupnými přírodními zdroji, vrozeným géniem a dostatkem volného času pro tvůrčí činnost. Civilizace fialové rasy byla založena na přítomnosti Adama a na tradicích prvního Edenu. Po Adamově smrti a jak tyto tradice postupně slábly s přibývajícími tisíciletími, kulturní úroveň Adamitů se neustále zhoršovala, až dosáhla stejné úrovně okolních národů a přirozeně se vyvíjejících kulturních schopností fialové rasy.

78:2.5 (870.3) Ale kolem roku 19 000 př. Kr. byli Adamité opravdovým národem se čtyřmi a půl miliony lidí a miliony svých potomků již vyslali k okolním národům.

3. První migrace Adamitů

78:3.1 (870.4) Po mnoha tisíciletí si fialová rasa uchovala edenské tradice mírumilovnosti, což vysvětluje proč tak dlouho váhali s teritoriálními výboji. Když začali trpět populačním přetlakem, tak místo války, která by jim zajistila větší území, poslali nadbytek svých obyvatel jako učitele k jiným rasám. Kulturní účinek těchto raných migrací nebyl trvalý, ale absorpce

adamitských učitelů, kupců a cestovatelů biologicky posilovala sousední národy.

^{78:3.2 (870.5)} Ale již brzy někteří Adamité odešli na západ do údolí Nilu, jiní pronikli východním směrem do Asie, ale těch byla menšina. Masový přesun nastal později a směřoval hlavně na sever a odtud na západ. V podstatě to byl postupný, ale nepolevující posun na sever; větší část Adamitů si nacházela cestu na sever a potom okolo Kaspického moře směřovali na západ do Evropy.

^{78:3.3 (870.6)} Přibližně před dvaceti pěti tisíci lety mnoho čistokrevných Adamitů urazilo kus cesty ze svého putování na sever. A s tím, jak pronikali dále na sever, se stávali stále méně a méně Adamity a v době, kdy obsadili Turkestán, byli již úplně smíšení s jinými rasami, především s Nodity. Pouze velmi málo čistokrevných představitelů fialové rasy proniklo hlouběji do Evropy a Asie.

^{78:3.4 (870.7)} V období mezi 30 000 a 10 000 lety př. Kr. v celé jihozápadní Asii probíhalo epochální míšení ras. V horských oblastech Turkestánu žili silní a statní lidé. Na severozápadě Indie přetrvalo hodně z kultury doby Vana. Ještě více na sever od těchto osídlení se udrželi potomci raných Andonitů. Obě tyto vyšší rasy—nositelé kultury a charakterových vlastností—byly pohlceny na sever směřujícími Adamity. Toto rasové smíšení vedlo k osvojení si mnoha nových idejí; umožnilo to další progres civilizace a významnou měrou přispělo k rozvoji všech druhů umění, vědy a sociální kultury.

^{78:3.5 (871.1)} Když kolem roku 15 000 př. Kr. skončilo období migrace raných Adamitů, bylo v Evropě a ve střední Asii již

více potomků Adama než kdekoliv jinde na světě, včetně Mezopotámie. Adamité pronikli hluboko na území evropské modré rasy. Jižní oblasti území, dnes nazývaných Rusko a Turkestán, byly okupovány velkou zásobárnou Adamitů, smíšených s Nodity, Andonity a červenými a žlutými Sangiky. Jižní Evropa a okraj Středozevního moře byly osídleny smíšenou rasou Andonitů a sangikských národů—oranžových, zelených a indigových—se špetkou adamické krve. Malá Asie a středovýchodní oblasti Evropy byly v držení kmenů, které měly převážně andonický původ.

78:3.6 (871.2) Smíšená barevná rasa, která přibližně v této době byla posílena přírůstky z Mezopotámie, upevnila svoji pozici v Egyptě a chystala se převzít vládu nad mizející kulturou v údolí Eufratu. Černá rasa se posunovala dále na jih Afriky a podobně jako červená rasa, byla prakticky izolována.

78:3.7 (871.3) Civilizace Sahary byla zničena suchem a národy Středozevní pánve byly zaplaveny mořem. V tu dobu neměla ještě modrá rasa vyvinutou vyspělou kulturu. Andonité byli ještě rozptýleni po arktických oblastech a v regionech střední Asie. Zelené a oranžové rasy jako takové byly vyhlazeny. Indigová rasa se posunovala na jih Afriky, kde začal její pomalý, ale dlouho trvající rasový úpadek.

78:3.8 (871.4) Národy Indie stagnovaly; jejich civilizace se nerozvíjela. Žlutý člověk upevnil svoji nadvládu ve střední Asii; hnědý člověk ještě nezačal rozvíjet svoji civilizaci na blízkých ostrovech Pacifiku.

78:3.9 (871.5) Takové rozdělení ras, spojené s rozsáhlými klimatickými změnami, připravilo světové jeviště pro zahájení

éry civilizace Anditů na Urantii. Tyto rané migrace trvaly přes deset tisíc let, od 25 000 do 15 000 př. Kr. Pozdější migrace, čili migrace Anditů, proběhly v době mezi 15 000 až 6000 let př. Kr.

78:3.10 (871.6) Prvním vlnám Adamitů trvalo velmi dlouhou dobu přejít přes Eurasii, takže jejich kultura byla během přesunu téměř úplně ztracena. Teprve následná migrace Anditů proběhla dostatečně rychle, aby se zachovala kultura Edenu v jakékoliv velké vzdálenosti od Mezopotámie.

4. Andité

78:4.1 (871.7) Andické rasy vznikly z prvotních smíšeních čistokrevných rodů fialové rasy s Nodity a evolučními rasami. Obecně by se na Andity mělo pohlížet jako na rasu, která měla mnohem větší procento adamické krve, než současné rasy. Název Andité je v podstatě použit pro označení těch národů, jejichž rasová dědičnost byla mezi jednou osminou až jednou šestinou fialová. Současní Urantijci, dokonce i severní bílé rasy, mají mnohem méně procent krve Adama.

78:4.2 (871.8) Nejranější anditské národy se objevily před více než dvaceti pěti tisíci lety v oblastech, přilehlých k Mezopotámii a byly směsí Adamitů a Noditů. Druhá zahrada byla obklopena soustřednými okruhy stále se snižující fialové krve a právě na periférii tohoto rasové kotle se zrodila anditská rasa. Později, když migrující Adamité a Nodité pronikli na tehdy úrodné oblasti Turkestánu, začali se brzy mísit s vyspělejší částí místního obyvatelstva a potomci tohoto rasové smíšení rozšířili anditský typ na sever.

78:4.3 (872.1) Andité byli po všech stránkách nejlepším lidským rodem, který se objevil na Urantii po čistokrevné fialové rase. Obsahovali větší část vyšších typů přeživších zbytků adamické a noditské rasy a později některé nejlepší genotypy žlutého, modrého a zeleného člověka.

78:4.4 (872.2) Tito ranní Andité nebyli Áriové; oni byli předchůdci Árijců. Oni nebyli bílí, oni byli předchůdci bílého člověka. Oni nebyli ani západním ani východním národem. Ale je to právě anditská dědičnost, která dává mnohajazyčné směsici takzvaných bílých ras tu obecnou stejnorodost, která se nazývá indoevropská.

78:4.5 (872.3) Čistější rodové linie fialové rasy si uchovaly adamické tradice mírumilovnosti, což vysvětluje, proč jejich rané migrace měly v podstatě mírový charakter. Ale, když se Adamité smísili s Nodity, kteří byli v té době bojechtivou rasou, jejich anditští potomci se stali ve své době nejschopnějšími a nejchytřejšími válečníky, jací kdy na Urantii žili. Od té doby stěhování Mezopotámců dostávalo stále více vojenský charakter a začalo se více podobat skutečnému výbojnému dobývání území.

78:4.6 (872.4) Tito Andité byli odvážní a podnikaví a měli sklon k cestování. Přidání jak sangikské, tak i andonitské krve je poněkud stabilizovalo. Ale, přesto jejich pozdější potomci se nezastavili, dokud neobepluli zeměkouli a neobjevili poslední vzdálený kontinent.

5. Migrace Anditů

78:5.1 (872.5) Kultura druhé zahrady přetrvala dvacet tisíc let, ale prodělala trvalý úpadek až do doby kolem 15 000 př. Kr., kdy znovuzrození šétského kněžství a vůdcovství Amosada započalo slavnou éru. Civilizace, která se později rozšířila v mocných vlnách po Eurasii, se objevila ihned po velké renesanci Zahrady, která nastala v důsledku vzniku Anditů—rozsáhlého spojení Adamitů s okolními smíšenými Nodity.

78:5.2 (872.6) Tito Andité zahájili nová tažení po celé Eurasii a severní Africe. Anditská kultura dominovala celému území od Mezopotámie do Sinkiangu a trvalá migrace směrem k Evropě byla neustále nahrazována novými příchozími z Mezopotámie. Ale hovořit o Anditech, jako o rase v Mezopotámii, se může až na počátku posledních migrací smíšených potomků Adama. V tu dobu byly i rasy druhé zahrady tak smíšené, že nemohly být již více považovány za Adamity.

78:5.3 (872.7) Civilizace Turkestánu byla neustále oživována a obnovována novými příchozími z Mezopotámie, především pozdějšími Andity—jezdci. V horách Turkestánu se utvářel takzvaný indoevropský jazyk; byla to směs místního andonitského dialektu s jazykem Adamsonitů a pozdějších Anditů. Mnoho současných jazyků pochází z této dávné řeči těchto středoasijských kmenů, které si podrobily Evropu, Indii a horní pláň Mezopotámie. Tento pradávný jazyk dal západním jazykům všechnu tu podobnost, která se nazývá indoevropská.

78:5.4 (872.8) Kolem 12 000 let př. Kr. tři čtvrtiny všech Anditů světa sídlili v severní a východní Evropě a když později proběhl další a poslední hromadný odchod Anditů z Mezopotámie, šedesát

pět procent z těchto posledních emigračních vln proniklo do Evropy.

78:5.5 (873.1) Andité migrovali nejenom do Evropy, ale také do severní Číny a Indie, zatímco mnoho skupin proniklo do vzdálených konců země jako misionáři, učitelé a kupci. Byli velkým přínosem pro severní skupiny sangikských národů Sahary. Ale pouze několik učitelů a kupců proniklo dále na jih Afriky za pramen Nilu. Později smíšení Andité a Egyptané prošli podél východního a západního pobřeží Afriky až daleko pod rovník, ale nedosáhli Madagaskar.

78:5.6 (873.2) Tito Andité byli tak zvanými drávidskými a později árijskými dobyvateli Indie; a jejich přítomnost významnou měrou pozvedla úroveň předků Turanitů. Mnoho příslušníků této rasy odešlo do Číny přes Sinkiang a Tibet a dodalo žádoucí vlastnosti pozdějším čínským rodům. Čas od času se malé skupiny dostaly do Japonska, na Tchaj-wan, do Indonésie a jižní Číny a jen velmi málo dosáhlo jižní Číny pobřežní cestou.

78:5.7 (873.3) Sto třicet dva představitelů této rasy z těch, kteří se vydali od břehů Japonska ve flotile malých člunů, nakonec dorazilo do Jižní Ameriky a smíšením s místními domorodci And založili rod pozdějších vládců Inků. Tichý oceán překonali snadno, častými zastávkami na četných ostrovech, které objevili při své plavbě. Ostrovy Polynésie byly v té době početnější a větší než dnes a tito anditští námořníci, společně s těmi, kteří se plavili s nimi, biologicky pozměnili místní skupiny. V důsledku proniknutí Anditů na tyto, nyní již zaplavené ostrovy, vzniklo na nich mnoho vzkvétajících center civilizace. Velikonoční Ostrov byl po dlouhou dobu náboženským a správním centrem jedné z těchto zmizelých

skupin. Ale z těchto Anditů, kteří se tak dávno plavili přes Tichý oceán, pouze sto třicet dva dosáhli americké pevniny.

^{78:5.8 (873.4)} Migrační výboje Anditů trvaly až do jejich posledního stěhování mezi 8000 až 6000 lety př. Kr. Jak opouštěli houfně Mezopotámii, tak si neustále vyčerpávali biologické zásoby své rodné země, zatímco výrazně posilovali okolní národy. A každému národu, ke kterému přišli, přispěli humorem, uměním, duchem dobrodružství, hudbou a řemeslnou výrobou. Oni byli velmi schopní v domestikování zvířat a experti v zemědělství. Jejich přítomnost, alespoň na nějakou dobu, obvykle zdokonalila náboženskou víru a mravní zvyklosti starších ras. A tak se kultura Mezopotámie v tichosti rozšířila po Evropě, Indii, Číně, severní Africe a na ostrovy Tichého oceánu.

6. Poslední stěhování Anditů

^{78:6.1 (873.5)} Poslední tři vlny Anditů se vyhrnuly z Mezopotámie mezi 8000 až 6000 lety př. Kr. Tyto tři velké vlny kultury byly vytlačeny z Mezopotámie útliskem horských kmenů na východě a agresivitou obyvatel západních plání. Obyvatelé údolí Eufratu a přilehlého území uskutečnili svůj poslední hromadný odchod několika směry:

^{78:6.2 (873.6)} Šedesát pět procent Anditů proniklo do Evropy cestou kolem Kaspického moře, pokorujíc a směřujíc se s nově se objevujícími bílými rasami—směs modrého člověka s ranými Andity.

^{78:6.3 (873.7)} Deset procent, včetně velké skupiny šétských kněží, odešlo na východ přes pohoří Elam do oblasti Iránské náhorní

plošiny a na území Turkestánu. Mnoho jejich potomků bylo později odtud vytlačeno do Indie společně se svými árijskými bratry ze severních oblastí.

78:6.4 (874.1) Deset procent obyvatel Mezopotámie se vydalo severní cestou na východ, vnikli do Sinkiangu, kde se smísili s andito-žlutými kmeny. Většina zdatných potomků tohoto rasového spojení později pronikla do Číny a značnou měrou přispěla k rychlému zdokonalení severní větve žluté rasy.

78:6.5 (874.2) Deset procent těchto, ze své domoviny prchajících, Anditů překonalo Arábii a vstoupilo do Egypta.

78:6.6 (874.3) Pět procent Anditů odmítlo opustit své domy. Tato skupina, která žila v pobřežní oblasti ústí řek Tigris a Eufrat, se nikdy nepromísila s nižšími sousedními kmeny a uchovala si vyspělou kulturu. Tato skupina ztělesňovala vysoké kvality noditských a adamických rodů.

78:6.7 (874.4) Andité se téměř úplně vystěhovali z této oblasti k 6-mu tisíciletí př. Kr., ačkoliv jejich potomci, z velké části smíšení s okolními sangikskými rasami a Andonity Malé Asie, tam zůstali a mnoho let později podstoupili boj se severními a východními nájezdníky.

78:6.8 (874.5) Kulturní epocha druhé zahrady byla ukončena stále se zvyšujícím míšením se sousedními nižšími rody. Civilizace se přesunula na západ k Nilu a na ostrovy Středozemního moře, kde vzkvétala a rozvíjela se ještě dlouho poté, kdy její pramen v Mezopotámii vyschnul. A tento nezadržitelný příval nižších národů připravil půdu pro pozdější dobytí celé Mezopotámie severními barbary, kteří vytlačili poslední zbytky obdařených

rodů. Ale i v pozdějších letech zbytky těchto kultivovaných obyvatel odmítaly přítomnost zaostalých a hrubých nájezdníků.

7. Povodně v Mezopotámii

^{78:7.1 (874.6)} Obyvatelé povodí řek byli zvyklí na vylití řek z břehů v některých ročních obdobích; tyto pravidelné záplavy byly součástí jejich života. Ale v důsledku zhoršujících se geologických podmínek na severu hrozila údolím Mezopotámie nová nebezpečí.

^{78:7.2 (874.7)} V průběhu tisíců a tisíců let po zatopení prvního Edenu pokračovalo zvedání hor na východním pobřeží Středoziemního moře a na severozápadě a severovýchodě Mezopotámie. Toto zvedání hor se výrazně zrychlilo kolem 5000 let př. Kr. a to společně se značně zvýšenými sněhovými srážkami v severních horských oblastech zapříčinilo každé jaro nevídané povodně v celém údolí Eufratu. Tyto jarní povodně se stále zhoršovaly až nakonec přinutily obyvatele říčních oblastí odejít do hor na východě. Kvůli těmto rozsáhlým záplavám byly desítky měst prakticky opuštěny téměř tisíc let.

^{78:7.3 (874.8)} Téměř pět tisíc let později, když se hebrejští kněží v babylonském zajetí snažili vysledovat historii židovského národa zpět k Adamovi, narazili při sestavování příběhu na značné potíže; a jednoho z nich napadlo, aby se vzdali svého úsilí a nechali celý svět utopit ve své hříšnosti při potopě v době Noemově a tak získat lepší pozici pro určení rodopisu Abrahama od jednoho ze tří přeživších synů Noa.

78:7.4 (875.1) S pověstmi o těch dobách, kdy voda pokrývala celý povrch země, se setkáváme ve všech světových kulturách. Mnoho národů uchovává příběh o celosvětové potopě kdysi v dávné minulosti. Biblický příběh o Noemovi, arše a potopě je výmyslem hebrejských kněží během babylonského zajetí. Od doby, kdy byl založen život na Urantii, tam nikdy nebyla celosvětová potopa. Jen jedenkrát byl povrch země celý zaplaven vodou a to bylo v útvaru archaikum, ještě předtím, než se začala objevovat pevnina.

78:7.5 (875.2) Ale Noe opravdu žil; byl vinařem v Aramu, říčním osídlení blízko Uruku. Udržoval denní záznamy o pohybu hladiny řeky rok za rokem. Byl předmětem mnoha posměšků kvůli tomu, že chodil podél řeky nahoru a dolů a hlásal, aby všechny domy byly stavěny ze dřeva ve tvaru lodí a když se blíží období záplav, aby rodinné zvířectvo bylo každou noc umístěno na loď. Každý rok chodil do sousedních osad a varoval jejich obyvatele, že za několik dní přijde potopa. Nakonec jednou přišel rok, kdy roční pravidelné záplavy byly značně posíleny nebývalými dešťovými srážkami, takže náhlé zvednutí vody zničilo celou vesnici; pouze Noe a jeho přímá rodina se zachránili v jejich plujícím domě.

78:7.6 (875.3) Tyto záplavy dokončily rozpad civilizace Anditů. Když skončilo toto období povodní, druhá zahrada již neexistovala. Pouze na jihu a mezi Sumery zůstaly nějaké stopy po bývalé slávě.

78:7.7 (875.4) Pozůstatky této, jedné z nejstarších civilizací na zemi, jsou k nalezení v těchto oblastech Mezopotámie a na severovýchodě a severozápadě odtud. Ale ještě starší stopy dějin z dob Dalamatie existují pod vodami Perského zálivu a

na dně východního konce Středozemního moře, kde leží první Eden.

8. Sumerové—poslední Andité

^{78:8.1 (875.5)} Když poslední stěhování Anditů zničilo biologickou páteř civilizace Mezopotámie, malá část této vyšší rasy zůstala ve své domovině nedaleko od ústí řek. Byli to Sumerové a kolem roku 6000 př. Kr. byl jejich původ z velké části anditský, i když jejich kultura měla výlučně charakter Noditů a dodržovali dávné tradice Dalamatie. Nicméně, tito Sumerové pobřežních oblastí byli poslední Andité v Mezopotámii. Ale v této době byly rasy Mezopotámie již úplně promísené, což dokládají tvary lebek, nalezené v hrobech z té doby.

^{78:8.2 (875.6)} Bylo to právě v období záplav, kdy nesmírně prospívaly Súzy. První (dolní) město bylo zaplaveno, takže druhé (horní) město vystřídalo dolní jako hlavní centrum pro svébytná umělecká řemesla své doby. Když v pozdější době ubývaly záplavy na své intenzitě, Ur se stal centrem hrnčířské výroby. Přibližně před sedmi tisíci lety se Ur nacházel na pobřeží Perského zálivu, ale od těch dob říční usazeniny vytvořily hranice současné pevniny. Tato osídlení byla méně sužována záplavami v důsledku lepších regulačních opatření a rozšiřování ústí řek.

^{78:8.3 (875.7)} V údolích řek Tigris a Eufrat byli mírumilovní pěstitelé obilí po dlouhou dobu vystaveni nájezdům barbarů z Turkestánu a z Iránské náhorní plošiny. Ale nyní stále silnější sucho na vysokohorských pastvinách dalo podnět k jednotné invazi údolí Eufratu. A tato invaze byla o to více nebezpečnější, protože tito sousední pastevcí a lovci měli k dispozici velký

počet ochočených koní. Právě ovládnutí koní jim dalo nesmírnou vojenskou výhodu oproti jejich bohatým jižním sousedům. V krátké době obsadili celou Mezopotámii a vytlačili odtud poslední zbytky kultury, která se vlnami rozšířila po celé Evropě, západní Asii a severní Africe.

78:8.4 (876.1) Mezi těmito dobyvateli Mezopotámie bylo mnoho představitelů lepších anditských rodů smíšených severních ras Turkestánu, včetně některých potomků Adamsona. Tyto méně vyspělé, ale odvážné severní kmeny rychle a ochotně asimilovaly zbytek civilizace Mezopotámie a zanedlouho se vyvinuly do těch smíšených národů, které žily v údolí Eufratu v době, kdy se objevily první historické letopisy. Rychle obnovili mnohé aspekty vymírající civilizace Mezopotámie, osvojující si umělecká řemesla údolních kmenů a značnou část kultury Sumerů. Dokonce se pokusili postavit třetí Babylonskou věž a později přijali tento název jako jméno svého národa.

78:8.5 (876.2) Když tito barbarští jezdci ze severovýchodu obsadili celé údolí Eufratu, nepodrobili si zbytky Anditů, kteří žili v oblasti ústí řeky u Perského zálivu. Tito Sumerové se dokázali ubránit na základě své vyšší inteligence, lepším zbráním a rozsáhlému systému obranných kanálů, které byly vzájemně propojeny s vodními nádržemi zavlažovací soustavy. Takto si dokázali zachovat svoji rasovou a národnostní celistvost ještě dlouho poté, kdy se jejich sousedé na severozápadě rozčlenili do samostatných městských států. Žádná z těchto městských skupin nebyla schopna zvítězit nad sjednocenými Sumery.

78:8.6 (876.3) A nájezdníci ze severu se brzy naučili věřit těmto mírumilovným Sumerům a oceňovat je jako znamenité učitele

a organizátory. Byli velmi uznávaní a vyhledávaní jako učitelé umění a řemesel, organizátoři obchodu a jako občanští vůdci všemi národy na severu, na západě v Egyptě a na východě až v Indii.

^{78:8.7 (876.4)} Po rozpadu první sumerské konfederace byly pozdější městské státy řízeny odpadlickými potomky šétských kněží. A když tito kněží dobyli sousední města, začali si říkat králové. Před vládou Sargona králové pozdějších měst nedokázali vytvořit mocné konfederace kvůli žárlivosti na cizí božstva. Každé město věřilo v to, že jeho městský bůh je vyšší než všichni ostatní bohové a proto odmítali podrobit se společnému vladaři.

^{78:8.8 (876.5)} Toto dlouhé období slabé vlády městských kněžích bylo ukončeno Sargonem, knězem z města Kiš, který se prohlásil za krále a začal dobývat celou Mezopotámii a přilehlé země. A na čas skončila existence městských států, ovládaných kněžími, kdy každé město mělo svého vlastního městského boha a své vlastní obřadní rituály.

^{78:8.9 (876.6)} Po rozpadu této Kišské federace následovalo dlouhé období nepřetržitého válčení mezi těmito údolními městy o nadvládu. A vládnoucí moc se různě střídala mezi městskými státy Sumer, Akkad, Kiš, Uruk, Ur a Súsy.

^{78:8.10 (877.1)} Kolem roku 2500 př. Kr. Sumerové utrpěli kruté porážky ze strany severních Suitů a Guitů. Padl Lagaš, hlavní sumerské město, které bylo vystavěno na naplavených násypech. Uruk se udržel ještě třicet let po pádu Akkadu. V době založení Chummarapiho říše byli Sumerové absorbováni

severními Semity a Andité Mezopotámie zmizeli ze stránek historie.

78:8.11 (877.2) V období mezi léty 2500 až 2000 př. Kr. po celém území od Atlantického k Tichému oceánu řádili kočovníci. Nerité se stali příčinou posledního rozpadu kaspické skupiny mezopotámských potomků smíšených andonitských a anditských ras. To, co nestačili vykonat barbaři, dokonaly pozdější klimatické změny a tak dokončily zničení Mezopotámie.

78:8.12 (877.3) Takový je příběh fialové rasy v době po Adamovi a osudu jejich domoviny mezi řekami Tigris a Eufrat. Jejich dávná civilizace se nakonec rozpadla v důsledku vystěhování vyšších národů a přistěhování jejich nižších sousedů. Ale dlouho předtím, než barbarští nájezdníci dobyli údolí, velká část kultury Zahrady se rozšířila do Asie, Afriky a Evropy, kde vyvolala kvašení, jehož výsledkem je civilizace dvacátého století na Urantii.

78:8.13 (877.4) [Představeno archandělem Nebadonu.]

Kapitola 79

Rozšíření Anditů na východ

79:0.1 (878.1) ASIE je domovem lidské rasy. Na jednom z jižních poloostrovů tohoto kontinentu se narodili Andon a Fonta. V horách země, která je dnešní Afganistán, jejich potomek Badonan založil primitivní centrum kultury, které přetrvalo půl milionu let. Tady, v tomto východním ohnisku lidské rasy, se od andonického rodu oddělily sangikské národy a Asie se stala jejich prvním domovem, jejich prvním lovištěm, jejich prvním

bojovým polem. Jihozápadní Asie byla svědkem následných civilizací Dalamatijců, Noditů, Adamitů a Anditů a z těchto oblastí se potenciály novodobé civilizace rozšířily po celém světě.

1. Andité Turkestánu

^{79:1.1 (878.2)} Po dobu více než dvaceti pěti tisíc let, přibližně do roku 2000 př. Kr., v srdci Eurasie žili převážně, i když jich stále ubývalo, Andité. Z nížin Turkestánu se Andité vydali kolem vnitrozemských jezer na západ do Evropy, zatímco z horských oblastí tohoto regionu pronikli na východ. Východní Turkestán (Sinkiang) a v menším rozsahu Tibet, byly starodávnými branami, kterými tyto národy Mezopotámie pronikaly přes hory do severních zemí žlutého člověka. Pronikání Anditů do Indie probíhalo z horských oblastí Turkestánu do Paňdžábu a z iránských pastvin přes Balúčistán. Tato první stěhování neměla v žádném případě dobyvačný charakter; bylo to spíše plynulé rozšiřování anditských kmenů do západní Indie a Číny.

^{79:1.2 (878.3)} V průběhu téměř patnácti tisíc let existovaly centra smíšené anditské kultury v povodí řeky Tarim v Sinkiangu a na jihu ve vysokohorských oblastech Tibetu, kde se značně promísili Andité a Andonité. Tarimské údolí bylo nejvýchodnějším místem opravdové anditské kultury. Tady si vystavěli svá osídlení a navázali obchodní vztahy s progresivními Číňany na východě a s Andonity na severu. V té době byla tarimská oblast úrodnou zemí; dešťové srážky byly vydatné. Na východě, v místech pouště Gobi, byly otevřené pastviny, kde se z pastevců postupně stávali zemědělci. Tato civilizace zanikla, když se dešťové větry přesunuly na

jihovýchod, ale ve své době se vyrovnala samotné Mezopotámii.

^{79:1.3 (878.4)} Kolem roku 8000 př. Kr. pomalu se zvyšující suchost horských oblastí střední Asie začala vytlačovat Andity k dolním tokům řek a k mořskému pobřeží. Toto vzrůstající sucho nejenom že vyhnalo Andity do údolí řek Nil, Eufrat, Indus a Žluté řeky, ale způsobilo nový rozvoj v anditské civilizaci. Objevila se nová třída lidí, obchodníků, kterých rychle přibývalo.

^{79:1.4 (879.1)} Když klimatické podmínky udělaly pro migrující Andity z lovu nevýnosnou činnost, nenásledovali evoluční cestu starších ras, které se staly pastevcí. Objevil se obchod a městský život. Od Egypta přes Mezopotámii a Turkestán k řekám Číny a Indie se civilizovanější kmeny začaly shromažďovat do měst, kde se věnovaly řemeslům a obchodu. Obchodní metropolí střední Asie se stala Adonia, která se nacházela nedaleko dnešního města Ašchabad. Rozvíjel se obchod s kamenem, železem, dřevem a hrnčířskými výrobky, a to jak na souši, tak i po moři.

^{79:1.5 (879.2)} Ale neustále se zvyšující sucho pozvolna způsobilo masový odchod Anditů ze zemí na jihu a východě Kaspického moře. Vlna migrace se začala otáčet ze severu směrem na jih a babylonští jezdci začali pronikat do Mezopotámie.

^{79:1.6 (879.3)} Vzrůstající sucho ve střední Asii ještě více snížilo populaci a udělalo z těchto lidí méně válečné kmeny. A když slábnoucí dešťové srážky na severu přinutily kočovné Andonity odejít na jih, tak nastal hromadný exodus Anditů z Turkestánu. Toto je konečný přesun takzvaných Árijců do

Levantu a Indie. Bylo to vyvrcholení toho dlouhotrvajícího rozptylování smíšených potomků Adama, během kterého všechny asijské kmeny a ostrovní kmeny Pacifiku byly do určité míry vylepšeny těmito vyššími rasami.

^{79:1.7 (879.4)} Takto, přestože se rozptýlili po východní polokouli, Andité byli vykořeněni ze svých domovských územích v Mezopotámii a Turkestánu, protože právě tento rozsáhlý posun Andonitů na jih oslabil Andity ve střední Asii téměř do bodu vymizení.

^{79:1.8 (879.5)} Ale dokonce i ve dvacátém století po Kristu se objevuje u turanských a tibetských národů anditská krev, což je vidět na příkladu světlovlasých lidských typech, které se v těchto oblastech občas objeví. Dávné čínské letopisy popisují přítomnost rusovlasých kočovníků na sever od mírumilovných osídleních Žluté řeky a dosud se tam nacházejí kresby, které věrně znázorňují přítomnost jak světlovlasých Anditů, tak i tmavovlasých mongolských typů v Tarimské pánvi před dávnou dobou.

^{79:1.9 (879.6)} Poslední velký projev zmizelého vojenského génia středoasijských Anditů byl v 1200 n.l., kdy Mongolové pod vedením Čingischána začali dobývat rozlehlá území asijského kontinentu. A podobně jako dávní Andité, tak i tito válečníci hlásili existenci „jednoho Boha na nebesích.“ Brzký rozpad jejich impéria na dlouhou dobu zpozdil vzájemný kulturní styk mezi západem a východem a stal se velkou překážkou pro rozvoj monoteizmu v Asii.

2. Podrobení Indie Andity

79:2.1 (879.7) Indie je jediným místem, kde se smísily všechny rasy Urantie, přičemž vpád Anditů znamenal pro ně poslední doplnění jejich rodu. V horách severozápadní Indie se objevily sangikské rasy a již v raném stadiu bez výjimky členové každé z nich pronikli celým indickým subkontinentem a zanechali za sebou nejrozmanitější rasovou směs, jaká kdy na Urantii existovala. Starodávná Indie působila jako záchytná nádrž pro migrující rasy. Kdysi byla pata poloostrova poněkud užší než je nyní a velká část delt řek Ganga a Indus se objevila až v posledních padesáti tisících letech.

79:2.2 (879.8) První rasová smíšená v Indii byla smíšená migrujících červených a žlutých ras s místními Andonity. Tato skupina byla později oslabena pohlcením větší části vyhynulé východní zelené rasy a také velkého počtu příslušníků oranžové rasy a byla mírně vylepšena prostřednictvím omezeného smíšení se s modrou rasou, ale značně utrpěla asimilací velké části indigové rasy. Ale takzvaní praobyvatelé Indie jsou stěží představitelé těchto dávných lidí; oni jsou spíše nejpodřadnějšími obyvateli jižního a východního okraje, kteří nebyli nikdy úplně pohlceni ani Andity a ani jejich později se objevivšími arijskými bratřenci.

79:2.3 (880.1) Již kolem roku 20 000 př. Kr. obdržela populace západní Indie malé množství adamické krve a nikdy v celé historii Urantie žádný národ neslučoval tak mnoho různých ras. Ale neštěstím bylo to, že převládaly druhotné sangikské rody a skutečnou pohromou bylo, že v tomto dávném rasovém kotli ve značné míře chyběla jak modrá, tak i červená rasa; více původních sangikských rodů by značně přispělo ke zlepšení národu, který by tak mohl vytvořit ještě vyšší civilizaci. A tak

nastala situace, kdy červený člověk ničil sám sebe v obou Amerikách, modrý člověk hledal dobrodružství v Evropě a raní potomci Adama (a většina pozdějších) projevovali malou touhu mísit se s tmavěji zbarvenými národy, ať již v Indii, Africe, nebo kdekoliv jinde.

79:2.4 (880.2) Přibližně 15 000 let př.Kr. narůstající populace v Turkestánu a Iránu způsobila první opravdu rozsáhlý přesun Anditů směrem k Indii. Po dobu více než patnáct stoletích tyto vyšší národy přicházely přes horské oblasti Balúčistánu, rozšiřujíc se po údolích řek Indus a Ganga a pozvolna se posunujíc na jih do dekánské plošiny. Tento nával Anditů ze severozápadu vytlačil jižní a východní nižší národy do Barmy a jižní Číny, ale ne v takové míře, která by mohla zachránit nájezdníky od jejich vyhlazení.

79:2.5 (880.3) To, že Indie nezískala nadvládu v Eurasii bylo z velké části způsobeno topografií; příval obyvatelstva ze severu jenom vtěsňal většinu lidí na jih do zmenšujícího se území dekánské plošiny, která byla ze všech stran obklopena mořem. Kdyby tam byly přilehlé země pro emigraci, tak by potom byly nižší národy vytlačeny do všech směrů a vyšší rody by vytvořily vyspělejší civilizaci.

79:2.6 (880.4) A tak se stalo, že tito raní anditští dobyvatelé přistoupili k zoufalému pokusu zachovat svoji identitu a zastavit pohlcování své rasy stanovením přísných omezení, týkajících se sňatků se členy odlišných rodů. Nicméně, k roku 10 000 př. Kr. Andité byli pohlceni, ale ohromné množství lidí bylo výrazně vylepšeno touto absorpcí.

^{79:2.7 (880.5)} Rasové míšení je vždy výhodné v tom, že podporuje mnohostrannost kultury a přispívá k progresivní civilizaci, ale jestliže převládají prvky nižších rodů, takové úspěchy nemají dlouhého trvání. Mnohojazyčná kultura se může zachovat jen tehdy, když se vyšší rody množí v bezpečném rozsahu oproti nižším. Neomezené rozmnožování nižších ras, současně se sníženým rozmnožováním vyšších, je jistou sebevraždou kulturní civilizace.

^{79:2.8 (880.6)} Kdyby bylo anditských dobyvatelů třikrát více než jich bylo, anebo kdyby vyhnali či zničili třetinu nejméně žádoucích smíšených obyvatel, ve kterých tekla oranžová, zelená a indigová krev, potom by se Indie stala jedním z hlavních světových center kulturní civilizace a nepochybně by přilákala více pozdějších migračních vln z Mezopotámie, které proudily do Turkestánu a odtud na sever do Evropy.

3. Drávidská Indie

^{79:3.1 (881.1)} Směšování anditských dobyvatelů Indie s místním obyvatelstvem vedlo nakonec ke vzniku smíšeného národa, který se nazývá drávidský. První a čistokrevnější Drávidové měli obrovské vlohy pro kulturní tvorbu, která neustále slábla, tak jak postupně ochabovala anditská dědičnost. A to je to, co rozhodlo o zániku pučící civilizace Indie téměř před dvanácti tisíci lety. Ale dodání i malého množství krve Adama způsobilo výrazné urychlení sociálního rozvoje. Tato smíšená rasa ihned vytvořila nejvšestrannější civilizaci na zemi v té době.

^{79:3.2 (881.2)} Zanedlouho po dobytí Indie drávidští Andité ztratili své rasové a kulturní kontakty s Mezopotámií, ale pozdější vytvoření mořských a karavanních cest znovu obnovilo tato

spojení. A za posledních deset tisíc let Indie nikdy úplně neztratila kontakt s Mezopotámií na západě a s Čínou na východě, ačkoliv horské hřebeny umožňovaly mnohem lepší styky se západem.

79:3.3 (881.3) Vyspělá kultura a náboženské sklony národů Indie pocházejí z dob nadvlády Drávidů a z části kvůli skutečnosti, že do Indie přišel velký počet šétských kněží, a to jak v raných invazích Anditů, tak i v pozdější árijských vpádech. Nit monoteizmu táhnoucí se celou náboženskou historií Indie má tak svůj začátek v učení Adamitů ve druhé zahradě.

79:3.4 (881.4) Již v letech 16 000 př. Kr. skupina sta šétských kněží přišla do Indie a velmi brzy se jim podařilo nábožensky dobýt západní polovinu tohoto mnohojazyčného národa. Ale jejich náboženství nemělo dlouhého trvání. Během pěti tisíc let jejich učení o Rajské Trojici přešlo do trojitého symbolu boha ohně.

79:3.5 (881.6) Ale po více než sedmi tisíci letech, až do konce migrování Anditů, náboženský stav obyvatel Indie byl oproti ostatnímu světu na mnohem vyšší úrovni. V tomto období Indie vypadala na to, že vytvoří vůdčí kulturní, náboženskou, filozofickou a průmyslovou civilizaci světa. A kdyby nepřišlo k úplnému pohlcení Anditů jižními národy, tento osud by se pravděpodobně uskutečnil.

79:3.6 (881.6) Drávidská centra kultury se nacházela v údolích řek, především Indus a Gangy a v dekánské plošině podél tří velkých řek, tekoucích do moře přes horský hřeben Východních Ghats. Osídlení podél mořského pobřeží Západních Ghats dluží za svá významná postavení přímořským stykům se Sumerem.

79:3.7 (881.7) Drávidové byli jedním z prvních národů stavějící města a kteří se zabývali ve velkém rozsahu vývozem a dovozem zboží, a to jak po souši, tak i po moři. Kolem roku 7000 př. Kr. velbloudí karavany pravidelně cestovaly do vzdálené Mezopotámie; drávidské loďstvo pronikalo podél pobřeží Arabského moře do sumerských měst v Perském zálivu a vydávalo se po vodách Bengálského zálivu až do Malajsie. Ze Sumeru tito mořeplavci a kupci přivezli abecedu a umění písma.

79:3.8 (881.8) Tyto obchodní styky značnou měrou přispěly k dalšímu rozšíření různorodosti kosmopolitní kultury, výsledkem čehož byly rané výskyty mnohých výhod a dokonce i přepychu městského života. Když se později objevivši Árijci pronikli do Indie, nepoznali v drávidských národech své anditské bratrance pohlčené v sangikských rasách, ale našli tam opravdu vyspělou civilizaci. Navzdory biologickým nedostatkům, Drávidové založili hodnotnou civilizaci. Byla vhodně rozmístěna po celé Indii a na dekánské plošině přetrvala až do novodobých časů.

4. Invaze Árijců do Indie

79:4.1 (882.1) Druhé proniknutí Anditů do Indie byla invaze Árijců, která trvala téměř pět set let uprostřed třetího tisíciletí před Kristem. Tato migrace byla závěrečným hromadným odchodem Anditů ze svých domovů v Turkestánu.

79:4.2 (882.2) Raná árijská centra byla roztroušena po severní polovině Indie, hlavně na severozápadě. Árijci nikdy nepokořili celou zemi a tato skutečnost jim později přinesla zkázu, protože jejich malý počet je dělal zranitelnými a byli

pohlčení jižními Drávidy, kteří pak zachvátili celý poloostrov, kromě himalájských oblastí.

^{79:4.3 (882.3)} Árijci měli jen malý vliv na rasový vývoj v Indii, kromě severních oblastí. Na dekánské plošině byl jejich vliv spíše kulturní a náboženský nežli rasový. To, že si obyvatelé severní Indie uchovali více takzvané árijské krve, není pouze důsledkem jejich většího počtu v těchto oblastech, ale také proto, že byli posíleni pozdějšími dobyvateli, kupci a misionáři. Až do prvního století před Kristem trvalo nepřetržité pronikání árijské krve do Paňdžábu, přičemž poslední příliv se konal v době vojenských pochodů helénských národů.

^{79:4.4 (882.4)} V Gangské nížině se Árijci a Drávidové nakonec smísili a vytvořili vysoce vyspělou kulturu. Toto centrum bylo později posíleno následným příchodem severovýchodních přistěhovalců z Číny.

^{79:4.5 (882.5)} V různých dobách vzkvétaly v Indii četné typy společenských struktur—od polodemokratických systémů Árijců k despotickým a monarchickým formám vlády. Ale nejprůzračnějším rysem společnosti bylo přetrvávání mocných společenských kast, které byly vytvořeny Árijci ve snaze zachovat rasovou identitu. Tento zpracovaný kastovní systém se zachoval až do dnešní doby.

^{79:4.6 (882.6)} Ze čtyř důležitých kast byly všechny, kromě první, založeny v marné snaze zabránit rasovému smíšení árijských dobyvatelů s jimi pokořenými nižšími rody. Ale vůdčí kasta, učitelé a kněží, pocházela z rodu Šétů; bráhmani dvacátého století po Kristu jsou přímými kulturními potomky kněžích

druhé zahrady, ačkoliv jejich doktríny se značně liší od učení jejich proslulých předků.

79:4.7 (882.7) Když Árijci přišli do Indie, přinesli si sebou svá pojetí o Božstvu, tak jak byla zachována v dlouho trvajících tradicích náboženství druhé zahrady. Ale bráhmanští kněží nikdy nedokázali odolat pohanské síle, která vznikla náhlým kontaktem s primitivními náboženstvími dekánské plošiny po rasovém vyhlazení Árijců. A proto velká většina populace upadla do područí zotročující pověrčivosti primitivních náboženství; a tak se stalo, že Indie nedokázala vytvořit vyspělou civilizaci, která se tady rýsovala v dřívějších dobách.

79:4.8 (882.8) Duchovní probuzení v šestém století před Kristem nemělo v Indii dlouhého trvání a zaniklo ještě před mohamedánskou invazí. Ale jednoho dne se může objevit ještě větší Gautama, který povede celou Indii na cestě k živému Bohu a potom svět uvidí plody kulturních potenciálů univerzálního národa, tak dlouho otupělého omamujícím vlivem nepokrokové duchovní vize.

79:4.9 (883.1) Kultura spočívá na biologickém základě, ale kasta samotná nemohla zachovat árijskou kulturu na věky, protože náboženství, opravdové náboženství, je nepostradatelným zdrojem té vyšší energie, která pohání člověka k vytvoření dokonalejší civilizace, založené na lidském bratrství.

5. Červená a žlutá rasa

79:5.1 (883.2) Zatímco příběh o Indii je historií jejího pokoření Andity a jejich následného pohlcení staršími evolučními národy, vyprávění o východní Asii je přesněji řečeno o

původních sangikských rasách, především o červené a žluté. Tyto dvě rasy z velké části unikly tomu smíšení s nehodnotnými neandrtálskými rody, které tak značně retardovalo modrou rasu v Evropě a tím si zachovaly kvalitní potenciál původního sangiského typu.

79:5.2 (883.3) Přestože raní neandrtálci byli roztroušeni po celém území Eurasie, východní křídlo bylo více kontaminováno nižšími živočišnými rysy. Tento poddruh člověka byl vytlačen na jih pátým ledovcem, tím stejným ledovým příkrovem, který tak dlouho bránil migraci Sangiků do východní Asie. A když se červený člověk přesunul kolem horských oblastí Indie na severovýchod, našel severovýchodní Asii bez těchto poddruhů člověka. Kmenová organizace červených ras vznikla dříve než u všech jiných národů a oni byli první, kdo se začal stěhovat z centra Sangiků ve střední Asii. Nižší neandrtálské rody byly zničeny, nebo vyhnány z pevniny pozdějšími migrujícími žlutými kmeny. Ale červená rasa měla nadvládu ve východní Asii po dobu téměř sto tisíc let předtím, než přišly žluté kmeny.

79:5.3 (883.4) Před více než tři sta tisíci lety přišla z jihu do Číny hlavní část žluté rasy jako pobřežní kočovníci. S každým tisíciletím žluté národy pronikaly dále a dále do vnitrozemí, ale do kontaktu se svými migrujícími tibetskými bratry přišly až v poměrně nedávných dobách.

79:5.4 (883.5) Růst populace přinutil, na sever se posunující žlutou rasu, aby začala pronikat do lovišť červeného člověka. Tento vpád, spojený s přirozeným rasovým nepřátelstvím, vyvrcholil ve válečný konflikt. Tak začal rozhodující boj o úrodné země východní Asie.

79:5.5 (883.6) Příběh o tomto dlouhotrvajícím boji mezi červenou a žlutou rasou je eposem urantijské historie. Déle než dvě stě tisíc let vedly tyto dvě vyšší rasy mezi sebou krutou a nepolevující válku. V počátečních bojích byli obecně úspěšnější červení lidé a jejich jezdecké oddíly šířily zkázu mezi osídleními žlutého člověka. Ale žlutí lidé byli bystrými žáky válečného umění a velmi brzy prokazovali výraznou schopnost žít v míru se svými soukmenovci; Číňané byli první, kteří přišli na to, že v jednotě je síla. Mezi kmeny červené rasy pokračovaly bratrovražedné boje a netrvalo dlouho a začaly prohrávat jednu bitvu za druhou s agresivními a nelítostnými Číňany, kteří pokračovali ve svém neúprosném pochodu na sever.

79:5.6 (883.7) Před sto tisíci lety měly zdecimované bojující kmeny červené rasy za zády ustupující poslední ledovec a když se objevila možnost přejít pozemní cestou přes Beringovu úžinu, tyto kmeny rychle opustily nehostinné břehy asijského kontinentu. Je to osmdesát pět tisíc let od doby, kdy poslední čistokrevní červení lidé odešli z Asie, ale dlouhý boj zanechal svůj genetický otisk na vítězné žluté rase. Severní čínské národy, společně se sibiřskými Andonity, se hodně smísily s červenými lidmi, což jim značně prospělo.

79:5.7 (884.1) Vzhledem k tomu, že ze své asijské domoviny byli vykořeněni přibližně padesát tisíc let před příchodem Adama, severoameričtí Indiáni nikdy nepřišli do kontaktu ani s anditskými potomky Adama a Evy. V době migrování Anditů se čistokrevné červené rody rozšiřovaly po celé severní Americe jako kočovné kmeny lovců, kteří se v malém rozsahu věnovali i zemědělství. Tyto rasové a kulturní skupiny zůstaly od svého příchodu do obou Amerik téměř úplně izolovány od

ostatního světa až do konce prvního tisíciletí po Kristu, kdy byly objeveny bílými rasami Evropy. Do té doby červení lidé severních kmenů spatřili pouze Eskymáky, majíc nejbliže k bílému člověku.

^{79:5.8 (884.2)} Červená a žlutá rasa jsou jedinými lidskými rody, které dosáhly vysokého stupně civilizace bez vlivu Anditů. Nejstarší kulturou amerických Indiánů bylo Onamonalontovo centrum v Kalifornii, ale to zmizelo již 35 000 let př. Kr. Později byly v Mexiku, Střední Americe a v horských oblastech Jižní Ameriky založeny mnohem déle trvající civilizace rasou, která byla převážně červená, ale měla značné množství žluté, oranžové a modré krve.

^{79:5.9 (884.3)} Tyto civilizace byly produktem evoluce sangikských ras, nehledě na to, že stopy anditské krve se objevily v Peru. S výjimkou Eskymáků v Severní Americe a malého počtu polynéských Anditů v Jižní Americe, se národy západní polokoule dostaly do kontaktu se zbytkem světa až na konci prvního tisíciletí po Kristu. V původním plánu Melkisedeka na vylepšení ras Urantie bylo stanoveno, že jeden milion čistokrevných potomků Adama se bude podílet na zlepšení amerických červených lidí.

6. Počátek čínské civilizace

^{79:6.1 (884.4)} Za nějakou dobu po rozšíření červeného člověka po celé Severní Americe, rozpínající se Číňané vytlačili Andonity z říčních údolí východní Asie na sever do Sibíře a na západ do Turkestánu, kde se měli brzy dostat do kontaktu s vyšší kulturou Anditů.

79:6.2 (884.5) V Barmě a na indočínském poloostrově se indické a čínské kultury smísily a spojily, výsledkem čehož vzniklo v těchto oblastech několik po sobě jdoucích civilizací. Tady zmizelá zelená rasa setrvala ve větších proporcích, než kdekoliv jinde ve světě.

79:6.3 (884.6) Mnoho různých ras obývalo ostrovy Tichého oceánu. Obecně, jižní a v tu dobu největší ostrovy, byly obývány národy, nesoucí v sobě velké procento zelené a indigové krve. Severní ostrovy byly v držení Andonitů a později na nich žily rasy, mající značný díl žluté a červené krve. Předkové japonského národa byli vytlačeni z pevniny až v době kolem roku 12 000 př. Kr., když byli vyhnáni k jižnímu pobřeží mohutnou expanzí severních čínských kmenů. Jejich konečný odchod nebyl ani tak příliš způsoben růstem populace, jako iniciativou jejich vůdce, kterého oni považovali za božskou osobnost.

79:6.4 (885.1) Podobně jako národy Indie a Levantu, vítězné kmeny žlutého člověka založily svá raná centra na pobřeží a podél řek. V pozdějších dobách se pobřežním osídlením nedařilo dobře, protože stupňující se povodně a měnící se koryta řek učinily život měst v nížinách neudržitelným.

79:6.5 (885.2) Před dvaceti tisíci lety předkové Číňanů vybudovali přes deset mocných center primitivní kultury a vzdělávání, především podél Žluté řeky a Jang-c'-tiangu. Tato centra začala být posilována trvalým přívalem vyšších smíšených národů ze Sinkiangu a Tibetu. Migrace z Tibetu do údolí k řece Jang-c'-tiang nebyla tak rozsáhlá jako na severu a také tibetská centra nebyla tak vyspělá jako centra v Tarimské pánvi. Ale oba

směry přinesly určité množství anditské krve na východ k říčním osídlením.

79:6.6 (885.3) Nadvláda dávné žluté rasy byla způsobena čtyřmi základními faktory:

79:6.7 (885.4) 1. Genetickým. Na rozdíl od svých modrých příbuzných v Evropě, jak červená, tak i žlutá rasa z velké části unikly smíšení s nižšími lidskými rody. Severní Číňané, kteří již byli posíleni malým množstvím vyšších červených a andonických rodů, měli následně prospěch z velkého přílivu anditské krve. V tomto ohledu se jižním Číňanům tak nedařilo a velmi dlouhou dobu dopláceli na míšení se zelenou rasou, zatímco později byli ještě více oslabeni v důsledku masového příchodu nižších národů, které byly vytlačeny z Indie invazí Dravidů a Anditů. A dnes v Číně existuje jednoznačný rozdíl mezi severními a jižními rasami.

79:6.8 (885.5) 2. Sociálním. Žlutá rasa velmi brzy poznala důležitost míru mezi sebou. Jejich vnitřní mírumilovnost natolik přispěla k nárůstu populace, že jejich civilizace se rozšířila mezi mnoho milionů lidí. Mezi lety 25 000 a 5 000 př. Kr. byla největší civilizace na Urantii ve střední a severní Číně. Žlutý člověk jako první dosáhl rasové soudržnosti—jako první vytvořil ve velkém rozsahu kulturní, sociální a politickou civilizaci.

79:6.9 (885.6) Číňané 15. tisíciletí př. Kr. byli agresivními válečníky; je neoslabila přílišná úcta k minulosti a počtem necelých dvanácti milionů lidí vytvořili kompaktní skupinu, hovořící jedním jazykem. V tomto období vybudovali opravdový národ, mnohem více sjednocený a sourodý, než jejich politické svazy historické epochy.

79:6.10 (885.7) 3. Duchovním. V době anditských migrací Číňané patřili mezi nejduchovnější národy na zemi. Dlouhodobá oddanost uctívání Jedné Pravdy, prohlášená Singlangtonem, je udržovala vpředu před většinou jiných ras. Podnět progresivního a pokročilého náboženství je často rozhodujícím faktorem kulturního rozvoje; zatímco Indie ochabovala, tak Čína zvýšila náskok působením posilujícího podnětu náboženství, ve kterém pravda byla vtisknuta jako nejvyšší Božstvo.

79:6.11 (885.8) Toto uctívání pravdy podněcovalo k bádání a nebojácnému zkoumání zákonů přírody a potenciálů lidstva. Ještě před šesti tisíci lety byli Číňané stále horlivými studenty a aktivními hledači pravdy.

79:6.12 (885.9) 4. Geografickým. Na západě je Čína chráněna horami a na východě Tichým oceánem. Pouze na severu je otevřená cesta pro útočné přepady, ale od dob červeného člověka do příchodu pozdějších potomků Anditů žádná agresivní rasa nežila na severu.

79:6.13 (886.1) A kdyby nebylo horských překážek a pozdějšího úpadku v duchovní kultuře, žlutá rasa by nepochybně přilákala k sobě větší část anditských migrací z Turkestánu a nesporně by za krátkou dobu dominovala světové civilizaci.

7. Andité vnikají do Číny

79:7.1 (886.2) Před přibližně patnácti tisíci roky velké množství Anditů přecházelo přes horský průsmyk Ti Tao a usazovalo se podél horního toku Žluté řeky mezi čínskými osadami provincie Gansu. Brzy pronikli na východ do Henanu, kde se

nacházela nejvyspělejší osídlení. Polovina těch, kteří přicházeli ze západu, byli Andonité a druhá polovina Andité.

79:7.2 (886.3) Severní centra kultury podél Žluté řeky byla vždy progresivnější než jižní osídlení na řece Jang-c'-tiang. V průběhu několika málo tisíciletích po příchodu i malého počtu těchto vyšších smrtelníků osídlení podél Žluté řeky zvýšila svůj náskok před vesnicemi Jang-c'-tiangu a značně přesáhla úroveň svých jižních bratrů, která se od té doby stále zachovává.

79:7.3 (886.4) To se nestalo proto, že tam bylo hodně Anditů, ani proto, že jejich kultura byla tak vyspělá, ale rasové smíšení s nimi zplodilo všestrannější rody. Severní Číňané obdrželi jenom tolik anditské krve, aby se mírně stimulovaly jejich přirozeně schopné mysli, ale ne natolik, aby se v nich zažehla nepokojná a podnikavá zvědavost, která je tak charakteristická pro severní bílé rasy.

79:7.4 (886.5) Toto limitované přidání anditské dědičnosti narušilo jen málo vnitřní vyrovnanost tohoto sangikského typu. Pozdější vlny Anditů přinesly s sebou některé kulturní pokroky Mezopotámie; toto platí především o posledních migračních vlnách ze západu. Andité značně vylepšili ekonomické a vzdělávací metody severních Číňanů; a přestože jejich vliv na náboženskou kulturu žluté rasy byl jen krátkodobý, jejich pozdější potomci přispěli velkou měrou k následnému duchovnímu probuzení. Anditské tradice krásy Edenu a Dalamatie určitě ovlivnily tradice Číny; v raných čínských legendách je „země bohů“ umístěna na západě.

^{79:7.5 (886.6)} Čínský národ začal stavět města a provozovat výrobu až po roku 10 000 př. Kr. se změnou klimatu v Turkestánu a příchodem pozdějších anditských přistěhovalců. Příliv této nové krve příliš nevylepšil civilizaci žlutého člověka, jako spíše stimuloval další a rychlý rozvoj skrytých tendencí vyšších čínských rodů. Od Henanu do Šen-si potenciály vyspělé civilizace začaly přinášet plody. Kovovýroba a všechny druhy řemesel vznikly v tomto období.

^{79:7.6 (886.7)} Podobnosti mezi některými dávnými čínskými a mezopotámskými metodami měření času, astronomie a řízení státu byly důsledkem obchodních vztahů mezi těmito dvěma, od sebe velmi vzdálenými, centry. Čínští kupci putovali po suchozemských cestách přes Turkestán do Mezopotámie ještě dokonce i v době Sumerů. A tento obchod nebyl jednostranný—údolí Eufratu mělo z něho stejný prospěch, jako národy Gangské nížiny. Ale klimatické změny a invaze kočovníků ve třetím tisíciletí před Kristem výrazně snížily rozsah obchodování na karavanských stezkách střední Asie.

8. Pozdější čínská civilizace

^{79:8.1 (887.1)} Zatímco červený člověk trpěl v důsledku přílišného válčení, není úplně chybné říci, že rozvoj státnosti mezi Čínany byl zpožděn jejich důsledností při podrobování Asie. Číňané měli obrovský potenciál pro rasovou sounáležitost, ale ten se náležitě neprojevil, protože chyběl ten ustavičný podněcující stimul, jakým je stále přítomné nebezpečí agrese zvenčí.

^{79:8.2 (887.2)} Po úplném dobytí východní Asie se starověký vojenský stát postupně rozpadl—minulé války byly zapomenuty. Z epického boje s červenou rasou se uchovala

pouze mlhavá vyprávění o dávném souboji s národy lučištníků. Číňané se rychle začali věnovat zemědělství, což ještě více zvýšilo jejich mírumilovné tendence, a to, že se zemědělstvím zabývala stále větší část obyvatelstva, také ještě přispělo k narůstajícímu mírumilovnému charakteru země.

^{79:8.3 (887.3)} Uvědomění si minulých úspěchů (v dnešní době poněkud oslabené), konzervatismus převážně zemědělského národa a dobře vyvinutý rodinný život—to vše mělo vliv na zrození úcty pro předky a vyvrcholilo ve zvyk vzdávat takovou poctu lidem minulosti, že to hraničilo se zbožňováním. Velmi podobný postoj převládal mezi bílými rasami v Evropě po dobu asi pěti set let po rozpadu řecko-římské civilizace.

^{79:8.4 (887.4)} Víra v „Jednu Pravdu“ a její uctívání, jak je učil Singlangton, nikdy zcela úplně nevymřela a jak plynul čas, hledání nové a vyšší pravdy bylo zatlačeno do pozadí narůstající tendencí uctívat to, co již bylo vytvořeno. Postupně se přirozené nadání čínské rasy pro poznávání neznámého odklonilo k uchovávání známého. A toto je příčina stagnace čínské rasy, která byla kdysi nejrychleji se rozvíjející civilizací světa.

^{79:8.5 (887.5)} Mezi rokem 4 000 a 500 př. Kr. bylo dokončeno politické znovusjednocení čínské rasy, ale v tu dobu již existovala kulturní jednota center na řekách Jang-c'-tiang a Žluté řece. Toto politické znovusjednocení pozdějších kmenových skupin neproběhlo bez konfliktů, ale společenské mínění se stavělo proti válce; zbožňování předků, rozšiřování dialektů a nedostatek nutnosti pro vojenské akce v průběhu mnoha tisíců let udělaly tento národ krajně mírumilovným.

79:8.6 (887.6) Navzdory tomu, že perspektivy raného rozvoje pokročilého státu se nenaplnily, žlutá rasa dosáhla velkého pokroku v uskutečňování aktivit civilizace, především v oblastech zemědělství a zahradnictví. Řešení vodních problémů, kterým čelili zemědělci v Šen-si a Henanu, vyžadovala kolektivní součinnost. Podobné potíže se zavlažováním a ochranou půdy přispěly v nemalé míře k rozvoji vzájemné závislosti, což vedlo k upevnění míru mezi skupinami farmářů.

79:8.7 (887.7) Časný rozvoj písma, společně se založením škol, značně přispěl k šíření vědomostí v takovém rozsahu, kterému se předtím nemohlo nic vyrovnat. Ale obtížný systém obrázkového písma omezil počet vzdělaných tříd, nehledě na raný objev tisku. A zejména rychle pokračoval proces sociální normalizace a dogmatizace nábožensko-filozofické sféry. Rozvoj náboženského uctívání předků se ještě více zkomplikoval záplavou pověr, týkajících se zbožňování přírody, ale některé pozůstatky pravého pojetí Boha zůstaly zachovány v uctívání vznešeného Šang-ti.

79:8.8 (888.1) Velkou slabostí uctívání předků je to, že podporuje zpátečnickou filozofii. Jakkoliv rozumné může být sbírání moudrosti v minulosti, je pošetilé považovat minulost jako výhradní zdroj pravdy. Pravda je relativní a rozšiřuje se; pravda vždy žije v přítomnosti, dosahuje nového vyjádření v každé generaci lidí—a v každém lidském životě.

79:8.9 (888.2) Velkou silou uctívání předků je hodnota, jakou takový postoj klade na rodinu. Udivující stabilita a stálost čínské kultury jsou důsledkem výsostného postavení rodiny, protože civilizace je přímo závislá na účinném fungování rodiny a v

Číně rodina dosáhla takovou společenskou důležitost, dokonce i náboženský význam, kterého dosáhlo pouze jen několik málo jiných národů.

^{79:8.10 (888.3)} Silný příbuzenský vztah a oddanost rodině, vytvořený sílícím uctíváním předků, zaručil rozvoj silnějších rodinných vztahů a trvalé rodinné skupiny, z nichž všechny podporovaly následující faktory pro zachování civilizace:

^{79:8.11 (888.4)} 1. Zachování majetku a jmění.

^{79:8.12 (888.5)} 2. Sdílení zkušeností více než jedné generace.

^{79:8.13 (888.6)} 3. Účinné vzdělávání dětí v umění a vědách minulosti.

^{79:8.14 (888.7)} 4. Rozvoj silného smyslu pro povinnost, zvýšení morálky a posílení etické vnímavosti.

^{79:8.15 (888.8)} Období formování čínské civilizace, začínající s příchodem Anditů, pokračovalo až k velkému etickému, morálnímu a polonáboženskému probuzení v šestém století před Kristem. A čínské tradice uchovávají mlhavé záznamy o evoluční minulosti. Přejít od matriarchátu k patriarchátu, organizování zemědělství, rozvoj architektury a začátky průmyslu—to všechno je vyprávěno tak, jak to šlo za sebou. A tento příběh zobrazuje, a s mnohem větší přesností než všechny ostatní podobné spisy, obraz pozoruhodného vzestupu čínského národa od barbarismu k vyspělému státu. Během této doby čínský národ urazil cestu od primitivní zemědělské společnosti k vyšší sociální organizaci, zahrnující města, řemeslnou výrobu, zpracování kovů, výměnný obchod, vládní systém, písmo, matematiku, umění, vědu a tisk.

79:8.16 (888.9) A ta starověká civilizace čínské rasy přetrvala po staletí. Uplynulo téměř čtyřicet tisíc let od doby, kdy byly dosaženy první důležité pokroky v čínské kultuře a přestože mnohokrát přišel úpadek, civilizace synů Hana představuje nejlépe ze všech ostatních nejucelenější obraz plynulého vývoje až do dvacátého století. Bílé rasy dosáhly vysokého stupně rozvoje v technice a náboženství, ale nikdy nepřekonalý Číňany v oddanosti k rodině, skupinové etice a osobní morálce.

79:8.17 (888.10) Tato starověká kultura značně přispěla k lidskému štěstí; miliony lidských bytostí žilo a zemřelo, požehnáno jejími vymoženostmi. Po staletí tato význačná civilizace spočívala na vavřínech minulosti, ale již nyní se znovu probouzí, aby uviděla nově transcendentní cíle smrtelné existence a opět se pustila do neutuchajícího boje za nekonečný progres.

79:8.18 (888.11) [Představeno archandělem Nebadonu.]

Kapitola 80

Rozšíření Anditů na západ

80:0.1 (889.1) AČKOLIV evropský modrý člověk sám nevytvořil významnou kulturní civilizaci, byl biologickým základem, na kterém—po jeho smíšení s adamickými rody a následným smíšením s pozdějšími anditskými nájezdníky—vznikl jeden z nejsilnějších rodů se schopností vytvořit aktivní civilizaci, jaká se na Urantii neobjevila od dob fialové rasy a jejích anditských nástupců.

80:0.2 (889.2) Novodobí bílí lidé obsahují pozůstalé rysy adamického rodu, smíšeného se sangikskými rasami, trochu s

červenou a žlutou, ale především s modrou. Ve všech bílých rasách teče hodně krve původních Andonitů a ještě více dávných Noditů.

1. Adamité vnikají do Evropy

80:1.1 (889.3) Předtím, než byli poslední Andité vytlačeni z údolí Eufratu, mnoho jejich bratrů přišlo do Evropy jako poutníci, učitelé, kupci a válečníci. V době počátku fialové rasy bylo Středozevní koryto chráněno Gibraltarskou úžinou a sicilským pozemním mostem. První mořské obchody se odehrály na těchto vnitrozemských jezerech, kde modrý člověk ze severu a obyvatelé Sahary z jihu se potkali s Nodity a Adamity z východu.

80:1.2 (889.4) Ve východní části Středozevní prolákliny Nodité založili jednu ze svých nejrozsáhlejších kultur a z těchto center někteří z nich pronikli do jižní Evropy, ale především do severní Afriky. Již v dávné minulosti širokolebí Syřané, kteří mají původ ve smíšení Noditů s Andonity, začali vyrábět hrncířské výrobky a zabývat se zemědělstvím ve svých osadách v pomalu stoupající deltě Nilu. Oni také dovezli ovce, kozy, dobytek a další domestikovaná zvířata a zavedli velmi zdokonalené metody zpracování kovů. Sýrie se stala v té době centrem tohoto průmyslu.

80:1.3 (889.5) V průběhu více než třiceti tisíc let obyvatelé Mezopotámie v nepřetržitém proudu přicházeli do Egypta, kam sebou přinesli svoje umění a kulturu a obohatili tak kulturní tradice údolí Nilu. Ale příchod velkého počtu obyvatel Sahary značně degeneroval ranou civilizaci podél Nilu, takže přibližně

před patnácti tisíci lety dosáhla kultura Egypta své nejnižší úrovně.

80:1.4 (889.6) Ale v dřívějších dobách nic nebránilo migraci Anditů na západ. Sahara byla jedna velká otevřená pastvina, osídlená pastevci a zemědělci. Obyvatelé Sahary se nikdy nezabývali řemeslnou výrobou a nikdy nestavěli města. Tato indigo-černá skupina byla nositelem četných rodových rysů zaniklé zelené a oranžové rasy. Nicméně, obdržela velmi malé množství fialové krve ještě předtím, než vztlak země a změna směru vlhkých větrů způsobily rozptýlení zbytků této vzkvétající a mírumilovné civilizace.

80:1.5 (890.1) Většina lidských ras sdílí Adamovu krev, ale některé jí získaly více, některé méně. Smíšené rasy Indie a tmavší národy Afriky Adamity nepřitahovaly. Oni by se volně mísili s červeným člověkem, kdyby nebyl v daleké Americe; měli přátelský vztah se žlutým člověkem, ale i on obýval velmi vzdálené a těžce přístupné oblasti Asie. A proto, když byli podníceni dobrodružstvím, nebo altruismem, nebo když byli vytlačeni z údolí Eufratu, oni si zcela přirozeně vybrali spojení s modrými rasami Evropy.

80:1.6 (890.2) Modrý člověk, který v té době převažoval v Evropě, neměl žádné náboženské obyčeje, které by byly pro rané migrující Adamity odpudivé a mezi fialovou a modrou rasou byla velká sexuální přitažlivost. Nejlepší z modrých lidí považovali za čest mít dovoleno vstoupit do manželského svazku s Adamity. Každý modrý muž chtěl být tak zručný a umělecký, aby si získal náklonnost některé adamitské ženy a každá lepší modrá žena si přála získat pozornost některého z Adamitů.

80:1.7 (890.3) Postupně se tito migrující synové Edenu spojili s vyššími typy modré rasy, pozvedli její kulturu a současně nemilosrdně ničili přetrvávající zbytky neandrtálských rodů. Tato metoda rasového směšování, spojená s eliminací nižších genotypů, zplodila přes deset silných a progresivních skupin vyšších modrých lidí, z nichž vy jste jednu nazvali kromaňonskou.

80:1.8 (890.4) Z těchto a jiných důvodů, z nichž v neposlední řadě byly příznivější cesty pro migraci, první vlny mezopotamské kultury směřovaly téměř výhradně do Evropy. A byly to právě tyto okolnosti, které vytvořily předpoklady pro současnou evropskou civilizaci.

2. Klimatické a geologické změny

80:2.1 (890.5) Rané rozšiřování fialové rasy do Evropy bylo přerušeno určitými, poněkud náhlými klimatickými a geologickými změnami. S ustupujícími severními ledovcovými poli se vlhké západní větry otočily na sever, což způsobilo postupné vysychání otevřených pastevních oblastí Sahary, které se změnily v suchou poušť. Toto sucho zapříčinilo rozptýlení, postavou menších, snědých, černookých, ale dlouholebých obyvatel velké saharské plošiny.

80:2.2 (890.6) Čistokrevnější indigové rody odešly na jih do lesů střední Afriky, kde od těch dob pobývají. Smíšenější skupiny se rozptýlily třemi směry: nejvyvinutější kmeny na západě migrovaly do Španělska a odtud do přilehlých částí Evropy, utvářejíc jádro pozdějších dlouholebých snědých ras Středozemního moře; nejméně rozvinutá větev na východě saharské plošiny migrovala do Arábie a odtud, přes

Mezopotámii a Indii, na vzdálený Cejlon; střední skupina odešla na sever a na východ do údolí Nilu a do Palestiny.

80:2.3 (890.7) Je to právě tento sekundární sangikský základ, který ukazuje na určitý stupeň pokrevního příbuzenství mezi současnými národy, rozptýlenými po Dekánské plošině, Iránu, Mezopotámii a podél obou břehů Středoziemního moře.

80:2.4 (890.8) Přibližně v době těchto klimatických změn v Africe se Anglie oddělila od kontinentu a Dánsko se vynořilo z moře, zatímco Gibraltarská šíje, chránící západní pánev Středomoří, se zhroutila v důsledku zemětřesení, což zapříčinilo rychlé zvednutí hladiny tohoto vnitrozemského jezera do úrovně Atlantického oceánu. V zápětí se potopil sicilský pozemní most, čímž se vytvořilo ve Středozemí jedno moře a spojilo se s Atlantickým oceánem. Tato přírodní pohroma zaplavila spoustu lidských osídlení a způsobila největší ztráty na lidských životech v celé světové historii povodní.

80:2.5 (891.1) Toto zaplavení Středozemní pánve bezprostředně omezilo stěhování Adamitů na západ a současně velký příval obyvatel Sahary je přinutil hledat cesty pro rostoucí počet svých členů na sever a východ od Edenu. Na své pouti z údolíh řek Tigris a Eufrat na sever narazili potomci Adama na horské překážky a tehdy většího Kaspického moře. A tak mnoho generací Adamitů lovalo, páslo dobytek a obdělávalo půdu kolem svých osídlení, roztroušených po celém Turkestánu. Postupně se tento pozoruhodný národ rozšířil na území Evropy. Ale tentokrát přišli Adamité do Evropy z východu a našli kulturu modrého člověka mnoho tisíc let zaostalou za kulturou Asie, protože tato oblast neměla prakticky žádný kontakt s Mezopotámií.

3. Kromaňonský modrý člověk

80:3.1 (891.2) Dávná centra kultury modrého člověka se rozkládala podél všech evropských řek, ale pouze Somme teče dnes ve stejném korytě, ve kterém protékala v předglaciálních dobách.

80:3.2 (891.3) Ačkoliv my hovoříme o tom, že modrý člověk byl rozšířen po celém evropském kontinentu, existovaly desítky různých rasových typů. Již před třiceti pěti tisíci lety byly evropské modré rasy velmi smíšené, projevující rysy jak červené, tak i žluté rasy, zatímco na pobřeží Atlantiku a v oblastech dnešního Ruska absorbovaly značné množství andonické krve a na jihu se smísily s obyvateli Sahary. Ale bylo by to zbytečné snažit se vyčíslit všechny tyto rasové skupiny.

80:3.3 (891.4) Evropská civilizace tohoto raného postadamického období byla unikátní směsí vitality a dovednosti modrých lidí s tvořivou představivostí Adamitů. Modří lidé byli rasou obrovské vitality, ale značně zaostávali za kulturní a duchovní úrovní Adamitů. Pro Adamity bylo velmi obtížné vnutit kromaňonským lidem svoje náboženství, protože hodně z nich mělo sklon podvádět a unášet panny. Deset tisíc let bylo náboženství v Evropě na úpadku ve srovnání s vývojem v Indii a Egyptě.

80:3.4 (891.5) Ve všech svých jednáních byli modří lidé naprosto čestní a zcela prosti sexuálních zlovyků smíšených Adamitů. Oni respektovali panenství a mnohoženství praktikovali jen po válkách, kdy byl nedostatek mužů.

80:3.5 (891.6) Tito kromaňonští lidé byli odvážnou a prozíravou rasou. Měli účinný systém výchovy dětí. Do této výchovy byli

zapojení oba rodiče a byli při ní plně využity starší děti. Každé dítě bylo důkladně vedeno k udržování jeskyně, k umění a opracování pazourků. Již v dávných dobách byly ženy velmi zběhlé v domácích činnostech a věnovaly se primitivnímu zemědělství, zatímco muži byli obratnými lovci a odvážnými válečníky.

80:3.6 (891.7) Modří lidé byli lovci, rybáři a sběrači; oni byli experti ve stavění lodí. Vyráběli kamenné sekery, poráželi stromy, stavěli dřevěné chýše, zčásti pod zemí a střechy pokrývali zvířecí kůží. Existují národy, které doposud staví podobné chýše na Sibiři. Jižní kromaňonci žili zpravidla v jeskyních a slujích.

80:3.7 (892.1) Nebylo neobvyklé, že během krutých zim strážci, stojící na stráži v noci u vchodu do jeskyně, umrzli na smrt. Oni vynikali odvahou, ale především byli umělci; smíšení s Adamity rázem urychlilo jejich tvůrčí představivost. Umění modrého člověka bylo na vrcholu zhruba před patnácti tisíci lety, ještě předtím, než tmavější rasy přišly na sever z Afriky přes Španělsko.

80:3.8 (892.2) Přibližně před patnácti tisíci lety se extenzívně rozrůstaly Alpské lesy. Evropští lovci byli vytlačeni do údolí řek a na mořská pobřeží v důsledku stejných klimatických změn, které přeměnily bohatá loviště světa na suché a holé pouště. Když se dešťové větry otočily na sever, rozsáhlé otevřené pastviny Evropy se pokryly lesním porostem. Tyto význačné a relativně náhlé klimatické změny přinutily rasy Evropy k tomu, aby se z lovců ve volném prostoru stali pastevcí, do určité míry rybáři a obdávatelé půdy.

80:3.9 (892.3) Ačkoliv tyto změny měly za následek kulturní pokroky, způsobily určité biologické degenerace. V předcházejí době lovu si vyšší kmeny braly za muže a ženy vyšší typy válečných zajatců a bez rozdílu zabili ty, které pokládali za podřadné. Ale když začali zakládat osady a zabývat se zemědělstvím a obchodem, začali si ponechávat průměrné zajatce jako otroky. A byli to právě potomci těchto otroků, kteří později tak výrazně degenerovali celou kromaňonskou rasu. Tento úpadek kultury pokračoval až do doby, kdy přišel čerstvý impulz z východu v podobě poslední a masové invaze Mezopotámců, kteří zaplavili celou Evropu a velmi brzy pohltili kromaňonský typ a jeho kulturu a započali civilizaci bílých ras.

4. Invaze Anditů do Evropy

80:4.1 (892.4) I když Andité proudili do Evropy v pravidelném sledu, proběhlo sedm hlavních invazí, přičemž poslední příchozí přišli na koňských hřbetech ve třech velkých vlnách. Někteří z nich vstoupili do Evropy přes egejské ostrovy a potom podél Dunaje nahoru, ale většina prvních a čistokrevnějších rodů přišla do severozápadní Evropy severní cestou přes pastviny Volhy a Donu.

80:4.2 (892.5) Mezi třetí a čtvrtou invazí spousta Andonitů přišla do Evropy od severu ze Sibíře po ruských řekách a přes Baltské moře. Oni byli okamžitě asimilováni severskými anditskými kmeny.

80:4.3 (892.6) První rozšiřování čistokrevnější fialové rasy bylo mnohem více pokojnější než bylo to pozdější jejich poloválečných a výbojných Anditských potomků. Adamité

byli mírumilovní; Nodité byli váleční. Spojením těchto dvou ras a následným smíšením se sangikskými rasami vznikli schopní a výbojní Andité, kteří vedli opravdové uchvatitelské války.

80:4.4 (892.7) Ale kůň byl tím evolučním faktorem, který rozhodl o nadvládě Anditů na Západě. Kůň dal rozptylujícím se Anditům do té doby neexistující výhodu—pojízdnost, což umožnilo posledním skupinám anditských jezdců rychle obejít Kaspické moře a rozšířit se po celé Evropě. Všechny předcházející migrační vlny Anditů se přesunovaly tak pomalu, že se obvykle rozpadly, než dorazily do velmi vzdálených míst Mezopotámie. Ale tyto poslední vlny se pohybovaly tak rychle, že do Evropy přišly jako soudržné skupiny, zachovajíc si ještě určitý stupeň vysoké kultury.

80:4.5 (893.1) Když se v šestém a sedmém tisíciletí před Kristem objevili nelítostní anditští jezdci na koních, celý obydlený svět, kromě Číny a oblasti Eufratu, udělal v průběhu předchozích deseti tisíc let jen malý kulturní pokrok. Na své cestě na západ přes ruské pláně absorbovali nejlepší druhy modrého člověka, vyhubili ty nejhorší a stali se jedním smíšeným národem. Toto byli předkové takzvaných nordických ras, praotci skandinávských, německých a anglosaských národů.

80:4.6 (893.2) It was not long before the superior blue strains had been fully absorbed by the Andites throughout all northern Europe. Only in Lapland (and to a certain extent in Brittany) did the older Andonites retain even a semblance of identity.

5. Andité pokoří severní Evropu

80:5.1 (893.3) Severoevropské kmeny byly nepřetržitě posilovány a vylepšovány plynulým proudem přistěhovalců z Mezopotámie, přicházející přes Turkestán a jižní oblasti Ruska a když poslední vlny anditských jezdců zaplavily Evropu, tady v tomto regionu bylo již více lidí s anditskou dědičností, než v celém ostatním světě.

80:5.2 (893.4) Po dobu třech tisíc let bylo vojenské hlavní centrum severních Anditů v Dánsku. Z tohoto centra vycházely postupné výbojné vlny, které se stávaly stále méně anditskými a stále více bělošskými, až nakonec, po uplynutí mnoha stoletích, došlo ke konečnému smíšení mezopotámských dobyvatelů s pokořenými národy.

80:5.3 (893.5) Přestože modrý člověk byl asimilován na severu a nakonec se vzdal i na jihu, kam bílí útoční jezdcí pronikli, rozvíjející se kmeny smíšení bílé rasy narazily na houževnatý a dlouhotrvající odpor kromaňonců. Ale vyšší inteligence a stále se zvyšující biologická zdatnost jim umožnily vymazat starší rasu z existence.

80:5.4 (893.6) Rozhodující boje mezi bílými a modrými lidmi byly vybojovány v údolí řeky Somme. Tady výkvět modré rasy zavile vzdoroval na jih směřujícím Anditům a více než pět set let tito kromaňonci úspěšně bránili svá teritoria, než podlehli dokonalejší vojenské strategii bílých nájezdníků. Tór, vítězný náčelník severských armád v poslední bitvě na Sommě, se stal hrdinou bílých severských kmenů a později byl některými z nich uctíván jako bůh.

80:5.5 (893.7) Opevnění modrého člověka, která vytrvala nejdéle, byla v jižní Francii, ale poslední velký vojenský odpor byl

zlomen současně s porážkou na Sommě. Pozdější dobývání území se uskutečňovalo prostřednictvím obchodu, nárůstem populace podél řek a pokračujícími smíšenými sňatky s vyššími rody společně s nemilosrdným vyhlazováním nižších rodů.

^{80:5.6 (893.8)} Když kmenová rada starších Anditů rozhodla, že nižší zajatec je nepoužitelný, byl po složitém obřadu předán šamanským kněžím, kteří ho odvedli k řece a vykonali rituál uvedení do „věčných lovišť“—utopili ho. Takto bílí nájezdníci Evropy vyhubili všechny národy, se kterými se setkali a které nepohltili rychlou asimilací. A tak přišel rychlý konec modré rasy.

^{80:5.7 (893.9)} Kromaňonský modrý člověk vytvořil biologický základ současných evropských ras, ale ty přežily pouze jako asimilované pozdějšími silnými dobyvateli jejich rodných zemí. Modrý člověk předal bílým evropským rasám mnoho zdravých rysů a hodně fyzické síly, ale humor a tvůrčí představivost smíšených evropských národů pocházejí od Anditů. Toto spojení modrých lidí s Andity, jehož výsledkem vznikly severské bílé rasy, způsobilo okamžitý úpadek anditské civilizace—zpomalení přechodného charakteru. Nakonec se skryté přednosti těchto severských barbarů projevíly a vyvrcholily v současnou evropskou civilizaci.

^{80:5.8 (894.1)} Kolem roku 5000 př. Kr. vyvíjející se bílé rasy převažovaly v celé severní Evropě, včetně severního Německa, severní Francie a Britských ostrovů. Střední Evropa byla po nějakou dobu ovládána modrými lidmi a kruholebými Andonity. Ti druzí sídlili hlavně v Dunajské dolině a nebyli nikdy úplně vyhnáni Andity.

6. Andité na březích Nilu

80:6.1 (894.2) Od dob posledních migrací Anditů kultura v údolí Eufratu upadla a nejbližší centrum civilizace se přemístilo do údolí Nilu. Egypt se stal nástupcem Mezopotámie jako hlavní centrum nejvyspělejší skupiny na zemi.

80:6.2 (894.3) Údolí Nilu začalo být sužováno povodněmi ještě o málo dříve než údolí Mezopotámie, ale s mnohem menšími škodami. Tyto počáteční těžkosti znamenaly víc než jen nahrazení trvalého přívalu anditských přistěhovalců, takže se zdálo, že kultura Egypta, i když fakticky pocházela z oblasti Eufratu, vyrazila kupředu. Ale v 5. tisíciletí před Kristem, v době období záplav v Mezopotámii, obývalo Egypt sedm rozdílných skupin lidských bytostí, z nichž všechny, kromě jedné, přišly z Mezopotámie.

80:6.3 (894.4) Když nastal poslední masový odchod z údolí Eufratu, Egypt měl štěstí, protože tak získal mnoho nejschopnějších umělců a uměleckých řemeslníků. Tito anditští řemeslníci se tam cítili úplně jako doma, protože byli dokonale obeznámeni s říčním životem, záplavami, zavlažovacími pracemi a obdobími sucha. Tady měli výhodu v tom, že údolí Nilu bylo lépe chráněné a tak byli mnohem méně vystaveni nepřátelským nájezdům a útokům, než na březích Eufratu. Oni značně obohatili kovoobráběcí dovednost Egyptanů. Tady, namísto železné rudy z oblastí Černého moře, zpracovávali rudu z hory Sinaj.

80:6.4 (894.5) Egyptané velmi brzy sestavili svá městská božstva do složitého národního panteonu. Vytvořili rozsáhlou teologii a měli stejně rozsáhlé, ale zatěžující kněžstvo. Několik různých

vůdců se pokusilo oživit zbytky dávného náboženského učení Šétů, ale tyto snahy neměly dlouhého trvání. Andité postavili první kamenné stavby Egypta. První a nejnádhernější kamennou pyramidu postavil Imhotep, anditský geniální architekt, když sloužil jako první ministr. Předcházející stavby byly postaveny z cihel a i když bylo na různých místech světa již postaveno mnoho kamenných staveb, tato byla první v Egyptě. Ale od časů tohoto vynikajícího architekta stavitelské umění neustále upadalo.

^{80:6.5 (894.6)} Tato oslnivá kulturní epocha byla přerována vnitřním válčením podél toku Nilu a Egypt byl brzy zamořen, tak jako kdysi Mezopotámie, nižšími kmeny z nehostinné Arábie a černou rasou z jihu. V důsledku toho sociální rozvoj neustále upadal po více než pět set let.

7. Andité na ostrovech Středoziemního mořeMOŘE

^{80:7.1 (895.1)} V době úpadku kultury v Mezopotámii přetrvávala po nějakou dobu na ostrovech ve východní části Středoziemního moře vysoká civilizace.

^{80:7.2 (895.2)} Kolem 12 000 let př. Kr. migroval na Krétu duchaplný kmen Anditů. Toto byl jediný ostrov, který byl již tak dávno osídlen takovou vyspělou skupinou a trvalo to téměř dva tisíce let, než se potomci těchto námořníků rozšířili na sousední ostrovy. Byli to úzkolebí, postavou menší Andité, kteří se promísili s vanitskou větví severních Noditů. Vyrůstem byli všichni pod sto osmdesát centimetrů a z pevniny byli doslova vyhnáni svými většími a primitivnějšími druhy. Tito krétští vystěhovalci byli vysoce zruční ve tkání, obrábění kovů, hrnčířství, domovní kanalizaci a v používání kamene jako

stavebního materiálu. Ovládali písmo a zabývali se pastevnictvím a zemědělstvím.

80:7.3 (895.3) Téměř dva tisíce let po osídlení Kréty se skupina vysokých potomků Adamsona, kteří přišli skoro přímo ze svých vysokohorských domovů na severu Mezopotámie, dostala přes severní ostrovy do Řecku. Tyto předky Řeků přivedl na západ Sato—přímý potomek Adamsona a Ratty.

80:7.4 (895.4) Ta skupina, která se natrvalo usadila v Řecku, byla složena ze tří set sedmdesáti pěti vybraných a kvalitnějších lidí, představujících konec druhé civilizace Adamsonitů. Tito synové Adamsona byli nositelé nejcennějších rodových rysů objevující se bílé rasy. Měli vysokou intelektuální úroveň a z fyzického hlediska to byli nejkrásnější lidé od dob prvního Edenu.

80:7.5 (895.5) Za krátkou dobu Řecko a ostrovy Egejského moře vystřídal Mezopotámii a Egypt jako západní centrum obchodu, umění a kultury. Ale podobně jako v Egyptě, prakticky opět všechno umění a věda ostrovů v Egejském moři pocházela z Mezopotámie, kromě kultury Adamsonitů, předchůdců Řeků. Veškeré umění a genialita Řeků jsou přímým dědictvím potomstva Adamsona, prvního syna Adama a Evy a jeho mimořádné druhé manželky, dcery pocházející z nepřerušené rodové linie od čistokrevných Noditů, členů osobního personálu Prince Kaligastii. Není divu, že Řekové měli mytologické tradice o tom, že byli přímí potomci bohů a nadlidských bytostí.

80:7.6 (895.6) Oblast Egejského moře prošla čtyřmi rozdílnými kulturními obdobími, z nichž každé bylo méně duchovní, než

to předcházející a zakrátko poslední slavná éra umění zanikla pod váhou rychle se rozmnožujících průměrných potomků dunajských otroků, kteří byli dovezeni předchozími generacemi Řeků.

^{80:7.7 (895.7)} Bylo to v této době, kdy na Krétě dosáhl u potomků Kaina své největší obliby kult matky. Tento kult oslavoval Evu a uctíval ji jako „velkou matku“. Vyobrazení Evy bylo všude. Po celé Krétě a Malé Asii bylo postaveno tisíce veřejných svatyní. A tento kult matky přetrval až do časů Ježíše a byl později včleněn do raného křesťanského náboženství pod záminkou oslavování a uctívání Marie—pozemské matky Ježíše.

^{80:7.8 (895.8)} Kolem roku 6 000 př. Kr. došlo k velkému úpadku duchovního dědictví Anditů. Potomci Adama byli příliš rozptýleni a byli prakticky pohlceni staršími a početnějšími lidskými rasami. A tento úpadek anditské civilizace, spojený s úbytkem jejich náboženských norem, zanechal duchovně ochuzené rasy světa v žalostném stavu.

^{80:7.9 (896.1)} V době 5 000 let př. Kr. byli tři nejčistokrevnější linie potomků Adama v Sumeru, severní Evropě a v Řecku. Celá Mezopotámie postupně upadala kvůli přílivu smíšených a tmavších ras, které tam pronikaly z Arábie. A přicházení těchto nižších rodů ještě více přispělo k odchodu do ciziny a rozptýlení biologického a kulturního zbytku Anditů. Ze všech oblastí úrodného půlměsíce odcházeli houfně podnikavější lidé na západ, na ostrovy Středozemního moře. Tito přistěhovalci pěstovali jak obilí, tak i zeleninu a s sebou si přivedli domestikovaná zvířata.

80:7.10 (896.2) Kolem roku 5 000 let př. Kr. velké množství progresivních obyvatel Mezopotámie odešlo z údolí Eufratu a usadilo se na ostrově Kypr. Tato civilizace byla přibližně dva tisíce let poté zničena hordami barbarů ze severu.

80:7.11 (896.3) Další velká kolonie vznikla ve Středomoří poblíž místa pozdějšího Kartága. A ze severní Afriky přišel velký počet Anditů do Španělska a později se ve Švýcarsku smísili ze svými bratry, kteří dříve přišli do Itálie z ostrovů Egejského moře.

80:7.12 (896.4) Když Egypt následoval kulturní úpadek Mezopotámie, mnoho schopnějších a vyspělejších rodin uprchlo na Krétu, což značně posílilo již tak vyspělou civilizaci. A když později přišly na Krétu nižší skupiny z Egypta a ohrožovaly civilizaci Kréty, kultivovanější rodiny odešly na západ do Řecka.

80:7.13 (896.5) Řekové nebyli pouze skvělými učiteli a umělci, oni byli také nejschopnějšími obchodníky a kolonizátory na světě. Do doby než podlehlí záplavě druhořadosti, která nakonec pohltila jejich umění a obchod, dokázali vytvořit na západě tolik základů kultury, že mnoho výdobytků dávné řecké civilizace přetrvalo v pozdějších národech jižní Evropy a mnoho smíšených potomků těchto Adamsonitů se začlenilo do kmenů přilehlých kontinentálních oblastí.

8. Dunajští Andonité

80:8.1 (896.6) Anditské kmeny z údolí Eufratu migrovaly na sever do Evropy, kde se mísily s modrým člověkem a na západ do oblastí Středozemního moře, kde se spojovaly s promíšenými

obyvateli Sahary a jižními modrými lidmi. A tyto dvě větve bílé rasy byly a zůstávají i nyní odděleny širokým prostorem, obydleným širokolebými horaly—zbytky raných andonitských kmenů, které již po dlouhou dobu žily v těchto středních oblastech.

80:8.2 (896.7) Tito potomci Andona byli rozšířeni po téměř všech hornatých oblastech střední a jihovýchodní Evropy. Často byli posílení přistěhovalci z Malé Asie, což byla oblast, kde se soustředila velká síla Anditů. Starověcí Chetitě vzešli přímo z rodu Andonitů; jejich světlé kůže a široké hlavy byly typickými pro tuto rasu. Stejná krev tekla v žilách Abrahamových předků a značně přispěla k charakteristickým obličejovým rysům jeho pozdějších židovských potomků, kteří ačkoliv měli kulturu a náboženství odvozené od Anditů, mluvili jinou řečí. Jejich jazyk byl zřetelně andonitský.

80:8.3 (897.1) Kmeny, které si stavěly své domy na kůlech nebo na dřevěných pilířích na jezerech v Itálii, Švýcarsku a v jižní Evropě, náležely k okrajům rozpínajících se migrací Afričanů, Egejců a především Dunajců.

80:8.4 (897.2) Dunajci byli Andonité, farmáři a pastevci, kteří přišli do Evropy přes Balkánský poloostrov a postupně se podél Dunaje stěhovali na sever. Vyráběli hrnčířské výrobky a obdělávali půdu a dávali přednost životu v údolích. Nejsevernější osídlení Dunajců se nacházelo v Lutychu v Belgii. Když se tyto kmeny přestěhovaly velmi daleko od centra a zdroje své kultury, rychle začaly degenerovat. Jejich nejlepší hrnčířské výrobky pocházejí z doby nejstarších osídlení.

^{80:8.5 (897.3)} Dunajci začali uctívat matku v důsledku působení misionářů z Kréty. Tyto kmeny se později smísily se skupinami anditských námořníků, kteří připluli na lodích z pobřeží Malé Asie a kteří rovněž uctívali kult matky. Tak již v raných dobách byla většina území střední Evropy osídlena těmito smíšenými typy širokolebých bílých ras, které udržovaly kult matky a vykonávaly náboženský obřad spalování mrtvých, protože to byl zvyk tohoto kultu spalovat své mrtvé v kamenných chýších.

9. Tři bílé rasy

^{80:9.1 (897.4)} Ke konci anditských migrací směšování ras v Evropě způsobilo vytvoření tři velkých bílých ras:

^{80:9.2 (897.5)} 1. Severská bílá rasa. Tato takzvaná nordická rasa byla tvořena hlavně modrým člověkem a Andity, ale také obsahovala značné množství andonické krve společně s menším množstvím červené a žluté sangikské krve. Tak severská bílá rasa zahrnula do sebe čtyři nejvíce žádoucí lidské rody. Ale největší procento dědičnosti pocházelo od modrého člověka. Typický raný nordický typ byl dlouholebý, byl vysoký a světlolasý, ale tato rasa se již před dávnou dobou promísila se všemi větvemi bílých lidí.

^{80:9.3 (897.6)} Primitivní kultura Evropy, se kterou se setkali nájezdné nordické kmeny, představovala kulturu upadajících Dunajců, smíšených s modrým člověkem. Dánsko-nordická a Dunajsko-Andonitská kultura se setkaly a propojily na Rýně, svědectvím čehož je existence dvou rasových skupin v dnešním Německu.

80:9.4 (897.7) Nordické národy provozovaly obchodování s jantarem z Baltického pobřeží a přes Brennerský průsmyk vytvořily bohaté obchodní vztahy s širokolebými obyvateli údolí Dunaje. Rozšíření styků s Dunajci přivedlo tyto severany ke kultu matky a po dobu několika tisíc let kremace mrtvých byla téměř běžnou praxí po celé Skandinávii. To vysvětluje, proč se ostatky raných bílých ras, přestože jsou pohřbeny po celé Evropě, nacházejí pouze jako popel v kamenných a hlíněných urnách. Tito bílí lidé si stavěli příbytky; oni nikdy nežili v jeskyních. A to opět vysvětluje proč se nachází tak málo důkazů o rané kultuře bílého člověka, ačkoliv předcházející kromaňonská kultura je dobře zachována v bezpečně uzavřených jeskyních a slojích. A tak se stalo, že jeden dne je v severní Evropě primitivní kultura upadajících Dunajců a modrých lidí a další den se náhle objevil výrazně je převyšující bílý člověk.

80:9.5 (897.8) 2. Střední bílá rasa. Přestože tato skupina obsahuje rodové rysy modré a žluté rasy a také Anditů, převládá v ní krev Andonitů. Tito lidé jsou širokolebí, snědí a podsadití. Oni jsou jako klín, vražený mezi nordickými a Středozevními rasami, jehož široká základna leží v Asii a špička proniká do východní Francie.

80:9.6 (898.1) V průběhu téměř dvaceti tisíc let byli Andonité vytlačováni Andity stále více a více na sever střední Asie. Kolem roku 3 000 př. Kr. narůstající sucho vyhnalo tyto Andonity zpět do Turkestánu. Tento přesun Andonitů na jih trval přes jeden tisíc let a rozštěpením kolem Kaspického a Černého moře pronikl do Evropy jak přes Balkán, tak i přes Ukrajinu. Tato invaze zahrnovala zbývající skupiny potomků

Adamsona a v pozdější době této invaze přišlo mnoho Iránských Anditů a také hodně potomků Šétských kněží.

^{80:9.7 (898.2)} K roku 2 500 př. Kr. pronikání Andonitů na západ dorazilo do Evropy. Tito barbaři z horských oblastí Turkestánu zaplavili celou Mezopotámii, Malou Asii a povodí Dunaje a způsobili nejzávažnější a trvající kulturní úpadek, jaký kdy do té doby nastal. Tito nájezdníci vtiskli s konečnou platností andonický charakter rasám střední Evropy, který od těch dob zůstává typicky alpský.

^{80:9.8 (898.3)} 3. Jižní bílá rasa. Tato snědá rasa Středozemního moře vznikla smíšením Anditů a modrého člověka s menším přidáním andonické krve, než tomu bylo na severu. Tato skupina také absorbovala skrze obyvatele Sahary značné množství sekundární sangikské krve. Později byla tato jižní větev bílé rasy posílena silnými rysy Anditů z východní oblasti Středozemního moře.

^{80:9.9 (898.4)} Nicméně, Andité pronikli na pobřeží Středozemního moře až v dobách velkých kočovných invazí kolem roku 2 500 př. Kr. V průběhu těch stoletích, během kterých tito kočovníci napadali východní oblasti Středozemního moře, téměř ustaly pozemské obchodní styky. Toto přerušení pozemní dopravy způsobilo velký rozvoj dopravy a obchodování po moři; před čtyřiceti pěti sty lety byl námořní obchod ve Středozemním moři v plném rozkvětu. Rozvoj námořní dopravy měl za následek rychlé rozšíření potomků Anditů po všech pobřežních oblastech Středozemního moře.

^{80:9.10 (898.5)} Tato rasová smíšená položila základy pro jihoevropskou rasu—nejvíce smíšenou ze všech. A od těch dob

tato rasa podstoupila další smíšení, především s modro-žlutými anditskými národy Arábie. Tato rasa Středozemního moře je ve skutečnosti tak bohatě promíšena s okolními národy, že se doslova nedá stanovit jako samostatný typ, ale obecně, její členové jsou malého vzrůstu, dlouholebí a snědí.

80:9.11 (898.61) Na severu Andité, prostřednictvím válek a smíšených sňatků, vyhladili modré lidi, ale na jihu oni přežili ve velkých počtech. Baskové a Berbeři představují poslední zbytky dvou větví této rasy, ale i tyto národy byly ve značné míře smíšeny s obyvateli Sahary.

80:9.12 (898.7) Tak vypadal obraz rasového promísení ve střední Evropě kolem roku 3 000 př. Kr. Navzdory částečného neúspěchu adamické mise došlo ke smíšení vyšších typů.

80:9.13 (898.8) Toto bylo období mladší doby kamenné, když se překrývala s přicházející dobou bronzovou. Ve Skandinávii byla doba bronzová spojena s kultem matky. V jižní Francii a ve Španělsku byla mladší doba kamenná spojena s uctíváním slunce. V této době se stavěly kruhové stavby bez střech jako chrámy slunce. Evropské bílé rasy byly náruživými staviteli, kteří s potěšením vztyčovali obrovské kameny na důkaz své úcty ke slunci, podobně jak to dělali jejich pozdější potomci v Stonehenge. Široko rozšířené uctívání slunce ukazuje na to, že to bylo období zemědělství v jižní Evropě.

80:9.14 (899.1) Pověry z této poměrně nedávné éry uctívání slunce dokonce přetrvávají i v dnešních lidových zvycích Bretaně. I když Bretonci byli obráceni na křesťanskou víru před více než patnácti sty lety, stále používají kouzla z mladší doby kamenné pro odehnání ďábla. Stále dávají do komínů fulgurity na

ochranu proti bleskům. Bretonci se nikdy nesmísili s nordickými kmeny Skandinávie. Oni jsou žijícími potomky původních andonitských obyvatel západní Evropy, smíšených s rasou z oblastí Středozemního moře.

80:9.15 (899.2) Ale bylo by chybou odvážit se klasifikovat bílé rasy jako nordické, alpské a středomořské. Od těch dob proběhlo příliš mnoho promíšení, aby taková klasifikace byla možná. V jednu dobu bylo možné docela přesně rozdělit bílou rasu do takových tříd, ale od té doby nastalo velmi rozšířené míšení a není již možné s jistotou určit tyto rozdíly. Již v roce 3 000 př. Kr. pradávné sociální skupiny nebyly jednou rasou o nic víc, než současní obyvatelé severní Ameriky.

80:9.16 (899.3) Po dobu pěti tisíc let tato evropská kultura pokračovala ve svém růstu a do určité míry se promísila. Ale jazyková bariéra zabránila úplnému propojení různých západních národů. Během minulého století měla tato kultura svoji nejlepší příležitost pro vytvoření kosmopolitní populace v Severní Americe; a budoucnost tohoto kontinentu bude záviset na kvalitě těch rasových faktorů, kterým bude dovoleno posílit současnou a budoucí populaci a také úroveň sociální kultury.

80:9.17 (899.4) [Představeno archandělem Nebadonu.]

Kapitola 81

Rozvoj moderní civilizace

81:0.1 (900.1) NAVZDORY všem zdarům a nezdarům, která následovaly po selhání plánů na zdokonalení světa při misích Kaligastii a Adama, základní organická evoluce pokračovala v

posunování rasy po stupních lidského progresu a rasového rozvoje. Evoluci je možno zpomalit, ale ne zastavit.

81:0.2 (900.2) Vliv fialové rasy, ačkoliv v mnohem menší míře než bylo v plánu, přinesl takové zlepšení civilizace od dob Adama, které výrazně přesáhlo progres lidstva za jeho celou předchozí existenci téměř jednoho milionu let.

1. Kolébka civilizace

81:1.1 (900.3) Po dobu téměř třiceti pěti tisíc let od časů Adama byla kolébka civilizace v jihozápadní Asii; rozprostírala se od údolí Nilu na východ a mírně na sever přes severní Arábii a přes Mezopotámii do Turkestánu. Rozhodujícím faktorem pro založení civilizace v této oblasti bylo podnebí.

81:1.2 (900.4) Rozsáhlé klimatické a geologické změny v severní Africe a západní Asii způsobily konec raným migracím Adamitů, znemožňující jim cestu do Evropy a rozšířené Středozemní moře změnilo směr migrací na sever a na východ do Turkestánu. Když kolem roku 15 000 př. Kr. ustaly tyto zdvihy země a s tím spojené klimatické změny, civilizace na celém světě se dostala do slepé uličky, s výjimkou kulturního kvašení a biologických rezerv Anditů, kteří byli v tu dobu ještě uvězněni horami na východě Asie a rozrůstajícími se lesy na evropském západě.

81:1.3 (900.5) Klimatická evoluce se chystala uskutečnit to, co bylo nad síly všech ostatních faktorů—donutit euroasijského člověka zanechat lovu a začít progresivnější činnosti—pastevnictví a zemědělství. Evoluce může být pomalá, ale je nesmírně účinná.

81:1.4 (900.6) Jelikož dávní zemědělci velmi často používali na práci otroky, dívali se dříve jak lovec, tak i pastevec na sedláka spatra. Obdělávání půdy bylo po dlouhé věky považováno za podřadnou práci; odtud vznikla představa, že obdělávání půdy je prokletím, zatímco pastevectví je to největší štěstí. Také v době Kaina a Ábela obětní dary pastevců byly ceněny výše, než oběti zemědělců.

81:1.5 (900.7) Člověk se obvykle vyvine do zemědělce z lovce tak, že projde érou pastevece, což také platilo pro Andity, ale mnohem častěji, vlivem klimatických změn, celé kmeny vynechaly nutný evoluční stupeň a z lovců se stali přímo úspěšnými zemědělci. Ale je pravda, že tento přímý přechod od lovu k zemědělství nastal jenom v těch oblastech, kde byl vysoký stupeň smíšení s fialovou rasou.

81:1.6 (901.1) Evoluční národy (především Číňané) se již v dávné minulosti naučili sadit semena a pěstovat plodiny pozorováním klíčících semen náhodně zavlažených, nebo semen, které byly dány do hrobů jako potrava pro zemřelé. Ale po celé jihozápadní Asii, podél úrodných ústí řek a na přilehlých rovinách, Andité používali zdokonalené metody zemědělství, zděděné po svých předcích, pro které bylo farmaření a zahradničení hlavními činnostmi uvnitř druhé Zahrady.

81:1.7 (901.2) Tisíce let potomci Adama pěstovali po všech kopcích podél severních hranic Mezopotámie pšenici a ječmen, které bylo zkultivované v Zahradě. Tady se potomci Adama a Adamsona setkali, obchodovali a společensky se družili.

81:1.8 (901.3) Byly to právě tyto vynucené změny v životních podmínkách, které zapříčinily to, že taková velká část populace

se stala všežravou. A kombinace pšenice, rýže a zeleniny s masem, které dodával dobytek, znamenala obrovský krok vpřed v upevnění zdraví a fyzické síly těchto pradávných národů.

2. Nástroje civilizace

81:2.1 (901.4) Růst kultury závisí na rozvoji nástrojů civilizace. A ty nástroje, které pomohly člověku vymanit se z područí barbarismu, byly účinné jen do té míry, že daly člověku možnost soustředit se na řešení vyšších úkolů.

81:2.2 (901.5) Vy, kteří nyní žijete v podmínkách probouzející se současné kultury a začínajícího progresu v sociálních záležitostech a máte skutečně pro sebe dostatek volného času zamyslet se nad společností a civilizací, nesmíte přehlédnout ten fakt, že vaši dávní předkové neměli prakticky žádný volný čas, který by mohli věnovat hloubavému přemítání a přemýšlení o společenských problémech.

81:2.3 (901.6) První čtyři velké pokroky v lidské civilizaci byly:

81:2.4 (901.7) 1. Pokoření ohně.

81:2.5 (901.8) 2. Domestikace zvířat.

81:2.6 (901.9) 3. Zotročování zajatců.

81:2.7 (901.10) 4. Soukromé vlastnictví.

81:2.8 (901.11) Ačkoliv oheň, první velký objev, nakonec otevřel dveře do světa vědy, neměl v tomto ohledu téměř žádný význam pro dávného primitivního člověka, který nebyl schopen pochopit, že oheň je obyčejný přírodní jev.

81:2.9 (901.12) Velmi brzy byl prostý příběh o Andonovi a pazourku nahrazen legendou o tom, jak jakýsi Prométheus ukradl oheň z nebes. Pravěcí lidé hledali nadpřirozená vysvětlení pro všechny přírodní jevy, které byly nad rámec jejich osobního chápání; a mnoho současných lidí v tom pokračuje. Odosobnění tak zvaných přírodních jevů vyžadovalo věky a není stále ještě dokončeno. Ale upřímná, poctivá a odvážná snaha hledat opravdové příčiny dala vzniknout současné vědě; změnila astrologii v astronomii, alchymii v chemii a magii v lékařství.

81:2.10 (901.13) V dobách před objevením strojů jediným způsobem jak člověk mohl vykonat práci, aniž ji udělal sám, bylo použití zvířat. Domestikováním zvířat dostal člověk do svých rukou živé nástroje, jejichž inteligentní využití připravilo cestu jak pro zemědělství, tak i pro dopravu. Bez těchto zvířat by se člověk nemohl dostat ze svého primitivního stavu na úroveň následujících civilizací.

81:2.11 (902.1) Nejvíce zvířat, která se nejlépe hodila pro domestikaci, žila v Asii, především ve středních a jižních oblastech. To byl jeden z důvodů, proč se civilizace v této lokalitě rozvíjela mnohem rychleji, než v ostatních částech světa. Mnohá z těchto zvířat byla předtím domestikována dvakrát a v době Anditů byla ochočena ještě jednou. Ale pes žil s lovci od těch dob, kdy dávno a dávno před touto dobou si ho osvojil modrý člověk..

81:2.12 (902.2) Andité v Turkestánu byli prvními lidmi, kteří extenzivně domestikovali koně a to je jeden z dalších důvodů, proč jejich kultura byla po tak dlouhou dobu dominantní. Kolem roku 5 000 př. Kr. začali zemědělci v Mezopotámii, Turkestánu a Číně chovat ovce, kozy, krávy, velbloudy, koně,

drůbež a slony. Jako tažná zvířata používali býky, velbloudy, koně a jaky. Samotný člověk byl kdysi tažným zvířetem. Jeden z vládců modré rasy měl svého času sto tisíc mužů jako nosiče břemen.

81:2.13 (902.3) Zavedení otroctví a soukromého vlastnictví půdy přišlo se zemědělstvím. Otroctví pozvedlo životní úroveň pána a dalo mu více volného času pro společenskou kulturu.

81:2.14 (902.4) Divoch je otrokem přírody, ale vědecká civilizace postupně dává lidstvu stále více svobody. S pomocí zvířat, ohně, větru, vody, elektřiny a dalších neobjevených zdrojů energie se člověk osvobodil a bude se i nadále osvobozovat od nutnosti ustavičné dřiny. Navzdory přechodným nepříjemnostem, způsobených rozsáhlým vynalézáním strojů, konečné výhody, které vzejdou z takových mechanických objevů, jsou neodhadnutelné. Civilizace nemůže nikdy vzkvétat, a být vůbec založena, pokud člověk nemá volný čas přemýšlet, plánovat a vymýšlet nové a lepší způsoby pro dělání věcí.

81:2.15 (902.5) Nejdříve si člověk našel vhodný úkryt, žil pod skalními výběžky, nebo pobýval v jeskyních. Potom začal používat přírodní materiály, jako dřevo a kámen, pro stavění rodinných chýší. Nakonec dospěl do tvůrčího stadia stavění domů a naučil se vyrábět cihly a další stavební materiály.

81:2.16 (902.6) Národy Turkestánských vysočin byly první z novodobějších ras, které používaly dřevo na stavbu svých příbytků, ne nepodobných srubům prvních amerických průkopnických usedlíků. Lidé v nížinách si stavěli domy z cihel; později z pálených cihel.

81:2.17 (902.7) Ještě starší říční národy stavěly své chýše z vysokých kůlů, které upevnilly do země ve tvaru kruhu a nahoře je spojily dohromady, propletly rákosem, čímž vytvořily kostru pro chýši, která se podobala velkému obrácenému koši. Tato konstrukce se potom namazala hlínou a po uschnutí na slunci vytvořila velmi praktické a vodotěsné obydlí.

81:2.18 (902.8) Právě na příkladu těchto pradávných chýší vznikla později myšlenka na vyplétání všemožných košů. V jedné skupině se zrodil nápad udělat hliněné nádoby, když si všimli účinků mokré hlíny, jak ji rozmazávali po dřevěné kostře chýše. Metoda ztvrdnutí hliněného nádobí byla objevena když jedna z těchto hlínou pokrytých primitivních chýší náhodou shořela. Řemesla dávných dob byla mnohokrát objevena náhodou při běžných denních činnostech v životě raných lidí. Alespoň se to do značné míry dá tak říci o evolučním procesu lidstva před příchodem Adama.

81:2.19 (903.1) Ačkoliv bylo hrnčířství poprvé zavedeno personálem Prince přibližně před půl milionem let, výroba hliněného nádobí prakticky přestala po dobu více než sto padesát tisíc let. Pouze předsumerští Nodité na pobřeží Perského zálivu pokračovali ve výrobě hliněných nádob. Umění hrnčířské výroby bylo obnoveno za časů Adama. Šíření tohoto řemesla probíhalo současně se zvětšováním pouštních oblastí Afriky, Arábie a střední Asie a rozšířilo se v postupných vlnách zdokonalením metody z Mezopotámie po celé východní polokouli.

81:2.20 (903.2) Ne vždy může být progres anditských civilizací vysledován podle etap rozvoje jejich keramiky či jiného umění. Hladký průběh lidské evoluce značně zkomplikoval režim jak

Dalamatie, tak i Edenu. Často se stává, že pozdější nádoby a nástroje jsou horší a nedosahují tu úroveň, kterou měly výrobky čistokrevných anditských národů.

3. Města, výroba a obchod

81:3.1 (903.3) Klimatické zničení úrodných, volných travnatých pastvin a lovišť v Turkestánu na počátku let 12 000 př. Kr. přinutilo obyvatele těchto oblastí vyhledat nové formy činnosti a primitivní řemeslné výroby. Někteří z nich začali kultivovat domestikovaný skot, jiní se stali zemědělci nebo sběrači potravy, která se nacházela ve vodě. Ale Andité, mající vyšší intelekt, si zvolili zabývat se obchodem a výrobou. Stalo se dokonce zvykem, že celý kmen se věnoval rozvoji jednoho odvětví. Od údolí Nilu k Hindu Kush a od řeky Gangy ke Žluté řece se stalo hlavní činností vyšších kmenů obdělávání půdy a vedlejším oborem byl obchod.

81:3.2 (903.4) Růst obchodu a výroba nového různého zboží ze surových materiálů bezprostředně přispěly ke vzniku těch raných a polomírúmilovných společenství, která měla velký vliv na rozšíření kultury a umění civilizace. Před érou extenzivního světového obchodu měly společenské komunity kmenový charakter, byly to velké rodinné skupiny. Obchod umožnil setkání a poznání rozdílných typů lidí, což přispělo k rychlejšímu vzájemnému poznávání kultur.

81:3.3 (903.5) Přibližně před dvanácti tisíci lety začíná éra nezávislých měst. Tato primitivní centra obchodu a řemesel byla vždy obklopena zónami zemědělství a chovu dobytka. I když je pravdou, že výroba se rozvíjela zvyšováním životní úrovně, neměli byste mít mylnou představu o čistotě raného

městského života. Pradávné rasy nebyly příliš spořádané a čistotné a průměrná primitivní komunita se zvedla nad terén od třiceti do šedesáti centimetrů každých dvacet pět let v důsledku pouhého nahromadění špíny a odpadků. Některé z těchto dávných měst se zvedly velmi rychle nad okolní terén také proto, že jejich chýše z nevypálené hlíny neměly dlouhého trvání a bylo zvykem stavět nová obydlí přímo na troskách starých.

^{81:3.4 (903.6)} Rozšíření používání kovů bylo jedním z význačných rysů této éry raných průmyslových a obchodních měst. Vy jste již našli bronzovou kulturu v Turkestánu, pocházející z doby před rokem 9 000 př. Kr. a Andité již v dávné minulosti uměli také pracovat se železem, zlatem a mědí. Ale mimo tato vyspělejší centra civilizace byly podmínky výrazně odlišné. Neexistovaly žádné zřetelně rozdílné doby, jako kamenná, bronzová a železná; všechny tři existovaly ve stejné době na různých místech.

^{81:3.5 (904.1)} Zlato bylo první kovem, který člověk vyhledával; snadno se s ním pracovalo a zpočátku se používalo pouze na ozdoby. Pak se začala používat měď, ale ne ve velkém rozsahu, dokud se nesmísila s cínem a nevznikl tvrdší bronz. Objevení, že smísením mědi a cínu vzniká bronz, udělal jeden z Adamsonitů Turkestánu, kde se nacházel horský měděný důl hned vedle naleziště cínu.

^{81:3.6 (904.2)} Se vznikem primitivních řemesel a začátkem průmyslu se obchod rychle stal nejsilnějším prostředkem šíření kulturní civilizace. Otevření obchodních cest po souši a po moři značně usnadnilo cestování a umožnilo směšování kultur, stejně jako míšení civilizací. Kolem roku 5 000 př. Kr. se již

kůň všeobecně používal ve všech civilizovaných a polocivilizovaných zemích. Tyto pozdější rasy neměly pouze zdomácnělého koně, ale používaly také různé druhy vozů a kočárů. Kolo se používalo již mnohem, mnohem dříve, ale až nyní se kolová doprava stala univerzálním prostředkem jak v obchodě, tak i ve válkách.

81:3.7 (904.3) Cestující kupec a putující cestovatel udělali pro rozvoj historické civilizace mnohem více, než všechny ostatní faktory dohromady. Ozbrojené výboje, kolonizace a misionářská činnost, podpořeny pozdějšími náboženstvími, byly rovněž důležitými faktory v šíření civilizace, ale to všechno bylo podružné oproti obchodním vztahům, které se neustále stupňovaly prudkým rozvojem řemesel a průmyslových věd.

81:3.8 (904.4) Přilítí adamické krve do lidských ras nejenom urychlilo tempo civilizace, ale také značně podnítilo jejich sklon k podnikavosti a poznávání a to do takové míry, že téměř celá Eurasie a severní Afrika byly zanedlouho obydleny rychle se množícími smíšenými potomky Anditů.

4. Smíšené rasy

81:4.1 (904.5) Jak se přibližujeme k začátku historického období, vidíme, že celá Eurasie, severní Afrika a ostrovy Tichého oceánu jsou obydleny smíšenými lidskými rasami. Tyto současné rasy vznikly v důsledku mnohočetných smíšeních pěti základních lidských ras Urantie.

81:4.2 (904.6) Každá urantijská rasa se vyznačovala určitými charakteristickými fyzickými rysy. Adamité a Nodité byli dlouholebí; Andonité byli širokolebí. Sangikské rasy měly

průměrnou lebku s tím, že žlutí a modří lidé měli blíže k širokolebým. Když se modré rasy smísily s rodem Andonitů byly nesporně širokolebé. Sekundární sangikské rasy byly střední až dlouholebé.

81:4.3 (904.7) I když tyto rozměry lebky jsou užitečné pro rozluštění rasového původu, mnohem spolehlivější měřítkem je kostra jako celek. Na počátku evoluce urantijských ras existovalo původně pět odlišných typů kosterní stavby:

81:4.4 (904.8) 1. Andonická—původní obyvatelé Urantie.

81:4.5 (904.9) 2. Primární sangikské—červená, žlutá a modrá.

81:4.6 (904.10) 3. Sekundární sangikské—oranžová, zelená a indigová.

81:4.7 (904.11) 4. Nodité—potomci Dalamatijců.

81:4.8 (904.12) 5. Adamité—fialová rasa.

81:4.9 (904.13) Jak se těchto pět velkých rasových skupin vzájemně extenzivně smísilo, tak další neustálé směšování vedlo k potlačení andonitského typu převládajícími dědičnými rysy sangikských ras. Laponci a Eskymáci vznikli v důsledku smíšení Andonitů se sangikskými modrými rasami. Jejich kosterní stavba se nejvíce přibližuje k původnímu andonitskému typu. Ale Adamité a Nodité se natolik smísili s ostatními rasami, že mohou být definováni pouze jako všeobecný Europoidní typ.

81:4.10 (905.1) Proto všeobecně, tak jak jsou objevovány lidské pozůstatky posledních dvaceti pěti tisíc let, nebude možné

jasně určit pět původních typů. Zkoumání takových kosterních staveb odhalí, že lidstvo je dnes rozděleno přibližně do tří tříd:

81:4.11 (905.2) 1. Europoidní—anditská varianta smíšení Noditů s Adamity, později modifikována primárními a (některými) sekundárními příměsemi a značným křížením s Andonity. Západní bílé rasy, společně s některými indickými národy a národy turanské nížiny, náleží do této skupiny. Sjednocujícím faktorem této skupiny je větší či menší podíl anditské dědičnosti.

81:4.12 (905.3) 2. Mongoloidní—primární sangikský typ, zahrnující původní červené, žluté a modré rasy. Do této skupiny patří Číňané a američtí indiáni. V Evropě byl mongoloidní typ modifikován smíšením se sekundárními sangikskými rasami a Andonity a ještě ve větší míře infúzí anditské krve. Do této kategorie patří malajské a indonéské národy, přestože mají vysoké procento krve sekundárních sangikských ras.

81:4.13 (905.4) 3. Negroidní—sekundární sangikský typ, který původně obsahoval oranžové, zelené a indigové rasy. Tento typ nejlépe představují černoši, kteří žijí po celé Africe, v Indii a Indonésii, všude tam, kde sídlily sekundární sangikské rasy.

81:4.14 (905.5) In North China there is a certain blending of Caucasoid and Mongoloid types; in the Levant the Caucasoid and Negroid have intermingled; in India, as in South America, all three types are represented. And the skeletal characteristics of the three surviving types still persist and help to identify the later ancestry of present-day human races.

5. Kulturní společnost

81:5.1 (905.6) Biologická evoluce a kulturní civilizace nemusí spolu nutně souviset.; organická evoluce v kterékoliv době může pokračovat nerušeně uprostřed naprostého kulturního úpadku. Ale když se prozkoumají velmi dlouhá období, zjistí se, že v konečném součtu existuje mezi evolucí a kulturou vzájemný vztah v podobě příčiny a důsledku. Evoluce může postupovat v nepřítomnosti kultury, ale kulturní civilizace nevzkvétá bez přiměřeného základu předchozího rasového progresu. Adam a Eva nepřinesli žádné atributy civilizace, které by byly cizí progresu lidské společnosti, ale adamická krev výrazně rozšířila vrozené schopnosti ras a značně urychlila rychlost rozvoje ekonomiky a progres průmyslu. Poskytnutí Adama vylepšilo inteligenci ras, což výrazně urychlilo procesy přirozené evoluce.

81:5.2 (905.7) Prostřednictvím zemědělství, domestikací zvířat a rozvojem architektury lidstvo postupně uniklo nejtěžšímu trvalému boji o přežití a začalo přemýšlet o příjemnějším způsobužití. A to byl začátek usilování o vyšší a stále vyšší úroveň materiálního pohodlí. Prostřednictvím výroby a průmyslu se život smrtelného člověka stává postupně potěšením.

81:5.3 (906.1) Ale kulturní společnost není žádným velkým a dobročinným spolkem zděděných privilegií, do kterého se přijímají všichni lidé od narození s volným vstupem a úplnou rovností. Je to spíše ušlechtilý a stále se rozvíjející cech dělníků země, přijímajících do svých řad pouze ušlechtilost těch dřičů, kteří se snaží udělat svět lepším místem, kde jejich děti a děti jejich dětí mohou žít a rozvíjet se v následujících epochách. Tento cech civilizace vymáhá drahé vstupní poplatky, nařizuje

přísnou a tvrdou disciplinu, ukládá těžké tresty všem rozkolníkům a sektářům a jen málo uděluje osobní volnosti či privilegia, kromě zvýšené bezpečnosti proti veřejnému nebezpečí a rasovým hrozbám.

81:5.4 (906.2) Sociální společenství je forma zajištění přežití, která je pro lidstvo prospěšná; proto většina individualistů je ochotna zaplatit vysokou cenu sebeobětování a omezení osobní svobody, kterou společnost vyžaduje po svých členech náhradou za tuto zvýšenou kolektivní ochranu. Krátce řečeno, současný společenský mechanismus je pojistným plánem, který je určen k zajištění určitého stupně záruky a ochrany proti návratu k děsivým a antisociálním podmínkám, které charakterizovaly raná období existence lidské rasy.

81:5.5 (906.3) Společnost se tak stala kooperující soustavou, usilující o zabezpečení občanských svobod prostřednictvím institucí, ekonomických svobod prostřednictvím kapitálu a vynalézavosti, sociálních svobod prostřednictvím kultury a osvobození od násilí prostřednictvím policejních předpisů.

81:5.6 (906.4) Moc není spravedlivá, ale uplatňuje obecně uznávaná práva každé následující generace. Základním úkolem vlády je definovat právo, spravedlivé a čestné normy třídní odlišnosti a prosazování rovnocenných příležitostí podle pravidel zákona. Každé lidské právo je spojeno se společenskou povinností; skupinová výsada je pojistný mechanismus, který neomylně vyžaduje plnou úhradu odměn za služby, poskytované skupinou. A skupinová práva, stejně jako ta individuální, musí být chráněna, včetně regulace sexuálních sklonů.

81:5.7 (906.5) Svoboda, podléhající kontrole skupiny, je oprávněný cíl sociální evoluce. Svoboda bez hranic je marnivým a smyšleným snem labilních a přihlouplých lidských myslí.

6. Zachování civilizace

81:6.1 (906.6) Zatímco biologická evoluce měla stále stoupající tendenci, velká část kulturní evoluce vyšla z údolí Eufratu ve vlnách, které časem postupně zeslábly až nakonec odtud odešla celá čistokrevná linie adamického potomstva a obohatila civilizace Asie a Evropy. Rasy se úplně nepromísily, ale jejich civilizace se do značné míry propojily. Kultura se pomalu rozšířila po celém světě. A tato civilizace se musí udržovat a podporovat, protože dnes neexistují žádné nové zdroje kultury, nejsou žádní Andité, kteří by posílili a podnítili pomalý progres civilizační evoluce.

81:6.2 (906.7) Civilizace, která se v současné době vyvíjí na Urantii, vyrostla a je založena na následujících faktorech:

81:6.3 (906.8) 1. Přírodní podmínky. Charakter a rozsah materiální civilizace je do značné míry určen dostupnými přírodními zdroji. Podnebí, počasí a různé četné fyzické podmínky jsou faktory v rozvoji kultury.

81:6.4 (907.1) Na počátku éry Anditů se v celém světě nacházely pouze dvě rozlehlé, bohaté a otevřené oblasti pro lov. Jedna byla v Americe a byla obydlena americkými Indiány; druhá byla na severu Turkestánu a byla částečně osídlena andonitsko-žlutou rasou. Rozhodujícími faktory v evoluci vyšší kultury v jihozápadní Asii byla rasa a podnebí. Andité byli velký národ, ale kritickým faktorem v určení průběhu jejich civilizace bylo

stále se zvyšující sucho v Iránu, Turkestánu a Sinkiangu, které je donutilo vynalézt a osvojit si nové a pokročilé metody obstarávání obživy z jejich neustále se zmenšujících úrodných zemí.

81:6.5 (907.2) Konfigurace kontinentu a další geografické faktory mají velký vliv na to, jestli se události vyvíjejí mírovou či válečnou cestou. Pouze málo Urantjců mělo kdy takovou vhodnou příležitost pro trvalý a nerušený rozvoj, kterou mají národy Severní Ameriky—prakticky ze všech stran jsou chráněny obrovskými oceány.

81:6.6 (907.3) 2. Výrobní prostředky. Kultura se nikdy nerozvíjí v podmínkách chudoby; pro progres civilizace je nezbytný volný čas. Charakter člověka může nabýt morální a duchovní hodnoty v nepřítomnosti materiálního bohatství, ale kulturní civilizace vzejde pouze z těch podmínek materiální prosperity, které umožňují volný čas, spojený se ctižádostí.

81:6.7 (907.4) V primitivních dobách život na Urantii byl charakterizován jako těžká a obyčejná dřina. A proto lidstvo, aby uniklo tomuto nepřetržitému boji a nekonečné dřině, mělo neustále sklon ke stěhování do příjemného podnebí tropů. I když tyto teplejší oblasti poskytly určitou úlevu od tvrdého boje o přežití, rasy a kmeny, které tímto hledaly pohodlí, málokdy využily svůj bezpracný volný čas k rozvoji civilizace. Zdrojem sociálního progresu jsou vždy myšlenky a plány těch ras, které se inteligentní prací naučily dobývat živobytí ze země se zmenšeným úsilím a zkrácenými pracovními dny, což jim umožnilo užívat si zaslouženého a užitečného volného času.

81:6.8 (907.5) 3. Vědecké poznatky. Materiální rozvoj civilizace musí vždy počkat na nashromáždění vědeckých informací. Po objevení luku a šípu a využívání tažných zvířat trvalo velmi dlouhou dobu než člověk přišel na to, jak využít větru a vody, načež potom následovalo používání páry a elektrického proudu. Ale nástroje civilizace se postupně začínaly zdokonalovat. Po hrnčířství, tkaní, domestikací zvířat a obrábění kovů následoval věk písma a tisku.

81:6.9 (907.6) Vědění je síla. Vynalézavost vždy předchází urychlení kulturního rozvoje v celosvětovém měřítku. Věda a invence těžily ze všeho nejvíc z tiskařského lisu a vzájemná součinnost všech těchto kulturních a invenčních aktivit nesmírně urychlila progres kultury.

81:6.10 (907.7) Věda učí člověka hovořit novým jazykem matematiky a učí jeho mysl náročné přesnosti. A věda také stabilizuje filozofii prostřednictvím vylučování omylů a očišťuje náboženství ničením pověrčivosti.

81:6.11 (907.8) 4. Lidské zdroje. Pro rozšíření civilizace je nezbytná lidská síla. I když jsou podmínky stejné pro všechny, civilizace velkého národa vždy převládá nad civilizací malého národa. Z tohoto důvodu, když počet nedosahuje určité úrovně, tak to brání plnému naplnění národního osudu, ale také může přijít k navýšení populace do takového bodu, kdy další nárůst je naprostou sebevraždou. Rozmnožení populace za optimální normu hustoty zalidnění znamená buď snížení životní úrovně, nebo okamžité rozšíření teritoriálních hranic mírovým vniknutím, nebo vojenským podrobením, násilnou okupací.

81:6.12 (908.1) Někdy jste šokováni zpusťšením, které způsobí válka, ale měli byste rozpoznat nezbytnost plození velkého počtu smrtelníků, aby bylo zajištěno dostatek příležitostí pro sociální a morální rozvoj; při takové planetární plodnosti nastane brzy vážný problém s přelidněním. Většina obydlenných světů je malá. Urantia má průměrnou velikost, snad je o maličko menší než průměr. Optimální stabilizace populace národa zvyšuje úroveň kultury a zabraňuje válce. Moudrý je ten národ, který ví, kdy zastavit svůj růst.

81:6.13 (908.2) Ale kontinent, bohatý na přírodní zdroje a nejvyspělejší technická vybavení, udělá malý pokrok, jestliže intelligence jeho národa je na úpadku. Vědomosti se mohou získat vzděláním, ale moudrost, která je nezbytná pro opravdovou kulturu, může být dosažena pouze zkušeností a to muži a ženami, kteří mají vrozenou inteligenci. Takoví lidé jsou schopni se učit ze zkušenosti; oni se mohou stát opravdu moudrými.

81:6.14 (908.3) 5. Využití materiálních zdrojů. Hodně závisí na moudrém využívání přírodních zdrojů, vědeckých poznatků, výrobních prostředků a lidského potenciálu. Hlavním faktorem rané civilizace bylo donucení, vyvíjené moudrými vládci; civilizace byla primitivnímu člověku doslova vnucena jeho nadřazenými současníky. Tomuto světu vládly převážně dobře organizované a nadřazené menšiny.

81:6.15 (908.4) Moc není spravedlivá, ale historii tvoří a tvořila moc. Teprve nedávno Urantia dospěla do takového bodu, kde společnost je hotova debatovat o etice moci a právu.

81:6.16 (908.5) 6. Využití jazyka. Rozšíření civilizace není možné bez jazyka. Živé a zdokonalující se jazyky zajišťují rozvoj civilizovaného myšlení a plánování. V dávné minulosti se dosáhlo důležitého urychlení evoluce jazyka. Dnes existuje velká potřeba pro další rozvoj lingvistiky, aby se usnadnilo vyjádření vyvíjející se mysli.

81:6.17 (908.6) Jazyk vznikl ze skupinového společenství, přičemž každá místní skupina vyvíjela svůj vlastní systém výměny slov. Jazyk vznikl prostřednictvím gest, znaků, výkřiků, napodobujících zvuků, intonací a přízvuku k hlasovému vyjádření pozdějších abeced. Jazyk je nejdůležitějším a nejúčelnějším nástrojem lidské mysli, ale začal vzkvétat až tehdy, když sociální skupina získala trochu volného času. Sklon hrát si s jazykem přinesl nové slovo—slang. Jestliže si většina osvojí slang, potom jeho používání vytváří jazyk. Původ dialektů je vidět na příkladu dětského žvatlání, které používají členové rodiny při styku s dítětem.

81:6.18 (908.7) Jazykové rozdíly byly vždy velkou bariérou na cestě k upevnění míru. Odstranění dialektů musí předcházet rozšíření kultury v celé rase, na celém kontinentu, nebo na celém světě. Univerzální jazyk podporuje mír, zajišťuje kulturu a rozšiřuje štěstí. Již tehdy, když počet světových jazyků se snížil na několik, jejich zvládnutí předními kulturními národy značně ovlivní dosažení celosvětového míru a prosperity.

81:6.19 (908.8) Přestože na Urantii bylo dosaženo velmi malého pokroku k vytvoření mezinárodního jazyka, velkým úspěchem je založení organizace pro mezinárodní obchod. A všechny tyto mezinárodní vztahy by měly být posilovány a rozvíjeny a to jak

prostřednictvím jazyka, obchodu, umění, vědy, soutěživých her či náboženství.

81:6.20 (909.1) 7. Využití mechanických strojů. Progres civilizace je přímo spojen s rozvojem a vlastnictvím nástrojů, strojů a různých způsobů distribuce. Zdokonalené nástroje, důmyslné a výkonné stroje rozhodují o přežití soupeřících skupin v aréně rozvíjející se civilizace.

81:6.21 (909.2) V dávných dobách jedinou energií, která se používala při obdělávání půdy, byla lidská síla. Vyžadovalo to dlouhý boj nahradit člověka volem, protože lidé tímto přišli o práci. Později stroje začaly nahrazovat lidi a každý takový pokrok přispívá přímo k progresu společnosti, protože uvolňuje lidskou sílu pro dosažení cennějších úkolů.

81:6.22 (909.3) Věda, vedena moudrostí, se může stát nejvýznamnějším sociálním osvoboditelem člověka. Technický věk může mít katastrofické důsledky pouze pro takový národ, jehož intelektuální úroveň je příliš nízká, aby objevil ty moudré metody a spolehlivé postupy pro úspěšné vypořádání se s přechodnými potížemi, vznikající z náhlého nárůstu nezaměstnanosti velkého počtu obyvatelstva v důsledku příliš rychlého vynalézání nových typů strojů, šetřících lidskou sílu.

81:6.23 (909.4) 8.Charakter osvícenců. Sociální dědictví umožňuje člověku stát na ramenou všech těch před ním, kteří přispěli svým vkladem do pokladnice kultury a vědění. Nejpodstatnější úlohu v předávání kulturní pochodně novým generacím bude mít vždy rodina. Za ní následuje volný čas a společenský život

a po nich je škola, která je nepostradatelná v komplexní a vysoce organizované společnosti.

81:6.24 (909.5) Hmyz se rodí již plně připraven a vybaven pro život—samozřejmě pro velmi krátkou a čistě instinktivní existenci. Dítě člověka se rodí nepřipraveno; proto má člověk možnost, prostřednictvím řízení vzdělání mladší generace, do značné míry měnit evoluční směr civilizace.

81:6.25 (909.6) Nejdůležitějšími vlivy dvacátého století, přispívající k šíření civilizace a rozvoji kultury, je výrazný nárůst cestování po světě a bezpříkladné zdokonalení metod komunikace. Ale zdokonalování vzdělání nedrží krok s rozšiřující se sociální strukturou; stejně tak současné chápání etiky se nevyvíjí v souladu s růstem intelektuálních a vědeckých oblastí. A pokud se jedná o duchovní rozvoj a ochranu rodiny, současná civilizace se nachází v mrtvém bodě.

81:6.26 (909.7) 9. Lidské ideály. Ideály jedné generace vytesávají cesty osudu pro přímé potomky. Kvalita sociálních osvícenců rozhoduje o tom, zdali civilizace jde kupředu anebo nazpět. Instituce rodiny, kostely a školy jedné generace předurčují charakter směru následné generace. Morální a duchovní síla rasy či národa určuje kulturní rychlost této civilizace.

81:6.27 (909.8) Ideály povznášejí zdroj sociálního pramene. A žádný pramen se nemůže dostat výše nad svůj zdroj, bez ohledu na použitou metodu tlaku či směrového řízení. Hnací síla i těch nejmateriálnějších aspektů kulturní civilizace spočívá v nejmenších materiálních úspěších společnosti. Inteligence může kontrolovat mechanismus společnosti, moudrost ho může řídit, ale duchovní idealismus je energií, která skutečně

pozvedá a posunuje lidskou kulturu z jedné dosažené úrovně na druhou.

81:6.28 (910.1) Zpočátku byl život bojem o přežití; nyní je bojem o životní úroveň; příště bude bojem o kvalitu myšlení, což je nadcházejícím pozemským cílem lidské existence.

81:6.29 (910.2) 10. Koordinace specialistů. Obrovským přínosem pro rozvoj civilizace byla raná dělba práce a později z ní vyplynuvší specializace. V současné době civilizace je závislá na efektivní koordinaci specialistů. Tak, jak se společnost rozrůstá, je nutné nalézt nějaké metody sjednotit různorodé specialisty.

81:6.30 (910.3) Specialistů v sociálních, technických a průmyslových oblastech bude neustále přibývat a budou zvyšovat svoji dovednost a zručnost. A tato diverzifikace schopností a odlišnost činností nakonec oslabí a roztříští lidskou společnost, pokud se nevyvinou účinné metody koordinace a spolupráce. Ale intelekt, který je způsobilý takové tvořivosti a specializace, by měl být naprosto kompetentní vynalézt odpovídající metody kontroly a úprav pro všechny problémy, vznikající důsledkem rychlého růstu vynálezů a zrychleného tempa šíření kultury.

81:6.31 (910.4) 11. Metody pro řešení zaměstnanosti. Následující epocha v rozvoji společnosti bude ztělesňovat lepší a účinnější spolupráci a koordinaci neustále se zvětšující a rozšiřující specializace. A s příchodem všech nových forem práce se musí vymyslet jiné metody pro vhodná zaměstnání jednotlivců. Stroje nejsou jedinou příčinou nezaměstnanosti mezi civilizovanými národy Urantie. Problém s vytvářením míst pro

zaměstnání zvětšuje komplikovaná ekonomika a trvalý nárůst průmyslové a profesní specializace.

81:6.32 (910.5) Společnost nestačí vyškolit lidi pro práci; v komplexní společnosti je nutno také stanovit efektivní metody pro zajištění zaměstnanosti. Předtím, než se občané vyučí vysoce specializovaným oborům, kterými si budou vydělávat na živobytí, měli by se naučit jednomu či více druhům všední práce, řemesel nebo povolání, které by mohli vykonávat přechodně v době, kdy nebudou mít práci ve svém specializovaném oboru. Žádná civilizace nemůže přežít, když dlouhodobě podporuje velký počet nezaměstnaných. Po čase přijímání podpory ze státní pokladny zdeformuje a zdemoralizuje dokonce i ty nejlepší občany. Soukromá dobročinnost se také stává škodlivou, když je dlouhou dobu nabízena práceschopným občanům.

81:6.33 (910.6) Taková vysoce specializovaná společnost se neuchýlí ke starověkým a feudálním praktikám dávných národů. Pravda je, že mnohé veřejné služby se mohou vhodně a účinně socializovat, ale odborně vycvičení a ultraspecializovaní lidé se mohou mnohem lépe řídit prostřednictvím inteligentní spolupráce. Modernizovaná koordinace a společenské stanovy povedou k dlouhodobější spolupráci, než starší a primitivní metody komunismu či diktátorských ovládacích institucí, které jsou založeny na síle.

81:6.34 (910.7) 12. Ochota spolupracovat. Jednou z největších překážek na cestě progresu lidské společnosti je konflikt mezi zájmy a dobročinností větších, společenštějších skupin a menších, protikladně zaměřených asociálních sdružení lidí, nemluvě o antisociálně smýšlejících jedincích.

81:6.35 (910.8) Žádná národní kultura dlouho nepřetrvá, pokud její vzdělávací metody a náboženské ideály nepodněcují vysoký typ inteligentního vlastenectví a národní oddanosti. Bez tohoto druhu inteligentního patriotismu a kulturní solidarity všechny národy směřují k rozpadu v důsledku oblastní žárlivosti a lokálních sobeckých zájmů.

81:6.36 (911.1) Zachování celosvětové civilizace závisí na tom, jak se lidé naučí žít spolu v míru a svornosti. Bez účinné koordinace je průmyslová civilizace vystavena nebezpečím ultraspecializace: jednotvárnosti, vymezenosti a tendenci plodit nedůvěru a podezíravost.

81:6.37 (911.2) 13. Efektivní a moudré vedení. V civilizaci velmi, velmi mnoho záleží na nadšeném a účinném kolektivním duchu. Deset lidí nemá při zvedání těžkého břemene o mnoho vyšší hodnotu než jeden člověk, pokud nezvedají společně—a všichni ve stejné chvíli. A taková týmová práce—sociální kooperace—je závislá na vedení. Kulturní civilizace minulosti a současnosti je založena na inteligentní kooperaci občanstva s moudrými a progresivními vůdci; a dokud se člověk nevyvine do vyšších úrovní, civilizace budou stále závislé na moudrém a důrazném vedení.

81:6.38 (911.3) Vysoce vyspělé civilizace se rodí z inteligentního spolupůsobení materiálního bohatství, intelektuální velikosti, morálních hodnot, sociální důmyslnosti a kosmického vhledu.

81:6.39 (911.4) 14. Sociální změny. Společnost není božská instituce; je to fenomén progresivní evoluce. A rozvíjející se civilizace se vždy opozdí, když její vůdci jsou pomalí v uskutečňování změn v sociálním systému, což je nezbytné pro udržení tempa

s vědeckými pokroky epochy. Ale přesto všechno se nesmí opovrhovat věcmi jen proto, že jsou staré a na druhou stranu by se neměly přijímat bezvýhradně myšlenky jen proto, že jsou neotřelé a nové.

81:6.40 (911.5) Člověk by se neměl bát experimentovat s mechanismy společnosti. Ale takové počiny v kulturních změnách by vždy měly být kontrolovány těmi, kteří jsou plně obeznámeni s historií evoluce společnosti; a tito inovátoři by se měli vždy radit s moudrostí těch, kteří mají praktické zkušenosti v oblastech zamýšleného sociálního a společenského experimentu. Žádná významná sociální či ekonomická změna by se neměla udělat náhle. Pro všechny typy lidské adaptace—fyzické, sociální či ekonomické—je nezbytný čas. Pouze morální a duchovní úpravy se mohou urychlit, ale i ty vyžadují svůj čas, aby se plně projevíly ve svých materiálních a sociálních důsledcích. Ideály rasy jsou hlavní oporou a jistotou v kritických dobách přechodu civilizace z jedné úrovně na druhou.

81:6.41 (911.6) 15. Prevence proti přechodnému úpadku. Společnost je výsledek mnohověkové historie zkoušek a chyb; a to je to, co přežije výběrová přizpůsobení a znovu přizpůsobení v postupných etapách dlouhodobého vzestupu lidstva od živočišných k lidským úrovním planetárního statusu. Velikým nebezpečím pro každou civilizaci, v každou chvíli, je hrozba úpadku v době přechodu od zavedených metod minulosti k těm novým a lepším, ale nevyzkoušeným procesům budoucnosti.

81:6.42 (911.7) Vedení je krajně důležité pro progres. Moudrost, rozhled a prozíravost jsou nezbytné pro trvanlivost národů. Civilizace nejsou nikdy ohroženy, pokud jejich vedení se

nezačne vytrácet. A počet takových moudrých vůdců nikdy nepřesáhl jedno procento populace.

81:6.43 (911.8) A byly to právě tyto příčle evolučního žebříku, po kterých civilizace vystoupala do takové úrovně, která umožnila započít tyto úžasné procesy, které kulminují v rychle se rozšiřující kultuře dvacátého století. A pouze dodržováním těchto nejpodstatnějších skutečností může člověk doufat v zachování svých dnešních civilizací a současně zajistí jejich trvalý rozvoj a zaručenou věčnost.

81:6.44 (912.1) Taková je podstata dlouhodobého úsilí národů země pro zakládání civilizací od doby Adama. Současná kultura je čistým výsledkem této namáhavé evoluce. Před objevením tisku byl progres relativně pomalý, protože nová generace neměla rychlý prospěch z úspěchů svých předků. Ale nyní lidská společnost se řítí kupředu pod vlivem nahromaděné hnací síly všech epoch, kterými se civilizace probíjela.

81:6.45 (912.2) [Připraveno archandělem Nebadonu.]

Kapitola 82

Evoluce manželství

82:0.1 (913.1) MANŽELSTVÍ—párování—vychází z oboupohlavnosti. Manželství je lidskou reakcí přizpůsobit se takové oboupohlavnosti, zatímco rodinný život je souhrnem aspektů v důsledku všech evolučních a adaptivních přizpůsobení. Manželství je trvalé; není vrozeno v biologické evoluci, je základem veškeré sociální evoluce a má proto zajištěnu trvalou existenci v nějaké formě. Manželství

dalo lidstvu rodinu a rodina je nejvyšší chloubou celého dlouhého a krutého evolučního boje.

82:0.2 (913.2) Zatímco náboženské, společenské a vzdělávací instituce jsou nezbytné pro zachování kulturní civilizace, rodina je hlavním civilizátorem . Dítě se učí většinu životních nezbytností od své rodiny a sousedů.

82:0.3 (913.3) V dávných dobách lidé neměli velmi bohaté sociální civilizace, ale ty, které měli, svědomitě a účinně předali následující generaci. A měli byste vědět, že většina z těchto civilizací minulosti se vyvíjela s pouhým minimem jiných institucionálních vlivů, protože účinně fungovala rodina. Dnes lidské rasy mají bohaté sociální a kulturní dědictví a měly by ho moudře a účinně předat následujícím generacím.

1. Instinkt páření

82:1.1 (913.4) Bez ohledu na propast, existující mezi osobností mužů a osobností žen, pohlavní pud je dostatečný na to, aby zajistil jejich spojení za účelem reprodukce druhů. Tento instinkt účinně působil dávno předtím, než lidé začali prožívat mnohé z toho, co se později nazvalo láskou, oddaností a manželskou věrností. Páření je vrozený sklon a manželství je jeho evolučním sociálním důsledkem.

82:1.2 (913.5) U prvobytných lidí pohlavní zájem a touha nebyly dominujícími vášněmi; oni je prostě považovali za samozřejmé. Celá reprodukční zkušenost byla zbavena tvůrčího zkrášlení. Vše pohlcující sexuální vášně civilizovanějších lidí je hlavně způsobena rasovým smíšením, především v těch případech, kdy evoluční podstata byla

stimulována asociativní představivostí a vnímáním krásy Nodity a Adamity. Ale toto anditské dědictví bylo absorbováno evolučními rasami v takovém omezeném množství, že to nestačilo na zajištění dostatečného sebeovládání živočišných vášní, čímž se urychlil a podnítil sklon k dychtivějšímu sexuálnímu vědomí a silnějším pářícím pudům. Z evolučních ras má nejvyšší sexuální genetický kód červený člověk.

82:1.3 (913.6) Ve vztahu k manželství, pravidla pohlavního života vyjadřují:

82:1.4 (913.7) 1. Relativní progres civilizace. Civilizace stále více vyžadovala, aby pohlavní pud byl uspokojován vhodnými způsoby a v souladu s mravy.

82:1.5 (914.1) 2. Množství anditské krve v jakémkoliv národě. U takových skupin se pohlavní pud stal vyjádřením jak nejvyšších, tak i nejnižších fyzických a emočních přirozených vlastností člověka.

82:1.6 (914.2) Sangikské rasy měly normální živočišný chtíč, ale projevovaly malou představivost či ocenění krásy a fyzické přitažlivosti opačného pohlaví. To, čemu se říká sexuální přitažlivost, prakticky neexistuje dokonce ani u současných primitivních ras; tyto nesmíšené národy mají daný pářící instinkt, ale nedostačující sexuální přitažlivost na to, aby způsobily vážné problémy, vyžadující sociální kontrolu.

82:1.7 (914.3) Pářící instinkt je jednou z dominantních fyzických hnacích sil člověka; je to emoce, která pod rouškou uspokojení jedince, účinně svede sobeckého člověka k tomu, že postaví

blaho a trvání rasy nad individuální pohodlí a osobní svobodu od odpovědnosti.

82:1.8 (914.4) Jako instituce, manželství, od jeho prvních počátků až do současnosti, zobrazuje sociální evoluci biologické tendence pro zachování života. Neustálé trvání vyvíjejících se lidských druhů je zajištěno přítomností tohoto pářící impulsu ras—pudu, který je volně nazýván sexuální přitažlivostí. Tento významný biologický pud se stal impulsivní osou dění pro všechny druhy přidružených instinktů, emocí a potřeb—fyzických, intelektuálních, morálních a sociálních.

82:1.9 (914.5) Hnací motivací divochů bylo zajišťování potravy, ale když civilizace poskytuje hojnost potravy, sexuální pud se často stává dominantním impulsem a proto je stále zapotřebí uplatňovat společenská pravidla. U zvířat instinktivní periodičnost řídí pářící sklony, ale protože člověk je bytostí v převážné míře se schopností sebeovládání, sexuální touha není vesměs periodická; proto je pro společnost nezbytné požadovat po jedincích sebeovládání.

82:1.10 (914.6) Žádná lidská emoce, nebo instinkt, když je nespoutaný a neomezený, nezpůsobí tolik zla a utrpení jako tento silný pohlavní pud. Rozumné podrobení tohoto pudu pravidlům společnosti je největším testem reality každé civilizace. Sebeovládání, a více a více sebeovládání, je stále se zvětšujícím požadavkem rozvíjejícího se lidstva. Utajování, neupřímnost a pokrytectví mohou zakrýt problémy sexu, ale nepřinesou řešení a nezvýší etiku.

2. Omezující tabu

82:2.1 (914.7) Vypravování o evoluci manželství je prostou historií ovládnutí pohlavního pudu prostřednictvím nátlaku společenských, náboženských a občanských omezení. Příroda sotva uznává jedince; ona nebere na vědomí takzvané mravy; ji pouze a výlučně zajímá rozmnožování druhů. Příroda neúprosně vyžaduje rozmnožování, ale lhostejně nechává vyplývající problémy řešit společností, čímž vytváří ustavičný a velký problém pro vyvíjející se lidstvo. Tento sociální konflikt spočívá v nekonečné válce mezi základními instinkty a vyvíjející se etikou.

82:2.2 (914.8) U pradávných ras nebyly téměř žádné předpisy omezující pohlavní vztahy. Vzhledem k této sexuální libovůli neexistovala vůbec žádná prostituce. Dnes Pygmejové a jiné zaostalé skupiny nemají žádné manželské vztahy; studium těchto národů ukazuje, že primitivní rasy udržují jednoduché pářící zvyky. Ale všechny starověké národy by měly být studovány a posuzovány ve světle morálních norem, vztahujících se k mravům dané doby.

82:2.3 (915.1) Nicméně, volná láska si nikdy nestála dobře nad primitivní úrovní divochů. Ve chvíli, kdy se začaly formovat společenské skupiny, začaly se vyvíjet kódy manželství a manželská omezení. Tak páření prodělalo mnoho přechodných fází, od stavu téměř úplné sexuální libovůle k normám relativně kompletních pohlavních omezení dvacátého století.

82:2.4 (915.2) Na samých raných počátcích rozvoje kmenového života byly mravy a omezující tabu velmi primitivní, ale držely opačná pohlaví od sebe—to podporovalo klid, pořádek a pracovitost—a dlouhá evoluce manželství a rodiny začala. Smyslné způsoby oblékání, zdobení a náboženské obyčeje mají

svůj původ v těchto dávných tabu, které vymezovaly rozsah sexuálních svobod a tak nakonec vytvořily systém neřesti, zločinu a hříchu. Ale velmi dlouhou dobu existoval zvyk přerušit všechna sexuální omezení ve dnech významných svátků, především ve svátek svěcení jara.

^{82:2.5 (915.3)} Ženy vždy podléhaly přísnějším omezujícím tabu než muži. Prastaré mravy zaručovaly stejný stupeň pohlavní svobody pro nevdané ženy jako pro muže, ale vdané ženy vždy musely být věrné svým manželům. Primitivní manželství neomezovalo příliš pohlavní svobodu muže, ale po ženě vyžadovalo další tabu. Vdané ženy vždy nosily určité znaky, které je označovaly a oddělovaly od ostatních, například pokrývka hlavy, oblečení, závoj, ústraní, ozdoby a prsteny.

3. Rané manželské mravy

^{82:3.1 (915.4)} Manželství je institucionální reakcí sociálního organismu na trvalý biologický tlak lidského neustálého pudu k reprodukci—seberozmnožování. Páření je všeobecně přirozeným jevem a jak se společnost vyvíjela od jednoduchosti ke složitosti, tak se současně vyvíjely pářící mravy—vznik instituce manželství. Všude, kde sociální evoluce pokročí do stadia vytváření mravů, existuje tam evoluce instituce manželství.

^{82:3.2 (915.5)} Vždy existovaly a vždy budou existovat dvě výrazně rozdílné oblasti manželství: mravy—zákony, regulující vnější aspekty páření, — a jinak intimní a osobní vztahy mužů a žen. Jedinec vždy protestoval proti sexuálním předpisům, zavedených společností; a to je příčina tohoto odvěkého problému pohlavního života: sebezachování je individuální, ale

je prováděno skupinou; pokračování rodu je sociální, ale je zajištěno individuálním impulsem.

82:3.3 (915.6) Mravy, když jsou respektovány, mají dostatečnou sílu, aby potlačily a ovládaly pohlavní pud, což je dokázáno všemi rasami. Manželské normy jsou vždy pravdivým indikátorem současné síly mravů a funkční bezúhonnosti občanské vlády. Ale pradávné sexuální a pářící mravy byly hromadou nesmyslných a primitivních příkazů. Rodiče, děti, příbuzní a společnost, ti všichni měli protichůdné zájmy v manželských nařízeních. Ale navzdory tomu všemu, ty rasy, které povznesly význam manželství a dodržovaly jeho mravy, přirozeným způsobem se vyvinuly na vyšší úrovně a přežily ve zvýšeném počtu svého obyvatelstva.

82:3.4 (915.7) V primitivních dobách bylo manželství cenou za společenské postavení; vlastnictví ženy bylo symbolem důstojnosti. Divoch považoval svůj svatební den za označení svého vstupu do dospělosti a zralosti. V jednu dobu se na manželství pohlíželo jako na společenskou povinnost; v jinou dobu to byla náboženská povinnost; a ještě v jiné době to byl politický požadavek, aby se zajistilo občanstvo státu.

82:3.5 (916.1) Mnoho pradávných kmenů vyžadovalo čin krádeže na důkaz způsobilosti pro manželství; pozdější národy nahradily takové loupežné výpady sportovními hrami a soutěžemi. Vítězové těchto soutěží byli odměněni první cenou—právem výběru zralých nevěst. Lovci hlav měli zvyk, že mladík se nemohl oženit, dokud nevlastnil alespoň jednu hlavu, i když takové lebky byly někdy prodejné. Když ubylo kupování manželek, tak se manželky vyhrávaly v soutěžích luštění

hádanek, což je zvyk, který ještě přežívá u mnoha skupin černého člověka.

82:3.6 (916.2) S rozvojem civilizace některé kmeny vložily kruté manželské zkoušky mužské vytrvalosti do rukou žen; ony byly takto schopny vybrat si muže vlastní volby. Tyto manželské zkoušky zahrnovaly dovednost v lovu, boji a schopnosti zajistit potravu pro rodinu. Ženich musel na dlouhou dobu, alespoň na jeden rok, žít v rodině nevěsty, pracovat tam a dokázat, že je hoden ženy, o kterou žádá.

82:3.7 (916.3) Od ženy se očekávala schopnost zastávat těžkou práci a rodit děti. Po ženě se požadovalo vykonávat určitý objem zemědělských prací v daném čase. A jestli žena porodila dítě před manželstvím, měla o to více větší cenu; její plodnost byla takto zajištěna.

82:3.8 (916.4) Ta skutečnost, že pradávné národy považovaly za ostudu, dokonce i za hřích, nebýt v manželském svazku, vysvětluje původ dětských manželství; protože člověk musí žít v manželství, tak čím dříve, tím lépe. Všeobecně se také věřilo, že neženatí a nevdaní lidé nemohou vstoupit do duchovní země a to bylo dalším podnětem pro dětská manželství dokonce již při narození a někdy před narozením, v závislosti na pohlaví. Starověcí lidé věřili, že i mrtví musí být v manželském svazku. Původní dohazovači sňatků byli použiti pro dojednání manželství pro zesnulé. Jeden z rodičů sjednal tyto zprostředkovatele, aby uzavřeli manželství jejich mrtvého syna s mrtvou dcerou z jiné rodiny.

82:3.9 (916.5) U pozdějších národů byla obyčejně puberta věkem pro manželství, ale to se posunulo v přímé úměrnosti na rozvoj

civilizace. Již v počátcích sociální evoluce vznikly svébytné a celibátní řády jak mužů, tak i žen; ty začaly a byly udržovány jedinci, kteří více či méně postrádali normální sexuální pud.

82:3.10 (916.6) Mnohé kmeny dovolily členům vládnoucí skupiny mít pohlavní styk s nevěstou bezprostředně před tím, než byla dána svému manželovi. Každý z těchto mužů dal dívce dar; tak vznikl zvyk dávat svatební dary. V některých skupinách si musela dívka zasloužit své věno, což spočívalo v tom, že obdržené dary byly odměnou za její sexuální služby, poskytované v síni nevěsty.

82:3.11 (916.7) Některé kmeny ženily mladé muže s vdovami, nebo staršími ženami a potom, když se stali vdovci, dovolili jim oženit se s mladými dívkami, čímž bylo zajištěno, jak jim to bylo vysvětlováno, že nebudou oba rodiči pošetilí, což by se podle nich stalo, kdyby dvěma mladým lidem bylo dovoleno se vzít. Jiné kmeny limitovaly páření do skupin stejného věku. Právě omezení manželství do určitých věkových skupin vedlo ke zrodu myšlenky na krvesmilstvo. (V Indii dokonce ještě nyní není vstup do manželství omezen věkem.)

82:3.12 (916.8) V některých kulturách se ženy smrtelně bály vdovství, protože vdovy byly buď zabity, nebo jim bylo dovoleno spáchat sebevraždu na hrobech svých manželů, poněvadž se o nich předpokládalo, že odejdou do duchovní země se svými manželi. Pozůstalé vdově téměř vždy dávali za vinu smrt jejího manžela. Některé kmeny je upalovaly za živa. Jestliže vdova zůstala na živu, její život byl jedním trvalým zármutkem a nesnesitelným společenským ponížením, protože nový sňatek byl všeobecně odsuzován.

82:3.13 (917.1) V dávných dobách byly mnohé praktiky, dnes považované za nemorální, podporovány. Nebylo neobvyklé, že primitivní ženy byly hrdy na své manžele za jejich aféry s jinými ženami. Cudnost byla pro dívky velkou překážkou pro manželství; narození dítěte před manželstvím značně zvýšilo dívčinu žádoucnost jako manželky, protože muž měl jistotu, že jeho žena je plodná.

82:3.14 (917.2) Mnoho primitivních kmenů dovolovalo zkušební manželství do doby, dokud žena nepřišla do jiného stavu a až potom se konal náležitý svatební obřad; u jiných kmenů se svatební obřad konal až po narození prvního dítěte. Jestli žena byla neplodná, musela být odkoupena zpět svými rodiči a manželství bylo zrušeno. Mravy vyžadovaly, aby každý pár měl děti.

82:3.15 (917.3) Tato primitivní manželství na zkoušku byla zcela prosta jakékoliv nevázanosti; byly to jednoduše dobře míněné testy plodnosti. Dvojice, hodlající vstoupit do manželství, se vzaly natrvalo hned, jak se potvrdila plodnost. Když dvojice v dnešní době vstupují do manželství s myšlenkou v jejich myslích, že se mohou snadno rozvést, jestli nebudou spokojeni s manželským životem, ve skutečnosti vstupují do určité formy zkušebního manželství, což je hluboko pod úrovní čestného snažení jejich méně civilizovaných předků.

4. Manželství uzavíraná z majetkových důvodů

82:4.1 (917.4) Manželství bylo vždy těsně spojeno jak s majetkem, tak i s náboženstvím. Majetek byl stabilizátorem manželství; náboženství je jeho mravokárce.

82:4.2 (917.5) Primitivní manželství bylo investicí, ekonomickou spekulací; byla to spíše obchodní záležitost, než milující flirt. Starověcí lidé se brali kvůli prospěchu a zisku skupiny; proto jejich sňatky byly plánovány a sjednávány skupinou, jejich rodiči a staršími členy kmenu. A to, že majetkové poměry účinně stabilizovaly manželské svazky, je podepřeno skutečností, že manželství u raných kmenů byla trvanlivější, než u mnohých současných národů.

82:4.3 (917.6) S rozvojem civilizace a zvýšením hodnoty soukromého majetku se krádež stala velkým zločinem. Cizoložství se považovalo za formu krádeže—porušení manželova majetnického práva, a proto se o něm výslovně nezmiňují raná pravidla a mravy. Žena začínala jako majetek svého otce, který předal svá práva na manžela a všechny legalizované pohlavní vztahy vznikaly z těchto apriorních majetkových práv. Starý Zákon mluví o ženách jako o jakési formě majetku; Korán učí o jejich podřazenosti. Muž měl právo půjčit svoji ženu příteli či hostovi a tento zvyk se stále ještě udržuje u některých národů.

82:4.4 (917.7) Novodobá žárlivost není vrozená; je výsledkem vyvíjejících se mravů. Primitivní muž na svoji ženu nežárlil; on pouze střežil svůj majetek. Důvodem pro přísnější pohlavní zodpovědnost ženy než u muže bylo to, že její manželská nevěra měla za následek porušení rodové linie a problémy s dědictvím. Již na samém počátku rozvoje civilizace nemanželské dítě znamenalo velkou ostudu. Zpočátku byla pouze žena potrestána za cizoložství; pozdější mravy nařizovaly i ztrestání jejího partnera a po dlouhé věky měl ublížený manžel, nebo otec plné právo zabít toho muže, který

se tohoto přečinu dopustil. Novodobé národy zachovávají tyto mravy s nepsaným zákonem, který dovoluje takzvané zločiny v zájmu cti.

82:4.5 (917.8) Poněvadž pohlavní čistota měla svůj původ jako jeden z aspektů majetkového práva, zpočátku se vztahovala na vdané ženy, ale ne na svobodné dívky. V pozdějších dobách byla pohlavní neposkvrněnost více vyžadována otcem, než nápadníkem; panna byla pro otce obchodním přínosem, protože přinesla vyšší cenu. Jak byla stále více požadována pohlavní neposkvrněnost, stalo se zvykem platit otcovi výlohy za nevěstu jako ocenění za to, že správně vychoval cudnou nevěstu pro budoucího manžela. Jakmile to jednou začalo, tak tento pojem ženské cudnosti se tak ujal, že se stalo zvykem doslova zavírat dívky do klecí, dokonce je věznit mnoho let, aby bylo zaručeno jejich panenství. A tak pozdější pravidla a zkoušky panenství vedly automaticky ke vzniku třídy profesionálních prostitutek; byly to zavržené nevěsty, ty ženy, které matky ženichů shledaly, že nejsou panny.

5. Endogamie a exogamie

82:5.1 (918.1) Již v hluboké minulosti divoch zjistil, že rasové smíšení vylepšuje kvalitu potomstva. Není to proto, že by množení v rámci jednoho rodu bylo vždy špatné, ale křížení se členy jiných skupin dávalo vždy lepší výsledky; proto se mravy postupně vykrystalizovaly v zákaz pohlavních vztahů mezi blízkými příbuznými. Zjistilo se, že vnější křížení značně zvýšilo výběrové možnosti pro evoluční variace a rozvoj. Jedinci, pocházející ze vzdáleného křížení byli všestrannější a měli větší schopnost přežít v nepřátelském světě; potomci jednoho rodu i jejich mravy postupně vymizeli. Tento proces

však trval velmi dlouho; divoch neuvažoval o těchto problémech vědomě. Ale pozdější a pokročilejší národy ano a zjistili také, že celková slabomyslnost byla důsledkem nadměrného množení v rámci jednoho rodu.

82:5.2 (918.2) I když křížení členů dobrého rodu někdy přineslo vytvoření silných kmenů, výmluvné případy odstrašujících dědičných vad v důsledku množení v rámci jednoho rodu velmi silně ovlivnily myšlení člověka, což mělo za výsledek to, že vyvíjející se mravy ve zvětšené míře vytvářely tabu proti všem sňatkům mezi blízkými příbuznými.

82:5.3 (918.3) Náboženství bylo dlouhou dobu účinnou překážkou pro exogamii; mnohá náboženská učení postavila sňatek s jinověrci mimo zákon. Žena obyčejně dávala přednost manželství v rámci kmene; muž zase mimo něj. Majetek hrál vždy důležitou roli v manželství a někdy, ve snaze zachovat majetek v klanu, se objevily mravy, nutící ženy vybrat si manžele z kmenů svých otců. Předpis tohoto druhu vedl k velkému zvýšení manželství mezi bratranci a sestřenicemi. Kromě toho, endogamie se praktikovala také proto, aby se chránila tajemství řemesel; umělečtí řemeslníci se snažili udržet znalost svého řemesla v rodině.

82:5.4 (918.4) Vyvinutější skupiny, když se nacházely v izolaci, se vždy vrátily k příbuzenským sňatkům. Po dobu více než sto padesát tisíc let byli Nodité jednou z velkých skupin, praktikujících manželství v rámci svého rodu. Pozdější mravy, týkající se endogamie, byly nesmírně ovlivněny tradicemi fialové rasy, ve které sňatky mezi bratry a sestrami byly nutné. A manželství mezi bratrem a sestrou byla běžná v raném Egyptě, Sýrii, Mezopotámii a ve všech zemích, které kdy byly

osídleny Andity. Egypťané praktikovali manželství mezi bratrem a sestrou po velmi dlouhou dobu ve snaze zachovat čistokrevnost královského rodu. Tento zvyk se ještě delší dobu uchoval v Persii. V Mezopotámii, ještě před Abrahamem, manželství mezi bratranci a sestřenicemi bylo povinné; bratranci měli předmanželské právo na sňatek se svými sestřenicemi. Sám Abraham si vzal za manželku svoji nevlastní sestru, ale pozdější mravy Židů takové sňatky nedovolovaly.

82:5.5 (919.1) První odklon od manželství mezi bratrem a sestrou nastal v době mnohoženství, protože sestra-manželka si osobovala právo vládnout jiné ženě či ženám. Některé kmenové mravy zakazují sňatky s vdovami zemřelých bratrů, ale požadují, aby žijící bratr zplodil děti za svého zesnulého bratra. Neexistuje žádný biologický instinkt, odporující jakémukoliv stupni pokrevních manželství; taková omezení jsou zcela věcí tabu.

82:5.6 (919.2) Nakonec však převládla exogamie, protože byla podporována muži; získat manželku z jiného rodu zajišťovalo větší svobodu od příbuzných z manželčiny strany. Čím blíže znáš, tím méně ctíš. Proto, když v manželských vztazích začal převládat individuální výběr, stalo se zvykem vybírat partnery z jiných kmenů.

82:5.7 (919.3) Mnoho kmenů nakonec manželství uvnitř klanu zakázalo; jiné omezily sňatky na určité kasty. Tabu na manželství se ženou z vlastního kmene bylo podnětem pro kradení žen ze sousedních kmenů. Později byla manželství smlouvána spíše podle teritoriálních osídlení, než příbuzenských vztahů. Evoluce endogamie prošla mnoha stupni, než se vyvinula do novodobé exogamie. Dokonce i

poté, kdy bylo uloženo tabu na sňatky mezi členy stejného rodu pro obyčejné lidi, náčelníci a králové měli dovoleno brát si nejbližší příbuzné, aby se královská krev koncentrovala a byla zachována čistokrevnost královského rodu. Mravy obvykle poskytovaly svrchovaným vládcům určité libovůle v sexuálních záležitostech.

82:5.8 (919.4) Přítomnost pozdějších anditských národů měla hodně co do činění se zvyšující se touhou sangikských ras pářit se mimo své vlastní kmeny. Ale vnější páření nemohlo převládat, dokud se sousedící skupiny nenaučily žít spolu v relativním míru.

82:5.9 (919.5) Samo vnější manželství podporovalo mír; manželství mezi kmeny snižovalo nepřátelství. Vnější manželství vedlo ke spolupráci mezi kmeny a vojenským dohodám; začalo převládat, protože poskytovalo větší sílu; bylo tvůrcem národa. Vnější manželství bylo také značně podporováno rostoucími obchodními kontakty; cestování a podnikavost přispěly k rozšíření hranic páření a významnou měrou napomohly ke křížovému oplodnění rasových kultur.

82:5.10 (919.6) Z jiného hlediska nevysvětlitelné rozpornosti mravů, regulující rasová manželství, jsou do značné míry způsobeny tímto vnější manželstvím, které bylo doprovázeno krádežemi a prodejem žen z cizích kmenů. To všechno vedlo k vytváření rozdílných kmenových mravů. To, že tato tabu, týkající se endogamie, byla sociologická a ne biologická, je dobře ukázáno na tabu na manželství s pokrevními příbuznými, které zahrnovalo mnoho stupňů příbuzenských vztahů, které nemají vůbec žádný pokrevní vztah.

6. Směšování ras

82:6.1 (919.7) Dnes na světě nejsou žádné čisté rasy. Z raných a původních evolučních barevných ras zůstaly pouze dvě—žlutá a černá, ale i ony jsou velmi smíšeny s vyhynutými barevnými národy. Ačkoliv takzvaná bílá rasa pochází převážně z dávného modrého člověka, je více či méně smíšena se všemi ostatními rasami, což do značné míry platí i pro červeného člověka Ameriky.

82:6.2 (919.8) Ze šesti barevných sangikských ras byly tři primární a tři sekundární. I když primární rasy—modrá, červená a žlutá—byly v mnoha ohledech kvalitnější než tři sekundární, nemělo by se zapomínat na to, že tyto sekundární rasy měly mnoho žádoucích rysů, které by značně vylepšily primární rasy, jestli by jejich lepší genotypy byly absorbovány.

82:6.3 (920.1) Nynější předsudek proti „míšencům“, „hybridům“ a „křížencům“ pramení z toho, že současné rasové křížení se v převážné míře děje mezi výrazně slabšími genotypy dotyčných ras. Nevyhovující potomstvo se také dostaví, když se směšují degenerované genotypy jedné rasy.

82:6.4 (920.2) Jestli by se současné rasy Urantie mohly osvobodit od prokletí jejich nejnižší vrstvy degenerovaných, antisociálních, slabomyslných a nepoužitelných jedinců, existovalo by málo námitek proti omezenému míšení ras. A jestli by takové rasové smíšení probíhalo mezi nejvyššími typy několika ras, tak námitek by bylo ještě méně.

82:6.5 (920.3) Tajemství vytvoření nových a životaschopnějších genotypů spočívá v hybridizaci lepších a rozdílných rodů. A to

platí pro rostliny, zvířata a lidské druhy. Hybridizace zvětšuje životaschopnost a zvyšuje plodnost. Rasová smíšení průměrných, nebo vyšších vrstev rozdílných národů výrazně zvyšuje tvořivý potenciál, jak je vidět na současné populaci Spojených Států Severní Ameriky. Když taková páření se dějí mezi nižšími či slabšími vrstvami, tvořivost slábne, jak je vidět na dnešních národech jižní Indie.

82:6.6 (920.4) Rasová směšování značně přispívají k rychlému objevení se nových vlastností a jestliže je taková hybridizace spojením vyšších genotypů, potom budou tyto vlastnosti mít také kvalitnější rysy.

82:6.7 (920.5) Pokud dnešní rasy budou takto přetíženy nižšími a degenerovanými genotypy, rasová směšování ve velkém rozsahu budou velmi zhoubná, ale většina námitek proti takovým experimentům spočívá ve společenských a kulturních předsudcích, než na biologických důvodech. I mezi nižšími genotypy jsou hybridi často vylepšením svých předků. Hybridizace přispívá ke zdokonalení druhů kvůli funkci dominantních genů. Rasová smíšení zvyšují v hybridu pravděpodobnost většího počtu žádoucích dominujících genů.

82:6.8 (920.6) Za posledních sto let se na Urantii odehrává více rasové hybridizace, než tomu bylo za mnoho tisíciletí. Nebezpečí tělesných disproporcí v důsledku křížení lidských rodů je značně zveličováno. Největší potíže „míšenců“ jsou kvůli společenským předsudkům.

82:6.9 (920.7) Pokus o smíšení bílé a polynéské rasy na ostrově Pitcairn dopadl docela dobře, protože bílí muži a polynéské ženy pocházeli z dostatečně dobrých rodů. Křížení nejvyšších

typů bílé, červené a žluté rasy by okamžitě vedlo ke vzniku mnoha nových a biologicky prospěšných vlastností. Tyto tři druhy patří k primárním sangikským rasám. Smíšení bílé a černé rasy nepřináší tak žádoucí bezprostřední výsledky, ale mulatští potomci nejsou vůbec odsouzeníhodní, jak si to vyžadují společenské a rasové předsudky. Po fyzické stránce jsou bílo-černí míšenci znamenitými lidskými jedinci, nehledě na jejich nepatrně nižší schopnosti v některých jiných ohledech.

82:6.10 (920.8) Když se primární sangikská rasa smísí se sekundární sangikskou rasou, tak sekundární se výrazně vylepší na úkor primární. Jestli takové obětování primárních ras pro vylepšení sekundárních skupin se děje v malém rozsahu a trvá delší dobu, nemohou být proti tomu žádné vážné námitky. Z biologického hlediska sekundární sangikské rasy v některých aspektech převyšovaly primární rasy.

82:6.11 (921.1) Přesto ale, opravdové nebezpečí pro lidské druhy spočívá spíše v živelném množení nižších a degenerovaných genotypů různých civilizovaných národů, než v jakémkoliv údajném nebezpečí jejich rasového směšování.

82:6.12 (921.2) [Představeno hlavním serafem, umístěným na Urantii.]

Kapitola 83

Instituce manželství

83:0.1 (922.1) TOTO je vyprávění o raných začátcích instituce manželství. Tato instituce prošla cestou trvalého rozvoje od nevázaného a společného páření v tlupě, přes mnoho změn a

obměn k těm normám manželství, které nakonec vedly k párovému vztahu—svazek jednoho muže a jedné ženy s cílem založit rodinu nejvyššího sociálního typu.

83:0.2 (922.2) Manželství bylo mnohokrát v ohrožení a manželské mravy silně závisely jak na majetku, tak i na náboženství, ale hlavní vliv, který je navždy zárukou manželství a výsledné rodiny, je prostý a vrozený biologický fakt, že muži a ženy opravdu nebudou žít jeden bez druhého, ať jsou to nejprimitivnější divoši, nebo nejkulturnější smrtelníci.

83:0.3 (922.3) Je to pohlavní pud, kvůli kterému se egoistický člověk mění v něco vyššího, než zvíře. Pohlavní vztahy, vznikající na egoismu a sebeuspokojení, nesou však s sebou také určité důsledky, spojené se sebezapřením a vyžadují převzetí altruistických povinností a četných rodinných odpovědností, prospěšných rase. Tady je pohlavní život divocha jeho nepoznaným a netušeným civilizátorem, protože tento stejný pohlavní pud automaticky a zaručeně nutí člověka myslet a nakonec ho přivede k lásce.

1. Manželství jako společenská instituce

83:1.1 (922.4) Manželství je společenským mechanismem, určeným k regulaci a kontrole těch mnohočetných lidských vztahů, které vznikají z fyzického faktu oboupohlavnosti. Jako taková instituce, manželství působí ve dvou směrech:

83:1.2 (922.5) 1. Reguluje osobní pohlavní vztahy.

83:1.3 (922.6) 2. Reguluje rodovou linii, dědictví, následnictví a společenský pořádek, což je jeho starší a původní funkce.

83:1.4 (922.7) Rodina, která vzniká z manželství, je sama o sobě stabilizátorem instituce manželství společně s majetkovými mravy. Dalšími mocnými faktory stability manželství jsou pýcha, ješitnost, galantnost, povinnost a náboženská přesvědčení. Ale, ačkoliv manželství mohou být schválena či neschválena shora, sotva jsou uzavírána na nebesích. Lidská rodina je rozhodně lidskou institucí, evolučním pokrokem. Manželství je společenskou institucí, není službou církvi. Ovšem, církev by ho měla silně ovlivňovat, ale neměla by ho výlučně převzít, aby ho řídila a kontrolovala.

83:1.5 (922.8) Primitivní manželství bylo v první řadě pracovní institucí. Také i v dnešní době je často společenskou či obchodní záležitostí. Prostřednictvím vlivu rasového smíšení s Andity a v důsledku mravů rozvíjející se civilizace se manželství postupně stává oboustranně prospěšné, romantické, rodičovské, poetické, láskyplné, etické a dokonce idealistické. Výběr partnera a tak zvaná romantická láska byly minimální v primitivním páření. V hluboké minulosti manžel a manželka téměř spolu nebyli; ani spolu často nejedli. Ale osobní náklonnost starověkých lidí nebyla silně spojena se sexuální přitažlivostí; oni se začali mít rádi především proto, že spolu žili a pracovali.

2. Nnámlyvy a zasnoubení

83:2.1 (923.1) Primitivní manželství byla vždy domlouvána rodiči chlapce a dívky. Přejchodné období mezi tímto zvykem a dobou svobodného výběru zaujali zprostředkovatelé sňatků, nebo profesionální dohazovači. Prvními dohazovači byli holiči; později kněží. Manželství bylo původně skupinovou

záležitostí; potom rodinnou a jen nedávno se stalo individuálním činem.

83:2.2 (923.2) Primitivní manželství se uzavíralo prostřednictvím donucení, ne vzájemnou přitažlivostí. V dávných dobách žena neměla žádnou sexuální hrdost, pouze sexuální podřízenost, jak kázaly mravy. Jak krádež předcházela prodeji, tak manželství ukořisťením předcházelo manželství na smlouvu. Některé ženy se raději nechaly zajmout, aby unikly tyranii starších mužů ve svém kmeni; raději upadly do rukou mužů svého věku z jiného kmene. Tento falešný únos byl přechodným obdobím mezi násilným zajmutím a následným líbivým namlouváním.

83:2.3 (923.3) Pradávný druh svatebního obřadu byl inscenovaný útěk—něco na způsob nazkoušeného únosu, což byl kdysi běžný postup. Později se falešný únos nevěsty stal součástí řádné svatební oslavy. Dnešní dívčí předstírání odporovat „zajmutí“, být zdrženlivá vůči manželství, to všechno jsou pozůstatky starých zvyků. Přenášení nevěsty přes práh domu je jedním z mnoha starověkých obyčejů, v tomto případě krádeže manželky.

83:2.4 (923.4) Velmi dlouhou dobu byla ženě odepírána úplná svoboda při rozhodování o manželství, ale inteligentnější ženy byly vždy schopny tato omezení obejít použitím svého duchaplného a důmyslného důvtipu. Muž obvykle udával tón při namlouvání, ale ne vždy. Ženy někdy formálně, a také tajně, iniciovaly manželství. A s postupem vývoje civilizace narůstala role ženy ve všech fázích namlouvání a manželství.

83:2.5 (923.5) Vzrůstající láska, romantika a osobní volba v předmanželském namlouvání jsou příspěvkem Anditů

světovým rasám. Vztahy mezi pohlavími se vyvíjejí příznivě; mnohé rozvíjející se národy postupně nahrazují koncepty užitečnosti a vlastnictví poněkud idealizovanými představami o pohlavní přitažlivosti. Při výběru životních partnerů pohlavní pud a pocity zalíbení začínají vytlačovat chladnou vypočítavost.

83:2.6 (923.6) Zasnoubení se původně rovnalo manželství; a u prastarých národů byl pohlavní styk v době zasnoubení běžný. V nedávné době náboženství prosadilo tabu na pohlavní styk v období mezi zasnoubením a manželstvím.

3. Koupě a věno

83:3.1 (923.7) Pradávní lidé nedůvěřovali lásce a slibům; oni si mysleli, že trvalé svazky musí být zaručeny nějakou hmotnou zástavou—majetkem. Z tohoto důvodu byla kupní cena za manželku brána jako zástava, nebo záloha, o kterou by manžel přišel v případě rozvodu či opuštění ženy. Jak byla kupní cena za nevěstu jednou zaplacená, mnohé kmeny dovolily manželovi vypálit na ní svoji značku. Afričané do těchto dob kupují své manželky. Milující manželku, nebo ženu bílého člověka, přirovnávají ke kočce, protože ta nic nestojí.

83:3.2 (924.1) Předvádění nevěst bylo příležitostí pro strojení a zdobení dcer pro veřejné předvedení se záměrem dostat nejvyšší ceny jako manželky. Ale nebyly prodávány jako zvířata—u pozdějších kmenů se nemohla prodat jinému majiteli. A také nebyl její prodej vždy jenom chladnokrevným peněžním obchodem; při nákupu manželky se služba rovnala hotovým penězům. Jestliže jinak vhodný muž nemohl zaplatit za svoji manželku, mohl být adoptován dívčíným otcem a

potom se s ní oženit. A když chudý muž hledal manželku a nebyl schopen zaplatit cenu požadovanou chamtivým otcem, rada starších často vyvinula nátlak na otce, což mělo za následek změnu v jeho požadavcích, nebo jinak mohl přijít únos.

^{83:3.3 (924.2)} S rozvojem civilizace otcové nechtěli vypadat jako trhovci svých dcer a tak, přestože pokračovalo přijímání kupní ceny za nevěstu, otcové zavedli zvyk dávat novomanželskému páru cenné dary, které se zhruba rovnaly kupní ceně. A když se později skončilo s placením za nevěstu, tyto dary se staly nevěstíným věnem.

^{83:3.4 (924.3)} Smysl věna spočíval v tom, aby se vytvořil dojem o nezávislosti nevěsty, ukázat na nesmírný posun od dob, kdy manželky byly otrokyněmi a majetkem. Muž se nemohl rozvést se svou ženou, která přinesla věno, dokud nevrátil celé věno zpět. U některých kmenů složili rodiče nevěsty i ženicha společnou zálohu, která by propadla v případě, kdyby jeden druhého opustil; byla to vlastně manželská záruka. V období přechodu od koupě ženy k věnu, jestliže žena byla koupena, děti patřily otci; když koupena nebyla, děti patřily do rodiny manželky.

4. Svatební obřad

^{83:4.1 (924.4)} Svatební obřad vznikl z faktu, že manželství bylo původně záležitostí komunity a ne pouhým vyvrcholením rozhodnutí dvou jedinců. Párování nebylo pouze osobní věcí, ale týkalo se celé skupiny.

^{83:4.2 (924.5)} Celý život pradávných lidí byl naplněn magií, rituály a obřady a manželství nebylo žádnou výjimkou. Jak se civilizace rozvíjela a manželství se začalo brát vážněji, svatební obřad se stával stále více okázalejší událostí. Jako i dnes, v minulosti bylo manželství jedním z faktorů, mající vliv na majetkové poměry, což vyžadovalo zákonné procedury, zatímco sociální postavení budoucích dětí vyžadovalo co možná nejširší publicitu. Primitivní lidé nevedli žádné záznamy, a proto se svatebního obřadu muselo účastnit co nejvíce svědků.

^{83:4.3 (924.6)} Zpočátku svatební obřad připomínal spíše zasnuby a spočíval pouze v oznámení veřejnosti o záměru žít spolu; později spočíval ve společném pojezení. V některých kmenech rodiči jednoduše odvedli svoji dceru k manželovi. V jiných případech jediným obřadem byla formální výměna darů, po které ji otec nevěsty předal ženichovi. U mnoha národů Levantu bylo zvykem obejít se bez všech formalit, ztvrzujíc manželství pohlavními vztahy. Červený člověk byl první, který přišel s propracovanějšími způsoby svatebních oslav.

^{83:4.4 (924.7)} Lidé se nesmírně báli bezdětnosti a protože neplodnost byla spojována s piklemi duchů, snahy zaručit plodnost vedly také ke spojování manželství s některými magickými a náboženskými obřady. A v této snaze zaručit šťastné a plodné manželství se používalo mnoho kouzel; dokonce se používali astrologové, aby zjistili rodné hvězdy smluvních stran. Jednu dobu bylo běžným zvykem při všech svatbách zámožných lidí přinášet lidské oběti.

^{83:4.5 (925.1)} Vyhledávaly se šťastné dny. Čtvrtek byl považován za nejpríznivější a svatby, slavené při úplňku byly považované za

mimořádně šťastné. U mnoha národů Blízkého Východu bylo zvykem házet na novomanžele zrní, což byl magický rituál, který měl zaručit plodnost. Některé národy Orientu používaly pro tento účel rýži.

83:4.6 (925.2) Oheň a voda byly vždy považovány za nejlepší prostředky ochrany proti démonům a zlým duchům. Proto se na svatbách obvykle používaly oltářní ohně a zapálené svíčky a také křestní kropící voda. Velmi dlouhou dobu bylo zvykem stanovit falešný den svatby a potom ho náhle změnit, aby to zmátlo demony a duchy.

83:4.7 (925.3) Škádlení novomanželů a nezbedné kousky, prováděné novomanželskému páru jsou všechno pozůstatky těch dávných dob, kdy se považovalo za nejlepší vypadat před duchy zbídačeně a nemocně, aby to u nich nevzbudilo závist. Nošení svatebního závoje je pozůstatkem dob, kdy se považovalo za nutné skrýt nevěstu, aby ji nepoznali démoni a také zakrýt její krásu před pohledy jinak žárlivých a závistivých duchů. Před začátkem svatebního obřadu se nevěstiny nohy nesměly nikdy dotknout země. Také ve dvacátém století se stále zachovává křesťanský zvyk položit koberce od kočáru ke kostelnímu oltáři.

83:4.8 (925.4) Jednou z nejstarších forem svatebního obřadu bylo knězovo požehání svatební posteli, aby byla z tohoto spojení zaručena plodnost; a toto se dělalo dávno předtím než byl zaveden jakýkoliv formální svatební rituál. Během tohoto období v evoluci manželských mravů se od svatebních hostů očekávalo, že se shromáždí v ložnici a tak vytvoří zákonné svědectví o naplnění manželství.

^{83:4.9 (925.5)} Element štěstí, to, že navzdory všem předmanželským testům se některá manželství nevydařila, vedlo primitivního člověka k tomu, aby hledal ochrannou jistotu proti selhání manželství; šel a vyhledal kněze a magii. A tento směr vyvrcholil přímo v současné církevní sňatky. Ale po dlouhou dobu bylo manželství obecně uznáno na základě rozhodnutí rodičů obou smluvních stran, později —samotných budoucích manželů, zatímco posledních pět set let převzaly zákonné ustanovení manželství církev a stát.

5. Polygamie

^{83:5.1 (925.6)} Na počátku historie manželství neprovdané ženy náležely mužům kmene. Později měla žena ve stejnou dobu pouze jednoho manžela. Tato zvyklost—ve stejnou dobu jeden manžel—byla prvním krokem od volného pohlavního styku v tlupě. Zatímco žena měla dovoleno pouze jednoho muže, její manžel mohl ukončit takové dočasné vztahy podle libosti. Ale tyto volně regulované vztahy byly prvním krokem k žití v páru na rozdíl od žití v tlupě. V této etapě vývoje manželství děti obvykle patřily matce.

^{83:5.2 (925.7)} Dalším krokem v evoluci manželských vztahů bylo skupinové manželství. Toto přechodné společné stadium manželství bylo vynuceným zásahem v rozvoji rodinného života, protože manželské mravy nebyly ještě natolik silné, aby párová spojení byla trvalá. Do této skupiny patřila manželství mezi bratrem a sestrou; pět bratrů z jedné rodiny se oženilo s pěti sestrami z druhé rodiny. Volnější formy společného manželství se postupně vyvinuly do různých typů skupinového manželství po celém světě. A tyto skupinové svazky byly z velké míry regulovány rodovými mravy. Rodinný život se

pomalu a přece vyvinul, protože pravidla pohlavního styku a manželství zajišťovala přežití většího počtu dětí a tím přispívala k přežití samotného kmene.

83:5.3 (926.1) Skupinová manželství postupně ustoupila vznikajícím zvykům polygamie—mnohoženství a mnohomužství—u vyspělejších kmenů. Ale mnohomužství nebylo nikdy rozšířené a bylo obvykle omezeno na královny a bohaté ženy; mimoto, běžným rodinným zvykem bylo to, že jedna manželka byla pro několik bratrů. Kastovnictví a ekonomická omezení byly někdy důvodem pro to, aby se několik mužů spokojilo s jednou ženou. Ale i v takovém případě byla žena provdána pouze za jednoho muže a ti ostatní byli společným potomstvem volně tolerováni jako „strýčkové.“

83:5.4 (926.2) Židovský zvyk, vyžadující, aby se muž stýkal s vdovou svého zesnulého bratra za účelem „zasazení semena za svého bratra“ byl zvykem více než poloviny pradávného světa. Toto byl pozůstatek z dob, kdy manželství bylo rodinnou záležitostí spíše než individuálním svazkem.

83:5.5 (926.3) V různých dobách mnohoženství uznávalo čtyři druhy manželek:

83:5.6 (926.4) 1. Oficiální, nebo legální manželky.

83:5.7 (926.5) 2. Manželky z lásky a se svolením.

83:5.8 (926.6) 3. Konkubíny, smluvní manželky.

83:5.9 (926.7) 4. Manželky otrokyně.

83:5.10 (926.8) Spravedlivé mnohoženství, ve kterém mají všechny manželky rovnocenné postavení a všechny děti jsou si rovny, je velmi vzácné. Obvykle, také v případě několikerého manželství, domu vládla první žena—oficiální partner. Jenom ona měla rituální svatební obřad a pouze děti takové koupené, nebo manželky s věnem, mohly dědit, pokud oficiální manželka nerozhodla jinak.

83:5.11 (926.9) Oficiální manželka nemusela být nutně milovanou ženou; v dávných dobách obvykle nebyla. Milované ženy, čili milenky, se objevily až v době, kdy rasy byly výrazně pokročilé, především po smíšení evolučních kmenů Noditů a Adamitů.

83:5.12 (926.10) Tabu manželka—jedna oficiální manželka—vedlo ke vzniku konkubín. Podle těchto mravů muž mohl mít pouze jednu manželku, ale mohl si udržovat jakýkoliv počet souložnic. Konkubinát byl krůčkem na cestě k jednoženství, prvním krokem od volného mnohoženství. Souložnice Židů, Římanů a Číňanů byly často služebné manželek. Později, jako u Židů, oficiální manželka byla považována za matku všech dětí, které se manželovi narodily.

83:5.13 (926.11) Pradávná tabu na pohlavní styk s těhotnou, nebo kojící manželkou přispěla značně k posílení mnohoženství. Pradávné ženy stárly velmi rychle kvůli častému těhotenství, spojeného s těžkou prací. (Takové přetížené manželky byly schopny existovat pouze kvůli skutečnosti, že když nebyly obtěžkány dítětem, byly dány jeden týden v měsíci do izolace.) Taková manželka se rozením dětí tak unavila, že požádala manžela, aby si vzal druhou a mladší ženu, která mu bude jak rodit děti, tak vykonávat domácí práce. Proto tyto nové

manželky byly často vítány s radostí staršími manželkami; tehdy neexistovalo nic ve smyslu sexuální žárlivosti.

83:5.14 (926.12) Počet žen byl pouze omezen schopností muže se o ně postarat. Bohatí a schopní muži chtěli hodně dětí a vzhledem k tomu, že dětská úmrtnost byla velmi vysoká, byl nutný zástup manželek pro vytvoření velké rodiny. Mnoho těchto početných manželek bylo pouhými dělnicemi—ženami otrokyněmi.

83:5.15 (927.1) Lidské zvyky se vyvíjejí, ale velmi pomalu. Účelem harému bylo vytvoření silné a početné skupiny příbuzenské krve na podporu trůnu. Jeden vládce se kdysi rozhodl, že by neměl mít harém, že by se měl spokojit s jednou manželkou a okamžitě svůj harém rozpustil. Zklamané manželky odešly do svých domovů a jejich uražení příbuzní ve hněvu zaútočili na svého vládce a navždy se ho zbavili.

6. Opravdová monogamie—manželství v páru

83:6.1 (927.2) Monogamie je monopol; je dobrá pro ty, kteří dosáhnou tohoto žádoucího stavu, ale vytváří biologické těžkosti pro ty, kteří nemají takové štěstí. Ale bez ohledu na to, jaký má vliv na jednotlivce, monogamie je rozhodně nejlepší pro děti.

83:6.2 (927.3) Nejranější monogamie vznikla pod vlivem okolností—chudoby. Monogamie je kulturní a společenská, umělá a nepřírozená—to je, nepřírozená evolučnímu člověku. Ona byla zcela přirozená čistokrevnějším Noditům a Adamitům a má nesmírnou kulturní hodnotu pro všechny vyspělé rasy.

83:6.3 (927.4) Kaldejské kmeny uznávaly právo manželky požadovat předmanželský slib svého budoucího manžela, že si nevezme druhou manželku či konkubínu; jak Řekové, tak i Římané dávali přednost monogamnímu manželství. Uctívání předků vždy podporuje monogamii, tak jako křesťanský omyl, považující manželství za posvátné. Také zvýšení životní úrovně zásadně bojuje proti mnohoženství. V době příchodu Michaela na Urantii prakticky celý civilizovaný svět dosáhl úrovně teoretické monogamie. Ale tato pasivní monogamie neznamenalala, že lidstvo si navyklo na opravdové manželství v páru.

83:6.4 (927.5) Ve snaze dosáhnout monogamní cíl ideálního párového manželství, což je konec konců něco jako monopolní pohlavní svazek, společnost nesmí přehlédnout nezáviděníhodnou situaci těch neúspěšných mužů a žen, kterým se nepodaří najít místo v tomto novém a zdokonaleném společenském řádu, přestože se snaží jak nejlépe umět spolupůsobit a přijímat jeho požadavky. Neschopnost najít si partnery ve společenské aréně soutěživosti může být důsledkem nepřekonatelných potíží, nebo četností omezení, které současné mravy vyžadují. Opravdu, monogamie je ideální pro ty, kteří v ni jsou, ale musí být nevyhnutelně velkým utrpením pro ty, kteří zůstávají v chladné existenci osamělosti.

83:6.5 (927.6) Nešťastná menšina musela vždy trpět, aby se většina mohla rozvíjet v podmínkách vyvíjejících se mravů rozvíjející se civilizace; ale vyvolená většina by vždy měla pohlížet s laskavostí a pochopením na své méně šťastné druhy, kteří musí pykat za neúspěšné dosažení členství v řadách těch ideálních pohlavních vztahů, které poskytují uspokojení všech

biologických pudů v souladu s nejvyššími mravy rozvíjející se sociální evoluce.

83:6.6 (927.7) Monogamie vždy byla, je a navždy bude idealistickým cílem pohlavní evoluce člověka. Tento ideál opravdového párového manželství vyžaduje sebezapření a to je důvod častého selhání, protože jedna nebo obě smluvní strany postrádají vrchol všech lidských ctností—náročné sebeovládání.

83:6.7 (927.8) Monogamie je měřítkem, které měří progres sociální civilizace v protikladu čistě biologické evoluce. Monogamie nemá nezbytně biologický nebo přirozený charakter, ale je nepostradatelná pro bezprostřední zachování sociální civilizace a její další rozvoj. Monogamie vede k ohleduplnému citění, kultivaci morálního charakteru a duchovnímu růstu, což jsou vlastnosti naprosto nedosažitelné v polygamii. Žena se nikdy nemůže stát ideální matkou, jestliže je neustále nucena soupeřit s manželovými milenkami.

83:6.8 (928.1) Párové manželství podporuje a posiluje to důvěrné porozumění a prospěšnou spolupráci, které jsou nejlepší pro rodičovské štěstí, prospěch dětí a fungování společnosti. Manželství, které začínalo od hrubého nátlaku, se postupně vyvíjí do nádherné instituce osobní kultury, sebekázně, osobního vyjádření a sebezvěčnění.

7. Zrušení manželského svazku

83:7.1 (928.2) V raném stadiu evoluce manželských mravů bylo manželství volným spojením, které mohlo být libovolně

skončeno a děti vždy patřily matce; pouto matka-dítě je instinktivní a působí bez ohledu na vývojový stupeň mravů.

83:7.2 (928.3) U primitivních národů byla úspěšná pouze polovina manželství. Nejčastější příčinou rozchodů byla bezdětnost, za kterou byla vždy viněna manželka a o bezdětných manželkách se věřilo, že se stanou hady v duchovní světě. Podle primitivnějších mravů rozhodnutí o rozvodu bylo pouze právem samotného muže a tyto způsoby přetrvaly u některých národů do dvacátého století.

83:7.3 (928.4) S rozvojem mravů některé kmeny vyvinuly dvě formy manželství: obyčejné, které tolerovalo rozvod a kněžské manželství, které rozdělení nedovolovalo. Se zavedením kupování manželek a věna a ukládáním majetkové pokuty za nezdařilé manželství značně ubylo rozchodů. A skutečně, tento pradávný faktor majetku stabilizuje i mnoho současných manželských svazků.

83:7.4 (928.5) Sociální tlak na postavení ve společnosti a majetková privilegia jsou vždy účinnou silou pro dodržování manželských tabu a mravů. Celé věky se manželství postupně vyvíjí a v současném světě dosáhlo vysoké úrovně rozvoje, bez ohledu na to, že je ve vážném ohrožení rozšířenou nespokojeností těch lidí, pro které dominujícím faktorem nové svobody je individuální volba. Ačkoliv tyto převratné úpravy se objevují u progresivnějších ras v důsledku náhlého zrychlení sociální evoluce, u méně pokročilých národů manželství pokračuje ve svém rozvoji a postupně se zdokonaluje pod vlivem starších mravů.

83:7.5 (928.6) Nové a náhlé nahrazení ideálnějšího, ale extrémně individualistického motivu lásky v manželství za starší a dlouhodobě zavedený motiv majetku, nevyhnutelně zapříčinilo dočasnou nestabilitu manželského svazku. Lidské motivy pro vstup do manželství vždy vysoce převyšovaly opravdové manželské mravy a v devatenáctém a dvacátém století západní ideály manželství náhle předběhly sobecké, ale částečně kontrolovatelné pohlavní pudy ras. Přítomnost velkého počtu svobodných lidí v jakékoliv společnosti ukazuje na dočasný úpadek nebo změnu mravů.

83:7.6 (928.7) V celé své historii skutečným testem manželství byla ta ustavičná intimita, která je nezbytná v každém rodinném životě. Dva rozmazlení a zhýčkaní mladí lidé, vychováni očekávat požitky a plně uspokojit svoji marnivost a ego, mohou stěží doufat ve velký úspěch manželství a vytváření rodiny—celoživotního partnerství, které vyžaduje potlačení svého já, kompromis, oddanost a nesobeckou obětavost při výchově dětí.

83:7.7 (929.1) Vysoký stupeň představivosti a nereálná romantika při navazování známosti jsou ve značné míře odpovědné za zvyšující se rozvodovost u dnešních západních národů, což je ještě všechno více zkomplikováno větší osobní svobodou žen a zvýšenou ekonomickou nezávislostí. Snadný rozvod, když je výsledkem nedostatku sebekázně, nebo selháním normální osobní přizpůsobivosti, vede pouze přímo zpět do těch primitivních společenských epoch, ze kterých člověk vzešel jen nedávno a způsobuje tak hodně osobní bolesti a rasového utrpení.

^{83:7.8 (929.2)} Ale dokud společnost nedokáže správně vzdělávat děti a mládež, pokud společenský systém nedokáže zajistit předmanželskou výchovu a pokud idealismus nerozumných a nedospělých mladých lidí je soudcem pro vstup do manželství, tak rozvody budou převládat. A do té doby, dokud společnost nezajistí manželskou přípravu pro mladé lidi, tak dlouho musí rozvod působit jako sociální bezpečnostní ventil, který zamezuje ještě horším situacím v době rychlého rozvoje vyvíjejících se mravů.

^{83:7.9 (929.3)} Je zřejmé, že pradávni lidé brali manželství stejně vážně, jako to dělají někteří dnešní lidé. A nevypadá to, že mnoho ukvapených a neúspěšných manželstvích v dnešní době jsou nějakým zdokonalením oproti pradavným zvyklostem vybírání mladých mužů a žen pro páření. Velká rozporuplnost dnešní společnosti spočívá v tom, že vynáší lásku a idealizuje manželství, zatímco odmítá dokonalé prostudování obou.

8. Idealizace manželství

^{83:8.1 (929.4)} Manželství, jehož vrcholem je rodina, je rozhodně nejvznešenější institucí člověka, ale ve své podstatě je hluboce lidské; nikdy by se o něm nemělo mluvit jako o posvátném svazku. Šetští kněží udělali z manželství náboženský rituál, ale po dobu tisíce let po Edenu, párování bylo považováno za společenskou a občanskou instituci.

^{83:8.2 (929.5)} Přirovnávání lidských svazků k božským svazkům je nanejvýš nešťastné. Spojení manžela a manželky ve svazku manželského a rodinného vztahu je materiální funkcí smrtelníků evolučních světů. Je vskutku pravda, že značný duchovní pokrok může následně vzejít z upřímných lidských

snah manžela a manželky rozvíjet se, ale to neznamená, že manželství je nutně posvátné. Duchovní progres provází i jiné upřímné snahy lidského počínání.

83:8.3 (929.6) Manželství nelze ani přesně přirovnat ke vztahu Ladiče Myšlení k člověku, nebo k bratrskému vztahu Krista Michaela a jeho lidských bratrů. Prakticky nic z takových vztahů není srovnatelné se svazkem manžela a manželky. A je největším neštěstím, že lidské nesprávné vykládání těchto vztahů způsobilo tolik zmatku v chápání statusu manželství.

83:8.4 (929.7) Neštěstím je také to, že některé skupiny smrtelníků pojmají manželství jako boží čin. Taková přesvědčení vedou přímo ke koncepci nezrušitelnosti manželského svazku, bez ohledu na okolnosti, či přání obou smluvních stran. Ale samotný fakt zrušení manželství naznačuje, že Božstvo nemá s takovými svazky nic společného. Jestli Bůh jednou spojí jakékoliv dvě věci či osoby dohromady, zůstanou takto spojeni do doby, až boží vůle rozhodne o jejich rozdělení. Ale, pokud se jedná o manželství, které je lidskou institucí, kdo se odváží soudit a říci, jaká manželství jsou spojeními, která mohou být schválena vesmírnými dohlížiteli na rozdíl od těch, která jsou ve své podstatě a původu čistě lidská?

83:8.5 (930.1) Nicméně, na nebeských sférách existuje ideální manželství. V hlavním centru každé lokální soustavy Materiální Synové a Materiální Dcery zobrazují vrchol ideálů spojení muže a ženy ve svazcích manželství a za účelem zplození a výchování dětí. A tak nakonec, ideální manželství smrtelníků je lidsky posvátné.

83:8.6 (930.2) Manželství vždy bylo a stále je nejvyšším snem člověka o dočasné ideálnosti. Ačkoliv je tento sen zřídka uskutečněn ve své celistvosti, přetrvává jako nádherný ideál, stále lákající vyvíjející se lidstvo k většímu úsilí dosáhnout lidského štěstí. Ale mladí muži a ženy by se měli učit něco o realitách manželství předtím, než jsou vrženi do náročných vztahů rodinného života; mladistvé idealizování by se mělo zmírnit určitým stupněm předmanželského vystřízlivění.

83:8.7 (930.3) Avšak mladistvému idealizování manželství by nemělo být bráněno; takové sny jsou vizualizací budoucího cíle rodinného života. Tento postoj je jak stimulující, tak i užitečný, za předpokladu, že nevytvoří necitlivost k uskutečňování praktických a běžných požadavků manželství a následného rodinného života.

83:8.8 (930.4) V poslední době ideály manželství udělaly velký pokrok; u některých národů má žena prakticky stejná práva jako její partner. Přinejmenším v konceptu se rodina stává loajálním partnerstvím pro výchovu potomků, doprovázené pohlavní věrností. Ale i tato novější verze manželství si nesmí dovolit zajít příliš do krajnosti, pokud se jedná o ponechání plného vzájemného monopolu na osobnost a individualitu. Manželství není jenom individualistickým ideálem; je to vyvíjející se sociální partnerství muže a ženy, existující a fungující podle současných mravů, omezeno zákazy a regulováno zákony a pravidly společnosti.

83:8.9 (930.5) Ve srovnání s epochami minulosti má manželství dvacátého století vysokou úroveň, bez ohledu na to, že v současné době institut rodiny prochází těžkou zkouškou kvůli problémům, kterým sociální organizace musí náhle čelit v

důsledku ukvapeného vzrůstu emancipace žen—práv, které jim byly tak dlouho dobu odepírány v průběhu zdlouhavé evoluce mravů minulých generací.

83:8.10 (930.6) [Představeno hlavním serafem, umístěným na Urantii.]

Kapitola 84

Manželství a rodinný život

84:0.1 (931.1) MATERIÁLNÍ nutnost založila manželství, pohlavní touha ho zkrášlila, náboženství ho posvětilo a povzneslo, stát ho potřeboval a reguloval ho, zatímco v pozdějších dobách vyvíjející se láska začíná formovat a zvelebovat manželství jako předka a tvůrce nejužitečnější a nejušlechtlejší instituce civilizace—rodiny. A vytváření rodiny by mělo být středem a podstatou všech vzdělávacích činností.

84:0.2 (931.2) Páření je pouhým aktem zachování rodu, spojené s různými stupni sebeuspokojování; manželství, vytváření rodiny, je především záležitostí vlastního zabezpečení a to znamená evoluci společnosti. Samotná společnost je seskupená soustava rodinných jednotek. Jedinci jsou pouze dočasnými planetárními faktory—jenom rodiny jsou trvalými činiteli v sociální evoluci. Rodina je koryto, kterým protéká řeka kultury a vědění od jedné generace ke druhé.

84:0.3 (931.3) Rodina je v podstatě sociologickou institucí. Manželství vzniklo ze součinnosti sebezabezpečení a společného zachování rodu, přičemž element sebeuspokojení byl do značné míry vedlejší. Nicméně, rodina skutečně slučuje všechny tři podstatné funkce lidské existence, zatímco

rozmnožování života ji dělá základní lidskou institucí a pohlavní vztahy ji vyčleňují ze všech ostatních druhů sociálních činností.

1. Primitivní párové svazky

84:1.1 (931.4) Manželství nebylo založeno na pohlavních vztazích; ty měly druhotný význam. Prvobytný člověk nepotřeboval manželství, protože uspokojoval svoji sexuální chuť volně, aniž se zatěžoval starostmi o ženu, děti a dům.

84:1.2 (931.5) Kvůli své fyzické a citové vazbě ke svým dětem je žena závislá na spolupráci s mužem, což ji nutí hledat ochranu v manželství. Ale člověka nevedl k manželství žádný přímý biologický podnět, tím méně ho v něm držel. Manželství se pro člověka nestalo přitažlivé kvůli lásce, ale byl to hlad, který poprvé přivedl divocha k ženě a primitivnímu úkrytu, o který se dělila se svými dětmi.

84:1.3 (931.6) Manželství nebylo ani zapříčiněno vědomým poznáním závazných povinností pohlavních vztahů. Prvobytný člověk nechápal spojení mezi pohlavním aktem a následným narozením dítěte. Kdysi se obecně věřilo, že panna může otěhotnět. V dávné minulosti si divoch myslel, že děti se dělají v duchovní zemi; o těhotenství se věřilo, že je výsledkem vyvíjejícího se ducha, který do ženy vstoupil. Také se věřilo, že jídlo a uhrančivý pohled mohly vyvolat těhotenství u panny, nebo u provdané ženy, zatímco pozdější víry spojovaly započetí života s dechem a se slunečním světlem.

84:1.4 (932.1) Mnohé rané národy spojovaly duchy s mořem; proto byly panny značně omezeny v jejich koupacích zvyklostech;

mladé ženy se mnohem více bály koupání v moři při přílivu než pohlavního styku. Narozené deformované, nebo nedonošené děti byly považovány za mláďata zvířat, která našla svoji cestu do ženského těla při lehkomyšlném koupání, nebo skrze zlomyslných aktivit duchů. Samozřejmě, že divoši se vůbec nerozmýšleli a takové děti hned po porodu uškrtili.

84:1.5 (932.2) Prvním krokem na cestě k osvícení byla víra, že pohlavní styky otvírají cestu pro oplodňujícího ducha, aby vstoupil do ženy. Člověk od těch dob objevil, že otec a matka jsou rovnocennými přispěvateli živých dědičných faktorů, které počínají potomstvo. Ale i ve dvacátém století mnoho rodičů se ještě snaží více či méně udržet své děti v nevědomosti o původu lidského života.

84:1.6 (932.3) Rodina nějaké jednoduché formy byla zajištěna tím faktem, že rozmnožovací funkce má za následek vztah matka-dítě. Mateřská láska je instinktivní; na rozdíl od manželství nevznikla z mravů. Veškerá savčí mateřská láska je vrozeným darem pomocných duchů mysli lokálního vesmíru a ve své síle a oddanosti je vždy přímo úměrná délce bezmocného kojeneckého období druhů.

84:1.7 (932.4) Vztah matky a dítěte je přirozený, silný a instinktivní a jako takový vnutil proto primitivním ženám mnoho zvláštních podmínek a nevyslovitelná utrpení. Tato nepřekonatelná mateřská láska je handicapující emocí, která vždy staví ženu do takové ohromné nevýhody ve všech její bojích s mužem. Dokonce však ani mateřský instinkt lidských druhů není nepřekonatelný; může být zmařen ambicemi, sobeckostí a náboženským přesvědčením.

84:1.8 (932.5) Ačkoliv spojení matka-dítě není ani manželstvím, ani rodinou, bylo to jádro, ze kterého vypučeli oba. Velký pokrok v evoluci páření nastal tehdy, kdy tato dočasná partnerství trvala dostatečně dlouho na to, aby vyrostlo potomstvo, protože to už bylo vytváření rodiny.

84:1.9 (932.6) Nehledě na antagonismus těchto raných párů, bez ohledu na uvolněnost takového spojení, partnerské vztahy muže a ženy značně zlepšily šance na přežití. Součinnost jednoho muže a jedné ženy, dokonce i mimo rodinu a potomky, je v mnoha aspektech výrazně hodnotnější, než dvou mužů a dvou žen. Toto párování pohlaví posílilo přežití a bylo začátkem lidské společnosti. Rozdělení práce podle pohlaví také přineslo pohodlí a udělalo lidi šťastnějšími.

2. Raný matriarchát

84:2.1 (932.7) V dávné minulosti měsíční krvácení u žen a ztráta její krve při porodu nasvědčovaly tomu, že krev je tvořitelem dítěte (také sídlem duše) a vznikla představa o krevním poutu mezi lidmi. V dávných dobách se všichni potomci řadili do ženské rodové linie, protože to byla ta dědičná větev, o které bylo jisto.

84:2.2 (932.8) Prvobytná rodina, vznikající z instinktivního biologického krevního pouta matky a dítěte, byla nevyhnutelně matriarchátem; a mnoho kmenů se tohoto systému drželo po velmi dlouhou dobu. Matriarchát byl jediným možným přechodem od skupinového manželství v tlupě k pozdějšímu a vylepšenému rodinnému životu polygamního a monogamního patriarchátu. Matriarchát byla přirozená a biologická forma; patriarchát je sociální, ekonomická a politická forma. Přetrvávání matriarchátu mezi severoamerickými červenými

lidmi je jedním z hlavních důvodů, proč jinak progresivní Irokézové nikdy nevytvořili opravdový stát.

84:2.3 (933.1) Podle mravů matriarchátu matka-manželka měla prakticky neomezenou autoritu v rodině; dokonce její bratři a její synové měli v chodu rodiny větší důležitost, než její manžel. Otcové se často přejmenovali podle svých vlastních dětí.

84:2.4 (933.2) Nejranější rasy velmi málo uznávaly roli otce, přihlížejíc na to, že děti vcelku přicházely od matky. Věřilo se, že děti se podobají otci v důsledku jeho blízkosti, nebo se věřilo, že byly „poznačeny“ tímto způsobem, protože si matka přála, aby se podobaly otci. Později, když se matriarchát změnil v patriarchát, veškeré uznání za dítě patřilo otci a mnoho tabu na těhotnou ženu se následně přeneslo také na jejího manžela. Když nastal porod, budoucí otec přestal pracovat a lehl si do postele vedle své manželky, kde odpočíval tři až osm dní. Na rozdíl od manžela, žena mohla vstát příští den a dělat těžkou práci, ale manžel zůstal v posteli, kde přijímal gratulace; to všechno bylo součástí raných mravů, určených na to, aby se prokázalo právo otce na dítě.

84:2.5 (933.3) Zpočátku bylo zvykem, že muž šel žít se ženou do jejího kmene, ale v pozdějších dobách, poté, když muž zaplatil cenu za nevěstu, nebo si ji odpracoval, vzal si svoji manželku a děti zpět ke svým lidem. Přejít od matriarchátu k patriarchátu vysvětluje jinak nesmyslné zákazy některých typů manželství se vzdálenými příbuznými, zatímco jiná pokrevní manželství byla dovolena.

84:2.6 (933.4) S koncem mravů loveckého období, kdy pastevectví přineslo člověku kontrolu nad základním zdrojem potravy, matriarchát okamžitě skončil. Neudržel se prostě proto, že nebyl schopen soutěžit s novějším patriarchátem. Moc, vložená do rukou mužských příbuzných matky nemohla konkurovat moci, soustředěné u manžela-otce. Žena neměla sílu vykonávat řadu úkolů, spojených s porody a současně uplatňovat stálou autoritu a vzrůstající moc nad domácností. Nadcházející praktiky kradení manželek a pozdější kupování manželek urychlilo konec matriarchátu.

84:2.7 (933.5) Epochální přechod od matriarchátu k patriarchátu je jedním z nejradikálnějších a dokonaných zvrátů, které kdy lidstvo uskutečnilo. Tato změna ihned vedla k větší sociální aktivitě a urychlila evoluci rodiny.

3. Rodina v době patriarchátu

84:3.1 (933.6) Je možné, že instinkt mateřství přivedl ženu do manželství, ale byla to větší mužská síla, společně s vlivem mravů, co skutečně přinutilo ženu zůstat v manželství. Pastervecký život měl za následek vytvoření nového systému mravů—patriarchální rodinu; a základem rodinné jednoty v době pastevce a raného zemědělství bylo nepopiratelné a svévolné právo otce. Jakékoliv společenství, ať národní či rodinné, prošlo stadiem autokratické autority patriarchálního typu.

84:3.2 (934.1) Malá pozornost, věnovaná ženskému pohlaví v době Starého Zákona je pravdivým odrazem mravů pastevců. Všichni hebrejští praotcové byli pastevci, což potvrzuje rčení: „Hospodin je můj Pastýř.“

84:3.3 (934.2) Ale muž nenese více viny na svém nevalném mínění o ženě v uplynulých dobách, než sama žena. Ona nedokázala získat společenské uznání v primitivních dobách, protože nebyla nic platná v nepředvídaných situacích; žena nebyla okázalým nebo krizovým hrdinou. Mateřství bylo výraznou nevýhodou v boji o přežití; mateřská láska znevýhodňovala ženy při obraně kmene.

84:3.4 (934.3) Primitivní ženy také neúmyslně vytvořily svoji závislost na muži svým obdivem a uznáním jeho bojovnosti a mužnosti. Takové velebení boje povzneslo mužské ego, zatímco na druhou stranu potlačilo ženské a udělalo ji ještě více závislejší; vojenská uniforma i dnes silně zahýbe se ženskými emocemi.

84:3.5 (934.4) U vyvinutějších ras ženy nejsou tak velké a tak silné jako muži. Tím, že je žena slabší, stala se proto více taktickou; velmi brzy se naučila obchodovat se svými pohlavními vnady. Stala se ostražitější a opatrnější než muž, ale poněkud těžkopádnější v myšlení. Muž převyšoval ženu na bojovním poli a v lovu, ale od nepaměti obvykle prohrával se ženou domácí boje.

84:3.6 (934.5) Pasterec se staral o svá stáda, aby měl jídlo, ale po celou dobu epochy pastevnictví musela žena stále zajišťovat rostlinnou stravu. Primitivní muž se vyhýbal půdě; ta byla příliš pokojná, příliš nezajímavá. Existovala také stará pověra, že ženy vypěstují lepší rostliny, protože jsou matky. U mnohých zaostalých dnešních kmenů muži vaří masa a ženy zeleninu a když australské primitivní kmeny jsou na pochodu, ženy nikdy neloví zvěř, zatímco muž se nesníží k tomu, aby vykopal hlízu.

84:3.7 (934.6) Žena vždy musela pracovat; v každém případě až do současné doby byla žena opravdovým výrobcem. Muž si obvykle vybral snadnější cestu a tato nerovnost existovala po celou historii lidské rasy. Žena byla vždy nosičem břemen, starajíc se o rodinný majetek a o výchovu dětí, čímž měl muž volné ruce pro boj a lov.

84:3.8 (934.7) První osvobození ženy přišlo, když muž svolil obdělávat půdu, svolil dělat něco, co bylo doposud považováno za ženskou práci. Byl to velký krok kupředu, když mužští zajatci nebyli již více zabíjeni, ale zotročení pro práci v zemědělství. To přineslo osvobození ženy, takže mohla věnovat více času vedení domácnosti a výchově dětí.

84:3.9 (934.8) Zajištění mléka pro malé děti vedlo k rychlejšímu odstavení kojenců a proto matky začaly rodit více dětí, čímž se snížila jejich někdy dočasná neplodnost. Kromě toho, používání kravského a kozího mléka výrazně snížilo úmrtnost kojenců. Před dobou pastevecké společnosti, matky kojily své děti až do čtyř a pěti let jejich věku.

84:3.10 (934.9) Ubývající primitivní války značně zmenšily rozdíly v dělbě práce mezi mužem a ženou. Ale ženy stále musely dělat těžkou práci, zatímco muži hlídali. Každá osada, nebo vesnice musela být střežena ve dne i v noci, ale i tato povinnost byla zmírněna domestikací psa. Povšechně vzato, nástup zemědělství zvýšil prestiž a společenské postavení ženy; alespoň to platilo do doby, než se sám muž stal zemědělcem. A jakmile se muž pustil do obdělávání půdy, okamžitě následovalo významné zdokonalení metod zemědělství, což pokračovalo ve všech následných generacích. V lovu a ve válce se muž naučil organizovat a tyto metody přinesl do pracovních

činností a později, když převzal většinu ženského zaměstnání, značně zdokonalil její neuspořádané způsoby práce.

4. Postavení ženy v rané společnosti

84:4.1 (935.1) Všeobecně řečeno, v každé epoše je postavení ženy měřítkem evolučního progresu manželství jako sociální instituce, zatímco progres samotného manželství je přiměřeně přesnou mírou, ukazující pokroky lidské civilizace.

84:4.2 (935.2) Postavení ženy bylo vždy sociálním paradoxem; ona vždy byla chytrým manažerem mužů; vždy využívala mužský silnější pohlavní pud pro své vlastní zájmy a pro vlastní prospěch. Lstivým využíváním svých sexuálních vln byla žena často schopna uplatňovat dominantní moc nad mužem, přestože jím byla držena v hlubokém otroctví.

84:4.3 (935.3) V dávných dobách žena nebyla muži přítelem, miláčkem, milenkou či partnerem, ale spíše kusem majetku, služebnicí nebo otrokyní a později ekonomickým partnerem, hračkou a rodičkou jeho dětí. Nicméně, majetek a uspokojující pohlavní vztahy vždy zahrnovaly prvek volby a spolupráce ženy a to dávalo inteligentním ženám značný vliv rozhodovat o svém bezprostředním a osobním stavu, bez ohledu na jejich sociální postavení slabého pohlaví. Ale nedůvěra muže a jeho podezírání nebyly oslabeny faktem, že po celou dobu byly ženy nuceny uchylovat se ke lsti ve snaze zmírnit své otroctví.

84:4.4 (935.4) Muži a ženy mají velké potíže chápat jeden druhého. Muž shledal, že je těžké rozumět ženě, na kterou pohlížel se zvláštní směsicí nedůvěry a bázlivého okouzlení, ne-li s podezřením a pohrdáním. Mnoho kmenových a rasových

legend obviňují za potíže Evu, Pandóru, nebo další představitelky ženství. Tyto příběhy byly vždy překrouceny tak, aby to vypadalo, že žena přivolává zlo na muže; a to vše ukazuje na kdysi univerzální nedůvěru k ženám. Mezi citovanými důvody na podporu celibátu kněží byl jako hlavní podlost ženy. Skutečnost, že čarodějství bylo považováno za doménu žen, nezlepšilo reputaci jejich pohlaví.

84:4.5 (935.5) Muži dlouho považovali ženy za zvláštní, dokonce za abnormální. Oni také věřili, že ženy nemají duši a proto jim nedávali jména. V dávných dobách existoval velký strach z prvního pohlavního styku se ženou. Proto bylo zvykem, že první styk s pannou měl kněz. Dokonce o ženském stínu se myslelo, že je nebezpečný.

84:4.6 (935.6) Kdysi převládalo mínění, že porod dělal ženu nebezpečnou a nečistou. A mnohé kmenové mravy přikazovaly, že žena musí podstoupit obsáhlé očišťovací obřady po narození dítěte. Kromě těch skupin, kde manžel se účastnil porodu v posteli, nastávající matka byla dána stranou, ponechána o samotě. Starověcí lidé dokonce bránili porodu v domě. Nakonec, starším ženám bylo dovoleno pomáhat rodičce během porodu a tento zvyk dal vzniknout profesi porodnictví. Během porodních bolestí se říkalo a dělalo mnoho pošetilých věcí ve snaze usnadnit porod. Bylo zvykem postříkat novorozeně vodou, aby se zabránilo působení d'ábla.

84:4.7 (935.7) U nesmíšených kmenů porod probíhal poměrně snadno a trval pouze dvě až tři hodiny; u smíšených ras tomu tak bývalo málokdy. Když žena při porodu zemřela, zvláště pak během porodu dvojčat, věřilo se, že byla vina cizoložstvím s duchem. Později vyvinutější kmeny se dívaly na smrt rodičky

při porodu jako na vůli nebes; o takových ženách se říkalo, že zemřely ze vznešeného důvodu.

84:4.8 (936.1) Takzvaná cudnost žen v oblékání a vystavování svého zevnějšku byla důsledkem smrtelného strachu z toho, aby se nepoznalo, že mají menstruační periodu. Takové odhalení bylo těžkým hříchem, porušením tabu. Podle dávných mravů, každá žena, od dospívání do přechodu, musela jeden celý týden v měsíci zůstat v naprosté karanténě od rodiny a společnosti. Všeho, čeho se dotkla, na co si sedla či lehla, bylo „znečištěno.“ Dlouhou dobu trval zvyk krutého bití dívek po každé měsíční periodě ve snaze vyhnat z jejich těl zlého ducha. Ale, když žena prodělala přechod a již více nerodila, bylo s ní obvykle zacházeno mnohem ohleduplněji a bylo jí uděleno více práva a privilegií. Vzhledem k tomu všemu, nebylo divu, že se na ženu pohlíželo spatra. Také Řekové brali menstrující ženu za jednu ze tří největších příčin znesvěcení. Ty dvě další bylo vepřové a česnek.

84:4.9 (936.2) Jakkoliv pošetilé byly tyto staré názory, přinesly něco dobrého v tom, že umožnily přepracovaným ženám, alespoň když byly mladé, každý měsíc jeden týden vítaného odpočinku a prospěšného rozjímání. Takto mohly zostřit své smysly pro následná jednání se svými mužskými partnery. Tato karanténa žen také chránila muže od nadměrného holdování sexu, čímž nepřímou přispívala k omezení populace a k posílení sebeovládání.

84:4.10 (936.3) Nesmírný pokrok byl dosažen tehdy, kdy muži bylo odepráno právo zabít svoji ženu podle libosti. Podobný krok kupředu byl učiněn, když si žena mohla přivlastnit svatební dary. Později, žena získala legální právo vlastnit, ovládat a také

prodávat majetek, ale dlouhou dobu jí bylo odepíráno právo vykonávat úřad v církvi, nebo ve státě. Se ženou bylo vždy zacházeno více či méně jako s majetkem až do dvacátého století po Kristu. Žena stále ještě nezískala celosvětově svobodu z područí mužské kontroly. Dokonce u pokročilých národů byla mužova snaha ochraňovat ženu tichým uplatňováním nadřazenosti.

84:4.11 (936.4) Ale primitivní ženy se nelitovaly tak, jak jsou zvyklé to dělat jejich nedávno liberalizované sestry. Konec konců, ony byly docela šťastné a spokojené; ony si netroufaly představit si lepší nebo jiný způsob existence.

5. Žena pod vlivem vyvíjejících se mravů

84:5.1 (936.5) V zachování rodu je žena rovna muži, ale v partnerství sebezajištění má nespornou nevýhodu a tento handicap nuceného mateřství může být pouze vyrovnán osvícenými mravy progresivní civilizace a zvyšujícím se smyslem muže pro čestnost.

84:5.2 (936.6) S rozvojem společnosti se vyšší normy pohlavního života vytvářejí u žen, protože ty více trpěly následky porušováním mravů sexuality. Normy pohlavního života muže se jen pomalu zlepšují v důsledku pouhého smyslu pro tu čestnost, kterou požaduje civilizace. Příroda neví nic o spravedlnosti—nechá ženu samotnou trpět porodními bolestmi.

84:5.3 (936.7) Současná idea rovnosti pohlaví je krásná a hodna rozvíjející se civilizace, ale v přírodě neexistuje. Když síla je právo, muž vládne ženě; když více převládá spravedlnost, mír a čestnost, žena postupně vychází z otroctví a temnoty. Sociální

postavení ženy se všeobecně nepřímě mění s mírou militarismu v jakémkoliv národě, nebo epoše.

84:5.4 (937.1) Ale muž nezavál ženu její práv vědomě či záměrně a potom jí je pomalu a nerad dával zpět; to všechno byla neúmyslná a neplánovaná epizoda sociální evoluce. Když nastal pro ženu čas mít dodatečná práva, dostala je a to naprosto bez ohledu na vědomý postoj muže. Pomalu, ale jistě se mravy mění tak, aby umožnily ty sociální proměny, které jsou součástí trvalé evoluce civilizace. Vyvíjející se mravy pozvolna zajišťují stále se lepšící zacházení s ženami; ty kmény, které setrvaly v krutosti k ženám, nepřežily.

84:5.5 (937.1) Adamité a Nodité přiznali ženám větší ocenění a ty skupiny, které byly ovlivněny migrujícími Andity, měly tendenci být ovlivněny učením Edenu, týkající se postavení žen ve společnosti.

84:5.6 (937.1) Dávní Číňané a Řekové zacházeli se ženami lépe než většina sousedních národů. Ale Hebrejci k nim měli velkou nedůvěru. Na západě Pavlova doktrína, která se stala součástí křesťanství, byla pro ženu velmi těžkou překážkou, ačkoliv křesťanství pozvedlo mravy zavedením přísnějších povinností v pohlavním životě muže. V Islámu nemá postavení ženy daleko k beznaděжности kvůli podivné degradaci, kterou jí přiděluje Mohamedanismus a podle učení některých jiných východních náboženství je na tom ještě hůř.

84:5.7 (937.1) Ve skutečnosti to byla věda, ne náboženství, co emancipovalo ženu; byla to novodobá továrna, která ji z velké části vysvobodila z pout domova. Fyzické přednosti muže nebyly již více zásadně důležitými v novém mechanismu

zajišťování existence; věda tak změnila životní podmínky, že mužská síla ztratila svoji nadřazenost nad ženskou.

84:5.8 (937.1) Tyto změny směřovaly k ženskému osvobození z domácího otroctví a přinesly takové pozměnění jejího postavení, že nyní požívá určitý stupeň osobní svobody a sexuálního rozhodování a je prakticky rovna muži. Kdysi hodnota ženy spočívala v její schopnosti zajišťovat potravu, ale invence a blahobyť ji umožnily vytvářet nový svět, ve kterém může působit—sféry slušnosti a půvabu. Tak zaměstnání vyhrálo svůj neúmyslný a bezděčný boj o sociální a ekonomickou emancipaci ženy. A opět evoluce dokázala udělat to, co bylo dokonce i nad síly zjevení.

84:5.9 (937.1) Reakce osvícených národů na nespravedlivé mravy řídící postavení ženy ve společnosti byly ve svých extrémnostech opravdu jako kyvadlo. V průmyslově rozvinutých národech získala žena téměř všechna práva a je osvobozena od mnoha povinností, jako například vojenská služba. Každé zmírnění boje o přežití se projevilo ve zrovnoprávnění ženy a z každého kroku směrem k monogamii měla bezprostřední užitek. Slabší strana vždy získává nepoměrný prospěch z každé úpravy mravů v progresivní evoluci společnosti.

84:5.10 (937.1) Hovoříc o ideálech párového manželství, žena nakonec získala uznání, důstojnost, nezávislost, rovnoprávnost a vzdělání; ale ukáže se být hodna všech těchto nových a nebývalých úspěchů? Bude současná žena reagovat na tento velký úspěch sociálního osvobození s nečinností, lhostejností, bezdětností a nevěrností? Dnes, ve dvacátém století, žena

podstupuje rozhodující zkoušku v celé její dlouhé světové historii!

84:5.11 (938.1) Žena je rovnocenným partnerem muže v rozmnožování rodu a z toho důvodu je stejně důležitá pro rozvinutí rasové evoluce; proto evoluce vede ke stále většímu uskutečňování ženských práv. Ale práva ženy nejsou v žádném případě práva muže. Ženě nemohou prospívat práva muže o nic víc, než muži nemohou prospívat práva ženy.

84:5.12 (938.2) Každé pohlaví má svoji rozdílnou oblast bytí, společně se svými vlastními právy v dané oblasti. Jestliže žena doslova usiluje o to mít všechna mužská práva, potom, dříve či později, bezcitné a nelítostné soupeření určitě nahradí tu galantnost a neobyčejnou ohleduplnost, ze kterých se nyní mnoho žen těší a které získaly od mužů teprve nedávno.

84:5.13 (938.3) Civilizace nemůže nikdy vymazat propast, existující mezi chováním pohlaví. Mravy se mění od epochy k epoše, ale instinkt nikdy. Vrozené mateřské cítění nikdy nedovolí emancipované ženě být vážným rivalem muže v průmyslu. Každé pohlaví bude navždy důležité ve své vlastní oblasti, oblast, určené biologickým odlišením a mentální rozdílností.

84:5.14 (938.4) Každé pohlaví bude vždy mít svoji vlastní sféru, třebaže se budou znovu a znovu překrývat. Pouze společensky budou muži a ženy soupeřit v rovnocenných podmínkách.

6. Partnerství muže a ženy

84:6.1 (938.5) Rozmnožovací pud pevně spojuje muže a ženu dohromady za účelem zachování rodu, ale muž sám nezajistí

to, že zůstanou spolu ve vzájemné součinnosti—vytváření rodiny.

84:6.2 (938.6) V každé úspěšné lidské instituci je přítomen opačný osobní zájem, který musí být přizpůsoben takovým způsobem, aby fungovala pracovní harmonie a vytváření rodiny není výjimkou. Manželství, základ vytváření rodiny, je nejvyšším projevem této protichůdné součinnosti, která tak často charakterizuje styky přírody a společnosti. Konflikt je nevyhnutelný. Páření je vrozené; je přirozené. Ale manželství není biologické; je sociologické. Pud zajišťuje sbližování muže a ženy, ale slabší rodičovský instinkt a společenské mravy je drží pohromadě.

84:6.3 (938.7) Z praktického pohledu, muž a žena jsou dva rozdílné typy stejného druhu, žijící v těsném a intimním spojení. Jejich vnímání a celý komplex životních reakcí jsou v zásadě rozdílné; oni jsou zcela nezpůsobili plně a opravdově chápat jeden druhého. Úplné porozumění mezi pohlavími je nedosažitelné.

84:6.4 (938.8) Ženy očividně mají větší intuici než muži, ale zdají se poněkud méně logické. Nicméně, žena byla vždy nositelem mravních norem a duchovním vůdcem lidstva. Ruka, kolébající kolébku, je stále spojena s osudem.

84:6.5 (938.9) Rozdíly v povaze, reakcích, vnímání a myšlení mezi muži a ženami v žádném případě nejsou důvodem znepokojení a mělo by se na ně pohlížet jako na velmi prospěšné pro lidstvo, jak v individuálním, tak i kolektivním aspektu. Mnohé kategorie vesmírných bytostí jsou vytvořeny ve dvojných fázích projevu osobnosti. U smrtelníků, Materiálních Synů a

midsonitů jsou tyto odlišnosti druhů nazývány jako muž a žena; u serafů, cherubů a Morontiálních Průvodců je to označováno jako pozitivní čili aktivní a negativní čili pasivní. Taková dvojná spojení výrazně zvětšují všestrannost a překonávají vrozené nedostatky, tak jak to dělají některá trojná spojení v systému Ráj-Havona.

84:6.6 (939.1) Muži a ženy potřebují jeden druhého jak v morontiálním a duchovním, tak i ve smrtelném životě. Rozdíly ve vnímání muže a ženy přetrvávají dokonce i po prvním životě a po celou dobu vzestupu lokálním vesmírem a supervesmírem. A také v Havoně si budou poutníci, kteří kdysi byli muži a ženami, pomáhat jeden druhému během vzestupu k Ráji. Nikdy, dokonce ani ve Sboru Konečnosti, nebude proměna tvora taková, aby zahladila osobité tendence, které lidstvo nazývá mužskými a ženskými; tyto dvě základní variace lidského druhu budou navždy překvapovat, podněcovat a povzbuzovat jeden druhého při řešení složitých vesmírných problémů a v překonávání četných kosmických potíží.

84:6.7 (939.2) Ačkoliv muži a ženy nikdy nemohou doufat v naprosté porozumění jeden druhého, velmi účinně se doplňují a přestože jejich spolupráce je často více či méně osobitě protichůdná, jejich součinnost je schopna udržovat a rozmnožovat společnost. Manželství je instituce, určená k vyrovnání rozdílů pohlaví a současně s tím zajišťuje pokračování civilizace a rozmnožování rodu.

84:6.8 (939.3) Manželství je matkou všech lidských institucí, protože vede přímo k zakládání a udržování rodiny, což je stavební základ společnosti. Rodina je nutně spojena s mechanismem sebezajištění; je jedinou nadějí pro zachování rodu v rámci

mravů civilizace a současně s tím nejúčinněji poskytuje některé vysoce vyhovující formy sebeuspokojení. Rodina je největším, čistě lidským úspěchem člověka, spojující evoluci biologických vztahů muže a ženy se sociálními vztahy manžela a manželky.

7. Ideály rodinného života

^{84:7.1 (939.4)} Páření pohlaví je instinktivní a jeho přirozeným důsledkem jsou děti; tak automaticky vzniká rodina. Jaké jsou rodiny dané rasy či národa, taková je i společnost. Jestliže jsou dobré rodiny, společnost je také dobrá. Velká kulturní stabilita židovských a čínských národů spočívá v pevnosti jejich rodin.

^{84:7.2 (939.5)} Instinkt ženy milovat a starat se o děti z ní udělal důležitou součást při prosazování manželství a primitivního rodinného života. Muž byl pouze přinucen k vytváření rodiny tlakem pozdějších mravů a společenských pravidel; jemu trvalo velmi dlouho, než začal mít zájem o manželství a vytváření rodiny, protože pohlavní akt mu nezpůsobuje žádné biologické následky.

^{84:7.3 (939.6)} Pohlavní spojení je přirozené, ale manželství je sociální a vždy bylo regulováno mravy. Mravy (náboženské, mravní a etické), společně s majetkem, pýchou a galantností stabilizují manželství a rodinu. Kdykoliv nastane pokles mravů, nastává pokles stability manželství a rodiny. V současné době manželství vychází ze stadia majetkových vztahů a přechází do období osobních vztahů. Dříve muž chránil ženu, protože byla jeho majetkem a ze stejných důvodů mu žena byla poslušná. Bez ohledu na jeho podstatu, tento systém zajistil stabilitu. Nyní žena není již považována za

majetek a vznikající nové mravy jsou určeny pro stabilizaci instituce manželství a rodiny:

84:7.4 (939.7) 1. Nová role náboženství—učení o důležitosti rodičovské úloze, idea o rozmnožování občanů kosmu, rozšířené chápání privilegia rozmnožování—dávání synů Otcí.

84:7.5 (940.1) 2. Nová role vědy—plození se stává více a více dobrovolným, podléhající kontrole člověka. V dávných dobách nedostatek vědomostí vedl k rození dětí bez jakékoliv touhy je vůbec mít.

84:7.6 (940.2) 3. Nový význam lákadel rozkoše—ten přinesl nový faktor do přežívání ras; dávný člověk vystavil své nechtěné děti smrti; novodobý je odmítá vychovávat.

84:7.7 (940.3) 4. Zesílení rodičovského instinktu. V současné době každá generace má sklon eliminovat ze svého reprodukčního pramene ty jednotlivce, ve kterých rodičovský instinkt není dostatečně silný, aby bylo zajištěno plození dětí—budoucí rodiče příští generace.

84:7.8 (940.4) Ale domov jako instituce, jako partnerství mezi jedním mužem a jednou ženou, pochází výslovně z dob Dalamatie, což bylo před půl milionem let; odklon od monogamních zvyklostí Andona a jeho bezprostředních potomků nastal dávno předtím. Nicméně, rodinný život před dobou Noditů a pozdějších Adamitů nebyl něčím, čím by se člověk mohl chlubit. Adam a Eva vytvořili trvalý vliv na celé lidstvo; poprvé v historii světa bylo vidět muže a ženy pracovat vedle sebe v Zahradě. Ideál Edenu, celá rodina v roli zahradníků, byla novou idejí na Urantii.

84:7.9 (940.5) Raná rodina představovala jednu spřízněnou pracovní skupinu, všichni žijící v jednom příbytku, včetně otroků. Manželství a rodinný život nebylo vždy jedno a totéž, ale životní nutnost je úzce spojovala. Žena vždy chtěla samostatnou rodinu a nakonec dosáhla svého.

84:7.10 (940.6) Láska k dětem je téměř univerzální a má velký význam pro přežití. Pradávní lidé vždy obětovali zájmy matky pro dobro dítěte; eskymácká matka ještě teď líže své dítě místo mytí. Ale primitivní matky krmily a pečovaly o své děti jen když byly velmi mladé; podobně jako zvířata je opustily hned, jak vyrostly. Trvajících a stálé lidské svazky nebyly nikdy založeny na samotném biologickém citu. Zvířata milují své děti; člověk—civilizovaný člověk—miluje děti svých dětí. Čím vyšší civilizace, tím je větší radost rodičů z úspěchů a pokroků dětí; tak vznikla nová a vyšší představa o významu rodinného jména.

84:7.11 (940.7) V minulosti velké rodiny nebyly nutně založeny na lásce. Velký počet dětí byl žádán z důvodů:

84:7.12 (940.8) 1. Byly cenné jako pracovní síla.

84:7.13 (940.9) 2. Byly jistotou pro stáří.

84:7.14 (940.10) 3. Dcery byly prodejné.

84:7.15 (940.11) 4. Rodinná hrdost vyžadovala pokračování jména.

84:7.16 (940.12) 5. Synové poskytovali ochranu a obranu.

84:7.17 (940.13) 6. Strach z duchů naháněl hrůzu být sám.

84:7.18 (940.14) 7. Některá náboženství vyžadovala potomstvo.

84:7.19 (940.15) Pro ty, kteří uctívali své předky, nemít syny znamenalo největší a věčnou pohromu. Ze všeho nejvíce si přáli mít syny, aby při posmrtných obřadech mohli nabídnout požadované oběti, nezbytné pro rozvoj ducha v záhrobním světě.

84:7.20 (941.1) Dávní divoši disciplinovali své děti od raného dětství; a dítě si brzy uvědomilo, že neposlušnost znamenala selhání, nebo i smrt, tak jak tomu bylo u zvířat. Je to právě civilizační ochrana dítěte od přirozených důsledků pošetilého chování, která tak moc přispívá k současné neposlušnosti dětí.

84:7.21 (941.2) Eskymácké děti vyrůstají téměř bez kárání jenom proto, že jsou od přírody poslušnými malými živočichy; děti jak červeného tak žlutého člověka jsou téměř stejně poslušné. Ale v těch rasách, které obsahují dědičnost Anditů, nejsou děti tak pokojné; tyto vynalézavější a zvědavější děti vyžadují více výchovy a disciplíny. Současné zvyšující se problémy dětské výchovy jsou způsobeny:

84:7.22 (941.3) 1. Vysokým stupněm rasového směšování.

84:7.23 (941.4) 2. Pokryteckým a povrchním vzděláním.

84:7.24 (941.5) 3. Nemožností vychovávat děti prostřednictvím napodobování rodičů—rodiče jsou většinu času mimo domov.

84:7.25 (941.6) Staré představy o rodinné disciplíně byly biologické, vyplývající z uvědomění, že rodiče jsou tvůrci života svého dítěte. Rozvíjející se ideály rodinného života vedou k představě o tom, že místo převzetí stanovených rodičovských povinností,

přivedení dítěte na tento svět znamená nejvyšší odpovědnost v životě člověka.

84:7.26 (941.7) V civilizované společnosti přebírají rodiče všechny povinnosti a dítě má všechna práva. Úcta dětí ke svým rodičům narůstá ne kvůli vědomí rodičovských povinností, vyplývajících z plození, ale přirozeně roste v důsledku péče, výchovy a laskavosti, které jsou tak láskyplně projevovány při podporování dítěte v překonávání těžkostí života. Opravdový rodič nabízí neustálou péči a podporu, což rozumné dítě časem pochopí a ocení.

84:7.27 (941.8) V podmínkách současné industriální a urbanistické éry se instituce manželství vyvíjí v souladu s novými ekonomickými tendencemi. Rodinný život se stává stále a stále nákladnějším, zatímco děti, které byly dříve přínosem, se staly ekonomickou přítěží. Ale zabezpečení samotné civilizace stále spočívá na rostoucí ochotě jedné generace investovat ve prospěch příštích a budoucích generací. A jakákoliv snaha přesunout rodičovskou odpovědnost na stát nebo církve se ukáže sebevražednou pro blaho a rozvoj civilizace.

84:7.28 (941.9) Manželství s dětmi a následným rodinným životem je podněcovačem nejvyšších potenciálů v lidské povaze a současně poskytuje ideální cestu pro vyjádření těchto podnícených rysů smrtelné osobnosti. Rodina zajišťuje biologické trvání lidského druhu. Domov je přirozenou sociální arénou, ve které mohou vyrůstající děti pochopit etiku pokrevního bratrství. Rodina je základní jednotkou bratrství, ve které rodiče a děti se učí ty lekce z trpělivosti, nesobeckosti a tolerance, které jsou tak nebytné pro uskutečnění bratrství všech lidí.

84:7.29 (941.10) Lidská společnost by se mohla stát mnohem lepší, jestliže by se civilizované rasy všeobecně vrátily k anditským praktikám rodinných rad. Andité neměli patriarchální čili autokratickou formu řízení rodiny. Oni byli velmi bratrští a jednotní a otevřeně a upřímně diskutovali o každém návrhu a pravidle rodinného života. i Udržovali ideální bratrské vztahy ve všech aspektech vedení svých rodin. V ideální rodině jsou jak dětské, tak i rodičovské city posilovány v důsledku bratrské oddanosti.

84:7.30 (942.1) Rodinný život je zdrojem opravdové mravnosti, předkem uvědomění si oddanosti k povinnostem. Vynucené vztahy rodinného života stabilizují osobnost a stimulují její růst skrze nezbytně nutná přizpůsobení se ostatním a odlišným osobnostem. Ale ještě ideálnější rodina—dobrá rodina—odhaluje budoucím rodičům postoj Stvořitele ke svým dětem, zatímco takoví správní rodiče zobrazují potom svým dětem první z dlouhé řady vzestupných objasněních lásky Rajského rodiče ke všem vesmírným dětem.

8. Nebezpečí sebeuspokojování

84:8.1 (942.2) Velkým ohrožením rodinného života je hrozivě stoupající příliv vlastního uspokojování, současná posedlost požitkem. Dříve byl hlavním podnětem k manželství majetek; sexuální přitažlivost byla druhotná. Manželství založeno na sebezabezpečení, vedlo k trvalému zachování rodu a současně poskytlo jednu z nejžádoucnejších forem sebeuspokojení. Manželství je jedinou institucí v lidské společnosti, která zahrnuje všechny tři významné stimuly života.

84:8.2 (942.3) Původně byl majetek základní institucí pro vlastní nezávislost, zatímco manželství působilo jako unikátní instituce pro zachování rodu. Ačkoliv uspokojení z jídla, zábavy a humoru, společně s pravidelným sexuálním požitkem, byly prostředky pro sebeuspokojení, zůstával fakt, že vyvíjející se mravy nedokázaly vytvořit žádnou typickou činnost pro vlastní potěšení. A právě kvůli tomuto selhání vyvinout specializované metody pro příjemný požitek jsou všechny lidské instituce tak zcela prostoupeny touto honbou za požitkem. Hromadění majetku se stává nástrojem na podporu všech forem sebeuspokojování, zatímco na manželství je často pohlíženo jako na prostředek rozkoše. A toto přílišné dopřívání, tato široce rozšířená posedlost požitkem, nyní vytváří největší hrozbu, před kterou kdy byla postavena sociální evoluční instituce rodinného života—rodiny.

84:8.3 (942.4) Fialová rasa přinesla do života lidstva nový a pouze nedokonale uskutečňovaný rys—hravý instinkt, spojený se smyslem pro humor. Tento rys se v určité míře projevoval u sangikských a andonitských rodů, ale adamický rod povýšil tento primitivní sklon do úrovně potenciálního požitku, nové a zvelebené formy sebeuspokojení. Základním typem sebeuspokojení, kromě utišení hladu, je sexuální uspokojení a tato forma tělesného požitku byla nesmírně zvýšena smíšením Sangiků s Andity.

84:8.4 (942.5) V kombinaci neklidu, zvědavosti, podnikavosti a nedostatku požitku, které jsou charakteristické pro postanditské rasy, je opravdové nebezpečí. Duchovní hlad nemůže být uspokojen fyzickými požitky; láska k rodině a dětem se neposiluje nerozumným hledáním požitku. I když

vyčerpáte zdroje umění, barev, zvuku, rytmu a krášlení osob, nemůžete doufat, že tím povznesete svoji duši, nebo ukojíte ducha. Marnivost a móda nepomáhají vytvářet rodinu a nevychovávají dítě; hrdost a soupeření nedokážou zvýšit schopnosti k přežití následných generací.

84:8.5 (942.6) Všechny vzestupné nebeské bytosti si dopřávají odpočinku a dostává se jim pomoci instruktorů oddechu. Všechny snahy k docílení prospěšného rozptýlení a k zapojení do povznášející zábavy jsou správné; osvěžující spánek, odpočinek, rekreace a všechny hry, které zamezují nudnou monotonii mají velkou hodnotu. Soutěživé hry, vypravování příběhů a také chuť dobrého jídla mohou sloužit jako formy sebeuspokojení. (Když se chystáte posolit jídlo, abyste je ochutnali, zamyslete se nad tím, že po dobu téměř jednoho milionu let, člověk mohl získat sůl pouze tak, že strkal svoje jídlo do popele.)

84:8.6 (943.1) Ať se člověk raduje ze života; ať lidská rasa nachází radost v tisících a jedné věci; ať evoluční lidstvo pátrá po všech formách hodnotného sebeuspokojení—plodů dlouhého vzestupného biologického úsilí. Člověk si opravdu zasloužil některé z jeho současných radostí a požitků. Ale podívejte se dobře k cíli osudu! Požitky jsou opravdu sebevražedné, když dokážou zničit majetek, který se stal prostředkem sebezajištění; a sebeuspokojení stojí osudovou cenu, jestliže způsobí zhroucení manželství, úpadek rodinného života a zničení domova—nejvyššího evolučního dosažení člověka a jediné naděje civilizace na přežití.

84:8.7 (943.2) [Představeno hlavním serafem, umístěným na Urantii.]

Kapitola 85

Původy uctívání

85:0.1 (944.1) PRIMITIVNÍ náboženství má biologický původ, procházející přirozeným evolučním procesem, kromě morálních asociací nezávislých na všech duchovních vlivech. Vyšší živočichové mají strach, ale nemají žádné iluze, proto nemají víru. Člověk vytváří svá primitivní náboženství ze strachu a skrze své představy.

85:0.2 (944.2) V procesu evoluce lidských druhů se objevují primitivní formy uctívání dávno předtím, než mysl člověka je schopna formulovat složitější představy o nynějším a následném životě, které si zasluhují být nazývány náboženstvím. Rané náboženství bylo ve své podstatě zcela intelektuální a bylo výhradně založeno na asociativních okolnostech. Předměty uctívání byly vesměs sugestivní; představovaly přírodní objekty, které byly při ruce, anebo které se jevily důležité ve všedním životě jednoduchých primitivních obyvatel Urantie.

85:0.3 (944.3) Když se náboženství jednou vyvinulo za rámec uctívání přírody, získalo duchovní kořeny, ale bylo nicméně vždy podmíněno sociálním prostředím. S rozvojem uctívání přírody si člověk vytvořil představy o dělbě práce v nadsmrtném světě; on si myslel, že jsou přírodní duchové pro jezera, stromy, vodopády a stovky dalších běžných pozemských jevů.

85:0.4 (944.4) Smrtelný člověk uctíval všechno na povrchu země, jednou to, jindy něco jiného, včetně sebe samého. On také uctíval skoro všechno představitelné na obloze a pod zemským

povrchem. Primitivní člověk se bál všech projevů síly; uctíval každý přírodní jev, kterému nerozuměl. Sledování mocných přírodních sil, jako bouřky, záplavy, zemětřesení, sesuvy půdy, vulkány, oheň, horko a chladno výrazně zapůsobily na vyvíjející se mysl člověka. Nevysvětlitelné jevy života jsou stále ještě nazývány „Božími činy“ a „záhadnými skutky Prozřetelnosti.“

1. Uctívání kamenů a kopců

^{85:1.1 (944.5)} Prvním objektem, který se stal předmětem uctívání vyvíjejícího se člověka, byl kámen. Dnešní Kateri lidé v jižní Indii stále uctívají kámen, stejně jako to dělají početné kmeny v severní Indii. Jákob spával na kameni, protože ho uctíval; on ho dokonce i posvětil. Ráchel ukryla mnoho posvěcených kamenů ve svém stanu.

^{85:1.2 (944.6)} Kameny nejdříve zaujaly raného člověka jako něco neobvyklého kvůli tomu, že se tak náhle objevily na povrchu obdělávaného pole, nebo pastviny. Lidé nedokázali pochopit účinky eroze, nebo důsledky převrácení půdy. Kromě toho, kameny značně působily na prvotní lidi pro svoji častou podobu zvířatům. Pozornost civilizovaného člověka je upoutána početnými kamennými tvary v horách, které tak moc připomínají zvířata, nebo i tváře lidí. Ale největší účinek způsobily meteority, které primitivní lidé viděli letět v planoucí kráse skrze atmosféru. Padající hvězda ranému člověku naháněla hrůzu a on snadno uvěřil, že takové planoucí čáry označovaly příjezd ducha na zem. Není divu, že lidé uctívali takové jevy, obzvláště když potom ty meteority objevili. A to vedlo k větší úctě všech jiných kamenů. V Bengálsku mnoho lidí uctívá meteorit, který spadl na zem v roce 1880 n.l.

85:1.3 (945.1) Všechny starověké klany a kmeny měly své posvátné kameny a většina současných národů projevuje určitý stupeň uctívání některých druhů kamenů—jejich klenotů. V Indii byla uctívána skupina pěti kamenů; v Řecku to byla sada dvanácti; červení lidé obvykle uctívali kruh kamenů. Římané vždy vyhazovali kámen do vzduchu, když vyvolávali Jupitera. Ještě dnes může být v Indii použit kámen jako svědek. V některých náboženstvích se může kámen používat jako talisman zákona a na základě jeho cennosti může být provinilec předveden k soudu. Ale jednodušší smrtelníci ne vždy ztotožňují Božstvo s předmětem pietního obřadu.

85:1.4 (945.2) Zvláštní vztah měli starodávni lidé ke kamenům s otvory. Takové pórovité horniny byly považovány za neobvykle účinné při léčení nemocí. Uši se nepropíchaly proto, aby na nich visely kamínky, ale kamínky se tam dávaly, aby udržovaly uši otevřené. Také v novodobých časech pověřivé osoby dělají otvory do mincí. Afričtí domorodci dělají velký povyk kolem jejich kouzelných kamenů. Ve skutečnosti, většina zaostalých kmenů a národů stále drží kameny v pověřivé úctě. Dokonce i v dnešní době je uctívání kamenů široce rozšířeno po celém světě. Náhrobek je žijícím symbolem představ a idolů, které byly vryty do kamene v souvislosti s vírou v duchy a démony zemřelých druhů.

85:1.5 (945.3) Po uctívání kamene přišlo uctívání kopců a prvními uctívanými kopci byly velké kamenné útvary. V té době bylo zvykem věřit, že bohové sídlí na horách, takže vysoké kopce země byly uctívány z tohoto dalšího důvodu. S postupem času byly určité hory spojovány s určitými bohy a proto se staly posvátnými. Primitivní a pověřiví domorodci věřili, že

jeskyně vedou do podsvětí, kde žijí zlí duchové a démoni, na rozdíl od hor, které byly spojovány s později vznikajícími představami o dobrých duších a božstvech.

2. Uctívání rostlin a stromů

^{85:2.1 (945.4)} Zpočátku rostliny vzbuzovaly strach; později byly uctívány kvůli opojným tekutinám, které se z nich daly získat. Primitivní člověk věřil, že opojení dělalo člověka božským. Takový prožitek se považoval za něco neobyčejného a posvátného. Dokonce i v dnešní době je alkohol někde nazýván „špiritus.“

^{85:2.2 (945.5)} Pradávný člověk se díval na klíčící zrno s hrůzou a pověřčivým strachem. Apoštol Pavel nebyl první, kdo čerpal hluboké duchovní ponaučení z klíčícího zrna a přisuzoval mu náboženskou víru.

^{85:2.3 (945.6)} Kulty uctívání stromu patří k nejstarším náboženských pověrám. Všechna raná manželství byla oddána pod stromy a když si ženy přály mít děti, byly často viděny v lesích jak něžně objímají robustné duby. Mnohé rostliny a stromy byly uctívány kvůli svým skutečným a oblíbeným léčivým silám. Divoši věřili, že všechny chemické účinky jsou způsobeny přímou aktivitou nadpřirozených sil.

^{85:2.4 (945.7)} Mezi rozdílnými kmeny a rasami existovaly značně odlišné představy o stromových duších. Některé stromy byly obydleny laskavými duchy; jiné byly útočištěm záludných a zlých duchů. Finové věřili, že většinu stromů obývají laskaví duchové. Švýcaři stromům dlouho nedůvěřovali, protože věřili, že v nich žijí lstiví duchové. Obyvatelé Indie a východního

Ruska považovali duchy stromů za kruté. V Patagonii ještě dnes uctívají stromy, tak jak to dělali raní Semité. Ještě dlouho poté, kdy Hebrejci skončili s uctíváním stromů, pokračovali v klanění se různým božstvům v hájích. Kromě Číny, v celém světě kdysi jednou existoval univerzální kult stromu života.

^{85:2.5 (946.1)} Víra v to, že podzemní vodu, nebo drahé kovy pod zemským povrchem lze objevit dřevěným kouzelným proutkem, je památkou na pradávné kulty stromů. Májky, vánoční stromečky a pověřivé zvyky klepání na dřevo jsou zachováním některých dávných obyčejů uctívání stromu a pozdějších kultů stromů.

^{85:2.6 (946.2)} Mnoho z těchto starověkých forem uctívání přírody se smísilo s později vyvinutými způsoby uctívání, ale nejranější typy uctívání, aktivované pomocnými duchy mysli, působily dávno předtím, než probouzející se náboženská podstata lidstva začala plně reagovat na podněty duchovních vlivů.

3. Uctívání zvířat

^{85:3.1 (946.3)} Primitivní člověk měl zvláštní a přátelské citění pro vyšší živočichy. Jeho předkové s nimi žili a dokonce se s nimi pářili. V raných dobách se v jižní Číně věřilo, že duše lidí se vracejí zpět na zem ve zvířecí podobě. Tato víra byla pozůstatkem ještě staršího obyčeje uctívání zvířat.

^{85:3.2 (946.4)} Pradávní lidé ctili zvířata pro jejich sílu a obratnost. Oni považovali ostrý čich a dalekozraké oči některých zvířat za znamení duchovního vedení. V té či jiné době všechny rasy uctívaly zvířata. Mezi takovými předměty uctívání byli

tvorové, kteří byli považováni za půl člověka a půl zvířete, jako například kentaurové a mořské panny.

^{85:3.3 (946.5)} Hebrejci uctívali hady až do dnů krále Chizkijáše a Hindové ještě dnes udržují přátelské vztahy se svými domácími hady. Uctívání draka Čiňany je pozůstatek kultů hadů. Moudrost hada byla symbolem řecké medicíny a současní lékaři ho mají stále ještě ve znaku. Umění zaklínání hada se předávalo od dob šamanek, věnujících se kultu lásky k hadu, které v důsledku denního ukousnutí hadem se staly imunní. Ve skutečnosti se staly na jedu závislé a nemohly se bez něho obejít.

^{85:3.4 (946.6)} Uctívání hmyzu a jiných živočichů bylo způsobeno pozdějším mylným vyložením zlatého pravidla—dělat jiným (každé formě života) to, co byste chtěli, aby dělali vám. Pradávní lidé kdysi věřili, že všechny vítr je způsoben křídly ptáků a proto se všech okřídlených tvorů báli a zároveň je uctívali. Dávni Skandinávci si mysleli, že zatmění bylo zapříčiněno vlkem, který zhltnul část slunce či měsíce. Hindové často zobrazovali Višnu s koňskou hlavou. Častokrát obrazy zvířat symbolizují zapomenutého boha, nebo zaniklý kult. Na počátku evolučního náboženství se beránek stal typickým obětním zvířetem a holubice symbolem míru a lásky.

^{85:3.5 (946.7)} V náboženství symbolika může být prospěšná nebo škodlivá v závislosti na tom, nakolik nahrazuje či nenahrazuje původní ideu uctívání. A symbolika se nesmí zaměnit za přímé modlářství, ve kterém je materiální předmět adresně a opravdově uctíván.

4. Uctívání přírodních živlů

85:4.1 (946.8) Lidstvo se klanělo zemi, vzduchu, vodě a ohni. Primitivní rasy uctívaly prameny a klaněly se řekám. V Mongolsku ještě nyní vzkvétá významný kult řeky. Křest se stal náboženským obřadem v Babylonu a Řekové každoročně praktikovali rituál koupání. Pro dávné lidi to bylo snadné představit si, že duchové žijí v bublajících pramenech, stříkajících zřídlech, tekoucích řekách a burácejících vodopádech. Pohybující se vody živě vnutily těmto jednoduchým myslím víru v duchovní zvířectvo a nadpřirozené síly. Často byla tonoucímu člověku odmítnuta pomoc ze strachu neurazit některého ducha řeky.

85:4.2 (947.1) V rozdílných dobách a u různých národů působilo jako náboženský stimul mnoho věcí a četných událostí. Mnohé horské kmeny v Indii ještě dnes uctívají duhu. V Indii a v Africe je duha považována za gigantického nebeského hada; Hebrejci a křesťané ji považovali za „oblouk naděje.“ Navíc, vlivy, které v jedné části světa byly považovány za prospěšné, v jiných oblastech mohly být vnímány jako škodlivé. V Jižní Americe je východní vítr bohem, protože přináší déšť; V Indii je d'áblem, protože přináší prach a způsobuje sucho. Starověcí Beduíni věřili, že pískové víry způsobuje jeden z přírodních duchů a také v době Mojžíše byla víra v přírodní duchy natolik silná, že zajistila jejich zvěčnění v hebrejské teologii jako andělů ohně, vody a vzduchu.

85:4.3 (947.2) Mraky, déšť a kroupy byly předmětem strachu a uctívání početnými primitivními kmeny a mnoha pradávnými kulty přírody. Bouřky s hromem a bleskem naháněly primitivnímu člověku nesmírnou hrůzu. Tyto přírodní živly na něho tak působily, že považoval hrom za hlas rozhněvaného

boha. Uctívání ohně a strach z blesku bylo propojeno a široce rozšířeno mezi mnohými pradávnými skupinami.

85:4.4 (947.3) V myslích primitivních, strachem posedlých smrtelníků, byl oheň spojován s magií. Vyznavač magie si bude živě pamatovat jeden náhodný pozitivní výsledek při používání jeho magických formulací, zatímco v tichosti zapomíná na množství negativních výsledků, naprostých propadů. Uctívání ohně dosáhlo svého vrcholu v Persii, kde přetrvávalo velmi dlouhou dobu. Některé kmeny uctívaly oheň jako samotné božstvo; jiné ho ctily jako planoucí symbol očišťujícího ducha jimi uctívaného božstva. Vestálské panny měly za povinnost hlídat posvátné ohně a ve dvacátém století stále ještě hoří svíčky jako součást rituálu mnohých bohoslužeb.

5. Uctívání nebeských těles

85:5.1 (947.4) Uctívání prošlo přirozeným vývojem—od kamenů, kopců, stromů a živočichů, přes bázlivé uctívání přírodních živlů ke zbožňování slunce, měsíce a hvězd. V Indii a na jiných místech byly hvězdy považovány za zvěčněné duše velkých lidí, kteří opustili život v těle. Chaldejští stoupenci kultu hvězd se považovali za děti otce oblohy a matky země.

85:5.2 (947.5) Uctívání měsíce předcházelo uctívání slunce. Úcta k měsíci dosáhla svého vrcholu během éry lovu, zatímco uctívání slunce se stalo hlavním náboženským obřadem v následných epochách zemědělství. Nejdříve se uctívání slunce zakořenilo v Indii a tam trvalo nejdéle. V Persii zbožňování slunce dalo vzniknout pozdějšímu kultu Mithry. Mnoho národů považovalo slunce za předka svých králů. Chaldejci umístili

slunce do středu „sedmi okruhů vesmíru.“ Pozdější civilizace nazývaly na počest slunce první den týdne.

^{85:5.3 (947.6)} Bůh slunce byl považován za mystického otce synů osudu, narozených z panen, o kterých se někdy myslelo, že jsou to seslaní spasitelé oblíbených ras. Tito nadpřirození kojenci byli vždy posláni po proudu některé posvátné řeky, aby byli zachráněni neobvyklým způsobem a poté vyrostli v zázračné osobnosti a osvoboditele svých národů.

6. Uctívání člověka

^{85:6.1 (948.1)} Uctíváním všeho a všech na povrchu země a na nebi, člověk neváhal poctit takovým zbožňováním také sebe samého. Prostoduší divoši nemají jasné rozlišení mezi zvířaty, lidmi a bohy.

^{85:6.2 (948.2)} Pradávný člověk považoval neobvyklé osoby za nadlidské a bál se takových bytostí tak, že k nim měl zbožnou úctu; do určité míry je doslova zbožňoval. Dokonce mít dvojčata bylo považováno buď za velké štěstí, nebo za velké neštěstí. Duševně nemocní, epileptici a slabomyslní byli často uctíváni jejich normálně myslícími druhy, kteří věřili, že v takových abnormálních bytostech pobývají bohové. Uctívání byli kněží, králové a proroci; o svatých mužích minulých dob se myslelo, že jsou inspirováni božstvem.

^{85:6.3 (948.3)} Když zemřeli náčelníci kmene, byli prohlášeni za bohy. Později, když význačné duše opustily tento svět, byly prohlášeny za svaté. Evoluce bez pomoci nikdy nevytvořila vyšší bohy, než oslavované, velebené a vyvinuté duchy zemřelých lidí. V období rané evoluce si náboženství vytváří

své vlastní bohy. V procesu zjevení je náboženství formulováno Bohy. Evoluční náboženství vytváří své bohy v podobě a obrazu smrtelného člověka; zjevené náboženství usiluje o vývoj a přeměnu smrtelného člověka do podoby a obrazu Boha.

85:6.4 (948.4) Bohové-duchové, kteří mají údajně lidský původ, by se měli odlišovat od přírodních bohů, protože uctívání přírody vedlo ke vzniku panteonu—přírodních duchů povýšených do postavení bohů. Kulty přírody pokračovaly ve svém vývoji společně s později se objevujícími kulty duchů a každý z nich měl vliv na ostatní. Mnoho náboženských systémů přijalo dvojný koncept božstva—přírodní bohové a bohové-duchové. V některých teologiích jsou tyto koncepty zmateně propojeny, což je vidět na příkladu Tóra, hrdinného ducha, který byl také vládcem blesku.

85:6.5 (948.5) Ale uctívání člověka člověkem dosáhlo svého vrcholu tehdy, když světští vládcové vyžadovali takovou úctu od svých poddaných a na podporu takových požadavků prohlašovali o sobě, že mají božský původ.

7. Pomocní duchové úcty a moudrosti

85:7.1 (948.6) Může se zdát, že uctívání přírody vzniklo přirozeně a spontánně v myslích primitivní mužů a žen; a tak to také bylo, ale po celou dobu v těchto stejných primitivních myslích působil šestý pomocný duch, který byl poskytnut těmto lidem jako řídicí vliv v této fázi lidské evoluce. A tento duch neustále podněcoval lidské druhy k úctě, bez ohledu na to, jak primitivní byly jejich první projevy. Duch úcty dal jednoznačně vzniknout lidskému impulsu uctívat, nehledě na to, že živočišný strach

motivoval projev uctívání a že jeho pradávné praktiky byly soustředěny kolem objektů přírody.

85:7.2 (948.7) Musíte si pamatovat, že cítění, ne myšlení, bylo vůdčím a řídícím faktorem v celém evolučním rozvoji. Pro primitivní mysl existuje malý rozdíl mezi strachem, nebezpečím, vzdáváním pocty a uctíváním.

85:7.3 (948.8) Když pud k uctívání je usměřován a řízen moudrostí—hloubavým a empirickým myšlením—potom se začíná rozvíjet ve fenomén opravdového náboženství. Když sedmý pomocný duch, duch moudrosti, dosáhne účinného vlivu, pak se ve svém uctívání člověk začíná odvracet od přírody a přírodních objektů k Bohu přírody a věčnému Tvořiteli všech přírodních věcí.

85:7.4 (949.1) [Představeno Oslnivou Večerní Hvězdou Nebadonu.]

Kapitola 86

Raný vývoj náboženství

86:0.1 (950.1) EVOLUCE primitivního impulsu k uctívání a jeho přeměna ve zbožnost nezávisí na zjevení. Pro zajištění takového rozvoje zcela dostačuje normální fungování lidské mysli pod přímým vlivem šestého a sedmého pomocného univerzálního ducha.

86:0.2 (950.2) Prastaré přednáboženské lidské strachy z přírodních živlů se postupně staly náboženskými a v lidském vědomí se příroda zosobnila, zduchovněla a nakonec zbožštěla. Proto náboženství primitivního typu bylo přirozeným biologickým důsledkem psychologické setrvačnosti vyvíjejících se

živočišných myslí poté, jak se v takových myslích objevily představy o nadpřirozenosti.

1. Náhoda:štěstí a smůla

^{86:1.1 (950.3)} Kromě přirozeného impulsu k uctívání, raná evoluční zbožnost měla své původní kořeny ve zkušenosti člověka s náhodou—takzvaným štěstím, běžnými událostmi. Primitivní člověk byl lovec potravy. Výsledky lovu nemohly být nikdy stejné, což neodvratně vedlo k těm zkušenostem, o kterých člověk mluví jako o štěstí a smůle. Nešťastná náhoda byla velkým faktorem v životech mužů a žen, kteří žili v neustálém nebezpečí, nejistotě a utrpení.

^{86:1.2 (950.4)} Limitovaný intelektuální obzor divocha tak soustředí svoji pozornost na náhodu, že štěstí se stává trvalým faktorem v jeho životě. Primitivní obyvatelé Urantie bojovali o přežití, ne za životní úroveň; své životy prožívali ve velkém nebezpečí a náhoda hrála důležitou roli. Neustálý strach z neznámé a neviditelné katastrofy visel nad těmito divochy jako mračno beznaděje, které zcela potlačilo jakoukoli radost; oni žili v neustálé hrůze z toho, že udělají něco, co jim přinese smůlu. Pověřiví divoši se vždy obávali série šťastných událostí; takové velké štěstí považovali za jistou předzvěst katastrofy.

^{86:1.3 (950.5)} Tento ustavičný strach ze smůly byl paralyzující. Proč tvrdě pracovat a sklídit smůlu—nic za něco—když nicnedělání může jednomu přinést štěstí—něco za nic? Nemyslíci lidé zapomínají na štěstí, berou ho jako samozřejmost, ale bolestně si pamatují smůlu.

^{86:1.4 (950.6)} Pradávný člověk žil v nejistotě a v neustálém strachu před náhodou—neštěstím. Život byl vzrušující hrou náhody; bytí bylo hazardní hrou. Není divu, že částečně civilizovaní lidé stále ještě věří na náhodu a projevují přetrvávající sklon k hazardu. Primitivní člověk alternoval mezi dvěma silnými zájmy: vášní dostat něco za nic a strachem nedostat nic za něco. A tento hazard života byl hlavním zájmem pradávného divocha a intenzívně fascinoval jeho mysl.

^{86:1.5 (951.1)} Pozdější pastevci se na náhodu a štěstí dívali stejně, zatímco ještě pozdější zemědělci si stále více uvědomovali, že úrody jsou bezprostředně ovlivněny mnoha věcmi, nad kterými člověk měl malou či žádnou kontrolu. Rolníci zjistili, že jsou obětí sucha, záplav, krupobití, vichřic, škůdců a nemocí rostlin, stejně tak jako horka a zimy. A tak jak tyto všechny přírodní vlivy ovlivňovaly blahobyt jedince, byly považovány za štěstí nebo smůlu.

^{86:1.6 (951.2)} Tato teorie náhody a štěstí silně prostoupila filozofii všech pravěkých národů. Ještě v nedávné době, v Moudrostech Šalomouna, bylo řečeno: „Vrátil jsem se a uviděl, že ne vždy běh vyhraje nejrychlejší, ne vždy vyhraje bitvu nejsilnější, ne vždy se chléb dostane moudrým, ne vždy dostanou bohatství chytrí a ne vždy se zručným dostane uznání, ale osud a náhoda postihne každého. Neboť člověk nezná svůj osud. Jak se ryby chytají do zlověstných sítí a ptáci do pastí, tak synové lidí jsou lapeni do pastí ve zlé době, když náhle na ně padne“.

2. Zosobnění náhody

^{86:2.1 (951.3)} Úzkost byla přirozeným stavem mysli divocha. Když se muži a ženy stanou oběťmi přehnané úzkosti, jednoduše se

vracejí do přirozeného stavu svých velmi vzdálených předků; a když úzkost začíná být opravdově bolestivá, potlačuje aktivitu a neomylně způsobuje evoluční změny a biologické úpravy. Bolest a utrpení jsou nezbytné pro progresivní evoluci.

^{86:2.2 (951.4)} Boj o přežití je tak úmorný, že některé zaostalé kmeny ještě v této době naříkají a bědují nad každým novým východem slunce. Primitivní člověk se neustále ptal: „Kdo mně mučí?“ Nenalézajíc materiální příčinu pro své utrpení, smířil se s duchovním vysvětlením. A tak se zrodilo náboženství ze strachu z tajemného, z hrůzy z neviditelného a z obavy před neznámým. Tímto způsobem, nejdříve náhoda a potom záhada vedly k tomu, že strach z přírody se stal jedním z faktorů v boji o přežití.

^{86:2.3 (951.5)} Primitivní mysl byla logická, ale byla schopna zvládnout jen několik málo rozumných asociací; mysl divocha byla nevzdělaná, naprosto jednoduchá. Jestli jedna událost následovala za druhou, divoch je považoval za příčinu a důsledek. To, co civilizovaný člověk považuje za pověřčivost, pro divocha to všechno byla prostá neznalost. Lidstvo se pomalu učí, že mezi záměrem a výsledkem nemusí být žádná spojitost. Lidé teprve nyní začínají chápat, že zpětné vazby bytí vznikají mezi činy a jejichmi důsledky. Divoch se snaží zosobňovat všechno nehmatatelné a abstraktní; tímto způsobem se příroda i náhoda zosobňují jako démoni—duchové—a později jako bohové.

^{86:2.4 (951.6)} Člověk má přirozený sklon věřit, že to, co pokládá pro sebe za nejlepší, je v jeho bezprostředním či vzdáleném zájmu; vlastní zájem značně zatemňuje logiku. Rozdíl mezi myšlením

divocha a civilizovaného člověka je více v obsahu než v podstatě, více v rozsahu než v kvalitě.

86:2.5 (951.7) Ale pokračovat v připisování těžko pochopitelných věcí nadpřirozeným příčinám není nic menšího než líný a pohodlný způsob vyhýbat se všem formám těžké intelektuální práce. Štěstí je pouze vytvořený výraz pro zakrytí nevysvětlitelného v jakékoliv epoše lidské existence; označuje ty jevy, které lidé nejsou schopni, nebo ochotni pochopit. Náhoda je slovo, které znamená, že člověk je příliš nevědomý či pohodlný poznat příčiny. Lidé považují přírodní událost za neštěstí nebo smůlu jenom tehdy, když postrádají zvědavost a představivost, když rasám chybí iniciativa a touha po poznání. Zkoumání jevů života dříve či později zničí víru člověka v náhodu, štěstí a takzvané nehody a zamění je za vesmírný zákon a řád, kde všem důsledkům předcházejí jasné příčiny. Takto je strach z bytí nahrazen radostí ze života.

86:2.6 (952.1) Divoch se díval na celou přírodu jako na živou, jakoby něčím ovládanou. Civilizovaný člověk stále ještě nakopává a proklíná ty neživé předměty, které se mu dostanou do cesty a on do nich naráží. Pro primitivního člověka nebylo nikdy nic náhodného, všechno vždy bylo úmyslné. Sféra osudu, funkce štěstí a duchovní svět byly pro něho stejně tak neorganizovanými a nahodilými, jako byla primitivní společnost. A na štěstí bylo pohlíženo jako na vrtošivou a náládovou reakci světa duchů; později jako na rozmarnost bohů.

86:2.7 (952.2) Ale ne všechna náboženství vznikla z animizmu. Současně s animizmem existovaly jiné představy o

nadpřirozenu a tyto víry také vedly k uctívání. Naturalismus není vírou—je to výsledek víry.

3. Smrt—nevysvětlitelná

86:3.1 (952.3) Pro vyvíjejícího se člověka byla smrt největším otřesem, nejkomplikovanější kombinací náhody a záhady. Nebyla to posvátnost života, ale trauma ze smrti, které vzbuzovalo strach a tímto účinně podporovalo zbožnost. Mezi divochy smrt nastala obyčejně v důsledku násilí, takže nenásilná smrt byla stále větší záhadou. Smrt jako přirozený a očekávaný konec života byla nepochopitelná pro vnímání primitivních lidí a bylo zapotřebí mnoho věků, než člověk pochopil její nevyhnutelnost.

86:3.2 (952.4) Pradávný člověk přijal život jako daný fakt, zatímco smrt považoval za určitý typ potrestání. Všechny rasy mají své legendy o lidech, které minula smrt—pozůstatky raného vztahu ke smrti. V mysli člověka již existovala mlhavá představa o neurčitém a neřízeném světě duchů—oblast, ze které přichází všechno to, co je nevysvětlitelné v lidském životě a smrt byla přidána na tento dlouhý seznam nevysvětlitelných a neobjasněných jevů.

86:3.3 (952.5) Zpočátku se myslelo, že všechny lidské nemoci a přirozená smrt jsou způsobeny vlivem duchů. Dokonce i v dnešní době některé civilizované rasy považují nemoc za něco, co bylo způsobeno „nepřítelem“ a aby ji vyléčily, spoléhají na náboženské obřady. Pozdější a komplexnější teologické systémy stále připisují smrt působení světa duchů; to všechno vedlo ke vzniku takových doktrín, jako je dědičný hřích a pád člověka.

86:3.4 (952.6) Uvědomění si své nemohoucnosti před mocnými silami přírody, společně s poznáním lidské slabosti před pohromami nemoci a smrti, přinutilo divocha hledat pomoc u nadmateriálního světa, který si matně představoval jako zdroj těchto záhadných ran osudu.

4. Představa o dalším životě po smrti

86:4.1 (952.7) Představa nadmateriálního aspektu smrtelné osobnosti se zrodila z nevědomé a čistě náhodné asociace událostí každodenního života a snů o démonech. Současné snění několika členů kmene o zemřelém náčelníkovi stačilo k vytvoření přesvědčivého důkazu o tom, že starý náčelník se opravdu vrátil v nějaké formě. To všechno bylo příliš opravdové pro divocha, který se probudil z takového snu celý propocený, chvějící se a křičící.

86:4.2 (953.1) Snový původ víry v budoucí život vysvětluje tendenci si vždy představovat neviditelné věci jako věci viditelné. A brzy tato nová představa o budoucím životě začala účinně působit jako protilátka proti strachu ze smrti, spojeného s biologickým pudem sebezáchovy.

86:4.3 (953.2) Pravěkého člověka také velmi znepokojovalo jeho dýchání, především v chladném podnebí, kdy se při vydechování objevoval kouř. Dech života byl považován za jeden z jevů, který odděloval živé od mrtvých. Člověk věděl, že dech může opustit tělo a jeho sny o děláni všech různých podivných věcí, přestože spí, ho přesvědčily o tom, že v člověku existuje něco nemateriálního. Nejprimitivnější představa o lidské duši, démonu, vznikla ze systému představy o dýchání a snění.

86:4.4 (953.3) Časem divoch vnímal sebe dvojité—tělo a dech. Dech bez těla se rovní duchu, démonu. Ačkoliv démoni, či duchové měli jednoznačný lidský původ, byli považováni za nadlidi. A tato víra v existenci beztělných duchů očividně vysvětlovala výskyt neobyčejných, zvláštních, neobvyklých a nevysvětlitelných jevů.

86:4.5 (953.4) Primitivní teorie o životě po smrti nebyla nutně vírou v nesmrtelnost. Bytosti, které neuměly počítat do dvaceti, by stěží pochopily nekonečnost a věčnost; ony raději uvažovaly o opakujících se inkarnacích.

86:4.6 (953.5) Oranžová rasa byla obzvláště oddána víře v převtělování a reinkarnaci. Tato představa o reinkarnaci vznikla z pozorování podobných dědičných a povahových rysů předků u potomků. Zvyk pojmenovat děti po prarodičích a jiných předcích byl kvůli víře v reinkarnaci. Některé pozdější rasy věřily, že člověk umře třikrát až sedmkrát. Tato víra (pozůstatky Adamova učení o obytných světech) a mnoho dalších zbytků zjeveného náboženství mohou být nalezeny mezi, po jiné stránce absurdními, teoriemi barbarů dvacátého století.

86:4.7 (953.6) Pradávný člověk neměl žádné představy o pekle, nebo o budoucím potrestání. Divoch se díval na budoucí život naprosto stejně jako na stávající, ale bez jakékoliv smůly. Později se objevila představa o rozdílném osudu dobrých duchů a zlých duchů—nebe a peklo. Ale protože mnohé primitivní rasy věřily, že člověk odejde do příštího života ve stejném stavu v jakém ho opustil, nechtěly příliš zestárnout a sejít věkem. Starší lidé se raději nechali zabít předtím, než se stali příliš nemohoucími.

86:4.8 (953.7) Téměř každá skupina měla rozdílnou představu o osudu duchů. Řekové věřili, že slabí lidé musí mít slabé duše; proto vymysleli podsvětí jako vhodné místo pro přijímání takových chudokrevných duší. Také se věřilo, že tito chatrní lidé mají kratší stíny. Raní Andité si mysleli, že jejich duše se vracejí do domovské země předků. Číňané a Egypťané kdysi věřili, že duše a tělo zůstávají pospolu. U Egypťanů to vedlo ke stavění důkladných hrobek a snahám zachovat tělo. Také novodobé národy se snaží zastavit rozklad mrtvého těla. Hebrejci si představovali, že duchovní kopie jedince odešla do Šeólu, odkud se již nemůže vrátit do světa živých. To byl důležitý krok vpřed v učení o evoluci duše.

5. Pojem démon-duše

86:5.1 (953.8) Nemateriální část člověka byla nazývána různě: démonem, duchem, stínem, přízrakem, strašidlem a později duší. Pro pradávného člověka byla duše jeho dvojníkem, existujícím ve snu; ve všech ohledech byla zcela stejná jako samotný smrtelník, kromě toho, že nereagovala na dotek. Víra ve dvojníky, existujících ve snu vedla přímo k představě, že všechny živé i neživé věci mají duši, právě tak jako lidé. Tato představa dlouhou dobu udržovala víru v přírodní duchy; Eskymáci si stále ještě představují, že všechno v přírodě má duchovní podstatu.

86:5.2 (954.1) Démona-duši bylo možno slyšet a vidět, ale nebylo možno se ho dotýkat. Postupně lidské snění vedlo k takovému rozvoji a rozšíření aktivit vyvíjejícího se duchovního světa, že smrt byla nakonec považována za „vypuštění ducha.“ Všechny primitivní kmeny, kromě těch jen málo nad úrovní zvířat, si vytvořily nějakou představu o duši. S pokrokem civilizace byla

tato pověřivá představa o duši zničena a člověk je zcela odkázán na zjevení a na osobní náboženskou zkušenost s touto novou idejí duše jako společného výtvoru smrtelné mysli, uvědomující si Boha a v něm přebývajícím božím duchu—Ladiči Myšlení.

86:5.3 (954.2) Pradávní smrtelníci obvykle nedokázali rozlišovat pojmy pobývající duch a duše evoluční podstaty. Divoch byl velmi zmaten z toho, zdali démon-duše měla svůj původ v těle, anebo byla vnější silou, ve které se nacházelo tělo. Absence logického uvažování v přítomnosti zmatenosti vysvětluje všeobecné rozpornosti v pohledu divocha na duše, demony a duchy.

86:5.4 (954.3) Myslelo se, že duše je spojena s tělem tak, jako vůně s květinou. Pravěcí lidé věřili, že duše může opustit tělo různými způsoby:

86:5.5 (954.4) 1. Běžnou, nebo krátkodobou mdlobou.

86:5.6 (954.5) 2. Ve spánku, přirozeným sněním.

86:5.7 (954.6) 3. Koma a bezvědomí, spojené s nemocí a nehodami.

86:5.8 (954.7) 4. Smrt—opuštění těla natrvalo.

86:5.9 (954.8) Divoch považoval kýchání za nezdařenou snahu duše uniknout z těla. Tělo bylo schopno překazit pokus duše o únik, když bylo ve stavu bdělosti a ostražitosti. Později bylo kýchání vždy doprovázeno některými nábožnými výrazy, jako například: Bůh Ti žehnej!“

86:5.10 (954.9) V dávné minulosti byl spánek považován za důkaz toho, že démon-duše se může vzdálit od těla a věřilo se, že může být zavolána zpět vyřčením nebo zakřičením jména spícího. Lidé si mysleli, že v jiných formách bezvědomí je duše více vzdálená, pravděpodobně usilující o únik natrvalo—blížíci se smrt. Na sny bylo pohlíženo jako na zážitky duše během spánku, když je dočasně mimo tělo. Divoch věřil, že jeho sny jsou stejně skutečné, jako každá jiná jeho zkušenost v bdělém stavu. Dávni lidé měli ve zvyku budit spící pomalu, aby se duše mohla včas vrátit zpět do těla.

86:5.11 (954.10) Ve všech dobách lidé měli hrůzu z nočních strašidel a Hebrejci nebyli výjimkou. Oni skutečně věřili, že Bůh k nim ve snech mluví, navzdory Mojžíšovým zákazům této ideje. A Mojžíš měl pravdu, protože obyčejné sny nejsou metody, používané osobnostmi duchovního světa, když chtějí komunikovat s materiálními bytostmi.

86:5.12 (954.11) Starodávni lidé věřili, že duše mohou vstoupit do zvířat, nebo i do neživých předmětů. Tato představa zvířecí identity vyvrcholila ve víru ve vlkodlaka. Ve dne mohl být člověk zákona poslušný občan, ale v noci ve spánku jeho duše mohla vstoupit do vlka, nebo nějakého jiného zvířete a páchat noční pustošení.

86:5.13 (955.1) Primitivní lidé si mysleli, že duše je spojena s dechem a že její schopnosti se mohou přenášet či předávat dechem. Odvážný náčelník dýchal na novorozeně a tím předával odvahu. Obřad udělení Svatého Ducha raných křesťanů byl doprovázen dýcháním na kandidáty. Žalmista řekl: „Slovem Hospodina bylo vytvořeno nebe a jeho dechem všechny

nebeské bytosti.“ Dlouhou dobu přetrvával zvyk, že nejstarší syn se snažil zachytit dech svého umírajícího otce.

^{86:5.14 (955.2)} Později přišel stín, který vzbuzoval stejný strach a úctu jako dech. Odraz člověka ve vodě bylo také něco, na co se někdy pohlíželo jako na dvojníka a zrcadla byla uctívána s pověřčivým strachem. Dokonce ještě nyní mnoho civilizovaných lidí v případě smrti otáčí zrcadlo ke stěně. Některé zaostalé kmeny stále věří, že vytváření obrázků, kreseb, předloh anebo podobizen vylučuje celou duši, nebo její část, z těla; proto je to zakázané.

^{86:5.15 (955.3)} Duše se všeobecně ztotožňovala s dechem, ale různé národy ji také umístily do hlavy, vlasů, srdce, jater, krve a tuku. Fráze „vyvolat krev Ábela ze země“ je vyjádřením dávné víry v přítomnost démona v krvi. Semité učili, že duše sídlí v tělesném tuku a mnoho národů zakazovalo živočišný tuk jíst. Lov lebek byl způsob získat duši nepřítele, což bylo i skalpování. V nedávné době oči začaly být považovány za okna duše.

^{86:5.16 (955.4)} Ti, kteří se drželi učení o třech nebo čtyřech duších věřili, že ztráta jedné duše znamenala potíže, dvou nemoc a tři smrt. Jedna duše žila v dechu, jedna v hlavě, jedna ve vlasech a jedna v srdci. Nemocným bylo doporučováno procházet se na otevřeném vzduchu s nadějí, že znovu získají zpět svoje zbloudilé duše. O velkých šamanech se předpokládalo, že vymění nezdravou duši nemocného člověka za novou—“znovuzrození.“

^{86:5.17 (955.5)} U dětí Badonana se vyvinula víra ve dvě duše: dechu a stínu. Rané noditské rasy se domnívaly, že člověk je složen

ze dvou osob—duše a těla. Tato filozofie lidského bytí se později odrazila v postojích Řeků. Sami Řekové věřili ve tři duše; rostlinná duše přebývala v žaludku, živočišná v srdci a intelektuální v hlavě. Eskymáci věří, že člověk má tři části: tělo, duši a jméno.

6. Prostředí démonů- duchů

^{86:6.1 (955.6)} Člověk zdědil přírodní prostředí, vytvořil sociální prostředí a vymyslel prostředí démonů. Stát je reakcí člověka na jeho přírodní prostředí, rodina—na jeho sociální prostředí, církev—na jeho iluzorní prostředí démonů.

^{86:6.2 (955.7)} Již na samém počátku historie lidstva se v realnost imaginárního světa démonů a duchů všeobecně věřilo a tento nově vymyšlený svět duchů se stal jednou z mocných sil v primitivní společnosti. Se vznikem tohoto nového faktoru v myšlení a jednání člověka se navždy změnil intelektuální a morální život celého lidstva.

^{86:6.3 (955.8)} Strach smrtelného člověka naplnil tento iluzorní a ignorantský svět všemi následnými pověrami a vírami primitivních národů. Před dobami božájevení to bylo jediné náboženství člověka a do dnešního dne mnohé národy mají pouze toto primitivní evoluční náboženství.

^{86:6.4 (955.9)} S postupem evoluce se štěstí začalo spojovat s dobrými duchy a smůla se zlými duchy. Potíže, spojené s vynucenou adaptací na měnící se životní prostředí, byly považovány za neštěstí, za nelibost duchů-démonů. Primitivní člověk ze svého vrozeného pudu uctívat a ze své mylné představy o náhodě postupně vyvinul náboženství.

Civilizovaný člověk činí opatření na překonání těchto nahodilých událostí; moderní věda uvádí přesné matematické výpočty namísto vymyšlených duchů a náladových bohů.

86:6.5 (956.1) Každá nová generace se usmívá nad pošetilými pověrami svých předků, zatímco sama pokračuje v udržování takových mylných myšlenek a falešného uctívání, které budou důvodem pro další usmívání se ze strany jejich osvícených potomků.

86:6.6 (956.2) Ale nakonec, mysl primitivního člověka se začala zabývat myšlenkami, které přesahovaly všechny jeho vrozené biologické pudy; konečně člověk začínal vyvíjet umění života, založeném na něčem větším, než na reakci na materiální popudy. Začaly se objevovat počátky primitivní filozofie způsobu života. Blížilo se objevení nadpřirozených norem života, protože když rozhněvaný duch-démon přinese neštěstí a dobře naladěný štěstí, tak potom stejným způsobem musí být regulováno lidské jednání. Tak konečně vznikl pojem dobra a zla; a to všechno ještě dávno předtím, než se na zemi objevilo jakékoliv zjevení.

86:6.7 (956.3) Se vznikem těchto pojmů začala dlouhá a marná snaha usmířit věčně neusmiřitelné duchy, otrocká svázanost s evolučním posvátným strachem—dlouhodobé plýtvání lidskými silami na hrobky, chrámy, oběti a kněžstvo. Zaplacená cena byla nesmírná a děsivá, ale všechno to stálo zato, protože člověk v tomto ohledu dosáhl přirozeného uvědomění dobra a zla; narodila se lidská etika!

7. Funkce primitivního náboženství

86:7.1 (956.4) Divoch cítil potřebu jistoty a proto byl ochoten platit velkou cenu v podobě strachu, pověřivosti, obavy a darů kněžím za svoji pojistku magické jistoty proti neštěstí. Primitivní zbožnost byla jednoduše placením pojistného na zajištění proti nebezpečím, číhajících v lesích; civilizovaný člověk platí materiální pojistné proti nehodám při práci a pro nutné případy moderního způsobu života.

86:7.2 (956.5) Současná společnost přesouvá záležitost pojištění z oblasti kněží a náboženství do oblasti ekonomické. Náboženství se stále více zabývá jistotou života po smrti. Dnešní lidé, alespoň ti myslící, již neplatí ničivé poplatky, aby jim zajistily štěstí. Náboženství pomalu stoupá k vyšším filozofickým úrovním na rozdíl od své bývalé funkce jako jistoty proti neštěstí.

86:7.3 (956.6) Ale tyto starodávne představy o zbožnosti pomáhaly lidem, aby se neodevzdávali osudu a nestali se beznadějně pesimistickými; oni věřili, že mohou udělat alespoň něco, aby ovlivnili svůj osud. Zbožnost, která byla založena na strachu z démonů, vštípila lidem potřebu ovládat své jednání, protože existoval nadmateriální svět, který řídil lidský osud.

86:7.4 (956.7) Současné civilizované rasy se právě nyní zbavují strachu z démonů jako vysvětlení štěstí a běžných nepravidelností bytí. Lidstvo se postupně osvobozuje z toho zajetí, ve kterém neštěstí bylo vysvětlováno jednáním démonů-
duchů. Ale přestože lidé opouštějí mylnou teorii o tom, že duchové zapříčiňují těžké rány osudu, projevují překvapující ochotu přijmout téměř stejně chybné učení, které je vede k tomu, že připisují všechny lidské nerovnosti politickým chybám, sociální nespravedlnosti a průmyslové soutěživosti.

Ale nové zákonné systémy, narůstající dobročinnost a přibývající reorganizace průmyslu, jakkoliv jsou prospěšné, nemohou napravit skutkovou podstatu narození a neštěstí života. Pouze pochopení faktů a moudré zacházení se zákony přírody umožní člověku dosáhnout toho, co chce a předejít tomu, co nechce. Vědecké poznání, vedoucí k vědecké činnosti, je jedinou protilátkou proti takzvaným nezaviněným nemocem.

86:7.5 (957.1) Průmysl, válka, otroctví a občanská vláda byly důsledkem sociální evoluce člověka v jeho přirozeném prostředí; podobně vznikla zbožnost jako jeho reakce na iluzorní prostředí imaginárního světa duchů. Zbožnost byla evolučním rozvojem sebezabezpečení a účinkovalo to, bez ohledu na to, že to byl od počátku chybný koncept a byl doslova nelogický.

86:7.6 (957.2) Primitivní zbožnost připravila půdu lidské mysli mocnou a hrozivou silou nesprávného strachu pro poskytnutí v dobré víře duchovní síly nadpřirozeného původu—Ladiče Myšlení. A božští Ladiči od té doby usilují o přeměnu strachu před Bohem v lásku k Bohu. Evoluce může být pomalá, ale je neomylně účinná.

86:7.7 (957.3) [Představeno Večerní Hvězdou Nebadonu.]

Kapitola 87

Kulty duchů

87:0.1 (958.1) KULT duchů vznikl jako protiváha vrtošivé smůle; jeho primitivní nábožné rituály byly výsledkem strachu z neštěstí a nesmírné hrůzy ze smrti. Žádné z těchto raných

náboženstvích nemělo příliš společného s poznáním Božstva či s úctou k nadlidskému; jejich obřady byly většinou prohibitivní, zaměřené na vyloučení, vypuzení nebo vyhnání démonů. Kult duchů nebyl nic víc než pojistkou proti neštěstí; neměl vůbec nic společného s investicemi, které přinesou vyšší a budoucí výnosy.

87:0.2 (958.2) Po dlouhou dobu člověk vedl s kultem duchů krutý boj. Nic v historii lidstva nedokázalo vyvolat větší soucit, než tento obraz nejhlubšího zotročení člověka strachem z démonů-
duchů. Se zrodem právě tohoto samého strachu lidstvo začalo vylepšovat evoluci náboženství. Lidská představivost se odpoutala od břehů svého já a nezakotví, dokud nedospěje ke koncepci opravdového Božstva, skutečného Boha.

1. Strach z duchů

87:1.1 (958.3) Smrt vzbuzovala strach, protože znamenala osvobození dalšího ducha z jeho fyzického těla. Pradávní lidé dělali všechno možné pro to, aby předešli smrti, aby se vyhnuli nevyhnutelnému boji s novým duchem. Oni se vždy úzkostlivě snažili přemluvit ducha, aby opustil místo smrti a odešel do záhrobního světa. Duch vyvolával největší strach v domnělé přechodné době mezi jeho objevením se ve chvíli smrti a jeho pozdějším odchodem do země duchů, což byla mlhavá a primitivní představa o pseudonebi.

87:1.2 (958.4) Ačkoliv divoch připisoval duchům nadpřirozené schopnosti, skoro vůbec si nemyslel, že mají nadpřirozenou inteligenci. Používalo se mnoho triků a lstí ve snaze oklamat a podvést duchy. Civilizovaný člověk stále ještě hodně věří v to,

že viditelným projevem zbožnosti nějakým způsobem oklame i vševědoucí Božstvo.

^{87:1.3 (958.5)} Primitivní lidé se báli nemoci, protože zjistili, že často byla poslem smrti. Jestliže šaman kmene nedokázal vyléčit postiženého jedince, byl tento nemocný člověk obvykle přestěhován z rodinné chýše do nějaké malé, anebo byl ponechán venku, aby tam umřel sám. Obvykle byl dům, ve kterém nastala smrt, zničen; jestli zničen nebyl, tak se mu vždy vyhýbalo a tento strach bránil dávnému člověku stavět důkladná obydlí. To byl také důvod proti zakládání trvalých vesnic a měst.

^{87:1.4 (958.6)} Když zemřel člen klanu, divoši celou noc seděli a povídali si spolu, protože se báli, že by také zemřeli, kdyby usnuli v blízkosti mrtvol. Nakažení od mrtvol dotvrzovalo strach z mrtvého a všechny národy, v té či jiné době, používaly propracované očišťovací obřady za účelem očistit daného člověka po kontaktu s mrtvým. Pradávní lidé věřili, že mrtvole musí být poskytnuto světlo; mrtvé tělo nesmělo nikdy zůstat ve tmě. Ve dvacátém století stále hoří svíčky kolem rakve a lidé stále sedí u mrtvého těla. Takzvaný civilizovaný člověk ještě doposud zcela neodstranil strach z mrtvých těl ze své filozofie života.

^{87:1.5 (959.1)} Ale, přes všechn tento strach, lidé se stále snažili oklamat duchy. Jestli dům, ve kterém zemřel člověk, nebyl zničen, mrtvola byla vynesena otvorem ve zdi, nikdy ne dveřmi. Tato opatření byla zavedena na oklamání ducha, aby se zabránilo jeho dalšímu setrvání a proti jeho návratu. Pozůstalí se vraceli z pohřbu jinou cestou ze strachu, že by je duch sledoval. Zpětná chůze a řada dalších taktik byly

používány na ochranu před návratem ducha z hrobu. Aby ducha oklamali, muži si často vyměňovali oblečení se ženami. Smuteční oblečení bylo navrženo tak, aby zamaskovalo pozůstalé; později mělo vyjádřit úctu mrtvému a tímto způsobem usmířit duchy.

2. Usmiřování duchů

^{87:2.1 (959.2)} Negativní záměr usmiřovat duchy se v nábožnosti objevil dávno před pozitivním záměrem duchy o něco žádat a prosit. První lidské způsoby uctívání byly projevy obrany, ne úcty. Novodobý člověk pokládá za moudré mít pojištění proti požáru; tak i divoch si myslel, že je moudré být pojištěn proti duchům, přinášející neštěstí. Snaha zajistit takovou ochranu dala vzniknout metodám a rituálům kultu duchů.

^{87:2.2 (959.3)} Kdysi si lidé mysleli, že největším přáním ducha je rychlé „uložení“, aby mohl nerušeně odejít do záhrobního světa. Jakékoliv pochybení, nebo vynechání něčeho při vykonávání rituálu ukládání ducha zaručeně zpozdilo jeho návrat do země duchů. O tomto se myslelo, že to znepokojí ducha a takový rozhněvaný duch byl považován za příčinu nesnází, pohromu a neštěstí.

^{87:2.3 (959.4)} Pohřební obřad vznikl ze snahy člověka přimět duši ducha, aby odešla do svého budoucího domova a pohřební promluva měla za účel informovat nového ducha jak se tam dostat. Bylo zvykem zajistit jídlo a ošacení na duchovu cestu a tyto předměty se pokládaly do hrobu, nebo vedle něho. Divoch věřil, že je zapotřebí doba tří dnů až jednoho roku na „uložení ducha“—na to, aby opustil okolí hrobu. Eskymáci stále věří, že duše zůstává s tělem tři dny.

87:2.4 (959.5) Po smrti se dodržovalo mlčení, nebo smutek, aby nebyl duch přilákán zpět domů. Běžnou formou smutku bylo sebetrýznění—způsobení tělesných ran. Mnoho pokrokových učitelů se snažilo tomuto zamezit, ale bezúspěšně. Myslelo se, že půst a jiné formy sebezapření utěší duchy, kteří nacházeli potěšení v potížích živých v přechodném období, kdy se potloukali kolem před svým vlastním odchodem do záhrobního světa.

87:2.5 (959.6) Dlouhá a častá období smuteční nečinnosti byla jednou z velkých překážek rozvoji civilizace. Každý rok byly doslova promarněny týdny a dokonce měsíce tímto neproduktivním a zbytečným truchlením. Skutečnost, že profesionální truchlíci byli najímáni pro pohřební obřady ukazuje, že truchlení bylo rituálem a ne opravdovým projevem zármutku. Současní lidé mohou oplakávat mrtvé z úcty a kvůli bolestné ztrátě, ale pradávni lidé to dělali ze strachu.

87:2.6 (959.7) Jména mrtvých se nikdy nevyslovovala. De facto byla často z jazyka vyloučena. Tato jména se stala tabu a proto tímto způsobem byly jazyky neustále ochuzovány. To nakonec vedlo k rozšiřování symbolické řeči a obrazných výrazů, takových jako „jméno, nebo den, o kterých nikdo nemluví.“

87:2.7 (960.1) V dávné minulosti se tak lidé usilovně snažili zbavit ducha, že mu nabízeli všechno, co jen bylo možno chtít během života. Duchové chtěli ženy a služebníky; majetný divoch počítal s tím, že alespoň jedna otrokyně bude s ním zaživa pohřbena, když on zemře. Později se stalo zvykem, že vdova spáchala sebevraždu na hrobě svého manžela. Když zemřelo dítě, často byla uškrcena matka, nebo teta či babička, aby dospělý duch mohl doprovázet a pečovat o ducha dítěte. A ti,

kteří se takto vzdali svých životů, to dělali velmi ochotně; ve skutečnosti, kdyby porušili zvyk, strach z hněvu ducha by obral jejich život o těch několik málo radostí, kterých se primitivním lidem dostávalo.

87:2.8 (960.2) Bylo zvykem, že když zemřel náčelník, připravilo se velké množství předmětů, aby ho doprovázely na jeho další cestě; když zemřel otrokář, otroci se zabili, aby mu mohli sloužit v zemi duchů. Na ostrově Borneo tento zvyk stále ještě udržují; otrok je ubodán k smrti, aby jako duch doprovázel svého zemřelého pána. Věřilo se, že duchové zabitých osob se těší na to, že budou mít duchy svých vrahů za otroky; tato představa podnítila lidi k lovení hlav.

87:2.9 (960.3) Lidé věřili, že duchové mají rádi vůni jídla; kdysi bylo nabízení jídla u pohřebních hostin všeobecným jevem. Primitivní metodou žádosti o milosrdenství, ještě před jezením, bylo hození kousku jídla do ohně za účelem uspokojit duchy a přitom se mumlalo zaříkadlo.

87:2.10 (960.4) O mrtvých se myslelo, že použijí duchy nástrojů a zbraní, které používali ve svých životech. Rozbít předmět znamenalo „zabít ho“, čímž se uvolnil jeho duch a odešel sloužit do země duchů. Také se konaly majetkové oběti spalováním či zakopáváním. Plýtvání při starověkých pohřbech bylo nesmírné. Pozdější rasy dělaly při těchto obětích smrti papírové modely a nahrazující kresby namísto opravdových předmětů a osob. Obrovský pokrok v civilizaci nastal tehdy, když rodové dědictví nahradilo spalování a zakopávání majetku. Irokézští indiáni provedli mnoho reforem proti plýtvání, spojené s pohřebními obřady. A zachování majetku jim umožnilo stát se nejmocnějšími ze severních

červených lidí. O současném člověku se předpokládá, že nemá strach z duchů. Ale zvyk je silný a mnoho pozemského bohatství se stále plýtvá na pohřební rituály a úmrtní obřady.

3. Uctívání předků

^{87:3.1 (960.5)} Rozvoj kultu duchů nevyhnutelně vedl k uctívání předků, protože se to stalo spojujícím článkem mezi obyčejnými démony a vyššími duchy—předchůdci bohů. Raní bohové byli prostě oslavováni zemřelí lidé.

^{87:3.2 (960.6)} Uctívání předků mělo zpočátku blíže ke strachu než k uctívání, ale taková víra rozhodně přispěla k dalšímu šíření strachu před duchy a jejich uctívání. Oddaní vyznavači raných kultů uctívání duchů předků se dokonce báli ze strachu zívnout, aby v tu chvíli do jejich těla nevstoupil zlý duch.

^{87:3.3 (960.7)} Tradice osvojování dětí vznikla ze snahy mít někoho, kdo po smrti nabídne oběti za pokoj a blahobyt duše. Divoch žil ze strachu před duchy svých soukmenovců a svůj volný čas trávil přípravou pro bezpečný doprovod svého vlastního ducha po smrti.

^{87:3.4 (960.8)} Většina kmenů zavedla alespoň jednou za rok svátek všech duší. Římané měli dvanáct takových svátků a s nimi spojené obřady každý rok. Polovina všech dnů v roce byla věnována nějakému druhu obřadu, spojeného s těmito starodávnými kulty. Jeden římský císař se pokusil reformovat tyto zvyky snížením počtu svátečních dnů na 135 za rok.

^{87:3.5 (961.1)} Kult ducha se neustále vyvíjel. Tak jak duchové byli viděni jako přecházející z nedokonalého stadia na vyšší stupeň bytí, tak rozvoj kultu nakonec dospěl k uctívání nebeských

duchů a také bohů. Ale bez ohledu na rozdíly se víry ve vyspělejší duchy, všechny kmeny a rasy kdysi jednou věřily na demony.

4. Dobří a zlí duchové

^{87:4.1 (961.2)} Strach před duchy byl zdrojem všech světových náboženství; a mnohé kmeny lpěly věky na staré víře v duchy jednoho typu. Učily, že člověk měl štěstí, protože duch byl uspokojen. Když měl smůlu, znamenalo to, že duch se zlobil.

^{87:4.2 (961.3)} Jak se s rozvojem kultu duchů šířil strach před nimi, objevila se představa o duších vyššího typu, duších, které nebylo možno jednoznačně ztotožnit s žádným konkrétním člověkem. Byli to vyšší, osvícení duchové, kteří postoupili přes svět démonů do vyšších sfér světa duchů.

^{87:4.3 (961.4)} Představa existence dvou druhů duchů se postupně pomalu rozšířila po celém světě. Tento nový dualistický spiritismus se nemusel šířit od kmene ke kmeni; vznikl nezávisle ve všech koutech světa. Ve svém vlivu na rozvíjející se evoluční mysl, síla takové ideje nespočívá v její opravdovosti či smysluplnosti, ale spíše v její pochopitelnosti a možnosti všeobecného, rychlého a jednoduchého použití.

^{87:4.4 (961.5)} Ještě později představivost člověka vytvořila koncepci jak dobrých, tak i zlých nadpřirozených sil; někteří démoni nikdy nevyspěli na úroveň dobrých duchů. Raný monospiritismus, založený na strachu před duchy, se postupně vyvíjel do duálního spiritismu, nového konceptu neviditelného řízení pozemských záležitostí. Konečně byly štěstí a smůla zobrazeny tak, že mají své příslušné kontrolory. A všeobecně

se věřilo, že z těchto dvou typů je aktivnější a početnější ten, který přinášel neštěstí.

^{87:4.5 (961.6)} Když nakonec dogma o dobrých a zlých duších dozrálo, stalo se nejrozšířenějším a nejstálejším ze všech nábožných přesvědčení. Tento dualismus představoval velký nábožensko-filozofický pokrok, protože umožnil člověku vysvětlení jak štěstí, tak i neštěstí a současně mu umožnil věřit v nadmateriální bytosti, které byly do určité míry zásadové ve svém jednání. Od duchů bylo možno očekávat dobré či zlé skutky; nebyli pokládáni za úplně náladové, což si o raných démonech monospiritismu myslela většina primitivních věr. Konečně byl člověk schopen představit si nadmateriální síly, které byly zásadové ve svém chování, což byl jeden z nejvýznamnějších objevů pravdy v celé historii evoluce náboženství a rozvoji lidské filozofie.

^{87:4.6 (961.7)} Nicméně, evoluční náboženství zaplatilo obrovskou cenu za koncept dualistického spiritismu. Raná filozofie člověka dokázala najít soulad mezi stálostí duchů a střídavým štěstím a neštěstím v životě pouze ustanovením dvou typů duchů: dobrých a zlých. A přestože tato víra umožnila člověku sloučit proměny náhody s konceptem neměnných nadmateriálních sil, tato teorie od té doby ztěžuje věřícím lidem pochopit kosmickou jednotu. Bohům evolučního náboženství zpravidla odporují temné síly.

^{87:4.7 (962.1)} Tragédie toho všeho spočívá v tom, že když se tyto ideje začaly zakořeňovat v primitivní mysli člověka, v celém světě opravdu nebylo žádných zlých, nebo rozporuplných duchů. Taková nešťastná situace nenastala až do doby po Kaligastiově vzpouře a trvala pouze do Pentekosté. Koncept

dobra a zla jako rovnocenných kosmických zásad existuje v hojně míře i v lidské filozofii dvacátého století. Většina světových náboženství stále ještě nese kulturní mateřské znamení dávno uplynulých dnů vznikajících kultů ducha.

5. Evoluce kultu duchů

87:5.1 (962.2) Primitivní člověk viděl duchy a démony s téměř neomezenými právy, ale bez žádných povinností; lidé si mysleli, že duchové berou člověka jako bytost s množstvím povinností, ale bez žádných práv. Věřilo se, že duchové pohlíží na člověka tak, že neustále selhává ve vykonávání svých duchovních povinností. Všeobecnou vírou lidstva bylo to, že duchové vyžadují nepřetržitou úctu v podobě služby jako daň za nezasahování do lidských záležitostí a i malá nehoda byla připisována jednání duchů. Dávni lidé se tak báli toho, že by mohli opomenout některou poctu, náležící bohům, že když přinesli oběti všem známým duchům, potom udělali další obětní obřad pro „neznámé bohy“ jen proto, aby byli v dokonalém bezpečí.

87:5.2 (962.3) A tak teď, po jednoduchém kultu ducha, přicházejí obřady rozvinutějšího a relativně složitějšího kultu ducha—démona—službě a uctívání vyšších duchů, vytvořených v primitivní představivosti člověka. Nábožné obřady musí držet krok s evolucí a duchovním progresem. Ale rozšiřující se kult vyžadoval stále více umění sebezabezpečení ve vztahu k víře v nadpřirozené bytosti, samočinné přizpůsobení k duchovnímu prostředí. Průmyslové a vojenské organizace byly přizpůsobením se přírodnímu a sociálnímu prostředí. A tak, jak manželství vzniklo pro uspokojování potřeb dvou různých pohlaví, tak náboženská organizace vznikla jako odpověď na

víru ve vyšší duchovní síly a duchovní bytosti. Náboženství představuje přizpůsobení se člověka vlastním iluzím o záhadě náhody. Strach z duchů a následné jejich uctívání byly použity jako pojistka proti neštěstí, jako způsob dosažení blahobytu.

87:5.3 (962.4) V představách divocha se dobří duchové starají o své věci a po lidech téměř nic nepožadují. Jsou to právě zlí démoni a duchové, které je nutno udržovat v dobré náladě. Proto tedy primitivní lidé věnovali více pozornosti svým škodolibým démonům, než svým dobrotivým duchům.

87:5.4 (962.5) Myslelo se, že zejména lidský blahobyť provokuje závist zlých duchů a jejich metoda odplaty byla provedena prostřednictvím druhého člověka a s pomocí uhrančivého pohledu. Ta fáze kultu, která byla spojena se snahou vyhnout se působení ducha, se značně zabývala intrikami uhrančivého pohledu. Strach z něho se rozšířil téměř po celém světě. Krásné ženy nosily závoj, aby byly uchráněny před uhrančivým pohledem; následně, mnoho žen, které toužily být považovány za krásné, přijalo tento zvyk. Kvůli tomuto strachu ze zlých duchů, nebylo dětem obvykle dovoleno zůstat venku po setmění a rané modlitby vždy obsahovaly prosbu „zbav nás ode všeho zlého.“

87:5.5 (962.6) V Koránu je celá kapitola, věnovaná uhrančivému pohledu a magickým kouzlům a Židé v to naprosto věřili. Celý falický kult vznikla jako obrana proti uhrančivému pohledu. Rozmnožovací orgány byly považovány za jediný fetiš, který dokázal učinit uhrančivý pohled bezmocným. Uhrančivý pohled dal vzniknout prvním pověrám o prenatálním značkování dětí—mateřských znaménkách a ve své době byl tento kult prakticky univerzální.

87:5.6 (963.1) Závist je hluboko zakořeněná lidská vlastnost; proto ji primitivní člověk připsal svým raným bohům. A jakmile se člověk jednou pokusil duchy zmást, brzy je začal podvádět. On řekl: „jestliže duchové žárlí na naši krásu a blahobyť, my se zohavíme a o našich úspěších budeme mluvit málo.“ Raná pokora nebyla proto snížením ega, ale spíše snahou oklamat závistivé duchy a zvítězit nad nimi.

87:5.7 (963.2) Aby se předešlo žárlivosti duchů na lidský blahobyť, tak se hodně spílalo některým talismanům, nebo milované věci či osobě. Tak vznikl zvyk znehodnocovat pochvalné poznámky, týkající se sebe sama, nebo rodiny a postupně se vyvinul do civilizované skromnosti, zdrženlivosti a zdvořilosti. V souladu s tímto se stalo módním vypadat ošklivě. Krása vzbuzovala závist duchů; naznačovala hříšnou lidskou pýchu. Divoch chtěl mít ošklivé jméno. Tento rys kultu byl značným handicapem pro rozvoj umění a svět zůstal velmi dlouhou dobu temný a ošklivý.

87:5.8 (963.3) Pod vlivem kultu duchů byl život v nejlepším případě hrou, výsledkem jednání duchů. Budoucnost člověka byla výsledkem jeho snahy, pracovitosti či talentu jenom do té míry, do jaké tyto vlastnosti mohly být použitelné pro ovlivnění duchů. Obřady pro usmiřování duchů byly těžkým břemenem a činily život únavným a doslova nesnesitelným. Od věku ke věku, z pokolení na pokolení, jedna rasa za druhou se snažily zlepšit toto dogma o vyšších démonech, ale žádná generace se to nikdy neodvážila úplně odmítnout.

87:5.9 (963.4) Úmysly a vůle duchů se zkoumaly s pomocí proroctví, věštek a znameních. A tato poselství duchů byla vysvětlována předpovědí, jasnovidectvím, magií, očistou a astrologií. Celý

kult byl systémem, určeným pro usmíření, uchlácholení a zbavení se duchů prostřednictvím tohoto maskovaného uplácení.

87:5.10 (963.5) Tak vznikla nová a rozšířená světová filozofie, spočívající na:

87:5.11 (963.6) 1. Povinnosti—to, co se musí udělat, aby duchové byli příznivě nakloněni, nebo alespoň neutrální.

87:5.12 (963.7) 2. Dobru—správné chování a obřady, zaměřené na získání aktivního postoje duchů na svoji stranu.

87:5.13 (963.8) 3. Pravdě—správném pochopení duchů a přístupu k nim a tudíž k životu a smrti.

87:5.14 (963.9) Nebylo to pouze ze zvědavosti, že pradávni lidé chtěli znát budoucnost; oni se chtěli vyhnout neštěstí. Věštění bylo prostě pokusem uniknout potížím. V té době sny byly považovány za proroctví, zatímco všechno neobvyklé se pokládalo za znamení. Dokonce i dnes civilizované národy upřímně věří ve znamení, symboly a jiné pověřivé pozůstatky, charakteristické pro rozvoj pradávného kultu duchů. Pomalu, velmi pomalu člověk opouští od těch metod, pomocí kterých tak pozvolna a úmorně vystoupal po evolučních stupních života.

6. Zaklínání a vymítání

87:6.1 (963.10) Když lidé věřili pouze na démony, náboženský rituál byl více osobním, méně organizovaným. Ale s objevením víry ve vyšší duchy vznikla potřeba používat „vyšší duchovní metody“ pro jednání s nimi. Tento pokus zlepšit a propracovat

metody usmiřování duchů vedl rovnou k vytvoření způsobů obrany proti duchům. Člověk se opravdu cítil bezmocný před nekontrolovatelnými silami, působící v pozemském životě a jeho pocit podřadnosti ho dohnal k pokusu nalézt nějaký kompenzující element, nějaký způsob pro vyrovnění nerovností v jednostranném boji člověka versus kosmos.

87:6.2 (964.1) V počátcích kultu byly lidské snahy ovlivnit jednání démonů omezeny na usmiřování a na pokusy uplatit smůlu. Když rozvoj kultu dospěl ke koncepci dobrých a zlých duchů, tyto obřady se změnily v pokusy pozitivnější povahy, ve snahy získat štěstí. Nábožnost člověka již nebyla úplně negativistická, přičemž člověk se nespokojil jen se snahami získat štěstí; brzy začal vymýšlet systémy, které by mu mohly vynutit spolupráci duchů. Nábožný člověk není již déle bezbranný před neutuchajícími požadavky iluzorních duchů, které si sám vymyslel; divoch začíná vynalézat zbraně, se kterými si může vynutit zásah ducha a přivolat jeho pomoc.

87:6.3 (964.2) První snahy člověka o obranu byly směřovány proti démonům. Jak plynuly epochy, živí začali vytvářet metody na obranu proti mrtvým. Bylo vynalezeno mnoho způsobů na zastrašování a vyhánění démonů, které je možno citovat následovně:

87:6.4 (964.3) 1. Uříznutí hlavy a svázání těla v hrobě.

87:6.5 (964.4) 2. Kamenování domu zemřelého.

87:6.6 (964.5) 3. Kastrace, nebo zlomení nohou mrtvol.

^{87:6.7 (964.6)} 4. Pohřbení pod kameny—jeden z původů dnešních náhrobků.

^{87:6.8 (964.7)} 5. Kremace, pozdější vynález na zabránění potíží s duchem.

^{87:6.9 (964.8)} 6. Hození těla do moře.

^{87:6.10 (964.9)} 7. Vystavení těla ve volné přírodě, aby ho sežrala divoká zvířata.

^{87:6.11 (964.10)} Lidé věřili, že duchy vyruší a vystraší hluk; křik, zvony a bubny je odháněly od živých. A tyto prastaré metody jsou stále ještě v oblibě při „bdění“ u hrobu mrtvého. Pro zahánění nevitáných duchů se používaly páchnoucí lektvary. Vyráběly se ošklivé napodobeniny duchů, aby ti rychle utekli, když se uvidí. Věřilo se, že psi mohou odhalit příchod démonů a že dávají varování svým vytím a kohouti začnou kokrhat, když jsou nablízku. V této pověře má svůj původ větrná korouhev v podobě kohouta.

^{87:6.12 (964.11)} Za nejlepší ochranu proti démonům byla považována voda. Nadřazena všem ostatním druhům byla svčená voda, což byla voda, ve které si nohy omyli kněží. Jak o ohni, tak i o vodě, se věřilo, že tvoří nepřekonatelné překážky pro demony. Římané třikrát obešli s vodou mrtvé tělo; ve dvacátém století se tělo kropí svčenou vodou a umývání rukou na hřbitově je stále ještě židovským rituálem. Křest byl rysem pozdějšího vodního obřadu; primitivní koupel byla náboženským rituálem. Pouze v nedávné době se koupel stala hygienickým návykem.

87:6.13 (964.12) Ale člověk se nezastavil u vyhánění démonů; prostřednictvím náboženských rituálů a jiných metod se brzy pokoušel zastavit působení duchů. Zaklínání bylo využívání jednoho ducha pro řízení nebo vyhnání druhého a tyto taktiky se také používaly pro zastrašování démonů a duchů. Koncept duálního spiritismu dobrých a zlých sil poskytl člověku dostatek příležitostí pokusit se postavit jednu sílu proti druhé, protože, když silný člověk dokázal přemoci slabšího, tak určitě silný duch dokáže ovládat nižšího démona. Primitivní proklínání byla donucovací metoda, určena k zastrašení nižších duchů. Později se tento zvyk rozšířil na vynášení kleteb na nepřátele.

87:6.14 (965.1) Dlouhou dobu se věřilo, že navrácením zpět k používání starších obyčejů se mohou duchové a polobohové donutit k žádoucímu jednání. Stejně tak se provinuje současný člověk. Vy oslovujete jeden druhého běžným každodenním jazykem, ale když se modlíte, uchylujete se ke staršímu stylu jiné generace, takzvanému obřadnému stylu.

87:6.15 (965.2) Tím se také vysvětluje mnoho případů navrácení k náboženským obřadům sexuálního charakteru, například, k chrámové prostituci. Tyto návraty k primitivním zvykům byly považovány za spolehlivou stráž proti mnoha pohromám. Ve vnímání těchto jednoduchých lidí byly všechny takové moresy zcela zproštěny toho, co by dnešní člověk nazval promiskuitou.

87:6.16 (965.3) Potom přišel zvyk rituálních přísah, za kterým brzy následovaly zástavy a přísežné sliby. Většina těchto přísežných slibů byla doprovázena sebemučením a sebezmrzačením; později půstem a modlitbou. Následně se na sebezapření pohlíželo jako na spolehlivou přesvědčující metodu; to

především platilo v případě potlačení pohlavního pudu. A tak si primitivní člověk brzy osvojil nepopiratelnou přísnost ve svých náboženských zvycích, víru v účinnost sebemučení a sebezapírání jako rituály, schopné přinutit neochotné duchy projevit přízeň ve všem jeho utrpení a strádání.

^{87:6.17 (965.4)} Současný člověk se již otevřeně nesnaží vytvářet nátlak na duchy, ačkoliv stále projevuje náchylnost ke smlouvání s Božstvem. A proto stále přísahá, klepe na dřevo, drží palce a vykašlávání doprovází nějakou otřepanou frází, která kdysi byla magickým zaklínadlem.

7. Podstata kultu

^{87:7.1 (965.5)} Životnost kultovního typu společenské organizace spočívala v tom, že poskytoval symboliku, nutnou pro zachování a stimulaci mravních postojů a náboženských projevů oddanosti. Kult vyrostl z tradic „starých rodin“ a byl zvěčněn jako uznávaná instituce; všechny klany mají kult nějakého typu. Každý inspirující ideál se snaží mít nějaký zvěčňující symbolismus—hledá nějakou metodu pro kulturní projev, který zaručí jeho přežití a rozšíří jeho uskutečňování. A kult dosáhne takového výsledku péčí o emoce a uspokojováním emocí.

^{87:7.2 (965.6)} Od samého počátku civilizace každé přitažlivé hnutí v sociální kultuře, nebo náboženském rozvoji vyvinulo rituál, symbolický obřad. Čím více byl tento rituál nevědomý, o to silněji uchvátil své stoupence. Kult chránil smýšlení a uspokojoval emoce, ale vždy byl největší překážkou na cestě k sociální přestavbě a duchovnímu progresu.

87:7.3 (965.7) Přestože kult vždy zpomaluje sociální progres, je to politováníhodné, že tolik dnešních věřících v mravní normy a duchovní ideály nemá přiměřený symbolismus—žádný kult vzájemného zabezpečení—nic, co by dalo pocit sounáležitosti. Ale náboženský kult nemůže být vymyšlen; on musí vzniknout. Neexistují dvě skupiny s identickými kulty, pokud jejich rituály nejsou povinně ustanoveny autoritou.

87:7.4 (965.8) Raný křesťanský kult byl neúčinnějším, nejpřitažlivějším a nejtrvalejším rituálem, jaký byl kdy vytvořen, nebo vymyšlen, ale většina jeho hodnot byla zničena v době vědeckého věku zrušením tolika jeho původních základních principů. Křesťanský kult byl zbaven života ztrátou mnoha podstatných idejí.

87:7.5 (965.9) V minulosti se pravda rychle vypěstovala a volně se šířila, když kult byl pružný a jeho symbolika rozpínává. Nevyčerpatelná pravda a přizpůsobitelný kult podporovaly rychlost sociálního rozvoje. Kult, nemající smysl, kazí náboženství, když se snaží potlačit filozofii a zotročit intelekt; skutečný kult se rozvíjí.

87:7.6 (966.1) Bez ohledu na nedostatky a vady, každé nové zjevení pravdy dalo vzniknout novému kultu a také nová koncepce Ježíše musí vytvořit novou a odpovídající symboliku. Dnešní člověk musí nalézt nějakou přiměřenou symboliku pro své nové a šířící se ideje, ideály a postoje. Takové povznesené symboly musí vzejít z náboženství života, duchovní zkušenosti. A tato vyšší symbolika vyšší civilizace musí být založena na koncepci Otcovství Boha a musí být naplněna mocným ideálem bratrství člověka.

87:7.7 (966.2) Staré kultury byly příliš egocentrické; nové musí být výplodem praktické lásky. Tak, jako staré kultury, tak i nový kult musí upevňovat postoje, uspokojovat emoce a podněcovat oddanost, ale musí dělat více: musí podporovat duchovní rozvoj, šířit kosmické významy, posilovat morální hodnoty, povzbuzovat sociální rozvoj a stimulovat vyšší typ osobního nábožného života. Nový kult musí zajistit vyšší cíle žití, které jsou jak dočasné, tak i věčné—sociální a duchovní.

87:7.8 (966.3) Žádný kult nemůže přetrvat a přispívat k progresu sociální civilizace a individuálnímu duchovnímu rozvoji, pokud není založen na biologickém, sociologickém a náboženském významu rodiny. Přetrvávající kult musí symbolizovat to, co je trvalé v přítomnosti nekončících změn; musí oslavovat to, co sjednocuje proud stále se měnících sociální proměn. Musí se opírat o opravdové významy, povyšovat krásné vztahy a velebit správné hodnoty skutečné ušlechtilosti.

87:7.9 (966.4) Ale nesmírné potíže v nalezení nové a uspokojující symboliky spočívají v tom, že současní lidé, jako skupina, lpí na vědeckém stanovisku, vyhýbají se pověřivosti a odmítají nevědomost, zatímco jako jednotlivci všichni touží po tajemství a uctívají neznámé. Žádný kult nemůže přežít, pokud neztělesňuje nějaké mocné tajemství a skrývá něco hodně nedosažitelného. Avšak nová symbolika musí být důležitá nejenom pro skupinu, ale musí být také smysluplná pro jednotlivce. Jakékoliv prospěšné formy symboliky musí být takové, které může jednatel uskutečňovat svojí vlastní iniciativou a ze kterých se může těšit také se svými druhy. Jestli by nový kult mohl být dynamický a ne statický, mohl by být

opravdu cenným vkladem pro světský, tak i duchovní rozvoj lidstva.

87:7.10 (966.5) Ale kult—systém symbolických rituálů, sloganů, nebo cílů—nebude fungovat, jestliže je příliš komplikovaný. A kromě toho, musí vyžadovat oddanost a schopnost být loajální. Každé účinné náboženství neomylně vytváří důstojnou symboliku a jeho stoupenci by měli dělat všechno pro to, aby zabránili krystalizaci svého rituálu do záhadných, přetvořených a dusících stereotypních obřadů, které jenom poškozují a zpomalují všechen sociální, morální a duchovní progres. Žádný kult nemůže přežít, jestliže brzdí morální růst a nepodporuje duchovní progres. Kult je tou kostrou, na které vyrůstá živé a dynamické tělo osobní duchovní zkušenosti—opravdové náboženství.

87:7.11 (966.6) [Představeno Oslnivou Večerní Hvězdou Nebadonu.]

Kapitola 88

Fetiše, talismany a magie

88:0.1 (967.1) PŘEDSTAVA ducha, vstupujícího do neživého předmětu, zvířete či lidské bytosti, je velmi prastarou a důstojnou vírou, existující od začátku evoluce náboženství. Toto učení o posedlosti duchem není nic jiného než fetišismus. Divoch se neklaněl nutně před fetišem; on logicky uctíval a vážil si v něm pobývajícího ducha.

88:0.2 (967.2) Zpočátku se věřilo, že duch fetiše je přízrak zemřelého člověka; později se mělo za to, že ve fetiších pobývají vyšší duchové. A tak kult fetiše nakonec zahrnoval všechny

primitivní představy o démonech, duších, spiritech a posedlosti ďáblem.

1. Víra ve fetiše

^{88:1.1 (967.3)} Primitivní člověk vždy chtěl ze všeho neobvyklého udělat fetiš; proto objevení se mnoha fetišů bylo náhodné. Člověk onemocní, něco se stane a on se uzdraví. To samé se vztahuje k reputaci mnohých medicín a náhodných metod léčení nemocí. Dalo se očekávat, že předměty, spojené se sny, se promění do fetišů. Fetiš se staly vulkány, ale ne hory; komety, ale ne hvězdy. Dávný člověk považoval padající hvězdy a meteory za znamení, označující příchod zvláštních duchů-návštěvníků na zem.

^{88:1.2 (967.4)} Prvními fetiši byly oblázky s podivnými znameními a člověk od těch dob vždy hledal „posvátné kameny.“ Kdysi korály představovaly kolekci posvátných kamenů, celou sadu talismanů. Kamenné fetiše mělo hodně kmenů, ale jen málo přežilo jako Kaaba a Kámen Osudu. Oheň a voda patřily také k prvotním fetišům a uctívání ohně, společně s vírou ve svěcenou vodu, přetrvává dodnes.

^{88:1.3 (967.5)} Fetišismus stromů přišel později, u některých kmenů trvání uctívání přírody vedlo k víře v talismany, které obydleli rozliční duchové přírody. Když se rostliny a ovoce staly fetiši, bylo zakázáno je jíst. Jedním z prvních v této kategorii bylo jablko; levantské národy nikdy jablko nejedly.

^{88:1.4 (967.6)} Jestli zvíře snědlo lidské maso, stalo se fetišem. Tak se pes stal posvátným zvířetem Pársů. Jestli fetišem je zvíře a natrvalo v něm pobývá duch, potom se fetišismus dotýká

reinkarnace. Divoši v mnohém záviděli zvířatům; necítili se jim nadřazení a často dostávali jména po oblíbených zvířatech.

88:1.5 (967.7) Když se zvířata stala fetišem, potom následoval zákaz jíst jejich maso. Lidoopi a opice se kvůli jejich podobě člověku staly brzy posvátnými zvířaty; později byli takto také uctíváni hadi, ptáci a prasata. V jednu dobu byla fetišem kráva a mléko bylo tabu, zatímco výkaly byly velmi váženy. V Palestině byl uctíván had, především Féníčany, kteří ho společně s Židy považovali za nástroj zlých duchů. Také mnoho současných národů věří v kouzelnou sílu plazů. Had je uctíván od Arábie přes Indii až k hadím tancům indiánského kmene Moqui.

88:1.6 (968.1) Některé dny týdne byly fetiši. Po dlouhé věky je pátek považován ze nešťastný den a třináctka je nešťastné číslo. Šťastná čísla tři a sedm přišla z pozdějších zjevení; čtyřka byla šťastným číslem primitivního člověka a byla odvozena z raných poznatků čtyř bodů kompasu. Věřilo se, že počítání dobytka či jiného majetku, přináší neštěstí; dávní lidé byli vždy proti sčítání obyvatel—“počítání lidí.“

88:1.7 (968.2) Primitivní člověk nevytvářel nepatřičný fetiš ze sexu; rozmnožovací funkci se věnovalo jen velmi málo pozornosti. Divoch měl přirozené uvažování, nebyla tam nemravnost a chlípnost.

88:1.8 (968.3) Mocným fetišem byly sliny; plivnutí na člověka mohlo z něho vyhnat demony. Starší nebo nadřazený člověk projevil nejvyšší čest tomu, na koho plivnul. Na některé části lidského těla bylo pohlíženo jako na potencionální fetiše, obzvláště na vlasy a nehty. Vysoce ceněny byly dlouhodobě rostoucí nehty náčelníků a jejich odstřižky byly mocným fetišem. Víra ve

fetišizmus lebek je jednou z hlavních příčin mnohem pozdějšího lovení hlav. Cenným fetišem byla pupeční šňůra; dokonce i v dnešní době se tak na ni pohlíží v Africe. První hračkou lidstva byla uchovaná pupeční šňůra. Posázena perlami, což se dělalo často, byla prvním náhrdelníkem člověka.

88:1.9 (968.4) Hrbáči a tělesně postižené děti byly považovány za fetiše; věřilo se, že šílenci jsou náměsíční. Primitivní člověk nedokázal rozlišit mezi genialitou a duševní vyšinutostí; slabomyslní lidé byli buď ubiti k smrti anebo uctíváni jako fetišistické osobnosti. Hysterie vzrůstající měrou potvrzovala populární víru v čarodějnictví; epileptici byli často kněží a šamani. Na stav opilosti se dívalo jako na formu posedlosti d'áblem; když divoch začal flámovat, dal si do vlasů list, aby se zbavil odpovědnosti za své chování. Jedy a opojné nápoje se staly fetiši; myslelo se, že je v nich nastěhován duch.

88:1.10 (968.5) Mnozí považovali geniální lidi za fetišistické osobnosti, ovládané moudrým duchem. A tyto talentované lidi se brzy naučili podvádět a klamat, aby dosáhli svých sobeckých zájmů. Člověk-fetiš byl považován za nadčlověka; on byl božský a také neomylný. Proto náčelníci, králové, kněží, proroci a představitelé církví měli nakonec obrovskou moc a neomezenou autoritu.

2. Evoluce fetiše

88:2.1 (968.6) Domnívalo se, že démoni upřednostňovali pobývat v některém z předmětů, který jim patřil za živa. Tato víra vysvětluje působivost mnohých současných relikvií. Dávni lidé vždy uctívali kosti svých vůdců a kosterní ostatky svatých a

hrdinů ještě i nyní vyvolávají u mnohých lidí pověřčivý respekt. Dokonce i dnes se konají poutě k hrobkám velikých lidí.

88:2.2 (968.7) Víra v ostatky je přežitkem pradávného kultu fetiše. Relikty současných náboženství představují pokus odůvodnit fetiš divocha a tím ho pozvednout na důstojné a vážené místo v současných náboženských systémech. Věřit na fetiše a magii se považuje za barbarské, ale klanět se ostatkům a připouštět zázraky nevyvolává pohořčení.

88:2.3 (969.1) Ohniště—krb—se více či méně stalo fetišem, posvátným místem. Svatyně a chrámy byly zpočátku fetišistickými místy, protože se tam pohřbívali mrtví. Posvátná chýše Hebrejců byla Mojžíšem povýšena do takového postavení, když se stala úkrytem pro superfetiš—tehdy existující koncepci Božího zákona. Ale Izraelité se nikdy nevzdali podivné víry Kenaanců v kamenné oltáře: „A tento kámen, který jsem postavil jako sloup, bude domem Božím.“ Oni opravdu věřili, že duch jejich Boha pobývá v takových kamenných oltářích, které však ve skutečnosti byly fetiše.

88:2.4 (969.2) Nejstarší symboly vznikly proto, aby uchovaly podobu a památku na slavné zemřelé; byly to ve skutečnosti jejich památníky. Idoly byly kultivované fetiše. Primitivní lidé věřili, že obřad vysvěcení přiměje ducha vstoupit do podoby. Stejným způsobem se požehnané předměty staly talismany.

88:2.5 (969.3) Mojžíš se snažil přidat k druhému přikázání starobylého morálního kódu Dalamatie kontrolu nad zbožňováním fetiše mezi Hebrejci. Důrazně nařídil, aby

nevytvářeli žádný druh zobrazení, které by se mohlo stát předmětem zbožňování jako fetiš. Řekl to jasně: „nebudete vyrývat žádné obrazy, nebo podobizny čehokoliv, co je nahoře na nebesích, či dole pod zemí, nebo v pozemských vodách.“ Přestože toto přikázání značně zbrzdilo umění u Židů, snížilo zbožňování fetišů. Ale Mojžiš byl natolik moudrý, aby se snažil rychle odstranit dávné fetišy a proto dovolil umístit některé relikvie ve sloučeném oltáři války a náboženské svatyně, což byla archa.

88:2.6 (969.4) Nakonec se fetiši stala slova, především taková, která byla považována za slova Boha. Tímto způsobem se posvátné knihy mnohých náboženství staly fetišistickými vězeními, věznicí duchovní představivost člověka. Vlastní snaha Mojžíše proti fetišům se stala nejvyšším fetišem; jeho přikázání bylo později použito ke znehodnocení umění a omezování zábavy a obdivování krásy.

88:2.7 (969.5) V dávných dobách fetišistické slovo autority bylo doktrínou, nahánějící strach—nejhroznější ze všech tyranů, zotročujících člověka. Dogmatický fetiš přivede smrtelného člověka k sebeklamu a do spárů náboženské nesnášenlivosti, fanatismu, pověřčivosti, netolerance a nejúděsnějším barbarským krutostem. Současná úcta k moudrosti a k pravdě je pouze nedávným útekem od tendence vytvářet fetišy k vyšším úrovním myšlení a uvažování. Pokud jde o nashromážděné fetišistické spisy, o kterých různí náboženští činitelé tvrdí, že jsou to posvátné knihy, tak se nevěří jenom v to, že co je v knize je pravda, ale také v to, že každá pravda je v knize obsažena. Když se stane, že jedna z těchto posvátných knih říká, že země je plochá, tak potom po dlouhé generace,

jinak rozumní muži a ženy budou odmítat přijmout nezvratné důkazy o tom, že planeta je kulatá.

88:2.8 (969.6) Zvyk otvírat některou z těchto posvátných knih a náhodně pohlédnout na pasáž, která může stanovit důležitá životní rozhodnutí, nebo plány, není ničím jiným, než naprostým fetišismem. Přisahat na „svatou knihu“, nebo zaklínání předmětů nejvyššího uctívání je forma kultivovaného fetišismu.

88:2.9 (969.7) Ale přechod od strachu, který u divocha vyvolal fetiš v podobě odřezků nehtů kmenového náčelníka, k uctívání grandiózních sbírek poselství, zákonů, legend, alegorií, mýtů, básní a kronik, které, potom všem, odrážejí vytríbenou morální moudrost mnoha staletí, představuje opravdový evoluční progres, alespoň do těch dob, dokud se tyto spisy nesestavují do „svaté knihy.“

88:2.10 (970.1) Proto, aby se stala fetišem, musela slova být považována za inspirující a vzývání domnělých božsky inspirovaných spisů vedlo přímo k zavedení autority církve, zatímco evoluce občanských forem vedla k uskutečnění autority státu.

3. Totemismus

88:3.1 (970.2) Fetišismus prochází všemi primitivními kulty, od nejstarší víry v posvátné kameny, přes modlářství, kanibalismus a zbožňování přírody, k totemismu.

88:3.2 (970.3) Totemismus je spojení sociálních a náboženských obřadů. Původně si lidé mysleli, že úcta k totemu zvířete, předpokládaného biologického původu, zaručila dostatek

potravy. Totemy byly zároveň symboly skupiny a jejího boha. Takový bůh byl personifikací klanu. Totemismus byl jednou z fází nepodařené socializace náboženství, které jinak mělo osobní formu. Totem se postupně vyvinul do vlajky, nebo národního symbolu různých současných národů.

88:3.3 (970.4) Fetišistický pytlík, pytlík šamana, byl váček, obsahující ceněný výběr předmětů, naplněných duchy a šaman dávných dob nikdy nedopustil, aby se jeho váček, symbol jeho moci, dotknul země. Civilizované národy dvacátého století dbají na to, aby se jejich vlajky, symboly jejich národního uvědomění, rovněž nikdy nedotkly země.

88:3.4 (970.5) Insignie kněžství a královského úřadu byly časem považovány za fetiše a fetiš státní svrchovanosti prodělal mnoho vývojových stádií, od klanů ke kmenům, od vazalství ke svrchovanosti, od totemů k praporům. Fetišističtí králové vládli „božím právem“ a vzniklo mnoho jiných forem vládnutí. Lidé také vytvořili fetiš demokracie přemrštěným vynášením a obdivováním obyčejných lidských idejí, když jsou kolektivně nazývány „veřejným míněním.“ Náзор jednoho člověka, když se bere samostatně, nemá příliš velkou cenu, ale když hodně lidí působí společně jako demokracie, tento stejný průměrný úsudek se bere jako arbiter spravedlnosti a norma poctivosti.

4. Magie

88:4.1 (970.6) Civilizovaný člověk řeší problémy reálného prostředí prostřednictvím vědy. Divoch se snažil vyřešit reálné problémy iluzorního prostředí duchů magií. Magie byla metodou manipulování domnělého prostředí duchů prostředky, které nekonečně vysvětlovaly nevysvětlitelné; bylo to umění získat

dobrovolnou spolupráci duchů a vynutit si nedobrovolnou pomoc duchů prostřednictvím fetišů, nebo jiných a mocnějších duchů.

88:4.2 (970.7) Účel magie, čarodějnictví a okultismu byl dvojí:

88:4.3 (970.8) 1. Předpovědět budoucnost.

88:4.4 (970.9) 2. Příznivě ovlivnit životní podmínky.

88:4.5 (970.10) Cíle vědy jsou stejné jako u magie. Lidstvo postupuje od magie k vědě ne s pomocí meditace a usuzování, ale spíše skrze dlouhodobé zkušenosti, postupně a namáhavě. Člověk se postupně posunuje k pravdě, začínajíc v omylu, pokračuje v omylu a nakonec dospěje na práh pravdy. Pouze s příchodem vědeckých metod se posunul dopředu. Ale primitivní člověk musel experimentovat nebo zahynout.

88:4.6 (970.11) Čáry dávné pověřivosti byly matkou pozdější vědecké zvědavosti. V těchto primitivních pověrách byla progresivní dynamická emoce—strach se zvědavostí; dávná magie měla v sobě progresivní hnací sílu. Tyto pověry představovaly vznik lidské touhy poznat a kontrolovat planetární prostředí.

88:4.7 (971.1) Magie získala nad divochem takovou silnou moc kvůli tomu, že nebyl schopen pochopit přirozenou smrt. Později vzniklá představa o prvotním hříchu značně pomohla oslabit moc magie nad člověkem, poněvadž vysvětlila přirozenou smrt. Ve své době nebylo vůbec neobvyklé, aby deset nevinných lidí bylo zabito kvůli domnělé odpovědnosti za přirozenou smrt jednoho člověka. To je jedna z příčin

pomalého růstu populace pradávných národů a ještě i dnes je tomu tak u některých afrických kmenů. Obviněný jedinec obvykle přiznal svoji vinu i když to znamenalo čelit smrti.

88:4.8 (971.2) Magie je pro divocha přirozená. On věří, že nepřítel může být opravdu zabit kouzlením nad jeho ustřiženými vlasy, nebo ústřižky nehtů. Smrt hadím uštknutím byla připisována magii čaroděje. Obtížnost v boji proti magii pramení z faktu, že strach může zabít. Primitivní lidé se tak báli magie, že je skutečně zabíjela a takové důsledky byly dostatečné k tomu, aby opodstatnily tuto mylnou víru. V případě neúspěchu se vždy našlo přijatelné vysvětlení; nezdařená magie se napraví novou magií.

5. Magické talismany

88:5.1 (971.3) Poněvadž všechno, co bylo spojené s tělem, se mohlo stát fetišem, nejranější magie využívala vlasy a nehty. Atmosféra tajnosti, provázející fyzické vylučování, vznikla ze strachu, že nepřítel se může zmocnit něčeho, co pochází z těla a použít to pro nežádoucí magii; proto všechny výměšky z těla byly pečlivě zakopány. Neplivalo se na veřejnosti ze strachu, že sliny se mohou využít pro zhoubnou magii; sliny byly vždy zakryty. Také zbytky jídel, oblečení a ozdoby se mohly stát nástrojem magie. Divoch nikdy nenechal zbytky svého jídla na stole. A to všechno se dodržovalo ze strachu, aby některý nepřítel nepoužil tyto věci v magických rituálech a ne z pochopení hygienického významu takových praktik.

88:5.2 (971.4) Magické talismany se zhotovovaly z mnoha rozmanitých věcí: lidského těla, tygřích drápů, zubů krokodýla, jedovatých semen rostlin, hadího jedu a lidských vlasů. Velkou

magickou sílu měly kosti zemřelých. Dokonce prach z otisků nohy se mohl použít pro magii. Dávni lidé silně věřili v talismany lásky. Krev a jiné druhy tělesných sekrecí mohly zajistit magické působení lásky.

88:5.3 (971.5) Věřilo se, že v magii jsou účinné symboly. Dělal se figury a podle toho, jak se s nimi zacházelo, dobře či špatně, tak se věřilo, že stejné účinky se projeví na reálném člověku. Když se uzavíral obchod, tak pověřivý člověk žvýkal kousek tvrdého dřeva, aby obměkčil srdce prodávajícího.

88:5.4 (971.6) Obrovskou magickou sílu mělo mléka od černé krávy; stejně magické byly černé kočky. Magickými byly kůly nebo proutky, stejně jako bubny, zvony a uzly. Všechny staré předměty byly magickými talismany. Praktiky nové nebo vyšší civilizace se setkávaly s nelibostí kvůli jejich domnělým zlým magickým vlastnostem. Po dlouhou dobu se tak pohlíželo na psaní, knihtisk a obrazy.

88:5.5 (971.7) Primitivní člověk věřil, že se jmény se musí zacházet s úctou, především se jmény bohů. Jméno bylo považováno za bytost, odlišné působení od fyzické individuality; bylo ceněno na stejné úrovni jako duše a stín. Jména se dávala do zástavy při poskytování půjček; člověk nemohl používat své jméno, dokud ho nevykoupil zaplacením půjčky. Dnes lidé podepisují svým jménem doklady. Osobní jméno se brzy stalo významným faktorem v magii. Divoch měl dvě jména: hlavní bylo považováno za natolik nedotknutelné, aby se používalo při běžných příležitostech a proto měl druhé, čili všední jméno—přezdívku. Divoch nikdy neřekl své pravé jméno neznámým lidem. Každá zkušenost neobvyklého charakteru ho přiměla změnit své jméno; někdy to bylo ve snaze vyléčit

nemoc, nebo zastavit smůlu. Divoch mohl dostat nové jméno tím, že si ho koupil od náčelníka kmene; ještě v této době lidé přikládají velkou důležitost titulům a oslovení. Ale u nejprimitivnějších kmenů, jako jsou afričtí bušmeni, individuální jména neexistují.

6. Magické rituály

88:6.1 (972.1) Magie se vykonávala prostřednictvím kouzelných proutků, „léčivých“ rituálů a zaříkávání a bylo zvykem, že ten, kdo takový rituál vykonával, byl obnažen. Mezi primitivními čaroději bylo více žen než mužů. V magii „léčit“ znamená mystérium, ne léčbu. Divoch nikdy neléčil sám sebe; on nikdy nepoužil léčivé přípravky, pokud je nedoporučili specialisté v magii. A vúdú doktoři dvacátého století jsou typickými čaroději dávných dob.

88:6.2 (972.2) Magie byla jak veřejná, tak i tajná. Ta magie, která byla praktikována šamany nebo kněžími, byla považována za prospěšnou pro celý kmen. Čarodějnice, čarodějové a mágové prováděli soukromou magii—osobní a sobeckou magii, která se používala jako donucovací metoda pro to, aby způsobila neštěstí nepřítelům. Pojetí duálního spiritismu, dobrých a zlých duchů, dalo vzniknout pozdější víře v bílou a černou magii. A jak se náboženství postupně vyvíjelo, magie byla výrazem používaným pro spirituální činnosti, provozované mimo svůj vlastní kult a také se tak označovala starší víra v démony.

88:6.3 (972.3) Vysoce magickými byly slovní kombinace, rituální zpěvy a zaklínadla. Některá raná zaklínadla se vyvinula do modliteb. Brzy se objevila imitativní magie; modlitby se hrály a magické tance nebyly ničím jiným, než divadelními

modlitbami. Modlitba postupně nahradila magii jako součást rituálu obětování.

88:6.4 (972.4) Gesta, tím, že jsou starší než řeč, byla posvátnější a magičtější a o mimice se věřilo, že má silnou magickou moc. Červení lidé často předváděli buvolí tanec, při kterém jeden jejich člen hrál buvola a když byl chycen, znamenalo to jistotu, že následný lov bude úspěšný. Erotické slavnosti svátku svěcení jara byly jednoduše imitativní magií, sugestivní výzvou pohlavním žádostem rostlinného světa. Loutka byla poprvé použita jako magický talisman neplodnou ženou.

88:6.5 (972.5) Magie byla tou boční větví stromu evolučního náboženství, která časem přinesla plody vědeckého věku. Víra v astrologii vedla k rozvoji astronomie; víra ve filozofický kámen vedla k umění obrábění kovů, zatímco víra v magická čísla byla základem matematické vědy.

88:6.6 (972.6) Ale svět, tak moc naplněný kouzly, výraznou měrou zničil všechny osobní ambice a iniciativu. Na ovoce z tvrdé práce či přičinlivosti bylo pohlíženo jako na výsledek magie. Jestli se na poli jednoho člověka urodilo více obilí, než jeho sousedovi, byl odvečen k náčelníkovi a obviněn z toho, že to obilí navíc odloudil ze sousedova pole. Skutečně, v dobách barbarismu bylo nebezpečné vědět příliš mnoho; takovým lidem hrozilo stále nebezpečí, že budou popraveni za černou magii.

88:6.7 (972.7) Věda postupně odstraňuje ze života element hazardní spekulace. Ale, kdyby se stalo a současné metody vzdělávání by neměly úspěch, tak by téměř okamžitě přišel návrat k primitivním vírám v magii. Tyto pověry stále ještě setrvávají v

myslích mnoha tak zvaných civilizovaných lidí. Jazyk obsahuje mnohé zkameněliny, které svědčí o tom, že lidská rasa byla po velmi dlouhou dobu prosycena magickou pověřčivostí; jsou to slova jako očarován, pronásledovaný smůlou, posedlý, vnuknutí, odčarovat, duchaplný, okouzlující, ohromený a zděšený. A inteligentní lidské bytosti stále věří na osud, smůlu a astrologii.

88:6.8 (973.1) Pradávná magie byla kuklou, ze které se vyklubala současná věda; ve své době byla nezbytná, ale nyní je již nepotřebná. A tak fantomy ignorantské pověřčivosti rozechvívaly primitivní mysli lidí dokud se nezrodily vědecké představy. Dnes se Urantia nachází v pološeru této intelektuální evoluce. Jedna polovina světa dychtivě usiluje pochopit světlo pravdy a fakta vědeckých objevů, zatímco druhá polovina trpí v náručí pradávne pověřčivosti a jenom lehce zamaskované magie.

88:6.9 (973.2) [Představeno Oslnivou Večerní Hvězdou Nebadonu.]

Kapitola 89

Hřích, obětování a vykoupení

89:0.1 (974.1) PRIMITIVNÍ člověk se považoval za dlužníka duchů a že tento dluh musí splatit. Divoch to vnímal tak, že duchové mu přinášejí mnohem více smůly. Časem se toto pojetí vyvinulo do doktríny hříchu a vykoupení. Věřilo se, že duše přichází na tento svět za trest—dědičný hřích. Duše musí být vykoupena; musí se najít obětní beránek. Kromě toho, že lovec hlav praktikoval kult lebek, byl schopen zajistit náhradu za svůj vlastní život—lidskou obět'.

89:0.2 (974.2) Divoch byl velmi brzy posedlý představou, že duchové mají velké potěšení z pohledu na lidské strádání, utrpení a ponížení. Zpočátku se člověk zajímal pouze o spáchané hříchy, ale později ho začaly zneklidňovat zapomenuté hříchy. A kolem těchto dvou idejí vznikl celý následný systém obětování. Tento nový rituál se týkal dodržování obětních usmiřovacích obřadů. Primitivní člověk věřil, že musí udělat něco mimořádného, aby získal přízeň bohů; jenom pokročilá civilizace uznává trvale klidného a benevolentního Boha. Usmiřování bylo více pojistkou proti bezprostřednímu neštěstí, než investicí v budoucí štěstí. A všechny rituály očištění, zaklínání, vymítání a usmiřování splývaly jeden s druhým.

1. Tabu

89:1.1 (974.3) Dodržováním tabu se člověk snažil vyhnout neštěstí, neudělat něco, co by mohlo urazit duchy-démony. Zpočátku neměly tabu náboženský charakter, ale brzy se začaly zaměřovat na démony, nebo duchy a když v této oblasti získaly na síle, staly se zakladateli zákonů a institucí. Tabu je zdrojem rituálních norem a předek primitivního sebeovládání. Byla to nejranější forma společenské regulace a na dlouhou dobu jediná; do těchto dob je stále základní jednotkou struktury společenské stabilizace.

89:1.2 (974.4) Respekt, které tyto zákazy vyvolávaly v mysli divocha, se přesně vyrovnal jeho strachu ze sil, které je měly údajně uplatňovat. První tabu vznikly z náhodné zkušenosti s neštěstím; později byly navrhovány náčelníky a šamany—fetišisty, o kterých se myslelo, že jsou řízeni duchy-démony, dokonce bohem. Strach z odplaty duchů je tak silný v

mysli prvobytného člověka, že někdy umírá hrůzou, když porušil tabu a tato dramatická epizoda enormně posiluje vliv tabu na mysl pozůstalých.

89:1.3 (974.5) Mezi prvními zákazy byla omezení na přivlastnění ženy a jiného majetku. Jak náboženství začalo hrát větší roli ve vývoji tabu, předmět zákazu se považoval za nečistý a později za bezbožný. Písemnosti Hebrejců jsou plné zmínek o věcech čistých a nečistých, zbožných a bezbožných, ale jejich věrouky v tomto směru byly mnohem méně obtížnější a méně rozsáhlejší, než tomu bylo u mnoha jiných národů.

89:1.4 (975.1) Sedm přikázání Dalamatie a Edenu, stejně jako deset přikázání Hebrejců byla definitivně tabu a každé z nich vyjadřovalo stejnou negativní formu jakou měly nejstarší zákazy. Ale tato novější pravidla byla opravdu osvobozující v tom, že nahradila tisíce dřívějších tabu. A navíc, tato pozdější přikázání rozhodně slibovala něco za poslušnost.

89:1.5 (975.2) Raná tabu na jídlo vznikla ve fetišismu a totemismu. Prase bylo posvátné pro Féníčany, kráva pro Hindy. Tabu na vepřové v Egyptě bylo převzato hebrejskou a islámskou vírou. Jedním z mnoha tabu byla víra, že kdyby těhotná žena příliš myslela na nějaké jídlo, tak narozené dítě by bylo odrazem tohoto jídla. Takové pokrmy by pro to dítě byly tabu.

89:1.6 (975.3) Brzy se způsoby stravování staly tabu a tak vznikla starověká i současná pravidla jídelní etikety. Systém kast a společenské úrovně jsou degenerované pozůstatky pradávných zákazů. Tabu byly vysoce účinnými prostředky v organizování společnosti, ale nesmírně zatěžovaly; systém negativních

zákazů nejenže podporoval užitečná a konstruktivní pravidla, ale také podporoval zastaralá, překonaná a bezúčelná tabu.

^{89:1.7 (975.4)} Nicméně, žádná civilizovaná společnost se svojí kritikou primitivního člověka by se nemohla objevit bez těchto rozsáhlých a rozmanitých tabu a tabu by nikdy nepřetrvalo, kdyby neměla podporu primitivního náboženství. Mnoho z nezbytných faktorů lidské evoluce bylo draze zapláceno a stálo obrovské úsilí, oběti a sebezapření, ale tato dosažení—projevy sebeovládání—byly těmi příčlemi, po kterých člověk vystupoval po vzestupném žebříku civilizace.

2. Koncepce hříchu

^{89:2.1 (975.5)} Strach z nehody a hrůza z neštěstí doslova přinutily člověka k vytvoření primitivního náboženství jako domnělé jistoty proti těmto pohromám. Od magie a démonů se náboženství vyvinulo skrze duchy a feteše do tabu. Každý primitivní kmen měl svůj strom zakázaného ovoce, svoje jablko, ale tento strom měl tisíce větví, těžce zatížených všemi druhy tabu. A zakázaný strom vždy říkal: „Nesmíš.“

^{89:2.2 (975.6)} Když se mysl divocha vyvinula na tu úroveň, na které si dokázal představit jak dobré, tak i zlé duchy a když tabu dostalo závazný souhlas vyvíjecího se náboženství, všechno bylo připraveno pro objevení se nové koncepce hříchu. Pojem hříchu byl ve světě univerzálně zaveden ještě před zjeveným náboženstvím. Pouze s pomocí koncepce hříchu mohla primitivní mysl logicky odůvodnit přirozenou smrt. Hřích byl porušením tabu a smrt byl trest za hřích.

89:2.3 (975.7) Hřích byl rituálností a ne racionálností; byl to čin a ne myšlenka. A celá tato koncepce hřichu byla posílena přežívajícími legendami o Dilmunu a té době, kdy byl na zemi malý ráj. Také pověst o Adamovi a Evě upevnila sen o „zlatém věku“, existujícím na počátku lidstva. A toto všechno potvrzovalo představy, vyjádřené později vírou v to, že původ člověka je výsledkem zvláštního tvoření, že on vstoupil na svou pouť v dokonalosti a že porušení tabu—hřichu—způsobilo jeho pozdější strastný stav.

89:2.4 (976.1) Opakované porušení tabu se stalo nectností; primitivní zákon udělal z nectnosti zločin; náboženství z něho udělalo hřích. Mezi ranými kmeny bylo porušení tabu sloučením zločinu a hřichu. Neštěstí komunity bylo vždy považováno jako trest za kmenový hřích. Pro ty, kteří věřili, že blahobyt a poctivost jsou neoddělitelné, očividný blahobyt hříšného člověka jim způsobil tolik trápení, že bylo nutné vynalézt peklo, kde se trestají přestupitelé tabu; počet takových míst budoucího trestu se různil od jednoho do pěti.

89:2.5 (976.2) Velmi brzy se v primitivním náboženství objevila představa doznání a odpuštění. Lidé žádali na veřejném zasedání o odpuštění za hříchy, které se chystali spáchat následující týden. Zpověď byla obřadem prominutí a také veřejným prohlášením o zneuctění, rituálním volání „nečistý, nečistý!“ Hned potom následovaly všemožné rituální systémy očišťování. Všechny pradávné národy praktikovaly tyto nesmyslné ceremonie. Mnoho obřadů pradávných kmenů, majících na první pohled hygienický význam, sledovalo v podstatě rituální cíl.

3. Odřikání a pokora

89:3.1 (976.3) Dalším krokem v evoluci náboženství bylo odříkání; půst byl běžnou praxí. Brzy se stalo zvykem zřeknout se mnoha forem fyzického uspokojení, především sexuální povahy. Dodržování půstu bylo hluboce zakořeněno v mnoha starobylých náboženstvích a přešlo prakticky do všech současných teologických systémů.

89:3.2 (976.4) Přibližně v tu dobu, kdy člověk-barbar zanechával zvyk pálit a zakopávat majetek s mrtvým, kdy se začala formovat ekonomická struktura ras, objevila se nová náboženská doktrína odříkání a desítky tisíc horlivých duší začalo ctít chudobu. Majetek byl považován za duchovní handicap. Tyto názory o duchovním nebezpečí materiálního vlastnictví byly v široké oblibě v době Filóna a Pavla a od těch dob velmi výrazně ovlivňují evropskou filozofii.

89:3.3 (976.5) Chudoba byla pouze částí rituálu pokoření těla, což bylo bohužel, zahrnuto do spisů a učení mnoha náboženství, především křesťanství. Strádání je negativní forma tohoto častého pošetilého rituálu odříkání. Ale to všechno naučilo divocha sebeovládání, což byl užitečný pokrok v sociální evoluci. Odříkání a sebeovládání byly dva největší sociální přínosy raného evolučního náboženství. Sebeovládání dalo člověku novou životní filozofii; naučilo ho to umění umocňovat zlomky života snižováním jmenovatele osobních potřeb namísto věčného snažení zvyšovat čitatele sobeckého uspokojení.

89:3.4 (976.6) Tyto prastaré představy o sebekázni zahrnovaly bičování a všechny druhy fyzického mučení. Zejména aktivními v učení účinnosti fyzického utrpení byli kněží kultu matky a šli příkladem vlastní kastrací. Hebrejci, Hindů a

Buddhisté byli oddanými ctiteli této doktríny fyzického ponížení.

^{89:3.5 (976.7)} V průběhu všech dávných dob se lidé snažili těmito způsoby získat dodatečný kredit v účetnických knihách svých bohů. Kdysi bylo obvyklé při emočním stresu dávat slib sebezapření a sebemučení. Časem tyto sliby dostaly formu smlouvy s bohy a v tomto smyslu představovaly evoluční progres, poněvadž se očekávalo, že bohové musí udělat něco konkrétního náhradou za sebemučení a pokoření těla. Dané sliby byly jak negativní, tak i pozitivní. V současné době jsou sliby takového škodlivého a extrémního charakteru nejvíce provozovány mezi některými skupinami v Indii.

^{89:3.6 (977.1)} Bylo jenom přirozené, že kult odříkání a ponížení obrátil svoji pozornost na sexuální uspokojení. Původně, kult rituálu zdrženlivosti byl vytvořen pro vojáky před odchodem do bitvy; mnohem později se stal zvykem „svatých.“ Tento kult připouštěl manželství pouze jako menší zlo smilstva. Mnoho velkých světových náboženství bylo nepříznivě ovlivněno tímto prastarým kultem, ale žádné tak výrazně, jako křesťanství. Apoštol Pavel byl oddaným stoupencem tohoto kultu a jeho osobní názory se odrážejí v učeních, které on spojil do křesťanské teologie: „Pro muže je dobré, aby se nedotknul ženy.“ „Já bych chtěl, aby všichni lidé byli jako já.“ „Svobodným a vdovám proto říkám, že je pro ně dobré zůstat tak, jako jsem já.“ Pavel dobře věděl, že takové učení nebylo součástí evangelia Ježíše a jeho přiznání této skutečnosti je ilustrováno tímto jeho prohlášením: „Říkám to se svolením a ne s přikázáním.“ Ale tento kult přivedl Pavla k tomu, že se na ženy díval spatra. A největší škoda je v tom, že

jeho osobní názory tak dlouhou dobu ovlivňují učení velkého světového náboženství. Kdyby rada výrobce stanů učitele byla doslova a univerzálně uposlechnuta, potom by lidská rasa dospěla k rychlému a neslavnému konci. Mimoto, zapojení náboženství do starověkého kultu zdrženlivosti vede přímo k boji proti manželství a rodině—skutečnému základu a hlavní instituci lidského progresu. A nelze se vůbec divit, že všechny takové názory podpořily vytvoření kněžského celibátu v mnoha náboženstvích různých národů.

89:3.7 (977.2) Jednou se člověk naučí těšit se ze svobody bez prostopášnosti, z jídla bez obžerství a z požitku bez zhýralosti. Sebeovládání je lepší lidskou metodou kontroly chování, než extrémní odříkání. Ani sám Ježíš nikdy neučil své následovatele těmto nerozumným názorům.

4. Původy obětování

89:4.1 (977.3) Jako součást náboženských obřadů, obětování, podobně jako mnoho dalších rituálů uctívání, nemělo jednoduchý a jediný původ. Tendence klanět se před mocí a vrhat se na zem ve zbožném obdivu v přítomnosti tajemna vzešla z plazení psa před svým pánem. Od impulsu zbožňování k aktu obětování je pouze jeden krok. Primitivní člověk měřil hodnotu svého obětování bolestí, kterou přitom trpěl. Když se idea obětování poprvé přidala k náboženskému obřadu, neuvažovalo se o nabídce oběti, protože by to nezpůsobilo bolest. Prvními obětmi byly takové činy jako vytrhávání vlasů, řezné rány na těle, mrzačení, vyražení zubů a sekání prstů. Jak civilizace pokročila, tato krutá pojetí obětování byla povýšena na úroveň rituálů odříkání, asketismu, postění, strádání a

pozdější křesťanské doktríně svatosti skrze bolest, utrpení a pokoření těla.

89:4.2 (977.4) Na počátku evoluce náboženství existovaly dvě koncepce obětování: představa o darované oběti, která vyjadřovala postoj díkůvzdání a dlužné oběti, která obsahovala představu o vykoupení. Později se vyvinul koncept nahrazování.

89:4.3 (977.5) Ještě později si člověk představoval, že jeho oběť, ať je jakékoliv povahy, by měla působit jako posel zpráv bohům; měla by to být sladká vůně pro chřípí božstva. Tak se kadidlo a další estetické prvky dostaly do obřadů obětování, které se vyvinuly do obětních hostin a postupně se stávaly stále propracovanějšími a okázalejšími.

89:4.4 (978.1) S rozvojem náboženství obětní rituály usmíření a uklidňování postupně nahradily starší metody udobření, chlácholení a zaříkávání.

89:4.5 (978.2) Nejstarší představa obětování byla idea, že se tímto získá nestrannost duchů; a až později vznikla idea vykoupení. Jak se člověk vzdaloval od teorie evolučního původu lidstva a jak čas filtroval tradice časů Planetárního Prince a pobytu Adama, koncept hříchu a dědičného hříchu se stal tak rozšířeným, že přinášení oběti za náhodný a osobní hřích se vyvinulo do doktríny přinášení oběti za vykoupení hříchu celého lidstva. Vykoupení prostřednictvím obětování bylo všeobecným pojištěním, které také zahrnovalo pojistku proti rozmrzelosti a žárlivosti neznámého boha.

89:4.6 (978.3) Obklopen takovým množstvím nedůtklivých duchů a chamtivých bohů, čelil primitivní člověk takové spoustě božských věřitelů, že to vyžadovalo všechny ty kněze, rituály a oběti po celý život, aby se dostal z duchovního dluhu. Doktrína dědičného hříchu, neboli viny lidstva, byla příčinou toho, že život každého člověka začínal v těžkém dluhu duchovním silám.

89:4.7 (978.4) Dary a úplatky se dávají lidem, ale když jsou předloženy bohům, hovoří se o nich jako o věnování, dělá se z nich svátost, anebo jsou nazývány obětováním. Sebeodříkání bylo negativní formou usmiřování; obětování se stalo pozitivní formou. Akt usmiřování zahrnoval velebení, oslavování, lichocení a také pohoštění. Současné formy uctívání božstva jsou pozůstatky těchto pozitivních obřadů usmiřování. Dnešní formy uctívání jsou jednoduše zritualizováním těchto pradávných obětních metod pozitivního usmiřování.

89:4.8 (978.5) Obětování zvířat znamenalo pro primitivního člověka mnohem více, než pro současné rasy. Tito barbarové považovali zvířata za své skutečné a blízké příbuzné. Časem se člověk stal vychytralý ve svém obětování a přestal nabízet svá pracovní zvířata. Na samém počátku obětoval to nejlepší co měl, včetně svých domestikovaných zvířat.

89:4.9 (978.6) Nebyla to žádná prázdná chloubka, když jeden egyptský vládce tvrdil, že obětoval 113 433 otroků, 493 386 hlav dobytka, 88 lodí, 2756 zlatých předmětů, 331 702 džbánů medu a oleje, 228 830 džbánů vína, 680 714 hus, 6 744 428 bochníků chleba a 5 740 352 váčků mincí. A aby toto mohl udělat, musel těžce zatížit daněmi své tvrdě pracující poddané.

89:4.10 (978.7) Nakonec to byla pouhá nutnost, která donutila tyto polodivochy jíst materiální část svých obětí poté, až se bohové spokojili s duší. A pradávné posvátné jídlo bylo tou záminkou, která posloužila pro ospravedlnění tohoto zvyku, který se v dnešní bohoslužbě přeměnil ve svaté přijímání.

5. Obětování a kanibalismus

89:5.1 (978.8) Moderní představy o raném kanibalismu jsou zcela mylné; byl součástí mravů prastaré společnosti. Ačkoliv kanibalismus je tradičně odporným jevem pro současnou civilizaci, byl součástí sociální a náboženské struktury primitivní společnosti. Provozování kanibalismu bylo diktováno skupinovými zájmy. Vzniklo pod vlivem nezbytnosti a přetrvalo kvůli zotročující pověrčivosti a ignoranci. Byl to sociální, ekonomický, náboženský a vojenský mrav.

89:5.2 (979.1) Pradávný člověk byl kanibalem; měl rád lidské maso a proto ho nabízel jako dar duchům a svým primitivním bohům. Poněvadž démoni-duchové byli pouze přeměněnými lidmi a poněvadž jídlo bylo největší potřebou člověka, pak to také muselo být největší potřebou duchů.

89:5.3 (979.2) Kanibalismus byl kdysi téměř univerzálním jevem mezi vyvíjejícími se rasami. Sangikové byli všichni kanibalové, ale Andonité původně nebyli, což nebyli ani Nodité a Adamité; ani Andité nebyli kanibaly dokud se výrazně nesmísili s evolučními rasami.

89:5.4 (979.3) Chuť na lidské maso roste. Jedení lidského maso začalo kvůli hladu, jako projev přátelství, jako pomsta, jako

součástí náboženského rituálu a stalo se kanibalismem návykovým. Lidojedství vzniklo z nedostatku potravy, ačkoliv to byl zřídka zásadní důvod. Nicméně, Eskymáci a Andonité jedli lidské maso pouze v době hladomoru. Kdysi dávno bylo běžným zvykem primitivních matek zabít a sníst svoje vlastní děti, aby obnovily ztracenou sílu, potřebnou v době těhotenství a v Queenslandu ještě v této době je takto často zabito a snědeno prvorozené dítě. Ještě poměrně nedávno ke kanibalismu přistupovaly mnohé africké kmeny jako k válečné metodě, jako ke způsobu terorizování svých sousedů.

^{89:5.5 (979.4)} V některých případech byl kanibalismus výsledkem degenerace dříve vyspělých rodů, ale většinou byl rozšířený mezi evolučními rasami. Lidojedství přišlo v době, kdy lidé pociťovali ostré a nenávistné emoce vůči svým nepřítelům. Jedení lidského masa se stalo součástí slavnostního obřadu pomsty; věřilo se, že se tímto způsobem může zničit duch nepřítele, anebo se spojit s duchem toho, kdo to maso sní. Ve své době byla rozšířena víra v to, že čarodějové získali svoje schopnosti lidojedstvím.

^{89:5.6 (979.5)} Některé skupiny lidojedů jedli pouze členy svých vlastních kmenů. Takové pseudoduchovní množení mělo posílit kmenovou solidaritu. Jedli ale také z pomsty nepřátele s představou, že si přisvojí jejich sílu. Byla to čest duši přítele, nebo kmenového druha, když jeho tělo bylo snědeno, zatímco snědení nepřítele nebylo ničím jiným než pouhým jeho potrestáním. Mysl primitivního člověka si nedělala nárok na zásadovost.

^{89:5.7 (979.6)} U některých kmenů přestárli rodiče si přáli být snědeni svými dětmi; některé jiné kmeny měly zvyk nejíst své blízké

příbuzné; jejich těla byla prodána, nebo vyměněna za těla cizích lidí. Značně byl rozšířen obchod se ženami a dětmi, které byly vykrmeny pro zabití. Když nemoci a války nedokázaly snížit lidnatost, nadbytek byl neformálně sněden.

89:5.8 (979.7) Kanibalismus postupně mizel v důsledku následujících vlivů:

89:5.9 (979.8) 1. Někdy se stal veřejným obřadem, přijetím kolektivní viny za vynesení rozsudku smrti nad soukmenovcem. Pokrevní vina přestává být zločinem, když se na ni podílí všichni, celá společnost. Poslední kanibalismus v Asii bylo jedení popravených zločinců.

89:5.10 (979.9) 2. Velmi brzy se z něho stal náboženský rituál, ale rostoucí strach z duchů ne vždy působil na snížení lidojedství.

89:5.11 (979.10) 3. Nakonec dospěl do bodu, kdy pouze některé části, nebo orgány těla byly jedeny. O těchto částech se domnívalo, že obsahují duši, nebo části ducha. Běžné bylo pití krve a bylo zvykem míchat „jedlé“ části těla s léčivy.

89:5.12 (980.1) 4. Byl omezen pouze na muže; ženy měly zakázáno jíst lidské tělo.

89:5.13 (980.2) 5. Později byl omezen na náčelníky, kněží a šamany.

89:5.14 (980.3) 6. Potom se stal tabu u vyspělejších kmenů. Tabu na lidojedství se poprvé objevilo v Dalamatii a pomalu se rozšířilo po celém světě. Nodité podporovali kremaci jako prostředek boje proti kanibalismu, protože bylo kdysi běžnou praxí mrtvá těla vykopat a sníst je.

89:5.15 (980.4) 7. Obětování lidských těl zazvonilo umíráček kanibalismu. Tím, že se lidské maso stalo potravou vyšších lidí, náčelníků, lidské tělo bylo nakonec vyhrazeno pro ještě vyšší duchy; a tak lidské oběti účinně udělaly přítrž kanibalismu, s výjimkou nejvíce zaostalých kmenů. Když se lidské oběti pevně zakořenily, lidojedství se stalo tabu; lidské maso bylo určeno pouze pro bohy; člověk směl jíst jenom malé obřadní kousky—svátost.

89:5.16 (980.5) Nakonec se pro účely obětních rituálů začala jako náhrada za lidské tělo všeobecně používat zvířata a také mezi zaostalejšími kmeny se lidojedství výrazně snížilo po jídáním psů. Pes byl prvním zdomácněným zvířetem a byl vysoce vážen jako takový a jako potrava.

6. Evoluce obětování lidí

89:6.1 (980.6) Přinášení lidských obětí bylo nepřímým důsledkem kanibalismu a zároveň i prostředkem jeho odstranění. Zajišťovat duchovní doprovod do duchovního světa vedl také ke snížení lidojedství, protože nikdy nebylo zvykem jíst mrtvá těla obětovaných lidí. Nebylo jediné rasy, která by v té či jiné formě, v tom či jiném čase, byla naprosto prosta přinášení lidských obětí, třebaže Andonité, Nodité a Adamité měli ke kanibalismu nejmenší sklon.

89:6.2 (980.7) Obětování lidí bylo prakticky univerzálním jevem; zachovalo se v náboženských zvycích Číňanů, Hindů, Egyptanů, Hebrejců, Mezopotámců, Řeků, Římanů a mnoha dalších národů a ještě nedávno existovalo mezi zaostalými africkými a australskými kmeny. Civilizace amerických indiánů začala s kanibalismem mnohem později a proto byla

prosycena lidským obětováním především ve Střední a Jižní Americe. Kaldeji byli mezi prvními, kdo zanechal obětování lidí z obyčejných důvodů, nahradili je zvířaty. Asi před dvěma tisíci lety soucitný japonský císař zavedl hliněné napodobeniny namísto obětovaných lidí, ale v severní Evropě přestalo toto obětování lidí před méně než tisícem let. Některé zaostalé kmeny stále přinášejí lidské oběti, ale je to na základě dobrovolnosti, určitý druh náboženské, nebo rituální sebevraždy. Stalo se jednou, že šaman přikázal obětovat velmi uznávaného starého muže kmene. Lidé se vzbouřili a odmítli uposlechnout. Načež stařec požádal svého vlastního syna, aby mu vzal život; staří lidé skutečně věřili v tento obyčej.

89:6.3 (980.8) Historie nezná tragičtější a dojemnější událost, ilustrující srdce drásající boj mezi starými a starodávnými náboženskými obyčejí a rozdílnými požadavky rozvíjející se civilizace, než hebrejský příběh o Jiftáchovi a jeho jediné dceři. Jak bylo běžným zvykem, tento člověk s dobrým úmyslem udělal pošetilý slib, uzavřel smlouvu s „bohem války“ a souhlasil zaplatit určitou cenu za vítězství nad svými nepřáteli. A tou cenou bylo to, že když se vrátí domů, bude obětovat to, co mu vyjde jako první z domovních dveří v ústrety. Jiftách si myslel, že to bude jeden z jeho věrných otroků, kdo ho přijde přivítat, ale stalo se to, že ho přišla přivítat jeho dcera a jediné dítě. A tak, i v této pokročilé době a mezi domněle civilizovanými lidmi, tato krásná dívka, po dvou měsících oplakávání svého osudu, byla skutečně obětována svým otcem a se souhlasem jeho soukmenovců. A to vše bylo uděláno navzdory Mojžišovým přísným nařízením proti přinášení lidských obětí. Ale muži a ženy mají sklon dělat pošetilé a

zbytečné sliby a lidé v minulosti považovali takové sliby za vysoce posvátné.

89:6.4 (981.1) V dávných dobách, když se začala stavět nová významná stavba, bylo zvykem zabít člověka jako „oběť základů.“ To mělo zajistit přítomnost démona-ducha, aby hlídal a chránil stavbu. Když se Číňané chystali odlít zvon, zvyk prikazoval obětovat nejméně jednu pannu, aby se zlepšil zvuk zvonu; vybraná dívka byla vhozena zaživa do roztaveného kovu.

89:6.5 (981.2) V mnoha skupinách přetrvával dlouho zvyk zazdívat zaživa otroky do důležitých zdí. V pozdějších dobách severoevropské kmeny začaly zazdívat stín kolemjdoucího namísto zvyku pohřbívat živé osoby do zdí nových budov. Číňané zazdívali do zdí dělníky, kteří zemřeli během stavebních prací.

89:6.6 (981.3) Při stavění hradeb Jericha bezvýznamný král Palestiny „položil základy na svém prvorozeném synovi Abíramovi a postavil bránu na svém nejmladším synovi Segúbovi. Bez ohledu na to, že se toto stalo poměrně nedávno, tento otec nejenže zazdil za živa své dva syny do základů městské brány, ale jeho čin byl také zapsán jako akt „podle příkazu Hospodina.“ Mojžíš zakázal tyto oběti do základů, ale brzy po jeho smrti se k nim Izraelité vrátili. Ve dvacátém století existující rituál poklepávání na základní kámen nové stavby a s tím spojené ceremonie, jsou připomínkou primitivního obětování lidí do základů.

89:6.7 (981.4) U mnoha národů dlouhou dobu přetrvával zvyk obětovat první plody duchům. Všechny tyto obřady, v současné

době více či méně symbolické, jsou přežitkem pradávných rituálů, zahrnující obětování lidí. Obětování prvorozence bylo široce rozšířené mezi starobylými národy, především mezi Féníčany, kteří se tohoto obyčeje vzdali jako poslední. Při obětování se dříve říkalo: „život za život“. Nyní říkáte na pohřbu: „prach k prachu.“

89:6.8 (981.5) Ačkoliv pohled na Abraháma, přinuceného obětovat svého vlastního syna Izáka, děsí civilizovanou citlivost, pro lidi té doby to nebylo ničím novým či zvláštním. Dlouhou dobu otcové praktikovali zvyk, když ve chvílích velké emoční tísně obětovali své prvorozené syny. Mnoho národů má analogické pověsti, protože kdysi existovala celosvětová a hluboká víra v to, že při každé zvláštní a neobvyklé události bylo nutno přinést lidskou oběť.

7. Změny v obětování lidí

89:7.1 (981.6) Mojžíš se snažil skoncovat s přinášáním lidských obětí tím, že zavedl výkupné. Vytvořil systematický program, který umožnil jeho lidem uniknout těm nejhorším důsledkům jejich unáhlených a pošetilých slibů. Půdu, majetek a děti bylo možno vykoupit podle stanovených poplatků, které se platily kněžím. Ty skupiny, které přestaly obětovat své prvorozené syny, brzy získaly obrovské výhody nad méně pokrokovými sousedy, kteří pokračovali v těchto krutých činech. Mnoho takových zaostalých kmenů nebylo značně oslabeno pouze kvůli ztrátě synů, ale také proto, že často byla narušena posloupnost náčelnictví.

89:7.2 (982.1) Důsledkem mizejícího obětování dětí byl obyčej natírat krví práh domu na ochranu prvorozeného. Často to bylo

děláno ve spojení s jedním největším svátkem v roce a tento rituál se v jednu dobu vykonával ve většině oblastech světa—od Mexika po Egypt.

89:7.3 (982.2) Dokonce poté, když většina skupin skoncovala s rituálem zabíjení dětí, bylo zvykem odložit kojence do divočiny, nebo do malého člunu na řeku. Když dítě přežilo, věřilo se, že zasáhli bohové, aby ho zachránili, tak jak je tomu v pověstech o Sargónovi, Mojžíšovi, Kýrovi a Romulovi. Potom přišel zvyk zasvěcovat prvorozené syny pro posvátná poslání; umožnili jim dospět a potom je namísto smrti vyhostili z domu. Toto byl původ kolonií. Římané se drželi tohoto zvyku ve svém programu kolonizace.

89:7.4 (982.3) Mnohé zvláštní asociace sexuální laxnosti s primitivním způsobem uctívání mělo svůj původ v obětování lidí. V dávných dobách, když se žena střetla s lovcem hlav, mohla svůj život vykoupit tím, že se mu odevzdala pohlavně. V pozdější době, panna, která měla být obětována bohům, se mohla rozhodnout, že vykoupí svůj život tím, že na celý život zasvětil své tělo posvátné sexuální službě v chrámě a tímto způsobem si mohla vydělat peníze na své vykoupení. V té době to lidé považovali za vysoce povznášející mít pohlavní styk se ženou, která se takto snaží vykoupit svůj život. Obcování s těmito posvěcenými dívkami bylo náboženským rituálem a kromě toho tento celý obřad poskytoval přijatelnou záminku pro běžné sexuální uspokojení. Byl to lstivý druh sebeklamu, který jak dívky, tak i jejich souložníci s potěšením praktikovali. Mravy vždy zaostávaly za evolučním pokrokem civilizace a tak umožňovaly udržovat tyto prastaré a divošské sexuální zvyky vyvíjejících se ras.

^{89:7.5 (982.4)} Časem se chrámová prostituce rozšířila po celé jižní Evropě a Asii. Peníze, vydělané chrámovými prostitutkami, byly všemi národy považované za posvátné—byl to velký dar pro bohy. Nejlepší typy žen zaplnily sexuální síně chrámů a své výdělky věnovaly všem druhům posvátných obřadů a na práce pro veřejné blaho. Mnoho žen z vyšších tříd nashromáždilo své věno dočasným poskytováním sexuálních služeb v chrámech a většina mužů upřednostňovala tyto ženy za své manželky.

8. Vykoupení a úmluvy

^{89:8.1 (982.5)} Obětní vykoupení a chrámová prostituce byly v podstatě obměnou obětování lidí. Potom přišlo simulované obětování dcer. Tento rituál spočíval v pouštění žilou s odevzdáním se celoživotnímu pannenství a byla to morální reakce na starší chrámové smilstvo. V pozdějších dobách se panny zasvětily službě, spočívající v udržování posvátných chrámových ohňů.

^{89:8.2 (982.6)} Později lidé pojali myšlenku, že obětování některé části těla, by mohlo nahradit starší a úplnou lidskou oběť. Fyzické zmrzačení bylo také považováno za přijatelnou náhradu. Obětovány byly vlasy, nehty, krev a také prsty na rukou a nohou. Pozdější a téměř univerzální starověký rituál obřízky byl důsledkem kultu částečného obětování; jeho smysl byl pouze obětní, nebyla k němu nikdy připojena žádná myšlenka na hygienu. Mužům se prováděla obřízka; ženám se propichovaly uši.

^{89:8.3 (983.1)} Následně vznikl zvyk svazovat prsty namísto jejich odřezávání. Holení hlavy a stříhání vlasů byly podobnou formou náboženského obětování. Propíchávání nosu a rtů

kroužky se stále praktikuje v Africe a tetování je evoluční uměleckou formou pradávného primitivního zjizvení těla.

89:8.4 (983.2) Časem, pod vlivem progresivního učení, se spojil zvyk přinášení obětí s pojmem úmluvy. Konečně se objevila představa o bozích, vstupujících do jednání s člověkem; a toto byl velký krok ve stabilizování náboženství. Zákon—úmluva—nahrazuje náhodu, strach a pověřčivost.

89:8.5 (983.3) Člověk nemohl předtím vůbec snít o úmluvě s Božstvem, dokud jeho představa o Bohu nedosáhla úrovně, na které vesmírní kontroloři byli vnímáni jako důvěryhodní. A prvotní představa člověka o Bohu byla tak antropomorfní, že nebyl schopen si představit důvěryhodné Božstvo, dokud se on sám nestal relativně spolehlivým, mravním a etickým.

89:8.6 (983.4) A tak představa uzavírání úmluvy s bohy se přece nakonec stala realitou. Postupem času evoluční člověk získal takovou morální důstojnost, že se osmělil vyjednávat s bohy. A tak se obětování postupně vyvinulo ve hru—filozofické vyjednávání člověka s Bohem. Všechno to představovalo nový způsob zajištění jistoty proti neštěstí, nebo spíše zdokonalenou metodu pro jisté nabytí prosperity. Neobírejte se mylnou představou o tom, že tyto rané oběti byly nezištným darem bohům, spontánním vyjádřením vděčnosti či díkůvzdání; nebyly to projevy opravdové úcty.

89:8.7 (983.5) Primitivní formy modlitby nebyly ničím jiným, než smlouváním s duchy, argumentováním s bohy. Byl to určitý druh výměnného obchodu, při kterém naléhání a přemlouvání bylo nahrazeno něčím reálnějším a dražším. Rozvíjející se obchod mezi rasami vstúpil lidem ducha obchodování a

rozvinul umění smlouvání; a tyto rysy se nyní začaly objevovat v lidských metodách uctívání. A tak, jak někteří byli považováni za lepší obchodníky než ti druzí, tak někteří byli považováni za lepší modlitebníky než ti ostatní. Modlitba poctivého člověka měla velkou úctu. A poctivý člověk byl ten, který měl zaplacený všechny účty u duchů, splnil každou rituální povinnost ve vztahu k bohům.

89:8.8 (983.6) Raná modlitba byla stěží uctíváním; byla to naléhavá prosba o zdraví, bohatství a život. A v mnoha ohledech se modlitby příliš nezměnily s procházejícími epochami. Stále ještě jsou čteny z knih, formálně přednášeny a vypisovány pro umístění na kotoučích, nebo pro vyvěšení na stromech, aby vítr osvobodil člověka od potíží s vydáváním svého vlastního dechu.

9. Obětování a svátosti

89:9.1 (983.7) V průběhu evoluce urantijských rituálů obětování lidí pokročilo od krvavého lidojedství na vyšší a symboličtější úroveň. Rané rituály obětování zplodily pozdější obřady svátostí. V pozdějších dobách to byl sám kněz, kdo ochutnával kousek kanibalské oběti, nebo kapku lidské krve a potom všichni ostatní jedli živočišnou náhradu za člověka. Tyto pradávne představy o vykoupení, spáse a úmluvách se později vyvinuly do obřadů svátostí. A celá tato evoluce rituálů měla nesmírný socializující vliv.

89:9.2 (984.1) Ve spojení s kultem matky, v Mexiku a v jiných místech se časem namísto těla a krve při dřívějším obětování lidí používalo jako svátost koláče a víno. Hebrejci praktikovali tento rituál po velmi dlouhou dobu jako součást jejich oslav

Paschi a pozdější křesťanské verze svátosti měla původ v tomto hebrejském obřadu.

^{89:9.3 (984.2)} Starověké sociální bratrství se zakládalo na rituálu pití krve; rané židovské společenství se upevňovalo krvavou ceremonií. Pavel začal stavět nový křesťanský kult na „krvi věčné úmluvy.“ A přestože zatížil křesťanství zbytečným učením o krvi a obětech, jednou provždy skoncoval s doktrínami vykoupení prostřednictvím přinášení lidských a zvířecích obětí. Jeho teologické kompromisy ukazují na to, že dokonce zjevení se musí podřídit postupnému vlivu evoluce. Podle Pavla, se stal Kristus poslední a provždy dostačující lidskou obětí; nyní je božský Soudce plně a navždy uspokojen.

^{89:9.4 (984.3)} A tak, po uplynutí mnoha epoch, se kult obětování vyvinul do kultu svátosti. Tudíž, svátosti současných náboženství jsou legitimními nástupci těch šokujících prastarých obřadů obětování lidí a ještě starších kanibalských rituálů. Mnohé ještě v této době spoléhají na krev pro spasení, ale alespoň to má obrazný, symbolický a mystický charakter.

10. Odpuštění hříchu

^{89:10.1 (984.4)} Dávný člověk byl schopen dosáhnout vědomé přízně u Boha pouze prostřednictvím obětování. Současný člověk musí vyvinout nové metody pro dosažení vlastního pocitu spasení. Uvědomění hříchu setrvává ve smrtelné mysli, ale představy o spasení jsou zastaralé a starodávné. Realita duchovních potřeb setrvává, ale intelektuální progres zničil staré způsoby dosažení pokoje a útěchy pro mysl a duši.

89:10.2 (984.5) Hřích musí být předefinován jako úmyslná neloajálnost ve vztahu k Božstvu. Je několik stupňů neloajálnosti: částečná loajalita, způsobená váhavostí; rozdvojená loajalita, zapříčiněná protichůdností; mizející loajalita daná lhostejností; a smrtelná loajalita, projevovaná oddaností bezbožným ideálům.

89:10.3 (984.6) Pocit, nebo tušení viny, je vědomé porušení mravů; není to nutně hřích. Jestliže nejde o vědomou neloajalitu k Božstvu, není to opravdový hřích.

89:10.4 (984.7) Možnost rozpoznání pocitu viny je znakem nadsmyslového odlišení člověka. Tento znak neoznačuje člověka jako podlého, ale spíše ho vyčleňuje jako tvora potenciální velikosti a věčně stoupající dokonalosti. Takový pocit nehodnosti je počátečním stimulem, který by měl vést rychle a nepochybně k těm výdobytkům víry, které převedou smrtelnou mysl na nádherné úrovně morální ušlechtilosti, kosmického vhledu a duchovního žití; takto se všechny významy lidské existence změň z dočasných na věčné a všechny hodnoty se povýší z lidských na božské.

89:10.5 (984.8) Přiznání hříchu je statečným odřeknutím neloajality, ale na žádný způsob to nezmírňuje časoprostorové důsledky takové neloajálnosti. Ale přiznání—upřímné uznání podstaty hříchu—je nezbytné pro náboženský růst a duchovní progres.

89:10.6 (985.1) Odpuštění hříchu Božstvem je obnovením loajálních vztahů po období lidského vědomého zanedbání takových vztahů v důsledku uvědomělé vzpoury. Odpuštění nemusí být vyhledáno, pouze obdrženo jako vědomé obnovení loajálních vztahů mezi tvorem a Tvůrcem. A všichni věrní Boží synové

jsou šťastní, sloužící rádi a stále progresivní ve svém vzestupu k Ráji.

89:10.7 (985.2) [Představeno Oslnivou Večerní Hvězdou Nebadonu.]

Kapitola 90

Šamanismus—léčitelé a kněží

90:0.1 (986.1) EVOLUCE náboženských obřadů prošla cestou od udobřování, zamezování, zařikávání, vynucování, usmírování a uklidňování k obětování, vykoupení a vyplacení. Metody provádění náboženských rituálů prošly od forem primitivních kultů přes fетиše k magii a zázrakům. A v důsledku stále složitější představy člověka o nadmateriálních sférách se formy rituálů staly komplikovanějšími a nevyhnutelně začaly být ovládány léčiteli, šamany a kněžími.

90:0.2 (986.2) Postupně, s rozvojem představivosti primitivního člověka, začal být vnímán duchovní svět jako hluchý k prosbám obyčejných smrtelníků. Pouze výjimeční lidé mohli být vyslyšeni bohy; pouze mimořádnému muži či ženě duchové naslouchali. Tímto způsobem vstupuje náboženství do nové fáze, období, ve kterém se postupně stalo druhořadým; mezi věřícího a předmět uctívání vstupuje ranhojič, šaman, nebo kněz. A většina dnešních systémů organizovaných náboženských vír na Urantii prochází přes tuto úroveň evolučního rozvoje.

90:0.3 (986.3) Evoluční náboženství se rodí z obyčejného a všemocného strachu—strachu, který zaplavuje lidskou mysl při setkání s neznámým, nevysvětlitelným a nepochopitelným. Náboženství časem dosáhne naprosto jednoduchého poznání

všemocné lásky—lásky, která nevyhnutelně naplňuje lidskou duši, když si uvědomí bezmeznou soucitnost Vesmírného Otce k synům vesmíru. Ale začátek a završení náboženské evoluce oddělují dlouhé věky šamanů, kteří se opovažují postavit se mezi člověka a Boha jako prostředníci, tlumočníci a přímlovci.

1. První šamani—léčitelé

90:1.1 (986.4) Šaman byl vysoko postaveným léčitelem, rituálním fetišistou a centrální osobností ve všech obřadech evolučního náboženství. V mnohých kmenech šaman převýšil válečného náčelníka, což znamenalo začátek dominance církve nad státem. Někdy šaman působil jako kněz a dokonce i jako kněz-král. Některé pozdější kmeny měly jak dřívější šamany-léčitele (věštce), tak později se objevši šamany-kněze. A v mnoha případech se úřad šamana stal dědičným.

90:1.2 (986.5) Poněvadž v dávných dobách cokoliv abnormálního bylo připisováno duchovním silám, jakákoliv výrazná mentální či fyzická abnormalita představovala schopnost být šamanem. Mnoho z těchto mužů byli epileptici, mnoho z těchto žen byly hysterické a tyto dva typy po dlouhou dobu vysvětlovaly pradávna vnuknutí a také posedlost duchem a ďáblem. Celá řada těchto prvotních kněží se řadila k lidem, kteří byli mnohem později nazýváni paranoiky.

90:1.3 (987.1) Přestože někteří z nich podváděli v méně důležitých záležitostech, velká většina šamanů opravdu věřila, že je ovládá duch. Ženy, které se dokázaly uvést do transu, nebo kataleptické křeče, se staly mocnými šamankami; později se takové ženy staly prorokyněmi a duchovními médii. Jejich kataleptické transe obvykle obsahovaly domnělou komunikaci

s duchy zemřelých. Mnoho ženských šamanek bylo také profesionálními tanečnicemi.

90:1.4 (987.2) Ale ne všichni šamani žili v sebeklamu; mnozí z nich byli vychytralími a umnými podvodníky. S rozvojem tohoto řemesla se vyžadovalo, aby novic odsloužil deset učňovských let v strádání a odříkání, než se stane léčitelem. Šamani si vytvořili profesionální způsob oblékání a stavěli na obdiv tajuplné chování. Často používali drogy, aby vyvolali určité fyzické stavy, které činily dojem na členy kmene a mystifikovaly je. Obyčejní lidé považovali ruční kejkle za nadpřirozené činy a břichomluvectví bylo poprvé použito lstivými kněžími. Mnozí z dávných šamanů nevědomky narazili na hypnózu; jiní vyvolali autohypnózu dlouhým díváním se na své pupeční body.

90:1.5 (987.3) Ačkoliv mnoho šamanů se uchýlilo k těmto trikům a podvodům, přesto jejich reputace jako třídy, byla očividně úspěšná. Když šaman neuspěl ve svém závazku a nemohl předložit hodnověrné alibi, byl buď sesazen, nebo zabit. Proto poctiví šamani brzy vymizeli; přežili pouze vychytralí herci.

90:1.6 (987.4) Byl to právě šamanismus, který odebral exkluzivní řízení kmenových záležitostí z rukou starších a silných a vložil ho do rukou vychytralých, prohnaných a prozíravých.

2. Rituály šamanů

90:2.1 (987.5) Vyvolávání duchů bylo velmi přesným a vysoce složitým procesem, srovnatelným s dnešními církevními obřady, vedenými ve staromódním jazyce. Odedávna lidé vyhledávali nadlidskou pomoc—zjevení; a věřili, že šaman

skutečně obdržel taková zjevení. I když šamani využívali mocnou sílu sugesce při své práci, byly to téměř vždy sugesce negativní. Teprve velmi nedávno se začaly používat metody pozitivní sugesce. Na počátku rozvoje své profese se šamani začali specializovat na takové činnosti jako přivolávání deště, léčení nemocí a odhalování zločinů. Nicméně, léčení nemocí nebylo hlavní funkcí šamana-léčitele, ale spíše to spočívalo ve vědění jak ovládat úskalí života.

90:2.2 (987.6) Starobylá černá magie, jak náboženská, tak i světská, byla nazývána bílou když ji praktikovali kněží, věštci, šamani, nebo léčitelé. Ti, kdo provozovali černou magii, byli nazýváni čaroději, kouzelníky, černokněžníky, čarodějnicemi, kejklíři, mágy, zaklínači a jasnovidci. Časem všechna taková údajná spojení s nadpřirozenými silami byla klasifikována jako čarodějnictví, nebo šamanismus.

90:2.3 (987.7) Čarodějnictví obsahovalo magii, která byla prováděna staršími, podvodnými a neuznanými duchy; šamanismus byl spojen se zázraky, které byly dílem poctivých a uznávaných bohů kmene. V pozdějších dobách bylo čarodějnictví spojováno s ďáblem, čímž se připravila půda pro mnoho poměrně nedávných projevů náboženské netolerance. V mnoha primitivních kmenech bylo čarodějnictví náboženstvím.

90:2.4 (987.8) Šamani silně věřili ve význam náhody pro zjevení vůle duchů; než dospěli k rozhodnutí, často metali los. Současné přežitky této náchylnosti jsou vidět nejenom v mnoha hazardních hrách, ale také v proslulém „odpočítávání“ říkadel. Byla doba, kdy odpočítaný člověk musel zemřít; nyní to padne na někoho jen v některých dětských hrách. To, co bylo pro

primitivního člověka vážnou záležitostí, přežilo v hrách současného dítěte.

90:2.5 (988.1) Léčitelé silně věřili ve znaky a znamení, například: „Když uslyšíš, jak šelestí koruny morušových stromů, rozhybej se k činu.“ Již v raném stadiu existence lidského rodu šamani obrátili svoji pozornost ke hvězdám. Po celém světě lidé začali věřit primitivní astrologii a praktikovat ji; rozšířeným se také stalo vykládání snů. Po tom všem brzy následovaly temperamentní šamanky, které o sobě tvrdily, že dokáží komunikovat s duchy mrtvých.

90:2.6 (988.2) Ačkoliv vyvolávači deště, nebo počasí šamani se objevili již v pradávné minulosti, přetrvali až do našich dnů. Pro pradávné zemědělce kruté sucho znamenalo smrt; ovládání počasí bylo předmětem mnoha starých magií. Ještě nyní je počasí častým tématem rozhovorů civilizovaných lidí. Dávni lidé všichni věřili v moc šamana jako vyvolávače deště, ale bylo zvykem ho zabít, když neuspěl, ledaže dokázal nabídnout věrohodné vysvětlení pro svůj nezdar.

90:2.7 (988.3) Císařové stále znovu vyhošťovali astrology, ale ti se vždy vrátili, protože lid věřil v jejich schopnosti. Nebylo je možno vypudit a ještě v šestnáctém století po Kristu představitelé západních církví a států byli patrony astrologie. Tisíce domněle vzdělaných lidí stále ještě věří na to, že člověk se může narodit pod šťastnou, nebo nešťastnou hvězdou; že vzájemné postavení nebeských těles rozhoduje o výsledku různých pozemských činů. Vykladači budoucnosti jsou stále navštěvováni důvěřivými klienty.

90:2.8 (988.4) Řekové věřili v účinnost prorocství, Číňané používali magii jako ochranu proti démonům, šamanismus vzkvétal v Indii a ještě dnes otevřeně přetrvává ve střední Asii. V mnoha jiných oblastech světa bylo od něho upuštěno teprve nedávno.

90:2.9 (988.5) Čas od času se objevili opravdoví proroci a učitelé, kteří odsuzovali a objasňovali šamanismus. Také mizející červení lidé měli takového proroka v minulých stoletích; byl to Tenskwatawa z kmene Čejenů, který předpověděl zatmění slunce v roce 1808 a odsoudil nectnosti bílých lidí. Mnoho pravých učitelů se objevilo mezi různými kmeny a národy v průběhu dlouhých epoch historie evoluce. A budou se stále objevovat, aby zpochybňovali šamany a kněze v jakékoliv době, kteří oponují všeobecnému vzdělání a snaží se mařit vědecký pokrok.

90:2.10 (988.6) Staří šamani získali pověst jako hlasy Boha a opatrovníci prozřetelnosti mnoha způsoby a prohnánymi metodami. Kropili novorozeňata vodou a dávali jim jména; prováděli obřízku mužům. Řídili všechny pohřební obřady a oznamovali bezpečný příchod zemřelého do světa duchů.

90:2.11 (988.7) Kněží a léčitelé, provozující šamanismus, se často stali velmi bohatými prostřednictvím různých poplatků, které byly údajně nabízeny duchům. Nezřídka šaman nashromáždil pro sebe prakticky celé materiální bohatství svého kmene. Při smrti bohatého člověka bylo zvykem rozdělit jeho majetek rovnoměrně mezi šamana a nějakou veřejnou, nebo dobročinnou organizaci. Tento obyčej se stále udržuje v některých oblastech Tibetu, kde polovina mužské populace přísluší do této neproduktivní třídy.

90:2.12 (989.1) Šamani se dobře oblékali a obvykle mívali hodně manželek; byli první aristokracií, osvobození ode všech kmenových zákazů. Velmi často to byli lidé s nízkou úrovní myšlení a pokleslou morálkou. Potlačili své rivaly tím, že je označili za čaroděje, nebo černokněžníky a velmi často dosáhli svého vlivu a moci ovládnutím náčelníků, nebo králů.

90:2.13 (989.2) Primitivní člověk považoval šamana za nutné zlo; bál se ho a neměl ho rád. Pradávný člověk měl v úctě vědomosti; on ctil a odměňoval moudrost. Šamani byli většinou podvodníci a uctívání šamanismu dobře ukazuje jakou cenu má moudrost v procesu evoluce lidské rasy.

3. Teorie nemoci a smrti v šamanismu

90:3.1 (989.3) Poněvadž dávný člověk považoval sám sebe a svoje materiální prostředí jako přímo reagující na vrtochy démonů a rozmary duchů, není proto zvláštní, že jeho náboženství se tak výlučně zabývalo materiálními záležitostmi. Současný člověk řeší své materiální problémy jako takové; chápe, že hmota se podřizuje inteligentnímu řízení mysli. Primitivní člověk podobně toužil upravovat a dokonce ovládat fyzické projevy života a energie; a poněvadž jeho limitované chápání kosmu ho vedlo k víře, že démoni, duchové a bohové se osobně a bezprostředně zabývají podrobným ovládnutím života a hmoty, logicky směřoval své úsilí k získání přízně a podpory těchto nadlidských sil.

90:3.2 (989.4) V tomto světle se jeví většina nevysvětlitelného a nesmyslného v pradávných kultech jako pochopitelné. Kultovní rituály byly snahou primitivního člověka řídit materiální svět, ve kterém se sám nacházel. A mnoho jeho snah

mělo za účel prodloužit život a zajistit zdraví. Vzhledem k tomu, že všechny nemoci a smrt byly původně považovány za duchovní jevy, bylo nevyhnutelné, že šamani, působící jako léčitelé a kněží, se také stali doktory a chirurgy.

90:3.3 (989.5) Primitivní mysl může být handicapována nedostatkem faktů, ale při tom všem je logická. Když přemýšliví lidé sledují nemoc a smrt, začínají určovat příčiny těchto pohrom a v souladu s jejich vnímáním, šamani a vědci však předložili následující teorie chorob:

90:3.4 (989.6) 1. Démoni—přímé působení duchů. První pokročilé hypotézy, vysvětlující nemoci a smrt spočívaly v tom, že duchové způsobují nemoc odlákáním duše ven z těla; jestli se duše nedokázala vrátit, následovala smrt. Starověcí lidé se tak báli zlomyslného jednání duchů způsobujících nemoci, že churaví jedinci byli často ponecháni napospas dokonce i bez jídla či vody. Bez ohledu na to, že takové víry byly založeny na mylné podstatě, účinně izolovaly postižené jedince a zabráňovaly šíření nakažlivých chorob.

90:3.5 (989.7) 2. Násilí—očividné příčiny. Příčiny některých nehod a smrtí byly tak snadno zjištělné, že byly brzy vyňaty z kategorie působení duchů. Úmrtí a poranění doprovázejí válku, boj se zvířetem a jiné, lehce identifikovatelné důvody byly považovány za přirozené události. Ale v průběhu velmi dlouhé doby se věřilo v to, že za dlouhotrvající léčení, nebo infekci ran, dokonce i „přirozeného“ původu, jsou odpovědní duchové. Jestliže se nemohla najít žádná zjištělná příčina, byli tak vždy za nemoc a smrt zodpovědní démoni-duchové.

90:3.6 (990.1) I dnes v Africe a na jiných místech je možno nalézt primitivní národy, které zabijí někoho pokaždé, když nastane nenásilná smrt. Viníky označí jejich ranhojiči. Jestli matka zemře při porodu, tak dítě je okamžitě zardoušeno—život za život.

90:3.7 (990.2) 3. Magie—vlivy nepřátel. O mnohých nemocech se myslelo, že jsou způsobeny čarováním, uhrančivým pohledem a zacílením luku. V jednu dobu bylo opravdu nebezpečné ukázat na kohokoliv prstem; ještě nyní se považuje ukazování prstem na někoho za nezpůsobné chování. V případech záhadné nemoci a smrti pradávni lidé provedli formální šetření, rozřezali tělo a dohodli se na některých nálezech jako na příčině smrti; jinak to bylo dáno za vinu čarodějství, což si vyžadovalo popravu, za to zodpovědné, čarodějnice. Tato pradávna ohledávání mrtvol zachránila životy mnohých domnělých čarodějnic. V některých kmenech se věřilo na to, že člen kmenu může zemřít na následek svého vlastního čarodějství a v takových případech nebyl obviněn nikdo.

90:3.8 (990.3) 4. Hřích—potrestání za porušení tabu. Ještě v poměrně nedávných dobách se věřilo, že nemoc je trestem za hřích—osobní, nebo rodový. Mezi národy, procházející touto úrovní evoluce, převládá teorie, že člověk onemocní jen tehdy, když poruší tabu. Pro takové pověry je typické považovat chorobu a bolest za „vystřelené šípy Všemohoucího“. Číňané a Mezopotámci považovali dlouho nemoc za důsledek působení zlých démonů, ačkoliv Chaldejci se dívali také na hvězdy jako na příčiny utrpení. Tato teorie onemocnění v důsledku božího hněvu je stále ještě běžná u mnoha údajně civilizovaných skupin na Urantii.

^{90:3.9 (990.4)} 5. Přirozené příčiny. Lidstvo jen velmi pomalu proniká do materiálních tajností vzájemného vztahu příčiny a důsledku ve fyzickém světě energie, hmoty a života. Staří Řekové, tím, že si uchovali tradice učení Adamsona, byli jedni z prvních, kdo poznali, že všechny choroby mají přirozenou příčinu. Pomalu a jistě rozvíjející se vědecká éra ničí dlouhověkové teorie člověka o nemoci a smrti. Horečka byla jednou z prvních lidských onemocnění, vyňatých z kategorie nadpřirozených nemocí a postupně éra vědy přetrhává pouta ignorance, která tak dlouho poutala lidskou mysl. Pochopení staroby a nakažlivých chorob pozvolna zbavuje člověka strachu z démonů, duchů a bohů jako osobních pachatelů lidského utrpení a duševního strádání.

^{90:3.10 (990.5)} Evoluce neomylně dosahuje svého cíle: naplňuje člověka tím pověřčivým strachem z neznámého a hrůzou před neviděným, což je podstata pro vytvoření koncepce Boha. A být svědkem narození pokročilého chápání Božstva skrze koordinované působení zjevení, tato stejná evoluční metoda uvede potom do pohybu ty síly mysli, které neúprosně vymažou podstatu, která splnila svůj účel.

4. Medicína v době šamanů

^{90:4.1 (990.6)} Celý život dávných lidí byl zaměřen na ochranu; jejich náboženství bylo v převážné míře metodou na ochranu před onemocněním. A bez ohledu na nesprávnost svých teorií, lidé je s nadšením uváděli v činnost; měli neomezenou víru ve své metody léčení a to samotné je mocným lékem.

^{90:4.2 (991.1)} Konec konců, víra potřebná pro vyléčení pod potřeštěnou péčí jednoho z těchto dávných šamanů se

materiálně nelišila od víry, která je zapotřebí při léčení, které je v rukou některého z jeho pozdějších nástupců, jež používá nevědecké způsoby léčení nemocí.

90:4.3 (991.2) Primitivnější kmeny měly velkou hrůzu z nemocných a po dlouhé věky se jim důkladně vyhýbaly, hanebně je zanedbávaly. Byl to velký pokrok v humanitarismu když evoluce šamanismu přinesla kněze a ranhojiče, kteří svolili léčit nemocné. Později se stalo zvykem, že celý klan se natlačil k lůžku nemocného, aby pomáhal šamanovi svým kvílením zahnat nemoc, kterou způsobují démoni. Nebylo neobvyklé, že diagnostikujícím šamanem byla žena, zatímco muž prováděl léčbu. Běžnou metodou určující nemoc bylo zkoumání vnitřností nějakého zvířete.

90:4.4 (991.3) Nemoc se léčila monotónním zpěvem, kvílením, pokládáním rukou, dýcháním na pacienta a mnoha dalšími metodami. V pozdějších dobách se stal velmi rozšířeným chrámový spánek, během kterého probíhalo domnělé léčení. Časem se ranhojiči pokusili při chrámovém spánku o chirurgické zákroky; mezi prvními operacemi byla trepanace lebky, aby mohl uniknout duch, způsobující bolest hlavy. Šamani se naučili léčit zlomeniny a vykloubení, otvírat boláky a hnisavé záněty; šamanky se staly znalkyněmi v porodnictví.

90:4.5 (991.4) Běžnou metodou léčení bylo potírání infikovaného nebo nakaženého místa na těle nějakým magickým předmětem, načež byl tento talisman potom vyhozen a člověk měl být vyléčen. Jestli by někdo náhodou zvedl ten odhozený talisman, věřilo se, že se okamžitě nakazí stejnou nemocí. To bylo ještě velmi dávno předtím, než se začaly používat byliny a jiná opravdová léčiva. Masáž vznikla ve spojení se zařikáváním,

vytíráním ducha z těla a předcházely ji snahy vtírat do těla léčiva, tak, jako se podobně současníci snaží vtírat masti. Příkládání baněk a vysávání postižených částí, společně s pouštěním žilou, se považovalo za způsob, jak se zbavit ducha způsobujícího nemoc.

90:4.6 (991.5) Poněvadž voda byla mocným fetišem, používala se při léčení mnoha onemocněních. Dlouhou dobu se věřilo, že duch způsobující nemoc může být vypuzen pocením. Parní lázně byly ve velké vážnosti; záhy začaly přírodní horké prameny rozkvétat jako primitivní léčebny. Pradávný člověk přišel na to, že horko ulevuje bolesti; používal slunce, teplé zvířecí orgány, horkou hlínu a horké kameny a mnoho těchto metod se používá ještě dnes. Rytmické údery se používaly ve snaze ovlivnit duchy; tamtamy byly všeobecně používané.

90:4.7 (991.6) Některé národy si myslely, že příčinou nemoci je zlomyslné spolčení duchů a zvířat. To dalo vzniknout víře, že pro vyléčení každého onemocnění, způsobeného zvířetem, existuje účinný rostlinný lék. Obzvláště červení lidé byli oddaní této rostlinné teorii všeléků; pokaždé, když byla vytržena rostlina z kořenů, ukápli kapku krve do vytvořené jámy.

90:4.8 (991.7) Při léčení se často používal půst, dieta a protiléky. Vysoce ceněny byly lidské sekrece, protože měly samozřejmě magickou moc; proto krev a moč byly mezi prvními používanými léčivy a brzy byly podpořeny kořínky a různými solemi. Šamani věřili, že duchové způsobující nemoci mohou být vypuzeni z těla zapáchajícím a nechutným léčivem. Velmi brzy se běžnou léčbou stalo pročišťování a mezi první významné farmaceutické objevy patřilo syrové kakao a chinin.

^{90:4.9 (992.1)} Řekové byli první, kteří vyvinuli opravdu racionální metody léčení nemocných. Jak Řekové, tak i Egypťané, získali své lékařské vědomosti od obyvatel údolí Eufratu. Olej a víno se staly velmi brzy léčivý pro ošetření poranění; Sumerové používali pižmový olej a opium. Mnoho z těchto pradávných a účinných tajných léčiv ztratilo svoji schopnost když se staly známými; tajemství bylo vždy důležitým faktorem pro úspěšné provozování podvodu a pověřivosti. Pouze fakta a pravda vedou k zářivému světlu pochopení a radosti z osvětlení a osvěty, ke kterým vede vědecký výzkum.

5. Kněží a rituály

^{90:5.1 (992.2)} Esencí rituálu je dokonalost jeho provedení; divoši ho musí praktikovat s bezchybnou přesností. Pouze tehdy, když je rituál správně vykonán, má obřad podmanivou moc nad duchy. Jestli má rituál chyby, pak pouze vyvolá zlobu a nelibost bohů. Když pomalu se vyvíjející lidská mysl pochopila, že metoda provedení rituálu je rozhodujícím faktorem pro jeho účinnost, bylo nevyhnutelné, že raní šamani se dříve či později vyvinou do kněžstva, vyškoleného k řízení puntičkářského rituálu. A tak po desítky tisíce let nekonečné rituály brzdí společnost a ztracují civilizaci a jsou nesnesitelným břemenem pro každodenní život a každou činnost lidského rodu.

^{90:5.2 (992.3)} Rituál je způsob posvěcení obyčeje; rituál vytváří a zvětňuje mýty a také přispívá k zachování společenských a náboženských obyčejů. Na druhou stranu, rituály byly zplozeny mýty. Rituály mají často zpočátku sociální, později ekonomický charakter a nakonec získají posvátnost a důstojnost náboženského obřadu. Rituál může v praxi být

osobní či skupinový, nebo obojí, jak je vidět na příkladu modlitby, tance a divadla.

90:5.3 (992.4) Součástí rituálu se stala slova, taková jako například „amen“ a „selah“. Návyk klení, sakrování je substitucí dřívějších rituálních opakování svatých jmen. Konání poutních cest k posvátným svatyním je velmi prastarým rituálem. Později rituál vyrostl do propracovaných obřadů pročišťování, očišťování a posvěcování. Přijímací obřady prvotních kmenových tajných spolků byly ve skutečnosti primitivními náboženskými rituály. Metody uctívání starých mystických kultů byly jedním dlouhým představením sestaveného náboženského rituálu. Rituál se nakonec vyvinul do současných typů společenských obřadů a církevních bohoslužeb—obřadů, obsahujících modlitbu, píseň, odpovídající čtení a další individuální a skupinové duchovní projevy zbožnosti.

90:5.4 (992.5) Kněží se vyvinuli ze šamanů přes věštce, proroky, pěvce, tanečníky, předvídatele počasí, strážce náboženských relikvií, opatrovatele chrámů a zvěstovatele událostí do postavení opravdových představených církevních bohoslužeb. Časem se kněžský úřad stal dědičným a vznikla souvislá kněžská kasta.

90:5.5 (992.6) Jak se náboženství vyvíjelo, kněží se začali specializovat a to na základě svých vrozených schopností, nebo zvláštních zájmů. Někteří se stali pěvci, jiní modlitebníky a další obětníky; později přišli řečníci—kazatelé. A když se náboženství stalo institucí, tito kněží tvrdili, že „mají v držení klíče od nebe“.

90:5.6 (992.7) Kněží se vždy snažili zapůsobit a naplnit úctou obyčejné lidi vykonáváním náboženských obřadů ve starobylém jazyce a všelijakými magickými tahy, aby mystifikovali věřící a posílili svoji vlastní úctu a autoritu. Velké nebezpečí toho všeho je to, že rituál má tendenci stát se náhražkou za náboženství.

90:5.7 (993.1) Kněžství udělalo hodně pro to, aby zpozdilo vědecký rozvoj a zabránilo duchovnímu progresu, ale na druhé straně přispělo ke stabilizaci civilizace a rozšíření některých druhů kultury. A mnoho současných kněží přestalo fungovat jako představení rituálu uctívání Boha a obrátilo svoji pozornost k teologii—pokusit se definovat Boha.

90:5.8 (993.2) Nelze popřít, že kněží byli a jsou mlýnským kamenem kolem krku lidstva, ale ti opravdoví náboženští vůdci byli a jsou neocenitelní v ukazování cesty k vyšším a lepším realitám.

90:5.9 (993.3) [Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

Kapitola 91

Vývoj modlitby

91:0.1 (994.1) MODLITBA jako vlivná síla náboženství se vyvinula z dřívějších nenáboženských monologových a dialogových projevů. S dosažením sebeuvědomění primitivním člověkem se dostavil nevyhnutelný důsledek jiného vědomí, dvojí schopnost: sociální reakce a poznání Boha.

91:0.2 (994.2) Nejranější formy modliteb nebyly adresovány Božstvu. Tyto projevy se hodně podobaly tomu, co byste řekli svému příteli při přípravě na důležitý podnik. „Přej mně hodně štěstí“. Primitivní člověk byl otrokem magie; náhoda, štěstí a

smůla vstoupily do všech oblastí života. Zpočátku byly takové prosby o štěstí monology—pouhým druhem myšlení nahlas služebníkem magie. Potom tito věřící ve štěstí získali podporu svých přátel a členů rodiny a brzy se začala vykonávat určitá forma obřadu, do kterého byl zapojen celý klan či kmen.

91:0.3 (994.3) S objevením se představ o démonech a duších se začaly tyto prosby adresovat nadlidským bytostem a potom, když člověk získal vědomí o bozích, takové výrazy dosáhly úrovní opravdových modliteb. Jako příklad tohoto, primitivní náboženské modlitby některých australských kmenů předcházely jejich víře v duchy a nadlidské bytosti.

91:0.4 (994.4) Dnes tento zvyk modlení k nikomu konkrétnímu, tak jak to dělali pradávni lidé předtím, než se dostavilo vědomí zbožnosti, je zachováván kmenem Toda v Indii. Jenže toto představuje pro kmen Toda návrat jejich degenerujícího náboženství na tuto primitivní úroveň. Dnešní rituály lékařských kněží tohoto kmene nejsou náboženským obřadem, protože tyto neosobní modlitby nepřispívají ničím k zachování, nebo povýšení sociálních, morálních a duchovních hodnot.

91:0.5 (994.5) Modlení v době před náboženstvím bylo součástí rituálů many Melanésanů, víry udah afrických pygmejů a pověr severoamerických Indiánů o Manitou. Africké kmeny Gandů vyšly z této úrovně modlitby manu teprve nedávno. V tomto počátečním evolučním zmatku se lidé modlili k bohům—místním a národním—k fetišům, amuletům, duchům, vládcům a obyčejným lidem.

1. Primitivní modlitba

91:1.1 (994.6) Funkce rané evoluční zbožnosti spočívá v zachování a upevnění základních sociálních, morálních a duchovních hodnot, které se pozvolna formují. Toto poslání zbožnosti není lidstvem vědomě zachovááno, ale je uskutečňováno hlavně působením modlitby. Modlitba symbolizuje nezamýšlenou, ale nicméně osobní a kolektivní snahu jakékoliv skupiny zajistit (realizovat) toto uchování vyšších hodnot. Nebýt ochranné síly modlitby, všechny posvátné dny by se rychle přeměnily na dny obyčejných dovolených.

91:1.2 (995.1) Zbožnost a její vlivy, z nichž nejhlavnější je modlitba, jsou spojeny pouze s těmi hodnotami, které jsou všeobecně společensky uznávané, skupinově schválené. Proto, když se primitivní člověk snažil ukojit své nejzákladnější emoce, nebo dosáhnout svých naprosto sobeckých ambicí, nemohl se opřít o útěchu zbožnosti a pomoc modlitby. Když jedinec usiloval o dosažení čehokoliv antisociálního, byl nucen vyhledat podporu nenáboženské magie, obrátit se na čaroděje a takto být připraven o pomoc modlitby. Proto se modlitba velmi brzy stala mocným podporovatelem sociální evoluce, morálního progresu a duchovního dosažení.

91:1.3 (995.2) Ale primitivní mysl nebyla ani logická, ani zásadová. Pradávní lidé nechápali, že materiální věci se nevztahovaly na působení modlitby. Tyto prostoduché duše usuzovaly, že jídlo, přístřeší, déšť, hra a další materiální statky zvyšovaly sociální blaho a proto se začaly modlit za tyto všechny fyzické dary. Ačkoliv to znamenalo perversi modlitby, podnítilo to snahu realizovat tyto materiální cíle sociálním a etickým jednáním. Taková prostituce modlitby, přestože znehodnocuje duchovní

hodnoty lidí, však přesto ihned povznesla ekonomické, společenské a etické mravy.

91:1.4 (995.3) Modlitba je monologová pouze v nejprimitivnějších typech mysli. Již v raném stadiu se stává dialogem a rychle dosahuje úrovně skupinového zbožňování. Modlitba naznačuje, že předmagické zařikávání primitivního náboženství se vyvinulo na takovou úroveň, kde lidská mysl rozpoznává realitu dobročinných sil či bytostí, které jsou schopny povýšit společenské hodnoty a rozšířit morální ideály a kromě toho poznává, že tyto vlivy jsou nadlidské a odlišné od vědomí ega člověka a jeho smrtelných druhů. Proto opravdová modlitba vzniká až poté, kdy faktor zbožnosti je viděn jako osobní.

91:1.5 (995.4) Modlitba je jen málo spojena s animismem, ale takové přesvědčení mohou existovat vedle objevujících se náboženských postojů. V mnoha případech mělo náboženství a animismus zcela odlišné původy.

91:1.6 (995.5) Ti smrtelníci, kteří se neosvobodili z primitivních okovů strachu čelí vážnému nebezpečí, že všechny jejich modlitby mohou vést k morbidnímu pocitu hříchu, neopodstatněnému přesvědčení o vině, ať již skutečné, nebo domnělé. Ale v dnešní době je nepravděpodobné, že je mnoho těch, kdo stráví natolik času v modlitbách, aby je to přivedlo k tomuto škodlivému dumání nad vlastní hanebností, nebo hříšností. Nebezpečí, doprovázející překroucení a zneužití modlitby spočívá v nevědomosti, pověřivosti, vyhraněnosti, devitalizaci, materialismu a fanatismu.

2. Vývoj modlitby

91:2.1 (995.6) První modlitby byly pouhými vyslovenými přáními, vyjádřením upřímných tužeb. Potom se modlitba stala metodou pro dosažení spolupráce s duchy. A později dosáhla vyšší funkce—pomáhat náboženství zachovávat všechny užitečné hodnoty.

91:2.2 (995.7) Jak modlitba, tak i magie se objevily v důsledku adaptujících se reakcí člověka na urantijské prostředí. Ale kromě tohoto zevšeobecněného vztahu měly spolu málo společného. Modlitba vždy naznačovala pozitivní jednání modlícího se ega; byla vždy psychickým jevem a někdy duchovním. Magie obvykle projevuje snahu manipulovat realitu bez působení na ego manipulátora, vykonavatele magie. Navzdory svým nezávislým původům byly magie a modlitba často vzájemně propojeny v pozdějších stádiích svého vývoje. Někdy, pro dosažení svých vyšších cílů, magie postupovala od magických formulací, přes rituály a zaklínání, k prahu skutečné modlitby. Jindy se modlitba stala tak materialistickou, že degenerovala na pseudomagickou metodu vyhýbání se vynaložení toho úsilí, které je nutné pro vyřešení problémů na Urantii.

91:2.3 (996.1) Když člověk pochopil, že modlitba nedokáže bohy ovlivnit, stala se potom spíše prosbou, žádostí o přízeň. Ale nejpravdivější modlitba je ve skutečnosti spojení člověka se svým Tvůrcem.

91:2.4 (996.2) Objevení ideje o obětování v jakémkoliv náboženství najisto ubírá z vyššího účinku opravdové modlitby, poněvadž lidé se snaží nahrazovat nabídnutým materiálním vlastnictvím obětování své vlastní zasvěcené vůle k vykonávání vůle Boha.

91:2.5 (996.3) Když je náboženství zbaveno osobního Boha, jeho modlitby přecházejí na úroveň teologie a filozofie. Když nejvyšší představou náboženství o Bohu je představa neosobního Božstva, taková jako v idealismu mnohobožství, přestože poskytuje základ pro určité formy mystického spojení, projevuje se zhoubnou pro působivost opravdové modlitby, která vždy symbolizuje spojení člověka s individuální a vyšší bytostí.

91:2.6 (996.4) Na počátku vývoje lidských ras a také i v současné době je v každodenní zkušenosti průměrného smrtelníka modlitba v převážné míře fenoménem styku člověka s jeho vlastním podvědomím. Ale existuje i taková oblast modlitby, ve které intelektuálně bystrý a duchovně progresivní jedinec dosahuje, v menší či větší míře, spojení s úrovněmi nadvědomí lidské mysli—oblastí pobývajících Ladiče Myšlení. Kromě toho existuje zjevný duchovní aspekt opravdové modlitby, který se týká příjmu a uznání modlitby duchovními silami vesmíru a který je naprosto odlišný od jakéhokoliv lidského a intelektuálního spojení.

91:2.7 (996.5) Modlitba přispívá velkou měrou k rozvoji náboženského citění vyvíjející se lidské mysli. Má mocný vliv zabránit izolaci lidské osobnosti.

91:2.8 (996.6) Modlitba představuje jedinou metodu, spojenou s přirozenými náboženstvími rasové evoluce, která také vytváří část empirických hodnot vyšších náboženstvích etické dokonalosti—zjevených náboženstvích.

3. Modlitba a druhé „Já“

91:3.1 (996.7) Když se děti poprvé začínají učit používat řeč, mají sklon myslet nahlas, vyjadřovat své myšlenky slovy i když není nikdo přítomen, aby jim naslouchal. S rozvojem tvůrčí představivosti se u nich projevuje tendence rozmlouvat s pomyslnými společníky. Tímto způsobem rašící „já“ se snaží navázat spojení s fiktivním druhým já. Touto metodou se dítě rychle učí přeměnit své monologové řeči do pseudo dialogů, ve kterých toto druhá „já“ odpovídá jeho verbálnímu myšlení a vyjádřenému přání. Většina myšlení dospělých mentálně probíhá formou rozhovoru.

91:3.2 (996.8) Rané a primitivní formy modlitby se v mnohém podobaly polomagickým recitacím současného kmene Toda. Byly to modlitby, které nebyly nikomu konkrétně adresovány. Ale s objevením se představy o druhém „já“ mají takové metody modlení tendenci vyvinout se do dialogových typů komunikace. Časem je koncepce druhého „já“ povýšeno do vyššího statusu božské vážnosti a modlitba se objevuje jako prostředek náboženství. Tomuto primitivnímu typu modlitby je předurčeno projít mnoha stádii zdlouhavého evolučního procesu než dosáhne úrovně inteligentní a opravdově etické modlitby.

91:3.3 (997.1) Ve vnímání posloupných generací modlících se smrtelníků druhé „já“ se vyvíjí skrze demony, fetiše a duchy k mnohobožství a nakonec k Jedinému Bohu—božské bytosti, ztělesňující nejvyšší ideály a nejvznešenější aspirace modlícího se ega. Tak modlitba působí jako nejmnocnější prostředek náboženství pro zachování nejvyšších hodnot a ideálů těch, kteří se modlí. Od chvíle objevení se druhého „já“ ke vzniku

koncepce božského a nebeského Otce je modlitba stále více zespolečenšťující, umravňující a oduševňující metodou.

91:3.4 (997.2) Jednoduchá, z víry vycházející modlitba, svědčí o mocné evoluci v lidské zkušenosti, pomocí které pradávné rozhovory s fiktivním symbolem druhého „já“, příznačné pro primitivní náboženství, povýšily na úroveň spojení s duchem Nekonečného a do opravdového uvědomění reality věčného Boha—Rajského Otce všeho inteligentního tvoření.

91:3.5 (997.3) Kromě všeho toho, co je nadosobní v prožitku modlení, mělo by se pamatovat na to, že etická modlitba je skvělý způsob jak povznést ego a posílit „já“ pro dokonalejší život a vyšší dosažení. Modlitba podněcuje lidské ego hledat pomoc na obou stranách: materiální pomoc v podvědomé zásobárně smrtelné zkušenosti a inspiraci a vedení v oblastech nadvědomého spojení materiálního s duchovním—s Tajemným Monitorem.

91:3.6 (997.4) Modlitba vždy byla a vždy bude dvojitou lidskou zkušeností: psychologickou procedurou, vzájemně propojenou s duchovní metodou. A tyto dvě funkce modlitby nemohou být nikdy úplně odděleny.

91:3.7 (997.5) Osvícená modlitba musí připustit nejenom vnějšího a osobního Boha, ale také vnitřní a neosobní Božskost, v člověku přebývajícího Ladiče. Je zcela příhodné, aby modlící se člověk usiloval o pochopení konceptu Vesmírného Otce v Ráji; ale pro většinu praktických cílů účinnější metodou by bylo navrácení se ke konceptu blízko se nacházejícího druhého „já“, jak to byla zvyklá dělat primitivní mysl a potom poznat, že idea tohoto druhého „já“ se vyvinula z pouhé představy o Bohu, který

fakticky pobývá ve smrtelném člověku v podobě Ladiče, aby člověk mohl hovořit, jak se říká, tváří v tvář s opravdovým a skutečným a božským druhým „já“, které v něm pobývá a je samotnou přítomností a podstatou živého Boha—Vesmírného Otce.

4. Etické modlení

91:4.1 (997.6) Žádná modlitba nemůže být etická, když prositel usiluje o sobeckou převahu nad svými druhy. Sobecké a materialistické modlení je neslučitelné s etickými náboženstvími, která jsou založena na nesobecké a božské lásce. Všechno takové neetické modlení se vrací na primitivní úroveň pseudomagie a je nedůstojné pro rozvíjející se civilizace a osvícená náboženství. Sobecké modlení porušuje ducha veškeré etiky, založené na láskyplné spravedlnosti.

91:4.2 (997.7) Modlitba nesmí být nikdy natolik zaprodána, aby se stala náhradou za činnost. Veškeré etické modlení je podnětem k činnosti a vodítkem k progresivnímu usilování o idealistické cíle—dosažení nad-„já“.

91:4.3 (998.1) Ve všech svých modlitbách buďte čestní; neočekávejte od Boha projev náklonnosti, neočekávejte, že vás má rád více, než ostatní svoje děti—vaše přátele, sousedy a také nepřátele. Ale modlitba přirozených a vyvinutých náboženstvích nebyla zpočátku etická, tak jak je tomu v pozdějších zjevených náboženstvích. Všechno modlení, ať individuální či společné, může být buď egoistické, nebo altruistické. To znamená, že modlitba může být soustředěna na sebe samého, nebo na jiné. Když modlitba nežádá nic pro modlícího, nebo jeho druhy, pak takové postoje duše směřují k úrovním opravdové zbožnosti.

Egoistické modlitby obsahují doznání a prosby a často spočívají v žádostech o materiální dary. Modlitba se stává poněkud etičtější, když se týká odpuštění a hledá moudrost pro zvýšení sebeovládání.

91:4.4 (998.2) Zatímco nesobecký typ modlitby je posilující a uklidňující, materialistické modlení s určitostí přinese zklamání a rozčarování, protože pokrokové vědecké objevy dokazují, že člověk žije ve fyzickém vesmíru zákona a řádu. Děťinskost jedince, nebo rasy, je charakterizováno primitivním, sobeckým a materialistickým modlením. A, do jisté míry, všechny takové prosby jsou účinné v tom, že neměně vedou k těm snahám a námaze, které vždy přispívají k dosažení odpovědí takových modliteb. Opravdová modlitba, založená na víře, vždy vede k rozšíření způsobu života, dokonce i když takové prosby nejsou hodny duchovního uznání. Ale duchovně pokročilý člověk by měl být velmi obezřetný při pokusu odradit od takových modliteb primitivní a nevyvinutou mysl.

91:4.5 (998.3) Pamatujte si: i když modlitba nezmění Boha, velmi často způsobí významné a trvalé změny v tom člověku, který se modlí s vírou a pevnou nadějí. Modlitba je předchůdcem velkého míru v mysli, štěstí, klidu, odvahy, sebeovládání a čestnosti v životě mužů a žen vyvíjejících se ras.

5. Sociální důsledky modlitby

91:5.1 (998.4) V uctívání předků modlitba vede k rozvíjení rodových ideálů. Ale modlitba, jako jeden z aspektů uctívání Božstva, převyšuje všechny ostatní takové praktiky, protože vede k rozvíjení božích ideálů. Když druhé „já“ modlitebníka dosáhne nejvyšší a božské úrovně, tak ideály člověka se obdobně

povznesou z obyčejných lidských úrovní na nadpozemské a božské a výsledkem všech takových modliteb je povznesení lidského charakteru a naprosté sjednocení lidské osobnosti.

91:5.2 (998.5) Ale modlitba nemusí být vždy individuální. Skupinové, nebo sborové modlení je velmi účinné v tom, že ve svých důsledcích je vysoce zespolečenšťující. Když skupina lidí se společně modlí za morální vzestup a duchovní povznesení, taková zanícení jsou reaktivní na jedince, tvořící modlící skupinu; oni všichni se stávají lepšími v důsledku své účasti. Takové metody modlení mohou pomoci dokonce celému městu nebo celému národu. Doznání, pokání a modlitba přivedly jednotlivce, města, národy a celé rasy k mohutným snahám se reformovat a k odvážným významným činům.

91:5.3 (998.6) Jestliže si opravdu upřímně přejete zbavit se zvyku kritizovat některé své přátele, nejrychlejším a nejjistějším způsobem dosažení takové změny názoru je vytvořit si zvyk modlit se za toho člověka každý den svého života. Ale sociální důsledky takových modliteb závisí převážně na dvou podmínkách:

91:5.4 (998.7) 1. Člověk, za kterého se modlíte, musí o tom vědět.

91:5.5 (999.1) 2. Člověk, který se modlí, se musí nacházet v úzkém společenském spojení s člověkem, za kterého se modlí.

91:5.6 (999.2) Modlitba je tou metodou, která dříve či později, přemění každé náboženství v instituci. S časem se modlitba začíná spojovat s četnými vedlejšími činnostmi, z nichž některé jsou prospěšné, jiné jsou nesporně škodlivé, jako jsou kněžství, svaté knihy, rituály a obřady uctívání.

91:5.7 (999.3) Ale myslí s větším duchovním osvícením musí být trpělivé a tolerantní s těmi méně obdařenými intelekty, které potřebují symboliku pro mobilizaci svého slabého duchovního vhledu. Silní se nesmějí dívat na slabší s pohrdáním. Ti, kdo si uvědomují Boha bez symbolizmu, nesmějí odepřít milosrdnou pomoc symbolu těm, pro které je obtížné uctívat Božstvo a ctít pravdu, krásu a dobro bez formality a rituálu. MISSING SENTENCE

6. Působení modlitby

91:6.1 (999.4) Modlitba nemůže mít přímý vliv na fyzické prostředí modlícího, pokud není spojena s vůlí a činy osobních duchovních sil a materiálních správců sféry. Ačkoliv existuje přesný limit pro pole působnosti modlitby, taková omezení neplatí ve stejné míře pro víru těch, kteří se modlí.

91:6.2 (999.5) Modlitba není metodou pro vyléčení vážných a organických nemocí, ale nesmírně přispěla lidem těšit se dobrému zdraví a k léčení různých mentálních, emočních a nervových onemocněních. A dokonce při skutečné bakteriální nemoci modlitba mnohokrát podpořila účinnost jiných léčivých procedur. Modlitba proměnila mnoho nedůtklivých a žehrajících invalidů do vzorového příkladu trpělivosti a udělala z nich inspiraci pro všechny ostatní trpící.

91:6.3 (999.6) Bez ohledu na to jak obtížné to může být sloučit vědecké pochybnosti o účinnosti modlitby s ustavičným nutkáním hledat pomoc a vedení u božských zdrojů, nikdy nezapomínejte, že upřímná modlitba víry je mocnou silou pro rozšíření osobního štěstí, individuálního sebeovládání, sociální harmonie, morálního pokroku a duchovního dosažení.

91:6.4 (999.7) Modlitba, dokonce i když jako čistě lidský zvyk—dialog s druhým „já“—je metodou nejúčinnějšího přístupu k realizaci těch skrytých sil člověka, které jsou uskládněny a uchovány v oblastech podvědomí lidské mysli. Kromě jejího náboženského významu a duchovního smyslu, modlitba je blahodárnou psychologickou metodou. To, že většina lidí, když jsou v těžkém postavení, se tím či jiným způsobem obrací k modlitbě a prosí o pomoc u nějakého zdroje, je faktem lidské zkušenosti.

91:6.5 (999.8) Nebud'te natolik lenivými, abyste žádali Boha o vyřešení vašich potíží, ale nikdy neváhejte požádat ho o moudrost a duchovní sílu, které vás povedou a podpoří, když budete sami rozhodně a odvážně řešit dané problémy.

91:6.6 (999.9) Modlitba byla nepostradatelným faktorem progresu a zachování pobožné civilizace a ještě dnes mocně přispívá k dalšímu povznesení a oduševnění společnosti, jestliže ti co se modlí, to dělají ve světle vědeckých faktů, filozofické moudrosti, intelektuální upřímnosti a duchovní víře. Modlete se tak, jak Ježíš učil své učedníky—upřímně, nesobecky, nestranně a bez pochybování.

91:6.7 (1000.1) Ale účinnost modlitby v osobní duchovní zkušenosti modlíciho nikterak nezáleží na intelektuálním chápání, filozofické prozíravosti, společenské úrovni, kulturním statusu či jiných smrtelných znalostech. Psychické a duchovní průvodní jevy modlitby víry jsou bezprostřední, osobní a empirické. Neexistuje žádný jiný způsob, jehož pomocí se může každý člověk, bez ohledu na veškeré ostatní smrtelné úspěchy, tak účinně a bezprostředně přiblížit na práh té oblasti, ve které může komunikovat se svým Tvůrcem, kde tvor

navazuje spojení s realitou Stvořitele—vnitřním Ladičem Myšlení.

7. Mysticismus, extáze a vnuknutí

^{91:7.1 (1000.2)} Mysticismus, jako metoda rozvíjení vědomí člověka o přítomnosti Boha, je vcelku chvályhodná, ale když takové praktiky vedou k sociální izolaci a vyústí v náboženský fanatismus, jsou téměř všechny odsouzeníhodné. Vesměs velmi často to, co vzrušený mystik určuje za božské vnuknutí, je pozdvižení jeho vlastní hluboké mysli. Ačkoliv spojení smrtelné mysli s jejím vnitřním Ladičem je často podpořeno zasvěcenou meditací, mnohem častěji je usnadněno láskyplnou službou a nesobeckou pomocí svým druhům.

^{91:7.2 (1000.3)} Velcí náboženští učitelé a proroci minulosti nebyli extrémními mystiky. Byli to Boha uvědomělí muži a ženy, kteří nejlépe sloužili svému Bohu nesobeckou pomocí svým smrtelným druhům. Ježíš se často vzdálil se svými apoštoly na krátkou dobu, aby se s nimi modlil a meditoval, ale většinu času je ponechával v kontaktu s davy lidí, kterým pomáhali. Duše člověka potřebuje jak duchovní činnost, tak i duchovní potravu.

^{91:7.3 (1000.4)} Náboženská extáze je přípustná, když je výsledkem rozumných okolností, ale takové zkušenosti jsou spíše výplodem čistě emocionálních vlivů, než projevem hlubokého duchovního charakteru. Nábožní lidé nesmí považovat každou pronikavou psychologickou předtuchu a každý silný emocionální prožitek za božské zjevení, nebo duchovní spojení. Opravdová duchovní extáze je obvykle spojena se silným vnějším klidem a téměř dokonalou kontrolou emocí. Ale pravá prorocká vize je superpsychologickou předtuchou.

Ale taková vidění nejsou klamnými halucinacemi a ani nejsou extázemi, podobající se transu.

91:7.4 (1000.5) Lidská mysl je schopna jednat v reakci na takzvané vnuknutí, když je citlivá buď k probuzení podvědomí, nebo na působení nadvědomí. V obou případech takové rozšíření vědomí se jedinci jeví více či méně jako cizí, jako odjinud. Nevázané mystické zanícení a bujná náboženská extáze nejsou potvrzením domnělého vnuknutí.

91:7.5 (1000.6) Praktickou zkouškou všech těchto zvláštních náboženských prožitků mysticismu, extáze a vnuknutí je zjištění, zdali tyto jevy zapříčiní v životě jedince následující:

91:7.6 (1000.7) 1. Lepší a ucelenější fyzické zdraví.

91:7.7 (1000.8) 2. Účinnější a praktičtější mentální život.

91:7.8 (1000.9) 3. V hojnější míře a radostně se dělit s druhými o svoji náboženskou zkušenost.

91:7.9 (1000.10) 4. Důkladnější oduševnění jeho každodenního života a současně vykonávat všední povinnosti, spojené s běžnou smrtelnou existencí.

91:7.10 (1001.1) 5. Zvýšenou lásku a ocenění pravdy, krásy a dobra.

91:7.11 (1001.2) 6. Zachovávat aktuálně uznávané společenské, morální, etické a duchovní hodnoty.

91:7.12 (1001.3) 7. Rozšíření jeho duchovního vhledu—uvědomění Boha.

91:7.13 (1001.4) Ale modlitba není reálně spjata s těmito mimořádnými náboženskými zkušenostmi. Když se modlitba stane přespříliš citovou, když je založena téměř výlučně na krásných a slastných rozjímáních o Rajské božskosti, ztrácí mnoho ze svého socializujícího vlivu a vede modlíci k mysticismu a vlastní izolaci. Nadměrné soukromé modlení je spojeno s nebezpečím, které je korigováno a zamezeno skupinovým, kolektivním modlením.

8. Modlení jako osobní zkušenost

91:8.1 (1001.5) V modlitbě existuje aspekt opravdové spontánnosti, protože primitivní člověk se začal modlit dávno předtím, než se u něho objevila nějaká představa o Bohu. Pradávný člověk se obvykle modlil ve dvou protichůdných situacích: když byl v zoufalé situaci, cítil nutkání žádat o pomoc a když se radoval, oddal se nutkání projevit radost.

91:8.2 (1001.6) Modlitba není pokračováním magie; obě vznikly nezávisle na sobě. Magie byla pokusem přizpůsobit Božstvo daným podmínkám; modlitba je snahou přizpůsobit osobnost vůli Božstva. Opravdová modlitba je jak morální, tak i pobožná; magie není to ani ono.

91:8.3 (1001.7) Modlitba se může stát zavedeným zvykem; hodně lidí se modlí, protože se modlí ostatní. Jiní se modlí, protože mají strach, že by se mohlo stát něco hrozného, kdyby nepředkládali své pravidelné prosby.

91:8.4 (1001.8) Pro některé jedince je modlitba tichým vyjádřením vděčnosti; pro jiné kolektivní chválou, sociálním vyjádřením zbožnosti; někdy je modlitba imitací jiného náboženství,

zatímco v upřímném modlení je to otevřené a důvěrné spojení duchovní podstaty tvora s všudy přítomným duchem Tvořitele.

91:8.5 (1001.9) Modlitba může být spontánním vyjádřením uvědomění Boha, nebo nesmyslným recitováním teologických formulací. Ona může být nadšenou chválou Boha znalé duše, nebo patolízalskou uctivostí strachem posedlého smrtelníka. Někdy je dojemným vyjádřením duchovní žádostivosti a někdy hlučným vykřikováním nábožných frází. Modlitba může být radostnou chválou, nebo pokornou prosbou o odpuštění.

91:8.6 (1001.10) Modlitba může být dětinskou prosbou o nemožné, nebo vyzrálou žádostí o morální růst a duchovní sílu. Může být prosbou o denní chleba, nebo může vyjadřovat srdečnou tužbu nalézt Boha a konat jeho vůli. Může být zcela sobeckou žádostí, nebo opravdivým a nádherným krokem k uskutečnění nezištného bratrství.

91:8.7 (1001.11) Modlitba může být zlostným voláním po pomstě, nebo soucitnou přímlovou za své nepřátele. Může být vyjádřením naděje změnit Boha, nebo mocnou metodou měnit sám sebe. Může to být podlézající prosba ztraceného hříšníka před přísným Soudcem, nebo radostné vyjádření osvobozeného syna živého a soucitného nebeského Otce.

91:8.8 (1001.12) Současný člověk je přiveden ve zmatek při pomyšlení na prodiskutování věcí s Bohem naprosto osobním způsobem. Mnoho lidí se přestalo pravidelně modlit; oni se modlí jenom když jsou v mimořádné tísní, v nouzi. Člověk by se neměl bát hovořit s Bohem, ale pouze duchovně infantilní člověk se může pokoušet přemluvit Boha, nebo si troufat ho změnit.

91:8.9 (1002.1) Ale opravdivé modlení skutečně dosáhne reality. Dokonce když stoupají vzdušné proudy nemůže žádný pták nabrat výšku pokud neroztáhne svá křídla. Modlitba povznáší člověka, protože je metodou dosažení progresu využitím vzestupných duchovních proudů vesmíru.

91:8.10 (1002.2) Upřímná modlitba zvětšuje duchovní růst, mění postoje a přináší to uspokojení, které přichází ze spojení s božskostí. Je spontánním vzplanutím vědomí Boha.

91:8.11 (1002.3) Bůh odpovídá na modlitbu člověka tím, že mu zvětšuje jeho vnímání pravdy, zvyšuje jeho ocenění krásy a rozšiřuje jeho představu o dobru. Modlitba je subjektivní jednání, ale navazuje spojení s mocnými objektivními realitami na duchovních úrovních lidské zkušenosti; je smysluplným snažením člověka dosáhnout nadlidských hodnot. Modlitba je nejúčinnějším stimulem duchovního růstu.

91:8.12 (1002.4) Slova jsou v modlitbě bezvýznamná; jsou pouze intelektuálním korytem, kterým má možnost proudit řeka duchovních snažných proseb. Slovní hodnota modlitby je čistě autosugestivní v osobní pobožnosti a společenskосugestivní ve skupinové pobožnosti. Bůh neodpovídá na slova, odpovídá postoji duše.

91:8.13 (1002.5) Modlitba není metoda úniku od konfliktů, ale spíše stimulem pro růst v samotné konfliktní situaci. Modlete se pouze pro hodnoty, ne pro věci; pro růst, ne pro požitky.

9. Podmínky pro účinnou modlitbu

91:9.1 (1002.6) Jestli chcete, aby vaše modlitby byly účinné, měli byste mít na paměti zákony obecných proseb:

91:9.2 (1002.7) 1. Pro to, aby vaše modlitby se staly účinnými, musíte upřímně a odvážně čelit problémům vesmírné reality. Musíte mít kosmickou odolnost.

91:9.3 (1002.8) 2. Musíte poctivě vyčerpat lidské schopnosti pro lidské přizpůsobení. Musíte být příčinliví.

91:9.4 (1002.9) 3. Musíte se vzdát každého přání své mysli a každé touhy duše ve prospěch transformujícího objetí duchovního růstu. Musíte poznat povznesení významů a povýšení hodnot.

91:9.5 (1002.10) 4. Z celého srdce se musíte rozhodnout vykonávat boží vůli. Musíte vymazat mrtvou zónu nerozhodnosti.

91:9.6 (1002.11) 5. Vy nejenom uznáte vůli Otce a rozhodnete se ji vykonávat, ale vy také bezvýhradně a energicky sebe zasvětíte ke skutečnému naplňování vůle Otce.

91:9.7 (1002.12) 6. Ve své modlitbě musíte prosit pouze o božskou moudrost pro řešení konkrétních problémů, se kterými se budete setkávat při vzestupu do Ráje—dosažení božské dokonalosti.

91:9.8 (1002.13) 7. A musíte mít víru—živou víru.

91:9.9 (1002.14) [Představeno představeným midbytostí Urantie.]

Kapitola 92

Pozdější vývoj náboženství

92:0.1 (1003.1) ČLOVĚK měl v sobě zbožnost přirozeného původu jako součást své evoluční zkušenosti dávno před objevením se jakýchkoliv systematických zjevených náboženství na

Urantii. Ale toto náboženství přirozeného původu bylo samo o sobě důsledkem nadživočišných schopností člověka. Evoluční náboženství vznikalo pomalu během tisíciletích lidské empirické cesty prostřednictvím podpory následujících faktorů, působících a ovlivňujících divocha, barbary a civilizovaného člověka:

92:0.2 (1003.2) 1. Pomocný duch úcty—objevuje v živočišném vědomí nadživočišných potenciálů pro vnímání reality. Může to být nazýváno prvotním lidským instinktem Božstva.

92:0.3 (1003.3) 2. Pomocný duch moudrosti—projev tendence ve zbožné mysli směřovat svoji úctu k vyšším úrovním a ke stále se rozšiřujícím představám o realitě Božstva.

92:0.4 (1003.4) 3. Svatý Duch—toto je počáteční nadrozumový dar a objevuje se spolehlivě ve všech plnohodnotných lidských osobnostech. Tato pomoc po zbožnosti prahnoucí a moudrosti toužící mysli vyvolává schopnost osobního poznání požadavků pro další život člověka, jak v teologickém pojetí, tak i ve skutečné a faktické osobní zkušenosti.

92:0.5 (1003.5) Koordinované působení těchto tří božských pomocníků je plně dostačující pro zahájení a pokračování růstu evolučního náboženství. Tyto vlivy jsou později posíleny Ladiči Myšlení, serafy a Duchem Pravdy, z nichž všichni urychlují tempo náboženského rozvoje. Tyto síly již dlouho působí na Urantii a budou zde ve své činnosti pokračovat do té doby, dokud tato planeta zůstane obydlenou sférou. Podstatná část potenciálu těchto božských sil se nemohla doposud projevit; ve větší míře se odhalí v následných epochách až

smrtelné náboženství postupně vystoupá na vyšší úrovně k nebeským výšinám morontálních hodnot a duchovní pravdy.

1. Evoluční podstata náboženství

92:1.1 (1003.6) Vývoj náboženství začíná s raným strachem a démony a prochází mnoha následnými stadii rozvoje, včetně prvních snah ovlivňovat a později přemlouvat duchy. Kmenové fetiše se přeměnily v totemy a kmenové bohy; magická zaklínadla se stala dnešními modlitbami. Obřizka, která byla zpočátku obětováním, se stala hygienickou procedurou.

92:1.2 (1003.7) Barbarské dětství lidského rodu prodělalo rozvoj náboženství od uctívání přírody, přes uctívání démonů k fetišismu. S počátkem civilizace člověk začal přijímat mystičtější a více symboličtější víry, zatímco v současnosti, s blížící se vyspělostí, lidstvo dozrává k ocenění opravdového náboženství a také k počátku odhalení samotné pravdy.

92:1.3 (1004.1) Náboženství vzniká jako biologická reakce mysli na duchovní víru a prostředí; v jakémkoliv národě náboženství umírá, nebo se mění, jako poslední. V každé epoše je náboženství přizpůsobení společnosti k tomu, co je tajuplné. Jako společenská instituce obsahuje rituály, symboly, kulty, posvátné knihy, oltáře, svatyně a chrámy. Ve všech náboženstvích je běžná svatá voda, relikty, fetiše, talismany, roucha, zvony, bubny a kněží. A je naprosto nemožné odtrhnout čistě evoluční náboženství jak od magie, tak i od čarodějnictví.

92:1.4 (1004.2) Tajemnost a moc vždy podněcovaly náboženská citění a strach, zatímco emoce vždy působily jako vlivný

upravující faktor jejich rozvoje. Základním náboženským stimulem byl vždy strach. Strach vytváří bohy evolučního náboženství a motivuje náboženské rituály primitivních věřících. S rozvojem civilizace se strach mění pod vlivem úcty, obdivu, respektu a sympatií a je potom dále upravován výčitkami a kajícíností.

92:1.5 (1004.3) U jednoho asijského národa existovalo učení o tom, že „Bůh je velký strach“, což je výplodem čistě evolučního náboženství. Ježíš—zjevení náboženského života nejvyššího typu—prohlásil, že „Bůh je láska“.

2. Náboženství a mravy

92:2.1 (1004.4) Náboženství je nejstrnulejší a nejneústupnější ze všech lidských institucí, ale i přesto se pomalu přizpůsobuje měnící se společnosti. Časem evoluční náboženství odráží měnící se mravy, které naopak mohly být ovlivněny zjeveným náboženstvím. Pomalu a jistě, ačkoliv zdráhavě, náboženství (uctívání) následuje bezprostředně po moudrosti—vědomost, usměrňována empirickou myslí a osvícena božským zjevením.

92:2.2 (1004.5) Náboženství lpí na mravech; to, co bylo je odvěké a domněle svaté. Z tohoto důvodu, a žádného jiného, kamenné nástroje přetrvaly ještě dlouho do doby bronzové a železné. Existuje záznam tohoto prohlášení: „jestli mně budete stavět oltář z kamene, nepoužívejte opracovaný kámen, protože když použijete nástroje na jeho opracování, znesvětíte ho“. Dokonce i ještě dnes Hindů zapalují své oltářní ohně pomocí primitivního křesání. V průběhu evolučního náboženství byly novoty vždy považovány za rouhání. Svátostní pokrm se nesmí sestávat z nových a zpracovaných jídel, ale z nejprimitivnějších

potravin: „masa, upečeném na ohni a nekynutého chleba s hořkými bylinami“. Všechny společenské obyčeje a také právní postupy lpí na starých formách.

^{92:2.3 (1004.6)} Když se současný člověk podivuje nad tím, kolik ve svatých knihách různých náboženství je toho, co je možno považovat za odporné, měl by vzít v úvahu, že střídající se generace měly strach odstranit to, co jejich předkové pokládali za svaté a nedotknutelné. Mnohé věci, které jedna generace může považovat za odporné, předcházející generace je považovaly jako součást svých přijatých mravů a také jako osvědčené náboženské rituály. Značná část náboženských sporů je způsobena nikdy nekončícími snahami uvést v soulad staré, ale trestuhodné praktiky, s novým pokročilým myšlením, nalézt přijatelné teorie pro odůvodnění zachování starých a překonaných zvyků, majících podobu víry.

^{92:2.4 (1004.7)} Ale je jenom pošetilé pokusit se o příliš náhlé zrychlení náboženského růstu. Národ nebo stát mohou z jakéhokoliv pokročilého náboženství přijmout pouze to, co je odůvodnitelně zásadové a slučitelné s jejich současným evolučním statusem a co má schopnost pro adaptaci. Sociální, klimatické, politické a ekonomické podmínky mají všechny vliv na určování průběhu a postupu náboženské evoluce. Společenská morálka není stanovena náboženstvím—evolučním náboženstvím; spíše jsou formy náboženství diktovány morálkou lidí.

^{92:2.5 (1005.1)} Lidé přijímají neznámá a nová náboženství jen povrchně; oni je fakticky upravují podle svých vlastních mravů a starých způsobů víry. Je to dobře vidět na příkladu jednoho novozélandského kmene, jehož kněží, poté, kdy formálně

přijali křesťanství, prohlásili, že se jim dostalo přímého zjevení od Gabriela za tím účelem, že právě jejich kmen se stal vyvoleným národem Boha a oznámil jim, že je jim dovoleno se bujně oddávat volným pohlavním vztahům a mnoha dalším jim vlastním starým a odsouzeníhodným zvykům. A okamžitě všichni tito novopečení křesťané přešli na tuto novou a méně přísnější verzi křesťanství.

92:2.6 (1005.2) V tom či jiném období náboženství podporovalo všemožné projevy odpudivého a neslučitelného chování a v jednu dobu schválilo prakticky všechno, co se dnes považuje za nemorální, nebo hříšné. Vědomí, nepoučené zkušeností a bez pomoci intelektu, nikdy nebylo a nikdy nemůže být bezpečným a spolehlivým průvodcem lidského chování. Vědomí není božským hlasem, hovořící k lidské duši. Je to pouze souhrn morálních a etických mravů v jakémkoliv aktuálním stadiu existence. Vědomí pouze zobrazuje lidskou představu o ideální reakci na jakýkoliv daný souhrn okolností.

3. Podstata evolučního náboženství

92:3.1 (1005.3) Studium lidského náboženství je zkoumáním sociálních vrstev, nesoucích zkamenělé ostatky uplynulých epoch. Mravy antropomorfních bohů jsou pravdivým odrazem morálky lidí, kteří nejdříve takové bohy vymysleli. Starověká náboženství a mytologie věrně zobrazují víry a tradice národů, již dávno zapomenutých. Tyto staré kultovní praktiky přetrvávají vedle novějších ekonomických zvyklostí a sociální evoluce a samozřejmě se jeví očividně nesmyslnými. Pozůstatky kultu představují přesný obraz rasových náboženství minulosti. Vždy si pamatujte, že kulty nejsou

vytvořeny pro objevení pravdy, ale spíše pro šíření jejich přesvědčení.

92:3.2 (1005.4) Náboženství vždy bylo v převážné míře záležitostí obřadů, rituálů, obyčejů, ceremonií a dogmat. Obvykle bylo nakaženo stále se opakujícím škodlivým omylem—iluzí o vybraném národě. Principiální náboženské ideje—zaklínání, vnuknutí, zjevení, usmíření, pokání, odčinění, přímluva, oběť, modlitba, zpověď, uctívání, život po smrti, svátost, rituál, vykoupení, spasení, vyplacení, úmluva, nečistota, očista, proroctví, dědičný hřích—ty všechny spadají do raných dob prvotního strachu z příznaků.

92:3.3 (1005.5) Primitivní náboženství není ničím jiným, než bojem o prodloužení materiální existence do záhrobního života. Rituály takové víry představovaly rozšíření boje sebezachování do oblasti vymyšleného světa démonů a duchů. Ale když jste v pokušení kritizovat evoluční náboženství, buďte opatrní. Pamatujte si, že to je co bylo; je to historický fakt. A také si připomeňte, že síla každé ideje nespočívá v její věrohodnosti nebo pravdě, ale spíše v její schopnosti probudit živý zájem lidí.

92:3.4 (1006.1) Evoluční náboženství neumožňuje žádné změny, nebo reformy. Na rozdíl od vědy neposkytuje možnost pro vlastní progresivní úpravy. Vyvinuté náboženství vyvolává úctu, protože jeho stoupenci věří, že je to Pravda; „víra, kterou kdysi předali svatí“ musí být, teoreticky, jak konečná, tak i neomylná. Kult se brání rozvoji, protože opravdový progres s určitostí změní, nebo zničí samotný kult; proto reformy musí být vždy vynuceny.

92:3.5 (1006.2) Pouze dva faktory mohou změnit a zlepšit dogmata přirozeného náboženství: tlak pomalu se rozvíjejících se mravů a periodické osvícení—epochální zjevení. A není zvláštní, že progres byl pomalý; být progresivním a vynalézavým v dávných dobách znamenalo smrt jako čaroděj. Kult se pomalu vyvíjí po generacích a v dlouhodobých cyklech. Ale postupuje kupředu. Evoluční víra v přízraky položila základy pro filozofii zjeveného náboženství, které časem zničí pověrčivost, která evoluční náboženství zrodila.

92:3.6 (1006.3) Náboženství v mnoha ohledech ztížilo společenský rozvoj, ale bez náboženství by nebyla žádná pevná morálka ani etika, žádná hodnotná civilizace. Náboženství zrodilo mnoho nenáboženských kultur: sochařství vzniklo z vyrábění idolů, architektura ze stavění chrámů, poezie ze zaklínání, hudba ze zbožných nápěvů, dramatické umění z rituálů, které měly zajistit pomoc od duchů, tanec ze sezónních náboženských slavností.

92:3.7 (1006.4) Ale i když je to skutečností, že náboženství sehrálo podstatnou roli pro rozvoj a zachování civilizace, je nutno poznamenat, že přirozené náboženství udělalo také hodně pro ochromení a paralyzování té samé civilizace, která ji jinak podporovala a udržovala. Náboženství brzdilo průmyslové aktivity a ekonomický rozvoj; plýtvalo pracovní silou a promrhalo jmění; nebylo vždy nápomocné rodině; nepodporovalo plnohodnotně mír a dobrou vůli; někdy zanedbávalo vzdělání a zpozd'ovalo vědu; přehnaně ochudilo život kvůli údajnému obohacení smrti. Evoluční náboženství—lidské náboženství—se opravdu provinilo tímto vším a udělalo ještě mnoho dalších chyb, omylů a přehmatů;

nicméně, udělalo hodně pro udržení kulturní etiky, civilizované morálky a sociální soudržnosti a vytvořilo podmínky pro pozdější zjevené náboženství, čímž nahradilo mnoho těchto evolučních nedostatků.

92:3.8 (1006.5) Evoluční náboženství je lidskou nejnákladnější, ale nesrovnale užitečnou institucí. Lidské náboženství může být ospravedlněno pouze ve světle evoluční civilizace. Jestli by člověk nebyl produktem živočišné evoluce, pak takový směr náboženského vývoje by neměl ospravedlnění.

92:3.9 (1006.6) Náboženství napomohlo k nahromadění kapitálu; podporovalo některé druhy práce; volný čas kněží přispěl k šíření umění a vědomostí; lidstvo nakonec značně získalo v důsledku všech těchto dávných omylů etických metod. Šamani, poctiví a nepoctiví, byli děsivě nákladní, ale oni se za tu velkou cenu vyplatili. Učení a i samotná věda vzešly z příživnických kněží. Náboženství upevnilo civilizaci a zajistilo kontinuitu společnosti; v každé době plnilo funkci mravní policie. Díky náboženství se v lidech objevila osobní disciplína a sebeovládání, což připravilo půdu pro moudrost. Náboženství je účinnou metlou evoluce, která nemilosrdně pohání nesnaživé a trpící lidstvo postoupit ze svého přirozeného stavu intelektuální nečinnosti kupředu a nahoru k vyšším úrovním intelektu a moudrosti.

92:3.10 (1006.7) A toto posvátné dědictví živočišného vzestupu—evoluční náboženství—musí být stále kultivováno a zušlechťováno nepřetržitou cenzurou zjeveného náboženství a ohnivou výhní opravdové vědy.

4. Dar zjevení

92:4.1 (1007.1) Zjevení je evoluční, ale je vždy progresivní. V celém průběhu světové historie se zjevená náboženství neustále rozšiřují a postupně se stávají osvěcenějšími. Je posláním zjevení upravovat a cenzurovat po sobě jdoucí evoluční náboženství. Ale když má zjevení povznést a povýšit evoluční náboženství, pak takové božské návštěvy musí zobrazit učení, která nejsou příliš vzdálená od myšlení a reakcí doby, ve které jsou představeny. Čili, zjevení musí být vždy ve spojení s evolucí. Zjevené náboženství musí být vždy omezeno na schopnost vnímání člověka.

92:4.2 (1007.2) Ale bez ohledu na očividnou spojitost či odvození, zjevená náboženství jsou vždy charakterizována vírou v nějaké Božstvo, mající ustálenou hodnotu a v některý koncept přežití identity osobnosti po smrti.

92:4.3 (1007.3) Evoluční náboženství je citovou záležitostí a ne logickou. Je reakcí člověka na víru v hypotetický svět démonů a duchů, lidským náboženským reflexem, podníceným uvědoměním a strachem z neznámého. Zjevené náboženství je předloženo skutečným duchovním světem; je to odpověď nadintelektuálního kosmu na touhu smrtelného člověka věřit ve vesmírná Božstva a spoléhat na ně. Evoluční náboženství zobrazuje zdlouhavé tápání lidstva při hledání pravdy; zjevené náboženství je tou pravdou.

92:4.4 (1007.4) V historii bylo mnoho případů náboženských zjevení, ale pouze pět z nich měly epochální význam. Jsou to tyto:

92:4.5 (1007.5) 1. Učení Dalamatie. Poprvé byla autentická koncepce Prvního Zdroje a Středu oznámena na Urantii stovkou členů

osobního štábu Prince Kaligastii. Toto zjevení Božstva se šířilo po dobu více než tři sta tisíc let, až pak bylo náhle ukončeno planetární vzpourou a rozpadem vzdělávacího režimu. S výjimkou práce Vana, vliv dalamatijského zjevení byl prakticky pro celý svět ztracen. Dokonce Noditi zapomněli tuto pravdu do příchodu Adama. Ze všech těch, komu se dostalo učení setniny, si je nejdéle zachovali červení lidé, ale v náboženství amerických indiánů byla idea Velkého Ducha pouze mlhavou představou, kterou značně ujasnil a posílil kontakt s křesťanstvím.

92:4.6 (1007.6) 2. Učení Edenu. Adam a Eva nanovo vyličili evolučním národům koncepci o všeobecném Otci. Zánik prvního Edenu zastavil průběh adamického zjevení ještě dříve, než mohlo vůbec začít. Ale ztracené učení Adama bylo udržováno šétskými kněžími a některé z těchto pravd nebyly nikdy pro svět ztraceny. Celý rozvoj evolučního náboženství Levantu byl ovlivněn učením Šétů. Ale k roku 2500 př.n.l. lidstvo z převážné míry ztratilo z očí zjevení, které bylo představeno v době Edenu.

92:4.7 (1007.7) 3. Melkisedek Šálemský. Tento záchranný Syn Nebadonu uvedl třetí zjevení pravdy na Urantii. Základními pravidly jeho učení byly důvěra a víra. Učil důvěřovat všemocné dobročinnosti Boha a prohlásil, že víra je tím činem, kterým si člověk zaslouží Boží přízeň. Jeho učení se postupně smísilo s vírami a praktikami různých evolučních náboženství a nakonec se vyvinulo do těch teologických systémů, které existovaly na Urantii na počátku prvního tisíciletí po Kristu.

92:4.8 (1008.1) 4. Ježíš Nazaretský. Kristus Michael po čtvrté představil na Urantii koncepci Boha jako Vesmírného Otce a všeobecně toto učení od té doby přetrvává. Podstatou jeho učení byla láska a služba—láskyplná úcta, kterou bytost-syn dobrovolně nabízí jako uznání láskyplné péče Boha-Otce a jako odpověď na tuto péči; dobrovolná služba, kterou takové bytosti-synové věnují svým bratrům v radostném uvědomění si toho, že v této službě slouží současně také Bohu-Otci.

92:4.9 (1008.2) 5. Kapitoly knihy Urantia. Kapitoly, z nichž tato je jednou z nich, tvoří nejposlednější předložení pravdy smrtelníkům na Urantii. Tyto kapitoly se liší od všech předchozích zjevení, protože nejsou dílem jedné vesmírné osobnosti, ale sdruženým podáním mnoha bytostí. Ale žádné zjevení nemůže být nikdy úplné bez dosažení Vesmírného Otce. Všechny ostatní způsoby nebeské pomoci nejsou nic víc než částečné, přechodné a prakticky přizpůsobené lokálním podmínkám v čase a prostoru. Přestože takový výklad jako je tento, může i zmenšit bezprostřední působení a autoritu všech zjevení, na Urantii nastal čas, kdy je žádoucí dělat taková prohlášení, i když je s tím spojeno riziko oslabení budoucího vlivu a autority tohoto, nejposlednějšího ze všech zjevení pravdy smrtelným rasám Urantie.

5. Významní náboženští vůdci

92:5.1 (1008.3) V evolučním náboženství jsou bohové představováni v podobě člověka; ve zjeveném náboženství se lidé učí, že oni jsou Boží synové—konečným ztělesněním božskosti; ve sloučených vírách, složených z učení zjevených náboženstvích a produktů evoluce, koncepce Boha je směsicí následujících faktorů:

92:5.2 (1008.4) 1. Již dříve existujících idejí evolučních kultů.

92:5.3 (1008.5) 2. Vznešených ideálů zjeveného náboženství.

92:5.4 (1008.6) 3. Osobních názorů významných náboženských vůdců, význačných proroků a velkých učitelů lidstva.

92:5.5 (1008.7) Nejvýznamnější náboženské epochy byly započaty životem a učením nějaké mimořádné osobnosti; většina význačných morálních hnutí ve světové historii byla vyvolána velkými vůdci. A lidé vždy měli tendenci uctívat vůdce a to dokonce i na úkor jeho učení; mít v úctě jeho osobnost, přestože ztráceli ze zřetele pravdy, které on hlásal. Ale toto není bez důvodu; v srdci evolučního člověka je instinktivní touha po pomoci ze shora a z onoho světa. Tato žádostivost je určena pro očekávání příchodu Planetárního Prince a Materiálních Synů na zem. Na Urantii byl člověk připraven o tyto nadlidské vůdce a vládce a proto neustále usiluje nahradit tuto ztrátu tím, že obklopuje své lidské vůdce legendami o jejich nadpřirozeném původu a zázračných životech.

92:5.6 (1008.8) Mnoho národů mělo vytvořenou představu, že jejich vůdce porodily panny; jejich životní dráhy jsou rozsáhle posety zázračnými příhodami a každá příslušná skupina vždy očekává jejich návrat. Kmeny ve střední Asii ještě i dnes stále vyhlížejí návrat Čingischána; v Tibetu, Číně a Indii je to Buddha; v islámu je to Mohamed; mezi americkými indiány to byl Hesunanin Onamonalonton; u Hebrejců to byl obecně Adam jako materiální vládce. V Babylonu bůh Marduk byl zvěčněním legendy o Adamovi—představa o Božím synu, spojujícím článku mezi člověkem a Bohem. Po příchodu Adama na zem

se takzvaní Boží synové stali běžným jevem mezi světovými rasami.

92:5.7 (1009.1) Ale bez ohledu na pověřčivou úctu, která byla těmto učitelům často věnována, zůstává faktem, že oni byli přechodnými osobitými opěrnými body, o které se opíraly páky zjevené pravdy pro pozvednutí morálky, filozofie a náboženství lidstva.

92:5.8 (1009.2) Během mnoha milionů let historii lidstva Urantie se objevily stovky a stovky náboženských vůdců—od Onagara ke guru Nánakovi. V průběhu těchto časů bylo mnoho odlivů a přílivů náboženské pravdy a duchovní víry a každá renesance urantijského náboženství byla vždy v minulosti spojena se životem a učením některého náboženského vůdce. S ohledem na učitele nedávných dob, může být nápomocné seskupit je do sedmi velkých náboženských epoch postadamické Urantie:

92:5.9 (1009.3) 1. Období Šétů. Šétští kněží, obrozeni pod vedením Amosada, se stali velkými učiteli postadamické doby. Působili ve všech oblastech, kde žili Andité a jejich vliv přetrval nejdéle u Řeků, Sumerů a také u Hindů, u kterých setrvává do dnešních časů v podobě bráhmanů hinduistické víry. Šetí a jejich následníci nikdy úplně neztratili koncepci Trojice, která byla představena Adamem.

92:5.10 (1009.4) 2. Éra misionářů Melkisedeka. Obrození urantijského náboženství bylo v nemalé míře i zásluhou úsilí učitelů, kteří byli pověřeni Machiventou Melkisedekem, který žil a učil v Šálemu v době téměř dva tisíce let před Kristem. Tito misionáři hlásali, že víra je cenou za boží laskavost a ačkoliv jejich učení nepřineslo okamžitě žádná nová náboženství, nicméně

vytvořilo základy, na kterých pozdější učitelé pravdy mohli postavit náboženství Urantie.

92:5.11 (1009.5) 3. Éra po Melkisedekovi. Ačkoliv Amenemope i Akhneton učili v tomto období, výjimečným náboženským géniem v době po Melkisedovi byl vůdce skupiny levantských beduínů a zakladatel hebrejského náboženství—Mojžíš. Mojžíš učil jednobožství. On řekl: „Slyš Izraeli, Hospodin náš Bůh, je Bůh jediný“. „Hospodin je Bůh a kromě něho, není žádný jiný Bůh“. Mojžíš vytrvale usiloval o vytržení pozůstatků kultu duchů a u svého národa dokonce ukládal trest smrti jeho organizátorům. Mojžíšovo náboženství bylo jeho nástupci znehodnoceno, ale později se opět vrátili k mnohému z jeho učení. Velikost Mojžíše spočívá v jeho moudrosti a prozíravosti. Jiní učitelé měli rozsáhlejší koncepce o Bohu, ale žádný z nich nebyl nikdy tak úspěšný, aby dokázal přimět velký počet lidí k přijetí takové pokročilé víry.

92:5.12 (1009.6) 4. Šesté století před Kristem. V tomto století, které bylo jedním z nejvýznačnějších z pohledu náboženského probuzení jaké kdy Urantia zažila, se objevilo mnoho učitelů, hlásajících pravdu. Z nich je nutno připomenout Gautamu, Konfucia, Lao-ce`, Zoroastera a učitele džainismu. Učení Gautamy se stalo velmi rozšířeným v Asii a miliony je uctíván jako Buddha. Konfucius znamenal pro čínskou mravnost to, co byl Platón pro řeckou filozofii a přestože učení obou mělo náboženské dopady, přesně vzato, ani jeden z nich nebyl náboženským učitelem; Lao-c` viděl v Taovi víc Boha, než Konfucius v lidskosti, nebo Platón v idealismu. Zoroaster, ačkoliv byl značně ovlivněn rozšířenou koncepcí dvojího spiritismu—dobra a zla, současně rozhodně povznesl ideji

jednoho věčného Božstva a dosáhl konečného vítězství světla nad temnotou.

92:5.13 (1010.1) 5. První století po Kristu. Ježíš Nazaretský, jako náboženský učitel, začal s kultem, který byl založen Janem Křtitelem, ale nakolik jen mohl, vzdálil se co nejdále od postění a přísného pokání. Kromě Ježíše, k nejvýznamnějším učitelům této éry patřili Pavel z Tarsu a Filón Alexandrijský. Jejich koncepce náboženství sehrály rozhodující roli v evoluci víry, která nese Kristovo jméno.

92:5.14 (1010.2) 6. Šesté století po Kristu. Mohamed založil náboženství, které převyšovalo mnoho vír jeho doby. Jeho náboženství bylo protestem proti společenským požadavkům vír cizinců a proti nesoudržnosti náboženského života svého vlastního národa.

92:5.15 (1010.3) 7. Patnácté století po Kristu. Toto období bylo svědkem dvou náboženských hnutí: rozpad jednoty křesťanství na Západě a sjednocení nového náboženství na Východě. Institucionalizované křesťanství v Evropě dosáhlo takového stupně nepružnosti, která učinila další jeho růst neslučitelným s jednotou společnosti. Na Východě byla učení Islámu, Hinduismu a Buddhismu sloučena Nánakem a jeho stoupenci do Sikhismu, jednoho z nejpokrokovějších náboženství Asie.

92:5.16 (1010.4) Budoucnost Urantie bude nepochybně spojena s objevením se učitelů náboženské pravdy—Otcovství Boha a bratrství všech tvorů. Ale věřme, že horlivé a upřímné snahy těchto budoucích proroků budou méně směřovány k posilování bariér mezi náboženstvími a více na podporu náboženského

bratrství duchovní úcty mezi velkým počtem rozdílných intelektuálních teologií, které jsou tak charakteristické pro Urantii v Satanii.

6. Sdružená náboženství

^{92:6.1 (1010.5)} Náboženství Urantie dvacátého století představují zajímavou studii sociální evoluce lidského impulsu zbožnosti. Mnohé víry pokročily jen o velmi málo od dob kultu duchů. Afričtí Pygmejové, jako skupina, nemají žádné náboženské reakce, i když někteří z nich trochu věří v duchovní prostředí. Oni jsou dnes přesně tam, kde byl primitivní člověk v době, kdy evoluce náboženství začala. Základem primitivního náboženství byla víra v posmrtný život. Idea uctívání osobního boha ukazuje na pokročilý rozvoj evoluce a také na první stádium zjevení. Dyákové vyvinuli pouze nejprimitivnější náboženské praktiky. Ještě poměrně nedávno Eskymáci a američtí Indiáni měli jen velmi nepatrné představy o Bohu; věřili na duchy a měli neurčitou představu o životě po smrti. Dnešní domorodci Austrálie mají jen strach z duchů, bojí se tmy a primitivními způsoby uctívají své předky. Zulové teprve nyní vyvíjejí náboženství, založené na strachu z duchů a na obětování. Mnoho afrických kmenů, kromě těch, kde působili křesťanští a muslimští misionáři, se ještě nyní nedostalo ze stadia fetišu náboženské evoluce. Ale některé skupiny se již dlouho drží ideje jednobožství, jako například, potomci dávných Thráků, kteří také věřili v nesmrtelnost.

^{92:6.2 (1010.6)} Evoluční a zjevená náboženství na Urantii se rozvíjejí bok po boku a současně se směšují a spojují do různých teologických systémů, nacházejících se na světě v době sepsání

těchto kapitol. Tato náboženství, náboženství Urantie dvacátého století, mohou být seřazena následujícím způsobem:

92:6.3 (1011.1) 1. Hinduismus—nejstarší.

92:6.4 (1011.2) 2. Hebrejské náboženství.

92:6.5 (1011.3) 3. Buddhismus.

92:6.6 (1011.4) 4. Konfuciovo učení.

92:6.7 (1011.5) 5. Taoistická víra.

92:6.8 (1011.6) 6. Zoroastrismus.

92:6.9 (1011.7) 7. Šintoismus.

92:6.10 (1011.8) 8. Džainismus.

92:6.11 (1011.9) 9. Křesťanství.

92:6.12 (1011.10) 10. Islám.

92:6.13 (1011.11) 11. Sikhismus—nejnovější.

92:6.14 (1011.12) Nejpokrokovějšími náboženstvími dávné minulosti bylo Židovství a Hinduismus a každé z nich významně ovlivnilo průběh rozvoje náboženství na Východě a Západě. Jak Hindů, tak i Hebrejci věřili, že jejich náboženství pocházejí od Boha a byla jim zjevena, zatímco všechna ostatní jsou dekadentní formy jediné pravé víry.

92:6.15 (1011.13) Indie je rozdělena na stoupence Hinduismu, Sikhismu, Islámu a Džainismu, přičemž každá koncepce

zobrazuje Boha, člověka a vesmír svým vlastním způsobem, lišícím se od ostatních. Čína se drží Taoismu a učení Konfucia; v Japonsku je uctíván Šintoismus.

92:6.16 (1011.14) Významnými mezinárodními mezirasovými vírami jsou judaismus, buddhismus, křesťanství a islám. Oblasti, kde se uctívá buddhismus, se rozprostírají od Cejlonu a Barmy, přes Tibet a Čínu, do Japonska. Buddhismus prokázal schopnost přizpůsobit se mravům mnoha národů, čemuž se vyrovnalo pouze křesťanství.

92:6.17 (1011.15) Hebrejské náboženství vykonalo filozofický přechod od mnohobožství k jednobožství; je evolučním spojem mezi evolučními náboženstvími a zjevenými náboženstvími. Hebrejci byli jediným západním národem, který přešel od svých evolučních bohů přímo ke zjevenému Bohu. Ale tato pravda nebyla až do doby Izajáše nikdy široce přijímána. Izajáš opět učil smíšenou ideu o národním božstvu, spojenou s Vesmírným Stvořitelem. „Ó Hospodine davů, Bože izraelský, Ty jsi Bůh, pouze jediný Bůh; Ty jsi stvořil nebesa a zemi“. Ve své době spočívala naděje na přežití západní civilizace v ušlechtilých hebrejských koncepcích dobra a v pokrokových helénistických koncepcích krásy.

92:6.18 (1011.16) Křesťanské náboženství je náboženstvím o životě a učení Krista, založeném na teologii Judaismu, upraveném sloučením s některým učení Zoroastrismu a řeckou filozofií a zformulováno původně třemi osobnostmi: Filónem, Petrem a Pavlem. Od dob Pavla křesťanství prodělalo celou řadu evolučních změn a stalo se natolik západním, že mnoho neevropských národů se přirozeně dívají na křesťanství jako na zvláštní zjevení o zvláštním Bohu a pro zvláštní lidi.

92:6.19 (1011.17) Islám je nábožensko-kulturním spojením severní Afriky, Lévantu a jihovýchodní Asie. A byla to židovská teologie s pozdějším křesťanským učením, co přeměnilo Islám v monoteistické náboženství. Následovníci Mohameda byli pohoršeni pokročilým učením o Trojici; pro ně byla nepochopitelná doktrína o třech božských osobnostech a jednom Božstvu. Je to vždy velmi těžké přimět evoluční mysl, aby náhle přijala zjevenou pokročilou pravdu. Člověk je evoluční tvor a podstatnou část svého náboženství musí získat evolučními metodami.

92:6.20 (1012.1) Ve své době uctívání předků představovalo značný pokrok v evoluci náboženství, ale je to jak udivující, tak i politováníhodné, že toto primitivní pojetí stále ještě přetrvává v Číně, Japonsku a Indii uprostřed tolika, relativně pokrokovějších koncepcí, jako například buddhismus a hinduismus. Na Západě se uctívání předků vyvinulo do zbožňování národních bohů a uctívání národnostních hrdinů. Ve dvacátém století se toto nacionalistické zbožňování národních bohů objevuje v různých radikálních a nacionalistických skupinách, což je charakteristické pro mnoho ras a národů Západu. Často je takový postoj také vidět na významných univerzitách a ve větších průmyslových komunitách anglicky mluvících národů. Od těchto koncepcí se příliš neliší idea, že náboženství není ničím jiným, než „společným usilováním o šťastný život“. „Národní náboženství“ není nic víc, než návratem k ranému římskému uctívání císaře a k šintoismu, uctívání státu v podobě císařské rodiny.

7. Další vývoj náboženství

92:7.1 (1012.2) Náboženství se nikdy nemůže stát vědeckým faktem. Ovšem filozofie může spočívat na vědeckém základě, ale náboženství vždy zůstane buď evoluční, nebo zjevené, anebo možnou kombinací obou, jak je tomu v dnešním světě.

92:7.2 (1012.3) Nová náboženství nemohou být vynalezena; buď se vyvinou, nebo v opačném případě jsou náhle zjevena. Všechna nová náboženství jsou pouze pokročilými projevy starých vír, nových adaptací a úprav. Staré nepřestává existovat; spojuje se s novým, tak jako i sikhismus vyklíčil a rozkvetl z půdy a forem hinduismu, buddhismu, islámu a dalších současných kultů. Primitivní náboženství bylo velmi demokratické; divoch si s lehkostí vypůjčil, nebo lehce půjčil. Autokratický a netolerantní teologický egoismus se objevuje pouze u zjeveného náboženství.

92:7.3 (1012.4) Četná náboženství Urantie jsou vesměs dobrá do té míry, že přivádějí člověka k Bohu a představu Boha přinášejí k člověkovu. Je to podvod, když nějaká náboženská skupina představuje svoji víru jako Pravdu; takové postoje svědčí spíše o teologické aroganci, než o určitosti pravdy. Na Urantii neexistuje žádné náboženství, které by nemohlo studovat a užitečně využít největší pravdy, obsažené v každé jiné víře, protože všechny obsahují pravdu. Věřící by na tom byli lépe, kdyby vypůjčili to nejlepší z živé duchovní pravdy svých sousedů, spíše než odsuzovat to nejhorší z jejich přetrvávajících pověr a zastaralých rituálů.

92:7.4 (1012.5) Všechna tato náboženství vznikla v důsledku rozdílných intelektuálních reakcí lidí na stejné duchovní vedení. Lidé nikdy nemohou doufat, že dosáhnou jednotnosti vír, dogmat a rituálů, protože to všechno je intelektuální. Ale

mohou a jednou to udělají, že uskuteční jednotu v opravdovém uctívání Otce všeho, protože to je duchovní a v duchu—což je věčná pravda—jsou si všichni lidé rovni.

92:7.5 (1012.6) Primitivní náboženství bylo převážně o vědomí materiálních hodnot, ale civilizace povyšuje náboženské hodnoty, protože opravdové náboženství je oddaností sebe samého ve prospěch smysluplných a nejvyšších hodnot. Jak se náboženství vyvíjí, etika se stává filozofií mravů a morálka se stává osobní disciplinou v souladu s nejvyššími principy a hodnotami—božskými a duchovními ideály. Tak se náboženství stává spontánním a nádherným nadšením, živou zkušeností oddané lásky.

92:7.6 (1013.1) Kvalita náboženství se projevuje následujícími faktory:

92:7.7 (1013.2) 1. Úrovněmi hodnot—loajalitou.

92:7.8 (1013.3) 2. Hloubkou významů—citlivostí jedince k idealistickému ocenění těchto vyšších hodnot.

92:7.9 (1013.4) 3. Intenzitou zasvěcení—stupeň oddanosti těmto božským hodnotám.

92:7.10 (1013.5) 4. Svobodným progresem osobnosti na kosmické pouti idealistického duchovního života, uskutečněním synovství s Bohem a nekončícím vzestupným občanstvím ve vesmíru.

92:7.11 (1013.6) Rozvoj náboženských významů ve vědomí dítěte přichází tehdy, když přenese svoji představu o všemohoucnosti ze svých rodičů na Boha. A celá náboženská zkušenost

takového dítěte závisí do značné míry na tom, zdali v jeho vztahu s rodiči převládal strach, nebo láska. Pro otrocky bylo vždy velmi obtížné přeměnit strach ze svých pánů v lásku k Bohu. Civilizace, věda a pokrokové náboženství musí osvobodit lidstvo od těch strachů, zrozených z obav před přírodními jevy. A také větší osvícení osvobodí vzdělané smrtelníky od veškeré závislosti na prostřednících při spojení s Božstvem.

^{92:7.12 (1013.7)} Tato přechodná stadia modlářského váhání při přerodu uctívání z lidského a viditelného na božské a neviditelné jsou nevyhnutelná, ale k jejich zkrácení by mělo napomoci vědomí o podpoře vnitřního božského ducha. Nicméně, člověk byl značně ovlivněn nejenom svými představami o Božstvu, ale také charakterem hrdinů, které si sám vybral k uctívání. Je to nanejvýš politováníhodné, že ti, kteří začali uctívat božského a vzkříšeného Krista, by měli přehlédnout člověka—statečného a odvážného hrdinu—Jóšuu, syna Josefa.

^{92:7.13 (1013.8)} Současný člověk má adekvátní náboženské vědomí, ale jeho uctívající zvyky jsou spleť a zdiskreditované urychlenými sociálními proměnami a nebývalým vědeckým rozvojem. Myslící muži a ženy chtějí náboženství předefinovat a tento požadavek donutí náboženství přehodnotit samo sebe.

^{92:7.14 (1013.9)} Současný člověk čelí úkolu přehodnotit za jednu generaci více lidských hodnot, než se udělalo za dva tisíce let. A všechno toto ovlivňuje společenský postoj k náboženství, protože náboženství je způsob života, stejně jako je to způsob myšlení.

92:7.15 (1013.10) Opravdové náboženství vždy musí být současně věčným základem a vodící hvězdou pro všechny trvající civilizace.

92:7.16 (1013.11) [Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

Kapitola 93

Machiventa Melkisedek

93:0.1 (1014.1) MELKÍSEDEKOVÉ jsou obecně známi jako záchranní Synové, protože se zabývají udivujícím rozsahem činností na světech lokálního vesmíru. Když vznikne jakýkoliv problém, anebo když se děje něco mimořádného, velmi často je to Melkisedek, kdo přijme tento úkol. Schopnost Synů Melkisedeků působit v mimořádných situacích a na značně odlišných úrovních vesmíru, dokonce i na fyzické úrovni projevu osobnosti, je vlastní jejich řádu. Pouze Nositelé Života mají takovou schopnost širokého rozsahu působení při proměnách fungování osobnosti.

93:0.2 (1014.2) Vesmírní synové řádu Melkisedeků byli a jsou na Urantii mimořádně aktivní. Sbor dvanácti Melkisedeků tady sloužil s Nositeli Života. Následující sbor dvanácti Synů působil ve funkci prozatímních správců na vašem světě krátce po vzpouře Kaligastii a řídil planetu až do příchodu Adama a Evy. Po selhání Adama a Evy se těchto dvanáct Melkisedků vrátilo na Urantii a pokračovali pak jako prozatímní správce až do doby, kdy Ježíš Nazaretský, jako Syn Člověka, se stal formálním Planetárním Princem Urantie.

1. Inkarnace Machiventy

93:1.1 (1014.3) V průběhu tisíciletích, která následovala po nezdaru mise Adama na Urantii, hrozilo zjevené pravdě zaniknutí. Ačkoliv lidské rasy se rozvíjely intelektuálně, duchovně pomalu ztrácely půdu pod nohama. Kolem roku 3000 př.n.l. se představa o Bohu stala v myslech lidí velmi mlhavou.

93:1.2 (1014.4) Dvanáct Melkisedeků, prozatímních správců, vědělo o blížícím se příchodu Michaela na jejich planetu, ale oni nevěděli jak brzy se to stane; proto svolali důležitou poradu a požádali Nejsvrchovanější Edentie o opatření, které by udržovalo světlo pravdy na Urantii. Tento požadavek byl zamítnut příkazem, že „řízení záležitostí na 606. planetě Satanie je plně v rukou opatrovatelů Melkisedeků“. Prozatímní správcové potom apelovali na Otce Melkisedeka, aby jim pomohl, ale dostalo se jim odpovědi, že mají pokračovat v udržování pravdy podle svého vlastního uvážení „dokud nepřijde poskytnutý Syn“, který „zachrání planetární práva od zániku a nejistoty“.

93:1.3 (1014.5) A v důsledku toho, že byli zcela odkázáni sami na sebe, se Machiventa Melkisedek, jeden z dvanácti planetárních prozatímních správců, dobrovolně rozhodl udělat to, co se stalo pouze šestkrát v celé historii Nebadonu: ztělesnit se na zemi v podobě smrtelného člověka daného světa, poskytnout sama sebe jako záchranného Syna na pomoc planetě. Orgány Salvingtonu daly svolení pro tento počín a samotná inkarnace Machiventy Melkisedeka se uskutečnila v Palestině poblíž místa, kde potom vzniklo město Šálem. Celá procedura zhmotnění tohoto Syna-Melkisedeka byla provedena prozatímními správci planety ve spolupráci s Nositeli Života,

některými Hlavními Fyzickými Kontrolory a dalšími nebeskými osobnostmi, sídlícími na Urantii.

2. Mudrc Šálemský

93:2.1 (1015.1) Machiventa byl poskytnut lidským rasám Urantie v roce 1 973 před narozením Ježíše. Jeho příchod byl nenápadný; jeho ztělesnění nebylo viděno lidským zrakem. Poprvé byl spatřen smrtelným člověkem toho památného dne, kdy vstoupil do stanu Amdona, kaldejského pastýře, sumerského původu. A oznámení jeho mise bylo shrnuto do jednoduché věty, kterou pastevci řekl: „Jsem Melkisedek, kněz El Elyona, Nejvyššího a jediného Boha“.

93:2.2 (1015.2) Když se pastýř vzpamatoval ze svého udivení a poté, kdy tohoto cizince zasypal spoustou otázek, nabídl Melkisedekovi večeři a to bylo poprvé v jeho dlouhém vesmírném životě, kdy Machiventa pozřel materiální jídlo, potravu, která ho potom vyživovala po celou dobu jeho devadesáti čtyř let dlouhého života v podobě smrtelné bytosti.

93:2.3 (1015.3) A té noci, kdy spolu rozmlouvali pod hvězdami, Melkisedek zahájil svoji misi zjevení pravdy o realitě Boha rozpráhnutím své paže směrem k Amdonovi a řekl: „El Elyon, ten Nejvyšší, je božský tvůrce hvězd na obloze a také stvořitel této země, na které žijeme a je také nejvyšším Bohem na nebesích.“

93:2.4 (1015.4) Během několika let Melkisedek nashromáždil kolem sebe skupinu žáků, stoupenců a věřících, kteří vytvořili jádro budoucí komunity Šálemu. Brzy byl znám po celé Palestině jako kněz El Elyona—Nejvyššího Boha—a jako mudrc

Šálemský. V okolních kmenech ho často nazývali šejkem, nebo králem Šálemským. Šálem bylo místo, které se po zmizení Melkisedeka stalo městem Jebus, později nazýváno Jeruzalém.

93:2.5 (1015.5) Svým osobním vzhledem se Melkisedek podobal smíšeným Noditům a Sumerům té doby. Vysoký byl skoro sto osmdesát centimetrů a měl velmi působivé vzezření. Mluvil řečí Kaldejců a ještě šesti dalšími jazyky. Oblékal se velmi podobně jako kananejští kněží s výjimkou toho, že na prsou nosil emblém tří soustředných kruhů, což v Satanie představuje symbol pro Rajskou Trojici. Během jeho působení se tento znak tří soustředných kruhů stal tak posvátným, že se ho lidé neodvažovali používat a proto byl během několika dalších generací brzy zapomenut.

93:2.6 (1015.6) Ačkoliv Machiventa žil stejným způsobem života jako ostatní muži tohoto světa, nikdy se neoženil a také nemohl zanechat na zemi potomky. I když se jeho fyzické tělo podobalo tělu lidskému, bylo ve skutečně toho typu speciálně upravených těl, použitých setninou zhmotněných členů osobního štábu Kaligastii, kromě toho, že neměl plazmu života žádné lidské rasy. A na Urantii nebyl ani strom života. Kdyby Machiventa zůstal na zemi dlouhou dobu, jeho fyzický mechanismus by se postupně zhoršoval; a tak ukončil svoji darovací misi v devadesáti čtyřech letech, ještě dávno předtím, než se jeho materiální tělo začalo rozkládat.

93:2.7 (1016.1) Tento inkarnovaný Melkisedek obdržel Ladiče Myšlení, který pobýval v jeho nadlidské osobnosti jako monitor času a rádce těla, čímž takto získával ty zkušenosti a praktické poznatky o problémech na Urantii a způsobu žití inkarnovaného Syna, které později umožnily tomuto duchu

Otce působit tak odvážně v lidské mysli Syna Božího—Michaela—, když se objevil na zemi v podobě smrtelného těla. A toto je jediný Ladič Myšlení, který kdy působil na Urantii ve dvou myslích, ale obě mysli byly jak božské, tak i lidské.

^{93:2.8 (1016.2)} Během své inkarnace v lidském těle byl Machiventa plně v kontaktu se svými jedenácti druhy ze sboru planetárních správců, ale nemohl komunikovat s ostatními řády nebeských osobností. Kromě těchto Melkisedeků, prozatímních správců planety, neměl žádný jiný kontakt s nadlidskými inteligencemi, pouze s lidskými bytostmi.

3. Melkisedekovo učení

^{93:3.1 (1016.3)} V průběhu deseti let Melkisedek založil svoje školy v Šálemu a organizoval je podle starého systému, který byl vytvořen dávnými Šétskými kněžími druhého Edenu. Také idea desátkového systému, kterou později zavedl, na jeho víru obrácený, Abrahám, byla převzata z přetrvávajících tradičních metod starodávných Šétů.

^{93:3.2 (1016.4)} Melkisedek učil koncepci jednoho Boha, univerzální Božskosti, ale nechal lidi spojovat své učení s Otcem Souhvězdí Norlatiadek, kterého nazýval El Elyon—Nejvyšší. Melkisedek se vůbec nezmiňoval o postavení Lucifera a o stavu záležitostí na Jerusemu. Lanaforge, Vládce Soustavy, neměl téměř nic do činění s Urantií až do doby po skončení poskytnutí Michaela. Pro většinu šálemských žáků byla Edentie nebem a Nejvyšší Bohem.

93:3.3 (1016.5) Symbol tří soustředných kruhů, který Melkisedek použil jako znak svého poslání, většina lidí považovala za znázornění tří království: lidí, andělů a Boha. A bylo jim dovoleno v této víře setrvávat; jen velmi málo jeho stoupenců vědělo, že tyto tři kruhy symbolizovaly nekonečnost, věčnost a univerzalitu Rajské Trojice—zdroje božské podpory a řízení; také Abrahám považoval tento symbol za znázornění třech Nejsvrchovanějších Edentie, protože mu bylo řečeno, že tři Nejsvrchovanější působí jako jeden. Když Melkisedek učil koncepci Trojice, symbolizovanou v jeho znaku, obvykle ji ztotožňoval se třemi Vorondadeky—vládci souhvězdí Norlatiadek.

93:3.4 (1016.6) Vůbec se nesnažil učit své řadové stoupence o něčem, co je za faktem vládnutí Nejsvrchovanějších Edentie—Bohů Urantie. Ale některé Melkisedek učil pokročilou pravdu, obsahující řízení a organizování lokálního vesmíru a svého duchaplného učedníka Nordana Kénijského a jeho skupinu svědomitých žáků učil pravdu o supervesmíru a dokonce i o Havoně.

93:3.5 (1016.7) Členové rodiny Katra, u které Melkisedek žil přes třicet let, znali mnohé z těchto vyšších pravd a uchovávali je ve své rodině velmi dlouho, dokonce až do dnů jejich proslulého potomka Mojžíše, kterému byla tato nesmírně důležitá tradice o době Melkisedeka předána jak z otcovy strany, tak také prostřednictvím jiných zdrojů na matčině straně.

93:3.6 (1016.8) Melkisedek učil své následovníky všemu, co byli schopni pochopit a vstřebat. Také mnohé současné náboženské ideje o nebesích a zemi, o člověku, Bohu a andělech, nejsou příliš vzdálena od těchto učeních Melkisedeka. Ale tento velký

učitel podrobil všechno doktríně jednoho boha, univerzálního Božstva, nebeského Tvořitele a božského Otce. Důraz na toto učení byl kladen za účelem přitažlivosti pro lidský obdiv a připravování cesty pro následný příchod Michaela jako Syna tohoto stejného Vesmírného Otce.

93:3.7 (1017.1) Melkisedek učil, že někdy v budoucnu přijde další Syn Boží v lidském těle, jako on sám přišel, ale ten se narodí ženě. Právě proto se mnoho pozdějších učitelů domnívalo, že Ježíš je kněz, nebo pastor, „navěky podobný Melkisedekovi“.

93:3.8 (1017.2) Tak Melkisedek připravil cestu a postavil jeviště pro světové šíření jednobožství, nutné pro poskytnutí opravdového Rajského Syna jednoho Boha, kterého tak živě popisoval jako Otce všeho a kterého Abrahámovi představil jako Boha, který přijme člověka na základě jediné podmínky: osobní víry. A když se Michael objevil na zemi, potvrdil všechno to, co Melkisedek učil o Rajském Otcí.

4. Náboženství Šálemu

93:4.1 (1017.3) Obřady šálemského uctívání byly velmi prosté. Každý člověk, který podepsal, nebo označil znakem na hliněných tabulkách svůj vztah k Melkisedekově víře, se tímto zavazuje a upisuje k následujícímu:

93:4.2 (1017.4) 1. Já věřím v El Elyona, Nejvyššího Boha, jediného Vesmírného Otce Tvořitele všech věcí.

93:4.3 (1017.5) 2. Já přijímám Melkisedekovu úmluvu s Nejvyšším, která poskytuje Boží přízeň za moji víru a ne za obětování a spalování darů.

93:4.4 (1017.6) 3. Já slibuji, že se budu řídit sedmi příkázáními Melkisedeka a říkat všem lidem tuto dobrou novinu o této úmluvě s Nejvyšším.

93:4.5 (1017.7) A v tom spočívala celá víra šálemské kolonie. Ale i takové krátké a stručné prohlášení víry bylo vcelku příliš a hodně pokročilé pro lidi té doby. Oni jednoduše nebyli schopni pochopit ideu jak je možno získat boží přízeň za nic—pouze za víru. Byli hluboce zatvrzelí ve víře, že člověk byl zrozen dlužníkem bohům. Po velmi dlouhou dobu a příliš horlivě přinášeli svoje oběti a dávali dary kněžům, aby dokázali pochopit dobrou novinu, že spasení—boží blahovůle—je nezištný dar pro všechny, kteří uvěří v Melkisedekovu úmluvu. Už jenom to, že Abraham věřil „na půl srdce“, znamenalo, že byl „pokládán za čestného“.

93:4.6 (1017.8) Sedm příkázáních, vyhlášených Melkisedekem, bylo sestaveno podle nejvyššího zákona dávné Dalamatie a značně připomínalo sedm příkázáních, které se učily v prvním a druhém Edenu. Tato příkázání náboženství Šálemu byla:

93:4.7 (1017.9) 1. Nebudeš sloužit žádnému jinému Bohu, ale pouze Nejvyššímu Stvořiteli nebes a země.

93:4.8 (1017.10) 2. Nebudeš pochybovat o tom, že víra je jediným požadavkem pro věčné spasení.

93:4.9 (1017.11) 3. Nebudeš klamně svédčit.

93:4.10 (1017.12) 4. Nezabiješ.

93:4.11 (1017.13) 5. Neukradeš.

93:4.12 (1018.1) 6. Nespácháš cizoložství.

93:4.13 (1018.2) 7. Budeš ctít své rodiče a starší.

93:4.14 (1018.3) Ačkoliv v kolonii nebylo dovoleno přinášet oběti, Melkisedek dobře věděl, jak je to obtížné náhle vykořenit dávno zavedené zvyky a proto moudře nabídl těmto lidem, aby nahradili starší způsoby obětování těla a krve posvěceným chlebem a vínem. Je napsáno: „Melkisedek, král Šálemský, zavedl chléb a víno“. Ale ani taková obezřetná inovace nebyla zcela úspěšná; některé kmeny si udržovaly vedlejší centra na okraji Šálemu, kde přinášely oběti a spalovaly dary. Také Abraham se uchýlil k tomuto barbarskému zvyku po svém vítězství nad Kedorlaómerem; on se prostě necítil dobře, dokud nepřinesl tradiční oběť. A Melkisedekovi se nikdy úplně nepodařilo vymýtit tento sklon z náboženských praktik svých následovníků, včetně Abrahama.

93:4.15 (1018.4) Podobně jako Ježíš, Melkisedek se zásadně věnoval splnění své poskytovací misi. Nesnažil se reformovat mravy, měnit obyčeje světa, dokonce ani šířit pokrokové hygienické praktiky, nebo vědecké pravdy. On přišel, aby splnil dva úkoly: udržet na zemi naživu pravdu o jediném Bohu a připravit cestu pro následné poskytnutí Rajského Syna tohoto Otce v podobě smrtelného člověka.

93:4.16 (1018.5) Melkisedek učil základní zjevenou pravdu v Šálemu devadesát čtyři let a během této doby navštívil jeho školu Abraham třikrát v různých obdobích. Nakonec konvertoval k Šálemskému učení a stal se jedním z nejnadanějších žáků a hlavních stoupenců Melkisedeka.

5. Volba Abrahama

93:5.1 (1018.6) Ačkoliv to může být chybou hovořit o „vyvoleném národě“, ale není chybou zmínit se o Abrahamovi jako o vybraném jedinci. Melkisedek vložil na Abrahama odpovědnost za udržení pravdy o jediném Bohu v protikladu převládající víry v mnohobožství.

93:5.2 (1018.7) Výběr Palestiny jako místa pro aktivity Machiventy bylo částečně určeno snahou vytvořit kontakt s nějakou lidskou rodinou, ztělesňující potenciály vůdcovství. V době inkarnace Melkisedeka bylo na zemi mnoho rodin stejně dobře vybavených pro přijetí učení Šálemu, jako byla rodina Abrahama. Mezi červenými lidmi, žlutými lidmi a potomky Anditů se nacházely stejně obdařené rodiny. Ale na druhé straně, žádná z těchto lokalit nebyla tak vhodně situovaná pro pozdější příchod Michaela na zem, jako východní pobřeží Středozemního moře. Melkisedekova mise a následný příchod Michaela mezi hebrejský lid byly v převážné míře dány zeměpisnou polohou, faktem, že Palestina ležela ve středu tehdejšího obchodu, cestování a civilizace světa.

93:5.3 (1018.8) Melkisedekové, prozatímní správci planety, pozorovali předky Abrahama po určitou dobu a s určitostí očekávali v některé generaci potomka, který bude ztělesňovat inteligenci, podnikavost, moudrost a upřímnost. Děti Teracha, otce Abrahama, splňovaly ve všech ohledech tyto požadavky. A právě možnost navázání kontaktu s těmito všestrannými Terachovými dětmi měla značný podíl na příchodu Machiventy do Šálemu a ne do Egypta, Číny, Indie, nebo k severním kmenům.

93:5.4 (1019.1) Terach a jeho celá rodina byli na půl srdce obráceni na náboženství Šálemu, které bylo kázáno v Kaldeji; o Melkisedekovi se dozvěděli prostřednictvím kázání Ovida, fénického učitele, který šířil šálemské učení v Uru. Opustili Ur s tím záměrem, že půjdou přímo do Šálemu, ale Abrahamův bratr Náchor váhal, a protože Melkisedeka neviděl, přesvědčil je, aby se usadili v Cháranu. A od jejich příchodu do Palestiny uběhlo hodně času, než byli ochotni zničit všechny své domácí bohy, které si sebou přinesli; trvalo jim to velmi dlouho vzdát se velkého počtu mezopotámských bohů ve prospěch jediného Boha Šálemu.

93:5.5 (1019.2) Několik týdnů po smrti Abrahamova otce Teracha, poslal Melkisedek jednoho ze svých učedníků, Jarama Chetejského, aby předal Abrahamovi a Náchorovi toto pozvání: „přijďte do Šálemu, kde uslyšíte naše učení o pravdě o věčném Tvořiteli a vy bratři, necht' je celý svět požehnán osvíceností vašich dětí.“ Ale Náchor ještě ne zcela přijímal Melkisedekovo evangelium a proto zůstal a vytvořil silný městský stát, který nesl jeho jméno. Ale Lot, synovec Abrahama, se rozhodl jít se svým strýcem do Šálemu.

93:5.6 (1019.3) Po příchodu do Šálemu si Abraham a Lot vybrali k bydlení tvrz na kopci blízko města, kde se mohli ubránit proti častým překvapivým útokům severních nájezdníků. V té době Chetitě, Asyřané, Filištíni a další skupiny neustále napadaly kmeny ve střední a severní Palestině. Ze svého opevněného obydlí v kopcích se Abraham a Lot často vydávali do Šálemu.

93:5.7 (1019.4) Za nedlouho poté, jak se usadili nedaleko Šálemu, vydali se Abraham a Lot do údolí Nilu pro zásoby potravin, protože v Palestině v tu dobu bylo období sucha. Během svého

krátkého pobytu Abraham zjistil, že na egyptském trůnu sedí jeho vzdálený příbuzný a pro tohoto krále se zúčastnil jako velitel dvou úspěšných vojenských výprav. V závěru svého pobytu u Nilu žil Abraham se svojí ženou Sárrou u královského dvora a když odcházeli z Egypta, dostal podíl z válečné kořisti ze svých vojenských tažení.

93:5.8 (1019.5) Od Abrahama to vyžadovalo velké odhodlání vzdát se poct egyptského dvora a vrátit se zpět k duchovnější práci, připravené Machiventou. Ale Melkisedek byl uctíván také v Egyptě a když se celý příběh dozvěděl Faraón, důrazně nutil Abrahama k návratu, aby naplnil své sliby sloužit věci Šálemu.

93:5.9 (1019.6) Abraham měl královské ambice a na zpáteční cestě z Egypta předložil Lotovi svůj plán podrobit celý Kenaan a dostat celý jeho národ pod nadvládu Šálemu. Lota více zajímal obchod a proto s tímto plánem nesouhlasil a odešel do Sodomy zabývat se obchodem a chovem dobytka. Lot neměl rád ani vojenství, ani se mu nelíbil život pastevce.

93:5.10 (1019.7) Po návratu se svou rodinou do Šálemu, začal Abraham vypracovávat své vojenské plány. Brzy byl uznán civilním vládcem území Šálemu a pod své vedení připojil sedm okolních kmenů. Je zřejmé, že Melkisedek jen s velkými potížemi umírňoval Abrahama v jeho horlivém nadšení jít a zajmout mečem sousední kmeny a takto je rychleji přivést k učení o pravdám Šálemu.

93:5.11 (1019.8) Melkisedek udržoval mírové vztahy se všemi okolními kmeny; on nebyl militantní a nikdy nebyl napaden žádným z vojsk, která kolem procházela sem a tam. On naprosto souhlasil s tím, aby Abraham vypracoval plán

obranného systému Šálemu, což se následně stalo a nesouhlasil s ambiciózními dobytelskými záměry svého žáka; a tak došlo k přátelskému přerušení jejich vztahu. Abraham odešel do Chebrónu založit tam svoje hlavní vojenské město.

93:5.12 (1020.1) Kvůli svému blízkému vztahu s proslulým Melkisedekem měl Abraham velkou výhodu nad okolními malými králi; oni všichni uctívali Melkisedeka a nesmírně se báli Abrahama. Abraham o jejich strachu věděl a jenom čekal na vhodnou příležitost své sousedy napadnout; a taková záminka přišla, když několik z těchto vládců zamýšlelo zaútočit na sídlo jeho synovce Lota, který bydlel v Sodomě. Když se to Abraham dozvěděl, vtrhl v čele svých sedmi spojených kmenů na nepřítele. Jeho 318. členná osobní stráž velela více než 4000vé armádě ve chvíli útoku.

93:5.13 (1020.2) Když Melkisedek uslyšel, že Abraham vyhlásil válku, vydal se za ním, aby ho od toho kroku odradil, ale se svým bývalým stoupencem se setkal až po jeho návratu z vítězné bitvy. Abraham tvrdil, že vítězství nad jeho nepřáteli mu daroval Bůh Šálemský a tvrdošijně trval na tom, že desátek své kořisti dá do pokladny Šálemu. Ostatních devadesát procent přemístil do svého hlavního stanoviště v Chebrónu.

93:5.14 (1020.3) Po této bitvě v Sidímském údolí se Abraham stal vůdcem druhé konfederace jedenácti kmenů a nejenže Melkisedekovi platil desátky, ale dohlížel na to, aby všichni ostatní v té oblasti dělali totéž. Jeho diplomatická jednání s králem Sodomy, spojená se strachem, který všeobecně vzbuzoval, skončila tak, že král Sodomy a ještě další se připojili k vojenské konfederaci Chebrónu; Abraham byl opravdu blízko svému cíli—založení mocného státu v Palestině.

6. Melkisedekova úmluva s Abrahamem

93:6.1 (1020.4) Cílem Abrahama bylo podrobení celého Kenaanu. Jeho odhodlání bylo pouze oslabeno skutečností, že Melkisedek neschvaloval jeho jednání. Ale když se již Abraham chystal zahájit svůj plán, přišla mu na mysl myšlenka, že nemá žádného syna, který by se stal jeho nástupcem jako vládce tohoto plánovaného království, což mu začalo dělat starosti. Sjednal si další schůzku s Melkisedekem a v průběhu tohoto jednání kněz Šálemský, viditelný Boží Syn, přesvědčil Abrahama, aby se vzdal svého plánu na materiální zisky a světské vlády ve prospěch duchovního pojetí nebeského království.

93:6.2 (1020.5) Melkisedek vysvětlil Abrahamovi marnost boje s konfederací Emorejců, ale zároveň mu vyložil, že tyto zaostalé klany s jistotou páchají sebevraždu svými potřeštěnými praktikami, takže za několik generací se natolik oslabí, že potomci Abrahama, kterých mezitím značně přibude, budou moci snadno nad nimi zvítězit.

93:6.3 (1020.6) A tady, v Šálemu, Melkisedek oficiálně uzavřel úmluvu s Abrahamem. Abrahamovi řekl: „Podívej se na nebe a spočítej hvězdy, jestli to dokážeš; tolik potomků budeš mít“. Abraham Melkisedekovi uvěřil a „to proto, že sám byl čestný“. A potom Melkisedek vyprávěl Abrahamovi o budoucím podrobení Kenaanu jeho potomky po jejich pobytu v Egyptě.

93:6.4 (1020.7) Tato úmluva Melkisedeka s Abrahamem představuje významnou dohodu mezi božskostí a lidskostí, ve které Bůh souhlasí udělat všechno; člověk pouze souhlasí věřit slibům Boha a řídit se jeho pokyny. Až dosud se věřilo, že spasení

může být dosaženo pouze činy—obětováním a darováním; a tak nyní Melkisedek opět přinesl na Urantii dobrou zprávu, že spasení—blahovůle Boha—se dosáhne vírou. Ale toto evangelium prosté víry v Boha bylo příliš pokročilé; semitské kmeny se později raději vrátily zpět ke starším praktikám obětování a vykoupení hříchu prostřednictvím prolévání krve.

93:6.5 (1021.1) Zanedlouho po dosažení této úmluvy, v souladu se slibem Melkisedeka, se narodil Abrahamovi syn Izák. Po narození Izáka Abraham zaujal ke své úmluvě s Melkisedekem velmi závazný postoj a odebral se do Šálemu, aby dal úmluvu do písemné formy. Právě tehdy, při tomto veřejném a formálním přejímání úmluvy, změnil své jméno Abram na Abrahama.

93:6.6 (1021.2) Většina šálemských věřících praktikovala obřízku, ačkoliv to Melkisedek nikdy nestanovil jako povinnost. Přestože Abraham byl vždy velmi silně proti obřízce, při této příležitosti se rozhodl ctít tento obyčej a oficiálně uznal tento rituál na znamení ztvrzení šálemské úmluvy.

93:6.7 (1021.3) Bylo to po tomto upřímném a veřejném vzdání se svých osobních ambicí v zájmu významnějších plánů Melkisedeka, kdy se před ním objevily v nížině Mamre tři nebeské bytosti. Toto byla skutečná událost, bez ohledu na její spojování s pozdějším vymyšleným příběhem o přírodním zániku Sodomy a Gomory. Legendy o událostech těch dnů ukazují na to, jak zaostalá byla morálka a etika v ještě tak nedávné době.

93:6.8 (1021.4) Po uzavření významné úmluvy došlo mezi Abrahamem a Melkisedekem k úplnému usmíření. Abraham

znovu převzal občanské a vojenské vedení šálemské kolonie, která ve svém vrcholu měla přes sto tisíc řádných plátců desátků na seznamu bratrství Melkisedeka. Abraham provedl rozsáhlé vylepšující opravy šálemského chrámu a opatřil nové stany pro celou školu. On nejenom že rozšířil desátkový systém, ale také zavedl mnoho zdokonalených metod řízení obchodní školy, nepočítaje svůj vlastní obrovský přínos pro zlepšení vedení misionářských misí. Hodně udělal pro zušlechtění dobytka a reorganizaci mlékárenské výroby v Šálemu. Abraham byl chytrý a schopný obchodník, na svoji dobu velmi bohatý člověk; nebyl přehnaně pobožný, ale byl naprosto upřímný a věřil v Machiventu Melkisedeka.

7. Melkisedekovi misionáři

^{93:7.1 (1021.5)} Během několika dalších let Melkisedek pokračoval v učení svých žáků a v přípravě šálemských misionářů, kteří pronikali ke všem sousedním kmenům, především do Egypta, Mezopotámie a Malé Asie. A jak plynula desetiletí, tito učitelé cestovali dále a dále od Šálemu, nesouc sebou Machiventovo evangelium víry a důvěry v Boha.

^{93:7.2 (1021.6)} Potomci Adamsona, usídlení kolem břehů jezera Van, byli ochotnými posluchači chetejských učitelů šálemského kultu. Z těchto míst, kde se kdysi nacházelo centrum Anditů, byli učitelé posláni do vzdálených oblastí Evropy a Asie. Šálemští misionáři pronikli do všech regionů Evropy, dokonce až na Britské ostrovy. Jedna skupina přešla přes Faerské ostrovy k Andonitům na Islandu, zatímco jiná prošla Čínou a dostala se na východní ostrovy Japonska. Životy a zkušenosti odvážných mužů a žen, kteří se vydali ze Šálemu, Mezopotámie a od ostrova Van, aby přinesli osvětlení kmenům

východní polokoule, představují heroickou kapitolu v historii lidské rasy.

^{93:7.3 (1022.1)} Ale tento úkol byl tak veliký a kmeny byly tak zaostalé, že výsledky byly nevýrazné a nezřetelné. Z jedné generace na druhou se šálemské evangelium předalo jen na některých místech, a kromě Palestiny nebyla nikdy idea jednoho Boha schopna setrvat u celého kmene, nebo rasy. Dávno před příchodem Ježíše bylo učení dávných šálemských misionářů všeobecně pohlceno staršími a univerzálnějšími pověrami a vírami. Původní Melkisedekovo evangelium bylo téměř úplně vstřebáno vírami ve Velkou Matku, Slunce a dalšími starověkými kulty.

^{93:7.4 (1022.2)} Vy, kteří dnes využíváte výhod techniky tisku stěží porozumíte tomu, jak velmi obtížné bylo udržet pravdu v těch dávných dobách, jak snadno jedno pokolení zapomnělo na nové učení svých bezprostředních předků. Vždy existovala tendence pohltit nové teorie starším náboženským učením a magií. Nové sdělení je vždy znečištěno staršími evolučními vírami.

8. Odchod Melkisedeka

^{93:8.1 (1022.3)} Krátce po zániku Sodomy a Gomory se Melkisedek rozhodl ukončit svoje záchranné poskytnutí na Urantii. Melkisedekovo rozhodnutí zakončit svůj pobyt v lidském těle bylo ovlivněno celou řadou faktorů, z nichž hlavní byla narůstající tendence okolních kmenů a také svých nejbližších spolupracovníků považovat ho za poloboha, dívat se na něj jako na nadpřirozenou bytost, kterou opravdu byl; ale oni ho začínali uctívat příliš nadneseně a s velkým pověřčivým

strachem. Kromě těchto důvodů chtěl Melkisedek opustit místo svých pozemských aktivit dostatečně dlouho před smrtí Abrahama, aby zaručil, že pravda o jednom a jediném Bohu se silně zakoření do myslí jeho následovníků. Proto, jednoho večera, dal Melkisedek dobrou noc svým lidským společníkům a odešel do svého stanu uložit se ke spánku a když k němu ráno přišli, on tam nebyl, protože ho vzali jeho druhové.

9. Po odchodu Melkisedeka

^{93:9.1 (1022.4)} Byla to velká zkouška pro Abrahama, když Melkisedek tak náhle zmizel. Přestože své stoupence častokrát varoval, že jednou bude muset odejít tam odkud přišel, nesmířili se ztrátou svého obdivuhodného vůdce. Veliká organizace vybudovaná v Šálemu téměř úplně zmizela, ačkoliv tradice těchto dnů byly těmi, na kterých Mojžíš stavěl, když vedl hebrejské otroky z Egypta.

^{93:9.2 (1022.5)} Ztráta Melkisedeka vnesla smutek do srdce Abrahama a ten ho již nikdy neopustil. Chebrón opustil, když se vzdal svých ambicí na vybudování materiálního království; a nyní, po ztrátě svého druha v budování duchovního království, odešel ze Šálemu za svými zájmy na jih do Geraru.

^{93:9.3 (1022.6)} Hned po zmizení Melkisedeka zachvátil Abrahama strach a bázlivost. Při příjezdu do Geraru zatajil svoji totožnost, čehož využil Abímelek a přivlastnil si jeho ženu. (Jedné noci, krátce po své svatbě se Sárrou, zaslechl Abraham o spiknutí zabít ho a získat jeho nádhernou ženu. Tento strach se stal terorem pro jinak odvážného a statečného vůdce; celý svůj život se bál, že někdo ho tajně zabije, aby získal jeho ženu. A

to vysvětluje, proč ve třech různých případech se tento statečný muž projevil jako zbabělec.)

93:9.4 (1023.1) Ale nic nemohlo Abrahama na dlouho odradit od jeho poslání jako nástupce Melkisedeka. Brzy se mu podařilo získat konvertity z řad Filištínců a kmenů Abímeleka, uzavřel s nimi smlouvu, ale postupně bylo jeho učení zamořeno množstvím jejich pověr, především jejich zvykem obětovat prvorozené syny. Tak se Abraham opět stal velkým vůdcem Palestiny. Byl uctíván velkým počtem kmenů a vážen všemi králi. Byl duchovním vůdcem všech sousedních kmenů a jeho vliv působil ještě nějakou dobu po jeho smrti. Na sklonku svého života se ještě jednou vrátil do Chebrónu, na místo svých raných aktivit a na místo, kde pracoval spolu s Melkisedekem. Poslední čin Abrahama byl ten, že poslal spolehlivé služebníky do Náchoru, města svého bratra na hranici s Mezopotámií, aby našli pro jeho syna Izáka ženu z jeho vlastního kmene. Rod Abrahama měl již dlouho ve zvyku ženit se mezi bratranci a sestřenicemi. Abraham zemřel s pevnou vírou v Boha, tou vírou, o které se dozvěděl od Melkisedeka v zaniknutých školách Šálemu.

93:9.5 (1023.2) Pro následující generaci bylo těžké porozumět příběhu o Melkisedekovi; během pěti set let mnozí považovali celý příběh za mýtus. Izák se docela dobře držel učení svého otce a udržoval při životě evangelium šálemské kolonie, ale pro Jákoba to již bylo obtížnější pochopit význam těchto tradic. Josef věřil pevně v Melkisedeka a byl, především kvůli tomuto, považován svými bratry za snílka. Pocty, kterých se Josefovi dostalo v Egyptě, byly hlavně v důsledku památky na jeho pradědečka Abrahama. Josefovi bylo nabídnuto velení

egyptských armád, ale protože byl tak pevným věřícím v tradice Melkisedeka, rozhodl se pro funkci civilního správce s vírou, že takto může lépe pracovat pro rozvoj nebeského království.

93:9.6 (1023.3) Učení Melkisedeka bylo obsáhlé a obšírné, ale písemná svědectví o těchto dobách se pozdějším hebrejským kněžům zdála nevěrohodná a neskutečná, ačkoliv mnozí z nich měli určité pochopení pro tyto spisy, alespoň do doby vydávání zápisů Starého Zákona jako celku v Babylonu.

93:9.7 (1023.4) To, co Starý Zákon popisuje jako rozhovory mezi Abrahamem a Bohem, byly ve skutečnosti rozpravy mezi Abrahamem a Melkisedekem. Pozdější autoři považovali jméno „Melkisedek“ za synonymum Boha. Zmínky o četných setkáních Abrahama a Sary s „andělem Hospodina“ se týkají častých rozhovorů s Melkisedekem.

93:9.8 (1023.5) Hebrejské příběhy o Izákovi, Jákobovi a Josefovi jsou mnohem věrohodnější, než ty o Abrahamovi, i když také obsahují mnoho odchylek od faktů, změn udělaných úmyslně a neúmyslně v době sestavování těchto záznamů hebrejskými kněžími během babylonského zajetí. Ketúra nebyla ženou Abrahama; stejně jako Hagar byla pouze jeho konkubínou. Veškerý majetek Abrahama přešel na Izáka, syna Sary, jeho zákonné ženy. Abraham nebyl tak starý, jak se o tom píše a jeho žena Sára byla mnohem mladší. Jejich věk byl změněn záměrně, aby se následné narození Izáka mohlo prezentovat jako zázrak.

93:9.9 (1023.6) Nacionální hrdost Židů nesmírně utrpěla babylonským zajetím. V jejich reakci proti ponížení své

národnosti se obrátili k jinému extrémnímu nacionálnímu a rasovému egoismu, ve kterém zkreslili a překroutili své tradice, aby se sami povýšili nad ostatní rasy jako vyvolený národ Boha; a proto pečlivě upravili všechny své záznamy za účelem povýšení Abrahama a svých dalších národních vůdců vysoko nad všechen ostatní lid, nevyjímaje samotného Melkisedeka. Hebrejští pisatelé proto zničili všechny spisy o těchto významných časech, které byly k nalezení a ponechali pouze příběh o setkání Abrahama s Melkisedekem po bitvě v údolí Sidím, o kterém se domnívali že přinese Abrahamovi velký respekt.

^{93:9.10 (1024.1)} A tak, zapomínajíc na osobu Melkisedeka, zapomněli také na učení tohoto záchranného Syna o duchovním poslání slíbeného poskytnutého Syna; zapomněli na podstatu této mise tak dokonale a úplně, že jen velmi málo jejich potomků bylo schopno či ochotno přijmout Michaela, když se objevil na zemi v lidském těle, jak Machiventa předpověděl.

^{93:9.11 (1024.2)} Ale jeden z autorů Knihy Hebrejců pochopil Melkisedekovo poslání, protože je napsáno: „Tento Melkisedek, kněz Nejvyššího, byl králem míru; bez otce, bez matky, bez původu, nemajíc ani začátek ani konec života, ale podoben Božímu Synu, zůstává knězem na věky věků.“ Tento autor označil misi Melkisedeka jako podobnou pozdějšímu poskytnutí Michaela, tvrdíc, že Ježíš byl „věčným služebníkem řádu Melkisedeka.“ I když toto přirovnání nebylo vůbec šťastné, bylo doslovnou pravdou, že Kristus obdržel výhradní právo na Urantii „na základě nařízení dvanácti Melkisedeků—prozatímních správců“, sloužících v době jeho poskytnutí na tento svět.

10. Současný status Machiventy Melkisedeka

93:10.1 (1024.3) Během těch let, kdy byl Machiventa inkarnován na Urantii, prozatímní správci Melkisedekové fungovali v jedenácti. Když se Machiventa rozhodl ukončit svoji misi záchranného Syna, oznámil tento fakt svým jedenácti druhům a ti okamžitě připravili metodu, pomocí které měl být uvolněn z lidského těla a bezpečně navrácen do svého původního stavu jako Syn Melkisedek. A na třetí den po svém zmizení ze Šálemu se objevil mezi svými jedenácti společníky sloužícími na Urantii a obnovil svoji přerušenu činnost jako jeden z prozatímních správců planety 606 v soustavě Satania.

93:10.2 (1024.4) Machiventa ukončil své poskytnutí v podobě bytosti z masa a krve stejně tak rychle, jak ho začal. Ani objevení se, ani odchod Melkisedeka nedoprovázelo žádné mimořádné oznámení, nebo projev. Jeho objevení se na Urantii se ani neuskutečnilo ve znamení svolání vzkříšených, nebo ukončení planetárního soudného období, ale jeho poskytnutí bylo nouzové. Ale Machiventa neukončil svůj pobyt v těle lidské bytosti do té doby, dokud nebyl řádně uvolněn Otcem Melkisedekem a nebyl informován o tom, že jeho nouzové poskytnutí bylo odsouhlaseno hlavním představitelem Nebadonu, Gabrielem Salvingtonským.

93:10.3 (1024.5) Machiventa Melkisedek i potom s velkým zájmem sledoval činnosti potomků těch lidí, kteří uvěřili v jeho učení, když byl v lidském těle. Ale jedinou rodovou větví, která pokračovala po dlouhou dobu v udržování čisté koncepce učení Šálemu, byli potomci Izáka, syna Abrahama.

93:10.4 (1024.6) Tento stejný Melkisedek pokračoval v průběhu následujících devatenácti stoletích ve spolupráci s velkým počtem proroků a vizionářů, čímž pomáhal udržovat naživu pravdy Šálemu až do doby, kdy se naplnil čas pro příchod Michaela na zem.

93:10.5 (1025.1) Machiventa zůstal ve funkci planetárního prozatímního správce až do doby triumfálního poskytnutí Michaela na Urantii. Poté byl přidělen do služby ve prospěch Urantie na Jerusemu jako jeden z dvaceti čtyř poradců a nedávno byl povýšen do pozice osobního vyslance Syna Tvořitele na Jerusemu, nesoucí titul Místodržitel Planetárního Prince Urantie. My jsme přesvědčeni, že po tu dobu, co Urantia zůstane obydlenou planetou, Machiventa Melkisedek se nevrátí naplno ke svým povinnostem ve svém řádu synovstva, ale zůstane, hovoříc v terminologii času, navždy planetárním pečovatelem zastupující Krista Michaela.

93:10.6 (1025.2) Vzhledem k jeho pohotovostnímu poskytnutí na Urantii, není v archívech záznam o tom, co v budoucnu na Machiventu čeká. Je pravděpodobné, že sbor Melkisedeků Nebadonu natrvalo přišel o jednoho ze svých členů. Nedávné rozhodnutí Nejsvrchovanějších, které bylo později schváleno Věčně Moudrými Uversy, silně naznačuje, že tento poskytnutý Melkisedek je předurčen k tomu, aby nahradil hříšného Planetárního Prince Kaligastiu. Jestli jsou naše domněnky v tomto ohledu správné, je celkem možné, že se Machiventa Melkisedek může opět objevit na Urantii a nějakým jiným způsobem převezme roli sesazeného Planetárního Prince, anebo se objeví na zemi ve funkci místodržitele Planetárního prince, zastupující Krista Michaela, který má nyní fakticky titul

Planetární Princ Urantie. I když nám ještě dlouho nebude jasné, jaký bude Machiventův osud, nicméně, události, které se teď nedávno odehrály, silně ukazují na to, že ty naše zmíněné domněnky nejsou asi daleko od pravdy.

93:10.7 (1025.3) My dobře rozumíme tomu, jakým způsobem se Michael, díky svému triumfu na Urantii, stal nástupcem jak Kaligastii, tak i Adama; jak se stal planetárním Princem Míru a druhým Adamem. A nyní uvidíme, jak tomuto Melkisedekovi bude přidělen titul Místodržitel Planetárního Prince Urantie. Bude se také jmenovat Místodržitel Materiálního Syna Urantie? Nebo je možné, že nastane nečekaná a nebývalá událost a někdy se na planetu vrátí Adam a Eva, nebo někteří z jejich potomků jako zástupci Michaela s hodností místodržitelů druhého Adama Urantie?

93:10.8 (1025.4) A všechny tyto úvahy, spojené s určitostí budoucích příchodů jak Autoritativního Syna, tak i Synů Trojice-Učitelů, společně s výslovným slibem Syna Tvořitele, že se někdy vrátí, dělá z Urantie planetu nejasné budoucnosti a činí to z ní jednu z nejzajímavějších a nejpoutavějších sfér v celém vesmíru Nebadon. Je vcelku možné, že v některé budoucí epoše, až se Urantia bude blížit k éře světla a života, až záležitosti Luciferovi vzpoury a odtržení Kaligastii budou s konečnou platností soudně posouzeny, můžeme se stát na Urantii svědky současně přítomnosti Machiventy, Adama, Evy a Krista Michaela a také Autoritativního Syna, nebo také i Synů Trojice-Učitelů.

93:10.9 (1025.5) V našem řádu již dlouho existuje názor, že přítomnost Machiventy v jerusemském sboru správců Urantie—rada dvaceti čtyř poradců—je dostatečným důkazem pro potvrzení

naší víry, a že je předurčen následovat smrtelníky Urantie po celou dobu jejich vesmírného postupu a vzestupu až do Rajského Sboru Konečnosti. My víme, že Adam a Eva jsou takto předurčení doprovázet své pozemské druhy na cestě do Ráje poté, až se Urantia ustálí ve světle a životě.

93:10.10 (1025.6) Je tomu necelých tisíc let, kdy tento stejný Machiventa Melkisedek, svého času mudrc Šálemský, byl neviditelně přítomný na Urantii po dobu sta let a působil jako rezidenční hlavní guvernér planety; a když tento současný řídící systém planetárních záležitostí bude pokračovat, měl by se vrátit v nějaké funkci za něco více než tisíc let.

93:10.11 (1026.1) Toto je příběh Machiventy Melkisedeka, jedné z nejunikátnějších postav v celé historii Urantie, osobnosti, která je předurčena hrát důležitou roli v budoucích zkušenostech vašeho mimořádného a neobvyklého světa.

93:10.12 (1026.1) [Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

Kapitola 94

Melkisedekovo učení navýchodě

94:0.1 (1027.1) DÁVNÍ učitelé šálemského náboženství pronikli k nejvzdálenějším kmenům Afriky a Eurasie, kde vytrvale hlásali Machiventovo evangelium o víře a důvěře člověka v jednoho vesmírného Boha, jako jediné ceně za boží podporu. Melkisedekova úmluva s Abrahamem byla modelem pro všechnu dávnou propagaci, šířící se z Šálemu a ostatních center. Žádné náboženství na Urantii nemělo nikdy nadšenější a aktivnější misionáře, než byli tito ušlechtilí muži a ženy, kteří rozšířili Melkisedekovo učení po celé východní polokouli. Tito

misionáři byli vybráni z mnoha různých kmenů a ras a své učení šířili především prostřednictvím domorodých konvertitů. V různých částech světa založili vzdělávací centra, ve kterých učili místní domorodce šálemskému náboženství a potom tyto žáky pověřili, aby působili jako učitelé u svých vlastních kmenů.

1. Šálemské učení ve védské Indii

94:1.1 (1027.2) V časech Melkísedeka byla Indie kosmopolitní zemí, která nedávno přešla pod politickou a náboženskou nadvládu árijsko-anditských nájezdníků ze severu a východu. V té době pouze severní a západní části poloostrova byly široce obsazeny Árijci. Tito védští přistěhovalci sebou přinesli mnoho svých kmenových božstev. Jejich náboženské formy uctívání se věrně řídily obřadními praktikami svých dřívějších anditských předků: otec stále působil jako kněz a matka jako kněžka a rodinný krb byl stále používán jako oltář.

94:1.2 (1027.3) V tu dobu se védský kult rozvíjel a měnil pod vedením kasty Bráhmanů—učitelů-knězů, kteří postupně přebírali kontrolu nad šířícím se kultovním rituálem. Proces slučování svého času existujících třiceti tří árijských božstev byl v plném chodu, když šálemští misionáři pronikli na sever Indie.

94:1.3 (1027.4) Mnohobožství těchto Árijců představovalo degeneraci jejich dřívějšího jednobožství, která byla způsobena jejich rozdělením do kmenových celků, z nichž každý ctil svého boha. Tato degenerace původního jednobožství a trinitářství anditské Mezopotámie probíhala v prvních stoletích druhého tisíciletí před Kristem. Četní bohové byli organizováni v panteonu pod trojným vedením Dyause-otce—pána nebes;

Indry—bouřlivého vládce atmosféry; a Agni—trojhlavého boha ohně, pána země a degenerovaný symbol dřívějšího pojetí Trojice.

94:1.4 (1027.5) Jednoznačné henoteistické tendence připravovaly cestu vyvinutému monoteismu. Nejstarší z božstev, Agni, byl často stavěn do role otce-hlavy celého panteonu. Princip otce-božstva, někdy nazývaného Prajapati, někdy označovaného Bráhma, byl vtažen do pozdějšího teologického boje, který vedli bráhmanští kněží se šálemskými učiteli. Bráhman byl vnímán jako princip energie-božstva, aktivující celý védský panteon.

94:1.5 (1028.1) Šálemští učitelé kázali o jediném Bohu Melkisedeka, Nejsvrchovanějšího nebes. Takové zobrazení nebylo v úplném nesouladu s vynořující se koncepcí Otce-Bráhmy jako zdroje všech bohů, ale šálemské učení bylo nerituální a proto stálo ihned v protikladu dogmatům, tradicím a učení bráhmanského kněžstva. Bráhmanští kněží by nikdy nemohli přijmout šálemské učení o spasení skrze víru, o blahovůli Boha bez rituálů a obětních obřadů.

94:1.6 (1028.2) Odmítnutí evangelia Melkisedeka o důvěře v Boha a spasení skrze víru znamenalo důležitý přelom v Indii. Šálemští misionáři značnou měrou přispěli k oslabení víry ve všechny dávné védské bohy, ale vůdcové, védští kněží, odmítli přijmout učení Melkisedeka o jednom Bohu a jedné prosté víře.

94:1.7 (1028.3) Ve snaze bojovat se šálemskými učiteli Bráhmani upravili své posvátné spisy té doby a tato sbírka, ve své pozdější upravené podobě, se dochovala do dnešních časů jako Rgvéda—jedna z nejstarších svatých knih. Po ní následovala

druhá, třetí a čtvrtá Věda, protože Bráhmani se snažili vytržít, zformovat a vštípit své rituály uctívání a obětování lidem té doby. Tyto spisy, v nejlepším případě, se krásou koncepce a opravdivou soudností vyrovnají jakékoliv jiné sbírce podobného charakteru. Ale poněvadž toto vyšší náboženství bylo později zamořeno tisíci a tisíci pověrami, kulty a rituály jižní Indie, postupně se proměnilo do nejpestřejšího teologického systému, jaký kdy byl vytvořen smrtelným člověkem. Zkoumání Véd odhalí některé nejvyšší a některé nejnížší koncepce o Božstvu, jaké kdy byly vymyšleny.

2. Bráhmanismus

^{94:2.1 (1028.4)} Jak šálemští misionáři pronikali na jih na Dekánskou plošinu, kde žili Dravidiáni, setkali se s rostoucím kastovním systémem, vytvořeným Árijci, aby zabránili ztrátě rasové identity vůči sílícímu přílivu druhořadých sangikských národů. Vzhledem k tomu, že samotnou podstatou tohoto systému byla kasta bráhmanských kněží, tento společenský řád značně zpomalil postup šálemských učitelů. Tento kastovní systém nedokázal zachovat árijskou rasu, ale podařilo se mu uchránit Bráhmany, kteří naopak udrželi svoji náboženskou nadvládu v Indii až do dnešních dnů.

^{94:2.2 (1028.5)} A tak s oslabováním védismu kvůli odmítnutí vyšší pravdy kult Árijců se stal terčem vzrůstajících nájezdů z Dekánu. V zoufalé snaze zabránit zaniknutí rasy a vyhlazení náboženství, se kasta Bráhmanů snažila povýšit se nad všechno ostatní. Učili, že přinášení obětí božstvu je ve své účinnosti všemocné a že má všemožný potenciál. Oni hlásali, že jsou dva základní božské principy vesmíru: jeden je bráhmanské božstvo a druhý bráhmanské kněžstvo. V žádném jiném národě

Urantie si kněží nedovolili povýšit se i nad své bohy, přisoudit sami sobě pocty, náležící jejich bohům. Ale oni zašli s těmito svými troufalými tvrzeními tak nesmyslně daleko, že celý tento pochybný systém se zhroutil pod přílivem primitivních kultů, hrnoucích se z okolních, méně rozvinutých civilizací. Samotné rozsáhlé védské kněžstvo uvázlo a potopilo se pod zlověstnou záplavou netečnosti a pesimismu, jenž na celou Indii přineslo jejich vlastní sobeckost a pošetilou domýšlivost.

94:2.3 (1029.1) Přílišná koncentrace na vlastní „já“ samozřejmě vedla ke strachu před neevolučním zvěčněním „já“ v nekonečném okruhu postupných inkarnací v podobě člověka, zvířete či rostliny. A ze všech nakažlivých vír, které by mohly být upřeny na to, co se možná jevilo jako rodící se mnohobožství, nebyla žádná tak ničivá, jako tato víra v převtělování—dogma o reinkarnaci duší—která přišla z dravidiánské Děkanské plošiny. Tato víra v opakující se vyčerpávající a jednotvárné převtělování oloupila trpící smrtelníky o jejich dlouho udržovanou naději na nalezení ve smrti toho vysvobození a duchovního vzestupu, které byly součástí dřívějšího védského učení.

94:2.4 (1029.2) Brzy po tomto filozoficky oslabujícím učení přišel vynález doktríny věčného uniknutí z „já“ pohroužením se do úplného klidu a míru v absolutním spojení s Bráhmanem—nadduší všeho tvoření. Touhy smrtelníků a lidské ambice byly prakticky znásilněny a doslova zničeny. Po dobu více než dva tisíce let se lepší mysli Indie snažily uniknout všem touhám a tak byly dokořán otevřeny dveře pro příchod těch pozdějších kultů a učení, které doslova připoutaly duše mnoha hinduistických národů k řetězům duchovní beznaděje.

Ze všech civilizací, védsko-árijská zaplatila nejkrutější cenu za odmítnutí šálemského evangelia.

94:2.5 (1029.3) Kasta samotná nemohla zachovat na věky nábožensko-kulturní systém Árijců a s proniknutím druhořadých náboženství Dekánu na sever nastalo období beznaděje a zoufalství. Právě v této době temna vznikl kult nezabíjení a stále od těch časů existuje. Mnoho z těchto nových kultů bylo otevřeně ateistickými, tvrdíc, že spasení, nakolik bylo vůbec možné, mohlo být dosaženo pouze vlastním úsilím člověka, bez jakékoliv jiné pomoci. Ale v mnoha postojích této nešťastné filozofie je možno vysledovat pozůstatky učení Melkisedeka a také i Adama.

94:2.6 (1029.4) Toto byla doba sestavování pozdějších posvátných knih Hinduismu—z textů bráhmanismu a upanišady. Zavrhnuvši učení o osobním náboženství skrze zkušenost osobní víry v jednoho Boha a zamoření záplavou primitivních a zaostalých kultů a vír z Dekánu a s jejich antropomorfismem a reinkarnací, bráhmanské kněžstvo zažilo bouřlivou reakci proti těmto rozvratným vírám; objevila se nesporná snaha hledat a nalézt pravou realitu. Bráhmani se rozhodli osvobodit indickou koncepci božstva od antropomorfismu, ale přitom udělali tragickou chybu, protože odosobnili koncepci Boha a výsledkem nebyl ušlechtilý a duchovní ideál Vesmírného Otce, ale vzdálená a metafyzická idea o všeobsahujícím Absolutnu.

94:2.7 (1029.5) Ve svém úsilí sebezáchovy bráhmani zavrhli Melkisedekova jednoho Boha a nyní zůstali s hypotézou o existenci Bráhmána, toho neurčitého a iluzorního filozofického „já“, to neosobní a nemohoucí ono, které zanechalo duchovní

život Indii od těch nešťastných dnů až do dvacátého století ve stavu beznaděje a vyčerpání.

^{94:2.8 (1029.6)} Právě v období sepisování upanišady vznikl v Indii buddhismus. Ale bez ohledu na jeho tisícileté úspěchy, nemohl soutěžit s pozdějším hinduismem; navzdory vyšším mravním zásadám, jeho rané vyobrazení Boha bylo dokonce ještě méně definované než v hinduismu, který ustanovil menší a osobitá božstva. Nakonec buddhismus v severní Indii ustoupil před nápirem militantního islámu s jeho jasně formulovaným Alláhem jako nejvyšším Bohem vesmíru.

3. Bráhmanská filozofie

^{94:3.1 (1030.1)} I když nejvyšší stadium bráhmanismu lze stěží nazvat náboženstvím, bylo určitě jedním z nejušlechtilejších zásahů do oblastí filozofie a metafyziky. Začínajíc se snahou objevit konečnou realitu, indická mysl se nezastavila, dokud neprohloubala téměř každé stadium teologie, s výjimkou zásadní dvojné koncepce náboženství: existence Vesmírného Otce všech vesmírných tvorů a faktu vzestupné zkušenosti ve vesmíru všech těchto tvorů v jejich snaze dosáhnout věčného Otce, který jim přikázal být dokonalými, tak jak dokonalý je on sám.

^{94:3.2 (1030.2)} Mysl té doby se oddaně chopila ideje jakéhosi vše prostupujícího Absolutna představovaného v koncepci bráhman, protože tento princip byl současně ztotožňován s tvořivou energií a kosmickou reakcí. Bráhman bylo vnímáno jako něco, co je mimo všeho definovatelného a může být pochopeno pouze postupným potlačením všech konečných vlastností. Byla to rozhodně víra v absolutní a také nekonečnou

existenci, ale tato koncepce do značné míry postrádala osobní vlastnosti a proto nemohla být prožívána individuálními věřícími.

94:3.3 (1030.3) Bráhman-Narajána bylo chápáno jako Absolutno, nekonečné TO JE, původní tvořivá síla potenciálního kosmu, Univerzálního „JÁ“, existující ve statickém a potenciálním stavu po celou věčnost. Kdyby filozofové té doby byli schopni udělat další krok v pojetí božstva, kdyby si dokázali představit Bráhman jako asociativní a tvůrčí počátek, jako osobnost, dostupnou vytvořenými a evolučními bytostmi, potom se takové učení mohlo stát nejpokrokovějším vyobrazením Božstva na Urantii, protože obsahovalo pět prvních úrovní působení vše pronikajícího Božstva a možná by mohlo i předvídat dvě zbývající.

94:3.4 (1030.4) V některých aspektech koncepce Jedné Univerzální Nadduše jako celého shrnutí existence všech tvorů přivedla indické filozofy velmi blízko k pravdě o Nejvyšší Bytosti, ale tato pravda jim nebyla vůbec nic platná, protože nedokázali vyvinout žádný vhodný, nebo racionální osobní přístup pro dosažení jejich teoretického monoteistického cíle—Bráhmy-Narajány.

94:3.5 (1030.5) Princip karmy, princip příčinné nepřetržitosti, je opět velmi blízko pravdě o důsledkové syntéze všech časoprostorových dějů v Nejvyšším Božstvu; ale tento postulát nikdy nebral v úvahu koordinované osobní dosažení Božstva individuálními věřícími, pouze konečné pohlčení každé osobnosti Univerzální Nadduší.

94:3.6 (1030.6) Filozofie bráhmanismu také vedla blízko k pochopení vnitřních Ladičů Myšlení, ale mylná představa pouze způsobila překroucení pravdy. Učení o tom, že duše člověka je vnitřní přítomnost Bráhmany, by mohlo připravit cestu pro pokrokovější náboženství, kdyby nebylo zcela znečištěno vírou, že neexistuje žádná lidská individualita odděleně od této uvnitř pobývající Univerzální Individuálnosti.

94:3.7 (1030.7) V učení o slučování individuální duše s Nadduší indiští teologové nedokázali poskytnout možnost pro přežití něčeho lidského, něčeho nového a ojedinělého, něco, co se zrodilo ze spojení vůle člověka s vůlí Boha. Učení o návratu duše k Bráhman je velmi podobné pravdě o návratu Ladiče do lůna Vesmírného Otce, ale je tam něco odlišného od Ladiče, který také přežívá—morontiální ztělesnění smrtelné bytosti. A toto zásadní pojetí osudově chybělo v bráhmanské filozofii.

94:3.8 (1031.1) Filozofie bráhmanismu se přiblížila mnoha faktům vesmíru a objasnila mnohé kosmické pravdy, ale příliš se stala obětí neschopnosti rozlišit mezi několika úrovněmi reality, jako absolutní, transcendentní a konečnou. Nedokázala vzít u úvahu ten fakt, že to, co může být konečno-iluzorním na absolutní úrovni, může být absolutně reálným na konečné úrovni. Kromě toho, nevzala vůbec na vědomí základní osobnost Vesmírného Otce, se kterým je možno udržovat osobní spojení na všech úrovních—od úrovně evolučního tvora s jeho limitovanou zkušeností s Bohem, až po úroveň Věčného Syna, s jeho bezlimitní zkušeností s Rajským Otcem.

4. Hinduistické náboženství

94:4.1 (1031.2) S plynoucími staletími se část populace Indie vrátila ke starodávným rituálům Véd, pozměněných učením misionářů Melkisedeka a vytríbených pozdějšími bráhmanskými kněžími. Toto nejstarší a nejkosmopolitnější náboženství prodělalo další změny pod vlivem buddhismu a džainismu a pozdějším islámem a křesťanstvím. Ale v době, kdy se objevilo v Indii učení Ježíše, stalo se již natolik Západním, takže pro hinduistickou mysl to bylo „náboženství bílého člověka“ a proto tedy zvláštní a cizí.

94:4.2 (1031.3) V současné době hinduistická teologie popisuje čtyři sestupné úrovně božstva a božskosti.

94:4.3 (1031.4) 1. Bráhman, absolutno, nekonečno. TO JE.

94:4.4 (1031.5) 2. Trimúrti, nejvyšší trojice hinduismu. V této asociaci je Bráhma, první člen, představován jako samostvořený z Bráhmana—nekonečnosti. Kdyby nebylo těsné souvislosti s panteistickým Nekonečným, Bráhma by mohlo vytvořit základ pro koncepci Vesmírného Otce. Bráhma je také ztotožňován s osudem.

94:4.5 (1031.6) Uctívání druhého a třetího člena trojice, Šivy a Višny, vzniklo v prvním tisíciletí po Kristu. Šiva je pánem života a smrti, bůh plodnosti a pánem destrukce. Višnu je nesmírně populární kvůli víře, že se periodicky inkarnuje do lidské podoby. Tímto způsobem se Višna v představách Indů stává reálným a živým. Někteří lidé považují Šivu a Višnu za nejvyšší bohy vůbec.

94:4.6 (1031.7) 3. Védská a postvédská božstva. Mnoho z dávných bohů Árijců, takoví jako Agni, Indra, Soma přetrvali jako

druhotní ve vztahu ke třem členům Trimúrti. Od doby dávné védské Indie se objevil velký počet bohů, kteří byli také začleněni do hinduistického panteonu.

94:4.7 (1031.8) 4. Polobožstva: nadlidé, polobozi, hrdinové, démoni, přízraky, zlí duchové, elfové, netvoři, skřítci a svatí pozdějších kultů.

94:4.8 (1031.9) Ačkoliv hinduismus po dlouhou dobu nedokázal vdechnout nový život indickému národu, zároveň se toto náboženství obvykle vyznačuje tolerancí. Jeho velká síla spočívá ve skutečnosti, že se projevilo jako nejprizpůsobivější a nejvíce beztvaré ze všech náboženství, která se kdy na Urantii objevila. Je schopno téměř bezmezných změn a má neobyčejný rozsah přizpůsobitelných úprav—od vysokých a polomonoteistických úvah intelektuálního Bráhmana k naprostému fetišismu a primitivním kultovním praktikám nižších a utlačovaných tříd nevzdělaných věřících.

94:4.9 (1032.1) Hinduismus přežil proto, že je integrovanou součástí základní společenské struktury Indie. On nemá žádnou rozsáhlou hierarchii, kterou je možno narušit, nebo zničit; je vpleteno do způsobu života lidí. Dokáže se přizpůsobit měnícím se podmínkám, čímž vyniká nad všemi ostatními kulty a projevuje tolerantní postoj k osvojení jiných náboženství; Gautama Buddha a také sám Kristus jsou považováni za inkarnace Višny.

94:4.10 (1032.2) V dnešní Indii existuje velká potřeba evangelia Ježíše—Otcovství Boha a synovství a následné bratrství všech lidí, což se na osobní úrovni projevuje milující péčí a společenskou službou. V Indii existuje filozofická struktura a

kultovní systém; všechno, co je nyní zapotřebí, je oživující jiskra dynamické lásky, zobrazená v původním evangeliu Syna Člověka, evangelia, zbaveného západních dogmat a doktrín, které udělaly z poskytnutého života Michaela náboženství bílého člověka.

5. Boj za pravdu v Číně

94:5.1 (1032.3) Jak šálemští misionáři pronikali Asií a šířili učení o Nejsvrchovanějším Bohu a o spasení skrze víru, převzali mnoho z filozofických a náboženských myšlenek různých zemí, přes které přecházeli. Ale učitelé, vyslaní Melkisedekem a jeho nástupci, se svému závazku nezpronevěřili; pronikli ke všem národům Eurasie a v polovině druhého tisíciletí před Kristem dorazili do Číny. Po více než sto letech udržovali vyslanci Šálemu své hlavní stanoviště u města See Fuch, kde připravovali čínské učitele na to, aby učili ve všech oblastech žluté rasy.

94:5.2 (1032.4) Jako přímý důsledek tohoto učení v Číně byl vznik nejranější formy taoismu—náboženství, nesmírně odlišné od toho, které nese toto jméno dnes. Raný taoismus, nebo prataoismus, byl směsicí následujících faktorů:

94:5.3 (1032.5) 1. Přetrvávajícího učení Singlangtona, které se zachovalo v koncepci o Šang-ti, Bohu Nebes. Za doby Singlangtona se čínský národ stal prakticky monoteistickým; soustředil svoji úctu na Jednu Pravdu, později známou jako Duch Nebes, vládce vesmíru. A čínská rasa nikdy úplně neztratila toto dávné pojetí Božstva, ačkoliv v následných stoletích se do jejich náboženství záludně vetřelo mnoho druhořadých bohů a duchů.

94:5.4 (1032.6) 2. Náboženství Šálemu o Nejsvrchovanějším Božstvu-Tvořiteli, který je připraven prokázat přízeň lidstvu v odpověď za víru člověka. Ale je vcelku také pravdou, že v době, kdy misionáři Melkisedeka pronikli do zemí žluté rasy, jejich původní poselství bylo již značně pozměněno oproti jednoduchému učení v Šálemu za doby Machiventy.

94:5.5 (1032.7) 3. Konceptí Bráhmána-Absolutna indických filozofů spolu s touhou uniknout všemu zlu. Snad největším vnějším vlivem na šíření šálemského náboženství na východ bylo působení indických učitelů védské víry, kteří vnesli svoji koncepci Bráhmán—Absolutno—do šálemské ideje o spasení.

94:5.6 (1033.1) Tato smíšená víra se rozšířila po zemích žluté a hnědé rasy a stala se výchozím vlivem v nábožensko-filozofickém myšlení. V Japonsku byl tento praTaoismus znám jako Šintó a národ této země, velmi vzdálené od Šálemu v Palestině, se dověděl o inkarnaci Machiventy Melkisedeka, který žil na zemi pro to, aby lidstvo nezapomnělo jméno Boha.

94:5.7 (1033.2) V Číně byly všechny tyto víry později propojeny a smíchány se stále sílicím kultem uctívání předků. Ale od doby Singlangtona Číňané nikdy neupadli do bezmocného otroctví kněžských intrik. Žlutá rasa byla první, která se vynořila z područí barbarismu do uspořádané společnosti, protože jako první dosáhla určitého stupně svobody od nejhlubšího strachu z bohů, dokonce se nebála duchů mrtvých, tak jak se jich bály ostatní rasy. Čínu však potkal úpadek, protože nedokázala postoupit dále od své emancipace od kněží; upadla do téměř stejného neblahého omylu—uctívání předků.

^{94:5.8 (1033.3)} Ale snahy vyslanců Šálemu nepřišly nazmar. Právě na základech jejich evangelia postavili velcí čínští filozofové šestého století svoje učení. Mravní atmosféra a duchovní cítění v dobách Lao-c` a Konfucia vyrostla z učení šálemských misionářů v mnohem starší době.

6. Lao-c` a Konfucius

^{94:6.1 (1033.4)} Kolem šesti set let před příchodem Michaela se Melkisedekovi, který lidské tělo opustil již dávno předtím, zdálo, že čistota jeho učení na zemi byla nadměrně ohrožena všeobecným pohlcením do starších urantijských vír. Určitou dobu to vypadalo, že jeho misi jako předchůdce Michaela hrozí nebezpečí neúspěchu. A v šestém století před Kristem, prostřednictvím neobyčejné koordinace duchovních sil, dokonce ne úplně pochopitelných planetárními dohlížiteli, Urantia byla svědkem nejpozoruhodnějších představeních různých náboženských pravd. Prostřednictvím působení několika lidských učitelů bylo šálemské evangelium znovu obnoveno a oživeno a jak bylo tehdy presentováno, tak se do značné míry dochovalo do doby psaní těchto kapitol.

^{94:6.2 (1033.5)} Toto výjimečné století duchovního progresu bylo charakterizováno velkými náboženskými, morálními a filozofickými učiteli po celém civilizovaném světě. V Číně to byli dva význační učitelé, Lao-c` a Konfucius.

^{94:6.3 (1033.6)} Lao-c` stavěl přímo na koncepcích šálemských tradic když prohlásil Tao Jedinou Prvopříčinou všeho tvoření. Lao byl člověkem s ohromnou duchovní vizí. Učil, že „věčným cílem člověka je trvalé spojení s Tao, Nejvyšším Bohem a Vesmírným Králem.“ Jeho vnímání mezní příčinnosti se

vyznačovalo neobyčejnou bystrostí, protože napsal: „Jednota vzniká z Absolutního Tao a z Jednoty vzniká kosmická Dualita a z takové Duality se rodí Trojice a Trojice je původním zdrojem celé reality.“ Celá realita je neustále v rovnováze mezi potenciálním a aktuálním kosmem a ta je věčně harmonizována duchem božskosti.“

94:6.4 (1033.7) Lao-c` také jako jeden z prvních představitelů učení o vracení dobra za zlo prohlásil: „Dobro plodí dobro, ale pro opravdu dobrého člověka zlo také plodí dobro“.

94:6.5 (1033.8) On učil o návratu tvora k Tvořiteli a zobrazil život jako vznikání osobnosti z kosmických potenciálů, zatímco smrt popisoval jako návrat této osobnosti tvora domů. Jeho koncepce opravdové víry byla neobvyklá a on sám ji také přirovnával k „postoji malého dítěte“.

94:6.6 (1034.1) Jeho chápání věčného záměru Boha bylo úplné, protože řekl: „Absolutní Božstvo nevyvíjí úsilí, ale je vždy vítězné; ono nenutí lidstvo, ale vždy je připraveno reagovat na jeho upřímná přání; vůle Boha je věčná ve své trpělivosti a věčná v nevyhnutelnosti svého vyjádření.“ A když hovořil o opravdovém věřícím, tak řekl, že pravda je taková, že větším požehnáním je dávat než přijímat: „Dobrý člověk se nesnaží mít pravdu pro sebe, ale spíše se snaží darovat toto bohatství svým druhům, protože v tom spočívá uskutečnění pravdy. Vůle Absolutního Boha je vždy prospěšná, nikdy není ničivá; cílem opravdového věřícího je vždy konat, ale nikdy nenutit.“

94:6.7 (1034.2) Učení Lao o neodporování, kterým stanovil rozdíl mezi konáním a nucením, bylo později převráceno do principů „nic nevidět, nic nedělat a nic nemyslet.“ Ale Lao nikdy nic tak

chybného neučil, ačkoliv jeho prezentace neodporování byla faktorem v dalším rozvoji mírumilovných sklonů u čínských národů.

94:6.8 (1034.3) Ale populární taoismus Urantie dvacátého století má jen málo společného s ušlechtilými myšlenkami a kosmickými koncepcemi dávného filozofa, který učil pravdu tak, jak ji sám vnímal, což bylo takto: víra v Absolutního Boha je zdrojem té božské energie, která přetvoří svět a s pomocí které člověk vystoupá k duchovnímu spojení s Tao, Věčným Božstvím a Tvořitelem-Absolutnem vesmírů.

94:6.9 (1034.4) Konfucius (Kchung-fu-c`) byl mladším současníkem Lao v Číně šestého století př.n.l. Konfucius založil svoje učení na vyšších morálních tradicích dlouhé historie žluté rasy a byl také do určité míry ovlivněn přetrvávajícími tradicemi o misionářích Šálemu. Jeho hlavní práce spočívala v sepsání moudrých výroků starých filozofů. Ve svém životě to byl zavrhnutý učitel, ale jeho spisy a učení od té doby významně ovlivnily Čínu a Japonsko. Konfucius hodil novou výzvu šamanům v tom smyslu, že postavil morálku na místo magie. Ale dělal to příliš dobře; z nového pořádku vytvořil nový fetiš a založil kult předků, který je stále Číňany uctíván i v době psaní těchto kapitol.

94:6.10 (1034.5) Konfuciovo kázání morálky bylo založeno na teorii, že pozemská cesta je pokřiveným stínem cesty nebeské; že pravý model přechodné civilizace je zrcadlovým odrazem věčného pořádku nebes. Potenciál koncepce Boha v konfucianismu byl téměř zcela podřízen důrazu, kladeném na Nebeskou Cestu, kosmickém modelu.

^{94:6.11 (1034.6)} Učení Lao bylo na Východě téměř celé ztraceno, ale Konfuciovy spisy od té doby vytvořily základy struktury morální kultury pro skoro třetinu obyvatel Urantie. Ačkoliv tyto Konfuciovy poučky zvěčňovaly to nejlepší z minulosti, v určitém smyslu odporovaly vlastnímu čínskému duchu zkoumání, které vyprodukovalo ty vymoženosti, které byly tak uctívány. Vlivu těchto doktrín se neúspěšně bránily jak imperiální snahy Čchin-š'-chuan-ti, tak i učení Mo Ti, který hlásal bratrství založené ne na etické povinnosti, ale na lásce k Bohu. On se snažil znovu rozdmýchat prastaré hledání pravdy, ale jeho učení nemělo úspěch proti vitální opozici následovníků Konfucia.

^{94:6.12 (1034.7)} Podobně jako mnoho jiných učitelů duchovnosti a mravnosti i Konfucius a Lao-c' se stali nakonec předmětem zbožňování svými stoupenci v dobách duchovního úpadku, který v Číně nastal v období mezi úpadkem a překroucením taoismu a příchodem buddhistických misionářů z Indie. V průběhu těchto duchovně úpadkových staletích náboženství žluté rasy degenerovalo do žalostné teologie, která se hemžila d'ábly, draky a zlými duchy. To vše dosvědčovalo o vracejícím se strachu neosvícené smrtelné mysli. A Čína, kdysi vrchol lidské společnosti v důsledku progresivního náboženství, potom zaostala pozadu kvůli dočasné neschopnosti jít správnou cestou rozvoje uvědomění si Boha, které je nezbytné pro opravdový progres nejenom individuálního smrtelníka, ale také složitých a spleťtých civilizací, charakterizujících rozvoj kultury a společnosti na evoluční časoprostorové planetě.

7. Gautama Siddhártha

94:7.1 (1035.1) Současně s Lao-c' a Konfuciem v Číně, se objevil další velký učitel pravdy v Indii. Gautama Siddhartha se narodil v šestém století před Kristem v severní indické provincii Nepál. Později jeho stoupenci z něho udělali syna nesmírně bohatého vládce, ale ve skutečnosti byl přímým dědicem trůnu bezvýznamného náčelníka, který vládl se svolením obyvatel malého a odloučeného údolí v jižních Himalájích.

94:7.2 (1035.2) Gautama zformuloval teorie, ze kterých vznikla filozofie buddhismu, po šesti letech zbytečného praktikování jógy. Siddhartha začal odhodlaný, ale marný boj proti vzrůstajícímu kastovnímu systému. Tento mladý princ prorok se vyznačoval ušlechtilou upřímností a neobyčejnou nesobeckostí, což velmi působilo na lidi té doby. Vyzýval k upuštění od snah individuálního spasení skrze fyzické utrpení a osobní bolesti. A vyzval své stoupence zanést jeho evangelium do celého světa.

94:7.3 (1035.3) Mezi zhoubnými a extrémními kultovními praktikami Indie zapůsobilo normálnější a umírněnější učení Gautamy jako osvěžující úleva. Odsoudil bohy, kněze a jejich obětování, ale také on nedokázal pochopit osobnost Jednoho Univerzálního. Nevěříc v existenci individuální lidské duše, Gautama přirozeně odvážně bojoval proti tehdy uctívané víře v převtělování duše. Vyvinul ušlechtilou snahu osvobodit člověka od strachu; aby se cítili dobře a jako doma ve velkém vesmíru, ale nedokázal jim ukázat cestu, která vede k reálnému nebeskému domovu vzestupných smrtelníků—Ráji—a k rozšiřující se službě ve věčném životě.

94:7.4 (1035.4) Gautama byl pravý prorok a kdyby dbal na rady poustevníka Godada, mohl by probudit celou Indii podnětným oživením šálemského evangelia o spasení vírou. Godad pocházel z rodiny, která nikdy neztratila tradice misionářů Melkísedeka.

94:7.5 (1035.5) Gautama založil ve Váránasí svoji školu a bylo to ve druhém roce jejího trvání, kdy žák Bautan seznámil svého učitele s tradicemi šálemských misionářů o Melkísedekově úmluvě s Abrahamem. A přestože Siddhartha neměl jasnou představu o Vesmírném Otci, zaujal pokrokový postoj ke spasení skrze víru—prostou víru. Tento svůj postoj oznámil svým stoupencům a začal posílat své žáky ve skupinách po šedesáti hlásat lidem Indie „radostnou novinu o bezplatném spasení; že všichni lidé, mocní i prostí, mohou dosáhnout blaženosti vírou v poctivost a spravedlnost“.

94:7.6 (1035.6) Žena Gautamy věřila v evangelium svého manžela a založila řád jeptišek. Jeho syn se stal nástupcem svého otce a výrazně kult rozšířil; on pochopil novou ideu spasení skrze víru, ale později začal pochybovat o šálemském evangelium o dosažení božské přízně skrze samotnou víru a když v pozdním věku umíral, jeho slova před smrtí byla: „Propracujte se ke svému spasení“.

94:7.7 (1036.1) V době svého vrcholu bylo Gautamovo evangelium všeobecného spasení, osvobozeno od obětování, trápení, rituálů a kněžů, revolučním a úžasným učením své doby. A překvapivě velmi se přiblížilo k tomu, aby se stalo obrozením šálemského evangelia. Přineslo úlevu milionům zoufalých duší a bez ohledu na jeho podivné překroucení v průběhu pozdějších staletích, stále zůstává nadějí pro miliony lidských bytostí.

94:7.8 (1036.2) Siddhartha učil daleko víc pravdy, než je v současných kultech, nesoucích jeho jméno. Moderní buddhismus tak málo připomíná učení Gautamy Siddharthy, jako křesťanství málo připomíná učení Ježíše Nazaretského.

8. Buddhistická víra

94:8.1 (1036.3) Proto, aby se člověk stal buddhistou, pronesl veřejné vyznání své víry přednesením Útěchy: „Já nacházím svoji útěchu v Buddhovi; já nacházím svoji útěchu v Učení; já nacházím svoji útěchu v Bratrství“.

94:8.2 (1036.4) Buddhismus byl výtvozem historické osoby a ne mýtu. Následovníci Gautamy ho nazývali Sasta, což znamená mistr, nebo učitel. Ačkoliv on sám nikdy o sobě netvrdil, ani o svém učení, že je nadlidského původu, jeho žáci ho brzy začali nazývat osvícený, Buddha a později Šákjamuni Buddha.

94:8.3 (1036.5) Původní Gautamovo evangelium bylo založeno na čtyřech vznešených pravdách:

94:8.4 (1036.6) 1. Vznešené pravdy utrpení.

94:8.5 (1036.7) 2. Původy utrpení.

94:8.6 (1036.8) 3. Odstranění utrpení.

94:8.7 (1036.9) 4. Cesta k odstranění utrpení.

94:8.8 (1036.10) S doktrínou utrpení a úniku z tohoto utrpení byla těsně svázána filozofie Osmidílné Cesty: správné pohledy, snažení, mluva, chování, obživaí, úsilí, pečlivost a hloubání. Záměrem Gautamy nebylo zničit veškerou snahu, touhu a cit při úniku z utrpení; jeho učení spíše zobrazovalo smrtelnému

člověku marnost upírání všech nadějí a snah na přechodné cíle a materiální předměty. Nebylo to celkem ani o tom, aby se člověk vyhýbal lásce svých druhů, ale o tom, aby se opravdový věřící také díval za vztahy materiálního světa, k realitám věčné budoucnosti.

94:8.9 (1036.11) V Gautamově kázání bylo pět mravních příkázáních:

94:8.10 (1036.12) 1. Nezabiješ.

94:8.11 (1036.13) 2. Neukradeš.

94:8.12 (1036.14) 3. Nebudeš necudný.

94:8.13 (1036.15) 4. Nebudeš lhát.

94:8.14 (1036.16) 5. Nebudeš pít opojné nápoje.

94:8.15 (1036.17) Existovalo ještě několik vedlejších a podružných příkázáních, jejichž dodržování bylo ponecháno na vůli věřících.

94:8.16 (1036.18) Siddhartha moc nevěřil v nesmrtelnost lidské osobnosti; jeho filozofie pouze obsahovala jakýsi druh funkční nepřetržitosti. On nikdy nedal jasnou definici toho, co měl v úmyslu zahrnout do učení o Nirváně. Skutečnost, že Nirvána mohla být teoreticky prožita během smrtelného života, ukazovalo na to, že nebyla považována za stav úplného vyhasnutí. Nirvána vyjadřovala stav vyššího osvětlení a nebeské blaženosti, ve kterém jsou všechna pouta poutající člověka k materiálnímu světu zpřetrhána; nastává oprostění od tužeb smrtelného života a osvobození od veškerého nebezpečí prožívání opětovných inkarnací.

^{94:8.17 (1037.1)} Podle původního učení Gautamy se spasení dosáhne lidským úsilím, bez ohledu na nebeskou pomoc; tady není místo pro spásnou víru, nebo modlitby, obracející se k nadlidským silám. Ve své snaze minimalizovat pověry Indie, se Gautama snažil odvrátit lidi od nehorázných požadavků na magické spasení. A v této své snaze nechal dveře otevřené dokořán pro své nástupce mylně vykládat jeho učení a prohlásit, že všechno lidské snažení pro dosažení osvobození je obtížné a bolestivé. Jeho následovníci přehlédli fakt, že nejvyšší štěstí je spojeno s uvážlivou a zanícenou snahou dosáhnout důstojných cílů a že takové činy znamenají skutečný progres v kosmickém sebepoznávání.

^{94:8.18 (1037.2)} Významnou pravdou učení Siddharthy bylo jeho prohlášení o vesmírné absolutní spravedlnosti. On učil nejlepší bezbožnou filozofii, jaká kdy byla vymyšlena smrtelným člověkem; byl to ideální humanismus, který byl nejúčinnějším způsobem zbaven všech důvodů pro pověřčivost, magické rituály a strach z duchů a démonů.

^{94:8.19 (1037.3)} Velkou slabinou původního evangelia buddhismu bylo to, že nevytvořilo víru nesobecké společenské služby. Po dlouhou dobu nebylo buddhistické bratrství bratrstvím věřících, ale spíše komunitou studujících učitelů. Gautama jim zakázal přijímat peníze a tím se snažil zabránit narůstání hierarchických tendencí. Samotný Gautama byl velmi společenský; ve skutečnosti jeho život byl mnohem větší než jeho kázání.

9. Rozšíření Buddhismu

94:9.1 (1037.4) Buddhismus vzkvétal, protože nabízel spasení skrze víru v Buddhu, osvíceného. Představoval pravdy Melkisedeka nejvíce ze všech ostatních náboženských systémů, které existovaly v celé východní Asii. Ale buddhismus se nestal široce rozšířeným jako náboženství, dokud se k němu nepřihlásil panovník nízkého původu Ašóka, který se stal jeho ochráncem a který, vedle Achnatona v Egyptě, byl jedním z nejpozoruhodnějších civilních vládců v období mezi Melkisedekem a Michaellem. Ašóka vytvořil velkou indickou říši prostřednictvím šíření buddhismu svými misionáři. V průběhu dvaceti pěti let připravil a vyslal více než sedmdesát tisíc misionářů do nejvzdálenějších krajů, v tu dobu známého, celého světa. Za jednu generaci udělal z buddhismu dominantní náboženství na polovině světa. Brzy bylo uznáváno v Tibetu, Kašmíru, Cejlonu, Barmě, Jávě, Siamu, Koreji, Číně a Japonsku. A všeobecně vzato, toto náboženství nesmírně převyšovalo ty, které vytlačilo, nebo nahradilo.

94:9.2 (1037.5) Rozšíření buddhismu z jeho domoviny v Indii do celé Asie je jedním z nejúžasnějších příběhů duchovního zanícení a misionářské vytrvalosti opravdových věřících. Učitelé Gautamova evangelia nejenom odvážně čelili nebezpečí na pozemských karavanních cestách, ale vydávali se v nebezpečí na čínském moři, když vykonávali svoji misi přes celý asijský kontinent a přinášeli všem národům ideu své víry. Ale tento buddhismus již dávno nebyl tím jednoduchým učením Gautamy; změnilo se v evangelium, které si přivlastnilo nadpřirozené rysy a udělalo Gautamu bohem. A čím dále se buddhismus šířil od svého vysokohorského domova v Indii, tím více přestával připomínat učení Gautamy a o to více se začínal podobat těm náboženstvím, které vytlačilo.

94:9.3 (1038.1) Později byl buddhismus ovlivněn taoismem v Číně, šintoismem v Japonsku a křesťanstvím v Tibetu. Za tisíc let buddhismus v Indii prostě odumřel a skončil. Stal se bráhmánismem a následovně zavrženíhodně podlehl islámu, zatímco na většině území Východu degeneroval do rituálu, který by Gautama Siddhartha nikdy nepoznal.

94:9.4 (1038.2) Na jihu fundamentalistický stereotyp učení Siddharthy přetrval na Cejlonu, v Barmě a na indočínském poloostrově. Tato větev buddhismu je hínajána, která se drží staršího a asociálního učení.

94:9.5 (1038.3) Ale ještě před zhroucením buddhismu v Indii, skupiny čínských a severoindických následovníků Gautamy začaly rozvíjet učení mahájána o „velké cestě“ ke spasení na rozdíl od puritánů na jihu, kteří byli věrni hínajáně, čili „malé cestě“. A tito mahájánisté se odpoutali od sociálních omezení, patřících k buddhistické doktríně a od těch dob se tato severní větev buddhismu stále vyvíjí v Číně a Japonsku.

94:9.6 (1038.4) Dnes je buddhismus živým, rozvíjejícím se náboženstvím, protože se mu podařilo zachovat mnoho nejvyšších morálních hodnot svých přívrženců. Prosazuje klid a sebeovládání, posiluje vyrovnanost a štěstí a hodně pomáhá předcházet smutku a truchlení. Ti, kdo věří v tuto filozofii, žijí lepší životy, než ti, kdo v ni nevěří.

10. Náboženství v Tibetu

94:10.1 (1038.5) V Tibetu je možno nalézt nejzvláštnější spojení učení Melkisedeka s buddhismem, hinduismem, taoismem a křesťanstvím. Když buddhističtí misionáři přišli do Tibetu,

setkali se tam s primitivním barbarstvím, které se velmi podobalo tomu, s jakým se raní křesťanští misionáři potkali u severních kmenů Evropy.

94:10.2 (1038.6) Tito prostoduší Tibetané se nechtěli úplně vzdát své prastaré magie a talismanů. Pohled na náboženské obřady, ze kterých se skládají dnešní tibetské rituály, odhalí rozsáhlé bratrství kněží s oholenými hlavami, kteří vykonávají propracovaný rituál, obsahující mlýnky, zpěvy, kadidlo, procesí, růžence, sochy, přívěšky, obrazy, svatou vodu, oslnivá roucha a složité chórové zpěvy. Mají nesmlouvavá a vyhraněná pravidla víry, mystické obřady a speciální pústy. Jejich hierarchie obsahuje mnichy, jeptišky, opaty a Velkého Lámu. Modlí se k andělům, svatým, Svaté Matce a k bohům. Vykonávají zpověď a věří v očistec. Jejich kláštery jsou rozsáhlé a jejich chrámy velkolepé. Nepřetržitě opakují posvátné rituály a věří, že takové obřady přinesou spasení. Texty modliteb jsou přivázány ke kolu a jeho otáčením věří, že prosby jsou působivější. U žádného jiného národa současné doby nelze nalézt dodržování tolika obřadů z tak velkého počtu náboženství; a je nevyhnutelné, že takový souhrn bohoslužebných úkonů se stane nadměrně těžkopádným a nesnesitelně obtížným.

94:10.3 (1038.7) Tibetané mají něco ze všech čelných světových náboženství, kromě jednoduchého učení Ježíšova evangelia; o člověku jako synu Boha, bratrství lidí a neustále vzestupné úrovni občanství ve věčném vesmíru.

11. Buddhistická Filozofie

94:11.1 (1038.8) Do Číny přišel buddhismus v prvním tisíciletí po Kristu a velmi vyhovoval náboženským zvykům žluté rasy. Při uctívání předků se již dlouhou dobu žlutí lidé modlili ke svým zesnulým; nyní se mohou také modlit za ně. Buddhismus se brzy smísil s přetrvávajícími rituálními zvyklostmi rozpadajícího se taoismu. Záhy bylo toto nové sloučené náboženství, se svými chrámy uctívání a stanovenými náboženskými obřady, všeobecně přijato jako kult národů Číny, Koreje a Japonska.

94:11.2 (1039.1) Ačkoliv v některých aspektech je neštěstím, že buddhismus byl přinesen do světa až poté, kdy Gautamovi následovníci značně překroutili tradice a učení kultu a z něho samotného udělali božskou bytost, nicméně tento mýtus o jeho lidském životě, přikrášlen početnými zázraky, se ukázal jako velmi přitažlivý pro posluchače severního evangelia buddhismu, čili mahájány.

94:11.3 (1039.2) Někteří z jeho pozdějších přívrženců učili o tom, že duch Šákjamuni Buddha se periodicky vrací na zem jako živý Buddha, čímž se otevřela cesta pro nekonečné zvěčňování Buddha na obrazech, v chrámech, rituálech a podvodnických „živých Buddhů“. Takto se náboženství velkého indického protestanta ocitlo v poutech těch samých ceremoniálních obřadů a rituálních zaklínadel, proti kterým tak neohroženě bojoval a které tak statečně odsuzoval.

94:11.4 (1039.3) Velký pokrok buddhistické filozofie spočíval v jejím pochopení relativity každé pravdy. Prostřednictvím mechanismu této hypotézy jsou buddhisté schopni usmířit a sladit rozdílnosti ve svých vlastních náboženských spisech, stejně jako odlišnosti mezi svým náboženstvím a mnoha

ostatními. Oni učili, že malá pravda je pro malé mysli, velká pravda je pro velké mysli.

94:11.5 (1039.4) Tato filozofie také tvrdila, že Buddhova (božská) osobnost pobývá ve všech lidech; že člověk může prostřednictvím svých snah dosáhnout uskutečnění této vnitřní božskosti. A toto učení je jednou z nejjasnějších prezentací pravdy o vnitřních Ladičích jaká se kdy objevila v urantijských náboženstvích.

94:11.6 (1039.5) Ale velkým nedostatkem původního evangelia Siddharthy, tak jak si ho vyložili jeho následovníci, bylo to, že se snažilo o úplné osvobození lidského „já“ od všech omezení smrtelné podstaty metodou izolace „já“ od objektivní reality. Opravdová kosmická seberealizace je výsledkem ztotožnění se s kosmickou realitou a s konečným kosmem energie, mysli a hmoty, ohraničených prostorem a podmíněných časem.

94:11.7 (1039.6) Ale ačkoliv ceremonie a vnější rituály buddhismu se značně smísily s obřady a rituály zemí, do kterých se dostal, tento úpadek se vůbec netýkal filozofického života velkých myslitelů, kteří čas od času přijali tento systém myšlení a víry. Za dobu více než dva tisíce let se mnoho nejlepších myslí Asie soustředilo na problém stanovení absolutní pravdy a pravdy o Absolutnu.

94:11.8 (1039.7) Rozvoj vysoké koncepce Absolutna byl dosažen prostřednictvím mnoha myšlenkových cest a složitých argumentací. Zdokonalování této doktríny o nekonečnosti nebylo tak jasně stanoveno, jako evoluce koncepce Boha v hebrejské teologii. Nicméně, je možno vyčlenit několik

obecných úrovní, kterých dosáhly buddhistické mysli, na kterých se zastavily a kterými prošly na cestě k vytvoření představy o Původním Zdroji vesmírů.

94:11.9 (1039.8) 1. Legenda o Gautamovi. U kořene této koncepce byl historický fakt života a učení Siddharthy—indického proroka-prince. V průběhu staletích a během šíření se po většině zemích Asie tato legenda přerostla v mýtus a přestala představovat Gautamu jako osvíceného a začala přibírat dodatečné rysy.

94:11.10 (1040.1) 2. Početnost Buddhů. Soudilo se, že jestliže Gautama přišel k národům Indie, pak v daleké minulosti a daleké budoucnosti lidské rasy musely být a nepochybně i budou obdařeny dalšími učiteli pravdy. Toto dalo vzniknout učení o tom, že existovalo mnoho Buddhů, neomezený a nekonečný počet, a také o tom, že kdokoliv může usilovat stát se Buddhou—dosáhnout jeho božskosti.

94:11.11 (1040.2) 3. Absolutní Buddha. Když se počet Buddhů blížil nekonečnosti, bylo nutné pro mysli té doby znovu sjednotit tento nepraktický koncept. Proto se začalo učit, že všichni Buddhové jsou vyjádřením nějakého vyššího bytí, nějakého Věčného, majícího nekonečnou a nepodmíněnou existenci, nějaký Absolutní Zdroj veškeré reality. A od té doby se buddhistická koncepce, ve své nejvyšší podobě, odděluje od lidské osobnosti Gautamy Siddharthy a osvobozuje se od spoutávajících antropomorfických omezení. Tato konečná koncepce Věčného Buddha může být docela dobře označena jako Absolutno, někdy i jako nekonečné JÁ JSEM.

94:11.12 (1040.3) Přestože tato idea Absolutního Božstva nikdy nenašla příliš velkou popularitu u národů Asie, umožnila

intelektuálům těchto zemí sjednotit svoji filozofii a sladit svoji kosmologii. Koncepce Absolutního Buddhy je někdy poloosobní, jindy zcela neoosobní—dokonce může být i nekonečnou tvořivou silou. Ačkoliv jsou takové koncepce užitečné pro filozofii, nejsou důležité pro náboženský rozvoj. I antropomorfický Jahve má větší náboženskou hodnotu, než nekonečně vzdálené Absolutno buddhismu, nebo bráhmanismu.

94:11.13 (1040.4) Leckdy se o Absolutnu myslelo, že je obsaženo v nekonečném JÁ JSEM. Ale tyto úvahy byly slabou útěchou pro lačnické masy, které potřebovaly slyšet slova naděje, slyšet prosté evangelium Šálemu o tom, že víra v Boha zajistí božskou přízeň a věčný život.

12. Koncepce Boha v Buddhismu

94:12.1 (1040.5) Velká slabost kosmologie buddhismu spočívala ve dvou věcech: jejím zamořením množstvím pověr Indie a Číny a jejím povznesením Buddhy, nejdříve jako osvíceného a potom jako Věčného Buddhy. Stejně jako křesťanství utrpělo vstřebáním značně chybné lidské filozofie, také buddhismus nese na sobě stopy lidského původu. Ale v průběhu uplynulých dva a půl tisíciletích se učení Gautamy stále rozvíjelo. Pro osvíceného buddhistu není Buddha o nic víc lidskou osobností Gautamy, jako pro osvíceného křesťana je Jehova totožný s duchem-démonem Choréba. Terminologická chudost, společně se sentimentálním uchováváním starých pojmenování, často vedou k neschopnosti pochopit právě významy evoluce náboženských koncepcí.

94:12.2 (1040.6) Postupně se v buddhismu začala objevovat koncepce Boha v protikladu Absolutnu. Její prameny jdou do dávných dob, kdy mezi stoupenci buddhismu došlo k rozdělení na „malou cestu“ a „velkou cestu“. Právě ve „velké cestě“ posléze uzrála duální koncepce Boha a Absolutna. Krok za krokem, století za stoletím, se představa o Bohu vyvíjela, až se v Japonsku s učením Ryonina, Honen Shonina a Shinrana nakonec dostavily plody: víra v Amidu Buddhu.

94:12.3 (1041.1) Přívrženci tohoto učení měli zato, že po smrti, ještě před vstupem do nirvány—konečné existence—si duše může zvolit pobyt v Ráji. Prohlašovali, že toto nové spasení je dosaženo vírou v božské milosrdenství a milující péči Amidy, Boha Ráje na západě. Ve své filozofii uznávají Nekonečnou Realitu, která přesahuje veškeré konečné smrtelné chápání; ve svém náboženství se drží víry ve všemilosrdného Amidu, jehož láska k tomuto světu je taková, že nedopustí, aby žádný člověk, který vyvolává jeho jméno v opravdové víře a s čistým srdcem, nedosáhl nebeského štěstí v Ráji.

94:12.4 (1041.2) Velkou silou buddhismu je to, že jeho přívrženci mají volnost vybrat si pravdu ze všech náboženství; taková svoboda volby zřídka kdy charakterizuje urantijské víry. V tomto ohledu se japonská sekta Shin stala jednou z nejprogresivnějších náboženských skupin ve světě; oživila pradávný misionářský duch Gautamových následovníků a začala posílat učitele k jiným národům. Ochota přisvojit si pravdu z každého a ze všech zdrojů je vskutku chvályhodnou tendencí, objevující se mezi náboženskými věřícími v první polovině dvacátého století po Kristu.

94:12.5 (1041.3) Sám buddhismus prožívá renesanci dvacátého století. Prostřednictvím kontaktu s křesťanstvím se výrazně zvětšily sociální aspekty buddhismu. V srdcích mnichů-kněží bratrství se znovu rozhořela touha učit se a šíření vzdělání celou touto vírou s určitostí bude podnětné pro nový pokrok v evoluci náboženství.

94:12.6 (1041.4) V době psaní těchto kapitol většina Asie vkládá svoji naději do buddhismu. Budou moci přívrženci této vznešené víry, která tak statečně prošla v minulosti dobami temna, znovu slyšet pravdu o rozšířených kosmických reálnostech, tak, jak to kdysi slyšeli žáci velkého učitele Indie, který tuto novou pravdu hlásal? Bude tato pradávna víra znovu reagovat na povzbuzující podněty působení nových koncepcí o Bohu a Absolutnu, které oni tak dlouho hledali?

94:12.7 (1041.5) Celá Urantia čeká na prohlášení zušlecht'ovací zprávy Michaela, zbavenou doktrín a dogmat, nahromaděných během devatenácti stoletích kontaktem s náboženstvími evolučního původu. Nastává čas seznámit přívržence buddhismu, křesťanství, hinduismu a všech ostatních náboženstvích ne s evangeliem o Ježíši, ale s živou, duchovní realitou evangelia Ježíše.

94:12.8 (1041.6) [Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

Kapitola 95

Učení Melkisedekovi v Levantě

95:0.1 (1042.1) PODOBNĚ, jako Indie dala vzniknout náboženstvím a filozofiím východní Asie, tak Levanta byla domovem vír Západního světa. Šálemští misionáři se rozšířili po celé

jihozápadní Asii, Palestině, Mezopotámii, Egyptě, Iránu a Arábii, kde všude hlásali dobré zvěsti o evangeliu Machiventy Melkisedeka. V některých z těchto zemí jejich učení přineslo ovoce; v jiných se setkali se střídavými úspěchy. Někdy byly jejich neúspěchy způsobeny nedostatkem moudrosti, jindy okolnostmi mimo jejich kontrolu.

1. Šálemské náboženství v Mezopotámii

^{95:1.1 (1042.2)} Kolem roku 2000 před Kristem oblasti Mezopotámie téměř úplně ztratily učení Šétů a byly převážně pod vlivem primitivních vír dvou nájezdných kmenů: semitských beduínů, kteří tam pronikli ze západní pouště a barbarských jezdců, kteří přišli ze severu.

^{95:1.2 (1042.3)} Ale zvyk raných adamických národů ctít sedmý den týdne nikdy v Mezopotámii zcela nevymizel. Pouze v éře Melkisedeka byl sedmý den považován za nejhorší neštěstí. Byl obklopen tabu; ve zlověstný sedmý den nebylo dovoleno cestovat, vařit jídlo, nebo rozdělat oheň. Židé přinesli nazpět do Palestiny mnoho tabu Mezopotámie, které byly spojeny s babylonským dodržováním sedmého dne, šábesu.

^{95:1.3 (1042.4)} Přestože šálemští učitelé udělali hodně pro zušlechtění a zdokonalení náboženství Mezopotámie, nepodařilo se jim přivést rozličné národy k trvalému uznání jednoho Boha. Jejich učení nabývalo převahu po více než sto padesát let a potom postupně ustupovalo starším vírům v mnohočetná božstva.

^{95:1.4 (1042.5)} Šálemští učitelé výrazně snížili počet bohů Mezopotámie a v jednu dobu bylo hlavních božstev pouze

sedm: Bél, Shamash, Nabu, Anu, Ea, Marduk a Sin. Když bylo nové učení na svém vrcholu tři z těchto bohů byli povýšeni nad ty ostatní. Tak vznikla babylonská triáda: Bél, Ea a Anu, bohové země, moře a oblohy. V různých lokalitách vznikly ještě další triády, z nichž všechny připomínaly učení Anditů a Sumerů o trojici, založeném na víře vyslanců Šálemu ve tři kruhy—symbol Melkisedeka.

95:1.5 (1042.6) Šálemští učitelé nikdy úplně nepřekonali popularitu Ištar, matky bohů a ducha pohlavní plodnosti. Udělali hodně pro oduševnění uctívání této bohyně, ale Babyloňané a jejich sousedé se nikdy zcela nezabavili svých maskovaných forem sexuálního uctívání. Po celé Mezopotámii se stalo všeobecným zvykem nabídnout ženu, alespoň jednou v raném věku, do náruče cizincům; oni si mysleli, že tím projevují úctu Ištar a věřili, že plodnost byla převážně závislá na této sexuální oběti.

95:1.6 (1043.1) Počáteční progres Melkisedekova učení byl vysoce uspokojivý do té doby, kdy Nabodad, vůdce školy v Kiše, se rozhodl koordinovaně zaútočit proti obecně rozšířeným praktikám chrámové prostituce. Ale šálemským misionářům se nepodařilo tuto společenskou reformu uskutečnit a tento neúspěch strhl sebou do záhuby všechna jejich důležitější duchovní a filozofická učení.

95:1.7 (1043.2) Tato porážka šálemského evangelia byla ihned následována obrovským růstem kultu Ištar, jehož rituál již pronikl do Palestiny jako Aštoret, do Egypta jako Isis, do Řecka jako Afrodité a k severním kmenům jako Astarté. A bylo to právě ve spojení s tímto obnoveným uctíváním Ištar, kdy se babylonští kněží znovu vrátili k pozorování hvězd; astrologie prožívala své poslední velké obrození v Mezopotámii.

Předvídání osudu se stalo velmi oblíbeným a kněžství během následujících staletích vzrůstající měrou upadalo.

^{95:1.8 (1043.3)} Melkisedek nabádal své následovníky, aby učili o jednom Bohu, Otci a Tvořiteli všeho, a aby kázali jenom evangelium o božské blahověli, kterou lze získat pouze vírou. Ale učitelé nové pravdy dělali často chybu, protože se pokoušeli o příliš mnoho, snažili se nahradit pomalou evoluci rychlou revolucí. Melkisedekovi misionáři pozvedli v Mezopotámii morální zásady pro tehdejší lidi příliš vysoko; snažili se dosáhnout příliš mnoho a jejich vznešené poslání bylo poraženo. Byli pověřeni kázat určité evangelium, hlásat pravdu o realitě Vesmírného Otce, ale očividně se zamotali do závažné věci reformovat mravy, což způsobilo, že jejich významná mise byla odsunuta na vedlejší kolej a skončila prakticky v úplném zapomnění.

^{95:1.9 (1043.4)} Během jedné generace přestalo šálemské centrum v Kiše existovat a šíření víry v jednoho Boha skončilo prakticky v celé Mezopotámii. Ale pozůstatky šálemských škol přetrvaly. Tu a tam malé družiny pokračovaly ve své víře v jednoho Tvořitele a bojovaly proti modlářství a nemorálnosti mezopotamských kněží.

^{95:1.10 (1043.5)} Byli to právě šálemští misionáři, kteří v období po odmítnutí svého učení napsali mnohé ze žalmů Starého Zákona, vyrývají je do kamenů, které později našli hebrejští kněží během zajetí a potom je zahrnuli do sbírky chvalozpěvů a jejichž autorství je připisováno Židům. Tyto nádherné žalmy z Babylonu nebyly napsány v chrámech Bel-Marduka; byla to práce potomků raných šálemských misionářů a jsou pozoruhodným opakem nahromaděné čarodějnické změti

babylonských kněží. Kniha Jób je vcelku dobrým obrazem učení šálemské školy v Kiše a v celé Mezopotámii.

95:1.11 (1043.6) Podstatná část náboženské kultury Mezopotámie si našla cestu do hebrejské literatury a obřadů bohoslužby přes Egypt prostřednictvím práce Amenemopa a Achnatona. Egypťané pozoruhodným způsobem zachovali učení o společenské povinnosti, které pocházelo od raných mezopotamských Anditů a které bylo z velké části ztraceno pozdějšími Babyloňany, obývající údolí Eufratu.

2. Rané egyptské náboženství

95:2.1 (1043.7) Ve skutečnosti původní Melkisedekovo učení zapustilo své kořeny nejhluběji v Egyptě, odkud se potom rozšířilo do Evropy. Evoluční náboženství nilského údolí bylo pravidelně posilováno příchody vyšších rodů Noditů, Adamitů a později anditských národů z údolí Eufratu. Čas od času se stávalo, že mezi civilními správci Egypta bylo mnoho Sumerů. Tak jako Indie těchto dnů je útočištěm největšího smísení světových ras, tak Egypt tehdy podporoval nejpromíšenější druh náboženské filozofie, jaká kdy byla na Urantii k nalezení a z údolí Nilu se rozšířila do mnoha částí světa. Velká část židovské ideje o stvoření světa pochází od Babyloňanů, ale koncepci Boží Prozřetelnosti získali od Egypťanů.

95:2.2 (1044.1) Byly to spíše politické a morální tendence, než filozofické či náboženské, které způsobily to, že Egypt dával přednost šálemskému učení před mezopotamským. Každý egyptský kmenový náčelník, když si vybojoval cestu na trůn, chtěl zvěčnit svoji dynastii prohlášením svého kmenového boha za původní božstvo a tvůrce všech ostatních bohů.

Tímto způsobem si Egypťané postupně přivykali ideji o nadbohu, přechodném stupni na cestě k pozdější doktríně o univerzálním tvořivém Božstvu. Idea jednobožství v Egyptě přicházela a odcházela po dobu mnoha staletích; víra v jednoho Boha se vždy prosadila, ale nikdy úplně nepřevládla nad rozvíjejícími se koncepcemi mnohobožství.

95:2.3 (1044.2) Po dlouhé věky Egypťané uctívali přírodní bohy; přesněji, každý ze čtyřiceti rozdílných kmenů měl svého vlastního skupinového boha: jeden uctíval býka, druhý lva, třetí berana a tak dále. Ještě dříve měli kmenové totemy, velmi se podobající těm, co měli američtí Indiáni.

95:2.4 (1044.3) Časem Egypťané zjistili, že mrtvá těla, uložená do nevyzděných hrobek zůstala zachována—konzervována—vlivem písku, nasyceného uhličitánem sodným, zatímco těla pochována do vyzděných krypt se rozkládala. Tato zjištění vedla k pokusům, jejichž výsledkem byl pozdější zvyk balzamování mrtvých. Egypťané věřili, že zachováním těla se usnadní přechod do budoucího života. Pro to, aby v daleké budoucnosti, po rozkladu těla, bylo možno člověka spolehlivě poznat, spolu s mrtvolou umístili do hrobky sochu nebožtíka a vytesali jeho podobu na rakev. Zhotovování těchto pohřebních soch vedlo k výraznému zdokonalení egyptského umění.

95:2.5 (1044.4) Po staletí Egypťané vkládali svoji víru do hrobek jako ochrany těla a následného příjemného posmrtného života. Pozdější evoluce magických obřadů, ačkoliv zatěžovaly život od kolébky do smrti, je s konečnou platností osvobodily od náboženství hrobek. Kněží vyrývali do rakví kouzelné texty, o kterých se věřilo, že jsou ochranou proti tomu, aby „srdce

člověka mu nebylo odebráno v podzemním světě“. Brzy se nashromáždila rozmanitá kolekce těchto magických textů a zachovala se jako Kniha Mrtvých. Ale magický rituál údolí Nilu již na počátku svého rozvoje obsahoval oblasti vědomí a charakteru v takové míře, jakou jen zřídka dosahovaly rituály té doby. A následně se tyto etické a morální ideály staly větší zárukou spasení, než složitě vybudované hrobky.

95:2.6 (1044.5) Pověry těch dob jsou dobře ilustrovány všeobecnou vírou v účinnost slin jako léčivého prostředku. Tato představa vznikla v Egyptě a rozšířila se odtud do Arábie a Mezopotámie. V legendární bitvě Hóra se Šetem přišel mladý bůh o oko, ale když byl Šet poražen, moudrý bůh Tót mu plivnul na ránu a oko se zahojilo.

95:2.7 (1044.6) Egypťané dlouho věřili, že zářící hvězdy na noční obloze představují duše spasených duší ctihodných nebožtíků; o ostatních přeživších nebožtících věřili, že byli pohlceni sluncem. Během určitého období se úcta ke slunci stala odrudou uctívání předků. Nakloněný vchod do velké pyramidy směřoval přesně k Polárce, aby králova duše při opuštění hrobky mohla jít přímo k nehybnému a ustálenému souhvězdí stálých hvězd, které bylo považováno za obydlí králů.

95:2.8 (1045.1) Když šikmé paprsky slunce pronikaly skrze otvory v mracích k zemi, bylo to považováno za spouštění nebeského schodiště, po kterém může vystoupit král a další čestné duše. „Král Pepi položil svoji zář ke svým nohám jako schodiště, po kterém vystoupí ke své matce“.

95:2.9 (1045.2) Když se Melkisedek objevil v lidském těle, Egypťané měli náboženství, které vysoko převyšovalo náboženství

okolních národů. Oni věřili, že odtělesněná duše, jestliže je vhodně vyzbrojena magickými úslovími, může uniknout intervenujícím zlým duchům a dostat se do soudní síně Osirise, kde duše, pokud se neprovinila „vraždou, loupeží, podvodem, cizoložstvím, krádeží a sobeckostí“, bude přijata do říší blaženosti. Kdyby tato duše byla zvážena na váhách a shledána nedostačující, byla by poslána do pekla, k Požiratelnici. Ve srovnání s jinými vírami mnoha okolních národů toto byla relativně pokročilá koncepce budoucího života.

^{95:2.10 (1045.3)} Koncepce posmrtného soudu za hříchy, spáchanými během život v těle na zemi byla přenesena do hebrejské teologie z Egypta. Slovo soud se v celé hebrejské knize Žalmy objevuje pouze jednou a tento konkrétní žalm byl napsán Egyptanem.

3. Evoluce mravů

^{95:3.1 (1045.4)} Ačkoliv kultura a náboženství Egypta byly odvozeny hlavně od mezopotamských Anditů a z velké části předány následujícím generacím prostřednictvím Hebrejců a Řeků, velmi podstatná část sociálního a etického idealismu Egyptanů vznikla v údolí Nilu jako čistě evoluční jev. Bez ohledu na to, že hodně dovezené pravdy a kultury mělo anditský původ, v Egyptě byl větší rozvoj mravní kultury vytvořený čistě lidským vlivem, než se podobnými přirozenými procesy objevila v jakékoliv jiné okolní oblasti před poskytnutím Michaela.

^{95:3.2 (1045.5)} Mravní evoluce není úplně závislá na zjevení. Vysoké mravní zásady mohou být odvozeny z osobní zkušenosti člověka. Člověk může dokonce vyvinout duchovní hodnoty a získat kosmický vhled ze svého vlastního empirického života,

protože v něm pobývá božský duch. Takové přirozené evoluce vědomí a charakteru byly také posilovány periodickými příchody učitelů pravdy: v dávných dobách z druhého Edenu, později z Melkisedekového centra v Šálemu.

95:3.3 (1045.6) Tisíce let předtím, než šálemské evangelium proniklo do Egypta, jeho mravní učitelé již učili spravedlnosti, poctivosti a vyvarování se lakotě. Tři tisíce let předtím, než byly napsány svaté spisy Hebrejců, motto Egyptanů bylo: „Pevně stojí jen ten, jehož zásadou je poctivost a ten, kdo jde v souladu s touto cestou“. Učili vlídnosti, zdrženlivosti a rozvážnosti. Poselství jednoho z velkých učitelů této epochy bylo: „Jednej čestně a ke všem se chovej spravedlivě.“ Egyptská triáda této éry byla Pravda-Spravedlnost-Poctivost. Žádné z čistě lidských náboženství Uranie nikdy nepřekonalo sociální ideály a mravní vznešenost tohoto dávného humanismu údolí Nilu.

95:3.4 (1045.7) V půdě těchto vyvíjejících se etických ideách a mravních ideálech vzkvétaly přetrvávající doktríny šálemského náboženství. Pojetí dobra a zla rychle nalezlo odezvu v srdcích lidí národa, který věřil v to, že „život je dán mírumilovným a smrt vinným“. Mírumilovný je ten, kdo činí to, co je oceňováno, vinen je ten, kdo činí to, co je nenáviděno“. Po staletí žili obyvatelé údolí Nilu podle těchto vznikajících etických a společenských hodnot, než si osvojili pozdější představy o správném a špatném—dobru a zlu.

95:3.5 (1046.1) Egypt se vyznačoval intelektuálností a mravností, ale ne příliš vysokou duchovností. Za šest tisíc let se mezi Egyptany objevili pouze čtyři velcí proroci. Po nějakou dobu naslouchali Amenemopovi; Ochbana zabili, Achnatona přijali,

ale jen částečně a pouze na jednu krátkou generaci; Mojžíše odmítli. Opět to byly spíše politické než náboženské okolnosti, které usnadnily Abrahamovi a později Josefovi ovlivnit celý Egypt ve prospěch šálemského učení o jednom Bohu. Ale když šálemští učitelé poprvé přišli do Egypta setkali se tam s tím, že tato vysoce etická evoluční kultura byla promíšena s upravenými mravními zásadami mezopotamských přistěhovalců. Tito dávní učitelé údolí Nilu byli prvními, kdo hlásali, že svědomí je příkaz Boha, hlas Božstva.

4. Učení Amenemopa

^{95:4.1 (1046.2)} V pravý čas se v Egyptě objevil učitel, kterého mnozí nazývali „synem člověka“ a jiní mu říkali Amenemop. Tento vizionář povznesl svědomí na nejvyšší vrchol rozhodování mezi dobrem a zlem, učil o trestu za hřích a hlásal spasení skrze obrácení se ke slunečnímu božstvu.

^{95:4.2 (1046.3)} Amenemop učil, že bohatství a blahobyt jsou dary od Boha a tato koncepce skrz na skrz zabarvila později se objeví hebrejskou filozofii. Tento ušlechtilý učitel věřil, že uvědomování si Boha je rozhodujícím faktorem veškerého chování; že každý okamžik by měl být prožitý v uvědomění si přítomnosti Boha a odpovědnosti před ním. Učení tohoto mudrce byla potom postupně přeložena do hebrejštiny a stala se svatou knihou Hebrejců dávno předtím, než se Starý Zákon objevil v písemné podobě. Nejdůležitější kázání tohoto dobrého člověka bylo spojeno s pokyny svému synovi—buď poctivý a čestný při vykonávání svěřených vládních povinností, a tyto vznešené postoje dávného věku by dělaly čest kdejakému současnému politikovi.

95:4.3 (1046.4) Tento moudrý muž od Nilu učil, že „bohatství má křídla a uletí pryč“—že všechny pozemské věci jsou pomíjivé. Jeho významnou modlitbou bylo „osvobodit se od strachu“. On všechny nabádal odvrátit se od „lidských slov“ k „Božím činům“. V zásadě učil: člověk zamýšlí, ale Bůh činí. Jeho učení, přeložena do hebrejštiny, stanovila filozofii Knihy Přísloví Starého Zákona. Přeložena do řečtiny, dala pečeť na celou následující helénistickou náboženskou filozofii. Pozdější alexandrijský filozof Filón vlastnil kopii Knihy Moudrosti.

95:4.4 (1046.5) Amenemop se snažil uchovat etiku evoluce a mravnost zjevení a ve svých spisech to předává dál na Hebrejce a Řeky. On nebyl největším náboženským učitelem té doby, ale měl největší vliv na vývoj pozdějšího myšlení dvou velmi důležitých směrů v rozvoji západní civilizace: hebrejské, u které se vyvinul vrchol západní náboženské víry a řecké, která pozvedla čistě filozofické myšlení do nejvyšších evropských výšin.

95:4.5 (1046.6) V hebrejské Knize Přísloví jsou hlavy patnáct, sedmnáct, dvacet a sedmnáctý verš hlavy dvacet dva, a také verš dvacet dva hlavy dvacet čtyři, téměř slovo od slova opsány z Knihy Moudrosti Amenemopa. První žalm hebrejské Knihy Žalmů byl napsán Amenemopem a je jádrem učení Achnatona.

5. Pozoruhodný Achnaton

95:5.1 (1047.1) Učení Amenemopa pomalu sláblo a přestávalo působit na myšlení Egyptanů, když prostřednictvím vlivu egyptského šálemského doktora se k učení Melkisedeka přihlásila žena z královské rodiny. Tato žena přemluvila svého

syna, egyptského faraóna Achnatona, aby přijal tyto doktríny Jednoho Boha.

^{95:5.2 (1047.2)} Za celou dobu od zmizení Melkisedeka z lidského těla se neobjevila žádná lidská bytost, která by měla tak úžasné jasnou představu o zjeveném náboženství Šálemu, tak jako Achnaton. V určitých ohledech je tento mladý egyptský král jednou z nejpozoruhodnějších postav v historii lidstva. V době narůstajícího duchovního poklesu v Mezopotámii udržel při životě učení o El Elyonu—Jediném Bohu v Egyptě, čímž zachoval filozofický zdroj monoteismu, který byl důležitou náboženskou průpravou pro pozdější poskytnutí Michaela. A bylo to uznání tohoto činu, a také ještě z jiných důvodů, proč dítě Ježíš byl vzat do Egypta, kde ho někteří duchovní nástupci Achnatona uviděli a do určité míry pochopili některé aspekty jeho božské mise na Urantii.

^{95:5.3 (1047.3)} Mojžíš, nejvýznamnější osobnost v období mezi Melkisedekem a Ježíšem, je společným darem světu hebrejské rasy a egyptské královské rodiny a kdyby Achnaton měl všestrannost a schopnost Mojžíše, kdyby projevil politického génia, který by se vyrovnal jeho neobyčejnému náboženskému vůdcovství, pak by se Egypt mohl stát velkým monoteistickým národem té doby; a kdyby se to stalo, je docela možné, že Ježíš mohl prožít větší část svého smrtelného života v Egyptě.

^{95:5.4 (1047.4)} Nikdy v celé historii nedokázal žádný král odklonit tak metodicky celý národ od mnohobožství k jednobožství jak to udělal tento výjimečný Achnaton. S ohromným odhodláním tento mladý vůdce skoncoval s minulostí, změnil své jméno, opustil své hlavní město, vybudoval zcela nové sídelní město a vytvořil nové umění a literaturu pro celý národ. Ale dělal to

příliš rychle; vybudoval toho příliš moc, víc, než mohlo zůstat, když odešel. A navíc nedokázal zajistit materiální stabilitu a blahobyt svým lidem, z nichž všichni se postavili proti jeho náboženskému učení, když nedostatek jídla a utlačování následně postihly Egypt.

95:5.5 (1047.5) Kdyby tento člověk, s udivující jasnou vizí a mimořádně vyhraněným záměrem, měl politickou bystrost Mojžíše, změnil by celou historii evoluce náboženství a zjevené pravdy v západním světě. Během svého života dokázal omezit aktivity knězů, které všeobecně znemožnil, ale kteří udržovali své kultury v tajnosti a vrátili se ke své činnosti okamžitě poté, kdy mladý král zanechal svého panování; a velmi rychle se jim podařilo spojit všechny následné potíže Egypta se založením monoteizmu v době jeho vládnutí.

95:5.6 (1047.6) Achnaton se velmi moudře snažil založit jednobožství pod záminkou boha-slunce. Toto rozhodnutí přejít k uctívání Vesmírného Otce pohlcením všech bohů do úcty ke slunci bylo na základě rady šálemského lékaře. Achnaton použil zobecněné učení o tehdy existující víře v Atona, vyznačující se otcovstvím a mateřstvím Božstva a vytvořil náboženství, které uznávalo důstojný vztah mezi člověkem a Bohem.

95:5.7 (1048.1) Achnaton byl natolik moudrý, že zachoval navenek uctívání Atona, boha-slunce, zatímco vedl své druhy k zamaskovanému uctívání Jednoho Boha, stvořitele Atona a nejvyššího Otce všeho. Tento mladý učitel-král byl plodným spisovatelem a autorem pojednání, nazvaného „Jediný Bůh“, což byla kniha s třiceti jednou kapitolou, kterou potom kněží, když se vrátili k moci, nadobro zničili. Achnaton také napsal sto třicet sedm chvalozpěvů, z nichž dvanáct je dochováno v

Knize Žalmů Starého Zákona a jejichž autorství je připisováno Hebrejcům.

95:5.8 (1048.2) Nejvyšším slovem náboženství Achnatona v denním životě bylo „poctivost“ a on velmi rychle rozšířil tuto koncepci správného konání tak, aby obsahovala jak světovou, tak i národní etiku. Toto byla generace mimořádné zbožnosti a charakterizovala ji upřímná snaha inteligentnějších mužů a žen nalézt Boha a poznat ho. V těch dnech společenské postavení nebo bohatství nepřineslo žádnému Egyptanovi nějakou výhodu v očích zákona. Rodinný život v Egyptě udělal hodně pro zachování a posílení mravní kultury a byl inspirací pro pozdější jedinečný rodinný život Židů v Palestině.

95:5.9 (1048.3) Osudovou slabostí evangelia Achnatona byla jeho největší pravda—učení o tom, že Aton nebyl pouze stvořitel Egypta, ale také „celého světa, člověka a zvířat a všech cizích zemí, také Sýrie a Kuše vedle této egyptské země. On všem nachází místo a všem zajišťuje všechny jejich potřeby“. Tato pojetí Božstva byla vznešená a povznášející, ale nebyla nacionalistická. Takové cítění pro internacionalismus v náboženství nemohlo posílit morálku egyptské armády na bitevním poli, ale dalo účinné zbraně kněžům, aby je mohli použít proti mladému králi a jeho novému náboženství. Jeho koncepce Božstva byla daleko nad pozdější koncepcí Hebrejců, ale byla příliš pokročilá, aby mohla posloužit svému účelu jako budovatel národa.

95:5.10 (1048.4) Ačkoliv monoteistický ideál strádal po odchodu Achnatona, idea jednoho Boha se zachovala v myslích mnoha skupin. Zeť Achnatona se přidal na stranu kněží, zpátky k uctívání starých bohů a změnil si jméno na Tutanchamon.

Hlavní město se vrátilo zpět do Théb a kněží ze země tučně bohatli a nakonec měli v držení jednu sedminu celého Egypta; a brzy jeden z tohoto kněžského řádu se troufale pokusil uchvátit korunu.

^{95:5.11 (1048.5)} Ale kněží úplně nedokázali zdolat vlnu monoteizmu. Stále častěji byli nuceni slučovat a spojovat své bohy; čím dál tím více se rodina bohů smršťovala. Achnaton spojil planoucí nebeský disk s Bohem tvořitelem a tato idea zůstala plápolat v srdcích lidí, dokonce i knězů, ještě dlouhou dobu po smrti mladého reformátora. Koncepce monoteizmu nikdy nevymřela v srdcích lidí v Egyptě a ve světě. Dokonce přetrvala až do příchodu Syna Tvořitele toho samého božského Otce—jediného Boha, k jehož uctívání Achnaton tak zaníceně nabádal celý Egypt.

^{95:5.12 (1048.6)} Slabina učení Achnatona spočívá ve skutečnosti, že nabízel takové pokročilé náboženství, že pouze vzdělání Egyptané mohli plně pochopit jeho smysl. Prostí zemědělci nikdy vlastně neporozuměli jeho evangeliu a proto byli připraveni vrátit se s kněžími zpět ke starému uctívání Isis a jejího muže Osirise, o kterém se věřilo, že byl zázračným způsobem vzkříšen poté, kdy byl krutě ubit Setem, bohem tmy a zla.

^{95:5.13 (1049.1)} Učení o nesmrtelnosti pro všechny lidi bylo příliš pokročilé pro Egyptany. Znovuvzkříšení bylo výsadou pouze králů a bohatých; proto oni tak pečlivě balzamovali a uchovávali svá těla v hrobkách v očekávání soudného dne. Ale nakonec demokratičnost spasení a znovuvzkříšení, tak jak tomu učil Achnaton, nabyla vrcholu a to do takové míry, že

Egyptané potom dokonce věřili v posmrtný život němých zvířat.

^{95:5.14 (1049.2)} Přestože snaha tohoto egyptského vládce zavést uctívání jednoho Boha u svého národa se zdála, že neměla úspěch, je nutno poznamenat, že důsledky jeho práce přetrvaly po staletí v Palestině a Řecku a že se Egypt tímto stal hybnou silou pro přenesení sloučené evoluční kultury Nilu a zjeveného náboženství Eufratu ke všem následným národům Západu.

^{95:5.15 (1049.3)} Sláva této veliké éry mravního rozvoje a duchovního růstu v údolí Nilu rychle pomíjela kolem doby začínajícího národního života Hebrejců a po jejich následujícím pobytu v Egyptě si tito beduíni odnesli sebou mnoho z těchto učeních Achnatona a zvěčnili je ve svém národním náboženství.

6. Šálemské učení v Iránu

^{95:6.1 (1049.4)} Z Palestiny odešli někteří misionáři Melkisedeka přes Mezopotámii na velkou Iránskou planinu. Déle než pět set let šálemští učitelé úspěšně působili v Iránu a celý národ se již obracel na náboženství Melkisedeka, když změna vládců vedla k jejich krutému pronásledování, které prakticky ukončilo monoteistické učení šálemského kultu. Učení o úmluvě Abrahama fakticky zaniklo v Persii, když se ve velkém století mravní renesance—šestém před Kristem—objevil Zoroaster, který rozdmýchal doutnající popel šálemského evangelia.

^{95:6.2 (1049.5)} Tento zakladatel nového náboženství byl energickým a odvážným jinochem, který se na své první pouti do Uru v Mezopotámii seznámil s tradicemi o Kaligastiovi a vzpouře Lucifera, které spolu s mnoha dalšími tradicemi silně

zapůsobily na jeho pobožnou povahu. Proto, pod vlivem snu, který měl v Uru, se rozhodl, že po návratu do svého domova na severu se pustí do přestavby náboženství svého národa. Přijal hebrejskou ideu spravedlivého Boha—Mojžíšovu koncepci božskosti. Idea nejvyššího Boha byla v jeho mysli jasná a všechny ostatní bohy označil za ďábly a zařadil je do řad démonů, o kterých slyšel v Mezopotámii. V Uru se doslechl o staré tradici o Sedmi Hlavních Duších a podle ní vytvořil společnost sedmi nejvyšších bohů, v jejímž čele byl Ahura Mazda. Tyto podřízené bohy spojil s idealizací Spravedlivého Zákona, Čestné Mysli, Ušlechtilého Vládnutí, Svatého Charakteru, Zdraví a Nesmrtelnosti.

95:6.3 (1049.6) A toto nové náboženství bylo náboženstvím činu—práce—ne modliteb a rituálů. Jeho Bůh byl bytostí nejvyšší moudrosti a ochráncem civilizace; byla to bojovná filozofie, která se odvážila bojovat se zlem, nečinností a zaostalostí.

95:6.4 (1049.7) Zoroaster nenabádal k uctívání ohně, ale snažil se použít plamen jako symbol čistého a moudrého Ducha všeobecné a svrchované nadvlády. (To vše bylo ale příliš pravdivé, protože jeho pozdější následovníci měli k ohni jak úctu, tak se k němu i modlili.) Nakonec, poté, kdy se na tuto víru obrátil iránský princ, se toto náboženství šířilo mečem. A Zoroaster hrdinsky zahynul v boji za to, že věřil v „pravdu Pána světla“.

95:6.5 (1050.1) Zoroastrismus je jedinou vírou Urantie, ve které jsou zvěčněna učení Dalamatie a Edenu o Sedmi Hlavních Duších. I když nedokázala vyvinout koncepci Trojice, určitým způsobem se přiblížila pojetí o Bohu Sedmidílném. Původní

zoroastrismus nebyl čistě dualistický, ačkoliv raná učení zobrazovala zlo jako časovou souřadnici dobra, bylo definitivně pohlceno ve věčnosti konečné reality dobra. Až v pozdějších dobách lidé začali věřit v to, že dobro a zlo bojují za stejných podmínek.

95:6.6 (1050.2) Ačkoliv židovské tradice o nebi a pekle a učení a ďáblích, tak jak jsou popsány v hebrejských knihách, byly založeny na přetrvávajících pověstech o Luciferovi a Kaligastiovi, jsou v podstatné míře odvozeny ze zoroastrismu v době, kdy Židé byli pod politickou a kulturní nadvládou Peršanů. Podobně jako Egypťané, Zoroaster také učil o „soudném dnu“, ale on tuto událost spojoval s koncem světa.

95:6.7 (1050.3) Také náboženství, které následovalo po zoroastrismu v Persii jím bylo výrazně ovlivněno. Když se iránské kněží snažili odstranit učení Zoroastera, vzkřísili prastaré uctívání Mithry. Mithraismus se rozšířil po všech oblastech Levanty a Středomoří a po určitou dobu existoval vedle judaismu a křesťanství. Tak učení Zoroastera dokázalo postupně ovlivnit tři velká náboženství: judaismus, křesťanství a skrze ně mohamedánství.

95:6.8 (1050.4) Ale obrovská propast leží mezi ušlechtilým učením a vznosnými žalmy Zoroastera a současnými zkomoleninami jeho evangelia Pársy s jejich nesmírným strachem z mrtvých, spojeným s důvěrou v sofistiku, ke které se Zoroaster nikdy nesnížil.

95:6.9 (1050.5) Tento velký muž byl jedním z té unikátní skupiny lidí, která se objevila v šestém století před Kristem, aby udržela ohýnek Šálemu před úplným a konečným vyhasnutím a aby

vydával matné světlo ve ztmavlém světě, ukazující člověku cestu k věčnému životu.

7. Šálemské Učení v Arábii

^{95:7.1 (1050.6)} Učení Melkisedeka o jediném Bohu se prosadilo v Arabské poušti poměrně nedávno. Tak jako v Řecku, tak i v Arábii šálemští misionáři neuspěli kvůli jejich nepochopení instrukcí Melkisedeka ohledně nadměrného organizování. Ale jejich vlastní výklad varování Melkisedeka před šířením evangelia skrze vojenskou sílu, nebo donucení, jim v tom nezabránil.

^{95:7.2 (1050.7)} Dokonce ani v Číně, nebo v Římě, se učení Melkisedeka nesetkalo s takovým neúspěchem, jako v této pouštní oblasti tak blízko samotného Šálemu. Ještě dlouhou dobu poté, kdy většina národů Východu a Západu se staly buddhisty a křesťany, Arabská poušť pokračovala stejně, jak tomu bylo po tisíce let. Každý kmen uctíval svůj starý fetiš a mnoho individuálních rodin mělo své vlastní domácí bohy. Po dlouhou dobu probíhal boj mezi babylonským Ištarem, hebrejským Jahve, iránským Ahurou a křesťanským Otcem Pána Ježíše Krista. Ani jednou nebyla jedna koncepce schopna úplně vytlačit ty ostatní.

^{95:7.3 (1051.1)} Na různých místech Arábie byly rodiny a klany, které si udržovaly matnou představu o jediném bohu. Takové skupiny zachovávaly tradice Melkisedeka, Abrahama, Mojžíše a Zoroastera. Existovalo mnoho center, které mohly reagovat na evangelium Ježíše, ale křesťanští misionáři v těchto pouštních zemích byli přísnou a neústupnou skupinou na rozdíl od smírných a novátorským misionářů, kteří působili v zemích

Středozemního moře. Kdyby následovníci Ježíše vzali vážněji jeho příkaz „jděte do celého světa a hlásejte evangelium“ a kdyby byli ve svém kázání vlídnější a méně přísnější ve vedlejších sociálních požadavcích svých vlastních výmyslů, pak by mnoho zemí rádo přijalo prosté evangelium syna tesaře, včetně Arábie.

95:7.4 (1051.2) Navzdory tomu, že veliký monoteismus Levanty nedokázal zapustit kořeny v Arábii, tato pouštní země byla schopna vytvořit víru, která, ačkoliv byla méně náročná ve svých společenských požadavcích, byla nicméně monoteistická.

95:7.5 (1051.3) Existoval pouze jeden faktor kmenové, rasové, nebo národnostní povahy, který se týkal primitivních a neorganizovaných pouštních vír, což byla zvláštní a všeobecná úcta, kterou téměř všechny arabské kmeny byly ochotny projevovat nějakému fetiši z černého kamene v jednom z chrámů Mekky. Toto místo společného setkávání a uctívání vedlo k založení islámského náboženství. To, čím byl Jahve—duch sopky—pro židovské semity, tím se kámen Kaaba stal pro jejich arabské bratrance.

95:7.6 (1051.4) Síla islámu je v jeho jednoduché a dobře definované prezentaci Alláha jako jedno a jediné Božstvo; jeho slabina—použití vojenské síly při jeho šíření, společně s jeho degradací ženy. Ale pevně se drží své prezentace Jednoho Vesmírného Božstva všeho, „které zná neviditelné i viditelné. Je milosrdné a soucitné“. „Skutečný Bůh oplývá dobrem ke všem lidem“. „A když jsem nemocen, on je ten, kdo mne vyléčí“. A pokaždé, když tři spolu hovoří, Bůh je přítomen jako

čtvrtý“, protože není on první ani poslední, viditelný ani neviditelný?“

95:7.7 (1051.5) [Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

Kapitola 96

Jahve—Bůh Hebrejců

96:0.1 (1052.1) VNÍMAJÍC Božstvo, člověk nejdříve zahrnuje do svých představ všechny své bohy, potom všechny cizí bohy podřadné jeho kmenovému božstvu a nakonec je všechny vyloučí a zůstane jeden Bůh konečné a nejvyšší hodnoty. Židé sjednotili všechny bohy do své dokonalejší koncepce Hospodina Boha Izraele. Hindové taktéž spojili svá pestrá božstva do „jedné duchovnosti bohů“, zobrazené v Rgvédě, zatímco obyvatelé Mezopotámie ponížili své bohy do centralizovanější koncepce v podobě Bel-Marduka. Tyto monoteistické ideje dozrávaly po celém světě brzy poté, kdy se objevil Machiventa Melkisedek v Šálemu v Palestině. Ale Melkisedekova koncepce Božstva se nepodobala této evoluční filozofii začlenění, podřízenosti a vyloučení; byla založena výhradně na tvořivé síle a velmi brzy ovlivnila nejvyšší koncepce božstva v Mezopotámii, Indii a Egyptě.

96:0.2 (1052.2) Kénijci a některé jiné kenaanské kmeny tradičně ctily šálemské náboženství. A to byl jeden z důvodů inkarnace Melkisedeka: posílit náboženství jednoho Boha natolik, aby se připravila cesta pro pozemské poskytnutí Syna tohoto jednoho Boha. Michael by stěží mohl přijít na Urantii, kdyby tady neexistoval národ věřící ve Vesmírného Otce, uprostřed kterého by se mohl objevit.

^{96:0.3 (1052.3)} Šálemské náboženství přetrvávalo u Kénijců v Palestině jako jejich víra a když bylo toto náboženství později přijato Hebrejci, bylo již předtím ovlivněno egyptským mravním učením, později babylonskými teologickými myšlenkami a nakonec iránskými představami o dobru a zlu. Fakticky, hebrejské náboženství je založeno na smlouvě mezi Abrahamem a Machiventou Melkisedekem a evolučně je výplodem mnoha ojedinělých situačních okolností, ale kulturně si hodně vypůjčilo z náboženství, morálky a filozofie celé Levanty. A přes hebrejské náboženství velká část mravních a náboženských myšlenek Egypta, Mezopotámie a Iránu byla předána národům Západu.

1. Představy Božstva u Semitů

^{96:1.1 (1052.4)} Raní Semité si mysleli, že ve všem pobývá duch. Byli to duchové zvířecího a rostlinného světa; jednorocní duchové, páni potomstva; duchové ohně, vody a vzduchu. Byl to opravdový panteon duchů, kterých se báli a které uctívali. A učení Melkisedeka o Vesmírném Tvořiteli nikdy úplně nezničilo víru v tyto podružné duchy či přírodní bohy.

^{96:1.2 (1052.5)} Progres Hebrejců, od mnohobožství přes henoteismus k jednobožství nebyl souvislým a nepřerušným koncepčním vývojem. V evoluci svých koncepcí Božstva prodělali mnoho zvrátů, a také v průběhu nějaké jedné epochy existovaly mezi odlišnými skupinami semitských věřících rozdílné představy o Bohu. Čas od času se dávala jejich představám o Bohu různá jména a aby se zabránilo záměnám, tyto rozličné tituly Božstev byly definovány tak, aby patřily k evoluci židovské teologie.

^{96:1.3 (1053.1)} 1. Jahve byl bohem jižních palestinských kmenů, které spojovaly tuto koncepci božstva s horou Choréb, sopkou Sínaj. Jahve byl pouze jedním ze stovek a tisíců přírodních bohů, kteří poutali pozornost semitských kmenů a národů a vyžadovali si jejich úctu.

^{96:1.4 (1053.2)} 2. El Elyon. Po dobu mnoha staletích po pobytu Melkisedeka v Šálemu přetrvávalo jeho učení o Božstvu v různých verzích, ale všeobecně bylo označováno slovem El Elyon, Nejsvrchovanější Bůh nebes. Mnoho Semitů, včetně přímých potomků Abrahama, uctívalo v různých dobách jak Jahveho, tak i El Elyona.

^{96:1.5 (1053.3)} 3. El Šaddaj. Je obtížné vysvětlit, co jméno El Šaddaj znamenalo. Tato idea Boha byla směsicí učení, pocházejících z Amenemopovy Knihy Moudrosti, pozměněné učním Achnatona o Atonovi a dále ovlivněné Melkisedekovým učním, ztělesněné v koncepci El Elyona. Ale proniknutím obrazu El Elyona do hebrejské mysli se začal zabarvovat mnohými rysy víry o Jahve, kterou vyznávali obyvatelé pouště.

^{96:1.6 (1053.4)} Jednou z převládajících náboženských idejí této doby byla egyptská koncepce Prozřetelnosti, učení o tom, že materiální blahobyť je odměnou za službu El Šaddaji.

^{96:1.7 (1053.5)} 4. El. Uprostřed celého tohoto zmatku v názvech a nejasných koncepcích, mnoho oddaných věřících se upřímně snažilo ctít všechny tyto vyvíjející se ideje božskosti a tak vznikl zvyk nazývat toto složené Božstvo jako El. A tento název zahrnoval ještě další přírodní bohy beduinů.

^{96:1.8 (1053.6)} 5. Elóhím. Po velmi dlouhou dobu existovaly v Kiše a Uru skupiny, které učily koncepci trojjediného Boha, která byla založena na tradicích z dob Adama a Melkisedeka. Toto učení bylo přeneseno do Egypta, kde tato Trojice byla uctívána pod jménem Elóhím, nebo v jednotném čísle jako Elóáh. Filozofické kruhy v Egyptě a pozdější alexandrijští učitelé hebrejského původu učili o této jednotě pluralitního Božstva a mnoho Mojžíšových poradců v době odchodu židů z Egypta věřilo v tuto Trojici. Ale koncepce trinitárního Elóhíma se stala pevnou součástí hebrejské teologie až v době, kdy byli židé pod politickým vlivem Babylonu.

^{96:1.9 (1053.7)} 6. Rozmanitá jména. Semité neměli v oblibě oslovovat své Božstvo jménem a proto čas od času používali četná pojmenování, taková jako Boží Duch, Hospodin, Anděl Hospodina, Všemohoucí, Svatý, Nejsvrchovanější, Adonaj, Věčně Moudrý, Pán Bůh Izraele, Stvořitel Nebe a Země, Kyrios, Jah, Pán Všech a Otec na Nebesích.

^{96:1.10 (1053.8)} Jehova je název, který byl použit v nedávné době pro označení dokončené koncepce Jahve, která se nakonec vyvinula z dlouhé historické zkušenosti Hebrejců. Ale jméno Jehova se začalo používat až patnáctém století po Kristu.

^{96:1.11 (1054.1)} Ještě kolem roku 2000 př.n.l. hora Sinaj byla občas aktivní sopkou a k příležitostným erupcím docházelo ještě v době, kdy v této oblasti pobývali Izraelité. Oheň a kouř, společně s burácejícími výbuchy a erupcemi této vulkanické hory, dokonale ohromovaly a děsily beduíny okolních oblastí a byly příčinou jejich velkého strachu před Jahve. Tento duch hory Choréb se později stal bohem hebrejských semitů a časem v něho věřili jako v nejvyššího nad všemi ostatními bohy.

96:1.12 (1054.2) Kenaanci již dávno uctívali Jahveho a přestože mnoho Kénijců věřilo více či méně v El Elyona—nadboha šálemského náboženství—většina Kenaanců volně uctívala stará božstva. Oni byli stěží ochotni vzdát se svých národních božstev ve prospěch mezinárodního, natožpak meziplanetárního, Boha. Neměli sklony věřit ve všeobecné božstvo a proto tyto kmeny pokračovaly v uctívání svých kmenových božstev, včetně Jahveho a stříbrných a zlatých telat, která symbolizovala představu beduínských pastevců o duchu sinajského vulkánu.

96:1.13 (1054.3) Ačkoliv Syřané uctívali své vlastní bohy, věřili také v hebrejského Jahveho, protože jejich proroci řekli syrskému králi: „Jejich bohové jsou bohy hor a proto jsou silnější než my. Ale dovol nám s nimi bojovat v nížině a určitě budeme silnější než oni“.

96:1.14 (1054.4) S rozvojem lidské kultury se malí bohové podřizují vyššímu božstvu; veliký Jove zůstává pouze v provoláních. Monoteisté si ponechávají své podřízené bohy v podobě duchů, démonů, sudiček, nymf, víl, skřítků, trpaslíků, smrt věstících víl a uhrančivého oka. Hebrejci prošli henoteismem a dlouho věřili v existenci jiných bohů než Jahve, ale stále více začínali lpět na tom, že tato cizí božstva jsou Jahvemu podřízena. Připustili existenci Kémoše, boha Amorejců, ale tvrdili, že je podřízený Jahvemu.

96:1.15 (1054.5) Ze všech smrtelných teoriích o Bohu idea o Jahve prodělala nejrozsáhlejší rozvoj. Její progresivní evoluce může být porovnána pouze s proměnami koncepce o Buddhovi v Asii, která nakonec vedla ke koncepci Univerzálního Absolutna, stejně jako koncepce o Jahve vedla posléze k ideji

o Vesmírném Otci. Ale je nutno si uvědomit, že historickým faktem zůstává to, že i když Židé takto změnili své názory na Božstvo z kmenového boha hory Choréb na milujícího a soucitného Otce-Tvořitele v pozdějších dobách, nezměnili jeho jméno; po celou svoji dlouhou historii tuto vyvíjející se koncepci Božstva stále nazývají Jahve.

2. Semitské Národy

^{96:2.1 (1054.6)} Semité východu byli dobře organizovanými jezdci s velmi dobrým velením, kteří napadli východní oblasti úrodného půlměsíce a tam se spojili s Babyloňany. Kaldejci, žijící nedaleko Uru, patřili k nejvyspělejším východním Semitům. Fénicičané byli ušlechtilou a dobře organizovanou skupinou smíšených Semitů, kteří měli v držení západní část Palestiny podél pobřeží Středozemního moře. Z rasového hlediska patřili Semité mezi nejvíce smíšené národy Urantie, obsahující dědičné faktory z téměř všech devíti světových ras.

^{96:2.2 (1054.7)} Znovu a znovu se arabští Semité snažili probojovat cestu k severní Zaslíbené Zemi, zemi, která „oplývá mlékem a medem“, ale pokaždé byli odrazeni lépe organizovanými a civilizovanějšími Semity a Chetity. Později, v době neobyčejně krutého hladomoru, tito kočovní beduíni přišli ve velkém počtu do Egypta jako nájemní dělníci na veřejné práce, ale místo toho prošli bolestnou zkušeností otroctví, vykonávajíc denně těžkou práci prostých a utlačovaných dělníků údolí Nilu.

^{96:2.3 (1055.1)} Bylo to až po éře Machiventy Melkísedeka a Abrahama, kdy některé semitské kmeny, kvůli svým příznačným náboženským vírám, byly nazvány dětmi Izraele a později Hebrejci, Židy a „vyvoleným národem“. Abraham

nebyl otcem všech Hebrejců; on ani nebyl předkem všech beduínských Semitů, kteří byli drženi v zajetí v Egyptě. Pravdou je, že jeho potomci při odchodu z Egypta vytvořili jádro pozdějšího židovského národa, ale velká většina mužů a žen, kteří byli začleněni do klanů Izraele, nikdy v Egyptě nepobývala. Byli to pouze spřátelení kočovníci, kteří se rozhodli následovat Mojžíše jako svého vůdce v době, kdy děti Abrahama a jejich semitští druhové z Egypta procházeli severní Arábií.

96:2.4 (1055.2) Melkisedekovo učení o El Elyonu, Nejsvrchovanějším, a úmluva o božské blahověli skrze víru byly z převážné části zapomenuty v době egyptského zotročení semitských kmenů, které měly brzy vytvořit hebrejský národ. Ale po celou dobu zajetí tito arabští kočovníci udržovali přetrvávající tradiční víru v Jahveho jako své národní božstvo.

96:2.5 (1055.3) Jahve byl uctíván více než stovkou rozdílných arabských kmenů, ale s výjimkou nádechu Melkisedekovy koncepce o El Elyonu, která přetrvávala mezi vzdělanějšími vrstvami Egypta, včetně smíšených hebrejských a egyptských rodů, náboženstvím prostých zajatých hebrejských otroků byla pozměněná verze starého rituálu uctívání Jahveho, založeném na magii a obětování.

3. Nesrovnatelný Mojžíš

96:3.1 (1055.4) Začátek evoluce hebrejských koncepcí a ideálů Nejvyššího Tvořitele se datuje od odchodu Semitů z Egypta pod vedením velkého vůdce, učitele a organizátora—Mojžíše. Jeho matka pocházela z egyptské královské rodiny; jeho semitský otec pracoval jako styčný úředník mezi státní správou

a beduínskými zajatci. Proto měl Mojžíš schopnosti, které pocházely z vyšších rasových zdrojů; jeho předkové byli tak značně smíseni, že je nemožné zatřídit ho do jakékoliv rasové skupiny. Kdyby nebyl tímto smíšeným typem, nikdy by nedisponoval takovou neobyčejnou všestranností a přizpůsobivostí, které mu umožnily vést tak různorodý dav, který se časem spojil s těmi semitskými beduíny, kteří pod jeho vedením uprchli z Egypta do arabské pouště.

96:3.2 (1055.5) Navzdory lákadlům kultury nilského království, Mojžíš se rozhodl spojit svůj osud s národem svého otce. V době, kdy tento skvělý organizátor připravoval své plány pro případné vysvobození národa jeho otce, beduínští zajatci měli stěží nějaké náboženství, které by bylo hodno jména; oni byli prakticky bez reálné představy o Bohu a bez naděje v tomto světě.

96:3.3 (1055.6) Nikdy žádný vůdce nevzal na sebe úkol reformovat a povznést ztracenější, zklamanější, sklíčenější a zaostalejší skupinu lidských bytostí. Ale v krvi těchto otroků proudily skryté schopnosti rozvoje dědičných rysů a mezi nimi byl dostatečný počet vzdělaných vůdců, kteří byli připraveni Mojžíšem na den vzpoury a útoku za svobodou, aby vytvořili skupinu výkonných organizátorů. Tito vzdělanější lidé byli zaměstnáni jako dozorcí svých vlastních soukmenovců; získali určité vzdělání díky Mojžíšovu vlivu u vládců Egypta.

96:3.4 (1056.1) Mojžíš se snažil vyjednat svobodu pro své semitské druhy diplomatickou cestou. Společně se svým bratrem sjednali dohodu s králem Egypta, podle které je jim dovoleno mírumilovně opustit údolí Nilu a odejít do arabské pouště. Za svoji dlouhou službu v Egyptě měli obdržet skrovnou částku

peněz a zboží. Ze své strany, Hebrejci uzavřeli tuto dohodu proto, aby udrželi přátelské vztahy s faraóny a proto, že se nechtěli pustit s Egyptem do žádného sporu. Ale potom se král rozhodl neuznat tuto dohodu a jako důvod k tomu měl záminku, že jeho špehové odhalili spiknutí mezi beduínskými otroky. Tvrdil, že oni chtějí svobodu jen proto, aby odešli do pouště a tam připravili kočovné národy na povstání proti Egyptu.

96:3.5 (1056.2) Ale Mojžíše to neodradilo; čekal na svůj čas a za necelý rok, když egyptské vojenské síly byly plně zapojeny do boje proti současnému povstání Libye na jihu a řecké námořní invazi ze severu, tento neohrožený organizátor vyvedl své krajany z Egypta velkolepým nočním útekem. Tento úprk za svobodou byl pečlivě naplánován a obratně vykonán. A podařilo se jim to, přestože byli dychtivě pronásledováni faraónem a nevelkou skupinou Egyptanů, kteří však byli poraženi bránícími se uprchlíky, kterým padla do rukou všechna válečná kořist, která byla rozmnožena drancováním davu prchajících otroků na jejich pochodu k rodnému pouštnímu domovu.

4. Prohlášení Jahveho

96:4.1 (1056.3) Evoluce a povznesení Mojžíšova učení ovlivnilo téměř polovinu světa a tento vliv stále pokračuje i ve dvacátém století. Zatímco Mojžíš pochopil pokročilejší egyptskou náboženskou filozofii, beduínské otroci věděli jen něco málo o takových učeních, ale nikdy úplně nezapomněli boha hory Choréb, kterého jejich předkové nazývali Jahve.

96:4.2 (1056.4) Mojžíš se dozvěděl o učení Machiventy Melkisedeka jak od svého otce, tak i od matky. Právě jejich sdílení

náboženské víry vysvětluje neobvyklý vztah mezi ženou s královskou krví a mužem z národa otroků. Mojžíšův tchán byl Kénijec, uctívající EL Elyona, ale jeho emancipovaní rodiče věřili v El Šadaje. Proto byl Mojžíš vychován jako El Šadajista; prostřednictvím vlivu svého tchána se stal El Elyonistou; a v době, kdy se Hebrejci utábořili po útěku z Egypta u hory Sinaj zformuloval novou a rozšířenou koncepci Božstva (odvozenou ze svých předchozích vír), kterou se prozřetelně rozhodl prohlásit svému národu jako rozvinutou koncepci jejich starého kmenového boha—Jahve.

96:4.3 (1056.5) Mojžíš se snažil seznámit tyto beduíny s idejí El Elyona, ale ještě před odchodem z Egypta byl přesvědčen o tom, že oni nikdy toto učení plně nepochopí. Proto se záměrně rozhodl udělat kompromis a adoptovat jejich kmenového boha pouště jako jednoho a jediného boha svých následovníků. Mojžíš výslovně neučil o tom, že jiní lidé a jiné národy nemohou mít jiné bohy, ale rezolutně prosazoval to, že Jahve je nade všemi a pro všechny, především pro Hebrejce. Ale stále mu to působilo značné nesnáze, když se snažil těmto zaostalým otrokům představit svoji novou a vyšší ideu Božstva, zamaskovanou pod starodávným jménem Jahve, který byl vždy symbolizován zlatým teletem beduínských kmenů.

96:4.4 (1056.6) Ta skutečnost, že Jahve byl bohem prchajících Hebrejců, vysvětluje proč tak dlouho pobývali u svaté hory Sinaj a proč tam obdrželi deset přikázání, které Mojžíš vyhlásil jménem Jahveho, boha hory Choréb. Během tohoto dlouhého pobytu u Sinaje došlo k dalšímu zdokonalení náboženských obřadů rodícího se nového hebrejského náboženství.

96:4.5 (1057.1) Je pravděpodobné, že Mojžíš by nikdy nedokázal prosadit svůj poněkud pokročilý způsob obřadního uctívání a udržet své následovníky pospolu čtvrt století, kdyby nedošlo k prudké erupci hory Choréb ve třetím týdnu jejich uctívajícího pobytu na jejím úpatí. „Hora Jahve byla v ohni a kouř z ní stoupal jako z pece a celá hora se silně třásla“. Vzhledem k tomuto šokujícímu výjevu není překvapující, že Mojžíš mohl vštípit svým bratrům učení o tom, že jejich Bůh je „silný, hrozný, hltající oheň, strašlivý a všemocný“.

96:4.6 (1057.2) Mojžíš prohlásil, že Jahve je Hospodinem Bohem Izraele, který si vybral Hebrejce jako svůj vyvolený národ; Mojžíš budoval nový národ a moudře znárodnil svá náboženská učení, říkajíc svým následovníkům, že Jahve je přísný zadavatel úkolů, „podezíravý Bůh“. Ale přesto se snažil rozšířit jejich představu o božskosti když je učil, že Jahve je „Bůh duchů všech těl“, že „věčný Bůh je vaše útočiště, jeho nekonečné obětí“. Mojžíš učil, že Jahve je Bohem, který dodržuje smlouvu; že vás neopustí, ani vás nezničí, ani nezapomene smlouvu s vašimi otci, protože Hospodin vás miluje a nezapomene na přísahu, kterou dal vašim otcům“.

96:4.7 (1057.3) Mojžíš vyvinul nesmírné úsilí, aby pozvedl Jahveho na úroveň nejvyššího božstva, když ho představoval jako „Boha pravdy, bezhříšného, pravdivého a spravedlivého na všech svých cestách“. A přesto, navzdory tomuto povznesenému učení, limitované chápání jeho následovníků ho nutilo mluvit o Bohu jako bytosti podobné člověku, jako bytosti podléhající záchvatům zlosti, hněvu a krutosti, dokonce o tom, že je mstivý a snadno ovlivnitelný lidským chováním.

^{96:4.8 (1057.4)} Vlivem učení Mojžíše se tento kmenový přírodní bůh Jahve stal Hospodinem Bohem Izraele, který provázel Hebrejce na jejich cestě pouští a také do exilu, kde byl zanedlouho představen jako Bůh všech lidí. Následující zajetí, které zotročilo Židy v Babylóně, s konečnou platností osvobodilo vyvíjející se koncepci o Jahve a udělalo prostor pro monoteistickou roli Boha všech národů.

^{96:4.9 (1057.5)} Nejunikátnějším a nejúžasnejším rysem náboženské historie Hebrejců je tato souvislá evoluce koncepce Božstva, od primitivního boha hory Choréb, přes učení jejich následujících duchovních vůdců, po vysokou úroveň zobrazenou v doktrínách Božstva dvou Izajášů, kteří hlásali tuto velkolepou koncepci milujícího a milosrdného Otce Tvořitele.

5. Učení Mojžíše

^{96:5.1 (1057.6)} Mojžíš představoval výjimečnou kombinaci vojenského vůdce, společenského organizátora a náboženského učitele. Byl nejvýznamnějším světovým učitelem a vůdcem v době mezi Machiventou a Ježíšem. Mojžíš se pokusil provést v Izraeli mnoho reforem, o kterých neexistuje žádný záznam. Během jednoho lidského života vyvedl mnohojazyčný dav tak zvaných Hebrejců z otroctví a necivilizovaného toulání a současně položil základ pro následné zrození národa a zachránění rasy.

^{96:5.2 (1057.7)} O rozsáhlé činnosti Mojžíše je toho tak málo zapsáno, protože v době hromadného odchodu neměli Hebrejci ještě písmo. Záznamy o době a činech Mojžíše byly získány z tradic, existujících až více než tisíc let po smrti tohoto velkého vůdce.

96:5.3 (1058.1) Mnohé pokroky, kterých Mojžíš dosáhl a které převyšovaly náboženství Egyptanů a sousedních levantských kmenů, byly zásluhou tradic z období Melkisedeka. Bez učení Machiventy, předaného Abrahamovi a jeho vrstevníkům, by Hebrejci vyšli z Egypta v beznadějně temnotě. Mojžíš a jeho tchán Jethro sesbírali zbytky tradic z doby Melkisedeka a tato učení, spojená u učení Egyptanů, vedla Mojžíše k vytvoření zdokonaleného náboženství a obřadů Izraelitů. Mojžíš byl organizátor; vybral to nejlepší z náboženství a mravů Egypta a Palestiny a spojením těchto obyčejů s tradicemi učení Melkisedeka vytvořil hebrejský systém náboženských obřadů.

96:5.4 (1058.2) Mojžíš věřil v Prozřetelnost; on se doslova nakazil egyptským učením o nadpřirozeném řízení Nilu a jiných přírodních živlů. Mojžíš měl vznešenou představu o Bohu, ale byl naprosto upřímný, když učil Hebrejce, že když budou poslušní Bohu, tak „On vás bude milovat, žehnat vám a rozmnožovat vás. On rozmnoží plody vašeho lůna a plody vaší země—obilí, víno, olej a vaše stáda. Bude se vám dařit lépe než jiným národům a Hospodin, váš Bůh, vás zbaví všech nemocí a nesešle na vás žádnou ze zlých chorob Egypta“. Mojžíš také řekl: Vzpomeňte si na Hospodina, vašeho Boha, protože on je ten, kdo vám dává sílu zbohatnout“. „Budete půjčovat mnoha národům, ale vy si půjčovat nebudete. Budete vládnout mnoha národům, ale ony nebudou vládnout vám“.

96:5.5 (1058.3) Ale byl to žalostný pohled vidět jak Mojžíšova ušlechtilá mysl se snaží přizpůsobit vznešenou koncepci El Elyona, Nejsvrchovanějšího, chápání zaostalých a negramotných Hebrejců. Na své shromážděné vůdce hřímал: „Hospodin, váš Bůh, je jediný Bůh; a žádný jiný bůh není“;

zatímco zmatenému davu hlásal: „Kdo se podobá vašemu Bohu mezi všemi bohy?“ Mojžíš zaujal odvážný a částečně úspěšný postoj proti fetišům a modlářství když prohlásil: „V ten den, kdy váš Bůh k vám hovořil z hory Choréb uprostřed ohně, jste neviděli žádný jeho obraz“. Také zakázal vytváření jakýchkoliv symbolů.

96:5.6 (1058.4) Mojžíš se bál prohlásit milosrdenství Jahveho a upřednostňoval vnášet mezi svůj lid strach před Boží spravedlností. Říkal: „Hospodin, váš Bůh, je Bohem Bohů a Hospodin Hospodinů, velký Bůh, mocný a hrozný Bůh, v jehož očích jsou si všichni rovni“. Aby získal kontrolu nad divokými klany, prohlásil: „Váš Bůh zabíjí, když mu nejste poslušní; on léčí a dává život, když jste mu poslušní“. Ale Mojžíš tyto kmeny učil, že se stanou vyvoleným národem Boha pouze pod podmínkou, že dodržují všechna jeho přikázání a řídí se všemi jeho zákony“.

96:5.7 (1058.5) V těch dávných dobách se Hebrejci neučili o milosrdenství Boha. Oni znali Boha jako „Všemocného; Hospodina války, Boha bojů, slavného svoji silou a který pobíjí své nepřátele na kusy“. „Hospodin, váš Bůh, je s vámi ve vašem táboře, aby vás spasil“. Izraelité věřili, že jejich Bůh je miluje, ale který také „zatvrdil srdce faraóna“ a „zaklel jejich nepřátele“.

96:5.8 (1058.6) Ačkoliv Mojžíš předal dětem Izraele matné představy o univerzálním a dobročinném Božstvu, v celku, v jejich každodenním vnímání Jahveho se Bůh jen velmi málo lišil od kmenových bohů okolních národů. Jejich představa o Bohu byla primitivní, surová a antropomorfní. Po Mojžíšově smrti se tyto beduínské kmeny rychle vrátily zpět k polobarbarským

ideám o svých starých bozích hory Choréb a pouště. Rozšířená a vznešenější vize Boha, kterou občas prezentoval Mojžíš svým vůdcům, se zanedlouho ztratila ze zřetele a většina národa se vrátila k uctívání svých fetišistických zlatých telat—symbol Jahveho u palestinských pastevců.

^{96:5.9 (1059.1)} V době, kdy Mojžíš předal vedení Hebrejců Jóšuaovi, seskupil dohromady tisíce příbuzných potomků Abrahama, Náchora, Lota a dalších příbuzenských kmenů a sjednotil je do soběstačného a částečně samosprávného národa kočovných válečníků.

6. Koncepce Boha po Mojžíšově smrti

^{96:6.1 (1059.2)} Po smrti Mojžíše jeho vznešená koncepce o Jahvem velmi rychle upadala. Jóšua a vůdcové Izraele i nadále zachovávali Mojžíšovy tradice všemoudrého, dobročinného a všemocného Boha, ale obyčejní lidé se rychle vrátili ke starší pouštní ideji o Jahvem. A tento návrat k primitivní koncepci Božstva pokračoval vzrůstající měrou během následujícího vládnutí různých kmenových šejků, tak zvaných Soudců.

^{96:6.2 (1059.3)} Období výjimečné osobnosti Mojžíše udržovalo v srdcích jeho následovníků naději na stále se zvětšující koncepci Boha, ale když dorazili do úrodných oblastí Palestiny, rychle se vyvinuli z kočovných pastevců do usazených a poněkud usedlých zemědělců. A tato evoluce životních praktik a změna náboženského postoje si vyžadovaly více či méně celkovou změnu v charakteru jejich vnímání podstaty svého Boha, Jahveho. V průběhu začínající přeměny nelítostného, hrubého, přísného a hřímajícího pouštního boha hory Sinaj do pozdější koncepce Boha lásky, spravedlnosti a soucit, Hebrejci téměř

úplně zapomněli na vznešené učení Mojžíše. Oni málem přišli o celou koncepci monoteizmu; málem přišli o svoji příležitost stát se národem, který bude sloužit jako důležitý článek v duchovní evoluci Urantie, a tím společenstvím lidí, které zachová Melkisedekovo učení o jediném Bohu až do doby inkarnace poskytnutého Syna tohoto Otce všemohoucího.

^{96:6.3 (1059.4)} Nesmírná snaha Jósui udržet představu Jahveho v myslích svých soukmenovců byla příčinou jeho prohlášení: „Já budu s vámi, tak jako jsem byl s Mojžíšem; já vás nezklam a neopustím vás“. Jósua přišel na to, že je nutné kázat svému malověrnému národu přísné evangelium, národu, který až příliš ochotně uvěří svému starému a místnímu náboženství, ale neochotně postoupí kupředu v náboženství víry a spravedlnosti. Základem učení Jósui byla slova: „Jahve je svatý Bůh; on je ostražitý Bůh; on vám neodpustí vaše provinění a vaše hříchy“. Nejvyšší představa této doby zobrazovala Jahveho jako „Boha síly, soudu a spravedlnosti“.

^{96:6.4 (1059.5)} Ale i v této temné době se čas od času objevil osamělý učitel, hlásající Mojžíšovu koncepci božskosti: „Vy, děti zla, nemůžete sloužit Bohu, protože on je svatý Bůh“. „Může smrtelný člověk být spravedlivější Boha? Může člověk být čistější svého Tvůrce?“ Můžete nalézt Boha? Můžete v dokonalosti dosáhnout Všemohoucího? Zřete, Bůh je veliký a my ho neznáme. Dotýkáním se Všemohoucího ho nalézt nemůžeme“.

7. Žalmy a Kniha Jób

^{96:7.1 (1060.1)} Pod vedením svých šejků a knězů si Hebrejci pomalu upevňovali svoji pozici v Palestině. Ale brzy se vrátili zpět k

zaostalým vírám pouště a převzali od Kenaanců méně progresivní náboženské praktiky. Stal se z nich modlářský a nemravný dav a jejich idea Božstva upadla hluboko pod egyptské a mezopotamské koncepce Boha, které byly udržovány několikerými přežívajícími šálemskými skupinami a které jsou popsány v Žalmech v takzvané Knize Jób.

^{96:7.2 (1060.2)} Žalmy jsou dílem dvaceti a více autorů; mnohé z nich byly napsány egyptskými a mezopotamskými učiteli. V těch dobách, kdy Levanta uctívala přírodní bohy, tam byl stále ještě značný počet těch, kdo věřil v nadvládu El Elyona, Nejsvrchovanějšího.

^{96:7.3 (1060.3)} Žádná jiná sbírka náboženských spisů nevyjadřuje takovou bohatost nadšení a inspirujících idejí o Bohu jako Kniha Žalmů. A bylo by velmi prospěšné, kdyby při pročítání této nádherné sbírky ctihodné literatury se jeden zamyslel nad zdrojem a chronologií každého jednotlivého chvalozpěvu velebení a uctívání a vzal v úvahu, že žádná jiná samostatná sbírka nepokrývá takové velké časové rozmezí. Tato Kniha Žalmů je záznamem rozdílných koncepcí Boha, uctívaných věřícími šálemského náboženství po celé Levantě a zahrnující úplné období od Amenemopa po Izajáše. V Žalmech je Bůh vyličen ve všech fázích vnímání, od primitivní ideje kmenového božstva po nesmírně rozšířený ideál pozdějších Hebrejců, ve kterém je Jahve zobrazen jako milující vládce a soucitný Otec.

^{96:7.4 (1060.4)} A z tohoto pohledu tato skupina Žalmů představuje nejcennější a nejprospěšnější kolekci zbožných pocitů, jaká kdy byla sestavena člověkem v době před dvacátým stoletím.

Zbožňující duch této sbírky chvalozpěvů převyšuje všechny ostatní duchovní knihy světa.

^{96:7.5 (1060.5)} Různorodé zobrazení Božstva v Knize Jób je prací více než dvaceti mezopotamských náboženských učitelů po dobu téměř tři sta let. A když čtete vznešenou koncepci božskosti, která je k nalezení v této sbírce mezopotamských vír, poznáte, že v době duchovního úpadku Palestiny byla idea pravého Boha nejlépe zachována v okolí Uru a Kaldeji.

^{96:7.6 (1060.6)} Obyvatelé Palestiny často pochopili moudrost a všeprostupnost Boha, ale málokdy jeho lásku a soucit. Jahve té doby „posílá zlé duchy, aby pokořili duše jeho nepřátel“; on přináší blahobyt svým vlastním a poslušným dětem, ale proklíná a tvrdě soudí všechny ostatní. „On překazí úmysly lstivých; chápe moudré v jejich vlastních nástrahách“.

^{96:7.7 (1060.7)} Pouze v Uru se objevil hlas, hlásající milosrdenství Boha: „On se bude modlit k Bohu a nalezne jeho přízeň a s radostí spatří jeho tvář, protože Bůh dá člověku božské právo“. Tak se z Uru šířilo učení o spasení a božská blahovůle skrze víru. „On je milosrdný ke kajícímu a říká: „Spas ho od smrti, protože já jsem našel, jak splatit jeho hříchy“. Jestli někdo řekne: „Zhřešil jsem a překroutil pravdu, ale neměl jsem z toho žádný užitek“, Bůh spasí jeho duši a on uvidí světlo“. Ani jednou od časů Melkisedeka neslyšel svět Levanty takové zvukné a jásající sdělení o spasení člověka, jakým bylo toto pozoruhodné učení Eliha—proroka z Uru a kněze šálemských věřících, představujících však pouze jen to, co zůstalo po tehdejší kolonii Melkisedeka v Mezopotámii.

^{96:7.8 (1061.1)} A tak zbytky šálemských misionářů Mezopotámie udržovaly světlo pravdy během období rozpadu hebrejských národů až do doby objevení se prvního z dlouhé řady učitelů Izraele, kteří se nikdy nezastavili v budování koncepce za koncepcí, dokud nedosáhli uskutečnění ideálu Vesmírného Otce-Tvořitele všeho—vrcholu evoluce koncepce o Jahvem.

^{96:7.9 (1061.2)} [Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

Kapitola 97

Vývoj představ o Bohu mezi Hebrejci

^{97:0.1 (1062.1)} DUCHOVNÍ vůdcové hebrejců udělali něco, co se před nimi jiným nepodařilo dosáhnout—oni zbavili svého Boha lidských vlastností, aniž by ho přeměnili do abstraktního Božstva, pochopitelného pouze filozofy. Také obyčejní lidé byli schopni vážit si vyspělou koncepci o Jahve jako o Otci, když ne jednotlivce, tak alespoň celého národa.

^{97:0.2 (1062.2)} Představa o osobnosti Boha, jasně vyložena v šálemském učení v době Melkisedeka, byla v čase útěku z Egypta nejasná a mlhavá a jen postupně se vyvíjela v hebrejském myšlení z generace na generaci v reakci na učení duchovních vůdců. Vnímání osobnosti Jahve bylo mnohem souvislejší ve své progresivní evoluci, než tomu bylo u mnoha jiných vlastností Božstva. Od Mojžíše k Malachiáši proběhl v myšlení Hebrejců téměř nepřerušovaný růst tvoření představy o osobnosti Boha a tato koncepce byla nakonec povýšena a vylepšena učením Ježíše o nebeském Otci.

1. Samuel—první z hebrejských proroků

97:1.1 (1062.3) Nepřátelský nátlak sousedních palestinských národů brzy naučil hebrejské šejky tomu, že nebudou mít naději na přežití, pokud nesjednotí své jednotlivé kmeny pod centralizované vedení. A toto centralizované administrativní řízení poskytlo větší možnost pro působení Samuela jako učitele a reformátora.

97:1.2 (1062.4) Samuel vzešel z dlouhé řady šálemských učitelů, kteří vytrvali v udržování pravd Melkisedeka jako součást svého náboženství. Tento učitel byl charismatickým a odhodlaným člověkem. Pouze jeho velké zanícení ve spojení s jeho mimořádným odhodláním mu umožnily odolat téměř všeobecnému odporu, se kterým se setkal, když začal obracet Izrael zpět k uctívání nejvyššího Jahve Mojžíšovy doby. Ale i tak se mu to podařilo jen částečně; k uctívání vyšší koncepce získal Jahve nazpět pouze inteligentnější polovinu Hebrejců; druhá polovina pokračovala v uctívání kmenových bohů své země a držela se primitivnější koncepce o Jahvem.

97:1.3 (1062.5) Samuel byl hrubým typem člověka, praktickým reformátorem, který dokázal se svými druhy za jediný den zničit dvě desítky svatyní Baaly. Progres, kterého dosáhl, byl dílem čiré síly a donucení; kázal málo, učil málo, ale jednal. Jeden den zesměšňoval kněze Baalu, příští den rozsekal na kusy zajatého krále. On oddaně věřil v jediného Boha a měl o tomto jediném Bohu jasnou představu jako o stvořiteli nebes a země. „Pilíře země jsou Hospodinovy a on na nich upevnil svět“.

97:1.4 (1063.1) Ale největším přínosem Samuela pro rozvoj koncepce Božstva bylo jeho přesvědčivé prohlášení o tom, že Jahve je stálý, navždy zůstává stejným ztělesněním neomylné

dokonalosti a božskosti. V těch dobách byl Jahve vnímán jako vrtošivý Bůh s podezíravými sklony, vždy litující, že udělal to či ono; ale nyní, poprvé od útěku Hebrejců z Egypta, uslyšeli tato překvapivá slova: „Opora Izraele nebude lhát, ani se kát, protože on není člověk, který by se měl kát“. Byla prohlášena stabilita ve vztazích s Božskostí. Samuel znovu zdůraznil Melkisedekovu úmluvu s Abrahamem a prohlásil, že Hospodin Bůh Izraele je zdrojem pravdy, stability a stálosti. Hebrejci vždy pohlíželi na svého Boha jako na člověka, nadčlověka, vznešeného ducha neznámého původu; ale nyní uslyšeli o tom, že dřívější duch hory Choréb povýšil do postavení stálého Boha s tvůrčí dokonalostí. Samuel pomáhal vyvíjející se koncepci o Bohu vystoupit nad proměnlivý stav lidských myslí a nestálosti smrtelné existence. Pod vlivem jeho učení Bůh Hebrejců začínal svůj vzestup od ideje kmenových bohů k ideálu všemocného a stálého Tvořitele a Dohlážete nad vším tvořením.

^{97:1.5 (1063.2)} A on opět učil o upřímnosti Boha, o jeho spolehlivosti při dodržení smlouvy. Samuel řekl: „Hospodin neopustí svůj národ“. „On s námi uzavřel věčnou smlouvu, trvalou a neměnnou“. A tak se po celé Palestině ozýval hlas, vyzývající k návratu k uctívání nejvyššího Jahve. Tento stále energický učitel prohlásil: Jsi veliký Hospodine, Bože, protože není nikoho tobě rovného a není žádný jiný Bůh kromě tebe“.

^{97:1.6 (1063.3)} Předtím Hebrejci pohlíželi na přízeň Jahveho hlavně z pohledu materiálního blahobytu. Byl to ohromný šok pro Izrael a téměř stál Samuela život, když se odvážil prohlásit: „Hospodin obohacuje i ožebračuje; on ponižuje i povyšuje. On pozvedá chudé z prachu a vyzdvihuje žebráky mezi prince, aby

zdědili trůn slávy“. Od časů Mojžíše nebyly proneseny k těm prostým a méně šťastnějším takové utěšující sliby a tisíce zoufajících chudáků dostalo naději, že budou moci zlepšit svoje duchovní postavení.

97:1.7 (1063.4) Ale Samuel nepokročil příliš daleko za koncepci kmenového boha. On proklamoval Jahveho, který stvořil všechny lidi, ale v první řadě se zabýval Hebrejci, svým vyvoleným národem. Ale i přesto, tak jako za doby Mojžíše, byla opět představa o Bohu zobrazena jako Božstvo, které je svaté a spravedlivé. „Není nikdo svatý, jako Hospodin. Kdo se může srovnávat s tímto svatým Hospodinem Bohem?“

97:1.8 (1063.5) S uplynulými roky zestárlý šedovlasý vůdce pokročil ve vnímání Boha, protože prohlásil: „Hospodin je Bohem vědění a on hodnotí činy. Hospodin bude soudit všechny konce světa, projevovat soucit k soucitným a ke spravedlivému člověku on bude také spravedlivý“. Tady už jsou vidět záblesky milosrdenství, ačkoliv jsou omezeny pro ty, kteří jsou milosrdní. Později zašel ještě dále, když v době nepřízně osudu vyzýval svůj národ: „Odevzdejme se do rukou Hospodina, protože jeho milosrdenství je veliké“. „Pro Hospodina není žádnou překážkou spasit mnohé či několik“.

97:1.9 (1063.6) A tento postupný rozvoj představy o charakteru Jahveho pokračoval za přispění Samuelových nástupců. Oni se snažili představit Jahveho jako Boha dodržujícího smlouvu, ale stěží udržovali tempo, nasazené Samuelem; nedokázali rozvinout ideu o Božím milosrdenstvím, tak jak ji vnímal před nimi Samuel. Nastal pomalý posun zpět k uznání jiných bohů, bez ohledu na tvrzení, že Jahve je nade všemi. „Království náleží tobě Ó Hospodine a ty jsi nejvyšší představený všech“.

^{97:1.10 (1064.1)} Základní myšlenkou této éry byla boží moc; proroci této epochy kázali náboženství, určené na podporu krále na hebrejském trůnu. „Tobě, Ó Hospodine, přináleží síla a moc a sláva a vítězství a majestátnost. Ve tvých rukou je pravomoc a síla a všechny můžeš udělat velkými a silnými“. Takový byl stav představy o Bohu v době Samuela a jeho bezprostředních nástupců.

2. Elijáš a Eliša

^{97:2.1 (1064.2)} V desátém století před Kristem se hebrejský národ rozdělil na dvě království. V obou těchto politických částech usilovalo mnoho učitelů pravdy o zastavení zpátečnického proudu duchovního úpadku, který nastal a zhoubně pokračoval po válce, která národ rozdělila. Ale tyto snahy rozvinout hebrejské náboženství nebyly úspěšné, dokud nezačal se svým učením odhodlaný a nebojácný bojovník za spravedlnost—Elijáš. Elijáš obnovil v severním království představu o Bohu, která se podobala té za doby Samuela. Elijáš měl málo příležitostí představit progresivní koncepci Boha; byl velmi zaměstnán, stejně jako předtím Samuel, ničením oltářů Baaly a demolováním idolů falešných bohů. A on uskutečňoval své reformy navzdory odporu modlářského panovníka; jeho úkol byl gigantičtější a obtížnější, než kterému čelil Samuel.

^{97:2.2 (1064.3)} Když byl Elijáš odvolán, jeho věrný druh Eliša převzal jeho práci a s neocenitelnou pomocí málo známého Míkajáše udržoval světlo pravdy při životě v Palestině.

^{97:2.3 (1064.4)} Ale toto nebyla doba progresu v představě o Božstvu. Hebrejci ještě nepostoupili ani k ideálu Mojžíše. Éra Elijáše a Eliši skončila tím, že lepší třídy se vrátily k uctívání nejvyššího

Jahveho a byly svědkem obnovení ideje Univerzálního Tvořitele přibližně do takového stavu, ve kterém ji zanechal Samuel.

3. Jahve a Baal

^{97:3.1 (1064.5)} Dlouhotrvající spor mezi věřícími v Jahveho a stoupenci Baaly byl spíše sociálně-ekonomickým střetem ideologií, než rozdílností v náboženských vírách.

^{97:3.2 (1064.6)} Obyvatelé Palestiny měli rozdílné postoje ve vztahu k soukromému vlastnictví půdy. Jižní čili potulné kmeny (Jahvejité) se dívaly na půdu jako na nezadatelnou—jako dar Božstva klanu. Oni tvrdili, že půda se nemůže prodávat, ani zastavovat. „Jahve řekl: Země se nemůže prodávat, protože země náleží mně“.

^{97:3.3 (1064.7)} Severní a usazenější Kenaanci (Baalité) volně kupovali, prodávali a zastavovali svoji půdu. Slova Baal znamená vlastník. Kult Baala byl založen na dvou hlavních doktrínách: První dovozovala výměnu majetku, smluv a úmluv—právo koupit a prodat půdu. Druhá vycházela z předpokladu, že Baal sešle déšť—byl bohem úrodnosti půdy. Dobrá úroda závisela na blahovůli Baaly. Tento kult se zajímal převážně o půdu, její vlastnictví a její úrodnost.

^{97:3.4 (1065.1)} Všeobecně vzato, následovníci Baaly vlastnili domy, půdu a otroky. Byli to aristokratičtí vlastníci půdy a žili ve městech. Každý Baal měl svatyni, kněžstvo a „svaté ženy“—rituální prostitutky.

^{97:3.5 (1065.2)} Z těchto základních rozdílných vztahů k půdě se vyvinuly krutě nepřátelské sociální, ekonomické, morální a

náboženské postoje mezi Kenaanci a Hebrejci. Tento sociálně-ekonomický spor se stal výslovně náboženským konfliktem až za časů Elijáše. S příchodem tohoto agresivního proroka se tento sporný bod řešil v mnohem napjatějších náboženských rovinách—Jahve versus Baal—a skončil triumfem Jahveho a následným posunem k monoteizmu.

^{97:3.6 (1065.3)} Elijáš přesunul spor Jahve-Baal od rozepře o půdě k náboženskému aspektu hebrejských a kenaanských ideologií. Když Achab úkladně zabil Nabóta a jeho rodinu, aby se zmocnil jejich půdy, Elijáš napadl morální aspekt starých zákonů o půdě a zahájil svoje útočné tažení proti Baalitům. Byl to také boj venkovanů proti nadvládě měst. Přeměna Jahveho v Elohíma se odehrála hlavně za Elijáše. Tento prorok začal jako pozemkový reformátor a skončil tím, že povznesl Božstvo. Baalů bylo mnoho, Jahve byl jeden—monoteizmus zvítězil nad polyteizmem.

4. Ámos a Ozeáš

^{97:4.1 (1065.4)} Velký krok v přeměně kmenového boha—Jahveho raných Hebrejců, kteří mu po tak dlouhou dobu přinášeli oběti a uctívali ho obřady—k Bohu, trestajícího zločin a nemravnost také i u svého vlastního národa, udělal Ámos, který pocházel z jižní pahorkatiny a pranýřoval zločinnost, opilství, tyranii a nemorálnost severních kmenů. Od dob Mojžíše nebyly v Palestině nikdy takové pronikavé pravdy prohlášeny.

^{97:4.2 (1065.5)} Ámos nebyl pouhým obnovitelem a reformátorem; on odhalil nové představy o Božstvu. On o Bohu hlásal mnohé z toho, co kázali jeho předchůdci a odvážně napadl víru v Božskou Bytost, která tolerovala hřích ve svém takzvaném

vyvoleném národě. Poprvé od časů Melkisedeka člověk uslyšel veřejné odsouzení dvojitého metru národní spravedlnosti a morálky. Poprvé ve své historii Hebrejci uslyšeli, že jejich vlastní Bůh—Jahve—nebude již dále tolerovat zločinné jednání a hřích v jejich životech, tak jak to dělá u všech ostatních národů. Ámos vytvořil obraz přísného a spravedlivého Boha Samuela a Elijáše, ale také viděl Boha, který nedělal rozdíly mezi Hebrejci a jakýmkoliv jiným národem, když se jednalo o potrestání prohřešení. To byl přímý útok na egoistickou doktrínu „vyvoleného národa“ a mnoho Hebrejců té doby to tvrdě odmítalo.

97:4.3 (1065.6) Ámos řekl: „Hleďte toho, kdo zformoval hory a stvořil vítr, kdo vytvořil sedm hvězd a Orion, kdo mění stín smrti v jasné ráno a den dělá temným jako noc“. A při odsuzování svých polonáboženských, prospěchářských a někdy nemorálních druhů se snažil vyobrazit neúprosnou spravedlnost neměnného Jahveho, když řekl o zločincích: „I když si kopou cestu do pekla, já je odtamtud dostanu; i když stoupají k nebesům, já je odtamtud srazím“. „A i když padnou do zajetí svých nepřátel, pak zamířím meč spravedlnosti a on je zahubí“. Ámos ještě více vyděsil své posluchače, ukazující na ně svým kárajícím a obviňujícím prstem, když prohlásil ve jménu Jahveho: „Já nikdy nezapomenu nic z toho, co jste udělali“. „Já rozseji domov Izraele mezi všechny národy, tak jak se prosívá pšenice sítem“.

97:4.4 (1066.1) Ámos prohlásil Jahveho „Bohem všech národů“ a varoval Izraelce, že rituál nesmí nahrazovat poctivost. A ještě předtím, než byl tento statečný učitel ukamenován k smrti, rozšířil dostatek kvasinek pravdy, aby zachránil učení o

nejvyšším Jahvem; zabezpečil další pokračování evoluce Melkisedekova sdělení.

97:4.5 (1066.2) Ozeáš přišel po Ámosovi a po jeho učení o univerzálním Bohu spravedlnosti se vzkříšením Mojžíšovy koncepce Boha lásky. Ozeáš kázal odpuštění skrze kajícnost a ne přinášením obětí. Hlásal evangelium láskyplné péče a božského milosrdenství, říkajíc: „Já se navždy s vámi zasnoubím; ano, já se s vámi zasnoubím v pravdě a spravedlnosti, v lásce a milosrdenství. Já se také s vámi zasnoubím ve věrnosti“. Budu je milovat upřímně, protože se na ně nehněvám“.

97:4.6 (1066.3) Ozeáš byl svědomitým pokračovatelem morálních varování Ámose, říkajíc o Bohu: „Jsem žádostiv je kárat“. Ale Izraelité považovali za kruté zacházení, hraničící s velezradou, když řekl: „Já řeknu těm, kteří nebyli mým lidem, že „jsou mým lidem“ a oni řeknou „ty jsi náš Bůh“. On pokračoval v kázání kajícnosti a odpuštění, říkajíc: „Já vyléčím jejich špatnosti; budu je milovat upřímně, protože se na ně nehněvám“. Ozeáš hlásal nepřetržitě naději a odpuštění. Základem jeho poselství vždy bylo: „Já budu milosrdný k mému lidu. Oni nebudou znát jiného Boha, pouze mne, protože není žádný jiný spasitel, kromě mne“.

97:4.7 (1066.4) Ámos podnítl nacionální vědomí Hebrejců k poznání toho, že Jahve jim neodpustí jejich zločiny a hříchy, poněvadž jsou domněle vyvoleným národem, zatímco Ozeáš rozezvučel první tóny pozdějších milosrdných akordů božského soucitu a láskyplné péče, které byly tak nádherně zpívány Izajášem a jeho druhy.

5. První Izajáš

97:5.1 (1066.5) To byla doba, kdy někteří kázali o krutém potrestání za osobní hříchy a národnostní zločiny u severních klanů, zatímco jiní předpovídali živelné pohromy jako odplatu za přečiny jižního království. Bylo to právě bezprostředně po probuzení vědomí a svědomí hebrejských národů, kdy se objevil první Izajáš.

97:5.2 (1066.6) Izajáš pokračoval v kázání o věčné podstatě Boha, jeho nekonečné moudrosti a jeho věčně dokonalé spolehlivosti. On představil Boha Izraele slovy: „Já udělám soudnost mírou a spravedlnost váhami“. Hospodin vás zbaví vašeho soužení a vašeho strachu a tvrdého otročení, ve kterém jste sloužili“. „A za vámi uslyší vaše uši hlas, říkající „toto je ta cesta, jděte po ní“. „Zřete, Bůh je moje spása; budu mu věřit a nebudu se ho bát, protože Hospodin je moje síla a moje píseň“. „Přijďte a já rozsoudím, říká Bůh. I když vaše hříchy budou jako červeň, zbělají jako sníh, i když budou rudé jako karmín, zbělají jako vlna“.

97:5.3 (1066.7) Hovoříc k Hebrejcům, kteří byli posedlí strachem a duševně hladoví, tento prorok řekl: „Povstaňte a sviťte, protože přišlo vaše světlo a sláva Hospodina se vznesla nad vámi“. „Duch Hospodina je při mně, protože Hospodin mne posvětil kázáním dobrých zvěstí pokorným; poslal mne spojit zoufalé, prohlásit svobodu zajatých a osvobodit ty, kteří jsou spoutáni“. „Budu se nadmíru radovat z Hospodina, moje duše bude veselá z mého Boha, protože on mně oblékl do šatů spasení a přikryl mne svým rouchem spravedlnosti“. „Ve všech jejich souženích se soužil s nimi a anděl jeho přítomnosti je spasil“. Svojí láskou a svým milosrdenstvím je vykoupil“.

97:5.4 (1067.1) Po tomto Izajášovi přišli Micheáš a Abdijáš, kteří stvrdili a zkrášlili jeho evangelium uspokojující duši . A tyto dva stateční poslové neohroženě pranýřovali kněžské rituály Hebrejců a nebojácně napadli celý systém obětování.

97:5.5 (1067.2) Micheáš odsoudil „vládce, kteří soudí za úplatek a kněze, kteří učí za mzdu a proroky, kteří věští za peníze“. On učil o tom, že přijde den osvobození od pověr a kněžských intrik a říkal: „každý člověk bude sedět pod svojí vlastní révou a nikoho se nebude bát, protože všichni lidé, každý člověk, bude žít v souladu se svým vnímáním Boha“.

97:5.6 (1067.3) Podstata poselství Micheáše zůstávala stále stejná: „Předstoupím před Boha se spálenou obětí? Spokojí se Hospodin s tisíci berany, nebo s deseti tisíci řekami oleje? Mám obětovat svého prvorozeného za své přestupky, plod mého těla za hříchy mé duše? On mně ukázal, ó člověče, co je správné; a to, co od tebe Hospodin požaduje, je konat spravedlivě, milovat soucit a nechat se pokorně vést tvým Bohem“. Byla to významná epocha; byly to opravdu vzrušující časy, kdy před více než dvěma a půl tisíciletími smrtelný člověk uslyšel a některý i uvěřil takovým osvobozujícím poselstvím. A kdyby nebylo houževnatého odporu kněží, tyto učitelé by zrušili celý krvavý obřad hebrejského náboženského rituálu.

6. Neohrožený Jeremjáš

97:6.1 (1067.4) Zatímco několik učitelů pokračovalo ve vykládání evangelia Izajáše, byl to Jeremjáš, na němž zůstalo, aby udělal následující odvážný krok pro zmezinárodnění Jahveho, Boha Hebrejců.

^{97:6.2 (1067.5)} Jeremjáš neohroženě prohlásil, že Jahve není na straně Hebrejců v jejich vojenských bojích s jinými národy. Tvrdil, že Jahve je Bohem celé země, všech národů a všech lidí. Učení Jeremjáše bylo hřebenem sílící vlny zmezinárodnování Boha Izraele; jednou a provždy tento nebojácný prorok prohlásil, že Jahve je Bohem všech národů a že není žádný Osiris pro Egyptany, Bél pro Babyloňany, Aščúr pro Asyřany, či Dágon pro Filištíny. A takto se náboženství Hebrejců podílelo na renesanci monoteizmu v celém světě, která začala přibližně v této době; konečně koncepce Jahveho povýšila na úroveň Božstva s planetární a také kosmickou důstojností. Ale mnoho společníků Jeremjáše si jen těžko dokázalo představit Jahveho odděleně od hebrejského národa.

^{97:6.3 (1067.6)} Jeremjáš také kázal o spravedlivém a milujícím Bohu, jak ho vyličil Izajáš, prohlašujíc: „Ano, miluji vás věčnou láskou a tudíž vás s láskyplnou péčí vedu“. „Proto on nesuzuje svévolně lidské syny“.

^{97:6.4 (1067.7)} Tento neohrožený prorok řekl: „Spravedlivý je náš Hospodin, velkomyslný rádce a mocný ve svých činech. On vidí všechno, co lidé dělají a každému dá v souladu s jeho cestou a podle zásluh“. Ale bylo to považováno za rouhačskou zradu, když při obléhání Jeruzaléma řekl: „A nyní dávám tyto země do rukou Nebukadnezara, krále Babylonu, mého služebníka“. A když pak Jeremjáš obhajoval kapitulaci města, kněží a občanští vládcové ho uvrhli do bahnité jámy temného žaláře.

7. Druhý Izajáš

97:7.1 (1068.1) Zničení hebrejského národa a jeho zajetí v Mezopotámii by mohlo přinést obrovský užitek pro jejich rozvinující se teologii, kdyby nebylo zarytého jednání jejich kněží. Jejich národ byl poražen armádami Babylonu a jejich nacionalistický Jahve utrpěl v důsledku mezinárodních kázání duchovních vůdců. A právě rozmrzelost nad ztrátou svého národního boha přivedla židovské kněze k tak rozsáhlému vymýšlení bájí a rozmnožování zázraků v událostech hebrejské historie, aby se tak pokusili vrátit Židy do role vyvoleného národa a dokonce s novou a rozšířenou idejí zmezinárodněného Boha všech národů.

97:7.2 (1068.2) Během svého zajetí Židé byli značně ovlivněni babylonskými tradicemi a legendami, i když je nutno poznamenat, že věrohodně vylepšili mravní povahu a duchovní význam kaldejských příběhů, které si osvojili, třebaže tyto legendy natrvalo překroutili, aby odrážely čest a slávu předků a historie Izraele.

97:7.3 (1068.3) Tito hebrejští kněží a písaři měli ve svých myslích jedinou ideu a tou byla obnova židovského národa, vylepšení hebrejských tradic, povznesení své rasové historie. Jestli existuje nelibost nad faktem, že tito kněží vnutili své mylné ideje takové velké části západního světa, je potřeba si uvědomit, že to neudělali záměrně; oni netvrdili že jejich spisy jsou božím vnuknutím; oni neprohlašovali, že píšou svatou knihu. Oni pouze připravovali učebnici, určenou k tomu, aby posílila slábnoucí odvahu jejich druhů v zajetí. Jejich cílem rozhodně bylo pozvednout národní duch a morálku svých krajanů. Zůstalo to na pozdějších písařích, aby sestavili tyto a jiné písemnosti do příručky údajně hodnověrného učení.

97:7.4 (1068.4) Po skončení zajetí židovští kněží začali s těmito písemnostmi volně nakládat, ale v jejich působení na své zajaté druhy jim značně bránila přítomnost mladého a nezdolného proroka, Izajáše druhého, který otevřeně konvertoval k Bohu spravedlnosti, lásky, čestnosti a soucitu staršího Izajáše. Tak jako Jeremjáš, také on věřil, že Jahve se stal Bohem všech národů. Své teorie o podstatě Boha kázal takovým působivým způsobem, že získal konvertity rovným dílem z řad Židů a jejich uchvatitelů. A tento mladý prorok zanechal svá učení v písemné podobě, která se zaujatí a zatvrzelí kněží snažili v žádném směru s ním nespojovat, ačkoliv pouhá úcta k jejich kráse a ušlechtilosti vedla k jejich začlenění do spisů předchozího Izajáše. Proto spisy tohoto druhého Izajáše je možno nalézt ve stejnojmenné knize v kapitolách od čtyřiceti do padesáti pěti.

97:7.5 (1068.5) Žádný prorok, nebo náboženský učitel od Machiventy k Ježíši nedosáhl takové vysoké představy o Bohu, jakou hlásal druhý Izajáš ve dnech zajetí. To nebyl žádný malý, antropomorfický, člověkem vytvořený Bůh, o kterém tento duchovní vůdce kázal. „Pohled’, on pozvedá tyto ostrovy jako maličkosti“. „A tak, jak je nebe vyšší než země, tak jsou moje cesty vyšší než vaše a moje myšlenky vyšší než vaše myšlenky“.

97:7.6 (1069.1) Konečně Machiventa Melkisedek viděl lidské učitele představovat smrtelnému člověku opravdového Boha. Podobně jako Izajáš první i tento vůdce kázal o Bohu jako o univerzálním tvůrce a udržovateli. „Já jsem stvořil zemi a umístil na ni člověka. Nestvořil jsem ji zbytečně; vytvořil jsem ji proto, aby byla obydlena“. Já jsem první a poslední; kromě

mne není žádný jiný Bůh“. Hovoříc jménem Hospodina Boha Izraele, tento nový prorok řekl: „Nebesa mohou zmizet a země zestárnout, ale moje spravedlnost vytrvá navždy a moje spasení je na věčné věky.“ „Nebojte se, protože já jsem s vámi; neděste se, protože já jsem váš Bůh“. „Není žádný jiný Bůh kromě mne—Bůh spravedlivý a Spasitel“.

^{97:7.7 (1069.2)} A to pro židovské zajatce bylo útěchou, tak jako pro tisíce a tisíce dalších od té doby, slyšet taková slova jako: „To říká Hospodin: „Já jsem tě stvořil a já jsem tě spasil, nazývám tě tvým jménem; jsi můj“. „Když přecházíš přes řeku, já budu s tebou, protože jsi vzácný v mých očích“. „Může žena opominout svého kojence a nemít soucit se svým synem? Ano, může, avšak já na své děti nezapomenu, protože vězte, že jsem je vryl do dlaní svých rukou; a také jsem je přikryl stínem svých rukou“. „Ať hříšník jde svojí cestou a ať nepoctivec má své myšlenky a ať se navrátí zpět k Hospodinu a ten bude k němu milosrdný, protože náš Bůh oplývá odpouštěním“.

^{97:7.8 (1069.3)} Poslyšte znovu evangelium tohoto nového zjevení Boha Šálemu: „On nakrmí svá stáda jako pastýř; vezme ovečky do své náruče a ponese je na svých nadrech. Dá sílu slabým a těm nemohoucím daruje odolnost. Těm, kdo slouží Hospodinu, se obnoví jejich síla, dostanou křídla jako orli, oni poběží a neunaví se, půjdou a nezeslábnou“.

^{97:7.9 (1069.4)} Tento Izajáš široce rozšířil evangelium zvětšující představy o nejvyšším Jahvem. On se Mojžíšovi vyrovnal svojí výmluvností, kterou zobrazil Hospodina, Boha Izraele jako Vesmírného Tvořitele. Jeho popisování nekonečných vlastností Vesmírného Otce bylo poetické. Nikdo nikdy nedokázal tak krásně hovořit o nebeském Otci. Podobně jako

Žalmy, spisy Izajáše patří mezi nejvíce povznášející a nejpravdivější představení duchovní koncepce Boha, jaké kdy uslyšel smrtelný člověk před příchodem Michaela na Urantii. Naslouchejte jeho popisu Božstva: „Já jsem ten vysoký a ušlechtilý, který bydlí ve věčnosti“. Já jsem první i poslední a kromě mne není žádný jiný Bůh“. „A ruka Hospodina není zkrácena, aby nemohla spasit, ani jeho ucho není vytíženo, aby neslyšelo“. A neúnavné kázání tohoto laskavého, ale autoritativního proroka o božské stálosti, věrnosti Boha, se stalo novou doktrínou Židů. On prohlásil, že „Bůh nezapomíná, neopouští“.

97:7.10 (1069.5) Tento smělý učitel prohlásil, že člověk je s Bohem velmi úzce spojen, říká: „Každého, kdo je nazýván mým jménem, jsem stvořil pro svoji slávu a oni budou projevovat moji chválu. Já, já sám odpouštím jejich přechyby z mých vlastních důvodů a jejich hříchy si pamatovat nebudu“.

97:7.11 (1069.6) Poslouchejte, jak tento velký Hebrejec zničil učení o národním Bohu, když se slávou prohlašoval božskost Vesmírného Otce, o kterém řekl: „Nebesa jsou mým trůnem a země je mojí podnožkou“. A současně s tím Bůh Izajáše byl svatý, velkolepý, spravedlivý a nevysvětlitelný. Koncepce rozhněvaného, mstivého a podezíravého Jahveho pouštních beduinů téměř úplně zmizela. Nová koncepce nejvyššího univerzálního Jahveho se objevila v mysli smrtelného člověka, aby se již nikdy neztratila ze zřetele lidí. Pochopení božské spravedlnosti bylo začátkem odstraňování primitivní magie a biologického strachu. Konečně se člověk seznámil s vesmírným zákonem a řádem a s univerzálním Bohem, majícím spolehlivé a trvalé vlastnosti.

97:7.12 (1070.1) A tento kazatel nebeského Boha nikdy nepřestal hlásat, že jeto Bůh lásky. „Já žiji ve vysokém svatém místě a také s těmi, jejichž duch je kající a pokorný“. A ještě další slova útěchy říkal tento velký učitel svým současníkům: „A Hospodin vás stále povede a uspokojí vaše duše. Budete jako zalitá zahrada a jako pramen, jehož voda se nikdy neztratí. A když vtrhne nepřítel jako povodeň, duch Hospodina vytvoří obranu proti němu“. A tak opět strach ničící evangelium Melkisedeka a důvěru šířící náboženství Šálemu zářilo jasným světlem pro blaho lidstva.

97:7.13 (1070.2) Prozíravý a odvážný Izajáš účinně zatlačil do pozadí nacionalistického Jahveho svým pozoruhodným zobrazováním velkolepé a univerzální všemohoucnosti nejvyššího Jahveho, Boha lásky, vládce vesmíru a milujícího Otce všeho lidstva. Od těchto velmi důležitých dní vyšší západní koncepce Boha vždy obsahovala všeobecnou spravedlnost, boží milosrdenství a věčnou čestnost. Nádherným jazykem a s nesrovnatelnou přitažlivostí zobrazoval tento velký učitel všemocného Tvořitele jako všemilujícího Otce.

97:7.14 (1070.3) Tento prorok z období babylonského zajetí kázal svým lidem a představitelům mnoha jiných národů, naslouchajíc mu na břehu řeky v Babylonu. A tento druhý Izajáš udělal hodně pro to, aby neutralizoval množství nesprávných a rasově egoistických představ o příchodu slíbeného Mesiáše. Ale tato jeho snaha nebyla příliš úspěšná. Kdyby kněží nevěnovali veškeré své úsilí na vybudování hanebného nacionalismu, učení těchto dvou Izajášů by připravilo cestu pro uznání a přijetí slíbeného Mesiáše.

8. Náboženská a světská historie

97:8.1 (1070.4) Tradice, dívat se na zaznamenané životní zkušenosti Hebrejců jako na náboženskou historii a na události ostatního světa jako na světskou historii, je ve značné míře odpovědná za zmatek, existující v lidské mysli při interpretaci historie. A tato potíž vyvstává z toho důvodu, že neexistuje žádná světská historie Židů. Poté, kdy kněží v babylonském exilu připravili nové spisy o domněle zázračných úmluvách Boha s Hebrejci—náboženské historii Izraele, tak jak je vylíčena ve Starém Zákoně, pečlivě a úplně zničili existující záznamy o hebrejských událostech. Byly mezi nimi takové knihy jako „Činy králů Izraele“ a „Činy králů Judeji“, společně s několika více či méně přesnými záznamy o hebrejské historii.

97:8.2 (1070.5) Pro pochopení toho, proč zničující útisk a nepopsatelné násilí světské historie tak děsily zajaté a cizím národem ovládané Židy, že se pokusili o úplné přepsání a přepracování své historie, měli bychom krátce prozkoumat fakta jejich matoucí národní zkušenosti. Je nutno si vzpomenout, že Židé nedokázali vyvinout vhodnou neteologickou filozofii života. Oni bojovali se svojí původní a z Egypta pocházející představou o boží odměně za poctivost, spojenou s krutým trestem za hříchy. Drama Jóba bylo určitým protestem proti této mylné filozofii. Upřímný pesimismus Ecclesiastica byl světově moudrou reakcí na tyto příliš optimistické víry v Prozřetelnost.

97:8.3 (1071.1) Ale pět set let nadvlády cizích vládců bylo příliš i pro trpělivé a dlouhodobě trpící Židy. Proroci a kněží začali naříkat: „Jak ještě dlouho, ó Hospodine, jak ještě dlouho?“. Když čestný Žid hledal odpověď v Písmu, jeho zmatenost se ještě více prohloubila. Starý vizionář sliboval, že Bůh bude

chránit a pomáhat svému „vyvolenému národu“. Ámos vyhrožoval, že Bůh opustí Izrael, jestliže jeho lid neobnoví normy národní čestnosti. Pisatel Páté knihy Mojžíšovy (Deuteronomium) vylíčil Velkou Volbu jako výběr mezi dobrem a zlem, požehnáním a zatracením. První Izajáš kázal o dobročinném králi-osvoboditeli. Jeremjáš vyhlásil éru vnitřní čestnosti—smlouvu, napsanou na tabulkách srdce. Druhý Izajáš mluvil o spasení skrze usmíření a napravení. Ezechiel hlásal vysvobození prostřednictvím oddané služby a Ezdráš sliboval blahobyt dodržováním zákona. Ale navzdory tomu všemu oni stále zůstávali v zajetí a vysvobození nepřicházelo. Potom Daniel představil drama blížící se „krize“—úchvatný velkolepý obraz bezodkladného ustanovení věčného panování čestnosti, království Mesiáše.

97:8.4 (1071.2) A všechny tyto falešné naděje vedly k takovému stupni národního zklamání a marnosti, že vůdcové Židů byli tak zmateni, že nedokázali uznat a přijmout misi a pomoc božského Rajského Syna, když zanedlouho k nim přišel v lidském těle—inkarnovaný jako Syn Člověka.

97:8.5 (1071.3) Všechna novodobá náboženství hrubě chybovala ve snaze vykládat určité epochy lidské historie jako zázračné události. Ačkoliv je pravdou, že Bůh mnohokrát vložil prozíravě svoji ruku Otce do proudu lidských záležitostí, je chybou považovat teologická dogmata a náboženskou pověřivost za nadpřirozený sediment, objevující se zázrakem v toku lidské historie. Fakt, že „Nejsvrchovanější vládou v království lidí“, ještě nemění světskou historii do takzvané náboženské historie.

97:8.6 (1071.4) Autoři Nového Zákona a pozdější křesťanští pisatelé ještě více zkomplikovali překroucenou historii Hebrejců s jejich dobře míněnými pokusy udělat z hebrejských proroků nadpřirozené bytosti. Tak byla historie Hebrejců osudově zneužita jak židovskými, tak i křesťanskými pisateli. Světská hebrejská historie byla zcela dogmatizována. Byla přeměněna ve fikci náboženské historie a byla nevyprostitelně svázána s morálními představami a náboženskými učenými takzvaných křesťanských národů.

97:8.7 (1071.5) Krátký výklad hlavních bodů hebrejské historie ukáže, jak historická fakta byla natolik pozměněna v Babylonu židovskými kněžími, že všední světská historie jejich národa se změnila do smyšlené a posvátné historie.

9. Hebrejská historie

97:9.1 (1071.6) Nikdy neexistovalo dvanáct izraelských kmenů— v Palestině se usadily pouze tři, nebo čtyři kmeny. Hebrejský národ vznikl v důsledku spojení takzvaných Izraelitů a Kenaanců. „A děti Izraele pobývaly mezi Kenaanci. A vzaly si jejich dcery za své manželky a daly své dcery synům Kenaanců“. Hebrejci nikdy nevyhnali Kenaance z Palestiny, bez ohledu na to, že záznamy kněží bez váhání tvrdily opak.

97:9.2 (1071.7) Národní povědomí Izraelitů vzniklo v kopcovitém kraji Efrajim; pozdější židovské povědomí mělo svůj původ v jižním klanu Juda. Židé (Judaité) se neustále snažili hanobit a očerňovat historii severních Izraelitů (Efrajitů).

97:9.3 (1072.1) Okázalá historie Hebrejců začíná od doby, kdy Saul sjednotil severní klany, aby odolaly útoku Amónovců na jejich

soukmenovce Gileádovce východně od Jordánu. S armádou o něco přes tři tisíc členů porazil nepřítele a právě pro tento hrdinský čin ho horské kmeny udělaly králem. Když exilovaní kněží přepisovali tuto událost, zvýšili Saulovu armádu na 330 000 a přidali kmen Juda na seznam kmenů, které se této bitvy zúčastnily.

97:9.4 (1072.2) Bezprostředně po vítězství nad Amónovci byl Saul zvolen svými vojáky králem. Této volbě nebyl přítomen žádný kněz ani prorok. Ale později kněží uvedli do spisů, že Saula korunoval na krále prorok Samuel na základě božích instrukcí. Udělali to proto, aby ustanovili „božskou rodovou linii“ pro království Davida v Judeji.

97:9.5 (1072.3) Největší ze všech překrouceních historie Hebrejců je spojeno s Davidem. Po vítězství Saula nad Amónovci (které on připsal Jahvemu) Pelištejci začali být znepokojeni a zahájili výpady na severní klany. David a Saul nikdy nenašli společnou řeč. David se šesti sty muži se připojil k Pelištejcům a vydal se na pochod podél pobřeží do Esdraelonu. Nedaleko města Gat Pelištejci přikázali Davidovi opustit bojiště; obávali se, že by se mohl spojit se Saulem. David ustoupil; Pelištejci zaútočili a porazili Saula. Nikdy by se jim to nepodařilo, kdyby David zůstal loajální Izraeli. Davidova armáda byla výběrem mnohajazyčných rebelů, z nichž většina žila na okraji společnosti a prchali před spravedlností.

97:9.6 (1072.4) Tragická porážka Saula Pelištejci v pohoří Gilbóa způsobila ponížení Jahveho mezi bohy v očích okolních Kenaanců. Obvykle by Saulova porážka byla připsána odpadlictví od Jahveho, ale tentokrát ji judaističtí redaktori

přisoudili rituálním přestupkům. Oni potřebovali legendu o Saulovi a Samueli jako minulost pro království Davida.

^{97:9.7 (1072.5)} David se svojí armádou si jako hlavní stan zvolil nehebrejské město Chebrón. Brzy ho jeho krajané prohlásili králem nového judského království. Judea byla z převážné části tvořena nehebrejskými kmeny—Kénijci, Kálebovci, Jebúsejci a dalšími Kenaanci. Byli to kočovníci—pastevci—a proto byli oddaní hebrejské ideji o vlastnictví půdy. Tyto kmeny se držely ideologií pouštních klanů.

^{97:9.8 (1072.6)} Rozdíl mezi náboženskou a světskou historií je dobře ukázán na dvou lišících se příbězích o korunovaci Davida, které jsou uvedeny ve Starém Zákoně. Část světského příběhu o tom, jak jeho stoupenci (jeho armáda) ho korunovali na krále, ponechali v textu nedopatřením kněží, kteří potom připravili zdlouhavý a prozaický popis náboženské historie, kde vyličili jak prorok Samuel, na základě božího pokynu, vybral mezi svými bratry Davida a formálním způsobem a propracovanými a slavnostními obřady ho pomazal na krále Hebrejců a prohlásil ho za nástupce Saula.

^{97:9.9 (1072.6)} Tolikrát kněží, když připravovali své smyšlené příběhy o zázračných stycích Boha s Izraelem, opomenuli úplně odstranit očividné a věcné údaje již existující v tehdejších spisech.

^{97:9.10 (1072.7)} David se snažil získat politickou sílu tím, že si nejdříve vzal za manželku dceru Saula, potom vdovu po bohatém Nábalovi z Édomu a pak dceru gešúrejského krále Talmaje. Měl ještě šest jebúsejských manželek a to nemluvě o Bat-šebě, ženě Chetejce.

97:9.11 (1073.1) A takovými metodami a z takových lidí David vytvořil fikci o božím království Judeji jako nástupci dědictví a tradic mizejícího severního království efrajimského Izraele. Davidův kosmopolitní kmen Juda byl více nežidovský než židovský; nicméně, ti starší, z potlačeného Efrajimu přišli na jih a „pomazali ho králem nad Izraelem“. Po válečné hrozbě Jebúsejcům s nimi uzavřel dohodu a založil své hlavní město spojeného království v Jébusu (Jeruzalém), což bylo silně obehoděné město uprostřed cesty mezi Judou a Izraelem. Pelištejci se vzbouřili a brzy na Davida zaútočili. Po kruté bitvě byli poraženi a opět se Jahve stal „Hospodinem Bohem Davu“.

97:9.12 (1073.2) Ale Jahve se musí z nutnosti rozdělit o tuto slávu s bohy Kenaanců, protože převážná část Davidovy armády nebyli Hebrejci. A tak se ve vašich spisech (po přehlédnutí judaistických redaktorů) objevuje toto výmluvné prohlášení: „Jahve rozdrtil mé nepřátele přede mnou. Proto bylo toto místo nazváno Baal-Perazim“. Udělali to proto, že osmdesát procent Davidových vojáků uctívalo Baala.

97:9.13 (1073.3) David vysvětloval porážku Saula v pohoří Gilbóa tím, že Saul napadl kenaanské město Gibeón, jehož obyvatelé měli mírovou smlouvu s Efrajimci a proto se Jahve od něho odvrátil. Již v době Saula David bránil kenaanské město Keila před Pelištejci a potom si zvolil za svůj hlavní stan jedno z kenaanských měst. Věrný své politice kompromisů s Kenaanci, David vydal sedm potomků Saula Gibeónským, aby je pověsili.

97:9.14 (1073.4) Po vítězství nad Pelištejci dostal do svých rukou „archu Jahveho“, přinesl ji do Jeruzaléma a uctívání Jahveho udělal oficiálním pro své království. Další jeho krok vedl k

podmanění okolních kmenů—Edómity, Moábce, Amónovce a Syřany.

97:9.15 (1073.5) Porušením hebrejských mravů získala Davidova zkorumpovaná politická mašinérie osobní vlastnictví půdy na severu a brzy získal kontrolu nad poplatky procházejících karavan, které byly dříve vybírány Pelištejci. A potom přišla řada ukrutných činů, která vyvrcholila vraždou Urijáše. Všechny soudní stížnosti se řešily v Jeruzalému; „starší“ již nevyměřovali spravedlnost. Není divu, že vypukla vzpoura. Dnes by Abšalóm byl možná nazýván demagogem; jeho matka byla Kenaanka. Kromě syna Bat-šeby—Šalomouna—existovalo ještě dalších šest uchazečů o trůn.

97:9.16 (1073.6) Po smrti Davida Šalomoun vyčistil politickou mašinérii od veškerého severního vlivu, ale pokračoval ve stejné tyranii a výběru daní systému svého otce. Šalomoun zruinoval národ svým ohromným dvorem a svým rozsáhlým stavitelským programem: stavěl se Libanonský dům, palác pro dceru Faraóna, chrám Jahveho, královský palác a opravovaly se obranné zdi mnoha měst. Šalomoun vytvořil obrovskou hebrejskou námořní flotilu, řízenou syrskými námořníky a obchodující s celým světem. Jeho harém měl téměř tisíc žen.

97:9.17 (1073.7) V této době byl Jahveho chrám v městě Šílo znevážen a všechny bohoslužby národa byly soustředěny do Jébusu v nádherné královské kapli. Severní království se vrátilo z větší části k uctívání Elohima. Seveřané se těšili přízni faraónů, kteří později zotročili Judu a ze severního království udělali své poddanství.

97:9.18 (1073.8) Zdary střídaly nezdary—války mezi Izraelem a Judou.

Po čtyřleté občanské válce a třech dynastiích získali nadvládu nad Izraelem městští tyrani, kteří začali obchodovat s půdou. Také král Omri se snažil koupit pozemky Šemera. Ale zánik se přiblížil velmi rychle, když Šalmaneser III. se rozhodl získat kontrolu nad pobřežím Středozemního moře. Král Efrajimu Acháb shromáždil deset dalších jednotek a opevnil se v Karkaru; bitva neměla vítěze. Asyřané byli zastaveni, ale spojenci byli zdecimováni. Tato velká bitva není také zmíněna ve Starém Zákonu.

97:9.19 (1074.1) Nové potíže začaly, když král Acháb se snažil koupit

půdu od Nabóta. Jeho fénická manželka zfalšovala podpis Achába na dokumentech, které nařizují zkonfiskování Nabótových pozemků na základě obvinění, že se rouhal jmény „Elohima a krále“. Nabót a jeho synové byli ihned popraveni. Toto porušení práva vyburcovalo energického Elijáše k odsouzení Achába za vraždu Nabóta a jeho synů. Tak Eliáš, jeden z největších protoků, začal svým učením obhajovat staré půdní mravy proti prodávání půdy Baality, proti snahám měst vládnout nad venkovem. Ale tato reforma nebyla úspěšná až do doby, kdy provinční vlastník půdy Jehú spojil síly s cikánským náčelníkem Jónadabem a vyhladili proroky (obchodníky s půdou) Baaly v Samaří.

97:9.20 (1074.2) Nový život se objevil, když Jóáš a jeho syn Jarobeám

osvobodili Izrael od jeho nepřátel. Ale v této době vládla v Samaří zločinecká šlechta, jejíž drancování se vyrovnalo Davidově dynastii dávných časů. Stát a církve šly spolu ruku v ruce. Snaha potlačit svobodu slova přinutila Elijáše, Ámose a

Ozeáš se začít psát své tajné spisy a to byl opravdový začátek židovských a křesťanských biblí.

97:9.21 (1074.3) Ale severní království nezmizelo z historie, dokud se král Izraele nespolečil s králem Egypta a odmítl platit poplatky Asýrii. Potom začalo tříleté obléhání, následované totálním rozpadem severního království. Tak zmizel Efrajim (Izrael). Juda—Židé, „zbytek Izraele“—začali shromažďovat půdu do rukou několika málo jedinců, jak řekl Izajáš: „přidávat dům k domu a pole k poli“. Brzy stál v Jeruzalémě chrám Baala vedle chrámu Jahveho. Tato vláda teroru byla ukončena monoteistickou vzpourou, která byla vedena chlapeckým králem Jóášem, který třicet let bojoval za víru v Jahveho.

97:9.22 (1074.4) Příští král Amasjáš měl potíže s bouřícími se daňovými plátcí Édomci a jejich sousedy. Po skvělém vítězství nad nimi zaútočil na své severní sousedy a byl stejně tak skvěle poražen. Potom se vzbouřil venkovský lid; popravil krále a usadil na trůn jeho šestnáctiletého syna. Byl to Azarjáš, Izajášem nazývaný Uzijáš. Po Uzijáši šly věci od špatného k horšímu a Juda dalších sto let platila poplatky králům Asýrie. Izajáš první říkal Židům, že Jeruzalém jako město Jahveho nikdy nepadne. Ale Jeremjáš neváhal oznámit jeho zkázu.

97:9.23 (1074.5) Skutečná zkáza Judeji byla způsobena zkorumpovanou a bohatou politickou klikou, působící za vlády mladého krále Menaše. Měnící se hospodářský systém byl příznivý pro návrat uctívání Baaly, jehož soukromé obchody s půdou byly proti ideologii Jahveho. Pád Asýrie a vzestup Egypta přinesly na nějakou dobu osvobození Judeji a moc převzal venkovský lid. Za vládnutí Jósijáše zničil kliku zkorumpovaných politiků.

97:9.24 (1074.6) Ale tato éra měla tragický konec, když Jósijáš se odvážil zastavit mocnou armádu faraóna Neka, která se vydala z Egypta na cestu podél pobřeží na pomoc Asýrii proti Babylonu. Jósijáš byl drtivě poražen a Juda vešla pod nadvládu Egypta. V Jeruzalémě se k moci vrátila politická strana Baaly a tímto začalo skutečné egyptské poddanství. Potom následovalo období, kdy Baalovi politici měli pod svojí kontrolou jak soudy, tak i kněžstvo. Uctívání Baaly představovalo ekonomický a společenský systém obchodování s majetkovými právy a také měl co do činění s úrodností půdy.

97:9.25 (1075.1) Po svržení Neka Nebúkadnesarem padla Juda do područí Babylonu a dostala deseti roční milost, ale brzy se vzbouřila. Když se Nebúkadnesar proti ní vydal, její obyvatelé zahájili sociální reformy, jako například propouštění otroků, aby zapůsobili na Jahveho. Když babylonská armáda dočasně odtáhla, Hebrejci se radovali z toho, že je osvobodila jejich magická reforma. Bylo to právě v této době, kdy jim Jeremjáš řekl o hrozícím zániku a nato se Nebúkadnesar brzy vrátil.

97:9.26 (1075.2) A tak konec Judeji přišel náhle. Město bylo zničeno a lidé byli odvedeni do Babylonu. Boj Jahve-Baal skončil zajetím. A zajetí bylo tím otřesem, který přivedl zbytky Izraele k monoteizmu.

97:9.27 (1075.3) V Babylonu Hebrejci přišli k závěru, že nemohou existovat jako malá skupina v Palestině, která má své vlastní zvláštní společenské a ekonomické zvyky a že, když mají jejich ideologie převládat, tak musí pohany obrátit na svoji víru. Tím vznikla jejich nová koncepce osudu—idea, že Židé se musejí stát vyvolenými služebníky Jahveho. Židovské náboženství

Starého Zákona se fakticky zformovalo v Babylonu během jejich zajetí.

97:9.28 (1075.4) Doktrína nesmrtelnosti také vznikla v Babylonu. Raní Židé si mysleli, že idea budoucího života odváděla pozornost od jejich evangelia sociální spravedlnosti. Nyní poprvé teologie vytlačila sociologii a ekonomické věci. Náboženství se vyvíjelo do systému lidského myšlení a chování, který se stále více a více odděluje od politiky, sociologie a ekonomiky.

97:9.29 (1075.5) A tak pravda o židovském národě odhaluje, že hodně z toho, co je považováno za náboženskou historii, se ukazuje jako lepší kronika obyčejné světské historie. Judaismus byl půdou, ze které vyrostlo křesťanství, ale Židé nebyli zázračným národem.

10. Hebrejské náboženství

97:10.1 (1075.6) Vůdcové Izraele učili Izraelity, že jsou vyvoleným národem ne pro zvláštní privilegia a že mají monopol na božskou blahovůli, ale pro zvláštní službu přinést pravdu o jediném Bohu ke všem ostatním národům. A slíbili Židům, že když naplní tento osud, stanou se duchovními vůdci všech národů a že přicházející Mesiáš bude vládnout jim a celému světu jako Princ Míru.

97:10.2 (1075.7) Když Židé byli osvobozeni Peršany, vrátili se do Palestiny, aby tam upadli do zajetí své vlastní soustavy zákonů, obětování a rituálů, řízených kněžími. A tak, jak hebrejské klany zavrhlý úžasný příběh o Bohu, ve kterém se s nimi loučil v závěrečném proslovu Mojžiš a nahradily ho rituálními

obětmi a pokáním, tak tyto zbytky hebrejského národa zavrhlý velkolepou koncepci druhého Izajáše ve prospěch předpisů, pravidel a rituálů svého narůstajícího kněžstva.

97:10.3 (1075.8) Nacionální egoismus, falešná víra v mylně slíbeného Mesiáše a vzrůstající područí a tyranie kněžstva navždy umlčely hlasy duchovních vůdců (kromě Daniela, Ezechiela, Agea a Malachiáše) a od té doby až do časů Jana Křtitele celý Izrael prožíval stoupající duchovní úpadek. Ale Židé nikdy neztratili úplně představu o Vesmírném Otci a ještě ve dvacátém století po Kristu se stále drží této koncepce Božstva.

97:10.4 (1076.1) Od Mojžíše k Janu Křtiteli se táhne souvislá řada obětavých učitelů, kteří předávali monoteistickou pochodeň světla z jedné generace na druhou a nepřetržitě napadali bezohledné vládce, pranýřovali na zisk zaměřené kněze a neustále vyzývali lid k uctívání nejvyššího Jahveho, Boha Hospodina Izraele.

97:10.5 (1076.2) Jako národ, Židé časem ztratili svoji politickou identitu, ale hebrejské náboženství upřímné víry v jediného a univerzálního Boha neustále žije v srdcích rozptýlených exulantů. A toto náboženství přežívá, protože účinně uchovává nejvyšší hodnoty jeho následovníků. Židovské náboženství věrně zachovalo národní ideály, ale nedokázalo podpořit progres a podnítit filosofické tvůrčí objevování v oblastech pravdy. Židovské náboženství mělo mnoho nedostatků—chyběla mu filozofie a téměř úplně postrádalo estetické vlastnosti—ale zachovalo morální hodnoty; a proto přežilo. Nejvyšší Jahve, ve srovnání s ostatními koncepcemi Božstva, byl jasně formulovaný, živý, osobní a morální.

97:10.6 (1076.3) Židé milovali spravedlnost, moudrost, pravdu a čestnost jako málo národů, ale ze všech národů přispěli nejméně k intelektuálnímu pochopení a duchovnímu porozumění těchto božských hodnot. Ačkoliv se hebrejská teologie nedokázala rozšířit, sehrála důležitou roli ve vývoji dvou jiných světových náboženství—křesťanství a islámu.

97:10.7 (1076.4) Židovské náboženství přežilo také kvůli svým institucím. Pro náboženství je obtížné přežít jako uzavřená činnost izolovaných jednotlivců. Toto byla vždy chyba náboženských vůdců: uvědomujíc si nebezpečí institucionalizovaného náboženství, snaží se zničit metody skupinových aktivit. Namísto odstraňování všech rituálů by je raději měli reformovat. V tomto ohledu byl Ezechiel moudřejší než všichni jeho současníci, a i když se připojil k jejich vyžadování osobní mravní odpovědnosti, jeho cílem také bylo vytvoření a svědomité dodržování vyššího a prostého rituálu.

97:10.8 (1076.5) Tak po sobě přicházející učitelé Izraele uskutečnili nejvýznamnější čin v historii evoluce náboženství jaký kdy byl na Urantii dosažen: pozvolnou, ale plynulou přeměnu barbarské koncepce divošského démona Jahve—podezíravého a krutého ducha-boha hřímajícího vulkánu Sinaj—v pozdější povýšenou a nadpozemskou koncepci nejvyššího Jahveho, tvůrce všech věcí a milujícího a soucitného Otce všeho lidstva. A tato hebrejská koncepce Boha byla nejvyšší lidskou představou Vesmírného Otce až do té doby, kdy byla dále rozšířena a tak nádherně rozvinuta osobním učením a životním příkladem jeho Syna—Michaela Nebadonského.

97:10.9 (1076.6) [Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

Kapitola 98

Melkísedekovo učení na západě

98:0.1 (1077.1) MELKÍSEDEKOVO učení se dostalo do Evropy mnoha různými cestami, ale hlavní cesta vedla přes Egypt a do západní filozofie bylo začleněno až poté, kdy bylo důkladně pořečtěno a později pokřesťanštěno. Ideály západního světa pocházely v zásadě od Sokrata a jeho pozdější náboženskou filozofií se stalo učení Ježíše, pozměněné a upravené v procesu vývoje západní filozofie a náboženství, což pak všechno kulminovalo do křesťanské církve.

98:0.2 (1077.2) Po velmi dlouhou dobu šálemští misionáři vykonávali v Evropě své aktivity a postupně se stali součástí mnoha kultů a rituálních skupin, které periodicky vznikaly. Mezi ty, kteří udržovali učení Šálemu v jeho nejčistější formě, je nutno zmínit kyniky. Tito kazatelé víry v Boha a důvěry k němu ještě působili v Evropě v době Římského impéria v prvním století po Kristu a byli později začleněni do nově vznikajícího křesťanského náboženství.

98:0.3 (1077.3) Hodně šálemského učení bylo po Evropě rozšířeno židovskými žoldáckými vojáky, kteří se zúčastnili mnoha vojenských bitev v západním světě. V dávných dobách byli Židé proslulí jak pro svoji vojenskou udatnost, tak pro teologické zvláštnosti.

98:0.4 (1077.4) Základní doktrín řecké filozofie, židovské teologie a křesťanské etiky byly v podstatě odrazem dávného učení Melkísedeka.

1. Šálemské náboženství u Řeků

98:1.1 (1077.5) Šálemští misionáři by mohli vybudovat u Řeků mocnou náboženskou strukturu, kdyby nebylo jejich přísného výkladu své vlastní přísahy vysvěcení, slibu zavedeného Machiventou, který zakazuje organizování uzavřené náboženské obce za účelem uctívání a který vyžaduje od každého učitele, aby nikdy nepůsobil jako kněz, nikdy nevzal odměnu za náboženskou službu, pouze jídlo, oblečení a ubytování. Když Melkisedekovi učitelé pronikli do předhelénského Řecka, našli národ, který ještě udržoval tradice Adamsona a Anditů, ale tato učení byla do značné míry znehodnocena teoriemi a vírami podřazených otroků, kteří byli přivázeni k řeckým břehům ve stále vzrůstajících počtech. Toto znehodnocení způsobilo návrat k primitivnímu animismu s krvavými obřady, přičemž nižší třídy dokonce udělaly slavnostní obřad z poprav odsouzených kriminálků.

98:1.2 (1077.6) Počáteční vliv šálemských učitelů byl téměř úplně zničen takzvanou árijskou invazí z jižní Evropy a Východu. Tito helénští nájezdníci sebou přinesli antropomorfské koncepce Boha, podobné těm, které jejich árijští druhové zanesli do Indie. Toto zavlečení bylo začátkem evoluce řecké rodiny bohů a bohyň. Toto nové náboženství byl částečně založeno na kultech přicházejících helénských barbarů, ale mělo v sobě také podíl z mýtů starších obyvatel Řecka.

98:1.3 (1078.1) Helénští Řekové našli svět Středozemního moře z velké části dominován kultem matky a oni těmto národům vnutili svého člověka-boha, Dia-Zeus, který se již stal, podobně jako Jahve mezi henoteistickými Semity, hlavou celého řeckého panteonu podřízených bohů. A Řekové mohli časem dosáhnout skutečného monoteizmu v koncepci Dia, kdyby

nectili nadkontrolu Osudu. Bůh konečné hodnoty musí sám být arbitrem údělu a tvůrcem osudu.

98:1.4 (1078.2) V důsledku těchto faktorů se brzy v náboženské evoluci vyvinula populární víra v lehkovážné bohy hory Olymp, kteří byli více lidsší než božští a bohové, které inteligentní Řekové nebrali příliš vážně. Oni tato božstva svého vlastního vytvoření ani příliš nemilovali a ani se jich moc nebáli. Měli patriotické a nacionální cítění pro Dia a jeho rodinu pololidí a polobohů, ale téměř si jich nevážili a neuctívali je.

98:1.5 (1078.3) Heléni byli tak nasyceni doktrínami dávných šálemských učitelů, zaměřených proti kněžským praktikám, že v Řecku nikdy nevzniklo žádné kněžství významné důležitosti. Dokonce vytváření obrazů bohů se stalo spíše uměleckou tvorbou, než věcí uctívání.

98:1.6 (1078.4) Olympští bohové představují typický příklad antropomorfismu. Ale řecká mytologie byla více estetické než etická. Řecké náboženství bylo přínosem v tom, že zobrazilo vesmír řízený božskou skupinou. Ale řecké mravy, etika a filozofie brzy daleko převýšily představy o bohu a tato nerovnováha mezi intelektuálním a duchovním růstem byla pro Řecko stejně tak nebezpečná, jako se to projevilo v Indii.

2. ŘECKÉ FILOZOFICKÉ MYŠLENÍ

98:2.1 (1078.5) Málo uctívané a povrchní náboženství nemůže přetrvat, obzvláště když nemá žádné kněžstvo, aby podporovalo jeho formy a naplnilo srdce věřících strachem a úctou. Olympské náboženství neslibovalo spasení a ani neuhasilo

duchovní žízeň svých věřících; proto bylo odsouzeno k zániknutí. Za tisíc let od svého vzniku téměř úplně zmizelo a Řekové zůstali bez národního náboženství, protože bohové Olympu ztratili vliv na jejich vyspělejší mysli.

98:2.2 (1078.6) Taková byla situace, když v průběhu šestého století před Kristem Východ a Levanta zažívaly obrození duchovní uvědomění a nové probuzení k uznání monoteizmu. Ale Západ se tohoto nového vývoje nezúčastnil; ani Evropa, ani severní Afrika se příliš nepodílely na této náboženské renesanci. Nicméně, Řekové, prodělávali pozoruhodný intelektuální rozvoj. Začínali zvládat strach a tudíž již nehledali náboženství jako protijed před ním, ale nepochopili, že opravdové náboženství je lékem na hlad duše, duchovní neklid a morální beznaděj. Oni se snažili najít útěchu duše v hlubokém myšlení—filozofii a metafyzice. Přešli od rozjímání o sebezachování—spasení—k seberealizaci a sebepoznání.

98:2.3 (1078.7) Rigorózním myšlením se Řekové snažili dosáhnout takového povědomí bezpečnosti, které by jim sloužilo jako náhrada za víru ve věčný život, ale vůbec se jim to nepodařilo. Pouze ti vzdělanější členové vyšších tříd helénských národů dokázali toto nové učení pochopit; prostí potomci otroků předchozích generací neměli schopnost pro přijetí této nové náhrady za náboženství.

98:2.4 (1079.1) Filozofové opovrhovali všemi formami uctívání, ačkoliv prakticky všichni se volně drželi dávné víry v šálemskou doktrínu „Intelligence vesmíru“, „ideu Boha“ a „Velkého Zdroje“. A to natolik, že řeční filozofové uznávali božské a nadkonečné, oni byli opravdu monoteističtí; oni celé té galaxii bohů a bohyň Olympu věnovali malou pozornost.

98:2.5 (1079.2) Řeční poetové pátého a šestého století, především Pindaros, usilovali o reformu řeckého náboženství. Povznegli jeho ideály, ale byli více umělci než náboženskými reformátory. Nedokázali vytvořit metodu pro pěstování a uchovávání vyšších ideálů.

98:2.6 (1079.3) Xenofanés učil o jednom Bohu, ale jeho koncepce božskosti byla příliš panteistická, aby se stala osobním Otcem smrtelného člověka. Anaxagorás byl badatel, až na to, že uznával Prvopříčinu—Počáteční Mysl. Jeho následovníci, Platón a Sokrates, učili o tom, že ctnost je vědění; dobrota je zdraví duše; že je lepší utrpět nespravedlnost než být z ní obviněn, že je špatné odplácet zlo zlem a že bohové jsou moudří a dobří. Jejich hlavními ctnostmi byly: moudrost, odvaha, ukázněnost a spravedlnost.

98:2.7 (1079.4) Evoluce náboženské filozofie u helénských a hebrejských národů poskytuje kontrastní ilustraci působení církve jako instituce při utváření kulturního progresu. V Palestině bylo lidské myšlení tak ovládáno kněžími a určováno písmem svatým, že filozofie a estetika byly zcela pohlceny náboženstvím a morálkou. V Řecku, kde téměř neexistovali kněží a „posvátné knihy“, byla lidské mysl svobodná a nespoutaná, výsledkem čehož byl překvapující rozvoj hlubokého myšlení. Ale náboženství, jako osobní zkušenost, nedokázalo udržet krok s intelektuálním zkoumáním podstaty a reality kosmu.

98:2.8 (1079.5) V Řecku byla víra podřízena myšlení; v Palestině bylo myšlení podřízeno víře. Síla křesťanství ve značné míře spočívá v tom, že si hodně vypůjčilo z hebrejské morálky a řeckého myšlení.

98:2.9 (1079.6) V Palestině se náboženské dogma stalo natolik vyhraněným, že ohrozilo svůj další rozvoj; v Řecku se lidské myšlení stalo natolik abstraktním, že koncepce Boha se rozplynula do lehké mlhy panteistické spekulace ne zcela nepodobné neosobní Nekonečnosti bráhmanských filozofů.

98:2.10 (1079.7) Ale prostí lidé té doby nebyli schopni pochopit, a ani je to příliš nezajímalo, řeckou filozofii seberealizace a abstraktního Božstva; oni spíše vyžadovali příslib spasení, spolu s osobním Bohem, který vyslyší jejich motlitby. Oni vyháněli filozofy, pronásledovali zbytky šálemského kultu—obě doktríny se natolik promísily, že připravily půdu pro nesmírný pád do bláznivých orgií tajemných kultů, které se potom šířily v zemích Středomoří. Eleusínské mystické obřady vznikaly v duchu olympského panteonu jako řecká verze uctívání plodnosti; uctívání Dionýsa jako boha rostlinstva vzkvétalo; nejlepším z kultů bylo orfické bratrstvo, jehož morální kázání a sliby spasení si získaly mnoho přívrženců.

98:2.11 (1080.1) Celé Řecko se zapojilo do těchto nových metod dosažení spasení, které se vyznačovaly emocionálními a vášnivými rituály. Žádný národ nikdy nedosáhl takových vrcholů umělecké filozofie v tak krátkém čase; žádný národ nikdy nevytvořil tak vyspělý systém etiky prakticky bez Božstva a zcela prost slibu lidského spasení; žádný národ se nikdy neponořil tak rychle, hluboce a divoce do takových hlubin intelektuální stagnace, mravní zkázy a duchovní chudoby jako tito Řekové, když se vrhli do zběsilého víru tajemných kultů.

98:2.12 (1080.2) Náboženství vydrželo dlouhou dobu bez filozofické podpory, ale jen málo filozofů přetrvalo delší dobu bez

nějakého ztotožnění s náboženstvím. Filozofie je pro náboženství to, čím je nápad pro čin. Ale ideální stav pro lidstvo je ten, kdy filozofie, náboženství a věda jsou skloubeny do smysluplné sounáležitosti společným působením moudrosti, víry a poznání.

3. Melkisedekovo učení v Římě

98:3.1 (1080.3) Pozdější náboženství latinských národů se vyvinulo z dřívějších forem uctívání rodinných bohů do kmenového zbožňování boha války Marse a bylo proto přirozené, že mělo spíše politický charakter, než tomu bylo u intelektuálních systémů Řeků a Bráhmanů, nebo duchovnějších náboženstvích několika jiných národů.

98:3.2 (1080.4) V době velké renesance monoteizmu Melkisedekova evangelia v průběhu šestého století před Kristem velmi málo šálemských misionářů proniklo do Itálie a ti, kteří se tam dostali, nebyli schopni překonat vliv rapidně se šířícího etruského kněžstva s jeho novou galaxií bohů a chrámů, což všechno vedlo k vytvoření organizovaného římského státního náboženství. Toto náboženství latinských kmenů nebylo povrchní a prodejné jako to řecké a ani nebylo přísné a tyranické jako to hebrejské; z větší části se skládalo z dodržování prostých forem chování, přísah a zákazů.

98:3.3 (1080.5) Obrovský vliv na římské náboženství měl rozsáhlý dovoz kultury z Řecka. Postupně většina olympských bohů byla přesazena a začleněna do latinského panteonu. Řekové dlouhou dobu uctívali oheň rodinného krbu—bohyní krbu byla panna Hestie; římskou bohyní domu byla Vesta. Zeus se stal

Jupiterem, Afrodité Venuší a tak podobně tomu bylo se všemi olympskými božstvy.

98:3.4 (1080.6) Náboženské posvěcení římských jinochů bylo důvodem pro jejich slavnostní zasvěcení do služby státu. Přísahey a vstup do občanství byly ve skutečnosti náboženskými obřady. Latinské národy udržovaly chrámy, oltáře a svatyně a v době krizových situací se radili s věstci. Uchovávali kosti hrdinů a později kosti křesťanských svatých.

98:3.5 (1080.7) Tato obřadní a neemocionální forma pseudonáboženského patriotismu byla odsouzena k zániku, stejně tak, jako vysoce intelektuální a umělecké uctívání Řeků podleho vášnivému a hluboce emocionálnímu uctívání mysterijních kultů. Největším z těchto pustošivých kultů bylo mysterijní náboženství sekty Boží Matky, která v té době měla své hlavní sídlo přesně na tom místě, kde nyní v Římě stojí kostel svatého Petra.

98:3.6 (1080.8) Vznikající římský stát byl vítězný politicky, ale na druhou stranu byl ovládnut kulty, rituály, mystérii a koncepcemi Boha, pocházející z Egypta, Řecka a Levanty. Tyto dovezené kulty pokračovaly ve svém rozkvětu po celém římském státě až do doby vlády Augusta, který, čistě z politických a občanských důvodů, učinil heroický a do určité míry úspěšný pokus zničit mysterijní kulty a obnovit dřívější politické náboženství.

98:3.7 (1081.1) Jeden z knězů státního náboženství řekl Augustovi o dávných snahách šálemských učitelů šířit učení o jediném Bohu, konečném Božstvu, řídícím všechny nadpřirozené bytosti. Tato idea se natolik císaře zmocnila, že vystavěl mnoho

chrámů, nádherně je vybavil krásnými obrazy, reorganizoval státní kněžstvo, obnovil státní náboženství a sám se jmenoval výkonným vysokým knězem všech a jako císař neváhal se prohlásit za nejvyššího boha.

^{98:3.8 (1081.2)} Během života Augusta jeho nové náboženství vzkvétalo a bylo dodržováno na celém území impéria s výjimkou Palestiny, domova Židů. A tato éra lidských bohů pokračovala až do doby, kdy oficiální římské náboženství mělo přes dvě dvacítky sebejmenovaných lidských božstev, z nichž všichni si připisovali zázračné narození a další nadlidské vlastnosti.

^{98:3.9 (1081.3)} Poslední baštou zmenšující se skupiny šálemských věřících byla snaha horlivé skupiny kazatelů, Kyniků, kteří vyzývali Římány, aby upustili od svých divokých a nesmyslných náboženských rituálů a vrátili se k formě uctívání, ztělesňující evangelium Melkisedeka v jeho pozměněné a znečištěné podobě, která byla zapříčiněna kontaktem s filozofií Řeků. Ale lidé obecně Kyniky nepřijali; dali přednost ponoření se do rituálů mystérií, které nejenom že nabízely naději na osobní spasení, ale také uspokojovaly touhu po rozptýlení, vzrušení a pobavení.

4. Mysterijní kulty

^{98:4.1 (1081.4)} Většina národů řecko-římského světa, ztrativši svoje primitivní rodinné a státní náboženství a neschopna či neochotna pochopit smysl řecké filozofie, obrátila svoji pozornost k okázalým a emocionálním kultům z Egypta a Levanty. Prostí lidé toužili po slibu spasení—náboženskou útěchu dnes a zaručenou naději na nesmrtelnost po smrti.

98:4.2 (1081.5) Tři mysterijní kulty, které se staly nejvíce populárními, byly:

98:4.3 (1081.6) 1. Frygický kult Kybely a jejího syna Attise.

98:4.4 (1081.7) 2. Egyptský kult Osirise a jeho matky Isis.

98:4.5 (1081.8) 3. Iránský kult uctívání Mithry jako spasitele a vykupitele hříšného lidstva.

98:4.6 (1081.9) Frygické a egyptské mystérie učily, že boží syn (Attis a Osiris) prožil smrt a byl vzkříšen božskou silou a také, že každý člověk, přijatý do mysterijního kultu a který uctivě oslaví výročí smrti a vzkříšení boha, se tímto stane podílníkem jeho božské podstaty a jeho nesmrtelnosti.

98:4.7 (1081.10) Frygické rituály byly velkolepé, ale odporné; jejich krvavé slavnosti ukazují na to, jak zvrhlými a primitivními se tyto levantské mystéria staly. Nejposvátnějším dnem byl Černý Pátek, „den krve“, oslavující sebevraždu Attise. Po třídním oslavování oběti a smrti Attise se slavnost změnila ve veselí na počest jeho vzkříšení.

98:4.8 (1082.1) Rituály uctívání Isisi a Osirise byly kultivovanější a působivější, než ty frygického kultu. Tento egyptský rituál byl vytvořen kolem legendy starého boha Nilu, boha, který zemřel a byl vzkříšen, což byla koncepce odvozená z pozorování každoročního se opakujícího zastavení růstu rostlin, následované jarním oživením všech živých rostlin. Nepřičetné oslavy těchto mysterijních kultů a orgie při jejich obřadech, které měly přivést k „extázi“ poznání božskosti, měly někdy odporný charakter.

5. Kult Mithry

98:5.1 (1082.2) Časem frygické a egyptské kulty ustoupily před největším ze všech mysterijních kultů—uctívání Mithry. Kult Mithry zapůsobil na široké vrstvy lidí a postupně nahradil oba své předchůdce. Mithraismus se rozšířil po celém římském impériu prostřednictvím římských legií, rekrutovaných v Levantě, kde toto náboženství bylo v oblibě a legionáři si tuto víru nesli sebou kamkoliv šli. A tento nový náboženský rituál byl velkým pokrokem oproti dřívějším mysterijním kultům.

98:5.2 (1082.3) Kult Mithry vznikl v Iránu a dlouho dobu existoval ve své domovině navzdory vojenské opozice ze strany stoupenců Zoroastera. V době, kdy se mithraismus dostal do Říma, byl již výrazně vylepšen mnohým učením Zoroastera. Bylo to především skrze kult Mithry, že Zoroasterovo náboženství ovlivnilo později se objevši křesťanství.

98:5.3 (1082.4) Kult Mithry zobrazoval válečného boha, který povstal z velkého skály, vykonával hrdinské činy a údery svých šípů způsoboval vytrysknutí vodního pramene ze skály. Tento kult vyprávěl o potopě, při které se zachránil jeden člověk ve speciálně postavené lodi a o poslední večeři, kterou měl Mithra s bohem-sluncem předtím, než vystoupil na nebesa. Tento bůh-slunce, Sol Invictus, byla degenerovaná koncepce božstva Ahura Mazda ze zoroastrismu. Mithra byl vnímán jako žijící bůh-slunce, vítěz v boji s bohem temnoty. A jako uznání za jeho zabití mystického posvátného býka byl učiněn nesmrtelným, povýšen do stavu prostředníka mezi lidskou rasou a nebeskými bohy.

98:5.4 (1082.5) Stoupenci tohoto kultu vykonávali své obřady v jeskyních a na jiných tajných místech, zpívajíc chorály, mumlajíc kouzla, pojídajíc maso obětovaných zvířat a popíjejíc krev. Obřady konali třikrát denně a jednou týdně v den bohaslunce měli speciální slavnost a největší oslavou ze všech byla roční slavnost na počest Mithry, dvacátého pátého prosince. Oni věřili, že účast na slavnosti zajistí věčný život a okamžitě po smrti odejdou do lůna Mithry, kde v blaženosti počkají na soudný den. V soudný den Mithra otevře svým nebeským klíčem bránu Ráje, kam budou přijati věrní věřící, načež všichni nepokřtění, jak živí, tak i mrtví, budou zničeni po návratu Mithry na zem. Tento kult učil, že když člověk zemře, předstoupí před Mithru pro vynesení rozsudku a když nastane konec světa, Mithra povolá všechny mrtvé z jejich hrobů k poslednímu soudu. Hříšníci shoří v ohni a čestní budou věčně vládnout společně s Mithrou.

98:5.5 (1082.6) Zpočátku to bylo náboženství pouze pro muže a existovalo sedm různých řádů, do kterých byli věřící postupně přijímáni. Později manželky a dcery věřících byly vpuštěny do chrámů Velké Matky, které sousedily s chrámy Mithry. Ženský kult představoval směs mithraistického rituálu a obřadů frygického kultu Kybely, matky Attise.

6. Mithraismus a křesťanství

98:6.1 (1083.1) Před příchodem mysterijních kultů a křesťanství osobní náboženství jako samostatná instituce téměř neexistovala v civilizovaných zemích severní Afriky a Evropy; byla to spíše rodinná, městská-státní a imperiální záležitost. Helénští Řekové nikdy nevyvinuli centralizovaný systém uctívání; jejich rituály byly lokální; oni neměli žádné kněžstvo

a žádnou „svatou knihu“. Hodně podobně jako u Římanů, jejich náboženské instituce postrádaly mocnou hnací sílu, schopnou uchovat vyšší morální a duchovní hodnoty. I když je pravdou, že institucionalizování náboženství obvykle odvede pozornost od duchovních hodnot, je také skutečností, že žádné náboženství doposud nepřežilo bez pomoci institucionalizované organizace určitého stupně, většího či menšího.

^{98:6.2 (1083.2)} Proto západní náboženství upadalo až do dnů Skeptiků, Kyniků, Epikúrovců a Stoiků, ale především do doby velkého soutěžení mezi mithraismem a novým náboženstvím—Pavlovým křesťanstvím.

^{98:6.3 (1083.3)} V průběhu třetího století po Kristu se mithraistické a křesťanské církve velmi podobaly projevem a charakterem svého rituálu. Většinou se tyto rituály odehrávaly v podzemí a oba kulty měly oltáře, jejichž pozadí různými způsoby zobrazovalo utrpení spasitele, který přinesl spasení hříšné lidské rase.

^{98:6.4 (1083.4)} Bylo zvykem, že uctívatelé mithraismu při vstupu do chrámu namáčeli prsty do svaté vody. A vzhledem k tomu, že v některých oblastech byli mnozí, kteří ve stejnou dobu patřili k oběma náboženstvím, přenesli tento zvyk do většiny křesťanských kostelů v okolí Říma. Obě náboženství používala křest a pojídala posvátný chléb a pila víno. Mezi mithraismem a křesťanstvím byl, kromě odlišnosti charakterů Mithry a Ježíše, jeden velký rozdíl v tom, že jedno podporovalo militarismus, zatímco druhé bylo krajně mírumilovné. Tolerance mithraismu k ostatním náboženstvím (s výjimkou pozdějšího křesťanství) vedla k jeho konečné záhubě. Ale

rozhodujícím faktorem v soupeření těchto dvou náboženství bylo úplné přijetí žen do společenství křesťanské víry.

^{98:6.5 (1083.5)} Posléze formální křesťanská víra ovládla západní svět. Řecká filozofie dodala koncepce etických hodnot; mithraismus rituál uctívání a křesťanství, jako takové, způsob zachování morálních a sociálních hodnot.

7. Křesťanské náboženství

^{98:7.1 (1083.6)} Syn Tvořitel se nevtělil do lidského těla a neposkytl sám sebe lidskému rodu Urantie proto, aby usmířil rozněvaného Boha, ale proto, aby přivedl celé lidstvo k poznání Otcovy lásky a k uvědomění si svého synovství s Bohem. Ostatně, také velký obhájce doktríny vykoupení si částečně uvědomil tuto pravdu, protože prohlásil, že „Bůh v Kristu usmířil svět se sebou“.

^{98:7.2 (1083.7)} Otázka vzniku a šíření křesťanského náboženství není předmětem této kapitoly. Postačí říci, že je vytvořeno kolem osoby Ježíše Nazaretského, do lidského těla vtěleného Syna Michaela Nebadonského, známého na Urantii jako Kristus, ten pomazaný. Křesťanství se rozšířilo po celé Levantě a Západě následovníky tohoto Galilejce a jejich misionářské zapálení se vyrovnalo tomu, jaké měli jejich proslulí předchůdci, šétští a šálemští kazatelé, stejně jako jejich svědomití asijští současníci, učitelé buddhismu.

^{98:7.3 (1084.1)} Křesťanské náboženství, jako systém víry Urantie, vzniklo prostřednictvím slučováním následujících učeních, vlivů, vír, kultů a osobitých individuálních postojů:

98:7.4 (1084.2) 1. Učeními Melkisedeka, která jsou základním faktorem ve všech náboženstvích Západu a Východu, vzniknuvši v posledních čtyřech tisíciletích.

98:7.5 (1084.3) 2. Hebrejským systémem morálky, etiky, teologie a víry v Prozřetelnost a v nejvyššího Jahveho.

98:7.6 (1084.4) 3. Učením zoroastrismu o boji mezi kosmickým dobrem a zlem, které zanechalo své stopy jak v judaismu, tak i mithraismu. Prostřednictvím dlouhodobého kontaktu, doprovázejícího soupeření mezi mithraismem a křesťanstvím, doktríny iránského proroka se staly mocným faktorem v určování teologické a filozofické normy a struktury dogmat, principů a kosmologie helénských a latinských verzí učení Ježíše.

98:7.7 (1084.5) 4. Mysterijními kulty, především mithraismem, ale také uctíváním Velké Matky ve frygickém kultu. Dokonce legendy o narození Ježíše na Urantii byly zabarveny římskou verzí zázračného narození iránského spasitele-hrdiny Mithry, jehož příchodu na zem byla svědkem malá skupina pastýřů, kteří byli o této nastávající události informováni anděly a přinesli mu dary.

98:7.8 (1084.6) 5. Historickým faktem lidského života Jóšui ben Josefa, reálné existence Ježíše Nazaretského jako proslaveného Krista, Božího Syna.

98:7.9 (1084.7) 6. Osobním názorem Pavla z Tarsu. A je nutno poznamenat, že v době jeho dospívání byl v Tarsu mithraismus dominantním náboženstvím. Pavel nemohl předpokládat, že jeho dobře míněné dopisy svým konvertitům budou jednoho

dne považovány pozdějšími křesťany za „slovo Boží“. Takoví učitelé s dobrým úmyslem nesmějí být obviňováni za to, že jejich spisy byly použity pozdějšími nástupci.

98:7.10 (1084.8) 7. Filozofickým myšlením helénských národů, od Alexandrie a Antiochie přes Řecko do Syrakus a Říma. Filozofie Řeků byla ve větší harmonii s Pavlovou verzí křesťanství, než s jakýmkoliv jiným současným náboženským systémem a stala se důležitým faktorem pro úspěch křesťanství na Západě. Řecké filozofie, spolu s teologií Pavla, do těchto dob tvoří základy evropské etiky.

98:7.11 (1084.9) S mírou svého pronikání na Západ původní učení Ježíše byla pozápádštěna a jak se stala západním, začala ztrácet svůj všeobecný potenciál přitažlivosti pro všechny rasy a druhy lidí. Dnešní křesťanství se stalo náboženstvím dobře přizpůsobeným sociálním, ekonomickým a politickým mravům bílých ras. Již dávno přestalo být náboženstvím Ježíše, ačkoliv stále ještě statečně zobrazuje nádherné náboženství o Ježíši těm jedincům, kteří se upřímně snaží jít cestou jeho učení. Ono oslavuje Ježíše jako Krista, pomazaného Mesiáše, přicházejícího od Boha, ale z velké části zapomnělo osobní evangelium Učitele: otcovství Boha a univerzální bratrství všech lidí.

98:7.12 (1085.1) Toto je dlouhý příběh o učení Machiventy Melkisedeka na Urantii. Uběhlo již téměř čtyři tisíce let od doby, kdy se tento záchranný Syn Nebadonu poskytl Urantii a během té doby učení „kněze El Elyona, Nejsvrchovanějšího Boha“ proniklo ke všem rasám a národům. Machiventa byl úspěšný v dosažení účelu svého neobvyklého poskytnutí; když se Michael připravoval na příchod na Urantii, v srdcích mužů

a žen již existovala představa o Bohu, stejná představa o Bohu, která se neustále znovu rozhořívá v živé duchovní zkušenosti různorodých dětí Vesmírného Otce v jejich poutavém dočasném životě na kroužících planetách prostoru.

98:7.13 (1085.2) [Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

Kapitola 99

Sociální problémy náboženství

99:0.1 (1086.1) NÁBOŽENSTVÍ dociluje svého nejvyššího sociálního poslání tehdy, když má co nejmenší spojení se světskými institucemi společnosti. V minulých dobách, vzhledem k tomu, že sociální reformy byly většinou omezeny na morální oblasti, náboženství nemuselo přizpůsobovat svoje stanovisko k rozsáhlým změnám v ekonomických a politických systémech. Hlavním problémem náboženství byla snaha nahradit zlo dobrem v existujícím společenském řádu politické a ekonomické kultury. Náboženství takto nepřímou cestou chtělo zachovat stanovený řád společnosti, snažit se udržet existující typ civilizace.

99:0.2 (1086.2) Ale náboženství by se nemělo přímo zabývat vytvářením nových společenských řádů či o zachování starých. Opravdové náboženství se rozhodně staví proti násilí jako metodě sociální evoluce, ale nestaví se proti inteligentním snahám společnosti přizpůsobovat její zvyklosti a upravovat její instituce k novým sociálním podmínkám a kulturním požadavkům.

99:0.3 (1086.3) V minulosti náboženství někdy opravdu schvalovalo sociální reformy, ale ve dvacátém století je pro ně nezbytné se

změnit, aby bylo schopno čelit rozsáhlé a trvalé sociální přestavbě. Životní podmínky se mění tak rychle, že se musí velmi zrychlit institucionální změny a náboženství musí obdobně urychlit svoje adaptování k tomuto novému a stále se měnícímu sociálnímu řádu.

1. Náboženství a sociální přestavba

99:1.1 (1086.4) Technické vynálezy a šíření vědomostí mění civilizaci; některé ekonomické úpravy a sociální změny jsou nezbytné proto, aby se zamezilo kulturní katastrofě. Bude zapotřebí tisíc let, než se tento nový a blížící se sociální řád stabilizuje. Lidská rasa se musí smířit s procesím změn, úprav a nových přeměn. Lidstvo je na pochodu směrem k novému a neodhalenému planetárnímu osudu.

99:1.2 (1086.5) Náboženství se musí stát působivým vlivem a dynamickým faktorem morální stability a duchovního progresu uprostřed neustále se měnících podmínek a nikdy nekončících ekonomických proměn.

99:1.3 (1086.6) Urantijská společnost nemůže nikdy doufat v to, že se ustálí tak, jak tomu bylo v minulých dobách. Sociální koráb vyplul z chráněných zátok zakořeněných tradic a zahájil svoji plavbu po širých mořích evolučního osudu; a duše člověka, tak jako nikdy předtím ve světové historii, musí pečlivě zkoumat své navigační mapy morálky a pozorně sledovat kompas náboženství. Hlavním posláním náboženství jako sociálního vlivu je stabilizace ideálů lidstva v těchto nebezpečných dobách přecházení z jednoho stadia civilizace k druhému, z jedné úrovně kultury na druhou.

99:1.4 (1087.1) Náboženství nemusí vykonávat žádné nové povinnosti, ale musí nutně působit jako moudrý průvodce a zkušený poradce ve všech těchto nových a rychle se měnících situacích lidstva. Společnost se stává více technickou, celistvější, složitější a kritičtěji vzájemně závislejší. Náboženství nesmí dopustit, aby tyto nové a těsné vzájemné styky vedly ke společnému úpadku, nebo dokonce záhubě. Náboženství musí působit jako kosmická sůl, která nedovolí kvasinkám progresu zničit kulturní chuť civilizace. Pouze s pomocí náboženství mohou tyto nové sociální vztahy a ekonomické otřesy vést k trvalému bratrství.

99:1.5 (1087.2) Bezbožný humanitarismus je, lidsky řečeno, ušlechtilým gestem, ale opravdové náboženství je jedinou silou, která může trvale zvyšovat citlivost jedné sociální skupiny k potřebám a útrapám jiných skupin. V minulosti náboženství mohlo zůstat pasivní, zatímco horní vrstva společnosti byla hluchá k utrpení a utlačování bezmocné nižší vrstvy, ale v dnešní době tyto nižší sociální řády již nejsou tak uboze zaostalé, nebo tak politicky bezmocné.

99:1.6 (1087.3) Náboženství nesmí být ústavně zapojeno do světské činnosti sociální přestavby a ekonomické reorganizace. Ale musí aktivně udržovat krok se všemi těmito pokroky v civilizaci tím, že jasně a důrazně nově formuluje své morální příkazy a duchovní pravidla, svoji progresivní filozofii lidského života a transcendentního přežití. Duch náboženství je věčný, ale forma jeho vyjádření musí být nově stanovena při každé úpravě slovníku lidského jazyka.

2. Slabina institucionálního náboženství

99:2.1 (1087.4) Institucionální náboženství nedokáže poskytnout inspiraci a mít vůdčí postavení v této nastávající celosvětové sociální přestavbě a ekonomické reorganizaci, protože se bohužel stalo více či méně součástí sociálního řádu a ekonomického systému, které jsou určeny k podstoupení přestavby. Pouze opravdové náboženství osobní duchovní zkušenosti může působit prospěšně a tvořivě v současné krizi civilizace.

99:2.2 (1087.5) Institucionální náboženství je nyní chyceno v bezvýchodném začarovaném kruhu. Nemůže přestavět společnost aniž nejdříve přestaví sebe samo; a protože je natolik nedílnou součástí stanoveného řádu, nemůže sebe samo přestavět, dokud se radikálně nepřestaví společnost.

99:2.3 (1087.6) Věřící musí působit ve společnosti, průmyslu a politice jako jednotlivci, ne jako skupiny, strany či instituce. Náboženská skupina, která se odváží působit jako taková, stranou náboženských aktivit, se okamžitě stává politickou stranou, ekonomickou organizací, nebo sociální institucí. Náboženský kolektivismus musí omezit své snahy na prosazování náboženských cílů.

99:2.4 (1087.7) V sociální přestavbě nemají věřící žádnou větší hodnotu než nevěřící, kromě toho, že jejich náboženství jim sice udělilo zvětšenou kosmickou prozíravost a obdařilo je tou vyšší sociální moudrostí, ale která se rodí z upřímné touhy milovat Boha svrchovaně a milovat každého člověka jako bratra v království nebeském. Ideální sociální řád je ten, ve kterém každý člověk miluje svého souseda tak, jak miluje sám sebe.

99:2.5 (1087.8) Může to vypadat, že institucionální církve v minulosti sloužila společnosti velebením ustanovených politických a ekonomických řádů, ale aby přežila, musí urychleně skončit s takovým jednáním. Její jediný správný postoj spočívá v učení nenásilnosti, doktríny mírumilovné evoluce na místo násilné revoluce—mír na zemi a dobrá vůle mezi všemi lidmi.

99:2.6 (1088.1) Soudobému náboženství se těžko nachází způsob přizpůsobení svého postoje k rychle se střídajícím sociálním změnám jenom proto, že dovolilo sobě samému stát se skrz na skrz starobylým, dogmatizovaným a institucionálním. Náboženství, založeném na živé zkušenosti nemá potíže udržet se v popředí všech těchto sociálních proměn, ekonomických otřesů, uprostřed kterých stále funguje jako morální stabilizátor, sociální průvodce a duchovní lodivod. Opravdové náboženství přenáší z jedné epochy do druhé hodnotnou kulturu a takovou moudrost, která se rodí ze zkušenosti poznání Boha a ze snahy být jako on.

3. Náboženství a věřící

99:3.1 (1088.2) Rané křesťanství bylo naprosto osvobozeno od společenských konfliktů, sociálních odpovědností a ekonomických vztahů. Teprve později institucionalizované křesťanství se stalo ústavní částí politické a sociální struktury západní civilizace.

99:3.2 (1088.3) Nebeské království není ani sociálním, ani ekonomickým řádem; je výlučně duchovním bratrstvím jednotlivců uvědomujících si Boha. Skutečně, takové bratrství je samo o sobě novým a sociálním fenoménem, který

zanechává za sebou ohromující politické a ekonomické důsledky.

99:3.3 (1088.4) Věřící není hluchý k bolestem společnosti, není lhostejný k občanské nespravedlnosti, není izolován od ekonomického myšlení, ani není necitlivý k politické tyranii. Náboženství má přímý vliv na sociální přestavbu, protože oduševňuje a idealizuje myšlení individuálního občana. Tito individuální věřící nepřímo ovlivňují kulturní civilizaci podle toho, jak jsou aktivními a vlivnými členy různých společenských, morálních, ekonomických a politických skupin.

99:3.4 (1088.5) Dosažení vysoké kulturní civilizace vyžaduje, za prvé, ideální typ člověka a potom, ideální a vhodné sociální mechanismy, s pomocí kterých tito občané mohou kontrolovat ekonomické a politické instituce takové pokročilé lidské společnosti.

99:3.5 (1088.6) Kvůli přílišnému falešnému sentimentu církev po dlouhou dobu pomáhala chudým a nešťastným a to vše bylo správné, ale tento stejný sentiment vedl k nemoudrému zachraňování rasově degenerovaných rodů, které nesmírným způsobem zpomalily progres civilizace.

99:3.6 (1088.7) Mnoho individuálních představitelů společnosti vehementně odmítá institucionalizované náboženství, ale nakonec jsou všichni zaníceně věřící v propagování svých sociálních reforem. A tak to je, že náboženská motivace, osobní a více či méně neuznaná, sehrává důležitou roli v současném programu sociální přestavby.

99:3.7 (1088.8) Nesmírnou slabinou celého tohoto neuznaného a mimovolného druhu náboženské činnosti je to, že není schopen profitovat z otevřené náboženské kritiky a tím dosáhnout prospěšných úrovních sebezdokonalení. Faktem je, že náboženství se nerozvíjí, dokud není vystaveno konstruktivní kritice, posíleno filozofií, pročištěno vědou a živeno oddanou sounáležitostí.

99:3.8 (1088.9) Vždy existuje velké nebezpečí překroucení a zneužití náboženství pro dosažení nepravých cílů, tak jako v časech válek každý válčící národ zaprodá své náboženství za válečnou propagandu. Úsilí bez lásky vždy škodí náboženství, zatímco perzekuce odvádí činnosti náboženství k dosažení některých sociologických, nebo teologických cílů.

99:3.9 (1089.1) Náboženství může zůstat oddělené od bezbožných světských spolků pouze prostřednictvím:

99:3.10 (1089.2) 1. Kriticky nápravné filozofie.

99:3.11 (1089.3) 2. Osvobození od všech sociálních, ekonomických a politických spolků.

99:3.12 (1089.4) 3. Tvůrčího, povzbuzujícího a lásku šířícího přátelství.

99:3.13 (1089.5) 4. Progresivního rozšiřování duchovního porozumění a ocenění kosmických hodnot.

99:3.14 (1089.6) 5. Zabránění fanatismu skrze vědecky mentální postoj.

99:3.15 (1089.7) Věřící, jako skupina, se nesmí nikdy zabývat ničím jiným než náboženstvím, i když každý takový věřící, jako individuální občan, se může stát význačným vůdcem hnutí některé sociální, ekonomické, nebo politické přestavby.

99:3.16 (1089.7) Je úkolem náboženství vytvářet, podporovat a podněcovat takovou kosmickou loajalitu v individuálním občanovi, která ho přivede k úspěšnému dosažení rozvoje všech těchto obtížných, ale žádoucích sociálních služeb.

4. Potíže přechodného období

99:4.1 (1089.9) Opravdové náboženství dělá věřícího sociálně příjemným a vytváří porozumění v přátelství lidí. Ale formalizace náboženských skupin velmi často ničí ty samé hodnoty, na podporu kterých byly vytvořeny. Lidské přátelství a boží náboženství jsou si vzájemně prospěšné a významně obohacující, jestliže růst každého z nich je vyrovnaný a harmonizovaný. Náboženství vnáší nové významy do všech skupinových vazeb—rodin, škol a klubů. Přidává nové hodnoty do zábavy a povyšuje všechn opravdový humor.

99:4.2 (1089.10) Duchovní porozumění transformuje vedení společnosti; náboženství zamezuje všem kolektivním hnutím ztratit ze zřetele své skutečné cíle. Společně s dětmi, náboženství je významným sjednotitelem rodinného života, za předpokladu, že představuje živou a rostoucí víru. Rodinný život nemůže být bez dětí; může být prožit bez náboženství, ale takový handicap značně mnohonásobuje potíže tohoto intimního lidského svazku. Hned za osobní náboženskou zkušeností, rodinný život v průběhu prvních dekád dvacátého století nejvíce trpí kvůli úpadku v důsledku přechodu od

dřívější náboženské oddanosti k objevujícím se novým důležitostem a hodnotám.

99:4.3 (1089.11) Opravdové náboženství je smysluplný způsob dynamického života tváří v tvář všedním skutečnostem každodenního života. Ale jestliže náboženství má podnítit individuální rozvoj a posílit celistvost osobnosti, nesmí být standardizované. Jestliže má stimulovat zhodnocení zkušenosti a sloužit jako návnada pro hodnoty, nesmí být stereotypní. Jestliže náboženství má podporovat nejvyšší věrnost, nesmí být formální.

99:4.4 (1089.12) Bez ohledu na to, jaké otřesy mohou provázet sociální a ekonomický růst civilizace, náboženství je opravdové a hodnotné, jestliže podporuje v osobnosti zkušenost, ve které převládá svrchovanost pravdy, krásy a dobra, protože taková je skutečná duchovní koncepce nejvyšší reality. A skrze lásku a zbožnost se tato koncepce stává smysluplnou v přátelství lidí a synovském vztahu člověka k Bohu.

99:4.5 (1090.1) Konec konců, je to spíše to, v co člověk věří, než co ví, co určuje postoj a dominuje osobnímu jednání. Znalost pouhých faktů má velmi malý vliv na průměrného člověka, pokud nejsou emociálně aktivovány. Ale aktivace náboženství je nademocionální, spojující veškerou lidskou zkušenost na transcendentních úrovních prostřednictvím kontaktu ve smrtelném životě s duchovními energiemi a jejich uvolněním.

99:4.6 (1090.2) V podmínkách psychologicky neustáleného dvacátého století, uprostřed ekonomických otřesů, morálních protiproudů a sociálního dmutí cyklónových přechodů vědecké éry, tisíce a tisíce mužů a žen se lidsky ztratilo; jsou plni obav,

neklidní, naplnění strachem, jsou nejistí a nevyrovnaní; jako nikdy předtím ve světové historii potřebují útěchu a stabilitu spolehlivého náboženství. Navzdory nebývalým vědeckým vymoženostem a rozvoji techniky existuje duchovní stagnace a filozofický chaos.

99:4.7 (1090.3) V tom, že se náboženství stává stále více a více soukromou záležitostí—osobní zkušeností—nehrozí žádné nebezpečí, za předpokladu, že neztratí svoji motivaci pro nesobeckou a láskyplnou sociální službu. Náboženství doplatilo na působení mnoha vedlejších vlivů: náhlé smíšení kultur, promísení rodů, oslabení církevní autority, měnící se rodinný život a také urbanizace a automatizace.

99:4.8 (1090.4) Největší duchovní ohrožení spočívá v dílčím vývoji, složité situaci nedokončeného růstu: opuštění evolučních náboženství strachu bez okamžitého pochopení zjeveného náboženství lásky. Moderní věda, především psychologie, oslabila pouze ta náboženství, která do velké míry závisejí na strachu, pověře a emoci.

99:4.9 (1090.5) Přejícné období je vždy doprovázeno zmatkem a v náboženském světě bude jen málo klidu, dokud neskončí velký boj mezi třemi soupeřícími filozofiemi náboženství:

99:4.10 (1090.6) 1. Spiritickou vírou (v prozřetelné Božstvo) mnoha náboženstvích.

99:4.11 (1090.7) 2. Humanistickou a idealistickou vírou mnoha filozofií.

99:4.12 (1090.8) 3. Technickými a přírodovědeckými koncepcemi mnoha věd.

99:4.13 (1090.9) A tyto tři dílčí přístupy k realitě kosmu se budou muset nakonec sladit představením zjeveného náboženství, filozofie a kosmologie, zobracujících trojjedinost existence ducha, mysli a energie, vycházejících z Rajské Trojice a dosahujících časoprostorového sjednocení v Božstvu Boha Nejvyššího.

5. Sociální aspekty náboženství

99:5.1 (1090.10) Ačkoliv náboženství je výlučně osobní duchovní zkušeností—poznání Boha jako Otce—důsledkem této zkušenosti je—poznání lidí jako svých bratrů—znamená přizpůsobení svého „já“ k „já“ druhých, což vyžaduje sociální, nebo skupinový aspekt náboženského života. Náboženství je nejdříve vnitřním, čili osobním přizpůsobením a potom se stává záležitostí sociální služby, nebo adaptace ke skupině. Vznikání náboženských skupin je nevyhnutelným důsledkem lidské pospolitosti. Co se s těmito náboženskými skupinami stane, závisí velmi na moudrosti jejich vedení. V primitivní společnosti nejsou náboženské skupiny často příliš odlišné od ekonomických či politických skupin. Náboženství vždy bylo ochráncem mravů a stabilizátorem společnosti. A to zůstává pravdou, bez ohledu na protikladné učení mnoha moderních socialistů a humanistů.

99:5.2 (1091.1) Vždy si pamatujte: opravdové náboženství spočívá v poznání Boha jako vašeho Otce a člověka jako vašeho bratra. Náboženství není otrockou vírou v hrozby potrestání, nebo magickými sliby v budoucí mystické odměny.

99:5.3 (1091.2) Náboženství Ježíše je nejdynamičtějším vlivem jaký kdy aktivoval lidskou rasu. Ježíš rozbil tradici, zničil dogma a povolal lidstvo k dosažení nejvyšších ideálů v čase a věčnosti—stát se dokonalým jako je dokonalý nebeský Otec.

99:5.4 (1091.3) Náboženství má malou šanci působit, pokud se náboženská skupina neoddělí od všech ostatních skupin—tak vznikne sociální asociace duchovních členů nebeského království.

99:5.5 (1091.4) Doktrína o naprosté mravní zkaženosti člověka do značné míry zničila potenciální schopnost náboženství působit na povznášející a inspirující sociální vlivy. Ježíš se snažil obnovit důstojnost člověka, když prohlásil, že všichni lidé jsou děti Boha.

99:5.6 (1091.5) Každá náboženská víra, která účinně oduševňuje věřícího, nevyhnutelně musí mít silné dopady ve společenském životě takového věřícího. Náboženská zkušenost najisto přináší „plody ducha“ v denním životě duchem vedeného smrtelníka.

99:5.7 (1091.6) Tak, jak je nevyhnutelné, že lidí mají své náboženské víry, tak je neodvratitelné, že si vytvoří náboženskou skupinu nějakého druhu, která časem vytváří společné cíle. Jednoho dne se věřící spojí a opravdu uskuteční spolupráci na základě jednoty ideálů a záměrů, spíše než se o to snažit na základě psychologických názorů a teologických postojů. Spíše cíle, než víry, by měly sjednotit věřící. Vzhledem k tomu, že opravdové náboženství je záležitostí osobní duchovní zkušenosti, je nevyhnutelné, že každý jednotlivý věřící musí mít svůj vlastní a osobní výklad realizace této duchovní skutečnosti. Ať výraz „víra“ znamená individuální vztah k Bohu, spíše než formulaci

přesvědčení toho, na čemž se nějaká skupina smrtelníků byla schopna dohodnout jako na společném náboženském stanovisku. „Máte víru? Mějte ji pro sebe“.

99:5.8 (1091.7) To, že víra je pouze záležitostí pochopení ideálních hodnot, je ukázáno definicí v Novém Zákonu, která tvrdí, že víra je podstatou očekávaného a důkazem neviditelného.

99:5.9 (1091.8) Primitivní člověk se příliš nesnažil o to, aby svá náboženská přesvědčení vyjádřil slovy. Jeho náboženství bylo vyjádřeno raději tancem, než myšlenkou. Současný člověk vymyslel mnoho vír a vytvořil mnoho zkoušek náboženské víry. Budoucí věřící musí žít svá náboženství, zasvětit se pro šlechetnou službu bratrství lidí. Je nejvyšší čas, aby člověk prožil náboženskou zkušenost natolik osobní a natolik mocnou, aby mohla být uskutečněna a vyjádřena pouze „pocity, příliš hlubokými pro slova“.

99:5.10 (1091.9) Ježíš nepožadoval po svých stoupencích, aby se pravidelně shromažďovali a recitovali soustavu slov, svědčící o jejich společné víře. On jim pouze nakázal se sejít proto, aby skutečně něco udělali—zúčastnit se společné večere na památku jeho poskytnutého života na Urantii.

99:5.11 (1091.10) Jakou chybu dělají křesťané, když představují Krista jako nejvyšší ideál duchovního vůdce, oni se opovažují požadovat, aby poznávši Boha muži a ženy ztratili historické vůdcovství těch Boha poznávši lidí, kteří přispěli k jejich příslušnému národnímu, nebo rasovému osvícení v minulých epochách.

6. Institucionální náboženství

99:6.1 (1092.1) Sektářství je chorobou institucionálního náboženství a dogmatismus je ztročením duchovní podstaty. Je mnohem lepší mít náboženství bez církve, než církev bez náboženství. Náboženský rozruch dvacátého století sám o sobě neznamená duchovní úpadek. Rozruch předchází jak růstu, tak i destrukci.

99:6.2 (1092.2) V socializaci náboženství je reálný smysl. Účelem skupinových náboženských aktivit je zdůrazňovat náboženskou oddanost, zesilovat kouzlo pravdy, krásy a dobra, podporovat půvab nejvyšších hodnot, zvětšovat službu v duchu nesobeckého přátelství, zvelebovat potenciály rodinného života, prosazovat náboženské vzdělání, zajišťovat odborné poradenství a duchovní vedení a podněcovat skupinové bohoslužby. A všechna živá náboženství podporují přátelství lidí, udržují morálku, prosazují dobré sousedské vztahy a napomáhají šířit potřebné evangelium svých příslušných posláních věčného spasení.

99:6.3 (1092.3) Ale jak se náboženství stává institucionální, jeho síla pro dobro je omezena, zatímco možnosti pro zlo se výrazně znásobí. Nebezpečí formalizovaného náboženství jsou: spoutání názorů a vyhranění postojů, hromadění nezadatelných práv se stupňujícím zesvětšňováním; tendence standardizovat a zkosnatět pravdu, odklonit náboženství od služby Bohu ke službě církve; tendence vytvářet sekty a konkurenční skupiny; založení utlačující církevní autority; vytvoření názoru o aristokratických „vyvolených lidech“, podporování falešných a zveličených idejí o posvátnosti; znormalizování náboženství a ustrnutí formy bohoslužby, tendence uctívat minulost, ale ignorovat současné požadavky, neschopnost představit moderní náboženství, zapletení se do funkcí světských

institucí. Formalizované náboženství vytváří škodlivou diskriminaci jiných náboženských postojů, stává se netolerantním soudcem pravověrnosti, nedokáže udržet zájem podnikavého mládí a postupně ztrácí spásné poslání evangelia věčného spasení.

99:6.4 (1092.4) Formální náboženství omezuje lidi v jejich osobních duchovních aktivitách namísto toho, aby je osvobodilo pro vyšší službu jako stavitele království.

7. Přínos náboženství

99:7.1 (1092.5) Ačkoliv církve a všechny ostatní náboženské skupiny by měly být povzneseny nad všechny světské činnosti, současné náboženství nesmí dělat nic, co by zdržovalo, nebo brzdilo sociální součinnost lidských institucí. Život musí pokračovat v růstu smysluplným způsobem; člověk musí pokročit s reformací své filozofie a objasněním svého náboženství.

99:7.2 (1092.6) Politická věda musí provést přeměnu ekonomiky a průmyslu s pomocí metod, o kterých se poučila ze sociálních věd a také pomocí pohledů a motivů, pocházejících z náboženského života. Ve všech sociálních představách náboženství poskytuje stabilizující věrnost transcendentnímu záměru—ustalující cíl za a nad okamžitým a dočasným účelem. Uprostřed zmatků rychle se měnícího prostředí potřebuje smrtelný člověk podporu rozsáhlé kosmické perspektivy.

99:7.3 (1093.1) Náboženství inspiruje člověka žít odvážně a radostně na tomto světě; ono spojuje trpělivost se zanícením, pochopení s úsilím, porozumění s mocí a ideály s energií.

99:7.4 (1093.2) Člověk nikdy nemůže moudře posoudit dočasné otázky či překonat sobecké osobní zájmy, pokud nepřemýšlí v přítomnosti svrchovanosti Boha a nepočítá s realitami božských úmyslů a duchovních hodnot.

99:7.5 (1093.3) Ekonomická nezávislost a sociální přátelství nakonec povedou k bratrství. Člověk je svým založením snílek, ale věda ho vystřízliví natolik, že aktivace člověka náboženstvím již není spojena s tak velkým nebezpečím unáhlených fanatických reakcí. Ekonomické potřeby poutají člověka s realitou a osobní náboženská zkušenost přivádí tohoto stejného člověka tváří v tvář věčným realitám stále se rozrůstajícího a rozvíjejícího se kosmického občanství.

99:7.6 (1093.4) [Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

Kapitola 100

Náboženství v lidské zkušenosti

100:0.1 (1094.1) ZKUŠENOST dynamického náboženského života přetváří tuctového jedince do osobnosti, obdařeného idealistickou mocí. Náboženství podporuje vývoj všech prostřednictvím prospěšných růstů každého jedince a úroveň každého je umocněna prostřednictvím úspěšného dosažení všech ostatních.

100:0.2 (1094.2) Duchovní růst je vzájemně stimulován těsným spojením s jinými věřícími. Láska poskytuje půdu pro duchovní růst—objektivní cíl namísto subjektivního potěšení—nicméně, přináší nejvyšší subjektivní uspokojení. A náboženství zušlechťuje všední dřinu každodenního života.

1. Náboženský růst

^{100:1.1 (1094.3)} I když náboženství zajišťuje rozvoj významů a růst hodnot, zlo přichází vždy, kdy čistě osobní hodnocení jsou povýšena do absolutních úrovní. Dítě hodnotí zkušenost podle toho, kolik radosti mu přinese; vyspělost je přímo úměrná výměně osobního potěšení za vyšší významy—oddaností nejvyšším představám o rozmanitosti životních situací a kosmických vztazích.

^{100:1.2 (1094.4)} Někteří lidé jsou příliš zaneprázdněni, aby mohli růst a jsou proto ve velkém nebezpečí duchovního ustrnutí. Je nezbytné vytvářet podmínky pro růst významů v různých epochách, po sobě následujících kulturách a v pomíjivých stadiích rozvíjející se civilizace. Největšími brzdami růstu jsou předsudek a nevědomost.

^{100:1.3 (1094.5)} Dejte každému dítěti možnost získat svoji vlastní náboženskou zkušenost, nevnučujte mu hotovou zkušenost dospělého člověka. Pamatujte si, že každoroční progres v zavedeném vzdělávacím systému, neznamená nutně progres intelektuální a mnohem méně duchovní. Zvýšená slovní zásoba neznamená rozvoj charakteru. Pravým ukazatelem růstu nejsou pouze výsledky, ale spíše progres. Skutečným ukazatelem růstu ve vzdělání jsou povznesené ideály, zvýšené chápání hodnot, nové významy hodnot a posílená věrnost nejvyšším hodnotám.

^{100:1.4 (1094.6)} Děti jsou natrvalo ovlivněny pouze oddaností svých dospělých společníků; příkazy, nebo také příklady nemají trvalý vliv. Čestní lidé jsou rostoucí lidé a růst je působivá a inspirující realita. Žijete čestně dnes—rostete—a zítra je o vás postaráno. Nejrychlejší cesta pro pulce stát se žábou je žít čestně každý moment jako pulec.

100:1.5 (1094.7) Půda, potřebná pro náboženský růst, předpokládá progresivní život seberealizace, koordinaci přirozených sklonů, zvědavost a potěšení z uvážené podnikavosti, pocit spokojenosti, stimulující působení strachu, probouzejícího pozornost a uvědomění, touhu poznávat a normální vědomí malosti—skromnosti. Růst je také založen na objevení vlastní individuálnosti, doprovázené sebekritikou—svědomím, protože svědomí je ve skutečnosti kritikou sebe samého na základě vlastního systému hodnot, osobních ideálů.

100:1.6 (1095.1) Náboženská zkušenost je výrazně ovlivněna fyzickým zdravím, zděděnou povahou a sociálním prostředím. Ale tyto přechodné podmínky nezpomalují vnitřní duchovní progres duše, snažící se vykonávat vůli nebeského Otce. Ve všech normálních smrtelnících jsou přítomny určité hnací síly růstu a seberealizace, které působí jestliže nejsou vysloveně potlačovány. Způsob, jak podporovat tento významný dar pro potenciální duchovní růst, spočívá v udržování upřímného postoje v oddanosti k nejvyšším hodnotám.

100:1.7 (1095.2) Náboženství nemůže být věnováno, obdrženo, zapůjčeno, nebo ztraceno. Je to osobní zkušenost, která narůstá úměrně s narůstajícím vyhledáváním konečných hodnot. Kosmický růst tak doprovází hromadění významů a neustále rozšiřující se povyšování hodnot. Ale ušlechtilost sama o sobě je nevědomým růstem.

100:1.8 (1095.3) Náboženské návyky myšlení a jednání přispívají k obezřetnému duchovnímu růstu. Člověk si může vyvinout náchylnost pro prospěšné reakce na duchovní podněty, určitý druh podmíněného duchovního reflexu. Návyky, které přispívají náboženskému růstu, obsahují kultivovaný cit pro

božské hodnoty, rozpoznání náboženského života u jiných, hloubavé přemýšlení o kosmických významech, ctihodné řešení problémů, sdílení duchovního života s partnerem, vyhýbání se sobectví, odmítnutí předpokládat boží milosrdenství a žít jako v přítomnosti Boha. Faktory náboženského růstu mohou být úmyslné, ale samotný růst je neměně nevědomý.

100:1.9 (1095.4) Nicméně, nevědomá podstata náboženského růstu neznamená, že je to činnost, fungující na domnělých podvědomých oblastech lidského intelektu, ale spíše to ukazuje na tvůrčí aktivity nadvědomých úrovních smrtelné mysli. Zkušenost s poznáním reality nevědomého náboženského růstu je tak pozitivním důkazem funkční existence nadvědomí.

2. Duchovní růst

100:2.1 (1095.5) Duchovní rozvoj za prvé závisí na udržování živého duchovního spojení s pravými duchovními silami a za druhé na trvajícím plození duchovních plodů: poskytování pomoci svým druhům z toho, co jsme my obdrželi od našich duchovních dárců. Duchovní progres je založen na intelektuálním rozpoznání duchovní chudoby, spolu s vlastním vědomím hladu po dokonalosti,—na touze poznat Boha a být jako on a upřímném úmyslu vykonávat vůli nebeského Otce.

100:2.2 (1095.6) Duchovní růst je nejdříve probuzením k potřebám, pak rozpoznáním významů a potom objevením hodnot. Důkaz o duchovním růstu spočívá v projevu osobnosti člověka, motivovaného láskou, aktivovaného nesobeckou pomocí a ovládaného upřímnou úctou k dokonalosti ideálů božskosti. A

tato celá zkušenost představuje realitu náboženství na rozdíl od pouhých teologických vír.

100:2.3 (1095.7) Náboženství může dosáhnout takové úrovně poznání, na které se stává osvícenou a moudrou metodou duchovní reakce na vesmír. Takové zvelebené náboženství může působit na třech úrovních lidské osobnosti: intelektuální, morontální a duchovní; na mysl, ve vyvíjející se duši a s vnitřně zavedeným duchem.

100:2.4 (1096.1) Duchovnost se ihned stává indikátorem blízkosti člověka k Bohu a mírou jeho užitečnosti pro ostatní lidské bytosti. Duchovnost zvyšuje schopnost objevovat krásu ve věcech. Rozpoznávat pravdu ve významech a objevovat dobro v hodnotách. Duchovní rozvoj je určen schopností pro odstranění sobeckých vlastností v lásce a je tomu přímo úměrný.

100:2.5 (1096.2) Skutečný duchovní stav je mírou dosažení Božstva, napojení na Ladič. Dosažení konečné duchovnosti se rovná dosažení maximální reality—maximálního podobenství s Bohem. Věčný život je nekonečným pátráním po nekonečných hodnotách.

100:2.6 (1096.3) Cíl seberealizace člověka by měl být duchovní, ne materiální. Jediné reality hodné snažení jsou božské, duchovní a věčné. Smrtelný člověk má nárok na požitky z fyzických radostí a uspokojení lidských citů; on těží z věrnosti lidských vztahů a dočasných institucí; ale tyto nejsou věčnými základy, na kterých lze stavět nesmrtelnou osobnost, která musí překonat prostor, zdolat čas a dosáhnout věčného osudu božské dokonalosti a služby jako člen sboru Konečných.

^{100:2.7 (1096.4)} Ježíš popsal hluboké přesvědčení smrtelníka uvědomujícího si Boha znalého smrtelníka, když řekl: „Když všechno pozemské se zhroutí, znamená to něco pro člověka uvědomujícího si Boha a věřícího v království Boží“? Dočasné jistoty jsou zranitelné, ale duchovní jistoty jsou nenapadnutelné. Když přílivové vlny lidského protivenství, sobectví, krutosti, nenávisti, zášti a závisti narážejí na smrtelnou duši, můžete se spolehnout na to, že existuje jedna vnitřní bašta—pevnost ducha, která je absolutně nedobytná; alespoň toto platí pro každou lidskou bytost, která oddaně udržuje svoji duši ve spojení s vnitřně zavedeným duchem věčného Boha.

^{100:2.8 (1096.5)} Po takovém duchovním dosažení, ať je docíleno postupným růstem, nebo specifickou krizí, nastává nová orientace osobnosti a také rozvoj nových norem hodnot. Takoví, v duchu zrození jedinci, najdou ve svém životě tak silnou novou motivaci, že jsou schopni v klidu přihlížet tomu, jak jejich největší ambice berou za své a jejich nejhorlivější naděje se hrouť; oni pozitivně vědí, že takové katastrofy nejsou ničím jiným, než přesměrováním pohrom, které ničí dočasná jejich díla a předcházejí vypěstování vznešenějších a trvanlivějších realit nové a ušlechtlejší úrovně vesmírného dosažení.

3. Koncepce vyšší hodnoty

^{100:3.1 (1096.6)} Náboženství není metodou pro dosažení pokojného a blaženého míru mysli; je impulzem pro organizování duše pro dynamickou službu. Je to zasvěcení celého „já“ do věrné služby milujícího Boha a sloužení člověku. Náboženství platí jakoukoliv cenu, nezbytnou pro dosažení nejvyššího

cíle—získání věčnosti. V náboženské oddanosti je zasvěcená úplnost, která se vyznačuje nejvyšší dokonalostí. Takové vlastnosti oddanosti jsou sociálně účinné a duchovně progresivní.

100:3.2 (1096.7) Pro věřícího slovo Bůh se stává symbolem, znamenající přiblížení k nejvyšší realitě a poznání božské hodnoty. Lidské sympatie a antipatie neurčují dobro a zlo; morální hodnoty nevyrůstají ze splněných přáních, nebo citového zklamání.

100:3.3 (1096.8) Při rozmyšlení o hodnotách musíte rozlišit mezi tím, co je hodnota a tím, co má hodnotu. Musíte rozpoznat vztah mezi příjemnými činnostmi a jejich smysluplným sjednocením a rozšířenou realizací neustále vyšších a vyšších úrovní lidské zkušenosti.

100:3.4 (1097.1) Význam je něco, co zkušenost přidává k hodnotě; je to správné vnímání hodnot. Izolované a čistě sobecké potěšení může znamenat faktické znehodnocení významů, nesmyslný požitek, hraničící s relativním zlem. Hodnoty jsou empirické tehdy, když reality jsou smysluplné a intelektuálně spojené—když jsou takové vztahy rozpoznány a oceněny myslí.

100:3.5 (1097.2) Hodnoty nemohou nikdy být statické; opravdovost znamená změnu, růst. Změna bez růstu, bez rozšíření významů a povýšení hodnot, je bezcenná—je potenciálním zlem. Čím je vyšší schopnost ke kosmické adaptaci, tím je každá zkušenost smysluplnější. Hodnoty nejsou koncepčními iluzemi; jsou skutečné, ale vždy závisí na souvislostech. Hodnoty jsou vždy i aktuální i potenciální—ne, co bylo, ale co je a co bude.

100:3.6 (1097.3) Spojení aktuálního a potenciálního se rovná růstu—empirické realizaci hodnot. Ale růst není pouhý progres. Progres je vždy smysluplný, ale je relativně bezcenný bez růstu. Nejvyšší hodnota lidského života spočívá v růstu hodnot, progresu významů a realizaci kosmické souvislosti dvou těchto zkušeností. A taková zkušenost se rovná poznání Boha. Takový smrtelník, i když není nadpřirozený, se opravdu stává nadčlověkem; vyvíjí se v něm nesmrtelná duše.

100:3.7 (1097.4) Člověk není schopen vyvolat růst, ale může pro něj zajistit vhodné podmínky. Růst je vždy nevědomý, ať je fyzický, intelektuální, nebo duchovní. Tak roste láska; ona nemůže být stvořena, vyrobena či koupena; ona musí vyrůst. Evoluce je kosmická metoda růstu. Sociální růst nemůže být zajištěn legislativou a morální růst se nedosáhne zlepšenou administrativou. Člověk dokáže vyrobit stroj, ale jeho skutečná hodnota musí být stanovena lidskou kulturou a osobním oceněním. Jediným vkladem člověka pro růst je mobilizace veškerých sil jeho osobnosti—živé víry.

4. Problémy růstu

100:4.1 (1097.5) Náboženský život je zasvěcený životu a zasvěcený život je tvůrčí život—originální a spontánní. Nové náboženské náhledy se rodí z konfliktů, které dávají podnět k výběru nových a lepších návykových reakcí namísto starších a horších zažitých způsobů. Nové významy vznikají pouze v konfliktních situacích a konflikty přetrvávají pouze kvůli odmítnutí přijmout vyšší hodnoty, znamenající vyšší významy.

100:4.2 (1097.6) Náboženská dilemata jsou nevyhnutelná; nemůže být žádného růstu bez fyzického konfliktu a duchovního

rozechvění. Formování filozofických norem života nese s sebou značný rozruch ve filozofických sférách mysli. Věrnost ušlechtilosti, dobru, pravdě a vznešenosti se neobejde bez boje. Jasnost duchovního vidění a rozšíření kosmického porozumění vyžaduje úsilí. A lidský intelekt protestuje, když je odstavován od neduchovních energií dočasné existence. Těžkopádná živočišná mysl se bouří proti snaze, potřebné pro řešení kosmických problémů.

100:4.3 (1097.7) Ale velký problém náboženského způsobu života spočívá v úloze spojení duševních sil osobnosti pod vlivem LÁSKY. Zdraví, psychická zdatnost a štěstí jsou výsledkem spojení fyzických systémů, systémů myšlení a duchovních systémů. Člověk dobře rozumí tomu, co je zdraví a zdravá mysl, ale nemá prakticky žádnou představu o štěstí. Největší štěstí je nerozlučitelně spojeno s duchovním progresem. Duchovní růst přináší trvalou radost, pokoj, který přesahuje veškeré chápání.

100:4.4 (1098.1) Ve fyzickém životě smyslové orgány informují o existenci věcí; mysl odhaluje realitu významů; ale duchovní zkušenost ukazuje jedinci skutečné hodnoty života. Tyto vysoké úrovně lidského života jsou dosaženy v nejvyšší lásce k Bohu a v nesobecké lásce k člověku. Jestli milujete své bližní, tak jste objevili jejich hodnoty. Ježíš miloval lidi tak moc proto, že si jich velmi vysoce vážil. Nejlepší způsob pro odhalení hodnot ve vašichruzích je poznání jejich motivace. Jestli vás někdo roztrpčuje, vzbuzuje ve vás pocity nelibosti, měli byste se s pochopením snažit poznat jeho stanovisko, jeho důvody pro takové nepříjemné chování. Jestli jednou pochopíte vašeho

souseda, stanete se tolerantním a tato tolerance vyrostе do přátelství a dozraje v lásku.

100:4.5 (1098.2) Ve své obrazotvornosti si představte jednoho z vašich primitivních předků v době, kdy žil v jeskyních—malého, nestvůrného, špinavého a vrčícího divocha, rozkročeného se zvednutým kyjem, dýchajícího nenávist a nepřátelství a dívajícího se zuřivě těsně před sebe. Takový obraz sotva vykresluje božskou důstojnost člověka. Ale dovolte nám ten obraz zvětšit. Před tímto rozrušeným člověkem se krčí tygr s vyceněnými tesáky. Za ním stojí žena a dvě děti. Okamžitě poznáte, že takový výjev představuje začátky mnoha krásných a ušlechtilých lidských vlastností, ačkoliv se v obou případech jedná o stejného člověka. Ale ve druhém případě jste měli možnost vidět tuto scénu v rozšířené perspektivě. Proto jste pochopili motivaci tohoto vyvíjejícího se smrtelníka. Jeho postoj se stává chvályhodným, protože mu rozumíte. Jestli byste jen dokázali pochopit motivy svých přátel, jak byste jim mnohem více rozuměli! Jestli byste poznali své druhy, nakonec byste je milovali.

100:4.6 (1098.3) Vy nemůže opravdově milovat své bližní pouhou vůlí. Láska se rodí jen z důkladného porozumění motivů a pocitů vašich sousedů. Není tak důležité milovat všechny lidi dnes, ale raději se každý den naučit milovat jednu další lidskou bytost. Jestliže každý den, nebo každý týden porozumíte jednomu z vašich druhů a jestli je to limit vašich schopností, tak rozhodně zespolečňujete a opravdově oduševňujete vaši osobnost. Láska je nakažlivá a když je lidská péče uvážená a moudrá, láska je přitažlivější než nenávist. Ale pouze opravdová a nesobecká láska je skutečně nakažlivá. Kdyby

každý smrtelník se jen stal středem dynamické laskavosti, tento blahodárný virus lásky by brzy pronikl do proudu citového proudu lidských emocí natolik, že celá civilizace by byla obklopena láskou—a to by bylo uskutečnění bratrství lidí.

5. Konverze a mysticismus

100:5.1 (1098.4) Svět je zaplněn ztracenými dušemi, ztracenými ne v teologickém smyslu, ale ztracenými v ukazateli významů, bloudícími v této frustrované filozofické éře zmatečně od jednoho „ismu“ k druhému a od jednoho kultu k jinému. Jen velmi málo lidí se naučilo nahrazovat náboženskou autoritu filozofií života. (Symboly socializovaného náboženství netřeba zavrhnout jako koryta růstu, ačkoliv dno řeky není řeka sama.)

100:5.2 (1098.5) Postup náboženského růstu vede od stagnace přes rozpor ke koordinaci, od nejistoty k nepochybné víře, od zmatenosti kosmického vědomí ke sjednocení osobnosti, od dočasného cíle k věčnému, od područí strachu ke svobodě božského synovstva.

100:5.3 (1099.1) Je nutno objasnit, že projev věrnosti nejvyšším ideálům—fyzického, emocionálního a duchovního uvědomění poznání Boha—může být důsledkem přirozeného a postupného růstu, nebo někdy může být projeveno v určitých situacích, jako například ve chvílích krize. Apoštol Pavel prožil přesně takové náhlé a velkolepé obrácení v ten památný den na cestě, vedoucí do Damašku. Gautama Siddartha měl podobnou zkušenost v tu noc, kdy seděl o samotě a snažil se proniknout do tajemství konečné pravdy. Stejnou zkušenost mělo mnoho ostatních, ale mnoho opravdových věřících postoupilo v duchu bez náhlého obrácení.

100:5.4 (1099.2) Většina okázalých jevů, spojených s takzvanými náboženskými proměnami, má výlučně psychologický charakter, ale čas od času se přihodí události, které mají také duchovní původ. Velmi často, při absolutní mobilizaci mysli na jakékoli úrovni psychického zaměření k dosažení duchovnosti, když existuje dokonalost lidské motivace pro oddanost božské ideji, pak nastává sestupné porozumění vnitřně zavedeného ducha, aby se sladil se soustředěným a zasvěceným záměrem nadvědomé mysli věřícího smrtelníka. A právě taková zkušenost spojení intelektuálních a duchovních jevů je to, co vytváří konverzi, spočívající ve faktorech, které se nacházejí nad a za čistě psychologickými úrovněmi.

100:5.5 (1099.3) Ale samotné emoce jsou falešnou konverzí; člověk musí nejenom cítit, ale i věřit. Natolik, nakolik je psychická mobilizace částečná a mobilizace lidské oddanosti nedostačující, natolik se prodělání konverze stane směsí intelektuální, emocionální a duchovní reality.

100:5.6 (1099.4) Jestli je člověk ochoten uznat teoretickou podvědomou mysl jako prakticky fungující hypotézu v jinak jednotném intelektuálním životě, pak tedy, aby byl zásadový, měl by předpokládat podobnou a odpovídající oblast vzestupné intelektuální aktivity v nadvědomé úrovni—zóně bezprostředního kontaktu s vnitřně zavedenou duchovní entitou—Ladičem Myšlení. Velkým nebezpečím ve všech těchto psychických spekulacích je to, že představivost a další takzvané mystické prožitky, spolu se zvláštními sny, mohou být považovány za božskou komunikaci s lidskou myslí. V minulosti se božské bytosti zjevily některým Boha znalým

osobám ne v důsledku jejich mystických extází, nebo morbidních vizí, ale navzdory všem takovým jevům.

100:5.7 (1099.5) Na rozdíl od snažení dosáhnout konverze, lepší přístup k morontiálním zónám možného kontaktu s Ladičem myšlení je živá víra a ryzí zbožnost, upřímná a nesobecká modlitba. Vesměs příliš mnoho povznesených myšlenek nevědomých úrovní lidské mysli bylo mylně považováno za božská zjevení a duchovní vedení.

100:5.8 (1099.6) Existuje velké nebezpečí, spojené s návykovým praktikováním snění; mysticismus se může stát způsobem odklonění od reality, třebaš byl někdy prostředkem opravdového duchovního spojení. Krátkodobý únik od rušného dění života by nemusel příliš uškodit, ale dlouhá izolace osobnosti je naprosto nežádoucí. Za žádných okolností by se vizionářský stav vědomí neměl pěstovat jako druh náboženské zkušenosti.

100:5.9 (1099.7) Příznakem mystického stavu je rozptýlení vědomí s živými ostrůvky soustředěného vědomí, působící na poměrně pasivní intelekt. To všechno přitahuje vědomí směrem k povědomí, spíše než směrem k zóně duchovního kontaktu—nadvědomí. Mnoho mystiků přeneslo své mentální odloučení na úroveň abnormálních mentálních projevů.

100:5.10 (1100.1) Mnohem zdravější postoj k duchovní meditaci lze nalézt v rozjímavé zbožnosti a v modlitbě důkůvzdání. Přímé spojení s Ladičem Myšlení, takové, jaké nastalo v pozdějších letech Ježíšova života v lidském těle, by se nemělo zaměňovat s těmi takzvanými mystickými zkušenostmi. Faktory, které vedou k zahájení mystického spojení svědčí o nebezpečí

takových psychických stavů. Mystickému stavu prospívají takové věci jako: fyzická vyčerpanost, půst, psychické rozštěpení, hluboké estetické prožitky, silné sexuální impulsy, strach, úzkost, běsnění a divoký tanec. Mnoho z toho, co vzniká v důsledku takové úvodní přípravy má svůj původ v podvědomé mysli.

^{100:5.11 (1100.2)} Jakkoli tyto podmínky mohou být prospěšnými pro mystické jevy, je nutno jasně pochopit, že Ježíš Nazaretský nikdy nepoužil takové metody pro spojení s Rajským Otcem. Ježíš neměl žádné podvědomé halucinace, nebo nadvědomé přeludy.

6. Příznaky náboženského života

^{100:6.1 (1100.3)} Evoluční náboženství a zjevená náboženství se mohou výrazně lišit v metodě, ale v jejich motivech je obrovská podobnost. Náboženství není specifická forma života; spíše je to způsob žití. Právě náboženství je upřímná oddanost některé realitě, kterou věřící pokládají pro sebe a pro celé lidstvo za nejvyšší hodnotu. A význačnými charakteristickými rysy všech náboženství jsou nepochybující věrnost a srdečná oddanost nejvyšším hodnotám. Tato náboženská oddanost nejvyšším hodnotám je ukázána ve vztahu domněle nenáboženské matky k jejímu dítěti a ve vřelé věrnosti nevěřícího člověka ke své vlastní věci.

^{100:6.2 (1100.4)} Věřícím člověkem přijatá nejvyšší hodnota může být obyčejná, nebo také falešná, ale, nicméně, je pro něho náboženská. Náboženství je opravdové pouze do té míry, pokud jeho hodnota, která je pokládána za nejvyšší, je opravdu kosmickou realitou, mající skutečnou duchovní cenu.

100:6.3 (1100.5) Lidská reakce na náboženské impulsy obsahuje vlastnosti ušlechtilosti a vznešenosti. Upřímný věřící si je vědom vesmírného občanství a uvědomuje si spínající kontakt se zdroji nadlidské síly. On je nadšen a aktivován zjištěním, že je součástí vyššího a ušlechtilejšího společenství Božích synů. Uvědomění si vlastní ceny je posíleno impulsem pátrat po vyšších vesmírných úkolech—snaze dosáhnout nejvyšších cílů.

100:6.4 (1100.6) Vnitřní „já“ podleho úchvatnému náporu vše obsahující motivace, která vyvolává zvýšenou osobní disciplinu, snižuje emocionální konflikty a ze smrtelného života dělá skutečně hodnotné žití. Chorobné uznávání vymezených hranic člověka je zaměněno za přirozené uvědomění si lidských nedostatků, spojené s morálním odhodláním a duchovní touhou dosáhnout nejvyšších vesmírných a supervesmírných cílů. A toto intenzivní snažení dosáhnout nadsmrtelné ideály je vždy charakterizováno zvyšující se trpělivostí, shovívavostí, mravní silou a tolerancí.

100:6.5 (1100.7) Ale pravé náboženství je živá láska, život ve službě. Održení věřícího od většiny toho, co je čistě dočasné a bezcenné, nikdy nevede ke společenské izolaci a nemělo by to zničit smysl pro humor. Opravdový věřící nic neodjímá z lidské existence, ale naopak dodává celému životu nové významy; vytváří nové typy nadšení, zájmu a odvahy. Také může probudit ducha křížáckého rytíře, který je více než nebezpečný, když není ovládán duchovním vhledem a věrnou oddaností k běžným sociálním povinnostem, založených na lidské spolehlivosti.

100:6.6 (1101.1) Jedním z neúžasnějších znameních náboženského života je dynamický a povznesený klid, ten klid, který

přesahuje veškeré lidské vnímání, ten kosmický postoj, který znamená neexistenci jakékoliv pochybnosti a nepokoje. Takové úrovně duchovní stability jsou imunní vůči zklamání. Takoví věřící jsou jako apoštol Pavel, který řekl: „Já jsem přesvědčen, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani vyšší duchové, ani síly, ani věci přítomné, ani věci budoucí, ani výška, ani hloubka, ani nic jiného nás nedokáže oddělit od lásky Boha“.

100:6.7 (1101.2) S poznáním triumfální blaženosti je spojen pocit bezpečí, usazený ve vědomí věřícího, který pochopil realitu Nejvyššího a který jde ke svému cíli—Konečnému.

100:6.8 (1101.3) Také evoluční náboženství má v sobě všechnu tuto věrnost a ušlechtilost, protože je to opravdová zkušenost. Ale zjevené náboženství je vznešené, stejně jako opravdové. Nová věrnost, představující zvětšené duchovní vidění, vytváří nové úrovně lásky a oddanosti, služby a přátelství; a celý tento rozšířený rozhled plodí zvětšené vědomí Otcovství Boha a bratrství člověka.

100:6.9 (1101.4) Příznačným rozdílem mezi vyvinutým a zjeveným náboženstvím je nová schopnost božské moudrosti, která je přidána k čistě empirické lidské moudrosti. Ale právě zkušenost lidského náboženství vytváří schopnost pro dodatečné přijetí rozšířených poskytnutích božské moudrosti a kosmického vhledu.

7. Vrchol náboženského života

100:7.1 (1101.5) Ačkoliv průměrný smrtelník Urantie nemůže doufat, že dosáhne vysoké dokonalosti charakteru Ježíše

Nazaretského, nabytého během pobytu v lidském těle, je vcelku možné pro každého věřícího smrtelníka, aby si vyvinul silnou a ucelenou osobnost, podobající se zdokonaleným rysům osobnosti Ježíše. Výjimečným rysem Učitelovy osobnosti nebyla ani tolik její dokonalost, jako její harmoničnost, její mimořádná a vyrovnaná celistvost. Nejpůsobivější charakteristika Ježíše spočívá ve slovech toho, který ukazujíc na Učitele, stojícího před svými žalobci, řekl: „Pohleďte, člověk!“

100:7.2 (1101.6) Nevyčerpatelná laskavost Ježíše dojala srdce lidí, ale jeho stálá síla charakteru ohromila jeho následovníky. Byl naprosto upřímný, nebylo v něm nic pokryteckého. Nebyl afektovaný; byl vždy tak povzbudivě opravdový. Nikdy se nesklonil k přetvářce a nikdy se neuchýlil k pokrytectví. On žil pravdu, tak jak ji učil. On byl pravda. On byl nucen hlásat spásnou pravdu svému pokolení, třebaže taková upřímnost někdy zapříčinila bolest. On byl nepopíratelně věrný celé pravdě.

100:7.3 (1101.7) Ale učitel byl tak vlídný, tak dostupný. Celá jeho služba se vyznačovala velkou praktičností, zatímco všechny jeho plány byly charakterizovány velmi zasvěceným zdravým rozumem. Byl prost všech podivínských, rozmarných a výstředních sklonů. Nikdy nebyl náladový, nevyzpytatelný, nebo hysterický. Ve všech jeho učeních a ve všem co dělal, se vždy projevoval neobyčejně bystrý úsudek, spojený s mimořádným smyslem pro korektnost.

100:7.4 (1102.1) Syn Člověka se vždy vyznačoval vysokou rozvážností. Dokonce jeho nepřátelé k němu chovali náležitý respekt; až se báli jeho přítomnosti. Ježíš neznal strach. Byl

naplněn božským nadšením, ale nikdy se nestal fanatickým. Byl emocionálně aktivní, ale nikdy roztěkaný. Byl vynalézavý, ale vždy praktický. Upřímně čelil realitám života, ale nebyl nikdy jednotvárný, nebo všední. Byl odvážný, ale nikdy lehkomyšlný; opatrný, ale nikdy zbabělý. Byl soucitný, ale ne přecitlivělý; výjimečný, ale ne výstřední. Byl zbožný, ale ne pobožnůstkářský. A byl tak vysoce rozvážný, protože byl tak dokonale celistvý.

^{100:7.5 (1102.2)} Originalita Ježíše nebyla ničím potlačena. On nebyl svázán tradicemi, nebo postižen otroctvím malicherných obecných konvencí. Hovořil s neomylnou sebedůvěrou a učil s absolutní autoritou. Ale jeho jedinečná originalita mu nedala důvod přehlížet klenoty pravdy v učeních jeho předchůdců a současníků. A nejoriginálnější z jeho učení bylo zdůraznění lásky a soucitu namísto strachu a obětování.

^{100:7.6 (1102.3)} Ježíš se vyznačoval velmi širokým rozhledem. On nabádal své následovníky k tomu, aby kázali evangelium všem národům. Byl prost všech malicherností. Jeho soucitné srdce pojalo celé lidstvo, dokonce i vesmír. Neustále nabádal: „Ať je to kdokoliv, nechte ho přijít“.

^{100:7.7 (1102.4)} O Ježíši bylo správně řečeno: „On se spoléhal na Boha“. Jako člověk mezi lidmi, on naprosto důvěřoval Otci na nebesích“. Věřil svému Otci tak, jak malé dítě věří svým pozemským rodičům. Jeho víra byla dokonalá, ale ne domýšlivá. Bez ohledu na to, jak se příroda mohla zdát tvrdá, nebo lhostejná vůči lidskému blahu, Ježíš ve své víře nikdy nezaváhal. Byl imunní proti zklamání a odolný vůči nesnázím. Nedotkl se ho zjevný neúspěch.

^{100:7.8 (1102.5)} Miloval lidi jako své bratry a současně uznával velké rozdíly v jejich vrozených vlohách a nabytých schopnostech. „On chodil a dělal dobro“.

^{100:7.9 (1102.6)} Ježíš byl neobvykle radostný člověk, ale nebyl zaslepený a pošetilý optimista. On neustále nabádal: „Bud’te veselí!“ Dokázal udržet tento přívětivý postoj kvůli své neochvějné víře v Boha a své neotřesitelné důvěře v člověka. Byl vždy dojemně ohleduplný ke všem lidem, protože je miloval a věřil v ně. Současně s tím zůstával stále věrný svým přesvědčením a pozoruhodně houževnatý ve své oddanosti vykonávat vůli svého Otce.

^{100:7.10 (1102.7)} Učitel byl vždy štědrý. Nikdy ho neunavilo říkat: „Větším požehnáním je dávat, než dostávat“. On řekl: „Darem jste dostali, darem podarujte“. A přestože jeho štědrost byla neomezená, nikdy nebyl rozhazovačný, nebo marnotratný. Učil, že musíte věřit, abyste byli spaseni. „Protože každý, kdo usiluje, dostane“.

^{100:7.11 (1102.8)} Byl nestranný, ale vždy laskavý. Řekl: „Kdyby to tak nebylo, řekl bych vám to“. Byl přímý, ale vždy přátelský. Byl upřímný ve své lásce k hříšníkově a ve svém odporu k hříchu. Ale v celé své udivující otevřenosti byl neomylně spravedlivý.

^{100:7.12 (1102.9)} Ježíš byl stále veselý, přestože se někdy hluboce napil z číše lidského soužení. Neohroženě čelil realitám bytí a přesto byl naplněn nadšením pro evangelium království. Ale on své nadšení ovládal, nadšení nikdy neovládalo jeho. Byl bezvýhradně oddán „dílu Otce“. Toto božské nadšení přivedlo jeho neduchovní bratry k mínění, že byl mimo sebe, ale přihlížející vesmír ho ocenil jako vzor vyrovnanosti a model

nejvyšší smrtelné oddanosti k ušlechtilým zásadám duchovního života. A jeho ovládané nadšení bylo nakažlivé; jeho společníci byli nuceni sdílet jeho božský optimismus.

100:7.13 (1103.1) Tento muž z Galileje nebyl truchlícím člověkem; jeho duše se uměla radovat. Stále říkal: „Radujte se a buďte nadmíru šťastni“. Ale, když bylo zapotřebí, byl připraven projít odvážně „temným údolím smrti“. On byl radostný, ale současně pokorný.

100:7.14 (1103.2) Jeho odvaze se vyrovnala pouze jeho trpělivost. Když bylo na něj naléháno, aby rychle jednal, jenom odpověděl: „Můj čas ještě nepřišel“. On nikdy nespěchal; jeho vyrovnanost byla pozoruhodná. Ale často byl rozhořčen špatností a byl netolerantní k hříchu. Často cítil silný vnitřní odpor proti tomu, co bylo nebezpečné pro blaho jeho pozemských dětí. Ale jeho rozhořčení vůči hříchu nikdy nevedlo k hněvu vůči hříšníkovu.

100:7.15 (1103.3) Jeho odvaha byla mimořádná, ale nikdy neriskoval nerozumně. Jeho heslo bylo: „Nebojte se“. Jeho statečnost byla vznešená a jeho odvaha byla často hrdinská. Jeho odvaha byla spojena s rozvážností a řízena rozumem. Byla to odvaha zrozená z víry, ne unáhlená slepá troufalost. On byl opravdově statečný, ale nikdy drze troufalý.

100:7.16 (1103.4) Učitel byl vzorem ctihodnosti. Modlitba z jeho mládí začínala: „Otče náš jenž jsi na nebesích, buď posvěceno jméno Tvé“. On dokonce respektoval nevhodné bohoslužby svých druhů. Ale to ho neodradilo od útoků na náboženské tradice, nebo od výpadů proti nedostatkům lidské víry. Byl uctivý k

opravdové posvátnosti a přesto mohl spravedlivě apelovat na své druhy: „Kdo z vás mne obviní z hříchu?“

100:7.17 (1103.5) Ježíš byl veliký, protože byl dobrý a ještě se kamarádil s malými dětmi. Byl vlídný a nenáročný ve svém osobním životě a současně byl dokonalým člověkem vesmíru. Jeho společníci ho nazývali Učitelem ve vesmíru.

100:7.18 (1103.6) Ježíš byl dokonale sjednocená osobnost. A dnes, jak kdysi v Galileji, pokračuje ve sjednocování smrtelné zkušenosti a v koordinování lidských snah. Sjednocuje život, zušlechťuje charakter a usnadňuje zkušenost. Vstupuje do lidské mysli, aby ji povznesl, transformoval a přetvořil. Je doslovnou pravdou: „Jestliže kdokoliv má Ježíše Krista v sobě, je nové stvoření; staré dokonává; pohled'te: vše se stává novým“.

100:7.19 (1103.7) [Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

Kapitola 101

Skutečná podstata náboženství

101:0.1 (1104.1) NÁBOŽENSTVÍ, jako lidská zkušenost, sahá od primitivního zotročujícího strachu vyvíjejícího se divocha k ušlechtilé a nádherné svobodě, kterou přináší víra těch civilizovaných smrtelníků, kteří si dokonale uvědomují svůj synovský vztah s věčným Bohem.

101:0.2 (1104.2) Náboženství je předchůdce vyspělé etiky a mravů, vznikající v procesu postupné sociální evoluce. Náboženství, jako takové, není pouze morální hnutí, přestože etické a morální impulsy lidské společnosti silně ovlivňují vnější a

sociální projevy náboženství. Náboženství vždy oduševňuje evoluční lidskou podstatu, ale není klíčem této evoluce.

101:0.3 (1104.3) Náboženství, přesvědčení-víra osobnosti, může vždy triumfovát nad povrchně protichůdnou logikou zoufalství, zrozeného v nevěřící materiální mysli. Opravdu existuje skutečný a reálný vnitřní hlas, to „správné světlo, ozařující každého člověka, který přichází na tento svět“. A toto duchovní vedení je rozdílné od etického vybízení lidského svědomí. Pocit náboženského přesvědčení je více než emocionální cítění. Náboženské přesvědčení přesahuje intelekt mysli a také logiku filozofie. Náboženství je vírou, důvěrou a přesvědčením.

1. Opravdové náboženství

101:1.1 (1104.4) Opravdové náboženství není systém filozofické víry, ke které možno dojít logickou cestou a kterou je možno pochopit prostřednictvím přírodních důkazů. Ani není fantastickou a mystickou zkušeností nepopsatelných extatických pocitů, které mohou být prožity pouze romantickými vyznavači mysticismu. Náboženství není produkt racionálního uvažování, ale při pohledu zevnitř je naprosto racionální. Náboženství není odvozeno z logiky lidské filozofie, ale jako morální zkušenost je naprosto logické. Náboženství je prožívání božskosti ve vědomí morální bytosti evolučního původu; představuje opravdovou zkušenost s věčnými realitami v čase, poznání duchovní spokojenosti ještě během života v těle.

101:1.2 (1104.5) Ladič Myšlení nemá žádný speciální mechanismus, prostřednictvím kterého se dosahuje sebevyjádření; neexistuje žádná mystická schopnost pro přijetí, nebo vyjádření

náboženských pocitů. Taková zkušenost se získává prostřednictvím přirozeně nastaveného mechanismu smrtelné mysli. A v tom spočívá jedno z vysvětlení nesnáze, se kterou se potýká Ladič při navazování přímého spojení s materiální myslí svého trvalého pobytu.

^{101:1.3 (1104.6)} Boží duch navazuje spojení se smrtelným člověkem ne ve sféře pocitů a emocí, ale v oblasti nejvyššího a nejodůševnělejšího myšlení. Jsou to vaše myšlenky, ne pocity, která vás vedou k Bohu. Božská podstata může být vnímána pouze očima mysli. Ale ta mysl, která opravdu zná Boha a slyší vnitřního Ladiče, je mysl čistá. „Bez svatosti nemůže žádný člověk uvidět Hospodina“. Veškeré takové vnitřní a duchovní spojení se nazývá duchovní vhled. Takové náboženské zkušenosti jsou výsledkem vlivu, kterým na mysl člověka působí sloučené činnosti Ladiče a Ducha Pravdy, působících na ideje, ideály, pohledy a duchovní snažení vyvíjejících se Božích synů.

^{101:1.4 (1105.1)} Tedy, náboženství žije a vzkvétá ne viděním a cítěním, ale spíše kvůli víře a vhledu. Náboženství nespočívá v objevení nových faktů, nebo v hledání ojedinělé zkušenosti, ale spíše v objevení nových a duchovních významů ve faktech lidstvu již dobře známých. Nejvyšší náboženská zkušenost nezávisí na dřívějších projevech víry, sledování tradic, nebo respektování autority; náboženství není také výsledkem povznesených pocitů a čistě mystických emocí. Je to spíše velmi hluboká a opravdová zkušenost duchovního spojení s působícím, na člověka, duchovními vlivy, přebývajícími trvale v lidské mysli. A do takové míry, do jaké je taková zkušenost definovatelná v termínech psychologie, náboženství je prostě

zkušenost prožívání reality víry v Boha jako reality takové čistě osobní zkušenosti.

101:1.5 (1105.2) Přestože náboženství není produkt racionálních úvah materiální kosmologie, je nicméně, výtvozem zcela racionálního vhledu, který vzniká ze zkušenosti lidské mysli. Náboženství se nerodí ani z mystických meditací, ani z rozjímání o samotě, třebaže je vždy více či méně záhadné a vždy nedefinovatelné a nevysvětlitelné v termínech čistě intelektuálního posuzování a filozofické logiky. Zárodky pravého náboženství vznikají v oblasti mravního uvědomění člověka a projevují se v růstu jeho duchovního vhledu—té schopnosti lidské osobnosti, která se vyvíjí v důsledku přítomnosti Boha odhalujícího Ladiče Myšlení ve smrtelné mysli, toužící po Bohu.

101:1.6 (1105.3) Víra spojuje morální vhled se zásadovým rozlišováním hodnot a již dříve existující smysl pro povinnost završuje rodokmen pravého náboženství. Časem se náboženská zkušenost projeví v určitém poznání Boha a v nepochybné jistotě věčného života věřící osobnosti.

101:1.7 (1105.4) Tudíž, jak je vidět, podstata náboženských tužeb a duchovních popudů není taková, aby přivedla lidi pouze k tomu, že chtějí věřit v Boha, ale spíše jejich podstata a síla tak hluboce ovlivňuje lidi, že jsou přesvědčeni o tom, že mají věřit v Boha. Evoluční smysl pro povinnost a závazky, vyplývající z osvícení, které přišlo se zjevením, udělají tak hluboký dojem na morální podstatu člověka, že posléze dosáhne takového způsobu myšlení a takového stavu duše, že dospěje k přesvědčení, že on nemá právo nevěřit v Boha. Nakonec, vyšší a nadfilozofická moudrost takových osvícených a

disciplinovaných jedinců je vede k tomu, že pochybovat o Bohu, nebo nevěřit v jeho dobrotu, by byl projev nevěrnosti nejreálnější a nejhlubší věci v lidské mysli a duši—Ladiči Myšlení.

2. Podstata náboženství

101:2.1 (1105.5) Podstata náboženství spočívá zcela v náboženské zkušenosti obyčejných racionálních bytostí. A toto je jediný smysl, ve kterém náboženství může být považováno za vědecké, nebo také psychologické. Dokazovat to, že zjevení je zjevení, je tou stejnou podstatou lidské zkušenosti v tom, že zjevení slučuje zdánlivě rozdílné vědy přírody a teologii náboženství do zásadové a logické filozofie vesmíru—sladěného a souvislého objasnění jak vědy, tak i náboženství, čímž se vytváří harmonie mysli a uspokojení ducha, který v lidské zkušenosti odpovídá na otázky smrtelné mysli, toužící poznat jak Nekonečnost uskutečňuje svoji vůli a záměry ve hmotě, s myslí a na duchu.

101:2.2 (1106.1) Úsudek je metodou vědy; víra je metodou náboženství; logika je posuzovací metodou filozofie. Zjevení nahrazuje nepřítomnost morontálního hlediska poskytováním metody pro dosažení jednoty v chápání reality a vztahů hmoty a ducha prostřednictvím mysli. A pravé zjevené náboženství nikdy nepředstavuje vědu nepřirozenou, náboženství nesmyslné, nebo filozofii nelogickou.

101:2.3 (1106.2) Opírajíc se o vědecká zkoumání, úsudek může vést zpět přes přírodu k Prvopříčině, ale je zapotřebí náboženská víra, aby přeměnila Prvopříčinu vědy v Boha spasení; a pro

ověření takové víry, takového duchovního vhledu, je zapotřebí ještě také zjevení.

101:2.4 (1106.3) Existují dva základní důvody věřit v Boha, pečujícího o věčný život člověka:

101:2.5 (1106.4) 1. Lidská zkušenost—osobní jistota, nějakým způsobem registrovaná naděje a důvěra, iniciována vnitřním Ladičem Myšlení.

101:2.6 (1106.5) 2. Zjevená pravda—at' již prostřednictvím osobní služby Ducha Pravdy, planetárním poskytnutím božích Synů, nebo písemným sdělením.

101:2.7 (1106.6) Věda končí se svým hledáním příčiny na hypotéze Prvopříčiny. Náboženství nezastaví svůj vzlet víry dokud si není jisto Božím spasením. Soudné vědecké bádání logicky předpokládá realitu a existenci Absolutna. Náboženství upřímně věří v existenci a realitu Boha, který podporuje spasení osobnosti. V čem zcela selhává metafyzika a v čem částečně také selhává filozofie, to dokáže zjevení; potvrzuje to, že Prvopříčina ve vědě a Bůh spasení v náboženství jsou jedno a to samé Božstvo.

101:2.8 (1106.7) Úsudek je důkaz ve vědě, víra je důkaz v náboženství, logika je důkaz ve filozofii, ale zjevení je ověřeno pouze lidskou zkušeností. Věda plodí vědomost; náboženství plodí štěstí; filozofie plodí jednotu; zjevení ztvrzuje empirickou harmonii tohoto trojného přístupu k vesmírné realitě.

101:2.9 (1106.8) Pozorování přírody může odhalit pouze Boha přírody, Boha pohybu. Příroda odhaluje pouze hmotu, pohyb a

animálnost—život. Hmota plus energie se za určitých podmínek projevují v živých formách, ale zatímco přírodní život je jako jev takto relativně nepřetržitý, je zcela pomíjivý pro individuální formy. Příroda nedává základ pro logickou víru ve věčný život lidské osobnosti. Náboženský člověk, který nachází Boha v přírodě, již a nejdříve našel tohoto stejného Boha ve své vlastní duši.

101:2.10 (1106.9) Víra odhaluje Boha v duši. Zjevení, náhrada za morontální vhléd na evolučním světě, umožňuje člověku vidět stejného Boha v přírodě, kterého víra odhaluje v jeho duši. Takto zjevení úspěšně přemostuje propast mezi materiálním a duchovním, mezi tvorem a Tvořitelem, mezi člověkem a Bohem.

101:2.11 (1107.1) Pozorování přírody ukazuje logicky na to, že ji řídí inteligence, že se nachází pod živým dohledem, ale žádným uspokojujícím způsobem neodhaluje osobitého Boha. Na druhou stranu, příroda neodkrývá nic, co by bránilo dívat se na vesmír jako na dílo Boha náboženství. Boha není možno nalézt pouze prostřednictvím přírody, ale jestliže člověk již našel Boha v sobě, zkoumání přírody se stává naprosto shodné s vyšším a duchovnějším výkladem vesmíru.

101:2.12 (1107.2) Zjevení, jako epochální jev, je periodické; jako osobní lidská zkušenost je permanentní. Božskost působí ve smrtelné osobnosti v podobě Ladiče—daru od Boha, v podobě Ducha Pravdy—daru od Syna a v podobě Svatého Ducha—daru od Vesmírného Ducha a tyto tři nadsmrtelné dary jsou sjednoceny v empirické zkušenosti člověka v podobě péče Nejvyššího.

101:2.13 (1107.3) Právě náboženství je vhled do reality, věřícího dítěte smrtelného vědomí, a ne pouhý intelektuální souhlas s jakýmkoliv dogmatickými doktrínami. Právě náboženství spočívá ve zkušenosti toho, že „sám Duch potvrzuje našemu duchu, že my jsme děti Boha“. Náboženství nespočívá v teologických poučkách, ale v duchovním vhledu a vznešenosti důvěry duše.

101:2.14 (1107.4) Vaše nejhlubší podstata—božský Ladič—vytváří ve vás hlad a touhu po spravedlnosti, odhodlané toužení po božské dokonalosti. Pobožnost je aktem víry v rozpoznání tohoto vnitřního popudu k dosažení božskosti; a takto se navodí důvěra a jistota duše, což si začnete uvědomovat jako cestu ke spasení—metodu pro přežití osobnosti a všech těch hodnot, které považujete za správné a dobré.

101:2.15 (1107.5) Pochopení náboženství nikdy nebylo a nikdy nebude závislé na velikém učení, nebo na důmyslné logice. Je to duchovní vhled a to je právě ten důvod, proč někteří největší světoví náboženští učitelé, a také proroci, byli tak málo obdařeni světovou moudrostí. Náboženská víra je ve stejné míře dostupná jak vzdělaným, tak i nevzdělaným lidem.

101:2.16 (1107.6) Náboženství musí být vždy svým vlastním kritikem a soudcem; není ho možno zkoumat, o to více mu rozumět, zvenčí. Jedinou vaší zárukou osobního Boha je vaše pochopení vaší vlastní víry v duchovní záležitosti a vlastní zkušenosti s nimi. Pro všechny vaše druhy, kteří poznali podobnou zkušenost není zapotřebí důkazů o osobnosti, nebo realitě Boha, zatímco pro všechny ostatní, kteří si takto nejsou o Bohu jisti, nemůže být žádný argument opravdově přesvědčivý.

^{101:2.17 (1107.7)} Psychologie se může rozhodně pokoušet studovat fenomény náboženských reakcí na sociální prostředí, ale nikdy nemůže doufat, že pochopí skutečné a vnitřní motivy a působení náboženství. Pouze teologie, oblast víry a metoda zjevení, může poskytnout určitý druh inteligentní úvahy o podstatě a obsahu náboženské zkušenosti.

3. Charakteristické rysy náboženství

^{101:3.1 (1107.8)} Náboženství je tak životaschopné, že přetrvává při absenci vědomostí. Ono žije navzdory svému zamoření chybnými naukami o vesmíru a klamnými filozofiemi; dokonce přežije zhoubný vliv metafyziky. Ve všech těchto historických proměnách náboženství stále přetrvává to, co je nezbytné pro progres a věčný život člověka: etické vědomí a morální uvědomění.

^{101:3.2 (1108.1)} Víra-vhled, neboli duchovní intuice, je schopnost, kterou kosmická mysl poskytuje člověku ve spojení s Ladičem Myšlení—darem Boha. Duchovní uvažování—inteligenci duše—přiděluje Svatý Duch, je to dar Tvořivého Ducha člověku. Duchovní filozofii—moudrost reálnosti ducha—přiděluje Duch Pravdy, společný dar poskytnutých Synů lidským dětem. Koordinace a propojení těchto duchovních darů vytváří duchovní osobnost člověka v jejím potenciálním osudu.

^{101:3.3 (1108.2)} Právě tato duchovní osobnost, v primitivní a zárodočné formě, přežívá přirozenou smrt těla, zůstávajíc v državě Ladiče. Tato smíšená entita duchovního původu, ve spojení s lidskou zkušeností, je schopna, prostřednictvím životní cesty, stanovené božími Syny, přežít (v péči Ladiče)

rozklad materiální individuálnosti mysli a hmoty, když takové dočasné partnerství fyzického a duchovního je odděleno zánikem životodárného pohybu.

101:3.4 (1108.3) Skrze náboženskou víru duše člověka odkrývá sebe sama a projevuje potenciální božskost své vznikající podstaty charakteristickým způsobem, který nutí smrtelnou osobnost reagovat na určité obtížné intelektuální a svízelné sociální situace. Opravdová duchovní víra (ryzí morální uvědomění) se projevuje v tom, že:

101:3.5 (1108.4) 1. Vyvolává rozvoj etiky a mravnosti, navzdory vrozeným a nedobrým živočišným sklonům.

101:3.6 (1108.5) 2. Vzbuzuje naprostou důvěru v milosrdnost Boha i přes hořké zklamání a zdrcující nezdar.

101:3.7 (1108.6) 3. Plodí silnou odvahu a sebedůvěru, navzdory nepříznivosti přírody a fyzickým nehodám.

101:3.8 (1108.7) 4. Demonstruje nevysvětlitelnou rovnováhu a trvající rozvážnost, bez ohledu na podlomující nemoci a také akutní fyzické bolesti.

101:3.9 (1108.8) 5. Udržuje záhadný klid a vyrovnanost osobnosti tváří v tvář špatnému zacházení a nejkřiklavějšímu bezpráví.

101:3.10 (1108.9) 6. Udržuje božskou důvěru v konečné vítězství, nehledě na krutosti zdánlivě bezohledného osudu a domnělou naprostou lhostejnost přírodních sil k lidskému blahu.

^{101:3.11 (1108.10)} 7. Setrvává v neochvějně víře v Boha, navzdory všem protikladným projevům logiky a úspěšně odolává všem dalším intelektuálním vypočítavostem.

^{101:3.12 (1108.11)} 8. Trvale projevuje nezlomnou víru ve věčný život duše, bez ohledu na klamné učení falešné vědy a vemlouvavých mámeních nespolehlivé filozofie.

^{101:3.13 (1108.12)} 9. Žije a triumfuje, bez ohledu na zdrcující přetížení komplikovaných a nedokonalých civilizací současnosti.

^{101:3.14 (1108.13)} 10. Přispívá k nepřetržitému pokračování altruismu navzdory lidské sobeckosti, sociálnímu antagonismu, průmyslové nenasytlosti a politické rozpolcenosti.

^{101:3.15 (1108.14)} 11. Vytrvale se drží vznešené víry ve vesmírnou jednotu a boží vedení, nehledě na matoucí přítomnost zla a hříchu.

^{101:3.16 (1108.15)} 12. Pokračuje v uctívání Boha, i když se odváží prohlásit: „Přestože mně zničí, přesto mu budu sloužit“.

^{101:3.17 (1108.16)} Potom tedy můžeme usoudit, že člověk má uvnitř sebe božího ducha či duchy na základě tří fenoménů,: za prvé, na základě osobní zkušenosti—náboženskou víru; za druhé, na základě zjevení—osobitost a národnost; a za třetí, na základě udivujících projevů takových neobvyklých a nepřirozených reakcí na jeho materiální prostředí jak jsou objasněny v předchozím výčtu dvanácti duchovních postojů ve skutečných a těžkých situacích reálného lidského bytí. Kromě nich jsou ještě další.

^{101:3.18 (1109.1)} Právě taková životodárná a činorodá jednání víry v oblasti náboženství dávají smrtelnému člověku právo tvrdit, že náboženská zkušenost—tento vrcholný dar lidské povaze—je jeho osobním vlastnictvím a duchovní realitou.

4. Omezení zjevení

^{101:4.1 (1109.2)} Vzhledem k tomu, že váš svět obecně nezná původy, dokonce ani původy fyzické, ukázalo se, že by bylo moudré čas od času poskytnout vám informace o kosmologii. A toto vždy způsobilo nesnáze pro budoucnost. Zákony zjevení nás značně omezují svými zákazy sdělovat bezpracnou, nebo předčasnou vědomost. Každé kosmologii, představované jako část zjeveného náboženství, je souzeno ve velmi krátké době zastarat. Proto jsou budoucí studenti takového zjevení v pokušení odstranit jakýkoliv prvek ryzí náboženské pravdy v něm obsažené, protože objevují při zběžném pohledu chyby v přidružených kosmologiích v tomto ohledu představovaných.

^{101:4.2 (1109.3)} Lidstvo by mělo pochopit, že my, kteří jsme zapojeni do zjevení pravdy, jsme velmi přísně omezeni pokyny našich nadřízených. My nemáme právo předvídat vědecké objevy na tisíc let dopředu. Zjevovatelé musí jednat v souladu s instrukcemi, které tvoří část mandátu zjevení. My nevidíme žádný způsob jak překonat tuto nesnáz, ať již v současnosti, nebo v budoucnosti. Přestože historická fakta a náboženské pravdy této řady zjevení zůstanou v záznamech na mnoho dalších věků, my velmi dobře víme, že během několika krátkých let mnoho z našich údajů, týkajících se fyzických věd, bude vyžadovat přezkoumání v důsledku dalších vědeckých pokroků a nových objevů. My již nyní předvídáme tyto nové pokroky, ale není nám dovoleno zahrnout taková, člověkem

neodhalená fakta, do spisů zjevení. Je nutno objasnit, že zjevení nejsou nutně vnuknutím. Kosmologie těchto zjevení není vnuknutím. Je omezena našim oprávněním pro uspořádání a seřazení současných vědomostí. Zatímco božský, nebo duchovní vhled je dar, lidská moudrost se musí vyvinout.

^{101:4.3 (1109.4)} Pravda je vždy zjevením: samozjevením, když vzniká v důsledku činnosti vnitřního Ladiče; epochálním zjevením, když je představeno působením některých jiných nebeských sil, skupin, nebo osobností.

^{101:4.4 (1109.5)} V konečném součtu, náboženství je posuzováno podle jeho plodů—v souladu s tím, jakým způsobem a v jakém rozsahu projevuje svoji vlastní vrozenou a božskou dokonalost.

^{101:4.5 (1109.6)} Pravda může být jen relativně vnuknuta, přestože zjevení je vždy duchovním jevem. Ačkoliv prohlášení, vztahující se ke kosmologii, nejsou nikdy vnuknuta, taková zjevení mají nesmírnou hodnotu v tom, že alespoň dočasně zdokonalují znalosti následujícími faktory:

^{101:4.6 (1109.7)} 1. Zmírněním zmatku autoritativním odstraněním omylů.

^{101:4.7 (1109.8)} 2. Koordinací faktů a pozorování—známých, nebo takových, která se stanou známými v blízké budoucnosti.

^{101:4.8 (1110.1)} 3. Obnovením důležitých ztracených svědectví o epochálních procesech v dávné minulosti.

^{101:4.9 (1110.2)} 4. Dodáním informací pro doplnění chybějících zásadních mezer ve znalostech, které v jiných aspektech byly nabyty.

101:4.10 (1110.3) 5. Představením kosmických údajů takovým způsobem, kterým se osvětlí duchovní učení, obsažená v doprovázejícím zjevení.

5. Náboženství, rozšířeno zjevením

101:5.1 (1110.4) Zjevení je metoda, která ušetří věky a věky času nezbytné práce třídění a prosévání omylů evoluce od pravd duchovního rozvoje.

101:5.2 (1110.5) Věda pracuje s fakty; náboženství se zabývá pouze hodnotami. Prostřednictvím osvícené filozofie mysl usiluje o sjednocení významů jak faktů, tak i hodnot, čímž se blíží ke koncepci celistvé reality. Pamatujte si, že věda je doménou vědění, filozofie je oblastí moudrosti a náboženství je sférou zkušenosti víry. Ale, nicméně, náboženství existuje ve dvou fázích projevu:

101:5.3 (1110.6) 1. Evoluční náboženství. Zkušenost primitivního uctívání, náboženství, které má svůj původ v mysli.

101:5.4 (1110.7) 2. Zjevené náboženství. Vesmírný postoj, který je odvozeninou ducha; jistota a víra v zachování věčných realit, přežití osobnosti a eventuální dosažení kosmického Božstva, jehož záměr to všechno učinil možným. Součástí vesmírného plánu je, že dříve či později, bude evolučnímu náboženství souzeno podstoupit rozšíření pomocí zjevení.

101:5.5 (1110.8) Jak věda, tak i náboženství začínají s převzetím některých všeobecně přijímaných osnov pro logická usuzování. Proto filozofie také musí začínat svoji cestu s převzetím reality tří věcí:

101:5.6 (1110.9) 1. Materiálního těla.

101:5.7 (1110.10) 2. Nadmateriálního aspektu lidské bytosti—duši, nebo také vnitřního ducha.

101:5.8 (1110.11) 3. Lidské mysli—mechanismu pro vzájemnou komunikaci a spojení mezi duchem a hmotou, oblast materiálního a oblast duchovního.

101:5.9 (1110.12) Vědci shromažďují fakta, filozofové koordinují ideje, zatímco proroci zdůrazňují ideály. Pocity a emoce jsou vždy součástí náboženství, ale samy o sobě nejsou náboženství. Náboženství může být pocitem zkušenosti, ale sotva je zkušeností pocitu. Ani logika (rozumové vysvětlování), ani emoce (pohnutí) nejsou nezbytně součástí náboženské zkušenosti, ačkoliv obě mohou být různě spojeny s vírou při prohlubování duchovního vhledu do reality, přičemž všechno to probíhá v souladu se stavem a povahovými sklony individuální mysli.

101:5.10 (1110.13) Evoluční náboženství je dílem pomocného ducha mysli lokálního vesmíru, pověřeného vytvořením a podporováním zbožnosti ve vyvíjejícím se člověku. Taková primitivní náboženství se bezprostředně týkají etiky a morálky—smyslu pro lidskou povinnost. Taková náboženství jsou založena na jistotě svědomí a vedou ke stabilizaci relativně etických civilizací.

101:5.11 (1111.1) Náboženství, zjevena osobně, jsou pod záštitou poskytnutých duchů, zastupujících tři osoby Rajské Trojice a zabývají se především rozšířením pravdy. Evoluční

náboženství objasňuje jedinci ideu osobní povinnosti; zjevené náboženství klade vysoký důraz na lásku, zlaté pravidlo.

101:5.12 (1111.2) Evoluční náboženství zcela závisí na víře. Zjevení dává dodatečnou jistotu, protože se opírá o rozšířené podání pravd, odkrývajících božskost a realitu a také na stále cennějším svědectví vlastní zkušenosti, která se hromadí v důsledku účinně fungujícího spojení evoluční víry a zjevené pravdy. Takové fungující spojení lidské víry a božské pravdy vytváří charakter, který pevně kráčí po cestě k faktickému dosažení morontialní osobnosti.

101:5.13 (1111.3) Evoluční náboženství poskytuje pouze jistotu, vyplývající z víry a přesvědčení, vycházející ze svědomí; zjevené náboženství poskytuje jistotu, vyplývající z víry a navíc pravdu živoucí zkušenosti v poznání realit zjevení. Třetí stupeň v náboženství—nebo třetí fáze zkušenosti náboženství—se vztahuje k morontialnímu stavu, hlubšího dosažení moty. Pravdy zjeveného náboženství se stále více a více rozšiřují s mírou postupu po morontialní cestě; čím dál tím více budete poznávat pravdu nejvyšších hodnot, božské laskavosti, vesmírných vztahů, věčných realit a nejvzdálenějších cílů.

101:5.14 (1111.4) Během morontialního růstu stoupající měrou jistota pravdy nahrazuje jistotu víry. Když budete konečně přijati do duchovního světa, potom jistoty ryzího duchovního vhledu budou působit namísto víry a pravdy, nebo spíše, ve spojitosti s těmito dřívějšími metodami osobní jistoty na nich navrstvenými.

6. Vyrůstající náboženská zkušenost

101:6.1 (1111.5) Morontiální fáze zjeveného náboženství je spojena se zkušeností dalšího života a jejím mocným podnětem je dosažení duchovní dokonalosti. Projevuje se také vyšší motiv uctívání, spojený s podněcujícím voláním k rozšíření etické služby. Morontiální vhléd způsobuje stále se rozšiřující uvědomění Sedmidílného, Nejvyššího a dokonce Konečného.

101:6.2 (1111.6) V průběhu celé náboženské zkušenosti, od jejího nejranějšího počátku na materiální úrovni až do doby dosažení plného duchovního statusu, Ladič je tajemstvím osobního poznání reality existence Nejvyššího; a tento stejný Ladič také obsahuje tajemství vaší víry v transcendentální dosažení Konečného. Empirická osobnost evolučního člověka, spojená s esencí existencionálního Boha—Ladiče, vytváří potenciál pro dosažení nejvyšší existence a je přirozeným základem pro nadkonečné vzniknutí transcendentální osobnosti.

101:6.3 (1111.7) Morální vůle zahrnuje rozhodnutí, založená na logickém vědění, umocněná moudrostí a stvrzená náboženskou vírou. Takové volby jsou činy morální povahy a důkazem existence morální osobnosti—předchůdce morontiální osobnosti a nakonec, skutečného duchovního statusu.

101:6.4 (1111.8) Evoluční typ vědění je pouhým nahromaděním protoplazmového materiálu paměti; je to nejprimitivnější forma uvědomělosti tvora. Moudrost obsahuje ideje, zformulované z protoplazmové paměti v procesu spojování a vybavování představ a takové jevy odlišují lidskou mysl od pouhé živočišné mysli. Zvířata mají paměť, ale pouze člověk má schopnost moudrosti. Pravda je dostupná moudrostí obdařenému jedinci poskytnutím takové mysli duchů Otce a Synů—Ladiče Myšlení a Ducha Pravdy.

101:6.5 (1112.1) V době svého poskytnutí na Urantii žil Kristus Michael do svého křtu pod vlivem evolučního náboženství. Od chvíle svého křtu po své ukřižování pokračoval ve své práci pod sloučeným vedením evolučního a zjeveného náboženství. Od rána svého vzkříšení po své nanebevstoupení prošel početnými fázemi morontiálního života, příznačnými pro přechod smrtelných ze světa hmoty do duchovního světa. Po svém nanebevstoupením Michael dosáhl dokonalosti ve zkušenosti Svrchovanosti—poznání Nejvyššího; a protože byl jedinou osobou v Nebadonu, mající neomezenou způsobilost pro poznání reality Nejvyššího, okamžitě získal nejvyšší status svrchovanosti ve svém lokálním vesmíru a ve vztahu k němu.

101:6.6 (1112.2) Pokud se jedná o člověka, eventuální splynutí a následná jednotnost s vnitřním Ladičem—sloučení osobnosti člověka s esencí Boha—dělá z něho, potenciálně, živou část Nejvyššího a zajišťuje této, kdysi smrtelné bytosti, právo nekonečného snažení k završení vesmírné služby Nejvyššímu spolu s Nejvyšším.

101:6.7 (1112.3) Zjevení učí smrtelného člověka, že proto, aby zahájil pozoruhodné a poutavé putování prostorem prostřednictvím vývoje v čase, měl by začít organizovat vědomosti do idejí-rozhodnutí; potom, poručit moudrosti neustále pracovat na ušlechtilém úkolu přeměnit abstraktní ideje do praktičtějších, ale nicméně, vznešených ideálů—takových koncepcí, které jsou stejně racionální jako ideje a stejně logické jako ideály, takže Ladič se je pokusí sloučit a oduševnit a udělat je způsobilými pro takové spojení v konečné mysli, které z nich vytvoří účinný lidský doplněk a bude takto připraven pro působení Ducha Pravdy Synů, časoprostorových projevů pravdy

Ráje—univerzální pravdy. Koordinace idejí-rozhodnutí, logických ideálů a božské pravdy vytváří čestný charakter—nezbytný předpoklad pro přijetí smrtelníka do stále se rozšiřujících a stále více duchovnějších realit morontiálního světa.

101:6.8 (1112.4) Učení Ježíše se stalo prvním urantijským náboženstvím, které vytvořilo natolik ucelenou harmonickou koordinaci vědomostí, moudrosti, víry, pravdy a lásky, že poskytlo úplný a zároveň dočasný klid, intelektuální jistotu, morální osvětlení, filozofickou stabilitu, etickou citlivost, vědomí Boha a pozitivní ujištění dalšího osobního života. Víra Ježíše ukázala cestu ke konečnému spasení lidí, k nejvyššímu dosažení smrtelníků ve vesmíru, protože poskytuje následující:

101:6.9 (1112.5) 1. Spasení od materiálních okovů v osobním poznání synovstva ve vztahu k Bohu, který je duch.

101:6.10 (1112.6) 2. Spasení od intelektuálních pout: člověk musí poznat pravdu a pravda ho udělá svobodným.

101:6.11 (1112.7) 3. Spasení od duchovní slepoty—humánní uskutečnění bratrství smrtelných bytostí a uvědomění morontiálních bytostí bratrství všech vesmírných tvorů; objevení duchovní reality službou a odhalení síly duchovních hodnot za pomoci zjevení.

101:6.12 (1113.1) 4. Spasení od nedokonalosti svého „já“ skrze dosažení duchovních úrovní vesmíru a prostřednictvím konečné realizace harmonie Havony a dokonalosti Ráje.

101:6.13 (1113.2) 5. Spasení od svého „já“: osvobození od omezeních sebeuvědomění skrze dosažení kosmických úrovní Nejvyšší mysli a koordinací s dosaženími všech ostatních sebe uvědomělých bytostí.

101:6.14 (1113.3) 6. Spasení od času: dosažení věčného života—nekonečného vývoje v poznávání Boha a sloužení jemu.

101:6.15 (1113.4) 7. Spasení od konečného: dosažení jednotnosti s Božstvem v Nejvyšším a skrze něho, umožňující tvorovi pokoušet se o transcendentální objevení Konečného na postkonečných úrovních absonitního.

101:6.16 (1113.5) Takové sedmidílné spasení odpovídá ucelenosti a dokonalosti uskutečnění největší zkušenosti Vesmírného Otce. A to všechno, potenciálně, je obsaženo v realitě víry náboženské zkušenosti člověka. Je to možné proto, že víra Krista využívala a odkrývala reality, nacházející se také za hranicemi konečného; víra Ježíše se přiblížila statusu vesmírného absolutna natolik, nakolik je jen možné, aby se takový fenomén projevil ve vyvíjejícím se časoprostorovém kosmu.

101:6.17 (1113.6) Přijetím Ježíšovy víry může smrtelný člověk poznat v čase reality věčnosti. Ježíš odkryl v lidské zkušenosti Konečného Otce a jeho smrtelní bratři v těle ho mohou následovat se stejnou zkušeností objevení Otce. Dokonce mohou ve svém nynějším stavu dosáhnout v této zkušenosti stejného uspokojení, jakého dosáhl Ježíš ve svém postavení. Po zakončení poskytnutí Michaela došlo ve vesmíru Nebadon k aktualizaci nových potenciálů, z nichž jeden bylo světlo, které

osvítilo cestu věčnosti, vedoucí k Otci všeho a která může být podniknuta také smrtelníky z materiálních těl a krve v průběhu počátečního života na planetách prostoru. Ježíš byl a je novou a živou cestou, po které člověk může přijít do božského dědictví, o kterém Otec prohlásil, že bude náležet tomu, kdo si o něj řekne. V životě Ježíše jsou bohatě demonstrovány jak začátky, tak i konce prožívání víry lidstva—dokonce až božského lidstva.

7. Osobní filozofie náboženství

^{101:7.1 (1113.7)} Idea je pouze teoretickým plánem pro čin, zatímco pozitivní rozhodnutí je schváleným plánem pro čin. Stereotyp je plán činu, přijatého bez ověření. Materiály, ze kterých se postaví osobní filozofie náboženství, pocházejí jak z vnitřní, tak i z vnější zkušenosti jednotlivce. Společenské postavení, ekonomické podmínky, možnosti vzdělání, morální sklony, vliv institucí, politické události, rasové tendence a náboženská učení příslušné doby a místa, to všechno se stává faktorem při vytváření osobní filozofie náboženství. Také vrozená povaha a intelektuální dispozice výraznou měrou určují charakter náboženské filozofie. Povolání, manželství a příbuzenstvo, to všechno ovlivňuje evoluci osobních zásad v životě jedince.

^{101:7.2 (1113.8)} Filozofie náboženství se vyvíjí ze základního růstu idejí a empirického života, přičemž oboje se mění tendencí napodobovat ostatní. Zdravost filozofických úsudků závisí na pronikavém, čestném a soudném myšlení ve spojení s vnímáním významů a přesností posuzování. Morální zbabělci nikdy nedosáhnou vysokých úrovní filozofického myšlení. Proniknout do nových úrovní zkušenosti a pokusit se

prozkoumat neznámé oblasti intelektuálního života vyžaduje odvahu.

101:7.3 (1114.1) A pak najednou se objeví nové systémy hodnot; je dosaženo nových formulací principů a norem; zvyky a ideály se přebudují; docílilo se nové ideje osobního Boha, která je následována rozšiřujícími se koncepcemi ve vztahu k ní.

101:7.4 (1114.2) Obrovský rozdíl mezi náboženskou a nenáboženskou filozofií života spočívá v povaze a úrovni rozpoznaných hodnot a také v tom, co je předmětem oddaného vztahu. V evoluci náboženské filozofie existují čtyři fáze. Taková zkušenost se může stát pouhým konformismem, podléhající tradici a autoritě. Nebo se může spokojit s malým dosažením, dostačujícím pouze ke stabilizaci každodenního života a proto na této nahodilé úrovni rychle ustrne. Takoví smrtelníci věří, že všechno se děje samo od sebe. Třetí skupina postoupí na úroveň logické intelektuálnosti, ale tam stagnuje v důsledku kulturního otroctví. Je to vsutku žalostný pohled vidět, jak gigantické intelekty jsou nezvratně drženy v krutém zajetí kulturního otročení. Stejně smutný pohled je na ty, kteří zaprodají své kulturní otročení za materialistické okovy toho, co se chybně nazývá vědou. Čtvrtá úroveň filozofie dosahuje svobody od všech konvenčních a tradičních omezení a odvažuje se myslet, jednat a žít čestně, oddaně, nebojácně a pravdivě.

101:7.5 (1114.3) Tíživým testem každé náboženské filozofie je její schopnost či neschopnost rozlišovat mezi realitami materiálního a duchovního světa, zatímco zároveň rozpoznává jejich slučování v intelektuálních snahách a sociální službě. Hodnověrná náboženská filozofie nesměšuje boží s císařovým.

Ani neuznává estetický kult, založený čistě na zázracích, jako náhradu za náboženství.

101:7.6 (1114.4) Filozofie přeměňuje primitivní náboženství, které bylo do značné míry pohádkou svědomí, do živé zkušenosti vzestupných hodnot kosmické reality.

8. Víra a přesvědčení

101:8.1 (1114.5) Přesvědčení dosáhne úroveň víry, když začíná motivovat život a formovat způsob žití. Přijetí učení za pravdu není vírou; je to pouze přesvědčení. Stejně tak není vírou jistota, nebo názor. Stav mysli dosahuje úrovní víry pouze tehdy, když opravdu řídí způsob žití. Víra je živým symbolem skuteční osobní náboženské zkušenosti. Člověk věří pravdě, obdivuje krásu a váží si dobroty, ale neklaní se jim; takový postoj spasitelné víry je soustředěný pouze na samotného Boha, který je ztělesněním všech těchto atributů a nekonečně víc.

101:8.2 (1114.6) Přesvědčení je vždy omezující a svazující; víra je rozpínající a uvolňující. Přesvědčení svazuje, víra osvobozuje. Ale živá víra je více než spojením velkorysých přesvědčení; je více než povzneseným filozofickým systémem.; je to živá zkušenost, týkající se duchovních významů, božských ideálů a nejvyšších hodnot; je poznáním Boha a službou člověku. Přesvědčení se mohou stát skupinovou posedlostí, ale víra musí být osobní. Teologická přesvědčení mohou být navržena skupině, ale víra může vyrůst pouze v srdci individuálního věřícího.

101:8.3 (1114.7) Víra zrazuje její důvěru, když si dovolí popírat reality a vnucuje svým stoupencům vymyšlené vědomosti. Víra se

stává zrádcem, když podporuje zradu intelektuální integrity čestnosti a zlehčuje věrnost nejvyšším hodnotám a božským ideálům. Víra se nikdy nevyhýbá povinnosti řešit problémy smrtelného života. Živá víra nepodporuje slepý fanatismus, perzekuci a nesnášenlivost.

^{101:8.4 (1115.1)} Víra nespoutává tvůrčí představivost, ani neprosazuje neopodstatněný předsudek vůči objevům vědeckého výzkumu. Víra posiluje náboženství a nutí věřícího žít statečně podle zlatého pravidla. Zanícenost víry určuje vědomost a její úsilí je začátkem povzneseného klidu.

9. Náboženství a morálka

^{101:9.1 (1115.2)} Žádné praktikované zjevené náboženství nemůže být považováno za autentické, jestliže opomíjí uznávat závazky etických povinností, vytvořených a rozvinutých předcházejícím evolučním náboženstvím. Zjevení spolehlivě rozšiřuje etický horizont evolučního náboženství a současně a spolehlivě zvětšuje morální povinnosti všech předchozích zjevení.

^{101:9.2 (1115.3)} Když si troufnete kritizovat primitivní náboženství člověka (nebo náboženství primitivního člověka), měli byste si uvědomit, že musíte posuzovat takové divochy a hodnotit jejich náboženskou zkušenost podle jejich osvícenosti a úrovně svědomí. Bylo by chybou soudit náboženství jiných na základě svých vlastních úrovní vědomostí a pravdy.

^{101:9.3 (1115.4)} Právě náboženství je tou ušlechtilou a hlubokou vírou v duši, která neúprosně připomíná člověku, že by bylo pro něho špatné nevěřit v ty morontální reality, které vytvářejí jeho

nejvyšší etické a morální principy, jeho nejvyšší vykládání největších hodnot a nejhlubších realit vesmíru. A takové náboženství je prostě zkušeností podřízení intelektuální oddanosti nejvyšším příkazům duchovního vědomí.

101:9.4 (1115.5) Hledání krásy je součástí náboženství pouze pokud je etické a do té míry, dokud obohacuje pojetí mravnosti. Umění je náboženské jen tehdy, když se šíří se záměrem, který pochází z vyšší duchovní motivace.

101:9.5 (1115.6) Osvícené duchovní vědomí civilizovaného člověka není příliš zaujato nějakým specifickým intelektuálním přesvědčením, nebo osobitým způsobem života, ale objevováním pravdy života, dobrou a správnou metodou reagování na neustále se vracející situace smrtelné existence. Morální vědomí je pouze názvem pro lidské rozpoznání a uvědomění těch etických a objevujících se morantiálních hodnot, jenž vyžadují, aby se člověk každodenně podle nich choval a jednal.

101:9.6 (1115.7) Přestože náboženství je nedokonalé, existují nejméně dva praktické projevy jeho podstaty a funkce:

101:9.7 (1115.8) 1. Duchovní motiv a filozofický nátlak náboženství mají za následek, že člověk promítá své hodnocení morálních hodnot přímo do záležitostí svých druhů—je to etická reakce náboženství.

101:9.8 (1115.9) 2. Náboženství vytváří v lidské mysli oduševnělé vědomí božské reality, založené na víře, pocházející z dřívějších pojetích morálních hodnot a sladěných s nahromaděnými pojetími duchovních hodnot. Náboženství se

tak stává cenzorem smrtelných událostí, formou povznesené morální důvěry a jistoty v realitu—povýšené reality času a trvanlivější reality věčnosti.

^{101:9.9 (1116.1)} Víra se stává spojením mezi morálním vědomím a duchovním pojetím věčné reality. Náboženství se stává cestou pro útěk člověka z materiálních omezení časového a fyzického světa k nebeským realitám věčného a duchovního světa prostřednictvím metody spasení—postupné morontální transformace.

10. Náboženství jako osvoboditel člověka

^{101:10.1 (1116.2)} Rozumný člověk ví, že je dítětem přírody, součástí materiálního vesmíru; nevidí další pokračování života individuální osobnosti v pohybech a napětích náležících matematické úrovni energetického vesmíru. Člověk ani nemůže nikdy rozpoznat duchovní realitu prostřednictvím zkoumání fyzických příčin a důsledků.

^{101:10.2 (1116.3)} Lidská bytost si je také vědoma toho, že je součástí kosmu idejí, ale i když idea může přežít smrtelný život, v samotné ideji není nic, co by nasvědčovalo věčnému životu člověka, majícího takovou ideu. Ani vyčerpání možností logiky a racionálních argumentů nikdy neodhalí logikovi, nebo debatérovi věčnou pravdu o přežití osobnosti.

^{101:10.3 (1116.4)} Materiální úroveň zákona zajišťuje nepřetržitost příčinnosti —nekončící reakci důsledku na předcházející čin; úroveň mysli ovlivňuje neustálost trvání nepřetržitého vytváření idejí—nekončící tok potenciálních koncepcí, vycházejících z předcházejících koncepcí. Ale žádná z těchto

úrovni vesmíru neodkrývá zvědavému smrtelníkovi cestu pro únik z dočasného stavu a z nesnesitelné nejistoty existence přechodné reality ve vesmíru—světské osobnosti, odsouzené k zániku po vyčerpání omezených energií života.

101:10.4 (1116.5) Pouze skrze morontialní cestu, vedoucí k duchovnímu vhledu, může člověk někdy přetrhnout pouta, vězící v jeho smrtelném postavení ve vesmíru. Energie a mysl vedou zpět do Ráje a k Božstvu, ale ani dar energie, ani dar myslí člověku, nepocházejí přímo z takového Rajského Božstva. Člověk je dítětem Boha pouze v duchovním smyslu. A je to pravda, protože pouze v duchovním smyslu je člověk v této chvíli obdařen a obydlen Rajským Otcem. Lidstvo nikdy nemůže objevit božskost, ledaže najde cestu náboženské zkušenosti uplatňováním opravdové víry. Upřímné přijetí pravdy o Bohu umožňuje člověku uniknout z vymezených hranic materiálních omezení a dopřát si rozumnou naději dosažení bezpečného vyvedení z materiální sféry, což je smrt a cesta do duchovní sféry, kde je život věčný.

101:10.5 (1116.6) Účelem náboženství není to, aby uspokojilo zvědavost, kterou vyvolává Bůh, ale spíše to, aby poskytlo intelektuální stálost a filozofickou ochranu, stabilizovalo a obohatilo lidský život prostřednictvím směřování smrtelného s božským, částečného s dokonalým, člověka s Bohem. Právě skrze náboženskou zkušenost se představa člověka o ideálnosti stává realitou.

101:10.6 (1116.7) Nikdy nebude možno vědecky, nebo logicky dokázat božskost. Samotný rozum nemůže nikdy ověřit hodnoty a ctnosti náboženské zkušenosti. Ale vždy zůstane pravdou: každý, kdo chce vykonávat vůli Boha, pochopí správnost

duchovních hodnot. Toto je nejkratší cesta, která může na smrtelné úrovni nabídnout důkazy reality náboženské zkušenosti. Taková víra umožňuje jediný únik z mechanického spáru materiálního světa a z chybného překroucení nedokonalosti intelektuálního světa; je to jediné objevené východisko z bezvýchodné situace smrtelného myšlení, týkající se trvalého pokračování života individuální osobnosti. Je to jediná propustka k dokončení reality a klíč k věčnému životu ve vesmírném tvoření lásky, zákona, jednoty a postupného dosažení Božstva.

^{101:10.7 (1117.1)} Zbožnost úspěšně léčí lidský pocit idealistické izolace, nebo duchovní osamělosti; dělá z věřícího Božího syna, občana nového a smysluplného vesmíru. Zbožnost dodává člověku jistotu v tom, že následováním paprsku čestnosti, který cítí ve své duši, se tímto sám ztotožňuje s plánem Nekonečného a se záměrem Věčného. Taková osvobozená duše se okamžitě začíná cítit jako doma v tomto vesmíru, ve svém vesmíru.

^{101:10.8 (1117.2)} Když prožíváte takovou proměnu víry, tak již nejste déle otrockou součástí matematického kosmu, ale spíše se stáváte o vlastní vůli synem Vesmírného Otce. Takový osvobozený syn již nebojuje sám proti neúprosné hrozbě ukončení dočasné existence; už nebojuje s celou přírodou bez jakékoliv šance na úspěch; již více ho nevyvede z rovnováhy ochromující strach z toho, že třeba věří v beznadějný prelud, nebo spojil svoji víru se smyšleným bludem.

^{101:10.9 (1117.3)} Naopak, nyní synové Boha společně vstupují do boje ve jménu vítězství reality nad stíny částečné existence. Nakonec všichni tvorové si uvědomí skutečnost, že v nebeském

boji za dosažení věčného života a statusu božskosti je Bůh a celá boží armáda téměř bezmezného vesmíru na jejich straně. Takoví, vírou osvobození synové, vstoupili rozhodně do bojů v čase na straně nejvyšších sil a božských osobností věčnosti; dokonce za ně bojují i hvězdy na svých drahách; konečně se dívají na vesmír zevnitř, z pohledu Boha a všechny nejistoty materiální izolace se přeměnily do jistot věčného duchovního růstu. Dokonce sám čas se stává pouhým stínem věčnosti, vrhaným Rajskými realitami na pohybující se krásu prostoru.

101:10.10 (1117.4) [Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

Kapitola 102

Základy náboženské víry

102:0.1 (1118.1) PRO nevěřícího materialistu je člověk pouhou evoluční náhodou. Jeho naděje na věčný život jsou navlečeny na výplod smrtelné představivosti: jeho strachy, tužby a názory jsou pouhou reakcí nahodilého postavení určitých neživých atomů hmoty. Žádný projev energie, nebo výraz přesvědčení ho nemohou přenést za hrob. Zbožné úsilí a inspirativní génus nejlepších lidí jsou odsouzeny k zániku smrtí—dlouhou a osamocenou nocí věčného zapomenutí a zániku duše. Nepopsatelné zoufalství je jedinou odměnou člověku za žití a dřinu pod dočasným sluncem smrtelné existence. Každý nový den života pomalu a jistě upevňuje sevření nelítostného zániku, který nepřátelský a neúprosný vesmír hmoty rozhodl, že bude vrcholnou potupou všeho toho, co v lidském životě je krásné, ušlechtilé, vznešené a dobré.

102:0.2 (1118.2) Ale takový není lidský konec a věčný osud; taková vize je jenom zoufalým výkřikem, zvolaným bloudící duší,

která se ztratila v duchovní temnotě a která odvážně bojuje tváří v tvář mechanickému mudrlantství materiální filozofie, oslepené zmateným a překrouceným složitým učením. A celá taková cesta do temnoty a celý tento osud beznaděje se navždy odezenou jedním odvážným napřímením víry ze strany nejprostších a nevědoucích Božích dětí na zemi.

102:0.3 (1118.3) Tato spásná víra se rodí v lidském srdci, když morální uvědomění člověka vnímá takové lidské hodnoty, které mohou být přeměněny ve smrtelné zkušenosti z materiálního do duchovního, z lidského do božského, z času do věčnosti.

1. Jistoty víry

102:1.1 (1118.4) Činnost Ladiče Myšlení je vysvětlením pro přeměnu primitivního a evolučního smyslu člověka pro povinnost do vyšší a spolehlivější víry ve věčné reality zjevení. Proto, aby člověk pochopil cestu víry, vedoucí k nejvyššímu dosažení, musí být v jeho srdci touha po dokonalosti. Jestliže se jakýkoliv člověk rozhodne vykonávat boží vůli, pozná cestu pravdy. Je doslovnou pravdou: „Lidské aspekty se musejí poznat, aby se milovaly, ale božské aspekty se musí milovat, aby se poznaly.“ Ale poctivé pochybnosti a upřímné dotazování nejsou hříchem; takové vlastnosti pouze znamenají zdržení v progresivní cestě za dosažením dokonalosti. Dětská důvěra zajišťuje člověku vstup do království nebeského vzestupu, ale progres zcela závisí na činorodém uplatnění silné a přesvědčivé víry zralého člověka.

102:1.2 (1119.1) Vědecké závěry jsou založeny na pozorovatelných faktech času; náboženská víra argumentuje z pozice duchovního programu věčnosti. Co nemohou pro nás udělat

znalosti a úsudky, dokáže pro nás víra skrze náboženský vhled a duchovní proměnu.

102:1.3 (1119.2) V důsledku izolace kvůli vzpouře bylo zjevení pravdy na Urantii příliš častokrát smíšeno s tezemi částečných a přechodných kosmologií. Pravda zůstává nezměněna od generace ke generaci, ale doprovodná učení o fyzickém světě se mění ze dne na den a z roku na rok. Věčná pravda by se neměla znevažovat jenom proto, že se náhodou nachází ve společnosti se zastaralými idejemi, týkající se materiálního světa. Čím více znáte vědeckých faktů, tím menší je vaše jistota; čím více duchovním se stanete, tím větší je vaše jistota.

102:1.4 (1119.3) Jistoty vědy pocházejí pouze z intelektu; jistoty duchovní vyvěrají ze samotných základů celé osobnosti. Věda apeluje na vědomost mysli; duchovnost apeluje na věrnost a oddanost těla, mysli a ducha—na celou osobnost.

102:1.5 (1119.4) Bůh je natolik zcela reálný a absolutní, že žádný materiální náznak důkazu, nebo předvedení tak zvaného zázraku, nemůže sloužit jako potvrzení jeho reality. My ho budeme vždycky znát, protože mu věříme a naše víra v něho je plně založena na naší osobní účasti v božský projevech jeho nekonečné reality.

102:1.6 (1119.5) Vnitřní Ladič Myšlení nevyčerpatelně probouzí v duši člověka pronikavý hlad po dokonalosti s dalekosáhlou zvědavostí, kterou je možno plnohodnotně uspokojit pouze ve spojení s Bohem—božským zdrojem tohoto Ladiče. Hladová duše člověka se odmítá uspokojit s něčím menším, než osobním poznáním živého Boha. Jakkoliv výš může být Bůh

nad vysokou a dokonalou morální osobností, nemůže být ničím nižším v našem nenasytném a konečném pojetí bytí.

2. Zbožnost a realita

102:2.1 (1119.6) Vnímavé mysli a soudné duše rozpoznají zbožnost, když ji objeví v životech svých druhů. Zbožnost nevyžaduje žádnou definici; my všichni známe její sociální, intelektuální, morální a duchovní plody. A to všechno vyrůstá z faktu, že zbožnost je vlastnictvím lidské rasy; není dítětem kultury. Zajisté, v subjektivním vnímání zbožnosti se stále projevují lidské rysy a proto je předmětem područí nevědomosti, otroctví pověřivosti, záludného chytráctví a bludů falešné filozofie.

102:2.2 (1119.7) Jednou z charakteristických zvláštností opravdové duchovní jistoty je to, že nehledě na absolutnost tvrzení a neochvějnost postoje, duch jeho vyjádření je tak připraven a naladěný, že nikdy neprojevuje sebemenší náznak prosazování sebe sama, nebo egoistického velebení. Moudrost duchovní zkušenosti je určitým paradoxem v tom, že je současně vyvolána člověkem i Ladičem. Duchovní síla není produktem osobních privilegií jednotlivce, ale spíše výsledkem tohoto úžasného partnerství člověka a věčného zdroje veškeré moudrosti. Takto se slova a činy pravé a čisté zbožnosti stávají působivě autoritativními pro všechny osvícené smrtelníky.

102:2.3 (1119.8) Je obtížné identifikovat a analyzovat faktory duchovní zkušenosti, ale není obtížné pozorovat, že takoví duchovní lidé vedou svůj život a konají tak, jako kdyby již byli v přítomnosti Věčného. Věřící lidé reagují na tento přechodný život tak, jako kdyby nesmrtelnost již byla na jejich dosah. V životě takových smrtelníků existuje zdravá originalita a

spontánnost projevu, což je natrvalo odděluje od těch jejich druhů, kteří pouze vstřebali moudrost světa. Duchovní lidé se zdají, že žijí v užitečném oproštění se od trýznícího spěchu a bolestivého stresu těžkostí života, patřících k přechodným proudům času; oni projevují vyrovnanost osobnosti a klidný charakter, což zákony fyziologie, psychologie a sociologie nejsou schopny vysvětlit.

102:2.4 (1120.1) Čas je trvalým prvkem v získání vědomostí; dary duchovnosti jsou dostupné okamžitě, ačkoliv existuje důležitý faktor růstu v ušlechtilosti—nesporný vzestup ve všech aspektech duchovní zkušenosti. Vědění je věčné hledání; neustále se učíte, ale nikdy nebudete schopni dosáhnout nejvyšší vědomosti absolutní pravdy. V samotné vědomosti nemůže nikdy být absolutní jistota, pouze vzrůstající pravděpodobnost přiblížení se k ní; ale zbožná duše duchovního osvětlení ví a ví teď. A přesto taková hluboká a pozitivní jistota nevede takového zdravě uvažujícího věřícího k tomu, aby se méně zajímal o zdary a nezdary rozvoje lidské moudrosti, která je svázána se svým materiálním cílem objevu pomalu se vyvíjející vědy.

102:2.5 (1120.2) Rovněž vědecká zjištění nejsou opravdově reálná v empirickém vědomí člověka, dokud nejsou rozřešeny a objasněny jejich souvztažnosti, dokud se jejich příslušná fakta nestanou skutečným smyslem prostřednictvím zapojení do myšlenkových proudů mysli. Smrtelný člověk se také dívá na své fyzické prostředí z úrovně mysli, z pohledu jejího psychologického vnímání. Proto není zvláštností, že by člověk měl vnímat vesmír jako velice sjednocený celek a pak se snažit ztotožnit tuto energetickou jednotu své vědy s duchovní

jednotou své náboženské zkušenosti. Mysl je jednota; smrtelné vědomí existuje na úrovni mysli a vnímá vesmírné reality skrze vidění rozumových schopností. Pohled mysli nepřinese existenciální jednotu zdroje reality—Prvotního Zdroje a Středu—ale je schopna zobrazit a někdy zobrazí člověku empirickou syntézu energie, mysli a ducha v podobě Nejvyšší Bytosti. Ale mysl nemůže nikdy dosáhnout tohoto sjednocení různorodosti reality, pokud si taková mysl pevně neuvědomuje materiální věci, intelektuální významy a duchovní hodnoty; pouze v harmonii trojjedinosti funkční reality je jednota a pouze v jednotě je osobní uspokojení z poznání vesmírné stability a soudržnosti.

102:2.6 (1120.3) V lidské zkušenosti se jednota nejlépe nachází prostřednictvím filozofie. A zatímco souhrn filozofického myšlení musí být vždy založen na materiálních faktech, duši a energií pravých hnacích sil filozofie je duchovní vhled smrtelníků.

102:2.7 (1120.4) Evoluční člověk nemá ve své podstatě přirozenou zálibu v tvrdé práci. Pro to, aby životní zkušenost člověka udržela krok s nezbytnými požadavky a neúprosnými nároky narůstající duchovní zkušenosti, je nutná neustálá aktivita v oblasti duchovního růstu, intelektuálního rozvoje, rozšíření faktických vědomostí a sociální služby. Neexistuje žádná jiná opravdová duchovnost stranou vysoce aktivní osobnosti. Proto pohodlnější lidé se často snaží uniknout tvrdosti opravdově duchovních aktivit pomocí odrůd vychytralých vlastních výmyslů a hledají útočiště ve falešném úkrytu šablonovitých náboženských doktrín a dogmat. Ale pravá zbožnost je aktivní. Intelektuální vyhranění náboženských koncepcí se rovná

duchovní smrti. Nemůžete si vytvořit představu o náboženství bez idejí, ale když se náboženství jednou zredukuje výlučně na ideu, tak již přestává být náboženstvím; stává se pouhou odrůdou lidské filozofie.

^{102:2.8 (1121.1)} Jsou i jiné typy labilních a slabě disciplinovaných duší, které používají sentimentální ideje náboženství jako způsob úniku od roztrpčujících požadavků života. Když se někteří vrávorající a bázlivi smrtelníci pokusí uniknout z nepřetržitého tlaku evolučního života, tak náboženství, jak oni ho chápou, jim připadá jako nejbližší útočiště, nejlepší cesta úniku. Ale posláním náboženství je připravit člověka na to, aby odvážně, dokonce heroicky, čelil těžkostem života. Zbožnost je nejvyšším darem evolučnímu člověku, jediná věc, která mu umožňuje žít a „vytrvat při pohledu na Něho, který je neviditelný“. Nicméně, mysticismus je často určitým úkrytem před životem, do kterého se uchýlí ti lidé, kterým se nezamlouvají vysilující aktivity náboženského života v nechráněných arénách lidské společnosti a obchodu. Opravdová zbožnost musí konat. Chování bude výsledkem zbožnosti, když ji člověk skutečně má, nebo, přesněji, když bude zbožnosti umožněno ovládat člověka.

^{102:2.9 (1121.2)} Nezavíráme oči před faktem, že náboženství často koná nemoudře, dokonce nenábožně, ale koná. Vybočení náboženských přesvědčení vedlo ke krvavým perzekucím, ale náboženství bude vždy a stále dělat něco; je dynamické!

3. Vědomost, moudrost a prozíravost

^{102:3.1 (1121.3)} Intellekтуální nedokonalost, nebo nedostatek vzdělání představují nevyhnutelně překážku pro vyšší duchovní

dosažení, protože takové ochuzené duchovní prostředí okrádá náboženství o jeho hlavní kanál filozofického styku se světem vědeckých vědomostí. Intelektuální faktory náboženství jsou důležité, ale jejich nadměrný rozvoj může někdy být stejnou nevýhodou a zatěžující. Náboženství musí nepřetržitě pracovat v podmínkách paradoxní nutnosti: nezbytnost efektivního využití mysli a současně nebrat v úvahu duchovní účelnost každého myšlení.

102:3.2 (1121.4) Náboženské spekulování je nevyhnutelné, ale pokaždé je škodlivé; spekulace vždy překrucuje svůj objekt. Spekulace má tendenci přeměnit náboženství do něčeho materiálního, nebo humanitního a tímto, přestože zasahuje přímo do srozumitelnosti logického myšlení, nepřímou způsobuje to, že náboženství vypadá jakoby fungovalo v přechodném světě, v tom samém světě, kterému by mělo být navěky protikladem. Proto náboženství bude vždy charakterizováno paradoxy, jejichž příčinou je absence empirického spojení mezi materiálními a duchovními úrovněmi vesmíru—morontální moty, což je nadfilozofická citlivost pro rozpoznání pravdy a vnímání jednoty.

102:3.3 (1121.5) Materiální pocity—lidské emoce—vedou přímo k materiálním činům, egoistickým skutkům. Nábožná prozíravost—duchovní motivace—vedou přímo k duchovním činům, nesobeckým skutkům sociální služby a altruistické dobročinnosti.

102:3.4 (1121.6) Duchovní touha je neutuchající hlad po božské realitě. Duchovní zkušenost je poznání nalezení Boha. A když lidská bytost opravdu nalezne Boha, jeho duše je naplněna takovým nepopsatelným neklidem z vítězného objevu, že cítí

potřebu nabídnout láskyplnou službu svým méně osvěcenyým druhým, ale ne proto, aby jim sdělila, že našla Boha, ale aby poskytla hojnost sílící věčné laskavosti ve své duši pro posílnění a povznesení svých druhů. Opravdová duchovnost vede k rozšíření sociální péče.

102:3.5 (1122.1) Věda, vědomost, vede k faktickému vědomí; duchovnost, zkušenost, vede k hodnotovému vědomí; filozofie, moudrost, vede ke koordinovanému vědomí; zjevení (náhrada za morontialní motu) vede k vědomí skutečné reality; zatímco koordinace poznání faktu, hodnoty a skutečné reality vytváří vědomí reality osobnosti, vrcholu bytí, společně s vírou v možnost věčného života této dané osobnosti.

102:3.6 (1122.2) Vědomost vede k rozdělení lidí, ke vzniku společenských vrstev a kast. Duchovnost vede ke službě lidem, čímž se vytváří etika a altruismus. Moudrost vede k vyšší a lepší sounáležitosti jak idejí, tak i lidí. Zjevení osvobozuje lidi a uvádí je na cestu věčného dobrodružství.

102:3.7 (1122.3) Věda rozřadňuje lidi; duchovnost miluje lidi, takové, jako jste vy; moudrost je spravedlivá k lišícím se lidem; ale zjevení zdokonaluje člověka a odhaluje jeho schopnost pro partnerství s Bohem.

102:3.8 (1122.4) Věda marně usiluje o vytvoření bratrstva kultury; duchovnost dává vzniknout bratrství ducha. Filozofie usiluje o bratrství moudrosti; zjevení zobrazuje věčné bratrství—Rajský Sbor Konečnosti.

102:3.9 (1122.5) Vědomost plodí pýchu osobnosti; moudrost je poznání smyslu osobnosti; religion is the experience of

cognizance of the value of personality; zjevení je zárukou věčného života osobnosti.

^{102:3,10 (1122.6)} Věda se snaží identifikovat, analyzovat a klasifikovat oddělené části nekonečného kosmu. Duchovnost pojímá ideu v celku, celý kosmos. Filozofie se pokouší o identifikaci materiálních částí vědy s pomocí duchovního pojetí všeho. Tam, kde filozofie ve své snaze selhává, zjevení má úspěch, potvrzující to, že kosmický okruh je univerzální, věčný, absolutní a nekonečný. Tento kosmos Nekonečného JÁ JSEM je proto neohrazený, bezmezný a všeobsažný—nadčasový, nekončící a nepodmíněný. A my jsme svědectvím toho, že Nekonečné JÁ JSEM je také Otcem Michaela Nebadonského a Bohem lidského spasení.

^{102:3,11 (1122.7)} Věda ukazuje na Božstvo jako na fakt; filozofie představuje ideu Absolutna; náboženství vidí Boha jako milující duchovní osobnost. Zjevení potvrzuje jednotu faktu Božstva, ideu Absolutna a duchovní osobnost Boha a kromě toho, představuje tuto koncepci v podobě našeho Otce—univerzální fakt existence, věčnou ideu mysli a nekonečného ducha života.

^{102:3,12 (1122.8)} Snaha o nabytí vědomostí vytváří vědu; hledání moudrosti je filozofií; láska k Bohu je zbožnost; hlad po pravdě je zjevení. Ale je to Ladič Myšlení, který spojuje v člověku pocit reality s duchovním pohledem do vesmíru.

^{102:3,13 (1122.9)} Ve vědě idea předchází vyjádření jejího pochopení; v náboženství zkušenost pochopení předchází vyjádření ideje. Existuje obrovský rozdíl mezi evoluční vůlí uvěřit a vůlí, která

věří—důsledek osvíceného myšlení, duchovní prozíravosti a zjevení.

102:3.14 (1122.10) V procesu evoluce náboženství často vede člověka k vytváření vlastních představ o Bohu; zjevení odhaluje fenomén Boha, rozvíjejícího samotného člověka, zatímco v pozemském životě Krista Michaela spatřujeme fenomén Boha, odhalujícího sebe sama člověku. Evoluce se snaží udělat Boha podobného člověku; zjevení se snaží udělat člověka podobného Bohu.

102:3.15 (1122.11) Věda se uspokojí jenom s prvopříčinami; duchovnost s nejvyšší osobností a filozofie s jednotou. Zjevení potvrzuje to, že tyto tři jsou jeden a že všechny jsou prospěšné. Věčná realita je blaho vesmíru a ne časové iluzorní představy o prostorovém zlu. V duchovní zkušenosti všech osobností je vždy pravdou, že reálné je dobré a dobré je reálné.

4. Fakt zkušenosti

102:4.1 (1123.1) Kvůli přítomnosti Ladiče Myšlení ve vašich myslích není již více pro vás záhadou znát mysl Boha a být si jisti vědomím poznání jakékoliv jiné mysli—lidské či nadlidské. Náboženství a sociální uvědomění mají společné toto: jsou založeny na uvědomění si jiných intelektů. Metoda, pomocí které jste schopni přijmout ideu jiných jako vaši je stejná metoda, pomocí které můžete „vpustit mysl, která byla v Kristu, aby byla také ve vás“.

102:4.2 (1123.2) Co je lidská zkušenost? Je to prostě vzájemné působení aktivního a zvědavého „já“ a jakékoliv jiné aktivní a vnější reality. Množství zkušenosti je určeno hloubkou

představy a mírou úplnosti poznání reality vnějšího světa. Pohyb zkušenosti se rovná síle netrpělivé obrazotvornosti a horlivosti smyslového objevení vnějších vlastností vnímané reality. Fakt zkušenosti se vytváří ve vědomí vlastního já a přítomností jiných realit—jiných věcí, jiných myslí a jiných duchů.

102:4.3 (1123.3) Člověk si již velmi brzy uvědomuje, že není sám na světě, nebo ve vesmíru. Vyvíjí se v něm přirozené spontánní uvědomění si jiných okolních myslí. Víra mění tuto přirozenou zkušenost do duchovnosti, poznání Boha jako realitu—zdroj, podstata a cíl—ostatních myslí. Ale takové poznání Boha je vždy a věčně realitou osobní zkušenosti. Kdyby Bůh nebyl osobností, nemohl by se stát živou částí reálné duchovní zkušenosti lidské osobnosti.

102:4.4 (1123.4) Faktor pochybení, přítomný v duchovní zkušenosti člověka je přímo úměrný v něm obsaženému materialismu, který znečišťuje duchovní koncepci Vesmírného Otce. Předduchovní vývoj člověka ve vesmíru spočívá ve zkušenosti zbavení se těchto mylných idejí o podstatě Boha a o realitě čistého a skutečného ducha. Božstvo je více než duch, ale duchovní přístup je jediný možný pro vzestupujícího člověka.

102:4.5 (1123.5) Modlitba je rozhodně součástí náboženské zkušenosti, ale současná náboženství na ni kladou nesprávný důraz, čímž značně opomíjejí mnohem důležitější faktor spojení—uctívání. Úcta prohlubuje a rozšiřuje schopnost mysli k reflexi. Modlitba může obohatit život, ale úcta objasňuje osud.

^{102:4.6 (1123.6)} Zjevení náboženství je sjednocujícím prvkem lidské existence. Zjevení spojuje historii, koordinuje geologii, astronomii, chemii, biologii, sociologii a psychologii. Duchovní zkušenost je skutečnou duší lidského vesmíru.

5. Nadřazenost účelového potenciálu

^{102:5.1 (1123.7)} Ačkoliv ustanovení faktu víry se nerovná ustanovení faktu toho, co je předmětem věření, nicméně evoluční postup primitivního života ke statusu osobnosti demonstruje fakt počáteční existence potenciálu osobnosti. A v časových vesmírech je potenciál vždy nadřazený aktuálnímu. Ve vyvíjejícím se kosmu je potenciál to, co se má stát a to co se má stát je postupné odkrývání účelových mandátů Božstva.

^{102:5.2 (1124.1)} Tato stejná účelová nadřazenost je ukázána v evoluci vytváření myšlenkových představ, když primitivní živočišný strach se přemění do trvale se prohlubující úcty k Bohu a do vzrůstajícího respektu k vesmíru. Primitivní člověk měl více náboženského strachu než víry a nadřazenost duchovních potenciálů ve vztahu k aktuálnímu stavu mysli je demonstrována tehdy, když zbabělý strach se přemění do živé víry v duchovní reality.

^{102:5.3 (1124.2)} Můžete psychologizovat evoluční náboženství, ale ne osobní zkušenost víry duchovního původu. Lidská mravnost je schopna rozpoznat hodnoty, ale pouze víra dokáže takové hodnoty zachovat, povznést a oduševnit. Ale bez ohledu na takové činy, duchovnost je něco víc než emocionální mravnost. Duchovnost je pro mravnost to, co láska je pro oddanost, synovství pro poslušnost, jádro pro hmotu. Mravnost odhaluje všemocného Kontrolora—Božstvo, kterému se slouží;

duchovnost odhaluje vše milujícího Otce—Boha, který je ctěn a milován. A je to opět proto, že duchovní potenciálnost víry převládá nad aktuální povinností evoluční mravnosti.

6. Jistoty duchovní víry

^{102:6.1 (1124.3)} Filozofické odstranění náboženského strachu a soustavný rozvoj vědy značnou měrou přispívají k odumírání falešných bohů; a i když tyto ztráty, člověkem vytvořených božstev, mohou krátkodobě zahalit duchovní vidění, nakonec zničí tu zaostalost a pověřčivost, které po tak dlouhou dobu zahalovaly živého Boha věčné lásky. Vztah mezi tvorem a Tvořitelem je živou zkušeností, dynamickou duchovní vírou, kterou nelze přesně definovat. Izolovat část života a nazvat ji náboženstvím znamená oddělit život a překroutit náboženství. A to je právě to, proč úcta k Bohu vyžaduje buď úplnou oddanost, nebo žádnou.

^{102:6.2 (1124.4)} Bohové primitivních lidí nemohou být ničím jiným než jejich vlastní stíny; živý Bůh je boží světlo, jehož přetínání způsobuje celoprostorové vytváření stínů.

^{102:6.3 (1124.5)} Věřící člověk filozofického založení věří v osobního Boha osobního spasení—něco víc než realita, hodnota, úroveň dosažení, povznášející proces, proměna, časoprostorová meze, idealizace, zosobnění energie, předmět gravitace, lidský plán, idealizace „já“, přírodní vztlak, sklon k dobrotě, budoucí impuls evoluce, nebo velkolepá hypotéza. Věřící člověk má víru v Boha lásky. Lásky je podstatou duchovnosti a pramenem kvalitnější civilizace.

102:6.4 (1124.6) V osobní duchovní zkušenosti víra přeměňuje filozofického Boha pravděpodobnosti do spasitelného Boha jistoty. Skepticismus může zpochybňovat teologické teorie, ale důvěra ve spolehlivost osobní zkušenosti utvrzuje skutečnost toho přesvědčení, které vyrostlo ve víru.

102:6.5 (1124.7) Přesvědčení o existenci Boha může být nabyto skrze rozumné uvažování, ale jedinec pozná Boha pouze skrze víru, prostřednictvím osobní zkušenosti. V mnohém z toho, co se vztahuje k životu, je nutno počítat s pravděpodobností, ale při navazování spojení s kosmickou realitou je možno pocítit jistotu, když se takové významy a hodnoty dosahují živou vírou. Boha znající duše mají odvahu říci „já vím“, dokonce když toto poznání Boha je zpochybňováno nevěrcem, který odmítá tuto jistotu, protože není úplně podpořena intelektuální logikou. Každému takovému pochybovači věřící jenom odpoví: „Jak ty víš, že já nevím?“

102:6.6 (1125.1) Přestože rozum vždycky může zpochybnit víru, víra může vždy doplnit jak rozum, tak i logiku. Rozum vytváří pravděpodobnost, kterou víra může proměnit v morální jistotu a také v duchovní zkušenost. Bůh je první jistota a poslední fakt; proto všechna pravda pochází z něho, zatímco všechny fakty existují ve vztahu k němu. Bůh je absolutní pravda. Člověk může znát Boha jako pravdu, ale rozumět—vysvětlit—Boha, to člověk musí prozkoumat fakt vesmíru vesmířů. Obrovská propast mezi poznáním pravdy o Bohu a neznalostí faktu o Bohu může být překlenuta pouze živou vírou. Rozum sám nemůže dosáhnout harmonii mezi neurčitou pravdou a vesmírným faktem.

102:6.7 (1125.2) Přesvědčení není schopno vzdorovat pochybnosti a odolat strachu, ale víra vždy zvítězí nad pochybováním, protože víra je jak pozitivní, tak i živá. Pozitivní má vždy převahu nad negativním, pravda nad omylem, zkušenost nad teorií, duchovní reality nad izolovanými fakty času a prostoru. Přesvědčivá evidence této duchovní jistoty spočívá v sociálních plodech ducha, které takoví přesvědčení věřící sklízají v důsledku této skutečné duchovní zkušenosti. Ježíš řekl: „Jestli milujete své druhy tak, jak já miluji vás, tak všichni lidé budou vědět, že jste moji učedníci“.

102:6.8 (1125.3) Pro vědu je Bůh předpokladem, pro psychologii potřebou, pro filozofii pravděpodobností, pro duchovnost jistotou—realitou duchovní zkušenosti. Rozum potřebuje, aby filozofie, která nemůže najít Boha pravděpodobnosti, byla velmi uctívá k té duchovní víře, která může a také nachází Boha jistoty. Také by věda neměla podceňovat duchovní zkušenost z toho důvodu, že je založena na důvěřivosti—ne pokud setrvává v předpokladu, že intelektuální a filozofické vlohy člověka, představující řadu nižších intelektuálních schopností, začínajících v primitivním životě, který byl zcela prost jakéhokoliv myšlení a cítění.

102:6.9 (1125.4) Fakta evoluce se nesmí postavit proti pravdě, spočívající v realitě jistoty duchovní zkušenosti zbožného života Boha poznávšího smrtelníka. Rozumní lidé by měli přestat uvažovat jako děti a měli by se snažit používat logiku dospělých lidí—logiku, která toleruje koncepci pravdy zároveň se zkoumáním faktu. Vědecký materialismus prokázal svoji neschopnost, když tváří v tvář každému periodickému vesmírnému jevu trvá na svých současných námitkách,

poukazujíc, že to, co je prokazatelně vyšší vyplývá z toho, co je prokazatelně nižší. Zásadovost potřebuje uznání účelových aktivit Tvořitele.

^{102:6.10 (1125.5)} Organická evoluce je skutečností; účelová, nebo progresivní evoluce je pravdou, která sladuje jinak protikladné jevy vzestupných dosaženích evoluce. Čím výše se vědec dostane ve svém vědním oboru, tím více se bude odklánět od teorií materialistického faktu ve prospěch kosmické pravdy o vedoucí úloze Nejvyšší Mysli. Materialismus ponižuje lidský život; evangelium Ježíše nesmírně obohacuje a božsky povznáší každého smrtelníka. Smrtelná existence musí být zobrazena jako úchvatná a nádherná zkušenost poznání té reality, která spočívá v setkání lidského vzestupu s božským a spasitelným sestupem.

7. Jistoty božskosti

^{102:7.1 (1126.1)} Vesmírný Otec není závislý na žádné jiné příčině a je také sebevysvětlující; on ve skutečnosti žije v každém myslícím smrtelníkovi. Ale nemůžete si být Bohem jisti pokud ho neznáte; synovství je jedinou zkušeností, která dělá otcovství nesporným. Vesmír všude prodělává změny. Měnicí se vesmír je závislý vesmír; takové tvoření nemůže být ani konečné, ani absolutní. Bůh a Vesmír nejsou totéž; jeden je příčina, druhý je důsledek. Příčina je absolutní, nekonečná, věčná a neměnná; důsledek je časoprostorový a transcendentální, ale věčně se měnící, vždy rostoucí.

^{102:7.2 (1126.2)} Bůh je jediný a samozapříčiněný fakt ve vesmíru. V něm se skrývá řád, plán a účel všeho tvoření věcí a bytostí. Všude se měnící vesmír je řízen a stabilizován absolutně

neměnnými zákony—zvyky neměnného Boha. Fakt Boha—božský zákon—je neměnný; pravda o Bohu—jeho vztah k vesmíru—je relativní zjevení, které je navždy přizpůsobitelné stále se vyvíjejícímu vesmíru.

^{102:7.3 (1126.3)} Ti, kteří by chtěli vynalézt náboženství Boha jsou jako ti, kteří by chtěli sklízet ovoce bez stromů, mít děti bez rodičů. Nemůžete mít důsledky bez příčin; bezpříčinné je pouze JÁ JSEM. Fakt duchovní zkušenosti zahrnuje Boha a takový Bůh osobní zkušenosti musí být osobním Božstvem. Nemůžete se modlit k chemickému vzorci, obracet se na matematickou rovnici, uctívat hypotézu, důvěřovat postulátu, rozmlouvat s procesem, sloužit abstrakci, nebo mít milující vztah se zákonem.

^{102:7.4 (1126.4)} Je pravda, že mnoho zjevně duchovních rysů může vyrůst z neduchovních kořenů. Člověk může rozumem popřít Boha, ale přitom je morálně spořádaným, věrným, ctí rodiče, je čestným a také idealistickým. Člověk může naroubovat mnoho čistě humanistických větví na svoji základní duchovní podstatu, ale taková zkušenost postrádá hodnoty věčného života—poznání Boha a vzestup k němu. Taková smrtelná zkušenost přinese pouze sociální plody, ne duchovní. Roub určuje druh plodu bez ohledu na to, že živoucí výživa je čerpána z kořenů původního božského obdaření jak myslí, tak i ducha.

^{102:7.5 (1126.5)} Intelektuálním znamením duchovnosti je jistota; filozofickým znakem je zásadovost; sociálními plody jsou láska a služba.

102:7.6 (1126.6) Boha uvědomělý jedinec není ten, který je slepý k těžkostem, nebo nedbalý překážek stojících na cestě k nalezení Boha v bludišti pověr, tradic a materialistických tendencí současnosti. On se setkal se všemi těmito obtížemi a zvítězil nad nimi, zdolal je živou vírou a navzdory jim dosáhl vrcholů duchovní zkušenosti. Ale je také pravdou, že mnoho těch, kteří jsou si vnitřně jisti Bohem, se bojí hájit takové pocity jistoty kvůli velkému počtu a chytrosti těch, kteří shromažďují námitky a znásobují obtíže, spojené s vírou v Boha. Najít nedostatky, klást otázky, nebo vznášet námitky, nevyžaduje nikterak velkou hloubku intelektu. Ale odpovědět na tyto otázky a objasnit tato úskalí vyžaduje duchaplnost mysli; jistota víry je nejlepší metodou pro řešení všech takových povrchních sporů.

102:7.7 (1127.1) Jestliže věda, filozofie či sociologie si troufají být dogmatickými ve sporu s proroky opravdového náboženství, pak by měli Boha uvědomělí lidé odpovídat na takový neopodstatněný dogmatismus s mnohem prozíravějším dogmatismem jistoty osobní duchovní zkušenosti: „Já vím, co prožívám, protože jsem synem JÁ JSEM“. Jestli osobní zkušenost věřícího je zpochybněna dogmatem, pak tento syn víry v empiricky poznaného Otce může odpovědět nenapadnutelným dogmatem—prohlášením o svém reálném synovstvím s Vesmírným Otcem.

102:7.8 (1127.2) Pouze nepodmíněná realita, absolutno, si může dovolit být zásadově dogmatickou. Ti, kteří se stanou dogmatickými, musí, jestliže jsou důslední, dříve či později být přivedeni do náruče Absolutna energie, Univerzální pravdy a Nekonečnosti lásky.

^{102:7.9 (1127.3)} Jestliže neduchovní postoj ke kosmické realitě si dovolí napadat jistotu víry na základě její nedokazatelnosti, potom se podobně může člověk s duchovní zkušeností uchýlit k dogmatickému zpochybnění faktů vědy a domněnek filozofie na základě toho, že jsou také nedokazatelnými; jsou to také empirické poznatky ve vědomí vědce, nebo filozofa.

^{102:7.10 (1127.4)} Ze všech druhů vesmírné zkušenosti máme právo být si nejvíce jisti Bohem—nejnevyhnutelnějším ze všech přítomností, nejreálnějším ze všech faktů, nejživějším ze všech pravd, nejvíce milujícím všechny přátele a nejbožštějším ze všech hodnot.

8. Důkazy duchovnosti

^{102:8.1 (1127.5)} Největší důkaz reálnosti a účinnosti duchovnosti spočívá ve faktu lidské zkušenosti; a to zejména v tom, že přirozeně bojácný a podezřavý člověk, geneticky obdařený silným instinktem sebezáchovy a toužící po životě po smrti, je ochotný plně svěřit nejhlubší zájmy své přítomnosti a budoucnosti do péče a řízení té síly a osoby, kterou ve své víře nazývá Bohem. Toto je jediná ústřední pravda všech náboženství. Pokud se jedná o to, co tato síla či osoba požaduje po člověku náhradou za tento dohled a konečné spasení, nejsou dvě náboženství, která by se na tom shodla; ve skutečnosti si všechna více či méně odporují.

^{102:8.2 (1127.6)} Co se týče postavení kteréhokoliv náboženství na evoluční stupnici, nejlepším kritériem pro jeho posouzení mohou být morální názory a jeho etické normy. Čím vyšší typ náboženství, tím více na jedné straně podporuje a na druhé straně je podporováno zvyšováním společenské morálky a

etické kultury. Nemůžeme posuzovat náboženství podle stavu průvodní civilizace; lépe ohodnotíme pravou povahu civilizace podle čistoty a ušlechtilosti jejího náboženství. Mnoho světově nejproslulejších náboženských učitelů bylo zcela negramotných. Moudrost světa není nevyhnutelně nutná pro spasitelnou víru ve věčné reality.

102:8.3 (1127.7) Rozdíl mezi náboženstvími různých epoch je zcela závislý na rozdílnosti vnímání reality člověkem a na jeho odlišném pochopení morálních hodnot, etických vztahů a duchovních realit.

102:8.4 (1127.8) Etika je věčné sociální nebo rasové zrcadlo, které věrně odráží jinak nepozorovatelný progres vnitřního duchovního a náboženského rozvoje. Člověk vždycky přemýšlel o Bohu na základě svých nejlepších znalostí, svých nejhlubších idejí a nejvyšších ideálů. Také historické náboženství si vždy vytvářelo svoji koncepci Boha na základě svých nejvyšších uznávaných hodnot. Každý myslící tvor dá jméno Bůh nejlepší a největší věci, kterou zná.

102:8.5 (1128.1) Když je náboženství redukováno na rozumové a intelektuální vyjádření vždy se odvažuje kritizovat civilizační a evoluční progres podle svých vlastních norem etické kultury a morálního vývoje.

102:8.6 (1128.2) Ačkoliv osobní duchovnost předchází evoluci lidských mravů, je nutno s politováním konstatovat, že institucionální náboženství trvale zaostává za pomalu se měnícími mravy lidských ras. Organizované náboženství se projevilo, že je konzervativně váhavé. Proroci obvykle vedli lidi k náboženskému rozvoji; teologové je obvykle zdrželi.

Vzhledem k tomu, že náboženství je záležitostí vnitřní či osobní zkušeností, nemůže se nikdy vyvíjet ve velkém předstihu před intelektuální evolucí ras.

^{102:8.7 (1128.3)} Ale náboženství se nemůže nikdy pozvednout na vyšší úroveň odvoláním se na takzvané zázraky. Vyhledávání zázraků je vrácení se zpět k primitivním náboženstvím magie. Právě náboženství nemá nic společného s údajnými zázraky a nikdy nesdíluje náboženský postoj k zázrakům jako důkaz k potvrzení své autority. Náboženství je vždy a stále zakořeněno a zakotveno v osobní zkušenosti. A vaše nejvyšší náboženství, život Ježíše, bylo přesně takovou osobní zkušeností: člověk, smrtelný člověk, hledající Boha a nacházející ho v celé plnosti během krátkého života v těle; a v této stejné lidské zkušenosti se objevil Bůh, hledající člověka a nacházející ho k plnému uspokojení dokonalé duše nekonečné svrchovanosti. A to je náboženství, dokonce to nejvyšší jaké kdy bylo zjeveno ve vesmíru Nebadon—pozemský život Ježíše Nazaretského.

^{102:8.8 (1128.4)} [Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

Kapitola 103

Realita náboženské zkušenosti

^{103:0.1 (1129.1)} VŠECHNY opravdově duchovní reakce člověka jsou iniciovány v raném stupni jeho vývoje pomocným duchem úcty a kontrolovány pomocným duchem moudrosti. Prvním nadrozumovým darem člověka je spojení osobnosti se Svatým Duchem Tvořivého Ducha vesmíru; a ještě dávno před poskytnutím božích Synů, nebo univerzálním poskytnutím Ladičů, tento vliv má za úkol rozšířit lidský pohled na etiku, náboženství a duchovnost. Následně po poskytnutí Ladičů

uvolněný Duch Pravdy velkou měrou přispívá ke zvětšení lidské schopnosti pro vnímání duchovních pravd. S mírou progresu evoluce na obydleném světě Ladiči Myšlení se stále více podílejí na rozvoji vyšších typů duchovního vhledu člověka. Ladič Myšlení je kosmickým oknem, kterým konečný tvor může spatřit věrný obraz jistot a božskostí neomezeného Božstva—Vesmírného Otce.

103:0.2 (1129.2) Náboženské tendence lidských ras jsou vrozené; jsou univerzálně projevovány a mají očividně přirozený původ; primitivní náboženství má vždy evoluční původ. S mírou rozvoje přirozené náboženské zkušenosti periodická zjevení pravdy zvýrazní poněkud pomalý průběh planetární evoluce.

103:0.3 (1129.3) Na Urantii jsou v současné době čtyři druhy náboženství:

103:0.4 (1129.4) 1. Přirozené, neboli evoluční náboženství.

103:0.5 (1129.5) 2. Nadpřirozené, čili zjevené náboženství.

103:0.6 (1129.6) 3. Praktické, čili tendenční náboženství—různíci se stupně přirozených a nadpřirozených náboženství.

103:0.7 (1129.7) 4. Filozofické náboženství—člověkem vytvořené, nebo filozoficky vymyšlené teologické doktríny a náboženství, formulovaná rozumem.

1. Filozofie náboženství

103:1.1 (1129.8) Jednotnost náboženské zkušenosti mezi členy sociální, nebo národnostní skupiny pochází z identické podstaty fragmentu Boha, pobývajícího v jedinci. Je to právě

tato božskost v člověku, která dává vzniknout nesobeckému zájmu o dobro jiných lidí. Ale vzhledem k tomu, že osobnost je ojedinělá—neexistují dva stejní smrtelníci—dochází nevyhnutelně k tomu, že žádné dvě lidské bytosti nemohou stejným způsobem vykládat pokyny a podněty ducha božskosti, který žije v jejich myslích. Skupina smrtelníků může zažít duchovní jednotu, ale tito lidé nikdy nemohou dosáhnout filozofickou jednotnost. A tato rozdílnost výkladu religiózních myšlenek a zkušenosti je ukázána tím faktem, že teologové a filozofové dvacátého století vytvořili více než pět set rozdílných definicí náboženství. Ve skutečnosti každá lidská bytost definuje náboženství na základě svého vlastního empirického výkladu božských impulsů, vycházejících z ducha Boha, který v ní pobývá a proto musí takový výklad být ojedinělý a zcela odlišný od náboženské filozofie všech ostatních lidských bytostí.

^{103:1.2 (1130.1)} Když jeden smrtelník plně souhlasí s náboženskou filozofií jiného smrtelníka, tak takový jev naznačuje, že tyto dvě bytosti měly podobnou náboženskou zkušenost, týkající se záležitostí, které jsou spojeny s jejich podobným filozoficko-náboženským výkladem.

^{103:1.3 (1130.2)} Ačkoliv vaše náboženství je záležitostí osobní zkušenosti, nejdůležitější je, že byste měli být vystaveni poznání velkého počtu jiných náboženských zkušeností (odlišným výkladům jiných a rozdílných smrtelníků), abyste mohli předejít tomu, aby se váš náboženský život nestal egoistickým—omezeným, sobeckým a asociálním.

^{103:1.4 (1130.3)} Racionalismus je mylný, když předpokládá, že náboženství je zpočátku primitivní vírou v něco, za čímž potom

následuje hledání hodnot. Náboženství je nejdříve hledáním hodnot a potom se formuluje systém objasňujících věrouk. Lidé se mnohem snadněji shodnou na náboženských hodnotách—cílech—než na věroukách—interpretacích. A to vysvětluje, proč v náboženství může existovat souhlas ve vztahu k hodnotám a cílům a současně se vyskytovat matoucí úkaz: udržování stovek protichůdných věrouk—přesvědčeních. To také vysvětluje to, proč daný člověk může hájit svoji náboženskou zkušenost, přestože se vzdal svých náboženských přesvědčeních, nebo je změnil. Náboženství přetrvává navzdory revolučním změnám v náboženských přesvědčeních. Teologie nevytváří náboženství; náboženství vytváří teologickou filozofii.

^{103:1.5 (1130.4)} To, že religionisté věřili tak moc v to, co se ukázalo být nepravdivé, neznehodnocuje náboženství, protože náboženství je založeno na rozpoznání hodnot a je ověřeno vírou, opírající se o osobní duchovní zkušenost. Tímto způsobem je pak náboženství vybudováno na zkušenosti a duchovním myšlení; teologie—filozofie náboženství—je upřímná snaha vyložit takovou zkušenost. Taková vysvětlená přesvědčení mohou být správná, nebo mylná, nebo to může být směsice pravdy a omylu.

^{103:1.6 (1130.5)} Uvědomění si rozpoznání duchovních hodnot je zkušeností, která je za hranicí představivosti. V žádném lidském jazyce neexistuje slovo, které by se mohlo použít k pojmenování tohoto „vnímání“, „pocitu“, „intuice“, nebo „poznání“; my jsme se rozhodli to nazývat uvědomění Boha. Duch Boha, který pobývá v člověku není osobní—Ladič je předosobní—a tento Monitor představuje hodnotu, vyvolává

vůni božskosti, která je osobní v tom nejvyšším a nekonečném smyslu. Jestliže by Bůh nebyl alespoň osobní, nemohl by mít vědomí, a jestli by neměl vědomí, potom by byl níže člověka.

2. Náboženství a jedinec

^{103:2.1 (1130.6)} Náboženství je funkční v lidské mysli a realizuje se ve zkušenosti předtím, než se objeví v lidském vědomí. Dítě žije kolem devíti měsíců předtím, než prožije narození. Ale „narození“ náboženství není náhlé; je to spíše postupné vynořování. Nicméně, dříve či později přijde „den narození“. Vy nevstoupíte do království nebeského, jestliže se „znovu nenarodíte“—v Duchu. Mnoho duchovních narození je doprovázeno značnou úzkostí ducha a charakterizováno narušením psychiky, tak jako mnoho fyzických narození je provázeno „bouřlivým porodem“ a dalšími anomáliemi při „rození“. Jiná duchovní narození jsou přirozeným a normálním růstem v procesu poznávání nejvyšších hodnot s rozšiřováním duchovní zkušenosti, i když žádný duchovní rozvoj nenastává bez vědomého úsilí a pozitivního individuálního odhodlání. Náboženství není nikdy pasivní zkušeností, negativním postojem. To, co je nazváno „narozením náboženství“ není přímo spojeno s takzvanými zkušenostmi obrácení, která jsou obvykle charakterizována duchovními epizodami, vyskytujícími se v pozdějším věku v důsledku vnitřních konfliktů, emočního utiskování a náladových změn.

^{103:2.2 (1131.1)} Ale ti lidé, kteří byli vychováni svými rodiči tak, že si uvědomují, že jsou dětmi milujícího nebeského Otce, by se neměli dívat podezíravě na své smrtelné druhy, kteří mohli dosáhnout takového uvědomění si svazku s Bohem pouze skrze psychologickou krizi nebo emociální otřes.

103:2.3 (1131.2) Evoluční půdou v mysli člověka, ve které vyklíčí semeno zjeveného náboženství je morální podstata, která dá velmi brzy vzniknout sociálnímu uvědomění. První výzvy pro morální povahu dítěte se netýkají sexu, viny, nebo osobní pýchy, ale spíše impulsů spravedlnosti, poctivosti a touhy být laskavý—prospěšný ostatním lidem. A když jsou taková raná morální uvědomění živena, dochází k postupnému rozvoji duchovního života, který je do značné míry zproštěn konfliktů, otřesů a krizí.

103:2.4 (1131.3) Každá lidská bytost velmi záhy prožívá určitý konflikt mezi hledáním sebe sama a jejími altruistickými impulsy a mnohokrát se dosáhne první zkušenosti s uvědoměním si Boha v důsledku hledání nadlidské pomoci při řešení takových morálních konfliktů.

103:2.5 (1131.4) Psychologie dítěte je přirozeně pozitivní, není negativní. Tolik smrtelníků je negativních, protože tak byli vychováni. Když se řekne, že dítě je pozitivní, vztahuje se to na jeho morální impulsy, ty síly mysli, jejichž vynoření signalizuje příchod Ladiče Myšlení.

103:2.6 (1131.5) Jestliže normální dítě není vystaveno nevhodnému učení, jeho mysl se rozvíjí pozitivně a s objevením se duchovního uvědomění vede k morální čestnosti a sociální službě a ne k negativitě— pryč od hříchu a viny. Rozvoj náboženské zkušenosti mohou a nemusí doprovázet konflikty, ale vždy jsou v něm přítomna nezbytná rozhodnutí, snaha a působení lidské vůle.

103:2.7 (1131.6) Morální volba je obvykle doprovázena větším či menším morálním rozporem. A tento vůbec první rozpor v

mysli dítěte je mezi egoistickými touhami a altruistickými impulsy. Ladič Myšlení nepohrdá osobními hodnotami egoistického motivu, ale projevuje svůj vliv takovým způsobem, aby mírnou přednost získaly altruistické impulsy, které vedou k lidskému štěstí a k radostem nebeského království.

^{103:2.8 (1131.7)} Když si morální bytost při střetu s popudem být sobecká zvolí být nesobecká, je to primární náboženská zkušenost. Takovou volbu nemůže udělat žádný živočich; takové rozhodnutí je jak lidské, tak i duchovní. Obsahuje fakt vědomí Boha a projevuje impuls k sociální službě—základu bratrství člověka. Když mysl činí správnou morální volbu prostřednictvím svobodné vůle, takové rozhodnutí vytváří náboženskou zkušenost.

^{103:2.9 (1131.8)} Ale předtím, než se dítě vyvine natolik, aby získalo morální chápání a bylo tak schopno zvolit altruistickou službu, již si vyvinulo silnou a dobře stmelenou egoistickou povahu. Právě tato reálná situace dává vzniknout teorii boje mezi „vyššími“ a „nižšími“ vlastnostmi, mezi „dřívějším člověkem hříchu“ a „novým člověkem“ ušlechtilosti. Již velmi brzy v životě normální dítě začíná poznávat, že „požehnáním je dávat, ne přijímat“.

^{103:2.10 (1131.9)} Obvykle člověk spojuje popud sloužit vlastnímu prospěchu se svým egem—sobě samému. Na rozdíl od tohoto má sklony spojovat vůli být altruistickým s nějakým vlivem mimo něj—Bohem. A takový úsudek je vskutku správný, protože všechny takové nesobecké touhy mají opravdu svůj původ ve vedení vnitřního Ladiče Myšlení a tento Ladič je fragmentem Boha. Impuls duchovního Monitoru je realizován

v lidském vědomí jako popud být altruistickým, být si vědom svých bližních. V každém případě je toto raná a základní zkušenost dětské mysli. Jestliže vyrůstajícímu dítěti se nepodaří sjednotit svoji osobnost, altruistická tendence se může natolik rozvinout, že způsobí vážnou škodu na štěstí vlastního „já“. Nesprávně vedené svědomí se může stát odpovědné za mnoho konfliktů, starostí, soužení a neutuchajícího lidského neštěstí.

3. Náboženství a lidská rasa

103:3,1 (1132,1) I když víra v duchy, sny a jiné rozmanité pověry sehrála důležitou roli v evolučním původu primitivních náboženství, neměli byste přehlédnout vliv klanového, nebo kmenového ducha solidarity. Vzájemné vztahy ve skupině představovaly přesně tu sociální situaci, která poskytla podmínky pro egoisticko-altruistický konflikt v morálním charakteru rané mysli člověka. Navzdory své víry v duchy, primitivní australští domorodci stále soustřeďují svoje náboženství na klan. Časem takové náboženské koncepce směřují k personifikování—zpočátku v podobě zvířat a později v podobě nadčlověka, nebo Boha. Dokonce takové primitivní rasy jako jsou afričtí bušmeni, jejichž víry nedosáhly ještě ani úroveň totemismu, rozpoznají rozdíl mezi osobním zájmem a skupinovým zájmem, což je primitivní rozlišení mezi světskými a duchovními hodnotami. Ale sociální skupina není zdrojem duchovní zkušenosti. Bez ohledu na vliv všech těchto primitivních přínosů na rané náboženství člověka, faktem zůstává to, že pravý duchovní impuls má svůj původ v přítomnosti skutečných duchovních sil, aktivujících vůli k tomu, aby byla nesobecká.

^{103:3.2 (1132.2)} Pozdější náboženství se vyznačovalo primitivní vírou v přírodní zázraky a záhady—neosobní nadpřirozené síly. Ale dříve či později evolující náboženství začne vyžadovat, aby jednotlivec přinesl nějakou osobní oběť pro dobro své sociální skupiny, měl by vykonat něco, co udělá jiné lidi šťastnějšími a lepšími. Konečným posláním náboženství je služba Bohu a člověku.

^{103:3.3 (1132.3)} Náboženství je určeno k tomu, aby změnilo prostředí člověka, ale většina dnešních existujících náboženstvích smrtelníků je v tomto směru naprosto bezradná. Příliš často prostředí ovládá náboženství.

^{103:3.4 (1132.4)} Pamatujte si, že v náboženství každého věku je zkušenost, která je rozhodující, vědomím morálních hodnot a sociálních významů, ne přemýšlením o teologických dogmatech, nebo filozofických teoriích. Náboženství se vyvíjí příznivě, když element magie je nahrazen koncepcí mravnosti.

^{103:3.5 (1132.5)} Člověk prodělal vývoj od pověr o přírodních nadpřirozených silách, magii, zbožňování přírody, strachu z duchů a zbožňování zvířat k různým obřadům, pomocí kterých se náboženský postoj jednotlivce stal kolektivní reakcí klanu. A potom se tyto obřady zkoncentrovaly a vykrytalizovaly do kmenových vír a časem se tyto strachy a důvěry personifikovaly do bohů. Ale v celé této náboženské evoluci morální prvek nikdy úplně nechyběl. Impuls, spojující člověka s vnitřním Bohem, byl vždy v činnosti. A tyto silné vlivy—jeden lidský a druhý božský—zajistily přežití náboženství v průběhu proměnlivých epoch a to nehledě k tomu, že mu tak často hrozil zánik vlivem tisíců rozvratných snah a nepřátelských postojů.

4. Duchovní spojení

^{103:4.1 (1133.1)} Charakteristický rozdíl mezi společenskou událostí a náboženským shromážděním spočívá v tom, že ve srovnání se světskou je náboženská prostoupena atmosférou spojení. Tímto způsobem lidské sdružení vytváří pocit společenství s božskostí a to je začátek skupinového uctívání. Účastnění se společného jídla bylo nejranějším typem sociálního kontaktu a proto raná náboženství vyžadovala, aby některá část obřadní oběti byla snědena věřícími. Tato forma duchovního spojení je také zachována v křesťanství jako svaté přijímání. Atmosféra spojení poskytuje povzbuzující a utěšující chvíle klidu ve sporu prospěchářského ega s altruistickým podnětem, přicházejícího od vnitřního duchovního Monitoru. A toto je úvod k opravdovému uctívání—realizování přítomnosti Boha, které vede ke vzniku bratrství lidí.

^{103:4.2 (1133.2)} Když primitivní člověk cítil, že jeho spojení s Bohem bylo přerušeno, uchýlil se k obětování nějakého druhu ve snaze se usmířit, obnovit přátelský vztah. Hlad a žízeň po spravedlnosti vedou k objevení pravdy a pravda povyšuje ideály a to vytváří nové problémy pro individuální věřící, protože naše ideály mají tendenci narůstat geometrickou řadou, zatímco naše schopnost žít podle nich se zvětšuje pouze aritmetickou řadou.

^{103:4.3 (1133.3)} Pocit viny (ne vědomí hříchu) přichází buď z přerušného duchovního spojení, nebo ze snížení morálních ideálů jednotlivce. Zbavení se takových nesnází může přijít pouze skrze uvědomění, že nejvyšší morální ideály jedince nejsou nutně shodné s Boží vůlí. Člověk nemůže doufat v to, že ve svém životě bude žít v souladu se svými nejvyššími

ideály, ale může být věrný svému cíli: nalézat Boha a postupně se mu více a více podobat.

^{103:4.4 (1133.4)} Ježíš vymítil všechny obřady obětování a usmiřování. Zničil podstatu této domnělé viny a pocit osamělosti ve vesmíru prohlášením, že člověk je dítě Boha; vztah tvor-Tvořitel byl položen na základu vztahu dítě-rodíč. Bůh se stal milujícím otcem pro své smrtelné syny a dcery. Všechny obřady, které byly nelegitimní součástí takového důvěrného rodinného vztahu, byly provždy odstraněny.

^{103:4.5 (1133.5)} Vztah Boha-Otce k člověku, svému dítěti, není založen na současné počestnosti, nebo záslužnosti tvora, ale na rozpoznání motivace dítěte—jeho cíle a záměru. Takový vztah je spojením rodiče s dítětem a je poháněn božskou láskou.

5. Původ ideálů

^{103:5.1 (1133.6)} Raná evoluční mysl plodí pocit sociální služby a morální povinnosti, vznikající hlavně z emociálního strachu. Pozitivnější popud k sociální službě a ušlechtilému altruismu pochází z přímého impulsu božského ducha, pobývajícího v lidské mysli.

^{103:5.2 (1133.7)} Tato idea-ideál konání dobra druhým lidem—impuls, popírající vlastní ego ve prospěch svého bližního—je zpočátku velmi omezený. Primitivní člověk považuje za bližní pouze ty, kteří k němu mají velmi blízko, ti, kteří se k němu chovají sousedsky; s rozvojem náboženské civilizace se představa o bližním rozšiřuje a pojímá celý klan, kmen a národ. Později Ježíš rozšířil představu o bližních na celé lidstvo, dokonce bychom měli milovat své nepřátele. A v každé normální lidské

bytosti je něco, co jí říká o morálce—spravedlivosti. Dokonce i ti, kteří nejméně uplatňují tento ideál, přiznávají, že teoriticky je správný.

103:5.3 (1134.1) Všichni lidé uznávají ctnost tohoto všeobecného lidského popudu být nesobecký a altruistický. Humanista připisuje původ tohoto popudu přirozené činnosti materiální mysli; věřící je blíže k pravdě, když uznává, že opravdové nesobecké zaujetí smrtelné mysli je reakcí na vnitřní duchovní vedení Ladiče Myšlení.

103:5.4 (1134.2) Ale ne vždy je lidská interpretace těchto raných konfliktů mezi potřebami svého „já“ a službě jiným spolehlivá. Pouze dostatečně sjednocená osobnost dokáže rozsoudit mnohotvárné rozpory toužícího ega a pučícího sociálního uvědomění. „Já“ má práva stejně jako je mají bližní. Ani jedna strana nemá výhradní nárok na pozornost jedince a jeho službu. Neschopnost vyřešit tento problém dává vzniknout nejranějšímu typu pocitu viny u člověka.

103:5.5 (1134.3) Člověk dosáhne štěstí jen tehdy, když egoistické touhy „já“ a altruistický popud vyššího „já“ (božského ducha) jsou koordinovány a sladěny sjednocenou vůlí integrující a kontrolující osobnosti. Mysl evolučního člověka neustále čelí složitému problému soudcování zápasu mezi přirozeným rozšiřováním emocionálních impulsů a morálním růstem nesobeckých popudů, založeném na duchovním vhledu—opravdové náboženské reflexi.

103:5.6 (1134.4) Pokus zajistit stejné dobro pro vlastní „já“ a pro co největší počet druhých „já“ představuje problém, který nemůže být vždy uspokojivě vyřešen v časoprostorovém rámci. V

aspektu věčného života mohou být takové rozpory rozřešeny, ale v jednom krátkém lidském životě jsou neřešitelné. Ježíš na takovou protismyslnost poukázal, když řekl: „Každý, kdo zachrání svůj život, ho ztratí, ale každý, kdo ztratí svůj život pro království, ho nalezne“.

^{103:5.7 (1134.5)} Sledování ideálu—snaha podobat se Bohu—je nepřetržitým úsilím před smrtí a po ní. Ve své podstatě není mezi životem po smrti a smrtelným bytím žádný rozdíl. Všechno dobré, co v tomto životě děláme, přímo přispívá k povznesení budoucího života. Opravdové náboženství nepodporuje morální netečnost a duchovní lenivost, nevzbuzuje pošetilou naději na to, že výsledkem projití přes bránu přirozené smrti bude udělení všech ctností ušlechtilého charakteru. Právě náboženství nepodceňuje snahy člověka dosáhnout progresu během pronajatého smrtelného života. Každý růst člověka je přímým přispěním k obohacení prvních etap zkušenosti nesmrtelného života.

^{103:5.8 (1134.6)} Pro idealismus člověka je zhoubné učení, že všechny jeho altruistické impulsy jsou pouhým rozvojem jeho přirozených stádových instinktů. Ale když se učí, že tyto vyšší popudy jeho duše vycházejí z duchovních sil v něm pobývajících, tak ho to povznáší a mohutně posiluje.

^{103:5.9 (1134.7)} Když si člověk jednou plně uvědomí, že v něm žije něco, co je věčné a božské, vynáší ho to nad vlastní „já“, mimo jeho hranice. A tak tímto způsobem živá víra v nadlidský původ našich ideálů stvrzuje naše přesvědčení v to, že jsme Božími syny a dělá reálnými naše altruistické názory—pocity bratrství lidí.

103:5.10 (1134.8) Ve své vlastní duchovní oblasti má člověk svobodnou vůli. Smrtelný člověk není ani bezmocným otrokem neúprosné svrchovanosti všemocného Boha, ani není obětí beznadějně osudovosti mechanického kosmického determinizmu. Je největší pravdou, že člověk je sám architektem svého věčného osudu.

103:5.11 (1135.1) Ale spasení, nebo povznesení člověka není dosaženo nátlakem. Duchovní růst pramení z vyvíjející se duše. Nátlak může deformovat osobnost, ale nikdy nepodněcuje růst. Také vzdělávací nátlak je pouze negativně prospěšný v tom smyslu, že může pomoci v předcházení neblahých zkušeností. Duchovní růst je největší tam, kde všechny vnější tlaky jsou minimální. „Kde je duch Pána, tam je svoboda“. Člověk se nejlépe vyvíjí tehdy, když nátlaky rodiny, společnosti, církve a státu jsou nejmenší. Ale toto nesmí být chápáno tak, že v progresivní společnosti není žádné místo pro rodinu, společenské instituce, církve a stát.

103:5.12 (1135.2) Když člen sociální náboženské skupiny dostává požadavků takové skupiny, měl by být povzbuzen k využití náboženské svobody k plnému vyjádření svého vlastního osobního výkladu pravd náboženského přesvědčení a náboženské zkušenosti. Důvěryhodnost náboženské skupiny závisí na duchovní jednotě, ne na teologické shodnosti. Náboženská skupina by se měla těšit výhod svobodného myšlení bez toho, aby se přeměnila ve „volnomyšlenkáře“. Jakákoliv církev, která ctí živého Boha, uznává bratrství lidí a má odvahu odstranit všechny náboženský nátlak na své členy, má velkou naději do budoucna.

6. Filozofická koordinace

103:6.1 (1135.3) Teologie je studium akcí a reakcí lidského ducha; nikdy se nemůže stát vědou, protože musí být vždy spojena v menší či větší míře s psychologií v osobním vyjádření a s filozofií v systematickém zobrazování. Teologie je vždy studováním vlastního náboženství; studování náboženství druhého člověka je psychologií.

103:6.2 (1135.4) Když člověk přistoupí ke studování a zkoumání svého vesmíru zvenčí, dává vzniknout různým fyzickým vědám; když přistoupí k výzkumu sebe sama a vesmíru zevnitř, dává vzniknout teologii a metafyzice. Pozdější umění filozofie se vyvíjí ve snahu harmonizovat množství nesrovnalostí, které zpočátku nevyhnutelně vznikají mezi zkoumáním a učením těchto dvou diametrálně odlišných cest přibližování vesmíru věcí a bytostí.

103:6.3 (1135.5) Náboženství je spojeno s duchovním pohledem, uvědomováním si vnitřního charakteru lidské zkušenosti. Duchovní podstata člověka mu poskytuje možnost obrátit vnější stranu vesmíru dovnitř. Proto je pravdou, že při výlučně vnitřním pohledu z pozice zkušenosti osobnosti se všechno tvoření jeví ve své podstatě jako duchovní.

103:6.4 (1135.6) Když člověk zkoumá vesmír za pomoci svých materiálních schopností—fyzických smyslů a s nimi spojeného vnímání myslí—tak kosmos se jeví mechanickým a energeticko-materiálním. Taková metoda studování reality představuje obrácení vnitřní strany vesmíru ven.

103:6.5 (1135.7) Logické a důsledné pojetí vesmíru nemůže být postaveno ani na stanoviscích materialismu, ani duchovnosti, protože oba tyto systémy myšlení, když jsou aplikovány

univerzálně, musí nevyhnutelně vidět kosmos překrouceně: v prvním případě se jedná o vesmír, jehož vnitřní strana je obrácena ven a druhý případ se týká podstaty vesmíru s vnější stranou obrácenou dovnitř. Potom nikdy nemůže ani věda, ani náboženství, samostatně a samo o sobě doufat, že dosáhne plnohodnotného pochopení vesmírných pravd a vztahů bez poradenství lidské filozofie a osvětlení ze strany božského zjevení.

^{103:6.6 (1136.1)} Ve svém vyjádření a sebeuvědomění vnitřní duch člověka musí vždy spoléhat na mechanismus a metodu mysli. Podobným způsobem musí být vnější zkušenost člověka o materiální realitě založena na rozumovém uvědomění poznávající osobnosti. Proto lidské zkušenosti, duchovní a materiální—vnitřní a vnější, jsou ve vzájemném vztahu s funkcí mysli a jsou podmíněny, co se týče jejich vědomého poznání, aktivitou mysli. Člověk vnímá hmotu svým rozumem; duchovní realitu prožívá ve své duši, ale uvědomuje si tuto zkušenost ve své mysli. Rozum je koordinátor a stále-přítomný opatrovatel a hodnotitel souhrnu smrtelné zkušenosti. Jak energetické podstaty, tak i duchovní hodnoty se mění jejich interpretací, která probíhá prostřednictvím uvědomělosti mysli.

^{103:6.7 (1136.2)} Příčina vašich potíží dosáhnout harmoničtější souhry mezi vědou a náboženstvím spočívá ve vaší naprosté nevědomosti o přechodné oblasti—morontiálním světě věcí a bytostí. Lokální vesmír se skládá ze tří stupňů, nebo stádií, projevu reality: hmoty, morontie a ducha. Morontiální úhel přístupu smazává všechny odlišnosti mezi nálezy fyzikálních věd a působením ducha zbožnosti. Intelekt je objasňovací metodou fyzických věd; metodou pochopení náboženství je

víra; mota je metodou na morontiální úrovni. Mota je vnímání nadmateriální reality, která začíná vyrovnávat nedokončený růst tím, že její substancí je poznání-intelekt a její esencí je víra-intuice. Mota je nadfilozofické sladění vnímání různorodé reality, které je nedosažitelné materiálními osobnostmi; je částečně založena na zkušenosti přežitého materiálního života v těle. Ale mnoho smrtelníků poznalo touhu mít nějakou metodu pro sladění široce rozdílných a vzájemně na sebe působících oblastí—vědy a náboženství. A metafyzika je výsledkem bezvýsledné snahy člověka přemostit tuto dobře známou propast. Ale lidská metafyzika se prokázala být více matoucí než osvětlující. Metafyzika symbolizuje dobře míněnou, ale marnou snahu člověka nahradit nepřítomnost morontiální moty.

103:6.8 (1136.3) Metafyzika se projevila jako nezdar; motu člověk není schopen vnímat. Zjevení je jediná metoda, která může nahradit nepřítomnost vnímání pravdy mota v materiálním světě. Zjevení spolehlivě objasňuje zmatek, ke kterému vede racionální metafyzika na evolučním světě.

103:6.9 (1136.4) Věda je lidským nepodařeným zkoumáním jeho fyzického prostředí, světa energie-hmoty; náboženství je lidskou zkušeností s kosmem duchovních hodnot; filozofie byla vytvořena úsilím lidské mysli organizovat a uvést v soulad závěry těchto široce odlišných koncepcí do nějakého rozumného a sjednoceného postoje ve vztahu k vesmíru. Filozofie, objasněna zjevením, působí příznivě při absenci moty a v podmínkách rozpadu a selhání její racionální lidské náhrady—metafyziky.

103:6.10 (1136.5) Dávný člověk nerozlišoval mezi energetickou a duchovní úrovní. Fialová rasa a jejich potomci Andité byli první, kdo se poprvé pokusili oddělit matematiku a vůli. Stále více civilizovaných lidí šlo ve šlépějích raných Řeků a Sumerů, kteří rozlišovali mezi neoduševnělým a oduševnělým. S rozvojem civilizace bude muset filozofie překlenout stále se rozšiřující propast mezi koncepcí ducha a koncepcí energie. Ale v časoprostoru jsou tyto odlišnosti zajedno v Nejvyšším.

103:6.11 (1137.1) Věda vždy musí být zakotvena v rozumu, ačkoliv představivost a domněnky jsou prospěšné při rozšiřování jeho hranic. Náboženství je navěky závislé na víře, třebaže rozum je stabilizujícím vlivem a užitečným pomocníkem. Vždy byly a vždy budou existovat matoucí výklady jevů jak přírodního, tak i duchovního světa, chybně nazývané vědami a náboženstvími.

103:6.12 (1137.2) Člověk se snaží vytvořit filozofický systém ze svého neúplného pochopení vědy, mdlého držení se náboženství a nezdařených pokusů o metafyziku. A moderní člověk by rozhodně vybudoval důstojnou a poutavou filozofii člověka a jeho vesmíru, kdyby nebylo selhání jeho nejdůležitějšího a nepostradatelného spojení mezi světem hmoty a světem ducha—neschopnost metafyziky přemostit propast mezi fyzickým a duchovním. Smrtelný člověk postrádá koncepci morontialní mysli a hmoty; zjevení je jediná metoda pro odčinění tohoto nedostatku v pojmových údajích, které člověk tak naléhavě potřebuje, aby vytvořil logickou filozofii vesmíru a dospěl k přesvědčivému porozumění svého jistého a stálého místa v tomto vesmíru.

103:6.13 (1137.3) Zjevení je jedinou nadějí evolučního člověka, aby mohl překonat propast morontie. Víra a rozum nemohou bez

pomoci moty pochopit a sestavit logický vesmír. Bez vzhledu moty nemůže smrtelný člověk rozpoznat dobro, lásku a pravdu v jevech materiálního světa.

^{103:6.14 (1137.4)} Když lidská filozofie směřuje příliš ke světu hmoty, stává se racionalistickou, nebo přírodovědeckou. Když se filozofie přiklání především k duchovní úrovni, stává se idealistickou, nebo dokonce mystickou. Když je filozofie natolik nepovedená a spoléhá se na metafyziku, stává se najisto skeptickou, zmatenou. V minulých dobách většina lidského vědění a intelektuálních vyhodnoceních zapadla do jedné z těchto třech druhů překrouceného vnímání. Filozofie se neodvažuje představovat své výklady reality v přímočarém stylu logiky; ona musí navždy počítat s eliptickou symetrií reality a s nevyhnutelným zakřivením všech představ o vztazích.

^{103:6.15 (1137.5)} Nejvyšší dosažitelná filozofie člověka musí být logicky založena na úsudcích vědy, náboženské víře a pochopení pravdy, což je umožněno zjevením. S pomocí tohoto spojení člověk může zčásti kompenzovat svůj nezdar vytvořit odpovídající metafyziku a svoji neschopnost pochopit motu morontii.

7. Věda a náboženství

^{103:7.1 (1137.6)} Věda je podporována rozumem, náboženství vírou. Ačkoliv víra není založena na rozumu, je důvodná; přestože není závislá na logice, je nicméně povzbuzena zdravou logikou. Víra nemůže být živena dokonce ani ideální filozofií; ona je vlastně, spolu s vědou, právě zdrojem takové filozofie. Víra, duchovní vnímání člověka, může být pochopitelně

sdělena pouze zjevením a může být pochopitelně povznesena pouze osobní smrtelnou zkušeností s přítomností duchovního Ladiče—Boha, který je duch.

^{103:7.2 (1137.7)} Opravdové spasení je metoda božské evoluce smrtelné mysli z úrovně ztotožnění se s hmotou, přes spojující oblasti morontie k vysokému vesmírnému statusu souvztažnosti s duchem. A jelikož materiální intuitivní instinkt v procesu pozemské evoluce předchází objevení se logického vědění, tak projev duchovního intuitivního vhledu je předzvěstí pozdějšího se objevení morontiálního a duchovního uvažování a zkušenosti v božském programu nebeské evoluce—přeměny potenciálů člověka do reality a božskosti člověka věčného, Rajského konečného.

^{103:7.3 (1138.1)} Ale jak vzestupující člověk směřuje dovnitř a směrem k Ráji a k poznání Boha, tak současně bude poznávat hmotný svět prostoru a chápat energii materiálního kosmu. Rozvoj vědy není omezen na pozemský život člověka; jeho zkušenost během jeho vzestupu vesmírem a supervesmírem bude v nemalé míře studiem přeměny energie a proměny hmoty. Bůh je duch, ale Božstvo je jednota a jednota Božstva nejenom že zahrnuje duchovní hodnoty Vesmírného Otce a věčného Syna, ale je si také vědoma energetických činů Univerzálních Kontrolorů a Ostrova Ráje, zatímco tyto dvě fáze vesmírné reality jsou dokonale zharmonizovány v intelektuálních vztazích Společného Činitele a sjednoceny na konečné úrovni ve vyvíjejícím se Božstvu Nejvyšší Bytosti.

^{103:7.4 (1138.2)} Spojení vědeckého stanoviska a náboženského pohledu s pomocí empirické filozofie je částí dlouhé lidské zkušenosti vzestupu k Ráji. Aproximace matematiky a jistoty

vhledu budou vždy vyžadovat harmonizující působení logické mysli na všech úrovních poznání před maximálním dosažením Nejvyššího.

^{103:7.5 (1138.3)} Ale logika nikdy nedokáže harmonizovat poznatky vědy a pohledy náboženství, pokud vědecké i náboženské aspekty osobnosti nejsou ovládány pravdou, upřímnou touhou následovat pravdu kamkoliv může dojít a bez ohledu na závěry, ke kterým může dospět.

^{103:7.6 (1138.4)} Logika je metoda filozofie, metodou jejího vyjádření. V oblasti opravdové vědy je rozum vždy podroben ryzí logice; v oblasti opravdového náboženství logika víry vždy vychází z vnitřního pohledu, přestože se taková víra může jevit naprosto neopodstatněná z vnějšího pohledu vědeckého přístupu. Při pohledu zvenčí dovnitř se vesmír může jevit materiální; při pohledu zevnitř ven se stejný vesmír jeví zcela duchovní. Racionální argumentace vyrůstá z materiálního vědomí, víra z duchovního vědomí, ale s pomocí filozofie, posílenou zjevením, logika může potvrdit jak vnitřní, tak i vnější pohledy a takto stabilizovat jak vědu, tak i náboženství. Takhle, skrze obvyčejné spojení s logikou filozofie, věda i náboženství se mohou navzájem stále více tolerovat a být méně a méně skeptickými.

^{103:7.7 (1138.5)} Co vyvíjející se věda a náboženství potřebují je více bádání a nebojácnou sebekritiku a větší uvědomění si nedokončenosti evolučního statusu. Často jsou učitelé vědy i náboženství příliš sebejistí a dogmatictí. Vědecká a náboženská sebekritika se může vztahovat pouze k faktům. Ve chvíli odchýlení se od faktů rozum ustupuje, nebo rychle upadá do stavu falešné logiky.

103:7.8 (1138.6) Pravda—pochopení kosmických vztahů, vesmírných faktů a duchovních hodnot—je nejlépe vnímána prostřednictvím Ducha Pravdy a nejvíce je vystavena kritice zjevením. Ale zjevení nepřichází ani z vědy, ani z náboženství; jeho funkcí je koordinovat vědu i náboženství s pravdou reality. Při absenci zjevení, nebo neschopnosti ho přijmout, nebo pochopit, se smrtelný člověk vždy uchýlil ke svým neplodným gestům metafyziky, což je jedinou lidskou náhradou za zjevení pravdy, nebo moty morontiální osobnosti.

103:7.9 (1139.1) Věda materiálního světa umožňuje člověku kontrolovat a do určitého rozsahu ovládat jeho fyzické prostředí. Náboženství duchovní zkušenosti je zdrojem impulsu bratrství, které umožňuje lidem žít společně ve složitých podmínkách civilizace vědecké epochy. Metafyzika, ale v mnohem větší míře určitě zjevení, poskytuje společné místo pro setkání objevů vědy i náboženství a umožňuje člověku pokusit se logicky sladit tyto odlišné, ale vzájemně závislé oblasti myšlení, do vyvážené filozofie vědecké stability a náboženské jistoty.

103:7.10 (1139.2) V podmínkách smrtelné existence nemůže být nic absolutně dokázáno; jak věda, tak i náboženství jsou založeny na domněnkách. Na morontiální úrovni předpoklady vědy i náboženství mohou být částečně dokázány logikou moty. Na duchovní úrovni nejvyššího statusu potřeba pro definitivní důkaz postupně ustupuje před aktuální zkušeností reality a s realitou; ale dokonce i potom je toho hodně za hranicemi konečnosti, co zůstává nedokazatelné.

103:7.11 (1139.3) Všechny oblasti lidského myšlení jsou založeny na určitých domněnkách, které jsou přijaty, přestože nejsou

dokázány, ustavující vnímavostí reality obdařené myslí člověka. Věda začíná svoji oslavnou dráhu racionální argumentace hypotézou reálnosti tří věcí: hmoty, pohybu a života. Náboženství začíná s předpokladem účinnosti tří věcí: myslí, ducha a vesmíru—Nejvyšší Bytosti.

^{103:7.12 (1139.4)} Věda se stává dominantní v oblasti matematiky, energie a materiálu v čase a prostoru. Náboženství se zabývá nejenom konečným a dočasným duchem, ale také duchem věčnosti a svrchovanosti. Pouze skrze dlouhou zkušenost s motou mohou tyto dva extrémy vnímání vesmíru přinést analogické výklady původů, funkcí, vztahů, realit a cílů. Maximální sladění odlišností energie a ducha se dosáhne v okruhu Sedmi Hlavních Duchů; jejich první sjednocení pak v Božstvu Nejvyššího; konečná jednota pak v nekonečnosti Prvního Zdroje a Středu—JÁ JSEM.

^{103:7.13 (1139.5)} Úsudek je akt uznání závěrů vědomí ve vztahu zkušenosti s fyzickým světem energie a hmoty. Víra je akt uznání oprávněnosti duchovního vědomí—něco, co nemá jiné smrtelné důkazy. Logika je slučování rozvoje jednotnosti víry a úsudku při hledání pravdy a je založena na základních intelektuálních schopnostech smrtelných bytostí, intuitivní rozpoznání věcí, významů a hodnot.

^{103:7.14 (1139.6)} Opravdový důkaz duchovní reality je v přítomnosti Ladiče Myšlení, ale platnost této přítomnosti není možno dokázat vnějšímu světu—pouze tomu, kdo tímto způsobem cítí v něm pobývajícího Boha. Uvědomění si Ladiče je založeno na intelektuálním přijetí pravdy, nadrozumovém vnímání dobra a osobnostní motivaci k lásce.

103:7.15 (1139.7) Věda objevuje materiální svět, náboženství ho hodnotí a filozofie se snaží vysvětlovat jeho významy, slad'ujíc vědecký materiální pohled s náboženskou duchovní koncepcí. Ale historie je oblast, ve které věda a náboženství nemohou nikdy dojít k úplnému souhlasu.

8. Filozofie a náboženství

103:8.1 (1140.1) Přestože věda i filozofie mohou předpokládat pravděpodobnost Boha s pomocí svého úsudku a logiky, pouze osobní duchovní zkušenost člověka vedeného duchem může potvrdit nespornost takového nejvyššího a osobního Božstva. Prostřednictvím takového ztělesnění živé pravdy se filozofická hypotéza pravděpodobnosti Boha stává náboženskou realitou.

103:8.2 (1140.2) Zmatek, doprovázející empirické pochopení nepopíratelnosti Boha, je důsledkem rozdílných výkladů a vysvětlování takové zkušenosti různými jednotlivci a odlišnými rasami lidí. Uvědomování si Boha může být naprosto věrohodné, ale rozprava ohledně Boha, která je intelektuální a filozofická, je nevýstižná a často bývá zmateně chybná.

103:8.3 (1140.3) Dobrý a ušlechtilý muž může být hluboce zamilován do své ženy, ale není naprosto schopen udělat uspokojivě písennou zkoušku o psychologii manželské lásky. Jiný muž, který miluje svoji manželku málo, anebo vůbec, může takovou zkoušku udělat mnohem lépe. Nedokonalost milujícího člověka pochopit pravou podstatu milované osoby ani v nejmenším nesnižuje opravdovost, nebo upřímnost jeho lásky.

^{103:8.4 (1140.4)} Jestli opravdu věříte v Boha—poznejte ho vírou a milujte ho—nedovolte, aby realita takové zkušenosti v žádném případě byla zmenšena či zlehčena zpochybňujícími pomluvami vědy, šťouráním logiky, domněnkami filozofie, nebo důmyslnými návrhy dobře míněných duší, připravených vytvořit náboženství bez Boha.

^{103:8.5 (1140.5)} Jistota věřícího, znajícího Boha, by neměla být narušena nejistotou zpochybňujícího materialisty; naopak, hluboká víra a neotřesitelná jistota věřícího, která je založena na osobní zkušenosti, by se měla vypořádat s nejistotou nevěřícího.

^{103:8.6 (1140.6)} Pro to, aby filozofie byla co nejvíce užitečná jak pro vědu, tak i pro náboženství, měla by se vyhnout extrémnímu materialismu i panteizmu. Pouze taková filozofie, která uznává realitu osobnosti—trvanlivost za přítomnosti proměňování—může mít pro člověka morální hodnotu, může sloužit jako spojení mezi teoriemi materiální vědy a duchovním náboženstvím. Zjevení je náhrada za pomíjivost vyvíjející se filozofie.

9. Podstata náboženství

^{103:9.1 (1140.7)} Teologie se zabývá intelektuálním obsahem náboženství, metafyzika (odhalení) jejími filozofickými aspekty. Náboženská zkušenost je duchovním obsahem náboženství. Nehledě na mytologické vrtochy a psychologické iluze intelektuálního obsahu náboženství, bez ohledu na chybné domněnky metafyziky a klamné metody, nehledě na politické překroucení a socioekonomické převrácení

filozofického obsahu náboženství, duchovní zkušenost osobního náboženství zůstává opravdová a právoplatná.

103:9.2 (1140.8) Náboženství není pouze o myšlení, ale také o cítění, jednání a žití. Myšlení je více spojeno s materiálním životem a mělo by být hlavně, ale ne úplně, řízeno úsudkem a fakty vědy ve svých nemateriálních snahách dosáhnout duchovních sfér, pravdou. Bez ohledu na to, jak iluzorní a nepřesná je teologie jednotlivce, jeho náboženství může být naprosto opravdové a věčně pravdivé.

103:9.3 (1141.1) Ve své původní podobě je buddhismus jedním z nejlepších náboženství bez Boha, které kdy vzniklo během celé evoluční historie Urantie, přestože, jak se jeho víra vyvíjela, nezůstalo bezbožné. Náboženství bez víry je protiřečením; bez Boha je filozoficky rozporuplné a intelektuálně absurdní.

103:9.4 (1141.2) Magický a mytologický původ přirozeného náboženství neznevažuje realitu a pravdu pozdějších zjevených religií a dokonalost spasitelného evangelia Ježíše. Život Ježíše a jeho učení nakonec osvobodilo náboženství od pověr magie, iluzí mytologie a z područí tradičního dogmatizmu. Ale tato raná magie a mytologie velmi efektivně připravily cestu pro pozdější a dokonalejší náboženství tím, že předpokládaly existenci a reálnost nadmateriálních hodnot a bytostí.

103:9.5 (1141.3) Přestože náboženská zkušenost je čistě subjektivním duchovním fenoménem, taková zkušenost obsahuje pozitivní postoj, týkající se živé pravdy ve vztahu k nejvyšším sférám objektivní vesmírné reality. Ideálem náboženské filozofie je taková víra-důvěra, která by pomohla člověku bezvýhradně se

spoléhat na absolutní lásku nekonečného Otce vesmíru vesmírů. Taková ryzí náboženská zkušenost značně přesahuje filozofickou objektivizaci idealistické touhy; ona opravdu považuje spasení za samozřejmost a zabývá se jenom poznáním vůle Rajského Otce a jejím vykonáváním. Takové náboženství se vyznačuje: vírou v nejvyšší Božstvo, nadějí ve věčný život a láskou, především k bližním.

103:9.6 (1141.4) Když teologie ovládne náboženství, náboženství umírá; stává se doktrínou a ne životem. Posláním teologie je pouze pomoci člověku poznat osobní duchovní zkušenost. Teologie představuje náboženskou snahu definovat, vysvětlovat a obhajovat empirická tvrzení náboženství, která, v konečném účtování, mohou být ověřena pouze živou vírou. Ve vyšší filozofii vesmíru je moudrost, stejně jako rozum, spojen s vírou. Rozum, moudrost a víra představují pro člověka nejvyšší lidská dosažení. Rozum seznamuje člověka se světem faktů, s věcmi; moudrost ho seznamuje se světem pravdy, se souvislostmi; víra ho uvádí do světa božskosti, duchovní zkušenosti.

103:9.7 (1141.5) Víra s největší ochotou bere sebou rozum tak daleko, jak jen rozum může dojít a potom pokračuje s moudrostí až k úplnému filozofickému vrcholu. A potom se odváží vydat se na nekonečnou a nikdy nekončící vesmírnou pouť v univerzálním doprovodu PRAVDY.

103:9.8 (1141.6) Věda (vědomosti) je založena na základní (pomocný duch) domněnce, že rozum je pravoplatný; že vesmír může být pochopen. Filozofie (koordinované chápání) je založena na základní (duch moudrosti) domněnce, že moudrost je pravoplatná; že materiální vesmír může být sladěn s

duchovním. Náboženství (pravda osobní duchovní zkušenosti) je založeno na základní (Ladič Myšlení) domněnce, že víra je pravoplatná; že Bůh může být poznán a dosažen.

^{103:9.9 (1141.7)} Plné pochopení reality smrtelného života spočívá ve vzestupné připravenosti věřit těmto domněnkám rozumu, moudrosti a víry. Takový život je motivován pravdou a ovládán láskou; a to jsou ideály objektivní kosmické reality, jejíž existence nemůže být materiálně prokázána.

^{103:9.10 (1142.1)} Když rozum jednou rozpozná dobro a zlo, projevuje moudrost; když moudrost volí mezi dobrem a zlem, správným a nesprávným, prokazuje, že je vedena duchem. A tak jsou činnosti mysli, duše a ducha stále těsně sjednoceny a funkčně vzájemně propojeny. Rozum se zabývá konkrétními vědomostmi, moudrost filozofií a zjevením; víra se týká živoucí duchovní zkušenosti. Skrze pravdu člověk docíluje krásu a prostřednictvím duchovní lásky stoupá k dobrotivosti.

^{103:9.11 (1142.2)} Víra vede k poznání Boha a ne pouze k mystickému pocitu božské přítomnosti. Víra nesmí být příliš pod vlivem svých emocionálních důsledků. Opravdové náboženství je zkušeností víry a poznáním, stejně jako uspokojením pocitů.

^{103:9.12 (1142.3)} V náboženské zkušenosti je realita úměrná jejímu duchovnímu obsahu a taková realita přesahuje rozum, vědu, filozofii a všechna ostatní lidská počínání. Podstata takové zkušenosti je nevyvratitelná; logika duchovního žití je nepopíratelná; jistota takového poznání je nadlidská; uspokojení je nádherně božské, odvaha nezdolná, zanícení nepopíratelné, oddanost nejvyšší a cíle trvalé—věčné, nejvzdálenější a univerzální.

Kapitola 104

Růst koncepce Trojice

104:0.1 (1143.1) KONCEPCE Trojice ve zjeveném náboženství se nesmí zaměňovat s triadickými vírami evolučních náboženství. Ideje triád mají původ v mnoha sugestivních spojitostech, ale hlavně kvůli třem kloubům prstů, kvůli třem nohám, což bylo nejméně zapotřebí pro stabilizaci stoličky, kvůli třem podpěrným bodům, které držely stan; mimoto, primitivní člověk dlouhou dobu uměl počítat pouze do tří.

104:0.2 (1143.2) S výjimkou některých přirozených vazeb, jako například minulost a přítomnost, den a noc, horké a studené a muž a žena, má člověk všeobecně tendenci myslet v triádách; včera, dnes a zítra; východ slunce, poledne a západ slunce; otec, matka a dítě. Třikrát hurá se vzdává vítězi. Mrtví jsou pohřbeni na třetí den a třikrát postříknutí vodou usmiřuje ducha.

104:0.3 (1143.3) V důsledku těchto přirozených asociací v lidské zkušenosti se triády objevily v náboženství a to dávno před Rajskou Trojicí Božstev anebo ještě dříve, než jakýkoliv jejich představitel byl odhalen lidstvu. Později se triadičtí bohové objevili u Peršanů, Hindů, Egyptanů, Babyloňanů, Římanů a Skandinávců, ale to ještě nebyly opravdové trojice. Všichni triadičtí bohové měli přirozený původ a objevovali se v různých dobách u nejinteligentnějších národů Urantie. Někdy se koncepce evoluční triády smísila s koncepcí zjevené Trojice; v takových případech bylo často nemožné rozlišit jednu od druhé.

1. Urantijské koncepce Trojice

104:1.1 (1143.4) První urantijské zjevení, vedoucí k pochopení Rajské Trojice, uskutečnil personál Prince Kaligastii přibližně před půl milionem let. Tato nejranější koncepce Trojice byla pro svět ztracena v průběhu nepokojných časů po planetární vzpouře.

104:1.2 (1143.5) Druhé představení Trojice bylo vykonáno Adamem a Evou v první a druhé zahradě. Tato učení nebyla úplně zapomenuta ještě v době Machiventy Melkisedeka zhruba o třicet pět tisíc let později, protože šétská koncepce Trojice přetrvala jak v Mezopotámii, tak i v Egyptě, ale především v Indii, kde po dlouhou dobu byla zobrazena v podobě Agni, trojhlavého boha ohně.

104:1.3 (1143.6) Třetí představení Trojice bylo učiněno Machiventou Melkisedekem a symbolem tohoto učení byly tři soustředné kruhy, které mudrc šálemský nosil na své hrudi. Ale Machiventa brzy zjistil, že je velmi obtížné učit palestinské beduíny o Vesmírném Otci, Věčném Synovi a Nekonečném Duchu. Většina jeho následovníků si myslela, že Trojice je složena ze tří Nejsvrchovanějších Norlatiadeku; někteří si představovali Trojici jako Vládce Soustavy, Otce Souhvězdí a Božího Stvořitele lokálního vesmíru; a jen málo bylo těch, kteří jen vzdáleně pochopili ideu Rajského spojení Otce, Syna a Ducha.

104:1.4 (1144.1) Prostřednictvím působení šálemských misionářů se Melkisedekovo učení o Trojici postupně rozšířilo po většině území Eurasie a severní Afriky. Často bylo velmi obtížné rozlišit mezi triádami a trojicemi v pozdějším období Anditů a

v době po Melkisedekovi, kdy obě koncepce se do určité míry promísily a splynuly.

104:1.5 (1144.2) Mezi Hindů se trinitární koncepce zakořenila jako Bytí, Rozum a Radost. (Později se v Indii vyvinuly koncepce Bráhmy, Šivy a Višny.) I když nejranější zobrazení Trojice bylo do Indie přineseno šétskými kněžími, pozdější představy o Trojici byly představeny šálemskými misionáři a byly rozvinuty místními indickými mysliteli prostřednictvím slučování těchto doktrín s evolučními představami o triádách.

104:1.6 (1144.3) Buddhistická víra vytvořila dvě doktríny trinitárního charakteru: první byla Učitel, Zákon a Bratrství, kterou představil Gautama Siddharta. Pozdější idea, která se vyvíjela v severní větvi stoupenců Buddha, obsahovala Nejvyššího Pána, Svatého Ducha a Inkarnujícího Spasitele.

104:1.7 (1144.4) A tyto představy Hindů a Buddhistů byly založeny na opravdovém trinitárním principu, což je idea trojitého projevu monoteistického Boha. Skutečná koncepce trojice není pouze seskupením tří samostatných bohů do jedné skupiny.

104:1.8 (1144.5) Hebrejci věděli o Trojici z kénijských tradic z dob Melkisedeka, ale jejich monoteistické zánícení pro jednoho Boha—Jahve—natolik zastínilo všechna taková učení, že v době Ježíšova příchodu doktrína o Elóhím prakticky zmizela ze židovské teologie. Hebrejské myšlení nemohlo sladit trinitární koncepci s monoteistickou vírou v Jednoho Hospodina, Boha Izraele.

104:1.9 (1144.6) Stoupenci islámu také nedokázali pochopit ideu Trojice. Pro vznikající monoteizmus je vždy obtížné tolerovat

trinitárnost v podmínkách boje s polyteizmem. Idea trojice se nejlépe ujme u těch náboženství, která mají pevnou monoteistickou tradici, spojenou s dogmatickou pružností. Pro velké monoteisty, Hebrejce a Muslimy, bylo velmi těžké rozlišit mezi uctíváním tří bohů—polyteizmem, a trinitárností—uctíváním jednoho Božstva, existujícího v trojitém projevu božskosti a osobnosti.

104:1.10 (1144.7) Ježíš učil své apoštoly pravdu, týkající se osob Rajské trojice, ale oni si mysleli, že mluvil obrazně a symbolicky. Protože vyrostli v hebrejském monoteizmu, bylo pro ně obtížné přijmout jakoukoliv jinou víru, která se jevila v rozporu s jejich převládající koncepcí Jahve. A raní křesťané zdědili hebrejský předsudek ke koncepci Trojice.

104:1.11 (1144.8) První křesťanská Trojice byla prohlášena v Antiochii a byla složena z Boha, jeho Slova a jeho Moudrosti. Pavel věděl o Rajské Trojici Otce, Syna a Ducha, ale málokdy o ní kázal a zmínil se o ní pouze v několika svých dopisech nově vznikajícím církvím. Avšak Pavel, stejně jako jeho druzi-apoštolé, zaměnil Ježíše, Syna Tvořitele lokálního vesmíru za Druhou Osobu Božstva, Věčného Syna Ráje.

104:1.12 (1144.9) Křesťanská koncepce Trojice, která začala být uznávána ke konci prvního století po Kristu, se skládala z Vesmírného Otce, Syna Tvořitele Nebadonu a Božského Pečovatele Salvingtonu—Mateřského Ducha lokálního vesmíru a tvořivého doprovodu Syna Tvořitele.

104:1.13 (1145.1) Od dob Ježíše až do svého uvedení v těchto sdělených údajích skutečná totožnost Rajské Trojice nebyla nikdy na Urantii známa (kromě několika jednotlivců, kterým to

bylo výjimečně zjeveno). Ale i když křesťanská koncepce Trojice byla chybná ve vztahu k faktu, byla prakticky správná s ohledem na duchovní vztahy. Pouze ve svých filozofických důsledcích a kosmologických následcích se dostala tato koncepce do nesnází: pro mnoho těch, kteří jsou kosmicky zaměřeni, bylo těžké uvěřit, že druhá Osoba Božstva, druhý člen nekonečné Trojice, kdysi pobýval na Urantii; a i když v duchu je to správné, ve skutečnosti to pravda není. Tvořitelé-Michalové plně ztělesňují božskost Věčného Syna, ale nejsou absolutní osobností.

2. Jednota Trojice a pluralita Božstva

^{104:2.1 (1145.2)} Monoteizmus vznikl jako filozofický protest proti nesrovnalostem polyteizmu. Na počátku se vyvinul do panteistických uspořádání s rozdělením nadpřirozených aktivit, potom do henoteistického povznesení jednoho boha nad ostatní a nakonec do vyloučení všech bohů, kromě jediného Boha konečné hodnoty.

^{104:2.2 (1145.3)} Trinitarizmus vzešel z empirického protestu proti nemožnosti pochopit jednotnost jediného, lidských vlastností zbaveného Božstva, nesouvisejícího svým významem s ničím ve vesmíru. Když má filozofie dostatek času, snaží se vyjmout osobní vlastnosti z čistě monoteistické koncepce Božstva, čímž snižuje tuto ideu nesouvztažného Boha do statusu panteistického Absolutna. Vždy bylo obtížné pochopit osobní podstatu Boha, který nemá žádné rovnoprávné osobní vztahy s jinými rovnocennými osobitými osobnostmi. Osobnost v Božstvu vyžaduje, aby takové Božstvo existovalo ve vztahu s jiným a rovnocenným osobním Božtvem.

^{104:2.3 (1145.4)} Skrze pochopení koncepce Trojice může lidská mysl doufat, že porozumí trochu vzájemnému vztahu lásky a zákona v časoprostorových tvořeních. Skrze duchovní víru člověk získává pochopení lásky Boha, ale brzy objevuje, že tato duchovní víra nemá žádný vliv na ustanovené zákony materiálního vesmíru. Bez ohledu na pevnost víry člověka v Boha jako svého Rajského Otce, vyžadují rozšiřující se kosmické horizonty také rozpoznání reality Rajského Božstva jako univerzálního zákona, rozpoznání svrchovanosti Trojice, šířící se od Ráje směrem ven a zastíňující i evoluční lokální vesmíry Synů Tvořitelů a Tvořivých Dcer tří věčných osob, jejichž božské spojení je faktem a realitou a věčnou nerozdělitelností Rajské Trojice.

^{104:2.4 (1145.5)} A ta samá Rajská Trojice je skutečná entita—není osobnost, ale nicméně je pravá a absolutní realita; není osobnost, ale nicméně je slučitelná s koexistujícími osobnostmi—osobnostmi Otce, Syna a Ducha. Trojice je nadsumarizační realitou Božstva, která vzniká ze spojení tří Rajských Božstev. Schopnosti, vlastnosti a funkce Trojice nejsou pouhým součtem vlastností třech Rajských Božstev; funkce Trojice jsou něčím unikátním, originálním a vůbec se nedají určit z rozborů vlastností Otce, Syna a Ducha.

^{104:2.5 (1146.1)} Na příklad: V době svého pobytu na zemi Učitel upozorňoval své následovníky na to, že spravedlnost není nikdy osobním činem; je to vždy funkce skupiny. Ani Bohové, jako osoby, nevykonávají spravedlnost. Ale oni právě tuto samou funkci vykonávají jako kolektivní celek, jako Rajská Trojice.

^{104:2.6 (1146.2)} Koncepční pochopení trojného spojení Otce, Syna a Ducha připravuje lidskou mysl pro další představení některých jiných trojitých vazeb. Teologický postoj může být plně uspokojen koncepcí Rajské Trojice, ale filozofický a kosmologický postoj vyžaduje poznání jiných trojjediných spojení Prvotního Zdroje a Středu, těch trojjediností, ve kterých Nekonečný působí v různých funkcích, které Otec nevykonává a které se projevují univerzálně—vztahy Boha síly, energie, výkonu, příčinnosti, reakce, potenciálnosti, reality, gravitace, napětí, ideálu, principu a jednoty.

3. Trojice a trojjedinosti

^{104:3.1 (1146.3)} Přestože lidstvo občas dospělo k pochopení Trojice, zobrazené třemi osobami Božstva, pro to, aby takové pochopení bylo zásadové, je zapotřebí, aby si lidský intelekt uvědomil, že existují určité vztahy mezi všemi sedmi Absolutny. Ale všechno to, co je vlastní Rajské Trojici, není nutně vlastní trojjedinosti, protože trojjedinost je něco jiného než trojice. V určitých funkčních aspektech se trojjedinost může trojici podobat, ale ve své podstatě není s trojicí nikdy stejná.

^{104:3.2 (1146.4)} Smrtelný člověk prochází velkou epochou rozšiřujících se horizontů a zvětšujících se koncepcí na Urantii a jeho kosmická filozofie se musí rychleji vyvíjet, aby udržela krok se zvětšením intelektuální arény lidského myšlení. Jak se kosmické uvědomění smrtelného člověka rozšiřuje, on vnímá souvislosti všeho, co nachází ve své materiální vědě, intelektuální filozofii a duchovním pohledu. Přesto, navzdory celé této víry v jednotu kosmu, člověk vnímá různorodost celé existence. Nehledě na všechny koncepce, týkající se

neměnnosti Božstva, člověk si uvědomuje, že žije ve vesmíru neustálých změn a empirického růstu. Bez ohledu na pochopení věčnosti duchovních hodnot, člověk musí stále spoléhat na matematiku a předmatematiku síly, energie a výkonu.

104:3.3 (1146.5) Určitým způsobem věčná naplněnost nekonečnosti musí být v souladu s časovým růstem vyvíjejících se vesmírů a s nedokonalostí jejich empirických obyvatel. V určitém ohledu koncepce celého nekonečna musí být tak rozčleněna a uzpůsobena, aby smrtelný intelekt a morontialní duše mohla pochopit tuto koncepci konečné hodnoty a oduševňujícího významu.

104:3.4 (1146.6) Zatímco rozum požaduje monoteistickou jednotu kosmické reality, konečná zkušenost potřebuje předpoklad několikařých Absoluten a jejich koordinaci v kosmických vztazích. Bez koordinovaných existencí neexistuje možnost objevení se různých absolutních vztahů, nebo možnost pro působení rozdílností, proměn, přeměn, zmírňování, uzpůsobování nebo zmenšování.

104:3.5 (1146.7) V této knize je absolutní realita (nekonečnost) představena tím způsobem, jakým existuje v sedmi Absolutnech:

104:3.6 (1146.8) 1. Vesmírný Otec.

104:3.7 (1146.9) 2. Věčný Syn.

104:3.8 (1146.10) 3. Nekonečný Duch.

104:3.9 (1147.1) 4. Ostrov Ráj.

104:3.10 (1147.2) 5. Božstvo Absolutní.

104:3.11 (1147.3) 6. Univerzální Absolutno.

104:3.12 (1147.4) 7. Neomezené Absolutno.

104:3.13 (1147.5) Prvotní Zdroj a Střed, který je Otcem Věčného Syna, je také Modelem pro Ostrov Ráj. Je to osobnost, neomezeně ztělesněna v Synovi, ale v Absolutním Božstvu je osobností, projevující se v potenciálu. Otec je energie, projevující se v systému Ráj-Havona a současně energie, skrytá v Neomezeném Absolutnu. Nekonečný se nepřetržitě objevuje v neustálých činech neomezeného Společného Činitele, zatímco ten věčně působí ve vyrovňavajících, ale skrytých činnostech Univerzálního Absolutna. Takto je Otec spojen se šesti rovnoprávnými Absolutny a všech sedm takto vykonává okruh nekonečnosti v nekončících cyklech věčnosti.

104:3.14 (1147.6) Zdálo by se, že trojjedinost absolutních vztahů je nevyhnutelná. Osobnost usiluje o spojení s jinou osobností jak na absolutní, tak i na jiných úrovních. A spojení tří osobností Ráje zvětňuje první trojjedinost—osobnostní jednotu Otce, Syna a Ducha. Ale když se tyto tři osoby, jako osoby, spojí za účelem společné činnosti, tím ony vytvářejí trojjedinost funkční jednoty, která není trojicí, organickou entitou, ale je to trojjedinost—trojitá funkční sjednocená jednotka.

104:3.15 (1147.7) Rajská Trojice není trojjedinost; není to funkční jednotka; spíše je to nerozdělené a nedílné Božstvo. Otec, Syn a Duch (jako osoby) mohou udržet spojitost s Rajskou Trojicí, protože Trojice je nerozděleným Božstvem. Otec, Syn a Duch neudrží žádný podobný vztah s první trojjediností, protože

ona je jejich funkčním svazkem jako tří osob. Pouze jako Trojice—jako nerozdělené Božstvo—oni kolektivně udržují vnější vztah s trojjedinitostí jejich osobnostního sjednocení.

^{104:3.16 (1147.8)} Proto Rajská Trojice má unikátní postavení mezi absolutními vztahy; existuje několik existenciálních trojjedinitostí, ale pouze jedna existenciální Trojice. Trojjedinitost není entita. Ona je spíše funkcionální než organická. Její členové jsou partneři a ne částmi korporace. Složky trojjedinitostí mohou být entitami, ale samotná trojjedinitost je asociace.

^{104:3.17 (1147.9)} Nicméně, mezi trojicí a trojjedinitostí existuje v jednom bodě přirovnání; obě se projevují v činnostech, které jsou poněkud odlišné od těch, které vytvářejí zjevný souhrn vlastností jednotlivých členů. Ale přestože oni jsou takto srovnatelní z funkčního hlediska, po jiné stránce neprokazují žádný zřetelný vztah. Mezi nimi je zhruba takový vztah, jako mezi funkcí a systémem. Ale funkce trojjediného spojení není funkcí trojného systému nebo entity.

^{104:3.18 (1147.10)} Přesto jsou trojjedinitosti reálné, skutečně reálné. V nich probíhá funkcionálnost celostní reality a skrze ně Vesmírný Otec uskutečňuje bezprostřední a osobní řízení hlavních funkcí nekonečnosti.

4. Sedm trojjedinitostí

^{104:4.1 (1147.11)} Při pokusu popsat sedm trojjedinitostí je nezbytné zdůraznit, že Vesmírný Otec je původním členem každé z nich. On je, byl a vždy bude: Prvotním Vesmírným Otcem-Zdrojem, Absolutním Středem, Prvopříčinou, Univerzálním

Kontrolorem, Bezmezným Aktivátorem, Původní Jednotou, Bezvýhradným Podporovatelem, První Osobou Božstva, Primárním Kosmickým Modelem a Podstatou Nekonečnosti. Vesmírný Otec je osobní příčinou Absoluten; on je absolutno Absoluten.

104:4.2 (1148.1) Podstatu a význam sedmi trojjedností je možno představit následujícím způsobem:

104:4.3 (1148.2) První trojjednost—osobitě-účelová trojjednost. Je to seskupení osobností třech Božstev:

104:4.4 (1148.3) 1. Vesmírný Otec.

104:4.5 (1148.4) 2. Věčný Syn.

104:4.6 (1148.5) 3. Nekonečný Duch.

104:4.7 (1148.6) Toto je trojitý svazek lásky, laskavosti a péče—účelové a osobité spojení tří věčných Rajských osobností. Toto spojení se projevuje božským bratrstvím, láskou k tvorům, otcovským jednáním a podporováním vzestupu. Božské osobnosti této první trojjednosti jsou Bohy, kteří udělují osobnost, poskytují ducha a obdarovávají mysl.

104:4.8 (1148.7) Tato trojjednost se vyznačuje nekonečnou vůlí; ona působí během věčné přítomnosti a v celém minulém-přítomném-budoucím toku času. Toto spojení poskytuje volní nekonečnost a zajišťuje mechanismy, pomocí kterých se osobité Božstvo samo zjevuje tvorům evolujícího kosmu.

104:4.9 (1148.8) Druhá trojjednost—trojjednost síly a modelu. Zdali je to maličký ultimatón, planoucí hvězda, nebo vířící se

mlhovina, nebo také střední vesmír či supervesmíry, od nejmenšího k největšímu uspořádání hmoty vždy fyzický model—kosmické utváření—pochází z funkce této trojjedinosti. Tento svazek tvoří:

104:4.10 (1148.9) 1. Otec-Syn.

104:4.11 (1148.10) 2. Ostrov Ráj.

104:4.12 (1148.11) 3. Společný Činitel.

104:4.13 (1148.12) Energie je organizována kosmickými zástupci Třetího Zdroje a Středu; energie je upravována podle modelu Ráje—absolutní materializace—ale za veškerou takovou manipulací je přítomnost Otce-Syna, jejichž spojení nejprve aktivovalo model Ráje ve vznik Havony, doprovázený zrozením Nekonečného Ducha—Společného Činitele.

104:4.14 (1148.13) Ve své náboženské zkušenosti se tvorové spojují s Bohem, který je láskou, ale takové duchovní vnímání nesmí nikdy zastínit rozumové poznání vesmírného faktu modelu, kterým je Ráj. Rajské osobnosti získávají dobrovolnou úctu všech tvorů v důsledku podmanivé síly božské lásky a vedou všechny takové v duchu narozené osobnosti k nebeskému potěšení z nekončící služby konečných synů Boha. Druhá trojjedinost je architektem prostorového jeviště, na kterém se tyto procesy odvíjejí; ona stanovuje modely kosmického uspořádání.

104:4.15 (1148.14) Lásky může charakterizovat božskost první trojjedinosti, ale model je galaktickým projevem druhé trojjedinosti. To, čím je první trojjedinost pro evolující

osobnosti, druhá trojjedinost je pro evolující vesmíry. Model a osobnost jsou dva velké projevy činnosti Prvotního Zdroje a Středu; a bez ohledu na to, jak obtížné je to pochopit, je nicméně pravdou, že model síly a láskyplné osoby jsou jednou a tou samou univerzální realitou; Ostrov Ráj a Věčný Syn jsou stejného druhu, ale protichůdnými zjeveními nepochopitelné podstaty Vesmírného Otce-Síly.

104:4.16 (1149.1) Třetí trojjedinost—duchovně-evoluční trojjedinost. Celistvost duchovního projevu má svůj začátek a konec v tomto spojení:

104:4.17 (1149.2) 1. Vesmírný Otec.

104:4.18 (1149.3) 2. Syn-Duch.

104:4.19 (1149.4) 3. Božstvo Absolutní.

104:4.20 (1149.5) Od duchovní potence k Rajskému duchu projevy každého ducha v reálnosti pocházejí z tohoto trojjediného spojení čistě duchovní podstaty Otce, aktivních duchovních hodnot Syna-Ducha a neomezených duchovních potenciálů Božstva Absolutního. V této trojjedinosti vznikají, plně se projevují a dosahují konečného cíle existenciální hodnoty ducha.

104:4.21 (1149.6) Otec existuje před duchem; Syn-Duch působí jako aktivní tvořivý duch; Božstvo Absolutní existuje jako všeobsahující duch, dokonce mimo ducha.

104:4.22 (1149.7) Čtvrtá trojjedinost—trojjedinost nekonečnosti energie. V této trojjedinosti se zvěčňují začátky a konce

veškeré energetické reality, od prostorové potence do monoty.
Toto uskupení tvoří:

104:4.23 (1149.8) 1. Otec-Duch.

104:4.24 (1149.9) 2. Ostrov Ráj.

104:4.25 (1149.10) 3. Neomezené Absolutno.

104:4.26 (1149.11) Ráj je centrem energo-silové aktivace kosmu—vesmírným umístěním Prvotního Zdroje a Středu, kosmickým středem Neomezeného Absolutna a zdrojem veškeré energie. V této trojjedinosti je existenciálně přítomen energetický potenciál nekonečného kosmu, jehož pouhými částečnými projevy jsou velký vesmír a hlavní vesmír.

104:4.27 (1149.12) Čtvrtá trojjedinost fakticky řídí základní jednotky kosmické energie a uvolňuje je ze sevření Neomezeného Absolutna v přímé úměrnosti k výskytu v empirických Božstvech subabsolutní schopnosti kontrolovat a stabilizovat proměňující se kosmos.

104:4.28 (1149.13) Tato trojjedinost je silou a energií. Nekonečné možnosti Neomezeného Absolutna jsou soustředěny kolem absolutizmu Ostrova Ráje, odkud vycházejí nepředstavitelné impulsy jinak staticky nehybného Neomezeného. A nikdy nekončící tlukot materiálního srdce Ráje v nekonečném kosmu bije v souladu s nevysvětlitelným modelem a nepředvídatelným plánem Nekonečného Aktivátora—Prvotního Zdroje a Středu.

104:4.29 (1149.14) Pátá trojjedinost—trojjedinost reaktivní nekonečnosti. Toto spojení tvoří:

104:4.30 (1149.15) 1. Vesmírný Otec.

104:4.31 (1149.16) 2. Univerzální Absolutno.

104:4.32 (1149.17) 3. Neomezené Absolutno.

104:4.33 (1149.18) Toto seskupení zvěčňuje funkční realizaci v nekonečnosti všeho, co podléhá aktualizaci v oblastech nebožské reality. Tato trojjedinost projevuje neomezenou schopnost reagovat na volné, příčinné, rozpínací a modelové činnosti a přítomnosti ostatních trojjediností.

104:4.34 (1150.1) Šestá trojjedinost—trojjedinost kosmicky spojeného Božstva. Toto uskupení tvoří:

104:4.35 (1150.2) 1. Vesmírný Otec.

104:4.36 (1150.3) 2. Božstvo Absolutní.

104:4.37 (1150.4) 3. Univerzální Absolutno.

104:4.38 (1150.5) Toto spojení v kosmu existujícího Božstva projevuje imanenci Božstva společně s transcendentnem Božstva. Je to poslední napřažení božskosti na úrovních nekonečnosti směrem k těm realitám, které se nacházejí mimo oblast zbožštěné reality.

104:4.39 (1150.6) Sedmá trojjedinost—trojjedinost nekonečné jednoty. Toto je jednota nekonečnosti funkčně se projevující v čase a věčnosti, rovnocenné sjednocení aktuálního a potenciálního. Tuto skupinu tvoří:

104:4.40 (1150.7) 1. Vesmírný Otec.

104:4.41 (1150.8) 2. Společný Činitel.

104:4.42 (1150.9) 3. Univerzální Absolutno.

104:4.43 (1150.10) Společný Činitel univerzálně sjednocuje rozličné funkční aspekty veškeré uskutečněné reality na všech úrovních projevu, od konečných přes transcendentální a dál do absolutních. Univerzální Absolutno dokonale vyrovnává rozdílnosti, tkvící v lišících se aspektech veškeré nedokončené reality, od bezlimitních potenciálů aktivně-volní a příčinné reality Božstva k bezmezným možnostem statické, reaktivní a nebožské reality v nepochopitelných sférách Neomezeného Absolutna.

104:4.44 (1150.11) Při svém působení v této trojjedinosti Společný Činitel a Univerzální Absolutno stejně reagují na Božstvo a nebožské přítomnosti, stejně tak i Prvotní Zdroj a Střed, který je v tomto vztahu ve skutečnosti konceptuálně nerozeznatelný od JÁ JSEM.

104:4.45 (1150.12) Tato přiblížení jsou dostatečná k tomu, aby objasnila koncepci trojjediností. Bez znalosti nejvyšší úrovně trojjediností nemůžete nikdy pochopit prvních sedm. I když nepovažujeme za moudré pokusit se o nějaká další podrobná upřesnění, můžeme konstatovat, že existuje patnáct trojjediných spojení Prvotního Zdroje a Středu, z nichž osm není v těchto kapitolách odhaleno. Tato neodhalená spojení se týkají reálností, aktuálností a potenciálností, které jsou hranicemi empirické úrovně svrchovanosti.

104:4.46 (1150.13) Trojjedinosti jsou funkčním setrvačником nekonečnosti, sjednocením jedinečností Sedmi Nekonečných

Absoluten. Je to právě existenciální přítomnost trojjediností, která umožňuje Otci-JÁ JSEM prožívat funkční nekonečnost jednoty navzdory různosti nekonečnosti v sedmi Absolutnech. Prvotní Zdroj a Střed je sjednocujícím členem všech trojjediností; v něm mají všechny věci svůj nepodmíněný začátek, věčnou existenci a nekonečný cíl—“v něm spočívá všechno“.

^{104:4.47 (1150.14)} Ačkoliv tato spojení nemohou zvětšit nekonečnost Otce-JÁ JSEM, zdá se, že díky nim jsou možné subnekonečné a subabsolutní projevy jeho reálnosti. Sedm trojjediností znásobuje všestrannost, zvětšuje nové síly, dělá božskými nové hodnoty, odkrývá nové možnosti, odhaluje nové významy; a všechny tyto rozdílné projevy v čase a prostoru a ve věčném kosmu existují v hypotetické stáze původní nekonečnosti JÁ JSEM.

5. Trojitá spojenectví

^{104:5.1 (1151.1)} Existují některé jiné trojjediné vztahy, které neobsahují Otce, ale to nejsou opravdové trojjedinosti a vždy se odlišují od trojjediností s Otcem. Mají různorodé názvy: sdružené trojjedinosti, stejnorodé trojjedinosti a trojitá spojenectví. Jsou důsledkem existence trojjediností. Dvě z těchto spojení jsou vytvořena následovně:

^{104:5.2 (1151.2)} Trojité spojenectví Aktuálnosti—představuje vzájemné vztahy tří absolutních aktuálních podstat:

^{104:5.3 (1151.3)} 1. Věčného Syna.

^{104:5.4 (1151.4)} 2. Ostrov Ráj.

104:5.5 (1151.5) 3. Společný Činitel.

104:5.6 (1151.6) Věčný Syn je absolutnem duchovní reality, absolutní osobností. Ostrov Ráj je absolutnem kosmické reality, absolutním modelem. Společný Činitel je absolutnem reality mysli, rovnoprávným partnerem absolutní duchovní reality a existenciálním sjednocením osobnosti a energie v Božstvu. Toto trojité spojení vyvolává koordinaci souhrnu aktualizované reality—reality ducha, kosmu a mysli. Je neomezeno v aktuálnosti.

104:5.7 (1151.7) Trojité spojenectví Potenciálnosti—představuje spojení tří Absoluten potenciálnosti:

104:5.8 (1151.8) 1. Božstvo Absolutní.

104:5.9 (1151.9) 2. Univerzální Absolutno.

104:5.10 (1151.10) 3. Neomezené Absolutno.

104:5.11 (1151.11) Tímto způsobem jsou vzájemně propojeny zásobárny latentní energetické reality—reality ducha, mysli a kosmu. Toto spojení poskytuje integraci veškeré latentní energetické reality. Je nekonečné v potenciálu.

104:5.12 (1151.12) Tak, jak jsou trojjednosti v první řadě spojeny s funkčním sjednocením nekonečnosti, tak i trojitá spojenectví jsou zapojena do kosmického projevu empirických Božstev. Trojjednosti mají nepřímý vztah s empirickými Božstvy—Nejvyšším, Konečným a Absolutním—zatímco trojitá spojenectví k nim mají vztah přímý. Objevují se ve vyvíjejícím se energeticko-osobnostním spojení Nejvyšší

Bytosti. A pro časové tvory prostoru je Nejvyšší Bytost odhalenou jednotou JÁ JSEM.

104:5.13 (1151.13) [Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

Kapitola 105

Božstvo a realita

105:0.1 (1152.1) DOKONCE i pro vysoké řády vesmírných inteligencí je nekonečnost pochopitelná jen částečně a konečnost reality srozumitelná pouze relativně. Lidská mysl, tak jak se snaží proniknout do tajemství původu a osudu všeho, co je nazýváno reálným, si může pomoci při řešení tohoto problému tím, že bude vnímat věčnost-nekonečnost jako téměř neohraničenou elipsu, která je vytvořena jednou absolutní příčinou a která působí v celém tomto vesmírném okruhu ustavičného obměňování—neustálého hledání nějakého absolutna a nekonečného potenciálu osudu.

105:0.2 (1152.2) Když se smrtelný intelekt snaží pochopit koncepci totální reality, taková konečná mysl stojí tváří v tvář k nekonečnosti-realitě, kdy totální realita je nekonečnost a proto nemůže být nikdy plně pochopena žádnou myslí, jejíž schopnost koncepčního chápání je subnekonečná.

105:0.3 (1152.3) Lidská mysl stěží může vytvořit adekvátní představu o věčných existencích a bez takového vnímání je také nemožné vylíčit naše koncepce totální reality. Nicméně, my se můžeme o takové zobrazení pokusit, i když jsme si plně vědomi, že naše koncepce musí být v procesu překladatelských úprav zcela změněny a upraveny na úroveň vnímání smrtelné mysli.

1. Filozofická koncepce „Já Jsem“

105:1.1 (1152.4) Absolutní prvotní příčinnost v nekonečnosti přisuzují filozofové vesmírů Vesmírnému Otci, působícího jako nekonečné, věčné a absolutní JÁ JSEM.

105:1.2 (1152.5) Existují mnohá nebezpečí spojená s vylíčením této ideje nekonečného JÁ JSEM smrtelnému intelektu, protože tato koncepce je natolik vzdálená lidskému empirickému chápání, že může způsobit vážná zkreslení významů a špatné pochopení hodnot. Nicméně, filozofická koncepce JÁ JSEM poskytuje konečným bytostem určitý základ ve snaze dosáhnout částečného pochopení absolutních původů a nekonečných osudů. Ale musíme si ujasnit, že ve všech našich pokusech ozřejmit vznik a dosažení reality je tato koncepce JÁ JSEM, ve všech významech a hodnotách osobnosti, synonymem pro První Osobu Božstva—Vesmírného Otce všech osobností. Ale tato zásada o JÁ JSEM není již tak čistě identifikovatelná v nebožských oblastech všeobecné reality.

105:1.3 (1152.6) JÁ JSEM je Nekonečným; JÁ JSEM je také nekonečnost. Z pohledu postupnosti, času, celá realita má svůj původ v nekonečném JÁ JSEM, jehož ojedinělá existence v uplynulé nekonečné věčnosti musí být první filozofickou zásadou pro konečného tvora. Koncepce JÁ JSEM znamená neomezenou věčnost—nerozlišitelnou realitu všeho, co se kdy může objevit v celé nekonečné věčnosti.

105:1.4 (1153.1) Jako existenciální koncepce JÁ JSEM není ani zbožštěním, ani nezbožštěním, není ani aktuálním a ani potenciálním, není ani osobním a ani neosobním, není ani statickým a ani dynamickým. Žádné pojmenování nemůže být použito pro Nekonečného, kromě konstatování, že JÁ JSEM existuje. Filozofická zásada o JÁ JSEM je jedinou vesmírnou

konceptí, která je poněkud obtížnější na pochopení než koncepce Neomezeného Absolutna.

105:1.5 (1153.2) Konečná mysl nutně musí mít začátek a přestože nikdy nebyl u reality skutečný začátek, existují určité vztahy příčinnosti, kterými je realita spojena s nekonečností. Předrealitu—prvotní, věčnou situaci—si je možno představit jako něco takového: v nějaké nekonečné dálce, hypotetický moment věčné minulosti, JÁ JSEM, může být chápán současně jako podstata a ne-podstata, jako příčina a důsledek, jako projev vůle a reakce. V tomto hypotetickém věčnostním momentu není nikde v celé nekonečnosti rozdílnost. Nekonečnost je naplněna nekonečným; Nekonečný obsahuje nekonečnost. Toto je hypotetický statický moment věčnosti; reality jsou ještě skryty ve svých potenciálech a potenciály se ještě neobjevily v nekonečnosti JÁ JSEM. Ale i v takové domnělé situaci musíme předpokládat existování možnosti osobní vůle.

105:1.6 (1153.3) Stále si pamatujte, že lidské chápání Vesmírného Otce je osobní zkušeností. Bůh, jako váš duchovní Otec, je dostupný vašemu vnímání a vnímání všech ostatních smrtelníků, ale vaše empirická důstojná představa o Vesmírném Otci musí být vždy menší než vaše filozofické stanovisko k Prvotnímu Zdroji a Středu, JÁ JSEM. Když my mluvíme o Otci, myslíme tím Boha, který může být pochopitelný jeho tvory, jak vysokými tak i nízkými, ale v Božstvu je mnohem více, což je nepochopitelné pro vesmírné tvory. Bůh, váš Otec a můj Otec, je ten aspekt Nekonečného, který my vnímáme v našich osobnostech jako aktivní empirickou realitu, ale JÁ JSEM navždy zůstává naši

hypotézou o všem, co cítíme jako nepoznatelné o Prvotním Zdroji a Středu. A dokonce tato hypotéza je pravděpodobně hodně vzdálená od nevysvětlitelné nekonečnosti původní reality.

^{105:1.7 (1153.4)} Vesmír vesmírů, se svým nespočetným množstvím bydlících osobností, je obrovským a složitým organismem, ale Prvotní Zdroj a Střed je nekonečně složitější než vesmíry a osobnosti, které se stávají reálnými v reakci na jeho záměrné pokyny. Když stojíte v úžase nad velikostí hlavního vesmíru, zapřemýšlejte o tom, že dokonce takové nepředstavitelné tvoření může být pouze částečným odhalením Nekonečného.

^{105:1.8 (1153.5)} Nekonečnost je opravdu vzdálena úrovni empirického chápání smrtelníka, ale také v této epoše Urantie vaše představy o nekonečnosti vzrůstají a budou vzrůstat po celou dobu vašich nekonečných osudů, směřujících do nekonečné budoucnosti. Pro konečného tvora nemá neomezená nekonečnost význam, ale nekonečnost je schopna vlastního omezení a projevu reality na všech úrovních vesmírných existencí. A tvář, kterou Nekonečný obrací ke všem vesmírným osobnostem je tvář Otce—Vesmírného Otce lásky.

2. Já Jsem—Trojjediný a Sedmidílný

^{105:2.1 (1153.6)} Při přemýšlení o původu reality mějte vždy na paměti, že celá absolutní realita je z věčnosti a že u ní neexistuje začátek existence. Když hovoříme o absolutní realitě, zmiňujeme se o třech existenciálních osobách Božstva, Ostrovu Ráj a tří Absoluten. Těchto sedm realit je koordinovaně věčné, bez ohledu na to, že my používáme

časoprostorový jazyk při představování jejich postupných
původů lidským bytostem.

105:2.2 (1154.1) Při sledování chronologického popisu původů reality
musí být stanoven teoretický moment „prvního“ volního
projevu a „první“ zpětné reakce v mezích JÁ JSEM. V našich
pokusech popsat vznik a vývoj reality může dané stadium být
představeno jako samo-odlišení Nekonečného od
Nekonečnosti, ale postulování tohoto dvojného vztahu se musí
vždy rozšiřovat do trojné koncepce skrze přiznání kontinuity
Nekonečnosti, JÁ JSEM.

105:2.3 (1154.2) Tato samoproměna JÁ JSEM kulminuje v
mnohačetných rozdílnostech zbožštěné a nezbožštěné reality,
potenciální a aktuální reality a některých jiných realit, které
mohou stěží být takto klasifikovány. Tyto rozdílnosti
teoretického jediného JÁ JSEM jsou věčně sjednoceny
souběžnými vztahy, vznikající v mezích JÁ
JSEM—předpotenciální, předaktuální, předosobní,
monotetická předrealita, která i když je nekonečná, se odkrývá
jako absolutní v přítomnosti Prvotního Zdroje a Středu a jako
osobnost v bezmezné lásce Vesmírného Otce.

105:2.4 (1154.3) Těmito vnitřními proměnami JÁ JSEM vytváří
základ pro sedmidílný samovztah. Filozofická (časová)
koncepce ojedinělého JÁ JSEM a přechodná (časová)
koncepce JÁ JSEM jako trojjediného mohou být nyní zvětšeny,
aby obsahovaly JÁ JSEM jako sedmidílného. Tento
sedmidílný—nebo sedmistupňový—charakter je možno nejlépe
představit ve vztahu k Sedmi Absolutnům Nekonečnosti:

1. Vesmírný Otec. JÁ JSEM jako otec Věčného Syna. Toto je původní osobnostní vztah aktuálních okolností. Absolutní osobnost Syna dělá absolutním fakt otcovství Boha a vytváří status potenciálního synovství všech osobností. Tento vztah ustanovuje osobnost Nekonečného a završuje jeho duchovní odhalení v osobnosti Prvorozeného Syna. Tento aspekt JÁ JSEM je částečně poznatelný na duchovních úrovních také ve zkušenosti smrtelníků, kteří ještě v těle mohou cítit našeho Otce.

2. Vesmírný Správce. JÁ JSEM jako příčina věčného Ráje. Toto je původní neosobní vztah aktuálních událostí, prvotní neduchovní spojení. Vesmírný Otec je Bůh-jako-láska; Vesmírný Správce je Bůh-jako-model. Tento vztah ustanovuje potenciál formy—konfiguraci— a určuje hlavní model neosobního a neduchovního spojení—hlavní model, ze kterého jsou udělány všechny kopie.

3. Vesmírný Tvořitel. JÁ JSEM jako jeden s Věčným Synem. Toto spojení Otce a Syna (v přítomnosti Ráje) zahajuje tvořivý cyklus, který vrcholí objevením se sjednocené osobnosti a věčného vesmíru. Z pohledu konečného smrtelníka má realita své skutečné začátky v objevení se věčné Havony. Tento tvořivý čin Božstva je uskutečněn a vykonán Bohem Konání, který je podstatou jednoty Otce-Syna, projevované na všech úrovních ve vztahu ke všem úrovním aktuálních okolností. Proto je božská tvořivost hodnověrně charakterizována jednotou a tato jednota je vnějším odrazem absolutní ojedinečnosti dvojitosti Otce-Syna a Trojice—Otce-Syna-Ducha.

105:2.8 (1155.1) 4. Nekonečný Podporovatel. JÁ JSEM jako samoasociativní. Toto je prvotní spojení statických a potenciálních vlastností reality. V tomto vztahu jsou všechny podmíněnosti a nepodmíněnosti kompenzovány. Tento aspekt JÁ JSEM je nejlépe chápán jako Univerzální Absolutno—sjednotitel Božstva a Neomezených Absoluten.

105:2.9 (1155.2) 5. Nekonečný Potenciál. JÁ JSEM jako samozpůsobilý. Toto je výstupní hodnota nekonečnosti, sloužící jako věčné svědectví dobrovolného samoomezení JÁ JSEM, díky kterému bylo dosaženo trojdílného sebevyjádření a samozjevení. Tento aspekt JÁ JSEM je obvykle chápán jako Božstvo Absolutní.

105:2.10 (1155.3) 6. Nekonečná Výkonnost. JÁ JSEM jako staticky-reaktivní. Toto je nekonečná matrix, možnost celého budoucího rozšiřování vesmíru. Tento aspekt JÁ JSEM je pravděpodobně nejlépe vnímán jako supergravitační přítomnost Neomezeného Absolutna.

105:2.11 (1155.4) 7. Univerzální Nekonečný. JÁ JSEM jako JÁ JSEM. Toto je stáza, nebo vlastní vzájemný vztah Nekonečnosti, věčný fakt reality nekonečnosti a všeobecná pravda o nekonečnosti reality. Do té míry, do jaké je tento vztah rozpoznatelný jako osobnost, je odhalen vesmírům v božském Otci všech osobností—i také absolutní osobnosti. Do té míry, do jaké je tento vztah vyjádřitelný neosobně, jeho spojení s vesmírem se projevuje jako absolutní soudržnost čisté energie a čistého ducha v přítomnosti Vesmírného Otce. Do té míry, do jaké je tento vztah vnímatelný jako absolutní, je odhalen v nadřazenosti Prvotního Zdroje a Středu; v něm my všichni žijeme a pohybujeme se a máme naše bytí, od tvorů prostoru

po obyvatele Ráje; a to stejné platí jak o hlavním vesmíru, tak i o ultimatonu. A to také rovněž platí o tom, co bude, tak jako o tom co je a co bylo.

3. Sedm absoluten nekonečnosti

^{105:3.1 (1155.5)} Sedm původních vztahů v mezích JÁ JSEM se zvěčňuje jako Sedm Absoluten Nekonečnosti. Ale, i když my můžeme popsat původy reality a rozlišení nekonečnosti postupným vyprávěním, ve skutečnosti je všech sedm Absoluten neomezeně a rovnocenně věčných. Pro smrtelné mysli je možná nutné pochopit jejich začátky, ale vždy by tato představa měla být zastíněna uvědoměním, že sedm Absoluten nemělo žádný začátek; jsou věčné a takové vždy byly. Sedm Absoluten jsou předpokladem reality. V těchto pojednáních jsou popsány následujícím způsobem:

^{105:3.2 (1155.6)} 1. Prvotní Zdroj a Střed. První Osoba Božstva a základní model ne-božskosti, Bůh, Vesmírný Otec, tvůrce, správce a podporovatel; univerzální láska, věčný duch a nekonečná energie; potenciál všech potenciálů a zdroj všeho aktuálního; stabilita veškeré statiky a dynamika všech změn; zdroj modelu a Otec osob. Všechny sedm absoluten společně se rovnají nekonečnosti, ale Vesmírný Otec sám je ve skutečnosti nekonečným.

^{105:3.3 (1155.7)} 2. Druhý Zdroj a Střed. Druhá Osoba Božstva, Věčný a Prvorozený Syn; absolutní osobnost reálnosti JÁ JSEM a základ pro uskutečnění-zjevení „osobnosti JÁ JSEM“. Žádná osobnost nemůže doufat v dosažení Vesmírného Otce bez prostřednictví jeho Věčného Syna; rovněž nemůže žádná osobnost dosáhnout duchovních úrovní existence bez podpory

a pomoci tohoto absolutního modelu pro všechny osobnosti. Ve Druhém Zdroji a Středu je duch bezvýhradný, zatímco osobnost je absolutní.

^{105:3,4 (1156,1)} 3. Rajský Zdroj a Střed. Druhý model ne-božskosti, věčný Ostrov Ráj; podstata pro uskutečnění-zjevení „JÁ JSEM síly“ a základ pro ustanovení gravitačního řízení ve všech vesmírech. Ve vztahu k veškeré aktualizované, neduchovní, neosobní a nevolní realitě je Ráj absolutním modelem. Tak, jak je duchovní energie spojena s vesmírným Otcem skrze absolutní osobnost Mateřského Syna, tak je veškerá kosmická energie držena v gravitačním dohledu Prvotního Zdroje a Středu prostřednictvím absolutního modelu Ostrova Ráj. Ráj není prostor; prostor existuje ve vztahu k Ráji a chroničnost pohybu je stanovena Rájem. Věčný Ostrov je absolutně nehybný; všechna ostatní organizovaná a organizující energie je ve věčném pohybu; v celém prostoru je nehybná pouze přítomnost Neomezeného Absolutna a Neomezený je rovnocenný Ráji. Ráj existuje ve středu prostoru, Neomezené Absolutno jím prostupuje a všechny vzájemné existence mají své bytí v mezích této sféry.

^{105:3,5 (1156,2)} 4. Třetí Zdroj a Střed. Třetí Osoba Božstva, Společný Činitel; nekonečný integrátor kosmických energií Ráje s duchovními energiemi Věčného Syna; dokonalý koordinátor motivů vůle a mechaniky síly; sjednotitel veškeré aktuální a činné reality. Skrze službu svých početných dětí nekonečný Duch odkrývá soucit Věčného Syna a současně působí jako nekonečný manipulátor, navždy vplétající model Ráje do energií prostoru. Tentýž Společný Činitel, tento Bůh Činu, Bůh Konání, je dokonalým vyjádřením bezlimitních plánů a záměrů

Otce-Syna, zatímco on sám působí jako zdroj myslí a poskytovatel intelektu tvorům rozsáhlého kosmu.

105:3.6 (1156.3) 5. Božstvo Absolutní. Příčinnost, potenciálně osobní možnosti univerzální reality, totálnost celého potenciálu Božstva. Božstvo Absolutní účelově podmiňuje neomezené, absolutní a nebožské reality. Božstvo Absolutní podmiňuje absolutní a absolutizuje nepodmíněné—zahajovatel osudu.

105:3.7 (1156.4) 6. Neomezené Absolutno. Statické, reaktivní a nepůsobící Absolutno; neodkrytá kosmická nekonečnost JÁ JSEM; totálnost nezbožštěné reality a konečnost všeho neosobního potenciálu. Působení Neomezeného je ohraničeno prostorem, ale přítomnost Neomezeného je neohraničena, je nekonečná. Existuje koncepční periférie hlavního vesmíru, ale přítomnost Neomezeného je bezmezná; dokonce věčnost nemůže vyčerpat nezměrnou nehybnost nebožského Absolutna.

105:3.8 (1156.5) 7. Univerzální Absolutno. Sjednotitel zbožštěného a nezbožštěného; harmonizátor absolutního a relativního. Univerzální Absolutno (tím, že je statické, potenciální a asociativní) vyrovnává napětí mezi věčně existujícím a nedokončeným.

105:3.9 (1156.6) Sedm Absoluten Nekonečnosti jsou podstatou pro začátky reality. Z pohledu smrtelných myslí se Prvotní Zdroj a Střed jeví jako předchůdce všech absoluten. Ale takové tvrzení, jakkoliv užitečné, je neplatné kvůli koexistenci ve věčnosti Syna, Ducha, tří Absoluten a Ostrova Ráj.

^{105:3.10 (1157.1)} Je pravda, že Absolutna jsou projevy JÁ JSEM-prvotního Zdroje a Středu; faktem je, že tato Absolutna neměla nikdy začátek, ale jsou rovnocennými věčnými podstatami s Prvotním Zdrojem a Středem. Vztahy absoluten ve věčnosti nemohou být vždy představeny bez zahrnutí paradoxů časového jazyka a koncepčních modelů prostoru. Ale bez ohledu na jakékoliv zmatek, týkající se původu Sedmi Absoluten Nekonečnosti, je jak faktem, tak i pravdou, že všechna realita je založena na jejich věčné existenci a nekonečnosti jejich vztahů.

4. Jednota, dvojítost a trojjedinnost

^{105:4.1 (1157.2)} Filozofové vesmíru považují věčnou existenci JÁ JSEM za prvotní zdroj celé reality. A současně s tím předpokládají samo-rozčlenění JÁ JSEM do primárních samovztahů—sedmi aspektů nekonečnosti. A souběžně s touto domněnkou přichází třetí předpoklad—objevení se věčnosti Sedmi Absoluten Nekonečnosti a zvěčnění dvojitého spojení sedmi aspektů JÁ JSEM a těchto sedmi Absoluten.

^{105:4.2 (1157.3)} Takto se samo-zjevení JÁ JSEM rozvíjí od statického „já“ přes samo-rozčlenění a samovztah k absolutním vztahům, vztahům se samo-vyplynulými Absolutny. Timto se objevuje dvojítost ve věčném spojení Sedmi Absoluten Nekonečnosti se sedmidílnou nekonečností samo-rozčleněných aspektů samo-zjevujícího se JÁ JSEM. Tyto dvojité vztahy, které se zvěčňují ve vztahu k vesmíru jako sedm Absoluten, zvěčňují výchozí základy pro celou vesmírnou realitu.

^{105:4.3 (1157.4)} Několikrát bylo řečeno, že jednota plodí dvojítost, že dvojítost plodí trojjedinnost a že trojjedinnost je věčným

předchůdcem všech věcí. Skutečně existují tři velké typy prvotních vztahů a ty jsou:

^{105:4.4 (1157.5)} 1. Vztahy jednoty. Vztahy, existující uvnitř JÁ JSEM, jehož jednota je z toho vnímána jako trojdílná a pak jako sedmidílné samo-rozčlenění.

^{105:4.5 (1157.6)} 2. Vztahy dvojitosti. Vztahy, existující mezi JÁ JSEM jako sedmidílným a Sedmi Absolutny Nekonečnosti.

^{105:4.6 (1157.7)} 3. Vztahy trojjednosti. Odtud vycházejí funkční spojení Sedmi Absoluten Nekonečnosti.

^{105:4.7 (1157.8)} Vztahy trojjednosti vznikají ze základů dvojitosti kvůli nevyhnutelnosti vzájemných vztahů Absoluten. Takové trojjediné vztahy zvětšují potenciál celé reality; obsahují jak zbožštěnou, tak i nezbožštěnou realitu.

^{105:4.8 (1157.9)} JÁ JSEM je neomezená nekonečnost jako jednota. Dvojitosti zvětšují základy reality. Trojjednosti vedou k realizaci nekonečnosti jako vesmírné funkci.

^{105:4.9 (1157.10)} Předexistenční se stává existenčním v sedmi Absolutnech a existenční se stává funkčním v trojjednostech—základní spojení Absoluten. A současně se zvětšením trojjedností je připravena vesmírná scéna—existují potenciály a jsou přítomny hodnoty—a úplnost věčnosti je svědkem rozrůznění kosmické energie, rozšiřování Rajského ducha a obdarování myslí, společně s poskytnutím osobnosti, v důsledku čehož všechny tyto odvozeniny Božstva a Ráje se sjednotí ve zkušenosti na úrovni tvora a jinými metodami na vyšších úrovních.

5. Rozšíření konečné reality

105:5.1 (1158.1) Tak, jak původní rozčlenění JÁ JSEM musí vycházet z vnitřní a soběstačné vůle, tak také rozšíření konečné reality musí být připsáno volným činům Rajského Božstva a důsledkovým adaptacím funkčních trojjediností.

105:5.2 (1158.2) Před zbožštěním konečnosti by se zdálo, že všechno rozrůznění reality se odehrálo na absolutních úrovních; ale volný čin, rozšiřující konečnou realitu, znamená také omezení absolutnosti a předpokládá vznik vztažných podstat.

105:5.3 (1158.3) Ačkoliv předkládáme naše vyprávění jako posloupné události a popisujeme historické objevení se konečného jako přímou odvozeninu absolutního, mělo by se brát v úvahu to, že transcendentální existovalo jak před, tak i po všem, co je konečné. Ve vztahu ke konečnému jsou transcendentální meze jak příčinami, tak i završeními.

105:5.4 (1158.4) Možnost konečného je obsažena v Nekonečném, ale přeměna možnosti do pravděpodobnosti a nevyhnutelnosti musí být připsána samo-existující svobodné vůli Prvotního Zdroje a Středu, aktivujícího všechna trojdílná spojení. Pouze nekonečnost vůle Otce může tak uzpůsobit absolutní úroveň bytí, aby vedla ke vzniku mezního, nebo vytvořit konečné.

105:5.5 (1158.5) S objevením se relativní a podmíněné reality vzniká nový cyklus reality—cyklus růstu—velkolepý sestup z vrcholů nekonečnosti do oblasti konečného, který navěky směřuje do středu k Ráji a Božstvu, neustále hledajíc ty vysoké cíle, odpovídající svému nekonečnému zdroji.

^{105:5.6 (1158.6)} Tyto nepředstavitelné procesy značí začátek historie vesmíru, značí vznik samotného času. Pro tvora začátek konečnosti je vznikem reality; z pozice mysli tvora neexistuje před vznikem konečného žádná představitelná skutečnost. Tato nová objevující se konečná realita existuje ve dvou původních fázích:

^{105:5.7 (1158.7)} 1. Primární maxima—nejvyšší dokonalá realita, havonský typ vesmíru a vytvořených tvorů.

^{105:5.8 (1158.8)} 2. Druhotná maxima—nejvýše zdokonalená reality, supervesmírný typ vytvořených tvorů a tvoření.

^{105:5.9 (1158.9)} A tak jsou potom dva původní typy projevu: konstitutivně dokonalý a evolučně zdokonalený. Ty dva jsou sladěny ve vztazích věčnosti, ale v mezích času jsou zdánlivě rozdílní. Factor času znamená růst pro to, co roste; sekundární koneční rostou; proto, to, co roste, se musí jevit v čase jako nedokončené. Ale tyto rozdílnosti, které jsou tak důležité pro tuto stranu Ráje, neexistují ve věčnosti.

^{105:5.10 (1158.10)} My mluvíme o dokonalém a zdokonaleném jako o primárních a sekundárních maximech, ale existuje ještě jiný typ: v důsledku trinitarizování a dalších vztahů mezi primárními a sekundárními vznikají terciární maxima—věci, významy a hodnoty, které nejsou ani dokonalé, ani zdokonalené a přesto jsou sladěny s oběma původními faktory.

6. Důsledky rozšíření konečné reality

^{105:6.1 (1159.1)} Celé rozšíření konečných existencí představuje přechod od potenciálního k aktuálnímu v rámci absolutních

asociací funkční nekonečnosti. Z mnohých důsledků tvořivého aktualizování konečného je možno uvést čtyři:

105:6.2 (1159.2) 1. Reakce božstva—vznik tří úrovní empirické svrchovanosti: skutečnost svrchovanosti osobního ducha v Havoně, potenciální svrchovanost osobní moci v budoucím velkém vesmíru a schopnost pro určitou neznámou funkci empirické mysli, působící na některé úrovni svrchovanosti v budoucím hlavním vesmíru.

105:6.3 (1159.3) 2. Reakce vesmíru obsahuje aktivaci stavitelských plánů pro vytvoření prostorové úrovně supervesmírů a tato evoluce stále pokračuje po celou dobu organizování sedmi supervesmírů.

105:6.4 (1159.4) 3. Důsledky ve sféře tvorů. Následkem rozšíření konečné reality byl vznik dokonalých bytostí, řádu věčných obyvatel Havony, a zdokonalených vzestupných evolučních bytostí ze sedmi supervesmírů. Ale dosažení dokonalosti v evoluční (tvořivě-časové) zkušenosti předpokládá, že výchozím bodem je něco jiného, než dokonalost. Tak se v evolučních tvořeních objevuje nedokonalost. A to je zdroj potenciálního zla. Nepřízpůsobivost, nesoulad a konflikt—to všechno jsou věci, které provázejí evoluční růst, od fyzických vesmírů po individuální tvory.

105:6.5 (1159.5) 4. Reakce božskosti na nedokonalost, tkvící v časovém prodlení evoluce je odkryta v kompenzující přítomnosti Boha Sedmidílného a pomocí jeho činností je zdokonalující spojeno jak s dokonalým, tak i se zdokonaleným. Tato časová prodleva je neoddělitelná od evoluce, která je tvořivostí v čase. Kvůli tomu a také kvůli dalším příčinám je

všemocná energie Nejvyššího založena na úspěších božskosti Boha Sedmidílného. Toto časové prodlení umožňuje tvorům účastnit se božského tvoření—dává možnost osobitým tvorům stát se partnery Božstva v dosažení maximálního rozvoje. Také materiální rozum smrtelného tvora se takto stává partnerem božského Ladiče v uskutečňování dvojitosti nesmrtelné duše. Bůh Sedmidílný také poskytuje vyrovnávací metody pro empirická omezení vrozené dokonalosti, stejně tak jako kompenzuje omezení, spojená s nedokonalostí před vzestupem.

7. Vznikání transcendentálních podstat

^{105:7.1 (1159.6)} Transcendentální podstaty jsou subnekonečné a subabsolutní, ale jeví se jako nadkonečnými a nad úrovní tvorů. Transcendentální podstaty vznikají jako integrující úroveň, sladřující nadhodnoty absoluten s maximálními hodnotami konečného. Z pohledu tvora, to, co je transcendentální, vypadá, že vzniklo jako důsledek konečného; z pohledu věčnosti, jako předpoklad konečného; a jsou takoví, kdo považují transcendentální za „před-odezvu“ konečného.

^{105:7.2 (1159.7)} To, co je transcendentální není nutně nerozvojové, ale v konečném smyslu je nadevoluční; není ani neempirické, ale je to nadzkušenost, která jako taková je smysluplná tvorům. Nejlepším vysvětlením takového paradoxu je pravděpodobně dokonalost středního vesmíru: on je stěží absolutním, pouze sám Ostrov Ráj je opravdově absolutní v „materializovaném“ smyslu. To není ani konečné evoluční tvoření, ani sedm supervesmířů. Havona je věčná, ale není neměnná ve smyslu, že v tomto vesmíru je možný růst. Je obydlena tvory (původem z Havony), kteří nebyli ve skutečnosti nikdy stvořeni, protože existují věčně. Proto

Havona zobrazuje něco, co není přesně konečné a ani ještě absolutní. Havona ještě působí jako ochranný pás mezi absolutním Rájem a konečnými tvořeními, což je ilustrací ještě další funkce transcendentálních podstat. Ale samotná Havona není transcendentální—je to Havona.

^{105:7.3 (1160.1)} Tak, jak je Nejvyšší spojen s konečným, tak je Největší ztotožněn s transcendentálním. Ale ačkoliv my takto porovnáváme Nejvyšší a Největší, rozdíl mezi nimi je poněkud větší než stupeň; ten rozdíl je také záležitostí schopnosti. Největší je něco víc než nad-Nejvyšší, promítnutý na transcendentální úrovni. Největší je toto všechno a ještě víc: Největší je vznikání nových realit Božstva, vymezení nových fází toho, co bylo předtím nevymezeno.

^{105:7.4 (1160.2)} Mezi těmi realitami, které vytvářejí spojitost s transcendentálními úrovněmi jsou tyto následující reality:

^{105:7.5 (1160.3)} 1. Božská přítomnost Největšího.

^{105:7.6 (1160.4)} 2. Koncepce hlavního vesmíru.

^{105:7.7 (1160.5)} 3. Architekti Hlavního Vesmíru.

^{105:7.8 (1160.6)} 4. Dva řady Rajských organizátorů sil.

^{105:7.9 (1160.7)} 5. Určité úpravy v potenciálu prostoru.

^{105:7.10 (1160.8)} 6. Určité hodnoty ducha.

^{105:7.11 (1160.9)} 7. Určité významy mysli.

^{105:7.12 (1160.10)} 8. Absonitní vlastnosti a reality.

105:7.13 (1160.11) 9. Všemohoucnost, vševědoucnost a všudypřítomnost.

105:7.14 (1160.12) 10. Prostor.

105:7.15 (1160.13) Vesmír, ve kterém my nyní žijeme, si je možno představit jako existující konečné, transcendentální a absolutní úrovně. Toto je kosmická scéna, na které se odehrává nekonečné drama osobitých výkonů a energetických přeměn.

105:7.16 (1160.14) A všechny tyto mnohačetné reality jsou sjednoceny absolutně sedmi trojjedinostmi, funkčně Architektu Hlavního Vesmíru a vzájemně Sedmi Hlavními Duchy, podnejvyššími koordinátory božskosti Boha Sedmidílného.

105:7.17 (1160.15) Bůh Sedmidílný představuje odkrytí osobnosti a božskosti Vesmírného Otce tvorům jak maximálního, tak pod-maximálního statusu, ale existují ještě jiné sedmidílné vztahy Prvotního Zdroje a Středu, které nenáleží do projevu božské duchovní péče Boha, který je duch.

105:7.18 (1160.16) Ve věčnosti minulosti síly Absoluten, duchové Božstev a osobnosti Bohů, se daly do pohybu v odpověď na původní osobní projev vůle samo-existující osobní vůle. V této vesmírné epoše jsme svědky úžasných důsledků rozsáhlého kosmického panoráma subabsolutních projevů neomezených potenciálů všech těchto realit. A je zcela pravděpodobné, že pokračující rozrůžňování původní reality Prvotního Zdroje a Středu může pokračovat vpřed a ven epochu za epochou, pronikat dál a dál do vzdálených a nepředstavitelných rozloh absolutní nekonečnosti.

Kapitola 106

Vesmírné úrovně reality

106:0.1 (1162.1) NESTAČÍ, aby vzestupný smrtelník měl vědět něco o vztazích Božstva k původu a projevům kosmické reality; měl by také pochopit něco o vztazích existujících mezi ním samým a početnými úrovněmi existencionálních a empirických realit, o potenciálních a aktuálních realitách. Pozemská orientace člověka, jeho kosmický vhled a jeho duchovní směřování jsou plně rozšířeny lepším pochopením vesmírných realit a metod jejich vzájemného propojení, splynutí a sjednocení.

106:0.2 (1162.2) Současný velký vesmír a vznikající hlavní vesmír jsou vytvořeny z mnoha forem a fází reality, které střídavě existují na několika úrovních funkční aktivity. Tyto existující a skryté podstaty byly zmíněny v předešlých kapitolách a pro lepší chápání jsou nyní seskupeny do následujících kategorií:

106:0.3 (1162.3) 1. Nedokončené konečné podstaty. Toto je nynější status vzestupných tvorů velkého vesmíru, nynější status smrtelníků Urantie. Tato úroveň zahrnuje existenci tvorů—od planetárních lidských bytostí k tvorům, dosahujících svého předurčení, ale ne včetně nich. Vztahuje se k vesmírům—od prvotních fyzických začátků k ustálení ve světle a životě, ale ne včetně něho. Tato úroveň vytváří současné hranice tvořivé aktivity v čase a prostoru. Jeví se, jakoby se pohybovala směrem ven od Ráje, proto ukončení nynější vesmírné epochy, která bude svědkem jak velký vesmír dosáhne světlo a život, bude také a nepochybně svědkem objevení se určitého nového druhu rozvojového růstu na první vnější úrovni prostoru.

^{106:0.4 (1162.4)} 2. Maximální konečné podstaty. Toto je současný status všech empirických tvorů, kteří dosáhli svého určení—určení, jak je odhaleno v rozsahu nynější vesmírné epochy. Také vesmíry mohou dosáhnout maximálního statusu a to, jak fyzického, tak i duchovního. Ale termín „maximum“ je sám o sobě relativní termín—maximum ve vztahu k čemu? A to, co je maximální, zdánlivě konečné, v současné vesmírné epoše může být pouze reálným začátkem z pohledu budoucích epoch. Některá stadia Havony se očividně řadí k maximálního typu.

^{106:0.5 (1162.5)} 3. Transcendentální podstaty. Tato nadkonečná úroveň (apriorní) následuje po konečném rozvoji. Předpokládá předkonečné původy začátků a postkonečný význam všech zjevných konečných završení, nebo osudů. Většina systému Ráj-Havona se jeví, že je transcendentálního typu.

^{106:0.6 (1162.6)} 4. Mezní podstaty. Tato úroveň zahrnuje to, co je významné pro hlavní vesmír a hraničí s osudovou úrovní dokončeného hlavního vesmíru. Ráj-Havona (především okruh světů Otce) má v mnoho ohledech mezní význam.

^{106:0.7 (1163.1)} 5. Koabsolutna. Tato úroveň předpokládá projekci empirických podstat na oblast tvořivého projevu nadhlavního vesmíru.

^{106:0.8 (1163.2)} 6. Absolutna. Tato úroveň znamená věčnou přítomnost sedmi existenciálních Absoluten. Může také zahrnovat nějaký stupeň asociativního empirického dosažení, ale my nerozumíme jakým způsobem, snad prostřednictvím kontaktního potenciálu osobnosti.

106:0.9 (1163.3) 7. Nekonečnost. Tato úroveň je před-existenciální a post-existenciální. Nepodmíněná jednota nekonečnosti je hypotetická realita před všemi začátky a po završení všech osudů.

106:0.10 (1163.4) Tyto úrovně reality jsou vhodnou kompromisní symbolizací pro současnou vesmírnou epochu a pro pohled smrtelníka. Je celá řada jiných způsobů jak se dívat na realitu z jiného, než smrtelného pohledu a z hlediska jiných vesmírných epoch. Tudíž, je nutno připustit, že zde představované koncepce jsou naprosto relativní, relativní ve smyslu, že jsou podmíněny a limitovány následujícími faktory:

106:0.11 (1163.5) 1. Omezeností smrtelného jazyka.

106:0.12 (1163.6) 2. Omezeností smrtelné mysli.

106:0.13 (1163.7) 3. Omezeným rozvojem sedmi supervesmírů.

106:0.14 (1163.8) 4. Vaší neznalostí šesti základních účelů rozvoje supervesmírů, netýkajících se vzestupu smrtelníků k Ráji.

106:0.15 (1163.9) 5. Vaší neschopností pochopit dokonce jen částečně věčnou perspektivu.

106:0.16 (1163.10) 6. Nemožnost popsání kosmické evoluce a osudu ve vztahu ke všem vesmírným epochám, ne pouze ve vztahu k současné epoše evolučního rozvíjení sedmi supervesmírů.

106:0.17 (1163.11) 7. Neschopností jakéhokoliv tvora pochopit, co vlastně znamenají před-existencionální a post-existencionální podstaty—to, co leží před začátky a po završeníh.

^{106:0.18 (1163.12)} Růst reality je podmíněn okolnostmi po sobě jdoucích vesmírných epoch. V epoše Havony neproběhla ve středním vesmíru žádná evoluční změna, ale v průběhu současných epoch supervesmírů Havona prodělává určité progresivní změny, vyvolané koordinací s evolučními supervesmíry. Sedm supervesmírů, nyní se vyvíjejících, dosáhne někdy ustálený status ve světle a životě, v této současné vesmírné epoše dosáhnou limitu svého růstu. Ale bezpochyby příští epocha, epocha první vnější vesmírné úrovně, osvobodí supervesmíry od omezení, spojených s osudem současného věku. Naplněnost se nepřetržitě navrstvuje na dokončenost.

^{106:0.19 (1163.13)} Taková jsou některá omezení, se kterými se setkáváme při pokusu představit jednotnou koncepci kosmického růstu věcí, významů a hodnot a jejich slučování na stále stoupajících úrovních reality.

1. Primární spojení konečných funkčních podstat

^{106:1.1 (1163.14)} Primární—nebo vznikající v duchu—fáze konečné reality nacházejí okamžité vyjádření na úrovni tvorů jako dokonalé osobnosti a na úrovních vesmírů jako úplné tvoření Havony. Tímto způsobem se také projevuje empirické Božstvo v duchovní osobě Boha Nejvyššího v Havoně. Ale sekundární, evoluční, časově-a-hmotně podmíněné fáze konečnosti se kosmicky integrují pouze v důsledku růstu a dosažení. Nakonec všechny sekundární, nebo zdokonalující se konečné podstaty, dosáhnou úrovně, rovnající se primární dokonalosti, ale takový osud podléhá časové prodlevě—základní způsobilosti supervesmírů, která není geneticky obsažena ve středním

vesmíru. (My víme o existenci terciárních konečných podstat, ale metoda jejich integrace zůstává ještě neodhalena.)

106:1.2 (1164.1) Toto časové zpoždění, tato překážka pro dosažení dokonalosti, umožňuje tvorovi účast v evolučním růstu. Tímto způsobem to dává možnost tvorovi vstoupit do partnerství s Tvořitelem v evoluci sebe samého. A v průběhu těchto období zvětšujícího se růstu neúplné se sladuje s dokonalým prostřednictvím pomoci Boha Sedmidílného.

106:1.3 (1164.2) Existence Boha Sedmidílného naznačuje, že Rajské Božstvo uznává hranice času v evolučních vesmírech prostoru. Bez ohledu na vzdálenost od Ráje, nebo jak hluboko v prostoru má původ materiální osobnost mající potenciál věčného života, tam bude přítomen Bůh Sedmidílný se svojí láskyplnou a soucitnou službou pravdě, kráse a laskavosti na pomoc takovému nedokonalému, lopotícímu se evolučnímu tvorovi. Božská péče Sedmidílného proniká ke středu skrze Věčného Syna k Rajskému Otci a vně skrze Věčně Moudré k vesmírným Otcům—Synům Tvořitelům.

106:1.4 (1164.3) Protože člověk je osobitou a vzestupnou bytostí, díky duchovnímu růstu nachází osobitou a duchovní božskost Sedmidílného Božstva; ale existují jiná stadia Sedmidílného, která se netýkají rozvoje osobnosti. Božské aspekty tohoto uskupení Božstva jsou nyní začleněny do vztahu mezi Sedmi Hlavními Duchy a Společným Činitelem, ale jsou předurčeny být navěky sjednoceny ve vznikající osobnosti Nejvyšší Bytosti. Ostatní stadia Sedmidílného Božstva jsou různě začleněna do současné vesmírné epochy, ale jsou také předurčena ke sjednocení v Nejvyšším. Sedmidílný, ve všech

svých aspektech, je zdrojem relativní jednoty funkční reality nynějšího velkého vesmíru.

2. Sekundární nejvyšší konečná integrace

^{106:2.1 (1164.4)} Tak, jak Bůh Sedmidílný funkčně koordinuje konečnou evoluci, tak Nejvyšší Bytost v průběhu času slouží k dosažení předurčení. Nejvyšší Bytost je kulminací evoluce velkého vesmíru v božstvu—fyzickou evolucí kolem duchovního jádra a eventuální nadvládou duchovního jádra nad kroužícími a vířícími sférami fyzické evoluce. A to všechno probíhá v souladu s nařízeními osobnosti: Rajské osobnosti v nejvyšším smyslu, osobnosti Tvořitele ve vesmírném smyslu, smrtelné osobnosti v lidském smyslu, osobnosti Nejvyššího v kulminujícím, nebo empiricky shrnujícím smyslu.

^{106:2.2 (1164.5)} Koncepce Nejvyššího musí poskytovat podmínky pro rozlišování duchovní osobnosti, evoluční síly a sloučení energie a osobnosti—spojení evoluční síly s duchovní osobností a podřízení se jí.

^{106:2.3 (1164.6)} V konečném součtu, duch přichází z Ráje přes Havonu. Energie-hmota se zjevně vyvíjí v hlubinách prostoru a je upravena v sílu dětmi Nekonečného Ducha ve spojení s Božími Syny Tvořiteli. A to všechno je empirické; je to proces v čase a prostoru, zahrnující široký okruh živých bytostí, včetně jak božských Tvořitelů, tak i evolučních tvorů. Ovládání síly božskými Tvořiteli ve velkém vesmíru se pomalu rozšiřuje tak, aby zahrnula ustalující se a stabilizující se časově-prostorová evoluční tvoření, což je rozkvětem empirické síly Boha Sedmidílného. Obsahuje celou škálu božského dosažení v čase a prostoru, od poskytnutí Ladičů Vesmírným Otcem k

poskytnutí Rajských Synů. Je to síla nabytá, síla vyjádřená, síla empirická; stojí v protikladu věčné síle, bezmezné síle, existenciální síle Rajských Božstev.

106:2.4 (1165.1) Tato empirická energie, vyplývající z božských dosaženích Boha Sedmidílného, sama projevuje soudržné vlastnosti božskosti tím, že slučuje—shrnuje—jako všemocná energie dosažené empirické dokonalosti vyvíjejících se tvořeních. A tato všemocná energie naopak nachází duchovně-osobní soudržnost na řídící sféře vnějšího pásma světů Havony ve spojení s duchovní osobností Havony, představenou přítomností Boha Nejvyššího. Tak empirické Božstvo dosahuje vrcholu dlouhého evolučního boje, investujíc energetický plod času a prostoru s duchovní přítomností a božskou osobností, přebývajících ve středním vesmíru.

106:2.5 (1165.2) Tak Nejvyšší Bytost nakonec dosáhne toho, že obsáhne naprosto všechno, co se vyvíjí v čase a prostoru a současně těmito vlastnostmi vybavuje duchovní osobnost. Vzhledem k tomu, že tvorové, a rovněž smrtelníci, jsou osobitými účastníky těchto velkolepých procesů, tak také s určitostí, jako opravdové děti takového evolučního Božstva, nabudou schopnost poznat a vnímat Nejvyšší Bytost.

106:2.6 (1165.3) Michael Nebadonský je jako Rajský Otec, protože sdílí jeho Rajskou dokonalost; také evoluční smrtelníci se časem budou podobat Nejvyššímu, neboť budou opravdově sdílet jeho evoluční dokonalost.

106:2.7 (1165.4) Bůh Nejvyšší je empirický; proto je naprosto poznatelný. Existenciální reality sedmi Absoluten nejsou vnímatelné skrze poznání; pouze osobnostní reality Otce, Syna

a Ducha mohou být pochopeny osobností konečného tvora prostřednictvím modlitby a úcty.

106:2.8 (1165.5) Při završení sloučení energie a osobnosti Nejvyšší Bytosti se sjednotí všechny absolutnosti několika trojitých spolenectvích, která se takto mohou sjednotit, a tato velkolepá osobnost evoluce bude empiricky dosažitelná a pochopitelná všemi konečnými osobnostmi. Když vzestupní tvorové dosáhnou požadovaného sedmého stadia duchovní existence, tak poznají nový význam-hodnotu absolutnosti a nekonečnosti trojitých spolenectvích, tak jak jsou odhalena na subabsolutních úrovních v Nejvyšší Bytosti, která je poznatelná. Ale dosažení těchto stadií maximálního rozvoje pravděpodobně počká na koordinované ustálení celého velkého vesmíru ve světle a životě.

3. Transcendentální terciární spojení reality

106:3.1 (1165.6) Absonitní architekti připraví záměr; Nejvyšší Tvořitelé ho uvedou v život; Nejvyšší Bytost ho završí v celé plnosti tak, jak byl vytvořen v čase Nejvyššími Tvořiteli a naplánován v prostoru Hlavními Architektky.

106:3.2 (1165.7) V průběhu současné vesmírné epochy je administrativní koordinace hlavního vesmíru funkcí Architektů Hlavního Vesmíru. Ale objevení se Všemocného-Nejvyššího při zakončení současné vesmírné epochy bude znamenat, že evoluční koneční tvorové dosáhli prvního stadia empirického předurčení. Tato událost s určitostí povede k završení funkce první empirické Trojice—spojení Nejvyšších Tvořitelů, Nejvyšší Bytosti a Architektů Hlavního Vesmíru. Tato Trojice

má před sebou poslání uskutečnit další evoluční integraci hlavního vesmíru.

106:3.3 (1166.1) Rajská Trojice je skutečně nekonečná a žádná Trojice nemůže být nekonečná, jestli neobsahuje tuto prvotní Trojici. Ale prvotní Trojice je výsledkem výsadního spojení absolutních Božstev; subabsolutní bytosti nemají nic společného s tímto původním spojením. Následně vznikající a empirické Trojice přijímají také vklady osobitých tvorů. S určitostí to platí o Konečné Trojici, ve které samotná přítomnost Synů-Hlavních Tvořitelů mezi členy Trojice Nejvyšších Tvořitelů znamená souběžně přítomnost aktuální a opravdové zkušenost tvora v rámci tohoto trojného spojení.

106:3.4 (1166.2) První empirická Trojice vytváří podmínky pro skupinové dosažení konečných možností. Skupinová spojení jsou způsobilá předstihnout a také přesáhnout individuální schopnosti; a to zůstává pravdou i za konečnou úrovní. V budoucích epochách, poté, až se sedm supervesmírů ustálí ve světle a životě, Sbor Konečnosti bude bezpochyby rozšiřovat záměry Rajských Božstev tak, jak jsou vyžadovány Konečnou Trojicí a skrze energii a osobnost, sjednocených v Nejvyšší Bytosti.

106:3.5 (1166.3) Po celou dobu gigantických vesmírných procesů minulé a budoucí věčnosti my pozorujeme rozšiřování pochopitelných prvků Vesmírného Otce. My ve své filozofii předpokládáme, že jako JÁ JSEM, on prostupuje celou konečností, ale žádný tvor není schopen empiricky obsáhnout takový postulát. Jak se vesmíry rozpínají a jak se gravitace a láska rozšiřují do časově-organizovaného prostoru, my jsme schopni rozumět více a více Prvotnímu Zdroji a Středu.

Sledujeme působení gravitace, pronikající prostorovou přítomností Neomezeného Absolutna a pozorujeme duchovní tvory, vyvíjející se a rozšiřující se v mezích božské přítomnosti Božstva Absolutního a současně jak kosmická, tak i duchovní evoluce se spojují myslí a zkušeností na konečných úrovních božstva jako Nejvyšší Bytost a sladí se na transcendentálních úrovních jako Konečná Trojice.

4. Konečná kvartová integrace

^{106:4.1 (1166.4)} Rajská Trojice nepochybně vykonává koordinační činnost v nejvyšším smyslu, ale působí v této souvislosti jako samo-způsobilé absolutno; empirická Konečná Trojice koordinuje transcendentální jako transcendentální podstatu. Ve věčné budoucnosti tato empirická Trojice bude, prostřednictvím rozšiřující se jednoty, dále aktivovat vznikající přítomnost Konečného Božstva.

^{106:4.2 (1166.5)} Zatímco určením Konečné Trojice je koordinovat hlavní tvoření, Bůh Konečný je transcendentální spojení energie a osobnosti, řídící celý hlavní vesmír. Dokončené vznikání Nekonečného označuje završení hlavního tvoření a znamená úplný vývin tohoto transcendentálního Božstva.

^{106:4.3 (1166.6)} K jakým změnám dojde po úplném vývinu Nekonečného my nevíme. Ale, tak, jak je Nejvyšší nyní duchovně a osobně přítomen v Havoně, tak je tam také přítomen Nekonečný, ale v absonitním a nadosobním smyslu. Byli jste informováni o existenci Stanovených Místodržitelů Nekonečného, ačkoliv jste nebyli informováni o jejich současném pobytu, nebo funkci.

^{106:4.4 (1167.1)} Ale bez ohledu na administrativní důsledky, provázející vývin Konečného Božstva, osobní hodnoty jeho transcendentální božskosti budou empiricky dosažitelné všemi osobnostmi, které se zúčastnily aktualizace této úrovně Božstva. Překročení omezeného může pouze vést k dosažení konečného. Bůh Konečný existuje za hranicemi času a prostoru, ale je nicméně subabsolutním, bez ohledu na skryté schopnosti pro funkční spojení s absolutny.

5. Pátá úroveň—fáze koabsolutního spojení

^{106:5.1 (1167.2)} Konečný je vrcholem transcendentální reality stejně tak, jak je Nejvyšší vyvrcholením evolučně-empirické reality. A faktické objevení se těchto dvou empirických Božstev pokládá základy pro druhou empirickou Trojici. Je to Absolutní Trojice, spojení Boha Nejvyššího, Boha Konečného a neodhaleného Vykonavatele Vesmírného Osudu. A tato Trojice má teoretickou schopnost aktivovat Absolutna potenciálnosti—Božstvo Absolutní, Univerzální Absolutno a Neomezené Absolutno. Ale završení formace této Absolutní Trojice může nastat pouze po dokončené evoluci celého hlavního vesmíru, od Havony po čtvrtou nejvzdálenější úroveň prostoru.

^{106:5.2 (1167.3)} Je zapotřebí objasnit, že tyto empirické Trojice jsou souvztažné nejenom k osobitým vlastnostem empirické Božskosti, ale také ke všem jiným neosobitým vlastnostem, které charakterizují jejich dosaženou jednotu Božstva. Přestože tato prezentace pojednává především o osobních aspektech sjednocení kosmu, je nicméně pravda, že neosobní aspekty vesmíru vesmírů jsou podobně předurčeny podstoupit sjednocení, tak jak je znázorněno slučováním energie a

osobnosti, probíhající v současné době ve spojitosti s evolucí Nejvyšší Bytosti. Duchovně-osobité vlastnosti Nejvyššího jsou neoddělitelné od energetických předností Všemohoucího a oba jsou doplňováni neznámým potenciálem mysli Nejvyššího. A také nemůže Bůh Konečný být brán jako osoba bez ohledu na neosobité aspekty Konečného Božstva. Na absolutní úrovni je Božstvo Absolutní a Neomezená Absolutna neoddělitelná a nerozeznatelná v přítomnosti Univerzálního Absolutna.

106:5.3 (1167.4) Trojice nejsou samy o sobě osobité, ale ani nejsou protikladem osobnosti. Ony ji spíše obsahují a sladují ji, v kolektivním smyslu, s neosobními funkcemi. Trojice jsou proto vždy božskou realitou, ale nikdy osobitou realitou. Osobní aspekty trojice jsou obsaženy v její individuálních členech a jako individuální osoby tyto aspekty trojice se neprojevují. Jsou trojicí pouze kolektivně; a takový kolektiv je trojice. Ale trojice vždy zahrnuje všechno božstvo; jednota trojice je jednota božstva.

106:5.4 (1167.5) Tři Absolutna—Božstvo Absolutní, Univerzální Absolutno a Neomezené Absolutno—nejsou trojice, protože nejsou všechna božstvem. Pouze zbožštěná podstata se může stát trojicí; všechna ostatní spojení jsou trojjednosti a trojitá spojení.

6. Šestá úroveň—absolutní fáze spojení

106:6.1 (1167.6) Současný potenciál hlavního vesmíru je stěží absolutním, ačkoliv může být docela blízko konečnému a my se domníváme, že je nemožné dosáhnout plného rozkrytí absolutních významů-hodnot v rámci subabsolutního kosmu. Proto se setkáváme se značnými potížemi předpokládat

celkové vyjádření bezmezných možností tří Absoluten, nebo si představit empirické ztělesnění Boha Absolutního na zatím ještě neosobní úrovni Božstva Absolutního.

106:6.2 (1168.1) Prostorová aréna hlavního vesmíru se jeví jako dostatečná pro aktualizaci Nejvyšší Bytosti, pro formování a plné působení Konečné Trojice, pro vznikání Boha Konečného a také pro počátek Absolutní Trojice. Ale naše koncepce, týkající se plného působení této druhé empirické Trojice, patrně naznačuje něco také za hranicemi široko se rozšiřujícího hlavního vesmíru.

106:6.3 (1168.2) Jestliže předpokládáme existenci nekonečného kosmu—nějakého bezmezného kosmu za hranicemi hlavního vesmíru—a jestliže si představujeme, že závěrečné vývoje Absolutní Trojice se odehrají na takovém nadkonečném stupni působení, potom je možno se domnívat, že plnohodnotná činnost Absolutní Trojice dosáhne konečného vyjádření v tvoření nekonečnosti a uskuteční absolutní aktualizace všech potenciálů. Integrace a spojení neustále se zvětšujících segmentů reality se přiblíží k absolutnosti statusu úměrně k začlenění celé reality do takto spojených segmentů.

106:6.4 (1168.3) Řečeno jinými slovy: Absolutní Trojice, jak její jméno naznačuje, je opravdu absolutní v součtové funkci. My nevíme, jakým způsobem může absolutní funkce dosáhnout úplného vyjádření na vymezeném, limitovaném či jinak omezeném základě. Proto se musíme domnívat, že jakákoliv taková souhrnná funkce bude (potenciálně) nepodmíněná. A z toho by mohlo také vyplývat, že nepodmíněné bude také neomezené, alespoň z kvalitativního hlediska, ačkoliv si tak už nejsme jisti o kvantitativních vztazích.

^{106:6.5 (1168.4)} Nicméně, toto víme určitě: zatímco existenciální Rajská Trojice je nekonečná a zatímco empirická Konečná Trojice je subnekonečná, Absolutní Trojici nelze tak snadno zařadit. Ačkoliv je svým původem a složením empirická, rozhodně zasahuje do oblasti existenciálních Absoluten potenciálnosti.

^{106:6.6 (1168.5)} Přestože je stěží prospěšné pro lidskou mysl usilovat o pochopení takových vzdálených a nadlidských koncepcí, chtěli bychom naznačit, že na věčné působení Absolutní Trojice je možno pohlížet jako na vyvrcholení v rámci určitého empirismu Absoluten potenciálnosti. Toto by se jevilo jako rozumný úsudek ve vztahu k Univerzálnímu Absolutnu, ne-li k Neomezenému Absolutnu; alespoň víme, že Univerzální Absolutno není pouze statické a potenciální, ale také asociativní v tom plném smyslu, ve kterém se tato slova vztahují k Božstvu. Ale ve vztahu k představitelným hodnotám božskosti a osobnosti tyto domnělé události naznačují ztělesnění Božstva Absolutního a objevení se těch nadosobních hodnot a ultrasobních významů, tkvících v dokončenosti osobnosti Boha Absolutního—třetího a posledního z empirických Božstev.

7. Konečnost osudu

^{106:7.1 (1168.6)} Některé potíže při formování koncepcí integrace nekonečné reality spočívají ve skutečnosti, že všechny takové ideje obsahují něco z konečnosti univerzálního rozvoje—určitý druh empirické realizace všeho, co mohlo kdy být. A je nemyslitelné, aby kvantitativní nekonečnost se někdy mohla plně realizovat v konečnosti. Vždy musí zůstat neprozkoumané možnosti ve třech potenciálních Absolutnech, které nemůže

žádná kvantita empirického rozvoje nikdy vyčerpat. Samotná věčnost, i když je absolutní, není víc než absolutno.

106:7.2 (1169.1) Také hypotetická koncepce konečné integrace je neoddělitelná od dosažení nepodmíněné věčnosti a je proto prakticky nerealizovatelná v nějaké představitelné budoucnosti.

106:7.3 (1169.2) Osud je ustanoven úmyslným činem Božstev, která tvoří Rajskou Trojici; osud je ustanoven v nesmírné rozlehlosti tří velkých potenciálů, jejichž absolutnost obsahuje možnosti pro veškerý budoucí rozvoj; osud je pravděpodobně uskutečněn Vykonavatelem Vesmírného Osudu a tento čin má pravděpodobně něco společného s Bohem Nejvyšším a Bohem Konečným v Absolutní Trojici. Každý empirický osud může být alespoň částečně pochopen tvory, prožívající zkušenosti; ale osud, který zasahuje do oblasti nekonečných existenciálních podstat, je těžko pochopitelný. Konečnost osudu je existenciálně-empirické dosažení, které očividně zahrnuje Božstvo Absolutní. Ale Božstvo Absolutní je ve věčném vztahu s Neomezeným Absolutnem díky Univerzálnímu Absolutnu. A tato tři Absolutna, empirická ve svých možnostech, jsou vlastně existenciální a navíc, protože jsou bezmezná, nadčasová, nadprostorová, neohraňovaná a bezměrná—jsou opravdu nekonečná.

106:7.4 (1169.3) Nicméně, nepravděpodobnost dosažení cíle nebrání filozofickému teoretizování o takových hypotetických osudech. Aktualizace Božstva Absolutního jako dosažitelného absolutního Boha může být prakticky nerealizovatelná; přesto takové dosažení konečnosti zůstává teoretickou možností. Účast Neomezeného Absolutna v nějakém nepředstavitelném

nekonečném kosmu může být nezměrně vzdálená v budoucnosti bezkonečné věčnosti, ale taková hypotéza je nicméně oprávněná. Smrtelníci, morontialní bytosti, duchové, koneční, Transcendentálové a další, společně se samotnými vesmíry a všemi ostatními aspekty reality, mají určité potenciálně konečný osud, který má absolutní hodnotu; ale my pochybuje, že nějaká bytost vesmíru kdy plně dosáhne všech aspektů takového osudu.

^{106:7.5 (1169.4)} Bez ohledu na to, jak moc můžete růst ve vnímání Otce, vaše mysl bude vždy rozpolcena neodkrytou nekonečností Otce-JÁ JSEM, neprobádanou rozlehlostí, která vždy zůstane nezměrná a nepochopitelná v průběhu všech cyklů věčnosti. Bez ohledu na to, jak hodně z Boha získáte, vždy mnohem víc z něho zůstane, aniž byste o tom měli vůbec nějaké tušení. A my věříme, že toto je stejná pravda na transcendentálních úrovních, jako v oblastech konečné existence. Hledání Boha je nekonečné!

^{106:7.6 (1169.5)} Taková nemožnost dosáhnout Boha v konečném smyslu by žádným způsobem neměla odradit vesmírné tvory; opravdu, vy můžete dosáhnout a dosáhnete úrovní Božstva Sedmidílného, Nejvyššího a Konečného, což pro vás znamená to, co nekonečné poznávání Boha-Otce znamená pro Věčného Syna a Společného Činitele v jejich absolutním statusu věčné existence. Nikoliv útrapy tvora, ale nekonečnost Boha musí být největší jistotou, že v průběhu celé bezkonečné budoucnosti vzestupující osobnost bude mít před sebou možnosti osobního rozvoje a spojení s Božstvem, které dokonce věčnost ani nevyčerpá, ani neukončí.

^{106:7.7 (1169.6)} Pro konečné tvory velkého vesmíru se koncepce hlavního vesmíru jeví bezmála jako nekonečná, ale absonitní architekti nepochybně vidí její spojitost s budoucím a nepředstavitelným rozvojem v rámci nekončícího JÁ JSEM. Také samotný prostor je pouze mezní podmínka—podmínka určitého vymezení v rámci relativní absolutnosti klidných zón meziprostoru.

^{106:7.8 (1170.1)} My nepochybujeme o tom, že v nepředstavitelně vzdáleném momentu budoucí věčnosti konečného dokončení celého hlavního vesmíru se nepochybně ohlédneme zpět na jeho celou historii jako na pouhý začátek, na prosté vytvoření určitých konečných a transcendentálních základů pro ještě větší a poutavější proměny v nezmapované nekonečnosti. V takovém momentu budoucí věčnosti bude hlavní vesmír vypadat stále mladý; ve skutečnosti on bude stále mladý vzhledem k bezmezným možnostem nikdy nekončící věčnosti.

^{106:7.9 (1170.2)} Nepravděpodobnost dosažení nekonečného osudu ani v nejmenším nebrání představám o takovém osudu; a my neváháme říci, že jestliže by se tři absolutní potenciály někdy úplně realizovaly, bylo by možné si představit konečnou integraci veškeré reality. Tato evoluční realizace je založena na dokončené aktualizaci Neomezeného Absolutna, Univerzálního Absolutna a Božstva Absolutního—tři potenciálnosti, jejichž spojení tvoří latenci JÁ JSEM, neuskutečněné reality věčnosti, zadržené možnosti celé budoucnosti a ještě víc.

^{106:7.10 (1170.3)} Takové možnosti jsou však, mírně řečeno, příliš vzdálené; nicméně, my jsme přesvědčeni, že v mechanismech, osobnostech a spojeních tří Trojic objevujeme teoretickou

možnost znovu sjednocení sedmi absolutních aspektů Otce-JÁ JSEM. A to nás přivádí tváří v tvář ke koncepci trojdílné Trojice, zahrnující Rajskou Trojici existenciálního statusu a dvě následně se objevši Trojice empirické podstaty a původu.

8. Trojice Trojic

^{106:8.1 (1170.4)} Podstatu Trojice Trojic je obtížné popsat lidské mysli; je to aktuální souhrn celistvosti empirické nekonečnosti, tak jak se projevuje v teoretické nekonečnosti realizace věčnosti. V Trojici Trojic empirické nekonečno dosahuje takové úrovně, na které se ztotožňuje s existenciálním nekonečnem a obě tvoří jeden celek v před-empirickém, před-existenciálním JÁ JSEM. Trojice Trojic je konečné vyjádření všeho, co je obsaženo v patnácti trojjedinostech a přidružených trojitých spojenectvích. Pro relativní bytosti je obtížné pochopit konečné podstaty, buď jsou existenciální, nebo empirické; proto se musí takové podstaty vždy představovat jako relativity.

^{106:8.2 (1170.5)} Trojice Trojic existuje v několika fázích. Obsahuje možnosti, pravděpodobnosti a nevyhnutelnosti, které ohromují představivost bytostí daleko nad lidskou úrovní. Jejich dosah pravděpodobně netuší ani nebeští filozofové, protože jejich okruh působení je v trojjedinostech a trojjedinosti jsou, v konečném součtu, nezbadatelné.

^{106:8.3 (1170.6)} Existuje počet způsobů, kterými Trojice Trojic může být popsána. My jsme zvolili tříúrovňovou koncepci:

^{106:8.4 (1170.7)} 1. Úroveň tří Trojic.

^{106:8.5 (1170.8)} 2. Úroveň empirického Božstva.

106:8.6 (1170.9) 3. Úroveň JÁ JSEM.

106:8.7 (1170.10) Tyto úrovně se vyznačují vzrůstající jednotností. Ve skutečnosti Trojice Trojic je první úrovní, zatímco druhá a třetí úroveň je sjednocením-odvozeninou první úrovně.

106:8.8 (1171.1) PRVNÍ ÚROVEŇ: Předpokládá se, že na této počáteční úrovni sjednocování, tři Trojice působí jako dokonale sladěná, i když vzdálená, seskupení božských osobností.

106:8.9 (1171.2) 1. Rajská Trojice, spojení tří Rajských Božstev—Otec, Syn a Duch. Je nutno si pamatovat, že Rajská Trojice znamená trojitou funkci—absolutní funkci, transcendentální funkci (Trojice Konečnosti) a výslednou funkci (Trojice Svrchovanosti). Rajská Trojice je každou z nich a jimi všemi vždy a v každém čase.

106:8.10 (1171.3) 2. Konečná Trojice. Toto je božské spojení Nejvyšších Tvořitelů, Boha Nejvyššího a Architektů Hlavního Vesmíru. Ačkoliv toto je plnohodnotné představení božských aspektů Trojice, mělo by být zmíněno, že existují jiné fáze této Trojice, které jsou však dokonale sladěny s aspekty božskosti.

106:8.11 (1171.4) 3. Absolutní Trojice—uskupení Boha Nejvyššího, Boha Konečného a Vykonavatele Vesmírného Osudu ve vztahu ke všem božským hodnotám. Některé ostatní aspekty tohoto trojného uskupení mají co do činění s jinými než božskými hodnotami v rozpínajícím se vesmíru. Ale sjednocují se s aspekty božskosti stejně, jak energetické a osobnostní aspekty empirických Božstev, nacházející se nyní v procesu empirického slučování.

106:8.12 (1171.5) Spojení těchto tří Trojic v Trojici Trojic poskytuje možnost neomezené integrace reality. Toto uskupení obsahuje v sobě příčiny, přechodnosti a důsledky; tvůrce, uskutečňovatele a dokončovatele; vzniky, existence a osudy. Partnerství Otce a Syna se stalo svazkem Syna a Ducha, potom Ducha a Nejvyššího a pak Nejvyššího a Konečného, Konečného a Absolutního a nakonec Absolutního a Nekonečného—což je završení cyklu reality. Stejným způsobem, v jiných aspektech, které nejsou tak bezprostředně spojeny s božskostí a osobností, Prvotní Velký Zdroj a Střed sám realizuje neomezenost reality kolem okruhu věčnosti; od absolutnosti samoexistence přes nekonečnost samozjevení k ukončenosti samorealizace—od absolutna existenciálních podstat k ukončenosti empirických podstat.

106:8.13 (1171.6) **DRUHÁ ÚROVEŇ:** Koordinace tří Trojic nezbytně vyžaduje asociativní spojení empirických Božstev, která jsou geneticky spjata s těmito Trojicemi. Podstata této druhé úrovně se někdy vykládá následujícím způsobem:

106:8.14 (1171.7) 1. Nejvyšší—božstvo, vzniklé v důsledku jednoty Rajské Trojice v empirickém vztahu s dětmi Rajských Božstev—Tvůřících Tvořitelů. Nejvyšší Božstvo je ztělesněním završení prvního stadia konečné evoluce.

106:8.15 (1171.8) 2. Konečné—božstvo, vzniklé v důsledku uskutečnění jednoty druhé Trojice, transcendentální a absonitní zosobnění božskosti. Konečné závisí na rozdílně pohlíženou jednotu mnoha vlastností a lidské představě o této koncepci by prospělo zahrnout alespoň ty aspekty konečnosti, které se vztahují ke kontrole a řízení, jsou osobně poznatelné a intenzivně sjednocující. Ale existuje ještě mnoho dalších

neodhalených aspektů vyplynuvšího Božstva. Ačkoliv Nekonečné a Nejvyšší jsou srovnatelnými, nejsou identičtí a také Konečné není pouhým rozšířením Nejvyššího.

106:8.16 (1172.1) 3. Absolutno. Existuje mnoho teorií, týkající se charakteru třetího člena druhé úrovně Trojice Trojic. Bůh Absolutní je nepochybně zapojen do tohoto spojení jako osobitý důsledek konečné funkce Absolutní Trojice, nicméně, Božstvo Absolutní je existenciální realitou, existující ve věčnosti.

106:8.17 (1172.2) Konceptuální nesnáz, týkající se tohoto třetího člena, spočívá ve skutečnosti, že připuštění takového členství opravdu předpokládá pouze jedno Absolutno. Teoreticky, jestli by taková událost nastala, byli bychom svědky empirického sjednocení tří Absoluten do jednoho. A nás učí, že v nekonečnosti a existenciálně existuje pouze jedno Absolutno. Ačkoliv je přinejmenším jasné, kdo tento třetí člen může být, často se předpokládá, že může být složen z Božstva Absolutního, Univerzálního Absolutna a Neomezeného Absolutna v nějaké formě nepředstavitelného spojení a kosmického projevu. Rozhodně by Trojice Trojic mohla stěží dosáhnout završení funkce bez úplného sjednocení tří Absoluten a tři Absolutna by se stěží mohla sjednotit bez úplné realizace všech nekonečných potenciálů.

106:8.18 (1172.3) Pravděpodobně nejmenším překroucením pravdy bude, jestliže třetí člen Trojice Trojic je chápán jako Univerzální Absolutno, za předpokladu, že tato představa vidí Univerzální Absolutno nejenom jako statické a potenciální, ale také jako asociativní. Ale my stále nechápeme vztah k tvořivým a evolučním aspektům funkce souhrnného Božstva.

106:8.19 (1172.4) I když je těžké vytvořit ucelenou představu o Trojici Trojic, kvalifikovaná představa není tak složitá. Jestli druhá úroveň Trojice Trojic je chápána v podstatě jako osobní, je potom naprosto přijatelné považovat spojení Boha Nejvyššího, Boha Konečného a Boha Absolutního jako osobní důsledek spojení osobitých Trojic, které předcházejí těmto empirickým Božstvům. My máme odvážný názor, že tato tři empirická Božstva se určitě sjednotí na druhé úrovni jako přímý následek narůstající jednoty jim předcházejících a příčinných Trojic, které tvoří první úroveň.

106:8.20 (1172.5) První úroveň se skládá ze tří Trojic; druhá úroveň existuje jako osobní spojení empirických-vyvinutých, empirických-vzniknutých a empirických-existenciálních osobností Božstev. A bez ohledu na jakékoliv konceptuální nesnáze v chápání ucelené Trojice Trojic se osobní spojení těchto tří Božstev na druhé úrovni projevuje v naší vesmírné epoše úkazem zbožštění Majestona, který byl aktualizován na této druhé úrovni Božstvem Absolutním, působícím skrze Božstvo Konečné a v odpověď na počáteční tvořivý příkaz Nejvyšší Bytosti.

106:8.21 (1172.6) TŘETÍ ÚROVEŇ: Bezvýhradná hypotéza druhé úrovně Trojice Trojic obsahuje souvztažnost každého aspektu každého druhu reality, který existoval, nebo existuje, nebo by mohl existovat v celé nekonečnosti. Nejvyšší Bytost není pouze duch, ale také mysl a síla a zkušenost. Bůh Nekonečný je toto všechno a ještě mnohem víc, zatímco ve spojené koncepci jednoty Božstva Absolutního, Univerzálního Absolutna a Neomezeného Absolutna je obsažena absolutní ukončenost realizace veškeré reality.

106:8.22 (1172.7) Ve spojení Boha Nejvyššího, Boha Konečného a dokončeného Absolutna může nastat funkční znovu sjednocení těch aspektů nekonečnosti, které byly původně segmentovány prostřednictvím JÁ JSEM a jejichž výsledkem bylo objevení se Sedmi Absoluten Nekonečnosti. Ačkoliv vesmírní filozofové toto považují za vzdálenou pravděpodobnost, my si přesto často klademe tuto otázku: jestliže by druhá úroveň Trojice Trojic měla někdy dosáhnout trojné jednoty, co by potom nastalo v důsledku takové božské jednoty? My to nevíme, ale jsme přesvědčeni, že to povede bezprostředně k realizaci JÁ JSEM jako empiricky dosažitelné podstaty. Z pohledu osobitých bytostí by to mohlo znamenat, že nepoznatelné JÁ JSEM se stalo poznatelné jako Otec-Nekonečnost. Co tyto absolutní osudy mohou znamenat z neosobního pohledu je jiná věc a taková, kterou může pravděpodobně objasnit pouze věčnost. Ale když se jako osobití tvorové díváme na tyto vzdálené eventuality, usuzujeme, že konečným osudem všech osobností je trvalé poznání Vesmírného Otce těchto osobností.

106:8.23 (1173.1) Z filozofického pohledu si myslíme, že v minulé věčnosti je jenom JÁ JSEM, kromě něho není nic. Při pohledu do budoucí věčnosti nevidíme možnost, že by se JÁ JSEM změnil jako existenciální, ale jsme nakloněni předpokladu, že dojde k rozsáhlé empirické rozdílnosti. Taková koncepce JÁ JSEM zahrnuje úplnou seberealizaci—obsahuje ty nekonečné galaxie osobností, které se o vlastní vůli staly účastníky samoodhalení JÁ JSEM a které zůstanou věčně absolutními volnými částicemi celistvosti nekonečnosti, trvalými syny absolutního Otce.

9. Existenciální nekonečné sjednocení

106:9.1 (1173.2) V koncepci Trojice Trojic předpokládáme možné empirické sjednocení bezmezné reality a někdy teorizujeme o tom, že k tomu všemu může dojít v krajně vzdálené věčnosti. Ale, nicméně i v této epoše dochází k aktuálnímu a současnému sjednocení nekonečnosti, tak jako ve všech minulých a budoucích vesmírných epochách; takové sjednocení je existenciální v Rajské Trojici. Sjednocení nekonečnosti jako empirické reality je neuvěřitelně vzdálené, ale nepodmíněná jednota nekonečnosti nyní vládne současnému okamžiku vesmírné existence a sjednocuje odlišnosti celé reality s existenciální velkolepostí, kterou je absolutno.

106:9.2 (1173.3) Když se koneční tvorové pokoušejí pochopit nekonečné sjednocení na úrovních konečnosti završené věčnosti, čelí tváří v tvář limitovanému intelektu, vrozeného v jejich konečných existencích. Čas, prostor a zkušenost ohraničují schopnost tvora formovat představivost; a přesto bez času, mimo prostor a s výjimkou zkušenosti žádný tvor není schopen ani omezeného pochopení vesmírné reality. Bez vnímání času by si žádný evoluční tvor nemohl uvědomovat vztahy posloupnosti. Bez vnímání prostoru by žádný tvor nemohl pochopit vztahy současnosti. Bez zkušenosti by žádný evoluční tvor nemohl dokonce existovat; pouze Sedm Absoluten Nekonečnosti skutečně přesahuje zkušenost a dokonce i ony mohou v určitých aspektech být empiričtí.

106:9.3 (1173.4) Čas, prostor a zkušenost jsou největšími pomocníky člověka pro pochopení relativní reality a současně jsou jeho nejtěžšími překážkami pro pochopení celé reality. Smrtelníci a mnoho dalších vesmírných tvorů pokládají za nutné uvažovat o potenciálech v tom smyslu, že se aktualizují v prostoru a

uskutečňují v čase, ale celý tento proces je časoprostorovým jevem, ve skutečnosti neprobíhající v Ráji a věčnosti. Na absolutní úrovni neexistuje ani čas, ani prostor; všechn potenciál může být vnímán jako aktuální.

106:9.4 (1173.5) Koncepce sjednocení celé reality, buď v této současné, nebo jiné vesmírné epoše, má v podstatě dvojitý charakter: existenciální a empirický. Taková jednota je v procesu empirické realizace v Trojici Trojic, ale stupeň patrné aktualizace této trojdílné trojice je přímo úměrný úbytku omezeních a nedokonalostí reality v kosmu. Ale úplná integrace reality je bezvýhradně a věčně a existenciálně přítomna v Rajské Trojici, ve které, v tento daný vesmírný moment, je nekonečná realita absolutně sjednocena.

106:9.5 (1174.1) Paradox, vytvořený empirickými a existenciálními hledisky, je nevyhnutelný a je částečně založen na skutečnosti, že Rajská Trojice a Trojice Trojic jsou každá ve věčném vztahu, který smrtelníci mohou pouze pochopit jako časoprostorovou relativitu. Lidská představa o postupné empirické aktualizaci Trojice Trojic, z pohledu času, musí být doplněna dodatečným předpokladem o tom, že ona už je faktickou podstatou z pohledu věčnosti. Ale jak tyto dva pohledy mohou být sladěny? Konečným smrtelníkům navrhuje přijmout pravdu o tom, že Rajská Trojice je existenciálním sjednocením nekonečnosti a že neschopnost rozpoznat aktuální přítomnost a završený projev empirické Trojice Trojic je částečně důsledkem opětovného překroucení, způsobeného následujícími faktory:

106:9.6 (1174.2) 1. Limitovaným lidským pohledem, neschopností pochopit koncepci nepodmíněné věčnosti.

106:9.7 (1174.3) 2. Nedokonalostí lidského statusu, nesmírnou vzdáleností od absolutní úrovně empirických podstat.

106:9.8 (1174.4) 3. Skutečností, že lidstvo je určeno vyvinout se na základě zkušenosti a proto musí být neodmyslitelně a přirozeně závislé na zkušenosti. Pouze Absolutno může být jak existenciální, tak i empirické.

106:9.9 (1174.5) Vesmírný Otec v Rajské Trojici je JÁ JSEM Trojice Trojic a neschopnost poznat Otce jako nekonečnost je způsobena omezeními konečného bytí. Koncepce existenciálního, osamocенého, existujícího před Trojicí a nedosažitelného JÁ JSEM a postulát empirického, existujícího po Trojici Trojic a dosažitelného JÁ JSEM jsou jednou a tou stejnou hypotézou; v Nekonečném nenastala žádná aktuální změna; všechny zjevné rozvoje jsou důsledkem zvýšených schopností pro vnímání reality a porozumění kosmu.

106:9.10 (1174.6) V konečném součtu, JÁ JSEM musí existovat před vším existenciálním a po všem empirickém. Ačkoliv takové ideje nemohou objasnit paradoxy věčnosti a nekonečnosti v lidské mysli, alespoň by měly podnítit takové konečné intelekty k novým snahám pochopit tyto nikdy nekončící otázky, otázky, které vás budou fascinovat i potom na Salvingtonu a později jimi budete uchvázeni jako koneční a potom v průběhu vašich nekončících budoucích věčných cest v rozšiřujících se vesmírech.

106:9.11 (1174.7) Dříve či později si všechny vesmírné osobnosti začnou uvědomovat, že výsledným hledáním věčnosti je bezkonečné zkoumání nekonečnosti, nikdy nekončící cesta objevování, směřující do absolutnosti Prvotního Zdroje a

Středu. Dříve či později si my všichni povšimneme, že celkový růst tvora je přímo úměrný ztotožňováním se s Otcem. Dospějeme k porozumění, že živá vůle Otce je věčnou propustkou k nekonečným možnostem samotné nekonečnosti. Smrtelníci si někdy uvědomí, že úspěch v hledání Nekonečného je přímo úměrný dosažení podoby Otce a že v této vesmírné epoše jsou reálnosti Otce odkryty ve vlastnostech božskosti. A tyto vlastnosti božskosti jsou získané vesmírnými tvory ze zkušenosti žít božsky a žít božsky znamená žít opravdově vůlí Boha.

106:9.12 (1175.1) Pro materiální, evoluční, konečné tvory život, založený na žití Otcovou vůlí, povede přímo k dosažení duchovního vrcholu v oblasti osobnosti a přivede takové tvory o jeden krok blíže k pochopení Otce-Nekonečného. Takový Otcův život je založen na pravdě, citlivosti ke kráse a je ovládán dobrem. Taková, Boha znalá osoba je vnitřně osvícena úctou a zevně je oddána z celého srdce službě univerzálnímu bratrství všech osobností—službě a pomoci, které jsou naplněny soucitem a motivovány láskou a současně jsou tyto životní vlastnosti sjednoceny ve vyvíjející se osobnosti na neustále vzestupujících úrovních kosmické moudrosti, seberealizace, nalézání Boha a úctě k Bohu.

106:9.13 (1175.2) [Představeno Melkisedekem Nebadonu.]

Kapitola 107

Původ a podstata Ladičů Myšlení

107:0.1 (1176.1) AČKOLIV Vesmírný Otec osobně pobývá v Ráji, v samém středu vesmírů, je také ve skutečnosti přítomen na světech prostoru v myslích svých nespočetných dětí času,

protože v nich přebývá jako Tajemný Monitor. Věčný Otec je nekonečně daleko od svých planetárních smrtelných synů a současně je s nimi v nejtěsnějším spojení.

107:0.2 (1176.2) Ladiči jsou realitou lásky Otce, vtělení do duší lidí; jsou opravdovým, ve smrtelné mysli vězícím, slibem věčné cesty člověka; jsou podstatou lidské zdokonalené konečné osobnosti, kterou je ona schopna tušit v čase s mírou osvojování si božské metody žít vůlí Otce, krok za krokem, skrze stoupání z vesmíru na vesmír, až opravdu dosáhne božskou přítomnost svého Rajského Otce.

107:0.3 (1176.3) Bůh, tím, že povzbuzujel člověka být dokonalý tak, jak je dokonalý on, sestoupil k němu jako Ladič, aby se stal empirickým partnerem člověka v dosažení takto stanoveného nebeského osudu. Ten fragment Boha, který pobývá v mysli člověka je absolutní a je nespornou zárukou toho, že člověk může nalézt Vesmírného Otce ve spojení s tímto božským Ladičem, který přišel od Boha, aby našel člověka a udělal ho synem ještě v životě v těle.

107:0.4 (1176.4) Každý smrtelník, který viděl Syna Tvořitele, viděl vesmírného Otce a ten, ve kterém přebývá božský Ladič, v tom přebývá Rajský Otec. Každý smrtelník, který vědomě či nevědomě následuje vedení svého vnitřního Ladiče, žije v souladu s vůlí Boha. Uvědomění si přítomnosti Ladiče je uvědoměním si přítomnosti Boha. Věčné splnutí Ladiče s evoluční duší člověka je faktická zkušenost věčného spojení s Bohem jako vesmírného partnera Božstva.

107:0.5 (1176.5) Je to právě Ladič, který vytváří v člověku tu neuhasitelnou touhu a nepřetržitou žádostivost být jako Bůh,

dosáhnout Ráje, kde v reálné přítomnosti Božstva člověk může uctít nekonečný zdroj božského daru. Ladič je živou přítomností, která skutečně spojuje smrtelného syna s jeho Rajským Otcem a přibližuje ho blížeji a blížeji k Otci. Ladič kompenzuje, vyrovnává nesmírné vesmírné napětí, které je vytvořeno vzdáleností, oddělující člověka od Boha a také stupněm jeho neúplnosti na rozdíl od univerzality věčného Otce.

^{107:0.6 (1176.6)} Ladič je absolutní podstata nekonečné bytosti, která je ukryta v mysli konečného tvora, podstata, která, v závislosti na volbě takového smrtelníka, je schopna časem završit toto dočasné spojení Boha a člověka a opravdu vytvořit nový druh bytosti pro nekonečnou vesmírnou službu. Ladič je božská vesmírná realita, která konkretizuje pravdu o tom, že Bůh je Otcem člověka. Ladič je neselhávající kompas člověka, který trvale a neomylně ukazuje duši směr k Bohu.

^{107:0.7 (1177.1)} Na evolučních světech tvorové s vlastní vůlí projdou třemi všeobecnými stádii rozvoje: od příchodu Ladiče k poměrné zralosti jeho chráněnce, na Urantii k tomu dochází přibližně ve dvaceti letech—Monitory jsou někdy nazývány Měníči Myšlení; do doby dosažení věku rozvážnosti, kolem čtyřiceti let—Tajemné Monitory jsou nazývány Ladiči Myšlení; od dosažení rozvážnosti do vysvobození z těla se o nich často hovoří jako o Kontrolorech Myšlení. Tato tři stádia nejsou nikterak spojena se třemi fázemi progresu Ladiče ve zdvojování mysli a evoluce duše.

1. Původ Ladičů Myšlení

^{107:1.1 (1177.2)} Vzhledem k tomu, že Ladiči Myšlení jsou podstatou původního Božstva, nikdo si nemůže troufat hovořit autoritativně o jejich podstatě a původu; já mohu pouze předat tradice Salvingtonu a názory Uversy; já mohu pouze vysvětlit to, jak my pohlížíme na tyto Tajemné Monitory a jejich přidružené entity v celém velkém vesmíru.

^{107:1.2 (1177.3)} I když jsou různé názory o způsobu poskytování Ladičů Myšlení, neexistují žádné takové rozdílnosti, týkající se jejich původu; my všichni souhlasíme, že pocházejí přímo od vesmírného Otce, Prvotního Zdroje a Středu. Nejsou to vytvořené bytosti; jsou to fragmentované entity, vytvářející faktickou přítomnost nekonečného Boha. Společně s velkým množstvím jejich neodhalených společníků Ladiči jsou čistou a nesmíšenou božskostí, bezvýhradnými a plnohodnotnými částicemi Božstva; jsou od Boha a pokud se jedná o náš úsudek, oni jsou Bůh.

^{107:1.3 (1177.4)} Co se týče začátku těchto oddělených existencí od absolutnosti Prvotního Zdroje a Středu, my nevíme nic; ani neznáme jejich počet. Víme velmi málo o jejich existenci předtím, než se objeví na planetách času, aby se usídlili v lidských myslích, ale od tohoto okamžiku jsme více či méně obeznámeni s jejich kosmickým vývojem až do završení jejich trojných osudů: dosažení osobnosti splynutím s některým vzestupným smrtelníkem; dosažení osobnosti se souhlasem Vesmírného Otce; nebo uvolnění ze známých úkolů, vykonávaných Ladiči Myšlení.

^{107:1.4 (1177.5)} Ačkoliv to nevíme, domníváme se, že počet Ladičů neustále narůstá s rozšiřováním vesmíru a s nárůstem kandidátů na splnutí s nimi. Ale je rovněž pravděpodobné, že se mýlíme

v naší snaze přidělit ladičům číselnou veličinu; jak i sám Bůh, tyto fragmenty jeho nevysvětlitelné podstaty mohou být existenciálně nekonečného počtu.

^{107:1.5 (1177.6)} Metoda vzniku Ladičů Myšlení je jednou z neodhalených funkcí Vesmírného Otce. Máme všechny důvody věřit, že žádný z dalších absolutních partnerů Prvotního Zdroje a Středu nemá nic společného s vytvářením fragmentů Otce. Ladiči jsou prostě a věčně božími dary; jsou od Boha, jsou z Boha a podobají se Bohu.

^{107:1.6 (1177.7)} V jejich vztahu s tvory, se kterými splynou, projevují nebeskou lásku a duchovní péči, což je spolehlivým potvrzením prohlášení, že Bůh je duch. Ale ono je toho mnohem víc vedle této nadsmyslové péče, co nebylo smrtelníkům Urantie nikdy odhaleno. My ani úplně nerozumíme, co vlastně ve skutečnosti přesně probíhá, když Vesmírný Otec rozdává sám sebe, aby byl částí osobnosti tvora času. A také vzestupný vývoj Rajských konečných ještě neodhalil všechny možnosti, obsažené v tomto nebeském partnerství člověka a Boha. V konečném součtu, fragmenty Otce musí být darem Absolutního Boha těm tvorům, jejichž cesta zahrnuje možnost dosažení Boha jako absolutna.

^{107:1.7 (1178.1)} Tak, jak Vesmírný Otec fragmentuje své před-osobní Božstvo, tak Nekonečný Duch individualizuje částice svého před-myšlenkového ducha, aby pobýval a spojil se s evolučními dušemi věčně žijících smrtelníků, náležících k typu pro splnutí s duchem. Ale podstata Věčného Syna není takto rozdělitelná; duch Prvorozeného Syna je buď rozptýlený, nebo individuálně osobní. Tvorové, náležící k typu pro spojení se

Synem, jsou sjednoceni individualizovaným poskytnutím ducha Synů Tvořitelů—dětí Věčného Syna.

2. Kategorizace Ladičů

^{107:2.1 (1178.2)} Ladiči se individualizují jako ryzé entity a všichni jsou předurčení stát se volnými, splynutými, nebo Osobními Monitory. Nám je známo, že existuje sedm kategorií Ladičů Myšlení, ačkoliv tomuto rozdělení úplně nerozumíme. Obvykle se o těchto rozdílných kategoriích zmiňuje následovně:

^{107:2.2 (1178.3)} 1. Nezkušení Ladiči, ti, kteří poprvé slouží na svých misích v myslích evolučních kandidátů na věčný život. Tajemné Monitory jsou ve své božské podstatě věčně jednotní. Jsou jednotní také v empirické podstatě když poprvé odcházejí z Diviningtonu; následné empirické odlišení je výsledkem reálné zkušenosti ve vesmírné službě.

^{107:2.3 (1178.4)} 2. Pokročilí Ladiči, ti, kteří odsloužili jedno či více období s tvorem vlastní vůle na světech, kde konečné splynutí nastává mezi identitou tvora a individualizovanou částí ducha Třetího Zdroje a Středu v jeho projevu v lokálním vesmíru.

^{107:2.4 (1178.5)} 3. Vrcholové Ladiči, to jsou Monitory, které završily putování v čase na evolučních světech, ale jejich lidští partneři z nějakého důvodu odmítli věčný život a také ti, kteří byli následně přiděleni na další misi v jiných smrtelnících na jiných vyvíjejících se světech. Přestože vrcholový Ladič není o nic více božský než nezkušený Monitor, má více zkušeností a

dokáže dělat věci v lidské mysli, které by méně zkušený Ladič nezvládl.

^{107:2.5 (1178.6)} 4. Zmizelí Ladiči. Tady nastává trhlina v našich snahách sledovat cesty rozvoje Tajemných Monitorů. Existuje čtvrté stádium služby, o kterém si nejsme jisti. Melkísekové učí, že Ladiči čtvrtého stádia jsou na samostatných misích, cestujíc vesmírem vesmírů. Osamělí Poslové mají sklon věřit, že tito Ladiči jsou splynuti s Prvotním Zdrojem a Středem, využívají toto období pro osvěžující spojení se samotným Otcem. A je zcela pravděpodobné, že takový Ladič by mohl cestovat hlavním vesmírem a současně být zajedno s všudypřítomným Otcem.

^{107:2.6 (1178.7)} 5. Uvolnění Ladiči—Tajemné Monitory, které byly navždy uvolněny ze služby času pro smrtelníky vyvíjejících se sfér. Jakou funkci mohou vykonávat, my nevíme.

^{107:2.7 (1179.1)} 6. Spojení Ladiči—koneční—ti, kteří splynuli s vzestupnými tvory supervesmírů, věční partneři časových vzestupných bytostí Rajského Sboru Konečnosti. Ladiči Myšlení obvykle splynou se vzestupnými smrtelníky času a s takovými přeživšími smrtelníky se zaregistrují při příchodu do Ascendingtonu a při odchodu z něj; následují cestu vzestupných bytostí. Po splynutí s vzestupnou evoluční duší se ukazuje, že Ladič přechází z absolutní existenciální úrovně na konečnou empirickou úroveň funkčního spojení s vzestupnou osobností. Ačkoliv si ponechává úplný charakter existenciální božské podstaty, splynutý Ladič se stává nerozlučitelně spojen s vzestupnou cestou přeživšího smrtelníka.

^{107:2.8 (1179.2)} 7. Osobní Ladiči, ti, kteří sloužili s inkarnovanými Rajskými Syny, a také ti, kteří dosáhli mimořádných úspěchů během pobývání ve smrtelnících, ale jejichž schovanci odmítli věčný život. Máme důvody věřit, že takoví Ladiči získají osobní status na doporučení Věčně Moudrých toho supervesmíru, ve kterém vykonávali svá poslání.

^{107:2.9 (1179.3)} Existuje mnoho způsobu jak tyto tajemné fragmenty Boha mohou být kategorizovány: podle vesmírného poslání, na základě úspěšnosti pobytu v individuálním smrtelníkovi a také podle rasového původu smrtelného kandidáta na splnutí.

3. Divinington—domov Ladičů

^{107:3.1 (1179.4)} Všechny vesmírné aktivity, související s vysláním, řízením, vedením a návratem Tajemných Monitorů ze služby ve všech sedmi supervesmírech jsou patrně soustředěny na nepřístupné sféře Divinington. Pokud je nám známo, nikdo, kromě Ladičů a jiných entit Otce, nebyl na této sféře. Zdá se pravděpodobné, že Divinington je domovem jak Ladičů, tak i četných neodhalených před-osobních entit. My se domníváme, že tito druhové mohou být nějakým způsobem spojeni se současnou a budoucí službou Tajemných Monitorů. Ale nevíme to určitě.

^{107:3.2 (1179.5)} Když se Ladiči Myšlení vrátí k Otci, jdou zpátky na sféru předpokládaného původu—Divinington; a pravděpodobně jako součást této zkušenosti je faktický kontakt s Rajskou osobností Otce, stejně jako s osobitým projevem božskosti Otce, o kterém se uvádí, že se nachází na této tajné sféře.

^{107:3.3 (1179.6)} Ačkoliv my něco víme o všech sedmi tajných sférách Ráje, o Diviningtonu toho víme nejméně ze všech. Bytosti vysokých duchovních kategorií dostanou pouze tři božské příkazy a ty jsou:

^{107:3.4 (1179.7)} 1. Vždy projevovat náležitý respekt ke zkušenostem a schopnostem starších a nadřazených bytostí.

^{107:3.5 (1179.8)} 2. Vždy být taktní k nedostatkům a nezkušenosti mladších a podřízených bytostí.

^{107:3.6 (1179.9)} 3. Nikdy se nepokoušet navštívit sféru Divinington.

^{107:3.7 (1179.10)} Já jsem často uvažoval o tom, že pro mne by bylo zcela zbytečné navštívit Divinington; pravděpodobně bych nebyl schopen uvidět žádnou z místních bytostí, kromě Osobních Ladičů, které jsem viděl na jiných místech. Jsem si zcela jist, že na Diviningtonu není nic, co by pro mě mělo opravdovou hodnotu, nebo by bylo pro mě užitečné, nic podstatného pro můj růst a rozvoj. Jinak bych neměl zákaz tam přijít.

^{107:3.8 (1180.1)} Vzhledem k tomu, že se můžeme dozvědět jen málo, nebo nic o podstatě a původu Ladičů z Diviningtonu, jsme nuceni shromažďovat informace z mnoha různých zdrojů a je nezbytné tyto nahromaděné údaje sestavit, sjednotit a sladit, aby takové poznatky mohly být informací.

^{107:3.9 (1180.2)} Odvaha a moudrost Ladičů Myšlení nasvědčují tomu, že museli projít rozsáhlou a všestrannou přípravou. Protože nejsou osobnosti, taková příprava se musela odehrát ve vzdělávacích institutech Diviningtonu. Není pochyb o tom, že

unikátní Osobní Ladiči tvoří personál přípravných škol Ladičů na Diviningtonu. A my s jistotou víme, že tento centrální a dozorový sbor je v současné době řízen Osobním Ladičem prvního Rajského Syna kategorie Michaela, dokončujícího své sedmidílné poskytnutí rasám a národům svého vesmíru.

^{107:3.10 (1180.3)} My opravdu víme velmi málo o neosobních Ladičích; my jsme pouze ve spojení a ve styku s kategoriemi osobních Ladičů. Oni dostanou jméno na Diviningtonu a všude jsou známi podle svého jména a ne podle čísla. Osobní Ladiči trvale žijí na Diviningtonu; tato nepřístupná sféra je jejich domovem. Opouštějí toto obydlí pouze na žádost Vesmírného Otce. Jen několik se jich pohybuje v lokálních vesmírech, ale ve velkém počtu jsou přítomni ve středním vesmíru.

4. Podstata a přítomnost Ladičů

^{107:4.1 (1180.4)} Říci, že Ladič Myšlení je božský, znamená pouze uznat podstatu jeho původu. Je vysoce pravděpodobné, že taková čistota božskosti obsahuje základ potenciálu všech vlastností Božstva, které mohou být pojaty takovým fragmentem absolutní podstaty univerzální přítomnosti věčného a nekonečného Rajského Otce.

^{107:4.2 (1180.5)} Vlastní zdroj Ladičů musí být nekonečným a před splynutím s nesmrtelnou duší vyvíjejícího se smrtelníka realita Ladiče musí hraničit s absolutností. Ladiči nejsou absolutno v univerzálním smyslu, ve smyslu Božstva, ale je pravděpodobné, že jsou opravdovým absolutnem v rámci potenciálních možností své fragmentované podstaty. Ladiči jsou podmíněni ve smyslu univerzality, ale ne ve smyslu své podstaty; jsou omezeni v extenzivnosti, ale v intenzivnosti

významu, hodnoty a faktu jsou absolutními. Z tohoto důvodu my často nazýváme tyto božské dary podmíněnými absolutními fragmenty Otce.

^{107:4.3 (1180.6)} Žádný Ladič nebyl nikdy neloajální Rajskému Otci; nižší řady osobních tvorů mohou někdy zápolit s neloajálními druhy, ale nikdy s Ladiči; oni jsou dokonalí a spolehliví ve své božské oblasti—službě tvorům a práci ve vesmíru.

^{107:4.4 (1180.7)} Neosobní Ladiči jsou viditelní pouze Osobním Ladičům. Bytosti mého řádu, Osamělých Poslů, společně s Inspirovanými Duchy Trojice, mohou rozpoznat přítomnost Ladičů prostřednictvím duchovního reaktivního jevu a také serafové mohou někdy rozeznat duchovní zářivost pravděpodobného spojení s přítomností Monitorů v materiálních myslích lidí; ale žádný z nás není schopen fakticky a reálně vidět Ladiče, pokud se nestali osobními, třebaže jejich podstaty jsou vnímatelné ve spojení se splynutými osobnostmi vzestupných smrtelníků z evolučních světů. Univerzální neviditelnost Ladičů je silným svědectvím o jejich vysokém a výlučném božském původu a podstatě.

^{107:4.5 (1181.1)} Tuto božskou přítomnost doprovází charakteristické světlo, duchovní záření, které je všeobecně spojováno s Ladičem Myšlení. Ve vesmíru Nebadonu je toto Rajské záření obecně známo pod názvem „naváděcí světlo“; na Uverse je nazýváno „světlem života“. Na Urantii se na tento úkaz někdy poukazuje jako na „světlo pravdy, které osvětluje každého člověka, který přichází na svět“.

^{107:4.6 (1181.2)} Pro všechny bytosti, které dosáhly Vesmírného Otce, Osobní Ladiči Myšlení jsou viditelní. Ladiči všech stádií,

společně s ostatními bytostmi, entitami, duchy, osobnostmi a duchovními projevy jsou vždy viditelní Nejvyššími Tvořivými Osobnostmi, které mají svůj původ v Rajských Božstvech a které řídí hlavní vlády velkého vesmíru.

107:4,7 (1181.3) Dokážete si opravdu uvědomit skutečný význam ve vás pobývajícího Ladiče? Chápete opravdu co znamená to, že absolutní fragment absolutního a nekonečného Božstva, Vesmírného Otce, ve vás pobývá a splývá s vašimi konečnými smrtelnými podstatami? Když smrtelný člověk splyne s reálným fragmentem existenciální Příčiny celého kosmu, osud takového nevidaného a nepředstavitelného partnerství nemůže mít žádné hranice. Ve věčnosti bude člověk objevovat nejenom nekonečnost objektivního Božstva, ale také nikdy nekončící potenciálnost subjektivního fragmentu toho samého Boha. Ladič bude vždy odkrývat smrtelné osobnosti zázraky Boha a toto nebeské odhalování nebude mít nikdy konce, protože Ladič je od Boha a pro smrtelného člověka je jak Bůh.

5. Intelligence Ladičů

107:5,1 (1181.4) Evoluční smrtelníci mají sklon dívat se na mysl jako na kosmického prostředníka mezi duchem a hmotou, protože ve vašem vnímání mysli je to opravdu její základní funkce. Proto je pro lidi značně obtížné pochopit, že Ladiči Myšlení mají mysl, protože Ladiči jsou částicemi Boha na absolutní úrovni reality, která není pouze před-osobní, ale také předchází veškerému rozdělení energie a ducha. Na monistické úrovni, předcházející diferenciaci energie a ducha, nemůže být žádná zprostředkující funkce mysli, protože tam nejsou žádné rozdílnosti, které by vyžadovaly zprostředkování.

107:5.2 (1181.5) Vzhledem k tomu, že Ladiči jsou schopni plánovat, pracovat a milovat, musí mít vlastnosti individuálnosti, které jsou úměrné myslí. Mají neomezenou schopnost komunikovat jeden s druhým, přesněji řečeno, se všemi druhy Monitorů, kromě první, čili nezkušené skupiny. Pokud jde o povahu a obsah jejich vzájemné komunikace, může odhalit jen velmi málo, protože my sami to nevíme. Ale ještě víme, že Ladiči musí být nějakým způsobem obdařeni rozumem, protože by se jinak nemohli nikdy stát osobními.

107:5.3 (1181.6) Rozumovost Ladičů Myšlení se podobá rozumovosti Vesmírného Otce a Věčného Syna—což je rozumovost, která předchází myslím Společného Činitele.

107:5.4 (1181.7) Typ myslí, stanovený v Ladiči, musí být podobný myslí četných jiných řádů před-osobních entit, které podle všeho mají také svůj původ v Prvotním Zdroji a Středu. Ačkoliv mnoho těchto řádů nebylo na Urantii odhaleno, všechny projevují rozumové vlastnosti. Je také možné, že tyto individualizace původního Božstva se sjednotí s početnými evolučními typy nesmrtelných bytostí a dokonce s limitovaným počtem neevolučních bytostí, u kterých se vyvinula schopnost pro splnutí s takovými fragmenty Božstva.

107:5.5 (1182.1) Když Ladič Myšlení splyne s vyvíjející se nesmrtelnou morontialní duší přeživší lidské bytosti, jeho mysl se považuje za oddělenou část myslí tvora pouze do doby, kdy vzestupný smrtelník dosáhne duchovních úrovní vesmírného rozvoje.

107:5.6 (1182.2) Po dosažení úrovní konečných ve vzestupné zkušenosti se zdá, že tito duchové šestého stupně přeměňují

některý faktor myslí, představující sjednocení určitých aspektů smrtelných myslí a myslí Ladičů, které dříve působily jako spojení mezi božskými a lidskými aspekty takových vzestupujících osobností. Tato empirická vlastnost myslí pravděpodobně „povyšuje“ a následně rozšiřuje empirickou schopnost evolučního Božstva—Nejvyšší Bytosti.

6. Ladiči jako ryzí duchové

^{107:6.1 (1182.3)} Když se tvorové ve své zkušenosti setkají s Ladiči Myšlení, ti jim odhalují přítomnost a vedoucí úlohu ducha. Ladič je opravdu duch, ryzí duch, ale mnohem víc než duch. Nám se nikdy nepodařilo uspokojivě klasifikovat Tajemné Monitory; všechno, co se o nich může s určitostí říci, je to, že se skutečně podobají Otcí.

^{107:6.2 (1182.4)} Ladič je věčná možnost člověka; člověk je osobnostní možnost Ladiče. Vaši individuální Ladiči usilují o vaše oduševnění v naději zvěčnit vaši dočasnou identitu. Ladiči jsou nasyceni nádhernou a sebe-poskytující láskou Otce duchů. Oni vás upřímně a božsky milují; oni jsou vězni duchovní naděje, uvězněné v myslích lidí. Oni touží po tom, aby vaše smrtelná mysl dosáhla božskosti, čímž by potom mohla skončit jejich samota a mohli by být s vámi vysvobozeni z omezení materiálních vlivů a působení času.

^{107:6.3 (1182.5)} Vaše cesta do Ráje je cesta duchovního dosažení a podstata Ladiče vám bude svědomitě odkrývat duchovní podstatu Vesmírného Otce. Po završení vzestupu k Ráji a na post-konečných stádiích věčné cesty Ladiči mohou eventuálně navázat kontakt se svým partnerem, kdysi bývalým člověkem, v jiné než duchovní činnosti; ale vzestup k Ráji a služba

konečného jsou partnerstvím mezi Boha znalým, duchovně rostoucím smrtelníkem a duchovní péčí Boha odhalujícího Ladiče.

^{107:6.4 (1182.6)} My víme, že Ladiči Myšlení jsou duchové, ryzí duchové, pravděpodobně absolutní duchové. Ale Ladič musí být také něco víc, než výhradně duchovní realitou. Kromě předpokládané rozumovosti jsou v něm přítomny faktory čisté energie. Když si budete pamatovat to, že Bůh je zdrojem čisté energie a čistého ducha, nebude obtížné pochopit, že jeho fragmenty jsou obojím. Je skutečností, že Ladiči cestují prostorem po mžikových a univerzálních gravitačních okruzích Ostrova Ráje.

^{107:6.5 (1182.7)} To, že Tajemné Monitory jsou takto spojeny s materiálními okruhy vesmíru vesmírů je vsutku záhadné. Ale faktem zůstává, že se míhají po celém velkém vesmíru mimo vesmírných okruhů materiální gravitace. Je zcela možné, že mohou dokonce proniknout úrovněmi vnějšího prostoru; je jisté, že by mohly proniknout do těchto oblastí společně s gravitační přítomností Ráje a přestože osobnosti mého řádu se mohou pohybovat po okruzích mysli Společného Činitele také za hranicemi velkého vesmíru, nikdy jsme si nebyli jisti v tom, že jsme zjistili přítomnost Ladičů v neprobádaných oblastech vnějšího prostoru.

^{107:6.6 (1183.1)} A dále, ačkoliv Ladiči využívají okruhy materiální gravitace, oni jí nepodléhají tak, jako materiální tvoření. Ladiči jsou fragmenty předchůdce gravitace, nejsou důsledkem gravitace; byli rozčleněni na vesmírné úrovni existence, která hypoteticky předchází objevení se gravitace.

^{107:6.7 (1183.2)} Ladiči Myšlení neznají odpočinek od chvíle jejich poskytnutí až do dne jejich uvolnění pro cestu na Divinington po přirozené smrti jejich smrtelných schovanců. A ti, jejichž schovanci neprojdou portály přirozené smrti, nepoznají ani tento krátkodobý oddech. Ladiči Myšlení nepotřebují přijímat energii; oni jsou energie, energie nejvyššího a nejbožštějšího druhu.

7. Ladiči a osobnost

^{107:7.1 (1183.3)} Ladiči Myšlení nejsou osobnosti, ale jsou reálnými entitami; jsou přesně a dokonale individualizovaní, ačkoliv se nikdy nestanou opravdově osobitými během svého pobývání ve smrtelnících. Ladiči Myšlení nejsou skutečnými osobnostmi; jsou skutečnými realitami, realitami nejčistšího typu známého ve vesmíru vesmírů—oni jsou božská přítomnost. Přestože nejsou osobní, tyto úžasné fragmenty Otce jsou běžně nazývány bytostmi a někdy, podle duchovních aspektů jejich současné služby smrtelníkům, duchovními entitami.

^{107:7.2 (1183.4)} Jestliže Ladiči Myšlení nejsou osobnostmi, mající výsadu vlastní vůle a právo volby, jak si potom mohou vybrat smrtelné schovance a dobrovolně se nabídnout pobývat v těchto tvorech evolučních světů? Tato otázka se snadno položí, ale pravděpodobně žádná bytost ve vesmíru vesmírů nikdy nenašla přesnou odpověď. Také osobnosti mého řádu, Osamělých Poslů, ne zcela úplně rozumějí udělování vůle, volby a lásky entitám, které nejsou osobní.

^{107:7.3 (1183.5)} Často uvažujeme o tom, že Ladiči Myšlení musí mít vůli na všech před-osobních úrovních volby. Oni dobrovolně pobývají v lidských bytostech, odkrývají plány pro věčnou

cestu člověka, přizpůsobují je, upravují a nahrazují podle daných okolností a tyto činnosti znamenají opravdový projev vůle. Mají citový vztah ke smrtelníkům, působí při vesmírných krizích, vždy vyčkávají, aby jednali rozhodně v souladu s lidskou volbou a to všechno jsou vysoce úmyslné reakce. Ve všech situacích, netýkajících se oblasti lidské vůle, nesporně projevují postoj, který svědčí o výkonu pravomocí v každém ohledu rovnocenných vůli, nejvyššímu možnému rozhodnutí.

^{107:7.4 (1183.6)} Tak proč, když Ladiči Myšlení mají vlastní vůli, podléhají vůli smrtelníků? My věříme, že je to kvůli tomu, že přestože vůle Ladiče je absolutní ve své podstatě, je před-osobní ve svém projevu. Lidská vůle působí na osobní úrovni vesmírné reality a v celém kosmu bezosobní—neosobní, sub-osobní a před-osobní—nepřetržitě reaguje na vůli a jednání existující osobnosti.

^{107:7.5 (1183.7)} V celém vesmíru stvořených bytostí a neosobních energií my vidíme, že vůle, volba, výběr a láska neexistují mimo osobnost. S výjimkou Ladičů a jiných podobných entit neznáme případy, kdy tyto vlastnosti osobnosti by působily ve spojení s bezosobními realitami. Nebylo by přesné označovat Ladiče sub-osobním a ani by nebylo správné zmiňovat se o takové entitě jako o nadosobní, ale je naprosto přípustné nazývat takovou bytost před-osobní.

^{107:7.6 (1184.1)} Našemu řádu bytostí jsou tyto fragmenty Božstva známy jako božské dary. My víme, že Ladiči jsou ve svém původu božští a že jsou pravděpodobným důkazem a projevem té skutečnosti, že Vesmírný Otec si ponechává možnost přímé a neomezené komunikace se všemi materiálními tvory, společně a s každým jednotlivě, ve všech jeho prakticky

nekonečných oblastech a to všechno naprosto nezávisle od jeho přítomnosti v osobnostech svých Rajských Synů, nebo nepřímé pomoci prostřednictvím osobností Nekonečného Ducha.

107:7.7 (1184.2) Neexistuje žádná stvořená bytost, která by neměla radost být hostitelem Tajemných Monitorů, ale žádný řád bytostí takovou schopnost nemá, kromě evolučních tvorů vlastní vůle—budoucí koneční.

107:7.8 (1184.3) [Představeno Osamělým Poslem Orvontonu.]

Kapitola 108

Poslání a působení Ladičů Myšlení

108:0.1 (1185.1) POSLÁNÍ Ladičů Myšlení ve vztahu k lidským rasám spočívá v tom, že představují, zastupují Vesmírného Otce smrtelným tvorům času a prostoru; to je základní práce božských darů. Jejich posláním je také povznášení smrtelných myslí a posouvání nesmrtelných duší lidí do božských výšin a duchovních úrovní Rajské dokonalosti. A v této zkušenosti přetváření lidské podstaty přechodného tvora do božské podstaty věčného konečného Ladiči dávají vzniknout unikátnímu typu bytosti—bytosti, vytvořené věčným spojením Ladiče a zdokonaleného tvora, což by nebylo možné nahradit žádnou jinou vesmírnou metodou.

108:0.2 (1185.2) Nic v celém vesmíru nemůže zastoupit fakt zkušenosti na neexistenciálních úrovních. Jako vždy, nekonečný Bůh je naplněný a dokonalý, nekonečně obsahující všechny věci, kromě zla a zkušenosti tvora. Bůh nemůže pochybit; je neomylný. Bůh nemůže empiricky vědět to, co nikdy osobně neprožil; před-poznání Boha je existenciální.

Proto duch Otce sestupuje z Ráje, aby se s konečnými smrtelníky rozdělil o každou prospěšnou zkušenost na vzestupující cestě; pouze takovou metodou se existenciální Bůh může stát opravdově a fakticky empirickým Otcem člověka. Nekonečnost věčného Boha obsahuje potenciál pro konečnou zkušenost, který se stává opravdu aktuálním ve službě fragmentů-Ladičů, skutečně sdílejících proměny životních zkušeností lidských bytostí.

1. Výběr a pověření

^{108:1.1 (1185.3)} Když jsou Ladiči vysláni z Diviningtonu sloužit smrtelníkům jsou identičtí pokud se jedná o existenciální božskost, ale odlišují se jeden od druhého v empirických schopnostech, které jsou přímo úměrné jejich předchozímu spojení s evolučními tvory. My nedokážeme vysvětlit principy pověření Ladičů, ale domníváme se, že tyto božské dary jsou poskytnuty v souladu s nějakou moudrou a účelnou zásadou věčné způsobilosti pro přizpůsobení se k pobytu v osobnostech. Pozorujeme, že zkušenější Ladiči často pobývají ve vyšším typu lidské mysli; proto dědičnost člověka musí být významným faktorem při výběru a pověření Ladičů.

^{108:1.2 (1185.4)} Přestože to nevíme určitě, pevně věříme, že všichni Ladiči Myšlení jsou dobrovolníci. Ale předtím, než se dobrovolně nabídnou do služby, dostanou všechny informace o kandidátovi svého pobytu. Serafská schémata předků a prognózy modelů životního jednání jsou zaslány přes Ráj záložnímu sboru Ladičů na Diviningtonu prostřednictvím reflektivní metody, prostírajíc se z hlavních center lokálních vesmírů dovnitř k hlavním řídicím centrům supervesmírů. Tato prognóza obsahuje nejenom odvěké předky smrtelných

kandidátů, ale také pravděpodobné intelektuální vlohy a duševní schopnosti. Ladiči se tedy dobrovolně nabídnou pobývat v myslích, s jejichž podstatami se dokonale obeznámili.

108:1.3 (1186.1) Dobrovolný Ladič se především zajímá o tři schopnosti lidského kandidáta:

108:1.4 (1186.2) 1. Intelektuální schopnost. Je mysl normální? Jaký je její intelektuální potenciál, rozumová schopnost? Může se jedinec vyvinout do dobrého tvora vlastní vůle? Bude mít moudrost příležitost působit?

108:1.5 (1186.3) 2. Duchovní vnímání. Perspektivy duchovního rozvoje, zrození a růst nábožného charakteru. Jaký je potenciál duše, pravděpodobná schopnost duchovní vnímání?

108:1.6 (1186.4) 3. Sloučené intelektuální a duchovní schopnosti. Stupeň možného sloučení, možnost sjednocení těchto dvou schopností pro vytvoření silného lidského charakteru a přispívat k zaručené evoluci nesmrtelné duše věčné hodnoty.

108:1.7 (1186.5) Věříme, že s těmito fakty před sebou se Monitory snadno dobrovolně rozhodnou pro svůj úkol. Pravděpodobně se hlásí více dobrovolných Ladičů. Je možné, že dohlízející osobní řády vybírají z této skupiny dobrovolných Ladičů jednoho, který je nejvhodnější pro úkol oduševňování a zvěčňování osobnosti smrtelného kandidáta. (Pro úkol a službu Ladičů se pohlaví tvora nebere v úvahu.)

108:1.8 (1186.6) Krátký čas mezi dobrovolným rozhodnutím a skutečným vysláním stráví Ladič patrně ve školách Osobních

Monitorů na Diviningtonu, kde se používá pracovní model čekající smrtelné mysli pro instruktáž pověřeného Ladiče, aby co nejefektivněji naplánoval působení na osobnost a oduševnění mysli. Tento model mysli je zformulován s pomocí kombinovaných údajů, dodaných prostřednictvím služby reflexe vesmíru. V každém případě, toto je naše vnímání, víra, kterou máme v důsledku shromážděných informací, získaných ze spojení s mnoha Osobními Ladiči v průběhu dlouhé vesmírné služby Osamělých Poslů.

108:1.9 (1186.7) Jakmile jsou Ladiči Myšlení odbaveni z Diviningtonu prakticky okamžitě se objeví v myslích svých vybraných chráněnců. Průměrná doba přechodu Ladiče z Diviningtonu na Urantii je 117 hodin, 42 minut a 7 vteřin. Ve skutečnosti je všechn tento čas stráven registrací na Uverse.

2. Předpoklady pro pobývání Ladiče

108:2.1 (1186.8) Přestože dobrovolní Ladiči jsou připraveni sloužit ihned po předání osobních prognóz na Diviningtonu, musí počkat až smrtelní chráněnci udělají své první osobní morální rozhodnutí. První morální volba lidského dítěte je automaticky signalizována sedmým pomocníkem mysli a je okamžitě, přes Tvořivého Ducha lokálního vesmíru, zaregistrována v univerzálním gravitačním okruhu mysli Společného Činitele v přítomnosti pravomocného Hlavního Ducha supervesmíru, který neprodleně odešle tuto zprávu na Divinington. V průměru, Ladiči dosahují svých lidských chráněnců těsně před šestými narozeninami. V současné generaci to trvá pět let, deset měsíců a čtyři dny, což je na 2 134-tý den pozemského života.

108:2.2 (1187.1) Ladiči nemohou vniknout do smrtelné mysli, dokud ta nebyla náležitě připravena péčí pomocných duchů mysli, spojených ve Svatém Duchu. A je zapotřebí koordinovaného působení všech sedmi pomocných duchů, aby lidská mysl byla způsobilá pro přijetí Ladiče. Mysl tvora musí projevovat úctu a naznačovat funkci moudrosti tím, že je schopna volit mezi objevujícími se hodnotami dobra a zla—morální volba.

108:2.3 (1187.2) Tímto je lidská mysl připravena pro přijetí Ladičů, ale jako všeobecné pravidlo platí, že se v takových myslích neobjeví okamžitě, kromě na těch světech, kde Duch Pravdy působí jako duchovní koordinátor těchto rozdílných duchovních služeb. Když je tento duch poskytnutých Synů přítomen, Ladiči se spolehlivě objeví v okamžiku, kdy začíná působit sedmý pomocník mysli a signalizuje Vesmírnému Mateřskému Duchu, že bylo dosaženo potenciálu pro sladění předchozích pomoci přidružených šesti duchovních pomocníků v daném smrtelném intelektu. Proto se na Uranii božští Ladiči univerzálně poskytují všem normálním myslím smrtelného statusu ode dne příchodu Ducha Pravdy.

108:2.4 (1187.3) Ani když je mysl obdarovaná Duchem Pravdy nemohou Ladiči svévolně vniknout do smrtelného intelektu před objevením se morální volby. Ale když se takové morální rozhodnutí udělá, tento duchovní pomocník obdrží pravomoc přímo z Diviningtonu. Mezi božskými Ladiči a jejich lidskými chráněnci nepůsobí žádní prostředníci, nebo jiné zasahující instance či síly; Bůh a člověk jsou spojeni přímo.

108:2.5 (1187.4) Předtím, než je na obyvatele evolučního světa rozlit Duch Pravdy, poskytnutí Ladiče se zdá být určeno mnoha duchovními vlivy a postoji osobnosti. My plně nerozumíme

zákonům, regulujících taková poskytnutí; my nerozumíme přesně co stanovuje vyslání Ladičů, kteří dobrovolně souhlasili pobývat v takových vyvíjejících se myslích. Ale pozorujeme četné vlivy a podmínky, které se zdají být spojeny s příchodem Ladičů do takových myslí před poskytnutím Ducha Pravdy a ty jsou:

108:2.6 (1187.5) 1. Přidělení osobních serafských ochránců. Jestliže smrtelník nebyl předtím obydlen Ladičem, přidělení osobního strážce znamená okamžité poslání Ladiče. Existuje určitý, velmi závazný, ale neznámý, vztah mezi péčí Ladiče a péčí osobních serafských ochránců.

108:2.7 (1187.6) 2. Docílení třetího okruhu intelektuálního a duchovního dosažení. Viděl jsem Ladiče přijít do smrtelných myslí po dobytí třetího okruhu ještě předtím, než takový úspěch mohl být signalizován osobnostem lokálního vesmíru, starající se o takové záležitosti.

108:2.8 (1187.7) 3. Po přijetí nejvyššího rozhodnutí neobyčejné duchovní důležitosti. Takové lidské chování při osobní planetární krizi je obvykle doprovázeno okamžitým příchodem čekajícího Ladiče.

108:2.9 (1187.8) 4. Duch bratrství. Bez ohledu na dosažení psychických okruhů a přidělení osobních strážců—za nepřítomnosti něčeho, připomínajícího krizové rozhodnutí—když vyvíjející se smrtelník začíná být ovládaný láskou ke svým druhům a oddaný nesobecké péči pro své bratry v těle, čekající Ladič neodvratně sestoupí dolů, aby pobýval v mysli takového smrtelného služebníka.

^{108:2.10} (1188.1) 5. Prohlášením úmyslu vykonat vůli Boha. Pozorujeme, že mnoho smrtelníků na světech prostoru jsou očividně připraveni přijmout Ladiče a přesto se Monitory neobjeví. My takové tvory sledujeme v jejich každodenním životě a vidíme, že brzy, v tichosti, téměř nevědomě, dospějí k rozhodnutí vykonávat vůli nebeského Otce. A potom zaznamenáme okamžité vyslání Ladičů Myšlení.

^{108:2.11} (1188.2) 6. Vliv Nejvyšší Bytosti. My pozorujeme, že na světech, kde Ladiči nesplývají s vyvíjejícími se dušemi smrtelných obyvatel, jsou někdy poskytnuti v důsledku vlivů, které jsou zcela mimo naše chápání. Domníváme se, že taková poskytnutí jsou stanovena nějakým kosmickým reflexivním jevem, vznikajícím v Nejvyšší Bytosti. Proč tito Ladiči nemohou splynout, nebo nesplývají s těmito určitými typy evolučních smrtelných myslí, my nevíme. Takové procesy nám nebyly nikdy odhaleny.

3. Organizace a řízení

^{108:3.1} (1188.3) Pokud my víme, Ladiči jsou organizováni jako nezávislý pracovní útvar ve vesmíru vesmírů a jsou zjevně řízeni přímo z Diviningtonu. Ladiči jsou jednotní ve všech sedmi supervesmírech a ve všech lokálních vesmírech slouží stejné Tajemné Monitory. Z pozorování víme, že existují početné skupiny Ladičů, mající sériový systém, který obsahuje celé rasy, soudná období, světy, soustavy a vesmíry. Nicméně je nadmíru obtížné sledovat činnost těchto božských darů, protože se vzájemně vyměňují po celém velkém vesmíru.

^{108:3.2} (1188.4) Přesná a úplná evidence Ladičů (mimo Divinington) se nachází pouze v hlavních řídicích centrech sedmi

supervesmírů. Číslo a kategorie každého Ladiče, pobývajícího v každém vzestupném tvorovi, je nahlášeno Rajskými orgány hlavnímu řídicímu centru supervesmíru a odtud jsou sděleny do hlavního centra daného lokálního vesmíru a pak na konkrétní planetu. Ale záznamy lokálních vesmírů neprozrazují celé číslo Ladičů Myšlení; záznamy v Nebadonu obsahují pouze přidělovací číslo v lokálním vesmíru, které bylo určeno zástupci Věčně Moudrých. Skutečný význam úplného čísla Ladiče je znám jenom na Diviningtonu.

108:3.3 (1188.5) Lidští chráněnci jsou často známi podle čísel svých Ladičů; smrtelníci dostanou opravdová vesmírná čísla až po splynutí s Ladičem a toto spojení je signalizováno poskytnutím nového jména nového tvora strážcem osudu.

108:3.4 (1188.6) Ačkoliv máme evidenci Ladičů Myšlení v Orvontonu a ačkoliv nemáme absolutně žádnou moc nad nimi, nebo administrativní spojení s nimi, pevně věříme, že existuje velmi těsné administrativní spojení mezi jednotlivými světy lokálních vesmírů a centrálním sídlem těchto božských darů na Diviningtonu. My s jistotou víme, že po objevení se Rajského poskytnutého Syna má evoluční svět Osobního Ladiče, který mu byl přidělen jako planetární dohlížitel Ladičů Myšlení.

108:3.5 (1189.1) Stojí za pozornost, že inspektoři lokálního vesmíru se při vykonávání planetární prohlídky vždy obracejí na planetárního vedoucího Ladičů Myšlení, stejně jako když dávají pokyny představitelům serafů a vůdcům ostatních řádů, přidělených k řídicí správě evolučního světa. Není to dlouho, kdy takovou pravidelnou inspekci vykonal na Urantii Tabamantia, hlavní správce všech planet experimentálního života ve vesmíru Nebadon. A záznamy odhalují, že kromě

napomenutí a obvinění, které sdělil různým představitelům nadlidských osobností, také vyslovil následující ocenění vedoucímu Ladičů, ať již se nachází na planetě, v Salvingtonu, Uverse, nebo Diviningtonu, což my s určitostí nevíme, ale on řekl:

^{108:3.6 (1189.2)} „A nyní se obracím k vám, postavených vysoce nade mnou; byl jsem pověřen dočasným dohledem nad experimentální planetární sérií; a vyjadřuji obdiv a hluboký respekt k této pozoruhodné skupině nebeských pečovatelů, Tajemných Monitorů, které se dobrovolně nabídly sloužit na této neuspořádané sféře. Bez ohledu na to, jak těžké jsou krizové situace, vy nikdy nezakolísáte. Jak v záznamech Nebadononu, tak i před komisemi Orvontonu se nikdy neobjevilo obvinění božského Ladiče. Vždy zůstáváte věrni svým povinnostem; jste stále božsky spolehliví. Pomáháte napravovat chyby a nahrazovat nedostatky všech, kteří pracují na této planetě. Jste úžasné bytosti, strážci dobra v duších tohoto zaostalého světa. Skládám vám poklonu, ačkoliv jste mně formálně podřízeni jako dobrovolní pečovatelé. Klaním se před vámi v pokorném uznání vaší výjimečné nesobeckosti, vaší soucitné péče a vaší nestranné oddanosti. Vy si zasluhujete jmenovat se bohu-podobní služebníci smrtelných obyvatel tohoto vnitřními rozpory zmítaného, žalostného a nemocemi postiženého světa. Vzdávám vám čest! Moje úcta k vám hraničí se zbožňováním!“

^{108:3.7 (1189.3)} V důsledku mnoha obsažných evidencí my věříme, že Ladiči jsou dokonale organizovaní, že existuje velmi inteligentní a účinné direktivní řízení těchto božských darů, vycházející z nějakého velmi vzdáleného a centrálního zdroje,

pravděpodobně z Diviningtonu. Víme, že přicházejí na světy z Diviningtonu a nepochybně se tam vracejí po smrti svých chráněnců.

^{108:3.8 (1189.4)} U vyšších duchovních řádů je neobyčejně obtížné zjistit mechanismus řízení. Když můj řád osobností vykonává naše specifické povinnosti, bezpochyby nám bez našeho vědomí pomáhají četné jiné osobní a neosobní sub-božské skupiny a společně působíme v rozsáhlém vesmíru ve vzájemné závislosti. Cítíme, že takto sloužíme, protože my jsme jedinou skupinou osobních tvorů (mimo Osobní Ladiče), kteří jsou si jednotně vědomi přítomnosti početných řádů před-osobních entit.

^{108:3.9 (1189.5)} Uvědomujeme si přítomnost Ladičů, kteří jsou fragmenty před-osobního Božstva Prvotního Zdroje a Středu. Tušíme přítomnost Inspirovaných Duchů Trojice, kteří jsou nadosobním vyjádřením Rajské Trojice. Podobně spolehlivě zjišťujeme duchovní přítomnost některých neodhalených řádů, pocházejících z Věčného Syna a Nekonečného Ducha. A my částečně vnímáme ještě jiné entity, vám neodkryté.

^{108:3.10 (1190.1)} Melkisedekové Nebadonu učí, že Osamělí Poslové jsou osobními koordinátory těchto různých faktorů, obsažených v rozšiřujícím se Božstvu evoluční Nejvyšší Bytosti. Je velmi pravděpodobné, že můžeme být účastníky empirického sjednocení mnoha nevysvětlitelných jevů času, ale nejsme si vědomě jisti, že to takhle funguje.

4. Vztah k jiným duchovním vlivům

108:4.1 (1190.2) S výjimkou možné koordinace s jinými fragmenty Božstva jsou Ladiči zcela osamoceni ve své sféře činnosti ve smrtelné mysli. Tajemné Monitory jsou výmluvným důkazem faktu, že přestože se Otec mohl očividně vzdát vykonávání veškeré přímé osobní moci a autority v celém velkém vesmíru, nehledě na tento akt zřeknutí se moci v zájmu dětí Nejvyššího Tvořitele Rajských Božstev, Otec si určitě ponechal pro sebe neměnné právo být přítomen v myslích a duších svých vyvíjejících se tvorů za tím účelem, aby takto mohl k sobě připoutat všechny tvory tvoření v součinnosti s duchovní gravitací Rajských Synů. Když byl ještě na Urantii, váš poskytnutý Rajský Syn řekl: „Já, jestli budu pozvednut, pozvednu všechny lidi“. Tuto duchovní přitažlivou sílu Rajských Synů a jejich tvořivých společníků rozpoznáme a rozumíme jí, ale ne zcela chápeme metody všemoudrého Otcova působení skrze Tajemné Monitory, které žijí a pracují tak statečně v lidské mysli.

108:4.2 (1190.3) Ačkoliv tyto tajemné monitory se nepodřizují fungování vesmíru vesmírů, ani s ním nejsou koordinovány, nebo zjevně spojeny, přestože působí samostatně v myslích lidských dětí, bez ustání pobízejí tvory, které obývají, směrem k božským ideálům, stále je lákají směrem nahoru ke smyslům a účelům budoucího a lepšího života. Tyto Tajemné Monitory nepřetržitě pomáhají při utváření duchovní nadvlády Michaela v celém vesmíru Nebadonu a současně záhadným způsobem přispívají ke stabilizaci svrchovanosti Věčně Moudrých v Orvontonu. Ladiči jsou vůlí Boha a protože Nejvyšší Tvořitelé—dětí Boha—také osobně ztělesňují tu stejnou vůli, je nevyhnutelné, aby činnost Ladičů a svrchovanost vesmírných vládců byly vzájemně závislé. Přestože mezi přítomností Otce

v Ladičích a svrchovaností Otce, která je ztělesněna v Michaelovi Nebadonském, zřejmě neexistuje spojení, nemohou nebýt být rozdílnými projevy jedné a té samé božskosti.

^{108:4.3 (1190.4)} Ukazuje se, že Ladiči Myšlení se objevují a odcházejí zcela nezávisle na jakýchkoliv duchovních přítomnostech; vypadá to, že působí v souladu s vesmírnými zákony, kromě těch, které řídí a kontrolují výkonnosti všech dalších duchovních vlivů. Ale bez ohledu na takovou zřejmou nezávislost, dálkové pozorování nepopíratelně odhaluje, že Ladiči působí v lidské mysli v dokonalém souladu a souhře se všemi ostatními duchovními pečovateli, včetně pomocných duchů mysli, Svatého Ducha, Ducha Pravdy a jiných vlivů.

^{108:4.4 (1190.5)} Když je svět izolován kvůli vzpouře, když je planeta odříznuta ode všech vnějších okruhových komunikací, což se stalo Urantii po převratu Kaligastii, kromě osobních poslů tam zůstává pouze jedna možnost přímé meziplanetární, nebo vesmírné komunikace a to je skrze Ladiče sfér. Bez ohledu na to, co se stane na světě, nebo ve vesmíru, Ladičů se to nikdy přímo netýká. Izolace planety v žádném případě nemá na Ladiče vliv a na jejich schopnost komunikovat s jakoukoliv částí lokálního vesmíru, supervesmíru, či středního vesmíru. A to je ten důvod, proč se tak často na světech v karanténě provádí spojení s vrcholovými a samočinnými Ladiči záložního sboru osudu. Použití takové metody pomůže překonat komplikace, způsobené izolací planety. V posledních letech fungoval na Urantii okruh archandělů, ale tento prostředek komunikace je do značné míry omezen pouze na zprávy samotného sboru archandělů.

^{108:4.5 (1191.1)} My jsme si vědomi mnohých duchovních jevů v rozlehlém vesmíru, kterým bohužel úplně nerozumíme. Ještě jsme si neosvojili všechno to, co se kolem nás děje; a já věřím, že většina této tajemné činnosti je vykonávána Gravitačními Posly a některými typy Tajemných Monitorů. Nevěřím, že Ladiči se věnují výhradně přetváření lidských myslí. Jsem přesvědčen, že Osobní Monitory a další řády neodhalených před-osobních duchů představují přímé a nevysvětlitelné spojení Vesmírného Otce s tvory světů.

5. Poslání Ladičů

^{108:5.1 (1191.2)} Ladiči přijímají obtížný úkol, když se dobrovolně hlásí pobývat v takových složitých bytostech, jaké žijí na Urantii. Ale berou na sebe úkol pobývat ve vašich myslích, kde obdrží připomínky duchovních zpravodajských služeb a potom se pokusí tyto duchovní zprávy nadiktovat, nebo přetlumočit materiální mysli; oni jsou nepostradatelným faktorem pro vzestup do Ráje.

^{108:5.2 (1191.3)} To, co Ladič Myšlení nemůže použít ve vašem současném životě, ty pravdy, které nemůže úspěšně předat člověku, ve kterém pobývá, pečlivě uchová pro použití v příští etapě bytí. Stejně, jak nyní přenáší z okruhu na okruh to, co se mu nepodařilo přidat do zkušenosti svého lidského chráněnce kvůli nezpůsobilosti, nebo neschopnosti tvora zajistit dostatečný stupeň spolupráce.

^{108:5.3 (1191.4)} Na jednu věc se můžete spolehnout: Ladiči nikdy neztratí nic z toho, co bylo svěřeno do jejich péče; nikdy jsme neslyšeli, že by tito duchovní pomocníci nedostáli svým povinnostem. Andělé a jiné vysoké typy duchovních bytostí,

včetně těch typů Synů, kteří působí v lokálních vesmírech, mohou příležitostně konat zlo, mohou někdy sejít z božské cesty, ale Ladiči nikdy nezakolísají. Jsou absolutně spolehliví a to platí ve stejné míře o všech sedmi skupinách.

108:5.4 (1191.5) Váš Ladič je potenciálem vašeho nového a příštího stavu bytí, urychleného poskytnutí vašeho věčného synovstva s Bohem. Se souhlasem vaší vůle a s pomocí vaší vůle je Ladič schopen přimět vývojové tendence materiální mysli tvora přetvářet v činy, vycházejících z podnětů a úmyslů vznikajících morontialní duše.

108:5.5 (1191.6) Tajemné Monitory nejsou pomocníci myšlení; oni jsou ladiči myšlení. Společně s materiální myslí, kterou ladí a oduševňují, se snaží vytvořit novou mysl pro nové světy a nové jméno vaší budoucí cesty. Jejich poslání se především týká budoucího života, ne tohoto života. Oni se nazývají nebeskými pomocníky, ne pozemskými pomocníky. Jejich starostí není usnadnit vám vaši smrtelnou cestu; spíše se snaží dělat vám život přiměřeně obtížným a náročným, aby to tak podněcovalo a násobilo vaše rozhodování. Přítomnost významného Ladiče Myšlení neposkytuje pohodlí života a osvobození od namáhavého myšlení, ale takový božský dar by měl vyvolat povznesený klid v mysli a nádherný pokoj ducha.

108:5.6 (1192.1) Vaše přechodné a stále se měnící emoce radosti a smutku jsou v podstatě čistě lidskými a materiálními reakcemi na váš vnitřní psychický stav a na vaše vnější materiální prostředí. Proto se neobracejte k Ladiči za účelem sobecké útěchy a smrtelného pohodlí. Úkolem Ladiče je připravit vás na věčnou cestu, zajistit vaše přežití. Není posláním Tajemných Monitorů utěšovat vaše podrážděné city, nebo pečovat o vaši

poraněnou pýchu; příprava vaší duše na dlouhou vzestupnou cestu je to, co upoutává pozornost Ladiče a zabírá jeho čas.

108:5.7 (1192.2) Pochybuji, že jsem schopen vám vysvětlit úplně přesně to, co Ladiči dělají ve vašich myslích a vašich duších. Nevím, zdali jsem si plně vědom toho, co se skutečně odehrává v kosmickém spojení božského Monitoru a lidské mysli. Je to všechno poněkud pro nás záhadné, ne pokud se jedná o záměr a účel, ale pokud se jedná o samotný způsob provedení. A to je přesně ten důvod, proč čelíme takovým potížím při nalézání vhodného jména pro tyto nadpozemské dary smrtelným lidem.

108:5.8 (1192.3) Ladiči Myšlení by chtěli změnit vaše pocity strachu v přesvědčení o lásce a sebedůvěře; ale to nemohou dělat mechanicky a libovolně; to je váš úkol. Při uskutečňování těch rozhodnutích, která vás vysvobodí z okovů strachu, vy doslova poskytujete psychický opěrný bod, na kterém Ladiči mohou potom použít duchovní páku povznášejícího a vzestupného osvícení.

108:5.9 (1192.4) Když nastanou ostré a otevřené konflikty mezi vyššími a nižšími tendencemi ras, mezi tím, co opravdu je správné či špatné (a ne to, co vy pouze nazýváte dobrem a zlem), můžete spoléhat na to, že Ladič se vždy zúčastní takových zkušeností nějakým rozhodným a aktivním způsobem. Skutečnost, že taková aktivita Ladiče může být nevnímána lidským partnerem, ani v nejmenším nesnižuje její hodnotu a opravdovost.

108:5.10 (1192.5) Jestli máte osobního strážce osudu a neuspějete v pokračování života, ten strážný anděl musí být posouzen, aby se mohlo o něm prohlásit, že vykonával své povinnosti

svědomitě. Ale Ladiči Myšlení nejsou takhle podrobeni vyšetření, když jejich chráněnci neuspějí pokračovat v dalším životě. My všichni víme, že anděl může eventuálně nesplnit očekávání ve své službě, zatímco Ladiči Myšlení se vyznačují Rajskou dokonalostí; jejich služba je charakterizována bezchybnou metodou, jejíž kritika je za hranicemi možností jakékoliv bytosti mimo Divinington. Máte dokonalé průvodce a proto cíl být dokonalými je rozhodně dosažitelný.

6. Bůh v člověku

108:6.1 (1192.6) Je to opravdu příklad boží blahovůle, že ušlechtilí a dokonalí Ladiči nabízejí sami sebe pro skutečnou existenci v myslích materiálních tvorů, takových, jako jsou smrtelníci Urantie, aby fakticky vytvořili zkušební spojení s pozemskými bytostmi živočišného původu.

108:6.2 (1193.1) Bez ohledu na předchozí status obyvatel světa, po poskytnutí božího Syna a po poskytnutí Ducha Pravdy se Ladiči hrnou na takový svět, aby pobývali v myslích všech normálních tvorů vlastní vůle. Po dokončení mise Rajského poskytnutého Syna se tyto Monitory skutečně stanou „nebeským královstvím uvnitř vás“. Prostřednictvím poskytnutých božských darů se Otec přibližuje co možná nejblíže k hříchu a zlu, protože je doslovnou pravdou, že Ladiči musí existovat ve smrtelné mysli také v samém středu lidské nečestnosti. Vnitřně zavedení Ladiči jsou obzvláště mučeni takovými myšlenkami, které jsou čistě podlé a sobecké; jsou sklíčení nedostatkem úcty pro to, co je krásné a božské a jejich práce je doslova mařena množstvím pošetilých živočišných strachů člověka a jeho dětinskými obavami.

108:6.3 (1193.2) Tajemné Monitory jsou nepochybně poskytnutím Vesmírného Otce, odrazem obrazu Boha v celém vesmíru. Jeden velký učitel kdysi připomínal lidem, že by se měli obrodit v duchu své mysli, stát se novými lidmi, kteří, jako Bůh, jsou vytvořeni ve spravedlnosti a v naplnění pravdy. Ladič vyjadřuje božskost, přítomnost Boha. „Obraz Boha“ se nevztahuje na fyzickou podobu, nebo omezené možnosti materiálních schopností tvorů, ale spíše na dar duchovní přítomnosti Vesmírného Otce v nebeském poskytnutí Ladičů Myšlení prostým tvorům vesmíru.

108:6.4 (1193.3) Ladič je vaším pramenem duchovního dosažení a vnitřní nadějí na získání božského charakteru. On je síla, výsada a možnost věčného života, což vás proto zcela a navždy odlišuje od čistě živočišných tvorů. On je vyšším a věrným vnitřním duchovním stimulátorem mysli na rozdíl od vnějších a fyzických stimulů, které se dostávají k mysli přes nervově-energetický mechanismus materiálního těla.

108:6.5 (1193.4) Tito spolehliví opatrovníci nastávající životní dráhy jsou bezchybně přesnou duchovní analogií každého intelektuálního tvoření; tímto způsobem vás pomalu a jistě přetvářejí do toho, čím skutečně jste (pouze v duchovním smyslu) pro vzkříšení na světech dalšího života. A všechna tato jemná duchovní přetváření se uchovávají ve formulující se realitě vaší vyvíjející se a nesmrtelné duši, ve vašem morontálním „já“. Tyto reálnosti jsou skutečně tady, bez ohledu na to, že Ladiči se zřídka podaří povznést tato zdvojená tvoření natolik, aby je bylo možno odhalit paprskům vědomí.

108:6.6 (1193.5) A tak, jak vy jste lidským rodičem svého dítěte, tak Ladič je božským rodičem vašeho skutečného „já“, vašeho

vyššího a rozvíjejícího se „já“, vašeho lepšího morontialního a budoucího duchovního „já“. A právě tuto vyvíjející se morontialní duši vidí soudci a cenzoři když rozhodnou o vašem věčném životě a pošlou vás nahoru na nové světy a do nikdy nekončící existence ve věčném spojení s vaším věrným partnerem—Bohem, Ladičem.

^{108:6.7 (1193.6)} Ladiči jsou věční předkové, boží originály vašich vyvíjejících se nesmrtelných duší; jsou neutuchajícím podnětem, který vede člověka ke snaze zvládnout materiální a současnou existenci ve světle budoucí duchovní cesty. Monitory jsou zajatci neumírající naděje, prameny věčného rozvoje. A jak se radují z více či méně přímého komunikování se svými chráněnci.! Jakou mají radost, když se mohou obejít bez symboliky a jiných metod nepřímé komunikace a sršet svá poselství přímo do intelektů svých lidských partnerů!

^{108:6.8 (1194.1)} Vy, lidé, jste na počátku bezkonečného odhalování téměř nekonečného panoráma—bezmezného rozšiřování nikdy nekončících, neustále se rozpínajících sfér možností radostné služby, nesrovnatelného dobrodružství, zušlechtující nejistoty a neomezeného dosažení. Když se nad vámi zatáhnout mračna, vaše víra by měla přijmout fakt přítomnosti ve vás pobývajícího Ladiče a tím být schopni vidět za mlhu smrtelné nejistoty do jasně zářícího slunce věčné spravedlnosti na vábících vrcholech obytných světů Satanie.

^{108:6.9 (1194.2)} [Představeno Osamělým Poslem Orvontonu.]

Kapitola 109

Vztah Ladičů k vesmírným tvorům

109:0.1 (1195.1) LADIČI Myšlení jsou děti vesmírné cesty a je pravdou, že nezkušení Ladiči musí získat zkušenosti s mírou růstu a rozvoje smrtelných tvorů. Tak, jak se lidské dítě rozvíjí, připravujíc se na těžkosti evoluční existence, tak podobně Ladiči získávají na dokonalosti ve zkoušce na příští etapu vzestupného života. Tak, jak dítě nabývá prostřednictvím společenského a zábavného života v raném dětství přizpůsobivou všestrannost pro své dospělé aktivity, tak podobným způsobem docílí vnitřní Ladič schopností, nezbytných pro příští etapu kosmického života, pomocí přípravného smrtelného plánování a nacvičováním těch činností, které jsou spojeny s morontální cestou. Lidský život je zkušebním obdobím, které je účinně využíváno Ladičem při přípravě pro zvýšené odpovědnosti a důležitější příležitosti v budoucím životě. Snahy Ladiče, přestože ve vás nyní žije, se ani tak příliš netýkají záležitostí dočasného života a planetární existence, ale připravují vyvíjející se mysli lidských bytostí pro reality vesmírné cesty.

1. Vývoj Ladičů

109:1.1 (1195.2) Domníváme se, že musí existovat ucelený a propracovaný plán výcviku a rozvoje nezkušených Ladičů předtím, než jsou vysláni z Diviningtonu za svými úkoly, ale ve skutečnosti o tom toho moc nevíme. Nepochybně také existuje rozsáhlý systém pro přeškolení Ladičů se zkušenostmi z pobytu ve smrtelných bytostech, než se vydají na nové mise spojování se smrtelníky, ale i v tomto případě o tom skutečně moc nevíme.

109:1.2 (1195.3) Osobní Ladiči mně řekli, že pokaždé, když se smrtelníkovi s vnitřním Monitorem nepodaří zajistit věčný

život, po návratu na Divinington se takoví Ladiči zapojí do rozšířeného vzdělávacího kurzu. Tento doplňující výcvik je možný díky zkušenosti z pobytu v lidské bytosti a provádí se vždy před opětovným navrácením se Ladiče na evoluční světy času.

^{109:1.3 (1195.4)} Nic v kosmu nemůže nahradit skutečnou zkušenost života. Dokonalost božskosti nově zformovaných Ladičů Myšlení v žádném případě neobdarovává tento Tajemný Monitor schopností zkušeného pečovatele. Zkušenost je neoddelitelná od živého bytí; je to jediná věc, kterou je nezbytné získat skutečným žitím; žádná míra božskosti vás nemůže zprostit této nezbytnosti. Proto společně se všemi bytostmi, žijícími a fungujícími uvnitř současné sféry Nejvyššího, Ladiči Myšlení musí získat zkušenosti; musí projít vývojem od nižších, nezkušených, k vyšším, zkušenějším skupinám.

^{109:1.4 (1196.1)} Ladiči projdou určitou vývojovou etapou ve smrtelné mysli; získají reálnou zkušenost, která je navěky jejich. Ladiči v důsledku všemožných kontaktů s materiálními rasami postupně nabudou zkušenosti a schopnosti bez ohledu na přežití či nepřežití svých daných smrtelných chráněnců. Oni jsou také rovnocennými partnery lidské mysli v podporování evoluce nesmrtelné duše, mající potenciál věčného života.

^{109:1.5 (1196.2)} První stadium evoluce Ladiče je dosaženo při splynutí s přeživší duší smrtelné bytosti. A tak, zatímco vy se ve své podstatě vyvíjíte dovnitř a nahoru, od člověka k Bohu, Ladiči se vyvíjejí ven a dolů, od Boha k člověku; a proto konečným výsledkem tohoto spojení božskosti a lidskosti bude věčný syn člověka a syn Boha.

2. Samočinní Ladiči

^{109:2.1 (1196.3)} Byli jste seznámeni s kategorizací Ladičů ve vztahu ke zkušenosti—nezkušení, pokročilí a vrcholoví. Měli byste také znát určitou funkční kategorizaci—samočinné Ladiče. Samočinný Ladič je ten, který:

^{109:2.2 (1196.4)} 1. Má určitou požadovanou zkušenost v evolučním životě tvora vlastní vůle a to buď jako dočasný obyvatel na světě, kde Ladiči jsou pouze zapůjčeni smrtelným chráněncům, nebo na planetě faktického splynutí, kde člověk nebyl schopen prodloužit svůj život. Takový Monitor je buď pokročilým, nebo vrcholovým Ladičem.

^{109:2.3 (1196.5)} 2. Získal duchovní rovnováhu v člověku, který dosáhl třetího psychického okruhu a má přiděleného osobního serafského strážce.

^{109:2.4 (1196.6)} 3. Má chráněnce, který udělal nejvyšší rozhodnutí—vstoupit do posvátného a upřímného spojení s Ladičem. Ladič připravuje dopředu vlastní splynutí a považuje toto sjednocení za hotovou skutečnost.

^{109:2.5 (1196.7)} 4. Má chráněnce, který byl přijat do záložního sboru osudu na evolučním světě vzestupných smrtelníků.

^{109:2.6 (1196.8)} 5. Byl někdy, během doby, kdy se jeho chráněnc nacházel ve stavu spaní, dočasně odvolán z mysli svého smrtelného pobývání, aby vykonal určité úkoly—navázal spojení, vytvořil kontakt, udělal přeregistraci, nebo jinou mimolidskou službu, spojenou s duchovním řízením daného světa.

^{109:2.7 (1196.9)} 6. Sloužil v době krize a byl účastníkem zkušenosti některé lidské bytosti, která byla materiálním doplněním duchovní osobnosti, již bylo svěřeno vykonání určitého kosmického činu, nezbytného pro duchovní organizaci planety.

^{109:2.8 (1196.10)} Zdá se, že samočinní Ladiči mají výrazný stupeň vůle ve všech záležitostech, nezahrnujících lidské osobnosti svých bezprostředních pobytů, jak je patrné podle jejich četných činů, vykonaných jak uvnitř, tak i vně smrtelníků, ke kterým jsou přiděleni. Takoví Ladiči se zúčastňují početných aktivit na světě svého pobytu, ale mnohem častěji působí jako skrytí obyvatelé pozemských tělesných schránek svého vlastního výběru.

^{109:2.9 (1196.11)} Nepochybně mohou tyto vyšší a zkušenější typy Ladičů komunikovat se svými druhy na jiných světech. Ale, i když samočinní Ladiči takto spolu komunikují, dělají to pouze na úrovních své vlastní práce a za účelem uchování svěrenských údajů, potřebných pro práci Ladičů v oblastech svého pobývání, ačkoliv je známo, že příležitostně se zúčastňují řešení meziplanetárních záležitostí v době krize.

^{109:2.10 (1197.1)} Vrcholové a samočinné Ladiči mohou opustit lidské tělo podle své vlastní vůle. Oni nejsou organickou, nebo biologickou součástí smrtelného života; jsou božím doplněním tohoto života. V původních plánech života se s nimi počítalo, ale nejsou pro materiální existenci nepostradatelní. Nicméně, je nutno poznamenat, že poté, kdy vstoupí do mysli bytosti, velmi vzácně a to i na přechodnou dobu, opouštějí smrtelné tělesné schránky svého pobytu.

109:2.11 (1197.2) Superúčinní Ladiči jsou ti, kteří dosáhli splnění svých svěřených úkolů a jenom čekají na rozklad materiálního prostředku života, nebo na přenesení nesmrtelné duše.

3. Vztah Ladičů k typům smrtelníků

109:3.1 (1197.3) Charakter detailní práce Tajemných Monitorů se mění podle podstaty jejich poslání—zdali jsou Ladiči spojení, nebo splynutí. Někteří Ladiči jsou pouze zapůjčení na dobu dočasných životů svých chráněnců, jiní jsou poskytnuti jako kandidáti na získání osobnosti a mají povolení pro věčné splynutí v případě, jestli jejich chráněnci přežijí. Existuje také mírný rozdíl v jejich práci mezi odlišnými planetárními typy a rovněž v rozdílných soustavách a vesmírech. Ale, celkem vzato, jejich práce je mimořádně jednotná, mnohem více, než jsou povinnosti všech ostatních vytvořených řádů nebeských bytostí.

109:3.2 (1197.4) Na některých primitivních světech (patřících k první skupině) pobývají Ladiči v mysli tvora v rámci empirického tréninku, zaměřeného především na sebevzdělávání a postupný rozvoj. Nezkušení Ladiči jsou obvykle posláni na takové světy v počátečních dobách jejich existence, kdy primitivní lidé vcházejí do údolí rozhodování, ale kdy poměrně málo z nich si zvolí vzestup k morálním vrcholům, nacházejících se za kopci sebeovládání a získání charakteru, aby dosáhli vyšších úrovní objevující se duchovnosti. (Nicméně, mnoho z těch, kterým se nezdaří splynout s Ladičem, přežijí jako vzestupné bytosti spojení s Duchem). Ladičům se dostane cenného tréninku a získají skvělou zkušenost v dočasném spojení s primitivními myslími a jsou potom schopni využít tuto zkušenost ve

prospěch vyšších bytostí na jiných světech. V celém rozsáhlém vesmíru se nikdy neztratí nic, co má význam pro věčný život,.

^{109:3.3 (1197.5)} Na světě jiného typu (druhá skupina) Ladiči jsou smrtelným bytostem pouze zapůjčení. Tady Monitory nemohou nikdy dosáhnout splynutí se svými lidskými chráněnci prostřednictvím takového pobytu, ale poskytnou jim během jejich smrtelného života velkou pomoc, mnohem větší než jsou schopni dát smrtelníkům Urantie. Na takových světech jsou Ladiči zapůjčení smrtelným tvorům na jednu délku života jako vzory pro dosažení vyšší duchovnosti, jako dočasní pomocníci ve složitém úkolu zdokonalování věčného charakteru. Ladiči se nevracejí po přirozené smrti; tito přeživší smrtelníci získají věčný život skrze splynutí s Duchem.

^{109:3.4 (1197.6)} Na světech, jako je Urantia, (třetí skupina) dochází k opravdovému zasnoubení s božskými dary—spojení na život a na smrt. Jestliže budete pokračovat v dalším životě, bude to věčné sloučení, trvalé splynutí, vytvářející z člověka a Ladiče jednu bytost.

^{109:3.5 (1197.7)} Na světech skupiny světů, obydlených smrtelníky se třemi mozky, Ladiči jsou schopni vytvořit mnohem reálnější kontakt se svými chráněnci během jejich dočasného života, než s bytostmi s jedním či dvěma mozky. Ale v posmrtné dráze pokračují tří-mozkové typy naprosto stejně jako jedno-mozkové typy a jako rasy se dvěma mozky, což jsou smrtelníci na Urantii.

^{109:3.6 (1198.1)} Následně po pobytu Rajského poskytnutého Syna na dvou-mozkových světech jsou nezkušení Ladiči málokdy přiděleni osobám, které mají nepochybnou schopnost pro

přežití. My věříme, že na takových světech prakticky všichni Ladiči, pobývající ve vnímavých mužích a ženách se schopností věčného života, patří k pokročilému, nebo vrcholovému typu.

109:3.7 (1198.2) V mnohých raných evolučních rasách Urantie existovaly tři skupiny bytostí. Byly tam čistě živočišné bytosti, které zcela postrádaly schopnost pro přijetí ladiče. Byly tam takové bytosti, které projevovaly nepochybnou schopnost přijmout Ladiče a obdržely je okamžitě, když dosáhly věku morální odpovědnosti. Byl tam třetí typ bytostí, které zaujímaly hraniční pozici; měly schopnost pro přijetí ladiče, ale Monitory mohly obydlet mysl pouze na osobní žádost jedince.

109:3.8 (1198.3) Ale v těch bytostech, které jsou prakticky neschopny věčného života kvůli dědičným vlastnostem po nezpůsobilých a nekvalitních předcích, mnoho nezkušených Ladičů získalo cennou úvodní zkušenost při kontaktu s evoluční myslí a tím se stali způsobilějšími pro následnou misi ve vyšším typu mysli na nějakém jiném světě.

4. Ladiči a lidská osobnost

109:4.1 (1198.4) Vnitřní Ladiči významnou měrou pomáhají vyšším formám inteligentní vzájemné komunikace mezi lidskými bytostmi. Zvířata mají pocit sounáležitosti, ale nemají schopnost sdělovat si mezi sebou své představy; jsou schopna projevovat emoce, ale ne ideje a ideály. Ani lidé živočišného původu nepoznají vysoký typ intelektuálního spojení, nebo duchovního kontaktu se svými druhy, dokud nejsou obdarováni Ladiči Myšlení. Ale když takoví evoluční tvorové vyvinou řeč, jsou na cestě vedoucí k přijetí Ladičů.

109:4.2 (1198.5) Ve skutečnosti u zvířat existuje primitivní forma komunikace, ale při takových primitivních kontaktech existuje málo osobitosti, nebo žádná. Ladiči nejsou osobnosti, oni jsou před-osobní bytosti. Ale pocházejí ze zdroje osobnosti a jejich přítomnost rozšiřuje kvalitativní projevy lidské osobnosti; to platí především tehdy, jestli Ladič má předchozí zkušenost.

109:4.3 (1198.6) Typ Ladiče má velký význam pro potenciální schopnost lidské osobnosti projevovat sebe sama. V průběhu věků mnoho významných intelektuálních a duchovních vůdců Urantie uplatnilo svůj vliv hlavně kvůli převaze a předchozí zkušenosti svých vnitřních Ladičů.

109:4.4 (1198.7) Vnitřní Ladiči v nemalé míře spolupracují s jinými duchovními vlivy při přeměňování a polidšťování potomků primitivních lidí dávných věků. Kdyby byli Ladiči, pobývající v myslích obyvatel Urantie odvoláni, svět by se pomalu vrátil k životu a obyčejům lidí prvobytné doby; božské Monitory jsou jedním z reálných potenciálů progresivní civilizace.

109:4.5 (1198.8) Sleduji jednoho Ladiče Myšlení, obývajícího jednu mysl na Urantii, který podle záznamů na Uverse pobýval již předtím v patnácti myslích v Orvontonu. Nevíme, zdali tento Monitor má podobné zkušenosti v jiných supervesmírech, ale domnívám se, že ano. Je to úžasný Ladič a jedna z nejvýkonnějších a nejúčinnějších sil působících na Urantii v současné době. To, co jiní ztratili, protože odmítli věčný život, tato lidská bytost (a váš celý svět) nyní získává. Od toho, kdo nemá potřebné vlastnosti pro další život, bude právě tento zkušený Ladič odebrán, kterého nyní má, zatímco tomu, kdo má předpoklady pro věčný život, bude přidělen právě nezkušený Ladič loudavého odpadlíka.

^{109:4.6 (1199.1)} V určitém smyslu mohou Ladiči podporovat některá vzájemná obohacování planety v oblasti pravdy, krásy a dobra. Ale málokdy se jim dostane příležitosti druhého pobytu na stejné planetě; v současné době není na Urantii jediný sloužící Ladič, který by tady sloužil již předtím. A já vím o čem hovořím, protože v archívech Uversy máme jejich čísla a jejich záznamy.

5. Materiální překážky pro zavedení Ladiče

^{109:5.1 (1199.2)} Vrcholové a samočinné Ladiči jsou často schopni přispívat lidské mysli faktory duchovního významu, když tok myšlení volně protéká osvobozenými, ale kontrolovanými kanály tvůrčí představivosti. V takové době a někdy ve spánku je Ladič schopen pozastavit mentální proudy, zadržet a změnit myšlenkové procesy; a to všechno se dělá za účelem dosáhnout hlubokých duchovních proměn ve vyšších zákoutích nadvědomí. Takhle jsou síly a energie mysli mnohem více naladěny na kontaktní tóny duchovní úrovně současnosti i budoucnosti.

^{109:5.2 (1199.3)} Někdy je možné lidskou mysl osvětlit tak, že slyší božský hlas, který ve vás nepřetržitě mluví, abyste si mohli částečně uvědomit moudrost, pravdu, dobro a krásu trvale ve vás pobývajících potenciálních osobností.

^{109:5.3 (1199.4)} Ale vaše nestálé a rychle se měnící mentální postoje často maří plány Ladičů a narušují jejich práci. Jejich práce není ztěžována pouze přirozenými povahami smrtelných ras, ale tuto službu také značně zdržují vaše vlastní vytvořené názory, vyhraněné představy a dlouhodobé předsudky. Kvůli těmto překážkám se ve vědomí mnohdy objeví pouze jejich

neúplná tvorba, což nevyhnutelně vede ke zmatené představě. Proto při analýze mentálních situací je bezpečný pouze jeden přístup: v každé úvaze a v každé zkušenosti je nutno okamžitě rozpoznat přesně jejich podstatu a důležitost a vůbec nebrat na vědomí to, čím by se mohly stát.

^{109:5.4 (1199.5)} Velkým problémem života je úprava dědičných tendencí k potřebám duchovních podnětů, spuštěných přítomností Tajemných Monitorů. Zatímco na vesmírných a supervesmírných životních drahách žádný člověk nemůže sloužit dvěma pánům, během života, který nyní prožíváte na Urantii, každý člověk musí nutně sloužit dvěma pánům. Musíte se stát mistry v umění zvládat nepřetržitě lidský světský kompromis a současně projevovat duchovní oddanost pouze jednomu pánu; a to je příčina toho, proč tak mnozí klopýtají a padají, ztrácejí sílu a podléhají tlaku evolučního boje.

^{109:5.5 (1199.6)} Přestože jak odvěké dědictví intelektuálních vloh, tak i mechanismus elektrochemické regulace omezují sféru účinného působení Ladiče, žádné zděděné nedostatky (v psychicky normální mysli) nemohou nikdy zabránit eventuálnímu dosažení duchovnosti. Dědičnost může zpozdit rychlost dosažení osobnosti, ale nezabrání eventuálnímu završení vzestupné dráhy. Jestliže budete spolupracovat s vaším Ladičem, tento božský dar, dříve či později, vyvine nesmrtelnou morontialní duši a po následném splnutí s ní představí novou bytost nejvyššímu Synu-Vládci lokálního vesmíru a časem, Otcí Ladičů v Ráji.

6. Přetrvání opravdových hodnot

109:6.1 (1200.1) Ladiči nikdy neselžou; nikdy se neztratí nic, co má hodnotu věčného života; každá smysluplná hodnota v každém tvorovi vlastní vůle má jistotu přežití, bez ohledu na přežití či nepřežití smysl objevující, nebo vyhodnocující osobnosti. A tak se děje to, že i když smrtelný tvor odmítne věčný život, životní zkušenost nepřijde nadarmo; věčný Ladič přenese hodnotné rysy takového viditelně nezdařeného života na některý jiný svět a tam poskytne tyto přežívající smysluplné úmysly a hodnoty nějakému vyššímu typu smrtelné mysli, která má schopnost dalšího života. Žádná hodnotná zkušenost se nikdy nezíská nadarmo; žádný opravdový význam, nebo skutečná hodnota nikdy nezaniknou.

109:6.2 (1200.2) Jestli smrtelný partner je kandidátem na splynutí, ale zřekne se Tajemného Monitora, jestli lidský partner odmítne cestu vzestupu, Ladič, po odpojení přirozenou smrtí (nebo před ní), odnese sebou vše, co se vyvinulo v mysli tohoto nepřeživšího tvora a má věčnou hodnotu. Jestliže by Ladič opakovaně neuspěl dosáhnout splynutí osobnosti kvůli nepřežití po sobě jdoucích lidských chráněnců a jestliže se tento Monitor následně stane osobním, všechna získaná zkušenost z pobytu ve všech těchto smrtelných myslí a jejich řízení se stane skutečným vlastnictvím takového nového Osobního Ladiče—vybaveností, kterou bude užívat a zužitkovávat v průběhu všech budoucích epoch. Osobní Ladič této kategorie je směsicí nashromážděných veškerých přežívajících rysů všech jeho dřívějších lidských hostitelů.

109:6.3 (1200.3) Když Ladiči s dlouhou vesmírnou zkušeností se dobrovolně přihlásí obývat božské Syny na misích poskytování, velmi dobře vědí, že v této službě nemůže být

nikdy dosaženo osobnosti. Ale často Otec duchů daruje těmto dobrovolníkům osobnost a jmenuje je vedoucími svých druhů. To jsou ty osobnosti, které jsou poctěny pravomocí na Diviningtonu. A jejich unikátní povahy ztělesňují mozaiku lidských vlastností, získaných během pobývání ve smrtelnících a také představují duchovní otisk lidské božskosti poskytnutého Rajského Syna, získaného v průběhu závěrečného pobytu.

109:6.4 (1200.4) Aktivita Ladičů ve vašem lokálním vesmíru jsou řízeny Osobním Ladičem Michaela Nebadonského, tím samým Monitorem, který ho vedl krok za krokem, když žil v lidském těle Jóšui, syna Josefa. Tento výjimečný Ladič byl věrný svým povinnostem a moudře řídil tento statečný Monitor lidskou povahu, neustále usměrňoval smrtelnou mysl Rajského Syna při volbě vykonávat dokonalou vůli Otce. Tento Ladič předtím sloužil s Machiventou Melkisedekem v době Abraháma a vykonal mnoho mimořádných činů jak před tímto pobytem, tak i v době mezi těmito svými misemi poskytnutí.

109:6.5 (1200.5) Tento Ladič opravdu slavil vítězství v lidské mysli Ježíše—té mysli, která v každé z opakujících se životních situací projevovala neutuchající oddanost vykonávat vůli Otce, říkající: „Splní se tvoje vůle, ne moje.“ Taková odhodlaná zanícenost je opravdovým cestovním pasem z omezení lidské podstaty do konečného dosažení božskosti.

109:6.6 (1200.6) Tento stejný Ladič v současné době odráží ve své pozoruhodné osobnosti tajemné podstaty lidskost Jóšui, syna Josefa před křtem, věčný a živý otisk věčných a živých hodnot, které vytvořil nejvýznamnější ze všech Urantijců ve skromných podmínkách obyčejného života, prožitého do

úplného vyčerpání duchovních hodnot, dosažitelných ve smrtelné zkušenosti.

109:6.7 (1201.1) Všechno to, co je trvalé hodnoty, co je svěřeno Ladiči, má jistotu věčného života. V určitých případech Ladič uchovává toto vlastnictví pro poskytnutí smrtelné mysli budoucího pobytu; v jiných případech a po zosobnění jsou tato přeživší a uchovála fakta v úschově pro budoucí použití ve službě Architektů Hlavního Vesmíru.

7. Osud osobních Ladičů

109:7.1 (1201.2) My nemůžeme říci, zdali se mohou, či nemohou ty fragmenty Otce, které nejsou Ladiči, stát osobními, ale vy již víte, že osobnost je výsostný dar svobodné vůle Vesmírného Otce. Pokud je nám známo, ten typ fragmentů Otce, který představuje Ladiče, dosahuje osobnosti pouze získáním osobitých vlastností prostřednictvím služby a pomoci osobité bytosti. Tito Osobní Ladiči mají domov na Diviningtonu, kde instruují a dávají pokyny svým před-osobním druhům.

109:7.2 (1201.3) Osobní Ladiči Myšlení jsou nesvázanými, volnými a svrchovanými stabilizátory a kompensátory rozlehlého vesmíru vesmírů. Slučují v sobě Tvořitele a zkušenost tvora—existenciální s empirickým. V řízení vesmíru spojují před-osobní a osobní.

109:7.3 (1201.4) Osobní Ladiči jsou všemoudří a vlivní vykonavatelé Architektů Hlavního Vesmíru. Jsou osobní zprostředkovatelé ucelené péče Vesmírného Otce—osobní, před-osobní a nadosobní. Jsou osobní pečovatelé toho, co je mimořádné, neobvyklé a neočekávané ve všech oblastech

transcendentálních absonitních sfér, náležících do rámce působení Boha Konečného, dokonce do úrovně Boha Absolutního.

109:7.4 (1201.5) Jsou to výjimečné bytosti, obsahující v sobě všechny známé vztahy osobnosti; oni jsou všeosobní—existují před osobností, jsou osobností a existují po osobnosti. Představují osobnost Vesmírného Otce takovou, jaká je ve věčné minulosti, věčné přítomnosti a věčné budoucnosti.

109:7.5 (1201.6) Otec poskytnul Věčnému Synu existenciální osobnost nekonečného a absolutního typu, ale pro svoji vlastní péči si vyhradil empirickou osobnost v podobě typu Osobního Ladiče, poskytnutého existenciálnímu před-osobnímu Ladiči; a proto jsou oba předurčení stát se v budoucnosti věčnými nadosobnostmi transcendentální služby v absonitních sférách Konečného, Nejvyššího-Konečného a také na úrovních Nekonečného-Absolutního.

109:7.6 (1201.7) Málokdy je možno vidět Osobní Ladiče volně se pohybovat vesmíry. Příležitostně se poradí s Věčně Moudrými a někdy Osobní Ladiči sedmidílných Synů Tvořitelů navštíví hlavní světy souhvězdí, aby tam jednali s vládci Vorondadeky.

109:7.7 (1201.8) Když planetární pozorovatel Urantie řádu Vorondadeků—Nejvyšší pečovatel, který nedávno převzal prozatímní vládu nad vaším světem—oznámil svoje zmocnění v přítomnosti místního hlavního správce, začal svoje prozatímní řízení Urantie tím, že si vybral svůj vlastní personál. Bez prodlení stanovil všem svým spolupracovníkům a asistentům jejich planetární povinnosti. Ale nevybral si tři Osobní Ladiče, kteří se u něho objevili ve chvíli, kdy přejímal

prozatímní vládnutí. On dokonce ani nevěděl, že se takto objeví, protože v době předchozího prozatímního vládnutí oni svoji božskou přítomnost neprojevovali. A Nejvyšší vladař neurčil výkon služby a nestanovil povinnosti těmto třem dobrovolným Osobním Ladičům. Nicméně, tyto tři všeosobní bytosti patřily mezi nejaktivnější z četných řádů nebeských bytostí, sloužících v té době na Urantii.

109:7.8 (1202.1) Osobní Ladiči vykonávají širokou řadu služeb pro početné řady vesmírných osobností, ale my nemáme dovoleno hovořit o těchto otázkách s evolučními tvory, obdarovanými Ladiči. Tyto pozoruhodné, v lidech pobývající, božské entity se řadí mezi nejvýznamnější osobnosti v celém velkém vesmíru a nikdo se neodvažuje předpovědět jaké mohou být jejich budoucí mise.

109:7.9 (1202.2) [Představeno Osamělým Poslem Orvontonu.]

Kapitola 110

Vztah Ladičů k jednotlivým smrtelníkům

110:0.1 (1203.1) OBDAROVÁNÍ nedokonalých bytostí svobodou znamená nevyhnutelnou tragédii a je podstatou dokonalého původního Božstva univerzálně a láskyplně sdílet tyto strasti v milujícím vztahu.

110:0.2 (1203.2) Nakolik jsem já obeznámen s chodem vesmíru, považuji lásku a péči Ladičů Myšlení za nejoddanější božský cit v celém tvoření. Láska Synů v jejich pomoci rasám je ojedinělá, ale oddanost Ladiče k jedinci je dojemně ušlechtilá, božsky otcovská. Rajský Otec si zřejmě ponechal tuto formu osobního kontaktu se svými jednotlivými tvory jako výhradní

právo Tvořitele. A v celém vesmíru vesmírů neexistuje nic, co je možno srovnat s úžasnou péčí těchto neosobních entit, které tak fascinujícím způsobem pobývají v dětech evolučních planet.

1. Pobývání ve smrtelné mysli

^{110:1.1 (1203.3)} O Ladičích by se nemělo uvažovat v tom smyslu, že žijí v materiálních mozcích lidských bytostí. Oni nejsou organickou částí fyzických tvorů světů. Ladič Myšlení pobývá ve smrtelné mysli člověka a není přpoután k jednomu fyzickému orgánu. A nepřímou a nepoznatelnou Ladič nepřetržitě komunikuje s jemu svěřeným člověkem, především v průběhu povznášejících zkušeností ctihodného spojení mysli s duchem v oblasti nadvědomí.

^{110:1.2 (1203.4)} Přeji si, aby bylo pro mně možné pomoci vyvíjejícím se smrtelníkům dosáhnout lepšího porozumění a dospět k plnějšímu ocenění nesobecké a unikátní práce v nich žijících Ladičů, kteří jsou tak oddaně věrni úkolu pečovat o duchovní blaho člověka. Tyto Monitory jsou výkonnými pečovateli vyšších funkcí lidských myslí; moudře a zkušeně řídí duchovní potenciály lidského intelektu. Tito nebeští pomocníci se věnují obrovskému úkolu vést vás bezpečně dovnitř a nahoru do nebeského útočiště štěstí. Tito neúnavní dříči jsou zasvěceni budoucímu zosobnění triumfu božské pravdy ve vašem věčném životě. Jsou bdělými strážci, kteří odvádějí Boha si uvědomující lidskou mysl od úskalí zla a současně obratně směřují vyvíjející se duši člověka ke vzdáleným a věčným břehům a božským přístavům dokonalosti. Ladiči jsou milující vodiči, vaši spolehliví a neomylní průvodci přes temná a nevyzpytatelná bludiště vaší krátké pozemské pouti; jsou

trpěliví učitelé, kteří neustále vybízejí své chráněnce na cesty postupné dokonalosti. Jsou svědomitými opatrovateli ušlechtilých hodnot tvorova charakteru. Přeji si, abyste je více milovali, více s nimi spolupracovali a více si jich vážili.

110:1.3 (1204.1) Přestože vnitřní božští obyvatelé se hlavně starají o vaši duchovní přípravu pro příští stadium nikdy nekončí existence, hluboce se také zajímají o vaše přechodné blaho a vaše praktické úspěchy na zemi. S potěšením se podílejí na vašem zdraví, štěstí a blahobytu. Nejsou neteční k vašemu úspěchu ve všech oblastech planetárního rozvoje, které nejsou škodlivé pro váš budoucí život věčného růstu.

110:1.4 (1204.2) Ladiči se zajímají a starají o vaše denní činnosti a rozmanité detaily vašeho života jen do té míry, jak ovlivňují tendence vašich důležitých voleb a podstatných duchovních rozhodnutích a jsou proto faktory při řešení vašeho problému přežití duše a věčného rozvoje. Ačkoliv je Ladič pasivní pokud jde o dočasné blaho, je božsky aktivní ve vztahu ke všemu, co se týká vaší věčné budoucnosti.

110:1.5 (1204.3) Ladič s vámi setrvává ve všech neštěstích a v každé nemoci, které nezničí úplně mentální schopnost. Ale je to bezcitnost vědomě znečišťovat, nebo jiným způsobem vědomě zašpinit fyzické tělo, které má sloužit jako pozemská schránka tohoto úžasného daru od Boha. Všechny fyzické jedy zpomalují snahy Ladiče povznést materiální mysl a rovněž mentální jedy strachu, zlosti, závisti, žárlivosti, podezírání a netolerance nesmírně zpožďují duchovní progres vyvíjející se duše.

110:1.6 (1204.4) V současné době procházíte obdobím seznamování se s Ladičem a když jen budete spoléhat na péči vašeho

božského ducha, který usiluje o věčné spojení vaší mysli a duše, tak časem vznikne ta morontialní jednota, ta nadpozemská harmonie, ta kosmická koordinace, to božské sladění, to nebeské splynutí, to nikdy nekončící směšování identity, ta jednota bytosti, která je tak dokonalá a trvalá, že dokonce ani nejzkušenější osobnosti nedokáží nikdy rozlišit, nebo rozpoznat rozdílné identity splynutých partnerů—smrtelného člověka a božského Ladiče.

2. Ladiči a lidská vůle

^{110:2.1 (1204.5)} Když Ladiči Myšlení obydli lidské mysli, přinesou s sebou model životní cesty—ideál života—který je ustanoven a předurčen jimi samými a Osobními Ladiči Diviningtonu a který byl ověřen Osobním Ladičem Urantie. A tak začínají svoji práci s určitým a předem stanoveným plánem pro intelektuální a duchovní rozvoj svých lidských chráněnců, ale není povinností jakékoliv lidské bytosti přijmout tento plán. Vy všichni máte svůj osud předurčen, ale není předem stanoveno, že toto božské předurčení musíte přijmout; máte naprostou svobodu odmítnout jakoukoliv část, nebo celý program Ladiče Myšlení. Je to jejich poslání způsobit takové změny v mysli a udělat takové duchovní úpravy, se kterými můžete ochotně a uvážene souhlasit za tím účelem, aby získali větší vliv nad usměrňováním osobnosti. Ale za žádných okolností vás tyto božské Monitory nikdy nezneužijí, nebo žádným způsobem vás svévolně neovlivní ve vaší volbě a rozhodování. Ladiči respektují svrchovanost vaší osobnosti; oni vždy podléhají vaší vůli.

^{110:2.2 (1204.6)} Ve svých metodách práce jsou vytrvalí, vynalézaví a dokonalí, ale nikdy nenaruší volní individuálnost svých

hostitelů. Žádná lidská bytost nebude nikdy oduševněna božským Monitorem proti své vůli; věčný život je darem Bohů, který musí být žádán tvory času. Cokoliv se Ladiči podařilo pro vás udělat, při závěrečném rozboru záznamy ukážou, že proměny bylo dosaženo s vaším ochotným souhlasem; budete snaživým partnerem Ladiče v uskutečnění každého kroku obrovské přeměny, která se děje v průběhu vzestupné cesty.

^{110:2.3 (1205.1)} Ladič se nesnaží kontrolovat vaše myšlení jako takové, ale spíše je chce oduševnit, zvěčnit. Ani andělé, ani Ladiči se přímo nevěnují ovlivňování lidského myšlení; to je výhradní výsada vaší osobnosti. Ladiči se věnují zdokonalování, přizpůsobování, upravování a koordinování vašich myšlenkových procesů; a věnují se zejména a výslovněji budování duchovních duplikátů vašich cest, morontálních kopií vašich pravých vzestupných „já“, nezbytných pro věčný život.

^{110:2.4 (1205.2)} Ladiči působí na vyšších úrovních lidské mysli, neustále se snažíc vytvořit morontální duplikáty každého pojmu, obsaženého ve smrtelném intelektu. Proto existují dvě reality, které působí a soustřeďují se v okruzích lidské mysli: první—smrtelné „já“, vyvinuté na základě původních plánů Nositelů Života, druhá—nesmrtelná entita, pocházející z vysokých sfér Diviningtonu, ve vás pobývajícím daru od Boha. Ale smrtelné „já“ je také osobitým „já“; má osobnost.

^{110:2.5 (1205.3)} Jako osobitý tvor máte mysl a vůli. Jako před-osobitý tvor má Ladič před-mysl a před-vůli. Jestli se tak plně podřídíte mysli Ladiče, že budete mít shodné pohledy, pak se vaše mysl stanou jednou a vaše mysl bude posílena o mysl Ladiče. Následně, jestli vaše vůle bude nařizovat a prosazovat

vykonávání rozhodnutí této nové sjednocené mysli, pomocí vašeho rozhodování před-osobní vůle Ladiče dosáhne osobitého projevu a pokud se jedná o tuto konkrétní činnost, vy a Ladič jste jeden. Vaše mysl docílila harmonie s božskostí a vůle Ladiče dosáhla osobitého projevu.

^{110:2.6 (1205.4)} Podle toho v jakém rozsahu je tato identita uskutečněna, tak se duševně přibližujete morontiálnímu řádu bytí. Morontiální mysl je termín, znamenající podstatu a celkový součet kooperujících myslí rozličných materiálních a duchovních vlastností. Proto tedy morontiální intelekt znamená dvojnou mysl, existující v lokálním vesmíru a ovládaný jednou vůlí. A v případě smrtelníků je to vůle, svým původem lidská, která se stává božskou prostřednictvím ztotožňování se lidské mysli s podstatou myšlení Boha.

3. Spolupráce s Ladičem

^{110:3.1 (1205.5)} Ladiči hrají posvátnou a úchvatnou hru věčnosti; jsou zapojeni do jedné z největších časových událostí v prostoru. A jak jsou šťastni, když jim vaše spolupráce umožňuje poskytnout vám pomoc ve vašem krátkém boji v čase, zatímco pokračují v řešení svých větších úkolů. Ale když se váš Ladič snaží s vámi komunikovat, jeho sdělení se obvykle ztratí v materiálních vírech energetických proudů lidské mysli; pouze občas zachytíte ozvěnu, slabou a vzdálenou ozvěnu božského hlasu.

^{110:3.2 (1205.6)} Úspěch Ladiče v doprovázení vašeho smrtelného života a dosažení věčného života nezáleží ani tak moc na teoriích vašich přesvědčeních, ale na vašich rozhodnutích, odhodlanosti a pevné víře. Všechny tyto posuny v růstu

osobnosti se stávají vlivnými faktory, podporující váš rozvoj, protože vám pomáhají spolupracovat s Ladičem; pomáhají vám zastavit vaše zdráhání. Ladiči Myšlení uspějí, nebo neuspějí ve svých pozemských činnostech v přesné závislosti na tom, jak smrtelníci dokáží, nebo nedokáží spolupracovat s programem, pomocí kterého by pokročili na vzestupné cestě k dosažení dokonalosti. Tajemství věčného života je zahaleno v nejvyšší lidské touze podobat se Bohu a s tímto přáním spojenou ochotou dělat všechno to a být vším tím, co je nezbytné pro konečné dosažení této převládající touhy.

110:3.3 (1206.1) Když mluvíme o úspěchu či neúspěchu Ladiče, mluvíme ve smyslu věčného života člověka. Ladiči nikdy neselžou; oni jsou božské podstaty a vždy zakončují každé své podnikání vítězně.

110:3.4 (1206.2) Já nemohu než poznamenat, že tolik z vás stráví tak moc času a myšlení na bezvýznamných maličkostech, zatímco téměř úplně přehlížíte podstatnější reality věčné důležitosti, ty opravdové činy, které se týkají rozvoje harmoničtější pracovní součinnosti mezi vámi a vašimi Ladiči. Velkým cílem lidské existence je dosáhnout sladění s božskostí vnitřního Ladiče; významným činem lidského života je dosažení upřímného a vědomého zasvěcení věčným cílům božského ducha, který čeká a pracuje ve vaší mysli. Ale oddaná a rozhodná snaha uskutečnit věčný osud je plně slučitelná s osvíceným a radostným životem a s úspěšnou a počestnou kariérou na zemi. Spolupráce s Ladičem neznamena sebetrýznění, falešnou zbožnost, nebo pokryteckou a okázalou pokoru. Ideální život je život láskyplné služby a ne bytí, naplněné bojácnými obavami.

110:3.5 (1206.3) Zmatenost, bezradnost, nebo někdy také bázeň a roztržitost neznamenají nutně odmítnutí vedení vnitřního Ladiče. Takové postoje mohou někdy naznačovat nedostatek aktivní součinnosti s božským Monitorem a mohou proto poněkud zdržet duchovní rozvoj, ale takové intelektuální emoční potíže v žádném případě nezmaří jistý věčný život duše uvědomující si Boha. Ani sama nevědomost nemůže nikdy zamezit věčnému životu; a nemohou to ani zmatené pochybnosti, nebo bojácná nejistota. Pouze vědomý odpor k vedení Ladiče může zmařit přežití vyvíjející se nesmrtelné duše.

110:3.6 (1206.4) Nemusíte považovat spolupráci s vaším Ladičem za nějaký mimořádně uvědomělý proces, protože tomu tak není; ale vaše pohnutky a vaše rozhodnutí, vaše důrazná odhodlanost a vaše nejvyšší touhy představují skutečnou a účinnou spolupráci. Vy můžete vědomě zvýšit harmonii s Ladičem následujícími způsoby:

110:3.7 (1206.5) 1. Rozhodnout se reagovat na božské vedení; upřímně založit lidský život na nejvyšším uvědomění si pravdy, krásy a dobra a potom sladit tyto vlastnosti božskosti prostřednictvím moudrosti, úcty, víry a lásky.

110:3.8 (1206.6) 2. Milovat Boha a toužit být jako on—opravdové uznání božského otcovství a láskyplné úcty k nebeskému Rodiči.

110:3.9 (1206.7) 3. Milovat člověka a upřímně toužit mu sloužit—srdečné uznání bratrství člověka spolu s uváženým a rozumným citem pro každého z vašich smrtelných druhů.

4. Radostným přijetím kosmického občanství—otevřené uznání svých vzrůstajících povinností ve vztahu k Nejvyšší Bytosti, vědomí vzájemné závislosti evolučního člověka a vyvíjejícího se Božstva. Toto je zrození kosmické morálnosti a rozbřesk pochopení univerzální povinnosti.

4. Činnost Ladiče v mysli

Ladiči jsou schopni přijímat nepřetržitý tok kosmických zpráv, přicházejících k nim přes hlavní okruhy času a prostoru; mají přímý přístup k duchovní informaci a energii vesmírů. Ale tito vlivní obyvatelé mysli nejsou schopni předávat mnoho z tohoto bohatství moudrosti a pravdy myslím svých smrtelných chráněnců kvůli jejich nedostatku kultivovanosti a nepřítomnosti citlivého vnímání.

Ladič Myšlení se nepřetržitě snaží tak oduševnit vaši mysl, aby se vyvinula vaše morontální duše; ale vy sami si většinou neuvědomujete tuto vnitřní péči. Vy nejste vůbec schopni rozpoznat plody vašeho vlastního materiálního intelektu od těch, které jsou výsledkem společných aktivit vaší duše a Ladiče.

Některé náhlé projevy myšlenek, úsudků a jiných obrazů mysli jsou někdy přímým či nepřímým dílem Ladiče; ale mnohem častěji jsou to nenadálé vývěry myšlenek do vědomí, které se shromažďovaly v hlubinných úrovních mysli, což jsou přirozené projevy normální a psychické funkce, ukryté v okruzích vyvíjející se živočišné mysli. (Na rozdíl od těchto podvědomých výlevů, sdělení Ladiče přicházejí ze sfér nadvědomí).

^{110:4.4 (1207.4)} Důvěřujte Ladičům ve všem, co se vztahuje k mysli a nachází se za úrovní vědomí. V pravý čas, když ne na tomto světě, tak potom na obytných světech, podají souhrnnou zprávu o svém dozoru a nakonec odkryjí ty významy a hodnoty, které byly svěřeny do jejich péče a úschovy. Jestli přežijete a budete pokračovat v dalším životě, oni oživí všechny hodnotné cennosti smrtelné mysli.

^{110:4.5 (1207.5)} Existuje obrovská propast mezi lidským a božským, mezi člověkem a Bohem. Urantijské rasy natolik podléhají elektrochemické regulaci, natolik se podobají živočichům ve svém běžném chování, jsou natolik emoční ve svých přirozených reakcích, že pro Monitory je velmi obtížné je vést a řídit. Vy natolik postrádáte odvážná rozhodnutí a obětavou součinnost, že pro ve vás pobývajícího Ladiče je téměř nemožné komunikovat s lidskou myslí přímo. I když se jim povede zažehnout paprsek nové pravdy v duši vyvíjejícího se smrtelníka, toto duchovní sdělení často zaslepí tvora natolik, že rychle přivodí vzplanutí fanatismu, nebo způsobí nějaký jiný intelektuální otřes s katastrofálními následky. Mnohá nová náboženství a podivná učení vznikla z neúplných, nedokončených, nesprávně pochopených a překroucených sdělení Ladičů Myšlení.

^{110:4.6 (1207.6)} Jak ukazují archívy Jerusemu, v průběhu mnoha tisíců let se v každé generaci objevuje méně a méně bytostí, které by byly schopny spolehlivě spolupracovat se samočinnými Ladiči. Je to znepokojující obraz a dohlízející osobnosti Satanie uvítají návrhy některých z vašich bezprostředních planetárních dohlížitelů, kteří předkládají

opatření na rozvoj a zachování vyšších duchovních typů urantijských ras.

5. Mylné představy o působení Ladiče

^{110:5.1 (1207.7)} Nezaměňujte a nesměšujte poslání a vliv Ladiče s tím, co se běžně nazývá svědomí; to spolu přímo nesouvisí. Svědomí je lidskou a ryze psychickou reakcí. Nemělo by se přehlížet, ale je to těžko hlas Boha k duši, což by určitě byl Ladič, kdyby takový hlas byl vyslyšen. Je dobře, že svědomí vás nabádá jednat správně; ale Ladič navíc se vám snaží sdělit, co je opravdu správné; a to je možno v těch případech, kdy vnímáte vedení Ladiče, a to v takové míře, v jaké jste schopni.

^{110:5.2 (1208.1)} Lidské sny, ty chaotické a nelogické obrazce rozladěné spící mysli, jsou náležitým důkazem neúspěchu Ladičů sladit a sloučit odlišné faktory lidské mysli. Ladiči prostě nemohou za jeden život svémocně sdružit a sladit dva takové nepodobné a rozdílné typy myšlení, jako je lidské a božské. Když se jim to povede, což se jim občas stává, takové duše jsou přeneseny přímo na obytné světy bez nutnosti projít zkušeností smrti.

^{110:5.3 (1208.2)} V době spánku se Ladiči pokoušejí dosáhnout jen toho, co vůle obydlené osobnosti předtím plně odsouhlasila rozhodnutími a volbami, které byly učiněny v době plné bdělosti a proto byly uloženy ve sférách nadvědomí—spojovací oblast lidských a božských vzájemných vztahů.

^{110:5.4 (1208.3)} Když jejich hostitelé spí, Ladiči se snaží vtisknout své pokyny do vyšších úrovních materiální mysli a některé z vašich groteskních snů svědčí o jejich nezdaru dosáhnout

účinného spojení. Absurdity snů nejenom vypovídají o tíze nevyjádřených emocí, ale také jsou důkazem nesmírného překroucení sděleních duchovních koncepcí, předkládaných Ladiči. Vaše vlastní vášně, pudy a další vrozené sklony se mění v obraz a nevyjádřené touhy tak nahrazují božská sdělení, která se Ladiči snaží vložit do lidské psychiky v průběhu bezvědomého spánku.

^{110:5.5 (1208.4)} Je mimořádně nebezpečné určovat míru vlivu Ladiče na sny. Ladiči skutečně pracují během spánku, ale vaše běžné snové zkušenosti jsou ryze fyziologické a psychologické jevy. Podobně riskantní je snažit se odlišit koncepci sdělení Ladiče od více či méně ustavičného a vědomého přijímání příkazů smrtelného svědomí. To jsou problémy, které musí být vyřešeny prostřednictvím individuálního úsudku a osobního rozhodování. Ale pro lidskou bytost by bylo lepší chybně odmítnout Ladičovo oslovení s tím, že jde o čistě lidskou zkušenost, než mylně velebit reakci smrtelné mysli na sféru božskosti. Pamatujte si to, že vliv Ladiče je z větší části, ačkoliv ne úplně, nadvědomou zkušeností.

^{110:5.6 (1208.5)} Jak postupujete v psychických okruzích, tak v různé míře a stále více, někdy přímo, ale mnohem častěji nepřímo, komunikujete se svými Ladiči. Ale je nebezpečné myslet si, že každá nová představa, vznikající v lidské mysli, je pokyn Ladiče. Mnohem častěji se stává, že to, co bytosti vašeho řádu považují za hlas Ladiče, je ve skutečnosti výplod vašeho vlastního intelektu. Toto je ošemetné území a každý člověk musí vyřešit tyto problémy sám podle své vlastní přirozené lidské moudrosti a nadlidského vhledu.

^{110:5.7 (1208.6)} Ladič lidské bytosti, skrze kterou se uskutečňuje tato komunikace, se těší takovému širokému rámci činnosti hlavně proto, že tento člověk je téměř úplně netečný k jakýmkoliv vnějším projevům vnitřní přítomnosti Ladiče; je to rozhodně šťastlivec, že vědomě se vůbec o tento proces nezajímá. Má jednoho z nejvíce zkušených Ladičů své doby a generace a nicméně, jeho pasivní reakce a netečnost na jevy, spojené s přítomností tohoto všestranného Ladiče v jeho mysli, jsou podle vyjádření strážce osudu, ojedinělými a náhodilými reakcemi. A to vše vytváří příznivou souhru vlivů, příznivou jak pro Ladiče ve vyšší sféře aktivity, tak i pro lidského partnera z pohledu jeho zdraví, výkonnosti a spokojenosti.

6. Sedm psychických okruhů

^{110:6.1 (1209.1)} Celistvost realizace osobnosti na materiálním světě je obsažena v postupném pokoření sedmi psychických okruhů smrtelné potenciálnosti. Vstoupení na sedmý okruh znamená začátek fungování opravdové lidské osobnosti. Završení prvního okruhu ukazuje na relativní zralost smrtelné bytosti. I když projití sedmi okruhů kosmického růstu se nerovná splynutí s Ladičem, zvládnutí těchto okruhů znamená dosažení těch stupňů, které vedou k takovému splynutí.

^{110:6.2 (1209.2)} Ladič je vašim rovnocenným partnerem v dosažení sedmi okruhů—docílení poměrné smrtelné vyspělosti. Ladič s vámi vystupuje od sedmého okruhu k prvnímu, ale postupuje ke statusu vrcholového a samočinného Ladiče naprosto nezávisle od aktivní účasti smrtelné mysli.

^{110:6.3 (1209.3)} Psychické okruhy nejsou výlučně intelektuálními a nejsou ani výhradně morontálními; mají co do činění se

statusem osobnosti, dosažením intelektu, růstem duše a sladěním s Ladičem. Úspěšné překonání těchto úrovní vyžaduje harmonické působení celé osobnosti, ne pouze některého z její aspektů. Růst částí se nerovná opravdové zralosti celku; části ve skutečnosti rostou úměrně s rozvojem celého „já“—celistvého „já“—materiálního, intelektuálního a duchovního.

^{110:6.4 (1209.4)} Když rozvoj intelektuální podstaty pokračuje rychleji než rozvoj duchovní, taková situace dělá spojení s Ladičem Myšlení jak těžkým, tak i nebezpečným. Stejným způsobem neúměrný rozvoj ducha vede k fanatickým a zvráceným výkladům duchovního vedení božského vnitřního obyvatele. Nedostatečná duchovní schopnost velmi ztěžuje předávání takovému materiálnímu intelektu duchovních pravd, nacházejících se ve vyšším nadvědomí. Pouze té mysli, která je dokonale vyrovnaná, ubytovaná v čistotném těle, s ustálenými nervovými energiemi a vyváženými chemickými reakcemi—jestliže fyzické, mentální a duchovní schopnosti jsou v trojné harmonii rozvoje—je možno předat maximum světla a pravdy s minimálním světským nebezpečím, nebo rizikem pro skutečné blaho takové bytosti. Takovým vyváženým růstem člověk prochází přes okruhy planetárního rozvoje od jednoho k druhému, od sedmého k prvnímu.

^{110:6.5 (1209.5)} Ladiči jsou vždy s vámi, vždy jsou částí vás, ale málokdy mohou hovořit s vámi přímo, jako jedna bytost s druhou. Okruh za okruhem vaše intelektuální rozhodnutí, morální volby a duchovní rozvoj zvyšují schopnost Ladiče působit ve vaší mysli; okruh za okruhem tímto vystupujete od nižších úrovní spojení s Ladičem a naladění mysli, takže Ladič

může vzrůstající měrou sdělovat své představy o osudu s rozšiřující se názorností a přesvědčením vyvíjejícímu se vědomí mysli-duše, hledající Boha.

^{110:6.6 (1210.1)} Každé vaše rozhodnutí buď ztěžuje, nebo napomáhá působení Ladiče; podobně tato stejná rozhodnutí určují váš postup v okruzích dosažení člověka. Pravdou je, že na postup k novému okruhu má značný vliv vyšší charakter rozhodnutí, jeho spojení s krizovou situací. Nicméně, četnost rozhodování, častá a vytrvalá opakování jsou také nezbytná pro vytvoření trvalého návyku takových reakcí.

^{110:6.7 (1210.2)} Je obtížné přesně definovat sedm úrovní lidského vývoje z toho důvodu, že tyto úrovně jsou osobní; u každého jednotlivce se liší a jsou zřejmě určeny schopností rozvoje každé lidské bytosti. Zdolání těchto úrovní kosmické evoluce se odráží ve třech sférách:

^{110:6.8 (1210.3)} 1. Souzvučnost s Ladičem. Oduševňující se mysl se přibližuje k přítomnosti Ladiče úměrně k dosaženému okruhu.

^{110:6.9 (1210.4)} 2. Evoluce duše. Objevení se morontiální duše označuje rozsah a hloubku zvládnutí okruhu.

^{110:6.10 (1210.5)} 3. Reálnost osobnosti. Stupeň reálnosti osobnosti je přímo úměrná dosaženému okruhu. Lidé se stávají reálnějšími s mírou vzestupu od sedmého okruhu smrtelné existence k prvnímu.

^{110:6.11 (1210.6)} Když jsou okruhy překonány, dítě materiální evoluce vyrůstá do zralého člověka s potenciálem nesmrtelnosti. Chmurná realita zárodečné podstaty sedmého okruhu ustupuje

jasnějšímu projevu vynořující se morontiální podstaty obyvatele lokálního vesmíru.

^{110:6.12 (1210.7)} Přestože je nemožné přesně definovat sedm úrovní, nebo psychických okruhů lidského růstu, je možné naznačit minimální a maximální hranice těchto stádií dosažení vyspělosti:

^{110:6.13 (1210.8)} Sedmý okruh. Tato úroveň je dosažena tehdy, když si lidské bytosti vyvinou schopnosti pro osobní volbu, individuální rozhodování, morální odpovědnost a také schopnost pro dosažení duchovní individuálnosti. Je to důkazem sjednoceného působení sedmi pomocných duchů myslí pod vedením ducha moudrosti a příznakem toho, že smrtelný tvor vešel do sféry vlivu Svatého Ducha a prvního působení Ducha Pravdy na Urantii zároveň s poskytnutím Ladiče Myšlení lidské mysli. Vstup na sedmý okruh dělá smrtelného tvora skutečným potenciálním obyvatelem lokálního vesmíru.

^{110:6.14 (1210.9)} Třetí okruh. Práce Ladiče je mnohem účinnější poté, jak vzestupný smrtelný dosáhne třetího okruhu a dostane osobního strážce osudu. Ačkoliv mezi Ladičem a serafským strážcem není zřejmá součinnost práce, nicméně po přidělení osobního serafského průvodce je vidět nepochybné zlepšení ve všech aspektech kosmického dosažení a duchovního rozvoje. Po dosažení třetího okruhu se Ladič snaží o morontizaci mysli člověka ve zbývajících částech smrtelného života, stihnout zbylé okruhy a dosáhnout konečného stadia spojení božského s lidským předtím, než přirozená smrt rozpustí toto unikátní partnerství.

^{110:6.15 (1210.10)} První okruh. Obvykle Ladič nemůže hovořit přímo a bezprostředně s vámi dokud nedosáhnete prvního a závěrečného okruhu postupných dosaženích smrtelného člověka. Tato úroveň představuje nejvyšší možné uskutečnění vztahu myslí a Ladiče v lidské zkušenosti před vysvobozením vyvíjející se morontialní duše z materiálního těla. Pokud se jedná o mysl, emoce a kosmické vnímání, toto dosažení prvního psychického okruhu je v lidské zkušenosti maximálně možným sblížením materiální myslí a duchovního Ladiče.

^{110:6.16 (1211.1)} Snad by bylo lepší nazývat tyto psychické okruhy vývoje smrtelníka kosmickými úrovněmi—skutečné pochopení významu a uskutečnění hodnot postupného přibližování k morontialnímu uvědomění počátečního vztahu evoluční duše se vznikající Nejvyšší Bytostí. A je to právě tento vztah, který nikdy neumožní plně vysvětlit materiální myslí smysl kosmických okruhů. Dosažení těchto okruhů má pouze nepřímý vztah k uvědomění si Boha. Sedmý, nebo šestý okruh mohou přinést téměř stejné poznání Boha—vědomí synovství—jako druhý, nebo první okruh, ale bytosti na takových nižších okruzích si mnohem méně uvědomují empirický vztah k Nejvyšší Bytosti, vesmírnému občanství. Dosažení těchto kosmických okruhů bude částí prožitků vzestupných bytostí na obytných světech, jestli se jim toho nepodařilo dosáhnout před přirozenou smrtí.

^{110:6.17 (1211.2)} Motivace, kterou dává víra, způsobuje to, že člověk přetváří zkušenost v plné uvědomění si synovství s Bohem, ale čin—splnění rozhodnutí—je nezbytný pro to, aby si evoluční člověk mohl postupně uvědomit příbuznost s kosmickou realitou Nejvyšší Bytosti. Víra přeměňuje potenciální v

aktuální v duchovním světě, ale v konečných světech Nejvyššího se potenciální stává aktuálním pouze skrze uskutečnění volby—skrze zkušenost. Ale volba vykonávat vůli Boha slučuje duchovní víru s materiálním rozhodnutím v osobní čin a poskytuje tak božský a duchovní opěrný bod pro účinnější působení lidské a materiální páky—touze poznat Boha. Takové moudré sladění materiálních a duchovních sil nesmírně rozšiřuje jak kosmické uskutečňování Nejvyššího, tak i morontiální vnímání Rajských Božstev.

^{110:6.18 (1211.3)} Zvládnutí kosmických okruhů je spojeno s kvantitativním růstem morontiální duše, pochopením vyšších významů. Ale kvalitativní status této nesmrtelné duše je zcela závislý na dosažení živé víry té hodnoty, že smrtelný člověk je synem věčného Boha a má opravdový potenciál dosáhnout Ráje. Proto bytost, setrvávající v sedmém okruhu, odejde na obytné světy, aby tam dosáhla dalšího kvantitativního uskutečnění kosmického růstu, stejně jak to dělá bytost druhého, nebo prvního okruhu.

^{110:6.19 (1211.4)} Existuje pouze nepřímý vztah mezi dosažením kosmických okruhů a skutečnou duchovní náboženskou zkušeností; taková dosažení jsou podobná a proto vzájemně prospěšná. Čistě duchovní rozvoj nemusí mít velký vliv na materiální prosperitu planety, ale zvládnutí okruhu vždy rozšiřuje potenciál úspěchu a dosažení smrtelného člověka.

^{110:6.20 (1211.5)} Mezi sedmým a třetím okruhem dochází ke zvýšené a sjednocené činnosti sedmi pomocných duchů myslí v jejich snaze zbavit smrtelnou mysl závislosti na těch faktech, které jsou spojeny s mechanizmy materiálního života a přistoupit k širšímu seznámení se s úrovněmi morontiální existence. Od

třetího okruhu k prvnímu se vliv pomocných duchů postupně zmenšuje.

^{110:6.21 (1211.6)} Sedm okruhů zahrnuje smrtelnou zkušenost od nejvyšší z ryze živočišných úrovní k nejnižší reálné kontaktní morontialní úrovni vědomí vlastního „já“ jako osobní poznání. Zvládnutí prvního kosmického okruhu signalizuje dosažení před-morontialní smrtelné vyspělosti a značí ukončení společné péče pomocných duchů mysli jako specifického vlivu na činnost mysli v lidské osobnosti. Za prvním okruhem se mysl vzrůstající měrou přibližuje inteligenci morontialního stadia evoluce—stadia společné péče kosmické mysli a nad-pomocného daru Tvořivého Ducha lokálního vesmíru.

^{110:6.22 (1212.1)} Významné dny v individuálních kariérách Ladičů jsou: poprvé, když jejich lidští chráněnci proniknou do třetího okruhu, což zajišťuje samočinnost Ladiče a širší rozsah jeho působení (za předpokladu, že již předtím nebyl samočinný); potom, když lidští partneři dosáhnou prvního psychického okruhu, což člověku a Ladiči umožňuje vzájemnou komunikaci, alespoň do určité míry; a naposled, když konečně a navždy spolu splynou.

7. Dosažení nesmrtelnosti

^{110:7.1 (1212.2)} Dosažení sedmi kosmických okruhů se nerovná splynutí s Ladičem. Na Urantii žije mnoho smrtelníků, kteří dosáhli svých okruhů; ale splynutí závisí na ještě větších a dokonalejších duchovních úspěších, na dosažení trvalého a absolutního sladění smrtelné vůle s vůlí Boha, tak jak je představena v Ladiči Myšlení.

110:7.2 (1212.3) Když člověk završí okruhy kosmického dosažení a dále ještě, když konečná volba smrtelníka umožňuje Ladiči dokončit spojení lidské identity s morontiální duší v průběhu evolučního a fyzického života, potom Ladič a s ním sloučená duše samostatně odejdou na obytné světy a tam, na základě mandátu z Uversy, se skutečně okamžitě splynutí Ladiče a morontiální duše. Takové splynutí během fyzického života v mžiku zničí materiální tělo; lidé, kterým by se naskytla možnost být svědky takového výjevu, by pouze viděli, jak přemísťující se smrtelník mizí „v ohnivém voze.“

110:7.3 (1212.4) Většina Ladičů, kteří přemístili své chráněnce z Urantie, byla velmi zkušená a mnohokrát pobývali ve smrtelnících na jiných sférách. Pamatujte si, že Ladiči získávají cenné zkušenosti z vnitřního pobytu na planetách, kde jsou svým chráněncům zapůjčeni jen na dobu jejich života; z toho nevyplyvá, že Ladiči získávají zkušenost, potřebnou pro složitější práci, pouze v těch smrtelných chráněncích, kterým se nepodařilo přežít.

110:7.4 (1212.5) Po splynutí se smrtelnými, Ladiči sdílejí váš osud a zkušenost; jsou vámi. Po splynutí nesmrtelné morontiální duše a spojeného s ním Ladiče všechna zkušenost a všechny hodnoty jednoho se stávají časem vlastnictvím druhého, takže ti dva jsou vlastně jedna entita. V určitém smyslu je tato nová bytost z věčné minulosti ve věčné přítomnosti. Všechno, co bylo kdysi lidské v přeživší duši a všechno, co je empiricky božské v Ladiči, se nyní stává aktuálním vlastnictvím nové a věčně vzestupující vesmírné osobnosti. Ale na každé vesmírné úrovni může Ladič obdařit nového tvora jen těmi vlastnostmi, které odpovídají významem a hodnotou dané úrovni. Absolutní

jednota s božským Monitorem, naprosté vyčerpání možností Ladiče, může být pouze vytvořena ve věčnosti po konečném dosažení Vesmírného Otce, Otce duchů, věčného zdroje těchto božských darů.

^{110:7.5 (1212.6)} Když evolující duše a božský Ladič s konečnou platností a navždy spolu splynou, každá strana přejímá všechny prožité zkušenosti druhého. Tato sladěná osobnost má úplnou empirickou paměť přežití, která kdysi byla v původní smrtelné mysli a potom v morontialní duši a kromě toho, tento potenciální konečný obsahuje v sobě všechnu empirickou paměť Ladiče z jeho pobytů ve smrtelnících za celou dobu jeho působení. Ale bude to vyžadovat věčnou budoucnost, aby Ladič mohl plně obdařit osobní partnerství významy a hodnotami, které božský Monitor s sebou nese vpřed z věčnosti minulosti.

^{110:7.6 (1213.1)} Ale u velké většiny obyvatel Urantie musí Ladiči trpělivě čekat na vysvobození, které přináší smrt; musí čekat na uvolnění formující se duše z téměř naprosté nadvlády energetických systémů a chemických sil, obsažených ve vašem materiálním typu existence. Největší potíže, se kterou se setkáváte při navazování spojení s vašimi Ladiči, spočívá právě v této vrozené materiální podstatě. Jen několik málo smrtelníků jsou skutečnými mysliteli; vy jste duchovně nevyvinuli a neukáznili vaše mysli na takovou úroveň, která by umožnila úspěšné spojení s božskými Ladiči. Ucho lidské mysli je téměř hluché k duchovním žádostem, které Ladiči překládají z různorodých zpráv vesmírného vysílání o lásce, vycházející z Otcova milosrdenství. Pro Ladiče je skoro nemožné sdělit tyto inspirující duchovní návody živočišné mysli, která je tak

ovládána chemickými a fyzickými silami, tkvícími ve vašich fyzických podstatách.

^{110:7.7 (1213.2)} Ladiči mají radost, když navážou spojení se smrtelnou myslí; ale musí být trpěliví po dobu dlouhých let tichého pobytu, během kterého nejsou schopni prorazit živočišný odpor a komunikovat s vámi přímo. Čím výše Ladiči Myšlení stoupají po žebříčku služby, tím schopnější se stávají. Ale, dokud pobýváte ve svém těle, oni vás nebudou nikdy schopni přivítat se stejně hlubokými, soucitnými a osobitými pocity, jak tomu bude až se uvidíte—mysl s myslí—na obytných světech.

^{110:7.8 (1213.3)} V průběhu smrtelného života materiální tělo a mysl vás oddělují od vašeho Ladiče a zabraňují volné komunikaci; po smrti a věčném splynutí vy a vaši Ladiči jste jeden—jste rozeznatelní jako neoddělené bytosti—a tak neexistuje žádná potřeba komunikovat v tom smyslu, v jakém vy ji znáte.

^{110:7.9 (1213.4)} Ačkoliv je ve vás neustále hlas Ladiče, většina z vás ho uslyší během svého života zřídka. Lidé, nacházející se pod třetím a druhým okruhem dosažení slyší přímý hlas Ladiče vzácně, s výjimkou momentů vyšší touhy, v mimořádné situaci a po nejvyšším rozhodnutí.

^{110:7.10 (1213.5)} Během zapínání a vypínání spojení mezi smrtelnou myslí, náležející členu záložního sboru osudu, a planetárními dohlížiteli je vnitřní Ladič někdy v takové situaci, že je pro něj nemožné předat sdělení smrtelnému partnerovi. Je tomu nedávno na Urantii, kdy takové sdělení bylo předáno samočinným Ladičem svému lidskému druhovi, členu záložního sboru osudu. Toto sdělení bylo představeno těmito

slovy: „A nyní, bez ublížení, nebo ohrožení předmětu mé starostlivé péče a bez úmyslu přemlouvat či nutit ho, předejte mu ode mne tuto prosbu.“ Potom následovalo krásně dojmavé a působivé napomínání. Mezi jinými, Ladič žádal, „aby se mnou svědomitěji spolupracoval, radostněji přijímal mé úkoly, svědomitěji plnil mnou připravený program, trpělivěji procházel zkouškami mého výběru, houževnatěji a veseleji zdolával cesty mé volby, pokorněji přijímal uznání, která mohla vzejít v důsledku mých nepřetržitých snah—takto předejte mé napomínání člověku, ve kterém pobývám. Jemu věnuji nejvyšší péči a lásku božského ducha. A ještě řekněte mému milovanému chráněnci, že budu působit s moudrostí a schopností až do samého konce, až poslední pozemský boj bude dobojován; zachovám věrnost své osobní povinnosti. A budu ho nabádat k věčnému životu, ne proto, aby mne zklamal, aby mně nepřipravil o odměnu za moje trpělivé a usilovné snažení. Náš úspěch dosažení osobnosti závisí na lidské vůli. Okruh za okruhem trpělivě stoupám touto lidskou myslí a mám potvrzení, že představitel našeho řádu je spokojen s mojí činností. Okruh za okruhem se přibližuji k soudnému dni. Ohlášení osudu očekávám s radostí a bez obav; jsem připraven vystavit se celý tribunálům Věčně Moudrých.“

110:7.11 (1214.1) [Představeno Osamělým Poslem Orvontonu.]

Kapitola 111

Ladič Myšlení a duše

111:0.1 (1215.1) PŘÍTOMNOST božského Ladiče v lidské mysli navždy nedává jak vědě, tak i filozofii, možnost dosáhnout uspokojivého pochopení vyvíjející se lidské duše. Morontiální

duše je dítětem vesmíru a může být fakticky poznána pouze skrze kosmický vhled a duchovní odhalení.

111:0.2 (1215.2) Představa o duši a vnitřním duchu není na Urantii nová; velmi často se objevuje v různých planetárních náboženských vírách. Mnoho západních a také některé východní víry měly za to, že člověk má božský osud a zároveň je lidského původu. Pocit vnitřní přítomnosti Božstva, vedle jeho vnější všudypřítomnosti, od dávných dob byly součástí mnoha náboženství Urantie. Od pradávna lidé věřili, že něco působí v lidské podstatě, něco osudově důležitého, co je předurčeno přetrvat krátké časové rozpětí dočasného života.

111:0.3 (1215.3) Předtím, než člověk pochopil, že jeho vyvíjející se duše je zplozena božským duchem, myslel si, že přebývá v různých fyzických orgánech těla—v oku, v játrech, v ledvině, v srdci a později, v mozku. Divoch spojoval duši s krví, dechem, stínem a vlastním odrazem ve vodě.

111:0.4 (1215.4) V koncepci atmana učitelé hinduismu se skutečně přiblížili k porozumění podstaty a přítomnosti Ladiče, ale nedokázali odlišit společnou přítomnost Ladiče a vyvíjející se potenciálně nesmrtelné duše. Avšak Číňané uznávali dva aspekty lidské bytosti: jang a jin, duše a duch. Egypťané a mnoho afrických kmenů také věřili ve dva principy: ka a ba; za existující již dříve nebyla obvykle považována duše, ale pouze duch.

111:0.5 (1215.5) Obyvatelé povodí Nilu věřili v to, že každý vyvolený jedinec je při narození, nebo krátce po něm, obdarován ochranným duchem, kterého nazývali ka. Učili, že tento ochranný duch zůstane se svým smrtelným chráněncem po

celou dobu jeho života a odejde před ním do budoucího stavu. Na stěnách chrámu v Luxoru je zobrazeno narození Amenhotepa III. a malý princ je tam vyobrazen na ruce boha Nilu a vedle něj je další dítě naprosto stejné podoby, což je symbolem jsoucná, které Egypťané nazývali ka. Toto umělecké dílo bylo dokončeno v patnáctém století před Kristem.

111:0.6 (1215.6) Ka byl považován za vyššího strážného ducha, který toužil navádět s ním spojenou smrtelnou duši na lepší cesty v dočasném životě, ale především ovlivňovat osudy chráněného člověka v posmrtném životě. Když Egypťan této doby zemřel, věřilo se, že tento ka na něho čeká na druhém břehu Velké Řeky. Z počátku se předpokládalo, že pouze králové mají ka, ale brzy se věřilo, že ho mají všichni poctiví lidé. Když jeden egyptský vládce hovořil o ka ve svém srdci, tak řekl: „nepřehlížím jeho řeč; bojím se porušit jeho vedení. Díky tomu se mně tak moc daří; můj úspěch spočívá v tom, že dělám to, co mne nutí dělat on. Vynikl jsem díky jeho vedení.“ Mnozí věřili, že ka je „prorok, seslaný Bohem a pobývajícím v každém člověku.“ Mnozí věřili, že je jim souzeno „prožít věčnost s radostí v srdci ve prospěch Boha, který je v každém člověku.“

111:0.7 (1216.1) Každá rasa vyvíjejících se smrtelníků Urantie má slovo, odpovídající pojmu duše. Mnoho primitivních národů věřilo, že duše se dívá na svět skrze lidské oči; proto se tak zbaběle bály zlomyslnosti uhrančivého pohledu. Některé rasy dlouhou dobu věřily, že „duch člověka je lampou Hospodina.“ Ve sbírce Rgvéda se říká: „Moje mysl hovoří k mému srdci.“

1. Mysl jako aréna volby

111:1.1 (1216.2) Přestože práce Ladičů je ve své podstatě duchovní, musí chtět nechtět vykonávat všechnu svoji práci na intelektuálním základě. Mysl je lidské pole, na kterém musí duchovní Monitor vyvinout morontialní duši ve spolupráci s obydlanou osobností.

111:1.2 (1216.3) Na příslušných úrovních mysli vesmíru vesmírů existuje kosmická jednota. Intelektuální „já“ mají svůj původ v kosmické mysli stejně jako mlhoviny mají svůj původ v kosmických energiích vesmírného prostoru. Na lidské (tudiž osobní) úrovni intelektuálních „já“ se potenciál duchovní evoluce stává dominantní se souhlasem smrtelné mysli v důsledku duchovní vybavenosti lidské osobnosti společně s tvořivou přítomností stadia jsoucna absolutní hodnoty v takových lidských „já“. Ale taková duchovní nadvláda materiální mysli je podmíněna dvěma zkušenostmi. Tato mysl se musí vyvinout za pomoci sedmi pomocných duchů mysli a materiální (osobní) „já“ se musí rozhodnout pro spolupráci s vnitřním Ladičem při utváření a pěstování morontialního „já“—evoluční a potenciálně nesmrtelné duše.

111:1.3 (1216.4) Materiální mysl je arénou, ve které lidské osobnosti žijí, uvědomují si sami sebe, dělají rozhodnutí, chtějí Boha nebo se ho zříkají, zvětčují se nebo se zahubí.

111:1.4 (1216.5) Materiální evoluce vám poskytla životní stroj, vaše tělo; samotný Otec vás obdařil nejčistší duchovní realitou jaká je známa ve vesmíru—je to váš Ladič Myšlení. Ale do vašich rukou, v závislosti na vašich vlastních rozhodnutích, vám byla dána mysl a je to mysl, která rozhoduje o vašem bytí či nebytí. Právě v této mysli a s touto myslí děláte ta morální rozhodnutí,

která vám umožní dospět do podoby Ladiče, což znamená podobat se Bohu.

111:1.5 (1216.6) Materiální mysl je dočasný intelektuální systém, zapůjčený lidským bytostem pro používání během materiálního života. A při používání této mysli lidské bytosti buď přijmou nebo odmítnou potenciál věčného bytí. Mysl obsahuje téměř celou vesmírnou realitu podléhající vaší vůli a duše—morontální „já“—bude spolehlivě zobrazovat plody dočasných rozhodnutí, které dělá smrtelné „já“. Lidské vědomí spočívá zlehka na elektrochemickém mechanismu vespod a jemně se dotýká systému duchovní morontální energie nahoře. Ani jeden z těchto dvou systémů si lidská bytost plně neuvědomuje během svého smrtelného života; proto musí pracovat v mysli, kterou si uvědomuje. A není to ani tolik o tom, co mysl chápe, jako o tom, co mysl touží chápat, aby zajistila věčný život; není to ani o tom, jaká mysl je, jako o tom, že mysl se snaží být tím, co vytváří totožnost s duchem. Není to ani tolik o tom, že si člověk uvědomuje Boha, jako o tom, že člověk prahne po Bohu, z čehož vyplývá vesmírný vzestup. Není důležité jací jste dnes, ale čím se stáváte den za dnem ve věčnosti.

111:1.6 (1217.1) Mysl je kosmický nástroj, na kterém lidská vůle může hrát akordy zničení, nebo na kterém tato stejná vůle může vytvořit nádherné melodie poznání Boha a následného věčného života. Ladič, darovaný člověku, je v konečném součtu odolný zlu a neschopný hříchu, ale smrtelná mysl může být opravdu pokřivena a zdeformována a činit zlo a špatnost v důsledku hříšných piklů zvrácené a sobecké lidské vůle. Podobným způsobem může tato mysl být ušlechtilá, krásná, upřímná a

laskavá—skutečně vznešená—ve shodě s duchovně osvícenou vůlí Boha si uvědomující lidské bytosti.

111:1.7 (1217.2) Evoluční mysl je plně vyrovnaná a spolehlivá jen tehdy, když se projevuje na dvou krajních formách kosmického intelektu—plně mechanizovaném a zcela duchovním. Mezi intelektuálními extrémami čistě mechanického vlivu a skutečné duchovní podstaty leží ta obrovská skupina vyvíjejících se a vzestupujících myslí, jejichž vyrovnanost a klid závisí na volbě osobnosti a ztotožnění se s duchem.

111:1.8 (1217.3) Ale člověk nepodléhá vůli Ladiče pasivně a s otrockou pokorou. Spíše se aktivně, pozitivně a ochotně rozhoduje následovat vedení Ladiče, když se takové vedení vědomě odlišuje od tužeb a pudů fyzické smrtelné mysli. Ladiči řídí mysl člověka, ale neovládají ji proti jeho vůli; pro Ladiče je lidská vůle jemu nadřazena. A proto si ji váží a respektují a přitom se snaží dosáhnout duchovních cílů—upravit myšlení a změnit charakter v téměř bezmezném aréně vyvíjejícího se lidského intelektu.

111:1.9 (1217.4) Mysl je vaše loď, Ladič je váš kormidelník, lidská vůle je kapitán. Velitel smrtelného plavidla by měl mít moudrost a věřit božskému kormidelníkovi, že přivede vzestupující duši do morontálních přístavů věčného života. Pouze sobeckost, lenost a hříšnost lidské vůle mohou odmítnout vedení takového láskyplného kormidelníka a v důsledku toho zničit smrtelný život na zlovolných mělčinách odmítnutého milosrdenství a na kamenech hříšnosti. S vaším souhlasem vás tento spolehlivý kormidelník bezpečně převede přes bariéry času a překážky prostoru k samému zdroji božské mysli a dál, až k Rajskému Otci Ladičů.

2. Podstata duše

111:2.1 (1217.5) Ve všech myšlenkových funkcích kosmického intelektu celost mysli vládne nad dílčími intelektuálními funkcemi. Ve své podstatě je mysl funkční jednotou; proto mysl nikdy nepřestává projevovat tuto základní jednotu, dokonce i tehdy, když ji v tom brání a překáží nerozumné činy a volby zbloudilého „já“. A tato jednotu mysli neustále usiluje o součinnost s duchem na všech úrovních jejího spojení s těmi „já“, které mají ctihodnou vůli a výsadní práva vzestupu.

111:2.2 (1217.6) Materiální mysl smrtelného člověka je kosmický tkalcovský stav s morontální tkaninou, do které vnitřní Ladič Myšlení vplétá duchovní vzory vesmírného charakteru trvalých hodnot a božských významů—věčně žijící duši nejvyššího osudu a nekončící cesty, potenciálního konečného.

111:2.3 (1218.1) Lidská osobnost je ztotožněna s myslí a duchem, které ve funkčním vztahu drží pospolu život v materiálním těle. Tento fungující vztah takové mysli a ducha nevzniká v nějakém spojování schopností a vlastností mysli a ducha, ale v naprosto nové, původní a unikátní vesmírné hodnotě s potenciálem věčného trvání—duši.

111:2.4 (1218.2) Existují tři a ne dva faktory v evolučním vytváření takové nesmrtelné duše. Tito tři předchůdci morontální lidské duše jsou:

111:2.5 (1218.3) 1. Lidská mysl a všechny kosmické vlivy jí předcházející a působící na ni.

111:2.6 (1218.4) 2. Božský duch, pobývající v této lidské myslí a veškerý potenciál, tkvící v takovém fragmentu absolutní

duchovnosti, společně se všemi přidruženými duchovními vlivy a faktory lidského života.

111:2.7 (1218.5) 3. Vztah mezi materiální myslí a božským duchem, který v sobě nese hodnotu a význam, nezjistitelný v žádných faktorech, přispívajících do takového spojení. Realita tohoto unikátního vztahu není ani materiální, ani duchovní, ale morontiální. Je to duše.

111:2.8 (1218.6) Midbytosti již dlouho nazývají tuto vyvíjející se duši člověka středovou myslí, na rozdíl od nižší čili materiální mysli a vyšší čili kosmické mysli. Tato středová mysl je opravdovým morontiálním jevem, protože existuje v oblasti mezi materiálním a duchovním. Potenciální možnosti takové morontiální evoluce jsou vrozeny ve dvou univerzálních podnětech mysli: je to impuls smrtelné mysli tvora poznat Boha a dosáhnout božskosti Tvořitele a impuls nesmrtelné mysli Tvořitele poznat člověka a získat zkušenost tvora.

111:2.9 (1218.7) Tento božský proces vývoje nesmrtelné duše je umožněn díky tomu, že smrtelná mysl je zaprvé osobní a zadruhé je ve spojení s nadživočišnými realitami; využívá nadmaterální dar kosmické péče, která zajišťuje evoluci morální podstaty, schopné dělat morální rozhodnutí, čímž v dobré víře uskutečňuje tvořivé spojení s přidruženými duchovními pomocníky a s vnitřním Ladičem Myšlení.

111:2.10 (1218.8) Nevyhnutelným výsledkem takového kontaktního oduševňování lidské mysli je postupné zrození duše—společný potomek mysli, fungující za pomoci pomocných duchů mysli, a ovládající lidské vůle, která touží poznat Boha působící ve spojení s duchovními silami vesmíru, které jsou pod dohledem

skutečného fragmentu samotného Boha všeho tvoření—Tajemného Monitoru. Tak materiální a smrtelná realita „já“ překonává časová omezení mechanismu fyzického života a dosahuje nového vyjádření a nového určení ve vyvíjejícím se nositeli pro zachování věčné individuálnosti—morontální a nesmrtelné duše.

3. Vyvíjející se duše

^{111:3.1 (1218.9)} Chyby smrtelné mysli a omyly lidského chování mohou značně zpozdít evoluci duše, ačkoliv nemohou potlačit tento morontální jev, jakmile byl jednou spuštěn vnitřním Ladičem se souhlasem vůle tvora. Ale v kteroukoliv dobu před přirozenou smrtí ta stejná materiální a lidská vůle má možnost zrušit svoje rozhodnutí a odmítnout příští život. Také po přežití vzestupující smrtelník si ponechává tuto výsadu zvolit, nebo odmítnout věčný život; kdykoliv před splynutím s Ladičem může vyvíjející se a vzestupující bytost zvolit zřici se vůle Rajského Otce. Splynutí s Ladičem signalizuje fakt, že vzestupující smrtelník si navždy a bezvýhradně zvolil vykonávat vůli Otce.

^{111:3.2 (1219.1)} Během života v těle má vyvíjející se duše možnost posílit nadmateriální rozhodnutí smrtelné mysli. Vzhledem k tomu, že duše je nadmateriální, nepůsobí na materiální úrovni lidské zkušenosti. A na druhou stranu, tato subduchovní duše nemůže bez pomoci určitého ducha Božstva, takového jako je Ladič, působit nad morontální úrovní. Ani tato duše nemůže činit konečná rozhodnutí dokud smrt nebo přenesení ji neoddělí od materiálního spojení se smrtelnou myslí, vyjma toho, když tato materiální mysl upřímně a s radostí pověří touto přidruženou činností morontální duši. Během života smrtelná

vůle—schopnost osobnosti se rozhodovat a volit—sídlí v materiálních okruzích mysli; s mírou růstu pozemského smrtelníka se toto „já“, s jeho drahocenným právem na rozhodování, vzrůstající se měrou ztotožňuje se vznikající entitou, morontiální duší; po smrti a po vzkříšení na obytném světě se osobnost člověka zcela ztotožní s morontiálním „já“. Duše je takto zárodkem budoucího morontiálního dopravního prostředku osobní identity.

111:3.3 (1219.2) Z počátku je tato nesmrtelná duše ve své podstatě naprosto morontiální, ale má takovou schopnost pro vývoj, že vždy stoupá k pravým duchovním úrovním, na kterých je možné splynutí s duchovními bytostmi Božstva, obvykle s tím stejným duchem Vesmírného Otce, který započal tento tvořivý jev v mysli tvora.

111:3.4 (1219.3) Jak lidská mysl, tak i božský Ladič si uvědomují přítomnost a odlišnou podstatu vyvíjející se duše—Ladič si to uvědomuje plně, mysl částečně. Duše si stále více uvědomuje mysl a Ladiče jako přidružené entity přímo úměrně se svým vlastním evolučním růstem. Duše sdílí schopnosti jak lidské mysli, tak i božského ducha, ale neustále se vyvíjí směrem ke zvýšenému duchovnímu ovládání a nadvládě božskosti prostřednictvím pěstování takové funkce mysli, jejíž smyslem je usilovat o soulad s pravou duchovní hodnotou.

111:3.5 (1219.4) Smrtelná pouť—evoluce duše—není pouze zkouškou, ale vzděláním. Víra v přežívání nejvyšších hodnot je jádrem zbožnosti; opravdová nábožná zkušenost spočívá ve spojení nevyšších hodnot a kosmických významů jako poznání vesmírné reality.

^{111:3.6 (1219.5)} Mysl zná kvantitu, realitu, významy. Ale kvalita—hodnoty—je pociťována. To, co je cítěno, je společným výtvozem mysli, která zná a s ní spojeného ducha, který naplňuje realitu.

^{111:3.7 (1219.6)} V té míře, do jaké je vyvíjející se morontialní duše člověka naplňována pravdou, krásou a dobrem jako hodnotové uskutečňování uvědomění si Boha, taková výsledná bytost se stává nezničitelnou. Jestliže ve vyvíjející se duši člověka nejsou hodnoty věčného trvání, pak smrtelné bytí nemá smysl a samotný život je tragickou iluzí. Ale věčnou pravdou je: to, co začínáte v čase, určitě dokončíte ve věčnosti—jestli to stojí za dokončení.

4. Vnitřní život

^{111:4.1 (1219.7)} Poznání je intelektuální proces ukládání smyslových dojmů, získaných z vnějšího světa, do paměťových obrazců jednotlivce. Pochopení znamená to, že tyto rozpoznané smyslové dojmy a s nimi spojené paměťové obrazce se sjednocují, nebo organizují do dynamického systému principů.

^{111:4.2 (1220.1)} Významy pocházejí ze slučování poznání a chápání. Významy neexistují ve výhradně smyslovém, nebo materiálním světě. Významy a hodnoty jsou vnímány pouze ve vnitřních, nebo nadmateriálních sférách lidské zkušenosti.

^{111:4.3 (1220.2)} Veškeré pokroky skutečné civilizace se rodí v tomto vnitřním světě lidstva. Pouze vnitřní život je opravdově tvořivý. Civilizace je sotva schopna pokroku, když většina mladých každé generace věnuje svoji pozornost a energii materialistickým cílům smyslového, nebo vnějšího světa.

111:4.4 (1220.3) Vnitřní a vnější svět mají rozdílný soubor hodnot. Každá civilizace je v ohrožení, když tři čtvrtiny mladých vstupují do materialistických povolání a věnují se smyslovým aktivitám vnějšího světa. Civilizace je v nebezpečí, když mládež nemá zájem o etiku, sociologii, genetické předpoklady, filozofii, krásná umění, náboženství a kosmologii.

111:4.5 (1220.4) Pouze na vyšších úrovních nadvědomé myslí, zasahující do duchovní sféry lidské zkušenosti, můžete nalézt ty vyšší koncepce ve spojení s účinnými vůdčími obrazci, které budou přispívat k vytváření lepší a trvanlivější civilizace. Osobnost je přirozeně tvořivá, ale projevuje se tak pouze ve vnitřním životě jednotlivce.

111:4.6 (1220.5) Krystaly sněhu mají vždy šestistranný tvar, ale nikdy nejsou dva stejné. Malé děti jsou si podobné, ale ani jedno dítě není přesnou kopií druhého, dokonce ani v případě dvojčat. Osobnosti jsou si typově podobné, ale každá je vždy unikátní.

111:4.7 (1220.6) Štěstí a radost mají svůj původ ve vnitřním životě. Nemůžete prožívat opravdovou radost úplně sám. Samotářský život je zhoubný pro štěstí. Také rodiny a národy se budou radovat více ze života, když ho budou sdílet s jinými.

111:4.8 (1220.7) Vy nejste schopni plně kontrolovat vnější svět—okolní prostředí. Ze všeho nejvíc je to tvořivost vašeho vnitřního světa, která podléhá naprosto vašemu řízení, protože tam je vaše osobnost do značné míry osvobozena od spoutávajících zákonů apriorní příčinnosti. Osobnost je spojena s limitovanou nezávislostí vůle.

^{111:4.9 (1220.8)} Vzhledem k tomu, že vnitřní život člověka je opravdu tvořivý, na každé osobě leží odpovědnost volby v tom smyslu, zdali tato tvořivost bude živelná a zcela nahodilá, anebo kontrolovaná, řízená a konstruktivní. Jak může tvořivá představivost přinést hodnotné plody, když jeviště, na kterém působí, je již přeplněno predsudky, nenávistí, strachem, nelibostí, pomstychtivostí a náboženskou nesnášenlivostí?

^{111:4.10 (1220.9)} Ideje mohou vzniknout z podnětu vnějšího světa, ale ideály se rodí pouze v tvořivých sférách vnitřního světa. Dnes jsou národy světa řízeny lidmi, kteří překypují idejemi, ale nedostává se jim ideálů. To vysvětluje chudobu, rozvody, války a rasovou nenávist.

^{111:4.11 (1220.10)} Problém je v tomto: jestli vnitřní „já“ člověka, majícího svobodnou vůli, je obdařeno tvořivými schopnostmi, tak musíme vědět, že tvořivost svobodné vůle obsahuje v sobě potenciální možnost destruktivní činnosti. A když se tvořivost přemění v destrukci, stojíte tváří v tvář devastaci zla a hříchu—násilí, válkám a rozkladu. Zlo je podjatost tvořivosti, která tíhne k rozpadu a eventuální destrukci. Jakýkoliv konflikt je zlo v tom smyslu, že potlačuje tvořivou funkci vnitřního života—je to určitý druh občanské války v osobnosti.

^{111:4.12 (1221.1)} Vnitřní tvořivost přispívá k zušlechťování charakteru prostřednictvím integrace osobnosti a sjednocení individuálnosti. Navždy platí pravda: minulost je nezměnitelná; pouze budoucnost je možno změnit pomocí přítomné tvořivosti vnitřního „já“.

5. Posvěcení volby

111:5.1 (1221.2) Vykonání vůle Boha není ničím jiným, než projevem ochoty tvora sdílet vnitřní život s Bohem—s tím samým Bohem, který umožnil takovému tvoru život, mající vnitřní významy a hodnoty. Sdílet znamená podobat se Bohu—být božským. Bůh sdílí všechno s Věčným Synem a Nekonečným Duchem, zatímco oni na oplátku, sdílejí všechny věci s božskými Syny a duchovními Dcerami vesmírů.

111:5.2 (1221.3) Napodobování Boha je klíčem k dokonalosti; vykonávání jeho vůle je tajemství věčného života a dokonalosti ve věčném životě.

111:5.3 (1221.4) Smrtelníci žijí v Bohu a proto Bůh chce žít ve smrtelnících. Tak, jak mu lidé důvěřují, tak i on, jako první, svěřil lidem část sebe; souhlasil žít v lidech a pobývat v nich, podléhající jejich vůli.

111:5.4 (1221.5) Mír v tomto životě, věčný život po smrti, dokonalost v příštím životě, služba ve věčnosti—to všechno je dosaženo (v duchu) nyní, když osobnost tvora souhlasí—rozhodne se—podřídí svoji vůli vůli Boha. A Otec již udělal svoji volbu, podřídil část sebe vůli osobnosti tvora.

111:5.5 (1221.6) Taková volba tvora není vzdáním se vůle. Je to posvěcení vůle, rozšíření vůle, zvelebení vůle a zdokonalení vůle; a taková volba povyšuje vůli tvora z úrovně přechodného významu do vyššího stavu, ve kterém osobnost syna-tvora rozmlouvá s osobností duchovního Otce.

111:5.6 (1221.7) Tato volba vykonávat vůli Otce je duchovním nalezením duchovního Otce smrtelným člověkem, třebaže musí uběhnout dlouhá doba, než syn-tvor se může skutečně

ocitnout v reálné přítomnosti Boha v Ráji. Tato volba nespočívá ani tolik v popírání vůle tvora—“Ne moje vůle, ale tvá bude vykonána”—jako v pozitivním ujištění tvora: „Mojí vůlí je to, aby byla vykonána tvá vůle.“ A když se taková volba udělá, dříve či později Boha volícího syn najde vnitřní spojení (splnutí) s pobývajícím v něm fragmentem Boha a současně tento stejný zdokonalující se syn nalezne pro sebe nejvyšší osobní uspokojení ve zbožném spojení osobnosti člověka a osobnosti jeho Tvůrce, dvou osobností, jejichž tvořivé vlastnosti se navždy spojily v dobrovolném vzájemném vyjádření—zrození dalšího věčného partnerství vůle člověka a vůle Boha.

6. Lidský paradox

111:6.1 (1221.8) Mnoho ze světských potíží smrtelného člověka vychází z jeho dvojitého vztahu s vesmírem. Člověk je součástí přírody—existuje v přírodě—a přesto je schopen předčít přírodu. Člověk je konečný, ale je obdařen jiskrou nekonečnosti. Takové dvojité postavení nejenom poskytuje potenciál páchat zlo, ale také plodí mnoho sociálních a morálních situací, přinášejících s sebou hodně nejistoty a nemálo úzkosti.

111:6.2 (1222.1) Potřebná odvaha pro pokoření přírody a překonání vlastního „já“ je odvaha, která může podlehnout pokušení vlastní pýchy. Smrtelný člověk, který je schopen přesáhnout své „já“ se může poddat pokušení zbožňovat své vlastní vědomí. Dilema smrtelného člověka spočívá v dvojité skutečnosti: je svázán s přírodou a současně má unikátní svobodu—svobodu duchovní volby a jednání. Na materiálních úrovních je člověk podřízen přírodě, zatímco na duchovních úrovních vítězí nad přírodou a nad vším, co je časové a

konečné. Takový paradox je neoddělitelný od pokušení, potenciálního zla, chybných rozhodnutí a když „já“ se stává hrdým a arogantním, pak může přijít hřích.

111:6.3 (1222.2) Problém hříchu sám o sobě neexistuje v konečném světě. Fakt konečnosti se nevyznačuje zlem, nebo hříchem. Konečný svět byl vytvořen nekonečným Tvořitelem—je dílem rukou jeho božích Synů—a proto musí být dobrý. Pouze zneužití, překroucení a zkomolení konečnosti je původem zla a hříchu.

111:6.4 (1222.3) Duch může ovládat mysl; a mysl je tak schopna ovládat energii. Ale mysl může ovládat energii pouze prostřednictvím svého vlastního uvážlivého řízení vývojových potenciálů, obsažených v matematické úrovni příčina-důsledek ve fyzických oblastech. Mysl tvora nemá přirozenou schopnost ovládat energii; to je výsada Božstva. Ale mysl tvora může a dělá to, že řídí energii do té míry, do jaké si osvojila energetické tajnosti fyzického vesmíru.

111:6.5 (1222.4) Když si člověk přeje pozměnit fyzickou realitu, ať se jedná o něho či jeho prostředí, podaří se mu to do takové míry, do jaké odhalil způsoby a prostředky ovládání hmoty a řízení energie. Mysl bez pomoci není schopna ovlivnit cokoli materiálního, kromě svého vlastního fyzického mechanismu, který je s ní nevyhnutelně spojen. Ale rozumným používáním mechanismu svého těla může mysl vytvořit jiné mechanismy, dokonce energetické a živé vztahy, jejichž využitím může tato mysl vzrůstající měrou řídit a také ovládat svoji fyzickou úroveň ve vesmíru.

^{111:6.6 (1222.5)} Věda je zdrojem faktů a mysl nemůže fungovat bez faktů. Fakta jsou stavebními kameny při stavění moudrosti, které jsou stmeleny dohromady životní zkušeností. Člověk může nalézt lásku k Bohu bez faktů a člověk může objevit zákony Boha bez lásky, ale člověk nemůže nikdy začít si uvědomovat nekonečnou symetrii, nebeskou harmonii a neobyčejné bohatosti všeobsažné podstaty Prvotního Zdroje a Středu, dokud nenalezl boží zákon a boží lásku a empiricky si je nespojil ve své vlastní vyvíjející se kosmické filozofii.

^{111:6.7 (1222.6)} Rozvoj materiálního poznání umožňuje větší intelektuální chápání významů idejí a hodnot ideálů. Lidská bytost může najít pravdu ve své vnitřní zkušenosti, ale potřebuje jasnou znalost faktů pro to, aby mohla použít svoje osobní objevení pravdy k tvrdým praktickým potřebám každodenního materiálního života.

^{111:6.8 (1222.7)} Je jenom přirozené, že smrtelného člověka trápí pocity nejistoty, když se vidí nevyprostitelně vázán na přírodu, ačkoliv má duchovní schopnosti zcela přesahující všechno časové a konečné. Pouze posvátná důvěra—živá víra—může být oporou člověka uprostřed takových těžkých a složitých problémů.

^{111:6.9 (1223.1)} Ze všech nebezpečích, která obklopují smrtelnou podstatu člověka a ohrožují jeho duchovní celistvost, je největším pýcha. Odvaha je neohroženost, ale samolibost je ješitnost a sebevražda. Uvážlivé sebevědomí je přijatelné. Schopnost člověka převýšit sebe je něco, co ho odlišuje od živočišného světa.

^{111:6.10 (1223.2)} Pýcha je zrádná, opojující a hříchu plodná, ať se nachází v jedinci, skupině, rase nebo národě. Doslovná pravda je: „Pýcha předchází pád.“

7. Problém Ladiče

^{111:7.1 (1223.3)} Nejistota s bezpečím jsou podstatou cesty k Ráji—nejistota v čase a mysli, nejistota ohledně událostí otevírajícího se vzestupu k Ráji; bezpečnost v duchu a věčnosti, bezpečnost v bezmezně důvěře syna-tvora v božský soucit a nekonečnou lásku Vesmírného Otce; nejistota jako nezkušeného občana vesmíru; bezpečnost jako vzestupujícího syna vesmírnými obytnými světy všemocného, všemoudrého a všemilujícího Otce.

^{111:7.2 (1223.4)} Dovolte mně vám připomenout, abyste věnovali pozornost vzdálené ozvěně spolehlivých sdělení Ladiče vaší duši. Ve vás pobývající Ladič nemůže zamezit, nebo dokonce materiálně změnit boj, který vedete na vaší cestě v čase; Ladič nemůže zmírnit těžkosti života na vaší cestě světem úporného úsilí. Božský vnitřní obyvatel může pouze trpělivě čekat, dokud nevybojujete bitvu života, který prožíváte na vaší planetě; ale vy byste mohli, jestli byste jen chtěli—zatímco zápolíte a trápíte se, zatímco bojujete a pachtíte se—dovolit odvážnému Ladiči bojovat s vámi a za vás. Mohli byste být tak posílení a inspirováni, tak okouzlení a překvapeni, kdybyste jen umožnili Ladiči trvale vám přinášet obrazy skutečného motivu, trvalého cíle a věčného záměru celého tohoto obtížného a namáhavého boje s banálními problémy vašeho současného materiálního světa.

111:7.3 (1223.5) Proč nepomáháte Ladiči v úloze ukazovat vám duchovní protipól všech těchto namáhavých materiálních snah? Proč nedovolujete Ladiči posílit vás duchovními pravdami, mající kosmickou sílu, zatímco vy zápasíte se světskými potížemi existence tvora? Proč nepodporujete tohoto nebeského pomocníka, aby vás povzbuzoval jasnou vizí výhledu věčnosti vesmírného života, zatímco vy v rozpacích zíráte na problémy probíhající hodiny? Proč odmítáte být osvíceni a inspirováni vesmírným pohledem, zatímco se lopotíte uprostřed časových omezení a prodíráte se bludištěm nejistot, blokující vaši smrtelnou životní pouť? Proč neumožňujete Ladiči oduševňovat vaše myšlení, přestože musíte jít po materiálních stezkách pozemského snažení?

111:7.4 (1223.6) Vyšší rasy Urantie představují složitou směs; jsou smíšeny z mnoha ras a rodů různého původu. Tato smíšená podstata dělá práci Monitorů nesmírně obtížnou, aby mohly účinně působit během života a rozhodně zvyšuje problémy jak Ladiče, tak i serafského strážce po smrti. Před nedávnem jsem byl na Salvingtonu a slyšel formální prohlášení strážce osudu, ve kterém zmírňuje potíže, spojené s pomocí svému smrtelnému chráněnci. Tento seraf řekl:

111:7.5 (1223.7) „Většina mých potíží byla způsobena nekončím bojem mezi dvěma podstatami mého chráněnce: pudu ctižádosti oponovala živočišná lenost; ideály vyššího národa zhatily pudy nižší rasy; vznešené úmysly velké mysli vyvolaly nepřátelský postoj primitivní dědičnosti; dalekosáhlý pohled prozíravého Monitoru způsobil odpor u krátkozrakého tvora času; progresivní plány vzestupující bytosti byly pozměněny přáními a touhami materiální povahy; záblesky vesmírného

intelektu byly potlačeny chemicko-energetickými příkazy vyvíjející se rasy; podnětům andělů odporovaly živočišné emoce; příprava intelektu byla zničena tendenčními pudy; zkušenosti jednotlivce oponovaly nahromaděné sklony rasy; cíle nejlepších byly potlačeny proudem nejhorších; rozlet génia byl zastaven gravitační silou prostřednosti; progres dobra brzdila lhostejnost špatnosti; umění krásného špinila přítomnost zla; utěšené zdraví neutralizovala oslabující nemoc; fontánu víry znečišťovaly jedy strachu; pramen radosti zhořknul záplavou žalosti; radost z očekávání zkalila hořkost poznání; potěšení ze života bylo neustále ohrožováno truchlením ze smrti. Takový život a na takové planetě! A přesto, v důsledku stále přítomné pomoci a pobízení Ladiče Myšlení, tato duše dosáhla uspokojivého stupně štěstí a úspěchu a nyní vystoupila do soudních síní obytných světů.

111:7.6 (1224.1) [Představeno Osamělým Poslem Orvontonu.]

Kapitola 112

Přežití osobnosti

112:0.1 (1225.1) EVOLUČNÍ planety jsou sféry původu člověka—výchozí světy vzestupné cesty smrtelníků. Váš odrazový bod je Urantia; tady vy a váš božský Ladič Myšlení jste sloučení v dočasném spojení. Byli jste obdarováni dokonalým průvodcem; proto, jestli upřímně poběžíte závod v čase a dosáhnete konečného cíle víry, epochální odměna bude vaše; budete navěky spjati s vaším vnitřním Ladičem. Potom začne váš skutečný život, vzestupný život, do kterého je váš současný smrtelný stav pouhým vestibulem. Potom začne vaše vznešená a progresivní mise konečných ve věčnosti, která se před vámi rozprostírá. A ve všech těchto po sobě jdoucích epochách a

stadiích evolučního růstu zůstává část vás absolutně nezměněna a tou je osobnost—neměnnost uprostřed změn.

112:0.2 (1225.2) Ačkoliv by bylo troufalé pokusit se definovat osobnost, může se ukázat prospěšným popsat některé z věcí, které jsou známé o osobnosti:

112:0.3 (1225.3) 1. Osobnost je ta hodnota v realitě, která je udělena samotným Vesmírným Otcem, nebo Společným Činitelem v jeho zastoupení.

112:0.4 (1225.4) 2. Může být udělena každému živému energetickému systému, který obsahuje mysl, nebo ducha.

112:0.5 (1225.5) 3. Není úplně spoutána okovy dřívější příčinnosti. Je relativně tvořivá, nebo vzájemně tvořivá.

112:0.6 (1225.6) 4. Když je udělena evolučním materiálním tvorům, nutí ducha snažit se ovládnout energii-hmotu prostřednictvím mysli.

112:0.7 (1225.7) 5. Přestože osobnost postrádá identitu, je schopna sjednotit identitu každého živého energetického systému.

112:0.8 (1225.8) 6. Projevuje pouze kvalitativní reakci na okruh osobnosti na rozdíl od tří energií, které projevují jak kvalitativní, tak i kvantitativní reakci na gravitaci.

112:0.9 (1225.9) 7. Osobnost je neměnná v přítomnosti změn.

112:0.10 (1225.10) 8. Je schopna dát dárek Bohu—na základě svobodné vůle se věnovat vykonávání vůle Boha.

112:0.11 (1225.11) 9. Je charakterizována morálností—vědomím relativity vztahu s jinými lidmi. Rozlišuje úrovně chování a vybírá si mezi nimi.

112:0.12 (1225.12) 10. Osobnost je unikátní, absolutně unikátní: je unikátní v čase a prostoru; je unikátní ve věčnosti a v Ráji; je unikátní při udělení—neexistují žádné duplikáty; je unikátní v každém okamžiku existence; je unikátní ve vztahu k Bohu—on nedělá žádné rozdíly mezi jednotlivci, ale ani je neslučuje, protože jsou neslučitelní—jsou asociovatelní, ale ne hromadní.

112:0.13 (1226.1) 11. Osobnost reaguje bezprostředně na přítomnost jiné osobnosti.

112:0.14 (1226.2) 12. Je to jediná věc, kterou je možno přidat k duchu, což demonstruje nadřazenost Otce ve vztahu k Synovi. (Mysl není nutno přidávat k duchu).

112:0.15 (1226.3) 13. Osobnost může přežít smrt smrtelníka s identitou v přežívající duši. Ladič a osobnost jsou neměnní; vztah mezi nimi (v duši) není ničím jiným než změnou, pokračující evolucí; a jestli tato změna (růst) skončí, skončí duše.

112:0.16 (1226.4) 14. Osobnost si je unikátně vědoma času a to je něco jiného, než chápání času myslí, nebo duchem.

1. Osobnost a realita

112:1.1 (1226.5) Osobnost je udělena Vesmírným Otcem jeho tvorům jako potenciálně věčná dispozice. Takový božský dar je určen pro působení na početných úrovních a po sobě následujících vesmírných situacích, sahajících od nízkých konečných po nejvyšší absonitní, dokonce za hranice absolutna. Tímto

způsobem osobnost funguje na třech kosmických rovinách, nebo ve třech vesmírných fázích:

112:1.2 (1226.6) 1. Funkční status. Osobnost působí stejně účinně v lokálním vesmíru, v supervesmíru a ve středním vesmíru.

112:1.3 (1226.7) 2. Smysl statusu. Osobnost funguje účinně na konečných a absonitních úrovních a také zasahuje do absolutní úrovně.

112:1.4 (1226.8) 3. Hodnota statusu. Osobnost se může empiricky realizovat v progresivních materiálních, morontálních a duchovních oblastech.

112:1.5 (1226.9) Osobnost má zdokonalený rozsah kosmického prostorového působení. Rozměry konečné osobnosti jsou tři a zhruba fungují takto:

112:1.6 (1226.10) 1. Délka představuje směr a povahu rozvoje—postup prostorem a v souladu s časem—evoluce.

112:1.7 (1226.11) 2. Vertikální hloubka obsahuje organické sklony a postoje—měnící se úrovně sebe vyjádření a všeobecný fenomén reakce na prostředí.

112:1.8 (1226.12) 3. Šířka zahrnuje oblast koordinace, asociace a organizace individuálnosti.

112:1.9 (1226.13) Typ osobnosti, udělený smrtelníkům Urantie má potenciální schopnost sedmi rozměrů sebe vyjádření, nebo osobní realizace. Tři takové rozměrové jevy jsou uskutečnitelné na konečné úrovni, tři na absonitní úrovni a jeden na absolutní úrovni. Na subabsolutních úrovních je tento

sedmý rozměr, nebo rozměr celistvosti je empiricky poznatelný jako fakt osobnosti. Tento nejvyšší rozměr představuje asociovatelné absolutno a přestože není nekonečný má rozměrový potenciál pro subnekonečné proniknutí na absolutní úroveň.

^{112:1.10 (1226.14)} Konečné rozměry osobnosti se vztahují ke kosmické délce, hloubce a šířce. Délka označuje význam; hloubka znamená hodnotu; šířka obsahuje vhled—schopnost prožít nezvratitelné vědomí kosmické reality.

^{112:1.11 (1227.1)} Na morontiální úrovni jsou všechny tyto konečné rozměry materiální úrovně značně rozšířeny a jsou uskutečnitelné některé nové rozměrové hodnoty. Všechny tyto zvětšené rozměrové zkušenosti morontiální úrovně jsou úžasné skloubeny s nejvyšším rozměrem, čili rozměrem osobnosti, prostředním vlivu mota a také v důsledku přispění morontiální matematiky.

^{112:1.12 (1227.2)} Mnohým potížím, se kterými se setkávají smrtelníci při zkoumání lidské osobnosti, by bylo možno se vyhnout, kdyby lidský tvor pamatoval na to, že rozměrové úrovně a duchovní úrovně nejsou sladěny v empirické realizaci osobnosti.

^{112:1.13 (1227.3)} Život je opravdu proces, který probíhá mezi organizmem (individuálností) a jeho prostředím. Osobnost předává tomuto spojení organismu s prostředím hodnotu své identity a významy souvislosti. Tudíž je nutno vidět, že fenomén podnět-reakce není pouhým mechanickým procesem, protože osobnost působí v této celé situaci jako činitel. Vždy

platí pravda, že mechanismy jsou přirozeně pasivní; organizmy jsou svojí podstatou aktivní.

112:1.14 (1227.4) Fyzický život je proces, probíhající ani ne tolik v organismu, jako mezi organizmem a prostředím. A každý takový proces má tendenci vytvářet a zakládat organické modely reakcí na prostředí. A všechny takové zavádějící modely velmi ovlivňují výběr cíle.

112:1.15 (1227.5) Je to mysl, jejímž prostřednictvím vnitřní „já“ a prostředí navazují smysluplný kontakt. Schopnost a ochota organismu vytvářet takové významné kontakty s prostředím (reakce na podnět) vyjadřují postoj celé osobnosti.

112:1.16 (1227.6) Osobnost nemůže příliš dobře fungovat v izolaci. Člověk je svojí podstatou společenský tvor; je ovládán potřebou sounáležitosti. Doslovnou pravdou je: „Žádný člověk nežije pro sebe.“

112:1.17 (1227.7) Ale pojem osobnosti jako smyslu celého žití a fungování tvora má mnohem větší význam, než sjednocení vztahů; znamená to sloučení všech faktorů reality, jakož i sladění vztahů. Mezi dvěma subjekty existují vztahy, ale tři či více subjektů potřebují systém a takový systém je mnohem víc než jenom rozšířeným, nebo složitějším vztahem. Toto rozlišení je důležité, protože v kosmickém systému individuální členové nejsou spojeni jeden s druhým, kromě vztahu k celku a skrze individualitu celku.

112:1.18 (1227.8) V lidském organismu souhrn jeho částí vytváří jeho obraz—individualitu—ale takový proces nemá v žádném

případě nic společného s osobností, která je sjednotitelem všech těchto faktorů v jejich vztahu ke kosmickým realitám.

^{112:1.19 (1227.9)} Při seskupování jsou částice přidávány; v systémech jsou částice utříděny. Systémy jsou důležité kvůli své organizaci—rozmístěným hodnotám. V dobrém systému jsou všechny faktory v kosmické poloze. Ve špatném systému buď něco chybí anebo je na nesprávném místě—v nepořádku. V lidském systému je to osobnost, která slučuje všechny druhy činnosti a naopak, přidává jim hodnotné vlastnosti identity a tvořivosti.

2. Vnitřní „Já“

^{112:2.1 (1227.10)} Při zkoumání individuálnosti by bylo prospěšné si zapamatovat že:

^{112:2.2 (1227.11)} 1. Fyzické systémy jsou podružné.

^{112:2.3 (1227.12)} 2. Intelektuální systémy jsou koordinovány.

^{112:2.4 (1227.13)} 3. Osobnost je dominující.

^{112:2.5 (1227.14)} 4. Vnitřní duchovní síla je potenciálně řídící.

^{112:2.6 (1228.1)} Ve všech koncepcích o individuálnosti by se mělo připustit, že první přichází fakt a až potom jeho hodnocení a vysvětlení. Lidské dítě nejdříve žije a potom myslí o svém životě. V kosmickém systému pochopení předchází předvídání.

^{112:2.7 (1228.2)} Vesmírný fakt Boha, který se stává člověkem, navždy změnil všechny významy a hodnoty lidské osobnosti. Láska, v pravém smyslu tohoto slova, znamená vzájemný ohled všech osobností, ať lidských nebo božských, anebo lidských a

božských. Části vnitřního „já“ mohou působit různými způsoby—myslet, cítit, chtít—ale pouze sjednocené vlastnosti celé osobnosti jsou zaměřeny na uvážlivé jednání; a všechny tyto síly jsou spojeny s duchovní schopností smrtelné mysli, když člověk upřímně a nesobecky miluje jinou bytost, lidskou, nebo božskou.

^{112:2.8 (1228.3)} Všechny koncepce smrtelníků o realitě jsou založeny na hypotéze o realitě lidské osobnosti; všechny koncepce nadlidských realit jsou založeny na zkušenosti lidské osobnosti s kosmickými realitami určitých, s člověkem spojených, duchovních entit a božských osobností. Všechno neduchovní v lidské zkušenosti, kromě osobnosti, je prostředkem k cíli. Každý opravdový vztah smrtelného člověka s druhými osobami—lidskými nebo božskými—je sám o sobě prostředkem k cíli. A dosažení takové sounáležitosti s osobností Božstva je věčným cílem vzestupu vesmírem.

^{112:2.9 (1228.4)} Vlastnictví osobnosti vymezuje člověka jako duchovní bytost, protože soulad individuálnosti a vědomí osobnosti jsou dary nad-materiálního světa. Samotný fakt, že smrtelný materialista může popírat existenci nad-materiálních realit, sám o sobě dokazuje přítomnost a působení duchovní syntézy a kosmického vědomí v jeho lidské mysli.

^{112:2.10 (1228.5)} Existuje obrovská kosmická propast mezi hmotou a myšlenkou a tato propast je nezměřitelně mnohem větší mezi materiální myslí a duchovní láskou. Vědomí, mnohem méně sebeuvědomění, nemůže být vysvětleno žádnou teorií o mechanické elektronické asociaci, nebo materiálních energetických jevech.

112:2.11 (1228.6) S mírou úsilí mysli dospět k elementární analýze reality, hmota přestává existovat v materiálních smyslech, ale může ještě zůstat věcnou v mysli. Když duchovní vhled usiluje o takovou realitu, která zůstává po zmizení hmoty a snaží se dospět k její elementární analýze, ona se ztratí do mysli, ale vhled ducha může stále vnímat kosmické reality a nejvyšší hodnoty duchovní podstaty. Obdobně věda uvolňuje místo filozofii, zatímco filozofie musí ustoupit závěrům, vycházejícím z opravdové duchovní zkušenosti. Myšlení podléhá moudrosti a moudrost se ztrácí v osvícené a hloubavé víře.

112:2.12 (1228.7) Ve vědě lidské „já“ zkoumá materiální svět; filozofie zkoumá toto zkoumání materiálního světa; víra, opravdová duchovní zkušenost, je empirické poznání kosmické reality zkoumání zkoumání celé této relativní syntézy energetických substancí času a prostoru. Vytvořit filozofii vesmíru výhradně na materializmu znamená ignorovat fakt, že všechny materiální věci byly nejprve pochopeny jako reálné ve zkušenosti lidského vědomí. Zkoumatel nemůže být předmětem zkoumání; posouzení vyžaduje určitý stupeň abstrahování od předmětu posuzování.

112:2.13 (1228.8) V čase, myšlení vede k moudrosti a moudrost vede k víře; ve věčnosti, víra vede k moudrosti a moudrost ústí v nekonečnost myšlení.

112:2.14 (1229.1) Předpoklad jednotnosti vyvíjejícího se „já“ spočívá ve vlastnostech jeho ustavujících faktorů: základních energií, hlavních tkání, důsledného chemického řízení, nejvyšších idejí, nejvyšších motivů, nejvyšších cílů a božského ducha,

poskytnutého Rájem—tajemství sebeuvědomění duchovní podstaty člověka.

112:2.15 (1229.2) Účelem kosmické evoluce je dosáhnout jednotu osobnosti prostřednictvím stále se zvyšujícího vlivu ducha—vědomá reakce na zásady a vedení Ladiče Myšlení. Osobnost, jak lidská, tak i nadlidská, je charakterizována vrozenou kosmickou vlastností, kterou možno nazvat „evoluci ovládání“—rozšíření kontroly jak nad sebou, tak i nad svým prostředím.

112:2.16 (1229.3) Vzestupující, bývalá lidská osobnost prochází přes dvě důležitá stadia vzrůstajícího vědomého ovládání svého „já“ ve vesmíru:

112:2.17 (1229.4) 1. Před-konečná, neboli Boha-hledající zkušenost, která spočívá v rozšiřování seberealizace prostřednictvím rozvoje a uskutečňování individuálnosti společně s řešením kosmických problémů a následného ovládnutí vesmíru.

112:2.18 (1229.5) 2. Post-konečná, neboli Boha-odhalující zkušenost tvořivého rozšiřování seberealizace skrze empirické odhalování Nejvyšší Bytosti a Boha hledající bytosti, které ještě nedosáhly božských úrovní podobnosti Boha.

112:2.19 (1229.6) Sestupující bytosti dosáhnout podobných zkušeností prostřednictvím svých různorodých vesmírných činností v době, kdy se snaží rozšířit schopnost poznávat a vykonávat božské vůle Nejvyššího, Konečného a Absolutního Božstva.

112:2.20 (1229.7) Během fyzického života je materiální „já“, egoistická podstata lidské individuálnosti, závislá na stálé

funkci materiálního životního prostředí, na nepřetržité existenci nesouměrné vyváženosti energií a intelektu toho, co se na Urantii nazývá životem. Ale individualita mající hodnotu přežití, individualita, která může přesáhnout zkušenost smrti, se může vyvinout jen za předpokladu, že sídlo individuálnosti vyvíjející se osobnosti přejde z přechodného životního prostředí—materiálního těla—do trvalé a nesmrtelné podstaty morontální duše a dál na takové úrovni, na kterých duše splyne s duchovní realitou a dosáhne její status. Takový reálný přechod od materiální spojitosti k poznání morontální existence je výsledkem upřímnosti, vytrvalosti a stálosti rozhodnutí člověka, hledajícího Boha.

3. Fenomén smrti

112:3.1 (1229.8) Urantijci obecně znají pouze jeden druh smrti—fyzický zánik životních energií. Ale ve skutečnosti existují tři druhy smrti, které se týkají přežití osobnosti:

112:3.2 (1229.9) 1. Duchovní smrt (smrt duše). Jestliže smrtelný člověk s konečnou platností odmítl věčný život, jestliže podle společného názoru Ladiče a přeživšího seraфа byl prohlášen za duchovně neschopného a morontálně nezpůsobilého, pak takové koordinované doporučení je zaregistrováno na Uverse a když Cenzorové a jejich reflexní spolupracovníci ověří tato zjištění, vládci Orvontonu ihned přikážou okamžité uvolnění vnitřního Monitoru. Ale toto uvolnění Ladiče žádným způsobem neovlivňuje povinnosti osobního či skupinového seraфа, starajícího se o tohoto jedince, kterého opustil jeho Ladič. Tento druh smrti je ve svém smyslu konečný bez ohledu na dočasné pokračování živých energií fyzického a intelektuálního mechanismu. Z kosmického hlediska je

smrtelník již mrtvý; pokračující život pouze svědčí o trvalosti materiální síle kosmických energií.

112:3.3 (1230.1) 2. Intelektuální smrt (smrt mysli). Když životně důležité okruhy, spojené s činností vyšších pomocných duchů, jsou narušeny kvůli vychýlení intelektu, nebo v důsledku částečného rozkladu mechanismu mozku a jestliže takové stavy dosáhnout kritického bodu nenapravitelnosti, vnitřní Ladič je okamžitě odvolán a vrací se do Diviningtonu. V archívech vesmíru je smrtelná osobnost považována za mrtvou kdykoliv základní myšlenkové okruhy lidské vůle-jednání byly zničeny. A toto je smrt bez ohledu na pokračující činnost živého mechanismu fyzického těla. Tělo bez mysli, mající vlastní vůli, není již více lidské, ale v souladu s předchozí volbou lidské mysli duše takového jedince může přežít.

112:3.4 (1230.2) 3. Fyzická smrt (smrt těla a mysli). Když smrt přemůže lidskou bytost, Ladič zůstává v hradbách mysli do té doby, dokud ona nepřestane fungovat jako intelektuální mechanismus, to znamená přibližně do té chvíle, kdy měřitelné energie mozku skončí své rytmické životodárné pulsace. Po tomto rozkladu Ladič opouští mizející duši stejně nenuceně, jak do ní před lety vstoupil a vrací se přes Uversu do Diviningtonu.

112:3.5 (1230.3) Po smrti se materiální tělo vrací do světa přírody, ze kterého vzešlo, ale dva nemateriální faktory přeživší osobnosti přetrvávají: před-existenciální Ladič Myšlení s kopií paměti o prožitém smrtelném životě odchází na Divinington, kde také zůstává, v péči strážce osudu, nesmrtelná duše zemřelého člověka. Tyto aspekty a formy duše, tyto kdysi kinetické, ale nyní statické formy individuálnosti, jsou nezbytné pro znovu zosobnění osobnosti na morontiálních světech; a je to opětne

sjednocení Ladiče a duše, které znovu sestaví přeživší osobnost a vrátí vám vaše vědomí ve chvíli morontialního probuzení.

112:3.6 (1230.4) Těm, kdo nemají osobní serafské ochránce, spolehlivě a odborně poslouží skupinový opatrovatel a uchovají individuálnost a vzkřísí osobnost. Serafové jsou pro znovu sestavení osobnosti nepostradatelní.

112:3.7 (1230.5) Po smrti Ladič Myšlení dočasně ztrácí osobnost, ale ne individuálnost; lidský chránělec dočasně ztrácí individuálnost, ale ne osobnost; na obytných světech se oba znovu spojí do věčné entity. Po odchodu ze země se tam Ladič Myšlení nikdy nevrátí jako bytost, ve které dříve pobýval; osobnost se nikdy neprojevuje bez lidské vůle; a lidská bytost bez Ladiče po smrti nikdy neprojevuje aktivní individualitu, nebo žádným způsobem nenavazuje kontakt s živými bytostmi země. Takové bezLadičové duše jsou zcela a absolutně bez vědomí v době dlouhého či krátkého spánku smrti. Nemůže dojít k žádnému projevu jakéhokoliv typu osobnosti, nebo navázání komunikace s jinými osobnostmi, dokud není završen proces vzkříšení. Ti, kteří jdou do obytných světů, nemají dovoleno poslat zprávy zpět svým milovaným na Urantii. Ve všech vesmírech se uplatňuje zásada, že taková komunikace během probíhajícího soudního období je zakázána

4. Ladiči po smrti

112:4.1 (1231.1) Když nastane smrt materiální, intelektuální či duchovní podstaty člověka, Ladič se rozloučí se svým smrtelným hostitelem a odchází na Divinington. Pomocí reflexního systému se vytvoří spojení mezi dohlížiteli na řídicích správách v hlavních centrech lokálního vesmíru a

supervesmíru a Monitor je odstraněn z registru pod stejným číslem, pod kterým byl zaregistrován při svém vstupu do oblastí času.

112:4.2 (1231.2) Určitým, ne zcela pochopitelným způsobem, Univerzální censoři jsou schopni získat verzi lidského života, tak jak je obsažena v Ladičově přesné kopii duchovních hodnot a morontiálních významů myslí v místě jeho bývalého pobytu. Censoři jsou schopni si присвоjit Ladičovu verzi přeživšího charakteru a duchovních vlastností zemřelého člověka a všechny tyto údaje, společně se serafskými záznamy jsou k dispozici pro předložení, když nastane čas soudu nad daným jedincem. Tyto informace se také použijí pro potvrzení těch supervesmírných mandátů, které umožňují určitým vzestupným bytostem začít okamžitě morontiální život po fyzické smrti smrtelného těla a odejít na obytné světy ještě před formálním završením planetárního soudního období.

112:4.3 (1231.3) Po fyzické smrti, s výjimkou jedinců přenesených z živých lidí, odchází uvolněný Ladič ihned na domovní sféru Divinington. Co se přesně děje na takovém světě v době očekávání faktického znovu se objevení přeživšího smrtelníka závisí především na tom, zdali lidská bytost vystoupí na obytné světy na základě svého osobního práva, anebo počká na periodické svolání přeživších spících bytostí dané planetární epochy.

112:4.4 (1231.4) Jestli smrtelný partner náleží do skupiny, jejíž členové budou vzkříšeni na konci soudního období, Ladič se nevrátí ihned na obytný svět, na kterém proběhla jeho předchozí služba, ale vybere si podle své volby některý z následujících dočasných úkolů:

112:4.5 (1231.5) 1. Bude přijat do řad zmizelých Monitorů, aby vykonával neznámou službu.

112:4.6 (1231.6) 2. Bude přidělen na určitou dobu na zkoumání systému Ráje.

112:4.7 (1231.7) 3. Bude přijat do jedné z mnoha vzdělávacích škol Diviningtonu.

112:4.8 (1231.8) 4. Bude umístěn na určitý čas jako studující pozorovatel na jednu z dalších šesti duchovních sfér, které tvoří okruhy Rajských světů Otce.

112:4.9 (1231.9) 5. Bude přidělen do poselské služby Osobních Ladičů.

112:4.10 (1231.10) 6. Bude pracovat jako mimořádný instruktor na školách Diviningtonu, které jsou zaměřeny na přípravu Monitorů, patřících do skupiny nezkušených.

112:4.11 (1231.11) 7. Bude přiřazen k vybrané skupině světů, na kterých je pravděpodobnost potřeby služby v případě, že tam nastane důvodná příčina věřit, že lidský partner může odmítnout věčný život.

112:4.12 (1231.12) Jestliže vás zastihne smrt a vy jste v tu chvíli na třetím, nebo vyšším okruhu a tudíž máte přiděleného osobního strážce osudu a jestliže konečná kopie záznamu o přeživším charakteru, předloženého Ladičem, je bezvýhradně schválena strážcem osudu—jestliže jak seraf, tak i Ladič v zásadě souhlasí s každým údajem svých životních záznamů a svých doporučeníh—jestliže Univerzální Cenzoři a jejich reflexní spolupracovníci na Uverse potvrdí tyto podklady a udělají to

jednoznačně a bez výhrad, tak v tom případě Věčně Moudří okamžitě odešlou přes komunikační okruhy mandát pokročilého postavení do Salvingtonu a na základě tohoto příkazu tribunály Vládce Nebadonu nařídí okamžitý převoz přeživší duše do sálů vzkříšení morontiálních světů.

^{112:4.13 (1232.1)} Jestliže lidský jedinec přejde do věčného života bez prodlení, Ladič, podle mých informací, se zaregistruje na Diviningtonu, pokračuje do Rajské přítomnosti Vesmírného Otce, pak se ihned vrátí a je přijat Osobními Ladiči supervesmíru a lokálního vesmíru, obdrží ocenění hlavního Osobního Monitoru Diviningtonu a potom okamžitě nastává „uskutečnění přechodu identity“ a poté je přijat do třetího období na obytném světě v aktuální formě osobnosti, připravené pro přijetí přeživší duše pozemského smrtelníka, v té formě, jak byla navržena strážcem osudu.

5. Přežití lidského „Já“

^{112:5.1 (1232.2)} Individuálnost je kosmická realita, ať materiální, morontiální nebo duchovní. Fakt osobitosti je poskytnut Vesmírným Otcem, působícím v sobě i mimo sebe, nebo skrze své početné vesmírné představitele. Říci, že bytost je osobitá, znamená přiznat relativní individualizaci takové bytosti v rámci kosmického organismu. Živý kosmos je téměř nekonečně integrované seskupení reálných jednotek, z nichž každá je relativně podmíněna osudu celku. Ale ty z nich, které jsou osobitými, byly obdařeny skutečnou možností volby—přijmout tento osud, nebo ho odmítnout.

^{112:5.2 (1232.3)} To, co pochází od Otce, je jako Otec věčné a to přesně platí o osobnosti, kterou Bůh vám dává podle své vlastní

svobodné vůle, což se také vztahuje na Ladiče Myšlení—skutečný fragment Boha. Lidská osobnost je věčná, ale ve vztahu k individuálnosti je podmíněnou věčnou realitou. Objevši se ve vůli Otce, osobnost dosáhne úrovně Božstva, ale člověk se musí rozhodnout, zdali bude či nebude přítomen při dosažení takového osudu. Nebude-li taková volba učiněna, osobnost dosahuje empirického Božstva přímo, stává se částí Nejvyšší Bytosti. Tento cyklus je předem určen, ale účast člověka v něm je dobrovolná, osobní a empirická.

112:5.3 (1232.4) Individuálnost smrtelné bytosti je přechodným, život trvajícím, stavem ve vesmíru; je reálná pouze tehdy, pokud si osobnost zvolí stát se trvalým jevem ve vesmíru. Toto je zásadní rozdíl mezi člověkem a energetickým systémem: energetický systém nemůže nikdy přestat působit, nemá možnost volby; ale člověk má všechno pro to, aby si zvolil svůj vlastní osud. Ladič je opravdu cesta k Ráji, ale člověk sám se musí držet této cesty svým vlastním rozhodováním, svojí svobodnou volbou.

112:5.4 (1232.5) Lidské bytosti mají identitu pouze v materiálním smyslu. Takové schopnosti „já“ jsou vyjádřeny materiální myslí, působící v energetickém systému intelektu. Když se řekne, že člověk má identitu, je to uznání toho, že má okruh mysli, který je podřízen rozhodování a výběru vůle lidské osobnosti. Ale toto je materiální a čistě dočasný projev, stejně jako je lidské embryo přechodným pasivním stadiem lidského života. Z kosmické perspektivy se lidské bytosti rodí, žijí a umírají v relativně krátkém časovém okamžiku; jsou pomíjivé. Ale osobnost smrtelného člověka prostřednictvím své vlastní volby má sílu přenést místo své identity z pomíjivého systému

materiálního intelektu do vyššího systému morontální duše, která ve spojení s Ladičem Myšlení vytvoří nový prostředek pro projev osobnosti.

112:5.5 (1233.1) A právě tato schopnost volby—vesmírný znak svobodné vůle tvorů—je to, co vytváří největší příležitost člověka a jeho nejvyšší kosmickou odpovědnost. Na mravní integritě svobodné vůle člověka závisí věčný osud budoucího konečného; na čistotě svobodné vůle smrtelné bytosti závisí božský Ladič při vytváření věčné osobnosti; na svědomitosti rozhodnutí smrtelníka vykonávat vůli Vesmírného Otce závisí uskutečnění nového vzestupujícího syna; na stálosti a moudrosti rozhodnutí a činů člověka závisí aktuálnost empirické evoluce Nejvyšší Bytosti.

112:5.6 (1233.2) Ačkoliv dříve či později růst osobnosti musí dosáhnout kosmických okruhů, jestliže však ne vaší vinou neštěstí času a překážky materiálního bytí vám zabrání zvládnout tyto úrovně na vaší domovské planetě a jestliže vaše záměry a touhy mají hodnotu věčného života, v takovém případě jsou vydána rozhodnutí o prodloužení zkušební doby. Bude vám poskytnut dodatečný čas, během kterého se můžete osvědčit.

112:5.7 (1233.3) Jestliže někdy vzniknou pochybnosti o oprávněnosti postupu lidské identity na obytné světy, vesmírné vlády vždy rozhodnou v osobní prospěch daného jedince; oni bez otálení povýší takovou duši do statusu přechodné bytosti, zatímco pokračují v pozorování formulujícího se morontálního záměru a duchovního cíle. Takhle je zajištěna božská spravedlnost a božskému milosrdenství je poskytnuta další příležitost pro rozšíření své péče.

112:5.8 (1233.4) Vlády Orvontonu a Nebadonu nevyžadují absolutní dokonalost v podrobné přípravě univerzálního plánu znovu zosobnění smrtelníků, ale požadují a trvají na projevu trpělivosti, tolerance, porozumění a soucitného pochopení. My raději přijmeme risk vzpoury, než přivolat nebezpečí, že jeden tápající smrtelník z jakéhokoliv evolučního světa bude připraven o věčnou radost pokračovat na vzestupné pouti.

112:5.9 (1233.5) Tohle neznamená, že lidské bytosti, navzdory prvnímu odmítnutí, se budou těšit z druhé příležitosti, vůbec ne. Ale značí to, že všichni tvorové s vlastní vůlí se dočkají jedné pravdivé možnosti udělat jednu nezvratnou, vědomou a závěrečnou volbu. Nejvyšší Soudy vesmírů neupřou žádné bytosti, která neučinila konečnou a vyčerpávající věčnou volbu, status osobnosti; duši člověka se musí a bude jí dáno bohatě a dostatečně příležitostí pro prokázání svého opravdového záměru a skutečného cíle.

112:5.10 (1233.6) Když duchovnějšší a kosmicky pokročilejší smrtelníci zemřou, dostanou se okamžitě na obytné světy; obecně toto opatření účinkuje u těch, kteří mají k sobě přidělené osobní serafské ochránce. Ostatní smrtelníci mohou být zadrženi do vynesení soudního rozhodnutí nad nimi, načež mohou pokračovat na obytné světy, nebo mohou být přiřazeni k řadám přeživších spících smrtelníků, kteří budou znovu-zosobnění hromadně na konci nynějšího planetárního soudního období.

112:5.11 (1233.7) Existují dvě úskalí, která ztěžují moje snahy vysvětlit přesně co se s vámi stane při smrti, co se stane s přeživším vy, které je odlišné od odcházejícího Ladiče. Jedno z těchto úskalí spočívá v nemožnosti přenést na vaši úroveň chápání

adekvátní popis procesu, probíhajícího na pomezí fyzických a morontiálních světů. Druhé je způsobeno omezeními, uloženými nebeskými řídicími orgány Urantie v mém pověření jako odhalovatele pravdy. Je mnoho zajímavých podrobností, o kterých by bylo možno povídat, ale já je na doporučení mých přímých planetárních nadřízených neposkytnu. Ale v rámci mého oprávnění mohu říci jen tolik:

112:5.12 (1234.1) Existuje něco reálné, něco v evoluci člověka, něco dodatečného k Tajemnému Monitoru, co přežívá smrt. Tato nová entita je duše a přežívá smrt jak vašeho fyzického těla, tak i vaší materiální mysli. Tato entita je společným dítětem sloučeného života a snah vaší lidské podstaty ve spojení s božskou podstatou, Ladičem. Toto dítě lidského a božského rodiče představuje přežívající prvek zemského původu—morontiální „já“, nesmrtelná duše.

112:5.13 (1234.2) Toto dítě trvajících významu a přežívající hodnoty je v naprostém bezvědomí během období, oddělující smrt od znovu zosobnění a je v péči serafského strážce osudu po celou tuto dobu čekání. Po smrti nebudete fungovat jako vědomá bytost dokud nenabudete nové morontiální vědomí na obytných světech Satanie.

112:5.14 (1234.3) Ve smrti je funkční identita, spojená s lidskou osobností, přerušena kvůli zastavení životního pohybu. Ačkoliv lidská osobnost přesahuje své ustavující části, je na nich závislá pro uchování funkční identity. Zastavení života zničí fyzické mozkové struktury, nezbytné pro činnost mysli a rozpad mysli znamená konec smrtelného vědomí. Vědomí daného tvora se nemůže potom znovu objevit dokud se

nevytvoří takové kosmické podmínky, které umožní této stejné lidské osobnosti opět působit ve vztahu s živou energií.

112:5.15 (1234.4) Během přechodu přeživších smrtelníků z rodného světa na obytné světy, ať již prodělají znovu obnovení osobnosti ve třetím termínu, nebo vzestoupí při skupinovém vzkříšení, je informace o ustanovení osobnosti pečlivě chráněna archanděly na jejich světech, které mají speciální zaměření. Tyto bytosti nejsou opatrovatelé osobnosti (na rozdíl od serafských strážců, pečujících o duši), ale je nicméně pravdou, že každý identifikovatelný faktor osobnosti se nachází v bezpečné úschově u těchto spolehlivých opatrovatelů přeživších smrtelníků. Pokud se jedná o přesné místo pobytu smrtelné osobnosti v období mezi smrtí a vzkříšením, to my nevíme.

112:5.16 (1234.5) Místo, které umožňuje znovu-zosobnění osobnosti, je umístěno v morontiálních sálech vzkříšení přijímacích planet lokálního vesmíru. Tady, v těchto komorách sestavení života, dohlízející orgány poskytují takové spojení vesmírné energie—morontiální, intelektuální a duchovní—které umožňuje obnovit vědomí spící přeživší bytosti. Znovu sestavení ustavujících částí bývalé materiální osobnosti obsahuje:

112:5.17 (1234.6) 1. Zhotovení vhodné formy, morontiální typ energie, ve které nová přeživší bytost může vytvořit kontakt s neduchovní realitou a v rámci které může být zapojena morontiální varianta kosmické mysli.

112:5.18 (1234.7) 2. Návrat Ladiče k čekajícímu morontiálnímu tvorů. Ladič je věčným opatrovatelem vaší vzestupující identity; váš

Monitor je absolutní zárukou toho, že vy a ne jiná vůle obsadí morontiální formu, vytvořenou pro probuzení vaší osobnosti. A Ladič bude přítomen při znovu sestavení vaší osobnosti, aby znovu na sebe převzal roli průvodce, vedoucího vaše přeživší „já“ k Ráji.

^{112:5.19 (1235.1)} 3. Když jsou tyto nezbytné elementy pro znovu-zosobnění shromážděny, serafský opatrovatel potenciálnosti spící nesmrtelné duše, za pomoci četných kosmických osobností, vloží tuto morontiální entitu do čekající morontiální intelektuálně-tělesné formy a současně vydává toto evoluční dítě Nejvyššího do věčného svazku s čekajícím Ladičem. Tím se završí znovu-zosobnění, znovu obnovení paměti, vnímání a vědomí—identita.

^{112:5.20 (1235.2)} Fakt znovu-zosobnění spočívá v tom, že probouzející se lidské „já“ převezme zapojenou morontiální fázi nově vyčleněné kosmické mysli. Fenomén osobnosti závisí na stálosti osobitých reakcí jedince na vesmírné prostředí, což může být pouze uskutečněno prostřednictvím mysli. Individuální „já“ přetrvává navzdory nepřetržitým změnám všech faktorů, vytvářejících toto „já“. Ve fyzickém životě se změna projevuje pozvolně; v době smrti a po znovu-zosobnění je proměna okamžitá. Opravdová realita každé individuálnosti (osobnosti) je schopna citlivě reagovat na vesmírné podmínky pomocí neustálé proměny svých ustavujících částí; stagnace nevyhnutelně končí smrtí. Lidský život je nekonečnou proměnou faktorů života, spojených stálostí neměnné osobnosti.

^{112:5.21 (1235.3)} A když se takto probudíte na obytných světech Jerusemu, budete změněni natolik, vaše duchovní proměna

bude tak velká, že kdyby nebylo Ladiče Myšlení a strážce osudu, kteří v plné míře spojí váš nový život v nových světech s vaším starým životem na prvním světě, měli byste zpočátku potíže při spojování nového morontálního vědomí s přežívající pamětí vaší předchozí individuálnosti. Bez ohledu na trvalost osobité individuálnosti se mnoho z toho, co se týká vašeho smrtelného života, zpočátku zdá jako mlhavý a nejasný sen. Ale čas vyjasní mnoho smrtelných asociací.

112:5.22 (1235.4) Ladič Myšlení ve vás oživí a obnoví pouze takové vzpomínky a zkušenosti, které se stanou nepostradatelnou součástí vaší vesmírné pouti. Jestli byl Ladič partnerem v evoluci čehokoliv v lidské mysli, pak tyto hodnotné zkušenosti přežijí ve věčném vědomí Ladiče. Ale většina vašeho uplynulého života a jeho vzpomínek, které nemají žádný duchovní význam, nebo morontální hodnotu, zanikne s materiálním mozkem; většina materiální zkušenosti zmizí jako jednorázové lešení, které již neslouží svému účelu ve vesmíru poté, když vám umožnilo přejít na morontální úroveň. Ale osobnost a vztahy mezi osobnostmi nejsou nikdy lešením; smrtelná paměť o osobních vztazích má kosmickou hodnotu a přetrvá. Na obytných světech budete znát a budete znám a víc než to, budete si pamatovat vaše bývalé druhy z krátkého, ale poutavého života na Urantii a oni si budou pamatovat vás.

6. Morontální „Já“

112:6.1 (1235.5) Tak, jako se motýl objeví z housenky, tak se pravá lidská osobnost poprvé objeví na obytných světech bez svého předchozího oblečení, materiálního těla. Morontální cesta v lokálním vesmíru je spojena s nepřetržitým povyšováním mechanismu osobnosti—od začínající morontální úrovně

existence duše po konečnou morontiální úroveň vzrůstající duchovnosti.

112:6.2 (1235.6) Je značně obtížné vás informovat o formách vaší morontiální osobnosti, které vám budou dány pro vzestup lokálním vesmírem. Budete obdarováni morontiálními modely projevu osobnosti a to jsou vklady, přesahující schopnosti vašeho chápání. Ačkoliv takové formy jsou zcela přirozené, nejsou to energetické systémy, které znátenyní. Nicméně, plní stejný účel na světech lokálního vesmíru jaký plnila vaše materiální těla na planetách lidí.

112:6.3 (1236.1) Do jisté míry vzhled materiální tělesné formy odpovídá charakteru osobnosti; fyzické tělo, do určitého rozsahu, odráží něco z vrozené povahy osobnosti. Ještě více se to projevuje u morontiální formy. Ve fyzickém životě mohou být smrtelníci zvenčí krásní i když uvnitř jsou nepěkní; v morontiálním životě a postupně na jeho vyšších úrovních forma osobnosti se bude měnit přímo podle charakteru vnitřního obsahu. Na duchovní úrovni vnější forma a vnitřní povaha se začínají přibližovat k úplnému ztotožnění, které se stále více a více zdokonaluje na vyšších a vyšších duchovních úrovních.

112:6.4 (1236.2) V morontiálním stavu je vzestupný smrtelník obdařen nebadonskou modifikací kosmické mysli Hlavního Ducha Orvontonu. Smrtelný intelekt jako takový zaniknul, přestal existovat jako lokalizovaná vesmírná entita stranou nediferencovaných okruhů mysli Tvořivého Ducha. Ale významy a hodnoty smrtelné mysli nezanikly. Určité aspekty mysli přetrvávají v přeživší duši; určité empirické hodnoty bývalé lidské mysli jsou v držení Ladiče a v archívech

lokálního vesmíru jsou záznamy o lidském životě jak byl prožit v těle, společně s určitými živými svědectvími, uloženými v početných bytostech, které jsou spojeny se závěrečným hodnocením vzestupného smrtelníka—od serafů k Univerzálním Cenzorům a pravděpodobně ještě dál, až k Nejvyššímu.

^{112:6.5 (1236.3)} Vůle tvora nemůže existovat bez mysli, ale přetrvává přes ztrátu materiálního intelektu. V době bezprostředně po přežití je vzestupující osobnost do značné míry vedena profily charakteru, zděděnými z lidského života a nově se objevujícím působením morontiální moty. A tyto průvodci morontiálního jednání plní svoji funkci v prvních stádiích morontiálního života až do objevení se morontiální vůle jako plnohodnotného volního projevu vzestupující osobnosti.

^{112:6.6 (1236.4)} V lokálním vesmíru nepůsobí žádné vlivy srovnatelné se sedmi pomocnými duchy v lidské existenci. Morontiální mysl se musí vyvinout přímým kontaktem s kosmickou myslí, jelikož tato kosmická mysl byla modifikována a přeměněna tvořivým zdrojem intelektu lokálního vesmíru—Božským Pečovatelem.

^{112:6.7 (1236.5)} Před smrtí je smrtelná mysl vědomě nezávislá na přítomnosti Ladiče; pro to, aby taková mysl mohla fungovat, pomocný duch potřebuje pouze přiřazený typ materiální energie. Ale morontiální duše, zbavena mechanismu materiální mysli, není schopna zachovat vědomí sebe sama bez Ladiče, protože přesáhla úroveň pomocných duchů. Nicméně, tato rozvíjející se duše má trvalý charakter, získaný z rozhodnutí své předchozí mysli, které pomáhali pomocní duchové. A tento

charakter se stává živou pamětí poté, jak jsou jeho profily aktivovány vracejícím se Ladičem.

^{112:6.8 (1236.6)} Zachování paměti je důkazem zachování identity původní individuálnosti; toto je velmi důležité pro plné sebeuvědomění, což je nezbytné pro pokračování a rozvoj osobnosti. Ti smrtelníci, vzestupující bez Ladičů potřebují pro obnovení lidské paměti pokyny a rady od svých serafských společníků; jinak morontiální duše smrtelníků, splynutých s Duchem, nejsou limitovány. Obrazy paměti přetrvávají v duši, ale tyto obrazy vyžadují přítomnost bývalého Ladiče, aby se staly okamžitě použitelnými jako trvalá paměť. Bez Ladiče je zapotřebí hodně času, aby přeživší smrtelník znovu posoudil, znovu si uvědomil a znovu nabyl paměť a vědomí významů a hodnot předchozí existence.

^{112:6.9 (1237.1)} Duše hodna přežití věrně odráží jak kvalitativní, tak i kvantitativní jednání a motivace materiálního intelektu—předchozího sídla individuálnosti. Při výběru pravdy, krásy a dobra smrtelná mysl vstupuje na před-morontiální vesmírnou cestu pod dohledem sedmi pomocných duchů myslí, sjednocených pod vedením ducha moudrosti. Následně, po završení sedmi okruhů před-morontiálního dosažení, spojení daru morontiální myslí s myslí, nacházející se pod dohledem pomocných duchů, je začátkem před-duchovní, čili morontiální cesty vzestupu lokálním vesmírem.

^{112:6.10 (1237.2)} Když tvor opouští svoji rodnou planetu zanechává za sebou pomocné duchy a stává se výhradně závislý na morontiálním intelektu. Když vzestupná bytost opouští lokální vesmír dosáhla již duchovní úrovně existence, převyšující morontiální úroveň. Tato nově vznikající duchovní entita pak

začíná reagovat na přímou podporu kosmické mysli Orvontonu.

7. Splynutí s Ladičem

^{112:7.1 (1237.3)} Splynutí s Ladičem Myšlení poskytne osobnosti věčné reality, které byly předtím pouze potenciální. Z těchto nových schopností je možno zmínit následující: ustálení vlastnosti božskosti, zkušenost a paměť uplynulé věčnosti, nesmrtelnost a jedna z fází podmíněné potenciální absolutnosti.

^{112:7.2 (1237.4)} Po ukončení vaší pozemské cesty v přechodné formě se probudíte na březích lepšího světa a posléze budete spojeni s vaším věrným Ladičem ve věčném objetí. A toto splynutí představuje tajemství spojení Boha a člověka, tajemství konečné evoluce tvora, ačkoliv je věčnou skutečností. Splynutí je tajemstvím duchovní sféry Ascendingtonu, ale žádný tvor, s výjimkou těch, kteří prožili splynutí s duchem Božstva, není schopen pochopit opravdový význam skutečných hodnot, které se sjednotí tehdy, když individuálnost tvora času se navždy spojí s duchem Rajského Božstva.

^{112:7.3 (1237.5)} Splynutí s Ladičem se obvykle uskuteční během pobytu vzestupné bytosti v jeho lokálním vesmíru. Může k němu dojít na rodné planetě jako překročení přirozené smrti; může nastat na kterémkoliv obytném světě, nebo v hlavním centru soustavy; může být také odloženo až do doby pobytu v souhvězdí; a v některých případech může být završeno až tehdy, kdy je vzestupná bytost v hlavním řídicím centru lokálního vesmíru.

^{112:7.4 (1237.6)} Po splynutí s Ladičem již nic neohrozí věčnou cestu takové osobnosti. Nebeské bytosti jsou dlouze prověřovány během jejich dlouhodobé zkušenosti, ale smrtelníci projdou relativně krátkou a intenzivní zkouškou na evolučních a morontálních světech.

^{112:7.5 (1237.7)} Splynutí s Ladičem nikdy nenastane, dokud nebude zveřejněno supervesmírné prohlášení o tom, že lidská podstata se s konečnou a nezvratnou platností rozhodla pro věčnou cestu. Oznámení takového splynutí znamená pro splynutou osobnost to, že může časem opustit hranice lokálního vesmíru a pokračovat do hlavního řídicího centra supervesmíru, odkud se, v daleké budoucnosti, poutník času vydá oserafován na dlouhý let do středního vesmíru Havony a na cestu k Božstvu.

^{112:7.6 (1238.1)} Na evolučních světech je individuálnost materiální; ve vesmíru je věcí a jako taková je podmíněna zákonům materiální existence. Je faktem času a je citlivá na jeho proměny. Tady musí být rozhodnutí o věčném životě vyjádřena. V morontálním stavu individuální „já“ se stává novou a trvanlivější vesmírnou realitou a jeho pokračující růst je založen na jeho vzrůstajícím sladění s vesmírnými okruhy mysli a ducha. Tady jsou nyní rozhodnutí o věčném životě schvalována. Když „já“ dosáhne duchovní úroveň, stává se trvalou hodnotou ve vesmíru a tato nová hodnota je založena na faktu, že rozhodnutí o věčném životě byla přijata, fakt, který byl potvrzen věčným splynutím s Ladičem Myšlení. A dosažením statusu opravdové vesmírné hodnoty se tvor stává potenciálně svobodným při hledání nejvyšší vesmírné hodnoty—Boha.

112:7.7 (1238.2) Takové splynuté bytosti mají ve svých vesmírných reakcích dvojí podstatu: jsou samostatnými morontiálními jedinci, podobající se serafům a jsou také bytostmi s potenciálem dosáhnout řádu Rajských konečných.

112:7.8 (1238.3) Ale splynutý jedinec je ve skutečnosti jednou osobností, jednou bytostí, jejíž celistvost není možno analyzovat žádnou vesmírnou inteligencí. Po schválení tribunály lokálního vesmíru, od nejnižšího k nejvyššímu, z nichž ani jeden nebyl schopen odlišit člověka od Ladiče, jednu část od druhé, budete představeni Vládci Nebadonu, Otci vašeho lokálního vesmíru. A tady, prostřednictvím té samé bytosti, jejíž tvořivé otcovství v tomto vesmíru času udělalo možným fakt vašeho života, vám bude uděleno pověření, opravňující vás pokračovat časem ve vaší supervesmírné cestě při hledání Vesmírného Otce.

112:7.9 (1238.4) Získal vítězný Ladič osobnost díky skvělé službě člověku, anebo statečný člověk nabyl nesmrtelnost prostřednictvím upřímného snažení stát se podobným Ladiči? Ani to první, ani to druhé; ale oni společnými silami dosáhli evoluce člena jednoho z unikátních řádů vzestupných osobností Nejvyššího, osobnosti, která bude vždy prospěšná, spolehlivá a výkonná—kandidáta pro další růst a rozvoj, neustále směřujícího směrem nahoru a neutuchajícího ve svém nebeském vzestupu, dokud nepřekoná sedm okruhů Havony, aby se potom tato bývalá duše pozemského původu s úctou postavila před Vesmírného Otce a poznala jeho skutečnou osobnost.

112:7.10 (1238.5) Po celou dobu tohoto velkolepého vzestupu je Ladič Myšlení božskou zárukou budoucí a plné duchovní stabilizace

vzestupujícího smrtelníka. Mezitím přítomnost svobodné vůle smrtelné bytosti poskytuje Ladiči věčnou cestu pro vysvobození božské a nekonečné podstaty. Nyní se dvě tyto identity stávají jednou; žádná událost v čase nebo ve věčnosti nemůže nikdy rozdělit člověka a Ladič; jsou nerozdělitelní, splynutí na věčnost.

^{112:7.11 (1238.6)} Na světech splynutí s Ladičem je osud Tajemného Monitoru stejný s osudem vzestupného smrtelníka— je to Rajský Sbor Konečnosti. A ani Ladič, ani smrtelník nemohou dosáhnout tohoto unikátního cíle bez dokonalé spolupráce a věrné pomoci jeden druhému. Toto výjimečné partnerství je jedním z nejpoutavějších a nejúžasnějších ze všech kosmických jevů této vesmírné epochy.

^{112:7.12 (1239.1)} Od chvíle splynutí s Ladičem má vzestupná bytost status evolučního tvora. Člověk byl nejdříve obdařen osobností a proto předstihuje Ladiče ve všech záležitostech, týkajících se uznání osobnosti. Rajským centrem takové splynuté bytosti je Ascendington, ne Divinington a toto unikátní spojení Boha a člověka se považuje za vzestupného smrtelníka po celou dobu cesty do Sboru Konečnosti.

^{112:7.13 (1239.2)} Když jednou Ladič splyne se vzestupným smrtelníkem, číslo tohoto Ladiče je vyškrtnuto ze seznamů supervesmíru. Co se stane se seznamy Diviningtonu to já nevím, ale domnívám se, že registr tohoto Ladiče je přenesen na tajné okruhy vnitřních soudů Grandfandy, výkonného vedoucího Sboru Konečnosti.

^{112:7.14 (1239.3)} Splynutí s Ladičem znamená to, že Vesmírný Otec splnil svůj slib darovat sám sebe svým materiálním tvorům;

naplnil svůj příslib a završil plán věčného poskytování božskosti lidem. Nyní nastává doba lidského úsilí realizovat a uskutečnit bezmezné možnosti, spočívající v nebeském partnerstvím s Bohem, které bylo takto vytvořeno.

^{112:7.15 (1239.4)} Současný známý osud přeživších smrtelníků je dosažení Rajského Sboru Konečnosti; toto je také osudový cíl pro všechny Ladiče Myšlení, kteří vytvořili věčné spojení se svými smrtelnými soupeřníky. V současné době Rajští koneční vykonávají po celém velkém vesmíru celou řadu činností, ale my všichni se domníváme, že ve vzdálené budoucnosti budou mít jiné a mnohem významnější úkoly poté, až se sedm supervesmírů ustálí ve světle a životě a z konečného Boha s konečnou platností spadne tajemství, které nyní obklopuje toto Nejvyšší Božstvo.

^{112:7.16 (1239.5)} Do určité míry jste byli seznámeni s organizací a personálem středního vesmíru, supervesmírů a lokálních vesmírů; bylo vám sděleno něco o charakteru a původu některých z mnoha osobností, které nyní řídí tato rozsáhlá stvoření. Také jste byli informováni o tom, že daleko za hranicemi velkého vesmíru, v první úrovni vnějšího prostoru, probíhá proces utváření obrovských galaxií. Při čtení této knihy jste se také dozvěděli to, že Nejvyšší Bytost časem odkryje svoji neodhalenou účelovou činnost v těchto zatím neprobádaných oblastech vnějšího prostoru; a také vám bylo sděleno to, že koneční Rajského sboru jsou empirickými dětmi Nejvyššího.

^{112:7.17 (1239.6)} My si myslíme, že smrtelníci splynutí s Ladičem, společně se svými konečnými druhy, jsou určeni pro nějakou činnost v řízení vesmírů první úrovně vnějšího prostoru. My

nemáme sebemenší pochybnost o tom, že v daný čas se tyto obrovské galaxie stanou obydlenými vesmíry. A stejným způsobem jsme přesvědčeni o tom, že mezi správci těchto vesmírů budou Rajští koneční, jejichž přirozená podstata je kosmickým důsledkem spojení tvora a Tvořitele.

^{112:7.18 (1239.7)} Jaké dobrodružství! Jaká romantika! Gigantické stvoření bude řízeno dětmi Nejvyššího, těmi zosobněnými a polidštěnými Ladiči, kteří se spojili se smrtelníky a zvěčnili je, těmi tajemnými slučováním a věčnými spojeními nejvyššího známého projevu podstaty Prvotního Zdroje a Středu a nejnížší formy rozumového života, schopného pochopit a dosáhnout Vesmírného Otce. My předpokládáme, že takové sloučené bytosti, taková partnerství Tvořitele a tvora, se stanou vynikajícími vládci, jedinečnými správci a moudrými a citlivými vůdčími osobnostmi všech a jakýchkoliv forem inteligentního života, který může vzniknout ve všech těchto budoucích vesmírech první úrovně vnějšího prostoru.

^{112:7.19 (1240.1)} Pravda je taková, že vy smrtelníci jste pozemského, živočišného původu; vaše tělo je opravdu prach. Ale, jestliže budete opravdu chtít, skutečně toužit, tak s určitostí bude dědictví věků vaše a vy budete jednou sloužit ve vesmírech ve vašem skutečném postavení—jako děti Nejvyššího Boha poznání a jako boží synové Rajského Otce všech osobností.

^{112:7.20 (1240.2)} [Představeno Osamělým Poslem Orvontonu.]

Kapitola 113

Serafští strážci osudu

^{113:0.1 (1241.1)} **POVĚĎĚLI** jsme vám o pomocných duších času a armádách poslů prostoru a nyní budeme věnovat pozornost strážným andělům—serafům, věnující se péči o jednotlivé smrtelníky, pro jejichž povznesení a zdokonalení byl celý tento obrovský věčný program duchovního rozvoje vytvořen. V minulých epochách tito ochránci osudu byli prakticky jedinou známou skupinou andělů na Urantii. Planetární serafové jsou opravdu pomáhající duchové, posláni sloužit těm, na které čeká věčný život. Tito doprovodní serafové působili a působí jako duchovní pomocníci smrtelných lidí ve všech významných událostech minulosti i přítomnosti. V mnoha zjeveních „slova byla vyslovena anděly“; mnoho pokynů nebes bylo „přijato pomáhajícími anděly.“

^{113:0.2 (1241.2)} Serafové jsou tradičními anděly nebes; jsou to pomáhající duchové, kteří se nacházejí tak blízko vás a dělají pro vás toho tak moc. Oni slouží na Urantii od chvíle, kdy se na ní objevila lidská inteligence.

1. Strážní andělé

^{113:1.1 (1241.3)} Učení o strážných andělech není mýtus; některé skupiny lidských bytostí mají opravdu osobní anděly. Právě v uznání tohoto faktu Ježíš, hovoříc o dětech nebeského království, řekl: „Dbejte na to, abyste nepohrdali žádným z těchto maličkých, protože vám říkám, že jejich andělé vždy vidí duchovní přítomnost mého Otce.“

^{113:1.2 (1241.4)} Původně serafové byli trvale přiděleni k jednotlivým rasám Urantie. Ale od poskytnutí Michaela jsou přidělováni podle inteligence, duchovnosti a osudu člověka. Intelektuálně je lidstvo rozděleno do tří tříd:

113:1.3 (1241.5) 1. Podnormální—lidé, kteří nemají normální sílu vůle, takoví, kteří nejsou schopni udělat průměrná rozhodnutí. Tato třída zahrnuje ty, kteří nedokáží pochopit Boha; postrádají schopnost pro rozumnou úctu k Bohu. Podnormální bytosti Urantie mají přidělen sbor serafů, jednu posádku s jedním oddílem cherubů, určeným pomáhat jim a sledovat, aby se k nim šířila spravedlnost a soucit v jejich nelehkém životě na této sféře.

113:1.4 (1241.6) 2. Průměrný, normální typ lidské mysli. Z pohledu serafské služby je většina mužů a žen zatříděna do sedmi tříd podle toho, na kterém z okruhů lidského rozvoje a duchovního růstu se nacházejí.

113:1.5 (1241.7) 3. Nadnormální—lidé, přijímající velká rozhodnutí a mající nepochybně potenciál k úspěšnému završení duchovního růstu; muži a ženy, kteří mají určitý kontakt se svými vnitřními Ladiči Myšlení; členové různých záložních sborů osudu. Bez ohledu na to, na jakém okruhu se člověk nachází, jestliže takový jedinec je zaregistrován do kteréhokoliv z několika záložních sborů osudu, okamžitě je mu přidělen osobní seraf a od této chvíle až do konce pozemské pouti se bude takový smrtelník těšit nepřetržité péči a neustálému dohledu strážného anděla. Také, když jakákoliv lidská bytost přijme Nejvyšší Rozhodnutí a existuje opravdové spojení s Ladičem, osobní strážce je takové duši ihned přidělen.

113:1.6 (1242.1) Pro pomáhaní tak zvaným normálním bytostem jsou serafové přidělováni podle toho, na jakém okruhu intelektuality a duchovnosti se člověk nachází. Ve své mysli, uvězněné ve smrtelné skořápce, začínáte na sedmém okruhu a postupujete ke středu, snažíc se pochopit, podrobit a zvládnout své „já“. A

jestli vaši cestu neukončí přirozená smrt a přenese vaše úsilí na obytné světy, tak okruh za okruhem budete postupovat až dosáhnete prvního, neboli vnitřního okruhu vzájemného spojení a komunikace s vnitřním Ladičem.

^{113:1.7 (1242.2)} Lidské bytosti na počátečním, čili sedmém okruhu, mají jednoho strážného anděla s jedním pomocným cherubem a ti mají za úkol pečovat a opatrovat tisíc smrtelníků. Na šestém okruhu je dvojice serafů s jedním pomocným cherubem přidělena skupině pěti set takových vzestupných smrtelníků, aby jich vedli. Když lidské bytosti dosáhnou pátého okruhu, jsou seskupeny do zhruba stočlenných skupin a má je na starost dvojice strážných serafů se skupinou cherubů. Po dosažení čtvrtého okruhu jsou smrtelné bytosti seřazeny do skupin po deseti a zase se o ně stará dvojice serafů, kterým pomáhá posádka cherubů.

^{113:1.8 (1242.3)} Když smrtelná mysl překoná přitažlivost živočišného dědictví a dosáhne třetího okruhu lidské intelektuality a nabude duchovnost, osobní anděl (ve skutečnosti dva) se od této chvíle budou zcela a výlučně věnovat tomuto vzestupujícímu smrtelníkovi. Tak se těmto lidským duším, kromě stále přítomných a stále účinnějších vnitřních Ladičů Myšlení, dostane plné pomoci těchto osobních strážců osudu ve všech jejich snahách dokončit třetí okruh, překonat druhý a dosáhnout prvního.

2. Strážci osudu

^{113:2.1 (1242.4)} Serafové jsou známí jako strážci osudu až poté, kdy jsou přiděleni lidské duši, která vykonala jeden či více ze tří významných činů: učinila nejvyšší rozhodnutí podobat se

Bohu; vstoupila na třetí okruh, nebo byla přijata do jednoho ze záložních sborů osudu.

113:2.2 (1242.5) V evoluci ras je strážce osudu přidělen té první bytosti, která dosáhne okruhu, nezbytného pro poskytnutí osobního ochránce. Prvním smrtelníkem Urantie, který získal osobního strážce, byl Rantowoc, moudrý muž červené rasy v dávné minulosti.

113:2.3 (1242.6) Veškerá přidělení andělů se dělají na základě dobrovolnosti, přičemž se serafové vždy vybírají v závislosti na lidských potřebách a statusu andělského páru—s ohledem na serafskou zkušenost, schopnost a moudrost. Pouze dlouho sloužící serafové, zkušenější a osvědčené typy jsou přidělováni jako ochránci osudu. Mnoho strážců získalo velmi cennou zkušenost na těch světech, jejichž obyvatelé nesplývají s Ladiči. Podobně jako Ladiči, serafové doprovázejí takové bytosti po dobu jednoho života a potom jsou uvolněni pro nový úkol. Mnoho strážců osudu na Urantii prodělalo takovou předchozí praktickou zkušenost na jiných světech.

113:2.4 (1243.1) Jestliže se lidským bytostem nepodaří přežít, jejich osobní, nebo skupinový strážce mohou opakovaně sloužit v podobných funkcích na stejné planetě. Serafové si vytvoří citový vztah k jednotlivým světům a projevují neobyčejnou náklonnost k určitým rasám a typům smrtelných tvorů, se kterými byli tak úzce a důvěrně spjati.

113:2.5 (1243.2) Andělé si vytvoří trvalý citový vztah ke svým lidským společníkům; a vy, kdybyste jen mohli uvidět serafo, byste si vytvořili vřelý vztah k nim. Zbaveni svých materiálních těl, obdařeni duchovními formami, měli byste

svými mnohými vlastnostmi osobnosti velmi blízko k andělům. Sdílí s vámi většinu vašich emocí a některé prožívají navíc. Jediná emoce, vás ovládající, která je pro ně velmi těžko pochopitelná, je dědictví živočišného strachu, které tak významně ovlivňuje psychický život průměrného obyvatele Urantie. Andělé skutečně těžko chápou, proč vy tak vytrvale umožňujete strachu ovládat vaše vyšší intelektuální schopnosti a dokonce také vaši náboženskou víru, být tak důsledně ničení bezohledným panickým strachem a úzkostí.

^{113:2.6 (1243.3)} Všichni serafové mají svá osobní jména, ale v zápisech pro přidělení úkolů na světech jsou často označováni svými planetárními čísly. V hlavním řídicím centru vesmíru jsou zaregistrováni pod svým jménem a číslem. Strážce osudu člověka, použitého pro vytvoření tohoto kontaktní spojení, je členem číslo tři 17. skupiny, 126. posádky, 4. oddílu, 384. útvaru, 6. legie, 37. vojska 182 314. serafské armády Nebadonu. Nynější planetární číslo tohoto serafova, přiděleného k danému člověku na Urantii, je 3 641 852.

^{113:2.7 (1243.4)} Přidělování serafoů pro plnění úlohy osobních ochránců—účel andělů ve funkci strážců osudu—vždy probíhá na základě dobrovolnosti. Ve městě, kde se nyní nacházíme, byl jeden smrtelník nedávno přijat do záložního sboru osudu a poněvadž všichni takoví lidé dostanou osobní strážné anděly, více než sto zkušených serafoů se ucházelo o tento úkol. Planetární velitel vybral dvanáct nejzkušenějších jedinců a pak určil ty serafovy, o kterých byl přesvědčen, že jsou to nejvhodnější průvodci pro tuto lidskou bytost na celou dobu její životní pouti. To znamená, že byl vybrán pár s rovnocennými zkušenostmi; jeden z tohoto páru bude vždy ve službě.

^{113:2.8 (1243.5)} Serafové řeší složité úkoly nepřetržitě, ale kterýkoli člen andělského páru je schopen se vyrovnat se všemi pečovatelskými povinnostmi. Serafové, podobně jako cherubové, obvykle slouží v párech, ale na rozdíl od svých méně pokročilých druhů, serafové mohou někdy pracovat samostatně. Prakticky ve všech svých kontaktech s lidskými bytostmi mohou působit individuálně. Účast obou členů dvojice je nutná pouze při komunikaci a službě na vyšších okruzích vesmírů.

^{113:2.9 (1243.6)} Když serafský pár přijme úkol ochránců, slouží oba danému člověku až do konce jeho života. Doplnující anděl (jeden z páru) se stane zaznamenatelem služby. Tito doplňující serafové jsou zaznamenávajícími anděly smrtelníků evolučních světů. Tyto záznamy jsou vedeny párem cherubů (cherubů a sanobimů), kteří jsou vždy přiřazeni k serafským strážcům, ale za tyto záznamy vždy odpovídá jeden ze serafů.

^{113:2.10 (1244.1)} V případě potřeby odpočinku a nabytí životní energie vesmírných okruhů, je strážce pravidelně vystřídán svým doplňujícím partnerem a během jeho absence působí jako zaznamenatelem přidružený cherub. To stejné se děje také v případě, když není přítomen doplňující seraf.

3. Vztah k jiným duchovním vlivům

^{113:3.1 (1244.2)} Jednou z nedůležitějších věcí co strážný anděl dělá pro svého lidského chráněnce je uskutečňování osobní koordinace s různými neosobními duchovními vlivy, které se vyskytují a obklopují a působí na mysl a duši vyvíjejícího se materiálního tvora. Lidské bytosti jsou osobnosti a pro neosobní duchy a před-osobní entity je mimořádně obtížné

navázat přímé spojení s takovými vysoce materiálními a individuálními osobitými intelekty. Služba strážných andělů více či méně sjednocuje všechny tyto vlivy a dělá je znatelnějšími pro rozvíjející se morální podstatu evolující lidské osobnosti.

^{113:3.2 (1244.3)} Tito serafští ochránci především sladují síly a vlivy Nekonečného Ducha, od fyzických kontrolorů a pomocných duchů myslí až po Svatého Ducha Božské Pečovatelky a duchovní přítomnost Všudypřítomného Rajského Třetího Zdroje a Středu. Po spojení těchto rozsáhlých pečovatelských faktorů Nekonečného Ducha a dosažení většího jejich zosobnění potom seraf zahájí sladování tohoto integrovaného vlivu Společného Činitele s duchovními přítomnostmi Otce a Syna.

^{113:3.3 (1244.4)} Ladič Myšlení je duchovní přítomnost Otce; Duch Pravdy je duchovní přítomnost Synů. Tyto božské dary jsou sjednocovány a sladovány na nižších úrovních duchovní zkušenosti člověka pomocí serafských strážců. Tito andělští služebníci mají dar slučovat lásku Otce a laskavost Syna ve své službě smrtelným tvorům.

^{113:3.4 (1244.5)} Tímto se vysvětluje, proč serafští strážci se nakonec stanou osobními opatrovateli obrazců myslí, formulace paměti a faktů duše přeživšího smrtelníka v době intervalu mezi fyzickou smrtí a morontialním vzkříšením. Nikdo jiný, pouze tyto pomáhající děti Nekonečného Ducha mohou takto působit v zájmu lidského tvora během této přechodové fáze z jedné úrovně vesmíru na druhou a na vyšší úroveň. Také tehdy, když jste pohrouženi v konečném spánku přechodu a přecházíte z

času do věčnosti, vysoký supernafim bude sdílet tento přechod s vámi jako opatrovatel vaší identity a garant osobní integrity.

113:3,5 (1244,6) Na duchovní úrovni serafové dělají osobními mnoho neosobních a před-osobních způsobů služby ve vesmírech; jsou koordinátory. Na intelektuální úrovni harmonizují mysl a morontii, plní funkci korelátorů. A na fyzické úrovni manipulují pozemským prostředím prostřednictvím svého spojení s Hlavními Fyzickými Kontrolory a v součinnosti s midbytostmi.

113:3,6 (1244,7) Toto je povídání o rozmanitých a složitých funkcích doprovodných serafů. Ale jak taková druhořadá andělská osobnost, vytvořena jen o trošku výše nad vesmírnou úroveň lidskosti, dokáže vykonávat takové obtížné a složité věci? My to skutečně nevíme, ale domníváme se, že tato fenomenální služba je určitým neodhaleným způsobem podporována nepoznanou a neodkrytou činností Nejvyšší Bytosti—uskutečňování Božstva vyvíjejících se vesmírů času a prostoru. Po celou dobu vzestupného věčného života v Nejvyšší Bytosti a jejím prostřednictvím jsou serafové nezbytnou součástí pokračujícího vývoje smrtelníků.

4. Oblasti působení serafů

113:4,1 (1245,1) Serafští strážci nemají mysl, ačkoliv pocházejí ze stejného zdroje—Tvořivého Ducha, který dává také vzniknout smrtelné mysli. Serafové jsou stimulátory mysli; neustále se snaží působit na okruh vytváření rozhodnutí v lidské mysli. Dělají to však jinak než Ladiči Myšlení, kteří působí zevnitř a skrze duši, oni působí prostřednictvím sociálního, etického a morálního prostředí lidských bytostí. Serafové nejsou tou

přitažlivou silou Vesmírného Otce, kterou představují Ladiči, ale fungují jako osobní pomocný orgán Nekonečného Ducha.

113:4.2 (1245.2) Smrtelný člověk, podléhající vlivu Ladiče, je také přístupný vedení serafů. Ladič je podstatou věčného charakteru člověka; seraf je učitelem vyvíjejícího se charakteru člověka—smrtelné mysli v tomto životě, morontialní duše v příštím životě. Na obytných světech si budete uvědomovat a poznáte serafské instruktory, ale v prvním životě si jich lidé obvykle nejsou vědomi.

113:4.3 (1245.3) Serafové působí jako učitelé, kteří vedou kroky lidské osobnosti na cestu nové a progresivní zkušenosti. Přijmout vedení seraфа málokdy znamená zajištění snadného života. Následováním jejich vedení se určitě potkáte s obtížnými překážkami morální volby a duchovního růstu, ale jestli máte odvahu, překonáte je.

113:4.4 (1245.4) Impulsy zbožnosti ve značné míře vznikají v důsledku duchovního vybízení vyšších pomocných duchů mysli, posílených vedením Ladiče. Ale touha Boha uvědomělých smrtelníků modlit se je velmi často výsledkem působení serafského vlivu. Strážní serafové nepřetržitě manipulují prostředím smrtelníků za účelem prohloubit kosmické vnímání vzestupného smrtelníka, aby takový kandidát přežití byl schopen silněji si uvědomovat přítomnost vnitřního Ladiče a tím mu umožnit více spolupracovat s duchovní misí božské přítomnosti.

113:4.5 (1245.5) Přestože mezi vnitřními Ladiči a obklopujícími serafy očividně neprobíhá žádná komunikace, zdá se, že spolu pracují v dokonalé harmonii a mimořádném souladu. Serafští

strážci jsou nejaktivnější tehdy, když Ladiči jsou nejméně aktivní, ale jejich péče je určitým zvláštním způsobem sladěna. Taková dokonalá spolupráce těžko může být náhodná, nebo nahodilá.

113:4,6 (1245,6) Pečující osobnost strážného serafo, Božská přítomnost vnitřního Ladiče, působení okruhu Svatého Ducha a vědomí Syna v Duchu Pravdy—to všechno je sladěno do účelné jednoty duchovní služby, která je přítomna ve smrtelné osobnosti a je pro ni určena. Ačkoliv tyto nebeské vlivy pocházejí z různých zdrojů a různých úrovní, jsou všechny sloučeny v obklopující a evolující Nejvyšší Bytosti.

5. Serafská služba smrtelníkům

113:5,1 (1245,7) Andělé nenarušují nedotknutelnost lidské mysli; nemanipulují vůlí smrtelníků; ani nenavazují přímý kontakt s vnitřními Ladiči. Strážce osudu na vás působí všemožnými způsoby, které však vždy respektují důstojnost vaší osobnosti; za žádných okolností tito andělé nezasahují do svobodného jednání lidské vůle. Ani andělé, ani žádný jiný řád vesmírných osobností není oprávněn omezovat, nebo snižovat výsadní právo člověka na vlastní volbu.

113:5,2 (1246,1) Andělé jsou tak blízko vás a pečují o vás tak procítěně, že, obrazně řečeno, „pláčou nad vaší tvrdošíjnou nepřístupností a tvrdohlavostí.“ Serafové neroní fyzické slzy; nemají fyzická těla; ani nemají křídla. Ale mají duchovní emoce a prožívají citové a sentimentální pohnutky duchovní povahy, které se do jisté míry podobají lidským emocím.

^{113:5.3 (1246.2)} Serafové jednají ve vašem zájmu zcela nezávisle na vašich přímých žádostech; oni vykonávají pokyny svých nadřízených a tímto způsobem působí bez ohledu na vaše chvilkové rozmary, nebo proměnlivé nálady. To neznamená, že jim nemůžete jejich úkoly usnadnit či ztížit, ale spíše to vyjadřuje, že andělé nejsou přímo odpovědní za vaše žádosti, nebo vaše modlitby.

^{113:5.4 (1246.3)} Během života v těle smrtelný člověk nemá přímý přístup k rozumu andělů. Oni nejsou vládci či dirigenti; jsou to prostě strážci. Serafové vás střeží; oni se vás nesnaží přímo ovlivňovat; vy si musíte naplánovat svoji vlastní cestu, ale tito andělé se potom snaží o to, abyste tuto zvolenou cestu co nejlépe využili. Oni (obvykle) svévolně nezasahují do běžných záležitostí lidského života. Ale když dostanou instrukce od svých nadřízených, aby vykonali nějaký mimořádný čin, můžete si být jisti, že tito strážci najdou způsob jak splnit tyto pokyny. Proto se nevtírají do obrazu lidských dramat kromě naléhavých případů a to obvykle na přímý rozkaz svých nadřízených. Jsou to ty bytosti, které vás budou doprovázet v průběhu mnoha epoch a tímto způsobem se seznamují se svojí budoucí činností a s nimi spojenou osobností.

^{113:5.5 (1246.4)} Za určitých okolností jsou serafové schopni působit jako materiální pečovatelé lidí, ale tento způsob péče je velmi ojedinělý. S pomocí midbytostí a fyzických kontrolorů jsou schopni vykonávat široký okruh činností pro lidské bytosti, dokonce navázat bezprostřední kontakt s lidmi, ale takové případy jsou velmi vzácné. Většinou platí pravidlo, že jednání serafů nemění chod událostí materiálního světa, ačkoliv vznikly i takové situace, při kterých byly ohroženy životně

důležité články lidské evoluce a ve kterých serafští strážci sehráli důležitou roli na základě vlastní iniciativy.

6. Strážní andělé po smrti

^{113:6.1 (1246.5)} Pověděl jsem vám trochu o službě serafů během fyzického života a teď se vás pokusím informovat o činnostech strážců osudu v době posmrtného rozkladu jejich lidských společníků. Po vaší smrti strážce osudu svědomitě zachová záznamy o vašem životě, podrobné údaje o identitě a morontální entitě lidské duše, které se vyvinuly společnou činností smrtelné mysli a božského Ladiče a všechny ostatní hodnoty, mající význam pro vaši budoucí existenci. Všechno, co vás tvoří, co opravdu jste, kromě identity pokračující existence, kterou představuje odcházející Ladič, a reality osobnosti.

^{113:6.2 (1246.6)} V okamžiku, kdy v lidské mysli zmizí kontrolní světlo, duchovní jas, který serafové spojují s přítomností Ladiče, pečující anděl se osobně nahlásí velícím andělům, následně skupině, posádce, oddílu, útvaru, legii a vojsku; a po zaregistrování pro závěrečné dobrodružství v čase a prostoru, takový anděl obdrží od planetárního vůdce serafů osvědčení pro Večerní Hvězdu (nebo jiného zástupce Gabriela), který velí serafské armádě tohoto kandidáta na vzestup vesmírem. A po obdržení povolení od velitele této nejvyšší organizační jednotky, takový strážce osudu přejde na první obytný svět a tam čeká na znovu nabytí vědomí svého bývalého chráněnce v lidském těle.

^{113:6.3 (1247.1)} V případě, že se lidské duši nepodaří přežít po přidělení osobního anděla, tento pečující seraf musí odejít do

hlavního řídicího centra lokálního vesmíru, aby tam svědecky potvrdil správnost dokončených záznamů svého chráněného partnera. Potom předstoupí před soudy archandělů, aby byl zproštěn viny za neúspěšné přežití svého chráněnce; a pak se vrátí zpět na světy, aby byl opět přidělen jinému smrtelníkovi s vzestupným potenciálem, nebo k nějaké další skupině Serafské služby.

^{113:6.4 (1247.2)} Ale vedle osobní služby a skupinové ochrany, andělé ještě pečují o evoluční tvory mnoha různými způsoby. Osobní strážci, jejichž chráněnci neodejdou ihned do obytných světů, nezůstávají tam nečinně v očekávání periodického ohlášení k nástupu na soudný den; jsou posláni na různé podpůrné mise po celém vesmíru.

^{113:6.5 (1247.3)} Serafský ochránce je svěřenecký správce přeživších hodnot spící duše smrtelného člověka, zatímco nepřítomný Ladič je identitou takové nesmrtelné vesmírné bytosti. Když tyto dva spojí své síly v sálech vzkříšení obytného světa ve spolupráci s nově vytvořenou morontialní formou, dojde k znovu sestavení ustavujících faktorů osobnosti vzestupného smrtelníka.

^{113:6.6 (1247.4)} Ladič prokáže vaši totožnost; strážný seraf vás znovu-zosobní a potom vás nanovo představí věrnému Monitoru vašich pozemských dnů.

^{113:6.7 (1247.5)} A tak to přesně probíhá i při zakončení planetární epochy: když jsou shromážděni ti, kteří se nachází na nižších okruzích smrtelného dosažení, jsou to jejich skupinové strážci, kdo je znovu sestaví v sálech vzkříšení obytných sfér, o čemž také vypovídají vaše záznamy: „A sešle hromovým hlasem své

anděly a ti shromáždí jeho vyvolené, od jednoho konce nebes k druhému“.

113:6.8 (1247.6) Metoda spravedlnosti vyžaduje, aby osobní, nebo skupinová strážci odpověděli při vyhlášení soudního období za všechny nepřeživší osobnosti. Ladiči takových nepřeživších smrtelníků se nevracejí a když se zjišťuje prezentace, odpovídá seraf, zatímco Ladič neodpovídá. Toto znamená „vzkříšení neoprávněných“, ve skutečnosti je to formální uznání zániku existence tvora. Toto prohlášení spravedlnosti následuje ihned po vyhlášení milosti—vzkříšení spících přeživších smrtelníků. Ale tyto záležitosti mají na starosti pouze nejvyšší a všeho znalí Soudci přeživších hodnot. Takové otázky soudných výroků se nás opravdu netýkají.

113:6.9 (1247.7) Skupinová strážci mohou sloužit na planetě epochu za epochou a nakonec se stanou opatrovateli dřímajících duší tisíců a tisíců spících přeživších smrtelníků. Mohou takto sloužit na mnoha různých světech dané soustavy, protože k reakci na vzkříšení dochází na obytných světech.

113:6.10 (1247.8) Všichni osobní a skupinová strážci v soustavě Satania, kteří sešli na scestí v době Luciferovy vzpoury, bez ohledu na to, že mnoho z nich upřímně litovalo své pošetilosti, budou drženi v izolaci na Jerusemu až do závěrečného soudního rozhodnutí nad vzpourou. Univerzální Cenzoři již ve vlastní iniciativě odebrali těmto vzpurným a nevěrným strážcům všechny aspekty důvěry jejich duší a uložili tyto morontialní reality do bezpečného opatrovnictví dobrovolných sekunafimů.

7. Serafové a vzestup

113:7.1 (1248.1) Je to vskutku epochální událost na cestě vzestupujícího smrtelníka, toto první probuzení na březích obytného světa; tam poprvé opravdu uvidíte své andělské průvodce z pozemského života, kterými jste již tak dlouho milováni a kteří byli neustále ve vaší přítomnosti; tam si také skutečně uvědomíte identitu a přítomnost božského Monitoru, který tak dlouho pobýval ve vaší mysli na zemi. Takový prožitek představuje nádherné probuzení, skutečné vzkříšení.

113:7.2 (1248.2) Na morontiálních sférách doprovázející serafové (jsou dva) jsou vašimi pohostinnými společníky. Tito andělé vás nejenom doprovázejí během vašeho postupu na cestě přes přechodové světy a všemi možnými způsoby vám pomáhají získat morontiální a duchovní status, ale sami využívají příležitost k vlastnímu rozvoji studií na obytných světech v nástavbových školách pro evoluční serafy.

113:7.3 (1248.3) Lidská rasa byla stvořena na úrovni jenom o trochu nižší než jednodušší typy andělských řádů. Proto vaším prvním úkolem morontiálního života bude pomáhat serafům v jejich neodkladné práci, která na vás bude čekat po nabytí vědomí osobnosti po vašem vysvobození z pout těla.

113:7.4 (1248.4) Před odchodem z obytných světů všichni smrtelníci budou mít trvalé serafské společníky, nebo strážce. V procesu vašeho vzestupu morontiálními sférami to budou nakonec právě serafští strážci, kteří svědecky potvrdí rozhodnutí o vašem věčném spojení s Ladičí Myšlení. Společným úsilím vytvořili vaše osobní identity jako identity dětí stvořených v těle na světech času. Potom, jak dospějete do zralého morontiálního stavu, vás budou provázet přes Jerusem a jeho přidružené světy progresu a kultury lokální soustavy. Poté

půjdou s vámi do Edentie a její sedmdesáti sfér pokročilé socializace a pak vás přivedou k Melkisedekům a budou se vám věnovat po celou dobu vašeho jedinečného pobytu na hlavních světech vesmíru. A když nabudete moudrost a kulturu Melkisedeků odvedou vás do Salvingtonu, kde se postavíte tváří v tvář Vládci Nebadonu. A tito serafští průvodci vás povedou přes malý a velký sektor supervesmíru a dál na přijímací světy Uversy a zůstanou s vámi až do chvíle, kdy budete osekunafimováni pro dlouhý let do Havony.

113:7.5 (1248.5) Někteří ze strážců osudu, přidělených tvorů v průběhu jeho smrtelné pouti, pokračují přes Havonu společně se vzestupnými poutníky. Ti ostatní se na čas se svými dlouhodobými smrtelnými druhy rozloučí a potom, zatímco tito smrtelníci procházejí okruhy středního vesmíru, tito strážci osudu dosáhnou okruhů Seraphingtonu. A potom budou čekat na březích Ráje až se jejich smrtelní druhové probudí z posledního přepravního spánku času do nové zkušenosti věčnosti. Takoví vzestupující serafové následně nastoupí do různých služeb ve sboru konečných a v Serafském Sboru Završení.

113:7.6 (1248.6) Člověk a anděl mohou nebo nemusí být znovu spolu spojeni ve věčné službě, ale kamkoliv je serafské poslání zavede, tito serafové jsou stále ve spojení se svými bývalými chráněnci z evolučních světů—vzestupnými smrtelníky času. Důvěrné vztahy a citové vazby ke sférám lidského původu se nikdy nezapomenou, nikdy se úplně nepřerušují. Lidé a andělé budou ve věčnosti spolupracovat v božské službě, tak jak to dělali v životě času.

113:7.7 (1249.1) Pro serafy je nejjistější způsob dosažení Rajských Božstev úspěšné dovedení duše evolučního původu k branám Ráje. Z tohoto důvodu je poslán strážce osudu nejžádanější serafskou povinností.

113:7.8 (1249.2) Pouze strážci osudu jsou přijati do primárního Sboru Konečnosti—do sboru smrtelných a takové páry byly zapojeny do největšího dobrodružství—sjednocení individuálností; tyto dvě bytosti dosáhnou duchovního dvoj-spojení na Seraphingtonu před svým přijetím do sboru konečných. V této zkušenosti dvě andělské podstaty, doplňující jedna druhou ve všech vesmírných funkcích, dosáhnou nejvyšší duchovní dvoj-jednotu, v důsledku čehož u nich vzniká nová schopnost přijímat fragment Rajského Otce, který není Ladič a splynout s ním. A tak někteří z vašich oddaných serafských partnerů v čase se také stanou vašimi konečnými partnery ve věčnosti—dětmi Nejvyššího a zdokonalení synové Rajského Otce.

113:7.9 (1249.3) [Připraveno představitelem serafů, umístěných na Urantii.]

Kapitola 114

Serafský planetární řídicí systém

114:0.1 (1250.1) N EJSVRCHOVANĚJŠÍ vládnou království lidí prostřednictvím mnoha nebeských vlivů a sil, ale především prostřednictvím serafů.

114:0.2 (1250.2) Dnes v poledne při zjišťování stavu andělů, strážců a dalších bylo na Urantii 501 234 619 párů serafů. Pod mým vedením se nachází dvě stě serafských vojsk—597 196 800 párů

serafů, čili 1 194 393 600 individuálních andělů. Ale registr ukazuje 1 002 469 238 jedinců, z čehož je patrné, že 191 924 362 andělů nebylo přítomno na tomto světě, vykonávajíc úkoly, spojené s transportem, doručováním zpráv a smrtí. (Na Urantii je přibližně stejný počet cherubů jako serafů a jsou organizováni podobným systémem.)

114:0.3 (1250.3) Serafové a k nim přidělení cherubové mají hodně co do činění s existencí nadlidského řízení planet, především takových světů, které byly dány do izolace kvůli vzpouře. S vydatnou pomocí midbytostí andělé působí na Urantii jako účinní nadmateriální pečovatelé, vykonávající příkazy místního hlavního správce a všech jeho spolupracovníků a podřízených. Kromě funkce osobních a skupinových strážců se serafové, jako kategorie, zabývají plněním mnoho dalších povinností.

114:0.4 (1250.4) Urantia nepostrádá řádný a účinný dohled ze strany vládců soustavy, souhvězdí a lokálního vesmíru. Ale její řízení se nepodobá řízení žádného jiného světa v soustavě Satania, dokonce ani v celém vesmíru Nebadon. Tato výjimečnost v systému řízení vaší planety je důsledkem několika neobvyklých okolností:

114:0.5 (1250.5) 1. Statusem Urantie jako planety modifikovaného života.

114:0.6 (1250.6) 2. Potížemi, spojenými se vzpourou Lucifera.

114:0.7 (1250.7) 3. Rozpadem, způsobeným pochybením Adama.

114:0.8 (1250.8) 4. Odlišnostmi, vzniklými ze skutečnosti, že Urantia byla jedním s posvěcených světů Vládce Vesmíru. Michael Nebadonský je Planetárním Princem Urantie.

114:0.9 (1250.9) 5. Speciální funkcí dvaceti čtyř planetárních správců.

114:0.10 (1250.10) 6. Polohou planety na okruhu archandělů.

114:0.11 (1250.11) 7. Nedávným jmenováním Machiventy Melkisedeka, kdysi vtěleného do lidského těla, výkonným zástupcem Planetárního Prince.

1. Svrchovanost Urantie

114:1.1 (1250.12) Původní svrchovanost Urantie byla plně respektována vládcem soustavy Satania. Jejím prvním řízením pověřil společnou komisi, složenou z Melkisedeků a Nositelů Života a tato skupina působila na Urantii až do příchodu řádně jmenovaného Planetárního Prince. Po pádu Kaligastii v době Luciferovy vzpoury Urantia neměla pevný a ustálený vztah s lokálním vesmírem a jeho administrativními složkami až do doby, dokud Michael neukončil svůj pobyt v lidském těle, kdy byl prohlášen Věčně Jednotnými za Planetárního Prince Urantie. Takové nezpochybitelné a principiální prohlášení navždy ustanovilo status vašeho světa, ale v praxi Nejvyšší Syn Tvořitel nepřijal žádná opatření, týkající se osobního řízení planety, kromě vytvoření jerusemské komise dvaceti čtyř bývalých obyvatel Urantie se zmocněním ho zastupovat v řídicí správě Urantie a všech ostatních izolovaných planet soustavy. Jeden člen této rady je nyní stále přítomen na Urantii jako místní hlavní správce.

114:1.2 (1251.1) Nedávno byl Machiventa Melkisedek zplnomocněn zastupováním Michaela ve funkci Planetárního Prince, ale tento Syn lokálního vesmíru nepřijal vůbec žádná opatření, která by směřovala ke změnám současného planetárního režimu—posloupného vedení místních správců.

114:1.3 (1251.2) Je málo pravděpodobné, že v průběhu nynějšího soudního období dojde v řízení Urantie k nějaké výrazné změně, ledaže by sem přišel zastupující Planetární Princ, aby převzal na sebe zákonné odpovědnosti. Někteří z našich spolupracovníků předpokládají, že v nedaleké budoucnosti systém posílání jednoho z dvaceti čtyř poradců na Urantii vykonávat funkci hlavního správce bude nahrazen formálním příjezdem Machiventy Melkisedeka s mandátem místodržitele vlády Urantie. Jako výkonný zástupce Planetárního Prince bude nepochybně řídit tuto planetu až do vynesení závěrečného rozsudku nad Luciferovou vzpourou a pravděpodobně ještě déle, až do ustálení planety ve světle a životě v daleké budoucnosti.

114:1.4 (1251.3) Někteří z nás si myslí, že Machiventa nepřijde, aby převzal osobně řízení záležitostí Urantie, dokud neskončí nynější soudní období. Jiní se domnívají, že zástupce Prince, jako takový, může přijít až se Michael někdy vrátí na Urantii, jak to slíbil v době svého života v lidském těle. Jsou i tací, včetně autora tohoto vyprávění, kteří očekávají příchod Melkisedeka každým dnem, či hodinou.

2. Rada planetárních správců

114:2.1 (1251.4) Po skončení pobytu Michaela na vašem světě bylo všeobecné řízení Urantie svěřeno speciální jerusemské

skupině, složené z bývalých obyvatel Urantie. Nejsou nám známy podmínky pro členství v této komisi, ale pozorujeme, že ti, kteří byli takto pověřeni, tak všichni přispěli k rozšiřování svrchovanosti Nejvyššího v soustavě Satania. Všichni byli přirozenými opravdovými vůdci v době, kdy působili na Urantii a (s výjimkou Machiventy Melkisedeka) tyto vůdčí schopnosti ještě více rozšířili o zkušenosti na obytných světech a doplnili je přípravou na občanství Jerusemu. Členové rady dvaceti čtyř jsou navrženi kabinetem Lanaforga, podpořeni Nejsvrchovanějšími, schválení Přidělenými Strážci Jerusemu a jmenování Gabrielem Salvingtonským v souladu s mandátem Michaela. Dočasní pověřenci pracují naprosto stejně jako trvalí členové této komise speciálních správců.

114:2.2 (1251.5) Tato rada planetárních vedoucích se hlavně zabývá dohledem nad těmi aktivitami na tomto světě, které jsou důsledkem skutečnosti, že Michael tady završil své poslední poskytnutí sebe sama. Udržují úzký a bezprostřední kontakt s Michaelem prostřednictvím té samé Oslnivé Večerní Hvězdy, která doprovázela Ježíše po dobu jeho pobytu ve smrtelném těle.

114:2.3 (1252.1) V současné době Jan, vám známý jako „Křtitel“, předsedá této radě při její zasedáních na Jerusemu. Ale hlavou rady ex officio je Přidělený Strážce Satanie—přímý a osobní zástupce Přidruženého Inspektora Salvingtonu a Nejvyššího Jednatele Orvontonu.

114:2.4 (1252.2) Členové této komise bývalých obyvatel Urantie také působí jako poradci třiceti šesti dalších světů soustavy, které byly taktéž izolovány kvůli vzpouře; jejich činnost je velmi cenná pro Lanaforgu, Vládce Soustavy, protože ho přesně a

účastně informují o záležitostech na těchto planetách, které ještě zůstávají více či méně pod dohledem Otců Souhvězdí Norlatiadek. Každý z těchto dvacet čtyři poradců často osobně navštěvuje jednotlivé izolované planety, hlavně Urantii.

^{114:2.5 (1252.3)} Každý z těch ostatních izolovaných světů má podobnou, ale s různým počtem členů, komisi, složenou ze svých bývalých obyvatel, ale tyto komise jsou podřízeny urantijské skupině dvaceti čtyř. Ačkoliv členové urantijské komise se aktivně zajímají o všechny aspekty progresu lidí na každém z izolovaných světů Satanie, především a zejména se starají o blaho a rozvoj smrtelných ras Urantie, protože na žádnou jinou planetu nedohlíží tak bezprostředně a přímo jako na Urantii. Ale i tady nemají naprostou pravomoc, kromě některých oblastí, spojených s dalším životem smrtelných bytostí.

^{114:2.6 (1252.4)} Nikdo neví, jak ještě dlouho bude těchto dvacet čtyři urantijských poradců pokračovat ve své současné roli odděleně od obvyklého programu vesmírných aktivit. Nepochybně budou vykonávat své nynější funkce až do doby, kdy dojde k nějakým změnám ve statusu planety, jako například: ukončení soudního období, převzetí plné zákonné moci Machiventou Melkisedekem, závěrečný rozsudek nad vzpourou Lucifera, nebo návrat Michaela na svět svého posledního poskytnutí sebe sama. Současný místní hlavní správce Urantie se přiklání k názoru, že všichni z této komise, kromě Machiventy, budou uvolnění pro vzestup k Ráji ve chvíli, kdy soustava Satania bude znovu napojena na okruhy souhvězdí. Ale existují i jiné názory.

3. Místní hlavní správce

114:3.1 (1252.5) Každých sto let urantijského času jerusemský sbor dvaceti čtyř planetárních správců určí jednoho ze svých členů k pobytu na vašem světě jako jejich výkonného zástupce, jako místního hlavního správce. V době připravování této knihy proběhla výměna tohoto výkonného činitele, devatenáctého správce nahradil dvacátý. Jméno tohoto současného dohlázele vám nebude sděleno jenom proto, že smrtelný člověk má silný sklon k uctívání, dokonce ke zbožňování svých výjimečných druhů a nadlidských bytostí.

114:3.2 (1252.6) Místní hlavní správce nemá žádnou účinnou osobní pravomoc v řízení záležitostí světa, kromě své funkce zástupce dvaceti čtyř poradců Jerusemu. Působí jako koordinátor nadlidského správcování a je respektovaným představeným a uznávaným vůdcem nebeských bytostí, působících na Urantii. Všechny druhy andělských armád ho považují za svého koordinujícího vedoucího, zatímco spojené midbytosti, jak 1-2-3 první opustil planetu, aby se stal jedním z dvaceti čtyř poradců, se opravdu dívají na střídající se hlavní správce jako na své planetární otce.

114:3.3 (1253.1) Přestože hlavní správce nemá skutečnou a osobní pravomoc nad planetou, každý den vydává desítky nařízeních a rozhodnutí, které všechny dotyčné osobnosti přijímají jako pravomocné. On je spíše otcovským poradcem než technickým vládcem. V některých aspektech působí tak, jako by to byl Planetární Princ, ale jeho způsob řízení se mnohem více podobá způsobu řízení Materiálních Synů.

114:3.4 (1253.2) Vláša Urantie je zastoupena v radách Jerusemu v souladu s opatřením, podle kterého vracející se hlavní správce se stává dočasným členem kabinetu Planetárních Princů u

Vládce Soustavy. Očekávalo se, že když byl Machiventa jmenován místodržitelem Prince, tak okamžitě zaujme své místo v radě Planetárních Princů Satanie, ale doposud v tomto směru nic nepodnikl.

^{114:3.5 (1253.3)} Nadmateriální vláda Urantie neudrží těsné systematické vztahy s vyššími správními útvary lokálního vesmíru. V určitém smyslu místní hlavní správce zastupuje Salvington stejně jako Jerusem, protože jedná jménem dvaceti čtyř poradců, kteří jsou přímými zastupiteli Michaela a Gabriela. A protože je občanem Jerusemu, může správce planety působit jako mluvčí Vládce Soustavy. Správní orgány jsou zastoupeny přímo Synem Vorondadekem, pozorovatelem Edentie.

4. Nejvyšší pozorovatel

^{114:4.1 (1253.4)} Svrchovanost Urantie je ještě více zkomplikována tím, že krátce po planetární vzpouře převzala absolutní moc nad planetou vláda Norlatiadeku. Na Urantie stále ještě působí Syn Vorondadek jako pozorovatel Nejsvrchovanějších Edentie a při nepřítomnosti přímého vlivu Michaela jako kurátor planetární správy. Současný Nejvyšší pozorovatel (a svého času správce) je dvacátým třetím, který v této funkci slouží na Urantii.

^{114:4.2 (1253.5)} Existují určité oblasti planetárních problémů, které jsou stále ještě pod dohledem Nejsvrchovanějších Edentie a jejichž kontrolu převzali v době Luciferovy vzpoury. Právo jednat v těchto záležitostech má Syn Vorondadek, pozorovatel Norlatiadeku, který udržuje velmi úzké vztahy konzultačního charakteru s planetárními dohlížiteli. Komisaři pro rasové

otázky jsou na Urantii velmi aktivní a jejich různí skupinové vedoucí jsou neformálně přiděleni místnímu pozorovateli Vorondadekovi, který působí jako jejich hlavní poradce.

114:4.3 (1253.6) V krizových situacích se tento Syn Vorondadek Edentie, vykonávající nyní funkci pozorovatele, stává faktickou a nejvyšší hlavou vlády, s výjimkou některých čistě duchovních záležitostí. (V případě výlučně duchovních problémů a některých čistě osobních záležitostech se nejvyšší moc pravděpodobně uděluje velícímu archandělovi, připojenému k nedávno na Urantii vytvořenému regionálnímu řídicímu centru tohoto řádu.)

114:4.4 (1253.7) Nejvyšší pozorovatel je zplnomocněn převzít, na základě vlastní úvahy, planetární vládu v časech závažných planetárních krizí a je zaznamenáno, že v historii Urantie se tomu tak stalo třicet třikrát. V takových případech Nejvyšší pozorovatel působí jako Nejvyšší správce, mající nepopíratelnou pravomoc nad všemi pečovateli a správci, působícími na planetě, s výjimkou regionální organizace archandělů.

114:4.5 (1253.8) Správcovství Vorondadeků není neobvyklým jevem na planetách izolovaných kvůli vzpouře, protože Nejsvrchovanější mohou kdykoliv zasáhnout do záležitostí obydlených světů a vložit vyšší moudrost vládců souhvězdí do věcí v království lidí.

5. Planetární řídicí systém

114:5.1 (1254.1) Současnou správu Urantie je opravdu velmi těžké popsat. Tady neexistuje žádná formální vláda po vzoru

organizace vesmíru, jako například samostatné legislativní, výkonné a justiční rezorty. Komise dvaceti čtyř poradců se velmi hodně podobá legislativnímu odboru planetární vlády. Hlavní správce je dočasným a poradním vrchním jednatelem s tím, že právo veta má Nejvyšší pozorovatel. A s výjimkou smírčích komisí nepůsobí absolutně na planetě žádná směřodátná soudní moc.

114:5.2 (1254.2) Většina problémů, týkajících se serafů a midbytostí, je řešena, se vzájemným souhlasem, hlavním správcem. Ale kromě těch případů, kdy sděluje příkazy dvaceti čtyř poradců, všechna jeho rozhodnutí musí být předložena k posouzení smírčím komisím, místním orgánům, zřízených pro fungování planety, nebo až k Vládci Soustavy Satanie.

114:5.3 (1254.3) Nepřítomnost tělesného personálu Planetárního Prince a materiálního režimu Adamického Syna a Dcery je částečně nahrazena speciální péčí serafů a mimořádnými službami midbytostí. Absence Planetárního Prince je účinně nahrazena trojitou přítomností archandělů, Nejvyššího pozorovatele a hlavního správce.

114:5.4 (1254.4) Tato poněkud volně organizované a do určité míry osobní řízení planety je nad očekávání účinné kvůli úspoře času za přispění archandělů a díky neustálé připravenosti jejich okruhu, který je tak často používán v naléhavých planetárních případech a při řešení administrativních problémů. Po formální stránce je planeta stále ještě izolována od duchovních okruhů Norlatiadeku, ale v mimořádných případech tento handicap může nyní být překonán použitím okruhu archandělů. Samozřejmě, že od doby rozlití Ducha Pravdy na celé lidstvo

před devatenácti sty lety izolace planety se jen málo týká jednotlivých smrtelníků.

^{114:5.5 (1254.5)} Každý administrativní den začíná na Urantii pracovní poradou, na které je přítomen hlavní správce, planetární představitel archandělů, Nejvyšší pozorovatel, dohlízející supernafim, místní vedoucí Nositelů Života a pozvaní hosté z řad vyšších synů vesmíru, nebo určití hostující studenti, kteří v tu dobu pobývají na planetě.

^{114:5.6 (1254.6)} Samotný administrativní kabinet hlavního správce je složen z dvanácti serafů, kteří řídí dvanáct skupin speciálních andělů, působících jako bezprostřední nadlidští vedoucí planetárního rozvoje a stability.

6. Hlavní serafové planetárního dozoru

^{114:6.1 (1254.7)} Když první hlavní správce přišel na Urantii, což bylo v době rozlití Ducha pravdy, byl doprovázen dvanácti sbory speciálních serafů—absolventů škol Seraphingtonu, kterým byly okamžitě přiděleny určité speciální planetární úkoly. Tito ušlechtilí andělé jsou známi jako hlavní serafové planetárního dozoru a jsou přímo podřízeni, s výjimkou nadkontroly Nejvyššího pozorovatele, místnímu hlavnímu správci.

^{114:6.2 (1255.1)} Ačkoliv těchto dvanáct skupin andělů působí pod obecným vedením místního hlavního správce, jsou bezprostředně řízeni serafskou radou dvanácti, kterou tvoří výkonní vedoucí každé skupiny. Tato rada slouží také jako dobrovolný kabinet místního hlavního správce.

^{114:6.3 (1255.2)} Jako planetární představený serafů předsedám této radě serafských vedoucích já a jsem dobrovolný supernafim

primárního řádu, sloužící na Urantii jako nástupce bývalého náčelníka andělských armád planety, který nedostal své povinnosti v době odtržení, za kterým stál Kaligastia.

114:6.4 (1255.3) Dvanáct sborů hlavních serafů planetárního dozoru působí na Urantii v následujících funkcích:

114:6.5 (1255.4) 1. Andělé epoch. To jsou andělé současné epochy—skupina daného soudního období. Těmto nebeským pečovatelům byl svěřen dohled a řízení záležitostí každé generace, protože jsou účelově vytvořeni, aby zapadli do mozaiky epochy, ve které se objeví. Současný sbor andělů epoch sloužící na Urantii je třetí skupinou, přidělenou na planetu během nynějšího soudního období.

114:6.6 (1255.5) 2. Andělé pokroku. Těmto serafům je svěřen úkol započít evoluční progres postupných sociálních epoch. Podporují rozvoj vrozených progresivních tendencí evolučních tvorů; nepřetržitě se snaží o to, aby se věci dělaly tak, jak se dělat mají. Tato nynější skupina je v pořadí druhá, která byla poslána na planetu.

114:6.7 (1255.6) 3. Ochránci náboženství. Toto jsou „andělé církví“, horliví bojovníci za to, co je a co bylo. Snaží se zachovat ty ideály, ve kterých přetrvávají morální hodnoty a přecházejí z jedné epochy do další. Oni jsou rivalové andělů progresu, kteří se po celou dobu snaží přenášet z jedné generace do druhé nepomíjející hodnoty starých a dočasných forem do nových a proto méně stabilizovaných modelů myšlení a chování. Tito andělé usilují o duchovní formy, ale nejsou zdrojem ultrasektářství a nesmyslných svárlivých rozporů samozvaných

náboženských odborníků. Současný sbor, působící na Urantii, je pátým takto sloužícím.

114:6.8 (1255.7) 4. Andělé národů. Tito „andělé s hlásnými troubami“ jsou usměrňovači politických procesů v národech Urantie. Nynější skupina, dohlízející na mezinárodní vztahy, je čtvrtým sborem takto sloužícím na planetě. Především díky činnosti této serafské skupiny „Nejsvrchovanější vládou v království lidí.“

114:6.9 (1255.8) 5. Andělé ras. To jsou andělé, kteří pracují pro zachování evolučních ras času, bez ohledu na jejich politické spory a náboženská uskupení. Na Urantii existují zbytky devíti lidských ras, jejichž smíšení a sloučení vedlo ke vzniku současného obyvatelstva planety. Tito serafové jsou úzce spojeni s činností rasových komisařů a současná skupina na Urantii je původní sbor, poslaný na planetu brzy po Pentekostě.

114:6.10 (1255.9) 6. Andělé budoucnosti. Toto jsou andělé plánování, kteří sestavují prognózy pro budoucí věk a vytvářejí plány pro realizaci lepšího nového a pokročilejšího období; jsou to architekti následujících epoch. Skupina, přítomná nyní na planetě, působí v této funkci od začátku současného soudního období.

114:6.11 (1256.1) 7. Andělé osvěty. V současné době se Urantii dostává pomoci od třetího sboru serafů, kteří se věnují podpoře planetárního vzdělání. Tito andělé se zabývají mentální a morální výchovou jednotlivců, rodin, skupin, škol, komunit, národů a celých ras.

114:6.12 (1256.2) 8. Andělé zdraví. Toto jsou serafští pečovatelé, určení asistovat těm činnostem smrtelníků, které jsou zaměřeny na podporu zdraví a prevenci nemocí. Tento nynější sbor je šestou skupinou, sloužící během tohoto soudního období.

114:6.13 (1256.3) 9. Serafové rodiny. Urantia nyní využívá služby páté skupiny andělských opatrovatelů, věnujících se zachování a rozvoje rodiny, základní instituce lidské civilizace.

114:6.14 (1256.4) 10. Andělé práce. Tato skupina serafů se zabývá podporou rozvoje práce a zlepšování ekonomických podmínek života národů Urantie. Tento sbor se již sedmkrát vyměnil od doby poskytnutí Michaela.

114:6.15 (1256.5) 11. Andělé rozptýlení. Toto jsou serafové, kteří podporují hodnoty rozptýlení, humoru a odpočinku. Neustále se snaží zdokonalovat rekreační rozptýlení člověka a tímto způsobem prosazovat prospěšnější využívání volného času lidí.

114:6.16 (1256.6) 12. Andělé nadlidské služby. Tito andělé andělů jsou serafové, kteří mají za úkol pečovat o veškerý nadlidský život na planetě, krátkodobý či trvalý.

114:6.17 (1256.7) Když se tyto skupiny hlavních serafů rozcházejí v názorech na planetární politiku, nebo řízení, jejich neshody jsou obvykle předloženy hlavnímu správci, ale všechna jeho rozhodnutí mohou být předmětem odvolání podle charakteru a závažnosti daných sporných otázek.

114:6.18 (1256.8) Žádná z těchto andělských skupin nemá přímou, nebo svémocnou kontrolu nad sférami své činnosti. Nemohou plně kontrolovat záležitosti, spadající do jednotlivých oblastí

svého působení, ale mohou a také to dělají, že ovlivňují planetární podmínky a vytvářejí takové okolnosti, aby byly příznivé pro sféry lidské činnosti, na které dohlíží.

114:6.19 (1256.9) Hlavní serafové planetárního dozoru využívají mnoho vlivů pro vykonávání svých misí. Oni působí na lidskou mysl; ovlivňují tvoření idejí, zaostřují intelekt a podněcují představivost. Přestože nejsou schopni vložit do lidských myslí nové a vyšší koncepce, často se snaží zesílit některý nový ideál, který již vznikl v intelektu daného člověka.

114:6.20 (1256.10) Ale kromě těchto početných prostředků pozitivního jednání, hlavní serafové zabezpečují planetární progres proti fatálnímu ohrožení prostřednictvím mobilizace, přípravě a udržování záložního sboru osudu. Hlavní funkcí těchto záložníků je zabránit zhroucení evolučního rozvoje; oni jsou opatřeními, která vytvořily nebeské síly proti neočekávanému; jsou zárukou proti katastrofě.

7. Záložní sbor osudu

114:7.1 (1257.1) Záložní sbor osudu je složen z žijících mužů a žen, přijatých do speciální služby nadlidského řízení záležitostí světa. Tento sbor je vytvořen z mužů a žen každé generace, kteří byly vybráni duchovními usměřovateli dané sféry, aby pomohly přivést soucit a moudrost k dětem času na evolučních světech. Je běžnou praxí při vedení záležitostí vzestupných plánů, že se využívá spolupráce se smrtelnými tvory vlastní vůle ihned poté, kdy jsou způsobilí a důvěryhodní převzít na sebe takovou odpovědnost. Tudíž, jakmile se na pozemské scéně objeví muži a ženy s dostatečnými mentálními schopnostmi, přiměřeným morálním charakterem a potřebnou

duchovností, jsou rychle přiděleni příslušné nebeské skupině planetárních osobností jako lidští prostředníci, smrtelní pomocníci.

114:7.2 (1257.2) Když jsou lidé vybráni jako ochránci planetárního osudu, když se stanou klíčovými jedinci v plánech, uskutečňovaných správci světa, tak planetární představitel serafů potvrdí jejich dočasné přiřazení k serafskému sboru a určí osobní strážce soudu, aby sloužili s těmito smrtelnými záložníky. Všichni záložníci mají sebe si uvědomujícího Ladiče a většina z nich působí ve vyšších kosmických okruzích intelektuálních hodnot a duchovního vědomí.

114:7.3 (1257.3) Smrtelníci daného světa jsou vybráni pro službu v záložním sboru osudu na obydlených světech kvůli:

114:7.4 (1257.4) 1. Zvláštní schopnosti být tajně vycvičen pro možné četné naléhavé mise při řízení různých oblastí světových záležitostí.

114:7.5 (1257.5) 2. Upřímné oddanosti určitým specifickým sociálním, ekonomickým, politickým, duchovním, nebo jiným děním, spojené s ochotou takto sloužit bez lidského uznání a odměny.

114:7.6 (1257.6) 3. Vlastnictví Ladiče Myšlení s výjimečnou všestranností a předpokládanou předchozí zkušeností na Urantie při řešení planetárních problémů a urovnávání naléhavých situací, ohrožujících svět.

114:7.7 (1257.7) Každá oblast planetární nebeské služby je oprávněna mít spojení se sborem těchto smrtelníků, osvědčených

ochránců osudu. Průměrný obydlený svět používá sedmdesát oddělených sborů osudu, které jsou úzce spojeny se současným nadlidským řízením světových záležitostí. Na Urantii je dvanáct záložních sborů osudu, jeden pro každou planetární skupinu Serafského dozoru.

114:7.8 (1257.8) Dvanáct skupin urantijských záložníků osudu je složeno ze smrtelných obyvatel sféry, kteří byli vycvičeni pro četné klíčové pozice na zemi a jsou připraveni jednat v možných planetárních krizových situacích. Tento sloučený sbor se nyní skládá z 962 osob. Nejmenší sbor má 41 lidí a největší 172. S výjimkou méně než dvaceti kontaktních osobností si členové této unikátní skupiny nejsou naprosto vědomi své připravenosti pro možnou funkci v určitých planetárních krizích. Tito smrtelní záložníci jsou vybráni sborem, ke kterému jsou následně přiděleni a nadto obdrží přípravu a výcvik hluboko v mysli společnou metodou Ladiče Myšlení a pečujícího Serafského ochránce. Častokrát se na tomto nevědomém výcviku podílejí početné další nebeské osobnosti a v celé této speciální přípravě vykonávají cennou a nepostradatelnou službu midbytosti.

114:7.9 (1258.1) Na mnohých světech jsou speciálně přizpůsobené sekundární midbytosti schopny navázat různé stupně spojení s Ladiči Myšlení některých vhodně založených smrtelníků umným proniknutím do jejich myslí, poskytujících místo pro pobyt Ladičů. (A právě takovou šťastnou kombinací kosmických adaptací byla tato sdělení vyjádřena na Uranti v anglickém jazyce.) Takoví potenciálně kontaktní smrtelníci evolučních světů se stávají členy početných záložních sborů a do určité míry je zásluhou těchto malých skupin prozíravých

osobností, že se rozvíjí duchovní civilizace a Nejsvrchovanější mohou vládnout v království lidí. Tímto způsobem muži a ženy těchto záložních sborů osudu mohou prostřednictvím midbytostí udržovat rozdílné stupně spojení se svými Ladiči; ale tito stejní smrtelníci jsou téměř neznámí svým spoluobčanům, s výjimkou takových krizových sociálních situacích a duchovních naléhavých případech, ve kterých tyto záložní osobnosti pomáhají zabránit úpadku evoluční kultury, nebo vyhasnutí světla živé pravdy. Na Urantii se tito záložníci osudu málokdy zaskvěli na stránkách lidské historie.

114:7.10 (1258.2) Záložníci nevědomě působí jako uchovatelé zásadní planetární informace. Mnohokrát, v době smrti záložníka se důležité údaje z mysli umírajícího přenesou do mladšího nástupce spojení dvou Ladičů Myšlení. Ve vztahu k těmto záložním sborům působí Ladiči nepochybně ještě mnoha dalšími způsoby, které nám nejsou známy.

114:7.11 (1258.3) Ačkoliv záložní sbor osudu na Urantii nemá trvalého vedoucího, má své vlastní stálé rady, které tvoří jeho řídicí organizační systém. Ten obsahuje soudní radu, radu historie, radu politické svrchovanosti a mnoho dalších. Čas od času, v souladu s organizací sboru, čestní (smrtelní) vůdci celého záložního sboru jsou pověřeni těmito radami specifickou funkcí. Doba výkonu této funkce takového záložního vedoucího je obvykle záležitostí několika málo hodin, je omezena na nezbytnou dobu pro vykonání daného specifického úkolu.

114:7.12 (1258.4) Záložní sbor Urantie měl nejvíce členů v časech Adamitů a Anditů a pak se neustále snižoval s úbytkem fialové

krve a svého nejnižšího bodu dosáhl v době Pentekosté. Od těch dob počet členů záložního sboru neustále narůstal.

114:7.13 (1258.5) (Kosmický záložní sbor obyvatel Urantie, majících vesmírné uvědomění, tvoří v současné době přes tisíc smrtelníků, jejichž vnímání kosmického občanství daleko přesahuje sféru jejich pozemského pobytu, ale není mně dovoleno odhalit pravou podstatu funkce této unikátní skupiny žijících lidských bytostí.)

114:7.14 (1258.6) Smrtelníci Urantie by neměli dopustit to, aby podmíněná duchovní izolace jejich světa od některých okruhů lokálního vesmíru v nich vytvořila pocit kosmického opuštění, nebo planetární osiřelosti. Na planetě působí přesně stanovený a výkonný nadlidský dozor nad světovými záležitostmi a lidskými osudy.

114:7.15 (1258.7) Ale je pravdou, že vy můžete mít při nejlepším jen matnou představu o ideální planetární vládě. Již od dob Planetárního Prince Urantia doplácí na chyby při uskutečňování božského plánu světového růstu a rasového rozvoje. Loajální obydlené světy Satanie nejsou řízeny jako Urantia. Nicméně, ve srovnání s jinými izolovanými světy není váš řídicí planetární systém na tom tak špatně; pouze o jednom nebo dvou světech se může říct, že jsou na tom hůře a jen několik jsou na tom o málo lépe; ale většina světů je na tom stejně.

114:7.16 (1259.1) Zdá se, že nikdo v lokálním vesmíru neví, kdy tento neurovnaný stav řízení planety skončí. Melkisedekové Nebadonu jsou nakloněni názoru, že v řízení planety a její organizaci nedojde téměř k žádným změnám, dokud se na

Urantii podruhé nevrátí osobně Michael. A bezpochybně potom, ne-li dříve, nastanou rozsáhlé změny v planetárním řízení. Ale pokud se jedná o povahu takových změn ve spravování planety, zdá se, že nikdo o tom nemá ani tušení. V celé historii vesmíru Nebadon neexistuje předchozí případ takového vývoje na obydlených světech. Mezi mnohými, těžko pochopitelnými věcmi, týkající se budoucí vlády Urantie, má velkou důležitost umístění planetárního okruhu a regionálního centra archandělů.

114:7.17 (1259.2) Váš izolovaný svět nebyl v radách vesmíru zapomenut. Urantia není kosmický sirotek, poznamenaný hříchem a odstaven od božské péče v důsledku vzpoury. Všude, od Uversy k Salvingtonu a dolů k Jerusemu, dokonce v Havoně a v Ráji všichni vědí, že jsme tady; a vy smrtelníci, nyní pobývající na Urantii, jste stejně tak láskyplně ochraňováni a stejně tak sledováni a dokonce i více, jako kdyby vaše sféra nebyla nikdy zrazena nespolehlivým Planetárním Princem. Věčnou pravdou je, že: „Sám Otec vás miluje.“

114:7.18 (1259.3) [Představeno představitelem serafů, umístěných na Uranti.]

Kapitola 115

Nejvyšší Bytost

115:0.1 (1260.1) KDYŽ se mluví o Bohu Otcí, významným vztahem je vztah synovstva. Když se mluví o Bohu Nejvyšším, snažení je nezbytným předpokladem pro dosažení statusu—je nutno dělat něco, stejně jako být něčím.

1. Relativita koncepčních rámců

115:1.1 (1260.2) Částečné, neúplné a vyvíjející se intelektu by byly bezmocné v hlavním vesmíru, nebyly by schopny zformovat první racionální myšlenkový obraz, kdyby nebylo vrozené schopnosti každé mysli, vyšší či nižší, vytvářet vesmírný rámec, ve kterém probíhá proces myšlení. Jestliže mysl není schopna chápat úsudky, jestliže není schopna proniknout k opravdovým zdrojům, pak taková mysl bude nepochybně úsudky předpokládat a vymýšlet zdroje, které mohou mít logiku v rámci těchto myslí vytvořených domněnek. A ačkoliv takové vesmírné rámce myšlení tvora jsou nezbytné pro racionálně intelektuální úkony, jsou, z větší či menší míry, bez výjimky mylné.

115:1.2 (1260.3) Koncepční rámce vesmíru jsou pouze relativně správné; jsou užitečným lešením, které musí časem ustoupit rozpínavosti zvětšujícího se kosmického vnímání. Chápání pravdy, krásy, dobra, mravnosti, etiky, povinnosti, lásky, božskosti, původu, bytí, účelu, osudu, času, prostoru a také Božstva jsou pouze relativně správná. Bůh je mnohem, mnohem víc než Otec, ale Otec je nejvyšší představou člověka o Bohu; nicméně, zobrazení vztahu Otec-Syn ve vztahu Tvořitel-tvor bude rozšířeno těmi nadsmrtnými koncepcemi Božstva, které budou dosaženy v Orvontonu, v Havoně a v Ráji. Člověk je nucen myslet ve smrtelném vesmírném rámci, ale to neznamena, že si nemůže představovat jiné a vyšší rámce, ve kterých může probíhat myšlení.

115:1.3 (1260.4) Za účelem usnadnění smrtelného vnímání vesmíru vesmíru byly rozdílné úrovně kosmické reality označeny jako konečné, absonitní a absolutní. Z těch pouze absolutní jsou nepodmíněně věčné, opravdově existenciální. Absonitní a

konečné jsou pouze odvozeninami, přeměnami, vymezeními a zbytkovými útlumy původní a prvotní absolutní reality nekonečnosti.

^{115:1.4 (1260.5)} Oblasti konečnosti existují na základě věčného záměru Boha. Koneční tvorové, vyšší a nižší, mohou předkládat teorie, což také dělají, ohledně nutnosti konečnosti v existenci kosmu, ale v konečném součtu konečnost existuje, protože si to tak Bůh přál. Vesmír nelze vysvětlit, ani konečný tvor nemůže nabídnout racionální odůvodnění své vlastní individuální existence bez dovolávání se předchozích činů a již dříve existující vůle předcházejících bytostí—Stvořitelů, nebo zploditelů.

2. Absolutní podstata svrchovanosti

^{115:2.1 (1261.1)} Z existenciálního pohledu se nemůže ve všech galaxiích dít nic nového, protože završení nekonečnosti vrozené v JÁ JSEM je věčně přítomné v sedmi Absolutnech, je funkčně sdruženo v trojjedinnostech a přenosně sdruženo v trojitých spojenectvích. Ale skutečnost, že nekonečnost je takto existenciálně přítomna v těchto absolutních spojeních, nikterak neznemožňuje získání nových kosmických zkušeností. Z pohledu konečného tvora nekonečnost obsahuje hodně toho, co je potenciální, hodně toho, co může nastat v budoucnosti, než v současné skutečnosti.

^{115:2.2 (1261.2)} Hodnota je unikátní faktor ve vesmírné realitě. My nechápeme, jak hodnota čehokoliv nekonečného a božského může být zvýšena. Ale pozorujeme, že i ve vztazích nekonečného Božstvamohou být významy pozměněny, ne-li

rozšířeny. Pro empirické vesmíry dokonce božské hodnoty se zvětšují jako fakta rozšířeným chápáním významů reality.

^{115:2.3 (1261.3)} Celý program univerzálního tvoření a evoluce na všech poznávacích úrovních je zřejmě záležitostí přeměny potenciálního do aktuálního; a tato proměna působí stejným způsobem ve sférách vesmírné potence, potence mysli a duchovní potence.

^{115:2.4 (1261.4)} Zjevná metoda, pomocí které možnosti kosmu přecházejí do skutečné existence, se mění od úrovně k úrovni—je empirickou evolucí na konečné úrovni a empirickým důsledkem na absonitní úrovni. Existenciální nekonečnost je opravdu nepodmíněná ve své všeobsažnosti a tato stejná všeobsažnost musí nutně obsahovat také možnost evolučního konečného poznávání. A možnost takového empirického růstu se stává vesmírnou skutečností prostřednictvím vztahů, náležitých trojitým spojenectvím a působících na Nejvyššího a v Nejvyšším.

3. Původní, aktuální a potenciální

^{115:3.1 (1261.5)} Konceptně absolutní vesmír nemá hranic; definovat rozsah a podstatu této prvotní reality znamená vymezit nekonečnost a narušit čistou koncepci věčnosti. Idea nekonečnosti-věčnosti, věčnosti-nekonečnosti, je neomezená ve svém rozsahu a absolutní ve skutečnosti. V minulosti, přítomnosti, nebo v budoucnosti nebyl, není a nebude na Urantii vhodný jazyk, aby vyjádřil realitu nekonečnosti, nebo nekonečnost reality. Člověk, konečný tvor v nekonečném kosmu, se musí spokojit s deformovanými úvahami a omezenými koncepty té bezmezné, nezměrné, nikdy

nezačínající a nikdy nekončící existence, jejichž pochopení je opravdu nad jeho schopnostmi.

115:3.2 (1261.6) Lidská mysl nemůže nikdy doufat, že pochopí koncepci Absolutna bez toho, aniž by se nejdříve pokusila narušit jednotu takové reality. Mysl sjednocuje všechny odlišnosti, ale bez samotné přítomnosti takových odlišností nemá základ, na kterém by se mohla pokusit zformulovat objasňující koncepce.

115:3.3 (1261.7) Původní stav nekonečnosti vyžaduje rozčlenění předtím, než se člověk pokusí ji pochopit. V nekonečnosti existuje jednotu, která je v této knize vyjádřena jako JÁ JSEM—první předpoklad, který vyžaduje mysl tvora. Ale tvor nemůže nikdy pochopit to, jak se tato jednotu stává dvojitou, trojitou a různorodou, zatímco stále zůstává neomezenou jednotou. Člověk se setkává s podobným problémem, když se zamyslí nad nerozděleným Božstvím Trojice, existující vedle několikanásobného ztělesnění Boha.

115:3.4 (1262.1) Pouhá vzdálenost člověka od nekonečnosti je příčinou toho, že tato koncepce je vyjádřena jedním slovem. Ačkoliv nekonečnost je na jedné straně JEDNOTA, na druhé straně je RŮZNOST bez konce a omezení. Nekonečnost, tak jak je pozorována konečnými inteligencemi, je největším paradoxem filozofie a metafyziky tvorů. Přestože duchovní podstata člověka dosahuje úrovně, na které uctívá Otce, který je nekonečný, vytvoření vrcholové koncepce Nejvyšší Bytosti je však nad intelektuální schopností vnímání člověka. Za hranicemi Nejvyššího se koncepce vzrůstající měrou stávají jen jmény; méně a méně se stávají skutečným pojmenováním

reality; více a více se stávají projekcí konečného chápání tvora na nadkonečné.

115:3.5 (1262.2) Jedna základní koncepce absolutní úrovně vyžaduje přítomnost tří fází:

115:3.6 (1262.3) 1. Původní. Neomezená koncepce Prvotního Zdroje a Středu—ten původní projev JÁ JSEM, ve kterém vzniká veškerá realita.

115:3.7 (1262.4) 2. Aktuální. Spojení tří Absoluten aktuálnosti—Druhého, Třetího a Rajského Zdroje a Středu. Toto trojité spojení Věčného Syna, Nekonečného Ducha a Ostrova Ráj tvoří aktuální odkrytí původnosti Prvotního Zdroje a Středu.

115:3.8 (1262.5) 3. Potenciální. Spojení tří Absoluten potenciálnosti—Božstva Absolutního, Neomezeného Absolutna a Univerzálního Absolutna. Toto trojité spojení existenciální potenciálnosti tvoří potenciální odkrytí původnosti Prvotního Zdroje a Středu.

115:3.9 (1262.6) Vzájemné propojení Původního, Aktuálního a Potenciálního přináší napětí uvnitř nekonečnosti, jehož výsledkem je možnost růstu celého vesmíru a růst je podstatou Sedmidílného, Nejvyššího a Konečného.

115:3.10 (1262.7) Ve spojení Božstva Absolutního, Univerzálního Absolutna a Neomezeného Absolutna je potenciálnost absolutní, zatímco aktuálnost je vznikající; ve spojení Druhého, Třetího a Rajského Zdroje a Středu je aktuálnost absolutní, zatímco potenciálnost je vznikající; pokud se jedná o

původnost Prvotního Zdroje a Středu my nemůžeme říci, zda-li aktuálnost nebo potenciálnost jsou existenciální nebo vznikající—Otec je.

^{115:3,11 (1262,8)} Z pohledu času je Aktuální to, co bylo a je; Potenciální je to, co přichází a co bude; Původní je to, co je. Z pohledu věčnosti rozdíly mezi Původním, Aktuálním a Potenciálním nejsou takhle očividné. Tyto trojjediné hodnoty nejsou tak rozlišitelné na úrovních Ráje a věčnosti. Ve věčnosti všechno je—pouze to všechno ještě nebylo odkryto v čase a prostoru.

^{115:3,12 (1262,9)} Z pohledu tvora je aktuálnost podstata, potenciálnost je způsobilost. Aktuálnost existuje v samém centru a odtud se rozšiřuje do vnější nekonečnosti; potenciálnost se pohybuje dovnitř od vnější nekonečnosti a směřuje do centra všech věcí. Původnost je to, co nejdříve zapříčiňuje a potom vyrovnává dvojité pohyby cyklické přeměny reality z potenciálních podstat do aktuálních a potencializuje existující aktuální podstaty.

^{115:3,13 (1262,10)} Tři Absolutna potenciálnosti působí na čistě věčné úrovni kosmu, z toho důvodu nejsou, jako taková, nikdy aktivní na subabsolutních úrovních. Na sestupných úrovních reality se trojitá spojenectví potenciálnosti projevují s Konečným a v Nejvyšším. Pokud jde o nějakou část subabsolutní úrovně, tak aktualizace potenciálního v čase se může neuskutečnit, ale v celku se to stát nemůže. Vůle Boha nakonec převládne, ne vždy ve vztahu k jedinci, ale vždy ve vztahu k celku

^{115:3,14 (1263,1)} Právě v trojitých spojenectvích aktuálnosti se nachází centrum všeho existujícího v kosmu; ať je to duch,

mysl nebo energie, všechno je to soustředěno v tomto spojení Syna, Ducha a Ráje. Osobnost ducha-Syna je základním modelem pro všechny osobnosti ve všech vesmírech. Podstata Ostrova Ráje je základním modelem, jehož odkrytím je dokonalá Havona a zdokonalující se supervesmíry. Společný Činitel je současně myšlenkovou aktivací kosmické energie, konceptualizací duchovního záměru a integrací matematických příčin a důsledků materiálních úrovní s volnými záměry a motivy duchovní úrovně. V konečném vesmíru a ve vztahu k němu Syn, Duch a Ráj působí v Konečném a ovlivňují ho do takové míry, do jaké je on podmíněn a omezen v Nejvyšším.

115:3.15 (1263.2) Aktuálnost (Božstva) je to, co člověk hledá při vzestupu k Ráji. Potenciálnost (lidské božskosti) je to, co se rozvíjí v člověku na této cestě. Původní je to, co umožňuje koexistenci a integraci člověka aktuálního, člověka potenciálního a člověka věčného.

115:3.16 (1263.3) Trvalá dynamika kosmu tkví v nepřetržitém přechodu reality z potenciálnosti do aktuálnosti. Teoreticky může tato proměna někdy skončit, ale faktem je, že je to nemožné, protože jak Potenciální, tak i Aktuální je obsaženo v Původním (JÁ JSEM) a toto ztotožnění navždy vylučuje možnost omezení vývojového růstu vesmíru. Všechno, co je ztotožněno s JÁ JSEM nemůže nikdy dojít konce rozvoje, protože aktuálnost potenciálů JÁ JSEM je absolutní a potenciálnost aktuálních podstat JÁ JSEM je také absolutní. Aktuální bude vždy otvírat nové cesty uskutečnění dosud neuskutečněných potenciálů—každé rozhodnutí člověka nejenom aktualizuje novou realitu v jeho zkušenosti, ale také v něm odhaluje novou schopnost pro další růst. V každém dítěti

žije dospělý člověk a v každém zralém, boha znalém člověku, žije morontiální bytost.

^{115:3.17 (1263.4)} V měřítku celého kosmu nemůže nikdy dojít k zastavení růstu, protože základ růstu—absolutní aktuální podstaty—je nepodmíněný a proto možnosti pro růst—absolutní potenciální podstaty—jsou neomezené. Z praktického hlediska, filozofové vesmíru přišli k závěru, že taková věc, jako je konec, neexistuje.

^{115:3.18 (1263.5)} Z ohraničeného pohledu opravdu existuje mnoho konců, mnoho ukončení, ale ze širšího pohledu na vyšší vesmírné úrovni konce neexistují, existují pouze přechody z jednoho stádia rozvoje do druhého. Existence chroničnosti hlavního vesmíru je spojena s několika vesmírnými epochami—epochou Havony, epochou supervesmírů a epochou vnějšího vesmíru. Ale dokonce toto základní rozdělení posloupnosti souvislostí nemůže být nic víc, než relativními mezníky na nekončící dálnici věčnosti.

^{115:3.19 (1263.6)} Pouze koncové proniknutí pravdy, krásy a dobra Nejvyšší Bytosti může odkrýt postupujícímu tvorovi ty absonitní hodnoty konečné božskosti, které leží za hranicemi koncepčních úrovní pravdy, krásy a dobra.

4. Zdroje nejvyšší reality

^{115:4.1 (1263.7)} Jakékoliv uvažování o původech Boha Nejvyššího musí začít u Rajské Trojice, protože Trojice je původní Božstvo, zatímco Nejvyšší je odvozeným Božstvem. Jakékoliv uvažování o růstu Nejvyššího musí vzít v úvahu existenciální trojitá spojenectví, protože ta obsahují celou absolutní

aktuálnost a celou nekonečnou potenciálnost (ve spojení s Prvotním Zdrojem a Středem). Evoluční Nejvyšší je kulminujícím a v osobním aspektu, úmyslným ohniskem přeměny—přetvoření—potenciálních podstat do aktuálních na konečné úrovni existence. Dvě trojitá spojenectví, aktuální a potenciální, obsahují souhrn vzájemných vztahů růstu ve vesmíru.

115:4.2 (1264.1) Zdrojem Nejvyššího je Rajská Trojice—věčné, aktuální a nerozdělitelné Božstvo. Bůh Nejvyšší je první ze všech duchovních osob a tato duchovní osoba pochází z Trojice. Ale kromě toho je Nejvyšší Božstvem růstu—evolučního růstu—a tento růst má svůj původ ve dvou trojitých spojenectvích, aktuálním a potenciálním.

115:4.3 (1264.2) Jestli je těžké pochopit, že nekonečná trojitá spojenectví mohou působit na konečné úrovni, zamyslete se nad tím, že sama jejich nekonečnost musí v sobě obsahovat potenciálnost konečného; nekonečnost obsahuje všechno—od nejnižší a nejomezenější existence k nejvyšším a neomezeným absolutním realitám.

115:4.4 (1264.3) Není tak obtížné pochopit, že nekonečné obsahuje v sobě konečné, ale je těžké porozumět tomu, jak se vlastně toto nekonečné projevuje ke konečnému. Ale Ladiči Myšlení, pobývající ve smrtelném člověku, jsou věčným důkazem toho, že také absolutní Bůh (jako Absolutno) může a také to dělá, že opravdu vytváří přímé spojení dokonce s nejnižšími a nejnepatrnějšími ze všech vesmírných tvorů s vlastní vůlí.

115:4.5 (1264.4) Trojitá spojenectví, která kolektivně obsahují aktuální a potenciální, se projevují na konečné úrovni ve

spojitosti s Nejvyšší Bytostí. Způsob takového projevu je jak přímý, tak i nepřímý: přímý v takové míře, v jaké se vztahy trojitých spojenectvích odrážejí přímo v Nejvyšším a nepřímý v takové míře, v jaké tyto vztahy vyplývají ze vzniklé úrovně absonitních podstat.

^{115:4.6 (1264.5)} Nejvyšší realita, což je souhrn konečné reality, se nachází v procesu dynamického růstu mezi neomezenými potenciálními podstatami vnějšího prostoru a neomezenými aktuálními podstatami v centru všech věcí. Takto dochází prostřednictvím součinnosti absonitních sil Ráje a Nejvyššími Tvořivými Osobnostmi času k realizaci konečné oblasti. Akt zrání podmíněných možností třech velikých potenciálních Absoluten je absonitní funkce Architektů Hlavního Vesmíru a jejich transcendentálních partnerů. A když tyto možnosti dosáhnou určitého bodu zralosti, Nejvyšší Tvořivé Osobnosti přicházejí z Ráje, aby vykonávaly odvěký úkol přivést vyvíjející se vesmíry do faktického bytí.

^{115:4.7 (1264.6)} Růst Svrchovanosti vyplývá z trojitých spojenectvích; duchovní osoba Nejvyššího pochází z Trojice; ale výsadní práva Všemohoucího jsou založena na úspěchu božskosti Boha Sedmidílného, zatímco spojování výsadních práv Všemohoucího-Nejvyššího s duchovní osobou Boha Nejvyššího se uskutečňuje v důsledku služby Společného Činitele, poskytnutého mysli Nejvyššího jako sjednocujícího faktoru tohoto evolučního Božstva.

5. Vztah Nejvyššího k Rajské Trojici

^{115:5.1 (1264.7)} Realita osobní a duchovní podstaty Nejvyšší Bytosti je naprosto závislá na existenci a činnosti Rajské Trojice.

Zatímco růst Nejvyššího je záležitostí vztahu trojitých spojení, duchovní osobnost Boha Nejvyššího závisí na Rajské Trojici a pochází z ní a ta navždy zůstává absolutním středem-zdrojem dokonalé a nekonečné stability, kolem které se progresivně rozvíjí evoluční růst Nejvyššího.

^{115:5.2 (1265.1)} Funkce Trojice souvisí s funkcí Nejvyššího, protože Trojice působí na všech (veškerých) úrovních, včetně úrovně působení Svrchovanosti. Ale tak, jak epocha Havony ustupuje epoše supervesmírů, tak i rozpoznatelné působení Trojice jako bezprostředního tvůrce ustupuje tvořivým činům dětí Rajských Božstev.

6. Vztah Nejvyššího k trojitým spojení

^{115:6.1 (1265.2)} Trojitá spojení aktuálnosti pokračují ve svém přímém působení i v posthavonských epochách; gravitace Ráje svírá základní jednotky materiální existence, duchovní gravitace Věčného Syna působí přímo na elementární hodnoty duchovní existence a gravitace mysli Společného Činitele spolehlivě sdružuje všechny podstatné významy intelektuální existence.

^{115:6.2 (1265.3)} Ale, jak každé stadium tvořivé aktivity prochází nezmapovaným prostorem, působí a existuje stále více a více vzdáleně od přímého vlivu tvořivých sil a božských osobností centrálního místa—absolutního Ostrova Ráj a tam trvale sídlících nekonečných Božstev. Tyto postupné úrovně kosmické existence se proto stávají zvýšenou měrou závislé na rozvoji potenciálů nekonečnosti uvnitř třech Absoluten.

^{115:6.3 (1265.4)} Nejvyšší Bytost obsahuje možnosti kosmické péče, které nejsou patrné v působení Věčného Syna, Nekonečného Ducha nebo neosobních realit Ostrova Ráj. Tento údaj je sdělen s ohledem na absolutnost těchto tří základních realit, ale růst Nejvyššího není založen pouze na těchto třech realitách Božstva a Ráje, ale je také spojen s rozvojem uvnitř Božstva Absolutního, Univerzálního Absolutna a Neomezeného Absolutna.

^{115:6.4 (1265.5)} Nejvyšší vzrůstá nejenom tehdy, když Tvořitelé a tvorové vyvíjejících se vesmírů dosahují podoby Boha, ale toto konečné Božstvo rovněž prožívá růst v důsledku toho, jak tvor a Tvořitel ovládají konečné možnosti velkého vesmíru. Pohyb Nejvyššího je dvojitý: intenzivně směrem k Ráji a extenzivně směrem k neomezenosti potenciálů Absoluten.

^{115:6.5 (1265.6)} V současné vesmírné epoše se tento dvojitý pohyb projevuje v sestupných a vzestupných osobnostech velkého vesmíru. Nejvyšší Tvořivé Osobnosti a všichni jejich božští partneři odrážejí vnější, rozpínavý pohyb Nejvyššího, zatímco vzestupní poutníci ze sedmi supervesmírů svědčí o vnitřním, sbíhavém trendu Svrchovaného.

^{115:6.6 (1265.7)} Konečné Božstvo vždy usiluje o dvojitou souvztažnost: dovnitř směrem k Ráji a tamním Božstvům a vnějším směrem k nekonečnosti a tamním Absolutnům. Mohutná erupce Rajské tvořivé božskosti, ztělesňující se v Synech Tvořitelích a energeticky se zhmotňující v kontrolorech energie, ukazuje na obrovský výlev Svrchovanosti do oblastí potenciálnosti, zatímco nekonečné procesí vzestupujících tvorů velkého vesmíru je svědkem mohutného přílivu Svrchovanosti směrem k jednotě s Rajským Božstvem.

^{115:6.7 (1265.8)} Lidské bytosti vědí, že pohyb neviditelného může být někdy rozpoznán sledováním jeho účinků na viditelném; a my jsme se již dávno naučili ve vesmírech rozeznávat pohyby a směry Nejvyššího pozorováním odrazů takových evolucí v osobnostech a modelech velkého vesmíru.

^{115:6.8 (1266.1)} Ačkoliv si nejsme jisti, věříme, že Nejvyšší, jako konečný odraz Rajského Božstva posouvá věčný vývoj do vnějšího prostoru; ale jako předpoklad potenciálů tří Absoluten tato Nejvyšší Bytost navždy vyžaduje soudržnost s Rájem. A je patrné, že tyto dva pohyby zodpovídají za většinu základních aktivit v současných organizovaných vesmírech.

7. Podstata Nejvyššího

^{115:7.1 (1266.2)} V Božstvu Nejvyššího dosáhl Otec-JÁ JSEM relativně úplného osvobození od omezeních, vrozených ve statusu nekonečnosti, věčnosti bytí a absolutnosti podstaty. Ale Bůh Nejvyšší byl zbaven všech existenciálních omezeních pouze kvůli tomu, že je podřízen empirickému působení, náležití univerzálnímu charakteru jeho funkce. Při nabývání schopnosti k získání zkušenosti se konečný Bůh také stává na ní závislý; při osvobozování se od věčnosti se Všemohoucný setkává s bariérou času; a Nejvyšší může poznat růst a rozvoj pouze v důsledku částečnosti existence a neúplnosti podstaty, neabsolutnosti bytí.

^{115:7.2 (1266.3)} Všechno toto musí být v souladu s plánem Otce, který založil konečný progres na snaze, úsilí tvora a na vytrvalosti a rozvoji osobnosti založené na víře. Tímto ustanovením empirické evoluce Nejvyššího umožnil Otec konečným tvorům

existovat ve vesmírech a empirickým vývojem dosáhnout někdy božskost Svrchovanosti.

^{115:7.3 (1266.4)} Veškerá realita, včetně Nejvyššího a také Konečného, s výjimkou nepodmíněných hodnot sedmi Absoluten, je relativní. Fakt Svrchovanosti je založen na energii Ráje, osobnosti Syna a působení Společného Činitele, ale růst Nejvyššího je spojen s Božstvem Absolutním, Neomezeným Absolutnem a Univerzálním Absolutnem. A toto slučující a sjednocující Božstvo—Bůh Nejvyšší—je ztělesněním konečného stínu, vrhaného přes velký vesmír nekonečnou jednotou nevysvětlitelné podstaty Rajského Otce—Prvotního Zdroje a Středu.

^{115:7.4 (1266.5)} V té míře, v jaké trojitá spojenectví přímo působí na konečné úrovni, ovlivňují Nejvyššího, který je Božstvem soustředění a kosmické soubornosti konečných omezeních podstat Absolutna Aktuálního a Absolutna Potenciálního.

^{115:7.5 (1266.6)} Rajská Trojice je považována za absolutní nevyhnutelnost, Sedm Hlavních Duchů jsou zřejmě nevyhnutelností Trojice; aktualizace Nejvyššího v energii- duchu-osobnosti musí být evoluční nevyhnutelností.

^{115:7.6 (1266.7)} Bůh Nejvyšší se nejeví být nevyhnutelností v neomezené nekonečnosti, ale zdá se být takovým na všech úrovních relativity. Je nepostradatelným shromažďovatelem, integrátorem a příjemcem evoluční zkušenosti, účinně sjednocující výsledky tohoto způsobu vnímání reality v podstatě svého Božstva. A toto všechno patrně dělá za účelem toho, aby přispíval k objevení se nevyhnutelného

důsledku—nadzkušenosti a nadkonečnosti projevu Boha Konečného.

^{115:7.7 (1267.1)} Nejvyšší Bytost není možné plně pochopit, aniž se bere v úvahu zdroj, funkce a osud: vztah s výchozí Trojicí, vesmír svého působení a Konečnou Trojici—bezprostřední osud.

^{115:7.8 (1267.2)} V procesu shromažďování evoluční zkušenosti Nejvyšší spojuje konečné s absolutním tak, jak mysl Společného Činitele slučuje božskou duchovnost osobního Syna s nezměnitelnými energiemi Rajského modelu a tak, jak přítomnost Univerzálního Absolutna sjednocuje aktivaci Božstva s reaktivitou Neomezeného. A tato jednota musí být odhalením nezjistitelné činnosti původní jednoty Prvotního Otce-Příčiny a Zdroje-Modelu všech věcí a všech bytostí.

^{115:7.9 (1267.3)} [Představeno Mocným Poslem, dočasně pobývajícím na Urantii.]

Kapitola 116

Všemohoucí Nejvyšší

^{116:0.1 (1268.1)} JESTLIŽE by člověk poznal, že jeho Tvořitelé—jeho bezprostřední dohlížitelé—nejsou jenom božští, ale také koneční a že Bůh času a prostoru je vyvíjejícím se a neabsolutním Božstvem, potom by rozporuplnosti světských nesrovnalostí přestaly být vážnými náboženskými paradoxy. Náboženská víra by již nikdy nebyla zneužívána k prosazování sociální samolibosti šťastlivců a nesloužila by pouze pro povzbuzování stoické odevzdanosti nešťastných obětí sociálního útisku.

^{116:0.2 (1268.2)} Při pohledu na mimořádně dokonalé sféry Havony je pochopitelné i logické věřit, že byly vytvořeny dokonalým, nekonečným a absolutním Tvořitelem. Ale při pohledu na zmatek, nedokonalosti a nespravedlnosti na Urantii by ze stejného důvodu a logiky byla každá čestná bytost nucena usoudit, že váš svět byl vytvořen a je řízen Tvořiteli, kteří jsou subabsolutní, před-koneční a i jinak nedokonalí.

^{116:0.3 (1268.3)} Empirický růst předpokládá partnerství tvora a Tvořitele—spojení Boha a člověka. Růst je charakteristickým příznakem empirického Božstva: Havona neprodělala růst; Havona je a vždy byla; je existenciální jako věční Bohové, kteří jsou jejím zdrojem. Ale velký vesmír je charakterizován růstem.

^{116:0.4 (1268.4)} Všemohoucí Nejvyšší je živým a vyvíjejícím se Božstvem energie a osobnosti. Jeho současný okruh působnosti, velký vesmír, je také rostoucí sférou energie a osobnosti. Jeho osudem je dokonalost, ale jeho současná zkušenost zahrnuje prvky růstu a nedokončený status.

^{116:0.5 (1268.5)} Nejvyšší Bytost působí v první řadě ve středním vesmíru jako duchovní osobnost; druhotně ve velkém vesmíru jako Bůh Všemohoucí, energetická osobnost. Třetí funkce Nejvyššího v hlavním vesmíru je nyní skryta, existující pouze jako neznámý potenciál mysli. Nikdo neví, co přesně toto třetí stadium rozvoje Nejvyšší Bytosti odkryje. Někteří věří, že když se supervesmíry ustálí ve světle a životě, Nejvyšší začne působit z Uversy jako všemocný a empirický vládce velkého vesmíru a současně bude rozšiřovat sféru svého vlivu jako supervšemocný vládce vnějších vesmírů. Jiní si myslí, že třetí

stadium Svrchovanosti bude spojeno s třetí úrovní projevu Božstva. Ale nikdo z nás to opravdu neví.

1. Nejvyšší Mysl

^{116:1.1 (1268.6)} Zkušenost rozvoje osobnosti každého tvora je jednou z fází zkušenosti Všemohoucího Nejvyššího. Uvážené podřízení každého fyzického segmentu supervesmíru je částí vzrůstajícího vlivu Všemohoucího Nejvyššího. Tvořivá syntéza energie a osobnosti je součástí tvořivého podnětu Nejvyšší Mysli a je samou podstatou evolučního růstu jednoty v Nejvyšší Bytosti.

^{116:1.2 (1269.1)} Spojení energie a osobitých vlastností Svrchovanosti je funkcí Nejvyšší Mysli; a dokončená evoluce Všemohoucího Nejvyššího bude mít za následek jedno sjednocené a osobní Božstvo—ne nějaké volně uspořádané společenství božských vlastností. Ze širšího pohledu nebude Všemohoucí oddělen od Nejvyššího, Nejvyšší od Všemohoucího.

^{116:1.3 (1269.2)} V průběhu evolučních epoch je potenciál fyzické energie svěřen Sedmi Nejvyšším Upravovatelům Energie a potenciál mysli je uložen v Sedmi Hlavních Duších. Nekonečná Mysl je funkcí Nekonečného Ducha; kosmická mysl je službou Sedmi Hlavních Duchů; Nejvyšší Mysl je v procesu aktualizace v koordinaci hlavního vesmíru a funkčního spojení s odkrytím a dosažením Boha Sedmidílného.

^{116:1.4 (1269.3)} Časová-prostorová mysl, kosmická mysl, působí v sedmi supervesmírech rozdílně, ale je koordinována neznámou sjednocující metodou v Nejvyšší Bytosti. Dohled Všemohoucího nad velkým vesmírem není výhradně fyzický a

duchovní. V sedmi supervesmírech je to hlavně materiální a duchovní, ale přítomny jsou tam také vlivy Nejvyššího, které jsou jak intelektuální, tak i duchovní.

^{116:1.5 (1269.4)} My opravdu víme méně o myslí Svrchovanosti, než o jakémkoliv jiném aspektu tohoto vyvíjejícího se Božstva. Je nepochybně aktivní po celém velkém vesmíru a předpokládá se, že jeho potenciální osud je spojen s nesmírně rozsáhlou činností v hlavním vesmíru. Ale my víme toto: zatímco fyzické může dosáhnout konečného růstu a zatímco duch může dospět k dokonalosti svého rozvoje, mysl se nikdy nepřestane vyvíjet—je empirickou metodou bezkonečného progresu. Nejvyšší je empirickým Božstvem a proto nikdy nedosáhne konce rozvoje myslí.

2. Všemohoucí a Bůh Sedmidílný

^{116:2.1 (1269.5)} Objevení se vesmírné energetické přítomnosti Všemohoucího přichází současně s objevením se kosmické činnosti na jevišti vysokých tvůrčitelů a kontrolorů evolučních supervesmírů.

^{116:2.2 (1269.6)} Bůh Nejvyšší získává svoje duchovní a osobní vlastnosti od Rajské Trojice, ale aktualizace jeho energie se uskutečňuje v činnosti Synů Tvořitelů, Věčně Moudrých a Hlavních Duchů, jejichž společné činy jsou zdrojem jeho vzrůstající moci jako všemocného vládce v sedmi supervesmírech a ve vztahu k nim.

^{116:2.3 (1269.7)} Neomezené Rajské Božstvo je pro vyvíjející se tvory času a prostoru nepochopitelné. Věčnost a nekonečnost znamenají takovou úroveň božské reality, kterou časově-

prostoroví tvorové nejsou schopni pochopit. Nekonečnost božstva a absolutnost svrchovanosti jsou obsaženy v Rajské Trojici a Trojice je realita, která leží jaksí za hranicemi chápání smrtelného člověka. Časově-prostoroví tvorové musí mít původy, souvztažnosti a určení, aby pochopili vesmírné vztahy a rozuměli významu hodnot božskosti. Proto Rajské Božstvo oslabuje a jiným způsobem omezuje mimo-Rajské zosobňování božskosti, čímž tak dává vzniknout Nejvyšším Tvořitelům a jejich partnerům, kteří neustále ponesou světlo života dále a dále od jeho Rajského zdroje, dokud nenajde své nejvzdálenější a nejkrásnější vyjádření v pozemských životech poskytnutých Synů na evolučních světech.

116:2.4 (1270.1) A toto je původ Boha Sedmidílného, s jehož postupnými úrovněmi se smrtelný člověk setká v následujícím pořadí:

116:2.5 (1270.2) 1. Synové Tvořitelé (a Tvořiví Duchové).

116:2.6 (1270.3) 2. Věčně Moudří.

116:2.7 (1270.4) 3. Sedm Hlavních Duchů.

116:2.8 (1270.5) 4. Nejvyšší Bytost.

116:2.9 (1270.6) 5. Společný Činitel.

116:2.10 (1270.7) 6. Věčný Syn.

116:2.11 (1270.8) 7. Vesmírný Otec.

116:2.12 (1270.9) První tři úrovně jsou Nejvyšší Tvořitelé; poslední tři úrovně jsou Rajská Božstva. Nejvyšší Bytost je navždy

spojovacím členem empirického duchovního zosobnění Rajské Trojice a je empirickým středem evoluční všemohoucí energie tvořivých dětí Rajských Božstev. Nejvyšší Bytost je maximálním odkrytím Božstva sedmi supervesmírům v současné vesmírné epoše.

^{116:2.13 (1270.10)} Podle logiky smrtelníků by se mohlo vyvodit, že empirické znovusjednocení kolektivních činů prvních tří úrovní Boha Sedmidílného by se vyrovnalo úrovni Rajského Božstva, ale není tomu tak. Rajské Božstvo je existenciální Božstvo. Nejvyšší Tvořitelé, ve své božské jednotě energie a osobitosti, tvoří a vyjadřují nový silový potenciál empirického Božstva. A tento silový potenciál empirického původu nalézá neodvratné a nevyhnutelné spojení s empirickým Božstvem Rajského původu—Nejvyšší Bytostí.

^{116:2.14 (1270.11)} Bůh Nejvyšší není Rajská Trojice a není ani žádným z těch Tvořitelů supervesmírů, jejichž funkční aktivity ve skutečnosti slučují v celek jeho evolující všemohoucí energii. Bůh Nejvyšší, ačkoliv má původ v Trojici, se projevuje evolučním tvorům jako energetická osobnost pouze skrze koordinované činnosti prvních tří úrovní Boha Sedmidílného. Všemohoucí Nejvyšší se nyní realizuje v čase a prostoru prostřednictvím aktivit Nejvyšších Tvořivých Osobností, zrovna tak, jak ve věčnosti v okamžiku vznikl Společný Činitel vůlí Vesmírného Otce a Věčného Syna. Tyto bytosti prvních tří úrovní Boha Sedmidílného jsou samotnou podstatou a zdrojem energie Všemohoucího Nejvyššího; proto musí navždy provázet a podporovat jeho administrativní rozhodování.

3. Všemohoucí a Rajské Božstvo

^{116:3.1 (1270.12)} Rajská Božstva nejenže jsou činná přímo ve svých gravitačních okruzích v celém velkém vesmíru, ale také působí prostřednictvím svých různých činitelů a dalších vlivů, jako jsou:

^{116:3.2 (1270.13)} 1. Zaostření mysli Třetího Zdroje a Středu. Konečné oblasti energie a ducha jsou doslova drženy pohromadě přítomnostmi mysli Společného Činitele. A to platí pro celou řadu duchovních bytostí, od Tvořivého Ducha lokálního vesmíru, přes Duchy Reflexe supervesmíru k Hlavním Duchům ve velkém vesmíru. Okruhy mysli, vycházející z těchto odlišných ohnisek inteligence, představují kosmickou arénu, ve které tvor vykonává svoji volbu. Mysl je proměnná realita, kterou tvorové a Tvořitelé mohou tak snadno ovládat; je to významně důležitý článek, spojující hmotu a ducha. Poskytnutí mysli Třetího Zdroje a Středu sjednocuje duchovní osobu Boha Nejvyššího s empirickou energií evolučního Všemohoucího.

^{116:3.3 (1271.1)} 2. Odkrytí osobnosti Druhého Zdroje a Středu. Přítomnosti mysli Společného Činitele sjednocují božský duch s energetickým systémem. Poskytnutí inkarnací Věčného Syna a jeho Rajských Synů sjednocují, a fakticky slučují božskou podstatu Tvořitele s evolující podstatou tvora. Nejvyšší je jak tvor, tak i tvořitel; možnost takové jeho existence je odkryta v poskytovacích misích Věčného Syna a jeho nepodřízených a podřízených Synů. Řády poskytnutých synů, Michaelů a Avonalů, ve skutečnosti rozšiřují své božské podstaty s podstatami tvorů, které se staly jim vlastní v důsledku jejich opravdového prožití života tvora na evolučních světech. Když

se božskost stává podobnou lidskosti, tak takový vztah nese v sobě možnost, že lidské se může stát božské.

116:3.4 (1271.2) 3. Vnitřní přítomnosti Prvotního Zdroje a Středu. Mysl sjednocuje duchovní příčinnosti s energetickými reakcemi; mise poskytnutí sjednocuje sestupující božskost se vzestupem tvorů; a vnitřní fragmenty Vesmírného Otce ve skutečnosti sjednocují vyvíjející se tvory s Bohem v Ráji. Existuje mnoho takových přítomností Otce, který tímto způsobem přebývá v početných typech osobností a ve smrtelném člověku tyto božské fragmenty Boha jsou Ladiči Myšlení. Tajemné Monitory jsou pro lidské bytosti tím, co je Rajská Trojice pro Nejvyšší Bytost. Ladiči představují stabilní základy a na stabilních základech se může svobodná volba vyvinout do božské reality věčné podstaty— podstaty konečného v případě člověka a podstaty Božstva v Bohu Nejvyšším.

116:3.5 (1271.3) Poskytnutí Rajských řádů synovstva sebe samých tvorům umožňuje těmto božím Synům obohatit své osobnosti nabytím skutečné podstaty vesmírných tvorů a současně taková poskytnutí odkryjí pro samotné tvory Rajskou cestu dosažení božskosti. Poskytnutí Ladičů Vesmírným Otcem mu umožňuje přivést osobnosti tvorů vlastní svobodné vůle k sobě. A ve všech těchto vztazích v konečných vesmírech je Společný Činitel stálým zdrojem podpory mysli, díky které se tyto aktivity odehrávají.

116:3.6 (1271.4) S pomocí těchto a mnoha jiných metod se Rajská Božstva zúčastňují evolucí času, rozvíjejících se na kroužících planetách prostoru a kulminujících ve vzniku osobnosti Nejvyššího—důsledkem všech evolucí.

4. Všemohoucí a Nejvyšší Tvořitelé

^{116:4.1 (1271.5)} Jednota Nejvyššího Celku závisí na postupném sjednocování konečných částic; aktualizace Nejvyššího je důsledkem a produktem těchto sjednocujících faktorů svrchovanosti—tvořitelů, tvorů, inteligencí a energií vesmírů.

^{116:4.2 (1272.1)} V průběhu těch epoch, ve kterých nadvláda Svrchovanosti prochází vývojem v čase, všemohoucí síla Nejvyššího závisí na božských činnostech Boha Sedmidílného, i když se zdá, že existuje obzvláště úzký vztah mezi Nejvyšší Bytostí a Společným Činitelem a zároveň s jeho primárními osobnostmi, Sedmi Hlavními Duchy. Nekonečný Duch, jako Společný Činitel, působí mnoha způsoby, které nahrazují neúplnost evolučního Božstva a udržuje velmi těsné vztahy s Nejvyšším. Tato blízkost vztahu je sdílena v určité míře všemi Hlavními Duchy, ale především Hlavním Duchem Číslo Sedm, který mluví za Nejvyššího. Tento Hlavní Duch zná—je s ním v osobním kontaktu—Nejvyššího.

^{116:4.3 (1272.2)} Na počátku sestavování plánu vytvoření supervesmírů se Hlavní Duchové spojili s původní Trojicí ve společném stvoření čtyřiceti devíti Duchů Reflexe a Nejvyšší Bytost ze své strany působila jako tvořivý završitel spojených činností Rajské Trojice a tvořivých dětí Rajského Božstva. Objevil se Majeston a od té doby působí jako soustředné ohnisko kosmické přítomnosti Nejvyšší Mysli, zatímco Hlavní Duchové zůstávají zdroji-středy rozsáhlé služby kosmické mysli.

^{116:4.4 (1272.3)} Ale Hlavní Duchové pokračují ve svém dohledu nad Duchy Reflexe. Sedmý Hlavní Duch (dohlízející na celý

Orvonton ze středního vesmíru) je v osobním kontaktu (a má nad nimi hlavní dohled) se sedmi Duchy Reflexe, umístěnými na Uverse. Při vykonávání své kontrolně-administrativní funkce mezi supervesmíry, nebo v rámci jednotlivých supervesmírů, je v reflexivním spojení s Duchy Reflexe svého vlastního typu, kteří se nacházejí v hlavním řídicím centru každého supervesmíru.

^{116:4.5 (1272.4)} Tito Hlavní Duchové nejsou pouze podporovateli a posilovači suverenity Svrchovanosti, ale jsou zpětně ovlivněni tvořivými záměry Nejvyššího. Obvykle kolektivním stvořením Hlavních Duchů jsou polomateriální typy (upravovatelé energie, apod.), zatímco jejich individuální stvoření jsou duchovního typu (supernafimové apod.). Ale když Hlavní Duchové kolektivně vytvořili Sedm Okruhových Duchů v odpověď na vůli a záměr Nejvyšší Bytosti, je nutno poznamenat, že výsledkem tohoto tvořivého aktu bylo duchovní, a ne materiální či polomateriální potomstvo.

^{116:4.6 (1272.5)} A to, co platí o Hlavních Duších supervesmírů, to platí o trojjediných vládcích těchto superstvořeních—Věčně Moudrých. Tato zosobnění spravedlnosti a soudnosti Trojice v čase a prostoru jsou provozními opěrnými body pro mobilizování všemohoucí energie Nejvyššího, sloužící jako sedmidílná středová ohniska pro evoluci trinitární nadvlády ve sférách času a prostoru. Z jejich výhodného postavení mezi Rájem a vyvíjejícími se světy vidí tyto vládci, původem z Trojice, obě strany, znají obě strany a koordinují obě strany.

^{116:4.7 (1272.6)} Ale opravdovými laboratořemi, ve kterých se připravují experimenty s myslí, pozorují galaxie, vypracovávají metody pro šíření božskosti a rozvoje osobnosti,

jsou lokální vesmíry, které v kosmickém součtu představují skutečný základ, na kterém Nejvyšší uskutečňuje evoluci božskosti ve zkušenosti a prostřednictvím zkušenosti.

^{116:4.8 (1272.7)} V lokálních vesmírech se dokonce i Tvořitelé vyvíjejí: přítomnost Společného Činitele se vyvíjí z ohniska živé energie do statusu božské osobnosti Vesmírného Matěského Ducha; Syn Tvořitel se vyvíjí z podstaty existenciální Rajské božskosti do empirické podstaty nejvyšší svrchovanosti. Lokální vesmíry jsou výchozími body opravdové evoluce, místy plození skutečně nedokonalých osobností, obdařených svobodnou vůlí volby stát se spolutvárci sebe samých v podobě, jaké je jim souzena.

^{116:4.9 (1273.1)} Autoritativní Synové ve svých poskytnutích sebe sama na evolučních světech časem získávají podstaty vyjadřující Rajskou božskost v empirickém spojení s nejvyššími duchovními hodnotami materiální lidské podstaty. A prostřednictvím těchto a dalších poskytnutích Tvořitelé Michaelové získávají podstaty a kosmické pohledy svých vlastních dětí lokálních vesmírů. Takoví Hlavní Synové Tvořitelé přibližují dokončení subnejvyšší zkušenosti: a když je jejich vláda nad lokálními vesmíry rozšířena tak, aby využívala přidružené Tvořivé Duchy, je možno říci, že se přibližují hranicím svrchovanosti v rámci současných potenciálů evolučního velkého vesmíru.

^{116:4.10 (1273.2)} Když poskytnutí Synové odkrývají člověku nové cesty k nalezení Boha, oni tyto způsoby dosažení božskosti nevytvářejí, ale spíše osvětlují věčné dálnice progresu, které vedou přes přítomnost Nejvyššího k osobě Rajského Otce.

^{116:4.11 (1273.3)} Lokální vesmír je výchozím místem pro ty osobnosti, které jsou nejdále od Boha a které proto mohou projít největším stupněm duchovního vzestupu ve vesmíru, dosáhnout maximální empirické účasti ve spolu-vytváření sebe samých. Tyto stejné lokální vesmíry také poskytují největší možnou hloubku zkušenosti pro sestupné osobnosti, které takto dosáhnou něčeho, co je pro ně stejně významné, jako je zkušenost vzestupu k Ráji pro vyvíjejícího se tvora.

^{116:4.12 (1273.4)} Je zřejmé, že smrtelný člověk je nezbytný pro plnost funkce Boha Sedmidílného v procesu dosažení této skupinové božskosti v uskutečňování Nejvyššího. Existuje mnoho dalších řádů vesmírných osobností, které jsou ve stejné míře nezbytné pro evoluci všemohoucí energie Nejvyššího, ale toto vyobrazení je určeno pro osvětu lidí, a proto je ve značné míře omezeno jen na ty faktory, týkající se evoluce Boha Sedmidílného a které souvisejí se smrtelným člověkem.

5. Všemohoucí a Sedmidílní Kontroloři

^{116:5.1 (1273.5)} Již jste byli informováni o vztahu Boha Sedmidílného k Nejvyšší Bytosti a nyní byste měli poznat, že Sedmidílný obsahuje kontrolory a také tvořitele velkého vesmíru. K těmto sedmidílným kontrolorům velkého vesmíru patří:

^{116:5.2 (1273.6)} 1. Hlavní Fyzičtí Regulátoři.

^{116:5.3 (1273.7)} 2. Nejvyšší Energetická Centra.

^{116:5.4 (1273.8)} 3. Nejvyšší Upravovatelé Energie.

^{116:5.5 (1273.9)} 4. Všemohoucí Nejvyšší.

^{116:5.6 (1273.10)} 5. Bůh Konání—Nekonečný Duch.

^{116:5.7 (1273.11)} 6. Ostrov Ráj.

^{116:5.8 (1273.12)} 7. Zdroj Ráje—Vesmírný Otec.

^{116:5.9 (1273.13)} Těchto sedm skupin je funkčně neoddělitelných od Boha Sedmidílného a tvoří úroveň fyzické kontroly tohoto spojení Božstva.

^{116:5.10 (1273.14)} Rozdvojení energie a ducha (pocházející ze společné přítomnosti Věčného Syna a Ostrova Ráje) bylo vyjádřeno, v supervesmírném smyslu, když Sedm Hlavních Duchů vykonalo společně svůj první čin kolektivního tvoření. Tato epizoda byla svědkem objevení se Sedmi Nejvyšších Upravovatelů Energie. Současně s tím se duchovní okruhy Hlavních Duchů kontrastně odlišily od fyzických monitorovacích aktivit upravovatelů energie a bezprostředně nato se objevila kosmická mysl jako nový faktor, koordinující hmotu a duch.

^{116:5.11 (1274.1)} Všemohoucí Nejvyšší se vyvíjí jako hlavní kontrolor fyzické síly ve velkém vesmíru. V současné vesmírné epoše se zdá, že tento potenciál fyzické síly je soustředěn v Sedmi Nejvyšších Upravovatelích Energie, kteří fungují prostřednictvím nehybných energetických center a prostřednictvím mobilní přítomnosti fyzických regulátorů.

^{116:5.12 (1274.2)} Časové vesmíry nejsou dokonalé; to je jejich osud. Snaha po dokonalosti se netýká pouze intelektuálních a duchovních úrovní, ale také fyzické úrovně energie a hmoty. Ustálení sedmi supervesmírů ve světle a životě předpokládá

dosažení fyzické stability. A usuzuje se, že konečné dosažení materiální rovnováhy bude znamenat završení evoluce fyzické kontroly Všemohoucího.

116:5.13 (1274.3) V prvopočátku vytváření vesmíru také Rajští Tvořitelé hlavně zajišťovali materiální vyváženost. Tvar lokálního vesmíru není pouze výsledkem aktivit energetických center, ale také kvůli prostorové přítomnosti Tvořivého Ducha. A v průběhu těchto raných epoch vytváření lokálního vesmíru Syn Tvořitel projevuje málo pochopitelnou vlastnost řízení energie a neopustí svoji hlavní planetu dokud není dosažena naprostá rovnováha lokálního vesmíru.

116:5.14 (1274.4) V konečném součtu, všechna energie reaguje na mysl a fyzičtí regulátoři jsou děti Boha mysli, který je aktivátorem Rajského modelu. Intelligence upravovatelů energie je nepřetržitě věnována úkolu dosažení fyzické regulace. Jejich úsilí mít fyzickou nadvládu nad vztahy energie a pohyby hmoty nikdy nepřestane, dokud nedosáhnou konečného vítězství nad energiemi a hmotami, vytvářející věčnou oblast jejich činnosti.

116:5.15 (1274.5) Úsilí ducha v čase a prostoru se týká evoluce duchovní dominance nad hmotou prostřednictvím (osobní) mysli; fyzická (neosobní) evoluce vesmírů se týká dosažení harmonie kosmické energie s vyvážeností koncepcí mysli, podléhající nadvládě ducha. Úplná evoluce celého velkého vesmíru je záležitostí sjednocení mysli osobnosti, ovládající energii, s intelektem, koordinovaného duchem, a odkryje se v plném projevení se všemohoucí energie Nejvyššího.

^{116:5.16 (1274.6)} Potíže dosáhnout stavu dynamické rovnováhy tkví ve faktu rostoucího kosmu. Vytvořené okruhy fyzických tvoření jsou neustále ohrožovány výskytem nové energie a nové hmoty. Rostoucí vesmír je nevyrovnaný vesmír; proto žádná část kosmického celku nemůže najít opravdovou stabilitu, dokud, v patřičném čase, nebude dosaženo materiálního dokončení sedmi supervesmírů.

^{116:5.17 (1274.7)} V ustálených vesmírech světla a života nedochází k žádným nečekaným fyzickým událostem závažného charakteru. Bylo tady dosaženo relativně úplné kontroly nad materiálním tvořením; nicméně, problémy, týkající se vztahů mezi ustálenými vesmíry a vyvíjejícími se vesmíry, stále vyžadují pozornost Upravovatelů Vesmírné Energie. Ale tyto problémy budou postupně mizet s ubýváním nové tvořivé aktivity, jelikož velký vesmír se bude přibližovat vyvrcholení evolučního projevu.

6. Nadvláda Ducha

^{116:6.1 (1275.1)} V evolučních vesmírech dominuje energie-hmota, kromě osobnosti, kde duch prostřednictvím mysli usiluje o nadvládu. Cílem evolučních vesmírů je podrobení energie-hmoty mysli, sladění mysli s duchem a to všechno pomocí tvořivé a sjednocující přítomnosti osobnosti. Tímto způsobem se fyzické systémy ve vztahu k osobnosti stávají podřízenými; mysl je se svými metodami koordinuje; a duch je se svými metodami řídí.

^{116:6.2 (1275.2)} Toto spojení energie a osobnosti působí na úrovních božskosti v Nejvyšším a jako Nejvyšší. Ale skutečná evoluce

duchovní nadvlády je růstem, který je založen na činech svobodné vůle Tvořitelů a tvorů velkého vesmíru.

116:6.3 (1275.3) Na absolutních úrovních energie a duch jsou jeden celek. Ale ve chvíli odchýlení se z takových absolutních úrovní se objeví rozdíly a s mírou postupu energie a ducha prostorem směrem od Ráje se propast mezi nimi rozšiřuje do té doby, až se v lokálních vesmírech stanou naprosto odlišnými. Nejsou již déle totožní, ani si nejsou podobní a mysl musí dělat mezi nimi prostředníka.

116:6.4 (1275.4) Ta skutečnost, že energie může být řízena působením regulujících osobností odhaluje schopnost energie reagovat na působení mysli. Ta skutečnost, že masa může být stabilizována prostřednictvím působení těchto stejných ovládajících entit ukazuje na schopnost masy reagovat na přítomnost vyrovnané mysli. A ta skutečnost, že sám duch, působící v osobnosti s vlastní vůlí, může usilovat o nadvládu nad energií-hmotou odhaluje potenciální jednotu všeho konečného tvoření.

116:6.5 (1275.5) Po celém vesmíru vesmírů existuje vzájemná závislost všech sil a osobností. Synové Tvořitelé a Tvořiví Duchové závisí na spolupráci energetických center a fyzických regulátorů v organizaci vesmírů; Nejvyšší Upravovatelé Energie jsou neúplní bez dozoru Hlavních Duchů. Mechanismus fyzického života v lidské bytosti reaguje, částečně, na příkazy (osobité) mysli. A naopak, tato stejná mysl se stane ovládanou účelovými pokyny ducha a výsledkem takového evolučního rozvoje je vytvoření nového dítěte Nejvyššího—nového osobního sjednocení několika druhů kosmické reality.

116:6.6 (1275.6) A tak, jak je tomu s částmi celku, tak je tomu i s celkem; duchovní osoba Nejvyššího potřebuje evoluční energii Všemohoucího, aby docílila plnosti Božstva a dosáhla svého účelu—spojení v Trojici. Osobnosti času a prostoru vynakládají úsilí, ale vyvrcholení a završení tohoto úsilí je aktem Všemohoucího Nejvyššího. A ačkoliv růst celku je, tímto způsobem, shrnutím kolektivního růstu částic, tak z toho vyplývá, že evoluce částic je rozčleněným odrazem účelového růstu celku.

116:6.7 (1275.7) V Ráji monota a duch jsou jedno—rozeznatelní jsou pouze podle jména. V Havoně hmota a duch, přestože jsou rozeznatelně rozdílní, jsou současně vrozeně harmoničtí. Nicméně, v sedmi supervesmírech existuje ohromná odlišnost; existuje tam široká propast mezi kosmickou energií a božským duchem; proto tam existuje větší empirický potenciál pro působení mysli při harmonizování a posléze sjednocování fyzického systému s duchovními cíli. Ve vesmírech prostoru, vyvíjejících se v čase, dochází k většímu zeslabení božskosti, je zde nutno řešit závažnější problémy a je tady větší příležitost získat zkušenosti při jejich řešení. A tato celková situace v supervesmíru dává vzniknout prostornější aréně evoluční existence, ve které možnost kosmické zkušenosti je umožněna stejnou měrou tvorovi a Tvořiteli—včetně Nejvyššího Božstva.

116:6.8 (1276.1) Nadvláda ducha, který je existencionální na absolutních úrovních, se stává evoluční zkušeností na konečných úrovních a v sedmi supervesmírech. A tato zkušenost je sdílena stejnou měrou všemi, od smrtelného člověka po Nejvyšší Bytost. Všichni se snaží, osobně snaží, dosáhnout cíle; všichni se podílejí, osobně podílejí, na osudu.

7. Živý organismus Velkého Vesmíru

^{116:7.1 (1276.2)} Velký vesmír není pouhým materiálním tvořením, vyznačující se fyzickou velikostí, duchovní dokonalostí a intelektuální rozsáhlostí. Je to také velkolepý a citlivý živý organismus. V celém mechanismu tohoto obrovského tvoření vibrujícího kosmu pulsuje skutečný život. Fyzická realita vesmírů symbolizuje vnímatelnou realitu Všemohoucího Nejvyššího; a tento materiální a živý organismus je protkán okruhy inteligence, stejně jako je lidské tělo proťato sítí vjemových nervových vláken. Tento fyzický vesmír je prostoupen energetickými trasami, které účinně aktivují materiální tvoření, stejně, jak je lidské tělo vyživováno a posilováno oběhovým rozváděním přizpůsobitelných energetických potravinových výrobků. Obrovský vesmír není bez těch koordinujících center pozoruhodného dohledu, která mohou být přirovnána k citlivému systému chemické regulace lidského organismu. Ale, kdybyste jen věděli něco o charakteru energetických center, my bychom vám mohli analogicky sdělit mnohem více o fyzickém vesmíru.

^{116:7.2 (1276.3)} Jak smrtelníci spoléhají na sluneční energii pro zachování života, tak stejným způsobem velký vesmír závisí na nevyčerpatelných energiích, vyzařujících z dolního Ráje, aby udržovaly kosmické aktivity a kosmické pohyby prostoru.

^{116:7.3 (1276.4)} Mysl byla dána smrtelníkům proto, aby si s její pomocí mohli uvědomit svoji identitu a osobnost; a mysl—dokonce i Nejvyšší Mysl—je poskytnuta celosti konečného a s pomocí dané mysli duch takové vyvíjející se osobnosti kosmu nepřetržitě usiluje o nadvládu nad energií-hmotou.

^{116:7.4 (1276.5)} Smrtelný člověk reaguje na duchovní vedení, stejně jako velký vesmír reaguje na rozsáhlé sevření duchovní gravitace Věčného Syna—univerzální nadmateriální soudržnosti duchovních hodnot všech tvoření konečného kosmu času a prostoru.

^{116:7.5 (1276.6)} Lidské bytosti jsou schopny vytvořit věčné samoztotožnění s celou a nezničitelnou vesmírnou realitou—splynutím s vnitřním Ladičem Myšlení. Podobným způsobem Nejvyšší navždy závisí na absolutní stabilitě Původního Božstva—Rajské Trojice.

^{116:7.6 (1276.7)} Touha člověka po Rajské dokonalosti, jeho snaha dosáhnout Boha, vytváří opravdové napětí božskosti v živém kosmu, které může být vyřešeno pouze evolucí nesmrtelné duše; a to je přesně to, k čemu dochází ve zkušenosti jednotlivého smrtelného tvora. Ale, když všichni tvorové a všichni Tvořitelé ve velkém vesmíru stejně usilují dosáhnout Boha a božské dokonalosti, vytváří se silné kosmické napětí, které se může vyřešit pouze velkolepou syntézou všemohoucí energie s duchovní osobou vyvíjejícího se Boha všech tvorů—Nejvyšší Bytosti.

^{116:7.7 (1277.1)} [Představeno Mocným Poslem, dočasně pobývajícím na Urantii.]

Kapitola 117

Bůh Nejvyšší

^{117:0.1 (1278.1)} BEZ ohledu na to, v jakém vesmírném postavení se naše existence může nacházet, v té míře, v jaké vykonáváme vůli Boha, jsme schopni uskutečňovat všemohoucí potenciál

Nejvyššího. Vůle Boha je smyslem Prvotního Zdroje a Středu, potenciálně vyjádřena ve třech Absolutnech, zosobněna ve Věčném Synu, sjednocena pro vesmírné působení v Nekonečném Duchu a zvěčněna v trvalých modelech Ráje. A Bůh Nejvyšší se stává největším konečným projevem všeobsahující vůle Boha.

^{117:0.2 (1278.2)} Jestli všichni obyvatelé velkého vesmíru někdy podmíněně podřídí plně svůj život vůli Boha, potom se časově-prostorová tvoření ustálí ve světle a životě a Všemohoucí—božský potenciál Svrchovanosti— se stane faktickou existencí v božské osobnosti Boha Nejvyššího.

^{117:0.3 (1278.3)} Když se vyvíjející se mysl naladí na okruhy kosmické myslí, když se vyvíjející se vesmíry stabilizují podle modelů středního vesmíru, když rozvíjející se duch navazuje spojení se sjednocenou službou Hlavních Duchů, když vzestupující smrtelná osobnost se s konečnou platností sladí s vedením vnitřního Ladiče, potom vzroste reálnost Nejvyššího ve vesmírech o další jeden stupeň; potom se božskost Svrchovanosti přiblíží o další jeden krok ke svému uskutečnění v kosmu.

^{117:0.4 (1278.4)} Evoluce částí a jednotlivců velkého vesmíru je odrazem všeobsahující evoluce Nejvyššího, zatímco naproti tomu Nejvyšší je souhrnem veškeré evoluce celého velkého vesmíru. Z pohledu smrtelníka jsou mezi nimi jak evoluční, tak i empirické vztahy vzájemnosti.

1. Podstata Nejvyšší Bytosti

117:1.1 (1278.5) Nejvyšší Bytost je krásou fyzické harmonie, pravdou intelektuálního úmyslu a dobrem duchovní hodnoty. Je lahodou opravdového úspěchu a radostí trvalého dosažení. Je nadduší velkého vesmíru, vědomím konečného kosmu, završením konečné reality a zosobněním zkušenosti Tvořitele a tvora. Throughout all future eternity God the Supreme will voice the reality of volitional experience in the trinity relationships of Deity.

117:1.2 (1278.6) V osobách Nejvyšších Tvořitelů Bohové sestoupili z Ráje do oblastí času a prostoru, aby tam tvořili a vyvíjeli tvory se schopností dosáhnout Ráje a takto vystoupit k Bohu. Toto vesmírné procesí sestupujících Bohů-odhalujících Tvořitelů a vzestupujících tvorů hledajících Boha odhaluje charakter evoluce Nejvyššího jako Božstva, ve kterém jak sestupující, tak i vzestupující docilují vzájemného porozumění, objevují věčné a univerzální bratrství. Takto se Nejvyšší Bytost stává konečným sloučením zkušenosti příčiny—dokonalých Tvořitelů a důsledku—zdokonalujících se tvorů.

117:1.3 (1279.1) Velký vesmír obsahuje možnost neustálého snažení dosáhnout dokonalého sjednocení. A to vychází z faktu, že tato vesmírná existence je důsledkem tvořivých činů a energetických příkazů Rajské Trojice, která je nepodmíněnou jednotou. Právě tato trinitární jednota je vyjádřena v konečném kosmu v Nejvyšším, jehož realita se stává stoupající měrou znatelná, podle toho jak vesmíry dosahují maximální úrovně ztotožnění s Trojicí.

117:1.4 (1279.2) Vůle Boha a vůle tvora jsou kvalitativně rozdílné, ale empiricky jsou příbuzné, protože tvor a Tvořitel mohou spolupracovat v dosažení vesmírné dokonalosti. Člověk může

pracovat ve spojení s Bohem a takto spoluvytvářet věčného konečného. Bůh může působit také v podobě člověka při inkarnacích svých Synů, kteří takto získávají nejvyšší zkušenost tvora.

117:1.5 (1279.3) V Nejvyšší Bytosti jsou Tvořitel a tvor spojeni v jedno Božstvo, jehož vůle je vyjádřením jedné božské osobnosti. A tato vůle Nejvyššího je něco víc, než vůle tvora, nebo Tvořitele, podobně jako svrchovaná vůle Syna-Vládce Nebadonu je nyní něco víc, než kombinací božské a lidské vůle. Spojení Rajské dokonalosti a časově-prostorové zkušenosti přináší novou významovou hodnotu na božských úrovních reality.

117:1.6 (1279.4) Vyvíjející se božská podstata Nejvyššího se stává věrným zobrazením nesrovnatelné zkušenosti všech tvorů a všech Tvořitelů ve velkém vesmíru. V Nejvyšším jsou tvořivost a tvorstvo jedno; jsou navždy sjednoceni tou zkušeností, která byla zrozena v proměnách, provázejících řešení mnohočetných problémů, se kterými se setkávají všechna konečná tvoření, jdoucí po věčné cestě hledání dokonalosti a osvobození od okovů neúplnosti.

117:1.7 (1279.5) Pravda, krása a dobro se sladují ve službě Ducha, velkoleposti Ráje, soucitu Syna a zkušenosti Nejvyššího. Bůh Nejvyšší je pravda, krása a dobro, protože tyto koncepce božskosti představují konečná maxima zkušenosti formování a osvojování idejí. Věčné zdroje těchto trojjediných vlastností božskosti se nacházejí na nadkonečných úrovních, ale tvor je pouze schopen pochopit takové zdroje jako nadpravdu, nadkrásu a naddobro.

^{117:1.8 (1279.6)} Michael—Tvořitel—odhalil božskou lásku Tvořitele-Otce ke svým pozemským dětem. Po objevení a přijmutí této božské oddanosti se lidé mohou snažit odhalovat tuto lásku svým bratrům v těle. Takové cítění tvora je opravdovým odrazem lásky Nejvyššího.

^{117:1.9 (1279.7)} Celistvost Nejvyššího se vyznačuje symetričností. Prvotní Zdroj a Střed je potenciální ve třech velkých Absolutnech, aktuální v Ráji, v Synovi a v Duchu; ale Nejvyšší je jak aktuální, tak i potenciální: bytost s osobní svrchovaností a všemohoucí energií, reagující stejným způsobem na úsilí tvora a záměr Tvořitele; osobně působí na vesmír a osobně reaguje na celistvost celého vesmíru; a je současně nejvyšším tvořitelem a nejvyšším tvorem. Božstvo Svrchovanosti takto vyjadřuje celistvost celé konečnosti.

2. Zdroj evolučního růstu

^{117:2.1 (1280.1)} Nejvyšší je Bohem-v-čase; je v něm skryt růst tvora v čase; on je také vítězstvím nad nedokončenou současností a završením zdokonalující se budoucnosti. A výsledné plody všeho konečného růstu jsou: energie, ovládaná duchem prostřednictvím mysli v důsledku sjednocující a tvořivé přítomnosti osobnosti. Konečným výsledkem celého tohoto růstu je Nejvyšší Bytost.

^{117:2.2 (1280.2)} Pro smrtelného člověka existence se rovná růstu. A to se tak opravdu jeví, dokonce i v širším vesmírném smyslu, protože existence, vedená duchem, má za následek empirický růst—rozšíření statusu. Nicméně, my už dlouho předpokládáme, že současný růst, který charakterizuje existenci tvora v současné vesmírné epoše, je funkcí

Nejvyššího. My se rovněž domníváme, že tento druh růstu je vlastní epoše růstu Nejvyššího a že přestane se završením růstu Nejvyššího.

^{117:2.3 (1280.3)} Podívejte se na status synů—trinitarizovaných tvorů: narodí se a žijí v současné vesmírné epoše; mají osobnost a jsou obdařeni myslí a duchem. Mají zkušenost a paměť, ale nerostou tak, jako vzestupné bytosti. My věříme a jsme přesvědčeni, že tyto synové—trinitarizovaní tvorové, existující v současné vesmírné epoše, ve skutečnosti náleží příští vesmírné epoše, která bude následovat po završení růstu Nejvyššího. Z toho důvodu nejsou ve struktuře Nejvyššího v jeho současném statusu nedokončenosti a pokračujícího růstu. Proto se nezúčastňují empirického růstu v průběhu nynější vesmírné epochy a jsou v záloze pro příští vesmírnou epochu.

^{117:2.4 (1280.4)} Členové mého vlastního řádu, Mocní Poslové, i když byli přijati Trojicí, se nepodílejí na růstu v současné vesmírné epoše. V určitém smyslu se náš status vztahuje k předcházející vesmírné epoše, jak je tomu fakticky u Stálých Synů Trojice. Jedna věc je jistá: náš status je stanoven přijetím Trojicí, v důsledku čehož zkušenost již nevede k dalšímu růstu.

^{117:2.5 (1280.5)} Toto se nevztahuje na konečné, nebo na žádné jiné evoluční či empirické kategorie, které se podílejí na procesu růstu Nejvyššího. Vy, smrtelníci, žijící nyní na Urantii, mající možnost usilovat o dosažení Ráje a statusu konečných, byste měli vědět, že takový osud je uskutečnitelný pouze proto, že jste v Nejvyšším a jste jeho součástí, tudíž jste účastníky cyklu růstu Nejvyššího.

117:2.6 (1280.6) Někdy nastane konec růstu Nejvyššího; jeho status bude završen (v energeticko-duchovním smyslu). Toto dokončení evoluce Nejvyššího bude také svědkem ukončení evoluce tvora jako části Svrchovanosti. Jaký druh růstu může být charakteristický pro vesmíry vnějšího prostoru my nevíme. Ale jsme si zcela jisti, že to bude něco naprosto odlišného od všeho, co se odehrálo v současné epoše evoluce sedmi supervesmírů. Bude to nepochybně úkol evolučních občanů velkého vesmíru nahradit vnějším prostorům jejich nedostatek růstu Svrchovanosti.

117:2.7 (1280.7) Při završení současné vesmírné epochy bude Nejvyšší Bytost působit jako empirický vládce velkého vesmíru. Obyvatelé vnějšího prostoru—bytosti následující vesmírné epochy—budou mít postvesmírný potenciál růstu, schopnost pro evoluční dosažení předpokládané svrchovanosti Všemohoucího Nejvyššího. To znamená, že takoví tvorové jsou zbaveni možnosti účastnit se slučování energie a osobnosti v současné vesmírné epoše.

117:2.8 (1281.1) Proto neúplnost Nejvyššího může být považována za přednost, protože umožňuje evoluční růst stvořených tvorů současných vesmírů. Prázdnota má svoje přednosti, protože může být empiricky naplněna.

117:2.9 (1281.2) Jedna z nejzajímavějších otázek konečné filozofie je: probíhá realizace Nejvyšší Bytosti jako odpověď na evoluci velkého vesmíru, anebo se tento konečný kosmos postupně vyvíjí jako odpověď na postupnou realizaci Nejvyššího? Anebo je možné, že vzájemně závisí na vývoji každého z nich, anebo jsou evolučními protějšky, iniciující růst jeden druhého? Jsme si jisti v tomto: tvorové a vesmíry, vysocí a nízcí, se

vyvíjejí v Nejvyšším a s mírou jejich rozvoje se objevuje sjednocený souhrn celé konečné aktivity v této vesmírné epoše. A to je vznik Nejvyšší Bytosti, což pro všechny osobnosti je evolucí všemohoucí energie Boha Nejvyššího.

3. Význam Nejvyššího pro vesmírné tvory

^{117:3.1 (1281.3)} Kosmická realita, různě nazývána jako Nejvyšší Bytost, Bůh Nejvyšší a Všemohoucí Nejvyšší, je komplexní a vesmírnou syntézou vznikajících fází všech konečných realit. Rozsáhlá různorodost věčné energie, božského ducha a univerzální mysli dosahuje konečného vyvrcholení v evoluci Nejvyššího, který je souhrnem všeho konečného růstu, samo-realizovaného na božských úrovních maximálního konečného završení.

^{117:3.2 (1281.4)} Nejvyšší je boží průplav, kterým protéká tvořivá nekonečnost trojitých spojenectvích, krystalizujících do galaktické panoramy prostoru, před kterou se odehrává velkolepé osobní drama času: pokoření energie-hmoty duchem prostřednictvím mysli.

^{117:3.3 (1281.5)} Ježíš řekl: „Jsem živá cesta“, a on je živou cestou od materiální úrovně vědomí vlastního já k duchovní úrovni vědomí Boha. A tak, jak je živou cestou vzestupu od „já“ k Bohu, tak je i Nejvyšším—tou živou cestou od konečného vědomí k nadmyslovému vědomí, dokonce až k pochopení absonitní reality.

^{117:3.4 (1281.6)} Váš Syn Tvořitel může být vlastně takovým živým průplavem, vedoucím od lidskosti k božskosti, protože on osobně prožil a prošel celou tuto vesmírnou cestu rozvoje—od

opravdového člověka, Jóšui, syna Josefa, Syna Člověka, k Rajské božskosti Michaela Nebadonského, Syna nekonečného Boha. Podobně může i Nejvyšší Bytost působit jako vesmírná cesta pro překonání omezení konečného statusu, protože je skutečným sjednocením a osobním ztělesněním evoluce, progresu a oduševněním všech tvorů. Také zkušenosti sestupujících osobností z Ráje velkým vesmírem jsou součástí její zkušenosti, které doplňují její souhrn vzestupných zkušeností poutníků času.

^{117:3.5 (1281.7)} Smrtelný člověk je víc, než pouze stvořený k Božímu obrazu. Z fyzického pohledu je toto tvrzení sotva pravdou, ale ve vztahu k některým vesmírným potenciálnostem je to naprostá pravda. V lidské rase se odvíjí něco podobného tomuto dramatu evolučního dosažení, které, v nesmírně větším měřítku, se odehrává ve vesmíru vesmírů. V přítomnosti konečných potenciálností Nejvyššího se člověk—osobnost s vlastní vůlí—stává tvořivým ve spojení s Ladičem—neosobní entitou—a výsledkem je kvetoucí nesmrtelná duše. Ve vesmírech časově-prostorové osobnosti Tvořitelů působí ve spojení s neosobním duchem Rajské Trojice, díky čemuž se stávají tvořiteli nového energetického potenciálu reality Božstva.

^{117:3.6 (1282.1)} Smrtelný člověk, tím, že je tvor, není přesně to, co je Nejvyšší Bytost, která je božstvem, ale evoluce člověka se v některých aspektech podobá růstu Nejvyššího. Člověk vědomě roste z materiálního k duchovnímu silou, energií a vytrvalostí svých vlastních rozhodnutí; člověk také roste podle toho, jak jeho Ladič Myšlení vytváří nové metody, umožňující mu

sestoupit z duchovní úrovně na úroveň morontiální duše a jakmile se duše objeví, začíná růst samostatně.

117:3.7 (1282.2) Toto se do jisté míry podobá způsobu, jakým se rozšiřuje Nejvyšší Bytost. Její svrchovanost narůstá prostřednictvím činů a dosaženích Nejvyšších Tvořivých Osobností. Taková je evoluce velkoleposti její moci jako vládce velkého vesmíru. Její božská podstata také závisí na před-existující jednotě Rajske Trojice. Ale existuje ještě další aspekt, týkající se evoluce Boha Nejvyššího: on se nevyvíjí jenom z činností Tvořitelů a původu z Trojice; on se také vyvíjí sám od sebe a pochází ze sebe samého. Bůh Nejvyšší má svoji vlastní vůli, je tvořivým účastníkem svého vlastního uskutečňování božskosti. Také lidská morontiální duše má vlastní vůli, je spolutvůřícím partnerem své vlastní nesmrtelnosti.

117:3.8 (1282.3) Ve spolupráci se Společným Činitelem Otec ovládá energie Ráje a poskytuje je Nejvyššímu. Otec spolupracuje s Věčným Synem při tvoření osobností Tvořitelů, jejichž činy někdy vyvrcholí do nadvlády Nejvyššího. Otec spolupracuje jak se Synem, tak i s Duchem, při vytváření osobností Trojice, aby působily jako vládci ve velkém vesmíru do té doby, až završená evoluce Nejvyššího mu dá právo převzít takovou nadvládu. Otec spolupracuje se svým Božstvím a ne-Božstvím při koordinování těchto a mnoha dalších metod, potřebných pro podporu evoluce Svrchovanosti, ale také v těchto záležitostech působí sám. A jeho samostatná funkce je pravděpodobně nejlépe odkryta ve službě Ladičů Myšlení a k nim přidružených entit.

117:3.9 (1282.4) Božstvo je jednota—existenciální v Trojici, empirická v Nejvyšším a realizovaná na úrovni smrtelných tvorů ve splnutí s Ladičí. Přítomnost Ladiče Myšlení ve smrtelném člověku odhaluje bytostnou jednotu vesmíru, protože člověk, nejnižší možný typ vesmírné osobnosti, obsahuje v sobě skutečný fragment nejvyšší a věčné reality, část původního Otce všech osobností.

117:3.10 (1282.5) Nejvyšší Bytost se vyvíjí pomocí spojení s Rajskou Trojicí a v důsledku úspěchů božských tvořivých a řídících dětí této Trojice. Nesmrtelná duše člověka vyvíjí svůj vlastní věčný osud ve spojení s božskou přítomností Rajského Otce a v souladu s osobitými rozhodnutími lidské mysli. Trojice je pro Boha Nejvyššího tím, co je Ladič pro vyvíjejícího se člověka.

117:3.11 (1282.6) V průběhu současné vesmírné epochy není Nejvyšší Bytost zřejmě schopna působit přímo jako tvůrce, kromě těch případů, kdy konečné možnosti konání byly vyčerpány tvořivými činiteli času a prostoru. To se dosud v historii vesmíru přihodilo jenom jednou; když možnosti konečného konání v záležitosti vesmírné reflexe byly vyčerpány, potom Nejvyšší působil jako tvůrce završitel všech předchozích tvořivých činností. A my věříme, že bude opět působit jako tvůrce završitel v budoucích epochách, kdykoliv předchozí tvořivost zakončí příslušný cyklus tvořivé aktivity.

117:3.12 (1283.1) Nejvyšší Bytost nestvořila člověka, ale člověk byl doslovně vytvořen z potenciálnosti Nejvyššího. Ona ani člověka nevyvinula, ale přesto sám Nejvyšší je samotnou podstatou evoluce. Z konečného pohledu my opravdu žijeme, pohybujeme se a prožíváme naše bytí uvnitř Nejvyššího.

^{117:3.13 (1283.2)} Nejvyšší očividně nemůže iniciovat prvotní příčinu, ale jeví se jako katalyzátor všeho vesmírného růstu a je mu pravděpodobně souzeno zabezpečit úplné vyvrcholení osudu všech empiricky-evolučních bytostí. Otec vytvořil koncepci konečného kosmu; Synové Tvořitelé uskutečňují tuto ideu v čase a prostoru se souhlasem a podporou Tvořivých Duchů; Nejvyšší zajišťuje vyvrcholení všeho konečného a vytváří své vztahy s osudem absonity.

4. Konečný Bůh

^{117:4.1 (1283.3)} Když se díváme na nepřetržité úsilí stvořených tvorů dosáhnout statusu dokonalosti a božskosti bytí, nezbyvá nám nic jiného než věřit, že tyto nekončící snahy svědčí o neutuchajícím úsilí Nejvyššího o seberealizaci božskosti. Bůh Nejvyšší je konečným Božstvem a musí se umět vypořádat s problémy konečnosti v úplném smyslu tohoto slova. Naše boje s proměnlivostmi času v evolučních procesech prostoru jsou odrazy jeho úsilí dosáhnout reálnosti „já“ a završit nadvládu v rámci sféry působení, kterou jeho vyvíjející se podstata rozšiřuje do krajních možných mezí.

^{117:4.2 (1283.4)} Po celém velkém vesmíru usiluje Nejvyšší o sebevyjádření. Jeho božská evoluce je do značné míry založena na moudrosti činů každé existující osobnosti. Když si lidská bytost zvolí věčný život, tak spoluvytváří osud; a v životě tohoto vzestupující smrtelníka konečný Bůh nalézá zvýšenou míru seberealizování osobnosti a rozšíření své empirické nadvlády. Ale jestliže tvor odmítá věčný život, ta část Nejvyššího, která byla závislá na volbě tohoto tvora, pociťuje nevyhnutelné zpoždění—nedostatek, který musí být vyrovnán náhradní, nebo vedlejší zkušeností; co se týče osobnosti

nepřeživší bytosti, tak je rozpuštěna do vznikající nadduše a stává se částí Božstva Nejvyššího.

117:4.3 (1283.5) Bůh tak věří, tak miluje, že dává lidským bytostem část své božské podstaty do ochrany a pro seberealizaci. Podstata Otce—přítomnost Ladiče—je nezničitelná bez ohledu na volbu smrtelné bytosti. Dítě Nejvyššího—vyvíjející se „já“—může zaniknout nehledě na to, že potenciálně sjednocující se osobnost takového chybujícího „já“ přetrvá jako faktor Božstva Svrchovanosti.

117:4.4 (1283.6) Lidská osobnost může opravdu zničit individuálnost tvoření a přestože všechno hodnotné v životě takového kosmického sebevraha přetrvá, tyto vlastnosti nepřetrvají jako individuální tvor. Nejvyšší se znovu projeví ve tvorech vesmírů, ale již nikdy jako ta konkrétní osoba; unikátní osobnost nevzestupného tvora se vrací do Nejvyššího jako kapka vody se vrací do moře.

117:4.5 (1284.1) Jakýkoliv izolovaný čin osobitých částic konečného je poměrně nepodstatný pro výsledné objevení se Nejvyššího Celého, ale celek je nicméně závislý na souhrnných činech mnohočetných částic. Osobnost individuálního smrtelníka je naprosto nedůležitá vzhledem k celku Svrchovanosti, ale osobnost každého člověka představuje nenahraditelný význam-hodnotu v konečném; jakmile se osobnost jednou projeví, nikdy již nenajde identický projev, kromě v trvalé existenci této živé osobnosti.

117:4.6 (1284.2) A tak, současně s naším snažením projevit sebe sama, Nejvyšší se snaží v nás a s námi projevit svoji božskost. Když nalezneme Otce, tak Nejvyšší znovu nalezne Rajského

Tvořitele všech věcí. Jak zvládneme problémy seberealizace, tak Bůh zkušenosti dosáhne všemohoucí svrchovanosti ve vesmírech času a prostoru.

117:4.7 (1284.3) Vzestup lidstva vesmírem není bez námahy, ani evoluce Nejvyššího není možná bez smysluplných a uvážených činů. Tvorové nedosáhnou dokonalosti pouhou pasivitou a ani duch Svrchovanosti nemůže nabýt schopnost Všemohoucího bez neutuchající služby konečnému tvoření.

117:4.8 (1284.4) Světský vztah člověka s Nejvyšším je základem pro kosmickou morálnost—univerzální vnímavost a přijímání odpovědnosti. Tato morálnost přesahuje světský smysl pro relativní dobro a zlo; je to morálnost založená přímo na tvorově vědomém uznání empirických povinností k empirickému Božstvu. Smrtelný člověk a všichni ostatní koneční tvorové jsou vytvořeni z živého potenciálu energie, mysli a ducha, existujících v Nejvyšším. Právě o Nejvyššího se opírá vztah Ladiče a vzestupné smrtelné bytosti při vytváření nesmrtelného a božského charakteru konečného. Je to samotná realita Nejvyššího, ze které Ladič, se souhlasem lidské vůle, tká vzory věčné podstaty vzestupujícího Božího syna.

117:4.9 (1284.5) Postup evoluce Ladiče v oduševňování a zvěčňování lidské osobnosti přímo ovlivňuje rozšiřování nadvlády Nejvyššího. Taková dosažení v lidské evoluci jsou současně dosaženími v evolučním uskutečňování Nejvyššího. Když platí, že tvorové by se nemohli vyvíjet bez Nejvyššího, tak pravděpodobně také platí, že evoluce Nejvyššího nemůže být nikdy dosažena nezávisle na dokončené evoluci všech tvorů. A v tomto spočívá velká kosmická odpovědnost uvědomělých osobností: Nejvyšší Božstvo je v určitém smyslu závislé na

volbě smrtelníků, mající vlastní vůli. A vzájemný rozvoj evoluce tvora a evoluce Nejvyššího je přesně a plně ukázována Věčně Moudrým prostřednictvím tajemných mechanismů vesmírné reflexe.

^{117:4.10 (1284.6)} Velká výzva, která byla dána smrtelnému člověku, je taková: rozhodnete se zosobnit zkušenostmi poznané hodnoty významů kosmu ve své vlastní vyvíjející se individualitě, anebo odmítnutím věčného života umožníte těmto záhadám Svrchovanosti zůstat v nečinnosti, čekající na čin jiného tvora v jiné době, který se svým způsobem pokusí přispět k evoluci konečného Boha? Ale to bude jeho vklad v Nejvyššího, ne váš.

^{117:4.11 (1284.7)} Velký boj této vesmírné epochy je mezi potenciálním a současným—snažením uskutečnit všechno to, co se ještě neprojevalo. Jestli smrtelný člověk postupuje na své epochální vzestupné cestě k Ráji, tak následuje pohyby času, které plynou jako proudy v toku věčnosti; jestliže smrtelný člověk odmítá věčný život, pohybuje se proti toku událostí v konečných vesmírech. Mechanické tvoření pokračuje neúprosně v souladu s odkrývajícím se záměrem Rajského Otce, ale tvor s vlastní vůlí se může rozhodnout přijmout, nebo odmítnout roli osobnosti, zúčastňující se výpravy do věčnosti. Smrtelný člověk nemůže zničit nejvyšší hodnoty lidské existence, ale zcela určitě může zabránit evoluci těchto hodnot ve své vlastní osobní zkušenosti. Do té míry, do jaké lidské „já“ takto odmítá účast ve vzestupu k Ráji, tak přesně v takové míře je Nejvyšší zpožděn v dosažení projevu božskosti ve velkém vesmíru.

^{117:4.12 (1285.1)} Smrtelnému člověku byla svěřena nejenom duchovní přítomnost Rajského Otce v podobě Ladiče, ale také kontrola nad osudem nekonečně malé částice budoucího Nejvyššího.

Protože, jak člověk dosahuje lidského osudu, tak Nejvyšší dosahuje osudu na úrovních božstva.

^{117:4.13 (1285.2)} A proto každého z vás čeká rozhodnutí, které kdysi čekalo každého z nás: zklamete Boha času, který je tak závislý na rozhodnutích konečné mysli? zklamete Nejvyšší osobnost vesmírů kvůli lenosti—příznaku živočišné regrese? zklamete velkého bratra všech tvorů, který je tak závislý na každém tvorovi? připustíte, abyste přešli do oblasti nerealizovatelného, když před vámi leží okouzující výhled vesmírné cesty—božské objevení Rajského Otce a božská účast v hledání a evoluci Boha Svrchovanosti?

^{117:4.14 (1285.3)} Dary Boha—jeho poskytnutí reality—neznamenají jeho odloučení; on od sebe tvoření neodděluje, ale vytvořil napětí ve tvoření, kroužících kolem Ráje. Bůh nejdříve člověka miluje a darujeme mu potenciál nesmrtelnosti—věčnou realitu. Když člověk miluje Boha, tak se stává věčným ve skutečnosti. A tady je záhada: čím více se člověk přibližuje Bohu skrze lásku, tím větší je realita—skutečnost—takového člověka. Čím více se člověk od Boha vzdaluje, tím více se přibližuje k nerealitě—zániku existence. Když člověk zasvětil svoji vůli naplňování vůli Boha, když člověk dává Bohu všechno, co má, potom Bůh dělá takového člověka větším, než je on.

5. Nadduše tvoření

^{117:5.1 (1285.4)} Velký Nejvyšší je kosmickou nadduší velkého vesmíru. V něm kvality a kvantify kosmu nacházejí svůj božský odraz; jeho božská podstata je složenou mozaikou rozsáhlosti celé podstaty tvorů a Tvořitelů ve všech

vyvíjejících se vesmírech. A Nejvyšší je také uskutečňovaným Božstvem, ztělesňujícím tvořivou vůli, která zahrnuje vyvíjející se vesmírný záměr.

117:5.2 (1285.5) Intelektuální, potenciálně osobitá „já“ konečné úrovně vznikají z Třetího Zdroje a Středu a dosahují konečného časově-prostorového spojení s Božstvem v Nejvyšším. Když se tvor podřídí vůli Tvořitele, tak se nevzdá nebo nezřekne své osobnosti; takovým postojem individuální osobití účastníci uskutečňování konečného Boha nepřijdou o individuálnost svojí vůle. Naopak, takové osobnosti postupně rostou díky své účasti v tomto velkém dobrodružství Božstva; takovým spojením s božskostí se člověk povznáší, obohacuje, oduševňuje, sjednocuje své vyvíjející se „já“ a dotýká se prahu svrchovanosti.

117:5.3 (1286.1) Vyvíjející se nesmrtelná duše člověka—společné tvoření materiální mysli a Ladiče—jako takové stoupá k Ráji a poté, když je přijato do Sboru Konečnosti, vytvoří nové spojení s okruhem duchovní gravitace Věčného Syna pomocí empirické metody, známé jako transcendence konečného. Takoví koneční se takto stanou vhodnými kandidáty pro empirické uznání jako osobnosti Boha Nejvyššího. A když tyto smrtelné intelekty dosáhnou v neodhalených budoucích posláních Sboru Konečnosti sedmého stadia duchovní existence, takové dvojné mysli se stanou trojnými. Tyto dvě sladěné mysli, lidská a božská, budou vylepšeny spojením s empirickou myslí již uskutečněné Nejvyšší Bytosti.

117:5.4 (1286.2) Ve věčné budoucnosti bude Bůh Nejvyšší uskutečněn—tvořivě vyjádřen a duchovně zobrazen—v

oduševnělé mysli, nesmrtelné duši vzestupného člověka, tak jak Vesmírný Otec byl odhalen v pozemském životě Ježíše.

117:5.5 (1286.3) Člověk se nespojí s Nejvyšším a nerozpustí v něm svoji osobní identitu, ale vesmírný odraz zkušenosti všech lidí formuje část božské zkušenosti Nejvyššího. „Jednání je naše, důsledky Boha“.

117:5.6 (1286.4) Při procházení vzestupných úrovní vesmíru postupující osobnost zanechává za sebou stopu uskutečněné reality. Rostoucí tvoření času a prostoru, ať mysl, duch, nebo energie, jsou pozměňovány postupem osobnosti přes jejich sféry. Když člověk jedná, Nejvyšší reaguje a tento proces vytváří fakt progresu.

117:5.7 (1286.5) Velké okruhy energie, mysli a ducha nejsou nikdy trvalým vlastnictvím vzestupující osobnosti; tyto funkce zůstávají navždy částí Svrchovanosti. Ve smrtelné zkušenosti lidský intelekt spočívá v rytmických pulsacích pomocných duchů mysli a vykonává svá rozhodnutí v oblasti, která je vytvořena okolnostmi, vycházející z této služby. Po tělesné smrti lidské „já“ je natrvalo odděleno od okruhu pomocných duchů. Přestože tyto duchové patrně nikdy nepřenášejí zkušenost jedné osobnosti na druhou, mohou předávat a přenášejí neosobní důsledky rozhodnutí a jednání přes Boha Sedmidílného Bohu Nejvyššímu. (Přinejmenším to platí o pomocných duších úcty a moudrosti.)

117:5.8 (1286.6) Takže duchovní okruhy fungují takto: člověk je využívá během svého vzestupu přes vesmíry, ale nikdy se nestanou součástí jeho věčné osobnosti. Ale tyto duchovní okruhy duchovní péče, ať Ducha Pravdy, Svatého Ducha, nebo

supervesmírných duchovních přítomností, vnímají a reagují na vyvíjející se hodnoty vzestupující osobnosti a tyto hodnoty jsou svědomitě poslány přes Sedmidílného Nejvyššímu.

^{117:5.9 (1286.7)} Ačkoliv takové duchovní vlivy, jako Svatý Duch a Duch Pravdy, pomáhají v rámci lokálního vesmíru, jejich dohled není výhradně omezen na geografické hranice daného lokálního tvoření. Když vzestupující smrtelník přejde za hranice lokálního vesmíru svého původu, není úplně připraven o péči Ducha Pravdy, který ho tak věrně učil a vedl přes filozofická bludiště materiálních a morontálních světů, při každé krizi během vzestupu spolehlivě naváděl Rajského poutníka, říkajíc mu neustále: „Toto je ta cesta.“ Když za pomoci ducha vyvíjející se Nejvyšší Bytosti a za přispění supervesmírné reflexe opustíte oblasti lokálního vesmíru, budete i nadále vedeni ve vašem vzestupu k Ráji posilujícím řídícím duchem poskytnutým Rajskými Božími Syny.

^{117:5.10 (1287.1)} Jakým způsobem tyto početné okruhy kosmické péče registrují významy, hodnoty a fakta evoluční zkušenosti v Nejvyšším? To my přesně nevíme, ale věříme, že tento záznam se uskutečňuje prostřednictvím osob Nejvyšších Tvořitelů Rajského původu, kteří jsou bezprostředními poskytovateli těchto okruhů času a prostoru. Intelektuálně-empirická akumulace sedmi pomocných duchů mysli v jejich péči o fyzickou úroveň intelektu je částí zkušenosti Božího Pečovatele lokálního vesmíru a prostřednictvím tohoto Tvořivého Ducha oni pravděpodobně vytvářejí záznam v mysli Svrchovanosti. Podobným způsobem jsou zkušenosti smrtelníků s Duchem Pravdy a Svatým Duchem zaregistrovány obdobnou metodou v osobě Svrchovanosti.

117:5.11 (1287.2) Také zkušenost člověka a Ladiče musí najít odezvu v božskosti Boha Nejvyššího, protože pokud se jedná o zkušenosti Ladičů, podobají se Nejvyššímu a vyvíjející se duše smrtelného člověka je vytvořena z před-existenční možnosti pro takovou zkušenost v rámci Nejvyššího.

117:5.12 (1287.3) Tímto způsobem se rozmanité zkušenosti všeho tvoření stávají částí evoluce Svrchovanosti. Tvorové pouze využívají kvality a kvantity konečného na svém vzestupu k Otci; neosobní důsledky takového využívání zůstávají navždy částí živého kosmu—Nejvyšší Osoby.

117:5.13 (1287.4) To, co si sám člověk bere sebou jako osobní vlastnictví, jsou charakterové důsledky ze zkušenosti používání okruhů mysli a ducha velkého vesmíru v jeho vzestupu k Ráji. Když člověk přijímá rozhodnutí a když toto rozhodnutí vykonává, získává zkušenost a významy a hodnoty této zkušenosti jsou navždy součástí jeho věčného charakteru na všech úrovních, od konečné po trvalou. Kosmicky morální a božsky duchovní charakter představuje tvorovu akumulaci jmen osobních rozhodnutí, které byly osvědčeny upřímnou úctou, zdokonaleny uváženou láskou a přetvořeny v bratrské službě.

117:5.14 (1287.5) Časem vyvíjející se Nejvyšší vynahradí konečným tvorů jejich neschopnost někdy dosáhnout více, než pouze limitovanou zkušenost ve spojení s vesmírem vesmírů. Tvorové mohou dosáhnout Rajského Otce, ale jejich evoluční mysli, protože jsou konečné, nejsou schopny skutečného porozumění nekonečného a absolutního Otce. Ale jelikož všechna zkušenost tvorů se zaznamenává v Nejvyšším a je jeho součástí, když všichni tvorové dosáhnou závěrečné úrovně

konečné existence a poté, jak souhrnný rozvoj vesmíru umožní jejich dosažení Boha Nejvyššího jako aktuální přítomnosti božskosti, potom—silou samotného faktu tohoto spojení—se ustanoví spojení se souhrnnou zkušeností. Ohraničenost času obsahuje v sobě semínka věčnosti; a my se učíme, že po završení evoluce, až bude vyčerpána kapacita pro kosmický růst, souhrnné konečné zahájí absonitní fáze věčné cesty hledání jak Otce, tak i Konečného.

6. Hledání Nejvyššího

117:6.1 (1287.6) My hledáme Nejvyššího ve vesmírech, ale nemůžeme ho nalézt. „On je uvnitř a vně všech věcí a bytostí, pohybujících se a nepohybujících se. Ač je daleko, přesto je blízko, nerozpoznatelný ve své tajemnosti.“ Všemohoucí Nejvyšší je „forma ještě nezformovaná, je to model ještě nevytvořený.“ Nejvyšší je váš vesmírný domov a když ho naleznete, bude to jako návrat domů. On je váš empirický rodič a jak vyrostl ze zkušenosti lidských bytostí, tak stejným způsobem vyrostl ze zkušenosti božských rodičů. On vás zná, protože se podobá tvoru i tvořiteli.

117:6.2 (1288.1) Jestliže upřímně toužíte nalézt Boha, nemůže se ve vašich myslích nezrodit vědomí Nejvyššího. Tak, jak Bůh je váš božský Otec, tak Nejvyšší je vaše božská Matka, kterou jste vychovávali v průběhu celého vašeho života ve vesmíru. „Jak všeobsahující je Nejvyšší—je všude! Na jeho přítomnosti závisí život všech nekonečných podstat tvoření a žádná není odmítnuta.“

117:6.3 (1288.2) To, čím je Michael pro Nebadon, tím je Nejvyšší pro konečný kosmos; jeho Božstvo je velkou cestou, po které láska

Otce protéká ven ke všemu tvoření a je velkou cestou, po které jdou koneční tvorové ke středu při hledání Otce, který je láska. Také Ladiči Myšlení jsou s ním spojeni; ve své původní podstatě a božskosti jsou jako Otec, ale jak získávají zkušenost s událostmi času ve vesmírech prostoru, začínají se podobat Nejvyššímu.

117:6.4 (1288.3) Akt rozhodnutí tvora vykonávat vůli Tvořitele je kosmickou hodnotou a má vesmírný význam, na který bezprostředně reagují některé neodhalené, ale všudypřítomné koordinační síly—pravděpodobně projev stále se rozšiřujícího působení Nejvyšší Bytosti.

117:6.5 (1288.4) Morontiální duše vyvíjejícího se smrtelníka je opravdu synem působení Ladiče Vesmírného Otce a dítětem kosmického zpětného působení Nejvyšší Bytosti—Univerzální Matky. Mateřský vliv převládá v lidské osobnosti po celou dobu růstu duše během dětství v lokálním vesmíru. Vliv rodičů-Božstva se více vyrovná po splnutí s Ladičem a během pobytu v supervesmíru, ale když tvorové času začnou procházet středním vesmírem věčnosti, podstata Otce se začíná stále více projevovat a dosáhne svého vrcholu konečného projevu poté, kdy tvor pozná Vesmírného Otce a je přijat do Sboru Konečnosti.

117:6.6 (1288.5) Ve zkušenosti a skrze zkušenost dosažení konečného jsou empirické mateřské vlastnosti vzestupujícího „já“ nesmírně ovlivněny kontaktem a spojením s duchovní přítomností Věčného Syna a přítomností myslí Nekonečného Ducha. Potom, v oblastech činnosti konečného ve velkém vesmíru se objevuje nové probuzení latentního mateřského potenciálu Nejvyššího—nová realizace empirických významů a

nového slučování empirických hodnot celé vzestupné cesty. Ukazuje se, že tato realizace „já“ bude pokračovat ve vesmírném životě konečných šestého stadia do té doby, kdy mateřský odkaz Nejvyššího docílí konečné sjednocení s odkazem Otce, spočívajícím v Ladiči. Toto úchvatné období činnosti velkého vesmíru představuje pokračování zralé etapy života vzestupujícího a zdokonaleného smrtelníka.

^{117:6.7 (1288.6)} Pravděpodobně po završení šestého stadia existence a při vstupu do sedmého a závěrečného stadia duchovního statusu budou následovat progresivní epochy obohacující zkušenosti, zrající moudrosti a uskutečnění božskosti. Pro podstatu konečného se tato zkušenost pravděpodobně bude rovnat úspěšně završenému boji mysli o duchovní seberealizaci, završení souladu vzestupné podstaty člověka s božskou podstatou Ladiče v mezích ohraničených možností. Takové nádherné vesmírné „já“ se takto stává věčným konečným synem Rajského Otce, jakož i vesmírným dítětem Nejvyšší Matky—vesmírným „já“, způsobilým zastupovat jak Otce, tak i Matku vesmírů a osobností ve všech činnostech nebo jednáních, vztahujících se ke konečnému řízení stvořených, vytvářejících se, nebo vyvíjejících se věcí a bytostí.

^{117:6.8 (1289.1)} Všichni lidé s vyvíjející se duší jsou doslovně evolučními syny Boha Otce a Boha Matky—Nejvyšší Bytosti. Ale dokud nenastane doba, kdy si smrtelný člověk uvědomí toto božské dědictví ve své duši, tak musí být jistota takového příbuzenství s Božstvem založena na víře. Zkušenost lidského života je kosmická kukla, ve které vesmírné dary Nejvyšší Bytosti a vesmírná přítomnost Vesmírného Otce (nikdo z nich

není osobnost) vyvíjejí morontialní duši času a lidsko-božský charakter konečného pro vesmírný osud a věčnou službu.

^{117:6.9 (1289.2)} Lidé příliš často zapomínají na to, že Bůh je největší zkušeností v lidské existenci. Ostatní zkušenosti jsou omezeny svojí podstatou a obsahem, ale zkušenost Boha nemá hranic, kromě těch, které jsou vytvořeny omezenými schopnostmi vnímání tvora a taková zkušenost sama o sobě tyto schopnosti rozšiřuje. Když lidé hledají Boha, hledají všechno. Když naleznou Boha, naleznou všechno. Hledání Boha je bezmezným poskytováním lásky, doprovázené úžasnými objevy nové, ještě větší lásky, čekající na svá poskytnutí.

^{117:6.10 (1289.3)} Veškerá opravdová láska je od Boha a člověk přijímá božskou lásku ve stejné míře v jaké ji sám poskytuje svým druhům. Láska je dynamická. Není ji možno ukořistit; je živá, svobodná, rozechvívající a vždy dojmající. Člověk nemůže nikdy vzít lásku Otce a uvěznit ji ve svém srdci. Láska Otce se může stát opravdovou pro smrtelného člověka pouze tak, že prochází přes jeho osobnost a on pak poskytuje tuto lásku svým druhům. Velký okruh lásky vychází z Otce přes jeho syny k bratrům a tím k Nejvyššímu. Láska Otce se objevuje ve smrtelné osobnosti pomocí služby vnitřního Ladiče. Takový, Boha znalý syn, odhaluje tuto lásku svým vesmírným bratrům a tento bratrský cit je podstatou lásky Nejvyššího.

^{117:6.11 (1289.4)} Cesta k Nejvyššímu vede pouze přes zkušenost a v současných epochách tvoření existují jenom tři způsoby, z jejichž pomoci tvor může dosáhnout Svrchovanosti:

^{117:6.12 (1289.5)} 1. Obyvatelé Ráje sestupují z věčného Ostrova přes Havonu, kde získají schopnost vnímat Svrchovanost

prostřednictvím pozorování rozdílů mezi realitou Ráje a Havony a pomocí zkoumání různorodých činností Nejvyšších Tvořivých Osobností, od Hlavních Duchů po Syny Tvořitele.

^{117:6.13 (1289.6)} 2. Vzestupní tvorové času a prostoru z evolučních vesmírů Nejvyšších Tvořitelů se přiblíží blízko k Nejvyššímu při přecházení Havonou jako úvod k širšímu pochopení jednoty Rajské Trojice.

^{117:6.14 (1289.7)} 3. Rodilí Havoňané pochopí Nejvyššího prostřednictvím spojení se sestupujícími poutníky z Ráje a vzestupujícími poutníky ze sedmi supervesmírů. Rodilí Havoňané jsou svojí podstatou schopni zásadně harmonizovat rozdílné pohledy obyvatel věčného Ostrova a obyvatel evolučních vesmírů.

^{117:6.15 (1290.1)} Pro evoluční tvory existuje sedm velkých cest přiblížení se k Vesmírnému Otci a každý z těchto vzestupů k Ráji prochází přes božskost jednoho ze Sedmi Hlavních Duchů; a každá taková cesta je možná díky rozšířenému vnímání zkušenosti, vyplývající ze služby tvora v tom supervesmíru, který odráží podstatu daného Hlavního Ducha. Souhrn těchto sedmi zkušeností vytváří současné poznané limity tvorova uvědomění reality a aktuálnosti Boha Nejvyššího.

^{117:6.16 (1290.2)} Nejsou to pouze vlastní nedostatky člověka, které mu zabraňují nalézt konečného Boha; je to také neúplnost vesmíru; dokonce neúplnost všech tvorů—minulých, přítomných a budoucích—co dělá Nejvyššího nedosažitelným. Každý jedinec, který dosáhl božské úrovně podoby Boha, může nalézt Boha-Otce, ale žádný tvor nikdy osobně nenalezne Boha

Nejvyššího, dokud, ve vzdálené budoucnosti, prostřednictvím univerzálního dosažení dokonalosti ho současně nenaleznou všichni tvorové.

117:6.17 (1290.3) Navzdory skutečnosti, že ho nemůžete v této vesmírné epoše osobně nalézt tak, jak naleznete Otce, Syna a Ducha, vzestup k Ráji a následná vesmírná činnost postupně vytvoří ve vašem vědomí poznání vesmírné přítomnosti a kosmického působení Boha veškeré zkušenosti. Plody ducha jsou podstatou Nejvyššího, realizovaného v lidské zkušenosti.

117:6.18 (1290.4) Dosažení Nejvyššího člověkem někdy v daleké budoucnosti bude následovat po jeho splynutí s duchem Rajského Božstva. Pro obyvatele Urantie je tímto duchem přítomnost Vesmírného Otce v Ladiči. A ačkoliv Tajemný Monitor pochází od Otce a je jako Otec, my pochybujeme, že i takový božský dar je schopen uspět v nemožném úkole odhalit podstatu nekonečného Boha konečnému tvorovi. My se domníváme, že to, co Ladiči odhalí budoucím konečným sedmého stadia, bude božskost a podstata Boha Nejvyššího. A toto odhalení bude pro konečného tvora tím, co odhalení Nekonečného by bylo pro absolutní bytost.

117:6.19 (1290.5) Nejvyšší není nekonečný, ale pravděpodobně obsahuje všechnu nekonečnost, kterou konečný tvor je schopen někdy opravdu pochopit. Pochopit něco většího, než je nejvyšší, znamená být víc, než konečný!

117:6.20 (1290.6) Všechna empirická tvoření jsou na sobě vzájemně závislá v realizaci jejich osudu. Pouze existenciální realita je soběstačná a nezávislá na jiné příčině. Havona a sedm supervesmírů potřebují jeden druhého pro dosažení

maximálního konečného cíle; podobným způsobem budou někdy záviset na budoucích vesmírech vnějšího prostoru pro dosažení konečné dokonalosti.

117:6.21 (1290.7) Vzestupující člověk může nalézt Otce; Bůh je existenciální a proto opravdový, bez ohledu na status zkušenosti v celém vesmíru. Ale žádný vzestupný tvor nikdy nenajde Nejvyššího, dokud všichni vzestupní nedosáhnou maximální vesmírné zralosti, která je opravňuje účastnit se společně a současně tohoto odhalení.

117:6.22 (1290.8) Otec nikoho neupřednostňuje; s každým ze svých vzestupných synů jedná jako s kosmickými individualitami. Nejvyšší také nikoho neupřednostňuje; s každým ze svých empirických dětí jedná jako s jedním kosmickým celkem.

117:6.23 (1290.9) Člověk může objevit Otce ve svém srdci, ale Nejvyššího musí hledat v srdcích všech ostatních lidí; a když všichni tvorové dokonale odhalí lásku Nejvyššího, potom se on stane vesmírnou skutečností pro všechny tvory. A to je jenom jiný způsob vyjádření toho, že vesmíry se ustálí ve světle a životě.

117:6.24 (1291.1) Dosažení dokonalé seberealizace všemi osobnostmi plus dosažení dokonalé rovnováhy ve všech vesmírech se rovná dosažení Nejvyššího a potvrzením osvobození celé konečné reality od omezení nedokonalé existence. Takové vyčerpání všech konečných potenciálů přináší úplné dosažení Nejvyššího a může být jinak definováno jako završené evoluční uskutečnění samotné Nejvyšší Bytosti.

^{117:6.25 (1291.2)} Lidé nenajdou Nejvyššího náhle a velkolepě jako když zemětřesení rozrývá skály, ale najdou ho pomalu a trpělivě, jako když řeka tiše odplavuje písek ze svého dna.

^{117:6.26 (1291.3)} Když naleznete Otce, naleznete významnou příčinu vašeho duchovního vzestupu ve vesmírech; když naleznete Nejvyššího, objevíte vznešený výsledek vaší cesty k Ráji.

^{117:6.27 (1291.4)} Ale žádný, z Boha znalých, smrtelníků není nikdy osamocen na své cestě kosmem, protože ví, že Otec je s ním při každém kroku na této cestě, zatímco cesta, po které jde, je přítomnost Nejvyššího.

7. Budoucnost Nejvyššího

^{117:7.1 (1291.5)} Završená realizace všech konečných potenciálů se rovná dokončení realizace celé evoluční zkušenosti. To naznačuje na ukončení vývoje Nejvyššího a jeho přeměnu na všemohoucí přítomnost Božstva ve vesmírech. My jsme přesvědčeni, že Nejvyšší v tomto stadiu rozvoje se stane samostatnou osobitou bytostí jako je Věčný Syn, bude trvale napájený energií jakou má Ostrov Ráj, bude plně sjednocen jako je Společný Činitel a to všechno se stane v mezích konečných možností Svrchovanosti při vyvrcholení současné vesmírné epochy.

^{117:7.2 (1291.6)} Přestože tato koncepce budoucího Nejvyššího je naprosto správná, chtěli bychom upozornit na určité problémy, spojené s touto koncepcí:

^{117:7.3 (1291.7)} 1. Neomezení Dohlížitelé Nejvyššího by se stěží mohli stát božstvem v jakémkoliv stadiu před završením jeho

evoluce a přesto tito stejní dohlížitelé již nyní v omezené míře vykonávají neomezenou moc svrchovanosti, týkající se vesmírů, ustálených ve světle a životě.

^{117:7.4 (1291.8)} 2. Nejvyšší by stěží mohl působit v Nekonečné Trojici předtím, než dosáhne úplného uskutečnění vesmírného statusu a přesto Nekonečná Trojice již nyní je vymezenou realitou a vy již víte o existenci Stanoveného Místodržitele Konečného.

^{117:7.5 (1291.9)} 3. Nejvyšší není úplnou reálnou bytostí pro vesmírné tvory, ale je mnoho důvodů usuzovat, že je naprosto reálný pro Sedmidílné Božstvo, obsahující Vesmírného Otce v Ráji, Tvořivé Syny a Tvořivé Duchy lokálních vesmírů.

^{117:7.6 (1291.10)} Je možné, že na horních mezích konečnosti, kde čas se spojuje s oblastí překročeného času, se nachází nějaký druh nejasné a splývající posloupnosti. Je možné, že Nejvyšší je schopen předvídat svoji vesmírnou přítomnost na těchto nadčasových úrovních a potom, v omezené míře, předpokládat budoucí evoluci tím způsobem, že odráží tento budoucí záměr od vytvořených úrovních Imanence Plánovaného Nedokončení. Takové jevy mohou být pozorovány kdekoliv se konečné spojuje s nadkonečným, což je i zkušenost lidských bytostí, které jsou obdařeny Ladiči Myšlení, kteří jsou opravdovou předpovědí budoucích vesmírných dosaženích člověka v průběhu celé věčnosti.

^{117:7.7 (1292.1)} Když vzestupní smrtelníci jsou přijati do sboru konečných Ráje, složí přísahu Rajské Trojici a tímto přísaháním oddanosti slibují věčnou věrnost Bohu Nejvyššímu, který je Trojicí ve vnímání všech konečných stvořených

osobností. Následně, při působení ve všech vyvíjejících se vesmírech jsou koneční výhradně podřízeni příkazům Ráje, až do významného období, kdy se lokální vesmíry ustálí ve světle a životě. Podle toho, jak nové řídící organizace těchto zdokonalených tvorů začínají odrážet vznikající nadvládu Nejvyššího, my pozorujeme, že tyto vzdálené řády konečných pak stejně reagují na právní autoritu takových nových vlád. Ukazuje se, že Bůh Nejvyšší se vyvíjí jako sjednotitel evolučních Sborů Konečnosti, ale je vysoce pravděpodobné, že věčný osud těchto sedmi sborů bude řízen Nejvyšším jako členem Konečné Trojice.

117:7.8 (1292.2) Nejvyšší Bytost obsahuje tři nadkonečné možnosti vesmírného projevu:

117:7.9 (1292.3) 1. Absonitní spolupráci s první empirickou Trojicí.

117:7.10 (1292.4) 2. Vzájemný absolutní vztah s druhou empirickou Trojicí.

117:7.11 (1292.5) 3. Vzájemnou nekonečnou součinnost v Trojici Trojic, ale my nemáme žádnou uspokojivou představu o tom, co toto skutečně znamená.

117:7.12 (1292.6) Toto je jedna ze všeobecně přijímaných hypotéz o budoucnosti Nejvyššího, ale existuje také mnoho dalších úvah, týkajících se jeho vztahů k současnému velkému vesmíru po dosažení statusu světla a života.

117:7.13 (1292.7) Nynější cíl supervesmírů spočívá v tom, aby, tak jak jsou a v rámci svých potenciálů, se staly dokonalými, tak jako je Havona. Tato dokonalost se týká fyzického a duchovního

dosažení a má v sobě také rozvoj správní, vládní a bratrský. Předpokládá se, že v budoucích epochách možnosti pro disharmonie, nerovnováhu a nepřizpůsobivost budou v supervesmírech nakonec vyčerpány. Energetické okruhy budou v dokonalé rovnováze v úplné závislosti na mysli, zatímco duch, v přítomnosti osobnosti, dosáhne nadvlády nad myslí.

^{117:7.14 (1292.8)} Má se za to, že v této velmi vzdálené budoucnosti duchovní osoba Nejvyššího a dosažená energie Všemohoucího docílí rovnocenného rozvoje a že oba, sjednoceni v Nejvyšším a s jeho pomocí, vytvoří reálnou Nejvyšší Bytost, završení aktuálnosti ve vesmírech—aktuálnosti, která bude pozorovatelná všemi vytvořenými myslícími tvory, budou na ni reagovat všechny vytvořené energie, sladěné ve všech duchovních entitách a budou ji prožívat všechny vesmírné osobnosti.

^{117:7.15 (1292.9)} Tato koncepce předpokládá opravdovou nadvládu Nejvyššího ve velkém vesmíru. Je zcela možné, že nynější správci Trojice budou pokračovat jako jeho místodržitelé, ale my věříme, že současné hranice mezi sedmi supervesmíry postupně zmizí a že celý velký vesmír bude fungovat jako jeden zdokonalený celek.

^{117:7.16 (1292.10)} Je pravděpodobné, že Nejvyšší může potom trvale sídlit na Uverse, hlavního řídicího centra Orvontonu, odkud bude spravovat časová tvoření, ale toto je opravdu pouze domněnka. Nicméně je jisté, že osobnost Nejvyšší Bytosti bude rozhodně dostupná v nějakém konkrétním místě, ačkoliv všudypřítomnost jeho božské přítomnosti bude pravděpodobně i nadále prostupovat vesmírem vesmírů. Jaký vztah budou mít

obyvatelé supervesmírů té epochy s Nejvyšším my nevíme, ale může to být něco jako je současný vztah mezi rodáky Havony a Rajskou Trojicí.

^{117:7.17 (1293.1)} Zdokonalený velký vesmír těchto budoucích dnů bude nesmírně odlišný od současného. Zmizí vzrušující procesy utváření galaxií prostoru, vysazování života na nestálých světech času a vývoj harmonie z chaosu, krásy z potenciálů, pravdy z významů a dobra z hodnot. Časové vesmíry dosáhnou naplnění konečného osudu! A je možné, že prostor si dopřeje oddechu, odpočinku od odvěkého boje za evoluční dokonalost. Ale ne nadlouho! Určitě, nepochybně a neodvratně tajemnost vznikajícího Božstva Boha Konečného podnítl tyto zdokonalené obyvatele ustálených vesmírů, tak jako jejich evoluční předchůdci byli kdysi vyzváni k hledání Boha Nejvyššího. Opona kosmického osudu se roztáhne, aby odhalila nesrovnatelnou velkolepost okouzlujícího absonitního hledání Vesmírného Otce na těch nových a vyšších úrovních, které se odkrývají v konečné zkušenosti tvora.

^{117:7.18 (1293.2)} [Připraveno Osamělým Poslem, dočasně pobývajícím na Urantii.]

Kapitola 118

Nejvyšší a Konečný—čas a prostor

^{118:0.1 (1294.1)} OHLEDNĚ několika podstat Božstva je možno říci:

^{118:0.2 (1294.2)} 1. Otec je samo-existující „já“.

^{118:0.3 (1294.3)} 2. Syn je koexistující „já“.

^{118:0.4 (1294.4)} 3. Duch je společně-existující „já“.

118:0.5 (1294.5) 4. Nejvyšší je evoluční-empirické „já“.

118:0.6 (1294.6) 5. Sedmidílný je samo-rozdělující se „já“.

118:0.7 (1294.7) 6. Konečný je transcendentální-empirické „já“.

118:0.8 (1294.8) 7. Absolutní je existenciální-empirické „já“.

118:0.9 (1294.9) Zatímco Bůh Sedmidílný je nepostradatelný pro evoluční dosažení Nejvyššího, Nejvyšší je také nepostradatelný pro výsledný vznik Nekonečného. A dvojí přítomnost Nejvyššího a Konečného tvoří základní spojení subabsolutního a odvozeného Božstva, protože se vzájemně doplňují v dosažení osudu. Společně tvoří empirický most, spojující začátky a završení všeho tvořivého růstu v hlavním vesmíru.

118:0.10 (1294.10) Tvořivý růst nikdy nekončí, ale vždy přináší uspokojení. Je nekonečný ve svém rozsahu, ale je trvale poset těmi momenty osobního uspokojení v dosahování přechodných cílů, které slouží velmi účinně jako mobilizační přede hry k novým dobrodružstvím v kosmickém růstu, zkoumání vesmíru a dosažení Božstva.

118:0.11 (1294.11) Ačkoliv oblast matematiky je obklopena kvalitativními vymezeními, poskytuje konečné mysli koncepční základ pro hloubání o nekonečnosti. Pro čísla neexistuje žádné kvantitativní omezení, dokonce ani ve vnímání konečné mysli. Bez ohledu na to, jak velké může být číslo, můžete si vždy představit, že se k němu přidá ještě další číslo. A rovněž jste schopni pochopit, že takové číslo je daleko

od nekonečnosti, bez ohledu na to, kolikrát přidáte další číslo, protože vždy může být přidáno ještě jedno.

^{118:0.12 (1294.12)} Zároveň tato nekonečná řada může být v jakémkoliv bodě sumarizována a tento součet (přesněji, mezisoučet) přináší dané osobě v daném čase a v daném statusu plnou radost z dosažení cíle. Ale, dříve či později, tato stejná osoba začíná toužit a prahnout po nových a větších cílech a taková dobrodružství růstu budou navždy přicházet v danou svoji dobu a v cyklech věčnosti.

^{118:0.13 (1294.13)} Každá následující vesmírná epocha je předsíní nové éry kosmického růstu a každá vesmírná epocha skýtá bezprostřední osud předcházejícím stadiím. Havona sama o sobě je dokonalá, ale svojí dokonalostí omezené stvoření; dokonalost Havony, rozšiřující se do evolučních vesmírů, nenachází jenom kosmické určení, ale také osvobození od omezeních před-evoluční existence.

1. Čas a věčnost

^{118:1.1 (1295.1)} Pro kosmickou orientaci člověka je užitečné, aby získal co největší pochopení o vztahu Božstva ke kosmu. Zatímco absolutní Božstvo je věčné ve své podstatě, Bohové jsou spojeni s časem jako nějaká získaná zkušenost ve věčnosti. V evolučních vesmírech je věčnost dočasná neustálost—neustálé nyní.

^{118:1.2 (1295.2)} Osobnost smrtelného tvora se může stát věčnou tím, že se sama ztotožní se svým vnitřním duchem prostřednictvím vlastní volby vykonávat vůli Otce. Takové zasvěcení vůle se rovná uskutečnění záměru věčné reality. To znamená, že záměr

tvora se stane fixovaným na posloupnost momentů; jinak řečeno, posloupnost momentů nebude svědkem žádné změny v záměru tvora. A miliony a miliardy momentů tento záměr nezmění. Ve vztahu k záměru tvora číslo ztratilo význam. Takto volba tvora a volba Boha vedou k věčným realitám nikdy nekončící jednoty, ve které duch Boha a podstata člověka se spojují pro nekonečnou službu dětem Boha a jejich Rajského Otce.

118:1.3 (1295.3) Existuje přímý vztah mezi vyspělostí a jednotkou vnímání času v každém daném intelektu. Časová jednotka může být den, rok, nebo delší období, ale nevyhnutelně je to měřítko, podle kterého vědomé „já“ ohodnocuje okolnosti života a podle kterého chápající intelekt posuzuje a hodnotí fakta dočasné existence.

118:1.4 (1295.4) Zkušenost, moudrost a úsudek jsou průvodními jevy prodlužování časové jednotky ve zkušenosti smrtelníka. Když lidská mysl se vypořádává s minulostí, hodnotí předcházející zkušenosti za tím účelem, aby ovlivnily současnou situaci. Když se mysl obrací k budoucnosti, snaží se odhadnout budoucí smysl možných činů. A když lidská vůle tímto způsobem spoléhá jak na zkušenost, tak i na moudrost, tak uplatňuje úsudek-rozhodnutí v současné situaci a výsledkem toho je plán činu, který se zrodil jak z minulosti, tak i z budoucnosti.

118:1.5 (1295.5) V procesu dozrávání vyvíjející ho se „já“ jsou minulost a budoucnost sjednoceny, aby objasnily právě významy současnosti. Jak „já“ dozrává, sahá pro zkušenosti více a více zpět do minulosti, zatímco jeho moudrost se snaží proniknout hlouběji a hlouběji do neznámé budoucnosti. A

když vnímající „já“ rozšiřuje svůj dosah stále hlouběji jak do minulosti, tak i do budoucnosti, tak jeho úsudek se stává méně a méně závislým na chvilkové přítomnosti. Tímto způsobem rozhodnutí-čin se začínají vysvobozovat z okovů pomíjivé přítomnosti a začínají přijímat důležité aspekty minulosti a budoucnosti.

118:1.6 (1295.6) Trpělivost je vlastnost těch smrtelníků, jejichž časové jednotky jsou krátké; opravdová vyspělost přesahuje trpělivost tolerancí, která se rodí z opravdového porozumění.

118:1.7 (1295.7) Stát se zralým znamená žít intenzivněji v přítomnosti a současně unikat omezením přítomnosti. Plány zralosti, založené na minulé zkušenosti, vznikají v přítomnosti tak, aby zvýšily hodnoty budoucnosti.

118:1.8 (1295.8) Časová jednotka nezralosti soustřeďuje význam-hodnotu do současného momentu tím způsobem, že rozděluje přítomnost svého skutečného vztahu na ne-přítomný—minulý-budoucí. S dosažením zralosti časová jednotka dosahuje veličiny, při které se odkrývá rovnocenný vztah minulost-přítomnost-budoucnost a „já“ začíná pronikat do souhrnu událostí, začíná vidět krajinu času z panoramatického pohledu rozšířených horizontů, začíná možná cítit nezačínající, nekončící věčnou kontinuitu—jejíž fragmenty se nazývají čas.

118:1.9 (1296.1) Na úrovních nekonečného a absolutního moment přítomnosti obsahuje celou minulost a rovněž celou budoucnost. JÁ JSEM znamená také JÁ BYL a JÁ BUDU. A to představuje naši nejlepší koncepci věčnosti a věčného.

^{118:1.10 (1296.2)} Na absolutní a věčné úrovni má potenciální realita přesně stejný význam jako aktuální realita. Pouze na konečné úrovni a pouze z pohledu časem omezených tvorů se mezi nimi jeví tak obrovský rozdíl. Pro Boha, jako absolutno, vzestupný smrtelník, který učinil věčné rozhodnutí, je již Rajským konečným. Ale Vesmírný Otec, prostřednictvím v člověku pobývajícím Ladiči Myšlení, není tudíž omezen ve své informovanosti, ale je také schopen vědět o každém boji s problémy, vznikajícími na cestě vzestupných tvorů od živočišných úrovní bytí na úroveň podoby s Bohem a je také schopen se těchto bojů zúčastnit.

2.Všudypřítomnost a všudypůsobnost

^{118:2.1 (1296.3)} Všudypůsobnost Božstva se nesmí zaměňovat s konečností božské všudypřítomnosti. Je to vůle Vesmírného Otce, že Nejvyšší, Konečný a Absolutní nahrazují, koordinují a sjednocují jeho časově-prostorovou všudypůsobnost a jeho čas a prostor přesahující všudypřítomnost s jeho nadčasovou a mimo-prostorovou univerzální a absolutní přítomností. A měli byste si pamatovat, že přestože všudypůsobnost Božstva může mít často spojitost s prostorem, nemusí být nutně podmíněna časem.

^{118:2.2 (1296.4)} Jako smrtelní a morontialní vzestupní tvorové poznáváte postupně Boha prostřednictvím služby Boha Sedmidílného. Skrze Havonu objevíte Boha Nejvyššího. V Ráji ho poznáte jako osobu a pak jako koneční se ho brzy pokusíte poznat jako Nekonečného. Zdá se, že jako koneční budete po dosažení Konečného sledovat pouze jeden směr a tím bude hledání Absolutního. Žádný konečný nebude znepokojen nejistotami dosažení Božstva Absolutního, protože když

vystoupil na úroveň nejvyššího a konečného, tak našel Boha-Otce. Takoví koneční budou bezpochyby věřit, že i když budou úspěšní a naleznou Boha Absolutního, tak pouze objeví stejného Boha—Rajského Otce, projevujícího se na ještě více nekonečných a univerzálních úrovních. Je nepochybné, že dosažení Boha v absolutnu odhalí Původního Předka vesmírů, jakož i Konečného Otce osobností.

^{118:2.3 (1296.5)} Je možné, že Bůh Nejvyšší není demonstrací časově-prostorové všudypřítomnosti Božstva, ale je věrným projevem božské všudypůsobnosti. Mezi duchovní přítomností Tvořitele a materiálními projevy tvoření existuje obrovská oblast nastávající všudypůsobnosti—vesmírného vznikání evolučního Božstva.

^{118:2.4 (1296.6)} My jsme přesvědčeni o tom, že jestli Bůh Nejvyšší někdy převezme přímou kontrolu nad vesmíry času a prostoru, tak taková správa Božstva bude působit pod dohledem Nekonečného. V takovém případě se Bůh Nekonečný začne projevovat ve vesmírech času jako transcendentální Všemohoucí (Všudypřítomný), dohlízející na nadčas a přesažený prostor, vztahující se ke správním funkcím Všemohoucího Nejvyššího.

^{118:2.5 (1297.1)} Stejně jako my se ptáme, tak se i smrtelná mysl může ptát: jestliže je evoluce Boha Nejvyššího do funkce správního orgánu ve velkém vesmíru doprovázena rozšířenými projevy Boha Konečného, bude odpovídající vývoj Boha Konečného v předpokládaných vesmírech vnějšího prostoru doprovázen podobnými a vzrůstajícími odhalenými Boha Absolutního? Ale to my opravdu nevíme.

3. Časově-prostorové vztahy

118:3.1 (1297.2) Pouze prostřednictvím své všudypůsobnosti může Božstvo sjednotit časově-prostorové projevy do konečné koncepce, protože čas je posloupnost okamžiků, zatímco prostor je systém sdružených bodů. Ostatně, vy vnímáte čas prostřednictvím analýzy a prostor prostřednictvím syntézy. Vy koordinujete a spojujete tyto dvě odlišné koncepce sjednocujícím chápáním osobnosti. Z celého živočišného světa pouze člověk má časově-prostorové vnímání. Pro živočicha má pohyb význam, ale pohyb má hodnotu pouze pro tvora s osobností.

118:3.2 (1297.3) Věci jsou podmíněny časem, ale pravda je nadčasová. Čím více pravdy víte, tím více jste pravdou, tím více jste schopni porozumět minulosti a pochopit budoucnost.

118:3.3 (1297.4) Pravda je nezvratná—navždy je osvobozena ode všech pomíjivých proměn, ale není nikdy stojatá a formální, neustále vibruje a přizpůsobuje—je zářivě živá. Ale když se pravda spojuje s faktem, potom jak čas, tak i prostor podmiňují její významy a vymezují její hodnoty. Takové reality pravdy, spjaté s faktem, se stávají pojmy a proto přecházejí do oblasti relativních kosmických realit.

118:3.4 (1297.5) Slučování absolutní a věčné pravdy Tvořitele s faktickou zkušeností smrtelného a dočasného tvora vede ke vzniku nové a objevující se hodnoty Nejvyššího. Koncepce Nejvyššího je nezbytná pro koordinaci božského a neměnného nadsvěta s konečným a neustále se měnícím pozemským světem.

^{118:3.5 (1297.6)} Ze všeho neabsolutního má prostor nejbližší k absolutnímu. Prostor je očividně absolutně konečný. Opravdové potíže, které máme v chápání prostoru na materiální úrovni, jsou kvůli skutečnosti, že ačkoliv materiální tělesa existují v prostoru, prostor také existuje v těchto stejných materiálních tělesech. Ačkoliv se k prostoru vztahuje mnoho toho, co je absolutní, neznamená to, že prostor je absolutní.

^{118:3.6 (1297.7)} Porozumět prostorovým vztahům může napomoci to, když si představíte, že, relativně řečeno, prostor je přece jenom vlastností všech materiálních těles. Proto, když se těleso pohybuje prostorem, nese v sobě všechny jeho vlastnosti—ty vlastnosti prostoru, které jsou v takovém pohybujícím se tělese a jsou jeho součástí.

^{118:3.7 (1297.8)} Všechny modely reality okupují prostor na materiálních úrovních, ale duchovní modely existují pouze ve vztahu k prostoru; nezabírají nebo nevytěsňují prostor a ani ho neobsahují v sobě. Ale naše hlavní záhada prostoru se týká modelu ideje. Když vstoupíme do oblasti mysli, setkáme se tam s mnoha záhadami. Zabírá model—realita—myšlenka prostor? My opravdu nevíme, i když jsme si jisti, že model myšlenky v sobě prostor neobsahuje. Ale, určitě by nebylo správné předpokládat, že nemateriální je vždy mimoprostorové.

4. Primární a sekundární příčinnost

^{118:4.1 (1298.1)} Mnoho teologických potíží a metafyzických dilemat smrtelného člověka je kvůli jeho nesprávnému umístění osobnosti Božstva, v důsledku čehož jsou nekonečné a absolutní vlastnosti připisovány podřízené Božskosti a evolučnímu Božstvu. Nesmíte zapomínat na to, že ačkoliv

existuje opravdová Prvotní Příčina, existuje také velké množství rovnocenných a podřízených příčin, jak doprovodných, tak i sekundárních.

118:4.2 (1298.2) Zásadní rozdíl mezi primárními a sekundárními příčinami je v tom, že primární příčiny vyvolávají původní účinky, které nenesou v sobě dědičnost žádného faktoru, pocházejícího z předchozí příčinnosti. Sekundární příčiny vytvářejí účinky, které trvale projevují dědičnost z jiné a předcházející příčinnosti.

118:4.3 (1298.3) Čistě statické potenciály, vrozené v Neomezeném Absolutnu, reagují na ty příčinnosti Božstva Absolutního, které jsou vyvolány činnostmi Rajské Trojice. V přítomnosti Univerzálního Absolutna se tyto statické potenciály naplněné příčinností okamžitě stávají aktivními a reagují na působení určitých transcendentálních sil, jejichž činnost má za následek přeměnu těchto aktivovaných potenciálů do stavu opravdových vesmírných možností pro rozvoj—aktualizované schopnosti růstu. A právě s pomocí těchto vyzrálých potenciálů ztvárňují tvořitelé a kontroloři velkého vesmíru nikdy nekončící drama kosmické evoluce.

118:4.4 (1298.4) Když nebereme v úvahu existenciální podstaty, příčinnost je ve svém základním složení trojitá. Tak, jak působí v této vesmírné epoše a ve vztahu ke konečné úrovni sedmi supervesmírů, může být chápána tímto způsobem:

118:4.5 (1298.5) 1. Aktivace statických potenciálů. Ustanovení osudu v Univerzálním Absolutnu činnostmi Božstva Absolutního, působícího v Neomezeném Absolutnu a na Neomezeném Absolutnu a v důsledku vědomých příkazů Rajské Trojice.

^{118:4.6 (1298.6)} 2. Vznikání vesmírných možností. Toto se týká přeměny nediferencovaných potenciálů do vyčleněných a definovaných plánů. Je to činnost nekonečnosti Božstva a různorodých sil transcendentální úrovně. Takové činnosti dokonale předpokládají budoucí potřeby celého hlavního vesmíru. Je to právě spojení vyčleněných potenciálů, které umožňuje existenci Architektů Hlavního Vesmíru jako autentického ztělesnění vesmírné koncepce Božstva. Jejich plány se skutečně jeví jako prostorově limitované rozsahem konceptuální hranice hlavního vesmíru, ale jako plány, nejsou po jiné stránce tak podmíněny časem či prostorem.

^{118:4.7 (1298.7)} 3. Tvoření a evoluce vesmírných aktuálních podstat. V kosmu, nasyceném tvůrčí schopností přítomností Nekonečnosti Božstva, vyvolávají Nejvyšší Tvořitelé časové přeměny vyzrálých potenciálů v empirické aktuální podstaty. V mezích hlavního vesmíru je veškeré uskutečňování potenciální reality limitováno konečnou způsobilostí pro rozvoj a podmíněno časem a prostorem v závěrečných stádiích vývinu. V kosmickém smyslu, vycházející Synové Tvořitelé z Ráje jsou ve skutečnosti transformujícími tvořiteli. Ale to v žádném případě neznamena, že lidská představa o nich jako stvořitelích je nesprávná; z konečného hlediska, oni mohou být samozřejmě tvořiteli a také jimi skutečně jsou.

5. Všemohoucnost a schopnost existovat

^{118:5.1 (1299.1)} Všemohoucnost Božstva neznamena schopnost konat nevykonatelné. V rámci času a prostoru a z intelektuálního pohledu chápání smrtelníka dokonce i nekonečný Bůh nemůže vytvořit čtvercový kruh, nebo stvořit zlo, které je ve své podstatě dobrem. Bůh nemůže dělat věci Bohu nepodobné.

Takové protiklady ve filozofických termínech se rovnají nebytí a naznačují, že nic není tímto způsobem vytvořeno. Rys osobnosti se nemůže současně podobat Bohu a nepodobat Bohu. Schopnost existovat je přirozenou vlastností božské moci. A to všechno vychází z faktu, že všemohoucnost nejenom vytváří věci mající podstatu, ale také poskytuje podstatu všech věcí a bytostí.

^{118:5.2 (1299.2)} Na počátku Otec dělá všechno, ale jak se začíná otevírat panorama věčnosti v reakci na vůli a pokyny Nekonečného, je stále více zjevné, že tvorové, včetně lidí, se stanou partnery Boha v uskutečňování konečnosti osudu. A to je pravdou také o životě v těle; když člověk a Bůh vstoupí do partnerství, žádné omezení nemůže zasáhnout do budoucích možností takového partnerství. Když si člověk uvědomuje, že Vesmírný Otec je jeho partner ve věčném rozvoji, když se spojí s přebývajícím v něm přítomností Otce, tak ve svém duchu přetrhal okovy času a vstoupil již na cestu věčného růstu při hledání Vesmírného Otce.

^{118:5.3 (1299.3)} Vědomí přechází od faktu k významu a potom k hodnotě. Vědomí Tvořitele přechází od úmyslu-hodnoty přes slovo-význam a faktu činu. Bůh musí vždycky prolomit nečinnost neomezené jednoty, tkvící v existenciální nekonečnosti. Božstvo musí stále poskytovat model vesmíru, dokonalost osobností, pravou pravdu, krásu a dobro, o které usilují všechna tvoření, existující pod úrovní Božstva. Bůh musí vždycky první najít člověka, než může člověk později najít Boha. Vesmírný Otec musí být vždycky předtím, než mohou vzniknout vesmírná synovstva a následně vesmírné bratrství.

6. Všemohoucnost a všetvořivost

118:6.1 (1299.4) Bůh je skutečně všemohoucím, ale není všetvořivým—on osobně nevytváří všechno, co je vytvořeno. Všemohoucnost obsahuje energetický potenciál Všemohoucího Nejvyššího a Nejvyšší Bytosti, ale vědomé činy Boha Nejvyššího nejsou osobní činností Boha Nekonečného.

118:6.2 (1299.5) Prosazovat všetvořivost původního Božstva by znamenalo nepřiznat práva téměř milionu Synů Tvořitelů Ráje, nehovoříc o nespočetném množství různých jiných kategorií s nimi tvořících pomocníků. Je pouze jedna bezpříčinná Příčina v celém vesmíru. A nic v této filozofii nezneuctvuje svobodnou vůli nesčetných dětí Božstva, rozptýlených po celém obrovském vesmíru.

118:6.3 (1299.6) V rámci omezeného prostoru se vůle může zdát, že působí jako bezpříčinná příčina, ale ona vždy projevuje dědičné faktory, které vytvářejí vztah s unikátními, původními a absolutními Prvotními Příčinami.

118:6.4 (1299.7) Všechna vůle je relativní. Ve smyslu vznikání pouze Otec-JÁ JSEM má konečnost volby, ve smyslu absolutním pouze Otec, Syn a Duch mají výsadu projevovat svoji vůli nepodmíněně na čase a bez omezování prostorem. Smrtelný člověk je obdařen svobodnou vůlí, schopností volby a přestože taková volba není absolutní, je však relativně konečná na konečné úrovni a týká se osudu rozhodující se osobnosti.

118:6.5 (1300.1) Vůle na jakékoli úrovni, nacházející se pod úrovní absolutna, se setkává s omezeními, která jsou součástí té dané osobnosti, mající schopnost volby. Člověk si nemůže zvolit

něco, co je za hranicemi volitelného. Například, nemůže se rozhodnout být něčím jiným než lidskou bytostí, jenomže si může zvolit stát se víc než člověkem; může se rozhodnout vstoupit na cestu vzestupu vesmírem, ale toho je schopen proto, že lidská volba a božská vůle se na tomto záměru shodly. A to, po čem syn touží a Otec si to přeje, se určitě stane.

^{118:6.6 (1300.2)} V životě smrtelného tvora se nepřetržitě otvírají a zavírají možnosti rozdílného jednání a ve chvílích rozhodování se lidská osobnost neustále rozhoduje mezi mnoha takovými způsoby jednání. Časová vůle je spojena s časem a musí čekat na svůj čas, aby našla příležitost pro vyjádření. Duchovní vůle, dosažením částečného úniku od časové posloupnosti, již začala pociťovat osvobození z okovů času a to proto, že duchovní vůle se ztotožňuje s vůlí Boha.

^{118:6.7 (1300.3)} Projev vůle—akt volby—musí působit v rámci vesmíru, který se uskutečnil v důsledku vyšší a apriorní volby. Celý rozsah lidské vůle je přísně omezen oblastí konečného, s jedinou výjimkou: když se člověk rozhodne nalézt Boha a být jako on, taková volba je nadkonečná; pouze věčnost může odhalit, zdali tato volba je také nadabsonitní.

^{118:6.8 (1300.4)} Uvědomovat si všemohoucnost Božstva znamená těšit se bezpečí v získávání zkušenosti kosmického občanství, mít zaručenou bezpečnost na dlouhé cestě k Ráji. Ale přijmout mylnou představu o všetvořivosti znamená přijmout kolosální blud o panteizmu.

7. Vševědoucnost a předurčení

118:7.1 (1300.5) Ve velkém vesmíru vůle Tvořitele a vůle tvora působí ve vymezených mezích a v souladu s možnostmi, které byly stanoveny Hlavními Architekty. Nicméně, toto před-ustanovení těchto maximálních mezí ani v nejmenším neomezuje svrchovanost vůle tvora v rámci těchto hranic. Ani konečná předchozí vědomost—plná podpora pro přijímání všech možností konečné volby—neznamená zrušení konečného projevu vůle. Dospělý a prozíravý člověk může být schopen předvídat velmi přesně rozhodnutí nějakého mladšího druhu, ale tato před-vědomost neubírá nic ze svobody a opravdovosti samotného rozhodnutí. Bohové moudře omezili rozsah působení nevyzrálé vůle, ale v těchto stanovených mezích je vůle absolutní.

118:7.2 (1300.6) Také nejvyšší souvztažnost každé minulé, současné a budoucí volby nenarušuje hodnověrnost takového výběru. Spíše ukazuje na předem stanovený vývoj kosmu a předkládá před-vědomost těm bytostem s vlastní vůlí, které mohou, nebo nemusí, si zvolit stát se přispívající součástí empirického uskutečňování celé reality.

118:7.3 (1300.7) Na konečné úrovni je chybná volba vázána časem a omezena časem. Může existovat pouze v čase a v rámci vyvíjející se přítomnosti Nejvyšší Bytosti. Takové chybné rozhodnutí je možné v čase a ukazuje (vedle neúplnosti Nejvyššího) na určitý rozsah volby, kterým musí být nevyvinutí tvorové obdařeni, aby se těšili z růstu ve vesmíru prostřednictvím svobodného spojení s realitou.

118:7.4 (1301.1) Hřích—také bezohlednost—v časem podmíněném prostoru jasně potvrzuje časový charakter svobody konečné vůle. Hřích odráží nezralost, oslněnou svobodou relativně

svrchované vůle osobnosti, a ta nedokáže chápat nejvyšší závazky a povinnosti kosmického občanství.

118:7.5 (1301.2) Neřestnost v konečných oblastech odhaluje přechodný charakter reality každé individuálnosti, neztotožněné s Bohem. Jenom tehdy, když se tvor ztotožňuje s Bohem, se stává opravdově reálným ve vesmírech. Konečná osobnost není sama sebou vytvořena, ale v supervesmírné aréně volby ona sama si určuje svůj osud.

118:7.6 (1301.3) Poskytnutí života materiálně-energetickým systémům jim dává schopnost samo-zvěčnění, reprodukce a adaptability. Poskytnutí osobnosti předává živým organismům další výsady sebeurčení, sebe-evoluce a sebe-ztotožnění s duchem Božstva při splnutí s ním.

118:7.7 (1301.4) Tvorové, existující na pod-osobní úrovni, jsou svědectvím toho, že energie-hmota je aktivována myslí; zpočátku v podobě fyzických regulátorů a potom v podobě pomocných duchů mysli. Dary osobnosti přicházejí od Otce a dávají živému systému unikátní výsady volby. Ale, jestliže osobnost má výsadu uplatňovat vlastní volbu ztotožnění s realitou a jestliže je to upřímná a dobrovolná volba, pak vyvíjející se osobnost musí mít také možnost volby, vedoucí k vlastní dezorientaci, nevyrovnanosti a sebe-destrukci. Pravděpodobnosti kosmické sebe-destrukce nemůže být zabráněno, pokud vyvíjející se osobnost je opravdu svobodná ve vykonávání konečné vůle.

118:7.8 (1301.5) Proto jsou zajištěna opatření, omezující hranice volby osobnosti na nižších úrovních existence. Při vzestupu vesmírem se volba stává stále více svobodnější; volba se

nakonec přiblíží božské svobodě, když vzestupující osobnost dosáhne status božskosti, svrchovanosti zasvěcení účelům vesmíru, kosmické moudrosti a završení tvorova ztotožnění se s vůlí a cestou Boha.

8. Ovládání a nad-dohled

^{118:8.1 (1301.6)} V časově-prostorových tvořeních je svobodná vůle chráněna omezeními a vymezeními. Evoluce materiálního života je na počátku mechanická, potom aktivovaná myslí a (po poskytnutí osobnosti) může být vedena duchem. Organická evoluce na obydlených světech je fyzicky omezena potenciály původních implantací fyzického života Nositelů Života.

^{118:8.2 (1301.7)} Smrtelný člověk je stroj—živý mechanismus; jeho kořeny jsou opravdu ve fyzickém světě energie. Mnoho lidských reakcí je ve své podstatě mechanických; mnoho z života je strojové. Ale člověk, mechanismus, je mnohem víc než stroj; je obdařen myslí a pobývá v něm duch; a ačkoliv nemůže nikdy během celého svého materiálního života uniknout chemické a elektrické mechanice své existence, může se stále více učit jak podřídit tento strojový fyzický život řídicí moudrosti zkušenosti prostřednictvím zasvěcení lidské mysli vykonávat duchovní podněty v něm pobývajícím Ladiči Myšlení.

^{118:8.3 (1301.8)} Duch vůli osvobozuje; mechanismus ji omezuje. Nedokonalá volba, neovládaná mechanismem a neztotožněná s duchem, je nestabilní a nebezpečná. Mechanická nadvláda zajišťuje stabilitu na úkor pokroku; spojení s duchem osvobozuje volbu od fyzických úrovní a současně zaručuje

božskou stabilitu, vytvořenou rozšířeným kosmickým vnímáním a zvýšeným chápáním kosmu.

118:8.4 (1302.1) Velké nebezpečí, které obklopuje tvora je to, že při dosažení svobody z okovů mechanismu života, nedokáže nahradit tuto ztrátu stability účinným harmonickým pracovním spojením s duchem. Když volba tvora je relativně osvobozena od mechanické stability, může se snažit o další sebe-osvobození, nezávisle na větším ztotožnění se s duchem.

118:8.5 (1302.2) Celý princip biologické evoluce umožňuje primitivnímu člověku objevit se na obydlených světech s nikterak velkým darem sebeovládání. Proto tento stejný tvůrčí záměr, jehož cílem byla evoluce, také poskytuje tato vnější omezení—čas a prostor, hlad a strach, která účinně omezují rozsah pod-duchovní volby takových nevyvinutých tvorů. Jak mysl člověka úspěšně překračuje stále obtížnější překážky, tento stejný tvůrčí záměr umožňuje pomalé ukládání rasového dědictví obtížně získávané empirické moudrosti—jinými slovy, umožňuje udržovat rovnováhu mezi ubývajícimi vnějšími omezeními a rozšiřujícím se vnitřním sebeovládáním.

118:8.6 (1302.3) Pomalost evoluce, kulturního rozvoje člověka, svědčí o účinnosti takové brzdy—materiální inercie,—která tak účinně zpomaluje nebezpečnou rychlost progresu. Tak sám čas tlumí a částečně neutralizuje jinak smrtonosné výsledky předčasného úniku a potenciálně zhoubného osvobození lidského jednání od blížících se překážek. Protože, když progres kultury je příliš rychlý, když materiální vymoženosti předběhnou evoluci úcty a moudrosti, potom civilizace v sobě obsahuje semena úpadku; a jestliže nejsou podpořeny rychlým rozšířením empirické moudrosti, takové společnosti klesnou z vysokých, ale

předčasně dosažených, úrovní a nastane „temný středověk“ bezvládní moudrosti a bude svědkem neodvratného obnovení nerovnováhy mezi osobní svobodou a sebeovládáním.

118:8.7 (1302.4) Zlo Kaligastii spočívalo v tom, že obešel časový regulátor postupného osvobozování člověka—svévolně zničil omezující překážky, které smrtelné mysli té doby ještě empiricky nepřekonaly.

118:8.8 (1302.5) Ta mysl, která je schopna uskutečnit částečné zkrácení času a prostoru, tímto samotným činem dokazuje, že má v sobě semena moudrosti, která mohou účinně sloužit namísto překonané omezující překážky.

118:8.9 (1302.6) Lucifer se také snažil narušit činnost časového regulátoru, omezujícího předčasné dosažení některých svobod v lokálním systému. Ve světle a životě ustálený lokální vesmír dosáhl takových pohledů a vhlédů, které umožňují uskutečnit činnost mnoha metod, které by byly rozvratné a ničivé v epochách před ustálením té dané oblasti.

118:8.10 (1302.7) Když člověk se sebe setřásá okovy strachu, když překonává kontinenty a oceány s pomocí svých strojů a spojuje generace a staletí pomocí svých písemností, musí každou překonanou překážku nahradit novou a dobrovolně přijatou překážku, odpovídající morálním požadavkům rozšiřující se lidské moudrosti. Tyto dobrovolně přijaté překážky jsou současně nejsilnějšími a nejslabšími ze všech faktorů lidské civilizace—ideje spravedlnosti a ideály bratrství. Člověk také získává schopnost odít se zdrženlivým rouchem soucitu, když se odhodlává milovat své druhy a spěje k začátkům duchovního

bratrství, když se rozhodne chovat se k nim tak, jak on by si přál, aby se oni chovali k němu, což je tak, jak, podle jeho představ, by se k nim choval Bůh.

^{118:8.11 (1303.1)} Automatická vesmírná reakce je ustálená a v určité formě je v kosmu trvalá. Osobnost, která ví o Bohu a touží vykonávat jeho vůli a která má duchovní vnímání, je božsky vyrovnaná a věčná. Velké vesmírné dobrodružství člověka spočívá v přechodu jeho smrtelné duše z neměnnosti mechanické statickosti k božskosti duchovní dynamičnosti a této proměny dosáhne silou a vytrvalostí svých vlastních osobních rozhodnutí, v každé životní situaci tvrdící: „Má vůle je v tom, aby byla vykonána tvá vůle.“

9. Mechanismy vesmíru

^{118:9.1 (1303.2)} Čas a prostor jsou spojené mechanismy hlavního vesmíru. Jsou to ústrojí, pomocí kterých je konečným tvorům umožněno koexistovat v kosmu s Nekonečným. Koneční tvorové jsou účinně izolováni od absolutních úrovní času a prostoru. Ale tato izolující média, bez kterých by žádný smrtelník nemohl existovat, bezprostředně zmenšují rozsah konečné činnosti. Bez nich by žádný tvor nemohl fungovat, ale jimi jsou činy každého tvora rozhodně limitovány.

^{118:9.2 (1303.3)} Mechanismy, vytvořené vyššími myslími, působí tak, aby uvolnily jejich tvořivé zdroje, ale do určité míry trvale omezují činnost všech podřízených inteligencí. Pro vesmírné tvory se toto omezení stává očividným jako mechanismus vesmírů. Člověk nemá nespoutanou svobodnou vůli; rozsah jeho volby je omezen, ale v rámci této volby je jeho vůle relativně svrchovaná.

118:9.3 (1303.4) Životní mechanismus smrtelné osobnosti—lidské tělo—je výtvozem nad-smrtelného tvořivého projektu; proto nemůže být nikdy dokonale ovládáno samotným člověkem. Pouze tehdy, když bude vzestupující člověk, ve spojení se splynutým Ladičem, sám vytvářet mechanismus pro vyjádření své osobnosti, dosáhne nad ním dokonalou kontrolu.

118:9.4 (1303.5) Velký vesmír je jak mechanismus, tak i organismus, mechanický a živý—živý mechanismus, aktivovaný Nejvyšší Myšlí, koordinovaný Nejvyšším Duchem a nacházející vyjádření na maximálních úrovních spojování energie a osobnosti jako Nejvyšší Bytost. Ale popírat mechanismus konečného tvoření znamená popírat fakt a ignorovat realitu.

118:9.5 (1303.6) Mechanismy jsou produkty mysli, tvořivé mysli, využívající kosmické potenciály. Mechanismy jsou stanovené krystalizace myšlení Tvořitele a vždy působí věrně v souladu s volní koncepcí, ze které vznikly. Ale účelnost každého mechanismu je v jeho původu, ne v jeho funkci.

118:9.6 (1303.7) O těchto mechanismech by se nemělo uvažovat jako o limitujících činnostech Božstva; spíše je pravdou, že v těchto mechanických formách Božstvo dosáhlo jednoho z aspektů věčného vyjádření. Základní vesmírné mechanismy vznikly v důsledku absolutní vůle Prvotního Zdroje a Středu a proto budou navždy působit v dokonalé harmonii se záměrem Nekonečného; jsou skutečně nevolními modely tohoto záměru.

118:9.7 (1303.8) My do jisté míry rozumíme jak mechanismus Ráje je sladěn s osobností Věčného Syna; je to funkce Společného Činitele. Máme svoje teorie, týkající se působení Univerzálního Absolutna ve vztahu k teoretickým

mechanismům Neomezeného a potenciální osoby Absolutního Božstva. Ale ve vyvíjejících se Božstvech Nejvyššího a Konečného pozorujeme, že určité neosobní aspekty se ve skutečnosti spojují s jejich volnými protějšky a tím vzniká nový vztah mezi modelem a jednotlivcem.

118:9.8 (1304.1) Ve věčnosti minulosti Otec a Syn našli spojení v jednotě vyjádření Nekonečného Ducha. Jestli ve věčnosti budoucnosti Synové Tvořitelé a Tvořiví Duchové lokálních vesmírů času a prostoru dosáhnou tvořivého spojení v oblastech vnějšího prostoru, co vytvoří jejich jednota sloučeného vyjádření jejich božských podstat? Docela se může docela stát, že budeme svědky až dosud neodhaleného projevu Božstva Nekonečného—nového typu nadsprávce. Takové bytosti by měly unikátní osobní přednosti, vyplývající ze spojení osobního Tvořitele, neosobního Tvořivého Ducha, zkušenosti smrtelného tvora a postupného zosobňování Božského Pečovatele. Takové bytosti by mohly být nejvyššími v tom smyslu, že by v sobě obsahovaly osobní a neosobní realitu a současně s tím slučovaly zkušenosti Tvořitele a tvora. Bez ohledu na to, jaké mohou být vlastnosti takových třetích osob těchto předpokládaných funkčních trojic v tvoření vnějšího prostoru, budou udržovat vztah se svými Oci-Tvořiteli a Tvořivými Matkami, který bude v něčem připomínat vztah Nekonečného Ducha s Vesmírným Otcem a Věčným Synem.

118:9.9 (1304.2) Bůh Nejvyšší je zosobněním celé vesmírné zkušenosti, středem celé konečné evoluce, maximálním vyjádřením celé reality tvorů, vyvrcholením kosmické moudrosti, ztělesněním harmonických krás galaxií času,

pravdou významů kosmické mysli a ctností nejvyšších duchovních hodnot. A Bůh Nejvyšší bude, ve věčné budoucnosti, slučovat tyto pestré různorodosti do jednoho empiricky významného celku—tak, jak nyní jsou existenciálně spojeny na absolutních úrovních v Rajské Trojici.

10. Funkce prozřetelnosti

^{118:10.1 (1304.3)} Prozřetelnost neznamená, že Bůh rozhodl věci za nás a předem. Bůh nás příliš miluje, aby toto udělal, protože to by byla téměř kosmická tyranie. Člověk musí mít relativní možnosti volby. A božská láska není takovým krátkozrakým citem, který by rozmazlil a zkazil děti člověka.

^{118:10.2 (1304.4)} Otec, Syn a Duch—jako Trojice—nejsou Všemohoucím Nejvyšším, ale svrchovanost Všemohoucího nemůže být nikdy projevna bez nich. Růst Všemohoucího je soustředěn v Absolutnech aktuálnosti a založen na Absolutnech potenciálnosti. Ale funkce Všemohoucího Nejvyššího vycházejí z funkcí Rajské Trojice.

^{118:10.3 (1304.5)} Zdálo by se, že všechny aspekty vesmírné činnosti jsou částečně opět sjednoceny v Nejvyšší Bytosti osobností tohoto empirického Božstva. Proto, když si chceme představit Trojici jako jednoho Boha a jestli tuto představu omezíme na současný známý a organizovaný velký vesmír, zjistíme, že vyvíjející se Nejvyšší Bytost je částečným obrazem Rajské Trojice. A dále ještě zjistíme, že se toto Nejvyšší Božstvo vyvíjí ve velkém vesmíru jako osobnostní syntéza konečné hmoty, mysli a ducha.

118:10.4 (1304.6) Bohové mají vlastnosti, ale Trojice má funkce a podobně jako Trojice, prozřetelnost je funkcí, která je spojena s neosobním nad-dohledem vesmíru vesmírů a prostírající se od evolučních úrovní Sedmidílného, slučujících se v energii Všemohoucího a přes transcendentální oblasti Nekonečnosti Božstva k ještě vyšším úrovním.

118:10.5 (1304.7) Bůh miluje každého tvora jako své dítě a tato láska chrání každého tvora v průběhu celého času a věčnosti. Prozřetelnost působí ve vztahu k celku a dotýká se činnosti každého tvora do té míry, do jaké má tato činnost vztah k celku. Prozřetelná intervence ve vztahu k jakékoliv bytosti svědčí o důležitosti funkce této bytosti pro evoluční růst nějakého celku; takový celek může být celá rasa, celý národ, celá planeta, nebo dokonce i vyšší celek. Právě důležitost funkce tvora způsobuje prozřetelnou intervenci a ne důležitost tvora jako osoby.

118:10.6 (1305.1) Nicméně, Otec jako osoba může svojí otcovskou rukou kdykoliv zasáhnout do proudu kosmických událostí v plné shodě s vůlí Boha, v souladu s moudrostí Boha a motivován láskou Boha.

118:10.7 (1305.2) Ale, to co člověk nazývá prozřetelností je velmi příliš často výsledek jeho vlastní představy, nahodilého postavení příležitostných okolností. Nicméně, v konečné sféře vesmírného bytí existuje opravdová a objevující se prozřetelnost—opravdová a aktualizující se souvztažnost energií prostoru, pohybů času, myšlenek intelektu, ideálů charakteru, tužeb duchovní podstaty a účelných úmyslných činů vyvíjejících se osobností. Okolnosti materiálních oblastí nalézají poslední konečnou integraci ve vzájemném spojení přítomností Nejvyššího a Konečného.

118:10.8 (1305.3) Když jsou mechanismy velkého vesmíru zdokonaleny prostřednictvím nadvlády mysli do stavu konečné preciznosti a když mysl tvora dospěje k dosažení božské dokonalosti prostřednictvím zdokonalené integrace s duchem a když se následně Nejvyšší objevuje jako faktický sjednotitel všech těchto vesmírných jevů, tak se prozřetelnost stává vzrůstající měrou rozeznatelná.

118:10.9 (1305.4) Některé z podivuhodných náhodných podmínek příležitostně převládajících na evolučních světech mohou být způsobeny postupně objevující se přítomnosti Nejvyššího, předzvěstí jeho budoucích vesmírných aktivit. Většina z toho, co by smrtelník nazval prozřetelným, tak není; jeho mínění je znevýhodněno nedostatkem prozíravého proniknutí do opravdových významů životních okolností. Většina z toho, co by smrtelník nazval štěstím, může být ve skutečnosti neštěstím; úsměv štěstěny, která umožní bezpracné pohodlí a nezasloužené bohatství může být největším lidským utrpením; zjevná krutost těžkého osudu, který kupí utrpení na některého smrtelníka, může být ve skutečnosti zakalujícím ohněm, proměňujícím měkké železo nevyzrálé osobnosti do zakalené oceli opravdového charakteru.

118:10.10 (1305.5) Prozřetelnost ve vyvíjejících se vesmírech existuje a může být objevena tvory jen to té míry, do jaké oni získali schopnost pochopit účel vyvíjejících se vesmírů. Plná schopnost poznat vesmírné účely se rovná završení evolučního rozvoje tvora a může být jinak vyjádřena jako dosažení Nejvyššího v mezích současného stavu nedokončených vesmírů.

118:10.11 (1305.6) Láska Otce působí přímo v srdcích jednotlivých bytostí nezávisle na činech, nebo reakcích všech ostatních jednotlivců; tento vztah je osobní—člověk a Bůh. Neosobní přítomnost Božstva (Všemohoucího Nejvyššího a Rajské Trojice) se dívá na celek, ne na část. Prozřetelnost nadvlády Svrchovanosti se stává vzrůstající měrou zjevnou podle toho, jak všechny jednotlivé části postupují v dosažení konečných osudů. Když se soustavy, souhvězdí, vesmíry a supervesmíry ustálí ve světle a životě, Nejvyšší se stoupající měrou vynořuje jako účelný korelátor všeho dočasného, zatímco Konečný se postupně vynořuje jako transcendentální sjednotitel všech věcí.

118:10.12 (1306.1) V počátečních stadiích existence evolučních světů se přírodní události materiálního charakteru a osobní touhy lidských bytostí často jeví jako protichůdné. Většina z toho, co se odehrává na evolučním světě je pro smrtelného člověka poněkud těžko pochopitelná—přírodní zákon je tak často očividně krutý, nelítostný a lhostejný ke všemu, co v lidském vnímání je správné, krásné a dobré. Ale jak lidstvo postupuje v planetárním rozvoji, pozorujeme, že tento postoj se mění pod vlivem následujících faktorů:

118:10.13 (1306.2) 1. Rozšiřující se představivost člověka—jeho zvýšené chápání světa, ve kterém žije; jeho zvětšující se schopnost vnímat materiální fakta času, smysluplné ideje mysli a cenné ideály duchovního vhledu. Pokud lidé měří pouze metrem věcí fyzické podstaty, nemohou nikdy doufat v nalezení jednoty v čase a prostoru.

118:10.14 (1306.3) 2. Zvyšující se kontrola člověka—postupné hromadění vědomostí o zákonech materiálního světa, účelů duchovní existence a možností filozofického sladění těchto

dvou realit. Člověk, divoch, byl bezmocný před útoky přírodních sil, byl otrokem kruté nadvlády svých vlastních vnitřních strachů. Polocivilizovaný člověk začíná otevírat studnici záhad přírodních oblastí a jeho věda pomalu, ale účinně ničí jeho pověry, zatímco současně poskytuje nový a zvětšený věcný základ pro pochopení významů filozofie a hodnot opravdové duchovní zkušenosti. Člověk civilizovaný dosáhne jednoho dne relativní nadvlády nad fyzickými silami své planety; láska k Bohu se bude působivě řinout z jeho srdce jako láska pro jeho druhy, zatímco hodnoty lidské existence se budou přibližovat k hranicím možností smrtelníka.

118:10.15 (1306.4) 3. Vesmírná integrace člověka—prohloubení lidského vnímání, plus zvýšení empirického dosažení člověka, ho přiblíží k užší harmonii se sjednocujícími přítomnostmi Svrchovanosti—Rajskou Trojicí a Nejvyšší Bytostí. A to je to, co vytváří svrchovanost Nejvyššího na světech, dávno ustálených ve světle a životě. Takové pokročilé planety jsou vskutku básněmi harmonie, obrazy krásy dosaženého dobra docíleného prostřednictvím hledání kosmické pravdy. A jestli se takové věci mohou stát s planetou, pak se ještě mnohem větší věci mohou stát se soustavou a s většími útvary velkého vesmíru, když také dosáhnou ustálení, znamenající vyčerpání potenciálů pro konečný růst.

118:10.16 (1306.5) Na takové pokročilé planetě se prozřetelnost stává realitou, okolnosti života jsou zharmonizovány, ale to není jenom proto, že člověk dosáhl nadvlády nad materiálními problémy svého světa, ale také kvůli tomu, že začal žít v souladu s vývojem vesmírů; jde po cestě Svrchovanosti k dosažení Vesmírného Otce.

118:10.17 (1306.6) Království Boží je v srdcích lidí a když se toto království stane skutečností v srdci každého jedince světa, potom se na takové planetě vládnutí Boha stane skutečností; a to je dosažená svrchovanost Nejvyšší Bytosti.

118:10.18 (1306.7) Aby se prozřetelnost realizovala v čase člověk musí splnit úkol dosažení dokonalosti. Ale člověk je již nyní schopen tušit věčné významy této prozřetelnosti, když zauvažuje nad vesmírným faktem, že všechny věci, ať dobré či zlé, přispívají společně k rozvoji Boha znalých smrtelníků v jejich hledání Boha všeho existujícího.

118:10.19 (1306.8) Prozřetelnost se stává stále více rozeznatelnou jak lidé směřují nahoru od materiálního k duchovnímu. Dosažení plného duchovního vnímání umožňuje vzestupující osobnosti odhalovat harmonii v tom, v čem byl předtím chaos. Dokonce již morontialní mota představuje v tomto směru opravdový pokrok.

118:10.20 (1307.1) Prozřetelnost je z části nad-kontrolou nedokončeného Nejvyššího v jeho projevu v nedokončených vesmírech a proto vždy musí být:

118:10.21 (1307.2) 1. Částečná—v důsledku nedokončenosti aktualizace Nejvyšší Bytosti.

118:10.22 (1307.3) 2. Nepředpověditelná—v důsledku výkyvů v postoji tvora, který se neustále mění od úrovně k úrovni, čímž zjevně zapříčiňuje proměnlivé zpětné reakce v Nejvyšším.

118:10.23 (1307.4) Když se lidé modlí, aby zasáhla prozřetelnost v okolnostech života, častokrát je odpovědí jejich modlitbě jejich

vlastní změna postojů k životu. Ale prozřetelnost není vrtošivá, není ani neskutečná a není ani magická. Je pomalým a jistým vývojem mocné svrchovanosti konečných vesmírů, jejíž velkolepou přítomnost časem objeví vyvíjející se tvorové při svém vesmírném vzestupu. Prozřetelnost je jistým a zaručeným pochodem galaxií prostoru a osobností času k cílům věčnosti, nejdříve v Nejvyšším, potom v Konečném a možná v Absolutním. A my věříme, že ve věčnosti existuje stejná prozřetelnost a je to vůle, jsou to činy, je to záměr Rajské Trojice takto motivovat kosmické panorama nespočetných vesmírů.

118:10.24 (1307.5) [Představeno Mocným Poslem, dočasně pobývajícím na Urantii.]

Kapitola 119

Poskytnutí Krista Michaela

119:0.1 (1308.1) JAKO NADŘÍZENÝ Večerních Hvězd Nebadonu jsem byl poslán na Urantii Gabrielem s tím posláním, abych odhalil příběh sedmi poskytnutích Vládce Vesmíru, Michaela Nebadonského a jmenuji se Gavalia. Ve svém výkladu se budu přísně držet omezení, stanovenýchv mém pověření.

119:0.2 (1308.2) Vlastnost poskytování je vlastní Rajským Synům Vesmírného Otce. Ve své snaze přiblížit se k životní zkušenosti svých podřízených živých tvorů odrážejí různé řady Rajských Synů božskou podstatu svých Rajských rodičů. V této zvyklosti razil cestu Věčný Syn Rajské Trojice, který sedmkrát poskytnul sám sebe sedmi okruhům Havony v dobách vzestupu Grandfandy a prvních poutníků z času a prostoru. A Věčný Syn pokračuje v poskytování sebe sama lokálním vesmírům

prostoru v osobách svých představitelů—Synů řádu Michaelů a Avonalů.

119:0.3 (1308.3) Když Věčný Syn poskytuje Syna Tvořitele projektovanému lokálnímu vesmíru, tento Syn Tvořitel přijímá plnou odpovědnost za dokončení, řízení a vyrovnanost tohoto nového vesmíru a slavnostně přísahá věčné Trojici, že nepřevzeme plnou nadvládu nad novým tvořením, dokud úspěšně neuskuteční svých sedm poskytnutích sebe sama v těle tvora a ta budou potvrzena Věčně Moudrými, majícími pravomoc nad supervesmírem. Tento závazek přejímá každý Syn-Michael, dobrovolně odcházející z Ráje, aby se ujal vytváření a organizování vesmíru.

119:0.4 (1308.4) Účel těchto inkarnací do těla tvorů je umožnit takovým Tvořitelům stát se moudrými, chápajícími, spravedlivými a zkušenými vládci. Tito božští Synové jsou ve své podstatě spravedliví, ale v důsledku zkušenosti se z těchto sedmi postupných poskytnutích stávají vědomě soucitnými; oni jsou přirozeně soucitní, ale tyto zkušenosti je dělají soucitnými v nových a dodatečných aspektech. Tato poskytnutí jsou posledními kroky v jejich vzdělání a přípravě pro vznešené úkoly vládnutí lokálním vesmírům božskou spravedlností a čestným rozhodováním.

119:0.5 (1308.5) Přestože tato poskytnutí přinášejí řadu vedlejších užitků různým světům, soustavám a souhvězdím a také rozmanité řády vesmírných inteligencí jsou těmito poskytnutími ovlivněny a mají z nich prospěch, jsou zásadně určeny pro završení osobní přípravy a vesmírného vzdělání samotného Syna Tvořitele. Tato poskytnutí nejsou nutná pro moudré, spravedlivé a výkonné organizování lokálního

vesmíru, ale jsou absolutně nezbytná pro řízení takového tvoření, hemžícího se rozmanitými formami života a nesčetnými myslícími, ale nedokonalými tvory.

^{119:0.6 (1308.6)} Synové-Michaelové začínají svoji práci organizování vesmíru s plným a patřičným pochopením pro různé kategorie bytostí, které vytvořili. Mají v sobě nesmírné zásoby soucitu pro všechny tyto lišící se tvory, dokonce lítosti pro ty, kteří chybují a tápou v sobeckém bahnu svého vlastního jednání. Ale takové vrozené vlohy pro spravedlnost a čestnost jsou nedostačujícími pro Věčně Moudré. Tito trojjediní vládci supervesmírů nikdy neschválí Syna Tvořitele jako Vládce Vesmíru, dokud fakticky nepoznal stanoviska svých vlastních tvorů skutečnou zkušeností v prostředí jejich existence a v těle samotných těchto tvorů. Tímto způsobem se takoví Synové stanou soudnými a moudrými vládci; poznají rozmanité skupiny, kterým vládnou a nad kterými vykonávají vesmírnou moc. Díky živé zkušenosti získali praktický soucit, spravedlivý úsudek a trpělivost, které se zrodily z empirického bytí v těle tvora.

^{119:0.7 (1309.1)} V současné době je lokální vesmír Nebadon řízený Synem Tvořitelem, který již završil svoji cestu poskytování sebe sama; vládne spravedlivě a s nejvyšším soucitem všem obrovským oblastem svého vyvíjejícího se a zdokonalujícího se vesmíru. Michael Nebadonský je 611 121. poskytnutí Věčného Syna vesmírům času a prostoru a začal vytvářet váš lokální vesmír přibližně před čtyřmi sty miliardami let. Michael se rozhodl pro své první dobrodružné poskytnutí sebe sama zhruba v době, kdy Urantia nabývala svoji nynější podobu, před jednou miliardou let. Jeho poskytnutí se odehrála v

intervalech sto padesáti milionů let a poslední se na Urantii uskutečnilo před devatenácti sty lety. Já nyní přistoupím k objasnění podstaty a charakteru těchto poskytnutích do té míry, do jaké mně to dovoluje mé pověření.

1. První poskytnutí

119:1.1 (1309.2) Byla to slavnostní událost na Salvingtonu před téměř jednou miliardou let, kdy shromáždění správcové a představitelé vesmíru Nebadon slyšeli prohlásit Michaela, že jeho starší bratr Immanuel brzy převezme správu Nebadonu na tu dobu, kdy on, Michael, nebude přítomen kvůli neodhalené misi. Žádné jiné oznámení o této záležitosti nebylo učiněno, kromě odeslání zprávy na rozloučenou Otcům Souhvězdí, ve které, mimo jiných pokynů, bylo řečeno: „A na tu dobu vás svěřuji do péče a ochrany Immanuela, zatímco já budu vykonávat příkaz mého Rajského Otce.“

119:1.2 (1309.3) Po odeslání této zprávy na rozloučenou se Michael objevil na startovacím poli Salvingtonu, stejně jako mnohokrát předtím, když se připravoval na odjezd do Uversy, nebo do Ráje, ale s tím rozdílem, že nyní přišel sám. Svůj odjezd doprovodil těmito slovy: „Opouštím vás jenom na krátkou dobu. Vím, že mnozí z vás by mne chtěli doprovázet, ale tam, kam jdu já, vy jít nemůžete. To, co se chystám udělat, vy udělat nemůžete. Jdu vykonat vůli Rajských Božstev a když dokončím svoji misi a získám tuto zkušenost, vrátím se na své místo mezi vás.“ Po těchto slovech Michael Nebadonský zmizel z pohledu všech shromážděných a objevil se znovu až za dvacet let standardního času. V celém Salvingtonu pouze Božský Pečovatel a Immanuel věděli co se děje a Věčně

Jednotní se podělili o toto tajemství s hlavním vykonavatelem výkonné moci vesmíru—Gabrielem, Jasnou Ranní Hvězdou.

119:1.3 (1309.4) Všichni obyvatelé Salvingtonu a hlavních center souhvězdí a soustav se shromáždili kolem svých přijímacích stanic vesmírného spojení, doufajíc, že něco uslyší o misi a místě pobytu Syna Tvořitele. Až na třetí den po Michaelově odchodu přišla zpráva, která mohla přinést trochu objasnění. V tento den bylo na Salvingtonu zaznamenáno hlášení ze sféry Melkisedeků, hlavním řídicím centrem tohoto řádu v Nebadonu, které v krátkosti přineslo toto neobyčejné a nikdy předtím neslyšené sdělení: „Dnes v poledne se na našem přijímacím poli tohoto světa objevil zvláštní Syn Melkisedek, nemá naše číslo, ale naprosto se nám podobá. Byl doprovázen osamělým omniafímem, který měl u sebe pověřovací listiny z Uversy a ten udělil pokyny, pocházející od Věčně Moudrých a odsouhlasených Immanulem Salvingtonským, našemu představenému, které přikazovaly, že tento nový Syn Melkisedek bude přijat do našeho řádu a bude přidělen k pohotovostní službě Melkisedeků Nebadonu. A jak bylo přikázáno, tak se stalo.“

119:1.4 (1310.1) A to je prakticky všechno, co se ve vztahu k prvnímu Michaelovu poskytnutí objevilo v záznamech Salvingtonu. A nic dalšího se neobjevilo až po sto letech urantijského času, kdy byl zaznamenán fakt Michaelova návratu a jeho neohlášeného převzetí řízení vesmírných záležitostí. Ale na světě Melkisedeků je k nalezení neobvyklý záznam—popis služby tohoto unikátního Syna Melkisedeka v pohotovostním sboru dané epochy. Tento záznam je uložen v prostém chrámu, který v současné době stojí před domem Otce Melkisedeka a

obsahuje vyprávění o službě tohoto dočasného Syna Melkisedeka ve spojení s jeho vykonáním dvaceti čtyř nálehavých misí. A tento záznam, který jsem si nedávno prohlédl, končí takto:

^{119:1.5 (1310.2)} „A v poledne tohoto dne, bez předchozího oznámení a v přítomnosti pouze třech členů našeho bratrství, tento hostující Syn našeho řádu zmizel z našeho světa tak, jak přišel, v doprovodu osamělého omniafima a tento záznam nyní končí potvrzením, že tento návštěvník žil jako Melkisedek, v podobě Melkisedeka pracoval jako Melkisedek a svědomitě splnil všechny své úkoly jako pohotovostní Syn našeho řádu. Se všeobecným souhlasem se stal představeným Melkisedeků, zaslouživši si naši lásku a obdiv svojí nedostižnou moudrostí, příkladnou láskou a výjimečnou spolehlivostí k povinnostem. On nás miloval, rozuměl nám a sloužil s námi a my navždy zůstáváme jeho věrnými a oddanými druhy-Melkisedeky, protože tento neznámý, který přišel na naši planetu, se nyní stal na věčnost vesmírným pečovatelem, nesoucím v sobě podstatu Melkisedeka.

^{119:1.6 (1310.3)} A to je vše, co vám mám dovoleno sdělit o prvním poskytnutí Michaela. My, samozřejmě, dobře víme, že tento neznámý Melkisedek, který takovým záhadným způsobem sloužil s Melkisedeky před miliardou let nebyl nikdo jiný, než inkarnovaný Michael, vykonávající svoje první poskytnutí sebe sama. Záznamy neříkají konkrétně, že tento unikátní a výkonný Melkisedek byl Michael, ale všeobecně je známo, že to byl on. Je pravděpodobné, že záznam této události nemůže být nalezen nikde jinde, než pouze na Sonaringtonu a záznamy tohoto tajemného světa nám nejsou přístupné. Pouze na tomto

posvátném světě božích Synů jsou tajemství inkarnace a poskytnutí plně známy. My všichni známe fakta o poskytnutích Michaela, ale nerozumíme jakým způsobem byly provedeny. My nevíme jak vládce vesmíru, tvořitel Melkisedeků, se může tak najednou a záhadně stát jedním z nich a jako jeden z nich žít mezi nimi a pracovat jako Syn Melkisedek po dobu sta let. Ale tak tomu bylo.

2. Druhé poskytnutí

^{119:2.1 (1310.4)} Po dobu téměř sto padesát milionů let od poskytnutí Michaela v podobě Melkisedeka se ve vesmíru Nebadon všechno dařilo, než začaly vznikat potíže v 11. soustavě 37. souhvězdí. Tyto potíže se týkaly nedorozumění Syna Lanonandeka—Vládce Soustavy. Tato situace byla posouzena Otcí Souhvězdí a jejich rozhodnutí bylo schváleno Věčně Věrným, Rajským poradcem tohoto souhvězdí, ale protestující Vládce Soustavy se s tímto rozhodnutím plně nesmířil. Po více než sto let trvající nespokojenosti dovedl své druhy do jedné z nejrozšířenějších a nejzhousebnějších vzpour proti nadvládě Syna Tvořitele jaká kdy byla vyprovokována ve vesmíru Nebadon—vzpoura, která byla již dávno soudně posouzena a ukončena zásahem Věčně Moudrých Uversy.

^{119:2.2 (1311.1)} Tento rebelující Vládce Soustavy, Lutentia, svrchovaně vládl na své hlavní řídicí planetě více než dvacet let standardního času Nebadonu, načež Nejsvrchovanější nařídili, se souhlasem Uversy, jeho vyloučení a požádali vládce Salvingtonu o jmenování nového Vládce Soustavy, aby převzal řízení této vnitřními rozpory zmítané a neurovnané soustavy obydlených světů.

119:2.3 (1311.2) Souběžně s přijetím této žádosti na Salvingtonu oznámil Michael druhý z těchto podivuhodných záměrů odejít z hlavního řídicího centra vesmíru za účelem „splnit příkaz mého Rajského Otce“, slibujíc „vrátím se v pravý čas“ a vkládajíc plnou pravomoc do rukou svého Rajského bratra Immanuela, Věčně Jednotného.

119:2.4 (1311.3) A poté, stejnou metodou jako v době svého odjezdu ve spojení s poskytnutím sebe sama v podobě Melkisedeka, Michael opět opustil svoji hlavní řídicí sféru. Tři dny po tomto nevysvětlitelném odjezdu se v záložním sboru primárních Synů Lanonandeků Nebadonu objevil nový a neznámý člen. Tento nový Syn se objevil v poledne, neoznámen a doprovázen jediným terciáfimem, který měl u sebe pověřovací listiny od Věčně Moudrých Uversy, schválených Immanuelem Salvingtonským a nařizujících, že tento nový Syn bude přidělen 11. soustavě 37. souhvězdí jako nástupce za sesazeného Lutentiu a s plnou pravomocí jako zastupující Vládce Soustavy do doby jmenování nového vládce.

119:2.5 (1311.4) Po dobu více než sedmnácti let vesmírného času tento neobyčejný a neznámý dočasný vládce řídil záležitosti a moudře řešil složité situace v této neurovnané a demoralizované lokální soustavě. Žádný jiný Vládce Soustavy nebyl nikdy tak nadšeně milován, nebo tak široce uctíván a respektován. Spravedlností a se soucitem tento nový vládce uvedl tuto nepokojnou soustavu do pořádku a přitom trpělivě pomáhal všem svým podřízeným; dokonce nabídl svému rebelujícímu předchůdci možnost podílet se na řízení soustavy za předpokladu, že se pouze omluví Immanuelovi za svoji nerozvážnost. Ale Lutentia takovou laskavou nabídku odmítl i

když dobře věděl, že tento nový a neobyčejný Vládce Soustavy nebyl nikdo jiný než Michael—ten samý vesmírný vládce, proti kterému se jen nedávno vzbouřil. Ale miliony jeho svedených a oklamaných stoupenců přijalo shovívavost tohoto nového vládce, který byl v té době znám jako Zachránce-Vládce soustavy Palonia.

^{119:2,6 (1311.5)} A potom nastal ten památný den, kdy přijel nový Vládce Soustavy, jmenovaný vrchními orgány vesmíru jako trvalý nástupce sesazeného Lutentii a celá Palonia litovala odchodu nejušlechtilejšího a nejhlavnějšího vládce soustavy, jakého kdy Nabadon poznal. Byl milován celou soustavou a uctíván svými druhy všech skupin Synů Lanonandeků. Jeho odchod neměl slavnostní ráz; velká oslova byla uspořádána až když opustil hlavní řídicí centrum soustavy. Dokonce jeho chybující předchůdce poslal tuto zprávu: „Jsi spravedlivý a poctivý ve všech směrech. Přestože já i nadále odmítám vládu Ráje, jsem nucen uznat, že jsi spravedlivý a soucitný organizátor.“

^{119:2,7 (1312.1)} A potom se tento dočasný vládce rebelující soustavy rozloučil s planetou svého krátkého správního pobytu a tři dny poté se Michael objevil na Salvingtonu a opět se ujal řízení vesmíru Nabadon. Krátce nato následovalo třetí prohlášení Uversy o rozšířené působnosti pravomoci a autoritě Michaela. První prohlášení bylo učiněno v době jeho příchodu do Nabadonu, druhé bylo vydáno brzy po dokončení poskytnutí v podobě Melkisedeka a nyní následuje třetí po skončení druhého poskytnutí, neboli mise v podobě Lanonandeka.

3. Třetí poskytnutí

^{119:3.1 (1312.2)} Nejvyšší rada Salvingtonu oprávněně rozhodla vyhovět žádosti Nositelů Života na 217. planetě v 87. soustavě v 61. souhvězdí poslat jim na pomoc Materiálního Syna. V té době se tato planeta nacházela v soustavě obydlených světů, kde další Vládce Soustavy sešel z cesty; do té doby to byla druhá taková vzpoura v Nebadonu.

^{119:3.2 (1312.3)} Na žádost Michaela bylo rozhodnutí rady ohledně požadavku Nositelů Života této planety oddáleno, aby se počkalo na posouzení této situace Immanuelem a na jeho vyjádření. Toto byl neobvyklý postup a já si dobře pamatuji jak jsme všichni očekávali něco mimořádného a nemuseli jsme dlouho čekat. Michael vložil řízení vesmíru do rukou Immanuela, zatímco Gabrielovi svěřil vedení nebeských sil a po takovém rozdělení svých řídicích povinností se rozloučil s Vesmírným Mateřským Duchem a zmizel ze startovacího pole Salvingtonu přesně tak, jak to udělal ve dvou předchozích případech.

^{119:3.3 (1312.4)} A jak se dalo očekávat, na třetí den poté se objevil, neoznámen, na hlavním řídicím světě 87. soustavy v 61. souhvězdí neznámý Materiální Syn, doprovázený jediným sekunafimem, mající pověření Věčně Moudrých Uversy a schválení Immanuela Salvingtonského. Zastupující Vládce Soustavy ihned jmenoval tohoto nového a záhadného Materiálního Syna zastupujícím Planetárním Princem 217. světa a toto jmenování bylo okamžitě schváleno Nejsvrchovanějšími 61. souhvězdí.

^{119:3.4 (1312.5)} Tak začal tento unikátní Materiální Syn svůj nelehký život na izolovaném světě v podmínkách rozpadu a vzpoury, umístěném v sužované soustavě bez jakéhokoliv přímého

spojení s vnějším vesmírem a pracující sám po dobu celé jedné generace planetárního času. Tento záchranný Materiální Syn přiměl chybujícího Planetárního Prince a celý jeho štáb k tomu, aby litoval svého jednání a zrušil své požadavky a byl svědkem návratu planety zpět k oddané službě pod vládou Ráje, tak jak byla nastolena v lokálních vesmírech. V určenou dobu přijeli na tento zotavený a zachráněný svět Materiální Syn a Materiální Dcera a když byli náležitě dosazeni jako viditelní planetární vládci, dočasný anebo záchranný Planetární Princ se formálně rozloučil a v poledne jednoho dne zmizel. Na třetí den poté se Michael objevil na svém obvyklém místě na Salvingtonu a velmi brzy supervesmírné vysílání přineslo čtvrté prohlášení Věčně Moudrých, oznamující další rozšíření pravomoci Michaela v Nebadonu.

119:3.5 (1312.6) Je mně líto, že nemám povolení vyprávět o trpělivosti, odvaze a schopnosti, se kterými tento Materiální Syn řešil namáhavé situace na této zmatené planetě. Obnova tohoto izolovaného světa je jednou z nejdojemnějších kapitol v kronikách spasení v celém Nebadonu. Ke konci této mise bylo celému Nebadonu zřejmé, proč se jejich milovaný vládce rozhodl vykonávat tato opakovaná poskytnutí sebe sama v podobě některého podřízeného řádu myslících bytostí.

119:3.6 (1313.1) Poskytnutí Michaela jako Syna Melkisedeka, potom jako Syna Lanonandeka a pak jako Materiálního Syna jsou všechna stejně záhadná a nedají se vysvětlit. V každém případě se objevil náhle a jako plně vyvinutý jedinec odpovídající kategorie. Záhada takových inkarnací se nikdy neobjasní a bude známa pouze těm, kteří mají přístup k vnějšímu okruhu záznamů na posvátné sféře Sonarington.

^{119:3,7 (1313,2)} Od tohoto obdivuhodného poskytnutí Planetárního Prince izolovanému a odbojnému světu si žádný Materiální Syn, nebo Materiální Dcera Nebadonu nikdy nepokusili postěžovat si o svých úkolech, nebo stěžovat si na nesnáze při svých planetárních misích. Na věčné časy Materiální Synové vědí, že v Synu Tvořiteli vesmíru mají zkušeného vládce a soucitného přítele, který „byl ve všech bodech prozkoušen a prověřen“ a že i oni musí být také prozkoušeni a prověřeni.

^{119:3,8 (1313,3)} Po každé takové misi následovalo období vzrůstající služby a oddanosti mezi všemi nebeskými inteligencemi vesmírného původu, zatímco každá nová epocha poskytnutí byla charakterizována pokrokem a zlepšením všech metod vesmírného řízení a všech způsobů vládnutí. Od tohoto poskytnutí se žádný Materiální Syn nebo Materiální Dcera nikdy úmyslně nezapojili do vzpoury proti Michaelovi; oni ho milují a ctí příliš oddaně, aby ho někdy vědomě ztratili. Za poslední dobu pouze Adamové byli podvodně a záludně oklamáni vyššími typy rebelujících osobností.

4. Čtvrté poskytnutí

^{119:4,1 (1313,4)} Blížil se konec jednoho z pravidelných tisíciletých zjišťování přítomnosti v Uverse, když Michael vložil vládu Nebadonu do rukou Immanuela a Gabriela; a samozřejmě, majíce na paměti to, co se stalo v minulých případech, byli jsme všichni připraveni stát se svědky zmizení Michaela, aby uskutečnil svoji čtvrtou misi poskytnutí sebe sama a nemuseli jsme čekat dlouho, protože brzy se objevil na startovacím poli Salvingtonu a ztratil se nám z dohledu.

^{119:4.2 (1313.5)} Na třetí den po tomto zmizení jsme si ve vesmírném vysílání do Uversy ze serafského řídicího centra Nebadonu povšimli této důležité zprávy: „Oznamujeme příjezd neznámého seraфа, doprovázeného osamělým supernafimem a Gabrielem Salvingtonským. Tento neregistrovaný seraf odpovídá nebadonskému řádu serafů a má u sebe pověřovací listiny od Věčně Moudrých Uversy, ověřených Immanuelem Salvingtonským. Po prozkoušení tohoto seraфа bylo zřejmé, že náleží k nejvyššímu řádu andělů lokálního vesmíru a byl již přidělen ke sboru vyučujících poradců.“

^{119:4.3 (1313.6)} V době tohoto serafského poskytnutí Michael chyběl Salvingtonu déle než čtyřicet let standardního vesmírného času. Během této doby sloužil jako serafský vyučující poradce, vy byste řekli osobní tajemník, dvaceti šesti různým významným učitelům, působících na dvaceti dvou různých světech. Ve svém posledním, čili závěrečném úkole působil jako poradce a pomocník při misi poskytnutí Syna Trojice-Učitele na 462. světě v 84. soustavě 3. souhvězdí ve vesmíru Nebadon.

^{119:4.4 (1314.1)} Za celou dobu sedmi let svého poslání nebyl nikdy tento Syn Trojice-Učitel zcela přesvědčen o totožnosti svého serafského společníka. Je pravda, že v tom období bylo na všechny serafy pohlíženo se zvláštním zájmem a zvědavostí. My jsme všichni velmi dobře věděli, že náš milovaný Vládce byl někde ve vesmíru v přestrojení za seraфа, ale nemohli jsme si být nikdy jisti jeho totožnosti. Nebyl nikdy jednoznačně poznán až do doby svého přidělení k misi poskytnutí tohoto Syna Trojice-Učitele. Ale po celou tuto dobu byl o tohoto prvotřídního seraфа neobyčejný zájem, čemuž se není co divit,

protože málokdo z nás má možnost neočekávaně hostit Vládce vesmíru, vykonávajícího misi poskytnutí v podobě tvora. A tak ve vztahu k andělům se věčnou pravdou stalo, že jejich Tvořitel a Vládce byl „ve všech bodech prozkoušen a prověřen v podobě serafské osobnosti.“

119:4.5 (1314.2) Jak tato postupná poskytnutí stoupající měrou nabývala povahu nižších forem vesmírného života, Gabriel se stále více a více stával účastníkem těchto dobrodružných inkarnací, ve kterých působil jako vesmírné spojení mezi poskytnutým Michaellem a zastupujícím vládcem vesmíru, Immanuelem.

119:4.6 (1314.3) Doposud Michael získal zkušenosti ze tří poskytnutích sebe sama třem řádům jim stvořených vesmírných Synů: Melkisedeků, Lanonandeků a Materiálních Synů. Nyní svolil zosobnit se v podobě andělského života jako nejvyšší seraf předtím, než obrátí svoji pozornost k různým fázím vzestupující cesty nejnižších forem svých tvorů s vlastní vůlí—evolučních smrtelníků času a prostoru.

5. Páté poskytnutí

119:5.1 (1314.4) Před něco více než třemi sty miliony lety urantijského času jsme byli svědky dalšího předávání vesmírné pravomoci Immanuelovi a pozorovali jsme přípravu Michaela k odjezdu. Tentokrát to bylo jiné než v předchozích případech, protože oznámil, že jeho cílem je Uversa., hlavní řídicí centrum supervesmíru Orvonton. V daném čase náš Vládce odjel, ale vysílání supervesmíru se nikdy nezmínila o příjezdu Michaela do rezidence Věčně Moudrých. Brzy po jeho odjezdu ze Salvingtonu se ve vysílání Uversy objevilo toto důležité

oznámení: „Dnes přijel neoznámen a neočíslován vzestupný poutník smrtelného původu z vesmíru Nebadon, schválený Immanuelem Salvingtonským a doprovázený Gabrielem Nebadonským. Tato neidentifikovaná bytost má dar opravdového ducha a byla přijata do našeho bratrství.“

^{119:5.2 (1314.5)} Kdybyste dnes navštívili Uversu, slyšeli byste vyprávění o těch dnech, kdy tady pobýval Eventod—podivuhodný a neznámý poutník času a prostoru, známý na Uverse pod tímto jménem. A tento vzestupující smrtelník, přinejmenším nádherná osobnost, existující v přesné podobě vzestupných smrtelníků na úrovni dosažení duchovního stadia svého rozvoje, žil a působil na Uverse po dobu jedenácti let standardního času Orvontonu. Tato bytost dostala za úkol vykonávat povinnosti duchovního smrtelníka společně se svými druhy z různých lokálních vesmírů Orvontonu. „Byl ve všech bodech prozkoušen a prověřen stejně jako jeho druhové“ a ve všech případech se projevil jako velmi spolehlivý a vysloužil si důvěru svých nadřízených a současně si trvale získal respekt a věrný obdiv svých duchovních druhů.

^{119:5.3 (1315.1)} Na Salvingtonu jsme s plným zájmem sledovali osud tohoto duchovního poutníka, vědomi si velmi dobře, že kvůli přítomnosti Gabriela tento skromný poutník a bez čísla nebyl nikdo jiný, než poskytnutý vládce našeho lokálního vesmíru. Toto první objevení se převtěleného Michaela v roli představitele jednoho stupně evoluce smrtelníků bylo událostí, která nadchla a upoutala celý Nebadon. O takových věcech jsme slyšeli, ale nyní jsme se toho stali svědky. Michael se objevil na Uverse jako plně vyvinutý a dokonale připravený duchovní smrtelník a jako takový zůstal až do odchodu skupiny

vzestupujících smrtelníků do Havony; nato měl rozhovor s Věčně Moudrými a potom ihned, ve společnosti Gabriela, se náhle a neformálně rozloučil s Uversou, objevši se krátce poté na svém obvyklém místě na Salvingtonu.

119:5.4 (1315.2) Až po dokončení tohoto poskytnutí nám konečně došlo, že Michael se pravděpodobně chystá převtělit se do podoby svých různých řádů vesmírných osobností, od nejvyšších Melkisedeků až úplně dolů do smrtelného těla z masa a krve na evolučních světech času a prostoru. Asi v tuhle dobu začaly učit fakulty Melkisedeků o pravděpodobnosti, že se Michael v určité době převtělí do smrtelného těla a vzniklo hodně spekulací o tom, jakým způsobem se takové nevysvětlitelné poskytnutí uskuteční. To, že Michael byl osobně v roli vzestupujícího smrtelníka vzbudilo nový a zvýšený zájem o celý plán evoluce tvora—vzestupu přes celý lokální vesmír a potom celým supervesmírem.

119:5.5 (1315.3) Přesto způsob uskutečňování těchto po sobě jdoucích poskytnutích zůstal záhadou. Dokonce Gabriel přiznal, že nerozumí metodě, pomocí které tento Rajský Syn, vesmírný Tvořitel, může podle vlastní vůle, převzít osobnost a žít život jednoho ze svých vlastních podřízených tvorů.

6. Šesté poskytnutí

119:6.1 (1315.4) Nyní, když celý Salvington byl obeznámen s přípravami nastávajícího poskytnutí, Michael svolal obyvatele hlavní řídicí planety a poprvé informoval o zbývajících částech plánu převtělení a oznámil, že brzy opustí Salvington, aby prodělal cestu morontiálního smrtelníka v rezidencích Nejsvrchovanějších Otců na hlavní řídicí planetě pátého

souhvězdí. A potom jsme poprvé uslyšeli oznámení, že jeho sedmé a poslední poskytnutí se uskuteční v těle smrtelníka na některém evolučním světě.

^{119:6.2 (1315.5)} Předtím, než opustil Salvington kvůli šestému poskytnutí, Michael oslovil shromážděné obyvatele sféry a pak zmizel všem z dohledu, doprovázen jediným serafem a Jasnou Ranní Hvězdou Nebadonu. Přestože i tentokrát řízení vesmíru bylo svěřeno Immanuelovi, došlo k širšímu rozdělení administrativních povinností.

^{119:6.3 (1315.6)} Michael se objevil v hlavním řídicím centru pátého souhvězdí jako plnohodnotný morontiální smrtelník vzestupného statusu. Je mně líto, že nemám dovoleno sdělit podrobnosti o životě tohoto neočíslovaného morontiálního smrtelníka, protože to byla jedna z nejpozoruhodnějších a nejúžasnějších epoch ve zkušenosti poskytnutí Michaela, nevyjímaje dokonce jeho dramatický a tragický pobyt na Urantii. Ale mezi těmi mnoha omezeními, která mně byla nařízena při přijímání tohoto poslání, je jedno, které mně zakazuje odhalit podrobnosti tohoto obdivuhodného života Michaela jako morontiálního smrtelníka na sféře Endantum.

^{119:6.4 (1316.1)} Když se Michael vrátil z tohoto morontiálního poskytnutí sebe sama, bylo nám všem zřejmé, že náš Tvořitel se stal tvorem jako my, že Vládce Vesmíru byl také přítelem a soucitným pomocníkem i pro nejnižší formy vytvořené inteligence v jeho sférách. Již předtím jsme zaznamenali ve vesmírném řízení vzrůstající přijímání pohledu tvora, které se objevovalo postupně, ale začalo být zřetelnější po završení poskytnutí v podobě morontiálního smrtelníka a dokonce ještě výraznější po jeho návratu ze života tesařova syna na Urantii.

^{119:6.5 (1316.2)} Gabriel nás předem informoval o době Michaelova návratu z morontiálního poskytnutí a podle toho jsme připravili patřičné přivítání na Salvingtonu. Miliony a miliony bytostí z hlavních světů souhvězdí Nebadonu se shromáždilo a většina obyvatel světů přidružených k Salvingtonu se připojila, aby ho přivítali zpátky ve vedení svého vesmíru. V reakci na mnoho našich uvítacích projevů a pronesených oceněních Vládce, který má tak živý zájem o své tvory, pouze odpověděl: „Jenom jsem vykonal příkaz mého Otce. Já pouze dělám to, co působí radost Rajským Synům, kteří milují své tvory a všemožně se jim snaží rozumět.

^{119:6.6 (1316.3)} Ale od toho dne až do hodiny, kdy se Michael vydal na své urantijské dobrodružství jako Syn Člověka, celý Nebadon pokračoval v debatách o mnoha činech svého Nejvyššího Vládce když působil na Endantumu jako převtělený morontiální smrtelník evolučního vzestupu a kde byl ve všech bodech prověřen jako jeho druhové, shromáždění z materiálních světů celého souhvězdí, ve kterém se jeho pobyt odehrál.

7. Sedmé a poslední poskytnutí

^{119:7.1 (1316.4)} V průběhu desítek tisíc let jsme se všichni těšili na sedmé a poslední poskytnutí Michaela. Gabriel nás učil, že toto závěrečné poskytnutí bude v podobě těla smrtelníka, ale vůbec jsme nevěděli kdy to bude, kde to bude a jakým způsobem bude toto završující dobrodružství uskutečněno.

^{119:7.2 (1316.5)} Veřejné oznámení o tom, že Michael si vybral Urantii jako místo svého posledního poskytnutí sebe sama, bylo proneseno krátce potom, kdy jsme se dozvěděli o pochybení

Adama a Evy. A tudíž, po dobu více než třiceti pěti tisíc let váš svět zaujímal velmi význačné místo v radách celého vesmíru. Kolem celého urantijského poskytnutí neexistovalo žádné utajování (kromě záhady převtělení). Od prvního do posledního kroku—až do triumfálního a definitivního návratu Michaela do Salvingtonu jako nejvyššího Vládce Vesmíru—trval nejširší vesmírný zájem o všechno, co se odehrávalo na vašem malém, ale vysoce váženém světě.

^{119:7.3 (1316.6)} Ačkoliv jsme předpokládali, jaká bude metoda poskytnutí, nevěděli jsme, až do doby samotné události, že Michael se objeví na zemi jako bezmocné dítě. Předtím se vždy objevil jako plně vyspělý jedinec, náležící ke skupině osobností, kterou si pro své poskytnutí sebe sama vybral. Proto jsme všichni byli vzrušeni oznámením, vysílaným ze Salvingtonu, že se narodilo děťátko v Betlémě na Urantii.

^{119:7.4 (1316.7)} Tehdy jsme si nejenom uvědomovali to, že náš Tvořitel a přítel dělá nejnebezpečnější krok ve své celé kariéře, očividně riskující své postavení a autoritu při tomto poskytnutí sebe sama jako bezmocné nemluvně, ale také jsme chápali, že zkušenost z tohoto posledního poskytnutí v podobě smrtelníka ho navždy nastolí jako nesporného a nejvyššího vládce vesmíru Nebadon. Po dobu třetiny století urantijského času všechny zraky ve všech částech tohoto lokálního vesmíru byly upřeny na Urantii. Všechny typy inteligencí si byly vědomy toho, že probíhá poslední poskytnutí a protože jsme již dávno věděli o Luciferově vzpouře v Satanii a neloajálnosti Kaligastiji na Urantii, dobře jsme chápali intenzitu boje, který bude následovat poté, jak se náš vládce blahosklonně převtělí na Urantii do nízké formy a podoby lidského těla.

^{119:7.5 (1317.1)} Jóšua, syn Josefův, židovské dítě, byl počat a narozen na svět stejně jako všechny ostatní děti předtím a potom, vyjma toho, že toto konkrétní dítě byl převtělený Michael Nabadonský, božský Syn Ráje a tvořitel celého tohoto lokálního vesmíru věcí a bytostí. A toto tajemství převtělení božstva do lidské formy Ježíše, jehož původ je jinak přirozený tomuto světu, zůstane navždy nevyřešeno. Dokonce i ve věčnosti se nikdy nedozvíte o způsobu a metodě inkarnace Tvořitele do formy a podoby svých tvorů. Je to tajemství Sonaringtonu a takové záhady jsou výlučným vlastnictvím těch božských Synů, kteří prošli zkušeností poskytnutí sebe samých.

^{119:7.6 (1317.2)} Někteří moudří lidé na zemi věděli o blížícím se příchodu Michaela. Prostřednictvím kontaktů jednoho světa s druhým tito mudrci duchovního vnímání se dozvěděli o chystaném poskytnutí Michaela na Urantii. A seraf to oznámil, skrze midbytosti, skupině kaldejských kněží, jejichž vůdcem byl Ardnon. Tito lidé Boha pak navštívili narozené dítě. Jediným nadpřirozeným jevem, souvisejícím s narozením Ježíše, bylo toto sdělení Ardnonovi a jeho druhům serafem, který byl bývalým přidělcem Adama a Evy v první zahradě.

^{119:7.7 (1317.3)} Lidští rodiče Ježíše byli obyčejní lidé své doby a generace a tento převtělený Boží Syn se narodil z ženy a byl vychován stejným způsobem jako jiné děti dané rasy a věku.

^{119:7.8 (1317.4)} Příběh o pobytu Michaela na Urantii, vyprávění o smrtelném poskytnutí Syna Tvořitele na vašem světě, není předmětem a účelem této kapitoly.

8. Status Michaela po posledním poskytnutí

119:8.1 (1317.5) Po Michaelově posledním a úspěšném poskytnutí sebe sama na Urantii byl nejenom schválen Věčně Moudrými jako svrchovaný vládce Nebadonu, ale byl také uznán Vesmírným Otcem jako nepopíratelný panovník lokálního vesmíru svého vlastního tvoření. Po svém návratu do Salvingtonu byl tento Michael, Syn Člověka a Syn Boha, prohlášen za trvalého vládce Nebadonu. Z Uversy přišlo osmé prohlášení o svrchovanosti Michaela, zatímco z Ráje přišlo společné vyjádření Vesmírného Otce a Věčného Syna, ustanovující toto spojení Boha a člověka jedinou hlavou vesmíru a nařizující Věčně Jednotnému, umístěnému na Salvingtonu, oznámit svůj návrat do Ráje. Věčně Věrným v hlavním řídicím centru souhvězdí bylo také nařízeno vystoupit z rad Nejsvrchovanějších. Ale Michael nesouhlasil s odchodem Synů Trojice—poradců a spolupracovníků. Svolal je na Salvington a osobně je požádal, aby navždy zůstali ve službě v Nebadonu. Oni oznámili svým Rajským nadřízeným svoje přání vyhovět této žádosti a krátce nato jim byly vydány mandáty oddělení od Ráje, které tyto Syny středního vesmíru navždy přidělují k řídicí radě Michaela Nebadonského.

119:8.2 (1318.1) Bylo zapotřebí téměř jedné miliardy let urantijského času k završení cesty poskytování Michaela a uskutečnit trvalé ustanovení jeho nejvyšší autority ve vesmíru svého vlastního vytvoření. Michael se narodil jako tvůrce, vzdělán byl jako vykonavatel, vyškolen jako organizátor, ale svoji svrchovanost si musel získat zkušeností. A tímto se váš malý svět stal známým v celém Nebadonu jako aréna, ve které Michael završil zkušenost, která je požadována po každém Rajském Synu Tvořiteli, než je mu svěřena neomezená kontrola a řízení vesmíru své vlastní tvorby. Jak budete stoupat lokálním

vesmírem, budete se dovídat více o myšlenkách osobností, podílejících se na předchozích poskytnutích Michaela.

^{119:8.3 (1318.2)} Uskutečňováním svých poskytnutích v podobě tvorů Michael nejenom že upevňoval svoji vlastní svrchovanost, ale také rozšiřoval vyvíjející se svrchovanost Boha Nejvyššího. Během těchto poskytnutích se Syn Tvořitel nejenže zapojil do sestupného zkoumání různých podstat osobností tvorů, ale také odhalil různotvárné vůle Rajských Božstev, jejichž syntetická jednota, odhalená Nejvyššími Tvořiteli, odhaluje také vůli Nejvyšší Bytosti.

^{119:8.4 (1318.3)} Tyto různé aspekty vůle Božstev jsou navždy zosobněny v lišících se podstatách Sedmi Hlavních Duchů a každé z Michaelových poskytnutích bylo charakterickým odhalením jednoho z těchto projevů božskosti. Při poskytnutí sebe sama v podobě Melkisedeka projevil sjednocenou vůli Otce, Syna a Ducha; při poskytnutí sebe sama jako Lanonandek projevil vůli Otce a Syna; při poskytnutí sebe sama v podobě Adama odhalil vůli Otce a Ducha; jako seraf odkryl vůli Syna a Ducha; jako smrtelník na Uverse zobrazil vůli Společného Činitele; jako morontiální smrtelník projevil vůli Věčného Syna; a při materiálním poskytnutí sebe sama na Urantii žil vůli Vesmírného Otce a to dokonce v těle smrtelníka z masa a krve.

^{119:8.5 (1318.4)} Výsledkem završení těchto sedmi poskytnutích bylo zrovnoprávnění Michaelovy nejvyšší nadvlády a také vytvoření možnosti pro nadvládu Nejvyššího v Nebadonu. Při žádném svém poskytnutí sebe sama neodhalil Boha Nejvyššího, ale souhrn všech sedmi poskytnutích je novým odhalením Nejvyšší Bytosti v Nebadonu.

119:8.6 (1318.5) V získávání zkušenosti při sestupování od Boha k člověku Michael současně poznával zkušenost vzestupu od částečnosti možného projevu k nadřazenosti konečného působení a ukončenosti uvolňování svého potenciálu pro absonitní funkci. Michael, Syn Tvořitel, je časoprostorový tvůrce, ale Michael, sedmidílný Syn Vládce, je členem jednoho z božských sborů, vytvářejících Konečnou Trojici.

119:8.7 (1318.6) Procházejíc zkušeností odhalování vůlí Trojice, projevujících se prostřednictvím Sedmi Hlavních Duchů, Syn Tvořitel prošel zkušeností odhalování vůle Nejvyššího. Jako odhalovatel vůle Nejvyššího, společně se všemi ostatními Syny Vládci, se navždy ztotožnil s Nejvyšším. V této vesmírné epoše on odhaluje Nejvyššího a podílí se na uskutečňování nadvlády Svrchovanosti. Ale my se domníváme, že v příští vesmírné epoše bude spolupracovat s Nejvyšší Bytostí v první empirické Trojici pro vesmíry vnějšího prostoru a také v nich.

119:8.8 (1319.1) Urantia je citovou svatyní celého Nebadonu, hlavní z deseti milionů obydlených světů, smrtelný dům Krista Michaela—vládce celého Nebadonu, planetárního pečovatele-Melkisedeka, spasitele soustavy, adamického vykupitele, serafského druha, společníka vzestupných duchů, morontiálního progresora, Syna člověka v podobě smrtelného těla a Planetárního Prince Urantie. A vaše listiny mají pravdu, když říkají, že tento stejný Ježíš slíbil někdy návrat na svět svého posledního poskytnutí—Svět Kříže.

119:8.9 (1319.2) Tato kapitola, popisující sedm poskytnutí Krista Michaela, je šedesátou třetí v řadě prezentací, připravených různými osobnostmi, vyprávějící o historii Urantie do objevení se Michaela na zemi v podobě lidského těla. Tyto kapitoly byly

schváleny radou dvanácti Nebadonu, působící pod vedením Mantutiji Melkisedeka. Sepsali jsme toto vyprávění a přeložili do anglického jazyka metodou, schválenou našimi nadřízenými, v roce 1935 n.l. urantijského času.

Kniha Urantia

Díl IV. Život a učení Ježíše

Kapitola 120

Poskytnutí Michaela na Urantii

120:0.1 (1323.1) JÁ, MELKÍSEDEK, vedoucí komise zjevení, kterému byl svěřen úkol, určený Gabrielem k tomu, abych dohlížel na nové podání o životě Michaela při jeho pobytu na Urantii v podobě smrtelného těla, jsem oprávněn představit toto vyprávění o některých událostech, které bezprostředně předcházely příchodu Syna Tvořitele na Urantii, aby tady započal poslední fázi svých vesmírných poskytnutích. Prožít takový stejný život, který on dává myslícím bytostem svého vlastního tvoření, čili poskytnout sebe sama v podobě svých různých řádů vytvořených bytostí, je součástí ceny, kterou každý Syn Tvořitel musí zaplatit za úplnou a nejvyšší nadvládu svého „vlastnoručně“ vytvořeného vesmíru věcí a bytostí.

120:0.2 (1323.2) Před událostmi, k popsání kterých právě přistupuji, Michael Nebadonský poskytl šestkrát sám sebe v podobě šesti rozdílných řádů svého vlastního tvoření myslících bytostí. Potom se připravil sestoupit na Urantii v podobě smrtelného těla—nejnižšího řádu svých myslících tvorů vlastní vůle—a v podobě člověka materiálního světa vykonat závěrečný akt v

dramatu získání vesmírné nadvlády v souladu s mandáty božských Rajských Vládců vesmíru vesmírů.

120:0.3 (1323.3) Během každého z předchozích poskytnutích Michael nejenže získal konečnou zkušenost člena jedné skupiny svých vytvořených bytostí, ale získal také nepostradatelnou zkušenost ze spolupráce s Rájem, která sama o sobě nesmírně přispěla k jeho ustanovení vládcem jím vytvořeného vesmíru. V průběhu celého uplynulého času v lokálním vesmíru Michael mohl kdykoliv uplatnit svoji osobní svrchovanou moc jako Syn Tvořitel a jako Syn Tvořitel mohl vládnout svému vesmíru svým vlastním způsobem. V takovém případě by Immanuel a doprovodní Rajští Synové opustili lokální vesmír. Ale Michael si nepřál vládnout Nebadonu pouze na základě svého výhradního práva Syna Tvořitele. V podřízené spolupráci s Rajskou Trojicí chtěl prostřednictvím opravdové zkušenosti dosáhnout vysokého postavení ve vesmíru, které by ho opravňovalo vládnout svému vesmíru a řídit jeho záležitosti s dokonalým rozhledem a moudrostí rozhodování, které bude jednou charakteristické pro ušlechtilé vládnutí Nejvyšší Bytosti. Neusiloval o dokonalost vládnutí jako Syn Tvořitel, ale o svrchovanost řízení, které by se stalo ztělesněním vesmírné moudrosti a božské zkušenosti Nejvyšší Bytosti.

120:0.4 (1324.1) Proto mělo Michaelovo uskutečňování těchto sedmi poskytnutích sebe sama různým řádům svých vesmírných tvorů dvojí účel. Za prvé, získával nezbytnou zkušenost v chápání tvora, která je požadována po všech Synech Tvořitelích předtím, než převezmou úplnou nadvládu. Syn Tvořitel může kdykoliv vládnout svému vesmíru na základě svého titulu, ale jako nejvyšší představitel Rajské Trojice může vládnout pouze

po prodělání sedmi poskytnutích sebe sama v podobě vesmírných tvorů. Za druhé, usiloval o výhradní právo představovat nejvyšší autoritu Rajské Trojice, která může být uplatněna v přímém a osobním řízení lokálního vesmíru. V souladu s tímto se Michael během každého ze svých vesmírných poskytnutích sebe sama úspěšně a vhodným způsobem dobrovolně podřídil různě projevovaným vůlím rozličných spojeních osob Rajské Trojice. To znamená, při prvním poskytnutím byl závislý na sdružené vůli Otce, Syna a Ducha; při druhém poskytnutí na vůli Otce a Syna; při třetím poskytnutí na vůli Otce a Ducha; při čtvrtém poskytnutí na vůli Syna a Ducha; při pátém poskytnutí na vůli Nekonečného Ducha; při šestém poskytnutí na vůli Věčného Syna; a během sedmého a posledního poskytnutí na Urantii na vůli Vesmírného Otce.

^{120:0.5 (1324.2)} Proto Michael spojuje ve své osobní svrchovanosti božskou vůli sedmidílných aspektů vesmírných Tvořitelů se zkušeností rozumět tvorům svého lokálního vesmíru. Tím se jeho vládnutí stalo představitelem nejvyšší možné moci a autority, ale oproštěno od veškeré svévolné povýšenosti. Jeho moc je neomezená, protože pochází z empirického spojení s Rajskými Božstvy; jeho autorita je nezpochybnitelná, poněvadž byla získána prostřednictvím skutečné zkušenosti v podobě vesmírných tvorů; jeho svrchovanost je nejvyšší, protože ztělesňuje současně sedmidílný pohled Rajského Božstva a pohled tvora času a prostoru.

^{120:0.6 (1324.3)} Po stanovení termínu svého posledního poskytnutí sebe sama a po výběru planety, na které se tato mimořádná událost měla odehrát, Michael se sešel s Gabrielem jako vždy

před každým poskytnutím na obvyklé poradě a potom se setkal se svým starším bratrem a Rajským poradcem Immanuelem. Všechny pravomoci, vztahující se k řízení vesmíru a ještě nepředány Gabrielovi, Michael nyní přidělil do správy Immanuelovi. A krátce před Michaelovým odchodem, aby se převtělil na Urantii, Immanuel, přijmuvši správu vesmíru během doby urantijského poskytnutí, sestavil soubor rad pro poskytnutí, který bude sloužit jako průvodce převtělení Michaela, když bude brzy vyrůstat na Urantii jako smrtelník tohoto světa.

120:0.7 (1324.4) Ve spojení s tímto je nutné mít na paměti, že Michael se rozhodl vykonat toto poskytnutí sebe sama v podobě smrtelného těla v závislosti na vůli Rajského Otce. Syn Tvořitel nepotřeboval rady od nikoho, aby uskutečnil toto převtělení, jehož jediným účelem bylo dosažení nadvlády v lokálním vesmíru, ale již zahájil program odhalení Nejvyššího, který obsahuje součinné působení s rozmanitými vůlemi Rajských Božstev. Proto jeho nadvláda, až bude s konečnou platností a osobně získána, bude ve skutečnosti obsahovat veškerou sedmidílnou vůli Božstva tak jak kulminuje v Nejvyšším. Z toho důvodu byl v šesti předchozích případech instruován osobními představiteli různých Rajských Božstev a jejich aliancemi; a nyní byl instruován Věčně Jednotným, velvyslancem Rajské Trojice v lokálním vesmíru Nebadon, jednajícím jménem Vesmírného Otce.

120:0.8 (1325.1) Ochota tohoto mocného Syna Tvořitele ještě jednou se dobrovolně podřídít vůli Rajských Božstev, tentokrát Vesmírného Otce, přinesla okamžitý prospěch a nesmírný užitek. Tímto rozhodnutím jít do takové podřízenosti Michael

v tomto převtělení pozná nejenom povahu smrtelného člověka, ale také vůli Rajského Otce všeho. A kromě toho mohl přistoupit k tomuto unikátnímu poskytnutí s naprostou jistotou, že nejen Immanuel bude vykonávat plnou moc Rajského Otce při řízení jeho vesmíru během jeho nepřítomnosti v době poskytnutí sebe sama na Urantii, ale také s uklidňujícím vědomím toho, že Věčně Moudří supervesmíru převzali ochranu nad jeho sférou na celou dobu poskytnutí.

120:0.9 (1325.2) A taková byla situace v tomto významném čase, když Immanuel představil poslání sedmého poskytnutí. A z tohoto Immanuelova pověření vesmírného vládce, aby se stal následně Ježíšem Nazaretským (Kristem Michaellem) na Urantii, je mně dovoleno představit následující výpisy:

1. Poslání sedmého poskytnutí

120:1.1 (1325.3) „Můj bratře Tvořiteli, brzy se stanu svědkem tvého sedmého a posledního poskytnutí sebe sama ve vesmíru. Nanejvýš svědomitě a dokonale jsi vykonal šest předchozích posláních a nemám sebemenší pochybnost o tom, že stejně úspěšný budeš i v tomto tvém závěrečném poskytnutí, nezbytném pro získání svrchovanosti. Předtím ses objevil na svých sférách poskytnutí jako plně vyvinutá bytost podle vlastního výběru. Nyní se brzy objevíš na Urantii, rozhárané a narušené planetě, kterou sis sám vybral, ne jako plně vyvinutý smrtelník, ale jako bezmocné děťátko. Toto, můj příteli, bude pro tebe nová a nepoznaná zkušenost. Brzy zaplatíš plnou cenu poskytnutí sebe sama a prožiješ do samotného konce to, co představuje převtělení Tvořitele v podobě tvora.

120:1.2 (1325.4) Při každém ze svých předchozích poskytnutích sebe sama si dobrovolně souhlasil podřídít se vůli tří Rajských Božstev a jejich vzájemným božským spojením. Ze sedmi aspektů vůle Nejvyššího jsi byl ve svých předcházejících poskytnutích podřízen všem, kromě osobní vůle tvého Rajského Otce. Nyní, když ses rozhodl podřídít se plně vůli tvého Otce v průběhu svého sedmého poskytnutí sebe sama, já, jako osobní představitel našeho Otce, přebírám neomezenou moc nad tvým vesmírem po dobu tvého převtělení.

120:1.3 (1325.5) Před zahájením poskytnutí sebe sama na Urantii ses dobrovolně zřekl veškeré své mimoplanetární podpory a zvláštní asistence, která by mohla být poskytnuta každému tvorovi tvého vlastního tvoření. Tak, jak tvoji vytvoření synové Nebadonu jsou zcela závislí na tobě pro svoji bezpečnost během jejich putování vesmírem, tak se ty nyní staneš plně a bezvýhradně závislým na svém Rajském Otci pro svoji bezpečnost v průběhu své nastávající smrtelné cesty, plně neznámých těžkých zkoušek. A když dokončíš toto poskytnutí sebe sama, poznáš hluboký smysl a vzácný význam té víry-důvěry, kterou ty tak neochvějně vyžaduješ od všech svých tvorů jako součást jejich důvěrného vztahu s tebou—Tvořitelem a Otcem jejich lokálního vesmíru.

120:1.4 (1326.1) Po celou dobu svého poskytnutí na Urantii musíš mít na paměti především jednu věc, nepřetržité spojení se svým Otcem; a bude to právě dokonalost takového vztahu, díky kterému svět tvého poskytnutí, dokonce celý vesmír tvého vytvoření, spatří nové a srozumitelnější odhalení tvého Otce a mého Otce, Vesmírného Otce všech. Proto tvoje jediná starost bude zaměřena na tvůj osobní život na Urantii. Já budu plně a

vydatně zodpovědný za bezpečnost a jednotnost řízení tvého vesmíru od chvíle tvého dobrovolného vzdání se vlády až do tvého návratu k nám jako Vládce Vesmíru, schváleného Rájem a dostaneš zpět z mých rukou nejenom místodržitelskou moc, kterou jsi mi nyní svěřil, ale místo toho, nejvyšší nadvládu a pravomoc ve svém vesmíru.

120:1.5 (1326.2) A abys měl naprostou jistotu, že jsem zplnomocněn vykonat vše, co nyní slibuji (vědom si velmi dobře, že já jsem záruka celého Ráje za závazné splnění mého slova), oznamuji ti nyní, že jsem právě obdržel výnos Věčně Moudrých Uversy, který zamezí jakémukoliv duchovnímu ohrožení Nebadonu po celou dobu tvého dobrovolného poskytnutí sebe sama. Od toho okamžiku, kdy se zřekneš vědomí, ve chvíli zahájení převtělení do smrtelného těla, do tvého návratu k nám jako nejvyšší a absolutní vládce tohoto vesmíru svého vlastního vytvoření a uspořádání, nemůže se nic vážného stát v celém Nebadonu. Během doby tvé inkarnace se budu držet příkazů Věčně Moudrých, které nepodmíněně nařizují okamžité a automatické zaniknutí každé bytosti, vinné ze vzpoury, nebo zamýšlející vyprovokovat povstání ve vesmíru Nebadon v době, kdy nebudeš přítomen z důvodu tohoto poskytnutí. Můj bratře, vzhledem k Rajské pravomoci, spočívající v mé přítomnosti a povýšené zákonným mandátem Uversy, tvůj vesmír a všichni jeho věrní tvorové budou v bezpečí během tvého poskytnutí sebe sama. Můžeš přistoupit ke své misi pouze s jedinou myšlenkou—rozšířit pravdu o našem Otci myslícím bytostem svého vesmíru.

120:1.6 (1326.3) Jako i v každém z tvých předchozích poskytnutích chtěl bych ti připomenout, že přejímám pravomoc nad tvým

vesmírem jako bratr-pověřenec. Budu uplatňovat plnou autoritu a vykonávat plnou moc tvým jménem. Budu působit tak, jak by působil náš Rajský Otec a v souladu s tvou výslovnou žádostí, abych takto jednal místo tebe. A z tohoto vycházejíc, veškerá takto přidělená pravomoc bude kdykoliv opět tvá, až o ni požádáš. Tvoje poskytnutí sebe sama je naprosto dobrovolné. Jako převtělený smrtelník na světě lidí budeš bez nebeských schopností, ale všechna tebou opuštěná pravomoc může být kdykoliv tvá, jestliže se rozhodneš opět převzít na sebe vesmírnou nadvládu. Pamatuj si, že když se rozhodneš obnovit svoji moc a autoritu, bude to zcela z osobních důvodů, protože já jsem živou a nejvyšší zárukou, jejíž přítomnost a slovo zaručují bezpečné řízení tvého vesmíru v souladu s vůlí tvého Otce. Vzpouře, ke které došlo v Nebadonu třikrát, nemůže nastat během tvé nepřítomnosti v Salvingtonu při uskutečňování tohoto poskytnutí. Na dobu tvého převtělení na Urantii Věčně Moudří nařídili, že každá vzpoura v Nebadonu automaticky v sobě ponese semeno svého vlastního zániku.

120:1.7 (1326.4) Tak dlouho jak budeš vykonávat toto poslední a mimořádné poskytnutí sebe sama, já se zaručuji (s pomocí Gabriela) za spolehlivé řízení tvého vesmíru; a tak tě pověřuji vykonáním této služby—uskutečnění božského odhalení—a získání zkušenosti zdokonaleného porozumění lidí. Já jedním jménem mého a tvého Otce a nabízím ti následující rady, kterými by ses měl řídit v tvém pozemském životě jak si budeš postupně uvědomovat božské poslání tvého pokračujícího pobytu v těle:“

2. Omezení spojená s poskytnutím

120:2.1 (1327.1)

„1. V souladu se zvyklostmi a podle metody Sonaringtonu—ve shodě s mandáty Věčného Syna Ráje—jsem zajistil vše nezbytné pro to, abys neprodleně přistoupil k poskytnutí sebe sama do podoby smrtelníka v souladu s plány tebou vytvořenými a předanými pod moji ochranu Gabrielem. Budeš vyrůstat na Urantii jako obyčejné dítě daného světa a dokončíš své lidské vzdělání—po celou dobu podřízen vůli svého Rajského Otce—prožiješ svůj život na Urantii tak, jak ses rozhodl, završíš svůj pobyt na planetě a připravíš se na vzestup ke svému Otci, abys převzal od něho nejvyšší nadvládu nad svým vesmírem.

120:2.2 (1327.2)

„2. Moje následující rada se netýká tvého pozemského poslání a vesmírného zjevení, i když je úzce spojena jak s tím, tak i druhým. Doporučuji ti, abys po znovu nabytí plného vědomí své božské identity, vzal na sebe další úkol: formálně ukončit vzpouru Lucifera v soustavě Satania, přičemž bys to měl udělat jako Syn Člověka; navrhuji ti, abys jako smrtelník daného světa a ve své slabosti, která se stala silou oddanou podřízeností vůli svého Otce, pokorou dosáhl všeho toho, co si opakovaně odmítal docílit svémocně mocí a silou, kterou jsi byl obdařen v době vypuknutí této hříšné a neopodstatněné vzpoury. Já bych to považoval za vhodné vyvrcholení tvého smrtelného poskytnutí sebe sama, kdyby ses k nám vrátil jako Syn Člověka, Planetární Princ Urantie, jakož i Syn Boží—nejvyšší vládce svého vesmíru. Jako smrtelný člověk, nejnižší typ myslícího tvora Nebadonu, posuď rouhačské požadavky Kaligastiji a Lucifera a vynes nad nimi rozsudek v tvém převzatém nízkém postavení a provždy skonči s ostudným omylem těchto mravně padlých dětí světla. Poté, jak si vytrvale odmítal zdiskreditovat tyto rebely

prostřednictvím použití svých výsadních práv tvořitele, nyní by bylo příhodné, abys v podobě nejnižšího tvora svého tvoření vytrhl nadvládu z rukou těchto hříšných Synů; a tak by tvůj celý lokální vesmír ve vší čestnosti jasně a provždy poznal spravedlnost tvého rozhodování v roli smrtelného člověka o těch věcech, které ti soucit nedovoluje řešit silou svémocné autority. A potom, jak svým poskytnutím sebe sama vytvoříš podmínky pro nadvládu Nejvyššího v Nebadonu, ty tím prakticky skončuješ s nerozsouzenými záležitostmi všech předchozích rebelií, bez ohledu na to, kolik času trvalo toho dosáhnout. Tímto skutkem budou nevyřešené rozbroje v tvém vesmíru v podstatě vyřízeny. A až ti bude svěřena nejvyšší nadvláda nad tvým vesmírem, podobné protesty vůči tvé autoritě již nikdy nemohou nastat v žádné části tvého obrovského osobního tvoření.

120:2.3 (1327.3) „3. Poté, jak úspěšně ukončíš urantijskou vzpouru, což se ti nepochybně podaří, rádím ti přijmout od Gabriela titul „Planetárního Prince Urantie“ jako věčné uznání tvého vesmíru této zkušenosti z posledního poskytnutí sebe sama; a kromě toho, udělej všechno, co je v souladu s účelem tvého poskytnutí, aby se odčinilo utrpení a zmatek, který byl na Urantii způsoben zradou Kaligastiji a následným pochybením Adama.

120:2.4 (1328.1) „4. V souladu s tvým přáním Gabriel a všichni zainteresovaní budou s tebou spolupracovat ve výslovné touze ukončit tvé poskytnutí na Urantii prohlášením o soudním období daného světa, doprovázené završením epochy, vzkříšením spících přeživších smrtelníků a uvedením období poskytnutého Ducha Pravdy.

^{120:2.5 (1328.2)} „5. Pokud jde o planetu tvého poskytnutí a generace lidí, žijících na ní v čase tvého smrtelného pobytu, radím ti, abys působil především v roli učitele. Nejdříve věnuj pozornost osvobození a podnícení duchovní podstaty člověka. Potom osvětlí zatemnělý lidský intelekt, vyléč duše lidí a zbav jejich mysli letitých strachů. A potom, ve shodě s tvou smrtelnou moudrostí pečuj o fyzické zdraví a materiální pohodlí svých bratrů v těle. Žij vzorný náboženský život, protože bude inspirací a poučením pro celý tvůj vesmír.

^{120:2.6 (1328.3)} „6. Na planetě tvého poskytnutí osvobod' ducha člověka, izolovaného vzpourou. Na Urantii přispěj ke svrchovanosti Nejvyššího, aby se tím tato nadvláda rozšířila po rozsáhlých oblastech tvého osobního tvoření. Brzy, díky tomuto materiálnímu poskytnutí sebe sama v lidském těle, se završí osvícenství časoprostorového Tvořitele—získání dvojí zkušenosti z působení v člověku s vůlí Rajského Otce. Ve tvém dočasném životě vůle konečného tvora a vůle nekonečného Tvořitele splynou v jedno i když se také sjednocují ve vyvíjejícím se Božstvu Nejvyšší Bytosti. Rozlij na planetu svého poskytnutí Ducha Pravdy a tím učin všechny normální smrtelníky na této izolované sféře okamžitě a plně přístupnými pro službu fragmentů našeho Rajského Otce— na světech působících Ladičů Myšlení.

^{120:2.7 (1328.4)} „7. Ve všem, co budeš vykonávat na světě svého poskytnutí, měj neustále na mysli, že prožíváš život za účelem osvícení a poučení celého tvého vesmíru. Poskytuješ tento život v těle smrtelného člověka na Urantii, ale tento život prožiješ pro duchovní inspiraci každého člověka a každé nadlidské bytosti na každém obydleném světě, který se stal,

stává se, nebo se stane součástí obrovské galaxie, představující tvoji správnou sféru. Tvůj pozemský život v podobě smrtelného těla nebude prožit pro to, aby se stal příkladem pro smrtelníky Urantie v období tvého pobytu na zemi a ani pro následující generaci lidských bytostí na Urantii či na kterémkoliv jiném světě. Přesněji řečeno, tvůj život v lidském těle na Urantii bude inspirací pro všechny živé bytosti na všech světech Nebadonu a ve všech nastávající epochách.

120:2.8 (1328.5) „8. Tvá významná mise, kterou uskutečníš a prožiješ v podobě smrtelníka, je součástí tvého rozhodnutí prožít život, motivován vykonávat z celého srdce vůli tvého Rajského Otce a tím odhalit Boha, tvého Otce, v době pobytu v těle a především lidským tvorům. A současně budeš také na vyšší úrovni představovat našeho Otce nad-smrtelným bytostem celého Nebadonu. Rovnou měrou, jakou svojí službou nově představíš a rozšíříš zobrazení Rajského Otce lidskému a nadlidskému typu mysli, budeš také současně představovat člověka Bohu. Vyjádří během jednoho tvého krátkého života v lidském těle, jak nikdy předtím v celém Nebadonu, transcendentní možnosti, dosažitelné Bohu znalým člověkem v průběhu krátké smrtelné existence a vytvoř nové a poučné ztvárnění člověka a těžkostí jeho planetárního života pro všechny nadlidské inteligence v celém Nebadonu a na věčné časy. Odcházíš na Urantii v podobě lidského těla a budeš žít jako každý jiný člověk své doby a generace, žít tak, abys ukázal celému svému vesmíru ideál zdokonalené metody nejvyššího zapojení v záležitostech svého rozlehlého vesmíru—dosažení toho stavu, kdy Bůh hledá a nachází člověka a člověk hledá a nachází Boha; a to vše ve vzájemné spokojenosti a v průběhu jednoho krátkého života v těle.

120:2.9 (1329.1) „9. Upozorňuji tě, abys měl neustále na paměti to, že přestože budeš obyčejným člověkem daného světa, potenciálně zůstaneš Synem Tvořitelem Rajského Otce. Ačkoliv po celou dobu tohoto převtělení budeš žít a jednat jako Syn Člověka, tvořivé vlastnosti tvé osobní božskosti tě budou následovat ze Salvingtonu na Urantii. Po příchodu tvého Ladiče Myšlení budeš moci toto převtělení kdykoliv ukončit svojí vůlí. Do příchodu a obdržení Ladiče budu já ručit za tvoji osobní bezúhonnost. Ale po příchodu tvého Ladiče a současně s tvým postupným poznáváním povahy a důležitosti své mise se zdržíš projevování jakýchkoliv přáních, vedoucích k nadlidským činům, skutkům či moci, protože tvé přednosti tvořitele budou součástí tvé smrtelné osobnosti v důsledku neoddělitelnosti těchto vlastností od tvé osobní přítomnosti. Ale nic nadlidského, kromě vůle Rajského Otce, nebude doprovázet tvůj pozemský život, ledaže by sis vědomě a po zralé úvaze přál a učinil nezvratné rozhodnutí, které bude přijato celou tvoji osobností“.

3. Další rady a doporučení

120:3.1 (1329.2) „A nyní, můj bratře, předtím, než se s tebou rozloučím a ty se připravíš k odjezdu na Urantii a poté, kdy jsem ti udělil rady všeobecného charakteru, vztahující se k vykonání tvého poskytnutí sebe sama, dovol mi dát ti určitá doporučení, která vyvstala z porady s Gabrielem a která se týkají méně důležitých aspektů tvého pozemského života. My ti ještě doporučuje:

120:3.2 (1329.3) „1. Abys, ve snaze dosáhnout ideálu smrtelného pozemského života, také věnoval určitou pozornost pochopení

a názornému příkladu některých praktických věcí, které budou ihned užitečné pro tvé lidské bratry.

120:3.3 (1329.4) „2. Co se týče rodinných vztahů, podporuj přijaté zvyky rodinného života, zavedené v čase a generaci tvého poskytnutí. Žij tvůj rodinný a společenský život v souladu se zvyklostmi národa, uprostřed kterého sis zvolil se objevit.

120:3.4 (1329.5) „3. Doporučujeme ti, abys ve svých vztazích ke společenskému řádu omezil své snahy především na obnovení duchovnosti a osvobození intelektu. Vyhýbej se jakémukoliv vměšování se do ekonomické struktury a zasahování do politických záležitostí. Věnuj se zejména tomu, aby tvůj život se stal ideálem nábožného života na Urantii.

120:3.5 (1329.6) „4. Za žádných okolností a ani na nejmenším stupni nezasahuj do normální a systematicky postupující evoluce ras na Urantii. Ale tento zákaz nesmí být vnímán jako limitující tvé snahy zanechat za sebou na Urantii trvalý a zdokonalený systém pozitivní náboženské etiky. Jako Syn, završující soudní období, máš určitá privilegia, vztahující se ke zdokonalení duchovního a náboženského statusu lidí na tomto světě.

120:3.6 (1330.1) „5. Jak uznáš za vhodné, seznam se se stávajícími náboženskými a duchovními směry, které na Urantii najdeš, ale všemi možnými způsoby se snaž zabránit vzniku organizovaného kultu, vyhraněného náboženství, nebo izolovaného umravňujícího uskupení smrtelných bytostí. Tvůj život a učení se stanou obecným dědictvím všech náboženství a všech národů.

120:3.7 (1330.2) „6. Pro to, abys nežádaně přispěl k vytvoření stereotypních systémů urantijských náboženských vír, nebo jiných typů neprogresivních náboženství, my ti dále doporučujeme: nezanechej za sebou na planetě žádné písemnosti. Zdrž se jakéhokoliv psaní na trvalý materiál; přikazuj svým druhům, aby nevytvářeli obrazy či podobizny tvého lidského těla. Dbej na to, aby nic potenciálně modlářského nezůstalo na planetě po tvém odchodu.

120:3.8 (1330.3) „7. Přestože budeš žít normální a běžný společenský život dané planety a budeš normální muž, pravděpodobně nevstoupíš do manželského svazku, který by byl zcela důstojný a v souladu s tvým poskytnutím; ale musím ti připomenout, že jedno z nařízeních Sonaringtonu zakazuje poskytnutému Synu Rajského původu zanechat po sobě lidské potomstvo na jakémkoliv planetě.

120:3.9 (1330.4) „8. Ve vztahu ke všem ostatním detailům tvého nastávajícího poskytnutí sebe sama ti doporučujeme odevzdat se vedení vnitřního Ladiče, učení stále přítomného průvodce člověka— božského ducha a rozumným úsudkům tvé rozvíjející se lidské mysli. Takové spojení vlastností tvora a Tvořitele ti umožní prožít pro nás dokonalý život člověka na planetárních sférách, který nemusí být nutně považován za dokonalý žádným člověkem v jakémkoliv generaci na kterémkoliv světě (tím méně na Urantii), ale plně a svrchovatě naplněn z pohledu mnohem více zdokonalených a zdokonalujících se světů tvého rozsáhlého vesmíru.

120:3.10 (1330.5) A tak, ať tvůj Otec a můj Otec, který nás vždy podporoval v našich minulých činech, tě vede a podporuje a je s tebou od chvíle, kdy nás opustíš, vzdáš se vědomí své

osobnosti, během tvého postupného návratu k poznání své božské identity, převtělené do lidské formy a pak po celou dobu tvé prožité zkušenosti na Urantii až do tvého vysvobození z lidského těla a vzestupu ke svrchovanosti jako pravá ruka našeho Otce. Když tě opět uvidím na Salvingtonu, přivítáme tě jako nejvyššího a absolutního vládce tohoto vesmíru, který jsi stvořil, kterému sloužíš a kterému dokonale rozumíš.

120:3.11 (1330.6) Místo tebe vládnu nyní já. Přijímám výkonnou pravomoc nad celým Nebadonem jako zastupující vládce během tvého sedmého poskytnutí sebe sama v podobě smrtelného člověka na Urantii. A tebe Gabrieli, pověřuji ochranou toho, který se brzy stane Synem Člověka, aby se v moci a slávě ke mně vrátil jako Syn Člověka a Syn Boha. A já, Gabrieli, budu tvým vládcem do návratu Michaela.“

120:3.12 (1330.7) Okamžitě potom, v přítomnosti všech shromážděných obyvatel celého Nebadonu, Michael zmizel z našeho středu a víc jsme ho neviděli na jeho obvyklém místě až do jeho návratu jako nejvyšší a osobní vládce vesmíru, což následovalo po završení jeho poskytnutí sebe sama na Urantii.

4. Inkarnace—proměna dvou v jednoho

120:4.1 (1331.1) A tak některé nehodné děti Michaela, které obvinily svého Tvořitele-otce ze sobeckého usilování o nadvládu a dávaly volný průchod pomlouvání, že Syn Tvořitel svévolně a autokraticky udržuje svoji moc pomocí slepé oddanosti podvedeného vesmíru patolízalských tvorů, budou navždy umlčeny a ohromeny a zaskočeny životem, prožitým službou pro druhé, který Syn Boží nyní začal jako Syn Člověka a v průběhu kterého bude neustále podřízen „vůli Rajského Otce.“

^{120:4.2 (1331.2)} Ale bylo by chybou si myslet, že Kristus Michael, třebaže je bytostí dvojného původu, je dvojitá osobnost. On nebyl Bohem ve spojení s člověkem, ale spíše byl Bohem, vtěleným v člověku. A on vždy byl přesně takovou sloučenou bytostí. Jediným progresivním faktorem v takovém nepochopitelném vztahu bylo vnitřní uvědomění a poznání (lidskou myslí) toho faktu, že je člověkem i Bohem.

^{120:4.3 (1331.3)} Kristus Michael se nestal postupně Bohem. Bůh se nestal v nějakém důležitém okamžiku v pozemském životě Ježíše člověkem. Ježíš byl Bohem a člověkem—vždy a i navždy. A tento Bůh a tento člověk byli a nyní jsou jeden, tak jako Rajská Trojice tří bytostí je ve skutečnosti jedno Božstvo.

^{120:4.4 (1331.4)} Nikdy nepusťte ze zřetele ten fakt, že nejvyšším duchovním smyslem poskytnutí Michaela bylo rozšířit odkrytí Boha.

^{120:4.5 (1331.5)} Smrtelníci Urantie mají různé představy o zázracích, ale my, kteří žijeme jako občané lokálního vesmíru se se zázraky setkáváme zřídka a z těch jsou daleko nejzáhadnějšími inkarnace poskytnutých Rajských Synů. Objevení se Božího Syna na vašem světě zdánlivě přirozenými způsoby považujeme za zázrak—působení univerzálních zákonů za hranicemi našeho chápání. Ježíš Nazaretský byl zázračnou osobností.

^{120:4.6 (1331.6)} V celém průběhu této neobyčejné zkušenosti Bůh-Otec se rozhodl projevit sebe tak, jak to dělá vždy—obyčejným způsobem—normálním, přirozeným a spolehlivým způsobem božského jednání.

Kapitola 121

Údobí Michaelova poskytnutí

121:0.1 (1332.1) JEDNAJÍCÍ pod dohledem dvanáctičlenné komise Spojeného Bratrství Midbytostí Urantie, podporovaná řídícím představitelem našeho řádu a Melkisedeka, odpovědného za sestavení těchto dokumentů, já, sekundární midbytost svého času přidělená apoštolu Ondřeji, jsem pověřena vyložit události života Ježíše Nazaretského tak, jak byly viděny pozemskými tvory mého řádu a jak byly následně zčásti zaznamenány člověkem, který se dočasně nacházel pod mojí ochranou. Vědom si toho, jak jeho Učitel svědomitě nezanechal za sebou písemné záznamy, Ondřej vytrvale odmítal rozmnožovat kopie svého psaného vyprávění. Podobný postoj ze strany dalších apoštolů značně zpozdil napsání Evangelií.

1. Západ v prvním století po Kristu

121:1.1 (1332.2) Ježíš nepřišel na tento svět v epoše duchovního úpadku; v době jeho narození Urantia prožívala takové obrození duchovního myšlení a náboženského života, jaké nepoznala za celou postadamickou historii a jakou od těch dob nikdy neprožila. Když se Michael převtělil na Urantii, svět poskytoval nejvhodnější podmínky pro poskytnutí Syna Tvořitele, jaké nikdy předtím nepřevládaly, nebo nikdy nepanovaly. V průběhu několika stoletích před touto dobou se řecká kultura a řecký jazyk rozšířily po Západě a na Východ a Židé, původem levité, mající ve své podstatě částečně západní a částečně východní rysy, se nesmírně hodili k tomu, aby se využilo takové kulturní a jazykové prostředí pro účinné rozšíření nového náboženství jak na Východ, tak i na Západ.

Tyto nejpříznivější okolnosti byly ještě více posíleny tolerantní politickou vládou Římanů v oblasti Středomoří.

121:1.2 (1332.3) Tato celková souhra světových vlivů je velmi dobře ukázána na činnostech Pavla, který byl svojí náboženskou kulturou hebrejcem z hebrejců, hlásal evangelium židovského Mesiáše v řeckém jazyce, zatímco on sám byl římským občanem.

121:1.3 (1332.4) Nic podobného, jako byla civilizace v době Ježíše, nebylo na Západě předtím ani potom. Evropská civilizace byla jednotná a sladěna v důsledku tří mimořádných vlivů:

121:1.4 (1332.5) 1. Římských politických a sociálních systémů.

121:1.5 (1332.6) 2. Řeckého jazyka a kultury—a do určité míry i filozofie.

121:1.6 (1332.7) 3. Rychle se rozšiřujícím vlivem židovského náboženství a mravní výchovy.

121:1.7 (1332.8) Když se Ježíš narodil, celá oblast Středomoří byla sjednoceným impériem. Dobré cesty, po prvé v celé historii světa, propojovaly mnoho významných center. Moře byla zbavena pirátů a rychle se rozvíjela velká éra obchodu a cestování. Evropa takové období obchodu a cestování potom opět nepoznala až do devatenáctého století po Kristu.

121:1.8 (1333.1) Přes vnitřní mír a povrchní blahobyt řecko-římského světa většina obyvatel impéria trpěla bídou a nedostatkem. Vedle malé bohaté vyšší třídy existovala zubožená a zbídačená spodní třída prostých a obyčejných lidí. V té době neexistovala

žádná spokojená a prosperující střední třída; ta se teprve začala objevovat v římské společnosti.

^{121:1.9 (1333.2)} Po předchozích nedávných prvních bojích mezi rozšiřujícími se římskými a parthskými státy zůstala Sýrie v rukou Římanů. V době Ježíše Palestina a Sýrie prožívaly období prosperity, relativního míru a rozsáhlého vzájemného obchodování se zeměmi jak na východě, tak i na západě.

2. Židovský národ

^{121:2.1 (1333.3)} Židé náleželi ke starší semitské rase, ke které také patřili Babyloňané, Fénicičané a noví nepřátelé Říma—Kartáginci. V průběhu první části prvního století po Kristu byli Židé nejvlivnější skupinou mezi semitskými národy a shodou okolností zaujímali výsadní strategickou pozici v tehdejším světě řízeného a organizovaného obchodu.

^{121:2.2 (1333.4)} Mnoho důležitých cest, spojujících starobylé národy, procházelo přes Palestinu, která se tímto stala setkávacím místem, nebo křižovatkou tří kontinentů. Přeprava, obchod a vojska Babylonu, Asýrie, Egypta, Sýrie, Řecka, Parthie a Říma se postupně přehnaly přes Palestinu. Od pradávna vedly určitými místy této oblasti početné stezky karavan z východu do prosperujících mořských přístavů na východním konci Středozemního moře, odkud lodě přeplavovaly jejich náklady do všech přímořských oblastí Západu. A více než polovina těchto karavanních stezek procházela přes, anebo kolem malého města Nazaret v Galileji.

^{121:2.3 (1333.5)} Přestože Palestina byla domovem židovské náboženské kultury a místem narození křesťanství, Židé byli

rozptýlení po světě, žijící v mnoha národech a obchodující v každé provincii římských a parthských států.

121:2.4 (1333.6) Řecko dalo jazyk a kulturu, Řím vybudoval cesty a sjednocené impérium, ale rozehnání Židů s jejich více než dvě stě synagogami a dobře organizovanými náboženskými komunitami, rozptýlenými po celém římském světě, poskytlo kulturní centra, ve kterých bylo prvně přijato nové evangelium království nebeského a ze kterých se potom rozšířilo do nejvzdálenějších končin světa.

121:2.5 (1333.7) Každá židovská synagoga tolerovala malou skupinu nežidovských věřících—“oddaných“ a „Boha se bojících“ lidí a právě v takové skupině novověrců Pavel získal většinu ze svých prvních konvertitů ke křesťanství. Dokonce chrám v Jerusalemu má svoji vyzdobenou síň pro pohany. Existovalo velmi úzké spojení mezi kulturou, obchodem a pobožností Jerusalema a Antiochie. V Antiochii byli učedníci Pavla poprvé nazváni „křesťany“.

121:2.6 (1333.8) Soustředění chrámového uctívání Židů do Jerusalemu znamenalo současně přežití jejich monoteizmu a naději na rozvoj a rozšíření do světa nové a zvětšené koncepce o tom jediném Bohu všech národů a Otci všech smrtelníků. Chrámová služba v Jerusalemu představovala přežití náboženské kulturní koncepce navzdory zániku řady pohanských národních panovníků a pronásledovatelů rasy.

121:2.7 (1334.1) Přestože v tu dobu byl židovský národ vazalským státem Říma, měl do značné míry vlastní vládu a jeho lid si dobře pamatoval nedávné hrdinské činy Judy Makabejského a jeho bezprostředních následníků za osvobození a proto se chvěl

očekáváním brzkého příchodu ještě většího vysvoboditele, dlouho očekávaného Mesiáše.

^{121:2.8 (1334.2)} Důvod přežití Palestiny, království Židů, jako polozávislého státu, spočíval v zahraniční politice Říma, který chtěl mít kontrolu nad hlavní dopravní cestou Palestiny, spojující Sýrii a Egypt a také západní konečná stanoviště karavanních cest mezi Východem a Západem. Řím si nepřál, aby se v Levantě objevila nějaká síla, která by mohla omezit jeho budoucí expanzi v těchto oblastech. Záměrem jeho intrikářské politiky bylo postavit proti sobě seleukovskou Sýrii a ptolemaiovský Egypt, což vyžadovalo podporovat Palestinu jako samostatný a nezávislý stát. Politika Říma, rozklad Egypta a postupné oslabování Seleukovců před narůstající mocí Parthie, vysvětluje, proč po několik generací malá a nesilná skupina Židů byla schopna udržovat svoji samostatnost jak vůči Seleukovcům na severu, tak i Ptolemaiovcům na jihu. Tuto příhodnou svobodu a nezávislost na politické nadvládě okolních a mocnějších národů Židé připisovali faktu, že jsou „vyvoleným národem“ přímým zásahem Jahveho. Takový postoj rasové nadřazenosti jim velmi ztěžoval snášet vrchnost Říma, když je nakonec ovládl. Ale i v takovou smutnou dobu Židé odmítali přijmout tu pravdu, že jejich celosvětová mise měla duchovní charakter a ne politický.

^{121:2.9 (1334.3)} V době Ježíše Židé byli neobyčejně bázlivi a podezíraví, protože jim vládl cizozemec, Herodes Idumejský, který se zmocnil nadvlády v Judeji vychytralým získáním přízně římských vládců. A přestože Herodes hlásal věrnost hebrejským obřadním rituálům, nechal vystavět chrámy pro mnoho cizích bohů.

121:2.10 (1334.4) Přátelské vztahy Heroda s římskými vládci umožňovaly židům bezpečné cestování po celém světě a tím mohli ve zvýšené míře šířit nové evangelium království nebeského i do vzdálených míst římského impéria a jiných národů, se kterými byly uzavřeny mírové dohody. Herodovo panování také značně přispělo k pozdějšímu směšování hebrejských a helénistických filozofií.

121:2.11 (1334.5) Herodes vybudoval přístav Cesarea, který ještě více posílil pozici Palestiny jako křižovatky civilizovaného světa. Zemřel v roce 4 př. Kr. a jeho syn Herodes Antipas vládl Galileji a Pereji v době Ježíšova mládí a služby do roku 39 po Kr. Antipas byl, jako jeho otec, velkým stavitelem. Znovu vystavěl mnoho měst Galileje, včetně významného obchodního centra Sepfóris.

121:2.12 (1334.6) Náboženští vůdci a rabínští učitelé Jeruzaléma nebyli Galilejcům příliš nakloněni. Když se narodil Ježíš, Galilea byla více pohanská než židovská.

3. Pohanský svět

121:3.1 (1334.7) Přestože sociální a ekonomický stav římského státu nebyl v nejlepším pořádku, dlouhotrvající vnitřní mír a prosperita byly příznivé pro poskytnutí Michaela. V prvním století po Kristu byla společnost v oblasti Středomoří složena z pěti přesně stanovených vrstev:

121:3.2 (1335.1) 1. Aristokracie. Vyšší třídy, mající peníze a oficiální moc, privilegované a vládnoucí skupiny.

121:3.3 (1335.2) 2. Obchodní skupiny. Velcí kupci a bankéři, obchodníci—významní dovozci a vývozci—mezinárodní kupci.

^{121:3.4 (1335.3)} 3. Nevelká střední třída. Přestože tato skupina byla opravdu malá, byla velmi vlivná a stala se morální oporou rané křesťanské církve, která doporučovala těmto skupinám udržovat svá rozmanitá řemesla a živnosti. Mnoho farizejů mezi Židy náleželo k této třídě živnostníků.

^{121:3.5 (1335.4)} 4. Svobodný proletariát. Tato skupina měla nízké, nebo žádné společenské postavení. I když byli hrdi na svoji svobodu, měli značnou nevýhodu v tom, že byli nuceni soutěžit s otrockou prací. Vyšší třídy na ně pohlížely s opovržením, považujíc je za vhodné pouze pro „rozmnožování“.

^{121:3.6 (1335.5)} 5. Otroci. Polovinu populace římského státu tvořili otroci; mnozí z nich byli silnými jedinci a rychle se dostali mezi svobodný proletariát a i mezi živnostníky. Většina z nich byla buď průměrná, nebo velmi podřadná.

^{121:3.7 (1335.6)} Z otročování dokonce i kvalitních národů bylo význačným rysem výbojných válek Říma. Pán měl nad svým otrokem neomezenou moc. Raná křesťanská církev byla z převážné části složena z nižších tříd a otroků.

^{121:3.8 (1335.7)} Schopní a výkonní otroci často dostávali mzdu a z našetřeného výdělku byli schopni vykoupit si svoji svobodu. Mnoho takových osvobozených otroků se vypracovalo do vysokých postaveních ve státě, církvi a ve světě obchodu. A právě takové možnosti udělaly ranou křesťanskou církev tak tolerantní k této upravené formě otroctví.

^{121:3.9 (1335.8)} V Římském impériu prvního století po Kristu nebyly žádné rozšířené sociální problémy. Většina lidí pokládala sebe za příslušníky té dané skupiny, ve které se narodili. Pro

talentované a schopné jedince byly vždy otevřené dveře, kterými mohli vystoupat z nižší vrstvy do vyšší vrstvy římské společnosti, ale lidé byli obvykle spokojeni se svým společenským zařazením. Neměli třídní uvědomění a ani se nedívali na tyto třídní rozdíly jako na nespravedlivé či nesprávné. Křesťanství v žádném případě nebylo ekonomickým hnutím, jehož cílem by bylo zlepšení životních podmínek strádajících a utlačovaných tříd.

^{121:3.10 (1335.9)} Přestože žena požívala větší svobodu v celém římském impériu než v Palestině, kde její práva byla omezena, svojí starostí o rodinu a vrozeným soucítěním židovská žena daleko převyšovala ženu pohanského světa.

4. Pohanská filozofie

^{121:4.1 (1335.10)} Z morálního hlediska pohané byli poněkud na nižší úrovni než Židé, ale srdce ušlechtilějších pohanů oplývala pudy pro přirozenou dobrotu a potenciál lidské lásky, ve které semínko křesťanství mohlo vyklíčit a přinést bohatou úrodu morálního charakteru a duchovních skutků. V té době v pohanském světě převládaly čtyři velké filozofie, všechny více či méně odvozeny z dřívějšího platonismu Řeků. Tyto školy filozofie byly:

^{121:4.2 (1335.11)} 1. Epikurejská. Tato škola myšlení kladla důraz na usilování o štěstí. Lepší z Epikurejců si nelibovali v nestřídmé smyslnosti. Toto učení přinejmenším pomohlo k vysvobození Římanů ze zajetí smrtonosnější formy fatalismu; epikureismus učil, že lidé mohou udělat něco pro zlepšení svého pozemského postavení. Tato nauka úspěšně bojovala s primitivní pověrou.

2. Stoická. Stoicismus byla vyšší filozofií lepších tříd. Stoikové věřili v to, že nad celou přírodou vládne Rozum-Osud. Učili, že duše člověka je božská; že je uvězněna ve zlém těle fyzické podstaty. Duše člověka dosáhne svobody žitím v harmonii s přírodou, Bohem; takto ctnost se stala vlastní odměnou. Stoicismus dosáhl vznešené mravnosti a jeho ideály nebyly od té doby překonány žádným čistě lidským filozofickým systémem. Ačkoliv Stoikové se prohlašovali za „potomky Boha“, nedokázali ho poznat a proto ho nedokázali najít. Stoicismus zůstal filozofií; nikdy se nestal náboženstvím. Jeho stoupenci se snažili dovést své mysli do harmonie s Univerzální Myslí, ale nedokázali si představit, že jsou dětmi milujícího Otce. Pavel se silně opíral o Stoicismus, když napsal: „Naučil jsem se být spokojený v jakémkoli stavu.“

3. Kynická. Přestože Kynikové přičítali vznik své filozofie Diogénu Aténskému, většina jejich nauky byla odvozena ze zbytků učení Machiventy Melkisedeka. Kynismus byl zpočátku více náboženstvím než filozofií. Kynikové alespoň udělali svůj nábožensko-filozofický systém demokratickým. Na polích a na trzích neustále hlásali svoji doktrínu o tom, že „člověk může spasit sám sebe, když to bude chtít“. Hlásali prostotu a ctnost a vybízeli lidi, aby se nebáli smrti. Tito potulní hlasatelé kynismu udělali hodně pro to, aby připravili duchovně hladovou populaci k pozdějšímu příchodu křesťanských misionářů. Forma a styl, kterých se Pavel přidržel ve svých listech, značně připomínaly populární kázání kyniků.

^{121:4.5 (1336.3)} 4. Skeptická. Skepticismus tvrdil, že vědění je iluzorní a že přesvědčení a jistota jsou nemožné. Byl to ryze negativní postoj a nikdy se příliš nerozšířil.

^{121:4.6 (1336.4)} Tyto filozofie měly polonáboženský charakter; často byly posilňující, etické a zušlechťující, ale obvykle byly mimo dosah obyčejných lidí. Snad s výjimkou kynismu to byly filozofie pro silné a moudré, nebyla to náboženství spasení pro všechny, včetně slabých a chudých.

5. Pohanská náboženství

^{121:5.1 (1336.5)} V průběhu všech předcházejících věků náboženství bylo především záležitostí kmene, nebo národa; zřídka to byla věc, která by se týkala jedince. Bohové byli kmenoví nebo národní, ale ne osobní. Takové náboženské systémy poskytl málo uspokojení pro individuální duchovní touhy obyčejného člověka.

^{121:5.2 (1336.6)} V době Ježíše existovala na Západě následující náboženství:

^{121:5.3 (1336.7)} 1. Pohanské kulty. Tyto kulty představovaly kombinaci helénské a latinské mytologie, patriotismu a tradic.

^{121:5.4 (1336.8)} 2. Uctívání císaře. Toto zbožňování člověka jako symbol státu bylo silně odmítáno Židy a ranými křesťany, což vedlo okamžitě k tvrdému pronásledování obou církví římskou vládou.

^{121:5.5 (1337.1)} 3. Astrologie. Tato pseudověda Babylonu se vyvinula do náboženství po celém řecko-římském impériu. Dokonce i

člověk dvacátého století se ještě plně neosvobodil od těchto pověřivých hypotéz.

^{121:5.6 (1337.2)} 4. **Mysteriózní náboženství.** Duchovně vyhladovělý svět zaplavil proud mysteriózních kultů ; nová a podivná náboženství z Levantu okouzila obyčejné lidi a slíbila jim individuální spasení. Tato náboženství se rychle stala přijímanou vírou nižších tříd řecko-římského světa. A značnou měrou připravila cestu pro rychlé rozšíření daleko dokonalejšího křesťanského učení, které představilo velkolepou koncepci Božstva, spojenou s pozoruhodnou teologií pro inteligentní a hlubokomyslnou nabídku spasení pro všechny, včetně zaostalého, ale duchovně hladového obyčejného člověka těch dnů.

^{121:5.7 (1337.3)} Mysteriózní náboženství způsobila konec národním vírám a vedla ke zrodu početných osobních kultů. Záhad existovalo mnoho, ale všechny měly všeobecné charakteristické rysy:

^{121:5.8 (1337.4)} 1. **Mýtická legenda, mystérium**—odtud vzešlo i to jméno. Jako pravidlo, takové mystérium bylo spojeno s příběhem o životě a smrti nějakého boha a jeho návratu do života, což je vidět na příkladu učení Mithraismu, které po nějakou dobu bylo soudobým s Pavlovým vznikajícím křesťanstvím a konkurovalo mu.

^{121:5.9 (1337.5)} 2. **Mystéria** měla nenárodní a mezirasový charakter. Byla založena na ideálech osobnosti a bratrství a dala vzniknout náboženským bratrstvím a početným sektářským společnostem.

121:5.10 (1337.6) 3. Jejich bohoslužby byly charakterizovány propracovanými obřady zasvěcování a působivými symboly uctívání. Jejich tajné ceremonie a rituály byly někdy ohavné a odporné.

121:5.11 (1337.7) 4. Ale bez ohledu na povahu jejich obřadů či na stupeň jejich excesů tato mystéria slibovala svým oddaným spasení, „osvobození od zla, přežití smrti a věčný život v blažených sférách daleko od tohoto světa strádání a otročení“.

121:5.12 (1337.8) Ale bylo by chybou, kdybyste zaměnili učení Ježíše s mystériemi. Popularita mystérií hovoří o úsilí člověka nalézt spasení, což ukazuje skutečný hlad a žízeň po osobním náboženství a individuální spravedlnosti. I když tato mystéria nedokázala dostatečně uspokojit tyto touhy, připravila cestu pro následné objevení se Ježíše, který opravdu přinesl na tento svět chléb a vodu života.

121:5.13 (1337.9) Pavel, ve snaze využít rozšířenou oddanost k lepším typům mysteriózních náboženství, udělal některé změny v učení Ježíše, aby je tak učinil přijatelnějšími pro větší počet případných konvertitů. Ale i takto Pavlem upravené Ježíšovo učení (křesťanství) bylo mnohem dokonalejší než to nejlepší z mystérií. Příčin bylo několik:

121:5.14 (1337.10) 1. Pavel učil morální vykoupení, etické spasení. Křesťanství ukázalo na nový život a prohlásilo nový ideál. Pavel upustil od magických rituálů a obřadního čarování.

121:5.15 (1337.11) 2. Křesťanství se představilo jako náboženství, usilující o konečná řešení lidského problému, protože nenabídlo pouze spasení od soužení a také od smrti, ale také

slíbilo osvobození od hříchu s následným obdařením poctivého charakteru a vlastností, nezbytných pro věčný život.

121:5.16 (1338.1) 3. Mystéria byla založena na mýtech. Křesťanství, hlásané Pavlem, bylo založeno na historickém faktu: na poskytnutí Michaela—Božího Syna lidstvu.

121:5.17 (1338.2) U pohanů morálka nebyla nutně spojována s filozofií či náboženstvím. Za hranicemi Palestiny se lidé málo zamýšleli nad tím, že nábožný kněz by měl vést mravný život. Židovské náboženství a potom učení Ježíše a později vznikající křesťanství Pavla byly prvními evropskými náboženstvími, které měly ve své osnově jak mravnost, tak i etiku, vyžadujíc od věřících věnovat pozornost jednomu i druhému.

121:5.18 (1338.3) Do takové generace lidí, ovládané takovými kusovými systémy filozofie a zmatené takovými složitými náboženskými kulty, se v Palestině narodil Ježíš. A této stejné generaci dal potom své evangelium osobního náboženství—spočívající v tom, že člověk je Božím synem.

6. Hebrejské náboženství

121:6.1 (1338.4) Na konci prvního století před Kristem náboženské myšlení Jerusalemu bylo značně ovlivněno a do určité míry pozměněno kulturním učením Řeků a také řeckou filozofií. V dlouhém boji mezi názory východních a západních škol na hebrejské myšlení, Jerusalemu, zbytek Západu a Levanty obecně přijal západožidovský, čili upravený helénistický postoj.

121:6.2 (1338.5) Ve dnech Ježíše převládaly v Palestině tři jazyky: obyčejní lidé mluvili určitým aramejským dialektem; kněží a rabíni mluvili hebrejsky; vzdělané třídy a lepší vrstva Židů

obecně mluvily řecky. Raný překlad hebrejských svatých knih do řečtiny v Alexandrii byl v nemalé míře odpovědný za následnou nadvládu řeckého křídla nad židovskou kulturou a teologií. A spisy křesťanských učitelů se měly brzy objevit ve stejném jazyce. Obroda judaismu se datuje od řeckého překladu hebrejských svatých knih. To byl významný vliv, který později určil přesun křesťanského kultu Pavla směrem na Západ namísto na Východ.

^{121:6.3 (1338.6)} Ačkoliv helénizované židovské víry byly jen velmi málo ovlivněny učením Epikurejců, byly značně materiálně zasaženy filozofií Platona a doktrínami sebeodříkání Stoiků. Výrazný zásah stoicismu je viditelný ve Čtvrté knize Makabejské; proniknutí jak platónské filozofie, tak i stoického učení se projevuje v Moudrostech Šalomouna. Helénizovaní Židé vnesli do hebrejských svatých knih takový jinotajný výklad, že nebylo pro ně obtížné přizpůsobit hebrejskou teologii jimi uctívanou, filozofii Aristotela. Ale to všechno působilo zhoubný zmatek až do doby, kdy tyto problémy vzal do svých rukou Filón Alexandrijský, který přistoupil ke sladění a systemizaci řecké filozofie a hebrejské teologie do uceleného a docela soudržného systému náboženské víry a praktikování. A bylo to právě toto pozdější učení skloubené řecké filozofie a hebrejské teologie, které převládalo v Palestině v době života a učení Ježíše a které Pavel použil jako základ, na němž vystavěl svůj progresivnější a osvícenější kult křesťanství.

^{121:6.4 (1338.7)} Filón byl velkým učitelem. Od dob Mojžíše nežil člověk, který by takovým výrazným způsobem ovlivnil etické a náboženské myšlení západního světa. V celé dlouhé lidské

historii vývoje systémů etických a náboženských učení se objevilo sedm výjimečných učitelů: Setard, Mojžíš, Zoroaster, Lao-ťc, Buddha, Filón a Pavel.

^{121:6.5 (1339.1)} Mnoho, ale ne všechny Filónovy nesrovnalosti, vyplývající ze snahy skloubit řeckou mystickou filozofii a římské stoické učení se zákonodárnou teologií Hebrejců, Pavel rozpoznal a moudře je odstranil ze svého základního předkřesťanského bohosloví. Filón připravil cestu pro Pavla, aby plně obnovil koncepci Rajské Trojice, která byla dlouhou dobu v židovské teologii nepoužívána. Pouze v jedné věci se Pavlovi nepodařilo udržet krok s Filónem, nebo překonat učení tohoto bohatého a vzdělaného alexandrijského žida a to byla teorie o vykoupení; Filón vyzýval k odklonu od učení, že odpuštění lze získat pouze skrze prolití krve. On snad také tušil o realitě a přítomnosti Ladičů Myšlení mnohem více a jasněji než Pavel. Ale Pavlova teorie o prvotním hříchu—učení o dědičné vině a vrozeném zlu, vyžadující vykoupení—vychází částečně z Mithraismu, majíce jen málo společného s hebrejskou teologií, filozofií Filóna či učením Ježíše. Některé pasáže Pavlova učení o původním hříchu a vykoupení jsou jeho originální výplody.

^{121:6.6 (1339.2)} Evangelium podle Jana, poslední z vyprávění o pozemském životě Ježíše, bylo adresováno národům Západu a představuje události s ohledem na postoj alexandrijských křesťanů, kteří byli také stoupenci učení Filóna.

^{121:6.7 (1339.3)} Přibližně v době, kdy žil Ježíš, došlo v Alexandrii ke změně cítění směrem k Židům a z této bývalé židovské bašty vyšla zlovolná vlna pronásledování, zachvacující také Řím, odkud jich bylo tisíce vyhnáno. Ale taková kampaň

pomlouvání měla krátkého trvání; velmi brzy císařská moc obnovila omezené svobody Židů v celém impériu.

^{121:6.8 (1339.4)} Po celém světě, bez ohledu kam se Židé rozšířili kvůli obchodu, nebo útisku, všichni jako jeden měli svá srdce soustředěna na svatý chrám v Jerusalemu. Židovská teologie se zachovala taková, jak byla vykládána a praktikována v Jerusalemu, třebaže byla několikrát zachráněna před zapomněním včasným zásahem některých babylonských učitelů.

^{121:6.9 (1339.5)} Až dva a půl milionů rozptýlených Židů přicházelo do Jerusalema slavit své národní náboženské svátky. A nehlédě na teologické či filozofické rozdílnosti východních (Babyloňanů) a západních (helénistických) Židů, všichni svorně souhlasili s Jeruselemem jako centrem jejich úcty a neustálého očekávání příchodu Mesiáše.

7. Židé a pohané

^{121:7.1 (1339.6)} V časech Ježíše Židé dospěli k ustálené koncepci svého původu, historie a osudu. Vystavěli pevnou dělicí zeď mezi sebou a nežidovským světem; na způsoby pohanů pohlíželi s hlubokým opovržením. Ctili slovo zákona a libovali si v upjatosti, založené na falešné pýše svého původu. Vytvořili si představy o slíbeném Mesiáši a většina z těchto očekávání představovala Mesiáše, který přijde jako součást jejich národní a rasové historie. Pro Hebrejce těch dnů židovská teologie byla nezvratně stanovena a navždy dána.

^{121:7.2 (1339.7)} Učení a způsoby Ježíše, vztahující se k toleranci a dobrotě byly v protikladu s dlouhodobým postojem Židů k

jiným národům, které považovali za beznabožské. Po generace Židé udržovali postoj k vnějšímu světu, který jim neumožňoval přijmout Ježíšovo učení o duchovním bratrství člověka. Nebyli ochotni dělit se o Jahve stejným dílem s pohany a byli stejně neochotni přijmout jako Syna Božího toho, kdo šířil takové nové a zvláštní učení.

121:7.3 (1340.1) **Zákoníci, farizejové a kněží drželi židy v nesmírném zajetí rituálnosti a dědictví, v zajetí mnohem vážnějším, než v zajetí politické nadvlády Říma. Židé Ježíšovy doby byli nejenom podrobeni zákonu, ale stejným dílem byli spoutáni zotročujícími požadavky tradic, které ovlivňovaly a vymezovaly každou oblast osobního a společenského života. Tato přesně stanovená pravidla chování řídila a ovládala život každého loajálního žida a není překvapující, že okamžitě zavrhnou jednoho ze svých členů, který se opovážil zamítnout jejich posvátné tradice a který si dovolil opovrhovat jejich dlouho uctívanými pravidly společenského chování. Stěží si mohli vážit učení toho, který neváhal dostat se do rozporů s dogmaty, jenž oni považovali za ustanovené samotným Otcem Abrahamem.**

121:7.4 (1340.2) **V prvním století po Kristu slovní výklad zákona uznávanými učiteli—zákoníky—se stal vyšší autoritou, než samotný psaný zákon. A to všechno usnadnilo některým náboženským vůdcům Židů postavit lid proti přijetí nového evangelia.**

121:7.5 (1340.3) **Tyto okolnosti znemožnily židům naplnit jejich božský osud jako poslů nového evangelia náboženské nezávislosti a duchovní svobody. Nedokázali zpřetrhat pouta tradice. Jeremjáš mluvil o „zákonu, který bude vepsán v srdcích**

lidí“, Ezechiel hovořil o „novém duchu, který bude žít v duši lidí“ a Žalmista se modlil proto, aby Bůh „vložit do srdce čistotu a obnovil ušlechtilého ducha“. Ale, když židovské náboženství poslušné práce a otrocké podrobenosti zákonu se stalo obětí stagnace strnulých tradic, vývoj náboženského myšlení se přesunul na západ, k národům Evropy.

^{121:7.6 (1340.4)} A proto jiné národy byly vyzvány rozšířit do světa progresivní teologii—systém učení, ztělesňující řeckou filozofii, římský zákon, židovskou morálnost a evangelium osobní svatosti a duchovní svobody, zformulovaný Pavlem a založeným na učení Ježíše.

^{121:7.7 (1340.5)} Mateřským znamením křesťanského kultu Pavla byla židovská morálnost. Židé se dívali na historii jako na prozřetelnost Boha—působení Jahveho. Řekové přinesli do nového učení jasnější představy o věčném životě. Pavlovy teologické a filozofické nauky byly ovlivněny nejenom učením Ježíše, ale také Platónem a Filónem. V oblasti etiky byl inspirován nejenom Kristem, ale také stoicismem.

^{121:7.8 (1340.6)} Evangelium Ježíše, tak jak bylo vyjádřeno v kultu antiochejského křesťanství Pavla, se stalo směsicí následujících učeních:

^{121:7.9 (1340.7)} 1. Filozofických úvah řeckých novověrců judaismu, zahrnujících některé jejich představy o věčném životě.

^{121:7.10 (1340.8)} 2. Přitažlivým učením převládajících mysteriózních kultů, především mithraických doktrín o vykoupení, usmíření a spasení přinesením oběti některému bohu.

121:7.11 (1340.9) 3. Pevné morálce tradičního židovského náboženství.

121:7.12 (1341.1) Středomořské římské impérium, parthská říše a přilehlé národy, existující v době Ježíše, měly hrubé a primitivní představy o geografii světa, astronomii, zdraví a nemocech; a byly přirozeně ohromeny novými a překvapujícími výroky tesaře z Nazaretu. Představy o posedlosti duchem, dobrým či zlým, se vztahovaly nejenom na lidské bytosti, ale každý kámen a strom byl mnohými považován za duchem posedlý. Toto byl věk kouzel a bylo běžné, že všichni věřili na zázraky.

8. Předchozí písemná svědectví

121:8.1 (1341.2) Pokud možná, v souladu s naším mandátem, se snažíme využít a do určité míry sladit existující svědectví, týkající se života Ježíše na Urantii. Přestože máme přístup ke ztracenému svědectví apoštola Ondřeje a můžeme spolupracovat s obrovskou armádou nebeských bytostí, které byly na zemi v době poskytnutí Michaela (hlavně s jeho doposud Osobním Ladičem), je naším záměrem použít také takzvaná evangelia Matouše, Marka, Lukáše a Jana.

121:8.2 (1341.3) Tyto spisy Nového Zákona se objevily v důsledku následujících okolností:

121:8.3 (1341.4) 1. Evangelium podle Marka. Jan Marek sepsal nejranější (s výjimkou poznámek Ondřeje), nejstručnější a nejjednodušší záznam o životě Ježíše. On představil Učitele jako služebníka, jako člověka mezi lidmi. Ačkoliv mladík Marek se zúčastnil mnoha příběhů, které popisuje, jeho spisy

jsou ve skutečnosti Evangeliiem podle Šimona Petra. Zpočátku se sblížil s Petrem, později s Pavlem. Marek sepsal toto svědectví na podnět Petra a na naléhavou žádost církve v Římě. Vědom si toho, jak důsledně Učitel odmítal sepsat svá učení v době svého života na zemi v lidském těle, Marek, stejně jako ostatní apoštolé a další čelní stoupenci, se zdráhal dát své svědectví do písemné podoby. Ale Petr cítil, že církev v Římě potřebuje podporu v podobě takového sepsaného vyprávění a Marek souhlasil a začal s přípravami. Přichystal množství poznámek ještě před smrtí Petra v 67. roce po Kr. a v souladu s osnovou, odsouhlasenou Petrem a podle přání církve v Římě začal své psaní brzy po Petrově smrti. Evangelium bylo dokončeno na konci roku 68 po Kr. Marek psal výhradně ze svých vlastních vzpomínek a vzpomínek Petra. Od těch dob bylo toto svědectví značně změněno, mnoho pasáží bylo vyňato a ke konci byla přidána pozdější fakta, aby se nahradila poslední, pátá část původního Evangelia, která se ztratila z prvního rukopisu ještě předtím, než byl udělán opis. Toto svědectví podle Marka, ve spojení s poznámkami Ondřeje a Matouše, bylo psaným základem pro všechna následující Evangelia, snažící se vylicit život a učení Ježíše.

121:8.4 (1341.5) 2. Evangelium podle Matouše. Takzvané Evangelium podle Matouše je spisem o životě Učitele, napsaným pro osvěcení židovských křesťanů. Autor tohoto svědectví se nepřetržitě snaží ukázat v životě Ježíše to, že hodně z toho co udělal, bylo uděláno pro to, aby „se naplnilo to, co bylo prohlášeno prorokem“. Evangelium podle Matouše zobrazuje Ježíše jako syna Davidova, který s velkou úctou respektuje zákon a proroky.

^{121:8.5 (1341.6)} Apoštol Matouš nebyl autorem tohoto Evangelia. Bylo napsáno Isadorem, který byl jedním z jeho učedníků a který měl při své práci na pomoc nejenom Matoušovy osobní vzpomínky na tyto události, ale také určité záznamy Ježíšovým výroků, které Matouš udělal okamžitě po ukřižování. Tyto Matoušovy poznámky bylo napsány v aramejštině; Isador psal v řečtině. V připsání autorství tohoto díla Matoušovi nebyl žádný záměr podvádět. V těch dnech bylo zvykem, že žáci tímto způsobem ctí své učitele.

^{121:8.6 (1342.1)} Matoušovy originální záznamy byly upraveny a doplněny v roce 40 po Kr. těsně předtím, než odešel z Jerusalema, aby se zapojil do kázání a šíření křesťanství. Toto byl soukromý spis, jehož poslední opis byl zničen při požáru jednoho kláštera v Sýrii v roce 416 po Kristu.

^{121:8.7 (1342.2)} Isador uprchl z Jerusalemu v roce 70 po Kr. při obléhání města vojsky Tita a vzal sebou do Pelly opis Matoušových poznámek. V roce 71 v Pelle Isador napsal Evangelium podle Matouše. U sebe měl také první čtyři pětiny vyprávění Marka.

^{121:8.8 (1342.3)} 3. Evangelium podle Lukáše. Lukáš, povoláním lékař, pocházel z Antiochie v Pisidii a na víru byl obrácen Pavlem. Napsal zcela odlišný příběh o životě Učitele. Začal jako stoupenec Pavla a o životě a učení Ježíše se dozvěděl v roce 47 po Kr. Lukáš zachovává hodně z „ušlechtilosti Pána Ježíše Krista“ ve svých spisech, ve kterých použil fakta od Pavla a dalších. Lukáš představuje Učitele jako „přítele trpících a hříšníků“. Velké množství svých poznámek sestavil do Evangelia až po smrti Pavla. Lukáš psal v roce 82 v Achaji. Plánoval tři knihy, popisující historii Krista a křesťanství, ale

zemřel v roce 90 těsně předtím, než dokončil druhou z těchto prací—“Skutky Apoštolů“.

^{121:8,9 (1342.4)} Na počátku sestavování svého Evangelia použil Lukáš jako pramen příběh Ježíšova života jak mu ho vyprávěl Pavel. Evangelium Lukáše je proto v určitém smyslu Evangelium podle Pavla. Ale Lukáš měl ještě další zdroje informací. Nejenom, že se vyptával velkého počtu očitých svědků četných episod Ježíšova života, které zaznamenával, ale měl u sebe také opis Markova Evangelia, což znamená první čtyři pětiny vyprávění Isadora a krátký spis, napsaný v roce 78 po Kr. v Antiochii věřícím jménem Cedes. Lukáš měl také poškozený a mnohokrát opravovaný opis některých poznámek, údajně udělaných apoštolem Ondřejem.

^{121:8,10 (1342.5)} 4. Evangelium podle Jana. Evangelium podle Jana se vztahuje z velké části k práci Ježíše v Judeji a v okolí Jerusalema, o čemž se nezmiňují jiná svědectví. Toto je takzvané evangelium podle Jana, syna Zebedea, a přestože ho Jan nenapsal, inspiroval ho. Původní evangelium bylo několikrát upraveno, aby vypadalo, že bylo napsáno samotným Janem. Když tento spis byl udělán, Jan měl ostatní Evangelia a viděl, že hodně bylo vynecháno; proto v roce 101 po Kr. podnítil svého druha Nátana, aby se dal do psaní. Jan mu dodal látku ze svých vzpomínek a odkazem na tři již existující svědectví. On sám neměl vlastní písemné záznamy. List, známý jako „První posláni Jana“, byl napsán samotným Janem jako průvodní dopis k práci, kterou Nátan vykonal pod jeho vedením.

^{121:8,11 (1342.6)} Všichni tito autoři zobrazili Ježíše takového, jakého ho viděli a pamatovali si, anebo o něm slyšeli z vyprávění

jiných. A je nutno podotknout, že jejich představy o těchto dávných událostech byly ovlivněny pozdějšími zásahy teologie křesťanství Pavla. A tato svědectví, tak jak jsou nedokonalá, dokázala ovlivňovat průběh historie Urantie po dobu téměř dvou tisíc let.

121:8.12 (1343.1) [Poznámka: Při plnění svého poslání nově formulovat učení a skutky Ježíše Nazaretského jsem plně využil všechny písemné zdroje a planetární informace. Mým hlavním motivem bylo připravit svědectví, které bude poučné nejenom pro současnou generaci lidí, ale které může být také užitečné pro všechny budoucí generace. Z té obrovské zásobárny informací mně dostupných jsem vybral ty, které se nejlépe hodí pro dosažení tohoto záměru. Pokud to bylo jen možné, mé informace jsem získal čistě z lidských zdrojů. Pouze v případech, kdy takové zdroje nebyly dostupné, jsem použil svědectví, která jsou nadlidská. Když ideje a koncepce života a učení Ježíše byly přijatelně vyjádřeny lidskou myslí, dal jsem vždy přednost takovým typicky lidským obrazům myšlení. Přestože jsem se snažil upravit slovní vyjádření, aby lépe odpovídala našim představám o pravdivém významu a skutečné důležitosti života a učení Učitele, pokud to jen bylo možné, držel jsem se v celém svém vyprávění lidských představ a jejich způsobu myšlení. Jsem si velmi dobře vědom toho, že ty představy, které vznikly v lidské mysli, budou přijatelnějšími a užitečnějšími pro všechny ostatní lidské mysli. Když jsem nebyl schopen nalézt potřebné představy v písemných svědectvích nebo vyjádřeních lidí, sáhl jsem do paměťových zdrojů mého vlastního řádu pozemských tvorů—midbytosť. A i když tento, druhý v řadě, zdroj informací

se ukázal nedostatečným, bez váhání jsem použil nadplanetární zdroje informací.

^{121:8,13 (1343,2)} Záznamy, které jsem nashromáždil a ze kterých jsem připravil příběh o životě a učení Ježíše—kromě zachycených vzpomínek apoštola Ondřeje—obsahují myšlenkové skvosty a vznešené představy o učení Ježíše, získané od více než dvou tisíc lidských bytostí, které žily na zemi ode dnů Ježíše až do doby sestavování těchto sdělení, přesněji řečeno nového podání. Povolení pro odhalení bylo použito pouze tehdy, když lidská svědectví a lidské představy nedokázaly poskytnout odpovídající myšlenkový obraz. Moje pověření zjevovat mně dovoľovalo použít mimolidské zdroje informací či vyjadřování pouze v těch případech, kdy jsem mohl dokázat, že přes veškeré mé snahy jsem v čistě lidských zdrojích nenašel požadované konceptuální vyjádření.

^{121:8,14 (1343,3)} Přestože, ve spolupráci se svými jedenácti druhy—midbytostmi—a pod dohledem Melkisedeka, odpovídajícího za sestavení následujících kapitol, jsem sepsal toto vyprávění podle své vlastní představy o účinné kompozici a na základě vlastní volby formy bezprostředního vyjádření, většina představ a také některá působivá vyjádření, která jsem použil, mají svůj původ v myslích lidí mnoha ras, žijících na zemi v průběhu uplynulých generací a i těch, kteří žijí v době příprav tohoto dokumentu. V mnoha ohledech jsem byl spíše sběratelem a editorem, než původním vypravěčem. Bez váhání jsem použil ty ideje a představy, pokud možno lidské, které by mně umožnily vytvořit nejskutečnější zobrazení života Ježíše a které by mně opravňovaly nově formulovat jeho jedinečné učení v neobyčejně prospěšném a všeobecně povznášejícím

vyjadřování. Jménem Bratrstva Spojených Midbytostí Urantie s hlubokou vděčností uznávám náš dluh všem zdrojům svědectví a představ, které byly v tomto dokumentu použity pro naše podrobnější přepracování výkladu života Ježíše na zemi.]

Kapitola 122

Narození a první roky Ježíše

122:0.1 (1344.1) BUDE sotva možné plně vysvětlit těch mnoho důvodů, které vedly k výběru Palestiny jako země pro poskytnutí Michaela a obzvláště to, proč zrovna rodina Josefa a Marie byla vybrána jako vhodné místo pro objevení se tohoto Božího Syna na Urantii.

122:0.2 (1344.2) Po prostudování zvláštní zprávy o stavu izolovaných světů, připravenou Melkisedeky a po poradě s Gabrielem, si Michael s konečnou platností vybral Urantii jako planetu, na které uskuteční své poslední poskytnutí sebe sama. Po tomto rozhodnutí Gabriel osobně navštívil Urantii a na základě svého prozkoumání lidských skupin a pozorování duchovních, intelektuálních, rasových a zeměpisných rysů světa a jeho národů rozhodl, že Hebrejci mají ty potřebné přednosti, které je opravňují k tomu, byli vybráni, jako rasu poskytnutí. Po schválení tohoto rozhodnutí Michaellem Gabriel jmenoval a poslal na Urantii Rodinnou Komisi Dvanácti, jejíž členové byli vybráni z vyšších řádů vesmírných osobností, a která byla pověřena úkolem prostudovat rodinný život židů. Když tato komise ukončila svoji práci Gabriel byl přítomen na Uranii a dostal od ní zprávu, navrhuující tři možné dvojice, které byly podle názoru komise stejně vhodné jako rodiny pro plánovanou inkarnaci Michaela.

^{122:0.3 (1344.3)} Z těchto tří navržených párů Gabriel osobně vybral Josefa a Marii a následně se osobně zjevil Marii a oznámil ji radostnou novinu, že byla vybrána, aby se stala pozemskou matkou poskytnutého dítěte.

1. Josef a Marie

^{122:1.1 (1344.4)} Josef, pozemský otec Ježíše (Jóšui, syna Josefova), byl Hebrejec z Hebrejců, ačkoliv měl mnoho nežidovských rasových rysů, které byly čas od času přidány do jeho rodokmenu od ženské větve jeho předků. Kořeny předků otce Ježíše pocházely již z dob Abrahama a skrze tohoto ctihodného praotce vedly rané dědické větve k Sumerům a Noditům a přes jižní kmeny pradávného modrého člověka k Andonovi a Fontě. Ani David, ani Šalomoun nebyli v přímé linii Josefových předků a ani linie předků Josefa nevedla přímo zpět k Adamovi. Josefovi bezprostřední předci byli řemeslníci—stavbaři, tesaři, kameníci a kováři. Sám Josef byl tesař a později stavitel. Jeho rodina patřila do dlouhé a proslulé linie ušlechtilosti obyčejných lidí, tu a tam posílené objevením se mimořádných jedinců, kteří se vyznamenali v oblasti evoluce náboženství na Urantii.

^{122:1.2 (1345.1)} Marie, pozemská matka Ježíše, byla potomkem dlouhé linie výjimečných předků, obsahující mnoho významných žen v historii urantijských ras. Přestože Marie byla obyčejná žena své doby a generace a měla celkem normální povahu, mezi své předky počítala takové velmi známé ženy jako Annon, Támar, Rúť, Bat-šeba, Ansie, Kloa, Enta a Ratta. Žádná jiná židovská žena těch dnů neměla proslulejší rodokmen obyčejných předků, nebo rodokmen, sahající zpět do šťastnějších začátků. Rodový původ Marie,

stejně jako Josefův, se vyznačoval převážně silnými, ale průměrnými jedinci, posilněn čas od času četnými výjimečnými osobnostmi v průběhu rozvoje civilizace a progresivní evoluce náboženství. Z rasového hlediska je stěží správné považovat Marii za židovku. Svojí kulturou a vírou byla židovkou, ale po rodové linii byla spíše míšenkou syrských, chetitských, fénických, řeckých a egyptských rodů. Její rasové dědictví bylo mnohem širší než Josefovo.

^{122:1.3 (1345.2)} Ze všech párů, žijících v Palestině v době plánovaného poskytnutí Michaela, Josef a Marie měli nejideálnější složení širokého rasového propojení a nadprůměrné osobní vlastnosti. Záměrem Michaela bylo objevit se na zemi jako průměrný člověk, aby mu obyčejní lidé mohli rozumět a přijmout ho; proto Gabriel vybral takové lidi jako Josefa a Marii, aby se stali poskytnutými rodiči.

2. Gabriel se zjevuje Alžbětě

^{122:2.1 (1345.3)} Životní dílo Ježíše bylo na Urantii vlastně započato Janem Křtitelem. Zachariáš, otec Jana, náležel k židovskému kněžstvu, zatímco jeho matka Alžběta patřila do lépe prosperující větve stejného rodinného klanu, ke kterému také patřila Marie, matka Ježíše. Přestože Zachariáš a Alžběta byli manželé po mnoho let, neměli děti.

^{122:2.2 (1345.4)} Bylo to na konci měsíce června 8. roku př. Kr., asi tři měsíce po sňatku Josefa a Marie, když se v poledne jednoho dne Alžbětě zjevil Gabriel, tak jak později předstoupil před Marii. Gabriel řekl:

^{122:2.3 (1345.5)} „Zatímco tvůj manžel Zachariáš stojí před oltářem v Jerusalemu a shromážděný lid se tam modlí za příchod vysvoboditele, já, Gabriel, jsem přišel, abych ti oznámil, že brzy porodíš syna, který bude předchůdcem tohoto božského učitele a ty dáš svému synovi jméno Jan. Bude vyrůstat v oddanosti vašemu Pánu Bohu a když dospěje, potěší tvoje srdce, protože obrátí mnoho duší k Bohu a také oznámí příchod léčitele duše tvého národa a duchovního osvoboditele celého lidstva. Tvoje příbuzná Marie se stane matkou tohoto zaslíbeného dítěte a já se ji také zjevím“.

^{122:2.4 (1345.6)} Toto vidění Alžbětu velmi vyděsilo. Po odchodu Gabriela se k tomuto zážitku neustále ve své mysli vracela a dlouho přemýšlela o slovech vznešeného návštěvníka. Ale kromě svého manžela nepověděla o tomto zjevení nikomu až do pozdějšího setkání s Marií na počátku února následujícího roku.

^{122:2.5 (1345.7)} Avšak po dobu pěti měsíců Alžběta držela své tajemství i před svým manželem. Když mu pak pověřila příběh o návštěvě Gabriela, Zachariáš byl k tomu velmi skeptický a po mnoho týdnů zpochybňoval celou tuto událost a pouze váhavě uvěřil, že Gabriel navštívil jeho ženu, když již déle nemohl mít pochybnosti o tom, že jeho žena čeká dítě. Očekávané mateřství Alžběty Zachariáše velmi zmátlo, ale o čestnosti své ženy nezapochyboval, přestože on sám byl ve velmi pokročilém věku. Teprve až asi šest týdnů před narozením Jana, v důsledku působivého snu, Zachariáš plně uvěřil, že Alžběta se stane matkou syna osudu, kterému je souzeno připravit cestu pro příchod Mesiáše.

^{122:2.6 (1346.1)} Gabriel se zjevil Marii přibližně v polovině listopadu roku 8 př. Kr. ve chvíli, kdy pracovala ve svém domě v Nazaretu. Později, až Marie věděla s jistotou, že bude matkou, přesvědčila Josefa, aby ji dovolil odejít do města Juda, ležícího v kopcích šest a půl kilometru od Jerusalemu, aby tam navštívila Alžbětu. Gabriel sdělil každé z těchto budoucích matek o svém zjevení druhé. Přirozeně byly nedočkavé, aby se setkaly, porovnaly své zkušenosti a pohovořily si o předpokládané budoucnosti svých synů. Marie zůstala u své vzdálené sestřenice tři týdny. Alžběta udělala hodně pro to, aby posílila víru Marie ve zjevení Gabriela, takže se vrátila domů nadšenější stát se matkou dítěte osudu, kterého měla brzy představit světu jako bezmocné nemluvně, obyčejného a normálního novorozence obydleného světa.

^{122:2.7 (1346.2)} Jan se narodil ve městě Juda 25. března v roce 7 př. Kr. Zachariáš a Alžběta měli velikou radost ze skutečnosti, že dostali syna jak Gabriel slíbil a když na osmý den poté přinesli dítě k vykonání obřízky, oficiálně ho pokřtili Jan, tak, jak jim bylo předtím nařízeno. Synovec Zachariáše se okamžitě vydal na cestu do Nazaretu, aby přinesl Marii zprávu od Alžběty, že se ji narodil syn a že dostal jméno Jan.

^{122:2.8 (1346.3)} Od samého raného dětství Janovy rodiče mu uvážlivě předkládali představu o tom, že je mu předesláno stát se duchovním vůdcem a náboženským učitelem. A taková podnětná semínka nacházela v Janově srdci úrodnou půdu. Už jako dítě býval často viděn v chrámu při bohoslužbách svého otce a byl nesmírně ovlivněn významností všeho co tam viděl.

3. Gabriel promluví k Marii

122:3.1 (1346.4) Jednoho dne při západu slunce, ještě předtím než se Josef vrátil domů, se Gabriel objevil před Marií vedle nízkého kamenného stolu a když opět nabyla svůj klid, řekl: „Přišel jsem na příkaz toho, kdo je můj Pán a kterého ty budeš milovat a vychovávat. Marie, přináším ti radostnou zprávu o tom, že tvé oplodnění je určeno nebesy a v daném termínu se staneš matkou syna; dáš mu jméno Jósua a on představí království nebeské na zemi a mezi lidmi. S nikým o této záležitosti nemluv, kromě Josefa a Alžběty, která je tvá příbuzná a které jsem se také zjevil a která brzy také porodí syna, jehož jméno bude Jan a který připraví cestu pro poselství vysvobození, které tvůj syn prohlásí lidem se vši silou a hlubokým přesvědčením. Marie, o mých slovech nepochybuj, protože tento dům byl vybrán jako smrtelné obydlí dítěte osudu. Moje požehnání zůstává s tebou, síla Nejsvrchovanějších tě posílí a Hospodin celé země tě ochrání.“

122:3.2 (1346.5) Mnoho týdnů Marie v tichosti přemýšlela o této návštěvě a neodvažovala se o této události říci svému manželovi, dokud s určitostí nevěděla, že opravdu čeká dítě. Když o tom všem Josef uslyšel a přestože měl velkou důvěru v Marii, byl z toho velmi ustaraný a mnoho nocí nemohl spát. Nejdříve měl Josef pochybnosti o Gabrielově návštěvě. Potom, když byl téměř přesvědčen o tom, že Marie opravdu slyšela hlas a viděla obraz božského posla, jeho mysl byla drásána přemýšlením nad tím, jak se takové věci mohou stát. Jak potomek lidské bytosti může být dítětem božského osudu? Až po mnoha týdnech hloubání byl Josef schopen smířit se s těmito rozpornými myšlenkami a to proto, že s Marií dospěli k závěru, že byli vybráni stát se rodiči Mesiáše, přestože to stěží byla židovská představa o tom, že očekávaný vykupitel by měl mít

božskou podstatu. Po nabytí tohoto významného přesvědčení se Marie snažila co nejdříve navštívit Alžbětu.

122:3.3 (1347.1) Po svém návratu Marie navštívila své rodiče, Joachima a Chanu. Oba její bratři a obě sestry, stejně jako její rodiče, vždy pochybovali o božském poslání Ježíše, což bylo pochopitelné, protože v té době nevěděli nic o návštěvě Gabriela. Ale Marie se svěřila své sestře Salome, že si myslí, že její syn je předurčen stát se velkým učitelem.

122:3.4 (1347.2) Gabriel se Marii zjevil den po početí Ježíše a to byla jediná nadpřirozená událost, spojená s její celou zkušeností s nošením a porozením zaslíbeného dítěte.

4. Josefův sen

122:4.1 (1347.3) Josef se nesmířil s myšlenkou, že se Marie má stát matkou výjimečného dítěte až do doby, kdy měl velmi působivý sen. V tomto snu se mu zjevil zářivý nebeský posel a mimo jinými věcmi mu řekl: „Josefe, jsem tady na příkaz Toho, kdo nyní vládne na nebesích a mám tě informovat o synovi, kterého Marie porodí a který se stane velkým světlem světa. V něm bude život a jeho život se stane světlem lidstva. Nejdříve přijde ke svému vlastnímu národu, ale ten ho přijme krutě; ale všem těm, kteří ho přijmou, on odhalí, že jsou děti Boha.“ Po tomto zážitku Josef již nikdy nezapochyboval o příběhu Marie, že ji navštívil Gabriel a o slibu, že se dosud nenarozené dítě stane božským poslem v tomto světě.

122:4.2 (1347.4) Při všech těchto návštěvách nebylo nic řečeno o domu Davida. Nic nebylo nikdy naznačeno o tom, že Ježíš by se měl stát „vysvoboditelem židů“ a ani to, že bude tím dlouho

očekávaným Mesiášem. Ježíš nebyl tím Mesiášem, kterého čekali židé, nýbrž on byl vysvoboditelem světa. Jeho mise byla určena všem rasám a národům a ne nějaké jedné skupině.

^{122:4.3 (1347.5)} Josef nepatřil do rodové linie krále Davida. Marie měla více z Davidové krve než Josef. Je pravdou, že Josef šel skutečně do města Davidova, Betlému, aby se dal zapsat na seznam římského sčítání lidu, ale to bylo proto, že před šesti generacemi Josefův předek z otcovy strany, který byl sirotkem, byl adoptován Zadokem, který byl přímým potomkem Davida, což je důvod, proč byl Josef přiřazován k „domu Davida“.

^{122:4.4 (1347.6)} Většina takzvaných mesiášských proroctvích Starého Zákona byla připsána Ježíši až za dlouhou dobu po jeho životě na zemi. Po staletí hebrejští proroci oznamovali příchod vysvoboditele a tyto sliby byly následujícími generacemi spojovány s novým židovským panovníkem, který usedne na Davidův trůn a pověstnými zázračnými metodami Mojžíše ustanoví židy v Palestině mocným národem, zbavený všech cizích nadvlád. A opět mnoho květnatých pasáží, které jsou k nalezení v hebrejských posvátných knihách, byly později nesprávně připsány životnímu poslání Ježíše. Množství rčení Starého Zákona bylo překrouceno tak, aby se dala použít v některých epizodách pozemského života Učitele. Sám Ježíš jednou veřejně popřel jakoukoliv souvislost s královským domem Davida. Také věta „nedotčená žena porodí syna“ byla změněna na „panna porodí syna“. To stejné se častokrát stalo v souvislosti s rodokmeny jak Josefa, tak i Marie, které byly sestaveny až po životě Michaela na zemi. Mnohé z těchto rodových linií souhlasily s původními předky Učitele, ale jako celek neodpovídají skutečnosti a není možno se na ně spoléhat

jako na fakta. Raní stoupenci Ježíše také příliš často podlehli pokušení upravit starší prorocké výroky a použít je v životě jejich Pána a Učitele.

5. Pozemští rodiče Ježíše

^{122:5.1 (1348.1)} Josef byl klidný a vyrovnaný člověk, mimořádně svědomitý a ve všech směrech věrný náboženským konvencím a praktikám svého národa. On moc nemluvil, ale hodně přemýšlel. Smutná situace židovského národa Josefovi způsobovala hodně smutku. Jako chlapec, v okruhu svých osmi bratrů a sester, býval veselejší, ale v prvních letech manželského života (v dětství Ježíše) prožíval často období mírné duchovní nejistoty. Tyto náladové projevy se výrazně zlepšily krátce před jeho předčasnou smrtí a poté, kdy se ekonomické podmínky jeho rodiny vylepšily díky jeho postupu z pozice tesaře do postavení prosperujícího stavitele.

^{122:5.2 (1348.2)} Marie měla úplně jinou povahu než Josef. Obyčejně bývala veselá, málokdy sklíčená a měla dar neustálé radosti. Marie dávala volný a častý průchod svým emocím a až do náhlé smrti Josefa na ní nikdy nebylo vidět truchlivost. A když se sotva vzpamatovala z této rány, tak na ni dolehly obavy a nejistota z neobvyklého života jejího nejstaršího syna, který se tak rychle odhaloval před jejím užaslým pohledem. Ale po celou dobu této neobyčejné zkušenosti byla Marie vyrovnaná, statečná a celkem rozumná ve vztahu ke svému zvláštnímu a málo chápanému prvorozenému synu a jeho přeživším bratrům a sestrám.

^{122:5.3 (1348.3)} Neobyčejnou jemnost a úžasný cit a porozumění pro lidskou povahu získal Ježíš od svého otce; svůj dar být velkým

učitelem a svoji výjimečnou schopnost pro spravedlivé rozhořčení zdědil po své matce. Ve svých emočních reakcích na prostředí svého dospělého života byl Ježíš někdy jako jeho otec, zádušný a důstojný, někdy až očividně smutný; ale častěji měl sklony k optimistickým a odhodlaným projevům, které charakterizovaly jeho matku. Celkem vzato, temperament Marie převládal v životě božského Syna v době jeho dospívání a získal na síle v jeho dospělosti. V určitých rysech byl Ježíš směsicí vlastností svých rodičů; v jiných aspektech projevoval rysy jednoho na rozdíl toho druhého.

122:5.4 (1348.4) Od Josefa získal tvrdou výchovu v židovských obřadech a neobyčejnou znalost hebrejských posvátných knih; od Marie zdědil širší pohled na náboženský život a liberálnější představu o osobní duchovní svobodě.

122:5.5 (1349.1) Rodiny Josefa a Marie byly na jejich dobu obě dobře vzdělané. Josef i Marie měli vzdělání vysoko nad průměrem jejich doby a životního postavení. On byl myslitel; ona byla plánovač, odborník na přizpůsobení a praktické jednání v jakékoliv situaci. Josef byl černooký brunet; Marie hnědooká, skoro blondýna.

122:5.6 (1349.2) Kdyby Josef žil, nepochybně by se stal silným věřícím v božské poslání svého nejstaršího syna. Marie se pohybovala mezi vírou a pochybností a byla silně ovlivněna postojem svých ostatních dětí a svých přátel a příbuzných, ale nikdy nezaváhala ve svém trvalém postoji při vzpomínce na Gabrielovo zjevení před ní ihned potom, kdy bylo dítě počato.

122:5.7 (1349.3) Marie byla výborná tkadlena a nadprůměrně schopná ve všech domácích pracích té doby; byla dobrou hospodyní a

skvělou matkou rodiny. Jak Josef, tak i Marie, byli dobrými učiteli a dbali na to, aby jejich děti dobře zvládaly učení té doby.

122:5.8 (1349.4) Když byl Josef mladý muž, byl zaměstnán otcem Marie při výstavbě přístavby jeho domu a jednoho dne, kdy během poledního oběda mu Marie přinesla pohár vody, začaly námluvy tohoto páru, který byl předurčen stát se rodiči Ježíše.

122:5.9 (1349.5) Podle židovského zvyku měli Josef a Marie svatbu v domě Marie blízko Nazaretu když Josefovi bylo dvacet jedna let. Tímto sňatkem bylo završeno formální namlouvání, které trvalo téměř dva roky. Krátce po svatbě se nastěhovali do svého nového domu v Nazaretu, který postavil Josef za pomoci svých dvou bratrů. Dům stál nedaleko úpatí kopce, ze kterého byl nádherný výhled po okolní krajině. V tomto vhodně připraveném domě se tito mladí a budoucí rodiče připravovali přivítat zaslíbené dítě, nic netušíc, že se tato významná událost vesmíru stane v době, kdy budou mimo svůj dům, v judském městě Betlémě.

122:5.10 (1349.6) Větší část Josefovy rodiny se stala věřícími učení Ježíše, ale z Mariiny strany v něho věřilo jen velmi málo lidí do doby, než odešel z tohoto světa. Josef se více přikláněl k duchovní koncepci očekávaného Mesiáše, ale Marie a její rodina, především její otec, zastávali názor, že Mesiáš bude světský osvoboditel a politický vládce. Mariini předci byli významnými účastníky povstáních Makabejců, která v té době byla ještě nedávnými událostmi.

122:5.11 (1349.7) Josef se důrazně držel východních, čili babylonských pohledů židovského náboženství; Marie silně tíhla k

liberálnějšímu a širšímu západnímu, čili helénistickému výkladu zákona a proroctví.

6. Domov v Nazaretu

^{122:6.1 (1349.8)} Dům Ježíše stál nedaleko od vysokého kopce v severní části Nazaretu, poněkud daleko od vesnického pramene, který byl ve východní části města. Rodina Ježíše bydlela na okraji města, což mu značně usnadňovalo se potom vydávat často do přírody a konat výlety na vrchol nedaleké pahorkatiny, nejvyššího ze všech kopců jižní Galileje, kromě hory Tábor na východě a přibližně stejně vysokého kopce Nain. Jejich dům se nacházel trochu jihovýchodně od jižního výběžku tohoto kopce a zhruba uprostřed mezi úpatím této pahorkatiny a cestou, vedoucí z Nazaretu do Kány. Kromě výstupů na kopec, Ježíšovými oblíbenými toulkami byly výlety po úzké stezce, točící se kolem úpatí kopce severovýchodním směrem k bodu, ve kterém se spojovala s cestou do Sepfóris.

^{122:6.2 (1350.1)} Dům Josefa a Marie byla kamenná stavba o jedné místnosti s rovnou střechou a přiléhajícím přístavkem pro zvířata. Nábytek se sestával z nízkého kamenného stolu, hliněného nádobí a kamenných misek a džbánů, tkalcovského stavu, svítilny, několika nízkých stoliček a rohožek pro spaní na kamenné podlaze. Na zadním dvorku, vedle přístavku pro zvířata, byl přístřešek chránící pec a drtič zrna. Obsluhovat tento typ drtiče vyžadovalo dva lidi, jeden mlel a druhý do něj sypal zrní. Jako malý chlapec Ježíš často sypal zrní do drtiče, zatímco jeho matka točila drtičem.

^{122:6.3 (1350.2)} V pozdějších letech, jak se rodina rozrůstala, seděli všichni členové v podřepu kolem zvětšeného kamenného stolu

a brali si jídlo z mísy, nebo hrnce. V zimě, v době večere, svítila malá, mělká hliněná lampa, naplněná olivovým olejem. Po narození Marty Josef přistavěl k domu velkou místnost, která se ve dne používala jako tesařská dílna a v noci se tam spávalo.

7. Cesta do Betléma

^{122:7.1 (1350.3)} V březnu roku 8 př. Kr. (měsíc, ve kterém Josef a Marie měli svatbu) císař Augustus nařídil, že všichni obyvatelé římského impéria musí být spočítáni, aby toto sčítání lidu bylo použito pro efektivnější vybírání daní. Židé vždy měli předsudky proti jakékoliv snaze „počítat národ“ a to, ve spojení s vážnými vnitrostátními potížemi Heroda, zapříčinilo odložení tohoto sčítání lidu v židovském království o jeden rok. V celém římském impériu tento soupis obyvatel proběhl v roce 8 př. Kr., kromě palestinského království Heroda, kde byl proveden o rok později, v roce 7 př. Kr.

^{122:7.2 (1350.4)} Marie se nemusela jít do Betléma zaregistrovat—Josef měl právo zapsat celou svoji rodinu—ale Marie, poněvadž byla odvážná a podnikavá osoba, trvala na tom, že Josefa bude doprovázet. Obávala se, aby nezůstala sama, kdyby se dítě mělo narodit a Josef by byl mimo domov a pak, Betlém nebyl příliš daleko od města Judy a Marie viděla příjemnou možnost navštívit svoji příbuznou Alžbětu.

^{122:7.3 (1350.5)} Josef doslova zakázal Marii, aby ho doprovázela, ale bylo to zbytečné, protože když bylo zabaleno jídlo na tří či čtyřdenní cestu, přichystala Marie dvojí dávky a sama byla také připravena vydat se na cestu. Ještě než vyrazili, Josef už byl smířen s tím, že s ním Marie půjde a tak za úsvitu vesele opustili Nazaret.

^{122:7.4 (1350.6)} Josef s Marií byli chudí a protože měli jenom jedno tažné zvíře, Marie, která byla těhotná, seděla na zvířeti spolu se zásobami, zatímco Josef šel pěšky a vedl zvíře. Výstavba a zařizování domu Josefa značně vyčerpalo. Kromě toho, Josef také podporoval své rodiče, poněvadž jeho otec se stal nedávno invalidou. A tak se tato židovská dvojice vydala ze svého skromného domova brzy ráno 18. srpna roku 7 př. Kr. na svoji cestu do Betléma.

^{122:7.5 (1351.1)} První den cesty je zavedl k úpatí hory Gilbóa, kde se u řeky Jordán utábořili na noc a dlouho hovořili o tom, jaký syn se jim narodí, přičemž Josef se držel představy duchovního učitele a Marie lpěla na myšlence o židovském Mesiáši, osvoboditeli hebrejského národa.

^{122:7.6 (1351.2)} Časně a v jasném ránu 19. srpna byli Josef a Marie opět na cestě. Poobědvali u hory Sartaba, z níž se odkrývá výhled na údolí řeky Jordán a pak pokračovali, aby dorazili na noc do Jericha. Nocleh našli v zájezdním hostinci u cesty na pokraji města. Po večeři a velké diskusi o tyranské vládě Říma, o Herodovi, o zapsání na listinu sčítání lidu a o srovnatelném vlivu Jerusalema a Alexandrie jako centru židovského učení a kultury, se poutníci z Nazaretu uložili k nočnímu spánku. Brzy ráno 20. srpna se zase vydali na cestu a před polednem dorazili do Jerusalema. Po návštěvě chrámu pokračovali ke svému cíli, dorazivše do Betléma pozdě odpoledne.

^{122:7.7 (1351.3)} Zájezdní hostince byly přeplněny a proto Josef hledal nocleh u svých vzdálených příbuzných, ale všechny pokoje v Betlémě byly plně obsazeny. Když se vrátil zpět k hostinci, dozvěděl se, že venkovní stáje, vytesané do stěny skály hned pod hostincem, byly zbaveny dobytka a vyčištěny pro

ubytování nocležníků. Josef nechal osla na dvorku, na ramena si naložil jejich vaky s oblečením a potravinami a s Marií sestoupili po kamenných schodech dolů do své noclehárny. Ocitli se v něčem, co bývalo skladištěm zrní a nacházelo se před chlévy a jeslemi. Byla tam pověšena zástěna a oni se považovali za šťastlivce, že mají takové pohodlné obydlí.

122:7.8 (1351.4) Josef měl v úmyslu hned odejít a nechat se zapsat, ale Marie se cítila unavená; byla velmi úzkostlivá a prosila ho, aby s ní zůstal, což on udělal.

8. Narození Ježíše

122:8.1 (1351.5) Po celou tu noc byla Marie neklidná, takže se oba moc nevyspali. Za úsvitu začaly silné porodní bolesti a v poledne 21. srpna roku 7 př. Kr. a za účasti a laskavé pomoci cestujících žen Marie porodila chlapečka. Ježíš nazaretský se narodil na tento svět, byl zabalen do plátna, které Marie vzala sebou pro takový možný případ a položila ho do poblíž stojících jeslí.

122:8.2 (1351.6) Zaslíbené dítě se narodilo naprosto stejným způsobem jak se na tomto světě narodily všechny děti předtím a potom; a osmého dne, podle židovského zvyku, byl obřezán a oficiálně pojmenován Jóšua (Ježíš).

122:8.3 (1351.7) Následující den po narození Ježíše provedl Josef registraci pro census. Potkal člověka, se kterým mluvil před dvěma dny v Jerichu a ten ho vzal ke svému zámožnému příteli, který měl pronajatý pokoj v hostinci a který řekl, že si rád vymění ubytování s nazaretským párem. To odpoledne se

přestěhovali do hostince, kde zůstali téměř tři týdny, dokud nenašli útočiště v domě Josefova vzdáleného příbuzného.

122:8.4 (1351.8) Na druhý den po narození Ježíše Marie poslala zprávu Alžbětě o tom, že se jim narodilo dítě a dostalo se jí ihned odpovědi, aby Josef přišel do Jerusalema prohovorit všechno se Zachariášem. Jak Zachariáš, tak i Alžběta byli nyní skutečně přesvědčeni, že se Ježíš opravdu stane židovským spasitelem, Mesiášem a že jejich syn Jan bude hlavou jeho pomocníků, hlavní rukou člověka osudu. A protože Marie zastávala stejné přesvědčení, nebylo těžké přesvědčit Josefa zůstat v Betlémě, městě Davidově, aby Ježíš mohl vyrůst v následníka Davida na trůně celého Izraele. Proto zůstali v Betlémě více než rok, v průběhu kterého Josef pracoval ve svém tesařském řemesle.

122:8.5 (1352.1) V poledne, při narození Ježíše, serafové Urantie, shromáždění pod vedením svých vedoucích, zpívali nad betlémskými jesličkami chorály slávy, ale tento projev chvály lidské uši neslyšely. Žádný pastýř, ani žádný jiný smrtelný tvor nepřišel vzdát hold betlémskému děťátku až do dne, kdy přišli jistí kněží z Uru, kteří sem byli posláni z Jerusalema Zachariášem.

122:8.6 (1352.2) Těmto kněžím z Mezopotámie pověděl před časem v jejich zemi cizí náboženský učitel o svém snu, ve kterém byl informován, že „světlo života“ se brzy objeví na zemi jako nemluvně a přijde mezi židy. A tím směrem se tito tři kněží vydali hledat toto „světlo života“. Po mnoho týdnech hledání v Jerusalemu se již chtěli vrátit zpět do Uru, když potkali Zachariáše a ten jim řekl, že on věří, že Ježíš je ten, koho hledají a poslal je do Betléma, kde našli děťátko a zanechali tam Marii,

jeho pozemské matce, svoje dary. V době jejich návštěvy nemluvně mělo téměř tři týdny.

^{122:8,7 (1352.3)} Tito mudrci neviděli žádnou hvězdu, která by je vedla do Betléma. Krásná legenda o betlémské hvězdě vznikla tímto způsobem: Ježíš se narodil v poledne 21. srpna, roku 7 př. Kr. 29. května roku 7 př. Kr. došlo k neobvyklému sblížení Jupitera a Saturna v souhvězdí Ryb. Pozoruhodným astronomickým faktem je to, že k podobným sblížením došlo 29. září a 5. prosince stejného roku. Na základě těchto neobvyklých, ale zcela přirozených událostí, vytvořili horlivci následných generací v dobré víře působivou legendu o betlémské hvězdě a třech zbožných mudrcích z východu, které přivedla k jesličkám, kde spatřili a uctili novorozeně. Východní a blízko východní národy mají rády pohádkové příběhy a neustále sprádají podobné mýty o životech svých náboženských vůdců a politických hrdinů. V době, kdy nebyl tisk a kdy se většina znalostí předávala ústně z jedné generace na druhou, bylo velmi snadné, aby se mýty staly tradicemi a tradice se časem staly přijímanými fakty.

9. Představení v chrámě

^{122:9,1 (1352.4)} Mojžíš učil židy, že každý prvorozený syn náleží Hospodinu a že namísto jeho obětování, jak bylo zvykem u neznabožských národů, takový syn může žít, jestliže ho jeho rodiče vykoupí zaplacením pěti šekelů jakémukoliv oprávněnému knězi. Existovalo také Mojžíšovo nařízení, které prikazovalo, že matka, po uplynutí určité doby, přijde do chrámu pro očištění (nebo někdo jiný za ni přinese oběť). Bylo zvykem, že se oba tyto obětní obřady vykonávaly současně. Proto šli Josef a Marie osobně do chrámu v Jerusalemu

představit Ježíše kněžím a vykoupit ho a také přinést požadovanou oběť pro obřadní očištění Marie od údajné porodní nečistoty.

^{122:9.2 (1353.1)} Na chrámových nádvořích se neustále zdržovaly dvě pozoruhodné osobnosti, zpěvák Simeon a básnířka Anna. Simeon pocházel z Judei, ale Anna byla z Galileje. Tato dvojice byla neustále spolu a oba byli blízkými přáteli kněze Zachariáše, který jim svěřil tajemství o Janovi a Ježíši. Jak Simeon, tak i Anna, toužili po příchodu Mesiáše a jejich důvěra v Zachariáše je vedla k víře, že Ježíš byl očekávaným osvoboditelem židovského národa.

^{122:9.3 (1353.2)} Zachariáš věděl, který den se měli objevit Josef a Marie v chrámu s Ježíškem a předem se domluvil se Simeonem a Annou, že jim rukou ukáže, který v procesí prvorozených dětí je Ježíš.

^{122:9.4 (1353.3)} Pro tuto příležitost napsala Anna báseň, kterou Simeon zazpíval k velkému údivu Josefa, Marie a všech shromážděných na nádvoří chrámu. Jejich chvalozpěv o vykoupení prvorozeného syna zněl takto:

^{122:9.5 (1353.4)} Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele,

^{122:9.6 (1352.5)} protože k nám přišel a osvobodil svůj národ;

^{122:9.7 (1353.6)} On pozvedl roh spasení pro nás všechny

^{122:9.8 (1353.7)} v domě svého služebníka Davida.

^{122:9.9 (1353.8)} Jak mluvil ústy svých svatých proroků—

122:9.10 (1353.9) zachránil nás od našich nepřátel a z rukou všech,
kteří nás nenávidí;

122:9.11 (1353.10) Smiloval se nad našimi otci a rozpomenul se na svoji
svatou úmluvu—

122:9.12 (1353.11) na přísahu, kterou dal Adamovi, praotci našemu,

122:9.13 (1353.12) že nás zbaví našich nepřátel,

122:9.14 (1353.13) abychom mu mohli sloužit beze strachu,

122:9.15 (1353.14) v posvátnosti a čestně po celý náš život.

122:9.16 (1353.15) A ty, zaslíbené dítě, budeš nazýváno prorokem
Nejsvrchovanějšího;

122:9.17 (1353.16) neboť půjdeš před Hospodinem, abys nastolil jeho
království,

122:9.18 (1353.17) ty oznámíš lidem jeho národa spasení

122:9.19 (1353.18) v odpuštění jejich hříchů.

122:9.20 (1353.19) Radujte se z laskavé milosti Boha našeho, protože
námz nebes poslal novou zář,

122:9.21 (1353.20) aby svítila těm, kteří žijí ve tmě a ve strachu ze smrti,

122:9.22 (1353.21) aby vedla naše kroky na cestě míru.

122:9.23 (1353.22) A nyní, Hospodine, jak jsi slíbil, propouštíš v pokoji
svého služebníka,

122:9.24 (1353.23) neboť mé oči viděly tvé spasení,

122:9.25 (1353.24) které jsi připravil před tváří všech národů;

122:9.26 (1353.25) Světlo, jež svítí také pohanům

122:9.27 (1353.26) a přinese slávu národu tvému, Izraeli.

122:9.28 (1353.27) Na zpáteční cestě do Betléma Josef a Marie mlčeli, měli smíšené pocity a přepadla je obava. Marie byla velmi rozrušena pozdravem na rozloučenou staré básnířky Anny a Josef byl znepokojen touto předčasnou snahou udělat z Ježíše očekávaného Mesiáše židovského národa.

10. Herodes jedná

122:10.1 (1353.28) Ale špehové Heroda nebyli nečinní. Když mu pověděli o návštěvě kněží z Uru v Betlémě, Herodes si tyto Kaldejce nechal předvolat. S opatrností se těchto mudrců vyptával na nového „krále Židů“, ale příliš ho neuspokojili, protože mu pouze řekli, že se narodilo dítě ženě, která přišla do Betléma se svým manželem kvůli registraci pro sčítání lidu. Herodes nebyl spokojen s jejich odpovědí a dal jim měsíc a poslal je to dítě hledat, aby i on mohl přijít a uctít ho, když oni říkají, že jeho království bude duchovní, ne světské. Ale, když se mudrci nevraceli, Herodes začal být podezřavý. Když o těchto věcech ve své mysli přemýšlel, vrátili se jeho informátoři a podali mu podrobnou zprávu o nedávné události v chrámu a přinesli mu opis části Simeonovy písně, která byla zazpívána při obřadu vykoupení Ježíše. Ale nepodařilo se jim vysledovat Josefa s Marií a Herodes se velmi rozčilil, když mu nebyli schopni říci, kam ta dvojice dítě odnesla. Vyslal potom pátrače, aby Josefa a Marii našli. Vědom si toho, že Herodes

hledá nazaretskou rodinu, Zachariáš a Alžběta zůstali mimo Betlém. Malý chlapec byl ukryt u příbuzných Josefa.

^{122:10.2 (1354.1)} Josef se bál hledat práci a jejich malé úspory velmi rychle mizely. Dokonce při obřadu očištění v chrámu se Josef považoval za tak chudého, že si nemohl dovolit obětovat za Marii dvě holoubata, jak nařizoval Mojžíšův předpis pro očištění chudých matek.

^{122:10.3 (1354.2)} Když po více než ročním hledání Herodovi špiclové nenašli Ježíše a pro podezření, že děťátko je ještě ukryto v Betlémě, vydal Herodes rozkaz, aby byl důkladně prohledán každý dům v Betlémě a aby všichni chlapci mladší dvou let byli zabiti. Tímto způsobem Herodes doufal, že bude mít jistotu, že toto dítě, které by se mělo stát „králem Židů“ bude utraceno. A tak zmizelo v jednom dnu šestnáct chlapečků v Betlémě v Judeji. Ale intriky a vraždy byly běžné u Herodova dvora, dokonce i u členů své vlastní nejbližší rodiny.

^{122:10.4 (1354.3)} Zavraždění těchto kojenců se stalo v polovině října, roku 6 př. Kr., když bylo Ježíšovi něco málo přes rok. Ale věřící v příchod Mesiáše byli i mezi přívrženci Heroda a když jeden z nich uslyšel o rozkazu zabít v Betlémě chlapečky, oznámil to Zachariášovi a ten ihned poslal posla k Josefovi. A v noci před vražděním odešli Josef a Marie s dítětem z Betléma do Alexandrie v Egyptě. Aby nevzbuzovali pozornost, tak do Egypta putovali jenom sami s Ježíšem. Do Alexandrie se dostali díky penězům od Zachariáše a tam Josef provozoval svoje řemeslo a Marie s Ježíšem bydleli u zámožných příbuzných rodiny Josefa. V Alexandrii zůstali plné dva roky a do Betléma se vrátili až po smrti Heroda.

Kapitola 123

Rané dětství Ježíše

^{123:0.1 (1355.1)} V DŮSLEDKU nejistoty a strachu během jejich pobytu v Betlémě Marie děťátko nekojila až když byli v bezpečí v Alexandrii, kde rodina mohla vést normální život. Žili u příbuzných a Josef dokázal svoji rodinu dobře živit, protože krátce po příjezdu dostal práci. Několik měsíců pracoval jako tesař a potom byl povýšen do pozice mistra a vedl velkou skupinu dělníků, zaměstnaných na stavbě jedné městské budovy. Tato nová zkušenost mu vnukla myšlenku stát se po návratu do Nazaretu podnikatelem a stavitelem.

^{123:0.2 (1355.2)} Po celou dobu těchto prvních roků Ježíšova bezbranného dětství nad ním nepřetržitě bděla Marie, aby se mu něco nepříhodilo, co by mohlo ohrozit jeho blaho, nebo co by zasáhlo do jeho budoucí mise na zemi; žádná jiná matka nebyla nikdy tak svému dítěti oddána. V domě, kde Ježíš vyrůstal, byly ještě dvě jiné děti zhruba jeho věku a v blízkém sousedství bylo ještě dalších šest dětí přibližně jeho věku, se kterými si mohl hrát. Z počátku byla Marie rozhodnuta mít Ježíše neustále u sebe. Bála se, že by se mu něco mohlo stát, kdyby měl dovoleno hrát si s jinými dětmi na zahradě, ale Josef, za pomoci svých příbuzných, ji dokázal přesvědčit, že takový způsob života by Ježíše připravil o užitečnou zkušenost naučit se přizpůsobovat se dětem svého věku. A Marie, uvědomujíc si, že takový záměr přehnaného krytí a neobvyklé ochrany, by v něm mohl vyvolat pocit výjimečnosti a i sobeckosti, nakonec souhlasila s tím, aby zaslíbené dítě vyrůstalo naprosto stejně jako každé jiné dítě; i přestože ctíla toto rozhodnutí, neustále se snažila, aby viděla na děti jak si hrají v domě, nebo na zahradě. Pouze milující matka ví, jaké

břemeno leželo na srdci Marie kvůli bezpečnosti svého syna během těchto let jeho raného dětství.

^{123:0.3 (1355.3)} Během dvou let jejich pobytu v Alexandrii se Ježíš těšil dobrému zdraví a vyrůstal jako normální dítě. Kromě několika přátel a příbuzných nevěděl nikdo jiný, že Ježíš je „zaslíbeným dítětem“. Jeden z Josefových příbuzných to odhalil několika svým přátelům v Memfis, kteří byli potomci dávného Achnatona a ti, s malou skupinou věřících z Alexandrie přišli k honosnému domu Josefova příbuzného dobrodince krátce před návratem do Palestiny, aby popřáli nazaretské rodině vše nejlepší a složili poklonu dítěti. Při této příležitosti shromáždění přátelé darovali Ježíši celý opis řeckého překladu hebrejských svatých knih. Ale tento opis židovských posvátných písemností byl Josefovi předán až poté, kdy on i Marie s konečnou platností odmítli pozvání svých přátel z Memfis a Alexandrie zůstat v Egyptě. Tito věřící byli přesvědčeni o tom, že dítě osudu bude mít mnohem větší světový vliv jako obyvatel Alexandrie, než v jakémkoliv místě v Palestině. Po obdržení zprávy o smrti Heroda tato přemlouvání opozdila na nějakou dobu jejich odchod do Palestiny.

^{123:0.4 (1356.1)} Nakonec Josef a Marie z Alexandrie odpluli na lodi, náležící jejich příteli Ezraenovi a směřující do Jafy, kde přistáli na konci srpna roku 4 př. Kr. Odtud se bez prodlení vypravili do Betléma, kde strávili celé září rozhovory se svými přáteli a příbuznými o tom, zdali by tam měli zůstat, nebo se vrátit do Nazaretu.

^{123:0.5 (1356.2)} Marie se nikdy plně nevzdala myšlenky, že Ježíš by měl vyrůstat v Betlémě, městě Davidově. Josef vlastně nevěřil,

že jejich syn se má stát královským osvoboditelem Izraele. Kromě toho věděl, že on sám není opravdovým potomkem Davida a že jeho zařazení mezi Davidovo potomstvo je důsledkem adopce jednoho z jeho předků do rodové linie Davida. Ovšem Marie považovala město Davidovo za nejvhodnější místo, ve kterém by měl nový nástupce na Davidův trůn být vychováván, ale Josef viděl jejich šance spíše s Herodem Antipou, než s jeho bratrem Archelaem. Velmi se bál o chlapcovu bezpečnost v Betlémě, či v jakémkoliv jiném městě v Judeji, protože se domníval, že Archelaos bude mnohem krutější v pokračování krutých metod svého otce Heroda, než Antipa v Galileji. A kromě všech těchto důvodů byl Josef upřímně přesvědčen a dával to otevřeně najevo, že Galilea je lepší místo pro výchovu a vzdělání dítěte, ale trvalo mu tři týdny, než překonal Mariiny námitky.

^{123:0.6 (1356.3)} K prvnímu říjnu se Josefovi podařilo přesvědčit Marii a všechny jejich přátele, že nejlepší pro ně bude, když se vrátí do Nazaretu. A tak počátkem října roku 4 př. Kr. se vydali z Betléma do Nazaretu přes Lód a Skythopolis. Na cestu vyrazili jednu neděli časně ráno, Marie s dítětem jeli na nově získaném tažném zvířeti, zatímco Josef a pět doprovázejících příbuzných šli pěšky; Josefovi příbuzní nepřipustili, aby tuto cestu do Nazaretu vykonali sami. Měli strach jít do Galileje přes Jerusalema a údolím Jordánu a západní cesty nebyly vůbec bezpečné pro dva osamělé cestující a malé dítě.

1. Návrat do Nazaretu

^{123:1.1 (1356.4)} Na čtvrtý den poutníci bezpečně dorazili do svého cíle. Neohlášení přišli do svého domu v Nazaretu, ve kterém bydlel více než tři roky jeden z ženatých bratrů Josefa, který

byl samozřejmě překvapen, když je uviděl; všechno bylo naplánováno a uděláno v takové tajnosti, že ani Josefova a ani Mariina rodina nevěděla o jejich odchodu z Alexandrie. Následující den se Josefův bratr se svojí rodinou vystěhoval a Marie se poprvé od narození Ježíše usadila se svojí malou rodinou ve svém vlastním domě. Za necelý týden dostal Josef práci jako tesař a byli nadmíru šťastni.

^{123:1.2 (1356.5)} Když se vrátili do Nazaretu Ježíš měl přibližně tři roky a dva měsíce. Všechno to cestování zvládal velmi dobře, těšil se skvělého zdraví a byl plný dětské radosti a nadšení z toho, že mají vlastní dům, kde si může hrát a skotačit. Ale bylo mu hodně smutno po jeho kamarádech z Alexandrie.

^{123:1.3 (1356.6)} Během cesty do Nazaretu Josef přesvědčil Marii, že by bylo nerozumné mluvit s jejich galilejskými přáteli a příbuznými o tom, že je Ježíš zaslíbené dítě. Domluvili se, že o tom neřeknou nikomu. A oba tento slib velmi svědomitě dodržovali.

^{123:1.4 (1357.1)} Celý čtvrtý rok Ježíšova života byl obdobím normálního fyzického vývoje, ale neobvyklé mentální aktivity. V té době se velmi spřátelil se sousedovým chlapcem Jákobem. Ježíš a Jákob si spolu rádi hráli a vyrůstali z nich velcí přátelé a věrní kamarádi.

^{123:1.5 (1357.2)} Další důležitou událostí v životě této nazaretské rodiny bylo narození druhého dítěte Jakuba v časných raných hodinách 2. dubna roku 3 př. Kr. Ježíš byl nadšený myšlenkou mít mladšího bratra a dokázal hodiny jen stát a pozorovat první reakce dítěte.

^{123:1.6 (1357.3)} Bylo to v létě tohoto roku, kdy Josef postavil malou dílnu poblíž vesnického pramene a vedle místa pro odpočinek karavan. Od té doby Josef nepracoval jako tesař každý den. Jako dva společníky měl dva ze svých bratrů a několik dalších řemeslníků, kterým přiděloval práci, zatímco on zůstával v dílně a vyráběl oje a pluhy a ještě další dřevařské výrobky. Také vyráběl určité věci z kůže, dělal provazy a stanové plachty. A Ježíš, když byl starší a nebyl ve škole, dělil svůj čas rovným dílem pomáháním matce s domácími povinnostmi a pozorováním svého otce při práci v dílně a současně nasloucháním rozhovorů a povídání karavanních průvodců a cestujících ze všech čtyř koutů země.

^{123:1.7 (1357.4)} V červenci tohoto roku, měsíc před čtvrtými narozeninami Ježíše, byl celý Nazaret postižen zhoubnými střevními potížemi, přinesenými karavanními cestujícími. Marie se natolik vyděsila nebezpečím vystavení Ježíše této nakažlivé nemoci, že vzala své obě děti a uprchla na venkov do domu svého bratra, několik kilometrů jižně od Nazaretu na cestě do Megido, nedaleko Saridu. Do Nazaretu se vrátili až po více než dvou měsících. Ježíš si velmi užíval tuto svoji první zkušenost na farmě.

2. Pátý rok (2. rok př. Kr.)

^{123:2.1 (1357.5)} Uplynulo něco přes rok od jejich návratu do Nazaretu, když chlapec Ježíš dospěl do věku svého prvního a opravdového morálního rozhodnutí; a přišel k němu Ladič Myšlení, božský dar Rajského Otce, který sloužil dříve s Machiventou Melkisedekem, čímž získal zkušenost s inkarnací nadsmrtelné bytosti, žijící v lidském smrtelném těle. Toto se stalo 11. února roku 2 př. Kr. Ježíš si neuvědomoval příchod

božského Monitoru stejně jako miliony a miliony jiných dětí, kteří před tímto dnem a po něm, také obdržely tyto Ladiče Myšlení, aby pobývali v jejich myslích a pracovali v nich pro maximální jejich oduševnění a věčného života jejich vyvíjejících se nesmrtelných duší.

^{123:2.2 (1357.6)} V tento únorový den skončil přímý a osobní dohled Vládců Vesmírů, který zajišťoval bezpečnost převtělení Michaela do podoby dítěte. O této chvíle, po celou dobu lidského rozvoje této inkarnace, spočívala ochrana Ježíše v činnosti jeho vnitřního Ladiče a přidružených serafských strážců, ke kterým čas od času byly přiřazeny midbytosti, aby vykonávaly určité stanovené úkoly na základě pokynů svých planetárních nadřízených.

^{123:2.3 (1357.7)} V srpnu tohoto roku dovršil Ježíš pět let a proto budeme mluvit o pátém (kalendářním) roce jeho života. V tomto roce, 2 roky př. Kr., něco přes měsíc před jeho pátými narozeninami, se Ježíš velmi radoval z příchodu své sestry Miriam, která se narodila v noci 11. července. Během večera následujícího dne měl Ježíš dlouhý rozhovor se svým otcem o tom, jak se různé skupiny živých tvorů rodí na svět jako rozdílní jedinci. Nejcennější část Ježíšova raného vzdělání přišla od jeho rodičů, kteří neustále odpovídali na jeho hloubavé a zvědavé otázky. Josef se nikdy nevyhýbal svým povinnostem a s trpělivostí a dlouze odpovídal na chlapcovy rozmanité otázky. Od svých pěti let až do deseti let byl Ježíš jedním nepřetržitým otazníkem. I když Josef a Marie neměli pokaždé odpovědi na jeho otázky, vždy s ním o těchto otázkách podrobně debatovali a všemi možnými jinými způsoby se mu

snažili pomoci v jeho snahách nalézt uspokojivé řešení problému, který mu vnukla jeho bystrá mysl.

^{123:2.4 (1358.1)} Od návratu do Nazaretu byla jejich domácnost v jednom kole a Josef byl obzvláště zaneprázdněn stavěním nové dílny a snahou znovu obnovit svoje řemeslo. Byl natolik zaměstnán, že nenašel čas vyrobit kolébku pro Jakuba, ale toto napravil před narozením Miriam, takže ona měla velmi pohodlnou postýlku, ve které se tulila, zatímco rodina ji obdivovala. A dítě Ježíš se horlivě zúčastňoval všech těchto přirozených a normálních domácích zážitků. Byl moc šťasten, že má mladšího bratra a sestru a byl velkým pomocníkem Marie při jejich opatrování.

^{123:2.5 (1358.2)} V nežidovském světě té doby by se těžko našla rodina, která by dítěti dala lepší intelektuální, mravní a náboženskou výchovu, než židovské rodiny v Galileji. Zdejší židé měli systematický program pro výchovu a vzdělání svých dětí. Dělili dětský život na sedm etap:

^{123:2.6 (1358.3)} 1. Novorozeně—prvních osm dnů.

^{123:2.7 (1358.4)} 2. Kojené dítě.

^{123:2.8 (1358.5)} 3. Odkojené dítě.

^{123:2.9 (1358.6)} 4. Období závislosti na matce, trvající do konce pátého roku.

^{123:2.10 (1358.7)} 5. Začátek nezávislosti dítěte a když se jedná o chlapce, otec přebírá odpovědnost za jejich vzdělání.

^{123:2.11 (1358.8)} 6. Chlapci a dívky dospívajícího věku.

123:2.12 (1358.9) 7. Mládenci a slečny.

123:2.13 (1358.10) U židů Galileje existoval zvyk, že matka má odpovědnost za výchovu dítěte do pátých narozenin a potom, jestliže to byl chlapec, přebíral odpovědnost za hochovo vzdělání otec. Protože v tomto roce Ježíš, syn galilejských židů, vstoupil do páté etapy svého života, tak 21. srpna, roku 2 př. Kr. Marie formálně předala Ježíše Josefovi pro další výchovu.

123:2.14 (1358.11) Ačkoliv nyní Josef přebíral přímou odpovědnost za Ježíšovo intelektuální a náboženské vzdělání, jeho matka se i nadále starala o jeho domácí výchovu. Učila ho znát a starat se o vinou révu a květiny rostoucí kolem zahradních zdí, které zcela obklopovaly pozemek domu. Také nechala dát na střechu domu (letní ložnice) mělké bedničky s pískem, v nichž Ježíš kreslil mapy a začal se tam učit psát aramejsky, řecky a později hebrejsky, takže se časem naučil číst, psát a hovořit plynule všemi třemi jazyky.

123:2.15 (1358.12) Fyzicky se Ježíš jevil jako téměř dokonalé dítě a pokračoval v normálním mentálním a emocionálním rozvoji. Ve druhé polovině tohoto, jeho pátého (kalendářního) roku, zakusil mírné zažívací nevolno—jeho první menší onemocnění.

123:2.16 (1359.1) Přestože Josef a Marie často hovořili o budoucnosti svého nejstaršího dítěte, kdybyste tam byli, viděli byste pouze vyrůstat normální, zdravé, radostné, ale nesmírně zvědavé dítě dané doby a v daném místě.

3. Události šestého roku (1 rok př. Kr.)

123:3.1 (1359.2) S pomocí matky Ježíš již zvládl galilejský dialekt aramejského jazyka a nyní ho Josef začal učit řecky. Marie

řecky umělo málo, ale Josef hovořil plynule jak aramejsky, tak i řecky. Učebnicí pro studium řeckého jazyka byl opis hebrejských svatých knih—kompletní znění zákona a proroků, včetně žalmů—který dostali při odchodu z Egypta. V celém Nazaretu byly v řečtině jenom dvě úplné kopie Spisů a tím, že jednu z nich vlastnila rodina tesaře, udělalo z Josefova domu velmi vyhledávané místo a umožnilo Ježíši, v době jeho vyrůstání, potkávat téměř nekonečné procesí horlivých žáků a upřímných hledačů pravdy. Ke konci tohoto roku Ježíš převzal tento drahocenný rukopis do osobního opatrování a v den svých šestých narozenin mu bylo vysvětleno, že tato posvátná kniha mu byla darována přáteli a příbuznými z Alexandrie. A za krátkou dobu ji četl bez potíží.

^{123:3.2 (1359.3)} První velký otřes v Ježíšově mladém životě přišel, když mu bylo skoro šest let. Hochovi připadalo, že jeho otec, přinejmenším jeho otec společně s matkou, věděli naprosto všechno. Proto si představte to překvapení tohoto zvědavého dítěte, když se zeptal svého otce na příčinu slabého zemětřesení, které se v té chvíli událo a on uslyšel Josefa říkat: „Můj synu, to já opravdu nevím.“ Tak začal dlouhý a znepokojující proces zbavování se iluzí, během kterého Ježíš zjistil, že jeho pozemští rodiče nebyli všemoudrými a všeznalými.

^{123:3.3 (1359.4)} Josefova první myšlenka byla říci Ježíšovi, že zemětřesení zapříčinil Bůh, ale okamžitě si uvědomil, že taková odpověď by ihned vyprovokovala další a mnohem složitější otázky. Již v jeho raném věku bylo velmi obtížné odpovídat na Ježíšovy otázky o fyzických či sociálních jevech neuváženou reakcí, že za to je odpovědný Bůh, nebo ďábel. V

souladu s převládající vírou židovského národa byl Ježíš po dlouhou dobu ochoten přijímat teorii o dobrých a zlých duších jako možné vysvětlení psychických a duchovních jevů, ale velmi brzy začal o tom pochybovat a přemýšlel, že takové neviditelné vlivy zapříčiňují fyzické jevy přírodního světa.

^{123:3.4 (1359.5)} Ježíšovi se blížil šestý rok, když na počátku léta roku 1 př. Kr. navštívili nazaretskou rodinu Zachariáš a Alžběta se svým synem Janem. Ježíš a Jan se spolu dobře bavili během jejich prvního vědomého setkání. Ačkoliv se hosté mohli zdržet pouze několik dnů, rodiči prodiskutovali mnoho věcí, včetně budoucích plánů pro své syny. Zatímco oni hovořili, chlapci si hráli s kamínky v písku na střeše domu a oddávali se různým chlapeckým zábavám.

^{123:3.5 (1359.6)} Po seznámení se s Janem, který ho přišel navštívit z nedalekého Jerusalema, začal Ježíš projevovat neobyčejný zájem o historii Izraele a podrobně se vyptával na význam sobotních rituálů, kázání v synagoze a pravidelných svátečních oslav. Jeho otec mu vysvětlil smysl všech těchto sezónních svátků. Prvním bylo slavnostní zapalování svící uprostřed zimy, trvající osm dní a začínající s jednou svíčkou první noc a každou následující noc se přidávala další svíce; tak se oslavovalo zasvěcení chrámu po obnovení Mojžíšových bohoslužeb, kterých dosáhl Juda Makabejský. Dalším byla raná jarní slavnost Púrím. Bylo to oslavování Ester a spasení, které ona přinesla Izraeli. Pak následuje důležitá Pascha, kterou dospělí oslavovali v Jerusalemu kdykoliv to jen bylo možné, zatímco si děti doma musely pamatovat, že po celý týden se nesměl jíst kynutý chléb. Později přišla oslava první úrody, doba žní; a nakonec, nejvýznamnější ze všech, svátek nového

roku, den vykoupení. I když některé z těchto oslav a rituálů Ježíšova mladá mysl těžko chápala, hluboce o nich přemýšlel a pak se plně zapojil do radostné oslavy svatostánku—každoroční období oddychu celého židovského národa, kdy lidé kempovali v proutěných chýších a oddávali se veselí a zábavě.

^{123:3.6 (1360.1)} V tomto roce měli Josef a Marie potíže s Ježíšem kvůli jeho modlitbám. On trval na tom, že bude mluvit ke svému nebeskému Otci úplně stejně, jak mluví s Josefem, svým pozemským otcem. Tento odklon od obřadnějších a ctihodnějších způsobů komunikace s Božstvem poněkud znepokojoval jeho rodiče, především jeho matku, ale nebylo možné ho přesvědčit to změnit; on pronesl svoje modlitby přesně tak, jak ho to učili, ale potom pevně vyžadoval, že „si ještě trochu pohovoří se svým Otcem na nebesích“.

^{123:3.7 (1360.2)} V červnu tohoto roku Josef předal dílnu v Nazaretu svým bratrům a oficiálně začal pracovat jako stavitel. Ke konci roku příjem rodiny se více než ztrojnásobil. Až do samotné smrti Josefa tato nazaretská rodina již nikdy nepocítila nouzi. Rodina se rozrůstala a rozrůstala a dodatečné vzdělání a cestování stálo hodně peněz, ale stále zvyšující se příjem Josefa udržoval krok s rostoucími náklady.

^{123:3.8 (1360.3)} V průběhu několika následujících let Josef hodně pracoval v Káně, Betlémě (galilejském), Magdale, Naimu, Sepfórisu, Kafarnaumu a Én-dóru a také prováděl mnoho staveb v Nazaretu, nebo v jeho blízkém okolí. Když byl Jakub natolik velký, že mohl pomáhat své matce s domácími pracemi a starat se o mladší děti, Ježíš často odcházel se svým otcem do okolních měst a vesnic. Ježíš byl dychtivý pozorovatel a z těchto cest mimo domov získal mnoho praktických znalostí;

vytrvale shromažďoval vědomosti o člověku a jeho životě na zemi.

123:3.9 (1360.4) V tomto roce Ježíš udělal velký pokrok v přizpůsobení svých silných pocitů a živých impulsů k potřebám rodinné součinnosti a domácí disciplině. Marie byla milující matkou, ale spravedlivým přísným pedantem. Nicméně, v mnoha ohledech měl Josef větší vliv na Ježíše, protože bylo jeho zvykem sednout si s chlapcem a plně mu vysvětlit skutečné a podložené důvody pro nutná disciplinární omezení osobních tužeb kvůli klidu a pokoji celé rodiny. Když Ježíšovi byla situace vysvětlena, vždy byl rozumně a ochoten podřídit se přáním rodičů a pravidlům rodiny.

123:3.10 (1360.5) Většinu svého volného času, když matka nevyžadovala jeho pomoc v domě, trávil zkoumáním květin a rostlin ve dne a hvězd v noci. Osvojil si neposlušný zvyk ležení na zádech a dívat se s údivem nahoru do hvězdnatých nebes po stanoveném času ke spánku v této spořádané nazaretské domácnosti.

4. Sedmý rok (1. rok n.l.)

123:4.1 (1361.1) Toto byl v Ježíšově životě opravdu rok nabitý událostmi. Na počátku ledna byla v Galileji velká sněhová bouře. Napadlo sedmdesát centimetrů sněhu a to bylo nejsilnější sněžení v celém životě Ježíše a jedno z největších v Nazaretu za posledních sto let.

123:4.2 (1361.2) Hry židovských dětí za doby Ježíše byly dost omezeny; velmi často si děti hrály na vážnější věci, které viděly, že dělají starší lidé. Hodně se hrály na svatby a pohřby,

což byly obřady, které často viděly a byly pro ně velkolepé. Tančily a zpívaly, ale měly jen málo skupinových her, které mají tak v oblibě děti pozdější doby.

^{123:4.3 (1361.3)} Společně se sousedovým chlapcem a později se svým bratrem Jakubem si Ježíš rád hrál ve vzdálenějším rohu rodinné tesařské dílny, kde měli velkou zábavu s hoblinami a dřevěnými špalky. Ježíšovi vždy činilo potíže pochopit, co je špatného na těch hrách, které byly zakázány o sobotách, ale vždy se podřídil přáním svých rodičů. Měl smysl pro humor a hru, což byly vlastnosti, které se příliš nevyjadřovaly v jeho době a generaci, ale až do svého čtrnáctého roku byl po většinu času šťastný a veselý.

^{123:4.4 (1361.4)} Marie se starala o holubník na střeše k domu přiléhajícímu přístřešku pro zvířata a zisk z prodeje holubů používali pro dobročinné účely. Po odečtení desátku a jeho odevzdání hodnostáři v synagoze tyto peníze spravoval Ježíš.

^{123:4.5 (1361.5)} Jedinou opravdovou nehodou do této doby, která Ježíše potkala, byl jeho pád z kamenných schodů, vedoucích na rovnou střechu domu, kde se v létě spávalo pod plachtovinou. Stalo se to během neočekávané červencové pískové bouře, která přišla od východu. Teplé větry, nesoucí sebou proudy jemného písku, obvykle přicházely v období dešťů, hlavně v březnu a dubnu. Bylo to něco mimořádného mít takovou bouři v červenci. Když bouře přišla, Ježíš si hrál na střeše domu jak bylo jeho zvykem, protože po většinu období sucha to bylo jeho oblíbené místo na hraní. Byl oslepen pískem a když sestupoval po schodech tak spadl. Po této nehodě Josef udělal po obou stranách schodiště zábradlí.

^{123:4.6 (1361.6)} Této nehodě nebylo možno žádným způsobem předejít. Nedala se vytknout nedbalost dočasným ochráncům z řádu midbytostí, z nichž jeden byl primární a druhý sekundární a měli za úkol na chlapce dohlížet. Ani to nebylo možné vytknout serafskému strážci. Jednoduše se tomu nedalo zabránit. Ale tato drobná nehoda, která se stala v době, kdy Josef byl v Én-dóru, způsobila velkou úzkost v mysli Marie, že se potom pošetile snažila po několik měsíců mít Ježíše co nejbližší u sebe.

^{123:4.7 (1361.7)} Nebeské osobnosti nezasahují svévolně do materiálních nehod—běžných jevů fyzické podstaty. Za normálních okolností pouze midbytosti mohou zasáhnout do materiálních podmínek, aby ochránily muže a ženy předurčeného osudu a i v takových případech mohou tyto bytosti jednat pouze podle speciálních příkazů svých nadřízených.

^{123:4.8 (1361.8)} A toto byla pouze jedna z těch mnoha nehod, které pak postihly tohoto zvědavého a podnikavého hochá. Když si představíte průměrné dětství a mládí aktivního chlapce, budete mít docela dobrou představu o mládí Ježíše a budete schopni si představit kolik úzkosti způsobil svým rodičům, především své matce.

^{123:4.9 (1362.1)} Čtvrtý člen nazaretské rodiny, Josef, se narodil ve středu ráno 16. března roku 1 n.l.

5. Školní roky v Nazaretu

^{123:5.1 (1362.2)} Ježíš měl nyní sedm let a to je věk, kdy by měly židovské děti začínat své formální vzdělání v synagogských

školách. Proto v srpnu tohoto roku začal jeho bohatý školní život v Nazaretu. Tento chlapec uměl již plynule číst, psát a hovořit ve dvou jazycích, aramejsky a řecky. Nyní se měl seznámit s úkolem naučit se číst, psát a mluvit hebrejským jazykem. A on měl nesmírnou chuť do nového školního života, který ho čekal.

123:5.2 (1362.3) Tři roky, do deseti let, navštěvoval základní školu v nazaretské synagoze. Tyto tři roky se učil základům Knihy Zákona, napsané v hebrejském jazyce. Další tři roky studoval v pokročilé škole a tam se hlavně učil nazpaměť hlubší metodou opakování nahlas učení posvátného zákona. Tuto synagogskou školu dostudoval ve třinácti letech a byl předán svým rodičům představiteli synagogy jako vzdělaný „syn zákona“—odpovědný občan společenství Izraele. To mu dávalo právo navštívit v době Paschi Jerusalema a proto v tomto stejném roce se poprvé zúčastnil Paschi v doprovodu svého otce i matky.

123:5.3 (1362.4) V Nazaretu žáci seděli v půlkruhu na podlaze a jejich učitel, chazan, hodnostář v synagoze, seděl čelem proti nim. Začínali s knihou Levicitus, pokračovali studiem dalších knih zákona a potom následovalo učení proroků a Žalmů. Synagoga v Nazaretu vlastnila kompletní opis Spisů v hebrejštině. Do dvanáctého roku se žáci neučili nic jiného než Spisy. V letních měsících byly hodiny vyučování ve škole výrazně zkráceny.

123:5.4 (1362.5) Ježíš se brzy stal znalcem hebrejštiny a jako mladík, když v Nazaretu nepobýval nějaký významný host, byl často požádán, aby četl hebrejské Spisy věřícím, shromážděným v synagoze při pravidelných sobotních bohoslužbách.

123:5.5 (1362.6) Tyto synagogske školy ovšem neměly žádné učebnice. Při učení chazan pronesl výrok a žáci ho společně opakovali po něm. Když žáci měli přístup k psaným knihám zákona, učili se látku čtením nahlas a neustálým opakováním.

123:5.6 (1362.7) Kromě tohoto formálnějšího vzdělávání začínal Ježíš poznávat lidskou povahu ze čtyř koutů světa, když lidé z mnoha zemí navštěvovali opravářskou dílnu jeho otce. Když byl starší, dával se do upřímných rozhovorů s karavanami, které se zdržovaly kolem pramene, aby si odpočinuly a občerstvily se. Protože mluvil plynule řecky, neměl žádné problémy rozmlouvat s většinou karavanních cestujících a jejich vůdců.

123:5.7 (1362.8) Nazaret byl místem zastávek karavan a cestovní křižovatkou. Jeho obyvatelstvo bylo většinou nežidovské a současně byl široce znám jako centrum liberálního výkladu tradičního židovského zákona. V Galileji se židé mnohem volněji družili s jinověrci než tomu bylo zvykem v Judeji. A ze všech měst Galileje židé v Nazaretu byli nejliberálnější ve svém výkladu společenských omezeních, založených na strachu ze znečištění v důsledku kontaktu s jinověrci. A právě tyto poměry byly příčinou obecného rčení v Jerusalemu: „může někdy něco dobrého vzejít z Nazaretu?“.

123:5.8 (1363.1) Ježíš získal svoji mravní výchovu a duchovní vzdělanost především ve své rodině. Většinu svého intelektuálního a teologického vzdělání dostal od chazana. Ale svoje opravdové vzdělání—přípravu mysli a srdce pro skutečnou zkoušku poprat se s obtížnými problémy života—získal ze styku s lidmi. Právě toto sdružování s jinými lidmi, mladými i starými, mu umožnilo poznat lidskou rasu.

Ježíšovo výborné vzdělání spočívalo v tom, že dokonale rozuměl lidem a vroucně je miloval.

^{123:5.9 (1363.2)} V průběhu všech těchto let v synagoze byl Ježíš skvělým studentem a jeho velkou výhodou byla znalost tří jazyků. Když Ježíš končil tuto školu, nazaretský chazan řekl Josefovi, že se obává, že on sám se „naučil víc ze zvědavých otázek Ježíše“, než on „byl schopen naučit toho chlapce“.

^{123:5.10 (1363.3)} Během svého studie se Ježíš hodně naučil a čerpal velkou inspiraci z pravidelných sobotních kázání v synagoze. Bylo zvykem požádat významné návštěvníky, nocující přes sobotu v Nazaretu, aby promluvili v synagoze. Jak Ježíš vyrůstal, slyšel mnoho velkých myslitelů z celého židovského světa vykládat své názory a také mnoho těch, kteří se sotva dali považovat za ortodoxní židy, protože synagoga v Nazaretu byla progresivním a liberálním centrem židovského myšlení a kultury.

^{123:5.11 (1363.4)} Když v sedmi letech Ježíš nastoupil do školy (právě v tu dobu židé zavedli povinné vzdělávání zákona) bylo zvykem, že žáci si vybrali svůj „narozeninový výrok“—něco, jako zlaté pravidlo, které bylo jejich průvodcem po celou dobu studií a které často rozebírali ze široka při zakončení školy ve třinácti letech. Výrok, který si vybral Ježíš, byl od proroka Izajáše: „Duch Pána Boha je se mnou, protože Pán mne pomazal; on mne poslal, abych přinesl radostné noviny pokorným, posílil zoufalé, prohlásil svobodu zajatcům a osvobodil duchovní vězně“.

^{123:5.12 (1363.5)} Nazaret byl jedním z dvaceti čtyř kněžských center hebrejského národa. Ale galilejské kněžstvo bylo ve výkladu

tradičních zákonů liberálnější, než byli zákoníci a rabíni v Judeji. A v Nazaretu byli také liberálnější ve vztahu k dodržování sabatu. A proto mohl Josef brát Ježíše v sobotu odpoledne na výlety a jednou z jejich nejoblíbenějších tras byl výstup na vysoký kopec nedaleko jejich domova, ze kterého měli široký výhled po celé Galileji. V jasný den mohli na severozápadě vidět dlouhý horský hřbet Karmel, svažující se k moři, o němž Ježíš mnohokrát slyšel, když mu jeho otec vyprávěl příběh o Elijáši, jednomu z prvních z dlouhé řady hebrejských proroků, který kritizoval krále Achaba a pranýřoval praktiky knězů Baala. Na severu se v celé své majestátní nádheře zdvíhalo horské pásmo Chermón se zasněženým hřbetem a vládlo obzoru svými, přes 900 metrů vysokými úbočími, lesknoucími se bíle věčným sněhem. Daleko na východě mohli rozpoznat údolí řeky Jordán a ještě v dálí za ním ležely skalisté vrcholy území Moábu. Na jihu a na východě, když slunce ozařovalo jejich mramorové zdi, mohli také vidět řecko-římská města Dekapolis s jejich amfiteátry a okázalými chrámy. A když zůstali do západu slunce, mohli na západě rozeznat plachetní lodě na vzdáleném Středozemním moři.

123:5.13 (1364.1) Odtud mohl Ježíš pozorovat jak ze čtyř stran přicházejí a vycházejí z Nazaretu karavany a na jihu mohl dohlédnout k široké a úrodné nížině Esdraleon, rozprostírající se směrem k horskému pásu Gilbóa a území Samaří.

123:5.14 (1364.2) Když nevystoupili na vrcholy, aby měli výhled na vzdálenou krajinu, procházeli se přírodou a studovali její rozmanité nálady v závislosti na roční období. Ježíšovo

nejranější učení, kromě toho, co získal v rodinném kruhu, byl jeho uctivý a vnímavý kontakt s přírodou.

123:5.15 (1364.3) Ježíš neměl ještě osm let a již ho znaly všechny matky a mladé ženy Nazaretu, které se s ním setkaly a mluvily s ním u pramene, který nebyl daleko od jeho domu a který byl jedním ze společenských center pro navazování styků a povídání celého města. Tento rok se Ježíš naučil dojít krávu a starat se o další zvířata. Během tohoto roku a příštího se také naučil dělat sýr a tkát. Když měl deset let, tak byl obratným tkalcem. Bylo to přibližně v této době, kdy Ježíš a sousedův chlapec Jákob se velmi spřátelili s hrnčířem, který pracoval poblíž tekoucího pramene; a když pozorovali Nátanovy hbité prsty tvarovat hlínu na hrnčířském kole, mnohokrát se oba utvrzovali v tom, že až vyrostou, budou hrnčíři. Nátan měl chlapce velmi rád a často jim dával hlínu, aby si s ní hráli a snažil se v nich podnítit tvořivou představivost tím, že je pobízel, aby soutěžili v modelování různých předmětů a zvířat.

6. Jeho osmý rok (2.rok n.l.)

123:6.1 (1364.4) Tento rok byl ve škole zajímavý. Přestože Ježíš nebyl mimořádný student, byl snaživým žákem a patřil do lepší třetiny třídy. Svoje úkoly plnil tak dobře, že jeden týden v měsíci nemusel chodit do školy. Tento týden obvykle strávil buď se svým strýcem, rybářem, na březích Galilejského moře nedaleko Magdaly, nebo na farmě dalšího strýce (bratra jeho matky) osm kilometrů jižně od Nazaretu.

123:6.2 (1364.5) Ačkoliv se jeho matka stala přehnaně úzkostlivou o jeho zdraví a bezpečnost, postupně se s těmito výlety z domova smířila. Všichni strýcové a tety měli Ježíše velmi rádi a po celý

tento rok a i v následujících letech se předháněli u koho bude pobývat během tohoto týdenního volna. Jeho první týdenní pobyt na farmě svého strýce (od doby, kdy byl malé dítě) se uskutečnil v lednu toho roku; první týdenní zkušenost z rybaření na Galilejském moři přišla v květnu.

123:6.3 (1364.6) Přibližně v této době se setkal Ježíš s učitelem matematiky z Damašku a protože se od něj naučil nové metody počítání, příštích několik let věnoval matematice hodně času. Získal bystrý smysl pro čísla, vzdálenosti a rozměry.

123:6.4 (1364.7) Ježíš si velmi oblíbil svého bratra Jakuba a ke konci tohoto roku ho začal učit abecedu.

123:6.5 (1364.8) V tomto roce Ježíš udělal opatření, aby výměnou za mléčné výrobky dostával lekce na harfu. Měl neobyčejnou zálibu ke všemu hudebnímu. Později udělal hodně proto, aby vzbudil zájem o vokální hudbu mezi svými mladými kamarády. V jedenácti letech byl schopným harfistou a velmi ho těšilo, když mohl bavit svoji rodinu a přátele svými pozoruhodnými interpretacemi a vynikajícími improvizacemi.

123:6.6 (1365.1) I když Ježíš dělal ve škole záviděníhodné pokroky, s rodiči a učiteli nešlo všechno tak hladce. Neustále pokládal mnoho obtížných otázek, týkajících se jak vědy, tak i náboženství, především však zeměpisu a astronomie. Usilovně se snažil přijít na to, proč jsou v Palestině období sucha a období deště. Vytrvale hledal vysvětlení pro obrovské teplotní rozdíly v Nazaretu a v údolí řeky Jordán. On prostě nikdy nepřestal s pokládáním takových rozumných, ale složitých otázek.

^{123:6.7 (1365.2)} Jeho třetí bratr, Šimon, se narodil v pátek večer, 14. dubna tohoto roku—2. roku n.l.

^{123:6.8 (1365.3)} V únoru přišel do Nazaretu Náchor, jeden z učitelů z jerusalemské akademie rabínů, aby se podíval na Ježíše. Předtím byl na podobné misi v domě Zachariáše blízko Jerusalema. Do Nazaretu přišel na podnět Janova otce. I když byl zpočátku poněkud pohoršen Ježíšovou upřímností a nekonvenčním způsobem jeho vztahu k náboženským otázkám, připisoval to ke vzdálenosti Galileje od center hebrejského učení a kultury a doporučil Josefovi a Marii, aby mu dovolili vzít Ježíše sebou zpátky do Jerusalema, kde by mohl těžit ze vzdělání a výchovy ve středu židovské kultury. Marie byla napůl přemluvena k souhlasu; ona byla přesvědčena, že její nejstarší syn se má stát Mesiášem, osvoboditelem židů; Josef váhal; on si byl také jist, že Ježíš vyrostе v člověka osudu, ale jaký to bude osud, to vůbec netušil. Ale nikdy opravdu nezapochyboval o tom, že jeho syn vykoná nějaké významné poslání na zemi. Čím více přemýšlel o nabídce Náchora, tím více zpochybňoval smysl navrhovaného pobytu v Jerusalemu.

^{123:6.9 (1365.4)} Kvůli tomuto rozdílnému názoru Josefa a Marie Náchor navrhl, zdali by souhlasili s tím, že o celé záležitosti řeknou Ježíšovi. Ježíš pozorně naslouchal, promluvil si s Josefem, Marií a sousedem, kameníkem Jákobem, jehož syn byl jeho oblíbený kamarád a potom, o dva dny později jim oznámil, že vzhledem k takovému rozdílu v názoru svých rodičů a poradců a protože on sám se necítí dostatečně způsobilým převzít odpovědnost za takové rozhodnutí a nemá v sobě silný pocit k té, či oné variantě, se zřetelem k celé situaci

se nakonec rozhodl „promluvit si se svým Otcem, který je na nebesích“; a ačkoliv si nebyl zcela jist odpovědí, cítil, že by měl zůstat doma „s otcem a matkou“, dodávajíc, že „ti, kteří mně milují tak moc, udělají pro mne mnohem víc a povedou mně bezpečněji, než cizí lidé, kteří mohou pouze vidět moje tělo a pozorovat moji mysl, ale ve skutečnosti mně skoro neznají.“ Všichni byli užaslí a Náchor odešel zpět do Jerusalemu. A uplynulo mnoho let, než opět vyvstala otázka o odchodu Ježíše z domu.

Kapitola 124

Pokročilé dětství Ježíše

124:0.1 (1366.1) PŘESTOŽE Ježíš mohl mít v Alexandrii lepší podmínky pro vzdělání než v Galileji, nemohl by tam mít takové skvělé prostředí pro řešení svých vlastních životních problémů při minimální pomoci vzdělání a současně mít obrovskou možnost se neustále setkávat s takovým množstvím mužů a žen ze všech společenských tříd, pocházejících ze všech částí civilizovaného světa. Kdyby zůstal v Alexandrii, jeho vzdělání by bylo usměrňováno židy a bylo by výhradně v židovském duchu. V Nazaretu získal vzdělání a dostal výchovu, které ho vhodněji připravily pro porozumění jinověrcům a které mu daly lepší a vyváženější představu o vzájemných zásluhách východních čili babylonských a západních čili helénistických škol hebrejské teologie.

1. Devátý rok Ježíše (3. rok n.l.)

124:1.1 (1366.2) Ačkoliv by se dalo stěží říci, že Ježíš byl někdy vážně nemocen, měl v tomto roce několik drobných dětských nemocí společně se svými bratry a malou sestrou.

^{124:1.2 (1366.3)} Škola pokračovala a on byl stále oblíbeným žákem, mající každý měsíc jeden týden volna, který i nadále rozděloval rovnoměrně na výlety do sousedních měst se svým otcem, pobyty na strýcově farmě jižně od Nazaretu a rybářské výpravy z Magdaly.

^{124:1.3 (1366.4)} Nejvážnější problém za celou dobu ve škole nastal ke konci zimy, když se Ježíš odvážil vyslovit před chazanem své pochybnosti o učení, které tvrdí, že všechna podobenství, obrazy a malby jsou ve své podstatě modlářstvím. Ježíš rád kreslil krajiny a rovněž rád modeloval rozmanité předměty z hrnčířské hlíny. Všechno tohoto druhu bylo přísně zakázáno židovským zákonem, ale až doposud se mu dařilo vymluvit námitky svých rodičů do takové míry, že mu dovolili v těchto aktivitách pokračovat.

^{124:1.4 (1366.5)} Ale velké potíže opět nastaly ve škole, když jeden ze zaostalých žáků objevil ve třídě na podlaze Ježíšovu uhlokresbu, zobrazující učitele. Byla tam, jasná jako den a mnoho hodnostářů si ji prohlédlo předtím, než komise povolala Josefa a požadovala po něm, aby udělal něco, co by potlačilo nezákonné jednání jeho nejstaršího syna. I když toto nebylo poprvé, kdy Josef a Marie čelili stížnostem o chování svého nadaného a smělého dítěte, toto bylo nejzávažnější obvinění ze všech, která byla doposud proti němu vznesena. Ježíš naslouchal obžalobě svého uměleckého snažení, sedíc na velkém kameni hned za zadními dveřmi. Nelibě nesl to, že za jeho údajné přestupky viní jeho otce; a proto nebojácně vešel dovnitř čelit svým žalobcům. Hodnostáři byli tímto zmateni. Někteří se snažili brát tuto epizodu s humorem, zatímco jeden či dva se domnívali, že chlapcovo jednání je svatokrádežné a

rouhačské. Josef byl v rozpacích, Marie byla roztrpčena, ale Ježíš trval na tom, aby byl vyslyšen. Dostal slovo, odvážně obhájil svůj postoj a s dokonalým sebeovládáním oznámil, že se bude řídit rozhodnutím svého otce jak v této, tak i ve všech ostatních sporných záležitostech. A komise starších se v tichosti rozešla.

124:1.5 (1367.1) Marie se snažila přemluvit Josefa, aby dovolil Ježíšovi modelovat v hlíně doma za předpokladu, že slíbí nedělat nic z této sporné tvorby ve škole, ale Josef cítil, že je nucen přijmout rabínský výklad druhého přikázání. A tak od toho dne Ježíš již nic nenakreslil, nebo nevymodeloval dokud žil v otcově domě. Ale on nebyl přesvědčen o tom, že udělal něco špatného a vzdát se takové oblíbené zábavy byla jedna z velkých zkoušek v jeho mladém životě.

124:1.6 (1367.2) Ve druhé polovině června Ježíš, v doprovodu svého otce, poprvé vystoupil na vrchol hory Tábor. Byl jasný den a výhled byl nádherný. Devítiletému chlapci to připadalo, jakoby se opravdu díval na celý svět, kromě Indie, Afriky a Říma.

124:1.7 (1367.3) Druhá sestra Ježíše, Marta, se narodila ve čtvrtek v noci 13. září. Tři týdny po narození Marty, Josef, který v tu dobu byl doma, začal stavět přístavek k jejich domu, společnou dílnu a ložnici. Pro Ježíše byl vyroben malý pracovní stůl a poprvé vlastnil své vlastní nářadí. Po mnoho let pracoval ve volném čase u tohoto stolu a stal se vynikajícím odborníkem na výrobu ojí.

124:1.8 (1367.4) Tato a následující zimy byly v Nazaretu nejchladnějšími za mnoha desetiletí. Ježíš viděl sníh na horách a několikrát napadl v Nazaretu, kde zůstal na zemi jen krátkou

dobu a roztál. Ale až do této zimy Ježíš neviděl led. Skutečnost, že voda může být pevná, tekutá a párou—a on již dávno přemýšlel o páře, unikající z vařících hrnců—nutilo chlapce dlouze rozmýšlet o fyzickém světě a jeho složení; avšak osobnost ztělesněna v tomto dospívajícím mládenci byla celou tuto dobu skutečným tvůrcelem a organizátorem všech těchto věcí v celém rozsáhlém vesmíru.

^{124:1.9 (1367.5)} Podnebí v Nazaretu nebylo drsné. Nejchladnější měsíc byl leden s průměrnou teplotou kolem plus 10° C. Během července a srpna byla teplota nejvyšší a pohybovala se mezi 24° C až 32° C. Od hor do Jordánska a údolí Mrtvého moře se podnebí Palestiny pohybovalo od chladného k horkému. A proto židé byli, v určitém smyslu, připraveni žít téměř ve všech různých se klimatických podmínkách světa.

^{124:1.10 (1367.6)} I během nejteplejších letních měsíců vanul od západu vlažný mořský vánek od 10 hodin dopoledne přibližně do deseti hodin večer. Ale čas od času foukaly přes celou Palestinu ostré horké větry z východní pouště. Tyto horké proudy vzduchu obvykle přicházely v únoru a březnu, ke konci dešťového období. V té době se objevovaly osvěžující přeháňky od listopadu do dubna, ale nepršelo stále. V Palestině byly pouze dvě roční období, léto a zima—období sucha a období deště. V lednu začínaly rozkvétat květiny a na konci dubna byla celá země jednou obrovskou rozkvetlou zahradou.

^{124:1.11 (1367.7)} V květnu tohoto roku Ježíš poprvé pomáhal na farmě svého strýce se sklizní obilí. Ještě než měl třináct let dokázal se seznámit prakticky se vším, čím se zabývali muži a ženy v okolí Nazaretu, kromě práce se železem. Když byl starší, po smrti svého otce strávil několik měsíců i v kovárně.

^{124:1.12 (1368.1)} Když nebylo práce a karavanní doprava měla mrtvou sezónu, Ježíš chodil se svým otcem na časté cesty za obchodem, nebo na výlety pro radost, do nedaleké Kány, Éndóru a Naimu. Ještě jako chlapec často navštěvoval Sepfóris, pouze necelých pět kilometrů na severozápadě od Nazaretu a které od roku 4 př. Kr. do přibližně 25. roku n.l. bylo hlavním městem Galileje a jednou z rezidencí Heroda Antipy.

^{124:1.13 (1368.2)} Ježíš pokračoval ve svém fyzickém, intelektuálním, sociálním a duchovním růstu. Jeho výlety z domu mu značně prospívaly a získal všeobecnější porozumění pro svoji rodinu a také se jeho rodiče v tuto dobu začínali od něho učit stejně jako oni učili jeho. Ježíš byl svérázný myslitel a dobrý učitel, přestože byl ještě tak mladý. Velmi dobře vycházel s dětmi svého věku, ale často mu vadilo jejich pomalé myšlení. Ještě mu nebylo deset let a stal se vůdcem skupiny sedmi chlapců, kteří vytvořili spolek pro rozvíjení rysů mužnosti—fyzických, intelektuálních a náboženských. V okruhu těchto hochů se Ježíšovi podařilo zavést mnoho nových her a různých zdokonalených metod aktivní zábavy.

2. Desátý rok (4. rok n.l.)

^{124:2.1 (1368.3)} Stalo se to pátého července, první sobotu v měsíci, kdy Ježíš, potulující se po krajině se svým otcem, poprvé vyjádřil pocity a myšlenky o tom, že začíná pociťovat neobyčejnou povahu svého životního poslání. Josef pozorně naslouchal závažným slovům svého syna, ale řekl k nim jen velmi málo; úmyslně mu nesdělil nic z toho, co mu bylo známo. Následující den měl Ježíš podobný rozhovor se svojí matkou. Marie rovněž naslouchala chlapcovým názorům, ale ani ona mu k tomu nic neřekla. Uplynuly další dva roky, než Ježíš opět

hovořil se svými rodiči o sílícím odhalení v jeho vědomí, týkající se povahy jeho osobnosti a charakteru jeho mise na zemi.

^{124:2.2 (1368.4)} V srpnu přešel v synagoze na pokročilou školu, kde způsoboval neustále potíže svými vytrvalými otázkami a vzrůstající měrou uváděl celý Nazaret víceméně ve zmatek. Jeho rodiče mu neradi zakazovali pokládat tyto znepokojující otázky a jeho hlavní učitel byl velmi zaujat chlapcovou zvědavostí, vnímáním a hladem po vědomostech.

^{124:2.3 (1368.5)} Ježíšovi kamarádi neviděli v jeho jednání nic nadpřirozeného; ve většině ohledech byl vcelku stejný jako oni. Jeho zájem o učení byl poněkud nadprůměrný, ale ne zcela neobvyklý. Jen pokládal ve škole více otázek, než ostatní v jeho třídě.

^{124:2.4 (1368.6)} Snad nejneobvyklejším a výrazným jeho rysem byla neochota bojovat za svá práva. Vzhledem k tomu, že to byl takový dobře vyvinutý mladík na svůj věk, jeho kamarádům se zdálo zvláštní, že měl sklon se nebránit, dokonce ani před nespravedlivostí, nebo před osobními urážkami. Pravda je, že příliš netrpěl kvůli tomuto svému rysu, protože jeho nejlepší kamarád, sousedův syn Jákob, byl o rok starší. Byl synem kameníka, obchodního společníka Josefa. Jákob Ježíše velmi obdivoval a bedlivě dbal na to, aby si nikdo na Ježíše nedovoloval kvůli jeho odporu k fyzickému násilí. Několikrát starší a hrubí mladíci Ježíše napadli, spoléhajíc na jeho obecně známou poddajnost, ale vždy se jim dostalo okamžité a zaručené odplaty z rukou jeho samozvaného ochránce a vždy připraveného obránce, Jákoba, kameníkova syna.

124:2.5 (1369.1) Ježíš byl všeobecně považován za vůdce nazaretských jinochů, kteří směřovali k vyšším ideálům své doby a generace. Jeho mladí kamarádi ho měli opravdově rádi, nejenom proto, že byl čestný, ale také kvůli jeho vzácné a soucitné solidárnosti, založené na lásce a rozvážném soucitu.

124:2.6 (1369.2) V tomto roce začal výrazně upřednostňovat společnost starších osob. Rád se zapojoval do rozhovorů o kulturních, vzdělávacích, sociálních, ekonomických, politických a náboženských věcech se staršími lidmi a jeho hloubka myšlení a bystré pozorovací schopnosti tak přitahovaly jeho dospělé přátele, že vždy byli více než ochotni si s ním popovídat. Do doby, než převzal odpovědnost za celou rodinu, se ho jeho rodiče neustále snažili ovlivňovat, aby se setkával s chlapci svého věku, nebo přibližně jeho věku, než se staršími a více zasvěcenými lidmi, kterým on dával takovou přednost.

124:2.7 (1369.3) Později v tomto roce strávil dva měsíce rybařením se svým strýcem na Galilejském moři a velmi se mu přitom dařilo. Než se stal dospělým mužem, byl z něho zkušený rybář.

124:2.8 (1369.4) Jeho fyzický vývoj stále pokračoval; ve škole patřil k pokročilým a výsadním žákům; doma dobře vycházel se svými mladšími bratry a sestrami, majíc tu výhodu, že byl o tři a půl roku starší než druhý nejstarší bratr. Měl dobrou pověst v Nazaretu, s výjimkou rodičů některých těžkopádnějších dětí, kteří o Ježíšovi mluvili jako o příliš smělém a že postrádá náležitou pokoru a mladickou zdrženlivost. Projevoval vzrůstající tendenci usměrňovat hry svým kamarádům směrem k vážnějším a smysluplnějším způsobům. Byl rozený učitel a

jednoduše se nedokázal této činnosti zdržet ani při hraní s jinými dětmi.

124:2.9 (1369.5) Již v útlém věku začal Josef učit Ježíše o různých způsobech živobytí. Vysvětloval mu výhody zemědělství oproti průmyslu a obchodu. Galilea byla krásnější a zámožnější oblastí než Judea a životní náklady tam byly pouze čtvrtinové ve srovnání s Jerusalemem a Judejí. Byla to provincie zemědělských vesnic a prosperujících průmyslových měst. Bylo tam přes dvě stě měst s více než pěti tisíci obyvateli a třicet mělo populaci přes padesát tisíc obyvatel.

124:2.10 (1369.6) Když se poprvé vydal se svým otcem na Galilejské moře, aby se seznámil s rybářským průmyslem, rozhodl se tam, že se stane rybářem; ale pozdější úzké spojení s otcovým řemeslem ho ovlivnilo, aby se stal tesařem a ještě pozdější kombinace vlivů ho přivedla ke konečnému rozhodnutí stát se náboženským učitelem nového řádu.

3. Jedenáctý rok (5. rok n.l.)

124:3.1 (1369.7) V průběhu celého tohoto roku pokračoval chlapec ve výletech z domova se svým otcem, ale také často navštěvoval farmu svého strýce a občas se vypravil do Magdaly, aby si zarybařil se strýcem, který se usadil nedaleko od tohoto města.

124:3.2 (1369.8) Josef i Marie byli často v pokušení projevit nějakou speciální laskavost Ježíšovi, nebo jiným způsobem odhalit své vědění toho, že je zaslíbeným dítětem, synem osudu. Ale oba jeho rodiče byli ve všech těchto záležitostech mimořádně rozumní a prozíraví. V těch několika případech, kdy se ho nějakým způsobem snažili upřednostnit, i v té nejmenší míře,

chlapec sám okamžitě odmítl všechnu takovou mimořádnou pozornost.

124:3.3 (1370.1) Ježíš trávil hodně času v dílně pro karavany, kde rozmlouval s cestujícími ze všech částí světa a tím získával ohromnou spoustu informací o mezinárodních událostech, což bylo na jeho věk udivující. Toto byl poslední rok, kdy si mohl naplno užívat volné zábavy a mladické radosti. Od této doby začaly rychle přibývat potíže a odpovědnosti v životě tohoto mládence.

124:3.4 (1370.2) Ve středu večer, 24. června, 5. roku n.l., se narodil Juda. Tento porod sedmého dítěte provázely komplikace. Marie byla po několik týdnů tak těžce nemocná, že Josef zůstal doma. Ježíš byl plně zaneprázdňen pochůzkami pro svého otce a mnoha povinnostmi, vyvstanuvšími vážnou nemocí jeho matky. Již nikdy neměl tento chlapec možnost vrátit se k dětské bezstarostlivosti předchozích let. Od chvíle nemoci své matky—těsně předtím než mu bylo jedenáct let—byl nucen převzít odpovědnosti prvorozeného syna a dělat to všechno o rok či dva dříve, než by normálně toto břemeno bylo naloženo na jeho bedra.

124:3.5 (1370.3) Jeden večer v týdnu strávil s Ježíšem chazan a pomáhal mu zvládnout hebrejské posvátné knihy. Měl velký zájem na vývoji tohoto slibného žáka; proto byl ochoten mu pomáhat mnoha způsoby. Tento židovský pedagog měl silný vliv na tuto sílicí mysl, ale nikdy nedokázal pochopit, proč byl Ježíš tak lhostejný ke všem jeho návrhům, aby odešel do Jerusalema a tam pokračoval ve svém vzdělání pod učenými rabíny.

124:3.6 (1370.4) Přibližně v polovině května doprovázel Ježíš svého otce na obchodní cestě do Skythopolis, řeckého města Dekapoli, historického hebrejského města, které se dříve jmenovalo Bét-šan. Během cesty Josef hodně vyprávěl o dávné historii, o králi Saulovi, pelištejcích a pozdějších událostech bouřlivé historie Izraele. Čistota a stavební řešení tohoto takzvaného pohanského města udělaly na Ježíše nesmírný dojem. Obdivoval divadlo pod širým nebem a žasnul nad nádherným mramorovým chrámem, zasvěceným k uctívání „pohanských“ bohů. Josef byl hluboce znepokojen chlapcovým nadšením a snažil se zmenšit tyto příznivé dojmy vychvalováním krásy a velkoleposti židovského chrámu v Jerusalemu. Ježíš se častokrát díval se zvědavostí na toto pozoruhodné řecké město z kopce u Nazaretu a mnohokrát se vyptával na jeho rozsáhlé veřejné stavby a zdobené budovy, ale jeho otec se pokaždé snažil vyhnout odpovědím na tyto otázky. Nyní stáli tváří v tvář krásám tohoto bezbožného města a Josef se nemohl, důstojným způsobem, vyhnout Ježíšovým dotazům.

124:3.7 (1370.5) Náhodou zrovna v tu dobu probíhaly v amfiteátru města Skythopoli roční soutěživé hry a veřejné předvádění fyzické zdatnosti mezi řeckými městy Dekapoli a Ježíš trval na tom, aby ho tam otec vzal a byl tak neodbytný, že mu to Josef nedokázal odepřít. Chlapec byl těmito hrami nadšen a demonstrace fyzického a atletického umění na něho hluboce zapůsobila. Josef byl nepopsatelně otřesen, když viděl chlapcovo nadšení, protože on považoval tato vystoupení za „pohanskou“ okázalost. Po skončení her se Josefovi dostalo největšího překvapení jeho života, když mu Ježíš řekl, že takovou aktivitu schvaluje a naznačil, že by bylo dobré pro mladé muže Nazaretu, kdyby mohli upevňovat své zdraví

fyzickým cvičením na čerstvém vzduchu. Josef dlouze a vážně hovořil s Ježíšem o zhoubné podstatě takových aktivit, ale dobře věděl, že chlapce nepřesvědčí.

^{124:3.8 (1371.1)} Ten večer, v pokoji zájezdního hostince, Ježíš poprvé uviděl svého otce rozzlobeného během jejich rozhovoru, když zašel příliš daleko a zapomněl na tradici židovského učení a navrhl, aby se po návratu domů pustili do stavby amfiteátru v Nazaretu. Když Josef uslyšel od svého prvorozeného syna takové protižidovské názory, zapomněl na své obvyklé klidné chování, chytil Ježíše za rameno a rozhněvaně křičel: „synu, již nikdy tě nechci slyšet vyslovit takové odporné myšlenky dokud budu žít.“ Ježíše vyděsil otcův emoční projev; nikdy předtím nemusel čelit síle otcova pobouření a byl nevýslovně ohromen a šokován. Pouze odpověděl: „ano otče, bude tomu tak.“ A již nikdy se Ježíš ani v nejmenším nezmínil o hrách a jiných atletických aktivitách Řeků dokud byl jeho otec na živu.

^{124:3.9 (1371.2)} Ježíš později uviděl řecký amfiteátr v Jerusalemu a pochopil, jak nenáviděné byly tyto věci z židovského pohledu. Nicméně se po celý svůj život snažil zavést myšlenku zdraví prospěšnému odpočinku do svých osobních plánů a také, pokud to jen trochu židovský obyčej dovolil, i do pozdějšího programu pravidelných aktivit svých dvanácti apoštolů.

^{124:3.10 (1371.3)} Ke konci tohoto jedenáctého roku byl Ježíš statný, dobře vyvinutý, rozumně humorný a celkem osvícený jinoch, ale od tohoto roku stále častěji a častěji strávil charakteristická období hluboké meditace a vážného rozjímání. Hodně přemýšlel nad tím, jak bude plnit své povinnosti vůči své rodině a současně být poslušný volání své mise pro svět; on již

pochoopil, že jeho poslání není omezeno jen na zdokonalení židovského národa.

4. Dvanáctý rok (6. rok n.l.)

^{124:4.1 (1371.4)} Toto byl v životě Ježíše rok nabitý událostmi. Pokračoval ve svých úspěších ve škole a neúnavně studoval přírodu. Současně se více a více věnoval studiu metod, s jejichž pomocí si člověk vydělává na živobytí. Začal pravidelně pracovat v jejich domácí tesařské dílně a měl dovoleno hospodařit se svým výdělkem, což bylo v židovské rodině velmi neobvyklé. V tomto roce se také naučil mlčet o takových rodinných záležitostech. Začínal si uvědomovat, že svojí otevřeností zapříčinil potíže ve vesnici a proto se stával opatrnějším ve sdělování všeho, co by mohlo způsobit, že bude považován za zvláštního oproti svým kamarádům.

^{124:4.2 (1371.5)} V průběhu tohoto roku prožíval mnohokrát období nejistoty, jestli ne opravdové pochybnosti, vztahující se k podstatě jeho mise. Jeho přirozeně vyvíjející se lidská mysl ještě plně nepochopila realitu jeho dvojí podstaty. Skutečnost, že měl jednu osobnost, činilo potíže jeho vědomí rozpoznat dvojí původ těch faktorů, které tvořily jeho podstatu, spojenou se stejnou osobností.

^{124:4.3 (1371.6)} Od této doby začal ještě mnohem lépe vycházet se svými bratry a sestrami. Byl stále více ohleduplnější, vždy soucitný a starostlivý o jejich blaho a štěstí a měl s nimi dobré vztahy až do doby, kdy začal působit na veřejnosti. Přesněji řečeno, vycházel velmi dobře s Jakubem, Miriam a dvěma mladšími (v tu dobu ještě nenarozenými) dětmi—Ámosem a Rúť. Vždy docela dobře vycházel s Martou. Potíže, které doma

měl, pramenily hlavně z neshod s Josefem a Judou, především s tím posledním.

124:4.4 (1372.1) Pro Josefa a Marii to byla namáhavá zkušenost mít odpovědnost za výchovu této nevídané kombinace božskosti a lidskosti a zaslouží velké uznání, že tak svědomitě a úspěšně plnili své rodičovské povinnosti. Ježíšovi rodiče si stále více a více uvědomovali, že v jejich nejstarším synovi existuje něco nadlidského, ale nikdy se jim ani v nejmenším nesnilo o tom, že tento zaslíbený syn byl ve skutečnosti a vpravdě samotný stvořitel tohoto lokálního vesmíru věcí a bytostí. Josef a Marie žili a zemřeli, aniž se někdy dozvěděli, že jejich syn Ježíš byl vlastně Tvořitelem Vesmíru, převtělený do smrtelného těla.

124:4.5 (1372.2) V tomto roce se Ježíš zajímal, více než kdy předtím, o hudbu a pokračoval v domácím učení svých bratrů a sester. Přibližně v této době si chlapec začal silně uvědomovat rozdíl v názorech Josefa a Marie, týkajících se podstaty jeho poslání. Hodně přemýšlel o různých se náhledech svých rodičů, když často naslouchal jejich rozhovorům a oni si mysleli, že hluboce spí. Více a více se přikláněl k názoru svého otce, takže jeho matku čekala bolest z uvědomění, že její syn postupně odmítá její vedení v záležitostech, vztahujících se k jeho životní cestě. A jak uplynuly roky, tato trhлина ve vzájemném porozumění se rozšířila. Marie méně a méně chápala význam Ježíšova poslání a vzrůstající měrou tato dobrá matka trpěla selháním svého oblíbeného syna naplnit její bláhová očekávání.

124:4.6 (1372.3) Josef stále více věřil v duchovní podstatu mise Ježíše. A proto se zdá politováníhodné, že z jiných a důležitějších důvodů se nemohl dožít toho, aby viděl naplnění své představy o poskytnutí Ježíše na zemi.

^{124:4.7 (1372.4)} V průběhu tohoto posledního roku ve škole, když mu bylo dvanáct, Ježíš vyslovil svému otci námitky o židovském zvyku dotknout se kousku pergamenu, přibitým na dveřním sloupu, pokaždé při vycházení z domu a vcházení do něj a políbit prst, který se pergamenu dotkl. Součástí tohoto rituálu bylo zvykem říci: „Hospodin ochrání naše příchody a odchody nyní a navždy.“ Josef i Marie opakovaně připomínali Ježíšovi důvody, proč se nemají vytvářet podobizny a kreslit obrazy, vysvětlujíc mu, že takové výtvořiny mohou být použity pro účel modlářství. Ačkoliv Ježíš nedokázal plně pochopit jejich odsuzování zobrazování a malování, byl velmi zásadový a proto upozornil svého otce na nespornou modlářskou podstatu tohoto tradičního uctívání pergamenu na dveřním sloupku. Po této Ježíšově námitce Josef pergamen odstranil.

^{124:4.8 (1372.5)} Postupem času Ježíš udělal hodně proto, aby změnil způsoby vyjádření jejich náboženských zvyklostí—rodinných modliteb a jiných obyčejů. Mnoho takových podobných věcí bylo možno v Nazaretu uskutečnit, protože jeho synagoga byla pod vlivem liberální školy rabínů, jejíž představitelem byl proslulý nazaretský učitel Jose.

^{124:4.9 (1372.6)} Po celý tento rok a dva následující Ježíš trpěl velkou duševní úzkostí v důsledku své neustálé snahy přizpůsobit svoje osobní názory na náboženské praktiky a společenské způsoby vžitým zásadám svých rodičů. Byl zmaten rozporem mezi naléhavým pocitem být věrný svému vlastnímu přesvědčení a mravní zásadě být poslušný svým rodičům; jeho největší rozpor byl mezi dvěma důležitými příkázáními, která byla v jeho mladistvé mysli nejvyšší. To první bylo: „Buď věrný příkazům tvých nejvyšších představ o pravdě a

spravedlnosti.“ To druhé bylo: „Cti otce svého a matku svou, protože ti dali tvůj život a starají se o tebe.“ Nicméně, Ježíš se nikdy nevyhýbal odpovědnosti dělat denně potřebné úpravy mezi věrností svým osobním přesvědčením a povinnostmi ke své rodině a nabytí uspokojení z dosažení harmoničtějšího směřování osobních přesvědčení a rodinných povinností do mistrného systému skupinové solidarity, založené na věrnosti, čestnosti, toleranci a lásce.

5. Jeho třináctý rok (7. rok n.l.)

^{124:5.1 (1373.1)} V tomto roce přešel nazaretský jinoch z dětství do začínající dospělosti; začal se mu měnit hlas a také ostatní rysy mysli a těla byly svědectvím o blížící se dospělosti.

^{124:5.2 (1373.2)} V neděli večer, 9. ledna 7. roku n.l. se narodil jeho nejmladší bratr Ámos. Juda neměl ještě dva roky a nejmladší sestra Rút nebyla ještě narozena; takže je zřejmé, že Ježíš měl na starost početnou rodinu malých dětí, když jeho otec zemřel náhodnou smrtí v následujícím roce.

^{124:5.3 (1373.3)} Bylo to přibližně v polovině února, kdy Ježíš-člověk uvěřil, že je předurčen vykonat na zemi misi pro osvícení člověka a zjevení Boha. Závažná rozhodnutí, spolu s dalekosáhlými plány, se utvářely v mysli tohoto mladíka, který byl z vnějšího pohledu průměrný židovský hoch z Nazaretu. Vzdělaný život celého Nazaretu sledoval se vzrušením a údivem co všechno se začalo odkrývat v myšlení a jednání nyní dospívajícího tesařova syna.

^{124:5.4 (1373.4)} V prvním dnu týdne, 20. března 7. roku n.l. Ježíš ukončil vzdělání v místní škole, připojené k nazaretské

synagoze. Toto byl významný den v životě každé ctižádostivé židovské rodině—den, kdy prvorozený syn je prohlášen „synem zákona“ a vykoupeným prvorozeným synem Pána Boha Izraele, „dítě Nejsvrchovanějšího“ a služebníka Pána celé země.

^{124:5.5 (1373.5)} V pátek předcházejícího týdne se Josef vrátil ze Sepfóris, kde dohlížel na práci na nové veřejné budově, aby byl přítomen při této šťastné události. Učitel Ježíše pevně věřil, že tento pozorný a pilný žák je určen pro nějakou význačnou životní dráhu, nějakou významnou misi. Nehledě na všechny ty potíže, které hodnostáři synagogy měli s Ježíšovými opozičními sklony, byli na chlapce velmi hrdi a již začali připravovat plány, které by mu umožnily odejít do Jerusalemu a pokračovat v jeho vzdělávání v proslulých hebrejských akademiích.

^{124:5.6 (1373.6)} Když Ježíš čas od času slyšel rozhovory o těchto plánech, stále více se utvrzoval v tom, že do Jerusalemu nikdy s rabíny studovat nepůjde. Ale ani v nejmenším se mu nezdálo o tragedii, která měla brzy přijít a která se postaralo o to, že všechny takové plány vzaly za své a zapříčinily to, že musel převzít odpovědnost za obživu a vedení velké rodiny, která se brzy měla skládat z pěti bratrů a tří sester, matky a jeho samého. Ježíš získal větší a delší zkušenost starat se o tuto rodinu, než bylo umožněno Josefovi, jeho otci. A dokázal naplnit cíle, které si následně před sebe postavil: stát se moudrým, trpělivým, rozumějícím a schopným učitelem a nejstarším bratrem pro tuto rodinu—svoji rodinu—tak náhle postiženou zármutkem a tak nečekaně osiřelou.

6. Ceste do Jerusalema

^{124:6.1 (1374.1)} Ježíš, stojící nyní na prahu dospívání a dokončivší formálně vzdělání v synagogských školách, měl nyní právo vydat se do Jerusalema se svými rodiči a zúčastnit se oslav své první Paschi. Svátek Paschi v tomto roce připadl na sobotu, 9. dubna roku 7 n.l. Brzy ráno v pondělí 4. dubna se velká skupina (103 lidí) vydala z Nazaretu na cestu do Jerusalema. Šli na jih směrem k Samaří, ale když dorazili k městu Jizreel, otočili se na východ, prošli kolem hory Gilbóa do údolí řeky Jordán, aby se vyhnuli přechodu přes Samaří. Josef a jeho rodina by rádi šli přes Samaří cestou kolem Jákovovy studny a Bét-elu, ale protože Židé Samařany opovrhovali, rozhodli se jít se svými sousedy cestou údolím Jordánu.

^{124:6.2 (1374.2)} Značně obávaný Archelaos byl sesazen a proto se nemuseli bát vzít Ježíše do Jerusalema. Uplynulo dvanáct let od doby, kdy se první Herodes snažil zabít betlémské děťátko a nikdo by nyní nespojoval tuto záležitost s tímto neznámým mladíkem z Nazaretu.

^{124:6.3 (1374.3)} Ještě než přišli k rozcestí u Jizreelu, tak na levé straně prošli kolem starodávné vesnice Šúnem a Ježíš opět naslouchal příběhu o nejkrásnější dívce celého Izraele, která tady kdysi žila a také o zázračných skutcích proroka Eliši, které se zde udály. Když míjeli Jizreel, Ježíšovi rodiče vyprávěli o činech Achaba a Jezábel a hrdinství Jehúa. Při obcházení hory Gilbóa hodně hovořili o Saulovi, který si vzal život na svazích této hory, o králi Davidovi a událostech, spojenými s tímto historickým místem.

^{124:6.4 (1374.4)} Když obešli úpatí Gilbói, poutníci mohli uvidět na pravé straně řecké město Skythopolis. Dívali se na mramorové stavby z dálky, ale nepřiblížili se tomuto pohanskému městu,

aby se neznečistili, protože by se nemohli zúčastnit nadcházejících slavnostních a posvátných obřadů Paschi v Jerusalemu. Marie nemohla pochopit, proč ani Josef, ani Ježíš nechtěli mluvit o Skythopoli. Ona nevěděla o jejich sporu v minulém roce, protože se jí o tom nezmínili.

124:6.5 (1374.5) Cesta nyní vedla rovnou dolů do tropického údolí Jordánu a brzy se před Ježíšovým žasnoucím pohledem objevil křivolaký a stále se kroutící Jordán se svojí lesknoucí se a čeřící se vodou, plynoucí dolů do Mrtvého Moře. Sundali si svoje vrchní oděvy a pokračovali na jih tímto tropickým údolím, obdivujíc bohatá pole obilí a krásné oleandry, obsypané svými růžovými květy, zatímco daleko na severu se tyčila masivní hora Chermón se zasněženými vrcholky a majestátně shlížela dolů na historické údolí. Po více než třech hodinách cesty od Skythopolis přišli k bublajícímu pramenu, kde se utábořili na noc pod hvězdami zalitým nebem.

124:6.6 (1374.6) Druhý den prošli kolem místa, kde se Jabok vlévá do Jordánu a při pohledu na východ v údolí této řeky zavzpomínali na dobu Gedeóna, kdy Midjánovci vtrhli do této oblasti, aby zabrali tuto zemi. Ke konci druhého dne putování se utábořili u úpatí nejvyšší hory, přehlížející údolí Jordánu, hory Sartaba, na jejímž vrcholu byla Alexandrijská pevnost, ve které Herodes věznil jednu ze svých žen a zahrabal tam své dva zardoušené syny.

124:6.7 (1375.1) Třetí den prošli kolem dvou vesnic, které nedávno vystavěl Herodes a všimli si jejich skvostné architektury a krásných palmových zahrad. Se soumrakem dorazili do Jericha, kde zůstali do rána. Ten večer Josef, Marie a Ježíš šli asi dva a půl kilometru k místu, kde se nacházelo prastaré

Jericho a kde podle židovské tradice, Jóšua, po kterém byl Ježíš pojmenován, vykonal své proslulé činy.

124:6.8 (1375.2) Na čtvrtý den a poslední den jejich putování, byla cesta jedním souvislým procesím poutníků. Právě začínali vystupovat na kopec, vedoucí k Jerusalemu. Když se přiblížili k vrcholu, mohli vidět přes Jordán na hory za ním a na jih přes netečné vody Mrtvého moře. Na půlcesty k Jerusalemu spatřil Ježíš poprvé Olivovou horu (místo, které se stalo velkou částí jeho dalšího života) a Josef ho upozornil, že Svaté Město leží hned za tímto vrcholem. A mladíkovo srdce začalo prudce bít v radostném očekávání brzkého spatření města a domu svého nebeského otce.

124:6.9 (1375.3) Na východních svazích Olivové hory, u malé vesnice zvané Betanie, se zastavili na odpočinek. Pohostinní vesničané se vyhrnuli, aby poskytli pomoc poutníkům a náhodou se stalo, že Josef a jeho rodina se zastavili poblíž domu nějakého Šimona, který měl tři děti přibližně ve věku Ježíše—Marii, Martu a Lazara. Pozvali nazaretskou rodinu dovnitř, aby jim nabídli občerstvení a vzniklo celoživotní přátelství mezi oběma rodinami. Ježíš se potom v tomto domě mnohokrát zastavil během svého, událostmi bohatého, života.

124:6.10 (1375.4) Přinutili se pokračovat v cestě a brzy stáli na hřebenu Olivové hory a Ježíš poprvé (ve své paměti) uviděl Svaté Město, honosné paláce a inspirující chrám svého Otce. Za celý svůj život Ježíš nikdy nezažil takové čistě lidské vzrušení, které ho v této chvíli naprosto očarovalo, když tam stál toto dubnové odpoledne na hoře Olivové, hltající svůj první pohled Jerusalema. A po letech, na tomto stejném místě opět stál a

plakal nad městem, které se chystalo zatratit dalšího proroka—posledního a největšího z nebeských učitelů.

124:6.11 (1375.5) Ale pospíchali vpřed, k Jerusalemu. Bylo to ve čtvrtek odpoledne. Při vstupu do města prošli kolem chrámu a Ježíš nikdy neviděl takové davy lidí. Hluboce přemýšlel o tom, jak se tito Židé tady shromáždili z nejvzdálenějších koutů známého světa.

124:6.12 (1375.6) Zanedlouho dospěli k předem domluvenému místu svého ubytování po dobu týdenní Paschi. Byl to dům zámožného příbuzného Marie, který věděl něco od Zachariáše o dřívější historii Jana a Ježíše. Následující den byl dnem příprav, kdy se připravovali na příslušné oslavy paschální soboty.

124:6.13 (1375.7) Zatímco celý Jerusalems byl na nohou v přípravách na svátek Paschi, Josef našel čas, aby vzal svého syna na návštěvu akademie, kde bylo domluveno, že za dva roky tam opět začne studovat až dosáhne požadovaného věku patnácti let. Josef byl opravdu zmatený, když viděl jak malý zájem Ježíš jeví o všechny tyto pečlivě připravené plány.

124:6.14 (1375.8) Na Ježíše udělal hluboký dojem chrám a s ním spojené všechny bohoslužby a další aktivity. Poprvé od svých čtyř let byl natolik zabrán do svých vlastních myšlenek, že nepokládal mnoho otázek. Nicméně, svému otci položil několik svízelných otázek (tak, jak to dělával dříve) o tom, proč nebeský otec vyžaduje zabíjení tak velkého množství nevinných a bezbranných zvířat. A jeho otec dobře věděl podle výrazu na chlapcově obličeji, že jeho odpovědi a snahy o

vysvětlení neuspokojily jeho hluboce myslícího a bystře uvažujícího syna.

124:6.15 (1376.1) Den před paschální sobotou zaplavily smrtelnou mysl Ježíše vlny duchovního osvětlení a přeplnily jeho srdce láskyplným soucitem pro duchovně slepé a morálně zaostalé davy, shromážděné kvůli výroční oslavě starověké Paschi. Toto byl jeden z nejpozoruhodnějších dnů, strávených Božím Synem v lidském těle; a v noci, poprvé v jeho pozemském životě, se mu zjevil přidělený posel ze Salvingtonu, pověřený Immanuelem a který mu řekl: „Nastal čas. Je třeba, aby ses začal zabývat dílem svého Otce.“

124:6.16 (1376.2) A tak, ještě dříve než těžké odpovědnosti za nazaretskou rodinu dopadly na jeho mladistvá ramena, nyní přišel nebeský posel, aby připomněl tomuto chlapci, ještě ne úplně třináctiletému, že nastal čas opět převzít odpovědnost za vesmír. Toto byl první čin z dlouhé řady následných událostí, které nakonec vyvrcholily završením poskytnutí Syna na Urantii a znovu položením „vlády vesmíru na jeho lidsko-božská ramena.“

124:6.17 (1376.3) Jak plynul čas, tajemství inkarnace se stávalo pro nás všechny více a více nevysvětlitelným. Bylo pro nás velmi těžké pochopit, že tento chlapec z Nazaretu byl stvořitelem celého Nebadonu. Tak i dnes nerozumíme tomu, jakým způsobem duch tohoto stejného Syna Tvořitele a duch jeho Rajského Otce jsou spojeni s dušemi lidí. Postupně jsme viděli, jak jeho lidská mysl stále více a více rozpoznávala, že v době, kdy žil život v lidském těle, v duchu na jeho ramenou spočívala odpovědnost za celý vesmír.

124:6.18 (1376.4) Tak končí pout' nazaretského chlapce a začíná vyprávění o dospívajícím mladíkovi, vzrůstající měrou si uvědomujícího svoji božskou lidskost a který nyní začíná přemýšlet o své životní cestě na světě a současně se snaží sjednotit svůj rozšiřující se smysl života s tužbami svých rodičů a s jeho povinnostmi vůči své rodině a společnosti svého času a doby.

Kapitola 125

Ježíš v Jerusalemu

125:0.1 (1377.1) V celém bohatém pozemském životě Ježíše žádná událost nebyla poutavější a lidsky vzrušenější, než tato jeho první zapamatovaná návštěva Jerusalema. Obzvláště byl podnícen zkušeností z osobní účasti chrámových diskuzí a v jeho paměti to dlouho zůstávalo jako významná událost jeho pozdějšího dětství a rané mladosti. Byla to jeho první příležitost těšit se z několika dnů nezávislého způsobu života, radovat se z odcházení a přicházení bez dozoru a omezení. Toto krátké období volného života během týdne po Paschi bylo první naprosté osvobození od povinností, které kdy poznal. A uplynulo mnoho let od této události než opět prožil podobné období svobody od všech pocitů odpovědnosti, i když to bylo jen na krátkou dobu.

125:0.2 (1377.2) Ženy zřídka chodily na oslavy Paschi v Jerusalemu. Jejich přítomnost nebyla požadována. Nicméně, Ježíš kategoricky odmítl jít, pokud ho nebude doprovázet matka. A když se jeho matka rozhodla jít, mnoho dalších nazaretských žen se přidalo, takže skupina obsahovala největší počet žen v poměru k mužům, jaká kdy odešla z Nazaretu na oslavu Paschi

do Jerusalemu. A na cestě tam znovu a znovu zpívaly sto třicátý Žalm.

^{125:0.3 (1377.3)} Od chvíle, kdy vyšli z Nazaretu až vystoupili na vrchol Olivové hory, Ježíš prožíval jeden dlouhý stres z netrpělivého očekávání. Během celého svého radostného dětství s úctou naslouchal vyprávění o Jerusalemu a jeho chrámu; nyní ho měl brzy spatřit ve skutečnosti. Z Olivové hory a zvenčí, při bližším pohledu, byl chrám mnohem víc než Ježíš očekával, ale jakmile prošel jeho vchodem dovnitř, přišlo obrovské rozčarování.

^{125:0.4 (1377.4)} Ve společnosti svých rodičů Ježíš prošel středem chrámu, aby se připojil ke skupině nových synů zákona, kteří brzy měli být vysvěceni jako občané Izraele. Ježíš byl poněkud zklamán všeobecným chováním davu v chrámu, ale jeho první velký šok toho dne přišel, když je opustila matka, aby odešla na galerii, vyhrazenou pro ženy. Ježíše nikdy nenapadlo, že jeho matka ho nebude doprovázet k obřadům vysvěcení a byl velmi pobouřen, že musí být vystavena takové nespravedlivé diskriminaci. Přestože toto silně neschvaloval, kromě několika protestních poznámek ke svému otci, neřekl nic. Ale přemýšlel, hluboce přemýšlel, jak ukázaly jeho otázky, které položil zákoníkům a učitelům o týden později.

^{125:0.5 (1377.5)} Prošel vysvěcovacími rituály, ale byl zklamán jejich povrchní a rutinní povahou. Postrádal osobní zájem, který byl charakteristický pro obřady synagogy v Nazaretu. Potom se vrátil, aby pozdravil matku a připravil se, aby se spolu s otcem vydali na svoji první prohlídku chrámu a jeho rozmanitých dvorů, galerií a koridorů. Chrátové prostory mohly pojmut přes dvě stě tisíc věřících najednou a přestože rozlehlost těchto

budov, ve srovnání s těmi všemi, které kdy viděl, udělala na jeho mysl velký dojem, více ho zajímaly duchovní významy chrámových obřadů a s nimi spojených bohoslužeb.

^{125:0.6 (1378.1)} I když mnoho chrámových rituálů silně zapůsobilo na jeho smysl pro krásu a obraznost, byl pokaždé zklamán vysvětlením věcných významů těchto obřadů, které mu nabídli jeho rodiče v odpovědích na mnoho jeho zvědavých dotazů. Ježíš prostě odmítal vysvětlení uctívání a zbožnosti, která spojovala víru s hněvem Boha, nebo zlostí Všemohoucího. V dalším rozhovoru, po skončení jejich návštěvy chrámu, když jeho otce na něj mírně naléhal, aby dal najevo svůj souhlas s ortodoxní židovskou vírou, Ježíš se náhle otočil ke svým rodičům a dívajíc se odhodlaně do očí svého otce, řekl: „Otče, to nemůže být pravda—nebeský Otec se nemůže takhle chovat ke svým chybujícím pozemským dětem. Nebeský Otec nemůže milovat své děti méně než ty miluješ mne. A já dobře vím, že bez ohledu na to, jakou nerozumnou věc bych udělal, ty bys nikdy na mně nevyžil svůj hněv, nebo dal průchod svému rozčilení. Jestliže ty, můj pozemský otec, máš takové lidské vlastnosti Božskosti, jak mnohem víc musí být nebeský Otec naplněn dobrotou a překypujícím soucitem. Odmítám uvěřit, že můj Otec na nebesích mne miluje méně, než můj pozemský otec.“

^{125:0.7 (1378.2)} Když Josef a Marie uslyšeli tato slova svého prvorozeného syna, zůstali zaraženi. A již nikdy více se nesnažili změnit jeho představu o lásce Boha a soucitnosti nebeského Otce.

1. Ježíš si prohlíží chrám

^{125:1.1 (1378.3)} Kamkoliv Ježíš šel v prostorách chrámu, byl šokován a znechucen nedostatkem úcty, který pozoroval. Považoval chování davů za neslučitelné s jejich přítomností v „domě jeho Otce.“ Ale největší šok svého mladého života nastal, když ho jeho otec dovedl do dvora pohanů s jeho hlučným tlacháním, hlasitým mluvením a zaklínáním, splývající s mečením ovcí a žvatlajícími zvuky, které prozrazovaly přítomnost směnárníků peněz a obchodníků s obětními zvířaty a různým dalším zbožím.

^{125:1.2 (1378.4)} Ale nejvíce ze všeho pobouřil jeho cit pro slušnost pohled na frivolné kurtizány, promenádující se v prostorách chrámu. Byly to přesně takové namalované ženy, které nedávno viděl při návštěvě Sepfóris. Toto znesvěcení chrámu v něm vyvolalo naplno jeho mladistvé rozhořčení a neváhal to otevřeně sdělit Josefovi.

^{125:1.3 (1378.5)} Ježíš byl nadšen citovostí a bohoslužbami v chrámu, ale byl šokován duchovní ubohostí, kterou viděl na tvářích většiny bezmyšlenkovitých věřících.

^{125:1.4 (1378.6)} Nyní přišli na kněžský dvůr, který se nacházel pod skalním výběžkem před chrámem, kde stál oltář a kde uviděli zabíjení stád zvířat a smývání krve z rukou obřadně vraždících knězů u bronzové fontány. Krví potřísněný chodník, zakrvácené ruce knězů a křik umírajících zvířat bylo víc, než tento přírodu milující chlapec mohl snést. Děsivý pohled znechutil tohoto nazaretského hochy, sevřel otcovu paži a prosil ho, aby ho odvedl pryč. Vraceli se přes dvůr pohanů a i drsný smích a sprosté žertování, které tam bylo slyšet, byla úleva oproti pohledu, který se mu před malou chvílí naskytl.

^{125:1.5 (1379.1)} Josef viděl, jak byl Ježíš znechucen při pohledu na chrámové ceremonie a moudře ho odvedl podívat se na „krásnou bránu“—uměleckou bránu, vyrobenou z korintského bronzu. Ale Ježíš už měl dost z první návštěvy chrámu. Vrátili se na horní dvůr pro Marii a vyšli na hodinu na volný vzduch a pryč od davů lidí. Podívali se na Asmónský palác, majestátní sídlo Heroda, a na věž římských stráží. Během procházky Josef vysvětlil Ježíšovi, že pouze obyvatelé Jerusalemu mají dovoleno účastnit se každodenně obřadů obětování a že obyvatelé Nazaretu přicházejí jenom třikrát za rok, aby se zúčastnili chrámových obřadů: v době Paschi, při oslavě Pentekosté (sedm týdnů po Paschi) a na oslavách svatostánků v říjnu. Tyto svátky byly založeny Mojžíšem. Potom debatovali o dvou dalších svátcích, svátku zasvěcení a svátuk Púrím. Pak odešli do místa svého ubytování, aby se připravili na slavení Paschi.

2. Ježíš a Pascha

^{125:2.1 (1379.2)} Pět nazaretských rodin bylo pozváno oslavit Paschu s rodinou Šimona z Betanie, který pro všechny koupil paschální jehně. Právě masakr těchto jehňátek v takovém obrovském počtu silně zapůsobil na Ježíše při návštěvě chrámu. Jejich původním plánem bylo strávit paschální hostinu s příbuznými Marie, ale Ježíš přemluvil své rodiče, aby přijali pozvání do Betanie.

^{125:2.2 (1379.3)} Ten večer se shromáždili pro vykonání paschálních rituálů. Jedli opékané maso s bezkvasinkovým chlebem a trpkými bylinami. Protože Ježíš byl novým synem smlouvy, byl vyzván, aby vyprávěl o původu Paschi, což on velmi dobře zvládl, ale poněkud znepokojil své rodiče začleněním několika

poznávek, jemně odrážejících dojem, který na jeho mladistvou, ale přemýšlivou mysl udělaly věci, které v poslední době viděl a slyšel. Toto byl začátek sedmidenních ceremonií oslav Paschi.

^{125:2.3 (1379.4)} Již tehdy, přestože neřekl o tom nic svým rodičům, se Ježíš začal ve své mysli obírat myšlenkou, zdali je možné slavit Paschu bez zabíjení jehněte. Byl si ve své mysli jist, že nebeský Otec nebyl potěšen takovou podívanou na obětní obřady a s průběhem let se stával vzrůstající měrou rozhodnutý, že jednoho dne zavede nekrvavou oslavu Paschi.

^{125:2.4 (1379.5)} V tu noc Ježíš spal velmi málo. Nemohl spát, protože ho rušily odporné sny o zabíjení a utrpení. Jeho mysl byla rozrušena a jeho srdce otřeseno nesmyslnostmi a absurditami teologie celého židovského obřadního systému. Jeho rodiče také spali málo. Byli znepokojeni událostmi právě skončeného dne. Jejich srdce byla zcela zmatena chlapcovým zvláštním a zarytým postojem vůči nim. Marie byla v noci silně rozrušena, ale Josef zůstával klidným, ačkoliv on sám byl také zmaten. Oba neměli odvahu promluvit si otevřeně s chlapcem o těchto problémech, ačkoliv Ježíš by si rád se svými rodiči pohovořil, kdyby takový rozhovor oni sami začali.

^{125:2.5 (1379.6)} Bohoslužby, probíhající v chrámu následujícího dne, byly pro Ježíše mnohem přijatelnější a hodně mu pomohly zbavit se nepříjemných vzpomínek z předchozího dne. Příští den vzal mladý Lazar Ježíše za ruku a vydali se na důkladný průzkum Jerusalemu a jeho okolí. Než byl den u konce, Ježíš objevil různá místa v okolí chrámu, kde probíhalo učení a učitelé odpovídali na otázky shromážděných; a kromě několika málo návštěv svatyně, kdy usilovně přemýšlel o tom, co se

vlastně skrývá za závěsem, většinu svého času strávil v okolí chrámu na těchto vzdělávacích setkáních.

^{125:2.6 (1380.1)} V průběhu celého paschálního týdne Ježíš zůstával s novými syny zákona a to znamenalo, že musel sedět za zábradlím, které je oddělovalo ode všech lidí, kteří nebyli plnoprávními občany Izraele. To si tento mladík uvědomoval, ale zdržel se všech těch otázek, které mu probíhaly neustále jeho myslí; alespoň to vydržel do konce oslav Paschi a pak byla tato omezení, týkající se nově zasvěcených mladíků, zrušena.

^{125:2.7 (1380.2)} Ve středu paschálního týdne měl Ježíš dovoleno jít s Lazarem k nim domů a strávit noc v Betanii. Tento večer Lazar, Marta a Marie slyšeli Ježíše povídat o věcech přechodných a věčných, lidských a božských a od této noci ho všichni tři milovali jako svého vlastního bratra.

^{125:2.8 (1380.3)} Ke konci týdne se Ježíš s Lazarem viděli méně, protože ten neměl dovoleno ani vstoupit do vnějšího okruhu pro chrámové diskuze, nicméně byl přítomen několika veřejným debatám, probíhajícími na vnějších dvorech. Lazar byl stejného věku jako Ježíš, ale v Jerusalemu byli chlapci málokdy vpuštěni sledovat vysvěcení synů zákona dokud neměli plných třináct let.

^{125:2.9 (1380.4)} Znovu a znovu během paschálního týdne rodiče Ježíše ho nacházeli sedět o samotě, držíc si svoji mladistvou hlavu ve svých dlaních a v hlubokém přemýšlení. Nikdy ho neviděli se takto chovat a protože netušili jak moc je jeho mysl zmatena a jeho duše znepokojena zkušeností, kterou procházel, velmi se tím trápili; nevěděli co mají dělat. Těšili se na blížící

se konec paschálního týdne a přáli si mít svého, podivně se chovajícího syna, zpět v bezpečí v Nazaretu.

^{125:2.10 (1380.5)} Denně Ježíš rozmýšlel nad svými problémy. Na konci týdne si již mnohé vyjasnil, ale když nastal čas vrátit se do Nazaretu, jeho mladá mysl byla stále ještě plna nejasností a sužována množstvím nezodpovězených otázek a nevyřešených problémů.

^{125:2.11 (1380.6)} Předtím, než Josef a Marie opustili Jerusalema, společně s Ježíšovým nazaretským učitelem činili konečná opatření k tomu, aby se sem Ježíš vrátil až dosáhne patnácti let a zahájil tady dlouhodobé studium v jedné z nejlepších a nejznámějších rabínských akademií. Ježíš doprovázel své rodiče a učitele při jejich návštěvě školy, ale všichni byli zklamáni, když viděli jak lhostejný byl ke všemu co řekli, nebo udělali. Reakce Ježíše, během návštěvy Jerusalema, Marii hluboce bolely a Josef byl naprosto zmaten chlapcovými poznámkami a nezvyklým chováním.

^{125:2.12 (1380.7)} Přesto všechno paschální týden byl velkou událostí v životě Ježíše. Měl možnost setkat se s desítkami chlapců svého věku, kamarádů, kandidátů pro vysvěcení a využil takových setkání, aby se dozvěděl, jak lidé žijí v Mezopotámii, Turkestánu, Parthii a také ve vzdálených západních provinciích Říma. On byl již dost obeznámen s tím, jak vyrůstá mládež v Egyptě a dalších regionech, sousedících s Palestinou. V tu dobu byly v Jerusalemu tisíce mladých lidí a nazaretský jinoch se osobně setkal a více či méně důsledně vyzpovídal více než sto padesát z nich. Především ho zajímali ti, kteří přicestovali ze vzdálených východních a odlehlých západních zemí. V důsledku těchto setkání se v něm začala

rodit touha cestovat po světě, aby viděl a poznal jak různorodé skupiny jeho lidských bratrů si zajišťují živobytí.

3. Odchod Josefa a Marie

^{125:3.1 (1381.1)} Skupina nazaretských poutníků byla domluvena, že během dopoledne prvního dne týdne po skončení oslav Paschi, se sejdou před chrámem. To se tak stalo a vydali se na zpáteční cestu do Nazaretu. Když rodiče Ježíše čekali, až se všichni spolucestující sejdou, on vešel do chrámu naslouchat diskuzím. Brzy byla skupina připravena vyrazit, muži tvořili jednu část skupiny a ženy druhou, jak bylo jejich zvykem při cestování do Jerusalemu slavit svátky a pak nazpět. Do Jerusalemu šel Ježíš ve skupině se svojí matkou a dalšími ženami. Nyní byl však již vysvěceným mladým mužem a na zpáteční cestě do Nazaretu měl jít ve skupině se svým otcem a dalšími muži. Ale když se nazaretská společnost vydala na cestu směrem k Betanii, Ježíš byl stále v chrámu, zcela zaujat diskuzí o andělech a vůbec nevnímal, že nastal čas odchodu se svými rodiči. A uvědomil si to, až když byla v chrámových diskuzích oznámena polední přestávka.

^{125:3.2 (1381.2)} Nazaretští cestující Ježíše nepostrádali, protože Marie se domnívala, že jde v mužské skupině, zatímco Josef si myslel, že je s ženami, poněvadž s nimi šel do Jerusalemu a vedl Marii osla. Jeho nepřítomnost zjistili až přišli do Jericha a chystali se tam strávit noc. Poté, když se dotázali posledních na konci skupiny a dozvěděli se, že nikdo z nich jejich syna neviděl, strávili bezesnou noc, přemítajíc ve svých myslích co se mu mohlo stát a rozebírajíc mnohé z jeho nezvyklých reakcí na události paschálního týdne a jemně obviňujíc jeden druhého

z toho, že si nevšimli jeho nepřítomnosti při odchodu z Jerusalemu.

4. První a druhý den v chrámu

^{125:4.1 (1381.3)} Mezitím Ježíš zůstal v chrámu celé odpoledne, naslouchajíc diskuzím a užívajíc si klidnější a slušnější atmosféru poté, kdy začaly mizet obrovské davy paschálního týdne. Po skončení odpoledních diskuzí, z nichž se Ježíš žádné aktivně nezúčastnil, se vydal do Betanie, kam dorazil ve chvíli, kdy se Šimonova rodina chystala k večeři. Ty tři děti měly velkou radost vidět Ježíše a ten zůstal v Šimonově domě na noc. Ten večer příliš s nikým nemluvil a většinu času strávil osamocen v rozjímání na zahradě.

^{125:4.2 (1381.4)} Příští den Ježíš vstal brzy a hned se vydal do chrámu. Na hřebenu Olivové hory se zastavil a zaplakal nad tím, co jeho oči spatřily—duchovně zbídačený národ, spoután tradicemi a žijící pod dozorem římských legií. Brzké dopoledne ho zastihlo v chrámu, rozhodnutého zúčastnit se diskuzí. Mezitím Josef a Marie také ráno vstali již brzy za úsvitu se záměrem vrátit se do Jerusalema. Nejdříve spěchali do domu svých příbuzných, kde byli jako rodina ubytováni během paschálního týdne, ale zjistili, že tam nikdo Ježíše neviděl. Po celodenním marném hledání se vrátili ke svým příbuzným na noc.

^{125:4.3 (1382.1)} Při druhé debatě se Ježíš odvážil položit otázky a velmi udivujícím způsobem se zúčastnil chrámových diskuzí, ale vždy tak, že to odpovídalo jeho mládí. Několikrát jeho ostré otázky poněkud vyvedly z míry vzdělané učitele židovského zákona, ale z Ježíše vyzařoval takový duch upřímné čestnosti, spojený s evidentním hladem po vědění, že většina chrámových

učitelů byla ochotna s ním diskutovat se vší vážností. Ale když si dovolil vyslovit námitku proti spravedlnosti, která odsoudila k smrti opilého pohana, který se vypotácel z vnějšího okruhu pro pohany a nevědomky vstoupil do zakázaných a domněle posvátných prostorů chrámu, jednomu z netolerantních učitelů došla trpělivost s chlapcovou vyjádřenou kritikou a rozhněvaně se zeptal na jeho věk. Ježíš odpověděl: „bez čtyř měsíců a několika dnů třináct.“ Nyní již rozezlený učitel opáčil: „Tak, proč jsi tady, když nemáš věk jako syn zákona?“ A když Ježíš vysvětlil, že byl vysvěcen během svátku Paschi a že dokončil školy v Nazaretu, učitelé svorně a posměšně odpověděli: „To nás mohlo napadnout, že je z Nazaretu.“ Ale hlavní učitel prohlásil, že to není Ježíšova vina, jestliže mu představitelé synagogy v Nazaretu technicky ukončili vzdělání ve dvanácti letech namísto ve třinácti; a přestože několik z jeho očeřovatelů se zvedlo a odešlo, bylo rozhodnuto, že chlapec může nerušeně pokračovat jako žák chrámových diskuzí.

^{125:4.4 (1382.2)} Když skončil jeho druhý den v chrámu, šel na noc opět do Betanie. A zase vyšel ven na zahradu rozjímat a modlit se. Bylo zřejmé, že jeho mysl se zaobírala závažnými problémy.

5. Třetí den v chrámu

^{125:5.1 (1382.3)} Ježíš byl třetí den se zákoníky a učiteli v chrámu a tento den byl svědkem shromažďování velkého množství lidí, kteří slyšeli o tomto mladíkovi z Galileje a přišli se podívat na to, jak tento hoch uvádí moudré muže do rozpaků. Z Betanie přišel také Šimon, aby zjistil, čeho je ten chlapec schopen. Po celý den Josef a Marie pokračovali v jejich úzkostném hledání Ježíše a dokonce zašli několikrát do chrámu, ale nikdy je

nenapadlo hledat ho uprostřed účastníků diskutujících skupin, ačkoliv jednou mu byli tak blízko, že mohli téměř uslyšet jeho melodický hlas.

^{125:5.2 (1382.4)} Ke konci dne veškerá pozornost hlavní diskuzní skupiny chrámu byla zaměřena na otázky, položené Ježíšem. Mezi jeho mnoha otázkami byly:

^{125:5.3 (1382.5)} 1. Co se vlastně nachází ve svatyni, za závěsem?

^{125:5.4 (1382.6)} 2. Proč matky Izraele musí být v chrámu odděleny od modlících se mužů.

^{125:5.5 (1382.7)} 3. Jestli Bůh je otcem, který miluje své děti, proč všechno toto zabíjení zvířat pro získání jeho božské přízně—je možné, že učení Mojžíše bylo nesprávně pochopeno?

^{125:5.6 (1382.8)} 4. Jestliže chrám je zasvěcen k uctívání Otce na nebesích, jak je možné v něm dovolit světský výměnný obchod a handlování?

^{125:5.7 (1382.9)} 5. Bude očekávaný Mesiáš světským princem na trůnu Davida, anebo bude světlem života při zakládání duchovního království?

^{125:5.8 (1383.1)} A po celý ten den ti, kteří naslouchali těmto otázkám, byli jimi udiveni a ze všech byl nejvíce ohromen Šimon. Více než čtyři hodiny zasypával tento nazaretský mladík tyto židovské učitele svými otázkami—otázkami, které nutily k zamyšlení a naslouchání hlasu srdce. Velmi málo komentoval poznámky starších, svoje učení sděloval ve formě otázek. Obratnou a důvtipnou formulací otázky dokázal současně napadnout jejich učení a naznačit své vlastní. V jeho způsobu

pokládání otázky byla zajímavá kombinace moudrosti a humoru, která mu získala přízeň i u těch, kteří mu více či méně zazlívali jeho mladistvost. Při pokládání těchto pichlavých otázek byl vždy naprosto čestný a taktní. V tomto rušném odpoledni v chrámu projevoval stejný odpor k získání nadměrné převahy nad oponentem, který potom charakterizoval celou jeho veřejnou službu. Jako chlapec a později jako muž se jevil naprosto zbaven veškerých egoistických tužeb vyhrát spor pouze pro pocit vítězství své logiky nad logikou jiných, ale jeho hlavním zájmem byla pouze jedna věc: hlásat věčnou pravdu a tímto způsobem uskutečnit ucelenější zjevení věčného Boha.

125:5.9 (1383.2) Když den skončil, Šimon a Ježíš se vydali zpět do Betanie. Po většinu cesty jak muž, tak i chlapec mlčeli. Ježíš se opět zastavil na vrcholu Olivové hory, ale když pohlédl na město a na jeho chrám, nezaplakal; pouze sklonil hlavu v tiché modlitbě.

125:5.10 (1383.3) Po večeři v Betanii zase odmítl zůstat ve veselém rodinném kruhu a místo toho šel do zahrady, kde zůstal dlouho do noci, marně se snažíc vymyslet nějaký přesný plán přístupu ke svému celoživotnímu dílu a rozhodnout se, jak by mohl nejlépe odhalit svým duchovně slepým krajanům krásnější koncepci nebeského Otce a tak je vysvobodit z jejich hrůzného otroctví zákona, rituálů, obřadů a zastaralých tradic. Ale jasné světlo k tomuto pravdu hledajícímu jinochovi nepřišlo.

6.Čtvrtý den v chrámu

125:6.1 (1383.4) Bylo zvláštní, že Ježíš nepřemýšlel o svých pozemských rodičích; dokonce při snídani, když Lazarova

matka poznamenala, že jeho rodiče už v tuto dobu musí být asi doma, se zdálo, že Ježíš nepochopil, že mohou mít starost kde zůstal.

^{125:6.2 (1383.5)} Pak opět odešel do chrámu, ale tentokrát se nezastavil na hřebenu Olivové hory, aby tam rozjímal. V průběhu ranních diskuzí se hodně času věnovalo zákonu a prorokům a učitelé byli udiveni, že Ježíš je tak dobře obeznámen se Spisy jak v hebrejštině, tak i v řečtině. Ale oni se nepodivovali ani tak moc nad jeho znalostmi o pravdě, jako nad jeho mládím.

^{125:6.3 (1383.6)} Při odpoledním shromáždění ani ještě nezačali odpovídat na jeho otázku, týkající se účelu modlitby, když hlavní učitel pozval chlapce, aby předstoupil vpřed. Posadil Ježíše vedle sebe a vybídl ho vyjádřit jeho vlastní pohledy na modlitbu a uctívání.

^{125:6.4 (1383.7)} Předcházející večer rodiče Ježíše uslyšeli o neznámém chlapci, který tak obratně soupeří s vykladači zákona, ale nenapadlo je, že tímto mládencem byl jejich syn. Rozhodli se, že se vydají do domu Zachariáše, poněvadž si mysleli, že si tam mohl jít Ježíš popovídat s Alžbětou a Janem. Předpokládajíc, že Zachariáš může být v chrámu, zastavili se tam na cestě do města Judy. Představte si jejich překvapení, když, procházejíc dvoranami chrámu, poznali hlas svého ztraceného chlapce a uviděli ho sedět mezi chrámovými učiteli.

^{125:6.5 (1384.1)} Josef nebyl schopen slova, ale Marie dala průchod svému dlouho potlačovanému strachu a úzkosti a běžela k chlapci, nyní stojícímu, aby pozdravil své užaslé rodiče a řekla: „Mé dítě, proč se k nám tak chováš? Je to víc než tři dny, co tvůj otec a já tě hledáme a trápíme se. Co způsobilo, že jsi nás

opustil?“ Byla to napjatá chvíle. Všechny zraky byly upřeny na Ježíše v očekávání, jak odpoví. Jeho otec se na něj díval káravě, ale neřekl nic.

125:6.6 (1384.2) Je nutno si uvědomit, že Ježíš byl považován za mladého muže. Dokončil zákonné vzdělání dítěte, byl uznán synem zákona a byl vysvěcen občanem Izraele. A přesto ho jeho matka více než jemně pokárala před všemi těmi shromážděnými lidmi přímo uprostřed nejdůležitějšího a nejušlechtilejšího úsilí jeho mladého života, čímž neslavně ukončila jednu z největších příležitostí, jaká mu kdy byla poskytnuta, aby se stal učitelem pravdy, kazatelem spravedlnosti a odhalovatelem láskyplného charakteru jeho nebeského Otce.

125:6.7 (1384.3) Ale mladík se s touto situací vyrovnal. Když spravedlivě zvážíte všechny faktory, které společně vytvořily tuto situaci, budete lépe připraveni pochopit moudrost odpovědi chlapce na matčino bezděčné pokárání. Po chvíli přemýšlení Ježíš své matce odpověděl: „Proč jste mne tak dlouho hledali? Cožpak jste nepředpokládali, že mne naleznete v domě mého Otce, protože nastal čas, kdy se musím zabývat dílem mého Otce?“

125:6.8 (1384.4) Každý užasl nad chlapcovým způsobem mluvy. Mlčky všichni odešli a nechali ho tam o samotě se svými rodiči. Po chvíli jinoch zmírnil rozpaky všech tří, když tiše řekl: „Půjdeme, moji rodiče, každý udělal to, co považoval za nejlepší. Náš nebeský Otec to tak všechno určil; vydejme se na cestu domů.“

^{125:6.9 (1384.5)} Mlčky vyšli a dorazili na noc do Jericha. Pouze jednou se zastavili a to na hřebenu Olivové hory, kde jinoch zvedl nahoru svoji hůl a chvějící se od hlavy k patě od narůstající silné emoce řekl: „Ó, Jerusaleme, Jerusaleme a obyvatelé tvoji! Jakými otroky jste—podrobeni římskému jařmu a oběti svých vlastních tradic—ale já se vrátím, abych očistil tento chrám a vysvobodil můj národ z tohoto otroctví!“

^{125:6.10 (1384.6)} Ježíš velmi málo mluvil během třech dnů na cestě do Nazaretu; a v jeho přítomnosti ani jeho rodiče toho příliš neřekli. Oba opravdu nedokázali pochopit chování svého prvorozeného syna, ale ve svých srdcích si uchovali jeho slova, ačkoliv nechápali plně jejich význam.

^{125:6.11 (1384.7)} Po příchodu domů Ježíš pronesl ke svým rodičům krátkou řeč v níž je ujistil o své lásce a naznačil jim, že se nemusí bát, že by jim opět někdy způsobil bolestnou úzkost svým chováním. Tuto závažnou řeč uzavřel těmito slovy: „I když musím vykonat vůli mého nebeského Otce, budu také poslušný svému pozemskému otci. Budu čekat na svůj čas.“

^{125:6.12 (1384.8)} Ačkoliv Ježíš, ve své mysli, mnohokrát odmítnul souhlasit s dobře míněnými, ale mylnými snahami svých rodičů určovat směr jeho myšlení, nebo vytvářet plány pro jeho práci na zemi, přesto ve všem, co nebylo v rozporu s jeho oddaností vykonávat vůli jeho Rajského Otce, se velkomyslně podřídil přáním svého pozemského otce a zvyklostem své rodiny v těle. Dokonce i tehdy, když nemohl souhlasit, udělal vše možné, aby se podřídil. Byl mistrem v přizpůsobování své oddanosti svému poslání ke svým rodinným povinnostem a společenské službě.

^{125:6.13 (1385.1)} Josef byl zmaten, ale Marie, přemýšlejíc o těchto událostech, nabyla jistotu, že jeho vyřčená slova na Olivové hoře prorokují spasitelskou misi jejího syna jako osvoboditele Izraele. Dala se do práce s novou energií, aby formovala jeho myšlení v patriotickém a nacionalistickém duchu a angažovala pro to i svého bratra, Ježíšova oblíbeného strýce. Všechnu svoji sílu namířila matka Ježíše na přípravu svého prvorozeného syna k roli vůdce těch, kteří obnoví trůn Davida a navždy odvrhnou pohanské járho politického otroctví.

Kapitola 126

Dva rozhodující roky

^{126:0.1 (1386.1)} V CELÉM pozemském životě Ježíše byly nejkritičtějšími čtrnáctý a patnáctý rok. Tyto dva roky, poté, kdy si začal uvědomovat svoji božskost a svoje předurčení a předtím, než dosáhl vysokého stupně spojení se svým vnitřním Ladičem, byly nejnamáhavějšími v celém jeho rušném životě na Urantii. Toto dvouleté období by se mohlo nazývat velkou zkouškou, opravdovým pokušením. Žádný jiný mladý člověk, procházející obdobím prvních protikladů a přizpůsobující se potížím v dospívání, nikdy neprošel zásadovější zkouškou než jakou prodělal Ježíš v průběhu svého přechodu z dětství do nezralé mužnosti.

^{126:0.2 (1386.2)} Toto důležité období v jinošském rozvoji Ježíše začalo po skončení návštěvy Jerusalema a jeho návratu do Nazaretu. Zpočátku Marie byla šťastna myšlenkou, že má opět svého chlapce zpět, že se Ježíš vrátil domů, aby byl poslušným synem—ne, že by byl někdy něco jiného—a že od nynějška bude vnímavější k jejím plánům pro jeho budoucí život. Ale její koupání ve výslunní mateřského sebeklamu a nepřipustitelné

rodinné pýše nemělo mít dlouhého trvání; velmi brzy na ni čekalo ještě mnohem větší rozčarování. Chlapec stále více a více času trávil se svým otcem; méně a méně za ní přicházel se svými problémy a současně oba rodiče vzrůstající měrou nedokázali chápat jeho časté střídání pozemských záležitostí a přemýšlení o svém vztahu k dílu svého Otce. Upřímně řečeno, oni mu nerozuměli, ale opravdově ho milovali.

^{126:0.3 (1386.3)} Jak Ježíš dospíval, jeho soucit a láska k židovskému národu se prohlubovala, ale s plynoucími roky se v jeho mysli vyvinul sílící odpor k přítomnosti politicky jmenovaných kněží v chrámu Otce. Ježíš si velmi vážil upřímné farizeje a čestné zákoníky, ale silně opovrhoval pokryteckými farizeji a nečestnými teology; pohrdal všemi těmi náboženskými vůdci, kteří byli neupřímní. Když uvažoval nad vedením Izraele, byl někdy v pokušení pohlížet příznivě na možnost stát se sám tím Mesiášem, kterého židovský národ očekává, ale nikdy tomuto pokušení nepodlehl.

^{126:0.4 (1386.4)} Vyprávění o jeho pozoruhodných činech mezi moudrými muži chrámu v Jerusalemu udělalo radost celému Nazaretu, především však jeho bývalým učitelům v synagogske škole. Po nějakou dobu byl všemi vychvalován. Celá vesnice vzpomínala na jeho dětskou moudrost a na jeho chvályhodné chování a předpovídala, že je předurčen stát se velkým izraelským vůdcem; konečně měl z Nazaretu v Galileji vzejít skutečně významný učitel. A všichni se těšili na dobu, až bude mít patnáct let a bude mu dovoleno pravidelně číst o sobotách v synagoze ze Spisů.

1. Jeho čtrnáctý rok (8. rok n.l.)

^{126:1.1 (1387.1)} Toto je kalendářní rok jeho čtrnáctých narozenin. Stal se z něho zručný výrobce ojí a dobře ovládal práci jak s plátnem, tak i s kůží. Velmi rychle se z něho také stával zkušený tesař a truhlář. Toto léto se často vydával na vrchol kopce severozápadně od Nazaretu, aby se tam modlil a rozjímal. Postupně si stále více uvědomoval podstatu svého poslání na zemi.

^{126:1.2 (1387.2)} Před něco více než sto lety byl tento kopec „vznešeným místem Baala“ a nyní tam byla hrobka Šimeóna, údajného svatého muže Izraele. Z vrcholu tohoto kopce Šimeóna měl Ježíš výhled na celý Nazaret a na okolní krajinu. Díval se na Megido a připomínal si příběh o egyptské armádě, oslavující zde své první velké vítězství v Asii a o tom, jak později druhá taková armáda porazila judského krále Jósijáše. V nedaleké vzdálenosti mohl vidět Taanak, kde Débora a Bárak zvítězili nad Síserou. V dáli mohl dohlédnout na kopce Dótanu, o kterých se učil, že tam bratři prodali svého bratra Josefa do egyptského otroctví. Potom mohl posunout svůj pohled na hory Ébal a Gerezím a připomenout si historii Abrahama, Jákoba a Abímeleka. A tak si připomínal a přemítal ve své mysli o historické a starodávné události národa svého otce Josefa.

^{126:1.3 (1387.3)} Pokračoval v pokročilém kursu čtení pod dohledem učitelů synagogy a také pokračoval v domácím vyučování svých bratrů a sester jak dorůstali do přiměřeného věku.

^{126:1.4 (1387.4)} Na počátku tohoto roku se Josef rozhodl dávat stranou příjem z jeho nemovitostí v Nazaretu a Kafarnaumu na zaplacení Ježíšova dlouhého studia v Jerusalemu, protože se předpokládalo, že do Jerusalema odejde v srpnu příštího roku, kdy mu bude patnáct let.

^{126:1.5 (1387.5)} Od začátku tohoto roku Josef i Marie měli často pochybnosti o osudu svého prvorozeného syna. On byl opravdu mimořádné a milé dítě, ale bylo mu tak těžké porozumět, tak obtížné ho pochopit a přitom se nic neobvyklého či zázračného nikdy nestalo. Mnohokrát jeho hrdá matka napjatě očekávala, že uvidí svého syna konat nějaké nadlidské, nebo zázračné věci, ale pokaždé její naděje rychle skončily krutým zklamáním. A to vše bylo skličující, dokonce deprimující. Věřící lidé té doby opravdu věřili, že prorokové a zaslíbení lidé vždy prokazovali svá poslání a utvrzovali svoji božskou moc konáním zázraků a divů. Ale Ježíš si z těchto věcí nic nedělal; proto se nejistota jeho rodičů stále zvyšovala, když přemýšleli o jeho budoucnosti.

^{126:1.6 (1387.6)} Zlepšené ekonomické podmínky nazaretské rodiny se odrážely mnoha způsoby na životě rodiny a především ve zvýšeném počtu hladkých bílých destiček, které sloužily jako psací tabulky, na kterých se psalo uhlím. Ježíšovi bylo opět umožněno obnovit lekce hudby; velmi rád hrál na harfu.

^{126:1.7 (1387.7)} Ve vztahu k celému tomuto roku by bylo možno opravdu říci, že Ježíš „vyrůstal v lásce s lidmi a s Bohem.“ Vyhlídky rodiny se jevily dobře; budoucnost byla slibná.

2. Smrt Josefa

^{126:2.1 (1388.1)} Všechno šlo dobře až do osudného dne v úterý, 25. září, kdy běžec ze Sepfóris přinesl do nazaretského domu tragickou zprávu, že Josef byl vážně zraněn padajícím zdvihadlem při práci na rezidenci pro vládce. Sepfórský posel se na cestě do Josefova domu zastavil v dílně a sdělil Ježíšovi

zprávu o nehodě jeho otce. Potom šli společně domů oznámit tuto smutnou zprávu Marii. Ježíš se chtěl ihned vydat za svým otcem, ale Marie nechtěla nic jiného slyšet, než to, že ona musí být rychle po manželově boku. Rozhodla, že ji bude do Sepfóris doprovázet Jakub, v tu dobu desetiletý a Ježíš zůstane doma s mladšími dětmi až do doby jejího návratu, poněvadž nevěděla, jak vážně je Josef zraněn. Ale Josef zemřel na následky svých zranění ještě před příchodem Marie. Byl převezen do Nazaretu a následujícího dne byl pohřben vedle svých otců.

126:2.2 (1388.2) Právě v době, kdy výhledy byly dobré a budoucnost se jevila v jasném světle, krutá ruka osudu zabila hlavu této nazaretské rodiny; záležitosti této domácnosti byly narušeny a všechny plány pro Ježíše a jeho budoucí vzdělání byly zničeny. Tento mladý tesař, který právě dovršil čtrnácti let, si uvědomil, že jeho posláním není jenom splnit úkol svého nebeského Otce odhalit božskou podstatu na zemi v lidském těle, ale že jeho mladá lidská postata musí také převzít odpovědnost za péči o svoji ovdovělou matku a sedm bratrů a sester—a další se má teprve narodit. Tento nazaretský jinoch se nyní stal jedinou oporou a útěchou pro tuto tak nenadále truchlící rodinu. Takto bylo umožněno působení těch přírodních událostí na Urantii, které přinutily tohoto mladého muže osudu tak brzy vzít na sebe tyto těžké, ale vysoce vzdělávací a disciplinu vyžadující povinnosti, související s činností hlavy lidské rodiny, s funkcí být otcem svých vlastních bratrů a sester, s podporou a ochranou své matky, s působením jako ochránce rodiny svého otce—jediné rodiny, které mu bylo souzeno poznat na tomto světě.

^{126:2.3 (1388.3)} Ježíš rád přijal odpovědnosti, které tak náhle byly na něho naloženy a odpovědně je splnil až do konce. Alespoň jeden velký problém a předpokládané potíže v jeho životě byly touto tragédií vyřešeny—nyní se od něj neočekávalo odejít do Jerusalemu studovat pod rabíny. Navždy pak platila pravda, že Ježíš se „nikdy nepodrobil žádnému člověku.“ Byl vždy ochoten se učit i od těch nejprostších malých dětí, ale jeho pravomoc učitele pravdy nikdy nepocházela z lidských zdrojů.

^{126:2.4 (1388.4)} On stále ještě nevěděl nic o zjevení Gabriela své matce před svým narozením; dozvěděl se to až od Jana v den svého křtu, na začátku své služby veřejnosti.

^{126:2.5 (1388.5)} Jak roky ubíhaly, tento mladý nazaretský tesař stále více posuzoval každou instituci společnosti a každý náboženský obyčej podle neměnného měřítko: co to přináší lidské duši? Přibližuje to Boha člověku? Přibližuje to člověka Bohu? I když tento mladík úplně nezanedbával zábavné a společenské aspekty života, více a více věnoval svůj čas a energii pouze dvěma účelům: péči o svoji rodinu a přípravě vykonat na zemi vůli svého nebeského Otce.

^{126:2.6 (1389.1)} V tomto roce se stalo zvykem pro sousedy zastavit se v zimních večerech a naslouchat hře Ježíše na harfu, slyšet jeho příběhy (protože on byl mistrem ve vyprávění příběhů) a poslouchat jeho čtení z řeckých svatých knih.

^{126:2.7 (1389.2)} Finanční záležitosti rodiny zůstávaly i nadále dobré, protože v době smrti Josefa byla našetřena docela velká suma peněz. Ještě jako jinoch Ježíš projevoval schopnost pro bystrý obchodní odhad a finanční prozíravost. Byl šlechetný, ale

hospodárný; šetřil, ale byl štedrý. Ukázal se jako moudrý a schopný správce majetku svého otce.

126:2.8 (1389.3) Ale navzdory tomu všemu co Ježíš a nazaretští sousedé dělali pro to, aby vnesli radost do této rodiny, Marie a také děti byly ponořeny do smutku. Josef byl mrtvý. Josef byl neobyčejný manžel a otec a oni všichni ho velmi postrádali. A všechno se jevilo ještě tragičtějším při pomyšlení na to, že zemřel dříve, než s ním mohli promluvit, nebo slyšet jeho požehnání na rozloučenou.

3. Patnáctý rok (9. rok n.l.)

126:3.1 (1389.4) Přibližně uprostřed tohoto patnáctého roku (my počítáme čas podle kalendáře dvacátého století, ne podle židovského roku) Ježíš pevně uchopil řízení své rodiny. Ke konci roku byly jejich úspory téměř vyčerpány a byli nuceni vzdát se jednoho z nazaretských domů, který Josef vlastnil společně se svým sousedem Jákobem.

126:3.2 (1389.5) Ve středu večer, 17. dubna 9. roku n.l. se narodila nejmladší členka rodiny, Rút a Ježíš udělal vše, co bylo v jeho silách, aby nahradil otce a uklidňoval a pomáhal svojí matce v době této vyčerpávající a obzvláště skličující zkoušky. Po dobu téměř dvaceti let (do začátku své veřejné služby) se Ježíš staral o malou Rút s takovou něžností a oddaností, s jakou žádný jiný otec by nemohl milovat a vychovávat svoji dceru. A on byl takovým dobrým otcem pro všechny ostatní členy své rodiny.

126:3.3 (1389.6) Během tohoto roku Ježíš poprvé složil modlitbu, kterou později naučil své apoštoly a která se pro mnohé stala známou jako „modlitba Hospodinu.“ V určitém smyslu to byl

vývoj rodinného oltáře; oni měli mnoho způsobů blahořečení a několik formálních modliteb. Po smrti otce se Ježíš snažil naučit starší děti vyjadřovat sebe v osobní modlitbě—podobně tomu, jak to rád dělal sám—ale oni ho nedokázali pochopit a vrátili se vždy ke svým naučeným modlitbám. Ve své snaze podnítit své starší bratry a sestry k tomu, aby říkali individuální modlitby, Ježíš jim pomáhal inspirujícími rčeními a brzy, aniž by to byl jeho záměr, nastalo to, že všichni používali formu modlitby, která byla složena převážně z těch inspirujících rčení, které je učil Ježíš.

126:3.4 (1389.7) Nakonec se Ježíš vzdal myšlenky naučit každého člena rodiny vyjadřovat spontánní modlitby a jednoho říjnového večera se posadil vedle malé podsadité lampy, stojící na nízkém kamenném stole a na kousku hladké cedrové destičky o ploše přibližně půl čtverečního metru napsal kouskem uhlu modlitbu, která se od té doby stala zavedenou rodinnou prosbou.

126:3.5 (1389.8) V tomto roce měl Ježíš velké potíže se svým zmateným myšlením. Odpovědnost za rodinu zcela úplně odsunula všechny myšlenky na okamžité uskutečňování jakéhokoli plánu v odpověď na návštěvu nebeského posla v Jerusalemu, prikazujíc mu „zabývat se dílem svého Otce.“ Ježíš správně usoudil, že starost o rodinu jeho pozemského otce musí mít přednost před všemi ostatními povinnostmi; že podpora jeho rodiny se musí stát jeho prvořadým úkolem.

126:3.6 (1390.1) V tomto roce našel Ježíš v takzvané Enochově knize pasáž, která ho ovlivnila k pozdějšímu zavedení výrazu „Syn Člověka“ jako pojmenování své mise poskytnutí sebe sama na

Urantii. Důkladně přemýšlel o ideji židovského Mesiáše a byl pevně přesvědčen, že on nebude tímto mesiášem. Přál si pomoci národu svého otce, ale nikdy nepředpokládal, že to bude on, který povede židovská vojska, aby svrhla cizí nadvládu v Palestině. On věděl, že nikdy neusedne na trůn Davida v Jerusalemu. Ani nevěřil, že jeho posláním je být duchovním osvoboditelem, nebo morálním učitelem pouze židovského národa. Proto v žádném případě nemohlo jeho životní poslání být naplnění silných tužeb a údajných mesiášských proroctvích židovských svatých knih; alespoň ne v tom smyslu, jak židé chápali tyto předpovědi svých proroků. Rovněž si byl jist, že nikdy nebude tím Synem Člověka, kterého popsal prorok Daniel.

^{126:3,7 (1390.2)} Ale když přijde jeho čas stát se učitelem světa, jak se bude sám oslovovat? Co bude tvrdit o své misi? Jakým jménem ho budou nazývat lidé, kteří uvěří v jeho učení?

^{126:3,8 (1390.3)} Přemítajíc o všech těchto problémech ve své mysli, v knihovně synagogy našel mezi apokalyptickými knihami, které v tu dobu studoval, rukopis s názvem „Kniha Enocha“; a ačkoliv byl přesvědčen, že ji starodávný Enoch nenapsal, ukázala se pro něho velmi poutavou a přečetl ji mnohokrát. Byla v ní jedna pasáž, která ho obzvlášť zaujala a ve které se objevil tento výraz „Syn Člověka“. Autor této takzvané Knihy Enocha vypráví o tomto Synu Člověka, popisujíc práci, kterou by měl na zemi vykonat a vysvětlujíc, že tento Syn Člověka, ještě před příchodem na zem, aby přinesl spasení celému lidstvu, si získal nebeskou úctu u svého Otce, Otce všeho existujícího; a že se ke vši této důstojnosti a slávě obrátil zády, aby sestoupil dolů na zem prohlásit spasení potřebným

smrtelníkům. Když Ježíš četl tyto pasáže (velmi dobře si byl vědom toho, že do tohoto učení bylo přidáno hodně klamně východní mystiky), pocítil ve svém srdci a poznal ve své mysli, že ze všech mesiášských proroctvích židovských svatých knih a ze všech teorií o osvoboditeli židovského národa, nic nebylo tak blízko pravdě, jako tento příběh, zastrčený v této, jen částečně uznávané, Knize Enocha; a tenkrát se rozhodl, že si pro svoje poslání osvojí jméno „Syn Člověka.“ A to udělal, když později začal se svojí veřejnou prací. Ježíš měl neomylnou schopnost pro rozpoznání pravdy a on pravdu vždy přijímal bez váhání, bez ohledu z jakého zdroje pocházela.

126:3.9 (1390.4) V tuto dobu si již docela důkladně ujasnil mnoho věcí o své nadcházející práci pro svět, ale neřekl nic o těchto záležitostech své matce, která stále pevně věřila v myšlenku, že bude židovským Mesiášem.

126:3.10 (1390.5) Nyní přišla doba velké bezradnosti v životě mladého Ježíše. Tím, že si ujasnil něco o charakteru své mise na zemi—“konat dílo svého Otce“, to znamená, že představí láskyplnou povahu svého Otce celému lidstvu—začal opět přemýšlet nad mnohými údaji ve Spisech, vztahující se k příchodu osvoboditele národa, židovského učitele, nebo krále. O jaké události tato proroctví hovoří? Má to být žid? Anebo nemá? Náležel, či nenáležel k domu Davida? Jeho matka tvrdila, že náležel; jeho otec to naprosto vyloučil. Ale nezaměnila proroctví charakter a poslání Mesiáše?

126:3.11 (1391.1) Konec konců, nebylo by možné, že matka má pravdu? V minulosti, když vznikly rozdílné názory, ve většině případech měla pravdu. Jestliže by měl být novým učitelem a ne Mesiášem, jak potom rozpozná židovského Mesiáše, když

se má jeden takový objevit v Jerusalemu v době jeho pozemské mise; a dále, jaký bude jeho vztah k tomuto židovskému Mesiáši? A jaký bude jeho vztah ke své rodině, židovskému společenství a náboženství, římskému impériu, pohanům a jejich náboženstvím poté, až zahájí svoji životní misi? Každý z těchto závažných problémů tento galilejský mladík zvažoval ve své mysli a vážně o nich přemýšlel, zatímco pokračoval ve své práci u tesařského ponku a těžce vydělával na živobytí pro sebe, svoji matku a osm dalších hladových krků.

126:3.12 (1391.2) Před koncem tohoto roku Marie viděla, že rodinné úspory se krátí. Prodej holoubat předala Jakubovi. Vzápětí koupili druhou krávu a s pomocí Miriam začali prodávat mléko svým nazaretským sousedům.

126:3.13 (1391.3) Období hlubokého rozjímání Ježíše, jeho časté odchody na vrchol kopce za modlením a mnoho zvláštních myšlenek, se kterými čas od času přišel, velmi znepokojovaly jeho matku. Někdy si myslela, že chlapec je někde mimo sebe, ale pak potlačila strach, vzpomínajíc na to, že přece jenom je to zaslíbené dítě a určitým způsobem se liší od ostatních mladíků.

126:3.14 (1391.4) Ale Ježíš se postupně učil nemluvit o všech svých myšlenkách, nepředstavovat všechny své záměry světu, ani dokonce své vlastní matce. Od tohoto roku Ježíš stále méně a méně odhaloval to, co mu probíhalo v jeho mysli; to znamená, že mluvil méně o těch věcech, které průměrný člověk nemohl pochopit a které by způsobovaly to, že by byl považován za zvláštního, nebo odlišného od obyčejných lidí. Ve svém vnějším projevu se stal obyčejným a všedním, ačkoliv toužil po někom, kdo by rozuměl jeho problémům. Potřeboval

důvěryhodného a diskrétního přítele, ale jeho problémy byly příliš složité, aby je jeho lidští druhové pochopili. Jedinečnost této neobyčejné situace ho přinutila nést své břemeno pouze sám.

4. První kázání v synagoze

126:4.1 (1391.5) Po dosažení patnáctého roku mohl Ježíš oficiálně v sobotu zaujmout místo na kazatelně v synagoze. Předtím, při absenci řečníků, byl mnohokrát osloven, aby četl Spisy, ale nyní přišel den, kdy podle zákona mohl vést bohoslužbu. Proto první sobotu po svých patnáctých narozeninách chazan zařídil, aby Ježíš vykonal ranní bohoslužbu v synagoze. A když se všichni věřící Nazaretu shromáždili, mladý muž, vypravše úryvek ze Spisů, povstal a začal číst:

126:4.2 (1391.6) „Duch Boha Hospodina je se mnou, protože Hospodin mne pomazal; poslal mne, abych přinesl dobré zprávy pokorným, podpořil zoufalé, vyhlásil svobodu zajatým a vysvobodil duchovní vězně; prohlásil rok Boží milosti a den Božího soudu; utěšil všechny truchlící, dal jim krásu místo popela, olej radosti namísto truchlení, píseň chvály náhradou za duchovní žal, aby tito lidé se mohli nazývat stromy čestnosti, sazenicemi Hospodina, které ho zvelebují.

126:4.3 (1392.1) Konejte dobro a ne zlo a pak budete dobře žít a tak Hospodin, Bůh všech, bude s vámi. Odporujte zlu a milujte dobro a vstoupíte do brány spravedlnosti. Možná, že Hospodin Bůh se zželí nad ostatky Josefa.

126:4.4 (1392.2) Omyjte se a očistěte se; přestaňte konat zlo před zrakem mým; skončete se zlem a naučte se dělat dobro; hledejte

spravedlnost, osvobod'te utlačované. Braňte osiřelé a obhajujte ovdovělé.

^{126:4.5 (1392.3)} S čím předstoupím před Hospodina a ukloním se před Pánem všeho na zemi? Přijdu k němu se spálenými oběťmi, s jednoletými telaty? Bude Hospodin spokojen s tisíci berany, deseti tisíci ovce*mi* či řekami oleje? Obětuji svého prvorozeného za své přechiny, plod mého těla za hříchy mé duše? Ne! Protože Hospodin nám ukázal, ó lidé, co je dobro. A nevyžaduje Hospodin od vás jen to, abyste jednali čestně, milovali milosrdenství a žili pokorně s vaším Bohem?

^{126:4.6 (1392.4)} A tak, s kým můžete srovnávat Boha, který sídlí nad okruhem země? Pozvedněte své oči a spatřete toho, kdo stvořil všechny tyto světy, kdo zrodil nespočet nebeských bytostí a které všechny nazývá jménem. Všechny tyto věci provádí velikostí své moci a poněvadž jeho síla je nesmírná, žádná hvězda se neztratí. On dává slabým energii a posiluje ty, kteří jsou unaveni. Nestrachujte se, protože já jsem s vámi; nebud'te poděšení, protože já jsem váš Bůh. Já vás posílím a pomohu vám; ano, dám vám sílu a podpořím vás svojí spravedlností, protože já jsem Hospodin váš Bůh. A budu držet vaši pravou ruku a říkat vám, nebojte se, protože já vám pomůžu.

^{126:4.7 (1392.5)} A vy jste moji svědci, říká Hospodin a služebníci moji, které jsem si vybral, abyste mne poznali a věřili, že já jsem Věčný. Já, pouze já, jsem Hospodin a kromě mne není jiného spasitele“.

^{126:4.8 (1392.6)} Když dočetl, posadil se a lidé se rozešli do svých domovů, přemýšlejíc o slovech, které jim s takovou důstojností přečetl. Nikdy předtím ho obyvatelé jeho města neviděli tak

vážného; nikdy neslyšeli v jeho hlase takovou naléhavost a upřímnost; nikdy ho neviděli tak mužného a odhodlaného, tak autoritativního.

126:4.9 (1392.7) Tuto sobotu odpoledne Ježíš vyšel s Jakubem na vrchol nazaretského kopce a když se vrátili domů, Ježíš napsal uhlem řecky na dvě hladké tabulky Desatero Příkázáních. Marta potom tyto tabulky obarvila a ozdobila a dlouhou dobu pak visely nad Jakubovým malým pracovním stolem.

5.Finanční potíže

126:5.1 (1392.8) Postupně se Ježíš a jeho rodina vrátili k prostému životu, který vedli dříve. Jejich oblečení a také strava se staly jednoduššími. Měli dostatek mléka, másla a sýru. Sezónně využívali plody své zahrady, ale s každým měsícem si museli nutně přivykat větší skrovnosti. Jejich snídaně byly velmi prosté; nejlepší jídlo si nechávali na večeři. Nicméně, mezi židy nedostatek bohatství neznamenal společenskou podrázenost.

126:5.2 (1392.9) V tuto dobu tento mladík již téměř úplně pochopil způsob žití svých současníků. A to, jak dobře rozuměl životu v rodině, na poli a v dílně je vidět v jeho pozdějším učení, které tak vydatně odkrývá jeho těsný kontakt se všemi aspekty lidského života.

126:5.3 (1392.10) Nazaretský chazan i nadále pevně věřil, že Ježíš se má stát velkým učitelem, možná nástupcem slavného Gamaliela v Jerusalemu.

126:5.4 (1393.1) Bylo zřejmé, že všechny plány, spojené s Ježíšovou kariérou, byly zmařeny. Podle toho, jak se věci nyní vyvíjely, budoucnost nevypadala dobře. Ale on nezakolísal, neztratil

odvahu. Žil ze dne na den, poctivě vykonával své každodenní úkoly a svědomitě plnil neodkladné povinnosti, spojené s jeho životní situací. Život Ježíše je věčnou útěchou pro všechny zklamané idealisty.

126:5.5 (1393.2) Denní výdělek obyčejného tesaře se postupně zmenšoval. Ke konci tohoto roku byl Ježíš schopen vydělat, od časného rána do pozdního večera, částku, rovnající se přibližně dvaceti pěti centům za den. Na počátku následujícího roku měl potíže platit občanské daně, neřku-li poplatky v synagoze a chrámovou daň v ceně půl šekelu. V průběhu tohoto roku se výběrčí daní snažil vymáčkout z Ježíše daň z dodatečného příjmu a dokonce mu hrozil odebráním harfy.

126:5.6 (1393.3) Obávajíc se toho, že výběrčí daní by mohli najít a zabavit opis svatých knih v řečtině, Ježíš je v den svých patnáctých narozenin věnoval knihovně nazaretské synagogy jako svůj dar Hospodinu při vstupu do dospělosti.

126:5.7 (1393.4) Velký otřes v jeho patnáctém roce života přišel, když šel Ježíš do Sepfóris, aby tam přijal rozhodnutí Heroda o žádosti, týkající se sporu o tom, kolik peněz náleželo Josefovi v době jeho smrtelné nehody. Ježíš a Marie očekávali, že obdrží velkou částku peněz, ale pokladník v Sepfóris jim nabídl nicotnou částku. Josefovi bratři se odvolali k samotnému Herodovi a nyní Ježíš stál v jeho paláci a naslouchal rozhodnutí Heroda o tom, že jeho otci nenáležely v době jeho smrti žádné peníze. A kvůli tomuto nespravedlivému rozhodnutí Ježíš pak již nikdy Herodu Antipovi nevěřil. Není proto překvapující, že ho kdysi nazval „ta liška.“

126:5.8 (1393.5) Uzavřená práce u tesařského ponku v průběhu tohoto a následujících let ho připravila o možnost setkávat se s cestujícími karavan. Rodinný obchod, ve kterém se prodávalo zboží pro karavany, byl převzat jeho strýcem a Ježíš pracoval jenom v rodinné dílně, kde byl nablízku Marii, aby ji pomáhal s rodinou. Přibližně v této době začal posílat Jakuba na stanici velbloudů, aby tam získal informace o tom, co se děje ve světě a takto se snažil udržovat kontakt s posledními událostmi.

126:5.9 (1393.6) V době dospívání prošel Ježíš všemi těmi konflikty a zmatky, kterými procházejí všichni mladí lidé předchozích i následujících epoch. Tvrdá zkušenost žít rodinu byla bezpečnou zárukou před přílišným dostatkem volného času na neužitečné uvažování, nebo pěstování mystických sklonů.

126:5.10 (1393.7) Bylo to v tomto roce, kdy Ježíš pronajal, na sever nedaleko jejich domu, značně velký pozemek, který byl rozdělen na zahradní parcely rodiny. Každé ze starších dětí mělo svoji vlastní zahradu a začaly mezi sebou nadšeně soutěžit o zemědělské úspěchy. Jejich nejstarší bratr s nimi trávil v zahradě každý den během období obdělávání zeleniny. Při práci na zahradě se svými bratry a sestrami si častokrát přál, kdyby se mohli přestěhovat na venkov na farmu, kde by vedli volný a svobodný nerušený život. Ale na venkově nežili a Ježíš, protože byl dokonale praktický mladík, stejně jako idealista, moudře a rázně zatočil se svým problémem okamžitě jak se objevil a udělal všechno co bylo v jeho silách, aby se s tím sám vypořádal a přizpůsobil svoji rodinu k realitám jejich situace a změnil podmínky jejich života tak, aby, jak možno nejlépe byly uspokojeny jejich individuální i společné touhy.

^{126:5.11 (1393.8)} V jednu dobu Ježíš slabě doufal, že bude schopen získat dostatek finančních prostředků, když dostanou velkou částku peněz, splatných jeho otci za práci na paláci Heroda, aby si mohli koupit malou farmu. Opravdu vážně uvažoval o tomto plánu odstěhovat svoji rodinu na venkov. Ale když Herodes rozhodl, že jim nic nezaplatí z peněz, náležících Josefovi, vzdali se touhy vlastnit dům na venkově. Ale přesto se stalo, že se jim podařilo poznat farmářský život, protože měli nyní tři krávy, čtyři ovce, hejno kuřat, osla a psa a navíc holuby. Dokonce i ta nejmenší mrňata měla pravidelné povinnosti v dobře organizovaném systému řízení, který charakterizoval rodinný život této nazaretské rodiny.

^{126:5.12 (1394.1)} Na konci tohoto svého patnáctého roku Ježíš završil nebezpečné a obtížné období v lidském životě, to období přechodu mezi spokojenějšími roky dětství a vědomím přicházející dospělosti se zvětšenými odpovědnostmi a příležitostmi k získání pokročilé zkušenosti v rozvoji ušlechtilého charakteru. Období růstu mysli a těla skončilo a nyní začíná skutečná životní dráha tohoto mladého nazaretského muže.

Kapitola 127

Léta dospívání

^{127:0.1 (1395.1)} KDYŽ Ježíš vstoupil do let svého dospívání byl již hlavou velké rodiny a jejím jediným živitelem. Během několika let po otcově smrti bylo jejich veškeré jmění pryč. S postupem času si stále více uvědomoval svoji předcházející existenci a současně začal ve větší míře vnímat, že jeho přítomnost na zemi a v lidském těle je za účelem odhalit Rajského Otce lidským dětem.

^{127:0.2 (1395.2)} Žádný jiný dospívající mladík, který kdy žil či bude žít na tomto, nebo kterémkoliv jiném světě, nemusel nikdy a nikdy nebude muset řešit závažnější problémy, nebo čelit složitějším potížím. Žádný jiný mladík na Urantii nebude nikdy muset projít tak zatěžkávacími rozpory, nebo svízelnými situacemi, kterými Ježíš procházel během tohoto těžkého období mezi patnácti a dvaceti lety.

^{127:0.3 (1395.3)} Tím, že skutečně poznal život dospívajících na světě, trýzněného zlem a zmítaného hříchem, získal Syn Člověka dokonalou znalost o životní zkušenosti mladistvých ve všech oblastech Nebadonu a stal se proto navždy chápajícím útočištěm pro zoufalou a zmatenou dospívající mládež na všech světech a ve všech dobách v celém lokálním vesmíru.

^{127:0.4 (1395.4)} Pomalu, ale jistě a skrze opravdovou zkušenost tento božský Syn získává právo stát se vládcem svého vesmíru, nezpochybnitelným a nejvyšším panovníkem všech vytvořených myslících bytostí na všech světech lokálního vesmíru; chápajícím útočištěm pro bytosti všech epoch a všech stupňů osobních schopností a zkušeností.

1. Šestnáctý rok (10. rok n.l.)

^{127:1.1 (1395.5)} Inkarnovaný Syn prošel obdobím života nemluvněte a prožil normální dětství. Potom prodělal zatěžkávací a namáhavé přechodné období mezi dětstvím a mladým mužstvím—proměnil se v dospívajícího Ježíše.

^{127:1.2 (1395.6)} V tomto roce dosáhl plného fyzického vzrůstu. Byl to mužný a příjemný mladík. Stával se rozvážlivějším a vážnějším, ale byl laskavý a soucitný. Jeho oči byly laskavé,

ale zkoumavé; jeho úsměv byl vždy přitažlivý a uklidňující. Jeho hlas byl melodický, ale autoritativní; zdravil srdečně, ale nestrojeně. Vždy, dokonce i při nejobyčejnějších setkáních, byl cítit dotek dvojité podstaty, lidské a božské. Neustále vyjadřoval tuto kombinaci soucitného přítele a autoritativního učitele. A tyto osobité rysy se brzy začaly projevovat již v těchto letech dospívání.

127:1.3 (1395.7) Tento fyzicky silný a statný mladík dosáhl také plného růstu svého lidského intelektu, ne úplné zkušenosti lidského myšlení, ale plné schopnosti pro takový intelektuální rozvoj. Měl zdravé a dobře stavěné tělo, bystrou a analyzující mysl, laskavou a soucitnou povahu, poněkud rozkolísaný a výbojný temperament a to vše se začínalo organizovat do silné, neobyčejné a přitažlivé osobnosti.

127:1.4 (1396.1) Jak plynul čas, pro jeho matku, bratry a sestry bylo stále obtížnější mu rozumět; pohoršovali se nad jeho výroky a chybně si vysvětlovali jeho jednání. Oni všichni nebyli schopni pochopit život svého nejstaršího bratra, protože jejich matka jim dala na srozuměnou, že je předurčen stát se osvoboditelem židovského národa. Představte si jejich bezradnost, když jim Ježíš, poté co jim matka sdělila takové rodinné tajemství, otevřeně popřel všechny takové představy a záměry.

127:1.5 (1396.2) V tomto roce začal Šimon chodit do školy a byli nuceni prodat další dům. Jakub nyní převzal učení svých tří sester, z nichž dvě byly staré natolik, že mohly začít s vážným studiem. Jakmile Rút povyrostla, okamžitě si ji vzaly na starost Miriam a Marta. Obvykle se dívkám židovských rodin poskytovalo jen omezené vzdělání, ale Ježíš trval na tom (a jeho matka souhlasila), že by dívky měly chodit do školy stejně

jako chlapci a poněvadž škola v synagoze by je nepřijala, nezbyvalo nic jiného, než udělat pouze pro ně rodinnou školu doma.

127:1.6 (1396.3) V průběhu celého tohoto roku byl Ježíš pevně připoután k dílenskému stolu. Naštěstí měl hodně práce; odváděl velmi kvalitní práci, takže nikdy bez práce nebyl, přestože v jejich regionu bylo práce málo. Někdy měl práce tolik, že mu musel pomáhat Jakub.

127:1.7 (1396.4) Ke konci tohoto roku se již pevně rozhodl, že až vychová svoji rodinu a oni se všichni ožení a vdají, pak začne svoji veřejnou činnost jako učitel pravdy a jako odhalitel nebeského Otce světa. On věděl, že se nestane očekávaným židovským Mesiášem a dospěl k přesvědčení, že je skoro zbytečné hovořit o těchto věcech se svojí matkou. Rozhodl se, že ji nechá myslet si cokoli bude chtít, protože všechno co ji v minulosti řekl mělo na ni malý, nebo žádný vliv a připomenul si, že jeho otec nebyl nikdy schopen říci něco, co by ji přimělo změnit svůj názor. Od tohoto roku mluvil se svojí matkou, nebo i s jinými, o těchto problémech stále méně a méně. On byl na takové misi, že nikdo živý na zemi nebyl schopen mu dát radu, jak ji vykonat.

127:1.8 (1396.5) Pro svoji rodinu byl přesto opravdovým mladým otcem; každou volnou hodinu strávil se svými mladšími sourozenci a ti ho upřímně milovali. Jeho matka nesla těžce, že musí tak tvrdě pracovat; trápila se, že každý den se dře u tesařského ponku, aby vydělal na obživu rodiny, místo aby studoval s rabíny v Jerusalemu, když to tak pečlivě naplánovali. Přestože bylo toho hodně, čemu u svého syna Marie

nerozuměla, milovala ho a hluboce si vážila toho, s jakou ochotou nesl na svých bedrech odpovědnost za rodinu.

2. Sedmnáctý rok (11. rok n.l.)

^{127:2.1 (1396.6)} Přibližně v této době se začalo velmi vzrušeně diskutovat a vyzývat, především v Jerusalemu a v Judeji, ke vzpouře proti placení daní Římu. Začala vznikat silná nacionalistická strana Zealotů. Zealoti, na rozdíl od farizejů, nechtěli čekat na příchod Meisáše. Navrhovali vzít věci na ostří nože prostřednictvím politické vzpoury.

^{127:2.2 (1396.7)} Skupina organizátorů přišla z Jerusalema do Galileje, kde dosahovali se svým plánem velkých úspěchů, dokud nedorazili do Nazaretu. Když přišli za Ježíšem, on jim pozorně naslouchal a pokládal jim hodně otázek, ale odmítl se připojit k jejich straně. Vyhnul se vysvětlení z jakých důvodů se nechce angažovat a jeho odmítnutí ovlivnilo mnoho jeho mladých přátel v Nazaretu a ti se také nepřipojili.

^{127:2.3 (1397.1)} Marie dělala všechno proto, aby se k nim připojil, ale nedokázala s ním pohnout. Zašla tak daleko, že mu naznačila, že jeho odmítnutí přihlásit se k nacionální věci na její příkaz byla neposlušnost, porušení jeho slibu, daného po jejich návratu z Jerusalemu, že bude poslušný svým rodičům; ale v odpověď na toto nařčení pouze položil vlídně ruku na její rameno a dívajíc se ji do očí, řekl: „Matko, jak můžeš?“ A Marie vzala svá slova zpět.

^{127:2.4 (1397.2)} Jeden z Ježíšových strýců (Mariin bratr Šimon) se již připojil k této skupině a stal se potom velitelem galilejské

divize. A několik let existovalo mezi Ježíšem a jeho strýcem určité odcizení.

^{127:2.5 (1397.3)} Ale v Nazaretu začaly vznikat nepokoje. Postoj Ježíše v těchto otázkách způsobil rozkol mezi židovskými mladíky města. Zhruba polovina se připojila k nacionalistické organizaci a druhá polovina začala formovat opoziční skupinu umírněnějších patriotů, očekávajíc, že Ježíš nad nimi převezme vedení. Byli udiveni, když odmítl tuto nabídnutou poctu, vymlouvajíc se na své závažné rodinné povinnosti, což všichni pochopili. Ale situace se ještě více zkomplikovala, když vzápětí jeden bohatý žid, Izák, který půjčoval peníze pohanům, přišel s návrhem, že bude podporovat Ježíšovu rodinu, jestliže on přestane pracovat a ujme se vedení těchto nazaretských patriotů.

^{127:2.6 (1397.4)} Ježíš, kterému v tu dobu nebylo ještě sedmnáct let, stál před jednou z nejchoulostivějších a nejsložitějších situací svého mladého života. Pro duchovní vůdce je vždy obtížné zapojovat se do patriotických záležitostí, obzvláště když se to týká vybírání daní cizím utlačovatelem. A v tomto případě to bylo dvojnásobně složité, protože v propagandě proti Římu bylo zapojeno židovské náboženství.

^{127:2.7 (1397.5)} Ježíšova pozice se stala ještě obtížnější, protože jeho matka a strýc a také jeho mladší bratr Jakub ho všichni nutili, aby se připojil k nacionální věci. Všichni lepší židé Nazaretu se k němu přihlásili a ti mladí muži, kteří se do tohoto hnutí nezapojili, by se všichni přihlásili ve chvíli, kdyby Ježíš změnil svůj názor. V celém Nazaretu měl pouze jediného moudrého rádce, svého starého učitele, chazana, který mu poradil jeho odpověď občanské komisi Nazaretu, když její členové přišli za

Ježíšem a žádali ho, aby zareagoval na občanskou výzvu. V celém mladém životě Ježíše bylo toto úplně poprvé, kdy se vědomě uchýlil k veřejné lsti. Doposud se vždy spoléhal na upřímné vyjádření pravdy, aby vysvětlil situaci, ale tentokrát nemohl říci plnou pravdu. Nemohl naznačit, že je víc než člověk; nemohl odhalit svoji představu o misi, která ho čeká, až dosáhne zralé dospělosti. Kromě toho, jeho náboženská věrnost a národní loajalita byly tímto vzaty v potaz. V jeho rodině to vřelo, jeho mladí přátelé byli rozklížení a celá židovská komunita ve městě byla zmatena. A v myšlení všech bylo, že za to všechno může on! A on byl tak nevinný za tyto všechny potíže, nemluvě o nepokojích jakéhokoli druhu.

^{127:2.8 (1397.6)} Bylo nutné něco udělat. Musí oznámit své stanovisko a to udělal odvážně a diplomaticky ke spokojenosti mnoha, ale ne všech. Držel se slov své původní výmluvy, tvrdíc, že jeho první povinností je jeho rodina, že jeho ovdovělá matka a osm bratrů a sester potřebují něco víc, než se může koupit za peníze—životní fyzické potřeby—že mají právo na otcovskou péči a vedení a že on nemůže ve svém čistém svědomí odejít od povinností, které mu vnutila tragická nehoda. Poděkoval své matce a nejstaršímu bratrovi za jejich ochotu ho uvolnit, ale zdůraznil, že věrnost mrtvému otci mu zakazuje odejít od rodiny, bez ohledu na to, kolik peněz by se dostávalo na jejich materiální podporu a učinil svůj nezapomenutelný výrok, že „peníze nemohou milovat.“ Během své řeči Ježíš udělal několik zastřených narážek na svoje „životní poslání“, ale vysvětlil, že bez ohledu na to, zdali či ne to může být slučitelné s militantním úmyslem, tak jako všechno ostatní v jeho životě to bude obětováno pro to, aby mohl poctivě splnit své povinnosti ke své rodině. Každý v Nazaretu dobře věděl, že své

rodině byl dobrým otcem a toto byla věc velmi blízká srdci každého charakterního žida, takže Ježíšovo vysvětlení našlo uznalé ocenění v srdcích mnoha jeho posluchačů; a někteří z těch, kteří to tak necítili, byli odzbrojeni proslovem Jakuba, který i když neměl být na programu, byl však přednesen. V ten den chazan nacvičil s Jakubem jeho proslov, ale bylo to jejich tajemství a nikdo o tom nevěděl.

127:2.9 (1398.1) Jakub ve svém projevu řekl, že je přesvědčen o tom, že Ježíš by pomohl osvobodit svůj národ, kdyby on (Jakub) byl starý na to, aby převzal odpovědnost za rodinu a kdybyste jenom souhlasili s tím, že Ježíš „s námi“ zůstane, aby byl naším otcem a učitelem, potom byste neměli pouze jednoho vůdce z rodiny Josefa, ale brzy byste měli pět loajálních nacionalistů, protože, není nás pět chlapců, kteří dorostou a vyjdou z pod vedení našeho bratra-otce, aby sloužili našemu národu? Tak tento mladík pomohl vyřešit celkem šťastně velmi napjatou a hroživou situaci.

127:2.10 (1398.2) Na čas byla krize zažehnána, ale tato událost nebyla v Nazaretu nikdy zapomenuta. Neklid trval; Ježíš už nebyl u všech v oblibě; rozdílnost názorů nebyla již nikdy plně překonána. A to, umocněno jinými a následnými příhodami, byl jeden z hlavních důvodů, proč se v pozdějších letech přestěhoval do Kafarnaumu. Od té doby v Nazaretu zůstávala nejednotnost názorů, týkajících se Syna Člověka.

127:2.11 (1398.3) V tomto roce Jakub dokončil školu a začal celodenně pracovat v jejich domácí tesařské dílně. Velmi dovedně pracoval s nástroji a nyní převzal výrobu ojí a pluhů, zatímco Ježíš se začal více věnovat úpravám na domech a odborné výrobě nábytku.

^{127:2.12 (1398.4)} Ježíš v tomto roce udělal značný pokrok v organizování své mysli. Postupně spojil své božské a lidské podstaty a celé této organizace intelektu dosáhl silou svých vlastních rozhodnutí a s jedinou pomocí vnitřního Ladiče, přesně takového Monitoru, jakého mají ve svých myslích všichni normální smrtelníci na všech světech, kde pobýval poskytnutý Syn. Doposud se v životě tohoto mladého muže nestalo nic nadpřirozeného, kromě návštěvy posla, vyslaného jeho starším bratrem Immanuelem a který se mu zjevil jednou v noci v Jerusalemu.

3. Osmnáctý rok (12. rok n.l.)

^{127:3.1 (1398.5)} V průběhu tohoto roku byly prodány všechny rodinné nemovitosti, kromě domu a zahrady. Poslední kousek majetku v Kafarnaumu (kromě podílu v jednom jiném), na kterém již byla hypotéka, byl prodán. Výtěžek byl použit na zaplacení daní, na nákup nového nářadí pro Jakuba a na splátku na starou rodinnou opravářskou dílnu a zásobovací obchod blízko shromaždiště karavan, který nyní Ježíš navrhl, aby se koupil zpět, protože Jakub byl již starý natolik, aby pracoval v domácí dílně a pomáhal Marii s domácností. Vzhledem k tomu, že finanční těžkosti byly tímto na nějaký čas ulehčeny, Ježíš se rozhodl vzít Jakuba na svátek Paschi. Vydali se do Jerusalema o den dříve, aby šli sami a cestou přes Samaří. Šli pěšky a Ježíš cestou vyprávěl Jakubovi o historických místech tak, jak ho to učil jeho otec na podobné cestě před pěti roky.

^{127:3.2 (1399.1)} Během cesty přes Samaří viděli mnoho zvláštních pamětihodností. Na této pouti probrali mnoho svých problémů—osobních, rodinných a nacionálních. Jakub byl typem velmi náboženského mladíka a přestože nesouhlasil ve

všem se svojí matkou, týkající se toho mála, co věděl o plánech životního díla Ježíše, těšil se na tu dobu, kdy bude schopen převzít odpovědnost za rodinu, aby Ježíš mohl začít svoji misi. Byl velmi vděčný Ježíšovi za to, že ho vzal sebou na Paschu a mluvili o budoucnosti mnohem podrobněji, než kdykoliv předtím.

127:3.3 (1399.2) Při procházení Samaří Ježíš hodně přemýšlel, především v Bét-elu a při hašení žízně u studny Jákoba. Se svým bratrem debatovali o dávné době, o Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi. Ježíš dělal hodně pro to, aby Jakuba připravil na to, co uvidí v Jerusalemu, čímž se snažil zmírnit šok, který on sám prožil při své první návštěvě chrámu. Ale Jakub nebyl tak citlivý na některé takové pohledy. Kritizoval povrchní a bezcitné způsoby některých kněží při výkonu jejich služeb, ale v celku se mu jeho pobyt v Jerusalemu velmi líbil.

127:3.4 (1399.3) Ježíš vzal Jakuba na paschální večeři do Betanie. Šimona již pochovali vedle jeho předků a Ježíš byl v ten večer hlavou rodiny. Přinesl z chrámu sebou paschální jehně a při večeři seděl v čele stolu.

127:3.5 (1399.4) Po paschální večeři Marie zavedla rozhovor s Jakubem a Marta, Lazar a Ježíš spolu hovořili dlouho do noci. Na druhý den se zúčastnili chrámových bohoslužeb a Jakub byl přijat do občanství společenství Izraele. V to ráno, když se zastavili na vrcholu Olivové hory, aby se odtud podívali na chrám, Jakub vykřikl v údivu, ale Ježíš se díval na Jerusalemy v tichosti. Jakub nebyl schopen pochopit chování svého bratra. Na noc se opět vrátili do Betanie s tím, že se ráno vydají na cestu domů, ale Jakub vytrvale naléhal, aby na zpáteční cestě navštívili chrám, protože chtěl slyšet učitele. I když to byla

pravda, ve svém srdci tajně doufal, že Ježíš se zapojí do diskuzí, protože slyšel matku o tom povídat. A tak šli do chrámu a naslouchali diskuzím, ale Ježíš nepoložil žádnou otázku. Jeho probouzející se mysli člověka a Boha připadalo všechno slaboduché a bezvýznamné, pouze mu jich bylo líto. Jakub byl zklamán, že Ježíš nic neřekl. Na jeho otázky Ježíš jenom odpověděl: „Můj čas ještě nepřišel.“

127:3.6 (1399.5) Následující den se vydali na cestu domů přes Jericho a údolím Jordánu. Ježíš vyprávěl o mnoha věcech a také i o tom, jak šel touto cestou, když mu bylo třináct let.

127:3.7 (1399.6) Po návratu do Nazaretu Ježíš začal pracovat v jejich staré opravářské dílně a byl velmi potěšen tím, že se může každý den setkávat s tolika lidmi ze všech částí země a okolních oblastí. Ježíš měl opravdu rád lidi—právě obyčejné lidi. Každý měsíc splácel splátku za dílnu a s pomocí Jakuba pokračoval v zaopatřování rodiny.

127:3.8 (1399.7) Několikrát za rok, když ve městě nebyli vážení hosté, aby přednášeli, Ježíš četl v sobotu v synagoze ze svatých knih a mnohokrát nabízel svůj komentář ke svému čtení, ale obvykle vybral pasáž, ke které komentář nebyl zapotřebí. On dokázal připravit pořadí čtení různých pasáží tak, že jedna objasňovala druhou. Nikdy se nestalo, s výjimkou špatného počasí, aby nevzal své bratry a sestry na sobotní odpolední výlety do přírody.

127:3.9 (1400.1) Přibližně v této době chazan založil pro mladé muže klub filozofických debat. Členové klubu se scházeli ve svých domech a často i v jeho domě. Ježíš se stal prominentním členem této skupiny. Tímto způsobem mohl opět znovu získat

zpět něco ze své místní prestiže, o kterou přišel v době nedávných nacionalistických kontraverzí.

127:3.10 (1400.2) Přestože jeho společenský život byl omezen, nebyl úplně opomíjen. Měl mnoho vřelých přátel a stálých obdivovatelů jak mezi mladými muži, tak i mladými ženami Nazaretu.

127:3.11 (1400.3) V září přišli navštívit nazaretskou rodinu Alžběta a Jan. Ztrativši svého otce, Jan měl v úmyslu vrátit se do hor Judeji a zabývat se zemědělstvím a chovem ovcí, ledaže by mu Ježíš poradil, aby zůstal v Nazaretu pracovat jako tesař, nebo v nějakém jiném oboru. Oni nevěděli, že nazaretská rodina je prakticky bez peněz. Čím déle si Marie a Alžběta povídaly o svých synech, tím více nabývaly přesvědčení, že by bylo pro tyto dva mladé muže dobré, kdyby pracovali spolu a vídali se častěji.

127:3.12 (1400.4) Ježíš a Jan měli spolu mnoho rozhovorů a probrali některé velmi důvěrné a osobní záležitosti. Na konci návštěvy se rozhodli, že se spolu nebudou vídat až do doby, až se setkají při jejich veřejné službě poté, kdy je „nebeský Otec povolá“ do práce. Jan byl nesmírně ovlivněn tím, co viděl v Nazaretu a chtěl se vrátit domů a začít pracovat, aby podporoval svoji matku. Nabyl přesvědčení, že se stane součástí životní mise Ježíše, ale viděl, že Ježíš bude ještě mnoho let zaneprázdněn výchovou své rodiny, takže byl mnohem více ochoten vrátit se domů, usadit se a starat se o jejich malou farmu a pečovat o svoji matku. Jan a Ježíš se potom neviděli až do toho dne u řeky Jordán, kdy Syn Člověka tam přišel, aby byl pokřtěn.

127:3.13 (1400.5) V sobotu odpoledne, 3. prosince tohoto roku, postihla po druhé tuto nazaretskou rodinu smrt. Malý Ámos, jejich nejmladší bratr, zemřel po týdenním boji s vysokou horečkou. Marie měla v tomto období smutku jedinou oporu ve svém prvorozeném synu a konečně a s plným uvědoměním uznala Ježíše jako skutečnou hlavu rodiny; a on byl opravdu důstojnou hlavou.

127:3.14 (1400.6) Během posledních čtyř let se jejich životní úroveň neustále zhoršovala; rok od roku pociťovali tíseň zvyšující se chudoby. Na konci tohoto roku čelili jedné z nejobtížnějších situací v jejich namáhavém boji. Jakub si ještě moc nevydělával a náklady za pohřeb spolu s dalšími jinými výdaji je zaskočily. Ale Ježíš své zneklidněné a truchlící matce pouze řekl: „Matko Marie, lítost nám nepomůže, všichni děláme co umíme nejlépe a úsměv matky by nás možná inspiroval ještě více. Den za dnem naše naděje na lepší budoucnost nám dává sílu zvládat naše problémy.“ Jeho silný a praktický optimismus byl opravdu nakažlivý; všechny děti žily v atmosféře očekávání lepších časů a lepšího života. A navzdory depresivní chudobě tato optimistická odvaha značnou měrou přispěla k vytvoření silných a ušlechtilých charakterů.

127:3.15 (1400.7) Ježíš měl schopnost účinně zmobilizovat všechny své psychické, duchovní a fyzické síly na vyřešení bezprostředního úkolu. Dokázal soustředit svoji hluboce přemýšlivou mysl na ten problém, který se snažil vyřešit a to, ve spojení s jeho neutuchající trpělivostí, mu umožnilo v klidu přestat zkoušky obtížné smrtelné existence—žít tak, jako by viděl TOHO, který je neviditelný.

4. Devatenáctý rok (13. rok n.l.)

127:4.1 (1401.1) V této době Ježíš a Marie spolu vycházeli mnohem lépe. Dívala se na něho méně jako na syna; stal se pro ni spíše otcem její dětí. Každý den přinášel množství praktických a bezprostředních potíží. Méně hovořili o jeho životní dráze, protože postupem času se všechny jejich myšlenky vzájemně soustředily na podporu a výchovu jejich rodiny čtyř chlapců a tří dívek.

127:4.2 (1401.2) Na počátku tohoto roku Ježíš plně získal matčin souhlas pro jeho metody výchovy dětí—pozitivní pokyny konat dobro namísto staré židovské metody zakazovat konat zlo. V jeho rodině a po celou dobu jeho dráhy učitele veřejnosti Ježíš vždy používal pozitivní formu nabádání. Vždy a všude říkal: „udělejte to tak—měli byste to udělat tak.“ On nikdy nepoužíval negativní způsob učení, pocházející ze starodávných tabu. Ježíš upustil od kladení důrazu na zlo jeho zákazem, zatímco povýšil dobro příkazováním ho konat. Čas modlitby v této domácnosti byl příležitostí pro rozhovory o čemkoliv, týkající se blaha rodiny.

127:4.3 (1401.3) Ježíš začal moudře disciplinovat své bratry a sestry již od brzkého věku, takže bylo zapotřebí málo, nebo žádného trestu, aby měl jejich okamžitou a upřímnou poslušnost. Jedinou výjimkou byl Juda, kterého Ježíš musel několikrát nutně potrestat pro jeho porušování stanovených pravidel rodiny. Ve třech případech, kdy bylo usouzeno, že by bylo moudré potrestat Judu za přiznané a úmyslné nedodržení rodinných pravidel chování, jeho trest byl stanoven jednomyslným rozhodnutím starších dětí a byl přijat samotným Judou předtím, než byl uložen.

127:4.4 (1401.4) Ačkoliv Ježíš byl ve všem co dělal maximálně metodický a systematický, ve všech jeho řídicích pravidlech byla osvěžující pružnost výkladu a možnost adaptace individuality, což ve všech dětech vytvářelo silný pocit spravedlnosti, vyvolaný jejich bratrem-otcem. On nikdy svévolně své bratry a sestry nekáral a takový spravedlivý a osobní přístup Ježíš svědomitě uplatňoval k celé své rodině.

127:4.5 (1401.5) Jakub a Šimon vyrůstali ve snaze následovat Ježíšův způsob zklidňování své agresivity a často umírňovali své rozzlobené kamarády ve hře domlouváním a neodporováním a byli v tom docela úspěšní; ale Josef a Juda, přestože doma s takovým učením souhlasili, neváhali se okamžitě bránit, když na ně zaútočili jejich kamarádi. Hlavně Juda porušoval duch tohoto učení. Ale neodporování nebylo pravidlem rodiny. Porušení daného učení neznamenal potrestání.

127:4.6 (1401.6) Všeobecně platilo, že všechny děti, především dívky, se radily s Ježíšem o svých dětských problémech a důvěřovaly mu stejně, jak by důvěřovaly milujícímu otci.

127:4.7 (1401.7) Z Jakuba se stával vyrovnaný a rozvážný mladík, ale neměl takové duchovní sklony jako Ježíš. Byl mnohem lepším studentem než Josef, který, přestože byl poctivý pracant, byl ještě méně duchovně orientovaný. Josef byl dřič a jeho intelektuální úroveň nebyla na výši ostatních dětí. Šimon byl dobromyslný chlapec, ale příliš velký snílek. Velmi pomalu si hledal své místo v životě a byl pro Ježíše a Marii příčinou velkých starostí. Ale byl vždy dobrým a slušným hochem. Juda byl buřič. Měl nejvyšší ideály, ale měl labilní povahu. Svým odhodláním a průbojností byl více po matce, ale měl velmi málo z jejího smyslu pro přizpůsobivost a soudnost.

^{127:4.8 (1402.1)} Miriam byla vyrovnaná a rozumně uvažující dcera s vášnivým smyslem pro věci ušlechtilé a duchovní. Marta byla pomalá v myšlení a jednání, ale velmi spolehlivým a činným dítětem. Nejmladší Rút byla sluníčkem rodiny; byť bezmyšlenkovitě povídající, měla nejupřímnější srdce. Ona svého nejstaršího bratra a otce téměř zbožňovala. Ale rodina ji nerozmazlovala. Byla krásným dítětem, ale ne tak půvabná jako Miriam, která byla kráskou rodiny, ne-li celého města.

^{127:4.9 (1402.2)} Jak čas plynul, Ježíš udělal hodně pro to, aby liberalizoval a upravil rodinné učení a obyčeje, vztahující se k dodržování soboty, svátečního dne židů, a mnoha dalších aspektů náboženství a se všemi těmito změnami Marie upřímně souhlasila. Touto dobou se Ježíš stal nezpochybnitelnou hlavou rodiny.

^{127:4.10 (1402.3)} V tomto roce začal Juda chodit do školy a bylo nezbytné, aby Ježíš prodal svoji harfu na zaplacení školních výdajů. Tím zmizela poslední z jeho odpočinkových radostí. Na harfu hrál velmi rád když byl unavený na mysli a vyčerpaný tělesně, ale utěšoval se myšlenkou, že harfa je alespoň v bezpečí před výběřčím daní.

5. Rebeka, dcera Ezdráše

^{127:5.1 (1402.4)} Přestože Ježíš byl chudý, jeho společenské postavení v Nazaretu nebylo žádným způsobem oslabeno. Byl jedním z nejlepších mladých mužů města a velmi vysoce ceněn většinou mladých žen. Poněvadž Ježíš byl takový nádherný příklad statného a intelektuálního mužství a vzhledem k jeho reputaci jako duchovního vůdce, nebylo divu, že Rebeka, nejstarší dcera Ezdráše, zámožného kupce a obchodníka z Nazaretu, zjistila,

že se pomalu zamilovává do tohoto syna Josefa. Nejprve se o svém citu svěřila Miriam, sestře Ježíše a Miriam o tom všem ihned pověděla své matce. Marie byla z toho silně rozrušena. Přijde o svého syna, který se nyní stal nepostradatelnou hlavou rodiny? Co se nyní stane? Potom začala přemýšlet o tom, jak by manželství ovlivnilo budoucí životní dráhu Ježíše; nepřiliš často, ale přinejmenším někdy, si připomínala fakt, že Ježíš byl „zaslíbeným dítětem.“ Marie si o této věci opět pohovořila s Miriam a rozhodli se, že se pokusí to zastavit ještě dříve, než se o tom dozví Ježíš. Odhodlali se jít přímo za Rebekou, povědět ji celou historii Ježíšova života a upřímně ji říci o svém přesvědčení, že Ježíš je synem osudu; že se má stát velkým náboženským učitelem, možná Mesiášem.

127:5,2 (1402,5) Rebeka jim pozorně naslouchala; jejich příběh ji nadchl a byla ještě více než předtím rozhodnuta spojit svůj život s tímto mužem, kterého ho si vybrala a sdílet s ním dráhu vůdce. Polemizovala (sama se sebou), že takový muž by právě ze všeho nejvíc potřeboval věrnou a schopnou ženu. Vysvětlila si snahu Marie ji tento vztah rozmluvit jako přirozenou reakci z obavy ztráty hlavy rodiny a jejího jediného živitele; ale protože věděla, že její otec schválil její postoj k tesařovu synu, správně předpokládala, že by rád zajistil této rodině dostatečný příjem jako plnou náhradu za ztrátu Ježíšova výdělku. Když její otec s takovým plánem souhlasil, Rebeka se opět sešla s Marií a Miriam a když nedokázala získat jejich podporu, dodala si odvalu a rozhodla se promluvit přímo s Ježíšem. Pomohl ji v tom její otec, který pozval Ježíše k nim domů na oslavu Rebečiných sedmnáctých narozenin.

127:5.3 (1403.1) Ježíš pozorně a s pochopením naslouchal jejich slovům, nejdříve mluvil otec a pak sama Rebeka. On jim vlídně odpověděl, že žádná suma peněz nemůže nahradit jeho povinnost osobně vychovat rodinu svého otce, „splnit nejposvátnější ze všech lidských povinností—být věrný vlastní rodině a krvi.“ Rebečin otec byl hluboce dojat Ježíšovými slovy o oddanosti rodině a odešel z tohoto jednání. Své ženě Marii pouze řekl: „On nemůže být naším synem; on je příliš ušlechtilý pro nás.“

127:5.4 (1403.2) Potom začal ten památný rozhovor s Rebekou. Doposud ve svém životě Ježíš dělal malé rozdíly ve svých vztazích s chlapci a dívkami, s mladými muži a mladými ženami. Jeho mysl byla přespříliš zaneprázdněna naléhavými problémy, týkajícími se pozemských záležitostí a spleťtým uvažováním o svém budoucím „konání díla Otce“, aby vážně uvažoval o osobní lásce, která by vyvrcholila v lidské manželství. Ale teď byl postaven tváří v tvář dalšímu z těch problémů, kterému každá průměrná bytost musí čelit a musí je vyřešit. Opravdu byl „zkoušen ve všem jako vy.“

127:5.5 (1403.3) Po bedlivém vyslechnutí Rebeky jí upřímně poděkoval za vyjádření jejího obdivu a dodal, že „toto mně bude těšit a povzbuzovat po všechny dny mého života.“ Vysvětlil, že on není volný vstoupit do vztahu s žádnou ženou, kromě vztahu bratrského a z čistého přátelství. Dal jasně najevo, že jeho první a prvořadou povinností je výchova rodiny jeho otce a že nemůže pomýšlet na manželství, dokud tento úkol nebude splněn; a potom dodal: „jestliže je mně souzeno stát se synem osudu, nesmím vzít na sebe celoživotní povinnosti, dokud nebude můj osud zřejmý.“

^{127:5.6 (1403.4)} Rebeka byla zdrcena. Nebylo možno ji utěšit a naléhala na otce, aby odešli z Nazaretu, s čímž on nakonec souhlasil a odstěhovali se do Sepfóris. V následujících letech se mnoho mužů snažilo získat její ruku, ale Rebeka měla vždy pouze jednu odpověď. Žila s jediným cílem—čekat na čas, když ten, podle ní nejvznešenější muž jaký kdy žil, začne jeho dráhu jako učitel živé pravdy. A oddaně ho následovala po všechny ty rušné roky jeho veřejné práce a byla přítomna (neviděna Ježíšem) toho dne, kdy triumfálně vjel do Jerusalema; a stála „mezi ostatními ženami“ společně s Marií v to osudové a tragické odpoledne, kdy Syn Člověka byl zavěšen na kříž, zůstávajíc pro ni, jako pro nespočet nebeských světů, „nejkrásnějším a největším z deseti tisíc.“

6. Jeho dvacátý rok (14. rok n.l.)

^{127:6.1 (1403.5)} Příběh lásky Rebeky k Ježíšovi se šeptal po celém Nazaretu a později v Kafarnaumu a proto, přestože v následujících letech mnoho žen milovalo Ježíše tak, jak ho milovali i muži, již nikdy nemusel odmítnout osobní nabídku jiné oddané ženy. Od této doby pocity lidí k Ježíšovi nabyly spíše povahu úcty a obdivu. Jak muži, tak i ženy ho oddaně milovali pro to, jaký byl a ne kvůli vlastnímu sebeuspokojení, nebo touze získat pro sebe jeho lásku. Ale po mnoho let kdykoliv se hovořilo o lidské osobnosti Ježíše, pokaždé se vyprávělo o Rebečině oddanosti.

^{127:6.2 (1404.1)} Miriam, znajíc velmi dobře historii s Rebekou a tu skutečnost, že její bratr dokonce odmítl lásku krásné dívky (neuvědomujíc si předurčený osud svého bratra), si začala Ježíše idealizovat a milovat ho vroucnou a hlubokou láskou jako otce i bratra.

127:6.3 (1404.2) Ačkoliv si to stěží mohli dovolit, Ježíš měl zvláštní touhu jít do Jerusalema na oslavu Paschi. Jeho matka, vědoma si jeho nedávné zkušenosti s Rebekou, ho moudře nutila, aby tam šel. Nebyl si toho zjevně vědom, ale po čem toužil nejvíce, byla možnost pohovořit si s Lazarem a navštívit Martu a Marii. Vedle své rodiny miloval nejvíce tyto tři.

127:6.4 (1404.3) Do Jerusalema šel přes Megido, Antipatris a Lód, pokrývající částečně stejnou cestu, po které byl přinesen zpět do Nazaretu při návratu z Egypta. Na cestě strávil čtyři dny a hodně přemýšlel o dávných událostech, které se odehrály v Megidu a jeho okolí, mezinárodním bojovném poli Palestiny.

127:6.5 (1404.4) Ježíš prošel Jeruselemem, na chrám a na shromážděné davy návštěvníků se jenom letmo podíval. Cítil zvláštní a sílí averzi k tomuto Herodem postavenému chrámu s jeho politicky jmenovanými kněžími. Ze všeho nejvíce si přál uvidět Lazara, Martu a Marii. Lazar byl stejného věku jako Ježíš a nyní byl hlavou rodiny; v době této návštěvy Lazarova matka byla již také pochována. Marta byla o něco víc než rok starší Ježíše, zatímco Marie byla o dva roky mladší. A pro všechny tři Ježíš byl zbožňovaný ideál.

127:6.6 (1404.5) Při této návštěvě došlo k jednomu z těch pravidelných výlevů odporu proti tradicím—vyjádření nesouhlasu s těmi rituálními obřady, které Ježíš pokládal za nesprávný obraz svého nebeského Otce. Lazar nevěděl o tom, že je přijde navštívit Ježíš a zorganizoval oslavu Paschi se svými přáteli v sousední vesnici na cestě do Jericha. Ježíš nyní navrhl, aby oslavili svátek tam, kde jsou, v Lazarově domě. „Ale,“ řekl Lazar, „my nemáme paschátní jehně.“ A potom Ježíš začal dlouhou a přesvědčující rozpravu o tom, že nebeského Otce

opravdu nezajímají takové dětinské a nesmyslné rituály. Po slavnostní a vřelé modlitbě povstali a Ježíš řekl: „Ať dětinské a zatemnělé mysli lidu mého národa slouží svému Bohu tak, jak učil Mojžíš; bude to pro ně lepší, ale necht' my, kteří spatřili světlo života, se již nikdy neobracíme k našemu Otci skrze temnotu smrti. Bud' me svobodní ve svém poznání pravdy o věčné lásce našeho Otce.“

127:6.7 (1404.6) V ten večer, když se začalo stmívat, tato čtveřice zasedla za stůl a to byla první paschální oslava, slavená oddanými židy, bez paschálního jehněte. Pro slavnost Paschi byl připraven nekvasnicový chléb a víno a tyto symboly, které Ježíš nazval „chlebem života“ a „vodou života“, podával svým společníkům a ti jedli v posvátném souhlasu s učením, které bylo právě nyní předáno. Stalo se to jeho zvykem, že kdykoliv v budoucnu navštívil Betanii, vykonal tento posvátný rituál. Po návratu domů o tom všem pověděl své matce. Nejprve byla zděšena, ale potom začala postupně chápat jeho postoj; nicméně, značně se ji ulevilo, když ji Ježíš ujistil, že nezamýšlí zavést tento nový způsob slavení Paschi v jejich rodině. Doma, se všemi dětmi, rok za rokem, slavili Paschu „podle zákona Mojžíše.“

127:6.8 (1404.7) Bylo to v průběhu tohoto roku, kdy Marie měla s Ježíšem dlouhý rozhovor o manželství. Otevřeně se ho zeptala, jestli by se oženil, kdyby byl zbaven všech svých odpovědností za svoji rodinu. Ježíš ji vysvětlil, že vzhledem k tomu, že bezprostřední povinnosti neumožňují jeho manželství, tak o tom velmi málo přemýšlel. Vyjádřil se v tom smyslu, že pochybuje, zdali vůbec někdy do manželství vstoupí; řekl, že všechny takové věci musí počkat na „jeho čas,“ čas, kdy „bude

muset začít dílo svého Otce.“ Protože si již ve své mysli vyjasnil, že se nestane otcem dětí v těle, prakticky nepřemýšlel o problému manželství.

127:6.9 (1405.1) V tomto roce opět pracoval na dalším proplétání svých smrtelných a božských podstat do jednoduché a užitečné lidské individuality. A pokračoval růst v morálním statusu a duchovním porozumění.

127:6.10 (1405.2) Přestože všechny jejich nemovitosti v Nazaretu (kromě jejich domu) byly prodány, v tomto roce obdrželi malou finanční pomoc z prodeje vlastnického podílu na pozemku v Kafarnaumu. To byl poslední majetek z celého Josefova vlastnictví. Tento obchod v Kafarnaumu byl uzavřen se stavitelem lodí, jménem Zebedeus.

127:6.11 (1405.3) V tomto roce Josef ukončil školu v synagoze a byl připraven začít pracovat u malého ponku v domácí tesařské dílně. Přestože majetek otce byl vyčerpán, ukazovaly se vyhlídky, že by mohli úspěšně čelit chudobě, protože tři z nich nyní pravidelně pracovali.

127:6.12 (1405.4) Ježíš se rychle stává mužem, ne jenom mladým mužem, ale dospělým člověkem. Dobře se naučil nést břemena odpovědnosti. Ví, jak pokračovat navzdory zklamání. Vytrvává statečně, když jeho plány jsou zmařeny a jeho záměry dočasně překaženy. Naučil se být čestným a spravedlivým i tváří v tvář nespravedlnosti. Učí se, jak přizpůsobit své ideály duchovního života k praktickým požadavkům pozemského bytí. Učí se plánovat dosáhnout vyššího a vzdálenějšího idealistického cíle, zatímco poctivě těžce pracuje, aby dosáhl bližší a neodkladné nezbytnosti. Neustále si osvojuje umění přizpůsobovat své cíle

k obyčejným potřebám lidského života. Téměř již zvládl metodu využívání energie duchovního podnětu k uvedení v činnost mechanismus pro dosažení materiálního cíle. Pomalu se učí žít nebeským životem a současně pokračovat se svojí pozemskou existencí. Více a více spoléhá na nejvyšší vedení svého nebeského Otce, zatímco bere na sebe otcovskou roli vychovatele a učitele dětí své pozemské rodiny. Stává se zkušeným v obratném dosažení vítězství ze samých chapadel porážky; učí se proměňovat potíže času do triumfů věčnosti.

127:6.13 (1405.5) A tak, jak roky ubíhají, tento mladý muž z Nazaretu pokračuje v získávání zkušeností ze života a v prožívání života ve smrtelném těle na světech času a prostoru. Žije plný, typický a všestranný život na Urantii. Opustil tento svět se zralou zkušeností, kterou jeho tvorové procházejí během krátkých a namáhavých let jejich prvního života, života v těle. A všechna tato lidská zkušenost je věčným vlastnictvím Vládce Vesmíru. On je našim chápajícím bratrem, soucitným přítelem, zkušeným vládcem a milosrdným otcem.

127:6.14 (1405.6) Jako dítě nashromáždil nesmírné množství znalostí; jako mladík tyto informace přebíral, roztřídil a sladil; a nyní, jako muž tohoto světa, začíná toto intelektuální vlastnictví organizovat pro využití ve svém nadcházejícím učení, pomáhání a službě v zájmu svých smrtelných druhů na tomto světě a na všech ostatních obydlených sférách v celém vesmíru Neadon.

127:6.15 (1405.7) Narodil se jako děťátko tohoto světa, prožil svůj dětský život a prošel postupnými stadii mládí a mladého mužství; nyní stojí na prahu plné dospělosti, bohatý zkušenostmi lidského života, naplněn znalostmi o lidské

podstatě a plný pochopení pro slabosti lidské povahy. Stává se expertem božského umění v odhalování svého Rajského Otce smrtelným tvorům všech věků a epoch.

^{127:6.16 (1406.1)} A nyní, jako zralý muž—dospělý člověk tohoto světa—se připravuje pokračovat ve své nejvyšší misi: odhalovat Boha lidem a přivést lidi k Bohu.

Kapitola 128

Ježíšovo rané mužství

^{128:0.1 (1407.1)} KDYŽ JEŽÍŠ Nazaretský vstoupil do prvních let svého dospělého života, žil a vedl normální a obyčejný pozemský lidský život. Ježíš přišel na tento svět úplně stejným způsobem, jak přicházejí ostatní děti; on si nevybral své rodiče. On se rozhodl pro tento konkrétní svět jako planetu, na které uskuteční své sedmé a poslední poskytnutí sebe sama—převtělení se do podoby smrtelného těla, ale jinak se na tomto světě objevil přirozeným způsobem, vyrůstal jako dítě daného světa a čelil ráhám osudu svého okolí úplně stejně, jak to dělají ostatní smrtelníci na tomto a na podobných světech.

^{128:0.2 (1407.2)} Vždy mějte na paměti dvojí účel poskytnutí Michaela na Urantii:

^{128:0.3 (1407.3)} 1. Projít zkušeností plnohodnotného života člověka ve smrtelném těle—završení jeho nadvlády v Nebadonu.

^{128:0.4 (1407.4)} 2. Odhalení Vesmírného Otce smrtelným obyvatelům na světech času a prostoru a účinněji vést tyto stejné smrtelníky k lepšímu pochopení Vesmírného Otce.

128:0.5 (1407.5) Veškeré ostatní přínosy pro tvory a užitky pro vesmír byly náhodné a vedlejší těmto dvěma hlavním účelům jeho poskytnutí v podobě lidského těla.

1. Dvacátý první rok (15. rok n.l.)

128:1.1 (1407.4) S dosažením dospělosti začal Ježíš soustředěně a s plným vědomím završovat svůj úkol—získat hluboké poznání ze života v jeho nejnižší formě, ze života myslících tvorů, a tím nabýt konečné a plné právo neomezeně vládnout v jim vytvořeném vesmíru. Přistoupil k tomuto velikánskému úkolu s plným vědomím své dvojí podstaty. Ale on již účinně spojil tyto dvě podstaty v jednu—Ježíše Nazaretského.

128:1.2 (1407.5) Jóšua, syn Josefův, velmi dobře věděl, že je člověk, smrtelný člověk, zrozený ženou. Je to vidět na výběru jeho prvního jména, Syn Člověka. On byl skutečně tělem i krví a proto i nyní, kdy má svrchovanou moc nad osudy vesmírů, mezi mnoha zaslouženými tituly nosí stále jméno „Syn Člověka.“ Je doslova pravda to, že tvořivé Slovo Vesmírného Otce—Syn Tvořitel—byl „tělem a pobýval jako člověk na Urantii.“ On pracoval, unavil se, odpočíval a spal. Poznal hlad a ukojil ho jídlem; dostal žízeň a uhasil ji vodou. Poznal plnou škálu lidských pocitů a emocí; byl „zkoušen ve všech věcech stejně jako vy,“ a trpěl a zemřel.

128:1.3 (1407.6) Nabyl vědomosti, získal zkušenosti a sloučil je do moudrosti stejně, jak to dělají ostatní smrtelníci tohoto světa. Do svého křtu nevyužil nadpřirozenou sílu. Nepoužil žádný prostředek, který by nebyl součástí jeho lidských schopností jako syna Josefa a Marie.

128:1.4 (1408.1) Co se týče jeho vlastností předlidské existence, tak on se jich zbavil. Do doby, než začal svoji práci na veřejnosti jeho znalosti o lidech a událostech byly získány pouze jím samým. On byl opravdu člověkem mezi lidmi.

128:1.5 (1408.2) Věčná a povznášející je pravda: „Máme vznešeného vládce, který byl ve všech bodech prozkoušen a pokoušen stejně jako vy, jenomže bez hříchu.“ A poněvadž on sám trpěl, byl zkoušen a prozkoušen, je nadmíru schopen rozumět a pomáhat těm, kteří jsou zmateni a v tísní.

128:1.6 (1408.3) Nazaretský tesař si nyní plně uvědomoval práci, kterou měl před sebou, ale rozhodl se žít lidský život jeho přirozeným způsobem. A v některých případech je opravdu příkladem pro své smrtelné tvory, protože je zaznamenáno: „Uvažujte tak, jak Ježíš Kristus, který byl svojí podstatou Bohem a nepovažoval za zvláštní být roven Bohu. Ale on udělal ze sebe málo důležitého a vzal na sebe formu tvora, narodil se jako člověk. A tím, že se objevil v podobě člověka se ponížil a podstoupil smrt, dokonce smrt na kříži.“

128:1.7 (1408.4) Ježíš žil svůj smrtelný život úplně stejně tak, jak mohou prožít svůj život všichni ostatní lidé—on, „který se během života v těle tak často modlil a prosil a to se silným pohnutím a se slzami k Němu, který má schopnost spasit od všeho zla; a jeho modlitby byly účinné, protože věřil.“ Proto bylo nutné, aby byl ve všech ohledech takový, jako jeho bratři a mohl se tak stát jejich soucitným a citlivým vládcem.

128:1.8 (1408.5) O své lidské podstatě nikdy nezapochyboval; byla pro něho evidentní a vždy si ji uvědomoval. Ale pokud šlo o jeho božskou podstatu, tak tam byl vždy prostor pro

pochybnosti a domněnky. Alespoň tomu tak bylo až do chvíle jeho křtu. Uvědomování si božskosti přicházelo pomalu a z lidského pohledu se jevilo jako přirozené evoluční odhalování. Toto odhalování a uvědomování si božskosti začalo v Jerusalemu když mu bylo necelých třináct let s prvním nadpřirozeným jevem, který zažil v jeho lidském životě; a tato zkušenost s uvědoměním si své božské podstaty byla završena v době jeho druhého nadpřirozeného zážitku v těle—příhoda při jeho křtu Janem v řece Jordán, což byla událost, která znamenala začátek jeho práce na veřejnosti a začátek jeho dráhy jako pastýře a učitele.

^{128:1.9 (1408.6)} Mezi těmito dvěma nebeskými návštěvami, jedna se udála když měl třináct let a druhá při jeho křtu, se v životě tohoto převtěleného Syna Tvořitele nestalo nic nadpřirozeného, nebo nadlidského. Přesto toto betlémské děťátko, nazaretský hoch, mladík a muž, bylo ve skutečnosti převtělený Tvořitel vesmíru; ale on ani jednou nepoužil nic ze své moci, ani nevyužil rad nebeských osobností za celý svůj lidský život až do svého křtu Janem, s výjimkou svého strážného seraфа. A my, kteří toto tvrdíme, víme o čem mluvíme.

^{128:1.10 (1408.7)} A přesto, v průběhu všech těchto let svého života v těle byl opravdově božský. Ve skutečnosti to byl Syn Tvořitel Rajského Otce. Jakmile ohlásil svoji veřejnou dráhu, po technickém dokončení své ryze smrtelné zkušenosti pro dosažení svrchovanosti, neváhal veřejně přiznat, že je Synem Božím. Neváhal prohlásit: „Já jsem alfa a omega, začátek a konec, první a poslední.“ Nenamítal v pozdějších letech, když byl nazýván Hospodinem Slávy, Vládce Vesmíru, Pánem Bohem, Svatým Izraele, Pánem všeho, naším Pánem a naším

Bohem, Bohem s námi, majíc jméno nad každým jménem a na všech světech, Všemohoucností vesmíru, Univerzální Myslí tohoto tvoření, Tím, ve kterém jsou skryty všechny poklady moudrosti a vědění, plností Toho, který naplňuje všechno, věčným Slovem věčného Boha, Tím, který byl dříve než všechny věci a ve kterém všechny věci existují, Tvořitelem nebes a zemí, Udržovatelem vesmíru, Soudcem celé země, Dárcem věčného života, Opravdovým Pastýřem, Spasitelem světů a Vůdcem našeho spasení.

^{128:1.11 (1409.1)} Nikdy neprotestoval proti žádnému z těchto titulů, které mu byly přisouzeny poté, kdy se vynořil ze svého ryze lidského života do pozdějšího období svého uvědomění si služby božskosti v podobě člověka a pro člověka a pro všechno lidstvo na tomto světě a pro všechny ostatní světy. Ježíš namítal pouze proti jednomu titulu, který mu byl přisuzován: když byl jednou nazván Immanuelem, jenom odpověděl: „Ne, to nejsem já, to je můj starší bratr.“

^{128:1.12 (1409.2)} Vždy, také poté, když jeho život na zemi dostal mnohem větší smysl, se Ježíš ochotně podřizoval vůli nebeského Otce.

^{128:1.13 (1409.3)} Po svém křtu nemyslel vůbec na význam zbožňování ze strany svých opravdových věřících a vděčných stoupenců. I tehdy, když bojoval s chudobou a těžce pracoval svýma rukama, aby zaopatřil nezbytné potřeby pro život své rodiny, jeho vědomí, že je Syn Boží sílilo; on věděl, že byl tvořitelem nebes a této dané země, na které nyní prožíval svoji lidskou existenci. A nespočet nebeských bytostí v celém velkém a Urantii pozorujícím vesmíru, rovněž vědělo, že tento muž z Nazaretu je jejich milovaným Vládcem a Tvořitelem-otcem.

Nesmírné očekávání zachvátilo po dobu těchto let vesmír Nebadon; všechny nebeské zraky byl nepřetržitě zaměřeny na Urantii—na Palestinu.

128:1.14 (1409.4) V tomto roce Ježíš navštívil Jerusalema s Josefem za účelem oslav Paschi. Protože vzal Jakuba na vysvěcení do chrámu, považoval za svoji povinnost vzít i Josefa. Ježíš nikdy ani v nejmenším neupřednostňoval žádného člena své rodiny. Do Jerusalema šli s Josefem obvyklou cestou údolím Jordánu, ale do Nazaretu se vrátili východní jordánskou trasou, která vedla přes Amathus. Na cestě podél Jordánu vyprávěl Ježíš Josefovi příběhy ze židovské historie a na zpáteční cestě mu povídal o osudech slavných kmenů Rúbena, Gáda a Gileáda, které kdysi dávno pobývaly v těchto oblastech na východ od řeky.

128:1.15 (1409.5) Josef dal Ježíši mnoho důležitých otázek, týkajících se jeho životní mise, ale na většinu těchto dotazů Ježíš pouze odpověděl: „Můj čas ještě nepřišel.“ Nicméně, během těchto důvěrných rozhovorů padlo mnoho slov, na které si Josef vzpomněl v čase pohnutých událostí v následujících letech. Ježíš s Josefem strávili Paschu s jeho třemi přáteli v Betanii, jak bylo jeho zvykem při návštěvách těchto oslavných svátků.

2. Dvacátý druhý rok (16. rok n.l.)

128:2.1 (1409.6) Tento rok byl jeden z těch několika let, v průběhů kterých bratři a sestry Ježíše čelili zkouškám a strastem, které jsou příznačné pro problémy dospívání a přizpůsobování se životu dospělých. V této době měl Ježíš bratry a sestry ve věku od sedmi do osmnácti let a byl značně zaneprázdněn, aby jim pomáhal přizpůsobit se novému uvědomování si svých

intelektuálních a emocionálních životů. Tak musel řešit problémy dospívání, jak se projevovaly v životech mladších bratrů a sester.

^{128:2.2 (1410.1)} V tomto roce Šimon ukončil školu a začal pracovat s Ježíšovým přítelem z dětství a vždy připraveným ochráncem, kameníkem Jákobem. V důsledku několika rodinných porad bylo rozhodnuto, že by nebylo dobré, kdyby všichni chlapci pracovali jako tesaři. Předpokládali, že když budou mít v rodině rozdílná řemesla, že budou připraveni uzavřít smlouvy na výstavbu kompletních budov. A navíc, oni neměli všichni stálou práci, protože jen tři z nich pracovali na plný úvazek jako tesaři.

^{128:2.3 (1410.2)} Ježíš pokračoval v tomto roce ve své práci na vybavenosti domů a výrobě nábytku, ale většinu svého času strávil v opravářské dílně pro karavany. Jakub se s ním v této činnosti začal střídat. Ve druhé polovině roku, když v okolí Nazaretu bylo málo tesařské práce, předal Ježíš vedení opravářské dílny Jakubovi a Josefa pověřil prací v jejich domácí dílně a sám odešel do Sepfóris pracovat u kováře. Šest měsíců pracoval se železem a získal velkou zkušenost a zručnost u kovadliny.

^{128:2.4 (1410.3)} Předtím, než se rozhodl přijmout novou práci v Sepfóris, svolal Ježíš jednu ze svých pravidelných rodinných porad a slavnostně prohlásil Jakuba, kterému bylo nedávno osmnáct let, zastupující hlavou rodiny. Slíbil svému bratrovi vydatnou podporu a veškerou pomoc a od každého člena rodiny si vyžádal formální slib poslušnosti Jakubovi. Od toho dne Jakub převzal plnou odpovědnost za finanční podporu rodiny a Ježíš svůj týdenní výdělek dával svému bratrovi. Již nikdy

nevzal Ježíš řízení rodiny z Jakubových rukou. Když pracoval v Sepfóris, mohl se vracet domů každou noc, kdyby to bylo nutné, ale on tam záměrně zůstával, vymlouvajíc se na počasí a na jiné příčiny, ale jeho hlavním důvodem byla snaha naučit Jakuba a Josefa nést odpovědnost za rodinu. Tímto začal pomalý proces odpoutávání své rodiny od sebe. Každou sobotu se Ježíš vracel do Nazaretu a někdy i v průběhu týdne, když to bylo nutné, aby viděl jak funguje jeho nový plán, aby dal rady a nabídl užitečné podněty.

^{128:2.5 (1410.4)} Skutečnost, že po dobu šesti měsíců žil převážně v Sepfóris, poskytlo Ježíši novou příležitost lépe poznat pohanský postoj k životu. On tam pracoval s jinověrci, žil s jinověrci a využíval každý možný způsob k bedlivému a pečlivému zkoumání jejich životních návyků a myšlení.

^{128:2.6 (1410.5)} Morální normy tohoto domovského města Heroda Antipy byly daleko pod úrovní dokonce i karavanního města Nazaret, takže po šestiměsíčním pobytu v Sepfóris nemusel Ježíš hledat důvody pro návrat do Nazaretu. Spolek, pro který Ježíš pracoval, se měl podílet na výstavbě veřejných staveb jak v Sepfóris, tak i v novém městě Tiberias a Ježíš nechtěl mít nic do činění s jakoukoliv prací pod dohledem Heroda Antipy. A byly tam ještě další příčiny, které podle názoru Ježíše, byly rozumným důvodem pro jeho návrat do Nazaretu. Když se vrátil do opravářské dílny nepřevzal znovu osobní vedení rodinných záležitostí. Pracoval společně s Jakubem v dílně a pokud to bylo jen možné, umožňoval mu v pokračování jeho dohledu nad rodinou. Jakubovo řízení rodinných výdajů a jeho spravování rozpočtu rodiny zůstalo nezměněno.

^{128:2.7 (1410.6)} Právě díky takovému moudrému a promyšlenému plánování si Ježíš mohl připravovat cestu pro případné ukončení své aktivní účasti v záležitostech své rodiny. Když Jakub měl za sebou dva roky zkušenosti jako zastupující hlava rodiny—a dva roky předtím, než se (Jakub) oženil—spravování finančních prostředků domácnosti a všeobecné vedení rodiny bylo svěřeno Josefovi.

3. Dvacátý třetí rok (17. rok n.l.)

^{128:3.1 (1411.1)} V tomto roce se finanční tlaky poněkud zmírnily, protože již pracovali čtyři členové rodiny. Miriam hodně vydělávala prodejem mléka a másla; Marta se stala zručnou tkadlenou. Byla splacena více než jedna třetina ceny za koupi opravářské dílny. Tato situace umožnila Ježíšovi přestat pracovat na tři týdny, aby mohl vzít Šimona do Jerusalema na oslavu Paschi a to bylo nejdelší období od smrti svého otce, během kterého nemusel každodenně pracovat.

^{128:3.2 (1411.2)} Do Jerusalema šli přes Dekapolis, Pellu, Gerasu, Filadelfii, Chešbón a Jericho. Do Nazaretu se vraceli cestou podél pobřeží, prošli kolem města Lód, Jafa, Caesarea, potom okolo hory Karmel přišli do města Ptolemaios a pak do Nazaretu. Na této cestě se Ježíš dostatečně dobře seznámil s celou Palestinou na sever od Jerusalema.

^{128:3.3 (1411.3)} Ve Filadelfii se Ježíš a Šimon seznámili s kupcem z Damašku, který si natolik oblíbil nazaretskou dvojici, že na ně naléhal, aby ho navštívili v jeho rezidenci v Jerusalemu. Když Šimon odešel do chrámu, Ježíš strávil svůj čas debatováním o světových záležitostech s tímto velmi vzdělaným a zcestovalým mužem. Tento kupec vlastnil přes čtyři tisíce

karavanních velbloudů; jeho obchodní zájmy pokrývaly celý římský svět a nyní se chystal do Říma. Navrhl, aby Ježíš přišel do Damašku a zapojil se do jeho obchodu dovážení zboží z Orientu, ale Ježíš mu vysvětlil, že se ještě necítí oprávněn odejít tak daleko od své rodiny. Ale na zpáteční cestě domů hodně přemýšlel o těch vzdálených městech a ještě vzdálenějších zemích Západu a Východu, zemích o kterých tak často slyšel vyprávět karavanními cestujícími a průvodci.

128:3,4 (1411.4) Šimonovi se návštěva Jerusalema velmi líbila. Byl rád ně přijat do společenství Izraele při paschální vysvěcení nových synů zákona. Když se Šimon účastnil paschálních obřadů, Ježíš se proplétal mezi davy návštěvníků a zapojoval se do mnoha zajímavých osobních debat s četnými jinověrci, kteří se obrátili na židovskou víru.

128:3,5 (1411.5) Snad nejpozoruhodnějším ze všech těchto setkání bylo seznámení se s mladým Řekem, jménem Štěpán. Tento mladý muž poprvé navštívil Jerusalema a náhodou potkal Ježíše ve čtvrtek odpoledne paschálního týdne. Oba se procházeli kolem paláce Hasmonejců a prohlíželi si ho. Ježíš začal běžný hovor, výsledkem kterého byl oboustranný zájem, který vedl ke čtyřhodinovému rozhovoru o způsobu života, opravdovém Bohu a jeho uctívání. Na Štěpána Ježíšova slova silně zapůsobila a nikdy na ně nezapomněl.

128:3,6 (1411.6) A to byl stejný Štěpán, který později uvěřil v učení Ježíše a jehož odvaha při kázání tohoto raného evangelia byla příčinou jeho ukamenování rozběsněnými židy. Některá ze Štěpánových mimořádně odvážných prohlášení svého pohledu na nové evangelium byla přímým důsledkem tohoto prvního rozhovoru s Ježíšem. Ale Štěpán nikdy ani v

nejmenším netušil, že ten Galilejec, se kterým přibližně před patnácti lety debatoval, byl ten stejný člověk, kterého on prohlásil Spasitelem světa a pro kterého musel tak brzy zemřít a tak se stát prvním mučedníkem nově vznikající křesťanské víry. Když Štěpán zaplatil svým životem za svoji kritiku židovského chrámu a jeho tradičních obřadů, opodál stál jeden člověk jménem Saul, obyvatel města Tarsos. A když Saul viděl, jak tento Řek je schopen zemřít pro svoji víru, v jeho srdci se probudily pocity, které ho časem přivedly k přijetí tohoto učení, pro které Štěpán zemřel; později se stal energetickým a nezdolným Pavlem—filozofem křesťanského náboženství, ne-li jeho jediným zakladatelem.

128:3.7 (1412.1) Ráno v neděli po paschálním týdnu se Šimon a Ježíš vydali na zpáteční cestu do Nazaretu. Šimon nikdy nezapomněl to, co ho Ježíš na této cestě naučil. On vždy Ježíše miloval, ale nyní cítil, že začal poznávat svého otce-bratra. Na cestě krajinou a při přípravě jídel na okraji cesty vedli spolu mnoho upřímných rozhovorů. Domů dorazili ve čtvrtek v poledne a Šimon rodině vyprávěl své zážitky dlouho do noci.

128:3.8 (1412.2) Marie byla značně znepokojena slovy Šimona, že Ježíš strávil většinu času v Jerusalemu „setkáváním se s cizinci, hlavně ze vzdálených zemí.“ Ježíšova rodina nikdy nepochopila jeho velký zájem o lidi, jeho touhu se s nimi setkávat, dovídat se o jejich způsobu života a zjistit, o čem přemýšlejí.

128:3.9 (1412.3) Stále více a více byla nazaretská rodina svazována svými bezprostředními a lidskými problémy; málokdy se hovořilo o budoucí misi Ježíše a on se zřídka zmínil o svém budoucím poslání. Jeho matka jen výjimečně přemýšlela o tom,

že je zaslíbeným dítětem. Pomalu se vzdávala myšlenky, že Ježíšovi bylo souzeno vykonat nějakou misi na zemi. Avšak občas byla její víra vzkříšena, když se zamyslela a vzpomněla si na zjevení Gabriela před narozením dítěte.

4. Episoda v Damašku

^{128:4.1 (1412.4)} Poslední čtyři měsíce tohoto roku strávil Ježíš v Damašku jako host kupce, se kterým se poprvé setkal ve Filadelfii na cestě do Jerusalema. Pověřenec tohoto kupce procházel Nazaretem, vyhledal Ježíše a doprovodil ho do Damašku. Tento kupec, poloviční Žid, přišel s návrhem, že věnuje mimořádnou sumu peněz na založení nábožensko-filozofické školy v Damašku. Měl v úmyslu vytvořit centrum vzdělávání, které by překonalo Alexandrii. A navrhl Ježíšovi, aby se ihned vydal na dlouhou cestu po světových vzdělávacích centrech, aby tam získal poznatky a pak se stal hlavou tohoto projektu. Toto bylo jedno z největších pokušení, jakému kdy Ježíš musel čelit v průběhu své čistě lidské cesty.

^{128:4.2 (1412.5)} Vzápětí tento kupec přivedl k Ježíši skupinu dvanácti kupců a bankéřů, kteří souhlasili s podporou vybudování této nové školy. Ježíš projevil hluboký zájem o tuto plánovanou školu, pomohl jim vytvořit její organizační systém, ale stále zdůrazňoval obavy, že jeho jiné a nejmenované, ale dřívější závazky, mu neumožní přijmout řízení takového náročného díla. Jeho případný mecenáš byl neústupný a spekulativně Ježíše zaměstnal ve svém domě jako překladatele, zatímco on, jeho žena a jejich synové a dcery se snažili přemluvit Ježíše, aby přijal tuto nabídnutou poctu. Ale on se ovlivnit nenechal. On dobře věděl, že jeho mise na zemi nebude podporována vzdělávacími institucemi; on věděl, že nesmí ani v nejmenší

míře být zavázán a řízen „radami lidí“, bez ohledu na to, jak dobré jsou jejich úmysly.

128:4.3 (1412.6) Ten, koho odmítli náboženští vůdcové Jerusalema, dokonce i poté, když prokázal své schopnosti vůdce, byl uznán a přivítán jako hlavní učitel obchodníků a bankéřů Damašku a to vše tehdy, kdy byl bezvýznamným a neznámým tesařem z Nazaretu.

128:4.4 (1412.7) On se o této nabídce své rodině nikdy nezmínil a konec roku ho opět zastihl zpět v Nazaretu, vykonávajíc své denní povinnosti, jako kdyby nikdy nečelil pokušení lichotivých nabídek svých přátel v Damašku. Ani tito muži z Damašku nikdy nespojovali pozdějšího občana Kafarnaumu, který převrátil celé židovstvo naruby, s bývalým tesařem z Nazaretu, který se opovážil odmítnout poctu, kterou by mu mohlo zajistit jejich sloučené bohatství.

128:4.5 (1413.1) Ježíš nejdůmyslnějším způsobem a záměrně dokázal oddělit různé epizody jeho života tak, aby v očích světa nebyly spojovány s činností jednoho jednotlivce. V následujících letech mnohokrát naslouchal vyprávění právě o tomto příběhu podivného Galilejce, který odmítl příležitost založit školu v Damašku, aby konkurovala Alexandrii.

128:4.6 (1413.2) Jeden důvod, který měl Ježíš na mysli, když se snažil oddělovat některé události svého pozemského života, byl zamezení vytvoření takové všestranné a velkolepé životní dráhy, která by mohla být příčinou toho, že následující generace by uctívaly učitele namísto naslouchání pravdě, kterou on žil a učil. Ježíš nechtěl o sobě vytvořit takovou proslulost, která by odvrátila pozornost od jeho učení. Velmi

brzy poznal, že jeho stoupenci by byli v pokušení vytvořit o něm náboženství, které by se mohlo stát konkurentem evangelia království, které měl v úmyslu prohlásit světu. Proto se neustále snažil zatajit cokoli během svého rušného života, co by podle jeho mínění mohlo posloužit lidskému sklonu povznést učitele namísto povznesení hlásání jeho učení.

128:4.7 (1413.3) Toto také vysvětluje, proč se nechal nazývat různými jmény v rozdílných obdobích svého rozmanitého života na zemi. A on rovněž nechtěl vytvářet nepřiměřený vliv na svoji rodinu či na ostatní lidi, aby tento vliv nebyl příčinou jejich víry v něho proti jejich skutečnému přesvědčení. On vždy odmítal přijmout nepatřičnou, nebo neúměrnou převahu nad lidskou myslí. On nechtěl, aby lidé v něho věřili, pokud jejich srdce byla hluchá k duchovním realitám, odhalených v jeho učeních.

128:4.8 (1413.4) Ke konci tohoto roku šlo všechno v nazaretské rodině celkem hladce. Děti vyrůstaly a Marie si začala zvykat na Ježíšovu nepřítomnost. Ten i nadále dával svůj výdělek Jakubovi na podporu rodiny a pro sebe si nechával jenom nepatrnou částku na své neodkladné výdaje.

128:4.9 (1413.5) Jak roky ubíhaly, bylo stále těžší si představit, že tento člověk je Synem Božím na zemi. Zdálo se, že se stal zcela obyčejným jedincem tohoto světa, člověkem mezi lidmi. A to tak bylo stanoveno jeho nebeským Otcem, aby jeho poskytnutí probíhalo právě tímto způsobem.

5. Dvacátý čtvrtý rok (18. rok n.l.)

128:5.1 (1413.6) Pro Ježíše to byl první rok poměrné svobody od rodinných povinností, protože Jakub byl velmi úspěšný ve vedení domácnosti a Ježíš mu pomáhal radami a penězi.

128:5.2 (1413.7) V týdnu, který následoval po Paschi, přišel do Nazaretu mladý člověk z Alexandrie, aby zorganizoval setkání Ježíše se skupinou alexandrijských židů. Toto setkání se mělo uskutečnit později v tomto roce na nějakém místě na palestinském pobřeží. Shromáždění bylo stanoveno na polovinu června a Ježíš se vydal do Cesarei, aby se tam setkal s pěti prominentními alexandrijskými židy, kteří ho naléhavě prosili, aby se stal v jejich městě náboženským učitelem a jako lákadlo mu nabídli začít v pozici asistenta chazana v jejich hlavní synagoze.

128:5.3 (1414.1) Mluvčí této komise vysvětlil Ježíši, že Alexandrie je předurčena stát se celosvětovým centrem židovské kultury; že helénistický trend židovství prakticky vytěsnil babylonskou školu myšlení. Připomněli Ježíšovi hrozivé hřmění vzpoury v Jerusalemu a po celé Palestině a ujistili ho, že každé povstání palestinských židů se bude rovnat národní sebevraždě, že železná ruka Říma potlačí vzpuru během tří měsíců a že Jerusalemem bude zničen a chrám zbourán a nezůstane z něho kámen na kameni.

128:5.4 (1414.2) Ježíš si vypořádal všechno, co mu chtěli říci, poděkoval jim za jejich důvěru a odmítnutí odejít do Alexandrie vysvětlil v podstatě těmito slovy: „Můj čas ještě nepřišel.“ Byli uvedeni do rozpaků jeho zjevným nezájmem o poctu, kterou se mu snažili nabídnout. Než Ježíše opustili, věnovali mu měšec s penězi na znamení úcty jeho alexandrijských přátel a jako náhradu za čas a výdaje, spojené

s jeho příchodem do Cesarei na setkání s nimi. Ale on peníze také odmítl a řekl: „Rodina Josefa nikdy nepřijala almužnu a my nemůže jíst cizí chléb, pokud moje ruce jsou silné a moji bratři mohou pracovat.“

^{128:5.5 (1414.3)} Jeho přátelé z Egypta odpluli domů a v následující letech, když slyšeli zvěsti o staviteli lodí z Kafarnaumu, který působil takový rozruch v Palestině, jen málo z nich si domyslilo, že on je vyrostlým děťátkem z Betléma a tím stejným podivně jednajícím Galilejcem, který bez dlouhých slov odmítl pozvání stát se velkým učitelem v Alexandrii.

^{128:5.6 (1414.4)} Ježíš se vrátil do Nazaretu. Druhá polovina tohoto roku byla neklidnějším obdobím v celém jeho pozemském životě. Užíval si tento dočasný oddych od svých obvyklých aktivit řešení problémů a překonávání potíží. Hodně rozmlouval se svým nebeským Otcem a udělal nesmírný pokrok v ovládání své lidské mysli.

^{128:5.7 (1414.5)} Ale lidské záležitosti na světech času a prostoru neprobíhají v klidu dlouhou dobu. V prosinci měl s Ježíšem důvěrný rozhovor Jakub a sdělil mu, že silně miluje Estu, mladou ženu z Nazaretu a že by se chtěli časem vzít, jestli by to bylo možné. Jakub se odvolával na skutečnost, že Josef bude mít brzy osmnáct let a že to bude pro něho dobrá zkušenost mít příležitost stát se zastupující hlavou rodiny. Ježíš dal souhlas s tím, že Jakub se bude moci oženit za dva roky za předpokladu, že důkladně připraví Josefa na převzetí vedení rodiny.

^{128:5.8 (1414.6)} A nyní se začaly dít události—manželství visela ve vzduchu. Úspěch Jakuba, který si zajistil souhlas Ježíše ke svému manželství, povzbudil Miriam k tomu, aby také přišla

za Ježíšem se svými plány. Jákob, mladý kameník a kdysi samozvaný obránce Ježíše, nyní obchodní společník Jakuba a Josefa, se již dlouho usiloval o ruku Miriam a souhlas k manželství. Když Miriam předložila své plány před Ježíše, nařídil, aby Jákob k němu přišel a oficiálně o ni požádal a přislíbil své požehnání pro jejich manželství, hned jak bude vidět, že Marta je schopna převzít povinnosti jako nejstarší dcera.

128:5.9 (1414.7) Když Ježíš pobýval doma, pokračoval třikrát týdně po večerech v učení své rodiny, o sobotách v synagoze často četl Spisy, doprovázen svojí matkou, učil děti a v celku žil a choval se jako důstojný a řádný občan Nazaretu ve společenství Izraele.

6. Dvacátý pátý rok (19. rok n.l.)

128:6.1 (1415.1) Tento rok všichni členové nazaretské rodiny začali v dobrém zdraví a v průběhu roku všechny děti zakončily běžné vzdělání, s výjimkou toho, že Marta musela ještě trochu pracovat s Rút.

128:6.2 (1415.2) Ježíš byl jedním z nejzdravějších, nejzdatnějších a nejkultivovanějších představitelů mužství, jaký se kdy objevil na zemi od dob Adama. Jeho fyzický rozvoj byl dokonalý. Jeho mysl byla aktivní, dychtivá a bystrá—ve srovnání s průměrnou mentalitou jeho současníků se vyvinula do gigantických rozměrů—a jeho duch byl opravdu lidsky božský.

128:6.3 (1415.3) Rodinné finance byly v nejlepším stavu od ztráty Josefova majetku. Byla zaplácena poslední platba na karavanní opravářské dílně; nikomu nic nedlužili a poprvé za mnoho let

měli nějaké finanční prostředky do budoucna. V důsledku toho a také proto, že vzal své ostatní starší bratry do Jerusalema na jejich první paschální obřady, rozhodl se Ježíš vzít Judu (ten právě ukončil školu v synagoze) na jeho první návštěvu chrámu.

128:6.4 (1415.4) Do Jerusalema a zpět šli stejnou cestou, údolím Jordánu, poněvadž Ježíš se obával potíží, kdyby vzal svého mladého bratra cestou přes Samaří. Již v Nazaretu se Juda několikrát dostal do menších potíží kvůli své unáhlené povaze a svým silným patriotickým postojům.

128:6.5 (1415.5) Dorazili do Jerusalema v pravý čas a nejdříve se vydali do chrámu a pohled na něj rozrušil a otrásl Judou do hloubky jeho duše ve chvíli, když náhodou potkali Lazara z Betanie. Zatímco Ježíš rozmlouval s Lazarem a snažili se domluvit na společné oslavě Paschi, Juda způsobil pro ně všechny vážné potíže. Blízko nich stál římský strážce, který udělal nějaké nevhodné poznámky na kolem procházející židovskou dívku. Juda vzplanul prudkým rozhořčením a neudržel se nevyjádřit svůj nesouhlas s takovou neslušností přímo v doslechu vojáka. V té době římsští legionáři byli velmi citliví na jakýkoliv projev neúcty ze strany židů; tudíž stráž Judu okamžitě zatkla. To však bylo příliš pro mladého patriota a než mu Ježíš mohl dát pohledem varovné znamení, velmi výřečným způsobem projevil potlačované protiřímské pocity, což udělalo špatnou situaci ještě horší. Juda, s Ježíšem po svém boku, byl odveden do vojenského vězení.

128:6.6 (1415.6) Ježíš se snažil získat buď okamžité slyšení pro Judu, nebo jeho propuštění, aby mohl být přítomen ten večer paschálnímu obřadu, ale ve své snaze neuspěl. A protože příští

den byl dnem „svatého setkání“ v Jerusalemu, ani Římané si netroufali vznést obvinění proti Židovi. Proto Juda zůstal ve vězení až do rána druhého dne po svém zatčení a Ježíš tam zůstal s ním. Nebyli přítomni v chrámu při obřadu přijímání synů zákona do plnohodnotného občanství Izraele. Juda prodělal tento obřad až za několik let, kdy byl opět v Jerusalemu v době Paschi v souvislosti s jeho propagační prací v zájmu zélótů—patriotické organizace, ke které náležel a byl jejím aktivním členem.

^{128:6.7 (1415.7)} Po dvou dnech, strávených ve vězení, Ježíš to ráno v zastoupení Judy předstoupil před vojenského soudce. Ježíš se omluvil za chování svého mladšího bratra a ještě vysvětlil rozvážnými slovy provokativní povahu příhody, která vedla k uvěznění jeho bratra. Ježíš vyložil tu situaci tak, že soudce vyslovil názor, že mladý Žid mohl mít možná důvod pro svůj unáhlený výboj citů. Juda dostal od něj varování, aby se příště zdržel takových unáhlených projevů a když je propouštěl, Ježíšovi řekl: „Dávej dobrý pozor na toho chlapce, on je schopen vám všem způsobit velké potíže.“ A římský soudce měl pravdu. Juda Ježíšovi působil značné potíže a pokaždé ta potíž měla tuto stejnou povahu—střety s občanskou zákonnou mocí kvůli svým bezmyšlenkovitým a pošetilým výbuchům.

^{128:6.8 (1416.1)} Na noc šel Ježíš s Judou do Betanie, kde museli vysvětlovat, proč nepřišli na paschální večeři a následující den se vydali na zpáteční cestu do Nazaretu. Ježíš neřekl rodině o uvěznění svého mladšího bratra v Jerusalemu, ale měl dlouhý rozhovor s Judou o této příhodě asi tři týdny po jejich návratu. Po tomto rozhovoru s Ježíšem Juda sám řekl rodině o tom, co se v Jerusalemu stalo. Nikdy nezapomněl na trpělivost a

shovívavost svého bratra-otce během celé této svízelné zkušenosti.

128:6.9 (1416.2) To byla poslední Pascha, kterou Ježíš absolvoval se členem své vlastní rodiny. Vyrůstající měrou se Syn Člověka odpoutával od těsného spojení se svými rodnými.

128:6.10 (1416.3) V tomto roce bylo období jeho hluboké meditace často narušeno Rút a jejími kamarády. A Ježíš byl vždy svolný odložit rozjímání o své budoucí práci pro svět a vesmír, aby se mohl podílet na dětské radosti a mladické veselosti s těmito chlapci a děvčaty, kteří se nikdy neunavili nasloucháním Ježíšových zkušeností z jeho jednotlivých cest do Jerusalemu. Moc se jim také líbilo jeho vypravování o zvířatech a přírodě.

128:6.11 (1416.4) Děti byly vždy vítanými hosty v opravářské dílně. Ježíš jim vedle dílny připravil písek, špalky a kameny a houfy dětí se tam shlukly a bavily se. Když je hry unavily, ti nebojácnější nakoukly do dílny a když její majitel neměl toho moc na práci, odvážily se jít za ním a říct: „Strýčku Jósua, pojď za námi ven a pověz nám zajímavý příběh.“ Potom ho táhli za ruce ven dokud se neposadil na oblíbený kámen na rohu dílny a děti udělaly kolem něho polokruh. A jak tito maličcí měli rádi svého strýčka Jósuju! Učili se smát a smát se od duše. Obvykle jeden, nebo dva ti nejmenší si mu sedli na kolena a odtud se v úžase dívali na jeho výrazové rysy při vyprávění svých příběhů. Děti Ježíše milovaly a Ježíš miloval děti.

128:6.12 (1416.5) Pro jeho přátele bylo obtížné pochopit rozsah jeho intelektuálních aktivit, jak mohl tak náhle a úplně přejít od vážných diskuzí o politice, filozofii, nebo náboženství k bezstarostným a radostným hrátkám této drobotiny, kterým

bylo od pěti do deseti let. Jak jeho bratři a sestry vyrůstali, jak získal pro sebe více volného času a než přišly vnoučata, věnoval velkou pozornost těmto maličkým. Ale nežil na zemi dostatečně dlouho, aby si svých vnoučat moc užil.

7. Dvacátý šestý rok (20. rok n.l.)

128:7.1 (1416.6) Na počátku tohoto roku si Ježíš Nazaretský silně uvědomil, že má obrovskou potenciální moc. Ale současně byl pevně přesvědčen, že tuto moc nemůže využívat jeho osobnost jako Syna Člověka, alespoň do té doby, než přijde jeho čas.

128:7.2 (1417.1) V této době hodně přemýšlel, ale velmi málo mluvil o svém vztahu se svým nebeským Otcem. A výsledkem všeho jeho přemýšlení byla slova, pronesena jednou v jeho modlitbě na vrcholu kopce: „Bez ohledu na to, kdo jsem a jakou moc mohu či nemusím mít, vždy jsem byl a vždy budu podřízen vůli mého Rajského Otce.“ A přesto, když tento člověk šel po Nazaretu do práce a z práce, „byly v něm ukryty všechny pokladnice moudrosti a vědění“, což se ve skutečnosti doslova vztahovalo na celý rozlehlý vesmír.

128:7.3 (1417.2) Po celý tento rok rodinné záležitosti šly hladce, s výjimkou Judy. V průběhu mnoha let měl Jakub potíže se svým bratrem, který si nechtěl najít nějaké řemeslo a pracovat a vůbec nepřispíval do rodinného rozpočtu. Ačkoliv žil doma, odmítal se podílet na udržování rodiny.

128:7.4 (1417.3) Ježíš byl mírným člověkem a znovu a znovu býval vyvedený z míry agresivním jednáním Judy a jeho patriotickými výlevy. Jakub a Josef chtěli, aby opustil dům, ale Ježíš nesouhlasil. Pokaždé, když jim již docházela trpělivost,

Ježíš pouze nabádal: „Bud'te trpěliví. Bud'te uvážliví ve vašem soudu a dávejte příklad svým životem, aby váš mladší bratr mohl nejdříve vidět tu lepší cestu a potom ji přirozeně následovat.“ Moudré a láskyplné rady Ježíše zabránily rozvratu v rodině; ta zůstala pohromadě. Ale Juda se zklidnil a přišel k rozumu až se oženil.

128:7.5 (1417.4) Marie málokdy mluvila o budoucí misi Ježíše. Kdykoliv na toto přišla řeč, Ježíš jenom odpověděl: „Můj čas ještě nepřišel.“ Ježíš již téměř dokončil obtížný úkol naučit svoji rodinu žít nezávisle na bezprostřední přítomnosti své osobnosti. Rychle se připravoval na ten den, kdy opustí natrvalo tento nazaretský dům a začne aktivnější přípravu pro skutečnou službu lidem.

128:7.6 (1417.5) Nikdy nezapomínejte na to, že hlavním posláním Ježíše v jeho sedmém poskytnutí bylo získání zkušenosti tvora, dosažení absolutní moci v Nebadonu. A při nabírání těchto zkušeností svrchovaně odhaloval Rajského Otce na Urantii a svému celému lokálnímu vesmíru. Vedle těchto záměrů se neplánovitě pustil do vyřešení komplikovaných záležitostí této planety, které byly spojeny se vzpourou Lucifera.

128:7.7 (1417.6) V tomto roce měl Ježíš mnohem více volného času než obvykle a věnoval se hodně zaučování Jakuba do vedení opravářské dílny a Josefa do řízení rodinných záležitostí. Marie cítila, že se je chystá opustit. Ale kam půjde? Co bude dělat? Ona se již téměř vzdala myšlenky, že Ježíš je Mesiáš. Ona mu nerozuměla; ona prostě nebyla schopna svého prvorozeného syna pochopit.

^{128:7.8 (1417.7)} Během tohoto roku Ježíš strávil spoustu času s jednotlivými členy své rodiny. Bral je na dlouhé a časté procházky do kopců a po krajině. Před sklizní vzal Judu na farmu svého strýce jižně od Nazaretu, ale Juda tam po sklizni dlouho nezůstal. Utekl odtamtud a Šimon ho našel u rybářů u jezera. Když ho přivedl domů, Ježíš si s tímto utečencem důkladně promluvil a protože ten se chtěl stát rybářem, vzal ho do Magdaly a svěřil do péče svého příbuzného, který byl rybářem; a od té doby Juda pracoval dobře a pravidelně až do svého manželství a jako rybář pracoval i potom.

^{128:7.9 (1418.1)} Konečně přišel den, kdy všichni bratři měli vybraná povolání a našli si svá místa v životě. Vše bylo připraveno pro to, aby Ježíš odešel z domu.

^{128:7.10 (1418.2)} V listopadu byla dvojitá svatba. Jakub a Esta a Miriam a Jákob se vzali. Byla to opravdu radostná událost. Také Marie byla opět jednou šťastna, kromě těch momentů, kdy si uvědomila, že se Ježíš chystá odejít. Trpěla pod těžkým břemenem velké nejistoty. Kdyby aspoň Ježíš se s ní posadil a o všem si spolu otevřeně promluvili tak, jak to dělával, když byl chlapec, ale on byl zásadově nesdílný; o své budoucnosti hluboce mlčel.

^{128:7.11 (1418.3)} Jakub a jeho nevěsta Esta se nastěhovali do pěkného malého domku na západní straně města, který dostali darem od jejího otce. Ačkoliv Jakub i nadále podporoval rodinu své matky, jeho příspěvek byl snížen na polovinu kvůli jeho manželství a Josef byl formálně jmenován Ježíšem hlavou rodiny. Juda nyní pravidelně posílal každý měsíc svůj podíl na podporu rodiny. Svatby Jakuba a Miriam měly velmi prospěšný vliv na Judu a když den po dvojitě svatbě odcházel zpět ke

svému rybářskému řemeslu, ujistil Josefa, že se na něho může spolehnout, protože „budu plnit všechny mé povinnosti a když bude potřeba, tak i více.“ A svůj slib dodržel.

^{128:7.12 (1418.4)} Miriam žila v domě Jáкова, který sousedil s Marií. V té době Jakob starší již ležel v zemi vedle svých předků. Místo Miriam v rodině převzala Marta a ke konci roku přeorganizovaná rodina opět fungovala hladce.

^{128:7.13 (1418.5)} Následující den po této dvojité svatbě měl Ježíš důležitý rozhovor s Jakubem. Jakubovi důvěrně řekl, že se chystá odejít z domu. Předal mu všechna práva na opravářskou dílnu, oficiálně a závazně se vzdal funkce hlavy rodiny otce Josefa a velmi dojemně ustanovil svého bratra Jakuba „hlavou a ochráncem rodiny mého otce.“ Sepsali a oba podepsali důvěrnou dohodu, ve které bylo stanoveno, že v oplátku za darovanou opravářskou dílnu Jakub od dnešního dne přebírá plnou odpovědnost za finanční záležitosti rodiny, čímž zbavuje Ježíše všech povinností v těchto otázkách. Po podepsání smlouvy, poté, až upravili současný rozpočet rodiny tak, aby výdaje byly pokryty bez příspěvků od Ježíše, Ježíš Jakubovi řekl: „Ale, synu můj, já ti budu i nadále posílat něco každý měsíc do doby, dokud nepřijde můj čas, ale to, co ti pošlu, použiješ podle okolností. Využívej moje peníze na rodinné nezbytnosti, nebo radosti, tak, jak sám uznáš za vhodné. Použij je v případě nemoci, nebo je využij v neočekávaných nehodách, které mohou postihnout kteréhokoliv člena rodiny.“

^{128:7.14 (1418.6)} Tak Ježíš připravil vše pro to, aby vstoupil do druhého období svého dospělého života, které prožil mimo rodinu, předtím, než začal na veřejnosti vykonávat dílo svého Otce.

Kapitola 129

Ježíšův pozdější život v dospělosti

^{129:0.1 (1419.1)} JEŽÍŠ se nyní úplně a definitivně vyloučil z řízení domácích záležitostí nazaretské rodiny a z bezprostředního vedení jednotlivých členů. Až do svého křtu pokračoval přispívat do rodinného rozpočtu a živě se osobně zajímal o duchovní život všech svých bratrů a sester. A vždy byl připraven udělat vše, co bylo lidsky možné, pro útěchu a radost své ovdovělé matky.

^{129:0.2 (1419.2)} Nyní Syn Člověka udělal všechny nezbytné přípravy k tomu, aby navždy opustil svoji nazaretskou rodinu; a to nebylo pro něho snadné. Ježíš přirozeně miloval své rodné; on miloval svoji rodinu a tento přirozený cit byl nesmírně umocněn jeho mimořádnou oddaností k nim. Čím více se poskytujeme našim blízkým, tím více je začínáme milovat; a poněvadž Ježíš se oddal plně své rodině, miloval je velkou a vřelou láskou.

^{129:0.3 (1419.3)} Postupně celá rodina pochopila, že se je Ježíš chystá opustit. Smutek z očekávaného rozdělení byl zmírněn pouze tím pozvolným postupem, kterým je připravoval na oznámení svého zamýšleného odchodu. Po dobu více než čtyř let viděli, že se připravuje k tomuto konečnému odloučení.

1. Dvacátý sedmý rok (21. rok n.l.)

^{129:1.1 (1419.4)} V lednu tohoto roku, 21. roku n.l., v deštivém ránu, bez jakýchkoliv formalit, se Ježíš rozloučil se svojí rodinou s pouhým vysvětlením, že odchází do Tiberias a potom hodlá navštívit další města kolem Galilejského moře. A tak od nich odešel a již nikdy se nevrátil v lůno rodiny.

^{129:1.2 (1419.5)} V Tiberias, v novém městě, které mělo brzy nahradit Sepfóris jako hlavní město Galileje, strávil jeden týden. Poněvadž tam našel málo zajímavého, pokračoval přes Magdalu a Betsaidu do Kafarnaumu, kde se zastavil, aby navštívil přítele svého otce, Zebedea. Jeho synové byli rybáři a on sám byl stavitelem lodí. Ježíš Nazaretský byl odborníkem v navrhování a stavění lodí, on byl mistrem v práci se dřevem a Zebedeus již dlouho věděl o zručnosti nazaretského řemeslníka. Již dlouhou dobu Zebedeus přemýšlel nad tím, jak zdokonalit lodě; nyní vyložil své plány Ježíšovi a nabídl hostujícímu tesaři, aby se k němu v tomto podnikání přidal a Ježíš ihned souhlasil.

^{129:1.3 (1419.6)} Ježíš pracoval se Zebedeem pouze něco málo přes rok, ale během té doby vytvořil nový tvar lodě a zavedl zcela nové metody stavění lodí. Díky dokonalejší technologii a vylepšeným metodám napařování prken Ježíš a Zebedeus začali stavět lodě s mnohem kvalitnější konstrukcí, což byla plavidla daleko bezpečnější pro plachtění na jezeře, než byly starší typy. Po několik let měl Zebedeus více práce stavěním těchto nově tvarovaných lodí, než mohla jeho malá dílna zvládnout; během necelých pěti let prakticky všechna plavidla na jezeře byla postavena v dílně Zebedea v Kafarnaumu. Ježíš se stal pro všechny galilejské rybáře dobře známým konstruktérem nových lodí.

^{129:1.4 (1420.1)} Zebedeus byl středně bohatým mužem, jeho výrobní lodí byla na jezeře jižně od Kafarnaumu a jeho dům stál na břehu nedaleko od rybářského centra Betsaidy. Ježíš zůstal v Kafarnaumu něco málo přes rok a po tu dobu žil v domě Zebedea. On již dlouho na tomto světě pracoval sám, to

znamená bez otce, a proto si velmi užíval toto období práce s otcem-partnerem.

^{129:1.5 (1420.2)} Žena Zebedea, Salome, byla příbuznou Annáše, který ve své době byl veleknězem v Jerusalemu a zbaven funkce byl teprve před osmy lety, ale ještě nyní byl nejvlivnějším členem ve skupině saduceů. Salome se stala velkou obdivovatelkou Ježíše. Milovala ho tak, jak milovala své vlastní syny—Jakuba, Jana a Davida, zatímco její čtyři dcery se dívaly na Ježíše jako na svého staršího bratra. Ježíš často chodil s Jakubem, Janem a Davidem rybařit a oni zjistili, že byl zkušeným rybářem, stejně jako odborníkem na stavění lodí.

^{129:1.6 (1420.3)} Po celý tento rok posílal Ježíš každý měsíc peníze Jakubovi. Do Nazaretu se vrátil v říjnu na svatbu Marty a potom se tam přes dva roky neobjevil, až se vrátil krátce před dvojitou svatbou Šimona a Judy.

^{129:1.7 (1420.4)} Během tohoto roku Ježíš stavěl lodě a pokračoval v pozorování života lidí na zemi. Často navštěvoval místní stanoviště karavan, protože Kafarnaum byl přímo na cestovní trase z Damašku na jih. V Kafarnaumu byla silná římská vojenská posádka a její velitel byl nežidovský věřící v Jahveho, „zbožný člověk“, jak židé byli zvyklí nazývat takové novověrce. Tento důstojník byl z bohaté římské rodiny a vzal na sebe úkol postavit v Kafarnaumu nádhernou synagogu, která byla předána židům krátce předtím, než Ježíš přišel pracovat a žít v rodině Zebedea. Ježíš v této nové synagoze vedl víc než polovinu bohoslužeb v tomto roce a někteří cestující karavan, kteří měli možnost navštívit synagogu, si ho pamatovali jako tesaře z Nazaretu.

129:1.8 (1420.5) Pokud se jednalo o placení daní, Ježíš se zaregistroval jako “odborný řemeslník z Kafarnaumu.“ Od toho dne do konce svého pozemského života byl znám jako obyvatel Kafarnaumu. Nikdy neuplatnil žádné jiné oficiální bydliště, ačkoliv, z různých důvodů, dovolil jiným mluvit o sobě jako o obyvateli Damašku, Betanie, Nazaretu a dokonce Alexandrie.

129:1.9 (1420.6) V kafarnaumské synagoze našel v knihovních truhlicích mnoho nových knih a nejméně pětkrát týdně trávil večery intenzivním studiem. Jeden večer věnoval společenskému životu se staršími lidmi a jeden večer strávil s mladými lidmi. V jeho osobnosti bylo něco okouzujícího a inspirujícího co stále k němu přitahovalo mladé lidi. V jeho přítomnosti se cítili dobře a uvolněně. Možná jeho velký úspěch u mladých lidí spočíval v tom, že se vždy zajímal o to, co dělají a málokdy jim dával rady, pokud sami o to nepožádali.

129:1.10 (1420.7) Rodina Zebedea Ježíše téměř zbožňovala a nikdo z nich nikdy nevynechal večery otázek a odpovědí, které Ježíš vedl každý večer po večeři, předtím než odešel studovat do synagogy. Mládež ze sousedství také často přicházela na tato setkání po večeři. Na těchto malých shromážděních Ježíš dával různá a pokroková ponaučení, pokroková jen natolik, aby je mohli pochopit. Mluvil s nimi zcela otevřeně, vyjadřujíc své představy a ideály o politice, sociologii, vědě a filozofii, ale nikdy si nedovolil hovořit s autoritativní konečností, kromě toho, když mluvil o náboženství—vztahu člověka s Bohem.

129:1.11 (1421.1) Jednou za týden měl Ježíš setkání s celou domácností, dílnou a pomocníky na břehu, protože Zebedeus zaměstnával hodně pracovníků. A právě mezi těmito dělníky byl Ježíš poprvé nazván „Učitelem.“ Oni všichni ho milovali.

On sám pracoval rád pro Zebedea v Kafarnaumu, ale chyběly mu malé děti, hrající se venku u tesařské dílny v Nazaretu.

^{129:1.12 (1421.2)} Ze synů Zebedea Jakub se nejvíce zajímal o Ježíše jako učitele, jako filozofa. Jana nejvíce přitahovalo jeho náboženské učení a názory. David si ho vážil jako řemeslníka, ale jeho náboženským názorům a filozofickému učení nevěnoval velkou pozornost.

^{129:1.13 (1421.3)} Často o sobotách si přišel poslechnout řeči Ježíše v synagoze jeho bratr Juda a pak zůstal, aby si s ním popovídal. A čím více Juda vídal svého nejstaršího bratra, tím více nabýval přesvědčení, že Ježíš je opravdu velkým člověkem.

^{129:1.14 (1421.4)} V tomto roce Ježíš udělal velké pokroky ve vyšším zvládnutí své lidské mysli a dosáhl nových a vyšších úrovní vědomého spojení se svým vnitřním Ladičem Myšlení.

^{129:1.15 (1421.5)} Toto byl poslední rok jeho usedlého života. Již nikdy pak Ježíš nestrávil celý rok na jednom místě, nebo s jedním úkolem. Dny jeho pozemské životní mise se rychle blížily. Období budoucí intenzivní aktivity byla nedaleko, ale již brzy mělo přijít a vstoupit mezi jeho jednoduchý, ale intenzivně aktivní život v minulosti a jeho ještě intenzivnější a namáhavější službu veřejnosti—období několika let značného cestování a vysoce různorodé osobní činnosti. Jeho příprava jako člověka tohoto světa musela být dokončena předtím, než vstoupí na dráhu učitele a kazatele jako zdokonalený Bůh—člověk božských a post-lidských stadií svého urantijského poskytnutí sebe sama.

2. Dvacátý osmý rok (22. rok n.l.)

^{129:2.1 (1421.6)} V březnu 22. roku n.l. odešel Ježíš od Zebedea a z Kafarnaumu. Požádal o malou částku peněz na úhradu svých výdajů v Jerusalemu. Když pracoval pro Zebedea čerpal jen nevelkou sumu peněz, kterou každý měsíc posílal rodině do Nazaretu. Jeden měsíc přišel do Kafarnaumu Josef pro peníze, příští měsíc se zastavil v Kafarnaumu Juda, aby vzal od Ježíše peníze a přinesl je do Nazaretu. Rybářské středisko Judy bylo jen několik milů jižně od Kafarnaumu.

^{129:2.2 (1421.7)} Když se Ježíš loučil s rodinou Zebedea, dohodli se, že on zůstane v Jerusalemu až do Paschi a že se tam u příležitosti tohoto svátku všichni sejdou. Dokonce se domluvili, že společně stráví paschální slavnostní večeři. Všichni litovali, že je Ježíš opouští, především dcery Zebedea.

^{129:2.3 (1421.8)} Než odešel z Kafarnaumu, Ježíš měl dlouhý rozhovor se svým novým přítelem a důvěrným kamarádem, Janem Zebedeem. Řekl Janovi, že má v úmyslu hodně cestovat do doby až „přijde můj čas“ a požádal Jana, aby místo něho posílal každý měsíc nějaké peníze jeho rodině v Nazaretu, dokud finanční prostředky, které mu náleží, nebudou vyčerpány. A Jan mu to slíbil těmito slovy: „Můj Učiteli, jdi a konej své povinnosti, dělej svoji práci ve světě; já tě zastoupím v této či jiných záležitostech a budu dohlížet na tvoji rodinu úplně stejně, jako bych se staral o svoji matku a pečoval o své vlastní bratry a sestry. Budu vyplácet tvé peníze, které můj otec má ve své zástavě tak jak jsi nařídil, jak to bude zapotřebí a když tvé peníze budou vyčerpány a jestli od tebe nedostanu další a jestli tvoje matka bude potřebovat, pak se s ní rozdělím o svůj vlastní příjem. Vydej se na svoji cestu v pokoji. Já tě zastoupím ve všech těchto záležitostech.“

129:2.4 (1422.1) Proto po odchodu Ježíše do Jerusalema si Jan promluvil se svým otcem Zebedeem o penězích, splatných Ježíšovi a byl překvapen o jak velkou sumu peněz se jednalo. Poněvadž Ježíš vložil tyto záležitosti naprosto do jejich rukou, rozhodli se, že nejlépe bude investovat tyto peníze do nemovitostí a použít zisk na podporu rodiny v Nazaretu; a protože Zebedeus věděl o malém domku v Kafarnaumu, který byl zadlužen a byl na prodej, poradil Janovi, aby tento dům koupil na úvěr za Ježíšovy peníze v jeho zastoupení. A Jan udělal, jak mu jeho otec poradil. Po dobu dvou let nájemné za tento dům bylo použito na hypotéku a to, povýšeno velkou částkou, kterou Ježíš brzy poslal Janovi pro potřeby rodiny, se téměř rovnalo dluhu na hypotéce; a Zebedeus dodal ten rozdíl, takže Jan zaplatil zůstatek dluhu když byl splatný, čímž získal vlastnické právo na tento dvoupokojový dům. Tímto způsobem se Ježíš stal majitelem domu v Kafarnaumu, ale nikdy se o tom nedozvěděl.

129:2.5 (1422.2) Když se nazaretská rodina dověděla o tom, že Ježíš odešel z Kafarnaumu a neznajíc nic o těchto finančních dohodách s Janem, mysleli si, že nastal čas obejít se bez další pomoci od Ježíše. Jakub si pamatoval svoji dohodu s Ježíšem a s pomocí svých bratrů ihned převzal plnou odpovědnost za zajištění rodiny.

129:2.6 (1422.3) Ale vraťme se zpět k Ježíši v Jerusalemu. Téměř dva měsíce trávil většinu svého času nasloucháním chrámových diskusí a občasnými návštěvami různých škol rabínů. Soboty většinou trávil v Betanii.

129:2.7 (1422.4) Ježíš si vzal sebou do Jerusalemu dopis od Salome, ženy Zebedea, ve kterém ho představuje bývalému veleknězi

Annášovi jako “rovného vlastnímu synu.” Annáš mu věnoval hodně času a osobně ho brávil na návštěvy četných jerusalemských akademií, připravujících náboženské učitele. Ačkoliv si Ježíš tyto školy důsledně prohlédl a pozorně pozoroval jejich metody učení, nikdy veřejně nepoložil jedinou otázku. Přestože Annáš se díval na Ježíše jako na nádherného člověka, lámal si hlavu jak mu poradit. Uvědomoval si pošetilost navrhnout mu, aby se zapsal do některé z těchto škol v Jerusalemu jako student a na druhé straně dobře věděl, že Ježíš nikdy nezíská status oficiálního učitele, poněvadž nikdy nenabyl vzdělání v těchto školách.

^{129:2.8 (1422.5)} Blížil se konec paschálního týdne a společně se zástupy poutníků ze všech konců světa přišel z Kafarnaumu do Jerusalema Zebedeus s celou svojí rodinou. Všichni zůstali v prostorném domě Annáše, kde oslavili Paschu jako jedna šťastná rodina.

^{129:2.9 (1422.6)} Pře koncem tohoto paschálního týdne Ježíš náhodně potkal bohatého cestovatele a jeho syna, mladého muže přibližně sedmnáct let starého. Tito cestovatelé pocházeli z Indie a na své cestě do Říma a různých jiných míst Středomoří se rozhodli zastavit se v Jerusalemu v době Paschi v naději, že najdou někoho, kdo by se stal pro ně oba překladatelem a domácím učitelem pro syna. Otec trval na tom, aby Ježíš souhlasil cestovat společně s nimi. Ježíš mu řekl o své rodině a že by to nebylo od něj zrovna čestné odejít pryč na dobu téměř dvou let, během kterých by rodina mohla mít potíže. Načež mu tento cestoval z východu navrhl, že zaplatí Ježíšovi dopředu celoroční mzdu, takže bude moci svěřit tyto peníze svým přátelům, aby mohli podporovat jeho rodinu. A Ježíš souhlasil.

^{129:2.10 (1423.1)} Ježíš tuto velkou sumu peněz předal Janovi, synu Zebedea. A vy již víte, jak Jan použil tyto peníze na zaplacení dluhu na domě v Kafarnaumu. Ježíš se s plnou důvěrou svěřil Zebedeovi o této cestě po Středomoří, ale přikázal mu, aby se o tom nikomu nezmiňoval, dokonce ani své rodině a po dobu téměř dvou let Zebedeus nikdy nikomu nic neřekl o tom, že ví, kde Ježíš je. Když se Ježíš vracel z tohoto putování, nazaretská rodina ho měla již za mrtvého. Pouze ujišťování Zebedea, který několikrát navštívil Nazaret se svým synem Janem, udržovalo naději v srdci Marie.

^{129:2.11 (1423.2)} Během této doby se nazaretské rodině dařilo velmi dobře; Juda výrazně zvýšil svůj příspěvek a tuto dodatečnou částku platil až do svého sňatku. Přestože nepotřebovali téměř žádnou pomoc, pro Jana Zebedea se stalo zvykem, že každý měsíc přinesl dárky Marii a Rút, tak jak ho o to požádal Ježíš.

3. Dvacátý devátý rok (23. rok n.l.)

^{129:3.1 (1423.3)} Celý dvacátý devátý rok života Ježíše byl stráven dokončováním putování po Středomoří. Hlavní události této cesty, v té míře, v jaké máme dovoleno odhalit tyto zkušenosti, jsou předmětem vyprávění v následujících kapitolách.

^{129:3.2 (1423.4)} Po celou dobu tohoto putování římským světem byl Ježíš, z mnoha důvodů, znám jako damašský písař. V Korintu a jiných místech, na kterých se zastavil na zpáteční cestě, byl ale znám jako židovský domácí učitel.

^{129:3.3 (1423.5)} Toto období v životě Ježíše bylo velmi rušné na události. Při svém putování se setkal s mnoha lidmi, ale tuto zkušenost z tohoto období svého života nikdy neodhalil

žádnému členu své rodiny, ani žádnému z apoštolů. Ježíš prožil svůj život v těle a odešel z tohoto světa tak, že nikdo (kromě Zebedea z Betsaidy) nevěděl o tomto jeho velkém putování. Někteří z jeho přátel si mysleli, že se vrátil do Damašku, jiní si mysleli, že odešel do Indie. Jeho vlastní rodina se přikláněla k názoru, že byl v Alexandrii, protože věděli, že tam byl jednou pozván, aby se stal asistentem chazana.

^{129:3.4 (1423.6)} Když se Ježíš vrátil do Palestiny, neudělal nic pro to, aby změnil názor jeho rodiny, že z Jerusalemu odešel do Alexandrie; i nadále je nechal myslet si, že celou tu dobu, kdy nebyl v Palestině, strávil v tom městě učenosti a kultury. Jenom Zebedeus, stavitel lodí z Betsaidy, znal pravdu, ale Zebedeus to nikomu neřekl.

^{129:3.5 (1423.7)} Ve všech svých snahách rozluštit smysl života Ježíše na Urantii musíte mít na paměti motivy poskytnutí Michaela. Jestli chcete pochopit význam jeho mnoha, na první pohled zvláštních činů, musíte porozumět účelu jeho pobytu na vašem světě. Důsledně dbal na to, aby se jeho osobní život nestal předmětem přílišné a vše pohlcující pozornosti. Nechtěl mít mimořádný a podmanivý vliv na jiné lidi. Zaníceně se věnoval činnosti odhalování nebeského Otce svým smrtelným druhům a současně měl vznešený úkol prožít svůj pozemský život tak, aby se v průběhu celého tohoto života podřizoval vůli toho samého Rajského Otce.

^{129:3.6 (1424.1)} Pro pochopení Ježíšova života na zemi bude také vždy nápomocné, jestliže všichni smrtelní studenti tohoto božského poskytnutí si budou pamatovat, že přestože žil tento život v převtělení na Urantii, prožil ho pro svůj celý vesmír. S tímto životem, který Ježíš prožil v těle smrtelné podstaty, bylo

spojeno něco neobyčejného a inspirujícího pro každou jednotlivou obydlenu sféru v celém vesmíru Nebadon. To samé také platí pro všechny ty světy, které se staly obyvatelnými po jeho významném pobytu na Urantii. A to stejné bude platit pro všechny světy, které se mohou stát obyvatelnými tvory vlastní vůle v celé budoucí historii tohoto lokálního vesmíru.

129:3.7 (1424.2) Během putování po římském světě a díky získané zkušenosti za toto období Syn Člověka prakticky završil své vzdělání z přímého kontaktu s různými národy světa té doby a generace. V době svého návratu do Nazaretu získal prostřednictvím tohoto vzdělávacího cestování vcelku ucelenou představu o tom, jak žije a tvoří svůj osud člověk na Urantii.

129:3.8 (1424.3) Hlavním účelem této cesty kolem Středomořské kotliny bylo poznat lidi. Při svém putování se setkal a seznámil velmi blízce se stovkami různých lidí. Potkal a miloval všechny typy lidí, bohaté a chudé, vysoké a malé, černé a bílé, vzdělané a nevzdělané, kultivované a nekultivované, živočišné a duchovní, zbožné a bezbožné, morální a nemorální.

129:3.9 (1424.4) Na této cestě po Středomoří Ježíš udělal velké pokroky ve svém lidském úkolu ovládnout materiální a smrtelnou mysl a jeho vnitřní Ladič udělal obrovský progres v povznesení a oduševnění toho stejného lidského intelektu. Na konci tohoto putování Ježíš prakticky věděl, se vší lidskou jistotou, že je Božím Synem, Synem Tvořitelem Vesmírného Otce. Ladič byl stále více a více schopen přinést do mysli Syna Člověka nejasné vzpomínky na jeho Rajskou zkušenost ve spojení s jeho božským Otcem předtím, než vytvořil a

spravoval tento lokální vesmír Nebadon. Tímto způsobem Ladič krůček po krůčku vnášel do lidského vědomí Ježíše tyto nutné vzpomínky na jeho předchozí a božskou existenci v různých epochách téměř nekonečné minulosti. Poslední událostí jeho před-lidského bytí, kterou mu připomněl Ladič, byla jeho porada na rozloučenou s Immanuelem Salvingstonským krátce předtím, než se vzdal vědomé osobnosti, aby započal inkarnaci na Urantii. A tento poslední zapamatovaný obraz z před-lidské existence se vyjevil jasně v Ježíšově vědomí v den, kdy ho Jan pokřtil v Jordánu.

4. Ježíš-člověk

^{129:4.1 (1424.5)} Pro přihlížející nebeské inteligence lokálního vesmíru bylo putování Ježíše po Středomoří nejpoutavější ze všech Ježíšových pozemských zkušeností, alespoň za celý jeho život do chvíle jeho ukřižování a kruté smrti. Bylo to úchvatné období jeho osobní služby na rozdíl od blížící se epochy veřejné služby. Toto údobí bylo o to více zajímavější, protože v tu dobu byl stále tesař z Nazaretu, stavitel lodí z Kafarnaumu, písař z Damašku; byl stále Synem Člověka. Ještě úplně nedosáhl naprostého ovládnutí své lidské mysli; Ladič ne ještě zcela ovládl smrtelnou identitu a neudělal ji svojí neoddělitelnou součástí. Byl stále člověkem mezi lidmi.

^{129:4.2 (1425.1)} V průběhu tohoto dvacátého devátého roku čistě náboženská zkušenost—osobní duchovní růst—Syna Člověka dosáhla téměř svého vrcholu. Tato zkušenost duchovního rozvoje byla nepřetržitým postupným růstem od chvíle příchodu jeho Ladiče Myšlení do dne završení a stvrzení tohoto přirozeného a normálního lidského vztahu mezi materiální myslí člověka a myslí, obdarovanou duchem—fenomén

spojování těchto dvou myslí v jednu, zkušenost, kterou Syn Člověka, jako převtělený smrtelník tohoto světa, plně a trvale získal v den svého křtu v řece Jordán.

^{129:4.3 (1425.2)} Ačkoliv v průběhu těchto let se zdálo, že Ježíš netrávil mnoho času navazováním přímého spojení s Rajským Otcem, stále více zdokonaloval účinné metody osobního spojení s přebývajícím v něm duchovní přítomností Rajského Otce. Žil opravdový život, plnohodnotný život a opravdu normální, přirozený a obyčejný život v těle. Z osobní zkušenosti poznal odpovídající realitu celé podstaty života lidských bytostí na materiálních světech času a prostoru.

^{129:4.4 (1425.3)} Syn Člověka prožil celý ten široký okruh lidských emocí, od nejvyšší radosti po hluboký zármutek. Byl šťastným dítětem a měl ojedinělý smysl pro humor; současně byl „člověkem zármutku a poznal smutek.“ V duchovním smyslu prožil celý smrtelný život odspodu nahoru, od začátku do konce. Z materiálního pohledu se může zdát, že ve svém životě unikl sociálním krajnostem lidské existence, ale intelektuálně plně poznal veškerou a úplnou zkušenost lidského rodu.

^{129:4.5 (1425.4)} Ježíš rozumí myšlenkám a pocitům, podnětům a impulsům evolučních a vzestupných smrtelníků obydlých světů, od narození do smrti. Prožil lidský život od počátků fyzické, intelektuální a duchovní individuálnosti jako kojeneček, dítě, mladík a dospělý muž—dokonce poznal lidskou zkušenost smrti. On nejenom že prošel těmito obvyklými a přirozenými obdobími lidského intelektuálního a duchovního rozvoje, ale on také plně poznal ty vyšší a pokročilejší stadia sladění člověka s Ladičem, které jen málo smrtelníků na Urantii kdy dosáhne. A proto prožil celý život smrtelného člověka tak, jak

je prožíván na vašem světě, ale také jak je prožíván na všech ostatních evolučních světech času a prostoru a dokonce na všech nejvyšších a nejvyvinutějších světech, ustálených ve světle a životě.

129:4,6 (1425.5) Přestože tento dokonalý život, který Ježíš prožil v podobě smrtelného těla, pravděpodobně nezískal plné a všeobecné uznání od jeho smrtelných druhů, kteří byli náhodou jeho současníci, ale život, který Ježíš prožil v lidském těle na Urantii získal plné a bezvýhradné uznání od Vesmírného Otce jako jedna a ta samá osobnost za jeden a ten samý život, úplnost odhalení věčného Boha smrtelnému člověku a představení zdokonalené lidské osobnosti ke spokojenosti Nekonečného Tvořitele.

129:4,7 (1425.6) A to byl jeho pravý a nejvyšší záměr. On nepřišel žít na Urantii jako dokonalý a důkladný příklad pro každé dítě či dospělého, každého muže či ženu, v tu dobu či každou jinou epochu. Pravdou je, že skutečně všichni můžeme v jeho plodném, bohatém, krásném a ušlechtilém životě nalézt mnoho, co je mimořádně příkladné, božsky inspirující, ale to je proto, že žil skutečný a opravdový lidský život. Ježíš nežil svůj život na zemi pro to, aby dal všem ostatním lidem vzor pro napodobování. Jeho život v těle byl naplněn tou stejnou milosrdnou péčí, která může být součástí života vás všech na zemi; a jak prožil svůj smrtelný život ve své době a jaký on byl, tak tím se stal příkladem pro nás všechny žít takto naše životy v naší době a takoví, jací jsme. Nemusíte se snažit žít jeho život, ale můžete se rozhodnout prožít svůj život zrovna tak a stejným způsobem, jakým on prožil svůj život. Ježíš možná není doslovným a důkladným příkladem pro všechny

smrtelníky všech věků na všech světech tohoto lokálního vesmíru, ale je věčnou inspirací a průvodcem všech poutníků, směřujících k Ráji ze světů výchozího vzestupu přes vesmír vesmírů a přes Havonu do Ráje. Ježíš je novou a živou cestou od člověka k Bohu, od nedokonalého k dokonalému, od pozemského k nebeskému, od času k věčnosti.

129:4.8 (1426.1) Ke konci dvacátého devátého roku Ježíš Nazaretský prakticky završil život, požadovaný od smrtelných bytostí, existujících v těle. Přišel na zem v celé plnosti Boha, aby ho zjevil člověku; a nyní se stal téměř dokonalým člověkem, čekající na svůj čas začít ukazovat Boha. A toho všeho dosáhl předtím, než dosáhl třiceti let.

Kapitola 130

Na cestě do Říma

130:0.1 (1427.1) **PUTOVÁNÍ** po římském světě zabrala velkou část dvacátého osmého a celý dvacátý devátý rok Ježíšova pozemského života. Ježíš a rodilí Indové—Gonod a jeho syn Ganid—vyšli z Jerusalema v neděli ráno, 26. dubna, roku 22 n.l. Svoje putování zakončili podle původního plánu a Ježíš se rozloučil s otcem a synem ve městě Charax na břehu Perského zálivu desátého dne prosince následujícího roku 23 n.l.

130:0.2 (1427.2) Z Jerusalema se vydali přes Jafu do Cesarei. V Cesarei nasedli na loď do Alexandrie. Z Alexandrie odpluli do Lasai na Krétě. Z Kréty pluli do Kartága se zastávkou v Kyréně. V Kartágu se nalodili na loď, plující do Neapole, zastavujíc se na Maltě, v Syrakúsách a v Messině. Z Neapole se vypravili do Capuy, odkud šli po Via Appia do Říma.

^{130:0.3 (1427.3)} Po skončení pobytu v Římě se vydali po souši do Taranta, odkud odpluli do Atén v Řecku, zastavivši se v Nikopolu a v Korintu. Z Atén šli přes Tróju do Efesu. Z Efesu odpluli na Kypr se zastávkou na Rhodosu. Na Kypru zůstali delší dobu a čas tam trávili návštěvami různých míst a odpočinkem. Odtud odpluli do Antiochie v Sýrii. Z Antiochie odešli na jih do Sidónu a potom do Damašku. Z Damašku odcestovali s karavanou do Mezopotámie přes Thapsacus a Larissu. Nějaký čas strávili v Babylonu, navštívili Ur a jiná místa a potom se vydali do Susy. Ze Susy odešli do Charaxu, odkud Gonod a Ganid odcestovali do Indie.

^{130:0.4 (1427.4)} Když Ježíš pracoval čtyři měsíce v Damašku, tak se tam naučil základy jazyka, kterým mluvili Gonod a Ganid. Pracoval tam usilovně na překladech z řečtiny do jednoho z indických jazyků a přitom mu pomáhal rodák z oblasti, kde žil Gonod.

^{130:0.5 (1427.5)} Během tohoto putování po Středomoří Ježíš strávil každodenně přibližně půl dne učením Ganida a překládáním Gonodových obchodních jednáních a společenských setkáních. Zbytek každého dne, který měl pro sebe, věnoval blízkým osobním kontaktům se svými bližními, těm důvěrným stykům se smrtelníky tohoto světa, které byly tak charakteristické v jeho aktivitách během těchto let, bezprostředně předcházejících jeho veřejnou službu.

^{130:0.6 (1427.6)} Z přímého pozorování a aktivního kontaktu se Ježíš obeznámil s vyšší úrovní materiálního a intelektuálního rozvoje civilizace Západu a Levanty; od Gonoda a jeho neobyčejně nadaného syna se hodně dozvěděl o civilizaci a kultuře Indie a

Číny, protože Gonod sám, byl občanem Indie a třikrát navštívil dlouhodobě impérium žluté rasy.

^{130:0.7 (1427.7)} Mladík Ganid se hodně od Ježíše naučil během tohoto dlouhého a důvěrného vztahu. Vznikl mezi nimi silný citový vztah a chlapcův otec se mnohokrát snažil přemluvit Ježíše, aby se s nimi vrátil do Indie, ale Ježíš to pokaždé odmítl s vysvětlením, že se musí vrátit ke své rodině v Palestině.

1. V Jafě—rozprava o Jonáši

^{130:1.1 (1428.1)} Během jejich pobytu v Jafě se Ježíš seznámil s Gadihem, pelištejským překladatelem, který pracoval pro jednoho koželuha, jménem Šimon. Obchodní zmocněnci Gonoda dělali v Mezopotámii s tímto Šimonem velké obchody, proto Gonod a jeho syn si ho přáli navštívit na jejich cestě do Cesarei. Když pobývali v Jofě, Ježíš a Gadih se stali vřelými přáteli. Tento mladý Pelištejec byl hledačem pravdy. Ježíš byl nositelem pravdy; on byl pravdou pro svoji generaci Urantie. Když se velký hledač pravdy a velký nositel pravdy setkají, výsledkem je velké a osvobozující osvětlení, zrozené z poznání nové pravdy.

^{130:1.2 (1428.2)} Jednoho dne po večeri se Ježíš a mladý Pelištejec procházeli po břehu moře a Gadih, neznajíc, že tento „damašský písař“ je tak znalý hebrejské historie, ukázal Ježíšovi na přístaviště, ze kterého údajně Jonáš vyplul na svoji osudovou plavbu do Taršíše. A když skončil se svojí připomínkou, položil Ježíšovi tuto otázku: Myslíš si, že opravdu Jonáše spolkla velká ryba?“ Ježíš viděl, že tento historický příběh silně zapůsobil na tohoto mladého muže a že přemýšlení o něm v něm vytvořilo pošetilý pocit utíkat od

svých povinností; Ježíš proto neřekl nic, co by náhle zničilo základy, které Gadiha nyní motivovaly k praktickému životu. V odpovědi na tuto otázku Ježíš řekl: „Můj příteli, my všichni jsme Jonášové, kteří žijí své životy v souladu s vůlí Boha a pokaždé, když se snažíme uniknout od současných povinností života a utíkáme ke vzdáleným pokušením, se tímto dostáváme pod přímé působení těch vlivů, které nejsou řízeny silami pravdy a čestnosti. Útěk před povinností znamená obětovat pravdu. Únik od služby světlu a životu může vést jenom k úzkostným rozporům se svéhlavými velrybami egoismu, které nakonec vedou do temnoty a smrti, pokud takoví Boha se zříkající Jonášové neobráťí své srdce, navzdory velkým hlubinám beznaděje, ke hledání Boha a jeho milosrdnosti. A když takové sklíčené duše upřímně hledají Boha—dychtí po pravdě a prahnou po spravedlnosti—není nic, co by je drželo v dalším zajetí. Bez ohledu na to, do jakých hlubin mohli spadnout, když hledají světlo celým svým srdcem, duch nebeského Pána Boha je vysvobodí z jejich zajetí; nešťastné okolnosti života je vyvrhnou na pevnou zem nových příležitostí pro obnovenou službu a moudřejší život.“

^{130:1.3 (1428.3)} Gadiha byl silně dojat učením Ježíše a dlouho do noci si na břehu moře povídali a než odešli do svých pokojů, společně se pomodlili jeden za druhého. Toto byl ten samý Gadiha, který naslouchal pozdějšímu kázání Petra, stal se silným věřícím v Ježíše Nazaretského a měl památný spor s Petrem jednoho večera v domě Dorkase. A Gadiha sehrál důležitou roli v konečném rozhodnutí Šimona, bohatého obchodníka s kožešinami, přijmout křesťanství.

130:1.4 (1428.4) (Ve vyprávění o osobním jednání Ježíše se svými smrtelnými druhy na této cestě po Středomoří, my, v souladu s uděleným povolením, budeme překládat jeho slova volně do moderního jazyka, používaného na Urantii v době sestavování této knihy.)

130:1.5 (1429.1) Poslední setkání Ježíše s Gadiahem bylo spojeno s rozhovorem o dobru a zlu. Tento mladý Pelištejec se značně trápil pocitem bezpráví kvůli přítomnosti zla vedle dobra na tomto světě. Řekl: „Jak může Bůh, jestliže je nekonečně dobrý, nechat nás trpět neštěstím, které přináší zlo; ostatně, kdo vytváří zlo?“ V té době ještě mnoho lidí věřilo, že Bůh vytváří jak dobro, tak i zlo, ale Ježíš takto chybně nikdy neučil. V odpověď na tuto otázku Ježíš řekl: „Můj bratře, Bůh je láska; proto musí být dobrý a jeho dobrota je tak velká a opravdová, že nemůže obsahovat malé a nereálné věci zla. Bůh je tak pozitivně dobrý, že v něm není absolutně místo pro negativní zlo. Zlo je nevyspělá volba a bezmyšlenkovitě chybné jednání těch, kteří vzdorují dobru, odmítají krásu a nevěří pravdě. Zlo je jenom nepřizpůsobená nevyzrálost, nebo rozvratný a narušující vliv ignorance. Zlo je neodvratná tma, která následuje po nerozumném odmítnutí světla. Zlo je to, co je temné a nepravdivé a co, když je vědomě přijato a úmyslně schvalováno, se stává hříchem.

130:1.6 (1429.2) Tím, že tě tvůj nebeský Otec obdařil schopností volby mezi pravdou a omylem, vytvořil negativní potenciál pozitivní cesty světla a života; ale takové omyly, svědčící o zlu, ve skutečnosti neexistují do té doby, dokud rozumový tvor je neprobudí k životu svojí vůlí, vybírajíc si chybný způsob života. A pak jsou později taková pochybení přeměněna v hřích

vědomou a promyšlenou volbou takového zlovolného a vzpurného tvora. A to je to, proč náš nebeský Otec dovoluje, aby se dobro a zlo vzájemně doprovázely do konce života, stejně tak, jak příroda dovoluje, aby plevel rostl vedle pšenice až do sklizně.“ Gadhah byl plně uspokojen odpovědí Ježíše na jeho otázku poté, jak jejich následný rozhovor objasnil jeho myslí pravé významy těchto závažných výroků.

2. V Cesarei

^{130:2,1 (1429,3)} Ježíš a jeho přátelé zůstali v Cesarei déle než plánovali, protože hrozilo nebezpečí, že jedno z velkých kormidlujících pádel lodi, na které chtěli vyplout, se rozštípí. Kapitán se rozhodl zůstat v přístavu, dokud se nevyrobí nové pádlo. Protože bylo málo zručných tesařů pro tuto práci, Ježíš se nabídnul, že pomůže. Po večerech se Ježíš a jeho přátelé procházeli po obdivuhodné hradbě, která sloužila jako promenáda kolem přístavu. Ganida velmi zaujalo Ježíšovo vysvětlení vodního systému města a metody, pomocí které byly využity příliv a odliv pro spláchnutí ulic města a jeho stok. Hodně na tohoto indického mladíka zapůsobil chrám Augusta, situovaný na návrší a zvýrazněný kolosální sochou římského císaře. Na druhý den odpoledne jejich pobytu všichni tři navštívili představení v obrovském amfiteátru, který pojal dvacet tisíc diváků a večer shlédli v divadle řeckou hru. Pro Ganida to bylo první představení, které ve svém životě viděl a Ježíšovi o tom pokládal mnoho otázek. Na třetí den ráno vykonali oficiální návštěvu vládcova paláce, protože Cesarea byla hlavním městem Palestiny a rezidencí římského prokurátora.

130:2.2 (1429.4) V jejich zájezdním hostinci byl také ubytován kupec z Mongolska a protože tento obchodník z Dálného Východu uměl docela dobře řecky, Ježíš měl s ním několik dlouhých rozhovorů. Na tohoto muže udělala velký dojem Ježíšova filozofie života a nikdy nezapomněl jeho moudrých slov o „žítí nebeským životem na zemi každodenní podřízeností se vůli nebeského Otce.“ Tento kupec byl taoistou a díky Ježíšovi se stal silným věřícím v doktrínu univerzálního Božstva. Po návratu do Mongolska začal učit tuto pokročilou pravdu své sousedy a obchodní společníky a přímým důsledkem těchto aktivit bylo to, že se jeho nejstarší syn rozhodl stát se taoistickým knězem. Tento mladý muž vyvíjel velké úsilí v zájmu pokročilé pravdy po celý svůj život a byl následován svým synem a vnukem, kteří také byli věrně oddaní učení o Jediném Bohu—Nejvyšším Vládcí Nebes.

130:2.3 (1430.1) Ačkoliv východní větev rané křesťanské církve s centrem ve Filadelfii se věrněji držela učení Ježíše než tomu bylo u jejich jerusalemských bratří, bylo politováníhodné, že nikdo jako Petr nešel do Číny, nebo někdo jako Pavel neproniknul do Indie, kde duchovní půda byla tehdy tak vhodná pro zasetí semene nového evangelia království. Tato pravá učení Ježíše, tak jak byla zachována ve Filadelfii, by měla takovou bezprostřední a účinnou přitažlivost pro mysl duchovně hladových asijských národů, tak jak mělo kázání Petra a Pavla na Západě.

130:2.4 (1430.2) Jeden z mladých mužů, který jednoho dne s Ježíšem pracoval na výrobě kormidlujícího pádla, se začal velmi zajímat o slova, která čas od času Ježíš utrousil při práci v loděnici. Když se Ježíš zmínil o tom, že nebeský Bůh se zajímá

o blaho svých dětí na zemi, tento mladý Řek Anaxand řekl: „Jestliže Bohové se o mne zajímají, proč potom neodstraní krutého a nespravedlivého mistra této dílny?“ Ježíšova odpověď ho ohromila: „Jelikož ty znáš cestu dobra a hodnotu spravedlnosti, možná Bohové přivedli tohoto chybujícího člověka do tvé blízkosti, abys ho mohl přivést na lepší cestu. Možná ty jsi tou solí, která udělá tohoto bratra příjemnějším pro všechny ostatní lidi; jestli si ovšem neztratil svoji chuť. Nyní tento člověk nad tebou vládne v tom smyslu, že jeho špatné způsoby na tebe působí nepříjemně. Proč neuplatnit svoji převahu nad zlem pomocí síly laskavosti a tak se stát pánem všech vašich vzájemných vztahů? Já tvrdím, že dobro v tobě může přemoci v něm zlo, jestliže dáš tomuto dobru opravdovou a živou možnost se projevit. Smrtelná existence nezná nic poutavějšího, než zakusit osvěžující radost člověka stát se ve svém materiálním životě partnerem duchovní energie a božské pravdy v jednom z těch zápasů s pochybením a zlem. Je to úžasná a transformující zkušenost stát se živým nositelem duchovního světla pro smrtelníka, nacházejícího se v duchovní temnotě. Jestliže si více obdařen pravdou než tento člověk, tak jeho nouze by měla být pro tebe výzvou. Určitě nejsi zbabělec, který by stál na břehu moře a díval se na člověka jak umírá, protože neumí plavat! Nakolik je cennější v temnotě potácející se duše tohoto člověka ve srovnání s topícím se jeho tělem ve vodě!“

130:2.5 (1430.3) Anaxand byl silně dojat Ježíšovými slovy. Vzápětí pověděl svému mistrovi co mu Ježíš řekl a ten večer za ním přišli s dotazem, jak dosáhnout klidu svých duší. A mnohem později, když poselství křesťanství bylo svoláno v Cesarei, oba tito muži, jeden Řek a druhý Říman, uvěřili v učení Filipa

a stali se předními členy církve, kterou založil. Potom se tento mladý Řek stal sluhou římského setníka Kornélia, který se stal věřícím díky působení Petra. Anaxand pokračoval v nošení světla k těm, kteří zůstávali v temnotě, až do uvěznění Pavla v Cesarei, kdy nešťastnou náhodou zahynul při velkém vyvražďování dvaceti tisíc židů, když pomáhal trpícím a umírajícím lidem.

130:2.6 (1431.1) Ganid se v tuto dobu začal dovídat o tom, že jeho domácí učitel tráví svůj volný čas touto neobvyklou osobní službou lidem a tento mladý Ind se rozhodl zjistit motivy pro tyto neustálé aktivity. Zeptal se: „Proč se stále setkáváš s těmito cizími lidmi?“ Ježíš mu odpověděl: „Ganide, pro toho, kdo zná Boha, není žádný člověk cizí. Při hledání nebeského Otce zjistíš, že všichni lidé jsou tvoji bratři a zdá se to zvláštní, když člověk má osvěžující radost ze setkání s nově nalezeným bratrem? Seznámit se se společnými bratry a sestrami, poznat jejich problémy a naučit se je milovat, je nejvyšší zkušeností života.“

130:2.7 (1431.2) Tento rozhovor trval dlouho do noci a v jeho průběhu se mladík zeptal Ježíše, aby mu vysvětlil rozdíl mezi Boží vůlí a jednáním lidské mysli, kterému se také říká vůle. Ježíš v podstatě řekl: „Boží vůle je Boží cesta, spoluúčast ve volbě Boha tváří v tvář jakékoliv potenciální alternativě. Konat Boží vůli je proto postupná zkušenost podobat se více a více Bohu a Bůh je zdroj a osud všeho co je dobré a krásné a pravdivé. Lidská vůle je lidská cesta, souhrn a podstata toho, čím se smrtelník rozhodne být a co se rozhodně dělat. Vůle je uvážená volba sebe si uvědomující bytosti, která vede k rozhodnutí-jednání, založeném na rozumové reflexi.“

130:2.8 (1431.3) Druhý den odpoledne Ježíš a Ganid si hráli s velmi chytrým ovčáckým psem a Ganid chtěl vědět, zdali má pes duši a zdali má vůli a Ježíš na tyto otázky odpověděl: „Pes má rozum, kterým je schopen poznat materiálního člověka, svého pána, ale není schopen poznat Boha, který je duch; proto pes nemá duchovní podstatu a nemůže získat duchovní zkušenost. Pes může mít vůli, která je přirozená a posílená výcvikem, ale taková schopnost mysli není duchovní silou a není srovnatelná s lidskou myslí, poněvadž není reflexivní—není výsledkem rozlišování vyšších a morálních významů, nebo výběrem duchovních a věčných hodnot. Právě vlastnictví takových schopností duchovního výběru a volby pravdy dělají smrtelného člověka morální bytostí, tvorem, obdařeným vlastnostmi duchovní odpovědnosti a potenciálem věčného života.“ Ježíš potom vysvětloval, že tato absence takových mentálních schopností u živočicha navždy neumožňuje zvířecímu světu vyvinout jazyk v čase, nebo prožít něco srovnatelného s pokračováním života osobnosti ve věčnosti. V důsledku lekce toho dne Ganid již nikdy nepřemýšlel o převtělování duší lidí do těl zvířat.

130:2.9 (1431.4) Následující den to Ganid všechno pověděl svému otci a pak v odpověď na otázku Gonoda Ježíš vysvětlil, že „úmysly lidí, které jsou spojeny pouze se světským rozhodováním, týkající se materiálních problémů živočišné existence, jsou odsouzeny k zániku v čase. Ti, kteří dělají šlechetná morální rozhodnutí a rozhodné duchovní volby, se proto postupně ztotožňují s pobývajícím v nich božským duchem a tím se více přeměňují v hodnoty věčného bytí—nekončícího rozvoje v božské službě.

^{130:2.10 (1431.5)} V ten samý den jsme poprvé uslyšeli epochální pravdu, která, vyjádřena současným jazykem, by zněla: „Vůle je ten projev lidské mysli, který umožňuje subjektivnímu vědomí vyjádřit se objektivně a poznat fenomén snahy podobat se Bohu.“ A právě v tomto stejném smyslu každá přemýšlející a duchovně uvědomělá bytost se může stát tvořivou.

3. V Alexandrii

^{130:3.1 (1432.1)} Pobyt v Cesarei byl bohatý událostmi a když byla loď připravena, jednoho dne odpoledne Ježíš a jeho dva přátelé odpluli do Alexandrie v Egyptě.

^{130:3.2 (1432.2)} Plavba do Alexandrie byla pro všechny tři velmi příjemná. Ganidovi se líbila cesta po moři a zaměstnával Ježíše odpovídáním na jeho otázky. Když se přiblížili k městskému přístavu, mladík byl nadšen pohledem na vysoký maják na ostrově Faros, který Alexandr propojil s molem na pevnině, čímž vytvořil dva velkolepé přístavy a tím udělal z Alexandrie námořní obchodní křižovatku Afriky, Asie a Evropy. Tento obrovský maják byl jedním ze sedmi divů světa a byl předchůdcem následujících majáků. Vstali brzy ráno, aby spatřili skvostné zařízení na záchranu života, vytvořené člověkem a uprostřed výkřiků Ganida Ježíš řekl: „A ty, můj synu, budeš jako tento maják až se vrátíš do Indie, dokonce i poté, kdy tvůj otec bude uložen na věčný odpočinek. Budeš ukazovat cestu všem, kteří tak touží doplout do přístavu spasení a bezpečí.“ A stisknův Ježíšovu ruku, Ganid řekl: „Ano, budu.“

^{130:3.3 (1432.3)} A my opět připomínáme, že raní učitelé křesťanského náboženství udělali velkou chybu, když výlučně zaměřili svoji pozornost na západní civilizaci římského světa. Učení Ježíše,

tak jak byla vnímána mezopotamskými křesťany prvního století, by byla snadno a rychle přijata různými skupinami asijských věřících.

^{130:3.4 (1432.4)} Za necelé čtyři hodiny po přistání se ubytovali téměř na samém konci dlouhé a široké třídy, která byla třicet metrů široká a osm kilometrů dlouhá a táhla se až na samou západní hranici tohoto města s milionem obyvatel. Po první prohlídce hlavních zajímavostí města—university (musea), knihovny, královského mausolea Alexandra, paláce, chrámu Neptuna, divadla a gymnázia—Gonod se vydal za svými obchody a Ježíš a Ganid šli do knihovny, největší na světě. Bylo zde shromážděno téměř milion rukopisů z celého civilizovaného světa: Řecka, Říma, Palestiny, Parthie, Indie, Číny a také Japonska. V této knihovně Ganid uviděl největší světovou kolekci indické literatury; a tady strávili nějakou dobu každý den během jejich pobytu v Alexandrii. Ježíš pověděl Ganidovi o tady provedeném překladu hebrejských svatých knih do řečtiny. A stále znovu a znovu spolu diskutovali o všech náboženstvích světa a Ježíš se přitom snažil upozornit tuto mladou mysl na pravdu, která se v každém z nich nachází, vždy dodávajíc: „Ale Jahve je Bohem, který vznikl ze zjevení Melkisedeka a úmluvy Abrahama. Židé byli potomci Abrahama a následně osídlili tu samou zemi, ve které žil a učil Melkisedek a odkud poslal učitele do celého světa; a jejich náboženství se časem stalo zobrazením jasnějšího uznání Pána Boha Izraele jako nebeského Vesmírného Otce, než tomu bylo v ostatních světových náboženstvích.

^{130:3.5 (1432.5)} Pod vedením Ježíše se Ganid seznámil s učením všech těch světových náboženství, která uznávala

Univerzální Božstvo, přestože více či méně mohla uznávat i podřízená božstva. Po mnoha rozhovorech Ježíš a Ganid usoudili, že Římané v jejich náboženství nemají žádného opravdového Boha, že jejich náboženství nebylo ničím jiným, než uctíváním císaře. O Řecích došli k závěru, že mají filozofii, ale sotva náboženství, uznávající osobního Boha. Mysteriózními kulty se přestali zajímat kvůli jejich matoucí mnohočetnosti a protože jejich různorodé koncepce Božstva se jevily jako odvozeniny z jiných a starších náboženství.

130:3.6 (1433.1) Ačkoliv tyto překlady byly udělány v Alexandrii, Ganid si tato učení uspořádal a přidal k nim své vlastní závěry až na konci jejich pobytu v Římě. Byl velmi překvapen zjištěním, že všichni nejlepší autoři světové náboženské literatury více či méně jasně uznávali existenci věčného Boha a hodně se shodovali v jeho charakteru a jeho vztahu ke smrtelnému člověku.

130:3.7 (1433.2) Během jejich pobytu v Alexandrii Ježíš a Ganid trávili hodně času v museu. Toto museum nebylo sbírkou vzácných předmětů, ale spíše universitou výtvarného umění, vědy a literatury. Vzdělání profesori tady dávali denní lekce a v té době to bylo intelektuální centrum západního světa. Den za dnem Ježíš tyto lekce překládal Ganidovi a jednoho dne v druhém týdnu se mladík ozval: „Učiteli Jóšuo, ty toho víš víc než tito profesori, ty bys měl vystoupit a povědět jim o těch významných věcech, o kterých si povídal mně; oni jsou zaslepeni přílišným přemýšlením. Promluvím si se svým otcem, aby to zařídil.“ Ježíš se usmál a řekl: „Z tebe mluví obdiv žáka, ale tito učitelé nechtějí, abychom je my poučovali. Pýcha neoduševnělého učení je jednou z proradných věcí v

lidské zkušenosti. Opravdový učitel zachovává svoji intelektuální čestnost tím, že stále zůstává žákem.“

130:3.8 (1433.3) Alexandrie byla městem smíšené kultury Západu a vedle Říma byla největší a nejvelkolepější na světě. Byla tady největší židovská synagoga na světě, sídlo alexandrijského nejvyššího židovského úřadu—sanhedrín—rada sedmdesáti vládnoucích starších.

130:3.9 (1433.4) Mezi mnoha lidmi, se kterými Gonod vyjednával obchody, byl jeden židovský bankéř, Alexandr, jehož bratr Filón byl známý náboženský filozof té doby. Filón se pokoušel o chvályhodný, ale nesmírně obtížný úkol sladit řeckou filozofii a hebrejskou teologii. Ganid a Ježíš velmi často hovořili o Filónově učení a doufali, že navštíví některé z jeho přednášek, ale během celého jejich pobytu v Alexandrii tento slavný helénistický Žid ležel nemocný v posteli.

130:3.10 (1433.5) Ježíš Ganida hodně naučil z řecké filozofie a stoických doktrín, ale přesvědčil tohoto mladíka o tom, že tyto systémy víry, stejně jako nejasná učení některých z jeho vlastních lidí, byla náboženstvím pouze v tom smyslu, že vedla lidi k nalezení Boha a prožití živé zkušenosti v poznání Věčného.

4. Rozprava o realitě

130:4.1 (1433.6) Večer před odjezdem z Alexandrie Ganid a Ježíš měli dlouhý rozhovor s jedním ze státních profesorů university, který jim přednášel o učení Platóna. Ježíš tomuto učenému řeckému učiteli překládal, ale nevyslovil nic ze svého vlastního učení, aby vyvrátil řeckou filozofii. Gonod ten večer měl

obchodní jednání mimo dům a tak, když profesor odešel, učitel a jeho žák měli dlouhý a upřímný rozhovor o doktrínách Platóna. Ačkoliv Ježíš, s řadou výhrad, souhlasil s některými řeckými učenými, která pojednávala o teorii, že materiální věci světa jsou stínovými odrazy neviditelných, ale skutečnějších duchovních realit, snažil se vytvořit věrohodnější základy pro mladíkovu myšlení. Proto začal dlouhou rozpravu o principu reality ve vesmírech. V podstatě a v současném jazyce Ježíš Ganidovi řekl:

^{130:4.2 (1434.1)} Zdroj vesmírné reality je Nekonečný. Materiální věci konečného tvoření jsou časoprostorovými odrazy Rajského Modelu a Univerzální Mysli věčného Boha. Příčinnost ve fyzickém světě, sebe-uvědomování v intelektuálním světě a evolující individuálnost v duchovním světě—tyto reality, projektované v univerzálním měřítku, sloučené ve věčné souvztažnosti a poznávané jako dokonalost kvality a božskost hodnoty—vytvářejí realitu Nejvyššího. Ale ve stále se měnícím vesmíru zůstává Původní Osobnost příčinnosti, rozumovosti a duchovní zkušenosti neměnná, absolutní. Všechny věci, dokonce i ve věčném vesmíru neomezených hodnot a božských vlastností se mohou, a často to dělají, měnit, kromě Absoluten a toho, co získalo absolutní fyzický status, absolutní intelektuální obsazení, nebo absolutní duchovní identitu.

^{130:4.3 (1434.2)} Nejvyšší úroveň, na kterou konečný tvor může postoupit, je uznání Vesmírného Otce a poznání Nejvyššího. A i potom takové bytosti, dosáhnuvši svého cíle, pokračují v prožívání změn v pohybech fyzického světa a v jeho materiálních jevech. Mimoto i nadále si uvědomují vývoj svojí individuálnosti v pokračujícím vzestupu duchovním vesmírem

a také si více a více uvědomují intelektuální kosmos a svých reakcí na něho. Pouze díky dokonalosti, harmonii a jednotnosti vůle se tvor může sjednotit s Tvořitelem; a takový stav božskosti je dosažen a udržen tvorem pouze tehdy, když pokračuje žít v čase a věčnosti v neustálé podřízenosti své konečné vůli božské vůli Tvořitele. Touha vykonávat vůli Otce musí být vždy nejvyšší v duši a převládající v mysli vzestupujícího Božího syna.

130:4.4 (1434.3) Jednooký člověk nemůže doufat, že uvidí hloubku perspektivy. A také jednostranní materiální vědci, nebo jednostranní duchovní mystici a alegorici nemohou správně uvidět a dostatečně pochopit opravdové hloubky vesmírné reality. Všechny pravé hodnoty zkušenosti tvora jsou skryty v hloubce poznání.

130:4.5 (1434.4) Neinteligentní příčinnost není schopna vyvinout rafinované a složité ze surového a jednoduchého, stejně jako neduchovní zkušenost nemůže vyvinout božské charaktery věčného života z materiálních myslí smrtelníků času. Jedna vlastnost vesmíru, která tak výlučně charakterizuje nekonečné Božstvo, je nekončící tvořivé poskytování osobnosti, která je schopna žít věčně v procesu postupného dosažení Božstva.

130:4.6 (1434.5) Osobnost je tím kosmickým darem, tím aspektem vesmírné reality, která může koexistovat v podmínkách neomezených změn a současně zachovávat svoji identitu v samé přítomnosti všech takových změn ve věčnosti.

130:4.7 (1434.6) Život je přizpůsobování se původní kosmické příčinnosti k požadavkům a možnostem vesmírných situací a vzniká působením Univerzální Mysli a aktivací duchovní jiskry

Boha, který je duch. Smysl života je v jeho schopnosti k přizpůsobování; hodnota života je v jeho schopnosti k rozvoji—dokonce až do výšin uvědomění si Boha.

130:4.8 (1434.7) Jestliže sebe si uvědomující život se nepřizpůsobí vesmíru, výsledkem je kosmická disharmonie. Účelový odklon vůle osobnosti od směru vesmírů končí v intelektuální izolaci, oddělení osobnosti. Ztráta vnitřního řídicího ducha má za následek duchovní ukončení existence. Tímto způsobem se potom inteligentní a sám o soběvyvíjející se život stává nevyvratitelným důkazem existence smysluplného vesmírného vyjadřování vůle božského Tvořitele. A tento život, ve své celistvosti, usiluje o vyšší hodnoty a směřuje ke svému konečnému cíli, Vesmírnému Otci.

130:4.9 (1435.1) Pouze stupeň činí rozdíl mezi úrovní rozumu člověka a zvířat, kromě vyšších a poloduchovních funkcí intelektu. Proto zvířata (neznajíc úctu a moudrost) nemohou poznat nadvědomí—uvědomění si vědomí. Zvířecí rozum si pouze uvědomuje objektivní vesmír.

130:4.10 (1435.2) Vědění je sféra materiální mysli, mysli, rozeznávající fakta. Pravda je oblast duchovního obdaření intelektu, uvědomujícího si toho faktu, že zná Boha. Vědění je prokazatelné; pravda je prožitá zkušenost. Vědění je majetkem mysli; pravda je zkušeností duše, rozvíjejícího se „já“. Vědění je funkcí neduchovní úrovně; pravda je stupeň intelektuálně-duchovní úrovně vesmírů. Oko materiální mysli vnímá svět faktickým věděním; oko oduševnělého intelektu vidí svět pravých hodnot. Tyto dva pohledy, synchronizované a sladěné, odhalují svět reality, ve kterém moudrost interpretuje jevy vesmíru na základě vzrůstající osobní zkušenosti.

^{130:4.11 (1435.3)} Pochybení (zlo) je trest za nedokonalost. Příznaky nedokonalosti, nebo fakta nesprávného přizpůsobení jsou odhalovány na materiální úrovni pomocí kritického pozorování a vědeckou analýzou; na morální úrovni pomocí lidské zkušenosti. Přítomnost zla je důkazem pochybeních myslí a nevyzrálosti vyvíjející se individuálnosti. Zlo je proto také mírou nedokonalosti interpretace vesmíru. Předpoklad pro děláni chyb je spojen s nabýváním moudrosti—cesta rozvoje od částečného a dočasného k dokonalému a věčnému, od relativního a nedokonalého ke konečnému a dokonalému. Pochybení je stínem relativní neúplnosti, který musí nutně dopadnout na vzestupnou cestu člověka vesmírem k Rajské dokonalosti. Pochybení (zlo) není skutečnou vesmírnou vlastností; je to pouze pozorování relativity ve vztahu nedokonalosti nedokončené konečné úrovně k vzestupujícím úrovním Nejvyššího a Konečného.

^{130:4.12 (1435.4)} Přestože všechno toto Ježíš řekl mladíkovi v jazyce, nejvhodnějším pro jeho pochopení, v závěru rozpravy měl Ganid těžké oči a brzy upadl do spánku. Následující ráno vstali velmi časně, aby se nalodili na loď, odplouvající do Lasai na ostrově Kréta. Ale ještě než vstoupili na loď, mladík měl ještě další otázky o zlu, na které Ježíš odpověděl takto:

^{130:4.13 (1435.5)} Zlo je relativní pojem. Vzniká z pozorování nedokonalostí, které se objevují ve stínu, vrhaném konečným vesmírem věcí a bytostí a jako takové, neboť takový kosmos zastiňuje živé světlo vesmírného vyjádření věčných realit Nekonečného.

^{130:4.14 (1435.6)} Potenciální zlo je spojeno s nevyhnutelnou neúplností odhalení Boha jako časoprostorově omezeného

vyjádření nekonečnosti a věčnosti. Fakt přítomnosti částečného vedle úplného tvoří relativitu reality, vytváří nezbytnost intelektuální volby a zakládá hodnotové úrovně duchovního vnímání a reakcí. Neúplná a konečná představa o Nekonečném, existující v dočasných a ohraničených myslích tvorů, je sama o sobě potenciálním zlem. Ale rozšiřování pochybení kvůli neopodstatněné nedokonalosti v náležité duchovní nápravě těchto původně skrytých intelektuálních rozporů a duchovních nedostatků se rovná uskutečnění opravdového zla.

130:4.15 (1436.1) Všechny statické, mrtvé, koncepce jsou potenciálním zlem. Konečný stín relativní a živé pravdy se neustále pohybuje. Statické koncepce nevyhnutelně brzdí vědu, politiku, společnost a náboženství. Statické koncepce mohou představovat určitou vědomost, ale trpí nedostatkem moudrosti a postrádají pravdu. Ale nedovolte pojmu relativity vás oklamat natolik, že nedokážete uvidět koordinaci vesmíru pod vedením kosmické mysli a jeho stabilizovaného řízení energií a duchem Nejvyššího.

5. Na ostrově Kréta

130:5.1 (1436.2) Hlavním účelem plavby našich cestujících na Krétu byl odpočinek, zábava, výpravy po ostrově a výstupy do hor. Kréťané té doby neměli u sousedních národů záviděníhodnou reputaci. Nicméně, Ježíš a Ganid získali mnoho duší pro vyšší úroveň myšlení a žití a tím položili základy pro rychlé přijetí pozdějších evangelických učení, když tam přišli první kazatelé z Jerusalemu. Ježíš tyto Kréťany miloval, přestože se o nich později Pavel nevlídně vyjádřil, když na tento ostrov poslal Tita, aby tam reorganizoval jejich církve.

130:5.2 (1436.3) Tady, v horské části Kréty, měl Ježíš první dlouhý rozhovor s Gonodem o náboženství. Na otce udělal tento hovor velký dojem a řekl: „Nedivím se, že chlapec věří všemu, co říkáš, ale já jsem nikdy nevěděl, že takové náboženství měli také v Jerusalemu, nemluvě o Damašku.“ Bylo to právě během pobytu na tomto ostrově, kdy Gonod poprvé navrhl Ježíšovi, aby se s nimi vrátil do Indie a Ganida těšila myšlenka, že Ježíš bude možná s tímto návrhem souhlasit.

130:5.3 (1436.4) Jednoho dne, když se Ganid Ježíše zeptal, proč se nevěnuje učitelské práci na veřejnosti, Ježíš řekl: „Můj synu, všechno musí počkat na svůj čas. Narodíš se na tento svět, ale žádná horlivost a žádná netrpělivost ti nepomohou vyrůst. Ve všech těchto věcech musíš čekat na svůj čas. Pouze sám čas umožní uzrát zeleným plodům na stromě. Období následující období a západ slunce následuje východ slunce pouze v průběhu času. Já jsem nyní s tebou a tvým otcem na cestě do Říma a to je pro dnešek dostačující. Moje zítra je zcela v rukou mého nebeského Otce.“ A potom pověděl Ganidovi příběh o Mojžíšovi a čtyřiceti letech ostražitého čekání a nepřetržité přípravy.

130:5.4 (1436.5) Při návštěvě Tichého Přístavu se stala jedna věc, na kterou Ganid nikdy nezapomněl; vzpomínka na tuto příhodu v něm vždy vzbudila touhu, že by mohl dělat něco pro změnu kastovního systému ve své rodné Indii. Opilý zvrhlík napadal na veřejné cestě mladou otrokyni. Když Ježíš viděl v jaké situaci se dívka nachází, rychle tam přiběhl a děvče odtáhl od zuřícího muže. Zatímco vyděšené dítě se k němu pevně tisklo, on svojí pevnou nataženou paží držel rozčileného muže v bezpečné vzdálenosti tak dlouho, až se ubohý chlapík úplně

vyčerpal bitím vzduchu svými zlostnými údery. Ganid cítil silný impuls jít Ježíšovi na pomoc, ale jeho otec mu to nedovolil. Přestože nemluvili jazykem té dívky, ona ocenila jejich milosrdný čin a dala jim najevo srdečné poděkování, když ji všichni tři doprovodili domů. Toto byl pravděpodobně nejbližší osobní střet se svými lidskými druhy, jaký kdy Ježíš měl v průběhu celého svého života v těle. Ale ten večer měl obtížný úkol vysvětlit Ganidovi, proč toho opilého muže neuhodil. Ganid si myslel, že tento muž měl být uhozen přinejmenším tolikrát, kolikrát on uhodil dívku.

6. Mladý muž, který se bál

130:6.1 (1437.1) Když byli v horách, Ježíš měl dlouhý rozhovor s jedním bázlivým a sklíčeným mladým mužem. Neschopen čerpat útěchu a odvahu ze styku se svými druhy, tento mladík se snažil žít osamoceně v horách; vyrostl s pocitem beznaděje a méněcennosti. Tyto přirozené sklony byly posíleny četnými těžkými okolnostmi, které chlapce potkaly v jeho životě. Především to byla ztráta jeho otce, když mu bylo dvanáct let. Když se potkali, Ježíš řekl: „Zdravím tě, můj příteli! Proč tak sklíčený v takový krásný den? Jestli se ti něco smutného stalo, snad ti v tom já mohu nějak pomoci. V každém případě mně to udělá opravdovou radost nabídnout ti mé služby.“

130:6.2 (1437.2) Mladý muž byl však neochoten promluvit a tak se Ježíš napodruhé pokusil přiblížit k jeho duši se slovy: „Já rozumím, že jsi přišel do těchto hor, abys byl pryč od lidí; takže je pochopitelné, že nechceš se mnou mluvit, ale já bych chtěl vědět, zdali se v těchto horách vyznáš, víš, kam ty stezky vedou? a mimochodem, mohl bys mně ukázat, jak se nejlépe dostat do Fenixu?“ Tento mladík se opravdu vyznal velmi

dobře v těchto horách a projevil upřímný zájem vysvětlit Ježíšovi cestu do Fenixu, takže mu na zemi nakreslil všechny stezky a vysvětlil mu každý potřebný detail. Ale byl překvapen a zaskočen, když se Ježíš rozloučil pozdravem buď zdráv a vypadalo to na to, že se chystá odejít, když se náhle k němu obrátil se slovy: „Já dobře vím, že si přeješ být ponechán ve své bezútěšnosti, ale z mé strany by to nebylo ani přátelské, ani slušné, aby se mně dostalo od tebe takové štědré pomoci jak nalézt nejlepší cestu do Fenixu a pak tě bezmyšlenkovitě opustit, aniž se alespoň nepokusit odpovědět na tvoji naléhavou prosbu o pomoc a radu ohledně nejlepší cesty k cíli osudu, kterou ve svém srdci hledáš, zatímco pobýváš tady v horách. Tak, jak ty znáš velmi dobře stezky do Fenixu, po kterých si mnohokrát prošel, tak já dobře znám cestu do města tvých zklamaných nadějí a zmařených přáních. A poněvadž jsi mně požádal o pomoc, já tě nezklamu.“ Mládenec byl již téměř zlomen, ale stačil zajímavě vybreptat: „Ale—já jsem tě o nic nepožádal—“ a Ježíš, pokládajíc jemnou ruku na jeho rameno, řekl: „Ne, synu, ne slovy, ale toužebnými pohledy ses dovolával mého srdce. Můj chlapče, obavy a beznaděj, napsané na tvé tváři, jsou výmluvnou prosbou o pomoc pro toho, kdo miluje své bližní. Posad' se na chvíli se mnou a já ti povím o stezkách služby a cestách štěstí, které vedou z vlastního utrpení k radostem láskyplných činností v bratrství lidí a ve službě nebeskému Bohu.“

130:6.3 (1437.3) V této chvíli mladík již velmi toužil promluvit si s Ježíšem a poklekl k jeho nohám úpěnlivě prosící Ježíše, aby mu pomohl, aby mu ukázal cestu úniku ze svého světa osobního utrpení a proher. Ježíš řekl: „Povstaň, Můj příteli! Jednej jako muž! Můžeš být obklopen malými nepřáteli a brzděn četnými

překážkami, ale velké věci a opravdové věci tohoto světa a vesmíru jsou na tvé straně. Slunce vychází každé ráno, aby tě pozdravilo, stejně jako zdraví nejmnější a nejbohatší lidi na zemi. Podívej, máš pevné tělo a silné svaly—tvoje fyzické schopnosti jsou nadprůměrné. Samozřejmě, jsou ti prakticky k ničemu, když sedíš tady v horách a truchlíš nad svým neštěstím, opravdovým i vymyšleným. Ale ty bys mohl s pomocí svého těla dělat velké věci, kdybys odtud co nejdříve odešel tam, kde na tebe tyto velké věci čekají. Snažíš se utéci před svým nešťastným „já“, ale to není možné. Ty a tvé životní problémy jsou skutečné; pokud budeš žít, nemůžeš jim uniknout. Ale podívej, tvá mysl je jasná a schopná. Tvoje silné tělo má inteligentní mysl, aby ho řídila. Zapoj svoji mysl do práce, aby vyřešila tvé problémy; nauč svůj intelekt pracovat pro tebe; nechtěj již déle být ovládán strachem jako nemyslicí živočich. Tvá mysl by měla být tvým odvážným spojencem při řešení tvých životních problémů, namísto toho, aby byla otrokem strachu a podmaněným sluhou sklíčenosti a zklamání. Ale nejcennější tvůj dar, potenciál dosažení podstatných cílů, je duch, který žije v tobě a který podnítí a bude inspirovat tvoji mysl tak, aby se ovládala a bude aktivovat tělo, jestliže ho vysvobodíš z okovů strachu a tím umožníš tvé duchovní podstatě začít své osvobozování se ze zla nečinnosti s pomocí mocné přítomnosti živé víry. A potom, tato víra okamžitě přemůže strach z lidí podmanivou přítomností této nové a všeovládající lásky ke svým druhům, která brzy přeplní tvoji duši v důsledku zrozeného vědomí v tvém srdci, že jsi dítětem Boha.

130:6.4 (1438.1) Dnes, můj synu, se znovu narodíš, budeš opět člověkem víry, odvahy a oddané služby lidem ve jménu Boha.

A když se znovu přizpůsobíš životu uvnitř sebe, rovněž se znovu přizpůsobíš vesmíru; znovu ses narodil—narodil ses v duchu—a od této chvíle tvůj život bude jedním vítězným činem. Potíže tě posílí; zklamání tě podnítlí; problémy budou výzvou; a překážky tě povzbudí. Povstaň, mladý muži! Rozluč se se životem, plného ponižujícího strachu a malomyslné zbabělosti. Pospěš zpět k povinnostem a žij svůj život v těle jako syn Boží, jako smrtelník, oddaný zušlechťující službě lidem na zemi a předurčený ke vznešené a věčné službě Bohu ve věčnosti.

130:6.5 (1438.2) A tento mladík, Fortune, se později stal vůdcem křesťanství na Krétě a blízkým spolupracovníkem Tita v jeho úsilí povznést krétské věřící.

130:6.6 (1438.3) Naši cestující byli dobře odpočinuti a plni sil, když jednoho dne v poledne odpluli do Kartága v severní Africe, zastavujíc se na dva dny v Kyréně. Tady Ježíš a Ganid poskytli první pomoc jinochovi jménem Rufus, který byl zraněn při havárii polámaného volského potahu. Odnegli ho domů k jeho matce a jeho otec, Šimon, neměl sebemenší představu o tom, že muž, jehož kříž později nesl na příkaz římského vojáka, byl ten cizinec, který kdysi pomohl jeho synovi.

7. V Kartágu—rozprava o čase a prostoru

130:7.1 (1438.4) Většinu času na cestě do Kartága trávil Ježíš rozhovory se svými spolucestujícími o věcech sociálních, politických a obchodních; téměř vůbec nepadlo slovo o náboženství. Gonod a Ganid poprvé zjistili, že Ježíš je výborný vypravěč příběhů a neustále po něm chtěli, aby jim vyprávěl příběhy ze svého předchozího života v Galileji. Také se

dozvěděli, že byl v Galileji vychován a ne v Jerusalemu, nebo Damašku.

130:7.2 (1438.5) Když se Ganid zeptal, co by měl člověk dělat, aby si získal přátele, protože si všiml, že většina lidí, se kterými se setkali, si Ježíše oblíbila. Jeho učitel na to řekl: „Projev zájem o své druhy; nauč se je milovat a čekej na příležitost něco pro ně udělat, o čemž s určitostí víš, že si to opravdu přejí“ a potom citoval staré židovské přísloví: „Kdo chce mít přátele, musí sám být přátelský.“

130:7.3 (1439.1) V Kartágu měl Ježíš dlouhý a památný rozhovor s mithraitským knězem o nesmrtelnosti, o čase a věčnosti. Tento Peršan byl vzdělán v Alexandrii a upřímně toužil se od Ježíše učit. Vyložit to slovy dnešního jazyka, tak Ježíš na jeho mnoho otázek řekl v podstatě následující:

130:7.4 (1439.2) Čas je proud plynoucích přechodných událostí, vnímaných vědomím tvora. Čas je název, daný posloupnému uspořádání událostí, pomocí kterého se tyto události rozpoznávají a oddělují. Vesmírný prostor je spojený s fenoménem času při pohledu z jakékoliv vnitřní polohy, nacházející se vně nehybného obydlí—Ráje. Chod času se pouze odkrývá ve vztahu k něčemu, co se nepohybuje v prostoru jako časový jev. Ve vesmíru vesmírů, Ráj a jeho Božstva přesahují jak čas, tak i prostor. Na obydlených světech je lidská osobnost (ve které pobývá a kterou orientuje duch Rajského Otce) jedinou, s fyzickým světem spojenou realitou, která je schopna přesáhnout materiální posloupnost dočasných událostí.

130:7.5 (1439.3) Zvířata nevnímají čas jako lidé a dokonce člověku, kvůli jeho dílčímu a ohraničenému pohledu, se čas jeví jako sled událostí; ale jak člověk vzestupuje, jak postupuje směrem ke středu, rozšiřující se pohled na toto procesí událostí je takový, že je viděno stále více a více ve své ucelenosti. To, co se dříve jevílo jako sled událostí, bude potom viděno jako ucelený a dokonale spojený cyklus; takto bude poznání kruhové současnosti vzrůstající měrou vytěšňovat předchozí vědomí lineárního sledu událostí.

130:7.6 (1439.4) Existuje sedm rozdílných koncepcí prostoru, podmíněného časem. Prostor je měřen časem, a ne čas prostorem. Zmatek ve vnímání vědce vychází z neschopnosti uznat realitu prostoru. Prostor není pouze intelektuální představa o změnách vzájemných poloh vesmírných objektů. Prostor není prázdný a jediná věc, známá člověku, která je schopna, i když jen částečně, přesáhnout prostor, je mysl. Mysl je schopna působit nezávisle na koncepci prostorové souvislosti materiálních objektů. Prostor je relativně a poměrně konečným pro všechny bytosti statusu tvorů. Čím více se vědomí přibližuje k uvědomění si sedmi kosmických rozměrů, tím více se koncepce potenciálního prostoru přibližuje ke konečnosti. Ale prostorový potenciál je opravdu konečným pouze na absolutní úrovni.

130:7.7 (1439.5) Musí být zřejmé, že vesmírná realita má rozšiřující a vždy relativní význam na vzestupujících a zdokonalujících se úrovních kosmu. V konečném smyslu, přeživší smrtelníci získávají identitu v sedmi rozměrovém vesmíru.

130:7.8 (1439.6) Časoprostorová představa mysli materiálního původu je předurčena projít postupným rozšiřováním, tak jak vědomá

a vnímající osobnost postupuje na nové úrovni vesmírů. Když člověk dosáhne mysli, nacházející se mezi materiálními a duchovními stadii existence, jeho představy o čase a prostoru se nesmírně rozšíří jak ve vztahu ke kvalitě vnímání, tak i ve vztahu ke kvantitě zkušeností. Rozšiřující se kosmické představy rozvíjející se duchovní osobnosti jsou důsledkem prohloubení jak hloubky vnímání, tak i rozsahu vědomí. A jak osobnost postupuje dále, nahoru a ke středu, k transcendentálním úrovním podobenství Božstvu, představa o časoprostoru se bude stále více přibližovat bezčasovým a bezprostorovým koncepcím Absoluten. V relativním smyslu a s dosažením transcendentální úrovně, tyto koncepce absolutní úrovně budou vnímány dětmi konečného osudu.

8. Na cestě do Neapole a Říma

^{130:8.1 (1440.1)} První zastávkou na cestě do Itálie byl ostrov Malta. Tady měl Ježíš dlouhý rozhovor se sklíčeným a zdrceným mladým mužem jménem Klaudius. Tento mládenec rozmýšlel o tom, že si vezme život, ale když skončil rozhovor s písařem z Damašku, řekl: „Budu čelit životu jako muž; skončil jsem s rolí zbabělce. Vráť se zpět mezi lidi a začnu všechno úplně znovu.“ Brzy se stal horlivým kazatelem kyniků a ještě později se připojil k Petrovi v hlásání křesťanství v Římě a Neapoli a po smrti Petra odešel kázat evangelium do Španělska. Ale nikdy nevěděl, že člověk, který ho inspiroval na Maltě, byl Ježíš, kterého později prohlašoval za Spasitele světa.

^{130:8.2 (1440.2)} V Syrakusách strávili celý týden. Pozoruhodnou událostí v době jejich zastávky bylo obnovení víry Ezry, zločinného Žida, který vedl hostinec, kde se Ježíš a jeho společníci zastavili. Ezra byl nadšen Ježíšovým přístupem a

požádal ho, aby mu pomohl navrátit se k víře Izraele. Svoji beznaděj vyjádřil slovy: „Chci být věrným synem Abrahama, ale nemohu nalézt Boha.“ Jestli opravdu chceš nalézt Boha, tak samotná touha je důkazem, žeš ho již našel. Tvůj problém není v tom, že nemůžeš nalézt Boha, protože Otec již našel tebe; tvůj problém je prostě v tom, že ty Boha neznáš. Nečetl jsi v proroku Jeremjáši: „Hledejte mne a naleznete mne, jestli mne budete hledat celým svým srdcem?“ A neřekl ještě tento stejný prorok: „A já vám dám srdce, abyste mne poznali, že já jsem Hospodin a vy budete mým národem a já budu váš Bůh?“ A nečetl jsi také ve svatých spisech: „On se dívá na svůj lid a jestli kdokoliv řekne: zhřešil jsem a zničil co bylo správné a nepřineslo mně to užitek, potom Bůh vyvede tohoto člověka z temnoty a ten uvidí světlo?“ A Ezra našel Boha a ukonejšil svoji duši. Později tento Žid, ve spolupráci s bohatými řeckými novověrci, postavil první křesťanský kostel v Syrakusách.

^{130:8.3 (1440.3)} V Messině se zastavili jenom na jeden den, ale to bylo dost dlouho na to, aby se změnil život malého chlapce, prodavače ovoce, od kterého Ježíš koupil ovoce a na oplátku ho nasýtil chlebem života. Mladík nikdy nezapomněl na slova Ježíše a jeho laskavý pohled, který je doprovázel, když pokládal jeho ruku na chlapcovo rameno a řekl: „Sbohem, můj chlapče, buď statečný až vyrosteš v muže a poté, až tvé tělo bude nasyceno, nauč se také sytit duši. A můj nebeský Otec bude s tebou a bude ti ukazovat cestu.“ Jinoch se stal stoupencem mithraismu a později se obrátil na křesťanskou víru.

^{130:8.4 (1440.4)} Konečně dorazili do Neapole a cítili, že nejsou daleko od svého cíle, Říma. Gonod měl v Neapoli mnoho obchodních

jednání a kromě času, který Ježíš musel věnovat překládání, on a Ganid trávili svůj volný čas návštěvami a prohlídkami města. Ganid se stával mistrem ve vyhledávání těch lidí, kteří se zdají, že potřebují pomoc. V tomto městě viděli hodně chudoby a rozdali mnoho almužny. Ale Ganid nikdy nepochopil význam Ježíšových slov, když dal uličnímu žebrákovi peníze, ale odmítl se zastavit a utěšit tohoto člověka několika laskavými slovy. Ježíš řekl: „Proč ztrácet slova na někom, kdo není schopen pochopit význam toho, co říkáš? Duch Otce nemůže naučit a spasit toho, kdo nemá schopnost stát se synem.“ Tím Ježíš myslel, že ten člověk nebyl normální a nebyl schopen reagovat na duchovní vedení.

^{130:8.5 (1441.1)} V Neapoli se nepříhodilo nic mimořádného; Ježíš s mladíkem prochodili celé město a svými úsměvy roznášeli radost stovkám mužů, žen a dětí.

^{130:8.6 (1441.2)} Odtud se vypravili do Říma přes Kapui, kde zůstali tři dny. Po Via Appia šli vedle svých naložených soumarů směrem k Římu a všichni tři se nemohli dočkat, až uvidí toto centrum impéria a nejvýznamnější město na celém světě.

Kapitola 131

Světová náboženství

^{131:0.1 (1442.1)} BĚHEM pobytu Ježíše, Gonoda a Ganida v Alexandrii jinoch Ganid strávil hodně svého času a nemalou sumu otcových peněz na shromažďování učení světových náboženství o Bohu a jeho vztazích se smrtelným člověkem. Ganid zaměstnal přes šedesát zkušených překladatelů při tvoření tohoto přehledu náboženských doktrín světa, týkajících se Božstev. A tady je nutno zdůraznit, že všechna tato učení,

zobrazující monoteizmus, byla ve většině případech odvozena, přímo či nepřímo, z kázáních misionářů Machiventy Melkisedeka, kteří se vypravili ze svého centra v Šálemu do všech konců světa, aby tam šířili učení o jediném Bohu—Nejsvrchovanějším.

^{131:0.2 (1442.2)} V následujícím textu je představen výtah z Ganidova rukopisu, který připravil v Alexandrii a v Římě a který se v Indii zachoval po dobu mnoha staletích po jeho smrti. Ganid sloučil tento materiál do deseti titulů, které jsou:

1. Kynizmus

^{131:1.1 (1442.3)} Pozůstatky učení učedníků Melkisedeka, s výjimkou těch, které přetrvávaly v židovském náboženství, byly nejlépe zachovány v doktrínách kyniků. Ganidova sbírka obsahovala následující:

^{131:1.2 (1442.4)} „Bůh je nejvyšší; on je Nejsvrchovanější nebes a země. Bůh je dokonalý okruh věčnosti a vládne vesmíru vesmírů. On je jediným tvůrcem nebes a země. To, co nařídí, se stane. Náš Bůh je jediný Bůh a je soucitný a milosrdný. Všechno, co je vznešené, posvátné, pravdivé a krásné je podobné našemu Bohu. Nejsvrchovanější je světlo nebes a země; je Bůh východu, západu, severu a jihu.

^{131:1.3 (1442.5)} I když země pomine, zářivá tvář Nejvyššího zůstane vznešená a věhlasná. Nejsvrchovanější je první a poslední, je začátkem a koncem všeho. Je pouze jeden Bůh a jeho jméno je Pravda. Bůh je samo-existující a je prost veškerého hněvu a nenávisti; je nesmrtelný a nekonečný. Náš Bůh je všemohoucí a štědrý. Ačkoliv se projevuje mnoha způsoby, my uctíváme

pouze Boha samotného. Bůh ví všechno—naše tajemství a naše prohlášení; on také ví, co si každý z nás zaslouží. Jeho moc se vyrovná všemu.

131:1.4 (1442.6) Bůh přináší mír a spolehlivě chrání všechny, kteří se bojí a důvěřují mu. Dává spasení všem, kteří mu slouží. Všechno tvoření je v moci Nejsvrchovanějšího. Jeho božská láska pramení z posvátnosti jeho moci a soucit se rodí v síle jeho velikosti. Nejsvrchovanější rozhodl o spojení těla a duše a obdařil člověka svým vlastním duchem. To, co dělá člověk, musí skončit, ale to, co dělá Tvořitel, trvá věčně. My získáváme znalosti z lidské zkušenosti, ale moudrost nabýváme z úmyslů Nejsvrchovanějšího.

131:1.5 (1443.1) Bůh vylévá déšť na zemi, on je příčinou toho, že slunce svítí na klíčící obilí a on nám dává bohatou úrodu dobrých věcí tohoto života a věčné spasení v budoucím světě. Náš Bůh má nesmírnou moc; jeho jméno je Dokonalý a jeho podstata je nevysvětlitelná. Když jste nemocni, je to Nejsvrchovanější, kdo vás léčí. Bůh je plný dobra vůči všem lidem; nemáme žádného jiného takového přítele jako je Nejsvrchovanější. Jeho milosrdenství zaplňuje všechno a jeho laskavost obklopuje všechny duše. Nejsvrchovanější je neměnný; a je naším pomocníkem kdykoliv ho potřebujeme. Kdykoliv se obrátíte k modlitbě, vždy je tam tvář Nejsvrchovanějšího a připravené ucho našeho Boha. Můžete se ukrýt před lidmi, ale ne před Bohem. Bůh není daleko od nás; on je všudypřítomný. Bůh zaplňuje všechno a žije v srdci člověka, který uznává jeho svaté jméno. Tvoření je v Tvořiteli a Tvořitel je ve tvoření. Hledáme Nejsvrchovanějšího a pak ho

nalezneme ve svých srdcích. Vydáte se hledat drahého přítele a pak ho objevíte ve své duši.

131:1.6 (1443.2) Člověk, který ví o Bohu, se na všechny lidi dívá jako na rovné sebe; jsou jeho bratři. Ti, kdo jsou sobečtí, ti, kdo ignorují své bratry v těle, mají za odměnu jenom únavu. Ti, kdo milují své druhy a kdo mají čistá srdce, uvidí Boha. Bůh nikdy nezapomíná na upřímnost. On přivede čestné srdce k pravdě, protože Bůh je pravda.

131:1.7 (1443.3) Ve svém životě odstraníte pochybení a zdoláte zlo láskou k živé pravdě. Ve všech vašich vztazích s lidmi konejte dobro v odpověď na zlo. Hospodin Bůh je soucitný a láskyplný; on odpouští. Milujme Boha, protože nejdříve nás miloval on. Láskou Boha a jeho milosrdenstvím budeme spaseni. Chudí a bohatí lidé jsou bratři. Bůh je jejich Otec. Nedělej jiným zlo, které bys neudělal sobě.

131:1.8 (1443.4) Vždy vzývejte jeho jméno a jelikož věříte v jeho jméno, tak vaše modlitba bude vyslyšena. Jaká velká čest uctívat Nejsvrchovanějšího! Všechny světy a vesmíry uctívají Nejsvrchovanějšího. A ve všech svých modlitbách vzdávejte dík—vzestupte k uctívání. Pobožná úcta se vyhýbá zlu a zabraňuje hříchu. Vždy velebme jméno Nejsvrchovanějšího. Člověk, který se ukrývá v Nejsvrchovanějším, zakrývá své nedostatky od vesmírů. Když stojíte před Bohem s čistým srdcem, nemáte strach z žádného tvoření. Nejsvrchovanější je jako milující otec a matka; on nás oddaně miluje, své pozemské děti. Náš Bůh nám odpustí a povede naše kroky na cestách spasení. Vezme nás za ruku a přivede nás k sobě. Bůh spasí ty, kdo mu věří; on nenutí člověka sloužit jeho jménu.

131:1.9 (1443.5) Jestli víra v Nejsvrchovanějšího vstoupila do vašich srdcí, tak po všechny dny vašeho života budete osvobozeni od strachu. Netrapte se nad blahobytem bezbožných; nebojte se těch, kdo sprádají zlo; odvráťte duši od hříchu a vložte plnou svoji důvěru v Boží spasení. Unavená duše bloudícího smrtelníka nachází věčný odpočinek v náručí Nejsvrchovanějšího; moudrý člověk touží po božském objetí; pozemské dítě dychtí po bezpečnosti v objetí Vesmírného Otce. Ušlechtilý člověk usiluje o ten vyšší stav bytí, ve kterém duše smrtelníka splývá s duchem Nejvyššího. Bůh je spravedlivý: plody, nezískané z našich vlastních seteb na tomto světě, získáme v příštím světě“.

2. Judaizmus

131:2.1 (1444.1) Palestínští Kénijci zachránili mnoho z učení Melkisedeka a z těchto spisů, tak jak byly uchovány a pozměněny židy, Ježíš a Ganid udělali následující výtah:

131:2.2 (1444.2) „Na počátku Bůh stvořil nebe a zemi a všechny věci na ni. A pohleďte, všechno co stvořil, bylo velmi dobré. Hospodin je Bůh; není jiného, kromě něho nahoře na nebesích či dole na zemi. Proto milujte Hospodina, Boha vašeho, celým svým srdcem a celou vaší duší a celou vaší silou. Země bude naplněna vědomím Boha, tak jak vody naplňují moře. Nebesa hlásají slávu Boha a nebeská klenba je jeho dílem. Každý den pronášejí proslovy; každou noc přinášejí vědění. Neexistuje žádný jazyk či řeč, ve kterých by nebyl slyšen jejich hlas. Dílo Hospodina je velkolepé a s moudrostí vytvořil všechny věci; velikost Hospodina je neprozkoumatelná. On zná počet hvězd a všechny nazývá jejich jmény.

131:2.3 (1444.3) Moc Hospodina je nesmírná a jeho moudrost neskonalá. Říká Hospodin: „Tak, jak nebesa jsou výše než země, tak moje cesty jsou vyšší než vaše a moje myšlenky jsou vyšší než vaše myšlenky“. Bůh odkrývá hluboké a skryté věci, protože s ním pobývá světlo. Hospodin je soucitný a laskavý; je trpělivý a překypuje dobrotou a pravdou. Hospodin je dobrý a spravedlivý; pokorné přivede k pravdě. Okuste a uvidíte, že Bůh je dobrý! Požehnaný je člověk, který důvěřuje Bohu. Bůh je naše útočiště a síla, bezprostředně přítomná pomoc v potížích.

131:2.4 (1444.4) Laskavost Hospodina je věčná k těm, kteří ho uznávají a jeho spravedlnost je věčná i k dětem našich dětí. Hospodin je laskavý a plný soucitu. Hospodin je dobrý ke všem a citlivě milosrdný k celému svému tvoření; léčí zoufalé a obvazuje jejich rány. Kam půjdu od Božího ducha? Kam uprchnu od boží přítomnosti? Toto říká Nejvyšší a Vznešený, který obývá věčnost a jehož jméno je Svatý: „Žiji nahoře na svatém místě; a také s ním, kdo má kající srdce a pokorného ducha! Nikdo se nemůže ukrýt před naším Bohem, protože on zaplňuje nebesa a zemi. Ať se nebesa radují a ať země jásá. Ať všechny národy říkají: Hospodin vládne! Děkujte Bohu, protože jeho soucit trvá navždy.

131:2.5 (1444.5) Nebesa hlásají jeho spravedlnost a všechny národy vidí jeho slávu. Je to Bůh, který nás stvořil a ne my sebe; my jsme jeho národ, ovce na jeho pastvinách. Jeho soucit je věčný a jeho pravda přetrvává pro všechny generace. Náš Bůh je vládcem nad národy. Ať je země naplněna jeho slávou! Ať lidé velebí Boha pro jeho laskavost a pro jeho nádherné dary lidským dětem!

131:2.6 (1444.6) Bůh stvořil člověka o maličko méně božským a opatřil ho láskou a soucitem. Hospodin zná cestu poctivých a cesta nečestných zanikne. Respekt k Hospodinu je začátkem moudrosti; pochopení je poznání Nejvyššího. Říká Všemohoucí Bůh: „Jdi přede mnou a buď dokonalý.“ Nezapomeň, že pýcha předchází pád a pyšný duch předchází zkázu. Ten, kdo ovládá sám sebe, je mocnější než ten, kdo dobude město. Říká Hospodin Bůh, Svatý: „Návratem ke svému duchovnímu klidu budete spaseni; v tichosti a důvěře bude vaše síla.“ Ti, kdo čekají na Hospodina, obnoví svoji sílu; dostanou křídla jako orli. Poběží a neunaví se; půjdou a neochabnou. Hospodin vás zbaví vašeho strachu. Říká Hospodin: „Nebojte se, protože já jsem s vámi. Nelekejte se, protože já jsem váš Bůh. Já vám dám sílu; já vám pomůžu; ano, já vás budu podpírat pravou rukou mé spravedlnosti“.

131:2.7 (1445.1) Bůh je náš Otec; Hospodin je náš vykupitel. Bůh stvořil vesmírné davy a všechny je chrání. Jeho spravedlnost je jako hory a jeho soudnost je jako bezedný oceán. Dává nám pít z řeky svých radostí a v jeho světle my uvidíme světlo. Je vhodné děkovat Hospodinu a pět chválu Nejsvrchovanějšímu; projevovat láskyplnou laskavost ráno a božskou oddanost každou noc. Království Boží je království věčné; a jeho nadvláda přetrvá všechny generace. Hospodin je můj pastýř; nebudu nic požadovat. Pokládá mne na zelené pastviny; vede mne k tichým vodám. Uzdravuje moji duši. Vede mne po stezkách čestnosti. Ano, přestože jdu údolím ve stínu smrti, nebojím se žádného zla, protože Bůh je se mnou. Je nepochybné, že laskavost a soucit mne budou doprovázet po všechny dny mého života a já budu pobývat v domě Hospodina navěky.

131:2.8 (1445.2) Jahve je Bůh mého spasení; proto vkládám svoji důvěru v boží jméno. Budu důvěřovat Hospodinu celým svým srdcem; nebudu se spoléhat na své vlastní chápání. Na všech svých cestách ho budu brát na vědomí a on mne povede. Hospodin je spolehlivý; dodržuje slovo těch, kdo mu slouží; spravedlivý bude živ vírou. Jestli neděláš dobro, je to proto, že u dveří leží hřích; lidé sklízejí zlo jimi zaorané a hřích jimi zasety. Netrapte se kvůli darebákům. Hospodin vás neuslyší, jestli máte špatnost ve svém srdci; jestli hřešíte proti Bohu, ubližujete také své vlastní duši. Bůh bude soudit všechny lidské činy, dobré či zlé. Jak člověk myslí, takový je.

131:2.9 (1445.3) Hospodin je nablízku všem těm, kdo ho volají upřímně a pravdivě. Slzy mohou téct celou noc, ale ránem přichází radost. Veselé srdce dělá dobře jako lék. Bůh neodepře dobro těm, kteří jdou životem čestně. Uctívej Boha a dodržuj jeho přikázání, protože to je veškerá povinnost člověka. Tak hovoří Hospodin, který stvořil nebesa a který vytvořil zemi: „Není jiného Boha, kromě mne, Boha spravedlivého a spasitele. Obrátte se ke mně a budete spaseni, lidé všech konců země. Jestli mne hledáte a jestli mne hledáte celým svým srdcem, naleznete mne.“ Pokorní zdědí zemi a budou se těšit požehnanému míru. Každý, kdo seje špatnost, sklídí pohromu; ti, kdo sejí vítr, sklídí vichřici.

131:2.10 (1445.4) „Přijďte a posoudíme společně,“ říká Hospodin. „Třebaže vaše hříchy budou jako jasně červená barva, stanou se bílými jako sníh. Třebaže budou červené jako karmín, stanou se bílými jako ovčí vlna.“ Ale nečestní nebudou mít mír; jsou to vaše vlastní hříchy, které vám odepřely dobré věci. Bůh je zdraví mé duševní rovnováhy a radostí mé duše. Věčný Bůh je

moje síla; on je naším příbytkem a ochraňuje nás jeho věčné objetí. Hospodin je nablízku těm, kdo jsou zlomeni žalem; on spasí všechny ty, kdo se duchem podobají dětem. I čestný člověk může mít hodně trápení, ale Hospodin ho všech těchto strastí zbaví. Svěřte se Bohu—důvěřujte mu—a on bude konat. Ten, kdo žije v tajném příbytku Nejsvrchovanějšího, bude pobývat ve stínu Všemohoucího.

^{131:2.11 (1445.5)} „Miluj svého souseda jako sebe samého; neměj zášť proti žádnému člověku. Nedělej jinému to, co sám nenávidíš. Miluj svého bratra, protože Hospodin řekl: „Já budu milovat své děti štědře.“ Cesta čestných je jako zářivé světlo, které září více a více na cestě k dokonalosti. Ti moudří budou zářit jako nebeská klenba a ti, kteří přivedou mnoho lidí k čestnosti, budou jako hvězdy, navěky věků. Pomozte zlomyslnému opustit cestu zla a nečestnému člověku jeho vzdorovité myšlenky. Říká Hospodin: „Ať se obrátí ke mně a já k němu budu milosrdný; bohatě mu odpustím.“

^{131:2.12 (1446.1)} Říká Hospodin, stvořitel nebes a země: „Velký klid mají ti, kdo milují můj zákon. Má přikázání jsou: budeš mne milovat celým svým srdcem, nebudeš mít žádné jiné bohy kromě mne; nebudeš brát moje jméno nadarmo; nezapomeneš ctít šábes jako den klidu; cti otce svého a matku svou; nezabiješ; nespácháš cizoložství; nepokradeš; nebudeš křivě svědčit; nebudeš závistivý.“

^{131:2.13 (1446.1)} A všem těm, kdo milují Hospodina nadevše a své sousedy jako sebe samy, Bůh nebes říká: „Vykoupím vás z hrobu; zachráním vás od smrti. Budu milosrdný k vašim dětem stejně, jak k nim budu spravedlivý. Neřekl jsem o svých pozemských tvorech; vy jste synové živého Boha? A nemiluji

vás věčnou láskou? Nevyzval jsem vás, abyste se stali podobnými mne a pobývali navždy se mnou v Ráji?“

3. Buddhizmus

131:3.1 (1446.3) Ganid byl vzrušen, když zjistil jak blízko byl buddhizmus k tomu, aby se stal velkým a krásným náboženstvím bez Boha, bez osobního a univerzálního Božstva. Nicméně, našel záznam o určité dávné víře, která odrážela zřetelný vliv učení Melkisedekových misionářů, kteří působili v Indii ještě i za časů Buddhy. Ježíš a Ganid shromáždili následující výpisy z buddhistické literatury:

131:3.2 (1446.4) „Z čistého srdce bude tryskat radost k Nekonečnému; celé moje bytí bude v míru s touto nad-smrtnou radostí. Moje duše je naplněna spokojeností a moje srdce přetéká blaženou mírumilovnou důvěrou. Nemám strach; jsem zbaven úzkosti. Žiji v bezpečí a moji nepřátelé mne nemohou znepokojit. Jsem spokojen s plody mého přesvědčení. Zjistil jsem, že cesta k Nesmrtelnému je snadná. Modlím se za víru, která mne podporuje na dlouhé cestě; já vím, že nadpozemská víra mne nezklame. Já vím, že moji bratři budou prospívat, jestliže se naplní vírou k Nesmrtelnému, tou vírou, která vytváří skromnost, čestnost, moudrost, odvahu, vědomost a vytrvalost. Opusťme soužení a neznejme strach. Ve víře své se držme opravdové čestnosti a ryzí srdnatosti. Naučme se rozjímat o spravedlnosti a soucitu. Víra je pravým bohatstvím člověka; je to dar ctnosti a slávy.

131:3.3 (1446.5) Nečestnost je zavrženíhodná; hřích je opovrženíhodný. Zlo je hanebné, ať v myšlence, či v činech. Bolest a trápení doprovázejí zlo, tak jako prach doprovází vítr.

Štěstí a pokoj mysli doprovázejí čisté myšlení a mravný život jako stín doprovází hmotu materiálních věcí. Zlo je plodem chybně řízeného myšlení. Zlo vidí hřích tam, kde žádný hřích není; nevidí žádný hřích tam, kde hřích je. Zlo je cesta chybných dogmat. Ti, kdo se vyhýbají zlu tím, že vidí věci takové, jaké jsou, dosáhnou štěstí, protože přijímají pravdu. Ukončete vaše utrpení, nenávid'te hřích. Když vzhlednete k Ušlechtilému, celým svým srdcem se odvrátíte od hříchu. Neomlouvejte zlo; netolerujte hřích. Vaší snahou napravit hříchy minulosti získáváte sílu odolávat těmto tendencím v budoucnu. Rozvážnost se rodí z pokání. Za každý svůj poklesek se vyzpovídejte Ušlechtilému.

131:3.4 (1447.1) Veselost a radost jsou odměny za dobře vykonané činy pro slávu Nesmrtelného. Nikdo vás nemůže okrást o svobodu vaší vlastní mysli. Jestli víra vašeho náboženství osvobodila vaše srdce, jestli vaše mysl je jako hora stálá a pevná, potom bude mír duše proudit pokojně jako tekoucí řeka. Ti, kdo věří ve spasení, jsou navždy zbaveni chtivosti, závisti, nenávisti a falešných představ o bohatství. Přestože víra je energií lepšího života, vy sami si musíte vydobýt vaše vlastní spasení houževnatostí. Jestli si chcete být jisti vaším konečným spasením, pak dbejte na to, abyste se upřímně snažili vždy jednat čestně. Rozvíjejte ve svém srdci jistotu, která pramení uvnitř—tím poznáte nadšení z věčného spasení.

131:3.5 (1447.2) Žádný věřící nemůže doufat v dosažení osvícení, které přinese nesmrtelnou moudrost, když setrvává v lenosti, pohodlnosti, skleslosti, nečinnosti, nemravnosti a sobeckosti. Ale každý, kdo je pečlivý, prozíravý, přemýšlivý, zanícený a svědomitý—ještě v životě na zemi—může dosáhnout nejvyššího

osvícení, doprovázeného vyrovnaností a svobodou božské moudrosti. Pamatujte si, že každý čin bude odměněn. Zlo vede k soužení a hřích končí v mukách. Radost a štěstí jsou výsledkem spořádaného života. Také zločinec prožívá období milosti, než plně dozrají jeho zlé činy, ale nevyhnutelně musí přijít bohatá sklizeň plodů jeho zlého konání. Ať žádný člověk nepřemýšlí o hříchu lehkomylně a neříká si ve svém srdci: „Trest za špatné činy mne nepostihne.“ Co děláte jiným, stane se vám—podle soudu moudrosti. Bezpráví, spáchané na vašichruzích, se vrátí zpět k vám. Žádná bytost nemůže uniknout osudu svých činů.

^{131:3.6 (1447.3)} Hlupák si řekl: „Zlo mne neovládne“; ale bezpečí je dosaženo pouze tehdy, když duše žádá výtku a mysl usiluje o moudrost. Moudrý muž má ušlechtilou duši, která je přátelská uprostřed jeho nepřátel, pokojná mezi nepokojnými a štedrá mezi chamtivými. Sebeláska je jako plevel v úrodném poli. Sobeckost vede k trápení; neustálá starost zabíjí. Pokorná mysl přináší štěstí. Největším bojovníkem je ten, kdo zvítězí nad sebou samým a zkrotí sebe sama. Zdrženlivost ve všech věcech je prospěšná. Člověk je vznešenější osobou, když ctí počestnost a koná své povinnosti. Nenechejte zlost a nenávist, aby vás ovládly. O nikom nemluvte špatně. Spokojenost je největším bohatstvím. Co je dáno moudře, je dobře uloženo. Nedělejte jiným to, co si nepřejete, aby se stalo vám. Za zlo odplácej dobrem; překonej zlo dobrem.

^{131:3.7 (1447.4)} Čestná duše je více žádaná, než nadvláda nad celou zemí. Nesmrtelnost je cílem upřímnosti; smrt je konec bezohledného života. Ti, kdo jsou čestní, neumrou; ti bezohlední jsou už nyní mrtví. Požehnání jsou ti, kdo pochopí

nesmrtelný stav. Ti, kdo trýzní živé, ti těžko najde štěstí po smrti. Nesobečtí jdou do nebe, kde se radují z dokonalého štěstí nekonečné štědrosti a pokračují ve zvětšování ušlechtilosti. Každý smrtelník, který myslí čestně, mluví ušlechtilé a jedná nesobecky, se nestane ctnostným jenom v tomto krátkém životě, ale také, po rozpadu těla se bude radovat z krásy nebes.“

4. Hinduizmus

^{131:4.1 (1447.5)} Misionáři Melkisedeka šířili učení o jednom Bohu všude, kam přišli. Mnoho z této monoteistické doktríny, společně s jinými a předcházejícími koncepcemi, bylo zahrnuto do pozdějšího učení hinduizmu. Ježíš a Ganid udělali následující výpisy:

^{131:4.2 (1448.1)} „On je veliký Bůh, ve všech směrech nejvyšší. On je Hospodin, ve kterém je obsaženo všechno. On je tvořitelem a správcem vesmíru vesmírů. Bůh je jeden; je absolutně sám a samotný; je jediný. A tento jeden Bůh je náš Tvůrce a konečný osud duše. Nejvyšší nepopsatelně září; on je Světlo Světel. Každé srdce a každý svět jsou osvětleny tímto božím světlem. Bůh je náš ochránce—stojí po boku svých tvorů—a ti, kdo se naučí ho vidět, se stanou nesmrtelnými. Bůh je velký zdroj energie; on je Velká Duše. On má univerzální nadvládu nad vším. Tento jediný Bůh je láskyplný, nádherný a zbožňováníhodný. Náš Bůh má nejvyšší moc a setrvává v nejvyšším příbytku. Tato opravdová Osoba je věčná a božská; on je původní Pán nebes. Všichni proroci ho oslavovali a on sám se nám odhalil. My ho uctíváme. Ó, Nejvyšší Bytosti, zdroji bytostí, Pane tvoření a vládce vesmíru, odhal nám, tvým tvorům, moc, která tě dělá nehmotným! Bůh vytvořil slunce a hvězdy, on sám je zářivý, ryzí a samo-existující. Jeho věčná

vědomost je božsky moudrá. Věčný je neproniknutelný zlem. Poněvadž vesmír pochází z Boha, on ho náležitě řídí. On je příčina tvoření a proto všechny věci jsou v něm uloženy.

131:4.3 (1448.2) Bůh je spolehlivé útočiště každého dobrého člověka ve chvíli nouze; Nesmrtelný pečuje o celé lidstvo. Boží spasení je trvalé a jeho dobrota je milosrdná. On je milující ochránce, blahoslavený obránce. Říká Hospodin: „Pobývám v jejich vlastních duších jako lampa moudrosti. Já jsem velkolepost velkolepých a dobrota dobrých. Kde se dva, nebo tři shromáždí, já jsem tam také.“ Tvor nemůže uniknout přítomnosti Tvořitele. Hospodin dokonce počítá nekonečné mrkání oka každého smrtelníka; a my ctíme tuto božskou Bytost jako našeho neoddělitelného společníka. On je všeovládající, štědré, všudypřítomné a nekonečné dobro. Hospodin je náš vládce, úkryt a nejvyšší kontrolor; a jeho původní duch pobývá ve smrtelné duši. Věčný Svědek neřesti a ctnosti pobývá v lidském srdci. Dlouze se zamysleme nad obdivuhodným a božským oživovatelem; nechejme jeho ducha řídit naše myšlenky. Z tohoto nereálného světa nás ved' do reálného světa! Z temnoty nás vyved' ke světlu! Ze smrti nás přived' k nesmrtelnosti!

131:4.4 (1448.3) S našimi srdci, zbavených veškeré nenávisti, uctívejme věčného. Náš Bůh je Pánem modlitby; on slyší pláč svých dětí. Necht' všichni lidé podřídí své vůle jemu, Neochvějnému. Radujme se ze svobody Pánovy modlitby. Udělejte z modlitby vašeho nejvnitřnějšího přítele a uctívejte podporu svých duší. „Jestliže mne budete uctívat v lásce, říká Věčný, já vám dám moudrost, abyste mne dosáhli, protože moje úcta je čest pro všechny tvory.“ Bůh osvětluje sklíčené a

posiluje skleslé. Poněvadž Bůh je náš silný přítel, nemáme již více strach. Velebíme jméno nikdy podrobeného Dobývatele. Uctíváme ho proto, že je spolehlivým a věčným pomocníkem člověka. Bůh je náš neomylný vůdce a neselhávající průvodce. On je šlechetný rodič nebes a země, mající neomezenou energii a nekonečnou moudrost. Jeho nádhera je úžasná a jeho krása božská. On je nejvyšší záštitou vesmíru a stálým ochráncem věčného zákona. Náš Bůh je Pánem života a Podporovatelem všech lidí; je milovníkem lidstva a pomocníkem těch, kdo jsou v nesnázích. On je dárce našeho života a Bůh Pastýř lidských stád. Bůh je náš otec, bratr a přítel. A my toužíme poznat tohoto Boha v našem nitru.

131:4.5 (1448.4) Naučili jsme se získat víru skrze toužení našich srdcí. Dosáhli jsme moudrost potlačením našich smyslů a pomocí moudrosti jsme poznali mír v Nejvyšším. Ten, kdo je naplněn vírou, uctívá opravdově, když jeho vnitřní „já“ je soustředěno na Boha. Náš Bůh nosí nebesa jako plášť; on také obývá dalších šest rozsáhlých vesmírů. On je nadřazen a je nejvyšším ve všem. My žádáme odpuštění od Hospodina za všechna naše provinění proti našim druhům; a Náš duch nesnáší veškeré zlo; proto, Ó Pane, ochraň nás od nákazy hříchem. Modlíme se k Bohu jako utěšiteli, ochránci a spasiteli—k tomu, který nás miluje.

131:4.6 (1449.1) Duch Vesmírného Správce vniká do duše prostého tvora. Moudrý je ten člověk, který ctí Jednoho Boha. Ti, kteří usilují o dokonalost, musí opravdu znát Hospodina Nejvyššího. Nikdy se nebojí ten, kdo ví o blažené bezpečnosti Nejvyššího, protože Nejvyšší říká těm, kteří mu slouží: Nebojte se, protože já jsem s vámi.“ Bůh prozřetelnosti je náš Otec. Bůh je pravda.

A touhou Boha je to, aby mu jeho tvorové rozuměli—plně poznejte pravdu. Pravda je věčná; udržuje vesmír. Naše nejvyšší touha bude spojení s Nejvyšším. Velký Správce je původcem všech věcí—všechno vzniká z něho. A toto je souhrn povinností: necht' žádný člověk nedělá jinému to, co se i jemu protiví; neměj zlé úmysly, neuhod' toho, kdo uhodí tebe; přemož zlost soucitem a potlač nenávist laskavostí. A to všechno bychom měli dělat, protože Bůh je dobrý přítel a vlídný otec, který promíjí všechny naše pozemské prohřešky.

131:4.7 (1449.2) Bůh je náš Otec, země naše matka a vesmír naše rodiště. Bez Boha je duše zajatkyň; poznání Boha osvobozuje duši. Rozjímáním o Bohu, spojením s Bohem, přichází vysvobození z iluzí zla a konečné spasení od všech materiálních okovů. Když člověk odhrne oponu prostoru, potom přijde konec zla, protože člověk nalezl Boha. Ó Bože, zachraň nás od trojnásobné zkázy pekla—chtivosti, hněvu a hrabivosti! Ó duše, připrav se na duchovní boj za nesmrtelnost! Když přichází konec smrtelného života, neváhej opustit toto tělo pro vhodnější a krásnější formu a probudit se v oblastech Nejvyššího a Nesmrtelného, kde není strach, smutek, hlad, žízeň či smrt. Poznat Boha, znamená přetrhat řetězy smrti. Duše, znající Boha, stoupá vesmírem tak, jako se smetana objevuje na povrchu mléka. My ctíme Boha, všudypřítomný vliv, Velikou Duši, která neustále pobývá v srdcích svých tvorů. A ti, kdo ví, že Bůh je usídlen v lidském srdci, jsou předurčení stát se takovými, jako on—nesmrtelnými. Zlo musí zůstat tady na tomto světě, ale ctnost následuje duši do nebe.

131:4.8 (1449.3) Pouze nečestný říká: ve vesmíru není ani pravda, ani vládce; on byl určen jenom pro naše smyslnosti. Takové duše

jsou klamány malostí svého intelektu. Tímto se oni odevzdají požitkům svých smyslností a připraví své duše o radosti z ctnosti a potěšení z poctivosti. Co může být většího, než spasení od hříchu? Člověk, který vidí Nejvyššího, je nesmrtelný. Přátelé člověka v těle nemohou přežít smrt; jenom ctnost doprovází člověka v jeho věčném putování kupředu k radostným a slunným polím Ráje.“

5. Zoroastrismus

^{131:5.1 (1449.4)} Sám Zoroaster byl v přímém spojení s potomky raných misionářů Melkisedeka a jejich doktrína o jediném Bohu se stala centrálním učením náboženství, které bylo založeno v Persii. Kromě judaizmu, žádné jiné náboženství té doby neobsahovalo více z těchto učeních Šálemu. Ze záznamů o tomto náboženství Ganid udělal následující výpisy:

^{131:5.2 (1450.1)} „Všechno pochází z Jediného Boha a všechno náleží jemu—všemoudrému, dobrotivému, spravedlivému, svatému, zářivému a nádhernému. Tento Bůh, náš Bůh, je zdrojem veškerého světla. Je Tvořitel, Bůh všech užitečných záměrů a ochránce spravedlnosti ve vesmíru. Moudrost života spočívá v jednání ve shodě s duchem pravdy. Bůh je vševidoucí a vidí jak zlé činy zlomyslných, tak i prospěšnou práci čestných; náš Bůh pozoruje všechno zábleskem oka. Jeho dotyk je hojivý dotyk. Hospodin je všemocný dobrodinec. Bůh natahuje svoji dobročinnou ruku jak k čestným, tak i nečestným. Bůh vytvořil svět a stanovil odměny za dobro a zlo. Všemoudrý Bůh slíbil nesmrtelnost pobožným duším, které myslí čistě a jednají čestně. Jakými si přejete opravdu být, takovými budete. Světlo slunce je jako moudrost pro ty, kteří vidí Boha ve vesmíru.

131:5.3 (1449.6) Velebte Boha hledáním radosti Moudrého. Uctívejte Boha světla radostným putováním po cestách, stanovenými jeho odhaleným náboženstvím. Je pouze jeden Nejvyšší Bůh, Pán Nebeských Světél. My se klaníme tomu, kdo vytvořil oceány, rostliny, zvířata, zemi a nebe. Náš Bůh je Hospodin, nejdobrotivější. Ctíme nejkrásnějšího, nejštědrějšího Nesmrtelného, obdařeného věčným světlem. Bůh je od nás nesmírně vzdálen a současně je nám nejblíže, protože pobývá v našich duších. Náš Bůh je božský a nejsvatější Duch Ráje a přesto pomáhá člověku nejvíce ze všech svých tvořeních. Bůh nám nejvíce pomáhá v nejvýznamnější ze všech činností—poznávání ho. Bůh je nejobdivuhodnější a spravedlivý přítel; je naše moudrost, život a síla duše a těla. Prostřednictvím našeho čestného myšlení nám moudrý Tvořitel umožní konat jeho vůli, čímž dosahujeme všechno to, co je božsky dokonalé.

131:5.4 (1449.7) Hospodine, nauč nás, jak prožít život v těle a současně se připravovat na příští život ducha. Promluv k nám, Hospodine, a my vykonáme tvé příkazy. Pouč nás o správných cestách a my po nich půjdeme. Zaruč nám, že můžeme dosáhnout spojení s tebou. My víme, že náboženství je správné, protože nás vede k souladu s čestností. Bůh je naše moudrá podstata, nejlepší myšlení a správné jednání. Bůh nám může umožnit spojení s božským duchem a nesmrtelnost v něm samým!

131:5.5 (1449.8) Toto náboženství Moudrého zbavuje věřícího každé zlé myšlenky a hříšného činu. Klaním se před Bohem nebes v pokání jestliže jsem hřešil v myšlence, slově či činu—úmyslně či neúmyslně—a nabízím modlitby za prominutí a odpuštění.

Vím, že když se vyzpovídám a jestli nemám v úmyslu udělat opět špatnou věc, tak hřích bude odstraněn z mé duše. Vím, že odpuštění odstraní pouta hříchu. Ti, kdo páchají zlo, budou potrestáni, ale ti, kdo se řídí pravdou, se budou těšit blaženosti věčného spasení. Pomocí ctnosti se nás zmocni a poskytni spásonosnou sílu našim duším. Požadujeme slitování, protože se snažíme dosáhnout dokonalosti; chceme být jako Bůh.

6. Suduanizmus (džainizmus)

^{131:6.1 (1450.5)} Třetí skupina náboženských věřících, kteří v Indii uchovali doktrínu jednoho Boha—pozůstatek Melkisedekova učení—byla v té době známa jako suduanisté. Později se tito věřící stali známými jako stoupenci džainizmu. Oni učili, že:

^{131:6.2 (1450.6)} „Pán Nebes je nejvyšší. Ti, kdo páchají hřích, nevystoupí na nebesa, ale ti, kdo jdou po cestách počestnosti najdou místo v nebi. Jestliže známe pravdu, máme zajištěn život po smrti. Duše člověka může vystoupit na nejvyšší nebe, tam rozvinout svoji pravou duchovní podstatu a dosáhnout dokonalost. Nebeský stav osvobozuje člověka ze zajetí hříchu a představuje mu trvalé blaženosti; čestný člověk již poznal konec hříchu a s ním spojená všechna trápení. Vlastní „já“ je nepřemožitelným nepřítelem člověka a toto „já“ se projevuje v člověku ve čtyřech největších vášních: zlobě, pýše, podvádění a chtivosti. Největším vítězstvím člověka je podrobení sebe sama. Když se člověk obrací k Bohu pro odpuštění a když se osmělí radovat se z takové svobody, tak je tímto osvobozen od strachu. Člověk by měl projít životem tak, aby se choval k jiným lidem tak, jak on by si přál, aby oni se chovali k němu.

7. Šintoizmus

^{131:7.1 (1451.1)} Jen nedávno byly do alexandrijské knihovny uloženy rukopisy o tomto náboženství Dálného východu. Bylo to jedno ze světových náboženství, o kterém Ganid nikdy neslyšel. Tato víra také obsahovala zbytky dávného Melkisedekova učení, což je patrné z následujícího výtahu:

^{131:7.2 (1451.2)} „Říká Hospodin: „Vy všichni přijímáte moji božskou sílu; všichni lidé se těší mé milosrdné pomoci. Mám velkou radost z přibývání čestných lidí po celé zemi. A v krásách přírody a v ctnostech lidí se snaží Pán Nebes odhalit sebe sama a ukázat svoji pravou podstatu. Poněvadž pradávni lidé neznali moje jméno, projevil jsem se tím, že jsem se na tento svět narodil jako viditelná bytost a zakusil od člověka takové ponížení, že i ten člověk nezapomene moje jméno. Já jsem tvůrcem nebe a země; slunce a měsíc a všechny hvězdy podléhají mojí vůli. Já jsem vládcem všech tvorů na zemi a ve čtyřech mořích. I když jsem veliký a nejvyšší, přesto vnímám modlitbu nejchudšího chudáka. Jestli jakýkoliv tvor mne bude ctít, vyslyším jeho modlitbu a vyhovím přání jeho srdce“.

^{131:7.3 (1451.3)} „Pokaždé, když člověk podléhá úzkosti, udělá jeden krok zpátky od vedení ducha jeho srdce“. Pýcha zatemňuje Boha. Jestliže chcete získat nebeskou pomoc, odložte svoji hrdost; každý vlasek pýchy zahaluje spásonosné světlo jako velký mrak. Jestliže nejste čestní uvnitř, je zbytečné se modlit za něco, co je zevnější. „Jestli slyším vaše modlitby, je to proto, že předstupujete přede mne s čistým srdcem, zbaveného falše a pokrytectví, s duší, která odráží pravdu jako zrcadlo. Jestliže chcete dosáhnout nesmrtelnosti, vzdejte se světa a přijďte ke mně.“

8. Taoizmus

131:8.1 (1451.4) Poslové Melkisedeka pronikli hluboko do Číny a doktrína jednoho Boha se stala součástí raného učení několika čínských náboženství; to, které vydrželo nejdéle a obsahovalo nejvíce z monoteistické pravdy, byl taoismus a Ganid shromáždil následující úryvky z učení jeho zakladatele:

131:8.2 (1451.5) „Jak čistý a pokojný je Nejvyšší a přesto jak je silný a mocný, jak hluboký a nezměrný! Tento Bůh nebes je ctihodný předeck všeho existujícího. Jestli znáte Věčného, jste osvětlení a moudří. Jestli neznáte Věčného, pak se nevědomost projevuje jako zlo, probouzející vášně hříchu. Tato obdivuhodná Bytost existovala před nebesy a zemí. Věčný je opravdově duchovní; je jediný a nemění se. On je opravdu matka světa a všechno tvoření se pohybuje kolem něj. Tento Veliký poskytuje sám sebe lidem a tím jim umožňuje stát se lepšími a přežít. Dokonce když člověk ví o něm jen málo, přesto může jít po cestách Nejvyššího; může se podříditi vůli nebes.

131:8.3 (1452.1) Všechny prospěšné práce opravdové služby pocházejí z Nejvyššího. Všechno závisí na Velkém Zdroji života. Velký Nejvyšší nežádá žádné uznání za poskytování sebe sama. Má nejvyšší moc a přesto zůstává skryt našim zrakům. Neustále mění své rysy a současně zdokonaluje své tvory. Nebeský Rozum je rozvážný a trpělivý ve svých záměrech, ale jist svými výsledky. Nejvyšší se rozprostírá celým vesmírem a všechno udržuje. Jak velký a silný je jeho překypující vliv a přitažlivá síla! Opravdová dobrotivost je jako voda, která všechno zvelebují a ničemu neškodí. A jako voda, opravdová dobrotivost vyhledává nejnižší místa, dokonce takové úrovně, kterým se ostatní vyhýbají a je to proto, že se podobá Nejvyššímu. Nejvyšší tvoří všechno a všechno

stvořené udržuje při životě a duchovně zdokonaluje. A je záhadou, jak Nejvyšší podporuje, chrání a zdokonaluje tvora, aniž by ho nutil. Vede a řídí, ale bez prosazování sebe samého. Pomáhá rozvoji, ale nepodmaňuje.

131:8,4 (1452.2) Moudrý člověk objímá svým srdcem celý vesmír. Nevědomost je nebezpečná. Ti, kdo usilují o velikost, se musí naučit být pokornými. Při tvoření světa se Nejvyšší stal jeho matkou. Znat svoji matku, znamená přiznat svoje synovstvo. Moudrý je ten člověk, který pohlíží na všechny části z pohledu celku. Chovejte se ke každému člověku tak, jako byste byli na jeho místě. Odplácejte křivdu laskavostí. Jestliže milujete lidi, budou k vám přitahováni—nebude mít žádné potíže si je získat.

131:8,5 (1452.3) Velký Nejvyšší vším prostupuje; je na levé straně a i na pravé; podporuje všechno tvoření a pobývá ve všech opravdových bytostech. Nemůžete najít Nejvyššího a ani nemůže najít místo, kde on není. Jestli člověk uzná špatnost svého jednání a ze srdce toho lituje, může pak žádat o odpuštění; může uniknout trestu; může změnit pohromu ve štěstí. Nejvyšší je bezpečným útočištěm všeho tvoření; je ochráncem a spasitelem lidstva. Jestliže ho denně hledáte, naleznete ho. Poněvadž on může odpustit hříchy, je opravdu tím nejvzácnějším pro všechny lidi. Vždy si pamatujte, že Bůh neodměňuje člověka za to, co dělá, ale za to, jaký je; proto byste měli nabídnout pomoc svým druhům bez myšlení na odměnu. Dělejte dobro bez přemýšlení o vlastním prospěchu.

131:8,6 (1452.4) Moudří jsou ti, kdo znají zákony Věčného. Neznalost božského zákona je utrpení a neštěstí. Ti, kdo znají zákony Boha, jsou svobodomyšlní. Jestliže znáte Věčného, přestože vaše tělo zanikne, vaše duše bude žít věčně v duchovní službě.

Jste opravdu moudří, když rozpoznáte svoji nedůležitost. Jestliže pobýváte ve světle Věčného, budete osvětleni Nejvyšším. Ti, kteří věnují sebe pro službu Nejvyššímu, radostně kráčí k Věčnému. Když člověk umírá, duch začíná svůj dlouhý let velkého putování domů.“

9. Konfucianismus

^{131:9.1 (1452.5)} Také poslední z velkých světových náboženství, uznávajících Boha, bere na vědomí monoteismus Melkisedekových misionářů a jejich vytrvalých následovníků. Ganidův stručný výtah z konfucianizmu zněl:

^{131:9.2 (1452.6)} „Co stanoví Nebe, to je bez chyby. Pravda je reálná a božská. Všechno vzniká v Nebi a Velké Nebe nechybuje. Nebe dosadilo mnoho podřízených, aby pomáhali při učení a zdokonalování nižších tvorů. Veliký, velmi veliký, je Jediný Bůh, který vládne člověku z nebes. Bůh je majestátní ve své moci a vznešený ve svém soudu. Ale tento Velký Bůh nadělil mravní smysl také mnoha méně vyvinutým lidem. Štědrost Nebes se nikdy nezastaví. Shovívavost je nejlepším darem Nebes lidem. Nebesa poskytla svoji lidské duši ušlechtilost; ctnosti člověka jsou plodem této ušlechtilosti, darované Nebesy. Velká Nebesa všechno vidí a sledují člověka ve všem jeho počínání. A děláme dobře, když nazýváme Velká Nebesa naším Otcem a naší Matkou. Jestliže tímto jsme služebníky našich božských předků, pak se můžeme důvěrně modlit k Nebesům. Vždy a ve všem mějme úctu k majestátnosti Nebes. My uznáváme, Ó Bože, Nejsvrchovanější a nejvyšší Vladaři, že soud závisí na tobě a že všechno milosrdenství pochází z božského srdce.

^{131:9.3 (1453.1)} Bůh je s námi; proto v našich srdcích není žádný strach. Jestli se ve mně najde jakákoliv ctnost, je to projev Nebes, která pobývají ve mně. Ale tato Nebesa uvnitř mne často těžce zkouší moji víru. Jestli je Bůh se mnou, jsem rozhodnut nemít žádné pochybnosti v mém srdci. Víra musí být velmi blízko pravdě podstatě věcí a já nevidím, jak člověk může žít bez této prospěšné víry. Dobro a zlo se lidem nestávají bez příčiny. Nebesa jednají s duší člověka v souladu s jejich záměrem. Když uděláte něco špatného, neváhejte přiznat svoji chybu a rychle ji odčinite.

^{131:9.4 (1453.2)} Moudrý člověk se zabývá hledáním pravdy a ne pouhým úsilím prožít život. Dosáhnout dokonalosti nebes je cílem člověka. Vyspělý člověk se snaží sebe měnit a tím se zbavovat úzkosti a strachu. Bůh je s vámi, nemějte o tom vůbec žádnou pochybnost ve svém srdci. Každý dobrý čin je odměněn. Vyspělý člověk nereptá proti Nebesům a ani nemá zášť vůči lidem. Co se vám nelíbí, když se vám to stane, nedělejte to jiným. Necht' soucit je součástí každého trestu; ve všech směrech se snažte o to, aby potrestání bylo darem. Taková je cesta Velkých Nebes. Ačkoliv všichni tvorové musí zemřít a vrátit se do země, duch ušlechtilého člověka jde dál vpřed, aby se objevil na nebesích a vystoupal k blaženému světlu nejvyšší jasnosti.

10. „Naše náboženství“

^{131:10.1 (1453.3)} Když Ganid pracně dokončil náročné sestavování učení světových náboženství o Rajském Otci, dal si za úkol zformulovat něco, co by se mohlo považovat za shrnutí víry v Boha, ke které dospěl v důsledku učení Ježíše. Tento mladý

muž měl ve zvyku nazývat takovou víru „naše náboženství.“ Ganid napsal následující:

131:10.2 (1453.4) „Hospodin, náš Bůh, je jediný Hospodin a měli byste ho milovat celou svojí myslí a srdcem a současně dělat všechno pro to, abyste milovali všechny jeho děti tak, jak milujete sami sebe. Tento jediný Bůh je náš nebeský Otec, v něm spočívají všechny věci a který pobývá, svým duchem, v každé čestné duši. A my, Boží děti, bychom se měli naučit mu důvěřovat jako spolehlivému Tvořiteli. S naším nebeským Otcem je možné všechno. Poněvadž je náš Tvořitel, který stvořil všechny věci a bytosti, nemůže tomu být jinak. Ačkoliv nemůžeme Boha vidět, můžeme ho poznat. A denním vykonáváním vůle nebeského Otce ho můžeme odkrývat svým druhům.

131:10.3 (1453.5) Božské poklady Božího charakteru musí být nekonečně hluboké a věčně moudré. Nemůžeme najít Boha pomocí znalostí, ale můžeme ho poznat v našich srdcích osobní zkušeností. Přestože jeho soudnost může být nejjistitelná, jeho soucit mohou obdržet i nejnižší bytosti na zemi. Ačkoliv Otec zaplňuje vesmír, žije také v našich srdcích. Mysl člověka je lidská, smrtelná, ale duch člověka je božský, nesmrtelný. Bůh je nejenom všemocný, ale také všemoudrý. Jestliže naši pozemští rodiče, mající sklon ke zlu, vědí jak milovat své děti a poskytovat jim prospěšné dary, tak dobrý Otec na nebesích musí mnohem víc vědět, jak moudře milovat své děti na zemi a obdarovávat je vhodnými dary.

131:10.4 (1454.1) Náš nebeský Otec nedovolí jedinému dítěti na zemi zaniknout, jestli to dítě má touhu nalézt Otce a upřímně touží být jako on. Náš Otec miluje také nečestné a je vždy laskavý k nevďečným. Kdyby jen více lidských bytostí mohlo poznat

dobrotivost Boha, určitě by litovaly svých nečestných jednáních a zanechaly všech hříchů. Všechno dobré přichází dolů od Otce světla, ve kterém neexistuje žádná proměnlivost, nebo náznak změny. Duch pravého Boha pobývá v srdci člověka. On chce, aby všichni lidé byli bratři. Když lidé začnou cítit Boha, je to důkaz, že Boha našli a že touží ho poznat. My žijeme v Bohu a Bůh žije v nás.

131:10.5 (1454.2) Já se již déle nespokojím s vírou, že Bůh je Otec celého mého národa; od nynějška budu věřit, že je také můj Otec. Vždy se budu snažit ctít Boha s pomocí Ducha Pravdy, který se stane mým pomocníkem poté, až opravdu poznám Boha. Ale nejdříve začnu uctívat Boha tím, že se naučím vykonávat Boží vůli na zemi; to znamená, že se budu co nejupřímněji snažit chovat se ke svým druhům stejně, jak si myslím, že by se k nim choval Bůh. A když žijeme takový život v těle, můžeme Boha požádat o mnoho věcí a on uspokojí touhu našich srdcí, abychom byli lépe vybaveni sloužit našim druhům. A všechna tato láskyplná služba Božím dětem zvětšuje naši schopnost přijímat a prožívat nebeskou radost—velké potěšení, které přináší pomoc nebeského ducha.

131:10.6 (1454.3) Každý den budu děkovat Bohu za jeho nevýslovné dary; budu ho velebit za jeho úžasná díla pro lidské děti. Pro mne je on Všemocný, Tvořitel, Síla a Soucit, ale ze všeho nejlepší je to, že on je můj duchovní Otec a jako jeho pozemské dítě někdy přijdu za ním. A můj domácí učitel řekl, že hledáním jeho se stanu jako on. Vírou v Boha jsem dosáhl pokoje v Bohu. Toto nové naše náboženství je plné radosti a plodí trvalé štěstí. Jsem přesvědčen, že zachovám svoji víru až do smrti a s určitostí dosáhnu věčného života.

131:10.7 (1454.4) Učím se zkoumat všechny věci a držet se toho, co je správné. Ve všem se budu chovat ke svým druhům tak, jak bych si přál, aby se oni chovali ke mne. Díky této nové víře vím, že se můžu stát synem Božím, ale někdy, když se zamyslím, žasnu nad tím, že všichni lidé jsou moji bratři; ale je tomu opravdu tak. Nevidím, jak bych se mohl radovat z otcovství Boha, zatímco bych odmítal přijmout bratrství lidí. Každý, kdo volá jméno Hospodina, bude spasen. Jestli je to pravda, tak všichni lidé musí být moji bratři.

131:10.8 (1454.5) Od nynějška budu konat dobré skutky skrytě; také se budu modlit hlavně osobitě. Nebudu soudit, abych nebyl nespravedlivý ke svým druhům. Naučím se milovat své nepřátele; ještě jsem si správně neosvojil návyk podobat se Bohu. I když vidím Boha v těchto jiných náboženstvích, shledávám, že v „našem náboženství“ je krásnější, láskyplnější, soucitnější, osobnější a pozitivnější. Ale ze všeho nejvíce, tato nádherná a dokonalá Bytost je můj duchovní Otec; já jsem jeho dítě. A neexistují žádné jiné způsoby, než má upřímná touha být jako on, pomocí které ho nakonec najdu a budu mu věčně sloužit. Konečně mám náboženství s Bohem, nádherným Bohem a on je Bůh věčného spasení.“

Kapitola 132

Pobyt v Římě

132:0.1 (1455.1) PONĚVADŽ Gonod měl sebou pozdravy od vládkyně Indie pro Tiberia, římského vládce, třetího dne po jejich příchodu do Říma se dva Indové a Ježíš před ním objevili. Nerudný císař byl toho dne neobvykle příjemný a s trojicí si dlouho povídal. A když od něho odešli, císař, hovoříc o Ježíši, poznamenal svému pobočníkovi po pravé ruce:

„Kdybych já měl spolupracovníka s takovými královskými a okouzujícími způsoby, tak bych byl opravdovým císařem, že ano?“

^{132:0.2 (1455.2)} Během pobytu v Římě měl Ganid pravidelné hodiny pro vyučování a pro navštěvování zajímavých míst ve městě. Jeho otec měl mnoho obchodních jednání a protože si přál, aby se jeho syn stal jeho důstojným nástupcem při řízení jeho rozsáhlých obchodních zájmů, myslel si, že nadešel čas, aby chlapce představil obchodnickému světu. V Římě se nacházelo mnoho Indů a často jeden ze zaměstnanců Gonoda ho doprovázel jako tlumočník, takže Ježíš měl pro sebe celé dny; to mu umožnilo se dokonale seznámit s tímto městem se dvěma miliony obyvatel. Často ho bylo možno vidět na fóru—centrum politického, soudního a obchodního života. Často navštěvoval Kapitol a při pohledu na tento nádherný chrám, zasvěcený Jupiterovi, Juně a Minervě, se podívoval nad tím, v jakém zajetí ignorance se tito Římané nacházeli. Také strávil hodně času na pahorku Palatin, kde byla rezidence císaře, chrám Apollóna a řecké a latinské knihovny.

^{132:0.3 (1455.3)} V té době římské impérium zahrnovalo celou jižní Evropu, Malou Asii, Sýrii, Egypt a severozápadní Afriku. Jeho obyvatelstvo zahrnovalo občany z každé země východní polokoule. Studovat toto kosmopolitní seskupení smrtelníků Urantie a družít se s nimi byl hlavní důvod, proč Ježíš souhlasil s touto cestou.

^{132:0.4 (1455.4)} Ježíš se v Římě hodně naučil o lidech, ale nejcennější ze všech jeho rozmanitých zkušeností během jeho šesti měsíčního pobytu v tomto městě byl kontakt a jeho vliv na náboženské vůdce hlavního města impéria. Ke konci prvního

týdne v Římě Ježíš vyhledal a seznámil se s významnými vůdci Kyniků, Stoiků a mysterijních kultů, především se skupinou mithraistů. Zdali či ne Ježíš předpokládal, že židé nepřijmou jeho poselství, s určitostí předvídal, že jeho poslové zanedlouho budou přicházet do Říma hlásat království nebeské; a proto se pustil, úžasným způsobem, do přípravy cesty pro lepší a jistější přijetí svého poselství. Vybral si pět hlavních Stoiků, jedenáct Kyniků a šestnáct vůdců mysterijních kultů a po dobu téměř šesti měsíců s těmito náboženskými učiteli strávil většinu svého volného času. A jeho informující metoda spočívala v následujícím: Nikdy nenapadl jejich chyby a nikdy se nezmínil o nedostacích v jejich učeních. Vždy vybral pravdu, kterou učili a potom chválil a osvětloval tuto pravdu v jejich myslích tak, že za velmi krátkou dobu toto velebení pravdy vyplavilo navenek daný nedostatek; a takto byli tito muži a ženy poučeni a připraveni Ježíšem na pozdější rozpoznání dalších a podobných pravd v učeních prvních křesťanských misionářů. A bylo to právě toto počáteční přijetí učení kazatelů evangelia, které dalo silný impuls k rychlému rozšíření křesťanství v Římě a odtud po celém impériu.

^{132:0.5 (1456.1)} Význam tohoto pozoruhodného jednání může být lépe pochopen, když uvážíme ten fakt, že z této skupiny třiceti dvou náboženských vůdců, instruovaných Ježíšem v Římě, pouze dva nebyli prospěšní; těch třicet se stalo stěžejními osobnostmi při zakládání křesťanství v Římě a někteří z nich také pomáhali při přeměně mithraického chrámu do prvního křesťanského kostela v tomto městě. My, kteří pozorujeme lidské aktivity ze zákulisí a ve světle uplynulých devatenácti stoletích, uznáváme pouze tři faktory, které mají rozhodující

význam pro počáteční vytvoření podmínek k rychlému rozšíření křesťanství po celé Evropě a ty jsou:

132:0.6 (1456.2) 1. Výběr a udržení Šimona Petra jako apoštola.

132:0.7 (1456.3) 2. Rozhovor v Jerusalemu se Štěpánem, jehož smrt obrátila na víru Saula z Tarsu.

132:0.8 (1456.4) 3. Vstupní příprava těchto třiceti Římanů pro pozdější vůdcovství nového náboženství v Římě a v celém impériu.

132:0.9 (1456.5) Během všech svých životních zkušeností ani Štěpán, ani třicet vybraných učitelů, si nikdy neuvědomili, že jednou hovořili s člověkem, jehož jméno se stalo předmětem jejich náboženského učení. Práce Ježíše s původními třiceti dvěma učiteli byla naprosto osobní. Písař z Damašku se nikdy nesetkal najednou s více než se třemi z nich, občas se dvěma, ale většinou je učil jednotlivě. A byl schopen uskutečnit toto významné dílo náboženského vyučování, protože tito muži a ženy nebyli svázáni tradicemi; nebyli obětmi zakořeněných předsudků ve vztahu k veškerému budoucímu náboženskému rozvoji.

132:0.10 (1456.6) Již nedaleko byly ty roky, v průběhu kterých Petr, Pavel a další učitelé křesťanství v Římě často slýchávali o tomto písaři z Damašku, který byl jejich předchůdcem a který tak zřetelně (a jak se oni domnívali, nevědomě) připravil cestu pro jejich příchod s novým evangeliem. Ačkoliv Pavel si nikdy opravdu neuvědomil totožnost tohoto písaře z Damašku, krátce před svou smrtí přišel k závěru, a to kvůli podobnosti popisů osobností, že „výrobce stanů z Antiochie“ byl také „písař z Damašku.“ Když jednou Šimon Petr kázal v Římě a měl

možnost naslouchat popisu písaře z Damašku, napadlo ho, že tato osoba by mohla být Ježíš, ale rychle tuto myšlenku pustil z hlavy, protože dobře věděl (myslel si to), že Učitel nikdy v Římě nebyl.

1. Opravdové hodnoty

^{132:1.1 (1456.7)} Angamon, vůdce stoiků, byl tím člověkem, se kterým měl Ježíš celonoční rozhovor na počátku svého pobytu v Římě. Tento muž se později stal velkým přítelem Pavla a byl jedním z pevných podporovatelů křesťanské víry v Římě. V podstatě a vyjádřeno současným jazykem, Ježíš učil Angamona následujícímu:

^{132:1.2 (1457.1)} Význam opravdových hodnot musí být vyhledán v duchovním světě a na božských úrovních věčné reality. Vzestupující smrtelník musí vidět všechny nižší a materiální úrovně jako přechodné, částečné a nedokonalé. Vědec, jako takový, je omezen objevováním vzájemných vztahů materiálních faktů. Stručně řečeno, nemá právo tvrdit o sobě, že je buď materialista, nebo idealista, protože tím zradil postoj opravdového vědce, jelikož všechna taková tvrzení jsou samotnou podstatou filozofie.

^{132:1.3 (1457.2)} Jestliže morální vnímání a duchovní vědomosti lidstva nejsou úměrně rozšířeny, může se časem stát, že neomezený rozvoj čistě materialistické kultury bude hrozbou civilizace. Čistě materialistická věda skrývá v sobě potenciální semeno zničení veškerého vědeckého snažení, protože tento postoj je předzvěstí definitivního kolapsu civilizace, která se zřekla svého smyslu morálních hodnot a zavrhl svůj duchovní cíl.

^{132:1.4 (1457.3)} Materialistický vědec a extrémní idealista se budou vždy spolu přít. Toto však neplatí o těch vědcích a idealistech, kteří ctí obecné normy vysokých morálních hodnot a úrovně duchovnosti. V každém věku vědci a idealisté musí rozpoznat, že jsou v procesním řízení u soudu lidských potřeb. Musí se vyvarovat jakéhokoliv válčení mezi sebou a současně se odvážně snažit hájit prodloužení svého působení větší oddaností sloužit lidskému pokroku. Jestliže takzvaná věda či náboženství jakéhokoliv věku jsou falešné, tak musí buď očistit své aktivity, nebo zaniknout předtím, než vznikne materiální věda, nebo duchovní náboženství pravdivějšího a hodnotnějšího charakteru.

2. Dobro a zlo

^{132:2.1 (1457.4)} Mardus byl uznávaným vůdcem římských kyniků a stal se velikým přítelem písaře z Damašku. Den za dnem rozmlouval s Ježíšem a noc za nocí naslouchal jeho vyššímu učení. Jedna z nejdůležitějších diskuzí s Mardusem se týkala upřímné kynikovy otázky o dobru a zlu. Ježíšova odpověď, ve své podstatě a vyjádřeno jazykem dvacátého století, byla:

^{132:2.2 (1457.5)} Můj bratře, dobro a zlo jsou pouze slova, symbolizující relativní úrovně lidského vnímání pozorovatelného vesmíru. Jestli jsi eticky lenivý a sociálně netečný, tvou normou dobra se mohou stát stávající společenské zvyklosti. Jestli jsi duchovně nečinný a morálně se nerozvíjíš, tvou normou dobra se mohou stát náboženské praktiky a tradice tvých současníků. Ale duše, která přežívá čas a přechází do věčnosti, musí udělat živou a osobní volbu mezi dobrem a zlem—volbu, určenou opravdovými hodnotami duchovních norem, které byly ustanoveny božským duchem,

kterého nebeský Otce poslal, aby pobýval v srdci člověka. Tento vnitřní duch je kritériem přežití osobnosti.

132:2.3 (1457.6) Dobrotivost, stejně jako pravda, je vždy relativní a najisto v rozporu se zlem. A právě vnímání těchto rysů dobrotivosti a pravdy umožňuje vyvíjejícím se duším lidí udělat ta osobní rozhodnutí, která jsou nezbytná pro věčný život.

132:2.4 (1458.1) Duchovně slepý jedinec, který se logickým myšlením řídí vědeckými předpisy, společenskými zvyklostmi a náboženskými tezemi, je ve vážném nebezpečí ztráty své morální svobody a duchovní nezávislosti. Taková duše je předurčena stát se intelektuálním papouškem, společenským robotem a otrokem náboženských autorit.

132:2.5 (1458.2) Dobrotivost vždy roste k novým úrovním zvětšující se svobody morálního sebepoznání a dosažení duchovní osobnosti—objevení a spojení se s vnitřním Ladičem. Zkušenost je dobrá, když zvyšuje smysl pro krásu, posiluje morální vůli, zvětšuje schopnost rozpoznání pravdy, rozšiřuje způsobilost milovat a sloužit ostatním, povyšuje duchovní ideály a sjednocuje nejvyšší lidské motivy času s věčnými plány vnitřního Ladiče. A to všechno vede přímo ke zvýšené touze vykonávat vůli Otce a tím podporovat božskou touhu nalézt Boha a být jako on.

132:2.6 (1458.3) Jak stoupáte po vesmírné stupnici rozvoje tvora, budete nalézat, že růst dobra a ubývajícího zla je v dokonalém souladu s vaší schopností konat dobro a rozpoznávat pravdu. Způsobilost dělat omyly, nebo konat zlo nezmizí úplně, dokud

vzestupující lidská duše nedosahuje konečných duchovních úrovních.

132:2.7 (1458.4) Dobrotivost je živou, vždy vzrůstající, trvalou osobní zkušeností a je neustále v souladu s rozpoznáním pravdy a krásy. Dobrotivost spočívá v poznání pozitivních pravých hodnot duchovních úrovní, které v lidské zkušenosti musí být protikladem negativního protějšku—stínů potenciálního zla.

132:2.8 (1458.5) Dokud nedosáhnete úrovní Ráje, dobrotivost bude vždy více úkolem, nežli trvalou vlastností, více cílem, nežli zkušeností z dosažení. Ale když opravdově lačníte a žízníte po čestnosti, prožíváte narůstající uspokojení v částečném dosažení dobrotivosti. Přítomnost dobra a zla na světě je sama o sobě pozitivním důkazem existence a reality morální vůle člověka, osobnosti, která tímto způsobem rozpoznává tyto hodnoty a také je schopna vybrat si mezi nimi.

132:2.9 (1458.6) V době dosažení Ráje schopnost vzestupujícího smrtelníka ztotožňovat se s pravými duchovními hodnotami bude natolik rozšířena v důsledku dosažení dokonalosti ovládání světla života. Taková zdokonalená duchovní osobnost se stává natolik plně, božsky a duchovně sjednocena s pozitivními a nejvyššími vlastnostmi dobra, krásy a pravdy, že neexistuje žádná možnost, aby takový čestný duch vrhl jakýkoliv stín potenciálního zla, když bude vystaven pronikavé jasnosti božského světla nekonečných Vládců Ráje. Ve všech takových duchovních osobnostech dobrotivost není již částečná, kontrastní a srovnávací; stala se božsky úplnou a duchovně naplněnou; přibližuje se čistotě a dokonalosti Nejvyššího.

^{132:2.10 (1458.7)} Možnost zla je nezbytná pro morální volbu, ale ne jeho skutečností. Stín je pouze relativně skutečný. Skutečné zlo není nezbytná osobní zkušenost. Potenciální zlo je stejně dobrým stimulem pro přijetí rozhodnutí v oblastech morálního růstu na nižších úrovních duchovního rozvoje. Zlo se stává realitou osobní zkušenosti pouze tehdy, když morální mysl se pro něj rozhodne.

3. Pravda a víra

^{132:3.1 (1459.1)} Nabon byl řecký žid a hlavní osobnost mezi vůdčími osobnostmi největšího mysterijního kultu v Římě—kultu boha Mithry. Přestože tento vysoký kněz mithraizmu měl mnoho rozhovorů s damašským písařem, nejvíce na něho natrvalo zapůsobila rozmluva z jednoho večera o pravdě a víře. Nabon si myslel, že Ježíše obrátí na jejich víru a dokonce mu navrhl, aby se stal učitelem mithraizmu, až se vrátí do Palestiny. Neuvědomoval si, že Ježíš připravoval jeho na to, aby se on stal jedním z prvních konvertitů evangelia království. Upraveno do současného jazyka, podstata učení Ježíše v ten večer byla následující:

^{132:3.2 (1459.2)} Pravdu není možno definovat slovy, pouze žitím. Pravda je vždy víc než vědomosti. Vědomosti se týkají pozorovatelných věcí, ale pravda přesahuje takové čistě materiální úrovně v tom, že se přátelí s moudrostí a obsahuje takové nezměřitelné kategorie, jako lidskou zkušenost a také duchovní a živé reality. Vědomost pochází z vědy; moudrost z opravdové filozofie, pravda z náboženské zkušenosti duchovního žití. Vědomost jedná s fakty; moudrost se vztahy; pravda s reálnými hodnotami.

132:3,3 (1459,3) Člověk má tendenci tříbit vědu, formulovat filozofii a dogmatizovat pravdu, protože je mentálně líný v přizpůsobování se vzrůstajícím těžkostem života a současně se také nesmírně bojí neznámého. Člověk, ve své přirozenosti, jen velmi pomalu mění návyky svého myšlení a způsoby svého života.

132:3,4 (1459,4) Odhalená pravda—osobně objevená pravda—je nejvyšší radostí lidské duše; je to společné dílo materiální mysli a vnitřního ducha. Věčné spasení duše, rozpoznávající tuto pravdu a milující krásu, je zajištěno tím hladem a žízní po dobru, které vedou tohoto smrtelníka k jedinému cíli—konat vůli Otce, nalézt Boha a být jako on. Mezi vědomostí a pravdou nikdy není rozpor. Rozpor může být mezi vědomostí a lidskými vírami, vírami zbarvenými předsudky, překroucenými strachem a ovládanými hrůzou čelit novým faktům materiálních objevů, nebo duchovního progresu.

132:3,5 (1459,5) Ale pravda se nikdy nemůže stát vlastnictvím člověka bez víry. Je tomu opravdu tak, protože myšlenky, moudrost, etika a ideály člověka nikdy nepřevýší jeho víru, jeho vznešenou naději. A všechna taková pravá víra je založena na hlubokých úvahách, upřímné sebekritice a důsledném morálním uvědomění. Víra je vnuknutí oduševnělé tvořivé představivosti.

132:3,6 (1459,6) Víra uvolňuje nadlidské aktivity božské jiskry, nesmrtelného zárodku, který žije v mysli člověka a který je potenciálem věčného života. Rostliny a zvířata přežívají v čase tím, že předávají z jedné generace na druhou identické částice sebe samých. Lidská duše (osobitost) člověka přežívá přirozenou smrt tím, že se ztotožní s touto vnitřní jiskrou

božskosti, která je nesmrtelná a která slouží k zvěčnění lidské osobitosti na další a vyšší úrovni vzestupné vesmírné existence. Nesmrtelný duch je skryté semínko lidské duše. Druhá generace duše je prvním z řady osobnostních projevů duchovních a progresivních existencí, končících pouze tehdy, když tato božská entita dosahuje zdroje své existence—Boha, Vesmírného Otce.

^{132:3.7 (1459.7)} Lidský život pokračuje—přežívá—protože má vesmírnou funkci, úkol nalézt Boha. Vírou aktivovaná duše člověka nemůže přestat ve svém úsilí dosáhnout tohoto cíle osudu; a když dosáhne tohoto božského cíle, nemůže nikdy zaniknout, protože se stala podobnou Bohu—věčnou.

^{132:3.8 (1460.1)} Duchovní evoluce je zkušeností zvyšující se a dobrovolné volby dobrotivosti, doprovázené odpovídajícím a postupným úbytkem pravděpodobnosti zla. S dosažením konečnosti volby dobra a s naplněnou schopností pro vnímání pravdy přichází dokonalost krásy a svatosti, jejichž čistota zamezuje možnosti vzniku dokonce jen i pojmu potenciálního zla. Taková Boha znalá duše nevrhá žádný stín pochybnosti zla, když působí na takové vysoké duchovní úrovni božského dobra.

^{132:3.9 (1460.2)} Přítomnost Rajského ducha v mysli člověka znamená naději na odhalení a spolehlivou záruku věčné existence božského progresu pro každou duši, snažící se dosáhnout identity s tímto nesmrtelným a vnitřním duchovním fragmentem Vesmírného Otce.

^{132:3.10 (1460.3)} Vývoj vesmírem je charakterizován zvyšující se svobodou osobnosti, která je spojena s postupným dosažením

vyšších a vyšších úrovní sebepoznání a v důsledku toho následným uvědomělým sebeovládáním. Dosažení dokonalosti duchovního sebeovládání se rovná kompletnosti vesmírné volnosti a osobní svobody. Víra podporuje a udržuje duši člověka v době jeho zmatenosti v počáteční orientaci v takovém obrovském vesmíru, zatímco modlitba se stává významným sjednotitelem různých inspirací tvořivé představivosti, kterou víra probouzí v duši, snažíc se ztotožnit se s duchovními ideály vnitřní a s ní spojené božské přítomnosti.

132:3,11 (1460,4) Nabon byl těmito slovy velmi ohromen, stejně tak, jak byl při každém rozhovoru s Ježíšem. Tyto pravdy nepřetržitě hořely v jeho srdci a on se potom stal důležitým pomocníkem kazatelů Ježíšova evangelia, kteří později přišli do Říma.

4. Osobní služba

132:4,1 (1460,5) Během svého pobytu v Římě nevěnoval Ježíš všechn svůj volný čas této činnosti připravit muže a ženy na to, aby se stali budoucími stoupenci nadcházejícího království. Hodně času trávil získáváním podrobných znalostí o všech rasách a třídách lidí, žijících v tomto největším a nejkosmopolitnějším městě světa. V každém z těchto četných setkání s lidmi Ježíš sledoval dva záměry: chtěl poznat jejich reakce na jejich pozemský život v těle a také se snažil říct či udělat něco, co by obohatilo jejich život a udělalo ho hodnotnějším. Jeho náboženská učení v průběhu těchto týdnů se nelišila od těch, která charakterizovala jeho pozdější život jako učitele dvanácti apoštolů a kazatele davů.

^{132:4.2 (1460.6)} Základní osnova jeho poselství zůstávala vždy stejná: fakt lásky nebeského Otce a pravda jeho milosrdenství a také radostná zpráva o tom, že člověk je skrze svoji víru synem tohoto samého Boha lásky. Ježíš obvykle navazoval kontakty s lidmi tím, že je vtáhl do rozhovoru kladením otázek. Hovor obvykle začínal otázkami Ježíše a končil jejich otázkami Ježíšovi. Byl stejně obratný v učením pokládáním otázek, tak i v odpovídání dotazů. Jako pravidlo, nejvíce naučil ty, kterým řekl nejméně. Z jeho osobní služby čerpali největší prospěch přetížení, úzkostliví a deprimovaní smrtelníci, kterým se tímto značně ulevilo, protože měli příležitost ulehčit svým duším citlivému a chápajícímu posluchači a Ježíš měl všechny tyto vlastnosti a ještě mnoho dalších. A když tyto oslabené lidské bytosti pověděly Ježíšovi o svých potížích, byl vždy schopen jim poskytnout praktické a okamžitě prospěšné rady, směřující k napravení jejich reálných těžkostí, ačkoliv neopomenul vyslovit bezprostředně slova útěchy a povzbuzení. A vždy řekl těmto sklíčeným smrtelníkům o Boží lásce a různými rozmanitými metodami je informoval o tom, že jsou dětmi tohoto láskyplného nebeského Otce.

^{132:4.3 (1461.1)} Během pobytu v Římě přišel Ježíš tímto způsobem osobně do srdečného a povznášejícího kontaktu s více než pěti sty smrtelníky tohoto světa. Získal tak znalosti o různých rasách lidstva, které by nikdy nenabyl v Jerusalemu a stěží i v Alexandrii. Vždy považoval těchto šest měsíců za jedno z nejbohatších a nejvíce poučných období svého pozemského života.

^{132:4.4 (1461.2)} Jak by se dalo očekávat, tak takový všestranně nadaný a podnikavý člověk by nemohl takto působit ve světové

metropoli po dobu šesti měsíců, aniž by nebyl osloven různými lidmi, kteří by rádi získali jeho služby ve spojení s obchodem, anebo častěji, za účelem učení, sociální reformy, nebo náboženského hnutí. Takových nabídek dostal víc než deset a každou z nich využil k předání nějaké myšlenky duchovního povznesení vhodně volenými slovy, nebo nějakou laskavou službou. Ježíš rád dělal věci pro druhé—i drobné věci—pro všechny druhy lidí.

^{132:4,5 (1461.3)} S jedním římským senátorem měl rozhovor o politice a státnické moudrosti a toto jediné setkání s Ježíšem udělalo na tohoto zákonodárce takový hluboký dojem, že zbytek svého života strávil marným úsilím přimět své kolegy změnit panující politiku—odklonit se od ideje vládního systému, který vydržuje a živí národ a přijmout ideu, kdy národ podporuje stát. Ježíš strávil jeden večer s bohatým otrokářem a hovořil s ním o člověku, jako o synu Božím a příští den tento muž, Klaudius, dal svobodu sto sedmnácti otrokům. Byl na večeři s řeckým lékařem, kterému povídal o tom, že jeho pacienti mají mysl a duši stejně jako těla a takto přivedl tohoto vynikajícího doktora k tomu, že ten se pak snažil o rozsáhlejší lékařskou péči pro své spoluobčany. Hovořil se všemi druhy lidí ze všech společenských vrstev. Jediné místo, které v Římě nenavštívil, byly veřejné lázně. Odmítl jít se svými přáteli do lázní kvůli sexuální promiskuitě, která tam panovala.

^{132:4,6 (1461.4)} Římskému vojákově, při procházce po nábřeží Tibery, Ježíš řekl: „Buď statečný ve svém srdci, stejně jako ve svých činech. Měj odvahu být spravedlivý a buď dost velký pro slitování. Přinut' svoji nižší přirozenost, aby poslouchala tvoji vyšší přirozenost, tak jak ty posloucháš své nadřízené. Cti

dobro a povznášej pravdu. Vybírej krásno namísto špatnosti. Miluj své druhy a celým svým srdcem hledej Boha, protože Bůh je tvůj nebeský Otec“.

^{132:4.7 (1461.5)} Řečníkovi na fóru řekl: „Tvá výmluvnost je příjemná, tvoje logika je obdivuhodná, tvůj hlas je líbivý, ale tvoje učení je stěží pravdou. Kdybys jen mohl zakusit inspirující uspokojenost z poznání Boha jako tvého duchovního Otce, potom bys mohl využít svého řečnického umění k osvobození svých druhů z područí zaslepenosti a z otroctví nevědomosti“. Ten muž byl tentýž Marek, který slyšel Petra kázat v Římě a stal se jeho nástupcem. Po ukřižování Šimona Petra to byl právě on, kdo se vzepřel pronásledovatelům a odvážně pokračoval v kázání nového evangelia.

^{132:4.8 (1462.1)} Po setkání s chudřasem, který byl falešně obviněn, šel Ježíš s ním ke smírčímu soudci a když dostal zvláštní povolení vystoupit jeho jménem, pronesl nádhernou řeč, v níž řekl: „Spravedlnost dělá národ velikým a čím větší národ, tím více bude dbát na to, aby nespravedlnost nepostihla ani toho nejprostšího občana. Běda každému národu, ve kterém pouze těm, kteří mají peníze a vliv se dostává rychlé spravedlnosti u jeho soudů! Je posvátnou povinností smírčího soudu osvobodit nevinného, stejně jako potrestat vinného. Na nestrannosti, poctivosti a čestnosti jeho soudů závisí trvání národa. Občanská vláda je založena na spravedlnosti, tak jako opravdové náboženství je založeno na milosrdenství.“ Soudce případ znovu otevřel a po pečlivém prozkoumání důkazů vězně propustil. Ze všech činů Ježíše během těchto dnů osobní služby byl tento nejbližší veřejnému vystoupení.

5. Rady bohatému muži

132:5.1 (1462.2) Jeden bohatý muž, římský občan a stoik, se začal velmi zajímat o učení Ježíše, se kterým ho seznámil Angamon. Po mnoha přátelských rozhovorech se tento bohatý občan Ježíše zeptal, co by dělal se svým bohatstvím, kdyby ho měl. Ježíš mu odpověděl: „Já bych materiální bohatství vynaložil na povznesení materiálního života a stejně tak bych využíval vědomosti, moudrost a duchovní službu pro obohacení intelektuálního života, zušlechtění společenského života a rozvoj duchovního života. Spravoval bych materiální bohatství jako moudrý a účelný správce prostředků jedné generace pro blaho a povznesení příští a následných generací.

132:5.2 (1462.3) Ale bohatého muže Ježíšova odpověď plně neuspokojila a odvážně se opět zeptal: „Ale co si myslíš, že by měl udělat člověk na mém místě se svým bohatstvím? Měl bych si ho ponechat, nebo ho rozdat?“ A když Ježíš viděl, že opravdu touží vědět víc pravdy o své oddanosti Bohu a své povinnosti k lidem, odpověděl: „Můj dobrý příteli, vidím, že upřímně toužíš po moudrosti a jsi čestný milovník pravdy. Proto ti chci vyložit můj pohled na řešení tvého problému, týkající se odpovědnosti za nakládání s bohatstvím. Dělán to proto, žes požádal o moji radu a když ti tuto radu dávám, nezajímá mně bohatství žádného jiného bohatého člověka; poskytuji tuto radu jenom tobě a pro tvé osobní poučení. Jestli si upřímně přeješ pohlížet na své bohatství jako na odpovědnost, potom bych ti poradil, abys udělal následující analýzu původů tvého bohatství: zeptej se sám sebe a snaž se na to najít neupřímnější odpověď, odkud přišlo toto bohatství? A jako pomoc při zkoumání zdrojů svého velkého jmění ti navrhuji brát v úvahu následujících deset různých metod nahromadění materiálního bohatství:

132:5.3 (1462.4) 1. Zděděné bohatství—jmění pocházející od rodičů a jiných předků.

132:5.4 (1462.5) 2. Objevené bohatství—jmění získané z přírodních zdrojů matky země.

132:5.5 (1462.6) 3. Obchodní bohatství—jmění získané jako poctivý zisk při prodeji, nebo výměně materiálního zboží.

132:5.6 (1462.7) 4. Nečestné bohatství—jmění získané z nečestného vykořisťování, nebo zotročování lidí.

132:5.7 (1463.1) 5. Bohatství z výnosů—příjem pocházející z čestných a poctivých výdělečných možnostech investovaného kapitálu.

132:5.8 (1463.2) 6. Tvůrčí bohatství—jmění, jako odměna za tvořivé a vynalézavé dary lidské mysli.

132:5.9 (1463.3) 7. Náhodné bohatství—jmění pocházející ze štědrosti nějakého spoluobčana, nebo mající původ v náhodných okolnostech života.

132:5.10 (1463.4) 8. Nakradené bohatství—jmění získané nečestně, nepoctivě, podvodně, nebo krádeží.

132:5.11 (1463.5) 9. Svěřené fondy—bohatství vložení do tvých rukou tvými druhy pro určitý účel, buď nyní či v budoucnu.

132:5.12 (1463.6) 10. Vydělané bohatství—jmění pocházející přímo z tvé vlastní osobní práce—poctivá a spravedlivá odměna za tvé vlastní denní úsilí mysli a těla.

132:5.13 (1463.7) A tak, můj příteli, jestli chceš být poctivým a spravedlivým správcem svého velkého jmění, musíš před

Bohem a ve službě lidem přibližně rozdělit své bohatství do těchto deseti zásadních skupin a potom nakládat s každým dílem v souladu s moudrým a čestným výkladem zákonů spravedlnosti, slušnosti, poctivosti a správné využitelnosti; i když nebeský Bůh by tě neodsoudil, kdybys někdy chyboval v nejasných situacích ohledně soucitného a nesobeckého vztahu k potížím trpících obětí nešťastných okolností smrtelného života. Když máš upřímné pochybnosti o čestnosti a spravedlnosti v materiálních situacích, necht' tvá rozhodnutí jsou ve prospěch těch, kteří jsou v nouzi a ve prospěch těch, kteří jsou vystaveni nezasloužených útrapám.“

^{132:5.14 (1463.8)} Po několika hodinovém rozhovoru o těchto otázkách a v odpověď na další a podrobnější dotazy bohatého muže Ježíš rozvedl svoji radu a v podstatě řekl: „I když ti poskytnu další rady, týkající se tvého postoje k bohatství, připomínám ti, tyto rady jsou určeny pouze pro tebe a pro tvé osobní poučení. Mluvím jenom za sebe a k tobě jako tázajícímu příteli. Žádám tě, abys potom nepoučoval jiné bohaté lidi jak mají nakládat se svým bohatstvím. Poradil bych ti toto:

^{132:5.15 (1463.9)} 1. Jako správce zděděného bohatství bys měl posoudit jeho původy. Máš morální povinnost zastupovat minulou generaci v poctivém přenesení zákonného bohatství následujícím generacím po odečtení řádných výdajů ve prospěch současné generaci. Ale neneseš odpovědnost za jakoukoliv nepoctivost, nebo křivdu, spojenou s nečestným nahromaděním bohatství tvými předky. Každou část tvého zděděného bohatství, která se ukáže, že byla získána podvodem či nepoctivě, můžeš vyplatit v souladu s tvým přesvědčením o spravedlnosti, štědrosti a odškodnění. Zbytek tvého zákonného

zdeděného bohatství můžeš použít jako kapitál k založení fondu, který by přecházel z jedné generace na druhou. Tvá rozhodnutí týkající se odkázaného jmění tvým následovníkům musí být řízena moudrým úsudkem a správným odhadem.

132:5.16 (1463.10) 2. Každý, kdo požívá bohatství jako výsledek objevení, by si měl pamatovat, že jedinec žije na zemi jenom krátkou dobu a měl by proto udělat náležitá opatření, aby tato objevení mohl vhodnými způsoby sdílet s co možná nejvyšším počtem jeho druhů. Ačkoliv objeviteli by neměly být odepřeny veškeré odměny za jeho úsilí, ani on by neměl sobecky předpokládat, že mu patří všechen zisk a blaho, které jsou výsledkem odhalení skrytých přírodních zdrojů.

132:5.17 (1464.1) 3. Dokud budou lidé provádět světovou ekonomiku obchodováním a směňováním zboží, mají nárok na přijatelný a oprávněný zisk. Každý obchodník si zaslouží odměnu za své služby; kupec má nárok na svůj výdělek. Poctivé obchodování a čestné jednání s partnery v organizovaném světovém obchodu vytváří mnoho různých forem získaného bohatství a všechny tyto zdroje bohatství musí být posuzovány nejvyššími principy spravedlnosti, poctivosti a čestnosti. Poctivý obchodník by měl bez váhání přijmout stejný zisk, který by on chtěl nabídnout svému obchodnímu partnerovi při stejné transakci. Ačkoliv tento druh bohatství, pocházející z obchodních transakcí ve velkém měřítku, není stejný jako individuálně získaný příjem prací, takové počestně nabyté bohatství dává jeho vlastníkovvi značně velké právo rozhodovat o jeho následném rozdělování.

132:5.18 (1464.2) 4. Žádný, Boha si uvědomující smrtelník, který se snaží vykonávat božskou vůli, se nemůže uchýlit k tomu, aby

přišel k bohatství přes utlačování jiných. Žádný ušlechtilý člověk nebude usilovat o jmění a shromažďovat bohatství a moc z otročením, nebo nekalým zneužíváním svých bratrů v těle. Bohatství je morální prokletí a duchovní skvrnou, jestliže pochází z potu utlačovaného smrtelníka. Veškeré toto bohatství by mělo být vráceno těm, kteří byli tímto způsobem okradeni, anebo jejich dětem a dětem jejich dětí. Trvalá civilizace nemůže stavět na praktikách obírat pracujícího člověka o jeho mzdu.

^{132:5.19 (1464.3)} 5. Poctivé bohatství má nárok na úrok. Dokud si lidé budou půjčovat a zapůjčovat, tak se může inkasovat přiměřený úrok za předpokladu, že zapůjčený kapitál pochází ze zákonného jmění. Pokud chceš vznést nárok na úrok, nejprve vyčisti svůj kapitál. Nestaň se lakomým a chamtivým tím, že se schýlíš k lichvě. Nikdy nedopust', abys byl tak sobecký a používal moc peněz k získání neúměrné převahy nad svými lopotícími se druhy. Nepodlehni pokušení vzít lichvářské peníze od svého bratra ve finančních potížích.

^{132:5.20 (1464.4)} 6. Jestli získáš bohatství v důsledku svého geniálního nadání, jestli tvé jmění pochází z odměn za tvůrčí talent, nepožaduj neúměrný podíl z takových odměn. Talent dluží něco jak svým předkům, tak i svým potomkům; rovněž má povinnosti vůči rase, národu a okolnostem svých tvořivých objevů; také by si měl pamatovat, že své vynálezy vydřel a vykřesal jako člověk mezi lidmi. A bylo by stejně nespravedlivé odepřít géniovi všechno jeho zisk ze získaného bohatství. A pro člověka bude vždy nemožné vytvořit pravidla a předpisy použitelné stejnou měrou na všechny tyto problémy spravedlivého rozdělování bohatství. Nejdříve musíš uvidět

člověka jako svého bratra a jestli upřímně toužíš se k němu chovat tak, jak bys chtěl ty, aby on se choval k tobě, tak běžným jevem je, že spravedlnost, poctivost a čestnost tě povedou ke správnému a nestrannému urovnání každého následného problému, spojeného s ekonomickými odměnami a sociální spravedlností.

132:5.21 (1464.5) 7. Nikdo se nesmí osobně domáhat toho bohatství, které mu čas a náhoda mohou přinést do jeho rukou, kromě poctivých a zákonných odměn, vydělaných za spravování takového bohatství. Na náhodná jmění se musí pohlížet jako na svěřený majetek, který bude vydáván ve prospěch určité sociální, nebo ekonomické skupiny. Vlastníci takového bohatství by měli mít hlavní slovo při rozhodování o rozumném a účinném rozdělování takových bezpracných prostředků. Civilizovaný člověk nebude věčně považovat všechno to, co vlastní, za své osobní a soukromé vlastnictví.

132:5.22 (1465.1) 8. Jestliže jakákoliv část z tvého majetku byla vědomě získána podvodem; jestliže tvé bohatství bylo nashromážděno nepoctivými praktikami a nečestnými metodami; jestliže tvé jmění je výsledkem nepoctivého jednání s tvými druhy, rychle vrať všechny tyto neprávem nabyté zisky právoplatným majitelům. Nahraď veškerou škodu a tím očistiš svůj majetek od všech nečestných zisků.

132:5.23 (1465.2) 9. Spravování bohatství jednoho člověka pro blaho jiných je důležitou a posvátnou odpovědností. Nehazarduj s takovou důvěrou a nevystavuj ji v nebezpečí. Vezmi si pro sebe ze svěřeného majetku jen tolik, kolik by si pro sebe vzali všichni čestní lidé.

^{132:5,24 (1465,3)} 10. Ta část tvého jmění, kterou sis vydělal svým vlastním mentálním a fyzickým úsilím, jestliže, že tvá práce byla vykonána správně a poctivě, náleží opravdu tobě. Nikdo ti nemůže odepřít tvé právo na vlastnictví a užívání takového bohatství jak ty sám uznáš za vhodné, za předpokladu, že uplatněním svého práva nezpůsobíš újmu svým druhům.

^{132:5,25 (1465,4)} Když Ježíš ukončil své rady, tento bohatý Říman se zvedl ze své pohovky a než se s Ježíšem rozloučil na noc, pronesl tento slib: „Můj dobrý příteli, vnímám tě jako člověka velké moudrosti a dobrotivosti a zítra začnu spravovat všechno své bohatství v souladu s tvými radami“.

6. Sociální péče

^{132:6,1 (1465,5)} Tady v Římě se také stala ta dojemná příhoda, kdy Tvořitel vesmíru strávil několik hodin tím, že se snažil vrátit ztracené dítě jeho ustarané matce. Tento malý chlapec se ztratil a Ježíš ho našel plačícího a vyděšeného. On a Ganid byli na cestě do knihovny, ale bez váhání se rozhodli, že odvedou dítě zpět domů. Ganid nikdy nezapomněl slova Ježíše: „Víš, Ganide, většina lidí jsou jako ztracené dítě. Většinu svého času stráví plačtivým naříkáním ze strachu a sebe litováním, když jsou ve skutečnosti nedaleko od bezpečí a jistoty, stejně jako toto dítě bylo jenom kousek od domu. A všichni ti, kdo znají cestu pravdy a cítí jistotu, kterou jim dává vědomost Boha, by to měli považovat za čest, ne za povinnost, nabídnout radu svým druhům v jejich snahách nalézt uspokojení v životě. Neměli jsme velkou radost z toho, že jsme pomohli vrátit dítě jeho matce? Tak i ti, kteří přivedou lidi k Bohu, poznají uspokojení ze služby lidem.“ A od toho dne do konce svého

přirozeného života Ganid vždy vyhledával ztracené děti, kterým by mohl pomoci navrátit se domů.

^{132:6.2 (1465.6)} Setkali se s vdovou s pěti dětmi, jejíž muž zahynul při nehodě. Ježíš pověděl Ganidovi o tragické smrti svého vlastního otce a opakovaně se vraceli utěšit tuto matku a její děti. Kromě toho Ganid požádal svého otce o peníze na jídlo a oblečení. Nepřestali se svým úsilím, dokud nenašli práci pro nejstaršího chlapce, takže on potom mohl podporovat svoji rodinu.

^{132:6.3 (1465.7)} V ten večer, když Gonod naslouchal vyprávění o těchto zkušenostech, řekl dobrosrdečně Ježíšovi: „Já bych chtěl ze svého syna mít vzdělance, nebo obchodníka a nyní ty ho začínáš měnit ve filozofa, nebo filantropa.“ A Ježíš odpověděl s úsměvem: „Možná z něho uděláme všechny čtyři; pak bude moci mít čtyřnásobné uspokojení v životě, protože jeho ucho, vnímající melodii člověka, bude schopno rozpoznat čtyři tóny místo jednoho.“ Gonod potom řekl: „Vidím, že ty jsi opravdový filozof. Musíš napsat knihu pro budoucí generace.“ A Ježíš odpověděl: Knihu ne—mým posláním je prožít život v této generaci a pro všechny generace. Já...—ale dál nepokračoval, obrátil se na Ganida a řekl: „Můj synu, je čas jít spát.“

7. Cesty po okolí Říma

^{132:7.1 (1466.1)} Ježíš, Gonod a Ganid udělali pět výletů z Říma na zajímavá místa v okolních oblastech. Při návštěvě jezera na severu Itálie měl Ježíš dlouhý rozhovor s Ganidem o nemožnosti učit člověka o Bohu, jestliže ten člověk netouží poznat Boha. Na cestě k jezeru potkali bezohledného

neznaboha a Ganid byl překvapen, že Ježíš, tak jak to obvykle dělával, se s ním nedal do řeči, což by vedlo k rozhovoru o duchovních otázkách. Když se Ganid svého učitele zeptal proč projevil tak malý zájem o tohoto pohana, Ježíš odpověděl:

132:7.2 (1466.2) „Ganide, ten člověk nelačnil po pravdě. On nebyl nespokojen se sebou. On nebyl připraven požádat o pomoc a oči jeho mysli nebyly otevřeny, aby přijaly světlo pro duši. Tento člověk nebyl zralý sklidit úrodu spasení; musí mu být dopřáno více času pro zkoušky a těžkosti života, aby se připravil na přijetí moudrosti a vyššího učení. Anebo, kdyby mohl žít s námi, mohli bychom mu našimi životy ukázat nebeského Otce a takto ho upoutat našimi životy jako Boží synové, čímž by byl přinucen zeptat se na našeho Otce. Nemůžeš odhalit Boha těm, kteří ho nehledají; nemůžeš přivést duše k radostem spasení, které to nežadají. Člověk musí lačnit po pravdě v důsledku zkušeností ze života, nebo musí toužit poznat Boha v důsledku setkání se životy těch, kteří znají božského Otce, předtím než jiný člověk může přivést takového smrtelného druha k nebeskému Otci. Jestli známe Boha, náš opravdový cíl na zemi je žít tak, abychom umožnili Otcí odhalit se v našich životech. Tak všichni Boha hledající lidé uvidí Otce a požádají nás o naši pomoc, aby se dověděli více o Bohu, který takovým způsobem nachází vyjádření v našich životech.“

132:7.3 (1466.3) Při návštěvě Švýcarska měl v tamních horách Ježíš celodenní rozhovor s otcem i synem o buddhizmu. Mnohokrát Ganid položil Ježíšovi přímé otázky o Buddhovi, ale vždy se mu dostalo více či méně vyhýbavých odpovědí. Ted', v přítomnosti syna, otec položil Ježíšovi přímou otázku o Buddhovi a dostalo se mu přímé odpovědi. Gonod řekl: „Já

bych opravdu chtěl rád vědět, co si myslíš o Buddhovi.“ A Ježíš odpověděl:

132:7.4 (1466.4) „Váš Buddha byl mnohem lepší než váš buddhizmus. Buddha byl velkým člověkem, dokonce prorokem svému národu, ale byl osiřelým prorokem; tím myslím, že brzy ztratil ze zřetele svého duchovního Otce, nebeského Otce. Jeho zkušenost byla tragická. Snažil se žít a učit jako posel Boha, ale bez Boha. Buddha přivedl svoji loď spasení až k bezpečnému přístavu, až ke vchodu do útočiště spasení smrtelných a tam, kvůli chybným navigačním mapám dobrá loď najela na mělčinu. Tam zůstala v průběhu mnoha generací, nehybná a téměř beznadějně uvíznutá. A proto na tomto bodě zůstalo mnoho vašich lidí po dobu všech těch let. Žijí na dosah bezpečných vod pokoje, ale odmítají do nich vstoupit, protože ušlechtilé plavidlo dobrého Buddhy uvízlo nešťastně na mělčině u samého přístavu. A buddhistické národy nikdy nevstoupí do tohoto přístavu, pokud neopustí filozofické plavidlo svého proroka a chopí se jeho ušlechtilého ducha. Kdyby váš národ zůstal věren duchu Buddhy, již dávno byste vešli do vašeho útočiště duchovního klidu, odpočinku duše a jistoty spasení.

132:7.5 (1467.1) Víš, Gonode, Buddha znal Boha v duchu, ale očividně se mu nepodařilo ho objevit v mysli; židé objevili Boha v mysli, ale do značné míry se jim nepodařilo poznat ho v duchu. Dnes se buddhisté zmítají ve filozofii bez Boha, zatímco můj národ je žalostně zotročen strachem z Boha, postrádající spasitelnou filozofii života a svobody. Vy máte filozofii bez Boha; židé mají Boha, ale jsou do velké míry bez filozofie života, k němu se vztahující. Protože Buddha

nedokázal představit Boha jako ducha a jako Otce, nepodařilo se mu poskytnout v jeho učení morální energii a duchovní hnací sílu, které náboženství musí mít, jestliže má změnit rasu a povznést národ.

^{132:7.6 (1467.2)} Nato Ganid zvolal: „Učiteli, vytvořme ty a já nové náboženství, které bude dost dobré pro Indii a dost velké pro Řím a možná ho vyměníme židům za Jahve.“ A Ježíš odpověděl: „Ganide, náboženství nejsou vytvářena. Náboženství lidí se vyvíjejí po velmi dlouhou dobu, zatímco zjevení Boha vyzařují na zem v životech lidí, kteří odhalují Boha svým bližním.“ Ale oni nepochopili smysl těchto prorockých slov.

^{132:7.7 (1467.3)} V tu noc, poté, kdy se odebrali na svá lože, Ganid nemohl spát. Dlouze hovořil se svým otcem a nakonec řekl: „Víš, otče, já si někdy myslím, že Jóšua je prorokem.“ A jeho otec ospale pouze odpověděl: „Můj synu, jsou jiní....“

^{132:7.8 (1467.4)} Od toho dne do konce svého pozemského života Ganid nepřetržitě vyvíjel své vlastní náboženství. Byl silně dojat ve své vlastní mysli shovívavostí, čestností a tolerantností Ježíše. Ve všech jejich debatách o filozofii a náboženství tento mladík nikdy nepocítil rozhořčení či nepřátelství.

^{132:7.9 (1467.5)} Jaký pohled pro nebeské pozorovatele—vidět, jak indický jinoch navrhuje Tvořiteli vesmíru, aby vytvořili nové náboženství! A přestože to tento mladý muž nevěděl, oni již vytvářeli nové a věčné náboženství—novou cestu spasení, odhalení Boha člověku v Ježíši a skrze něho. To, co tento mladík chtěl dělat ze všeho nejvíce, již nevědomě vlastně dělal. Tak to vždy bylo, je a vždy bude. To, co osvícená a přemítavá

lidská představivost duchovního učení a vedení chce z celého srdce a nezištně dělat a být, se stává do určité míry tvůrčím v souladu s úrovní oddanosti smrtelníka k božskému vykonávání vůle Otce. Když jde člověk v partnerství s Bohem, velké věci se mohou stát a také se stávají.

Kapitola 133

Návrat z Říma

^{133:0.1 (1468.1)} BĚHEM příprav na odchod z Říma, se Ježíš nerozloučil s žádným ze svých přátel. Písař z Damašku se objevil v Římě bez ohlášení a stejným způsobem zmizel. Trvalo to celý rok, než ti, co ho znali a milovali, se vzdali naděje, že ho ještě někdy uvidí. Ke konci druhého roku malé skupiny těch, kteří ho znali, zjistily, že jejich společný zájem v jeho učení a vzájemné jejich vzpomínky na příjemné chvíle s ním strávené, je spojují. A tyto malé skupiny stoiků, kyniků a mysterijních kultistů udržovaly tato nepravidelná a neformální setkání až do doby, kdy se v Římě objevili hlasatelé křesťanského náboženství.

^{133:0.2 (1468.2)} Gonod a Ganid nakoupili v Alexandrii a v Římě tolik věcí, že poslali všechna svá zavazadla napřed vlečným povozem do Taranta, zatímco tři cestovatelé beze spěchu přešli pěšky přes Itálii po Via Appia. Na této cestě potkali nejrozumnější druhy lidí. Podél této cesty žilo mnoho vznešených římských občanů a řeckých kolonistů, ale v té době se již začal objevovat velký počet potomků podřazených otroků.

^{133:0.3 (1468.3)} Jednoho dne při odpočinku po obědě, asi na polovině cesty do Taranta, Ganid položil Ježíšovi přímou otázku o tom, co si on myslí o kastovním systému v Indii. Ježíš odpověděl:

„Ačkoliv se lidé liší jeden od druhého mnoha způsoby, před Bohem a v duchovním světě jsou všichni smrtelníci na stejné úrovni. V očích Boha jsou pouze dvě skupiny smrtelníků: ti, kdo touží vykonávat jeho vůli a ti, kdo nechtějí. Z pohledu vesmíru jsou na obydleném světě vidět rovněž dva velké druhy: ti, kdo znají Boha a ti, kdo ho neznají. Ti, kdo nejsou schopni poznat Boha, náležejí k živočichům toho daného světa. Lidstvo může být přiměřeně rozděleno do mnoha skupin podle lišících se schopností—fyzických, psychických, sociálních, profesních či morálních, ale před Božím soudem jsou si tyto rozdílné skupiny lidí rovny; Bůh opravdu nikoho neupřednostňuje. Ačkoliv není možno se vyhnout přiznání rozdílných lidských schopností a vloh v intelektuálních, sociálních a morálních otázkách, neměli byste dělat takové rozdíly v duchovním bratrství lidí, když se shromáždíte pro bohoslužbu v přítomnosti Boha.“

1. Milosrdenství a spravedlnost

133:1.1 (1468.4) Velmi zajímavá příhoda se stala jednoho odpoledne na okraji cesty, když se již blížili k Tarantu. Uviděli jak hrubý a násilnický mládenec brutálně napadl menšího hochu. Ježíš přispěchal na pomoc napadenému chlapci a když ho vyprostil, pevně svíral útočníka, dokud menší hoch neutekl. Ve chvíli, kdy Ježíš pustil malého rváče, Ganid se ho chopil a začal ho prudce bít, ale k udivení Ganida Ježíš okamžitě zasáhl. Když Ganida zklidnil a dovolil vyděšenému mládenci odejít, Ganid, jakmile popadl opět svůj dech, vzrušeně protestoval: „Já ti nerozumím, Učiteli. Jestliže milosrdenství vyžaduje, abys ochránil menšího chlapce, nepožaduje spravedlnost potrestání většího a útočícího mladíka?“ Ježíš na to odpověděl:

133:1.2 (1469.1) „Ganide, ty opravdu nerozumíš. Projev milosrdenství je vždy činem jedince, ale trest spravedlnosti je funkcí společenských, vládních, nebo vesmírných správních orgánů. Jako jedinec jsem zavázán projevit milosrdenství; já musím jít pomoci napadenému chlapci a ve vší důslednosti mohu použít přiměřenou sílu, abych zadržel útočníka.. A to je přesně to, co jsem udělal. Dokázal jsem vysvobodit napadeného chlapce; a to byl konec projeveného soucitu. Potom jsem silou držel útočníka dostatečně dlouho, abych umožnil slabší straně zápasu uniknout, načež jsem se vzdálil. Nestal jsem se soudcem útočníka, zjišťovat jeho motiv—posuzovat všechno to, co způsobilo jeho útok na svého druha—a potom vynést trest, který moje mysl může považovat jako spravedlivou odplatu za jeho provinění. Ganide, milosrdenství může být neomezené, ale spravedlnost je přesná. Nevidíš, že dva lidé se pravděpodobně nikdy nemohou shodnout na trestu, který by učinil zadost spravedlnosti? Jeden by nařídil čtyřicet ran karabáčem, druhý dvacet, zatímco další by jako spravedlivý trest doporučil samovazbu. Nevidíš, že na tomto světě je lepší, aby taková odpovědnost závisela na skupině, nebo aby byla vykonávána zvolenými představiteli skupiny? Ve vesmíru je spravedlnost svěřena těm, kteří plně vědí o příčinách provinění, jakož i o jeho motivu. V civilizované společnosti a v organizovaném vesmíru výkon spravedlnosti předpokládá vynesení spravedlivého rozsudku na základě nestranného soudu a taková výsadní práva jsou svěřena soudním orgánům světů a všeznalým správcům vyšších vesmírů všeho tvoření.“

133:1.3 (1469.2) Několik dnů hovořili o tomto problému projevení soucitu a vykonání spravedlnosti. A Ganid, alespoň do určité míry, pochopil proč by se Ježíš nezapojil do přímého osobního

zápasu. Ale Ganid položil poslední otázku, na kterou nikdy nedostal plně uspokojující odpověď; a tato otázka byla: „Ale, Učiteli, jestli by tě napadl silnější a vznětlivý člověk a hrozilo by ti, že tě zabije, co bys udělal? Neudělal bys vůbec nic na svoji ochranu?“ Přestože Ježíš nemohl plně a uspokojivě odpovědět na chlapcovu otázku, poněvadž mu nechtěl odhalit, že jeho (Ježíšův) život na zemi je příkladem lásky Rajského Otce k vesmíru, pozorujícího tento život, mu řekl toto:

^{133:1.4 (1469.3)} „Ganide, já velmi dobře rozumím, že některé z těchto problémů jsou pro tebe hodně složité a matoucí a já se proto pokusím odpovědět na tvoji otázku. Při všech útocích, které by mohly být zaměřeny na moji osobu, bych nejprve zjistil, zdali či ne je útočník Božím synem—mým bratrem v těle—a jestli bych usoudil, že takový tvor není schopen morálního uvažování a duchovního úsudku, bez váhání bych se bránil celou svojí silou, bez ohledu na důsledky pro útočníka. Ale nenapadl bych takto spoluobčana, svého bratra, Božího syna, dokonce ani v sebeobraně. To znamená, že bych ho nepotrestal dříve, než by jeho útok na mne byl posouzen. Snažil bych se co nejchytřeji tomu předejít a rozmluvit mu takový útok a v případě mého nezdaru takovému napadení zabránit, nebo jej zmírnit. Ganide, já mám absolutní důvěru v péči mého nebeského Otce o mne. Já jsem posvěcen vykonávat vůli mého nebeského Otce. Já nevěřím, že mne postihne skutečné bezpráví. Já nevěřím, že moje životní dílo může být opravdu ohroženo něčím, co by si přáli moji nepřátelé, aby mne postihlo a samozřejmě se nemusíme obávat útoků od našich přátel. Jsem si absolutně jist, že celý vesmír je ke mně přátelský—o tuto všemocnou pravdu se opírám a věřím ji celým svým srdcem, navzdory všem vyskytnutým protikladům.“

^{133:1.5 (1470.1)} Ale Ganid nebyl plně uspokojen. Mnohokrát spolu hovořili o těchto otázkách a Ježíš mu pověděl něco o svých zkušenostech z dětství a také o synovi kameníka, Jákobovi. Když uslyšel, jak Jákob se sám postavil do role Ježíšova ochránce, Ganid řekl: „Jé, teď tomu začínám rozumět! Především je těžké najít normálního smrtelníka, který by chtěl napadnout takového laskavého člověka jako jsi ty a i když by se někdo nemyslíci našel, kdo by to chtěl udělat, je téměř jisté, že by byl nablízku nějaký další smrtelník, který by ti přispěchal na pomoc, stejně tak, jak ty vždy přicházíš ochránit každého člověka, který je v nesnázích. Ve svém srdci, Učiteli, s tebou souhlasím, ale ve své hlavě si stále myslím, že kdybych byl Jákobem, tak bych s radostí trestal ty surové kluky, kteří se tě odvážili napadnout jen proto, že si mysleli, že se nebudeš bránit. Domnívám se, že si zcela ochráněn na své cestě životem, protože věnuješ hodně času pomáháním druhých a podporuješ své druhy v tísní—no, a s největší pravděpodobností bude vždy někdo po ruce, aby tě ochránil.“ A Ježíš odpověděl: „Čas této zkoušky ještě nepřišel, Ganide, a až přijde, budeme se řídit vůlí Otce.“ A to bylo zhruba všechno, co mladík mohl slyšet od svého učitele o tomto složitém tématu o sebeobraně a neodporování. Při jiné příležitosti se mu podařilo dostat z Ježíše názor na to, jak organizovaná společnost má plné právo použít sílu pro uskutečnění svých spravedlivých nařízení.

2. Nalodění v Tarantu

^{133:2.1 (1470.2)} Když čekali na přistání lodě a na vyložení jejího nákladu, naši cestující uviděli muže, hrubě zacházejícího se svojí ženou. Jak bylo jeho zvykem, Ježíš zasáhl ve prospěch napadené osoby. Přistoupil ze zadu ke vzteklému manželovi, poklepal mu jemně na rameno a řekl: „Můj příteli, mohu si s

tebou chvíli promluvit o samotě?“ Rozčilený muž byl uveden do rozpaků takovým přístupem a po chvíli rozpačitého váhání zabrebtal: „e-e...proč...ano...a co po mně chceš?“ Když ho Ježíš odvedl stranou, řekl mu: „Můj příteli, vidím, že tě muselo potkat něco velmi hrozného; rád bych opravdu chtěl, abys mně řekl, co se mohlo stát takovému silnému muži, aby napadl svoji ženu, matku svých dětí a to před očima tolika lidí. Jsem přesvědčen, že si myslíš, že máš nějaký řádný důvod pro tento násilný útok. Co ta žena udělala, že si zaslouží takové zacházení od svého manžela? Když se na tebe dívám, myslím, že vidím v tvém obličeji lásku ke spravedlnosti, ne-li touhu projevit soucit. Troufám si říci, že kdybys mně viděl na okraji cesty, jak mne napadli lupiči, bez váhání bys mi přiběhl pomoci. Odvážím se říci, žeš vykonal mnoho odvážných činů ve svém životě. Nyní, můj příteli, pověz mi, co se stalo? Udělala tvá žena něco špatného, anebo jsi hloupě ztratil hlavu a bezmyšlenkovitě ji napadl?“ Nebylo to ani to, co Ježíš řekl a co zasáhlo jeho srdce, ale laskavý pohled a účastný úsměv, kterými ho Ježíš obdařil na konci svých otázek. Muž odpověděl: „Domnívám se, že jsi kynický kněz a jsem ti vděčný za to, žeš mně zadržel. Moje žena neudělala nic moc špatného; je to dobrá manželka, ale pobuřuje mne tím, jak si mne dobírá na veřejnosti a proto jsem se rozčilil. Lituji, že jsem se neovládl a slibuji, že se budu snažit dostát svému dřívějšímu slibu, daný jednomu z tvých bratrů, který mne před mnoha lety učil o vhodnějších způsobech. Slibuji ti to.“

133:2.2 (1471.1) A potom, při rozloučení s ním, Ježíš řekl: „Můj bratře, vždy pamatuj na to, že muž nemá žádné zákonné právo nad ženou, pokud mu žena ochotně a dobrovolně takové právo nedá. Tvoje žena se rozhodla jít s tebou životem, pomáhat ti s

ním bojovat a převzít mnohem větší podíl břemene, spojeného s rozením a výchovou tvých dětí; a za tuto mimořádnou službu je jenom správné, že se jí dostane mimořádné ochrany, kterou muž může poskytnout ženě jako partnerovi, který musí vynosit, porodit a vychovat děti. Láskyplná péče a ohleduplnost, které muž je ochoten poskytnout své ženě a dětem, jsou měřítkem mužova dosažení vyšších úrovní tvořivého a duchovního sebepoznání. Víš, že muži a ženy jsou partnery Boha v tom, že spolupracují při tvoření bytostí, které když vyrostou, mají v sobě potenciál nesmrtelných duší? Nebeský Otec se chová k Duchovní Matce dětí vesmíru jako k sobě rovné. Ty se podobáš Bohu, když sdílíš svůj život a vše se k němu vztahuje za stejných podmínek s partnerem-matkou, která tak plně sdílí s tebou tu božskou zkušenost reprodukovat sebe v životech vašich dětí. Jestliže jsi schopen milovat své děti tak, jak Bůh miluje tebe, budeš milovat a ochraňovat svoji manželku tak, jak nebeský Otec ctí a velebí Nekonečného Ducha, matku všech duchovních dětí obrovského vesmíru.“

133:2.3 (1471.2) Když odcházeli, aby nastoupili na loď, ohlédl se nazpět a uviděli scénu, jak manželská dvojice se slzami v očích spočívá v tichém objetí. Gonod vyslechl druhou polovinu toho, co Ježíš říkal tomu muži a celý den o tom přemýšlel a rozhodl se, že po návratu do Indie přeorganizuje svoji rodinu.

133:2.4 (1471.3) Plavba do Nicopolis byla příjemná, ale pomalá kvůli nepříznivému větru. Trojice strávila mnoho hodin popisováním svých zážitků v Římě a vzpomínáním na všechno, co je potkalo od doby, kdy se poprvé setkali v Jerusalemu. Ganid se začínal naplňovat duchem osobní služby. Začal pracovat na lodním

číšníkoví, ale na druhý den, když se dostal do hlubokých vod náboženství, přizval Jóšua, aby mu vypomohl.

^{133:2.5 (1471.4)} V Nicopolis strávili několik dní. Nicopolis bylo město, které založil Augustus asi před padesáti lety jako “město vítězství” na památku bitvy u Aktia, protože tady tábořil se svým vojskem před bitvou. Byli ubytováni v domě nějakého Jerama, který byl Řek, obrácený na židovskou víru a se kterým se seznámili na lodi. Ve stejném domě apoštol Pavel strávil celou zimu se synem Jerama v době své třetí misionářské cesty. Z Nicopolis odpluli na stejné lodi do Korintu, hlavního města římské provincie Achaia.

3. V Korintu

^{133:3.1 (1471.5)} Ještě před příjezdem do Korintu se Ganid začal velmi zajímat o židovské náboženství a tak nebylo zvláštní, že jednoho dne, když procházeli kolem synagogy a viděli do ni vcházet lidi, že požádal Ježíše, aby ho vzal na bohoslužbu. V ten den poslouchali kázání sečtělého rabína o „Osudu Izraele“ a po bohoslužbě se seznámili s nějakým Krispem, který byl vrchním správcem této synagogy. Mnohokrát se do synagogy vrátili na bohoslužby, ale hlavně chodili za Krispem. Ganid velmi přilnul ke Krispovi, jeho manželce a jejich rodině o pěti dětech. Velmi rád pozoroval jak žid řídil život své rodiny.

^{133:3.2 (1472.1)} Zatímco se Ganid seznamoval s rodinným životem, Ježíš učil Krispa lepším způsobům náboženského života. Ježíš měl více než dvacet sezeních s tímto prozíravým židem; a není překvapením, že po letech, když Pavel kázal v této stejné synagoze a když židé odmítli jeho poselství a hlasovali pro to, aby měl zakázáno další kázání v synagoze a když pak odešel k

pohanům, že Krispus s celou svojí rodinou přijal nové náboženství a že se stal jedním z hlavních podporovatelů křesťanské církve, kterou následně Pavel v Korintu založil.

^{133:3.3 (1472.2)} Během osmnácti měsíců, kdy Pavel kázal v Korintu a kde se k němu později připojili Silas a Timoteus, setkal se tam s mnoha dalšími, které učil „židovský domácí učitel syna indického kupce.“

^{133:3.4 (1472.3)} V Korintu se setkali s lidmi všech ras, pocházejících ze tří kontinentů. Po Alexandrii a Římě to bylo nejkosmopolitnější město impéria v oblasti středoziemního moře. V tomto městě bylo mnoho přitažlivých zajímavostí a Ganida nikdy neunavily návštěvy citadely, která se tyčila do výšky téměř 600 metrů nad mořem. Velkou část svého volného času trávil také u synagogy a v domě Krispa. Zpočátku byl pohoršen a později nadšen postavením ženy v židovské rodině; bylo to zjevení pro tohoto mladého Indu.

^{133:3.5 (1472.4)} Ježíš a Ganid byli častými hosty ještě v jednom židovském domě, v rodině Justa, což byl zbožný kupec, který žil vedle synagogy. A častokrát později, když apoštol Pavel bydlel v jeho domě, naslouchal vyprávění o těchto návštěvách indického mladíka a jeho židovského učitele a jak Pavel, tak i Justus, přemýšleli o tom, jaký další osud potkal takového moudrého a duchaplného židovského učitele.

^{133:3.6 (1472.5)} Když byli v Římě, Ganid zpozoroval, že Ježíš nechtěl s nimi chodit do veřejných lázní. Potom se několikrát mladík snažil přimět Ježíše k tomu, aby se vyjádřil k pohlavním vztahům. Přestože na mladíkovy otázky vždy odpověděl, nezdál se nikdy ochoten hovořit o těchto otázkách podrobněji.

Jednoho večera, když se procházeli po Korintu v místě, kde hradba citadely se svažovala do moře, oslovili je dvě veřejné ženy. Ganid měl vštípenou představu, a oprávněně, že Ježíš je člověk vysokých ideálů a že se mu oškliví všechno, co zavání nečistotou, nebo má příchut' zla; proto k těmto ženám promluvil ostře a hrubě je odehnal. Když to Ježíš viděl, řekl Ganidovi : „Myslíš to dobře, ale neměl by sis dovolit mluvit takhle s dětmi Boha, třebaže to mohou být náhodou jeho chybující děti. Kdo jsme my, abychom soudili tyto ženy? Znáš ty všechny okolnosti, které je přivedly uchýlit se k takovému způsobu živobytí? Zůstaň tady se mnou a promluvíme si o těchto věcech.“ Kurtizány byly překvapeny tím, co řekl Ježíš, ještě víc než Ganid.

133:3,7 (1472.6) Stáli tam v měsíčním světle a Ježíš pokračoval: „V každé lidské mysli žije božský duch, dar nebeského Otce. Tento dobrý duch se neustále snaží vézt nás k Bohu, pomáhá nám nalézt Boha a poznat Boha, ale ve všech smrtelnících je také mnoho přirozených fyzických dispozic, které tam Tvořitel vložil, aby sloužily ve prospěch jedince a rasy. Muži a ženy často nedokážou ve svých snahách pochopit sebe sami a zvládnout rozmanité těžkosti, spojené se starostmi o živobytí ve světě, který je tak z velké části ovládán sobeckostí a hříchem. Já cítím, Ganide, že ani jedna z těchto žen není úmyslně nečistá. Podle jejich tváří mohu říct, že prožily hodně utrpení; značně trpěly v rukou zjevně krutého osudu; tento způsob života si nezvolily úmyslně; ve chvílích skepse, hraničící se zoufalstvím, podlehly tlaku momentu a přijaly tento odporný způsob obživy jako nejlepší cestu ze situace, která se jim zdála beznadějná. Ganide, někteří lidé jsou opravdu nemravní v srdci; oni úmyslně volí dělat hanebné věci,

ale pověz mně, když se podíváš do těchto nyní slzami poskvrněných tváří, vidíš něco zkaženého, nebo darebného?“ Ježíš se odmlčel, aby počkal na jeho odpověď a Ganidův zajímavý hlas vybreptal: „Ne, Učiteli, nevidím. A omlouvám se za moji hrubost vůči nim—prosím o jejich odpuštění.“ Ježíš potom řekl: „A já je žádám, aby ti odpustily, tak jako se přimlouvám u mého nebeského Otce, aby on odpustil jim. Nyní pojďte všichni se mnou do domu mého přítele, kde požádáme o občerstvení a budeme plánovat nový a lepší život.“ Do této chvíle ohromené ženy neřekly ani slovo; dívaly se jedna na druhou a mlčky muže následovaly.

^{133:3.8 (1473.1)} Představte si to překvapení manželky Justa, když v tuto pozdní hodinu se objevil Ježíš s Ganidem a těmito dvěma cizími osobami se slovy: „Odpusť nám za to, že přicházíme v tuto hodinu, ale Ganid a já bychom poprosili o něco málo k jídlu a podělili bychom se o to s těmito našimi novými přáteli, kteří se také potřebují najíst. A kromě toho všeho, my jsme přišli za tebou s myšlenkou, že bys mohla mít zájem poradit se s námi o tom, jak nejlépe pomoci těmto ženám začít nový život. Mohou ti povědět svoje životní příběhy, ale já si myslím, že měly hodně těžkostí a jejich přítomnost tady v tvém domě svědčí o tom, jak upřímně touží poznat dobré lidi a jak rády se chopí příležitosti ukázat celému světu—a také andělům na nebesích—jakými statečnými a charakterními ženami se mohou stát.“

^{133:3.9 (1473.2)} Když Marta, manželka Justa, prostřela jídlo na stůl, Ježíš nečekaně vstal od stolu a řekl: „Protože je již velmi pozdě a protože mladíkův otec na nás čeká, prosíme o svolení odejít a nechat vás tady spolu pohromadě—tři ženy—milované děti

Nejsvrchovanějšího. A já se budu modlit za vaše duchovní vedení, zatímco vy budete plánovat nový a lepší život na zemi a věčný život v nádherném posmrtném světě.“

^{133:3.10 (1473.3)} Tak Ježíš a Ganid opustili ženy. Doposud obě kurtizány nic neřekly; také Ganid byl oněmělý. A na krátký okamžik i Marta, ale ta se rychle zhostila svého úkolu a udělala pro tyto neznámé ženy všechno v co Ježíš doufal. Starší z těchto dvou žen brzy zemřela se světlými nadějemi na věčný život a mladší žena pracovala u Justa a později se stala celoživotním členem první křesťanské církve v Korintu.

^{133:3.11 (1473.4)} V domě Krispa se Ježíš a Ganid několikrát setkali s nějakým Gaiem, který se potom stal věrným stoupencem Pavla. Během těchto dvou měsíců v Korintu měli důvěrné rozhovory s desítkami hodnotných lidí a v důsledku všech těchto zdánlivě náhodných setkání se více jak polovina takto ovlivněných jedinců stala členy pozdější křesťanské komunity.

^{133:3.12 (1473.5)} Když Pavel poprvé přišel do Korintu, neměl v úmyslu se tam delší dobu zdržovat. Ale on nevěděl, jak dobře židovský domácí učitel připravil cestu pro jeho práci. A kromě toho zjistil, že velký zájem již probudili Akvila a Priskilla . Akvila byl jeden z kyniků, se kterým se Ježíš setkal v Římě. Tato židovská dvojice uprchla z Říma a rychle přijala Pavlovo učení. Ten u nich bydlel a pracoval s nimi, jelikož se živili jako výrobci stanů. Právě kvůli těmto okolnostem Pavel prodloužil svůj pobyt v Korintu.

4. Individuální kázání v Korintu

133:4.1 (1474.1) Ježíš a Ganid měli mnoho zajímavých zážitků v Korintu. Měli řadu důvěrných rozhovorů s velkým počtem osob, které z Ježíšových rad velmi získaly.

133:4.2 (1474.2) Naučil mlynáře mlít zrno pravdy ve mlýně živé zkušenosti, aby obtížné věci božského života mohly být snadno přijatelné také slabými a zemdlenými smrtelnými druhy. Ježíš řekl: „Dej mléko pravdy těm, kdo v duchovním vnímání zůstávají nemluvnaty. Ve své živé a láskyplné službě podávej duchovní potravu v přitažlivé formě a přizpůsobenou schopnostem vnímání každého z tvých tazatelů.

133:4.3 (1474.3) Římskému setníkovi řekl: „Dávej císaři, co je císařovo a Bohu, co je Boží. Upřímná služba Bohu a věrná služba císařovi si neodporují, pokud si císař nedovolí dělat nároky na tu poctu, která může být pouze uplatňována Božstvem. Věrnost Bohu, jestli ho poznáš, z tebe udělá ještě více věrnějšího a spolehlivějšího služebníka ctihodnému císaři.“

133:4.4 (1474.4) Snaživému vůdci mithraického kultu řekl: „Děláš dobře, že hledáš náboženství věčného spasení, ale chybuješ v tom, že takovou dokonalou pravdu hledáš mezi tajemstvími, vytvořenými člověkem a v lidských filozofiích. Nevíš, že tajemství věčného spasení se nachází v tvé vlastní duši? Ty nevíš, že Bůh nebes seslal svého ducha, aby v tobě žil a že tento duch vyvede všechny pravdu milující a Bohu sloužící smrtelníky z tohoto života a skrze portály smrti je přivede k věčným výšinám světla, kde Bůh čeká na své děti? A nikdy nezapomeň: vy, kteří znáte Boha, jste synové Boha, jestliže se opravdu toužíte stát se takovými, jako je on.“

^{133:4.5 (1474.5)} Učiteli epikureizmu řekl: „Děláš dobře, že si přeješ to nejlepší a vážíš si dobra, ale jsi moudrý, když nedokážeš vidět významnější věci smrtelného života, které jsou obsaženy v těch duchovních sférách, které jsou výsledkem poznání přítomnosti Boha v lidském srdci? Důležitou věcí v celé lidské zkušenosti je poznání toho, že člověk zná Boha, jehož duch v něm žije a snaží se ho vést vpřed na té dlouhé a téměř nekonečné cestě k dosažení osobní přítomnosti našeho společného Otce, Boha všeho tvoření, Pána vesmírů.“

^{133:4.6 (1474.6)} Řeckému podnikateli a staviteli řekl: „Můj příteli, tak, jak stavíš materiální stavby pro lidi, vybuduj v sobě duchovní charakter, podobný božskému duchu ve tvé duši. Nedovol tvým úspěchům světského stavitele předstihnout tvé dosažení statusu duchovního syna v království nebeském. Když stavíš obydlí pro jiné, neopomeň si zajistit pro sebe přístup k obydlím věčnosti. Vždy si pamatuj, že existuje město, stojící na základech spravedlnosti a pravdy a jehož stavitelem a tvůrcem je Bůh.“

^{133:4.7 (1474.7)} Římskému soudci řekl: „Když soudíš lidi, pamatuj na to, že ty sám jednoho dne předstoupíš před soud Vládců vesmíru. Sud' spravedlivě, dokonce milosrdně, tak jak i ty jednoho dne budeš žádat milosrdnou ohleduplnost z rukou Nejvyššího Soudce. Sud' tak, jak ty by sis přál být souzen za podobných okolností, tudíž, být veden duchem zákona stejně jako jeho literou. A tak, jak ty poskytuješ spravedlnost ovládanou čestností ve světle potřeby těch, kdo jsou před tebe předvedeni, tak i ty budeš mít právo očekávat spravedlnost zjemněnou soucitem, když budeš jednou stát před Soudcem celé země.“

133:4.8 (1475.1) Majitelce řeckého hostince řekl: „Projevuj svoji pohostinnost jako člověk, který hostí děti Nejsvrchovanějšího. Povyš dřinu tvého denního lopocením na vyšší úroveň krásného umění pomocí vzrůstajícího uvědomění, že obsluhuješ Boha v osobách, ve kterých on pobývá svým duchem, který sestoupil, aby žil v srdcích lidí a snažil se změnit jejich mysl a přivést jejich duše k poznání Rajského Otce všech těchto darů božského ducha, poskytnutých lidem.“

133:4.9 (1475.2) Ježíš se mnohokrát setkal s jedním čínským kupcem. Při rozloučení ho nabádal: „Cti pouze Boha, který je tvým opravdovým duchovním předkem. Pamatuj si, že duch Otce neustále žije v tobě a stále ukazuje tvé duši směr do nebes. Jestliže budeš následovat nevědomé vedení tohoto nesmrtelného ducha, s určitostí vytrváš na povznášející cestě k nalezení Boha. A když skutečně dosáhneš nebeského Otce, bude to proto, že hledáním jeho se mu stále více a více podobáš. A tak nashledanou Changu, ale jenom na čas, protože se opět sejdem na světech světla, kde Otec duchovních duší připravil mnoho úchvatných zastaveních pro ty, kdo jdou k Ráji!

133:4.10 (1475.3) Pocestnému z Británie řekl: „Můj bratře, vidím, že hledáš pravdu a proto připomínám, že duch Otce veškeré pravdy pobývá v tobě. Snažil ses někdy upřímně hovořit s duchem vlastní duše? Taková věc je rozhodně nesnadná a zřídka přinese uvědomění úspěchu; ale každý upřímný pokus materiální myslí komunikovat s její vnitřním duchem se setkává s určitým úspěchem, bez ohledu na to, že většina všech takových nádherných lidských zkušeností musí dlouho zůstat jako nadvědomé záznamy v duších takových Boha znalých smrtelníků.“

133:4.11 (1475.4) Uprchlému chlapci Ježíš řekl: „Pamatuj si, že jsou dvě věci, od kterých nemůžeš utéci—Bůh a ty sám. Kamkoliv půjdeš, bereš sebou sebe sama a ducha nebeského Otce, který žije v tvém srdci. Můj synu, přestaň se snažit klamat sám sebe; usad' se a odvážně čel faktům života; uchop se pevně jistot v synovství s Bohem a záruky věčného života, jak jsem tě instruoval. Od tohoto dne chtěj být opravdovým mužem, mužem rozhodnutým čelit životu odvážně a uváženě.“

133:4.12 (1475.5) Odsouzenému zločinci v jeho poslední hodině řekl: „Můj bratře, dopadly na tebe zlé časy. Sešel jsi z cesty; zapletl ses do sítě zločinu. Z rozhovoru s tebou jasně vidím, žeš neplánoval dělat věci, které tě nyní budou stát tvůj světský život. Ale spáchal jsi zlé věci a tvoji druhové tě uznali vinným; rozhodli o tom, že zemřeš. Ani ty, ani já nemůžeme popřít státu toto právo chránit se způsobem, který on uzná za vhodný. Jako člověk nemůžeš uniknout trestu za své zlé činy. Tvoji druhové tě musí soudit podle toho cos udělal, ale existuje Soudce, kterého můžeš požádat o odpuštění a který tě bude soudit podle tvých skutečných motivů a lepších úmyslů. Nemusíš se bát soudu Božího, jestliže tvá lítost je opravdová a tvá víra upřímná. Skutečnost, že tvoje pochybení přineslo trest smrti, nařízený člověkem, neovlivní možnost tvé duše dosáhnout spravedlnosti a slitování před nebeskými soudy.“

133:4.13 (1476.1) Ježíš měl mnoho důvěrných rozhovorů s velkým počtem hladových duší, příliš mnoho, aby se vešlo do tohoto vypravování. Třem cestovatelům se pobyt v Korintu líbil. Mimo Atén, které měly pověst vzdělávacího centra, Korint byl nejdůležitějším městem v Řecku během těchto římských časů a dva měsíce jejich pobytu v tomto vzkvétajícím obchodním

centru všem třem poskytlo příležitost získat velmi cenné zkušenosti. Jejich pobyt v tomto městě patřil k jedním z nejzajímavějších ze všech jejich zastávek na zpáteční cestě z Říma.

^{133:4.14 (1476.2)} Gonod měl v Korintu mnoho obchodních zájmů, ale nakonec jeho jednání skončila a připravili se na plavbu do Atén. Plavili se na malé lodi, kterou bylo možno přenést po souši z jednoho korintského přístavu do druhého, vzdáleného šestnáct kilometrů.

5. V Aténách—rozhovor o vědě

^{133:5.1 (1476.3)} Zanedlouho připluli do starodávného centra řecké vědy a učení a Ganid byl vzrušen pomyslením na to, že je v Aténách, že je v Řecku, kulturním centru někdejšího impéria Alexandra, které mělo své hranice dokonce až v jeho vlastní zemi, Indii. V Aténách neměl Gonod mnoho obchodních jednání a tak většinu svého času trávil s Ježíšem a Ganidem návštěvami četných zajímavých míst a nasloucháním rozhovorů mladíka s jeho všestranným učitelem.

^{133:5.2 (1476.4)} Slavná aténská univerzita stále ještě vzkvétala a trojice často navštívila její vyučovací auly. Ježíš a Ganid dopodrobna diskutovali o učení Platóna když se zúčastnili přednášek v museu v Alexandrii. Všem třem se líbilo řecké umění, jehož ukázky byly ještě k vidění i na jiných různých místech města.

^{133:5.3 (1476.5)} Jak otce, tak i syna velmi zaujal rozhovor o vědě, který měl Ježíš jednoho večera v jejich zájezdním hostinci s řeckým filozofem. Tento dogmatický učenec mluvil téměř tři

hodiny a když skončil svoji přednášku, Ježíš, ve smyslu současného myšlení, řekl:

133:5.4 (1476.6) Vědci budou jednoho dne umět měřit energii či projevy síly, gravitace, světla a elektrické energie, ale tito stejní vědci ti nikdy nedokážou říct co tyto vesmírné jevy jsou. Věda se zabývá fyzicko-energetickými aktivitami; náboženství se zabývá věčnými hodnotami. Opravdová filozofie vychází z moudrosti, která v rámci svých možností sladuje tato kvantitativní a kvalitativní pozorování. Vždy existuje nebezpečí, že teoretický fyzik může být postižen matematickou pýchou a statistickým egoismem, nehovoříc o duchovní slepotě.

133:5.5 (1476.7) Logika je platná v materiálním světě a matematika je spolehlivá tehdy, kdy její aplikace je omezena na fyzické věci; ale ani jedna z nich nemůže být považována za naprosto spolehlivou, nebo neomylnou, když jsou aplikovány na životní problémy. Život obsahuje jevy, které nejsou zcela materiální. Aritmetika říká, že jestliže jeden člověk ostříhá ovci za deset minut, tak deset lidí ji ostříhá za jednu minutu. To zní matematicky, ale není to pravda, protože deset lidí by to tak nebylo schopno udělat; jeden druhému by si tak překáželi, že by se jejich práce značně zdržela.

133:5.6 (1477.1) Matematika tvrdí, že jestli jeden člověk symbolizuje určitou jednotku intelektuální a morální hodnoty, tak deset by symbolizovalo desetinásobek této hodnoty. Ale ve spojení s lidskou osobností by bylo správnější říci, že taková asociace osobnosti se ve svém celku rovná druhé mocnině počtu osobností, zúčastněných v rovnici, než pouze prosté aritmetické sumě. Sociální skupina složená z lidských bytostí,

pracující v koordinované harmonii, má mnohem větší sílu, než prostý součet jejích částí.

133:5.7 (1477.2) Kvantitu je možno označit za fakt, čímž se takto stává vědeckou jednotou. Kvalita je záležitostí výkladu mysli a představuje odhad hodnot a musí proto zůstat zkušeností jedince. Když jak věda, tak i náboženství se stanou méně dogmatickými a více tolerantnějšími ke kritice, potom filozofie začne dosahovat jednotu v inteligentním chápání vesmíru.

133:5.8 (1477.3) V kosmickém vesmíru je jednota, jen kdybyste dokázali uvidět jeho projevy ve skutečnosti. Reálný vesmír je přátelský ke každému dítěti věčného Boha. Zásadní problém je: jak může konečná mysl člověka dosáhnout logické, skutečné a odpovídající jednoty myšlení? Stav mysli, rozumějící vesmíru, je určen jenom pochopením toho, že kvantitativní fakt a kvalitativní hodnota mají společnou příčinu v Rajském Otci. Takové vnímání reality přináší širší vhled do smysluplné jednoty vesmírných jevů; dokonce odhaluje duchovní cíl postupného dosažení osobnosti. A toto je koncepce jednoty, která umožňuje pochopit neměnní se původ živého vesmíru neustále se měnících neosobních vztahů a vyvíjejících se osobních vztahů.

133:5.9 (1477.4) Hmota a duch a stav mezi nimi jsou tři vzájemně související a sjednocující úrovně skutečné jednoty reálného vesmíru. Bez ohledu na to, jak odlišnými se vesmírné jevy faktu a hodnoty mohou jevit, jsou, v konečném součtu, sjednoceny v Nejvyšším.

133:5.10 (1477.5) Realita materiální existence se váže k neviditelné energii, stejně jako k viditelné hmotě. Když energie vesmíru se

zpomalí natolik, že získají potřebný stupeň pohybu, potom, za vhodných podmínek, se tyto stejné energie mohou stát masou. A nezapomínej na to, že mysl, která sama o sobě může vnímat přítomnost zjevných realit, je sama také reálná. A základní příčina tohoto vesmíru energie-hmoty, mysli a ducha je věčná—existuje a spočívá v podstatě a reakcích Vesmírného Otce a jeho absolutních rovnoprávných Božstev.

^{133:5.11 (1477.6)} Všichni byli víc než ohromeni slovy Ježíše a když se Řek s nimi loučil, řekl: „Konečně jsem spatřil Žida, který přemýšlí o něčem jiném, než o rasové nadřazenosti a mluví o něčem jiném, než o náboženství.“ A pak šli všichni spát.

^{133:5.12 (1477.7)} Pobyt v Aténách byl příjemný a prospěšný, ale nebyl nijak plodný ve vztahu setkávání se s lidmi. Příliš mnoho Atéňanů té doby bylo buď intelektuálně hrdo na svoji minulou reputaci, nebo byli mentálně hloupí a zaostalí v důsledku toho, že byli potomci druhořadých otroků z těch předchozích dob, kdy Řecko bylo na vrcholu a jako národ se vyznačovalo moudrostí. Ale ještě i v době jejich návštěvy bylo možno potkat mezi občany Atén mnoho bystrých myslí.

6. V Efesu—rozhovor o duši

^{133:6.1 (1477.8)} Po odchodu z Atén se cestující vydali cestou přes Tróju do Efesu, hlavního města římské provincie v Malé Asii. Mnohokrát navštívili známý chrám efeské bohyně Artemis, nacházející se přibližně tři kilometry od města. Artemis byla nejznámější bohyní celé Malé Asie a potomkem ještě ranější bohyně-matky dávných anatolských dob. Vystavená nevkusná modla v obrovském chrámu, věnovaná na počest bohyně Artemis, měla pověst, že spadla z nebes. Ne všechny rysy

Ganidovy dřívější výchovy uctívat sochy a obrazy jako symboly božskosti byly vymýceny a proto se domníval, že bude nejlepší, když si koupí malý stříbrný chrám na počest této bohyně plodnosti Malé Asie. Té noci dlouze hovořili o uctívání věcí, vytvořených lidskýma rukama.

^{133:6.2 (1478.1)} Na třetí den svého pobytu se vydali podél řeky podívat se na hloubení vjezdu do přístavu. V poledne hovořili s mladým feničanem, kterému se stýskalo po domově a byl v hlubokém stresu. Ale ze všeho nejvíce záviděl jednomu mladému muži, který byl nedávno povýšen a byl jeho nadřízený. Ježíš mu řekl uklidňující slova a citoval staré hebrejské přísloví: „Talent dává člověku prostor a přivádí ho k velikým lidem.“

^{133:6.3 (1478.2)} Ze všech velkých měst, které navštívili na této cestě po Středomoří, tady uskutečnili nejméně práce pro pozdější činnost křesťanských misionářů. V Efesu se počátky křesťanství zakořenily především kvůli snaze Pavla, který tady bydlel přes dva roky, živil se výrobou stanů a každý večer pořádal přednášky o náboženství a filozofii v hlavní audienční síni školy Tyrana.

^{133:6.4 (1478.3)} S touto místní školou filozofie byl spjat pokrokový myslitel, se kterým měl Ježíš několik užitečných schůzek. Během těchto rozhovorů Ježíš opakovaně použil slovo „duše.“ Tento vzdělaný Řek se ho nakonec zeptal, co myslel slovem „duše“ a Ježíš mu odpověděl:

^{133:6.5 (1478.4)} „Duše je sebe-reflexivní, pravdu rozeznávající a ducha vnímající část člověka, která navždy povznáší lidskou bytost nad úroveň živočišného světa. Sebeuvědomění jako

takové není duše. Morální sebeuvědomění je právě sebeuvědomění člověka a vytváří základ lidské duše a duše je ta část člověka, která představuje v lidské zkušenosti potenciál pro věčný život. Morální volba a duchovní dosažení, schopnost znát Boha a touha se mu podobat, jsou charakteristické vlastnosti duše. Duše člověka nemůže existovat stranou morálního myšlení a duchovní aktivity. Nečinná duše je umírající duše. Ale duše člověka je odlišná od božského ducha, který žije v mysli. Božský duch přichází současně s prvním morálním činem lidské mysli a to je podnět pro zrození duše.

133:6.6 (1478.5) Spasení nebo ztráta duše je určena schopností morálního uvědomění dosáhnout stavu přežití prostřednictvím věčného spojení s jeho přidruženým nesmrtelným duchovním darem. Spasení je proces oduševnění sebeuvědomění morálního vědomí, které tím získává hodnotu věčného života. Všechny formy rozporů duše spočívají v nedostatku harmonie mezi morálním či duchovním sebeuvědoměním a čistě intelektuálním sebeuvědoměním.

133:6.7 (1478.6) Lidská duše, když je zralá, zušlechtěná a oduševnělá, se přibližuje nebeskému statusu v tom, že má blízko stát se entitou mezi materiálním a duchovním, materiálním „já“ a božským duchem. Vyvíjející se duše lidské bytosti se dá těžko popsat a ještě obtížněji prokázat, protože není zjistitelná metodami jak materiálního výzkumu, tak ji ani nelze duchovně dokázat. Materiální věda nemůže prokázat existenci duše a nemůže to ani čistě duchovní ověřování. Bez ohledu na neschopnost jak materiální vědy, tak i duchovních kritérií objevit existenci lidské duše, každý morálně uvědomělý

smrtelník ví o existenci své duše jako skutečné a faktické osobní zkušenosti.“

7. Pobyť na Kypru—rozhovor o mysli

^{133:7.1 (1479.1)} Brzy nato se cestující vydali na plavbu na Kypr se zastávkou na Rhodosu. Užívali si dlouhou cestu po moři a na ostrov svého cíle dopluli velmi odpočati na těle a osvěženi na duchu.

^{133:7.2 (1479.2)} Při návštěvě Kypru měli v plánu delší a opravdový odpočinek, protože jejich putování po Středomoří se blížilo ke konci. Přistáli v Páfosu a ihned začali shromažďovat zásoby na několika týdenní pobyt v nedalekých horách. Na třetí den po svém příjezdu se vydali do kopců s plně naloženými tažnými zvířaty.

^{133:7.3 (1479.3)} Dva týdny trojice prožívala krásné období a potom, bez varování, mladý Ganid náhle vážně onemocněl. Dva týdny ho mučila vysoká horečka a často blouznil; jak Ježíš, tak i Gonod byli plně zaměstnání péčí o nemocného chlapce. Ježíš se o mladíka staral obratně a s něžností a otec byl udiven jak jemností, tak i odborností, kterou Ježíš projevoval v péči o trpícího hochu. Byli daleko od lidských obydlích a chlapec byl příliš nemocen, aby mohl být přenesen; proto se ho snažili opatrovat jak nejlépe mohli, aby se uzdravil tady v horách.

^{133:7.4 (1479.4)} Ganid se zotavoval tři týdny a během té doby mu Ježíš pověděl mnoho zajímavých věcí o přírodě a její rozmanitých náladách. A s jakou náladou pak putovali po horách! Mladík dával otázky, Ježíš na ně odpovídal a otec se na to všechno s potěšením díval.

^{133:7.5 (1479.5)} V posledním týdnu jejich pobytu v horách Ježíš a Ganid měli dlouhý rozhovor o funkcích lidské mysli. Po několika hodinové debatě mladík položil tuto otázku: „Ale, Učiteli, co myslíš tím, když říkáš, že člověk má vyšší formu sebeuvědomění, než vyšší živočichové?“ Vyloženo současným jazykem, Ježíš odpověděl:

^{133:7.6 (1479.6)} „Můj synu, již jsem ti hodně pověděl o mysli člověka a božském duchu, který v ní žije, ale dovol mně zdůraznit, že sebeuvědomění je realitou. Když si jakýkoliv živočich začne uvědomovat sám sebe, stává se primitivním člověkem. Takové dosažení je důsledkem koordinace funkcí neosobní energie a ducha vnímající mysli a je to právě tento jev, který zaručuje lidské osobnosti poskytnutí absolutního centra—ducha nebeského Otce.

^{133:7.7 (1479.7)} Ideje nejsou pouze zaznamenáním pocitů; ideje jsou pocity plus reflexivní výklady osobního „já“, které je více než pouhým souhrnem pocitů. Ve vyvíjející se individuálnosti se začínají objevovat příznaky přibližování se k jednotě a tato jednota pochází z vnitřní přítomnosti části absolutní jednoty, která duchovně aktivuje takovou sebe si uvědomující mysl živočišného původu.

^{133:7.8 (1479.8)} Žádné zvíře není schopno uvědomovat si sebe v čase. Zvířata mají fyziologickou koordinaci mezi přidruženým rozpoznáním pocitu a pamětí o něm, ale žádné zvíře není schopno smysluplného rozpoznání pocitu, nebo vyjádřit účelové spojení těchto sdružených fyzických vjemů, které se projevují v úsudcích, vznikajících z rozumových a přemítavých lidských výkladů. A tento fakt existence lidského sebeuvědomění, spojeného s realitou jeho následné duchovní

zkušenosti, vytváří z člověka potenciálního syna vesmíru a naznačuje eventuální dosažení Nejvyšší Jednoty vesmíru.

133:7.9 (1480.1) Ani lidské „já“ není pouhým souhrnem posloupných stavů vědomí. Bez efektivního působení třídiče a sjednotitele by neexistovala dostačující jednota, která zaručuje ustanovení individuálnosti. Taková nesjednocená mysl může stěží dosáhnout úrovně vědomí člověka, Jestliže by asociace vědomí byly pouhou náhodou, mysl všech lidí by potom projevovала nekontrolované a nahodilé asociace určitých stupňů mentální ztřeštěnosti.

133:7.10 (1480.2) Lidská mysl, složená pouze z vědomí fyzických pocitů, nikdy nemůže dosáhnout duchovních úrovní; tento druh materiální mysli by zcela postrádal smysl pro morální hodnoty a byl by bez řídicího smyslu duchovního vlivu, který je tak nezbytný pro dosažení harmonické jednoty osobnosti v čase a který je neoddělitelný od spasení osobnosti ve věčnosti.

133:7.11 (1480.3) Lidská mysl brzy začíná projevovat vlastnosti, které jsou nadmateriální; opravdově rozjímavý lidský intelekt není úplně spoután hranicemi času. To, že jedinci se tak liší kvalitou svých životů naznačuje, že nejenom rozdílné zděděné schopnosti a odlišné vlivy prostředí, ale také stupeň jednotnosti s vnitřním duchem Otce, kterého bylo dosaženo osobností, poměřuje ztotožnění jednoho s druhým.

133:7.12 (1480.4) Lidská mysl nedobře snáší rozdvojení osobnosti. Pro duši je to náročné vypětí procházet zkušeností a snažit se sloužit jak dobru, tak i zlu. Nejvíce šťastná a účinně sjednocená mysl je ta, která je zcela oddána vykonávání vůle nebeského Otce. Nevyřešené rozpory ničí harmonii a mohou skončit

rozvratem mysli. Ale schopnost přežití duše není vypěstována snahou dosáhnout pokoje v mysli za každou cenu, odevzdáním se ušlechtilým cílům a ustoupením duchovním ideálům. Takový pokoj je spíše dosažen vytrvalým úsilím za vítězství pravdy a toto vítězství je dosaženo překonáváním zla s pomocí mocné síly dobra.

133:7.13 (1480.5) Následujícího dne odcestovali do Salamis, kde se nalodili na loď, plující do Antiochie na pobřeží Sýrie.

8. V Antiochii

133:8.1 (1480.6) Antiochie byla hlavním městem římské provincie Sýrie a měl tady svoji rezidenci císařský guvernér. Antiochie měla půl milionu obyvatel a co do velikosti byla třetím městem impéria a prvním ve zkaženosti a ohavné nemravnosti. Gonod měl tady hodně obchodních jednáních, takže Ježíš a Ganid byli většinou spolu sami. Navštívili všechno v tomto mnohojazyčném městě, kromě hájku Dafné. Gonod a Ganid navštívili tuto nechvalně známou svatyni, ale Ježíš je tam odmítl doprovázet. Takové výjevy nebyly tak pohoršlivé pro Indy, ale pro idealistického Hebrejce byly odpuzující.

133:8.2 (1480.7) Jak se blížili k Palestině a ke konci jejich putování, Ježíš začal být vážný a zadumaný. V Antiochii se setkal jen s několika lidmi a málokdy se procházel po městě. Po mnoha dotazech, proč jeho učitel projevuje tak malý zájem o Antiochii Ganid nakonec přiměl Ježíše k odpovědi: „Toto město není daleko od Palestiny a možná se sem někdy ještě vrátím.“

133:8.3 (1481.1) V Antiochii měl Ganid velmi zajímavou zkušenost. Tento mladý muž se projevil jako schopný žák a začal již v

praxi používat některá z Ježíšových učení. Byl tam nějaký Ind, zapojený do otcova obchodu v Antiochii, který byl nepříjemný a nespokojený, protože se uvažovalo o jeho propuštění. Když o tom Ganid uslyšel, vydal se do místa otcova obchodu a měl se svým krajanem dlouhý rozhovor. Tento muž cítil, že pracoval na nesprávném místě. Ganid mu řekl o nebeském Otci a všestranně mu vyložil své pohledy na náboženství. Ale ze všeho, co Ganid řekl, největší užitek přineslo hebrejské přísloví a ta moudrost byla: „Cokoliv děláš, dělej jak nejlépe umíš.“

133:8.4 (1481.2) Po přípravě svých zavazadel pro velbloudí karavanu se vydali do Sidónu a odtud do Damašku a po třech dnech příprav byli vybaveni pro dlouhou cestu přes písečnou poušť.

9. V Mezopotámii

133:9.1 (1481.3) Přechod s karavanou přes poušť nebyl novou zkušeností pro tyto tak zcestované muže. Když Ganid pozoroval svého učitele pomáhat nakládat jejich dvacet velbloudů a viděl, že se dobrovolně hlásí vést jejich zvíře, zvolal: „Učiteli, je něco, co neumíš dělat?“ Ježíš se jenom usmál a řekl: „Učitel si musí přece zasloužit úctu u svého pilného žáka.“ A tak se vydali do starobylého města Ur.

133:9.2 (1481.4) Ježíše velmi zajímala dávná historie Uru, rodného místa Abrahama a neméně byl fascinován zříceninami a tradicemi Sús. Jeho zájem byl tak velký, že Gonod a Ganid prodloužili svůj pobyt v těchto oblastech o tři týdny, aby Ježíšovi poskytl více času pro jeho zkoumání a také proto, aby měli více příležitostí ho přemluvit vrátit se s nimi do Indie.

^{133:9.3 (1481.5)} Právě v Uru měl Gonod dlouhý rozhovor s Ježíšem o rozdílnostech mezi vědomostí, moudrostí a pravdou. A byl nesmírně nadšen slovy hebrejského mudrce: „Hlavní je moudrost; a proto získej moudrost. Všechno tvé úsilí po vědění ti přinese znalosti. Veleb moudrost a ona tě povýší. Přinese ti úctu, jestliže ji jenom přijmeš.“

^{133:9.4 (1481.6)} Nakonec přišel den rozloučení. Všichni byli stateční, především mladík, ale byla to těžká zkouška. Měli slzy v očích, ale v srdcích byli zmužilí. Při rozloučení se svým učitelem Ganid řekl: „Sbohem, Učiteli, ale ne navždy. Až zase budu někdy v Damašku, vyhledám tě. Miluji tě, protože si myslím, že nebeský Otec musí být něco jako ty; alespoň já vím, že ty jsi tím, co jsi mně o něm pověděl. Budu si pamatovat tvoje učení, ale ze všeho nejvíce, nikdy na tebe nezapomenu.“ Otec řekl: „Sbohem velkému učiteli, který nás udělal lepšími a pomohl nám poznat Boha.“ A Ježíš odpověděl: „Mír s vámi a necht' požehnání nebeského Otce s vámi stále zůstává.“ A Ježíš stál na břehu a díval se jak malý člun je odváží na jejich zakotvenou loď. Tak se Učitel rozešel se svými indickými přáteli v Charaxu, a již nikdy je na tomto světě neviděl; a také oni se na tomto světě nikdy nedozvěděli, že člověk, známý později jako Ježíš Nazaretský, byl tím samým přítelem, se kterým se právě teď rozloučili—jejich učitel Jósua.

^{133:9.5 (1481.7)} Po návratu do Indie se z Ganida stal vlivný člověk, hodnotný nástupce svého významného otce a šířil mnoho ušlechtilých pravd, které se naučil od Ježíše, svého milovaného učitele. Později, když se doslechl o neobyčejném učiteli, který ukončil svůj život na kříži a přestože poznal podobnost mezi evangeliem tohoto Syna Člověka a učením svého židovského

učitele, nikdy ho nenapadlo, že tito dva byli ve skutečně jedna osoba.

^{133:9.6 (1482.1)} Tím skončila tato kapitola v životě Syna Člověka, která by se mohla nazývat: Mise učitele Jóšui.

Kapitola 134

Přechodné roky

^{134:0.1 (1483.1)} BĚHEM putování po Středomoří Ježíš pečlivě studoval lidi, se kterými se potkával a země, kterými procházel a přibližně v tuto dobu dospěl ke konečnému rozhodnutí ohledně dalšího svého života na zemi. Již předtím důkladně zvážil a s konečnou platností schválil plán, že se narodí židovským rodičům v Palestině a proto se nyní záměrně vrátil do Galileje, aby tam očekával začátky svého životního díla jako veřejný učitel pravdy; začal se připravovat na službu veřejnosti v zemi, ve které žil národ jeho otce Josefa a udělal to ze své vlastní svobodné vůle.

^{134:0.2 (1483.2)} Prostřednictvím své osobní lidské zkušenosti se Ježíš přesvědčil, že Palestina je nejlepším místem v celém římském světě pro to, aby dokončil poslední kapitoly a sehrál závěrečné scény svého pozemského života. Poprvé byl plně uspokojen s plánem otevřeného oznámení své pravé podstaty a odhalením své božské identity mezi židy a nežidy své rodné Palestiny. S konečnou platností se rozhodl ukončit svůj život na zemi a završit svoji pouť smrtelné existence ve stejné zemi, kde započal lidskou zkušenost jako bezmocné nemluvně. Jeho urantijská cesta začala mezi židy v Palestině a on se rozhodl završit svůj život v Palestině a mezi židy.

1. Třicátý rok (24. rok n.l.)

^{134:1.1 (1483.3)} Po rozloučení s Gonodem a Ganidem v Charaxu (v prosinci roku 23 n.l.) se Ježíš vrátil přes Ur do Babylonu, kde se připojil k pouštní karavaně, která byla na cestě do Damašku. Z Damašku se vydal do Nazaretu s tím, že se jenom na několik hodin zastavil v Kafarnaumu, kde navštívil rodinu Zebedea. Tam se setkal se svým bratrem Jakubem, který sem občas přicházel pracovat na jeho místě v lodní dílně Zebedea. Po rozhovoru s Jakubem a Judou (který také náhodou byl v Kafarnaumu) a po předání malého domu svému bratru Jakubovi, který se podařilo Janu Zebedeovi koupit, Ježíš odešel do Nazaretu.

^{134:1.2 (1483.4)} Na konci putování po Středomoří obdržel Ježíš dostatečnou sumu peněz, která mu stačila na pokrytí jeho životních nákladů až téměř do doby zahájení veřejné služby. Ale kromě Zebedea z Kafarnaumu a lidí, se kterými se setkal na této pozoruhodné cestě, se svět nikdy nedozvěděl o jeho putování. Jeho rodina vždy věřila, že celou tuto dobu strávil studiem v Alexandrii. Ježíš nikdy tyto domněnky nepotvrdil a ani nikdy otevřeně nepopřel taková nedorozumění.

^{134:1.3 (1483.5)} Během prvních týdnů v Nazaretu navštívil Ježíš svoji rodinu a přátele, nějaký čas strávil v opravářské dílně se svým bratrem Josefem, ale nejvíce pozornosti věnoval Marii a Rút. V té době měla Rút necelých patnáct let a pro Ježíše to byla první příležitost si s ní dlouze pohovořit, protože mezitím se z ní stala mladá žena.

^{134:1.4 (1484.1)} Jak Šimon, tak i Juda se již delší dobu chtěli oženit, ale neradi by to udělali bez Ježíšova souhlasu; proto odložili

své záměry, doufajíc v návrat jejich nejstaršího bratra. Ačkoliv považovali Jakuba za hlavu rodiny ve většině záležitostech, když se jednalo o manželství, chtěli požehnání Ježíše. Tak Šimon a Juda měli na počátku března tohoto roku 24 n.l. dvojitou svatbu. Všechny starší děti již byly nyní ženaté či vdané; pouze Rút, ta nejmladší, zůstala doma s Marií.

134:1.5 (1484.2) Ježíš se při setkávání s jednotlivými členy své rodiny choval normálně a přirozeně, ale když byli všichni pohromadě, velmi málo mluvil, o čemž si oni potom mezi sebou povídali. Především Marie byla znepokojena tímto neobyčejně zvláštním chováním svého prvorozeného syna.

134:1.6 (1484.3) V době, kdy se Ježíš připravoval na odchod z Nazaretu, vůdce velké karavany, která procházela městem silně onemocněl a Ježíš, protože ovládal několik řečí, se nabídl, že ho nahradí. Poněvadž tato cesta znamenala, že bude nepřítomen celý rok a vzhledem k tomu, že všichni jeho bratři byli ženatí a jeho matka žila doma s Rút, Ježíš svolal rodinnou poradu, na které navrhl, aby jejich matka a Rút odešli do Kafarnaumu a tam žili v domě, který nedávno daroval Jakubovi. A tak, několik dnů poté, kdy Ježíš odešel s karavanou, se Marie a Rút odstěhovali do Kafarnaumu, kde žili až do smrti Marie v domě, který Ježíš zajistil. Josef se se svojí rodinou nastěhovali do jejich starého nazaretského domu.

134:1.7 (1484.4) Tento rok byl jedním z nejpozoruhodnějších pro vnitřní zkušenost Syna Člověka; dosáhl velkého pokroku v uskutečnění pracovní harmonie mezi jeho lidskou myslí a vnitřním Ladičem. Ladič byl aktivně zapojen do reorganizování myšlení a připravování mysli pro významné události nedaleké budoucnosti. Osobnost Ježíše se

připravovala na obrovskou změnu v jeho vztahu ke světu. Bylo to prozatímní období—přechodná etapa—pro tuto bytost, která začala svůj život jako Bůh, objevující se v podobě člověka a která se nyní připravovala završit svoji pozemskou dráhu jako člověk, objevující se v podobě Boha.

2. Putování s karavanou ke Kaspickému moři

^{134:2.1 (1484.5)} Bylo to prvního dubna 24. roku n.l., když se Ježíš vydal z Nazaretu s karavanou na cestu do oblasti Kaspického moře. Karavana, ke které se Ježíš připojil jako její vůdce, šla z Jerusalema přes Damašek a jezero Urumiyeh a dál přes Asýrii, Médii a Parthii do jihovýchodní oblasti Kaspického moře. Trvalo to celý rok, než se z této cesty vrátil.

^{134:2.2 (1484.6)} Pro Ježíše bylo toto putování s karavanou další zkušeností ve zkoumání lidí a také osobní službou. Získal zajímavé poznatky ze své karavanní rodiny—cestujících, strážců a poháněčů velbloudů. Mnoho mužů, žen a dětí, žijících podél cesty, po které karavana putovala, prožilo bohatší životy v důsledku jejich setkání s Ježíšem, který byl pro ně neobyčejný vůdce obyčejné karavany. Ne všichni, kterým se dostalo jeho osobní péče, měli z toho prospěch, ale velká většina těch, kteří se s ním setkali a hovořili, byla na tom lépe po zbytek jejich životů v těle.

^{134:2.3 (1484.7)} Ze všeho putování po světě tato cesta ke Kaspickému moři zavedla Ježíše nejdále na Východ a umožnila mu získat lepší pochopení pro národy Dálného Východu. Setkal se osobně a důvěrně s každou žijící rasou Urantie, kromě červené. Ve stejné míře věnoval svoji osobní péči každé z těchto odlišných ras a smíšených národů a ony všechny vnímaly živou

pravdu, kterou jim přinesl. Jak Evropané daleko na západě, tak i Asiaté na Dálném Východě naslouchali jeho slovům naděje a věčného života a byli stejně ovlivněni jeho životem láskyplné služby a duchovní podpory, který tak ušlechtilé prožil mezi nimi.

134:2.4 (1485.1) Putování s karavanou bylo úspěšné ve všech směrech. Byla to nejzajímavější událost v lidském životě Ježíše, protože v průběhu tohoto roku působil v řídicí funkci a byl zodpovědný za majetek, který mu byl svěřen a za bezpečný doprovod cestujících, tvořící karavanní skupinu. A on splnil své četné povinnosti svědomitě, efektivně a moudře.

134:2.5 (1485.2) Na zpáteční cestě z oblasti Kaspického moře se u jezera Urumiyeh Ježíš vzdal vedení karavany a zůstal tam něco déle přes dva týdny. Vrátil se později jako cestující s pozdější karavanou do Damašku, kde ho majitelé velbloudů naléhavě přemlouvali, aby zůstal v jejich službě. Po odmítnutí jejich návrhu odcestoval s karavanou do Kafarnaumu, kam dorazil 1. dubna 25. roku n.l. Nazaret již více nepovažoval za svůj domov. Kafarnaum se stal domovem Ježíše, Marie a Rút. Ale Ježíš již nikdy nežil opět se svojí rodinou; když byl v Kafarnaumu, tak bydlel u rodiny Zebedea.

3. Lekce u jezera Urumiyeh

134:3.1 (1485.3) Na cestě ke Kaspickému moři se Ježíš zastavil, aby si odpočinul a zotavil se na několik dní u starobylého perského města Urumiyeh na břehu stejnojmenného jezera. Na největším ze skupiny ostrovů, položených nedaleko od břehu poblíž města, byla velká stavba—přednáškový amfiteátr—věnovaný

„duchu náboženství“. Tato budova byla opravdovým chrámem filozofie náboženství.

134:3.2 (1485.4) Tento chrám náboženství byl postaven bohatým kupcem, občanem města Urumiyeh a jeho třemi syny. Tento muž se jmenoval Cymboyton a mezi jeho předky byli příslušníci mnoha různých národů.

134:3.3 (1485.5) Lekce a diskuze v této škole náboženství začínaly každý den ráno v 10 hodin. Odpolední sekce začínaly ve tři hodiny a večerní debaty se zahajovaly v 8 hodin. Cymboyton, nebo některý z jeho tří synů, vždy řídili tyto lekce učení, diskuzí a debat. Zakladatel této ojedinělé školy náboženství žil a zemřel, aniž kdy odhalil své osobní náboženské přesvědčení.

134:3.4 (1485.6) Ježíš se několikrát zúčastnil těchto diskuzí a než odjel z Urumiyehu, Cymboyton s ním domluvil pobyt u nich na dobu dvou týdnů na jeho zpáteční cestě, aby jim dal dvacet čtyři lekcí o „Bratrství lidí“ a aby řídil dvanáct večerů otázek, diskuzí a debat zaměřených na jeho lekce o bratrství lidí obecně.

134:3.5 (1485.7) Na základě této dohody se tam Ježíš na zpáteční cestě zastavil a měl tyto přednášky. Toto bylo nejsystematičtější a nejformálnější ze všech učení Učitele na Urantii. Nikdy předtím a nikdy potom neřekl toho tolik o jednom předmětu, tak jako tomu bylo při těchto přednáškách a diskuzích o bratrství lidí. Ve skutečnosti byly tyto přednášky o „Božím království“ a „Království lidí.“

134:3.6 (1486.1) Na fakultě tohoto chrámu náboženské filozofie bylo zastoupeno více než třicet různých náboženství a náboženských kultů. Její učitelé byli vybráni, podporováni a

plně akreditováni svými jednotlivými náboženskými skupinami. V tu dobu bylo na fakultě kolem sedmdesáti pěti učitelů a ti žili v domcích po dvanácti osobách. Každé novoluní se tyto skupiny měnily losováním. Netolerance, svárlivý duch, nebo jakékoliv jiné sklony zasahovat do hladkého chodu komunity znamenaly okamžité a rychlé propuštění provinilého učitele. Byl by bez okolků propuštěn a jeho místo by ihned zaujal čekající nástupce.

^{134:3.7 (1486.2)} Tito učitelé různých náboženství vynakládali velké úsilí, aby ukázali, jak podobná byla jejich náboženství ve vztahu k základním věcem tohoto života a života příštího. Proto, aby učitel získal místo na této fakultě, bylo nutné přijmout jeden princip: každý učitel musel zastupovat náboženství, které uznávalo Boha—určitý typ nejvyššího Božstva. Na fakultě bylo pět nestranných učitelů, kteří nezastupovali žádné organizované náboženství a jako takový nestranný učitel se před nimi objevil Ježíš.

^{134:3.8 (1486.3)} (Když my, midbytosti, jsme poprvé připravily souhrn Ježíšových učeních u Urumiyehu, mezi serafy církví a serafy progresu vznikl spor ohledně smyslu zahrnout tato učení do Urantijského Odhalení. Podmínky dvacátého století, převládající jak v náboženských, tak i v lidských vládách, jsou tak odlišné od těch, které převládaly v době Ježíše, že bylo opravdu složité přizpůsobit učení Ježíše v Urumieyhu k problémům království Božího a království lidí v té jejich formě, ve které tyto celosvětové funkce existují ve dvacátém století. Nikdy se nám nepodařilo zformulovat výtah z výuky Učitele, který by byl přijatelný pro obě skupiny těchto serafů planetárního vedení. Nakonec, Melkisedek, předsedající

odhalující komise ustanovil komisi ze tří členů našeho řádu, aby připravili náš pohled na výuku Učitele u Urumiyehu, přizpůsobený náboženským a politickým podmínkám dvacátého století na Urantii. Tudiž, my tři sekundární midbytosti jsme vytvořily takovou adaptaci Ježíšova učení a nově formulovaly jeho výroky tak, jak bychom je my aplikovaly na současné světové poměry. A tak teď představujeme tyto projevy tak, jak je po nás upravil Melkisedek—předseda odhalující komise.)

4. Svrchovanost—božská a lidská

^{134:4.1 (1486.4)} Bratrství lidí je založeno na otcovství Boha. Boží rodina pochází z Boží lásky—Bůh je láska. Bůh-Otec božsky miluje své děti, každé z nich.

^{134:4.2 (1486.5)} Království nebeské, božská forma vlády, je založeno na faktu božské svrchovanosti—Bůh je duch. Protože Bůh je duch, toto království je duchovní. Království nebeské není ani materiální, ani intelektuální, je to duchovní vztah mezi Bohem a člověkem.

^{134:4.3 (1486.6)} Jestli rozdílná náboženství uznávají duchovní svrchovanost Boha-Otce, potom budou všechna taková náboženství setrvávat v míru. Pouze tehdy, když jedno náboženství se domnívá, že je v určitém směru nadřazené nad všemi ostatními a že má výhradní autoritu nad jinými náboženstvími, takové náboženství se stane netolerantní k ostatním náboženstvím, nebo se odváží pronásledovat jiné věřící.

134:4.4 (1487.1) Náboženský mír—bratrství—nemůže nikdy existovat, pokud všechna náboženství nejsou ochotna se zcela vzdát své veškeré církevní autority a plně se zříct všech myšlenek na duchovní svrchovanost. Pouze sám Bůh je duchovní svrchovanost.

134:4.5 (1487.2) Nemůžete mít rovnost mezi náboženstvími (náboženskou svobodu) bez náboženských válek, pokud všechna náboženství nesvolí přenést všechnu náboženskou autoritu na určitou nadlidskou úroveň—samého Boha.

134:4.6 (1487.3) Království nebeské v srdcích lidí vytvoří náboženskou jednotu (ne nutně stejnost), protože každá a všechny náboženské skupiny, složené z takových pobožných věřících, budou prosty všech představ o církevní moci—náboženské svrchovanosti.

134:4.7 (1487.4) Bůh je duch a Bůh dává část svého vlastního ducha do srdce člověka. Duchovně jsou si všichni lidé rovni. Království nebeské nemá kasty, třídy, sociální úrovně a ekonomické skupiny. Vy všichni jste bratři.

134:4.8 (1487.5) Ale v okamžiku, kdy ztratíte z očí duchovní svrchovanost Boha-Otce, některé náboženství začne prosazovat svoji nadřazenost nad ostatními náboženstvími a pak, namísto míru na zemi a dobré vůle mezi lidmi, začnou rozkoly, vzájemná obviňování a dokonce náboženské války—přinejmenším války mezi věřícími.

134:4.9 (1487.6) Jestliže svobodomyšlné bytosti, které se považují za rovnocenné, vzájemně nepřipustí, že jsou podřízeny určité nadsvrchovanosti, určité autoritě nad nimi, dříve či později

podlehnu pouštění použít své schopnosti k získání moci a autority nad jinými osobami a skupinami. Princip rovnosti nikdy nepřináší mír, pokud nedojde k vzájemnému uznání určitého nad-kontrolujícího vlivu nad-svrchovanosti.

^{134:4,10 (1487.7)} Věřící v Urumiyehu žili společně v poměrném míru a pokoji, protože se plně vzdali všech svých představ o náboženské svrchovanosti. Duchovně všichni věřili ve svrchovaného Boha; společensky, plná a nepopíratelná autorita spočívala v jejich vůdčí osobě—Cymboytonu. Dobře věděli, co by se stalo každému učiteli, který by se chtěl povyšovat nad své kolegy. Na Urantii nemůže být trvalý náboženský mír, pokud všechny náboženské skupiny se svobodně nevzdají všech svých představ o boží přízni, vyvoleném národu a náboženské svrchovanosti. Pouze tehdy, když se Bůh-Otec stane nejvyšším, lidé se stanou pobožnými bratry a budou žít spolu v náboženském míru na zemi.

5. Politická svrchovanost

^{134:5.1 (1487.8)} (Zatímco učení Učitele, týkající se svrchovanosti Boha je přesné a věrohodné—pouze zkomplikované následným objevením se náboženství mezi světovými náboženstvími, založeném na jeho životě—jeho přednášky, vztahující se k politické svrchovanosti, jsou nesmírně zkomplikovány politickou evolucí státu v průběhu uplynulých více než devatenácti stoletích. Za doby Ježíše existovaly pouze dvě velké světové velmoci—Římské impérium na západě a dynastie Han na východě—a ty byly vzdáleně rozděleny královstvím Parthie a jinými, mezi nimi ležícími, zeměmi Kaspické oblasti a Turkestánu. My jsme se proto v následujícím výkladu výrazně odklonili od podstaty učení Učitele u Urumieyhu,

týkající se politické svrchovanosti a současně jsme se pokusili vylíčit důležitost tohoto učení v takové míře, v jaké je aplikovatelné ke specifické etapě evoluce politické svrchovanosti ve dvacátém století po Kristu.)

134:5.2 (1487.9) Války na Urantii nikdy neskončí, dokud národy budou lpět na iluzorních představách o neomezené národní svrchovanosti. Na obydleném světě existují pouze dvě úrovně relativní svrchovanosti: duchovní svobodná vůle smrtelného jedince a kolektivní svrchovanost lidstva jako celku. Mezi úrovní individuální lidské bytosti a úrovní celého lidstva jsou všechna uskupení a společenství relativní, přechodná a mají hodnotu jen tehdy, když podporují blaho, dobro a progres jednotlivce a planetárního celku—člověka a lidstva.

134:5.3 (1488.1) Náboženští učitelé musí vždy pamatovat na to, že duchovní svrchovanost Boha převyšuje všechny pomíjivé a přechodové úrovně duchovní loajality. Jednoho dne civilní vůdcové poznají, že Nejsvrchovanější vládnou v království lidí.

134:5.4 (1488.2) Toto vládnutí Nejsvrchovanějších v království lidí není pro zvláštní prospěch nějaké výjimečně podporované skupiny smrtelníků. Neexistuje nic takového, jako „vyvolený národ.“ Vládnutí Nejsvrchovanějších—nejvyšších kontrolorů politické evoluce—je vláda, určena k podpoře největšího dobra pro největší počet všech lidí a největší délku času.

134:5.5 (1488.3) Svrcovanost je moc a narůstá organizací. Tento růst organizace politické moci je dobrý a správný, protože má tendenci obsáhnout stále se rozšiřující segmenty celého lidstva. Ale tento stejný růst politických organizací vytváří problém v každém přechodovém stadiu mezi počáteční a přirozenou

politickou mocí—rodinou—a konečném završení politického růstu—vládnutí celému lidstvu, celým lidstvem a pro celé lidstvo.

134:5.6 (1488.4) Začínajíc s rodičovskou mocí v rodinné skupině, politická svrchovanost se vyvíjí organizací rodin do pokrevních klanů, které se sjednocují, z různých důvodů, do kmenových jednotek—nad-pokrevních politických uskupeních. A potom, výměnným obchodem, obchodováním a válkami se kmeny sjednocují do národů, zatímco samotné národy jsou někdy sjednoceny impériem.

134:5.7 (1488.5) Jak svrchovanost přechází z malých skupin na větší skupiny, války ubývají. To znamená, že malých válek mezi malými národy ubývá, ale potenciál pro větší války se zvyšuje s tím, jak se národy, uplatňující svrchovanost, stávají většími a většími. Zanedlouho, když celý svět je probádán a obydlen, když národů je málo, jsou silnější a mocnější, když tyto velké a údajné svrchované národy mají společné hranice, když je oddělují pouze oceány, potom bude připraveno jeviště pro velké války, celosvětové konflikty. Takzvané svrchované národy nemohou koexistovat bez vytváření konfliktů a vedení válek.

134:5.8 (1488.6) Úskalí evoluce politické svrchovanosti od rodiny k celému lidstvu spočívá v odporové liknavosti, projevující se na všech přechodových úrovních. Rodiny občas vzdorovaly svým klanům, zatímco klany a kmeny často rozvracely svrchovanost územního státu. Každá nová a pokroková evoluce politické svrchovanosti je (a vždy byla) mařena a bržděna „zakotvenými úrovněmi“ předchozích vývojů politické organizace. A to je pravda, protože lidská loajalita, když je jednou zmobilizována,

se těžko mění. Stejná loajalita, která umožňuje evoluci kmene, ztěžuje evoluci nad-kmene—územního státu. A ta stejná loajalita (patriotismus), která umožňuje evoluci územního státu, nesmírně komplikuje evoluční rozvoj vlády celého lidstva.

134:5.9 (1488.7) Politická svrchovanost je vytvořena vzdáním se sebeurčování, nejdříve jedincem v rodině a potom rodinami a klany ve vztahu ke kmenu a větším uskupením. Tento progresivní přenos sebeurčování od malých vždy k větším politickým organizacím stále obecně pokračuje na Východě od založení dynastií Minga a Mogula. Na Západě tento proces probíhal po dobu přes tisíc let až do konce světové války, po které nastal nešťastný zpětný pohyb a dočasně zvrátil tento normální trend tím, že se znovu obnovila potopená politická svrchovanost početných malých skupin v Evropě.

134:5.10 (1489.1) Urantia se nebude těšit trvalému míru, pokud takzvané svrchované národy moudře a plně neodevzdají své svrchované moci do rukou bratrství lidí—celosvětové vládě. Internacionalismus—Společnost národů—nemůže nikdy přinést trvalý mír lidstvu. Celosvětové konfederace národů budou účinně zabraňovat malým válkám a přijatelně kontrolovat menší národy, ale nezabrání světovým válkám a nebudou schopny kontrolovat tři, čtyři, nebo pět nejmocnějších vlád. Tváří v tvář opravdovým konfliktům jedna z těchto světových mocností vystoupí ze Společnosti národů a vyhlásí válku. Nemůžete zabránit národům jít do války, pokud tyto zůstávají nakaženy bludným virem národní svrchovanosti. Internacionalismus je krok správným směrem. Mezinárodní policejní síly zamezí mnoha malým válkám, ale nebudou

účinné v zamezení velkých válek—konfliktům mezi mocnými vojenskými vládami světa.

134:5.11 (1489.2) S tím, jak počet skutečně svrchovaných národů (velkých mocností) se snižuje, tak se zvyšuje příležitost a potřeba pro celosvětovou vládu. Když je ve světě jen několik málo opravdově svrchovaných (velkých) mocností, buď se musí pustit do boje o život či smrt za národní (imperální) nadřazenost, nebo jinak se dobrovolně vzdát některých výsad svrchovanosti—musí vytvořit nezbytný základ nadnárodní moci, která poslouží jako začátek reálné svrchovanosti celého lidstva.

134:5.12 (1489.3) Mír nepřijde na Urantii pokud takzvané svrchované národy neodevzdají svoji moc vést válku do rukou parlamentní vlády celého lidstva. Politická svrchovanost je vlastní národům světa. Když všechny národy Urantie vytvoří světovou vládu, budou mít právo a moc udělat takovou vládu SVRCHOVANOU; a jenom tehdy, když taková zastupitelská, nebo demokratická světová mocnost kontroluje všechny pozemské, vzdušní a námořní síly, může převládat mír na zemi a dobrá vůle mezi lidmi —ale ne do té doby.

134:5.13 (1489.4) Použijeme důležitý příklad devatenáctého a dvacátého století: čtyřicet osm států Americké Konfederace se již dlouhou dobu těší míru. Již více mezi sebou neválčí. Odevzdaly svoji svrchovanost federální vládě a využívají pro řešení konfliktů rozhodčí soud, zřekly se všech požadavků na falešné představy o sebeurčování. Ačkoliv každý stát si řídí své vnitřní záležitosti, nezabývá se mezinárodními vztahy, clem, přistěhovalectvím, vojenskými záležitostmi či obchodem mezi státy. Jednotlivé státy se ani nezabývají záležitostmi občanství.

Čtyřicet osm států zakusí zhoubnou válku jen tehdy, když je nějakým způsobem ohrožena svrchovanost federální vlády.

134:5.14 (1489.5) Tím, že se těchto čtyřicet osm států zřeklo dvojího klamu o svrchovanosti a sebeurčování, těší se v rámci států USA míru a klidu. Tak i národy Urantie se začnou těšit míru, když svobodně odevzdají své jednotlivé svrchovanosti do rukou globální vlády—svrchovanosti bratrství lidí. V tomto světovém státě budou malé národy stejně mocné jako velké, tak jako malý stát Rhode Island má své dva senátory v Americkém Kongresu, přesně stejně jako hustě zalidněný stát New York, nebo velký stát Texas.

134:5.15 (1490.1) Omezená (státní) svrchovanost těchto čtyřiceti osmi států byla vytvořena lidmi a pro lidi. Nadstátní (národní) svrchovanost Spojených Států Amerických byla vytvořena původně třinácti z těchto států pro svůj vlastní prospěch a prospěch lidí. Někdy bude národy podobným způsobem vytvořena nadnárodní svrchovanost planetární vlády lidstva pro jejich vlastní prospěch a prospěch všech lidí.

134:5.16 (1490.2) Občané se nerodí proto, aby přinesli prospěch vládám; vlády jsou organizace, vytvořené a určené pro prospěch lidí. Evoluce politické svrchovanosti nemůže skončit ještě před vznikem svrchované vlády všech lidí. Všechny ostatní svrchovanosti jsou relativní ve své hodnotě, přechodné ve svém významu a podřadné ve svém statusu.

134:5.17 (1490.3) S rozvojem vědy se války budou stávat více a více zničujícími, až bude ohrožena existence lidského rodu. Kolik světových válek musí být vybojováno a kolik společností národů musí selhat, než lidé budou ochotni založit vládu celého

lidstva a začít se těšit darům trvalého míru a vzkvétat v klidu, založeném na dobré vůli—celosvětové dobré vůli—mezi lidmi?

6. Zákon, svoboda a svrchovanost

134:6.1 (1490.4) Jestliže jeden člověk prahne po nezávislosti—svobodě—musí si pamatovat, že všichni ostatní lidé touží po stejné nezávislosti. Skupiny takových svobodu milujících smrtelníků nemohou žít společně v míru, aniž se podřídí takovým zákonům, pravidlům a nařízením, které zaručí každému člověku stejný stupeň svobody a současně zajistí stejný stupeň svobody pro všechny jeho smrtelné druhy. Jestliže jeden člověk má být absolutně svobodný, potom se jiný musí stát absolutním otrokem. A relativní podstata svobody se reálně projevuje v sociálních, ekonomických a politických vztazích. Svoboda je dar civilizace, umožněna prosazením ZÁKONA.

134:6.2 (1490.5) Náboženství vytváří duchovní podmínky pro uskutečnění bratrství lidí, ale bude to vyžadovat celosvětovou vládu, aby řešila sociální, ekonomické a politické problémy, spojené s takovým cílem lidského štěstí a efektivnosti.

134:6.3 (1490.6) Pokud je politická svrchovanost světa rozdělena a neoprávněně držena skupinou národů—států, budou existovat války a řeči o válkách—jeden národ půjde do války proti jinému národu. Anglie, Skotsko a Wales vždy bojovaly jeden proti druhému do té doby, než se vzdaly svých jednotlivých svrchovaností a vložily je do Spojeného království.

134:6.4 (1490.7) Další světová válka poučí takzvané svrchované národy, aby založily nějaký druh federace, čímž by vytvořily

mechanismus pro zamezení malých válek, válek mezi menšími národy. Ale globální války budou pokračovat tak dlouho, dokud nebude vytvořena vláda celého lidstva. Globální svrchovanost zamezí globálním válkám—nic jiného to nedokáže.

134:6.5 (1490.8) Čtyřicet osm amerických států žije společně v míru. Mezi občany těchto čtyřiceti osmi států jsou různé národnosti a rasy, které žijí ve věčně válčících národech Evropy. Tito Američané představují téměř všechna náboženství a náboženské sekty a kulty celého světa a přesto tady, v Severní Americe, žijí společně v míru. A to všechno je možné tím, že těchto čtyřicet osm států se vzdalo své svrchovanosti a upustilo od všech představ o domnělých právech na sebeurčení.

134:6.6 (1490.9) Není to otázka zbrojení či odzbrojení. Ani otázka povinné či dobrovolné vojenské služby nemá vliv na tyto problémy udržení celosvětového míru. Když odejmete jakýkoliv druh moderních mechanických zbraní a všechny typy výbušnin silným národům, budou bojovat pěstmi, kameny a klacky tak dlouho, dokud budou lpět na svých iluzích o božském právu na národní svrchovanost.

134:6.7 (1491.1) Válka není těžkou a hroznou nemocí člověka; válka je symptom, důsledek. Skutečnou nemocí je virus národní svrchovanosti.

134:6.8 (1491.2) Národy Urantie nemají opravdovou svrchovanost; nikdy neměly takovou svrchovanost, která by je ochránila před zničujícími a pustošivými světovými válkami. Při vytvoření globální vlády lidstva se národy nevzdávají své svrchovanosti tak moc, protože ve skutečnosti vytvářejí reálný, v dobré víře,

trvající svrchovaný svět, který bude v budoucnu plně schopen zabránit všem válkám. Lokální záležitosti budou řešeny lokálními vládami; národní záležitosti národními vládami, mezinárodní záležitosti budou spravovány globální vládou.

134:6.9 (1491.3) Světový mír nemůže být zajištěn smlouvami, diplomacii, zahraniční politikou, spojeneckými svazky, rovnováhou sil, nebo jiným typem provizorního žonglování se svrchovaností národů. Světový zákon musí vstoupit v platnost a musí být prosazen světovou vládou—svrchovaností celého lidstva.

134:6.10 (1491.4) Jedinec se bude pod světovou vládou těšit mnohem větší svobodě. Dnes, občané velkých velmocí platí daně, jsou řízeni a kontrolováni téměř tyranicky a většina z těchto zásahů do svobod jednotlivce zmizí, když národní vlády budou ochotny svěřit svoji svrchovanost, týkající se mezinárodních záležitostí, do rukou globální vlády.

134:6.11 (1491.5) Pod globální vládou dostanou národnostní skupiny opravdovou příležitost uskutečnit a těšit se osobním svobodám pravé demokracie. Falešná představa o sebeurčování skončí. S globální regulací financí a obchodu přijde nová éra celosvětového míru. Brzy se vytvoří globální jazyk a konečně bude naděje, že někdy vznikne globální náboženství—nebo náboženství s celosvětovým postojem.

134:6.12 (1491.6) Kolektivní bezpečnost nikdy neposkytne mír, pokud kolektivnost nebude zahrnovat celé lidstvo.

134:6.13 (1491.7) Politická svrchovanost parlamentní vlády celého lidstva přinese trvalý mír na zemi a duchovní bratrství člověka

navždy zaručí dobrou vůli mezi všemi lidmi. A není žádná jiná cesta pro dosažení míru na zemi a dobré vůle mezi lidmi.

134:6.14 (1491.8) Po smrti Cymboytona jeho synové čelili značným potížím ve snaze zachovat mírumilovnou fakultu. Důsledky učení Ježíše by byly mnohem větší, kdyby pozdější učitelé křesťanství, kteří se objevili mezi lektory fakulty v Urumieyhu, projevíli větší moudrost a toleranci.

134:6.15 (1491.9) Nejstarší syn Cymboytona se obrátil o pomoc na Abnera ve Filadelfii, ale jeho volba učitelů byla ta nejnešťastnější, protože ti se ukázali jako neústupní a nesmlouvaví. Tito učitelé se snažili o to, aby jejich náboženství dominovalo všem ostatním vírám. Oni vůbec netušili, že často zmiňované lekce karavanního vůdce byly přednášeny samotným Ježíšem.

134:6.16 (1491.10) Když potíže na fakultě ještě zesílily, tři bratři přestali fakultu finančně podporovat a za pět let byla škola zavřena. Později byla znovu otevřena jako mithraistický chrám a nakonec byla spálena při pořádání jedné z jejich obřadních orgií.

7. Třicátý první rok (25. rok n.l.)

134:7.1 (1492.1) Když se Ježíš vrátil z cesty ke Kaspickému moři, věděl, že jeho cestování po světě je téměř u konce. Vydal se ještě na jednu cestu a to z Palestiny do Sýrie. Po krátkém pobytu v Kafarnaumu odešel do Nazaretu, kde zůstal několik dní. V polovině dubna odešel z Nazaretu do Týru. Odtud odcestoval na sever, několik dnů pobyl v Sidónu, ale jeho cílem byla Antiochie.

134:7.2 (1492.2) Tento rok byl rokem Ježíšova osamělého putování po Palestině a Sýrii. Po celý rok tohoto cestování byl znám pod různými jmény v různých částech země: nazaretský tesař, stavitel lodí z Kafarnaumu, písař damašský a učitel alexandrijský.

134:7.3 (1492.3) V Antiochii Syn Člověka pobýval přes dva měsíce, během kterých pracoval, pozoroval, studoval, navštěvoval, pomáhal a celou dobu se učil jak člověk žije, jak myslí, co cítí a jak reaguje na okolní prostředí. Tři týdny v tomto období pracoval jako zhotovitel stanů. V Antiochii zůstal nejdéle ze všech ostatních míst, které na této cestě navštívil. Za deset let později, když apoštol Pavel kázal v Antiochii a slyšel své stoupence mluvit o učení damašského písaře, nevěděl, že jeho žáci slyšeli hlas a naslouchali učení samotného Učitele.

134:7.4 (1492.4) Z Antiochie Ježíš odcestoval podél pobřeží na jih do Cesareje, kde se zdržel několik týdnů a pak pokračoval po pobřeží dolů do Jafy. Z Jafy se vydal do vnitrozemí do Jamnije, Ašdódu a Gazy. Z Gazy šel po vnitrozemské stezce do Beer-šeby, kde zůstal celý týden.

134:7.5 (1492.5) Potom se Ježíš vypravil na svoji poslední cestu jako neveřejná osoba. Prošel srdcem Palestiny, z Beer-šeby na jihu šel do Danu na severu. Na této cestě na sever se zastavil v Chebrónu, Betlému (kde uviděl místo svého narození), Jerusalemu (nenavštívil Betanii), Beerótu, Lebóně, Sycharu, Šekemu, Samaří, Gebě, Én-ganímu, Én-dóru, Madónu. Prošel Magdalou a Kafarnaumem a postupoval na sever; prošel východně podél jezera Meróm a přes Karathu dorazil do Danu, neboli Cesareje Filipova.

134:7.6 (1492.6) Vnitřní Ladič Myšlení vedl nyní Ježíše pryč od lidských obydlích k hoře Hermon, aby tam mohl dokončit ovládání své lidské mysli a splnit úkol uskutečnit své plné zasvěcení pro zbytek svého životního díla na zemi.

134:7.7 (1492.7) Toto bylo jedno z nejzvláštnějších a nejpozoruhodnějších období v pozemském životě Učitele na Urantii. Jinou a velmi podobnou byla zkušenost, kterou prošel, když byl sám v kopcích nedaleko Pelly hned po svém křtu. Tento čas o samotě na hoře Hermon znamenal zakončení jeho čistě lidského života, což je formální ukončení poskytnutí sebe sama v podobě smrtelníka a současně druhý pobyt o samotě znamenal začátek božstější etapy tohoto poskytnutí. A Ježíš žil šest týdnů sám s Bohem na stráních hory Hermon.

8. Pobyt na hoře Hermon

134:8.1 (1492.8) Po nějaké době v okolí Cesareji Filipova si Ježíš připravil zásoby a obstaral si tažné zvíře a mladíka jménem Tiglat a vypravil se po damašské cestě do vesnice, kdysi známé pod jménem Beit Jenn, ležící na úpatí hory Hermon. Tady, přibližně v polovině srpna roku 25 n.l. si zřídil své stanoviště, kde nechal své zásoby v opatrování Tiglata a vydal se do liduprázdných strání hory. Tiglat doprovázel Ježíše tento první den nahoru do hor na určené místo zhruba 1850m nad mořem, kde postavili kamenný sklad, do kterého měl Tiglat dvakrát týdně přinášet jídlo.

134:8.2 (1493.1) První den, poté až Tiglat odešel, se Ježíš vydal nahoru k hoře, ale po ujití krátké vzdálenosti se zastavil k modlitbě. Mezi jinými věcmi, svého Otce požádal, aby poslal strážného seraфа zpět, aby „zůstal s Tiglatem.“ Poprosil, aby mu bylo

dovoleno přistoupit ke svému poslednímu boji s realitami smrtelné existence osaměle. A jeho prosbě bylo vyhověno. Pustil se do velké zkoušky jenom s vedením a podporou vnitřního Ladiče.

134:8.3 (1493.2) Během pobytu na hoře Ježíš jedl velmi skromně; pokaždé, když držel půst, netrval déle než jeden či dva dny. Nadlidské bytosti, které ho na této hoře konfrontovaly a se kterými bojoval v duchu a které porazil v moci, byly reálné; byli to jeho úhlavní nepřátelé v soustavě Satania; nebyly to vidiny, vznikající z intelektuální fantazie oslabeného a hladového smrtelníka, neschopného rozpoznat realitu od přeludů rozrušené mysli.

134:8.4 (1493.3) Ježíš strávil na hoře Hermon poslední tři srpnové týdny a první tři zářijové týdny. V průběhu těchto týdnů dokončil úkol, spojený s dosažením okruhů poznání mysli a ovládnutí osobnosti. Po celou dobu tohoto období spojení s nebeským Otcem také vnitřní Ladič dokončil stanovené úkoly. Tam byl dosažen smrtelný cíl tohoto pozemského tvora. Dokončena nebyla pouze poslední fáze sladění mysli a Ladiče.

134:8.5 (1493.4) Po více než pěti týdnech nepřerušného spojení s Rajským Otcem byl Ježíš absolutně přesvědčen o svojí podstatě a byl si jistý svým triumfem nad materiálními úrovněmi časoprostorového projevu osobnosti. Naprosto věřil v nadvládu své božské podstaty nad svojí lidskou podstatou a neváhal to prohlašovat.

134:8.6 (1493.5) Ke konci pobytu na hoře požádal Ježíš svého Otce, jestli by mu bylo dovoleno uskutečnit rozhovor se svými nepřáteli ze soustavy Satania jako Syn Člověka, jako Jósua syn

Josefa. Této prosbě bylo vyhověno. V posledním týdnu na hoře Hermon došlo k velkému svádění, vesmírné zkoušce. Satan (zastupující Lucifera) a rebelantský Planetární Princ Kaligastia se ukázali Ježíšovi a byli plně viditelní. A toto „pokusení“, tato poslední zkouška lidské oddanosti vůči omylům rebelujících osobností se netýkala jídla, chrámových věží či opovážlivých činů. Netýkala se království tohoto světa, ale svrchovanosti mocného a nádherného vesmíru. Symbolický charakter vašich písemných svědectvích byl určen pro zaostalé epochy v době, kdy ve světě vládly dětinské představy. A následující generace by měly pochopit, jakým velkým bojem prošel Syn Člověka v ten památný den na hoře Hermon.

134:8.7 (1493.6) Na mnoho návrhů a protinávrhů poslů Lucifera Ježíš pouze odpověděl: „Nechť převládne vůle mého Rajského Otce a tebe, můj rebelující synu, nechť božsky soudí Věčně Moudří. Já jsem tvůj Otec-Stvořitel; já tě sotva můžu soudit spravedlivě a moji milost jsi již odmítl. Předávám tě soudu, ve kterém jsou Soudci velkého vesmíru“.

134:8.8 (1494.1) Na všechny Luciferem předložené kompromisy a provizória, na všechny takové lákavé návrhy, týkající se poskytnutí v těle, Ježíš pouze odpověděl: „Vůle mého Otce v Ráji bude vykonána.“ A když tato namáhavá zkouška byla u konce, odvelený strážný seraf se vrátil k Ježíšovi a obnovil svoji péči o něj.

134:8.9 (1494.2) V jedno odpoledne na konci léta uprostřed stromů a v tichu přírody Michael Nebadonský získal nepopíratelnou svrchovanost nad svým vesmírem. V ten den dokončil úkol, stanovený pro Syny Tvořitele, aby prožili plný převtělený život ve smrtelném těle na evolučních světech času a prostoru.

Vesmírné oznámení tohoto významného úspěchu nebylo provedeno až do dne jeho křtu, několik měsíců poté, ale všechno se to odehrálo v ten den na hoře. A když se Ježíš vrátil ze svého pobytu na hoře Hermon, Luciferovo povstání v Satanii a vzpoura Kaligastii na Urantii byly prakticky zlikvidovány. Ježíš zaplatil poslední cenu, po něm požadovanou, aby získal svrchovanost nad svým vesmírem, což samo o sobě ustanovuje status všech rebelů a určuje, že všechna taková budoucí hnutí (jestli k nim někdy dojde) mohou být řešena souhrnně a efektivně. Tady je zřejmé, že k takzvanému „velkému pokušení“ Ježíše došlo nějaký čas před jeho křtem a ne hned po něm.

^{134:8.10 (1494.3)} Na konci svého pobytu na hoře, když se Ježíš vydal na cestu dolů, potkal Tiglata, který nesl jídlo na určené místo. Vrátil ho zpátky se slovy: „Čas oddychu skončil; musím se vrátit k dílu mého Otce.“ Byl z něho tichý a velmi změněný člověk na cestě zpět do Danu, kde se rozloučil s mladíkem, ponechav mu osla. Potom se vydal na jih do Kafarnaumu stejnou cestou, kterou přišel.

9. Čas očekávání

^{134:9.1 (1494.4)} Léto se blížilo ke konci, přiblížil se den vykoupení a svátek svatostánku. V sobotu měl Ježíš setkání s rodinou v Kafarnaumu a následujícího dne se vydal s Janem, synem Zebedea, do Jerusalema. Šli cestou východně od jezera a kolem Gerasy dolů údolím Jordánu. Když Ježíš po cestě hovořil s několika pocestnými, Jan si na něm všiml velké změny.

^{134:9.2 (1494.5)} Ježíš a Jan se zastavili na noc u Lazara a jeho sester v Betanii a brzy ráno se vypravili do Jerusalema. Strávili ve

městě a jeho okolí téměř tři týdny, alespoň Jan. Mnohokrát šel Jan do města sám, zatímco Ježíš odešel do nedalekých kopců a strávil tam mnoho chvil v duchovním spojení se svým nebeským Otcem.

134:9.3 (1494.6) Oba se zúčastnili slavnostních bohoslužeb v den vykoupení. Na Jana zapůsobily obřady tohoto dne nejvíce ze všech dnů židovského náboženského rituálu, ale Ježíš byl zamyšleným a tichým divákem. Pro Syna Člověka bylo toto představení ubohé a žalostné. On se na to všechno díval jako na překroucení charakteru a vlastností svého nebeského Otce. Pohlížel na události toho dne jako na parodii faktů božské spravedlnosti a pravd nekonečného milosrdenství. Hořel přáním prohlásit skutečnou pravdu o láskyplném charakteru svého Otce a jeho soucitném řízení vesmíru, ale jeho věrný Monitor ho upozornil, že jeho čas ještě nepřišel. Ale tu noc v Betanii pronesl Ježíš řadu poznámek, které Jana značně zneklidnily; a Jan nikdy plně nepochopil opravdový význam toho, co jim Ježíš ten večer řekl.

134:9.4 (1495.1) Ježíš měl původně v úmyslu zůstat s Janem na oslavách svatostánku celý týden. Tato slavnost byla ročním svátkem celé Palestiny; pro všechny židy to byl čas volna. Přestože se Ježíš nezúčastnil radovánek při těchto oslavách, bylo viditelné, že měl radost a cítil uspokojení z toho, když viděl veselou a radostnou nevázanost všech lidí—mladých i starých.

134:9.5 (1495.2) Uprostřed týdne oslav a dříve než slavnosti skončily, se Ježíš rozloučil s Janem s tím, že se uchýlí do kopců, kde může lépe rozmlouvat se svým Rajským Otcem. Jan chtěl jít s ním, ale Ježíš trval na tom, aby zůstal na celou dobu oslav a

řekl mu: „Od tebe se nevyžaduje, abys nesl břímě Syna Člověka; pouze strážný musí být na stráži, když město spí v pokoji.“ Ježíš se do Jerusalemu nevrátil. Po téměř týdenním pobytu, stráveném osaměle v horách nedaleko Betanie, odešel do Kafarnaumu. Na cestě domů zůstal jeden den a noc sám na úpatích hory Gilboa blízko místa, kde si král Saul vzal život; a když dorazil do Kafarnaumu, zdál se veselejší, než když opustil Jana v Jerusalemu.

134:9.6 (1495.3) Následující ráno šel Ježíš k truhlici, která zůstala v dílně Zebedea a ve které měl své osobní věci, vzal si na sebe svoji zástěru a nabídl se k práci se slovy: „Bude pro mě dobré pracovat v době, kdy budu čekat až přijde můj čas.“ A pracoval několik měsíců, až do ledna následujícího roku v dílně na výrobu lodí spolu se svým bratrem Jakubem. Bez ohledu na to, jaké pochybnosti zastřely Jakubovo chápání životního díla Syna Člověka, po tomto období práce s Ježíšem, již nikdy pak neztratil víru v jeho poslání.

134:9.7 (1495.4) Během tohoto posledního období své práce v dílně na výrobu lodí strávil Ježíš většinu svého času na dokončovacích vnitřních pracích několika velkých plavidel. Velmi pečlivě se snažil dělat všechnu svoji ruční práci a zdálo se, že pociťoval uspokojení z toho, čeho dosáhl jako člověk. Přestože neztrácel čas nad maličkostmi, byl puntičkářským dělníkem když se jednalo o podstatu jakéhokoliv úkolu.

134:9.8 (1495.5) Po nějaké době se do Kafarnaumu donesla zpráva o nějakém kazateli Janovi, který křtil kající hříšníky v Jordánu se slovy: „království nebeské se blíží; čiňte pokání a buďte pokřtěni.“ Ježíš naslouchal těmto zprávám o Janovi, který se pomalu přemísťoval od nejbližšího říčního brodu u Jerusalemu

údolím Jordánu na sever. Ale Ježíš pokračoval ve své práci, vyráběl lodě, až do doby, kdy se Jan v lednu následujícího roku 26 n.l. dostal podél řeky do místa, které bylo nedaleko od Pelly. Tehdy Ježíš odložil své pracovní nářadí a prohlásil: „Přišel můj čas“ a zakrátko nato se objevil před Janem, aby byl pokřtěn.

^{134:9.9 (1495.6)} Ale s Ježíšem se odehrávala velká změna. Málo z lidí, kteří se těšili jeho rozhovorům a podpoře, když procházel křížem kráž zemí, potom poznalo ve veřejném učiteli stejného člověka, kterého oni osobně znali a milovali v předchozích letech. A pro tuto neschopnost dřívějších příjemců jeho podpory a péče poznat ho v jeho pozdější roli veřejného a autoritativního učitele existoval důvod. Transformace jeho mysli a ducha probíhala v průběhu mnoha let a byla dokončena během jeho památného pobytu na hoře Hermon.

Kapitola 135

Jan Křtitel

^{135:0.1 (1496.1)} JAN Křtitel se narodil 25. března roku 7 př.n.l. v souladu se slibem, který Gabriel dal Alžbětě v červnu předchozího roku. Po dobu pěti měsíců držela Alžběta Gabrielovu návštěvu v tajnosti; a když to řekla svému manželovi, Zachariášovi, ten byl silně znepokojen a plně uvěřil jejímu příběhu až tehdy, kdy měl zvláštní sen asi šest týdnů před Janovým narozením. Kromě návštěvy Gabriela u Alžběty a snu Zachariáše nebylo s narozením Jana Křtitele spojeno nic neobvyklého, nebo nadpřirozeného.

^{135:0.2 (1496.2)} Osmého dne po narození byl Jan podle židovského zvyku obřezán. Vyrůstal jako obyčejné dítě, den za dnem, rok

za rokem, v malé vesnici, známé v té době pod jménem město Juda, přibližně šest a půl kilometru na západ od Jerusalemu.

^{135:0.3 (1496.3)} Nejpamátnější událostí Janova raného dětství byla návštěva s jeho rodiči u Ježíše a jeho nazaretské rodiny. Tato návštěva se uskutečnila v červnu roku 1 př.n.l., když mu bylo něco málo přes šest let.

^{135:0.4 (1496.4)} Po návratu z Nazaretu začali Janovi rodiče se systematickým vzděláváním chlapce. V jejich malé vesnici nebyla synagogska škola, ale Zachariáš jako kněz měl velmi dobré vzdělání a Alžběta měla daleko lepší vzdělání než průměrná žena v Judeji; ona měla také vztah ke kněžství, protože byla potomkem „dcer Árona“. Jelikož Jan byl jejich jediné dítě, strávili spoustu času jeho mentální a duchovní přípravou. Bohoslužby Zachariáše v chrámě v Jerusalemě mu nezabíraly mnoho času, takže se hodně věnoval učení svého syna.

^{135:0.5 (1496.5)} Zachariáš a Alžběta měli malou farmu, na které chovali ovce. Příjem z této farmy by jim sotva stačil na živobytí, ale Zachariáš dostával pravidelný plat z finančních prostředků chrámu, určených pro kněžstvo.

1. Jan se stává Nazírem

^{135:1.1 (1496.6)} Jan nechodil do žádné školy, kterou by mohl ukončit ve čtrnácti letech, ale jeho rodiče rozhodli, že toto je pro něho vhodný rok, aby složil formální slib nazírů. Tudíž Zachariáš a Alžběta vzali svého syna do Ěn-gedí, ležící blízko břehu Mrtvého moře, v jeho dolní části. Tam bylo jižní hlavní sídlo bratrského řádu nazírů a tam byl chlapec náležitě a slavnostně

zasvěcen doživotně do tohoto řádu. Po těchto obřadech a vykonání slibu, že nebude pít žádné opojné nápoje, nechá si růst vlasy a nedotkne se mrtvého, rodina pokračovala do Jerusalemu, kde před chrámem Jan vykonal obětní obřad, který byl vyžadován od těch, kteří vykonali slib nazířů.

135:1.2 (1496.7) Jan vykonal stejný životní slib, který přijali jeho slavní předkové—Samson a prorok Samuel. Nazír byl považován za posvěceného a svatého člověka. Židé se dívali na nazíra s téměř stejným respektem a úctou, jako byly přiznávány vysokému knězi a nebylo to neobvyklé, protože nazírové celoživotního zasvěcení byli jedinými, kromě vysokých kněží, kterým bylo kdy dovoleno vstoupit do svatyně svatých v chrámu.

135:1.3 (1497.1) Jan se vrátil domů z Jerusalemu, aby se staral o otcovy ovce a časem z něho vyrostl silný člověk s ušlechtilým charakterem.

135:1.4 (1497.2) Když mu bylo šestnáct let Jan si četl o Eliášovi a byl tak silně ovlivněn tímto prorokem hory Karmel, že se rozhodl přijmout jeho styl oblékání. Od toho dne Jan vždy nosil srstnaté roucho s koženým pásem. V šestnácti měřil přes metr osmdesát a byl již téměř plně vyspělý. Se svými vlajícími vlasy a zvláštním způsobem odívání byl opravdu výrazným mladíkem. A jeho rodiče očekávali velké věci od jejich jediného syna—zaslíbeného dítěte a nazíra na celý život.

2. Smrt Zachariáše

135:2.1 (1497.3) V červenci roku 12 n.l. zemřel po několikaměsíční nemoci Zachariáš když Jan právě dovršil osmnácti let. Tato

událost byla pro Jana velkou zkouškou, protože nazírové přísahají, že se zdrží kontaktu s mrtvým dokonce i ze své vlastní rodiny. Ačkoliv se Jan snažil dodržet svůj slib, týkající se znečištění mrtvým, pochyboval o to, zdali byl plně poslušný požadavkům řádu nazířů; proto, po otcově pohřbu, odešel do Jerusalema, kde v nazírském rohu ženského dvora přinesl oběť, požadovanou pro očištění.

^{135:2.2 (1497.4)} V září tohoto roku Alžběta a Jan odcestovali do Nazaretu navštívit Marii a Ježíše. Jan se právě rozhodl začít se svým životním dílem, ale byl nabádán, nejenom Ježíšovými slovy, ale také jeho příkladem, aby se vrátil domů, staral se o svoji matku a čekal až „přijde čas pro dílo Otce.“ Na konci této příjemné návštěvy se Jan rozloučil s Ježíšem a Marií a potom Ježíše neviděl až do jeho křtu v Jordánu.

^{135:2.3 (1497.5)} Jan a Alžběta se vrátili domů a začali připravovat plány do budoucna. Vzhledem k tomu, že Jan odmítl přijmout kněžský plat z chrámového finančního fondu, který mu náležel, za necelé dva roky přišli o svůj dům a prakticky o všechno a proto se rozhodli odejít se stádem ovcí na jih. A tak toho léta, kdy Janovi bylo dvacet let, se odstěhovali do Chebrónu, V takzvané „pustině Judeji“ Jan pečoval o své ovce u potoka, který vtékal do větší říčky a která se u Én-gedí vlévala do Mrtvého Moře. Místní kolonie nezahrnovala pouze nazíry celoživotní a dočasně vysvěcené, ale velký počet jiných asketických pastýřů, kteří se v této oblasti shromáždili se svými stády a spojili se s nazírským bratrstvím. Živobytí si zajišťovali chovem ovcí a z darů, které bohatí židé věnovali jejich řádu.

^{135:2.4 (1497.6)} Postupem času se Jan stále méně a méně vracíval do Chebrónu, ale stále častěji navštěvoval Én-gedí. On byl tak

naprosto jiný než většina nazírů, že shledal obtížným se s bratrstvím sblížit. Ale měl velmi rád Abnéra, uznávaného vůdce a hlavy kolonie v Én-gedí.

3. Život pastýře

^{135:3.1 (1497.7)} V údolí, kterém protékal tento potok, Jan zřídil přes deset kamenných úkrytů a nočních ohrad, vystavěných z navrstvených kamenů, ze kterých mohl sledovat a ochraňovat svá stáda ovcí a koz. Život pastýře poskytoval Janovi mnoho volného času na myšlení. Hodně hovořil s Ezdou, mladým sirotkem z Bét-zúru, kterého určitým způsobem adoptoval a který se mu staral o stáda, když odcházel do Chebrónu navštívit matku, nebo prodat ovci, nebo když šel do Én-gedí na sobotní bohoslužbu. Jan a hoch žili velmi jednoduchý život. Živili se skopovým masem, kozím mlékem, přírodním medem a jedlými kobyilkami té oblasti. Tato jejich pravidelná strava byla čas od času doplněna potravinami, přinesenými z Chebrónu a Én-gedí.

^{135:3.2 (1498.1)} Alžběta pravidelně informovala Jana o tom, co se děje v Palestině a o světových záležitostech a jeho přesvědčení stále více sílilo, že se rychle blíží čas, kdy starý řád skončí; že on se stane zvěstovatelem příchodu nového věku—„království nebeského.“ Tento drsný pastýř byl velmi zaujat spisy proroka Daniela. Tisíckrát četl Danielovo popisování velkého vidění, o kterém mu Zachariáš vyprávěl, že představovalo významná království světa, počínaje Babylonem, potom Persií, Řeckem a nakonec Římem. Jan viděl, že Řím byl již složen z takových mnohojazyčných národů a ras a že se nikdy nemůže stát silně stmeleným a pevně konsolidovaným impériem. On věřil, že Řím byl již rozdělen na Egypt, Palestinu a další provincie; a dále četl, že „za doby těchto králů Bůh nebeský vytvoří

království, které nebude nikdy zničeno. A toto království nebude nikdy předáno jinému národu, ale rozbije na kusy všechna tato království a samo bude trvat věčně.“ „A bude mu dána nadvláda a moc a království, aby všechny rody, národy a jazyky mu sloužily. Jeho nadvláda je věčnou nadvládou, která nikdy nepomine a jeho království nebude nikdy zničeno.“ „A království i nadvláda a velikost království pod celým nebem budou dány národu svatých Nejsvrchovanějšího, jehož království je věčné a všechny oblasti mu budou sloužit a budou mu podřízeny.“

135:3.3 (1498.2) Janovi se nikdy nepodařilo v plné míře se vyrovnat se zmatkem ve své mysli, způsobený tím, co slyšel od svých rodičů o Ježíšovi a těmi pasážemi, které četl v posvátných spisech. O Davidovi se tam dočetl: „V nočních viděních jsem spatřil toho, který se podobal Synu Člověku a který přišel z oblaků nebe a byla mu dána nadvláda a moc a království.“ Ale tato prorokova slova neladila s tím, co ho učili jeho rodiče. Ani jeho rozhovor s Ježíšem v době jeho návštěvy, když mu bylo osmnáct let, neodpovídal těmto výrokům v posvátných spisech. Bez ohledu na tento zmatek ve své mysli ho jeho matka ujistila, že jeho vzdálený bratranec Ježíš z Nazaretu je opravdový Mesiáš a že přišel, aby usedl na trůn Davida a že on, Jan, se stane jeho před-zvěstovatelem a hlavní oporou.

135:3.4 (1498.3) Na základě všeho toho, co Jan slyšel o zkaženosti a nemravnosti Říma a zpusťlosti a morální prázdnotě impéria, všeho toho, co věděl o ohavných činech Heroda Antipy a guvernérů Judeji, byl přesvědčen že brzy přijde konec epochy. Tomuto drsnému a ušlechtilému dítěti přírody to připadalo, že svět dospěl ke konci epochy člověka a blíží se začátek nové a

božské epochy—království nebeského. V Janově srdci sílil pocit, že on je posledním ze starých proroků a prvním z nových. A doslova vibroval vzrůstajícím nutkáním jít a prohlásit všem lidem: „Kajte se! Ospravedlňte se před Bohem! Připravte se na konec; připravte se na příchod nového a věčného řádu Země—království nebeského.“

4. Smrt Alžběty

^{135:4.1 (1499.1)} 17. srpna roku 22 n.l., když bylo Janovi dvacet osm let, jeho matka náhle zemřela. Přátelé Alžběty, kteří si byli vědomi nazírských zákazů o kontaktu s mrtvým, dokonce i z vlastní rodiny, zařídili všechno potřebné pro pohřeb Alžběty ještě předtím, než poslali pro Jana. Když dostal zprávu o smrti své matky, přikázal Ezdovi, aby odvedl jeho stáda do Én-gedí a sám se vydal do Chebrónu.

^{135:4.2 (1499.2)} Po návratu do Én-gedí z pohřbu své matky předal svá stáda bratrství a na čas se odloučil od okolního světa, aby se postil a modlil. Jan znal jenom staré metody přiblížení se k božskosti; znal pouze to, co napsaly o tom takové osobnosti, jako Eliáš, Samuel a Daniel. Eliáš byl jeho ideálem proroka. Eliáš byl prvním z učitelů Izraele, považovaný za proroka a Jan opravdu věřil, že on se stane posledním z této dlouhé a slavné řady nebeských poslů.

^{135:4.3 (1499.3)} Jan žil v Én-gedí dva a půl roku a přesvědčil velkou většinu bratrství, že „konec epochy se blíží“; že „brzy vznikne království nebeské.“ A všechno jeho rané učení bylo založeno na soudobé židovské ideji a představě o Mesiášovi jako zaslíbeném vysvoboditeli židovského národa z nadvlády pohanských vládců.

^{135:4,4 (1499,4)} Po celou tuto dobu Jan si hodně četl v posvátných spisech, které našel v domě nazířů v Én-gedí. Především ho zaujali Izajáš a Malachiáš, což byli poslední proroci do té doby. Opakovaně četl posledních pět kapitol Izajáše a věřil v tato proroctví. Potom četl v Malachiáši: „Uzřete, pošlu vám Eliáše proroka před příchodem velkého a děsivého dne Hospodina; a on obrátí srdce otců k dětem a srdce dětí k jejich otcům, abych nepřišel já a nezatratil zemi prokletím.“ A byl to pouze tento Malachiášův slib, že Eliáš by se mohl vrátit, který odradil Jana od toho, aby šel a kázal o přicházejícím království a aby vyzýval své židovské druhy k úniku před hrozícím hněvem. Jan byl zralý pro prohlášení zprávy o přicházejícím království, ale toto očekávání příchodu Eliáše ho zdrželo více než dva roky. On věděl, že není Eliáš. Co myslel Malachiáš? Bylo jeho proroctví doslovné, nebo obrazné? Jak měl poznat pravdu? Nakonec se odvážil k úvaze, že když prvního z proroků nazývali Eliášem, takže poslední by měl být znám pod stejným jménem. Nicméně měl pochybnosti a ty pochybnosti byly natolik silné, že mu nikdy nedovolily nazývat se Eliášem.

^{135:4,5 (1499,5)} Právě pod vlivem Eliáše Jan převzal jeho metody přímých a nevybíravých útoků na hříchy a neřesti svých současníků. Snažil se oblékat jako Eliáš a pokoušel se mluvit jako Eliáš; ve všech vnějších rysech se podobal starodávnému prorokovi. Byl stejně takovým odvážným a výrazným dítětem přírody, stejně takovým neohroženým a smělým kazatelem spravedlnosti. Jan nebyl negramotný, on znal velmi dobře židovské posvátné písemnosti, ale sotva byl kultivovaným člověkem. Měl pronikavou mysl, byl skvělým řečníkem a ohnivým žalobcem. Byl stěží příkladem pro svou dobę, ale byl výřečným mravokárcem.

^{135:4.6 (1499.6)} Nakonec vymyslel způsob pro prohlášení nové epochy—království Božího; ujistil se, že je mu souzeno stát se zvěstovatelem Mesiáše; odhodil stranou všechny pochybnosti a jednoho dne v březnu roku 25 n.l. odešel z Ěn-gedí, aby započal svoji krátkou, ale neobyčejnou dráhu veřejného kazatele.

5. Království Boží

^{135:5.1 (1500.1)} Pro pochopení Janova poselství je nutno vzít v úvahu postavení židovského národa v době, kdy se on objevil na scéně. Po dobu více než sto let celý Izrael žil v bezradnosti; židé si nedokázali vysvětlit svoje nepřetržité podrobení pohanským nadvládám. Neučil Mojžíš, že čestnost je vždy odměněna blahobytem a pravomocí? Nebyli vyvoleným národem Boha? Proč byl trůn Davida opuštěný a neobsazený? Ve světle učení Mojžíše a výroků proroků židé těžko vysvětlovali svoji dlouhotrvající národní bezútěšnost.

^{135:5.2 (1500.2)} Přibližně sto let před Ježíšem a Janem se v Palestině objevila nová škola náboženských učitelů—apokalypsistů. Tito noví učitelé vytvořili víru, která vysvětlovala příčiny utrpení a pokoření židů tím způsobem, že je to trest za hříchy národa. Uchýlili se k dobře známým příčinám, používaných pro vysvětlování babylonského a dalších zajetích v dávných dobách. Ale apokalypsisté učili, aby Izrael sebral odvahu; dny jeho utrpení jsou téměř u konce; trest vyvoleného Božího národa brzy skončí; Boží trpělivost s pohanskými cizinci je téměř vyčerpána. Konec římské nadvlády znamenal konec epochy a v určitém smyslu, konec světa. Tito noví učitelé se silně opírali o proroctví Daniela a vytrvale učili, že tvoření brzy přejde do svého konečného stadia; že království tohoto světa se

brzy stane královstvím Božím. Pro židovskou mysl té doby tento výraz znamenal „království nebeské“, objevující se pravidelně v učeních jak Jana, tak i Ježíše. Pro palestinské židy výraz „království nebeské“ měl pouze jeden význam: naprosto spravedlivý stát, ve kterém Bůh (Mesiáš) vládne národům země stejně dokonalou mocí, jakou vládne na nebesích—„Vůle tvá bude vykonána na zemi, jako na nebesích.“

^{135:5.3 (1500.3)} Za doby Jana všichni židé se s nadějí ptali: „Jak brzy přijde království?“ Panovalo všeobecné cítění, že konec vládnutí pohanských národů se blíží. V celém židovstvu žila naděje a nadšené očekávání, že naplnění tužby věků nastane během života této generace.

^{135:5.4 (1500.4)} I když se židé značně lišili ve svých představách o charakteru přicházejícího království, všichni se shodovali ve své víře, že tato událost se blíží, že je nablízku, dokonce přede dveřmi. Mnoho z těch, kteří četli Starý Zákon a s nadějí očekávali nového krále Palestiny, očekávali obnovený židovský národ, osvobozený od svých nepřátel a kterému bude vládnout nástupce krále Davida—Mesiáš, který bude rychle uznán za právoplatného a spravedlivého vládce celého světa. Jiná, ačkoliv menší skupina zbožných židů měla zcela odlišný názor na toto království Boží. Ti učili, že přicházející království není z tohoto světa, že svět se blíží ke svému jistému konci a že „nové nebe a nová země“ předznamenají ustanovení království Božího; že toto království bude vládnout věčně, že nebude hřích a že občané tohoto nového království se stanou nesmrtelnými ve svém potěšení z tohoto nekonečného blaha.

^{135:5.5 (1500.5)} Všichni se shodli na tom, že nějaký tvrdý pročišťující a očišťující řád bude nezbytně předcházet ustanovení nového

království na zemi. Zastánci literárního výkladu učili, že vznikne celosvětová válka, která zahubí všechny nevěřící, zatímco zbožní dosáhnou univerzálního a věčného vítězství. Zastánci duchovního výkladu učili, že království bude uvedeno velkým Božím soudem, který odsoudí hříšníky k zaslouženému trestu a trvalému zániku a současně povznese věřící světce vyvoleného národa ke slávě a moci se Synem Člověka, který bude vládnou nad spasenými národy jménem Boha. A tato skupina také věřila, že do tohoto bratrstva nového království bude přijato také mnoho zbožných nežidů.

^{135:5.6 (1501.1)} Někteří židé zastávali názor, že Bůh by snad mohl ustanovit toto nové království přímým a božským zásahem, ale velká většina věřila, že dosadí nějakého dočasného zástupce—Mesiáše. A to byl jediný možný význam slova Mesiáš v myslích židů generace Jana a Ježíše. Mesiáš se nemohl vůbec vztahovat k někomu, kdo pouze učil o Boží vůli, nebo hlásal nutnost poctivého života. Všechny takové svaté židé titulovali prorok. Mesiáš měl být víc než prorok; Mesiáš měl ustanovit nové království, království Boží. Ten, kdo toto nedokázal, nemohl být Mesiášem v tradičním židovském smyslu.

^{135:5.7 (1500.7)} Kdo bude tímto Mesiášem? I v této otázce se židovští učitelé opět různili. Ti starší lpěli na učení o synovi Davida. Mladší učili, že když nové království je královstvím nebeským, nový vládce by mohl být také božská osobnost, která po dlouhou dobu seděla na nebesích po pravici Boha. A i když se to může zdát zvláštní, ti, kteří takto vnímali vládce nového království, ho neviděli jako lidského Mesiáše, ne jako obyčejného člověka, ale jako „Syna Člověka—Syna Božího—nebeského Prince, který již dlouhou dobu čeká, aby převzal

vládu nad novou zemí. Taková byla náboženská situace v židovském světě v době, když Jan vystoupil se svým prohlášením: „Kajte se, neboť království nebeské se blíží!“

^{135:5.8 (1500.8)} Proto tedy nebylo zvláštní, že Janovo oznámení o přicházejícím království mělo nejméně pět různých významů v myslích těch, kteří naslouchali jeho vášnivému kázání. Ale bez ohledu na význam, který různé skupiny připsaly Janovým výrazům, každá z těchto skupin očekávajících židovské království byla zaujata prohlášeními tohoto upřímného, zaníceného, drsného kazatele čestnosti a pokání, který tak vážným způsobem nabádal své posluchače, aby se „vyhnuli budoucímu hněvu.“

6. Jan začíná kázat

^{135:6.1 (1501.4)} Na počátku března roku 25 n.l. Jan prošel podél západního pobřeží a pak nahoru po proudu Jordánu po opačném břehu od Jericha došel k letitému brodu, přes který prošel Jósua a děti Izraele, když poprvé vstoupili do zaslíbené země; a když přešel na druhou stranu řeky, usadil se u vstupu do brodu a začal kázat lidem, kteří přecházeli přes řeku. Přes tento brod procházelo nejvíce lidí ze všech brodů na Jordánu.

^{135:6.2 (1501.5)} Všem těm, kteří slyšeli Jana kázat, bylo jasné, že on je víc než kazatel. Velká většina lidí, kteří naslouchali tomuto zvláštnímu muži, který sem přišel z pustiny Judeji, odcházelo s přesvědčením, že slyšeli hlas proroka. Není divu, že duše těchto unavených a naději vyhlížejících židů byly hluboce pohnuty takovým jevem. Nikdy v celé historii židovského národa pobožné děti Abrahama tak netoužily po „útěše Izraele“, nebo po nadšeně očekávaném „obnovení

království.“ Nikdy v celé historii židovského národa by Janovo poselství, že „království nebeské se blíží“, nemělo tak hluboký a všeobecný dopad jako v době, kdy se tak záhadně objevil na břehu u tohoto jižního přechodu přes řeku Jordán.

^{135:6.3 (1502.1)} Jan pocházel z pastýřů, tak jako Ámos. Oblékal se jako pradávný Eliáš a hřímal své výtky a chrlil svá varování v „duchu a síle Eliáše.“ Není překvapující, že tento zvláštní kazatel způsobil velké pozdvižení v celé Palestině, protože pocestní roznášeli zprávy o jeho učení u Jordánu.

^{135:6.4 (1502.2)} Okolo činnosti tohoto nazírského kazatele existoval ještě jiný a nový rys: on křtil každého ze svých věřících v Jordánu „pro odpuštění hříchů.“ Ačkoliv křest u židů nebyl nový obřad, nikdy ho neviděli využívat tak, jak to dělal Jan. Bylo dávným zvykem křtít takto pohany, obrácené na víru, do členství ve vnějším kruhu chrámu, ale nikdy židé nebyli požádáni, aby podstoupili křest pro pokání. Pouze patnáct měsíců uplynulo od chvíle, kdy Jan začal kázat a křtít a jeho zatčením a uvězněním na podnět Heroda Antipa, ale v tomto krátkém čase pokřtil hodně přes sto tisíc kajících.

^{135:6.5 (1502.3)} Při brodu u Betanie kázal Jan čtyři měsíce, než se potom přesunul na sever proti proudu Jordánu. Desetitisíce posluchačů, několik zvědavců, ale většina vroucích a upřímných, přišla ze všech částí Judeji, Pereji a Samaří, aby si ho poslechli. Dokonce někteří přišli z Galileje.

^{135:6.6 (1502.4)} V květnu tohoto roku, když Jan ještě kázal a křtil při brodu u Betanie, kněží a levité tam poslali delegaci, aby se Jana dotázali, jestli tvrdí, že je Mesiášem a jakým právem káže lidem. Jan na tyto otázky odpověděl takto: „Jděte a řekněte

svým pánům, že jste slyšeli hlas volajícího z pustyiny“, a jak bylo řečeno prorokem: „připravte stezku pro Hospodina, připravíte přímou cestu pro Boha. Každé údolí bude zaplněno, každá hora a kopec budou sníženy; nerovná země se stane rovinou a těžko překonatelná místa se stanou vlídnými údolími; a všichni lidé uvidí spasení Boží.“

135:6.7 (1502.5) Jan byl radikálním, ale netaktním kazatelem. Jednoho dne, když kázal a křtil na západním břehu Jordánu, přišla k němu skupina farizejů a několik saduceů a chtěli se nechat pokřtít. Předtím, než je odvedl do vody, Jan k nim promluvil jako ke skupině a řekl: „Kdo vám poradil utéci, jako zmije před ohněm, od blížícího se hněvu? Já vás pokřtím, ale varuji vás, abyste přinesli plody upřímného pokání, jestliže chcete být vykoupeni ze svých hříchů. A neříkejte mně, že Abraham je váš otec. Já tvrdím, že Bůh je schopen z těchto dvanácti kamenů před vámi stvořit ctihodné děti Abrahama. I nyní je sekyra přiložena k samotným kořenům stromů. Každý strom, který nepřinese dobré plody, bude skácen a spálen v ohni.“ (Těch dvanáct kamenů, na které ukazoval, byly údajně pamětní kameny, sestavené Joshuou na oslavu přechodu „dvanácti kmenů“ na tomto místě, když poprvé vstoupili na zaslíbenou zemi.)

135:6.8 (1502.6) Jan dával svým následovníkům přednášky, při kterých je podrobně učil o jejich novém životě a snažil se odpovědět na jejich početné otázky. Radil učitelům vyučovat jak v duchu, tak i v liteře zákona. Nabádal bohaté, aby sytili chudé; výběřčím daní řekl: „nevybírejte více, než je vám přikázáno.“ Vojákům řekl: „Nepáchejte násilnosti a nevymáhejte nic neprávem—buďte spokojeni se svým

platem.“ A všem radil: „Připravte se na konec epochy—království nebeské se blíží.“

7. Jan odchází na sever

^{135:7.1 (1503.1)} Jan měl však stále zmatené myšlenky o přicházejícím království a jeho králi. Čím déle kázal, tím větší zmatek ho zmítal, ale nikdy tato intelektuální nejistota, týkající se charakteru přicházejícího království ani v nejmenším neoslabila jeho přesvědčení v blízký příchod království. V mysli mohl Jan být zmatený, ale v duchu nikdy. Neměl žádnou pochybnost o přicházejícím království, ale byl daleko od jistoty, zdali či ne Ježíš bude vládcem tohoto království. Dokud se Jan držel myšlenky obnovení trůnu Davida, tak učení jeho rodičů o tom, že Ježíš, který se narodil ve městě Davida, je tím dlouho očekávaným vysvoboditelem, vypadalo logicky; ale když se začal přiklánět k doktríně o duchovním království a konci světské epochy na zemi, zachvátila ho bolestivá pochybnost o roli, jakou bude Ježíš hrát v těchto událostech. Někdy měl pochybnosti o všem, ale to netrvalo nikdy dlouho. Velmi si přál, kdyby si mohl o všem promluvit se svým bratrancem, ale to bylo v rozporu s jejich sjednanou dohodou.

^{135:7.2 (1503.2)} Během cesty na sever Jan hodně přemýšlel o Ježíši. Během putování podél Jordánu se zastavil na více než pěti místech. Na jednom z nich, v Adamě, v odpověď na přímou otázku jeho následovníků jestli je Mesiášem se poprvé zmínil o tom, že „bude to jiný, který přijde po mně“ a pokračoval: „Po mně přijde ten, který je větší než já a ke kterému já nejsem hoden se sklonit a rozvázat řemínky jeho sandálů. Vás křtím vodou, ale on vás bude křtít Svatým Duchem. V ruce bude držet

lopatu, aby důkladně vyčistil svůj mlat; naveze pšenici do své sýpky, ale plevy spálí soudným ohněm.“

^{135:7.3 (1503.3)} V odpovědích na otázky svých stoupenců Jan neustále rozšiřoval své učení a každým dnem přidával více toho, co bylo prospěšné a utěšující na rozdíl od svého počátečního a úsečného poselství: „Kajte se a pokřtěte se.“ V tuto dobu již přicházely zástupy z Galileje a Dekapoli. Každý den spousta horlivých věřících prodlévala se svým zbožňovaným učitelem.

8. Setkání Ježíše s Janem

^{135:8.1 (1503.4)} V prosinci roku 25 n.l., kdy Jan dorazil při svém putování podél Jordánu na sever do blízkosti Pelly, jeho sláva se rozšířila po celé Palestině a jeho činnost se stala hlavním námětem rozhovorů ve všech městech kolem Galilejského jezera. Ježíš hovořil příznivě o Janově poselství a to povzbudilo mnoho obyvatel Kafarnaumu k tomu, aby se připojili k Janovu kultu pokání a křtu. Synové Zebedea, rybáři Jakub a Jan, se k němu vypravili v prosinci, brzy poté, kdy začal kázat nedaleko Pelly a dali se nechat pokřtít. Chodili za Janem jednou týdně a nazpět přinášeli Ježíšovi čerstvé, z první ruky, zprávy o působení kazatele.

^{135:8.2 (1503.5)} Ježíšovi bratři, Jakub a Juda, také mluvili o tom, že půjdou za Janem a nechají se pokřtít. A teď, když Juda přišel do Kafarnaumu na sobotní bohoslužbu, se on a Jakub, po vyslechnutí Ježíšova kázání v synagoze, rozhodli, že se s ním poradí o svých plánech. To bylo v sobotu večer, 12. ledna roku 26 n.l. Ježíš je požádal, aby tento rozhovor odložili do následujícího dne, kdy jim dá svoji odpověď. V tu noc spal jen

velmi málo, protože dlouze rozmlouval s nebeským Otcem. Měl naplánovaný polední oběd se svými bratry, aby jim poradil ve věci, týkající se křtu Janem. Tu neděli ráno Ježíš pracoval jako obvykle v loďařské dílně. Jakub a Juda přišli s obědem a čekali na něho ve vedlejší místnosti, protože ještě nebyl čas na odpočinek a oni věděli, že Ježíš je v těchto věcech velmi důsledný.

^{135:8.3 (1504.1)} Těsně před polední přestávkou Ježíš odložil své nářadí, sundal si pracovní zástěru a třem dělníkům, kteří s ním byli v dílně, pouze řekl: „Přišel můj čas.“ Odešel za svými bratry Jakubem a Judou a opakoval: „Přišel můj čas—pojďme k Janovi.“ A ihned se vydali z Pelly na cestu a oběd jedli při chůzi. To byla neděle 13. ledna. Noc strávili v údolí Jordánu a kolem poledne následujícího dne přišli na místo, kde Jan křtil.

^{135:8.4 (1504.2)} Jan právě začal křtít zájemce o křest toho dne. Velké množství kajících stálo v zástupu a čekali až na ně přijde řada, když se Ježíš se svými dvěma bratry zařadili mezi čekající zahloubané muže a ženy, kteří uvěřili v prohlášení Jana o přicházejícím království. Jan se již dříve dotazoval syny Zebedea na Ježíše. Slyšel o Ježíšových poznámkách, týkajících se jeho kázání a očekával každým dnem, že se před ním objeví, ale nečekal, že ho přivítá v řadě čekajících kandidátů na křest.

^{135:8.5 (1504.3)} Poněvadž byl zcela zabrán procesem rychlého křtění takového velkého počtu konvertitů, Jan si nevšiml Ježíše až do chvíle, kdy stál přímo před ním. Když Jan uviděl Ježíše, obřad křtění se na chvíli zastavil, protože pozdravil svého bratrance v těle a zeptal se: „Ale, proč mně přicházíš pozdravit až sem dolů do vody?“ A Ježíš mu odpověděl: „Abych se od tebe nechal pokřtít.“ Jan namítal: „Ale to já potřebuji být pokřtěn tebou.

Proč jsi ke mně přišel?“ A Ježíš mu pošeptal: „Měj nyní se mnou strpení, protože my teď dáváme příklad mým bratrům, stojící tady se mnou a aby lidé poznali, že přišel můj čas.“

^{135:8,6 (1504,4)} V hlase Ježíše zněla rozhodnost a autorita. Jan se chvěl vzrušením, když se chystal pokřtít Ježíše Nazaretského ve vodě řeky Jordán v poledne, pondělí, 14. ledna roku 26 n.l. Tak Jan pokřtil Ježíše a jeho dva bratry Jakuba a Judu. Poté, jak Jan tyto tři pokřtil, vyzval všechny ostatní k odchodu s tím, že jim oznámil, že začne opět křtít v poledne následujícího dne. Když se lidé rozcházeli, ti čtyři muži stále ještě ve vodě, když uslyšeli zvláštní zvuk a vzápětí se přímo nad hlavou Ježíše objevilo na okamžik zjevení a uslyšeli hlas: „Toto je můj milovaný syn, jehož jsem si vyvolil.“ Ježíšův celkový výraz se náhle velmi změnil a když vystoupil v tichosti z vody, rozloučil se s nimi a odešel do hor na východě. A žádný člověk pak Ježíše neviděl čtyřicet dnů.

^{135:8,7 (1504,5)} Jan doprovázel Ježíše hodný kus cesty, aby mu pověděl o návštěvě Gabriela u jeho matky před jejich narozením, tak jak to mnohokrát slyšel z matčiných úst. Pak nechal Ježíše pokračovat v jeho cestě se slovy: „Nyní s jistotou vím, že jsi Vysvoboditel.“ Ale Ježíš na to vůbec neodpověděl.

9. Čtyřicet dní kázání

^{135:9,1 (1505,1)} Když se Jan vrátil ke svým učedníkům (v této době jich měl řádově dvacet pět až třicet, kteří s ním trvale pobývali), našel je ve vážném rozhovoru, hovoříc o tom, co se právě stalo ve spojení se křtem Ježíše. Nyní však byli všichni ještě více udiveni, když jim Jan pověděl o zjevení Gabriela před Marií předtím, než se Ježíš narodil a také o tom, že Ježíš mu vůbec

neodpověděl, když mu o tom řekl. Ten večer nepršelo a tato skupina více než třiceti lidí debatovala dlouho do hvězdami ozářené noci. Přemýšleli o tom, kam Ježíš odešel a kdy ho opět zase uvidí.

135:9.2 (1505.2) Po zkušenosti z tohoto dne Janovo kázání dostalo nové a zřetelné rysy ve vztahu k prohlášení o přicházejícím království a očekávaném Mesiáši. Těchto čtyřicet dní očekávání návratu Ježíše bylo naplněno napětím. Ale Jan pokračoval ve svém kázání s velkou silou a přibližně v tuto dobu jeho učedníci začínali kázat davům lidí, kteří se shromáždili kolem Jana u Jordánu.

135:9.3 (1505.3) Během těchto čtyřiceti dnů očekávání se objevilo mnoho zvěstí, které se rozšířily po kraji a také do Tiberias a Jerusalemu. Tisíce lidí přišli ze všech stran do Janova tábora, aby uviděli údajného Mesiáše, ale Ježíš tam nebyl. Když Janovi učedníci jim potvrdili, že ten zvláštní Boží člověk odešel do hor, mnoho z nich zapochybovalo o celém tomto příběhu.

135:9.4 (1505.4) Asi tři týdny poté, kdy je Ježíš opustil, přišla na místo výjevu u Pelly nová delegace, poslaná jerusalemskými knězi a farizeji. Zeptali se Jana přímo, jestli je Eliáš, nebo prorok, kterého slíbil Mojžíš; a když Jan řekl „nejsem,“ osmělili se zeptat: „Jsi ty Mesiáš?“ a Jan odpověděl „nejsem.“ Potom tito muži z Jerusalemu řekli: „Jestliže nejsi Eliáš, ani prorok a ani Mesiáš, tak proč křtíš lidi a způsobuješ všechn tento rozruch?“ A Jan odpověděl: „To je na těch, kteří mně slyšeli a přijali ode mne křest, aby řekli kdo jsem, ale oznamuji vám, že zatímco já křtím vodou, mezi námi byl jeden, který se vrátí, aby vás křtil Svatým Duchem.“

^{135:9.5 (1505.5)} Těchto čtyřicet dní byly těžkou dobou pro Jana a jeho učedníky. Jaký bude vzájemný vztah Jana s Ježíšem? Lidé pokládali stovky otázek. Začaly se objevovat politika a sobecké osobní zájmy. Kolem různých idejí a představ o Mesiášovi vznikaly vášnivé diskuze. Stane se vojenským vůdcem a králem jako David? Zničí římská vojska jak Jóšua zničil Kenaance? Anebo přijde, aby ustanovil duchovní království? Jan se spíše přikláněl, s menšinou, že Ježíš přišel ustanovit království nebeské, ačkoliv neměl ve své mysli úplně jasno ohledně toho, co asi bude tato mise ustanovení království nebeského zahrnovat.

^{135:9.6 (1505.6)} Toto byly vysilující dny v životě Jana a ten se modlil za příchod Ježíše. Někteří z Janových učedníků zorganizovali průzkumné hlídky, připravené vydat se Ježíše hledat, ale Jan jim to zakázal se slovy: „Naše dny jsou v rukách Boha nebeského; on vyšle svého vyvoleného Syna.“

^{135:9.7 (1505.7)} Bylo to brzy ráno v sobotu 23. února kdy Janova družina snídala a podívali se na sever a uviděli k nim přicházejícího Ježíše. Když k nim přišel, Jan si stoupl na velký kámen a se zvýšeným zvonivým hlasem řekl: „Pohled'te na Syna Božího, vysvoboditele světa! To je on, o kterém jsem řekl, že po mně přijde ten, který mne přesahuje, protože existoval přede mnou. Pro tento důvod jsem vyšel z pustiny kázat pokání a křtít vodou, prohlašujíc brzký příchod království nebeského. A nyní přichází ten, který vás bude křtít Svatým Duchem. A já jsem viděl, jak božský duch sestupuje na tohoto muže a slyšel jsem hlas Boží, říkajíc: „Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil.“

^{135:9.8 (1506.1)} Ježíš jim pokynul, aby se vrátili ke své snídani, zatímco on se posadil, aby posnídal s Janem. Jeho bratři Jakub a Juda se již dříve vrátili zpět do Kafarnaumu.

^{135:9.9 (1506.2)} Ježíš se brzy ráno následujícího dne rozloučil s Janem a jeho učedníky a odešel zpátky do Galileje. Neřekl jim ani slovo o tom, kdy ho opět uvidí. Na Janovy otázky ohledně jeho vlastního kázání a poslání Ježíš pouze řekl: „Můj Otec tě povede nyní i v budoucnu, tak jako to dělal v minulosti“. A tyto dva význační muži se rozdělili to ráno na břehu Jordánu, aby se již nikdy spolu živí nesetkali..

10. Jan se vydává na jih

^{135:10.1 (1506.3)} Poněvadž Ježíš odešel na sever do Galileje, Jan cítil, že jeho kroky by měly vést na jih. Proto v neděli ráno, 3. března se Jan se zbytkem svých učedníků vydal směrem na jih. Přibližně čtvrtina přímých následovníků Jana mezitím odešla do Galileje hledat Ježíše. Jana přepadla sklíčenost a nejistota. Již nikdy nekázal tak, jak před křtem Ježíše. Jaksi cítil, že odpovědnost za přicházející království nebyla již na jeho bedrech. Cítil, že jeho práce byla téměř u konce; byl zdrcený a smutný. Ale kázal, křtil a pokračoval v cestě na jih.

^{135:10.2 (1506.4)} Několik týdnů zůstal Jan nedaleko vesnice Adam a bylo to tady, když udělal památný útok na Heroda Antipu kvůli jeho neoprávněnému odebrání ženy jiného muže. V červnu tohoto roku (26 n.l.) byl Jan zpět u brodu Jordánu u Betanie, kde více než před rokem začal se svým kázáním o přicházejícím království. V týdnech po křtu Ježíše se charakter Janova kázání postupně změnil do svolávání milosrdenství

pro obyčejné lidi a současně pranýřoval s obnovenou vášnivostí zkorumpované politické a náboženské vůdce.

^{135:10.3 (1506.5)} Herodes Antipa, na jehož území Jan kázal, se začal obávat toho, že Jan s jeho učedníky by mohli rozpoutat vzpouru. Herodovi se také nelíbila Janova veřejná kritika jeho rodinných záležitostí. Proto se Herodes rozhodl Jana uvěznit. Tak, velmi časně ráno 12. června, ještě předtím, než přišly zástupy lidí, aby naslouchaly kázání a byly svědky křtění, lidé Heroda Jana zatkli. Jak týdny ubíhaly a Jan zůstával stále ve vězení, jeho učedníci se rozptýlili po celé Palestině a hodně z nich odešlo do Galileje, aby se připojili ke stoupencům Ježíše.

11. Jan ve vězení

^{135:11.1 (1506.6)} Ve vězení Jan prožíval chvíle osamělosti a také hořkosti. Jen několika málo jeho stoupencům bylo dovoleno ho navštívit. On toužil uvidět Ježíše, ale musel se uspokojit se zprávami o jeho činnosti prostřednictvím těch svých stoupenců, kteří uvěřili v Syna Člověka. Často byl v pokušení pochybovat o Ježíšovi a jeho božské misi. Jestliže Ježíš je Mesiáš, proč nic neudělá pro jeho vysvobození z tohoto nesnesitelného žaláře? Více než rok a půl trpěl tento drsný člověk, dítě Boží přírody, v tom ohavném vězení. A tato zkušenost byla velkou zkouškou jeho víry v Ježíše a věrnosti jemu. Opravdu, tato celá zkušenost byla také velkou zkouškou Janovy víry v Boha. Mnohokrát byl dokonce v pokušení pochybovat o pravosti své vlastní mise a činnosti.

^{135:11.2 (1507.1)} Když byl ve vězení již několik měsíců, navštívila ho skupina jeho učedníků a poté, když mu vylíčili veřejné aktivity Ježíše, řekli: „Tak vidíš, Učiteli, tomu, který byl s tebou u

horního Jordánu se daří a přijímá všechny, kteří k němu přicházejí. On dokonce hoduje s hostinskými a hříšníky. Ty jsi mu ukázal hrdinský příklad a on přesto nedělá nic pro tvé propuštění. Ale Jan svým přátelům odpověděl: „Tento muž nemůže udělat nic, co mu není sděleno jeho nebeským Otcem. Vy si dobře pamatujte moje slova, že já nejsem Mesiáš, ale jsem ten, který byl poslán dříve, abych pro něho připravil cestu. A to jsem udělal. Ženich má nevěstu, ale přítel ženicha, který stojí vedle a naslouchá mu, má z ženichova hlasu ohromnou radost. Tak je i moje radost naplněna. On musí stoupat, ale já musím klesat. Já jsem z tohoto světa a oznámil jsem své poselství. Ježíš Nazaretský přišel na zem z nebes a je nad námi všemi. Syn Člověka sestoupil od Boha a oznámí vám slova Boží. Neboť nebeský Otec plně obdařil Syna duchem. Otec miluje svého Syna a brzy vloží všechny věci do rukou tohoto Syna. Ten, kdo věří v Syna, má věčný život. A tato slova, která říkám, jsou pravda a jsou trvalá.“

135:11.3 (1507.2) Janova slova ohromila jeho učedníky natolik, že mlčky odešli. Jan byl také velmi rozrušen, protože si uvědomil, že vyslovil proroctví. Již nikdy ani v nejmenším nezapochyboval o misi a božskosti Ježíše. Ale bylo to pro něho bolestivé zklamání, že mu Ježíš neposlal žádnou zprávu, že ho nepřišel navštívit a že nepoužil žádnou ze svých mocných schopností, aby ho vysvobodil z vězení. Ale Ježíš o tom všem věděl. K Janovi cítil velkou lásku, ale vědom si nyní své božské podstaty a všech významných věcí, připravených pro Jana po odchodu z tohoto světa a také znajíc, že Janovo dílo na zemi bylo dokončeno, přinutil se nezasahovat do přirozeného průběhu života velkého kazatele a proroka.

135:11.4 (1507.3) Tato dlouhá nejistota ve vězení byla lidsky nesnesitelná. Pouze několik dní před svou smrtí poslal Jan opět důvěryhodné posly za Ježíšem s dotazem: „Je má práce dokončena? Proč trpím ve vězení? Jsi opravdu Mesiáš, anebo máme čekat na jiného?“ A když tito dva učedníci předali tuto zprávu Ježíšovi, Syn Člověka odpověděl: „Jděte zpátky k Janovi a řekněte mu, že jsem nezapomněl, ale že také trpím, protože my musíme naplňovat spravedlnost. Řekněte Janovi, co jste viděli a slyšeli—že prostým lidem jsou kázána prospěšná poselství—a nakonec řekněte milovaného zvěstovateli o mé pozemské misi, kterou bude bohatě velebit v příštím věku, jestliže nebude o mně pochybovat a pohoršovat se nade mnou.“ A to bylo poslední sdělení, které Jan od Ježíše dostal. Tato zpráva ho velmi povzbudila a značně upevnila jeho víru a připravila ho na tragický konec jeho života v těle, který nastal velmi brzy po této památné události.

12. Smrt Jana Křtitele

135:12.1 (1508.1) Poněvadž Jan kázal a křtil v době svého uvěznění v jižní Pereji, byl ihned odveden do vězení v pevnosti Machairús, kde byl vězněn až do své popravy. Herodes Antipas vládl jak Pereji, tak i Galileji a v Pereji měl v té době svoji rezidenci v Juliji i v Machairús. V Galileji byla oficiální rezidence přemístěna ze Sepfóris do nové hlavního města Tiberias.

135:12.2 (1508.2) Herodes se bál propustit Jana, aby nevyprovokoval vzpouru. Báł se ho popravít, aby davy lidí nevyvolaly nepokoje v hlavním městě, protože tisíce obyvatel Pereji věřilo, že Jan je svatý muž, prorok. Proto Herodes držel nazírského kazatele ve vězení a nevěděl co jiného má s ním udělat. Několikrát byl Jan předvolán před Heroda, ale nikdy nesouhlasil s tím, že když

bude propuštěn, tak buď opustí území Heroda, anebo upustí ode všech veřejných aktivit. A tento nový rozruch kolem Ježíše Nazaretského, který neustále narůstal, byl pro Heroda varováním, že není vhodný čas nechat Jana volně jít. Kromě toho, Jan byl také obětí silné a kruté nenávisti jeho nezákonné manželky Herodias.

135:12.3 (1508.3) Herodes častokrát hovořil s Janem o království nebeském a i když ho toto poselství někdy vážně zaujalo, bál se ho z vězení propustit.

135:12.4 (1508.4) Vzhledem k tomu, že v hlavním městě Tiberias ještě probíhala rozsáhlá výstavba nových budov, Herodes trávil hodně času ve svých rezidencích v Pereji a především v pevnost Machairús, pro kterou měl slabost. Trvalo to ještě několik let, než byly všechny veřejné budovy a vládní rezidence v Tiberias plně dostavěny

135:12.5 (1508.5) Na oslavu svých narozenin Herodes připravil velkou hostinu v machairúském paláci pro své nejvyšší úředníky a další vysoce postavené muže v radách vlády Galileje a Pereji. Jelikož Herodias nedokázala přimět přímo Heroda k tomu, aby Jana popravil, rozhodla se nyní, že Janovu smrt zařídí lstí.

135:12.6 (1508.6) V průběhu večerního hodování a zábavy Herodias přivedla svoji dceru, aby před hodujícími zatančila. Herodovi se taneční vystoupení dívky velmi líbilo a proto si ji k sobě zavolal a řekl: „Jsi okouzlující. Velmi se mně líbíš. Dnes, v den mých narozenin mně můžeš požádat cokoliv si přeješ a já ti to dám, i když to bude půlka mého království.“ Herodes toto všechno řekl pod silným vlivem vypitého velkého množství vína. Mladá dáma odešla stranou a zeptala se své matky, co by

si měla od Heroda přát. Herodias řekla: „Jdi za Herodem a požádej hlavu Jana Křtitele.“ A mladá žena se vrátila k hodovnému stolu a řekla Herodovi: „Žádám, abys mně ihned přinesl na podnose hlavu Jana Křtitele.“

135:12.7 (1508.7) Strach a smutek zachvátily Heroda, ale protože to slíbil a kvůli všem těm, kteří s ním seděli za stolem, neodmítl tuto prosbu. A Herodes Antipas poslal vojáka s rozkazem, aby přinesl Janovu hlavu. A tak byl Jan té noci ve vězení s'tat a voják přinesl hlavu proroka na podnose a mladé ženě ji předal v zadní části hodovního sálu. A dívka dala podnos své matce. Když se Janovi učedníci o tom dozvěděli, přišli do vězení pro Janovo tělo a po jeho uložení do hrobky šli za Ježíšem a pověděli mu o tom.

Kapitola 136

Křest a čtyřicet dní

136:0.1 (1509.1) JEŽÍŠ začal se svojí veřejnou činností v době, kdy byl na vrcholu všeobecný zájem o kázání Jana a kdy židé v Palestině netrpělivě očekávali objevení se Mesiáše. Mezi Janem a Ježíšem byl veliký rozdíl. Jan byl horlivý a usilovný dřič, ale Ježíš byl klidný a šťastný dělník; jenom několikrát v celém svém životě byl ve spěchu. Ježíš byl povzbuzující útěchou pro svět a v určitém smyslu, příkladem; Jan byl sotva útěchou, nebo příkladem. Kázal o království nebeském, ale sám byl málokdy šťastný. Ačkoliv Ježíš mluvil o Janovi jako o největším z proroků starého řádu, také řekl, že ten nejmenší z těch, kteří uviděli veliké světlo nové cesty a přišel po této cestě do království nebeského, je vlastně větší než Jan.

^{136:0.2 (1509.2)} Když Jan kázal o přicházejícím království, důraz jeho poselství byl: „Kajte se, uprchněte před budoucím hněvem!“ Když Ježíš začal kázat, tak rovněž nabádal k pokání, ale za tím vždy následovalo evangelium—laskavé poselství o radosti a svobodě nového království.

1. Představy o očekávaném Mesiáši

^{136:1.1 (1509.3)} Židé měli mnoho představ o očekávaném osvoboditeli a každá z jejich rozdílných mesiášských škol byla schopna poukázat na prohlášení v hebrejských spisech jako na důkaz jejich tvrzení. Povšechně vzato, židé uznávali počátek své národní historie od Abrahama a vyvrcholení v Mesiáši a novém věku království Božího. V dávných dobách si představovali tohoto vysvoboditele jako „služebníka Hospodina“, potom jako „Syna Člověka“, zatímco v dnešní době někteří zašli tak daleko, že se zmiňovali o Mesiáši jako „Synu Božím.“ Ale bez ohledu na to, zdali byl nazýván „semenem Abrahama“ či „synem Davida“, všichni byli zajedno v tom, že to musí být Mesiáš, „pomazaný.“ Takto se vyvíjela koncepce od „služebníka Hospodina“ k „synu Davida“, „Synu Člověka“ a „Synu Božímu.“

^{136:1.2 (1509.4)} V době Jana a Ježíše vzdělanější židé vytvořili představu o přicházejícím Mesiáši jako dokonalém představiteli Izraelitů, spojující v sobě jako „služebník Hospodina“ trojdílnou funkci proroka, kněze a krále.

^{136:1.3 (1509.5)} Židé upřímně věřili, že jak Mojžíš vysvobodil jejich otce z egyptského zajetí pomocí podivuhodných zázraků, tak přicházející Mesiáš vysvobodí židovský národ od římské nadvlády dokonce ještě většími zázraky moci a přivede ho k

neobyčejnému národnímu triumfu. Rabíni shromáždili téměř pět set pasáží ze Spisů, které, bez ohledu na jejich zjevné protiklady, s určitostí prorokovaly příchod Mesiáše. A v záplavě těchto detailů o čase, metodě a funkci, téměř úplně ztratili ze zřetele osobnost slíbeného Mesiáše. Oni očekávali obnovení židovské národní slávy—světské povznesení Izraele—raději než spasení světa. Proto bylo potom zřejmé, že Ježíš Nazaretský nemůže nikdy naplnit tuto materialistickou mesiášskou představu židovské mysli. Kdyby židé pohlíželi na tato prorocká prohlášení v jiném světle, mnoho z jejich mesiášských proroctvích by velmi přirozeně připravilo jejich mysli na uznání Ježíše jako završitele jedné epochy a zahajovatele nového a lepšího období—období milosrdenství a spasení pro všechny národy.

^{136:1.4 (1510.1)} Židé byli vychováváni ve víře k doktríně šekiná. Ale tento údajný symbol Božské Přítomnosti nebyl k vidění v chrámu. Oni věřili, že příchod Mesiáše povede k jeho obnovení. Měli zmatené představy o národním hříchu a údajné hříšné podstatě člověka. Někteří učili, že Adamův hřích zaklel lidskou rasu a že Mesiáš tuto kletbu sejme a vrátí člověku božskou přízeň. Jiní učili, že Bůh, při tvoření člověka, vložil do něho jak dobrou, tak i hříšnou podstatu; že když se podíval na takto vytvořené dílo byl velmi zklamán a že „se kál za to, jak stvořil člověka.“ A ti, kteří toto učili, věřili, že Mesiáš má přijít, aby vysvobodil člověka z této vrozené hříšné podstaty.

^{136:1.5 (1510.2)} Většina židů věřila, že jejich pokračující setrvávání pod římskou nadvládou je zapříčiněno jejich národními hříchy a lhostejností pohanů, obrácených na jejich víru. Židovský národ ještě neučinil upřímné pokání; proto Mesiáš odložil svůj

příchod. Hodně se mluvilo o pokání; to vysvětluje silnou a okamžitou působivost Janova kázání: „Kajte se a pokřtěte se, poněvadž království nebeské se blíží.“ A království nebeské mohlo pro zbožné židy znamenat pouze jedno: příchod Mesiáše.

^{136:1.6 (1510.3)} Poskytnutí Michaela mělo jeden rys, který byl naprosto cizí židovské představě Mesiáše a to bylo spojení dvou podstat—lidské a božské. Židé si představovali Mesiáše různě. Jako zdokonaleného člověka, nadčlověka a také jako božskou bytost, ale nikdy u nich nevznikla představa o spojení lidské a božské podstaty. A to bylo obrovským úskalím pro první apoštoly Ježíše. Pochopili lidskou koncepci Mesiáše jako syna Davida tak, jak ho představovali dávní proroci; jako Syna Člověka, což byla idea Daniela a některých dřívějších proroků o nadčlověku; a dokonce jako Syna Božího, jak ho vyličil autor Knihy Henochovy a někteří z jeho vrstevníků; ale nikdy ani na okamžik nevzali v úvahu reálnou představu jedné pozemské osobnosti, která vznikne spojením dvou podstat—lidské a božské. Převtělení Tvořitele do podoby tvora nebylo nikdy předtím odhaleno. Bylo odhaleno pouze v Ježíši; svět nevěděl nic o takových věcech, dokud Syn Tvořitel se nestal tělem a nežil mezi smrtelníky tohoto světa.

2. Křest Ježíše

^{136:2.1 (1510.4)} Ježíš byl pokřtěn v době, kdy Janovo kázání bylo na vrcholu a celá Palestina žila nadějí v jeho poselství—království Boží se blíží—a kdy všichni židé se zabývali upřímnou a vážnou sebeanalýzou. Židovský smysl pro národní solidaritu byl velmi silný. Židé nejenom věřili, že hřích otce může postihnout jeho děti, ale také pevně věřili, že hřích jednotlivce

může být kletbou pro celý národ. Proto ne všichni ti, kteří přijali Janův křest, se považovali za vinné za ty hříchy, které Jan pranýřoval. Mnoho zbožných duší bylo Janem pokřtěno pro dobro Izraele. Oni se obávali, aby nějaký jejich nevědomý hřích nezpozdil příchod Mesiáše. Považovali se za součást provinilého a hříšného národa a nechali se pokřtít, aby tímto činem přinesli plody národního pokání. Proto je zřejmé, že v žádném případě Ježíš nepřijal Janův křest jako obřad pokání či pro vykoupení svých hříchů. To, že se nechal od Jana pokřtít, Ježíš pouze následoval příkladu mnoha pobožných Izraelitů.

^{136:2.2 (1511.1)} Když Ježíš Nazaretský přišel k Jordánu, aby se nechal pokřtít, byl smrtelníkem daného světa, který dosáhl vrcholu lidského evolučního vzestupu ve všech sférách, týkajících se ovládnutí mysli a ztotožnění se s duchem. V ten den stál v Jordánu zdokonalený smrtelník evolučních světů času a prostoru. Bylo vytvořeno dokonalé sladění a přímé spojení mezi smrtelnou myslí Ježíše a v něm přebývajícím duchovním Ladiči—božským darem jeho Rajského Otce. A přesně takový stejný Ladič přebývá ve všech normálních bytostech Urantie od doby vzestupu Michaela k vládnutí ve svém vesmíru s tou výjimkou, že Ježíšův Ladič byl pro tuto speciální misi předtím připraven podobně přebývajícím nadčlověkem převtěleným do lidského těla—Machiventou Melkisedekem

^{136:2.3 (1511.2)} Obvykle, když smrtelník obydlí světa dosahuje takových vysokých úrovní dokonalosti osobnosti, nastávají ty předběžné jevy duchovního povznesení, které vyvrcholí v konečné splynutí vyspělé duše smrtelníka s božským Ladičem v něm pobývajícím. A taková změna očividně nastala v osobní zkušenosti Ježíše Nazaretského v ten stejný den, kdy vešel se

svými bratry do Jordánu, aby se nechal pokřtít Janem. Tento obřad byl posledním aktem čistě lidského života Ježíše na Urantii a mnoho nadlidským pozorovatelů očekávalo, že budou svědky splynutí mysli a v ní pobývajícího Ladiče, ale na všechny čekalo velké zklamání. Stalo se něco nového a většího. Když Jan položil své ruce na Ježíše, aby ho pokřtil, vnitřní Ladič natrvalo opustil zdokonalenou lidskou duši Jóšui, syna Josefa. A v několika okamžicích se tato božská entita vrátila z Diviningtonu jako Osobní Ladič a hlava svého řádu v celém lokálním vesmíru Nebadon. A tak Ježíš viděl jak jeho vlastní dřívější božský duch k němu sestupuje po návratu v zosobněné formě. A uslyšel tohoto stejného ducha Rajského původu říkat: „Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil.“ A Jan s dvěma bratry Ježíše také slyšeli tato slova. Janovi učedníci, stojící na okraji břehu řeky tato slova neslyšeli a ani neviděli zjevení Osobního Ladiče. Pouze oči Ježíše spatřily Osobního Ladiče.

^{136:2,4 (1511.3)} Když navrátil se a nyní povznesený Osobní Ladič pronesl tato slova, rozhostilo se naprosté ticho. A čtveřice stále ještě ve vodě, když se Ježíš podíval nahoru na Ladiče, který byl těsně nad ním, a pronesl modlitbu: „Otče můj, který vládneš na nebesích, buď posvěceno jméno tvé. Přijď království tvé! Buď vůle tvá na zemi jako na nebi.“ Po skončení modlitby se „otevřela nebesa“ a Syn Člověka spatřil zjevení, představující jeho samého—nyní již Osobního Ladiče—jako Syna Božího, kterým byl před svým příchodem na zem v podobě smrtelného těla a jakým bude po skončení života v těle. Toto nebeské zjevení viděl jenom Ježíš.

136:2.5 (1512.1) To, co Jan a Ježíš slyšeli, byl hlas Osobního Ladiče, hovořícího jménem Vesmírného Otce, protože Ladič je z Rajského Otce a je jako on. Po celý zbytek pozemského života Ježíše byl tento Osobní Ladič s ním zapojen ve všech jeho činnostech; Ježíš byl v neustálém spojení s tímto povzneseným Ladičem.

136:2.6 (1512.2) Při svém křtu se Ježíš nekál z žádných špatných činů; nezpovídal se z žádného hříchu. Tímto křtem se vysvětil k vykonávání vůle nebeského Otce. Při svém křtu uslyšel nezaměnitelné volání svého Otce, poslední výzvu vykonat dílo svého Otce a odešel na čtyřicet dní do samoty, aby promyslel tyto různorodé problémy. Tím, že se na určitou dobu vzdálil aktivnímu osobnímu kontaktu se svými pozemskými druhy, Ježíš, takový jakým byl na Urantii, dodržoval stejný proces, používaný na morontiálních světech pokaždé, když vzestupující smrtelník splývá s vnitřní duchovní přítomností Vesmírného Otce.

136:2.7 (1512.3) Tento den křtu ukončil čistě lidský život Ježíše. Božský Syn našel svého Otce. Vesmírný Otec našel svého převtěleného Syna a promluvili si spolu.

136:2.8 (1512.4) (V době svého křtu měl Ježíš necelých třicet jedna a půl roku. Ačkoliv Lukáš říká, že Ježíš byl pokřtěn v patnáctém roce vládnutí císaře Tiberia, což by bylo roku 29 n.l., poněvadž Augustus zemřel roku 14 n.l., je nutno připomenout, že Tiberius byl spolucísařem s Augustem dva a půl roku před Augustovou smrtí a mince na jeho počest byly vyraženy v říjnu roku 11 n.l. Patnáctý rok jeho skutečné vlády byl proto právě tento rok 26 n.l.—rok Ježíšova křtu. A to byl také rok, kdy začal v Judeji vládnout Pontius Pilát.)

3. Čtyřicet dní

^{136:3.1 (1512.5)} Ježíš přestál velké pokušení svého smrtelného poskytnutí před svým křtem, když byl smáčen rosou po dobu šesti týdnů na hoře Hermon. Tady, na hoře Hermon, jako smrtelník tohoto světa a bez cizí pomoci, se střetl a zvítězil nad Kaligastiou, princem tohoto světa, domáhající se vlády na Urantii. V análech vesmíru je zaznamenáno, že v tento památný den se Ježíš Nazaretský stal Planetárním Princem Urantie. A tento Princ Urantie, zanedlouho poté prohlášený nejvyšším Vládcem Nebadonu, odešel nyní na čtyřicet dní do samoty, aby připravil plány a stanovil způsob pro svolání nového království Boha v srdcích lidí.

^{136:3.2 (1512.6)} Po svém křtu strávil čtyřicet dní přizpůsobováním se ke změně vztahů se světem a vesmírem, způsobenými zosobněním svého Ladiče. Během této izolace v horách Pereji určil postup a stanovil metody pro uskutečnění nové a změněné etapy svého pozemského života, ke které se chystal přistoupit.

^{136:3.3 (1512.7)} Ježíš neodešel do samoty, aby se postil a utěšil svoji duši. On nebyl asketa a přišel, aby navždy vyhladil všechny takové představy o přistoupení k Bohu. Jeho důvody pro vyhledání této samoty byly zcela odlišné od těch, které zdůrazňovali Mojžíš a Eliáš a také Jan Křtitel. V tu dobu si byl Ježíš plně vědom svých vztahů k vesmíru, který sám stvořil a také vesmíru vesmírů, řízený Rajským Otce, jeho nebeským Otcem. Plně si nyní uvědomoval úkol poskytnutí a pokyny, které mu udělil jeho starší bratr Immanuel před inkarnací na Urantii. Nyní jasně a v plné míře pochopil všechny tyto dalekosáhlé vztahy a přál si vzdálit se na nějakou dobu, aby mohl v klidu rozmýšlet a promyslet plány a rozhodnout o

postupech pro svoji veřejnou práci ve prospěch tohoto světa a všech ostatních světů svého lokálního vesmíru.

^{136:3.4 (1513.1)} Při putování v horách ve snaze najít vhodný úkryt Ježíš se setkal s hlavním správcem svého vesmíru—Gabrielem, Jasnou Ranní Hvězdou Nebadonu. Gabriel teď znovu obnovil osobní komunikaci se Synem Tvořitelem vesmíru; setkali se poprvé od doby, kdy se Michael rozloučil se svými druhy na Salvingtonu a odcestoval do Edentie, aby se tam připravil na misi poskytnutí sebe sama na Urantii. Na základě pokynu Immanuela a zmocněním Věčně Moudrých Uversy Gabriel nyní sdělil Ježíšovi informace, poukazující na to, že jeho poskytnutí sebe sama na Urantii je prakticky skončeno ve vztahu k nabytí plné svrchovanosti ve svém vesmíru a ukončení Luciferovy vzpoury. První cíl byl dosažen v den křtu Ježíše, když zosobnění jeho Ladiče demonstrovalo dokonalost a završení jeho poskytnutí v podobě lidského těla a dosažení druhého cíle se stalo historickým faktem již v ten den, kdy sešel dolů z hory Hermon k čekajícímu na něj mladíkovi Tiglatovi. A nyní byl Ježíš informován nejvyšší mocí lokálního vesmíru a supervesmíru, že jeho mise poskytnutí je ukončena do té míry, do jaké ovlivnila jeho osobní status ve vztahu k jeho svrchovanosti a ukončením vzpoury. On již toto ujištění dostal přímo z Ráje ve formě zjevení při svém křtu a v úkazu zosobnění svého vnitřního Ladiče Myšlení.

^{136:3.5 (1513.2)} Když byl Ježíš v horách a hovořil s Gabrielem, objevil se před nimi z Edentie osobně Otec Souhvězdí se slovy: „Protokoly jsou hotovy. Potvrzení svrchovanost Michaela číslo 611 121 nad vesmírem Nebadon nyní spočívá jen v jeho příchodu a postavení se po pravé ruce Vesmírného Otce.

Přináším ti propuštění z tvého poskytnutí sebe sama od Immanuela, tvého bratra a ručitele tvé inkarnace na Urantii. Máš nyní, nebo i později, naprostou svobodu se sám rozhodnout jakým způsobem ukončíš své poskytnutí sebe sama v podobě lidského těla, vystoupíš k pravé ruce svého Otce, získáš status svrchovaného vládce a ujmeš se svého zaslouženého bezvýhradného vedení celého Nebadonu. Kromě toho, na základě zplnomocnění Věčně Moudrými potvrzují také dokončení protokolů supervesmíru, týkajících se skončení celé hříšné vzpoury ve tvém vesmíru a předávám ti plnou a neomezenou pravomoc pro řešení všech jakýchkoliv možných povstání v budoucnosti. Po formální stránce je tvá práce na Urantii a v těle smrtelného tvora skončena. Od této chvíle tvá další cesta je věcí tvé osobní volby.“

^{136:3.6 (1513.3)} Když se Nejsvrchovanější Otec s nimi rozloučil, Ježíš ještě dlouho hovořil s Gabrielem o rozvoji vesmíru. V pozdravu Immanuelovi ho ujistil, že ve své práci na Urantii, kterou se nyní chystá vykonat, bude mít stále na paměti radu, kterou dostal v Salvingtonu ve spojení s povinností poskytnutí sebe sama.

^{136:3.7 (1514.1)} Během těchto čtyřiceti dnů izolace se synové Zebedea Jakub a Jan snažili Ježíše najít. Častokrát prošli blízko místa jeho úkrytu, ale nikdy ho nenašli.

4. Plány pro veřejnou práci

^{136:4.1 (1514.2)} Den za dnem v horách Ježíš vytvářel plány pro zbývající část svého poskytnutí sebe sama na Urantii. Nejdříve se rozhodl, že nebude učit současně s Janem. Plánoval zůstat v určitém ústraní, dokud Janova práce nedosáhne svého účelu,

nebo dokud Jana náhle nezastaví uvěznění. Ježíš dobře věděl, že Janovo odvážné a netaktní kázání brzy vyvolá obavy a nenávist civilních vládců. Se zřetelem na Janovu nejistou situaci Ježíš začal definitivně plánovat svůj program veřejné činnosti ve prospěch svého lidu a světa, ve prospěch každého obydleného světa v celém svém obrovském vesmíru. Poskytnutí Michaela ve smrtelném těle se událo na Urantii, ale pro všechny světy Neadonu.

136:4.2 (1514.3) První věc, kterou Ježíš udělal po promyšlení celkového plánu sladění svého programu s aktivitou Jana bylo to, že si ve své mysli přehodnotil instrukce Immanuela. Důkladně uvažoval o radě, kterou dostal ve vztahu ke svým metodám práce a aby nezanechal po sobě na planetě žádné písemnosti. Takže Ježíš potom psal pouze do písku. Při své příští návštěvě Nazaretu, k velké lítosti jeho bratra Josefa, Ježíš zničil všechna svá psaná díla, která byla zachována na deskách v tesařské dílně a která visela na zdech v jejich starém domě. A Ježíš velmi hloubal nad radou Immanuela, týkající se jeho postoje k ekonomickým, sociálním a politickým otázkám světa, ve kterém mu bylo souzeno žít.

136:4.3 (1514.4) Ježíš se během těchto čtyřiceti dnů izolace nepostil. Nejdéle byl bez jídla první dva dny svého pobytu v horách, kdy byl tak ponořen do svých myšlenek, že úplně zapomněl jíst. Ale na třetí den se již vydal hledat něco k jídlu. A také nebyl během této doby vůbec pokoušen zlými duchy, nebo rebelujícími osobnostmi, umístěnými na tomto světě či z nějakého jiného světa.

136:4.4 (1514.5) Těchto čtyřicet dní byly příležitostí pro poslední rozhovor mezi lidskou a božskou myslí, nebo spíše prvním

skutečným fungováním těchto dvou myslí jako jedné entity. Výsledky tohoto významného období rozjímání přesvědčivě prokázaly, že božská mysl triumfálně a duchovně převládla nad lidským intelektem. Od této doby se mysl člověka stala myslí Boha a přestože individuálnost mysli člověka je trvale přítomna, tato oduševnělá lidská mysl stále říká: „Ne má vůle, ale tvá vůle necht' je vykonána.“

^{136:4.5 (1514.6)} Události tohoto památného období nebyly přeludné vidiny vyhladověné a oslabené mysli, ani to nebyly zmatené a dětinské symbolismy, které se později staly známými jako „pokusení Ježíše na poušti.“ Naopak, toto byl čas uvažování nad celým událostmi bohatým a rozmanitým průběhem poskytnutí na Urantii a pečlivého připravování plánů pro následující službu, aby byla co nejvíce prospěšná tomuto světu a současně přispívala do určité míry ke zlepšení stavu na všech ostatních sférách, izolovaných kvůli vzpouře. Ježíš přemýšlel o celém průběhu lidského života na Urantii, od Andona a Fonty k pochybení Adama a dál, ke službě Melkisedeka Šálemského.

^{136:4.6 (1514.7)} Gabriel připomenul Ježíšovi dva způsoby, kterými se může projevit světu v případě, že se rozhodne zůstat na Urantii déle. A Ježíšovi bylo vysvětleno, že jeho rozhodnutí v této věci nebude mít nic do činění ani s jeho svrchovanou vládou ve vesmíru, ani s ukončením Luciferovy vzpoury. Tyto dva způsoby služby světu byly:

^{136:4.7 (1515.1)} 1. Jeho vlastní způsob—způsob, který by měl být nejpříjemnějším a nejprospěšnějším z pohledu bezprostředních potřeb tohoto světa a příhodným poučením pro jeho vlastní vesmír.

^{136:4.8 (1515.2)} 2. Otcův způsob—příklad budoucího ideálu života tvora z pohledu vysokých osobností Rajského řízení vesmíru vesmírů.”

^{136:4.9 (1515.3)} Ježíšovi byly tímto jasně ukázány dvě možnosti pro organizování zbytku svého pozemského života. Každý z těchto způsobů měl něco, co hovořilo v jeho prospěch ve světle vzniklé situace. Syn Člověka dobře věděl, že jeho volba mezi těmito dvěma způsoby jednání nebude mít žádný vliv na jeho převzetí vlády ve vesmíru, což byla záležitost již vyřízená a uzavřená v análech vesmíru vesmírů a čekalo se pouze na jeho osobní návrat. Ale Ježíšovi bylo naznačeno, že jeho bratr Immanuel by byl velmi rád, kdyby on, Ježíš, mohl zakončit svůj pozemský život v převtělení tak, jak ho vznešeně začal—vždy podřízen vůli Otce. Třetího dne o samotě si Ježíš slíbil, že se vrátí zpět do světa, aby zakončil svůj pozemský život a že v situacích, zahrnujících kteroukoliv z těchto dvou způsobů jednání, si vždy zvolí vůli Otce. A po zbytek svého pozemského života zůstal vždy věrný tomuto rozhodnutí. Až do svého krutého konce vždy podřizoval svoji svrchovanou vůli vůli svého nebeského Otce.

^{136:4.10 (1515.4)} Těch čtyřicet dní v pustých horách nebylo obdobím velkého pokušení, ale spíše obdobím velkých rozhodnutí Učitele. Během těchto dnů svého samotářského spojení s bezprostřednou přítomností svého Otce—Osobním Ladičem (už neměl osobního serafského strážce)—postupně dospěl k velkým rozhodnutím, která měla řídit jeho jednání a vystupování do konce jeho pozemského života. Později začal výklad o velkém pokušení být spojován s tímto obdobím osamělosti kvůli záměně s úryvkovitými historkami o boji na

hoře Hermon a také ještě kvůli tomu, že bylo zvykem, že všichni velcí proroci a vůdci začínali své veřejné služby obdobím půstu a modlení. Ježíš měl ve zvyku, že když čelil nějakým novým či důležitým rozhodnutím, vždy odešel do ústraní, aby se spojil se svým vlastním duchem a snažit se dozvědět se vůli Otce.

136:4.11 (1515.5) V průběhu celého tohoto procesu plánování zbytku svého pozemského života bylo Ježíšovo lidské srdce nestále rozerváváno dvěma protichůdnými způsoby vystupování:

136:4.12 (1515.6) 1. Pociťoval silnou touhu přesvědčit svůj národ a celý svět, aby v něho uvěřili a přijali jeho nové duchovní království. A on dobře znal jejich představy o přicházejícím Mesiášovi.

136:4.13 (1515.7) 2. Žít a pracovat tak, aby s tím souhlasil jeho Otec, vykonávat svoji práci ve prospěch ostatních potřebných světů a pokračovat v zakládání království, odhalovat Boha a hlásat o jeho božském a láskyplném charakteru.

136:4.14 (1515.8) Po dobu těchto památných dnů Ježíš žil ve starodávné kamenné sluji. Byl to výklenek ve stráni hory nedaleko od vesnice, kdysi zvané Beit Adis. Pil z malého pramene, který vytékal ze stráně hory blízko tohoto přístřešku ve skále.

5. První velké rozhodnutí

136:5.1 (1516.1) Třetího dne po zahájení tohoto rozhovoru mezi sebou a svým osobním Ladičem, Ježíšovi byla poslána nebeská armáda Nebadonu, vyslána jejími veliteli, aby čekala na vůli jejich milovaného Vládce. Tato mocná armáda zahrnovala

dvanáct legií serafů a přiměřený počet představitelů všech kategorií vesmírných inteligencí. A Ježíšovo první velké rozhodnutí o samotě se týkalo toho, jestli či ne využije tyto pozoruhodné osobnosti ve spojení s následujícím programem jeho veřejné práce na Urantii.

136:5.2 (1516.2) Ježíš se rozhodl, že nevyužije žádnou z osobností tohoto obrovského seskupení, pokud nebude zřejmé, že je to Otcova vůle. Nehledě na toto rámcové rozhodnutí, tato ohromná armáda s ním zůstala do konce jeho pozemského života a vždy byla připravena uposlechnout nejnepatrnějšímu projevu vůle jejich Vládce. Přestože Ježíš nikdy neviděl tyto doprovodné osobnosti svými lidskýma očima, jeho přidružený Osobní Ladič je viděl neustále a mohl s nimi se všemi komunikovat.

136:5.3 (1516.3) Před návratem ze čtyřicetidenního pobytu o samotě v horách Ježíš pověřil velením této doprovodné armády vesmírných osobností svého nedávno zosobněného Osobního Ladiče a více než čtyři roky urantijského času tyto vybrané osobnosti z každé kategorie vesmírných inteligencí svědomitě a uctivě sloužily pod moudrým vedením tohoto povzneseného a zkušeného Osobního Tajemného Monitoru. Při přebírání velení tohoto mohutného seskupení, Ladič, protože byl kdysi součástí a podstatou Rajského Otce, ujistil Ježíše, že v žádném případě nebude těmto nadlidským silám dovoleno sloužit, nebo se projevovat v souvislosti s jeho pozemským životem, anebo v jeho zájmu, pokud se nestane, že Otec takový zásah bude chtít. Tímto jedním velkým rozhodnutím se Ježíš dobrovolně připravil o veškerou nadlidskou pomoc ve všech záležitostech, týkajících se zbytku jeho smrtelného života, ledaže by Otec se

nezávisle rozhodl zapojit do některého jednání, nebo události pozemské snažení Syna.

136:5.4 (1516.4) Při přebírání tohoto velení vesmírné armády, doprovázející Krista Michaela, Osobní Ladič vynaložil velké úsilí, aby Ježíšovi vysvětlil, že i když takové seskupení vesmírných tvorů může být omezeno v jejich aktivitách v prostoru delegovaným orgánem jejich Tvořitele, taková omezení jsou neúčinná ve spojení s jejich působením v čase. A toto omezení bylo závislé na faktu, že když se Ladiči jednou zosobní, stávají se nečasovými bytostmi. Proto byl Ježíš upozorněn na to, že i když Ladičovo řízení živých inteligencí, umístěných pod jeho velení, bude bezvýhradné a úplné ve vztahu ke všem záležitostem týkajících se prostoru, taková přesná omezení nemohou být zavedena ve vztahu k času. Ladič řekl: „Já budu, v souladu s tvým příkazem, řídit činnost této doprovodné armády vesmírných inteligencí vždy takovým způsobem, aby to bylo v součinnosti s tvým pozemským životem, kromě těch případů, kdy mně Rajský Otec nařídí uvolnit takové síly, aby jeho božská vůle na základě tvého rozhodnutí mohla být vykonána a v těch situacích, kdy svojí božskou-lidskou vůlí přijmeš rozhodnutí, nebo vykonáš čin, vyžadující odklonění pouze od přirozeného zemského průběhu času. Ve všech takových případech jsem bezmocný a tvoji tvorové, shromáždění zde v dokonalosti a jednotě moci jsou také bezmocní. Když tvá sjednocená podstata bude mít někdy taková přání, tyto příkazy, vycházející z tvého rozhodnutí, budou okamžitě vykonány. Tvoje přání ve všech takových záležitostech způsobí zkrácení času a ta požadovaná věc se stane. Toto je maximálně možné omezení tvé svrchovanosti, které může být použito pod mým velením. V mém vědomí čas

neexistuje a proto nemohu omezit tvé tvory v něčem, co se vztahuje k času.“

136:5.5 (1517.1) Tak byl Ježíš obeznámen s tím, jakým způsobem jím přijaté rozhodnutí žít nadále jako člověk mezi lidmi se bude projevovat v denním životě. Jedním rozhodnutím vyloučil celou svoji doprovodnou vesmírnou armádu různých inteligencí z účasti na své následné službě veřejnosti, kromě těch záležitostí, týkajících se výhradně času. Proto je zřejmé, že všechny případné nadpřirozené, nebo nadlidské doprovodné jevy Ježíšovy služby se týkaly výhradně vyloučení času, s výjimkou těch případů, kdy nebeský Otec by rozhodl jinak. Žádný zázrak, šťastná náhoda či nějaký jiný případný jev vyskytující se ve spojení se zbývajícím pozemskou činností Ježíše by nemohly ve své podstatě či charakteru být aktem přesahujícím ustanovené přírodní zákony, zákonitě působící v životě člověka na Urantii, kromě již vysloveně zmíněného aspektu času. Samozřejmě žádná omezení nemohou být použita na projevy „vůle Otce.“ Vyloučení času ve spojení s vyjádřeným přáním tohoto potenciálního Vládce vesmíru by mohlo být zabráněno pouze přímým a výslovným aktem vůle tohoto Bohočlověka za účelem, aby čas, vztahující se k příslušnému činu či události, nebyl zkrácen, nebo vyloučen. Aby se předešlo výskytu zjevných časových zázraků, bylo nutné, aby si byl Ježíš neustále vědom času. Jakákoliv ztráta času v jeho vědomí ve spojení s uskutečněním určitého přání by znamenala realizaci obrazu, vytvořeného v mysli tohoto Syna Tvořitele a bez účasti faktoru času.

136:5.6 (1517.2) Prostřednictvím dohledu s ním spojeného Osobního Ladiče Michael mohl dokonale omezit své osobní pozemské

aktivity ve vztahu k prostoru, ale Syn Člověka nemohl takto omezit svůj pozemský status jako potenciální Vládce Nebadonu ve vztahu k času. A takové bylo skutečné postavení Ježíše Nazaretského, když se rozhodl zahájit svoji veřejnou službu na Urantii.

6. Druhé rozhodnutí

^{136:6.1 (1517.3)} Po vyřešení svého postoje ke všem osobnostem ze všech kategorií jím vytvořených inteligencí jak to jen bylo možno stanovit se zřetelem na vrozený potenciál jeho nového statusu božskosti, Ježíš nyní obrátil své myšlenky k sobě. Co udělá, nyní již plně si uvědomující sám sebe tvořitel všech věcí a bytostí v tomto vesmíru, se svými výsadami tvořitele v obyčejných životních situacích, kterým bude čelit ihned po návratu do Galileje, aby se znovu zapojil do práce mezi lidmi? Ve skutečnosti se tento problém silně projevil již tam, v těch osamělých horách, když se nutně potřeboval najíst. Na třetí den svého rozjímání o samotě jeho lidské tělo dostalo hlad. Má jít a hledat potravu jako by to udělal každý normální člověk, anebo má jenom použít své mimořádné tvořivé síly a v okamžiku vytvořit vhodný pokrm pro své tělo? A toto druhé velké rozhodnutí Učitele vám bylo zobrazeno jako pokušení—jako výzva údajných nepřátel, aby „přikázal těmto kamenům přeměnit se v bochníky chleba.“

^{136:6.2 (1518.1)} Tak Ježíš přijal další a důslednou zásadu pro své jednání po zbývajících dobu svých pozemských aktivit. Co se týkalo jeho osobních potřeb a obecně také jeho vztahů s jinými osobnostmi, uváženě se nyní rozhodl jít cestou normálního pozemského bytí; definitivně se rozhodl proti postupu, který by přesahoval, porušoval či zneuctíval jeho vlastní stanovené

přírodní zákony. Ale on nemohl sám za sebe slíbit, jak již byl upozorněn svým Osobním Ladičem, že tyto přírodní zákony nemohou být za určitých případných okolností výrazně zrychleny. V zásadě se Ježíš rozhodl, že jeho životní dílo by mělo být organizováno a vykonáno v souladu s přírodními zákony a v harmonii s existující společenskou organizací. Tím si Učitel zvolil program života, který znamenal žít bez zázraků a kouzel. Opět se rozhodl ve prospěch „vůle Otce“; opět vložil všechno do rukou svého Rajského Otce.

136:6.3 (1518.2) Lidská podstata Ježíše vyžadovala, aby jeho první povinností byla sebezáchova; a to je normální postoj přirozeného člověka na světech času a prostoru a je to proto zákonitá reakce smrtelníka Urantie. Ale Ježíše nezajímal pouze tento svět a jeho tvorové, on žil život, určený k tomu, aby poučil a inspiroval různorodé tvory rozsáhlého vesmíru.

136:6.4 (1518.3) Před svým osvícením při křtu Ježíš žil v naprosté podřízenosti vůli a vedení svého nebeského Otce. Odhodlaně se rozhodl pokračovat i nadále v takové stejné bezvýhradné smrtelné závislosti na vůli Otce. Vybral si nepřirozenou cestu—rozhodl se neusilovat o sebezáchovu. Rozhodl se držet se zásady nebránit sám sebe. Zformuloval svá rozhodnutí slovy Písma, které velmi dobře znala jeho lidská mysl: „Nejenom pouze chlebem je živ člověk, ale každým slovem, vycházejícím z úst Boha.“ Přijavši toto rozhodnutí, týkající se fyzických potřeb, jako třeba hladu, Syn Člověka učinil své konečné prohlášení, vztahující se ke všem ostatním tužeb těla a přirozených pudů lidské podstaty.

136:6.5 (1518.4) Svoje nadlidské schopnosti by mohl použít pro druhé, ale nikdy ne pro sebe. A on tuto zásadu pevně dodržoval do

samého konce, když bylo o něm posměšně řečeno: „Zachránil jiné a sebe zachránit nemůže“—protože to nechtěl.

^{136:6.6 (1518.5)} Židé očekávali Mesiáše, který bude dělat ještě větší zázraky než Mojžíš, který údajně vyčaroval vodu ze skály na poušti a nakrmil jejich předky manou v pustině. Ježíš věděl jakého Mesiáše jeho krajané očekávali a on měl všechny schopnosti a výsady naplnit jejich nejoptimističtější očekávání, ale rozhodl se proti takovému okázalému plánu moci a slávy. Ježíš se díval na takovou cestu působení očekávaných zázraků jako na návrat zpět do dávných časů primitivní magie a potupných praktik divošských šamanů. Pravděpodobně, kdyby se jednalo o záchranu jeho tvorů, mohl by urychlit přírodní zákon, ale překročit své vlastní zákony, ať již ve prospěch sebe samého či k vystrašení svých lidských druhů, by nemohl. A toto rozhodnutí Učitele bylo konečné.

^{136:6.7 (1518.6)} Ježíš litoval svůj národ; on dobře věděl jak byli přivedeni k očekávání příchodu Mesiáše—času, kdy „země bude rodit deset tisíckrát více ovoce a na jedné vinné révě poroste tisíc větví a každá větev zrodí tisíc hroznů a každý hrozen bude mít tisíc zrněk a každé zrnko přinese čtyři a půl litru vína.“ Židé věřili, že Mesiáš ohlásí éru zázračné hojnosti. Židé již po dlouhou dobu byli vychováváni na zázracích a legendárních divech.

^{136:6.8 (1519.1)} On nebyl Mesiášem, přicházejícím rozmnožovat chleba a víno. On nepřišel proto, aby se staral pouze o světské potřeby; přišel proto, aby odhalil svého nebeského Otce svým dětem na zemi a současně se pokusit přesvědčit své děti, aby se k němu připojili v upřímné snaze žít tak, aby ve svém životě vykonávali vůli nebeského Otce.

^{136:6.9 (1519.2)} Tímto rozhodnutím Ježíš Nazaretský ukázal přihlížejícímu vesmíru na pošetilé a hříšné zaprodávání božských vloh a Bohem darovaných schopností pro osobní zveličení, nebo pro čistě sobecký prospěch a proslavení. A to byl hřích Lucifera a Kaligastii.

^{136:6.10 (1519.3)} Toto velké rozhodnutí Ježíše jasně ukazuje na pravdu, že sobecké uspokojení a smyslové ukojení samo o sobě nemůže přinést štěstí vyvíjejícím se lidským bytostem. Ve smrtelné existenci existují vyšší hodnoty—intelektuální dokonalost a dosažení duchovnosti—které daleko převyšují vynucená ukojení čistě fyzických tužeb a pudů člověka. Přirozené dary talentu a nadání člověka by měly být hlavně zasvěceny rozvoji a zušlechtění jeho vyšších intelektuálních a duchovních schopností.

^{136:6.11 (1519.4)} Tak Ježíš odhalil tvorům svého vesmíru metodu nové a lepší cesty, vyšší morální hodnoty života a hlubší duchovní uspokojení evoluční lidské existence na světech prostoru.

7. Třetí rozhodnutí

^{136:7.1 (1519.5)} Poté, když udělal rozhodnutí o takových věcech, jako jídlo a zajištění fyzických potřeb pro své materiální tělo a péče o své zdraví a zdraví svých druhů, zůstávaly ještě další problémy k vyřešení. Jak se bude chovat v případě, když bude vystaven osobnímu nebezpečí? Rozhodl se pro normální opatrnost nad svojí lidskou bezpečností a pro rozumnou obezřetnost, aby zabránil předčasnému ukončení svého života v těle, ale zřekl se všech nadlidských zásahů v případech, když by jeho život v těle se nacházel v kritické situaci. Když Ježíš přemýšlel o svých rozhodnutích, seděl ve stínu stromu na

převislém skalním výčnělku a přímo před sebou měl hlubokou propast. Plně si byl vědom toho, že by se mohl vrhnout ze skály a pryč do prostoru a nic by se mu nestalo, pokud by zrušil své první velké rozhodnutí nepoužívat pomoc svých nebeských inteligencí při vykonávání svého životního díla na Urantii a pokud by odvolal své druhé rozhodnutí, týkající se jeho postoje k sebezáchově.

^{136:7.2 (1519.6)} Ježíš věděl, že jeho krajané očekávali Mesiáše, který by byl nad přírodním zákonem. Dobře si pamatoval to místo ve Spisech, kde stálo: „Nepostihne vás žádné zlo a žádná pohroma se nepřiblíží k vašim obydlím, protože jeho andělé budou bdít nad vámi a chránit vás na všech vašich cestách. Oni vás pozvednou na svých rukách, kdybyste měli zakopnout o kámen.“ Mohla by taková neskromnost, takové porušení Otcových zákonů gravitace, být ospravedlněna, aby byl ochráněn před možnou újmou, nebo snad si získal důvěru svého nesprávně učeného a zneklidněného národa? Ale taková cesta, jakkoliv radostná pro znamení hledající židy, by nebyla odhalením jeho Otce, ale pochybné zahrávání se stanovenými zákony vesmíru vesmírů.

^{136:7.3 (1519.7)} Vědomi si tohoto všeho a znajíc, že Učitel odmítl popírat své ustanovené zákony přírody pokud se to týkalo jeho osobního jednání, víte s určitostí, že nikdy nechodil po vodě a neudělal nikdy nic, co by bylo narušením jeho materiálního řádu řízení světa; samozřejmě si stále pamatujte, že v tu dobu nebylo ještě nalezeno řešení, které by mu umožnilo zbavit ho plně kontroly nad faktorem času ve spojení s těmi záležitostmi, které byly předány do kompetence osobního Ladiče.

^{136:7.4 (1520.1)} Po celou dobu svého pozemského života Ježíš byl vždy věrný tomuto rozhodnutí. Bez ohledu na to, jestli farizejové posměšně po něm požadovali zázrak či strážci na Golgotě ho vyzývali, aby sestoupil z kříže, on vytrvale dodržoval své rozhodnutí, přijaté v tuto dobu v horách.

8. Čtvrté rozhodnutí

^{136:8.1 (1520.2)} Další problém, se kterým tento Bohočlověk bojoval a o kterém brzy rozhodl v souladu s vůlí nebeského Otce, se týkal otázky, zdali či ne kterákoliv z jeho nadlidských schopností by měla být použita za účelem upoutání pozornosti a získání oddanosti svých současníků. Měl by nějakým způsobem poskytnout své vesmírné síly pro uspokojení židovského lačnění po divech a zázracích? Usoudil, že by neměl. Rozhodl se pro postup, který vylučoval všechny takové praktiky jako metodu pro přilákání pozornosti lidí k jeho misi. A nikdy se od tohoto velkého rozhodnutí neodklonil. Dokonce když umožnil projevení četných milosrdných skutků, zkracujících čas, téměř vždy upozornil příjemce jeho léčivé pomoci, aby se nikomu o tomto dobrodiní, kterému se jim od něho dostalo, nezmiňovali. A pokaždé odmítl posměšné vybízení svých nepřátel, aby „ukázal znamení“ jako důkaz a ukázkou své božskosti.

^{136:8.2 (1520.3)} Ježíš velmi moudře předvídal, že působení zázraků a divů by vyvolalo pouze vnější oddanost materiální mysli; takové činy by nemohly odhalit Boha, ani spasit lidstvo. Odmítl stát se pouhým divotvůrcem. Rozhodl se zabývat se jenom jediným úkolem—ustanovením království nebeského.

136:8.3 (1520.4) Po celou tuto dobu tohoto významného rozhovoru Ježíše se sebou samým byl přítomen lidský faktor dotazování a pochybování, protože Ježíš byl člověkem, stejně jako Bohem. Bylo zřejmé, že nebude nikdy přijat židy jako Mesiáš, jestliže nebude dělat zázraky. Kromě toho, jestli by svolil udělat pouze jenom jednu nadpřirozenou věc, lidská mysl by s určitostí věděla, že se to stalo v závislosti na skutečně božské mysli. Byl by takový ústupek pochybovačné podstatě lidské mysli ze strany božské mysli v souladu s „vůli Otce“? Ježíš přišel k závěru, že by nebyl a uvedl přítomnost osobního Ladiče jako dostatečný důkaz partnerství božskosti a lidskosti.

136:8.4 (1520.5) Ježíš hodně cestoval; vzpomněl si na Řím, Alexandrii a Damašek. Znal metody tohoto světa—jak lidé dosahují úspěchy v politice a obchodu kompromisem a diplomacií. Použije tyto poznatky na podporu své mise na zemi? Ne! Stejně se rozhodl proti všem kompromisům s moudrostí světa a vlivem bohatých při ustanovování království. Opět se rozhodl být výhradně závislý na vůli Otce.

136:8.5 (1520.6) Ježíš si byl plně vědom zkratk k některé ze svých schopností. Znal mnoho způsobů jak na sebe získat okamžitou pozornost národa a celého světa. Brzy se měla v Jeruzalému slavit Pascha; město bude zaplněno návštěvníky. Mohl by vystoupit na věž chrámu a před ohromenými davy chodit ve vzduchu; a to by byl ten Mesiáš, na jakého čekali. Ale on by je následně zklamal, protože nepřišel, aby obnovil trůn Davida. A znal neúčinnost metody Kaligastii, snažícího se předhonit přirozenou, pomalou a jistou cestu dosažení božského cíle. A opět se Syn Člověka poslušně podrobil cestě Otce—vůli Otce.

136:8.6 (1521.1) Ježíš se rozhodl ustanovit království nebeské v srdcích lidí přirozenými, obyčejnými, obtížnými a namáhavými metodami, těmi stejnými metodami, ve kterých budou muset jeho pozemské děti následně pokračovat v jejich práci rozšiřování a zvětšování tohoto nebeského království. Protože Syn Člověka dobře věděl, že „skrze hodně utrpení mnoho dětí všech epoch bude vcházet do království.“ Ježíš nyní procházel velkou zkouškou civilizovaného člověka—mít moc a trvale ji odmítat použít pro čistě zistné a osobní cíle.

136:8.7 (1521.2) Při vašem přemýšlení o životě a zkušenostech Syna Člověka byste měli mít vždy na paměti to, že Syn Boží byl převtělen v mysl člověka prvního století, ne v mysl smrtelníka dvacátého či jiného století. Tímto chceme vyjádřit skutečnost, že lidské schopnosti Ježíše byly získány přirozenou cestou. On byl produktem dědičných faktorů a okolního prostředí svého času a také vlivu své výchovy a vzdělání. Jeho lidská povaha byla ryzí, přirozená, plně získaná od předků a ovlivněna soudobým intelektuálním stavem a sociálními a ekonomickými podmínkami té doby a generace. Ačkoliv ve zkušenosti tohoto Bohočlověka byla vždy možnost, že božská mysl převýší lidský intelekt, přesto však, když působila jeho lidská mysl, fungovala tak, jak by fungovala ryzí lidská mysl v podmínkách lidského prostředí té doby.

136:8.8 (1521.3) Ježíš ukázal všem světům svého obrovského vesmíru, jak pošetilé je vytvářet umělé situace za účelem prokazování svévolné autority či využívat výjimečnou moc za účelem pozvednutí morálních hodnot, nebo urychlení duchovního rozvoje. Ježíš se rozhodl nedopustit, aby jeho mise na zemi se stala opakováním zmařeného vládnutí Makabejských. Odmítl

zaprodal své božské vlastnosti za účelem získání bezpracné popularity, nebo politické proslulosti. On by nepřipustil proměnu božské a tvořivé energie do národní moci či mezinárodního věhlasu. Ježíš Nazaretský odmítl kompromisy se zlem, tím méně spolčování se s hříchem. Učitel triumfálně postavil věrnost vůli Otce nad všechny ostatní pozemské a světské motivy.

9. Páté rozhodnutí

^{136:9.1 (1521.4)} Po vyřešení takových otázek jednání, které se týkaly jeho individuálních vztahů k přírodnímu zákonu a duchovní síle, Ježíš obrátil svoji pozornost k volbě metod pro prohlášení a ustanovení království Božího. Tuto činnost již začal Jan; jak bude on pokračovat v tomto poselství? Jakým způsobem převezme Janovu misi? Jak získá jeho stoupence pro užitečný program a inteligentní spolupráci? Ježíš byl nyní blízko konečnému rozhodnutí, které by mu nedovolilo považovat se za židovského Mesiáše, přinejmenším toho Mesiáše, který byl tak všeobecně vnímán v té době.

^{136:9.2 (1522.1)} Židé si představovali osvoboditele, který by měl schopnosti dělat zázraky, zničil by nepřátele Izraele a ustanovil by židovský národ vládcem světa, zbaveného nedostatku a útisku. Ježíš věděl, že tato touha nebude nikdy naplněna. On věděl, že cesta ke království nebeskému vede přes odstranění zla v srdcích lidí a že je to záležitost čistě duchovního charakteru. Přemýšlel o smysluplnosti představení království nebeského s výrazným a oslnivým předvedením moci—a takový způsob by byl možný a zcela v rámci pravomoci Michaela—ale on se plně rozhodl proti takovému plánu. On by nepřistoupil na revoluční metody Kaligastii. Měl potenciál

získat si svět podřízením se vůli Otce a měl v úmyslu dokončit svoji práci tak, jak ji začal, jako Syn Člověka.

136:9.3 (1522.2) Vy si těžko můžete představit, co by se stalo na Urantii, kdyby tento Bohočlověk, nyní s potenciálem veškeré moci na nebesích a na zemi, se rozhodl rozvinout prapor svrchovanosti, seskupit své zázraky konající bataliony v plné zbroji! Ale on nechtěl dělat kompromisy. Neměl v úmyslu sloužit zlu a předpokládat, že z tohoto zla se může vyvinout úcta k Bohu. Rozhodl se řídit se vůlí Otce. Chystal se prohlásit přihlížejícímu vesmíru: „Ctěte Hospodina, Boha vašeho a jenom jemu služte.“

136:9.4 (1522.3) Jak plynuly dny, Ježíš stále jasněji viděl, jakým zjevovatelem pravdy se má stát. On viděl, že Boží cesta nebude snadná. Začínal si uvědomovat, že čím se zbytkem jeho lidské zkušenosti může být trpká, ale rozhodl se ji vypít.

136:9.5 (1522.4) Také jeho lidská mysl říká sbohem trůnu Davida. Krok za krokem tato lidská mysl následuje cestu božské mysli. Lidská mysl ještě pokládá otázky, ale s vírou přijímá božské odpovědi jako konečná rozhodnutí v tomto spojeném životě člověka tohoto světa a současně se neustále bezvýhradně podřizuje věčné a božské vůli Otce.

136:9.6 (1522.5) Řím byl vládcem západního světa. Syn Člověka, nyní pobývajícím o samotě a dosahujícím významných rozhodnutí, představoval s nebeskou armádou pod svým velením poslední možnost židů docílit světovou nadvládu; ale tento, na zemi se narodivší Žid, který měl takovou nesmírnou moudrost a moc, odmítl použít své vesmírné schopnosti pro zveličení sebe sama, nebo pro získání nadvlády pro svůj národ. On viděl, jak se říká,

„království tohoto světa“ a měl moc nad nimi vládnout. Nejsvrchovanější Edentie vložili veškerou tuto moc do jeho rukou, ale on ji nechtěl použít. Království světa byla nicotnými maličkostmi, aby zajímala Tvořitele a Vládce vesmíru. On měl pouze jeden cíl—bližší odhalení Boha člověku, ustanovení království, vládu nebeského Otce v srdcích všech lidí.

^{136:9.7 (1522.6)} Představa boje, soupeření a zabíjení byla Ježíšovi odporná; to vše zavrhoval. Na zemi se měl objevit jako Princ Míru, aby odhalil Boha lásky. Před svým křtem opět odmítl nabídku zélotů, aby je vedl ve vzpouře proti římským utlačovatelům. A nyní udělal své konečné rozhodnutí ve vztahu k těm posvátným textům, které ho učila jeho matka, takových jako: „Hospodin mně řekl: „Ty jsi můj Syn; dnes jsem tě zplodil. Požádej mne a já odkáži všechny pohany a nejvzdálenější části země do tvého vlastnictví. Přemůžeš je železným žezlem; roztříštíš je na kusy jako hliněnou nádobu.“

^{136:9.8 (1522.7)} Ježíš Nazaretský dospěl k závěru, že takové projevy se k němu nevztahují. Nakonec, a s konečnou platností, lidská mysl Syna Člověka se zcela zbavila všech těchto mesiášských obtíží a protikladů—hebrejských posvátných písemností, rodičovského vzdělání, učení chazana, židovských očekáváních a lidských ambiciózních tužeb; jednou pro vždy se rozhodl pro tuto cestu. Vrátil se do Galileje a v tichosti začne hlásat království a důvěřovat svému Otci (Osobnímu Ladiči) v připravování každodenních detailů jednání.

^{136:9.9 (1523.1)} Těmito rozhodnutími Ježíš ukázal cenný příklad pro každého jedince na všech světech v celém svém obrovském vesmíru, když troufale odmítl porušit přírodní zákony, odmítl měřit materiálním měřítkem duchovní problémy. A ukázal

inspirující příklad vesmírné věrnosti a morální ušlechtilosti, když odmítl chopit se světské moci jako prolog k duchovní slávě.

^{136:9,10 (1523,2)} Jestliže Syn Člověka měl jakékoliv pochybnosti o své misi a její podstatě když odešel po křtu do hor, neměl žádné, když se po čtyřiceti dnech samoty a rozhodování vrátil zpět ke svým druhům.

^{136:9,11 (1523,3)} Ježíš zformuloval program pro ustanovení království Otce. Nebude podporovat fyzické uspokojení lidí. Nebude rozdávat chleba davům lidí, jak to nedávno viděl dělat v Římě. Nebude přitahovat na sebe pozornost děláním zázraků, přestože židé očekávají přesně takového osvoboditele. Ani se nebude snažit získat přijetí duchovního poselství demonstrací politické síly, nebo světské moci.

^{136:9,12 (1523,4)} Odmítnutím těchto metod na podporu přicházejícího království v očích očekávajících židů Ježíš si byl dobře vědom toho, že tito stejní židé určitě a beze vší pochybnosti zavrhnou všechna jeho tvrzení o moci a božskosti. Znajíc toto všechno, Ježíš se dlouhou dobu snažil zabránit tomu, aby jeho první stoupenci o něm mluvili jako o Mesiáši.

^{136:9,13 (1523,5)} Po celou dobu své veřejné služby musel čelit třem neustále se vracejícím situacím: voláním po nasycení, vyžadováním zázraků a nakonec, přáním jeho stoupenců udělat ho králem. Ale Ježíš se nikdy neodchýlil od rozhodnutí, která udělal během těch dnů o samotě v horách Pereji.

10. Šesté rozhodnutí

^{136:10.1 (1523.6)} Poslední den tohoto památného odloučení, předtím než začal sestupovat dolů z hor k Janovi a učedníkům, Syn Člověka přijal své poslední rozhodnutí. A toto rozhodnutí sdělil Osobnímu Ladiči těmito slovy: „A ve všech ostatních otázkách, stejně jako v těch o kterých jsem udělal rozhodnutí, ti slibuji, že se budu podvolovat vůli mého Otce.“ A po těchto slovech se vydal na cestu dolů s hor. A jeho tvář zářila štěstím z duchovního vítězství a morálního úspěchu.

Kapitola 137

Pobývání v Galileji

^{137:0.1 (1524.1)} V SOBOTU časně ráno, 23. února roku 26 n.l. sešel Ježíš dolů s hor, aby se opět připojil k Janově družině, utábořené nedaleko Pelly. Celý tento den strávil uprostřed velkého množství lidí. Pomohl mládenci, který se zranil při pádu a odvedl ho do blízké vesnice Pelly, kde ho předal jeho rodičům.

1. Vybrání prvních čtyř apoštolů

^{137:1.1 (1524.2)} Během této soboty dva z vůdčích učedníků Jana strávili hodně času s Ježíšem. Ze všech Janových stoupenců byl nejvíce zaujat Ježíšem jeden, jménem Ondřej; on doprovázel Ježíše na cestě do Pelly s poraněným chlapcem. Na cestě zpátky do tábora položil Ježíšovi spoustu otázek a těsně před táborem se ti dva zastavili na krátký rozhovor, během kterého Ondřej řekl: „Pozoruji tě již od doby, když jsi přišel do Kafarnaumu a věřím, že jsi nový Učitel, přestože nerozumím celému tvému učení. Pevně jsem se rozhodl, že tě budu následovat; budu sedět u tvých nohou a učit se celé pravdě o novém království.“ A Ježíš, s radostí a přesvědčením, přivítal

Ondřeje jako prvního ze svých apoštolů—té skupiny, která s ním měla pracovat na ustanovení nového království Boha v srdcích lidí.

^{137:1.2 (1524.3)} Ondřej byl tichým pozorovatelem práce Jana a upřímně v něho věřil. Měl velmi nadaného a zaníceného bratra jménem Šimon, který byl jedním z nejlepších Janových učedníků. Nebylo by chybou říci, že Šimon byl jedním z hlavních stoupenců Jana.

^{137:1.3 (1524.4)} Hned po návratu Ježíše a Ondřeje do tábora vyhledal Ondřej svého bratra Šimona, odvedl ho stranou a sdělil mu, že dospěl k závěru, že Ježíš je velkým Učitelem a že mu slíbil být jeho učedníkem. Dále mu řekl, že Ježíš jeho nabídku do služby přijal a navrhl mu, aby on (Šimon) také zašel za Ježíšem a nabídl se mu stát se členem jeho bratrstva ve službě nového království. Šimon na to řekl: „Od chvíle, kdy tento člověk přišel pracovat do dílny Zebedea, jsem věřil, že byl poslán Bohem, ale co Jan? Opustíme ho? Je to správné?“ A hned potom se rozhodli, že se okamžitě půjdou o tom s Janem poradit. Jana rozesmutněla myšlenka na to, že ztratí dva ze svých nejschopnějších pomocníků a nejnadějnějších učedníků, ale statečně odpověděl na jejich otázky slovy: „Toto je pouze začátek; moje práce brzy skončí a vy se všichni stanete jeho učedníky.“ Potom Ondřej odvedl Ježíše stranou a oznámil mu, že jeho bratr by si také přál připojit se k němu do služby novému království. A Ježíš přivítal Šimona jako druhého apoštola se slovy: „Šimone, tvoje zanícení je chvályhodné, ale je nebezpečné pro svolávání království. Radím ti, buď zdrženlivější ve svých projevech. A změním ti tvé jméno na Petr.“

^{137:1.4 (1525.1)} Rodiče poraněného chlapce, který žil v Pelle, naléhali na Ježíše, aby k nim přišel na noc a aby jejich dům považoval za svůj; a on jim to slíbil. Než se rozloučil s Ondřejem a jeho bratrem, Ježíš jim řekl: „Brzy ráno odejdeme do Galileje.“

^{137:1.5 (1525.2)} Po odchodu Ježíše do Pelly, aby tam strávil noc a když Ondřej a Šimon ještě debatovali o povaze jejich služby při ustanovování přicházejícího království, přišli do tábora Jakub a Jan, synové Zebedea, kteří se právě vrátili z jejich dlouhého a marného hledání Ježíše v horách. Když slyšeli od Šimona-Petra, že on a jeho bratr Ondřej se stali prvními přijatými poradci nového království a že mají zítra ráno odejít se svým novým Učitelem do Galileje, oba bratři zesmutněli. Znali Ježíše již dlouhou dobu a milovali ho. Hledali ho mnoho dnů v horách a nyní se vrátili, aby uslyšeli, že on dal přednost jiným před nimi. Zeptali se, kam Ježíš odešel a rychle se vydali ho vyhledat.

^{137:1.6 (1525.3)} Ježíš již spal, když přišli do domu rodičů poraněného chlapce, ale oni ho probudili se slovy: „Jak to, že my, kteří jsme s tebou již tak dlouhou dobu, hledáme tě v horách a ty dáš přednost jiným a vybereš si Ondřeje a Šimona jako své první spolupracovníky v novém království?“ Ježíš jim odpověděl: „Uklidněte se ve svých srdcích a zeptejte se sami sebe, kdo vás poslal hledat Syna Člověka, když se zabýval dílem svého Otce? Poté, když mu dopodrobna vyličili jejich dlouhé hledání v kopcích, Ježíš jim dal další radu: „Měli byste se naučit hledat tajemství nového království ve svých srdcích a ne v kopcích. To, co jste hledali, bylo již ve vašich duších. Vy jste samozřejmě mými bratry—vy nemusíte být mnou přijímáni—vy již náležíte království a měli byste mít radost a také se

připravit na zítřejší cestu se mnou do Galileje.“ Jan se potom osmělil a zeptal se: „Ale, Učiteli, budeme Jakub a já tvými spolupracovníky v novém království stejně jako Ondřej a Šimon?“ A Ježíš, položivši ruku na rameno každého z nich, řekl: „Moji bratři, v duchu svém jste byli se mnou v království již předtím, než ti ostatní mne požádali, aby byli přijati. Vy, moji bratři, nemusíte žádat o vstup do království; vy jste byli se mnou v království od samého začátku. Lidem se může zdát, že jiní dostali před vámi přednost, ale v mém srdci jste byli v radách království ještě předtím, než jste mne o to požádali. A mohli jste být prvními v očích lidí, kdybyste byli tady a ne se zabývali dobře míněným, ale samozvaným úkolem hledání někoho, kdo nebyl ztracen. V přicházejícím království nepřemýšlejte o věcech, které zvyšují vaši úzkost, ale raději se vždy pouze zabývejte konáním vůle nebeského Otce.“

^{137:1.7 (1525.4)} Jakub a Jan přijali pokárání v dobrém rozpoložení; potom již nikdy nezáviděli Ondřejovi a Šimonovi. A společně se svými dvěma společníky-apoštoly se připravili na zítřejší odchod do Galileje. Od toho dne se „apoštolem“ nazývali členové vybrané rodiny pomocníků Ježíše, aby byli rozeznáni od obrovského množství věřících stoupenců, kteří ho později následovali.

^{137:1.8 (1525.5)} Pozdě večer toho dne se Jakub, Jan, Ondřej a Šimon setkali s Janem Křtitelem a tento statečný prorok z Judeji se slzami v očích, ale pevným hlasem se vzdal dvou ze svých vůdčích učedníků, aby se stali apoštoly Galilejského Prince přicházejícího království.

2. Vybrání Filipa a Natanaela

^{137:2.1 (1526.1)} V neděli ráno, 24. února, roku 26 n.l. se rozloučil Ježíš s Janem Křtitelem u řeky Jordán nedaleko Pelly a již nikdy se s ním nesetkal jako člověk v těle.

^{137:2.2 (1526.2)} V ten den, kdy Ježíš se svými čtyřmi učedníky-apoštoly odešel do Galileje, byl v táboře stoupenců Jana velký rozruch. Chystalo se první velké rozdělení. Den předtím Jan oznámil Ondřejovi a Ezdrášovi, že Ježíš je beze vší pochybnosti Osvoboditelem. Ondřej se rozhodl následovat Ježíše, ale Ezdráš odmítl tohoto vlídného tesaře z Nazaretu a ke svým druhům prohlásil: „Prorok Daniel hlásá, že Syn Člověka přijde s nebeskými oblaky, s mocí a s velkou slávou. Tento galilejský tesař, tento kafarnaumský stavitel lodí, nemůže být Osvoboditelem. Může takový dar Boží přijít z Nazaretu? Tento Ježíš je příbuzným Jana a ve své velké laskavosti svého srdce náš učitel byl oklamán. Zůstaňme stranou od tohoto falešného Mesiáše.“ Když Jan pokáral Ezdráše za tato slova, ten vzal s sebou mnoho učedníků a spěšně odešel s nimi na jih. A tato skupina pokračovala ve křtění Janovým jménem a později založili sektu z těch, kteří věřili v Jana, ale odmítli přijmout Ježíše. A pozůstatky této skupiny přetrvávají v Mezopotámii do dnešních dnů.

^{137:2.3 (1526.3)} V době, kdy to v táboře začalo mezi stoupenci Jana vrít, Ježíš a jeho čtyři učedníci-apoštoloové byli již na cestě do Galileje. Ještě než se přebrodivili přes Jordán, aby se dostali na cestu, vedoucí přes Nain do Nazaretu, Ježíš uviděl na cestě před sebou k nim přicházet Filipa z Betsaidy se svým přítelem. Ježíš znal Filipa již dříve a také jeho čtyři noví apoštoloové ho velmi dobře znali. Byl na cestě se svým přítelem Natanaelem navštívit Jana u Pelly, aby se dozvěděli něco více o zprávě, že

přichází království Boží. Filip měl ze setkání s Ježíšem radost, protože byl jeho obdivovatelem už od doby, kdy poprvé přišel do Kafarnaumu. Ale Natanael, který žil ve městě Kána v Galileji, Ježíše neznal. Filip šel napřed, aby se přivítal se svými přáteli, zatímco Natanael zůstal odpočívat ve stínu stromu na okraji cesty.

^{137:2.4 (1526.4)} Petr vzal Filipa stranou a začal mu vysvětlovat, že oni, on, Ondřej, Jakub a Jan, se všichni stali spolupracovníky Ježíše v novém království a silně na Filipa naléhal, aby se nabídl do služby. Filip byl v rozpacích. Co má udělat? Tady, bez sebemenšího předchozího varování—na okraji cesty kousek od Jordánu—se má ihned rozhodnout o nejdůležitější otázce jeho života. Nyní byl ve vážném rozhovoru s Petrem, Ondřejem a Janem, zatímco Ježíš vysvětloval Jakubovi plán jejich cesty po Galileji a pak do Kafarnaumu. Nakonec Ondřej navrhl Filipovi: „Proč se nezeptáme Učitele?“

^{137:2.5 (1526.5)} Náhle Filipa osvítilo, že Ježíš je opravdu velkým člověkem, možná Mesiášem a rozhodl se řídit Ježíšovým názorem; šel přímo k němu a zeptal se: „Učiteli, mám jít za Janem, anebo se mám připojit k mým přátelům, kteří tě doprovázejí?“ A Ježíš odpověděl: „Následuj mne.“ Filip byl nadšen jistotou, že našel Osvoboditele.

^{137:2.6 (1526.6)} Filip požádal skupinu, aby zůstala na místě a spěchal zpět oznámit své rozhodnutí svému příteli Natanaeli, který stále ještě odpočíval pod stromem morušovníku, přemýšlejíc o tom všem, co slyšel o Janu Křtiteli, přicházejícím království a očekávaném Mesiášovi. Filip ho vytrhl z jeho rozjímání zvoláním: „Našel jsem Osvoboditele, toho, o kterém psal Mojžíš a prorokové a jehož příchod oznámil Jan.“ Natanael

zvedl hlavu a zeptal se: „Odkud přišel tento Učitel?“ A Filip odpověděl: „Jmenuje se Ježíš Nazaretský, syn tesaře Josefa a nedávno se přestěhoval do Kafarnaumu.“ A nato, poněkud zaskočen, Natanael se zeptal. „Může něco dobrého přijít z Nazaretu?“ Ale Filip ho vzal za ruku a řekl: „Pojď a uvidíš.“

^{137:2.7 (1527.1)} Filip přivedl Natanaela k Ježíšovi, který se vlídně podíval do tváře upřímného pochybovatele a řekl: „Pohled'te na opravdového Izraelitu, ve kterém není záludnost. Následuj mne.“ A Natanael se otočil k Filipovi se slovy: „Máš pravdu. On je vskutku znalec lidí. Budu ho následovat, jestli budu hoden.“ A Ježíš pokynul Natanaelovi a znovu řekl: „Následuj mne.“

^{137:2.8 (1527.2)} Ježíš měl nyní kolem sebe polovinu ze svého budoucího sboru blízkých spolupracovníků, z nichž pět ho znali již po nějakou dobu a jeden neznámý, Natanael. Bez dalšího zdržování překročili Jordán a cestou přes vesnici Nain dorazili pozdě v noci do Nazaretu.

^{137:2.9 (1527.3)} Všichni přenocovali u Josefa, v domě Ježíšova dětství. Spolupracovníci Ježíše těžko rozuměli tomu, proč jejich nový učitel s takovou důsledností odstraňuje všechny stopy po jeho písemných záznamech, které zůstaly v domě ve formě Deseti Prikázáních a dalších hesel a rčení. Ale toto jednání, společně se skutečností, že ho potom nikdy neviděli psát—kromě v prachu a v písku—na ně hluboce zapůsobilo.

3. Návštěva Kafarnaumu

^{137:3.1 (1527.4)} Následujícího dne poslal Ježíš své apoštoly do Kány, jelikož všichni byli pozváni na svatbu jedné významné mladé

ženy tohoto města, zatímco on sám se chystal navštívit svoji matku v Kafarnaumu s tím, že se zastaví v Magdale, aby se uviděl se svým bratrem Judou.

^{137:3.2 (1527.5)} Nežli odešli z Nazaretu, noví spolupracovníci Ježíše pověřili Josefovi a ostatním členům rodiny o nedávných pozoruhodných událostech a vyjádřili své přesvědčení o tom, že Ježíš je tím dlouho očekávaným osvoboditelem. Po jejich odchodu si členové Ježíšovy rodiny o tom všem vyprávěli a Josef řekl: „Možná přece jenom matka měla pravdu—možná je náš zvláštní bratr budoucím králem.“

^{137:3.3 (1527.6)} Juda byl přítomen křtu Ježíše a se svým bratrem Jakubem se stal nezlomným věřícím Ježíšovy mise na zemi. I když oba bratři Jakub a Juda byli hodně zmateni ohledně podstaty mise jejich bratra, jejich matka znovu vzkřísila všechny své dřívější naděje na to, že Ježíš je Mesiášem, synem Davida a podnítila své syny k víře v jejich bratra jako osvoboditele Izraele.

^{137:3.4 (1527.7)} Ježíš přišel do Kafarnaumu v pondělí večer, ale nešel do svého vlastního domu, ve kterém žil Jakub s jejich matkou; zamířil přímo do domu Zebedea. Všichni jeho přátelé v Kafarnaumu na něm viděli velkou a příjemnou změnu. Znovu se zdál poměrně veselý a podobný sám sobě v době dětských let v Nazaretu. V letech před svým křtem a obdobími odloučení před křtem a po něm se stával vážnějším a uzavřenějším. Nyní se všem úplně zdál tím bývalým Ježíšem. Vyzařovala však z něho jakási vznešenost a ušlechtilost, ale byl znovu veselý a plný radosti.

137:3.5 (1528.1) Marie byla vzrušena očekáváním. Tušila, že slib Gabriela se blíží svému naplnění. Předpokládala, že celá Palestina bude brzy překvapena a ohromena zázračným odhalením jejího syna jako nadpřirozeného krále všech židů. Ale na všechny otázky, které mu jeho matka, Jakub, Juda a Zebedeus pokládali, Ježíš s úsměvem jenom odpovídal: „Bude pro mě dobré, když zde na čas zůstanu; musím vykonat vůli mého nebeského Otce.“

137:3.6 (1527.9) Následujícího dne, v úterý, se všichni vypravili do Kány na svatbu Naomi, která měla být příští den. A navzdory opakovaných varováních Ježíše, aby o jeho poslání nikomu neříkali „dokud neprijde čas vykonat dílo mého Otce“, trvali na svém a tiše šířili zprávy o tom, že našli Osvoboditele. Každý z nich pevně věřil, že se Ježíš slavnostně ujme své Mesiášské moci při nastávající svatbě v Káně a že to udělá velkolepě a se vznešenou ušlechtilostí. Pamatovali si, co slyšeli o úkazu, který doprovázel jeho křest a věřili, že jeho budoucí cesta na zemi bude značena narůstajícími projevy nadpřirozených divů a zázračnými úkazy. Proto se celý kraj chystal shromáždit se v Káně na svatební hostině Naomi a Johaba, syna Nátana.

137:3.7 (1527.10) Marie nebyla tak šťastná mnoho let. Odcházela do Kány s pocitem, že je matkou královnou, která se chystá být svědkyní korunovace svého syna. Od jeho třinácti let rodina Ježíše a jeho přátelé ho neviděli tak radostného a šťastného, tak pozorného a vnímavého k přáním a tužbám svých přátel, tak dojemně laskavého. A tak si všichni mezi sebou šeptali, v malých skupinkách, o tom, co se asi stane. Co tento zvláštní člověk udělá? Jak ohlásí slávu přicházejícího království? A

všichni byli vzrušeni myšlenkou na to, že budou přítomni při odhalení moci a síly Boha Izraele.

4. Svatba v Káně

^{137:4.1 (1528.4)} Ve středu kolem poledne se v Káně shromáždilo téměř tisíc hostů, což bylo čtyřikrát více než bylo na svatbu pozváno. Židovským zvykem bylo slavit svatby ve středu a pozvání na svatbu byla rozeslána před měsícem. Před polednem a brzy odpoledne to vypadalo spíše na veřejné přivítání Ježíše než na svatbu. Všichni se chtěli pozdravit s tímto téměř již slavným Galilejcem a ten se choval ke všem, starým a mladým, židům a pohanům, velmi srdečně. A všechny potěšilo, když Ježíš souhlasil jít v čele úvodního svatebního procesí.

^{137:4.2 (1528.5)} Ježíš si byl nyní plně vědom své lidské existence, své božské před-existence a statusu svých sloučených či splynutých lidských a božských podstat. S dokonalým klidem mohl v jednom okamžiku hrát lidskou roli, nebo ihned vzít na sebe osobité výsady božskosti.

^{137:4.3 (1528.6)} Jak den plynul, Ježíš si stále více uvědomoval, že lidé od něho očekávají nějaký zázrak; především to viděl na své rodině a svých šesti učednících-apoštolech, že čekají na to, že ohlásí své přicházející království nějakým překvapivým a nadpřirozeným úkazem.

^{137:4.4 (1529.1)} Brzy odpoledne si Marie zavolala Jakuba a společně se odvážili přijít za Ježíšem, aby se ho zeptali, jestli jim svěří informaci, kdy a v jaké chvíli při svatebním obřadu, plánuje prohlásit se za „nadpřirozeného.“ Ještě ani neskončili se svým

dotazem a již viděli, že v něm probudili jeho charakteristické rozhořčení. Pouze jim řekl: „Jestli mne milujete, budete ochotni počkat, až vyplním vůli mého nebeského Otce.“ Ale výmluvnost jeho pokárání byla vyjádřena výrazem jeho tváře.

^{137:4.5 (1529.2)} Tato žádost jeho matky byla velkým zklamáním pro Ježíše-člověka a byl značně rozčarován svojí reakcí na její ponoukavý návrh, aby udělal něco, co bude projevem jeho božskosti. To byla jedna z těch věcí, o kterých se rozhodl nedávno o samotě v horách, že dělat nebude. Několik hodin byla Marie hodně sklíčená. Jakubovi řekla: „Já mu nerozumím; co to všechno znamená? Skončí někdy jeho zvláštní chování?“ Jakub a Juda se snažili svoji matku utěšit, zatímco Ježíš se na hodinu vzdálil. Ale, když se vrátil zpět mezi hosty, byl opět veselý a radostný.

^{137:4.6 (1529.3)} Svatební slavnost pokračovala s tichým očekáváním, ale celý obřad byl již skončen a stále nic, žádný náznak, žádné slovo od váženého hosta. Mezitím se začalo mezi hosty šeptat, že tesař a stavitel lodí, kterého Jan prohlásil za „Osvoboditele“, ukáže svoji moc během večerních oslav, možná při svatební večeři. Ale veškeré očekávání takového projevu bylo zcela odstraněno z myslí jeho šesti učedníků-apoštolů, když je svolal těsně před svatební večeří a s velkou vážností jim řekl: „Nemyslete si, že jsem sem přišel udělat nějaký zázrak, abych uspokojil zvědavé či přesvědčil pochybující. My jsme tady proto, abychom plnili vůli našeho nebeského Otce.“ Ale, když Marie a ostatní lidé viděli Ježíše hovořit s jeho spolupracovníky, byli pevně přesvědčeni o tom, že se stane něco mimořádného. A všichni zasedli ke stolu ke svatební večeři a těšili se na veselý večer se svými přáteli.

137:4.7 (1529.4) Otec ženicha měl připraveno dostatek vína pro všechny pozvané svatební hosty, ale jak mohl vědět, že svatba jeho syna se stane událostí, která bude tak úzce spojena s očekávaným prohlášením Ježíše, že je mesiášským osvoboditelem? Měl radost, že se mu dostalo pocty přivítat mezi svými hosty slavného Galilejce, ale ještě než byla večeře u konce, přišli za ním služebníci se znepokojující zprávou, že jim dochází víno. Ještě předtím, než večeře skončila a než se hosté začali procházet po zahradě, se matka ženicha svěřila Marii, že došla zásoba vína. A Marie s jistotou na to řekla: „Nedělej si starost—promluvím o tom se svým synem. On nám pomůže.“ A toto se odvážila říci nehledě na pokárání před několika hodinami.

137:4.8 (1529.5) V průběhu mnoha let se Marie vždy obracela k Ježíšovi o pomoc při každé krizi v jejich rodinném životě v Nazaretu, takže bylo jenom přirozené, že na něho pomyslela i v této chvíli. Ale tato ctižádostivá matka měla ještě jiné důvody pro obrácení se v této chvíli na svého nejstaršího syna. Marie vyhledala Ježíše, který stál osamocen v rohu zahrady a řekla mu: „Můj synu, už nemají víno.“ A Ježíš odpověděl: „Má milá paní, co s tím mám já do činění?“ Marie na to řekla: „Já věřím, že nastal tvůj čas; nemůžeš nám pomoci? Ježíš odvětil: „Znovu opakuji, že jsem sem nepřišel proto, abych se zabýval takovými věcmi. Proč mně tím zase obtěžuješ?“ A potom se Marie rozplakala a naléhavě ho prosila: „Ale, můj synu, já jsem jim slíbila, že nám pomůžeš. Nemůžeš udělat něco pro mne?“ A Ježíš potom řekl: „Ženo, jakým právem dáváš takové sliby? Dbej na to, abys to již nikdy neudělala. Musíme ve všem čekat na vůli nebeského Otce.

137:4.9 (1530.1) Marie, matka Ježíše, byla zdrcena; byla doslova omráčena! A jak stála nehybně před ním, se stékajícími slzy po tváři, lidské srdce Ježíše bylo přemoženo soucitem pro ženu, která ho porodila v těle; a naklonil se k ní, jemně položil svoji ruku na její hlavu a řekl: „No tak, no tak, matko Marie, netrap se mými zjevně tvrdými slovy, protože, neříkal jsem ti mnohokrát, že jsem přišel vykonávat pouze vůli mého nebeského Otce? Moc rád bych udělal to o co mne žádáš, kdyby to jen bylo v souladu s vůlí Otce“—a Ježíš se zarazil, zaváhal. Marii se zdálo, cítila, že se něco děje. Vyskočila, objala rukama Ježíše kolem krku, políbila ho a pádila do místnosti pro služebníky, kterým řekla: „Co můj syn řekne, to udělá.“ Ale Ježíš nic neřekl. Nyní si uvědomil, že již řekl—či si spíše toužebně přál—příliš mnoho.

137:4.10 (1530.2) Marie samou radostí tančila. Nevěděla, jakým způsobem a odkud se víno objeví, ale pevně věřila, že konečně přemluvila svého prvorozeného syna, aby uplatnil svoji moc, aby se odvážil vystoupit a potvrdit svoje postavení a projevit svoji mesiášskou schopnost. A kvůli přítomnosti a spojení určitých vesmírných sil a osobností, o kterých všichni zde přítomní neměli sebemenší tušení, Marie neměla být zklamána. Víno, které Marie chtěla a které Bohočlověk Ježíš si lidsky a soucitně přál, se již připravovalo.

137:4.11 (1530.3) Poblíž stálo šest kamenných nádob, naplněných vodou, z nichž každá obsahovala zhruba osmdesát litrů vody. Tato voda byla určena pro pozdější konečné očišťovací obřady svatební oslavy. Pozornost Ježíše přilákal rozruch mezi služebníky u těchto velkých kamenných nádob, kde je pilně

usměrňovala jeho matka. Když tam přišel, tak uviděl, že z nádob nabírají plné džbány vína.

137:4.12 (1530.4) Postupně si začal Ježíš uvědomovat co se stalo. Ze všech přítomných hostů na svatební hostině v Káně byl Ježíš tím nejvíce překvapeným. Ostatní očekávali, že vykoná zázrak, ale to on neměl vůbec v úmyslu udělat. A potom si Syn Člověka vzpomněl na varování svého Osobního Ladiče v horách. Vybavil si, jak ho Ladič varoval o nemožnosti jakékoliv síly či osobnosti připravit ho o tvůrčí výsady v nezávislosti na čase. Při této příležitosti měniči energie, midbytosti a všechny ostatní potřebné osobnosti se shromáždili kolem vody a opatřených dalších nezbytných prvků a vzhledem k vyjádřenému přání Tvořitele a Vládce Vesmíru nic nemohlo zabránit okamžitému objevení se vína. A tento jev se musel stát, poněvadž Osobní Ladič oznámil, že vyplnění přání Syna nikterak neporušuje vůli Otce.

137:4.13 (1530.5) Ale toto nebyl v žádném případě zázrak. Žádný zákon přírody nebyl pozměněn, porušen či dokonce překročen. Nestalo se nic, kromě anulování času při shromažďování chemických prvků nebeskými osobnostmi, potřebných pro výrobu vína. Při této události v Káně zástupci Tvořitele udělali víno naprosto stejným způsobem jak se dělá normálními přírodními procesy s tím rozdílem, že oni ho udělali nezávisle na čase a za pomoci nadlidských sil při prostorovém shromažďování potřebných chemických přísad.

137:4.14 (1531.1) Kromě toho bylo zřejmé, že vykonání tohoto takzvaného zázraku nebylo v rozporu s vůlí Rajského Otce, jinak by se to nemohlo stát, poněvadž Ježíš se již ve všem podřídil vůli Otce.

^{137:4.15 (1531.2)} Když sluhové nabrali do džbánů nové víno a přinesli ho svědkovi ženicha, „hlavnímu organizátoru hostiny,“ a když ho ten ochutnal, zavolal na ženicha: „Bývá zvykem, že nejdříve se nalévá dobré víno a když jsou pak hosté již opojeni, podává se podřadné ovocné víno, ale ty jsi nechal to nejlepší víno až na samý konec hostiny.“

^{137:4.16 (1531.3)} Marie a Ježíšovi učedníci se velmi radovali z údajného zázraku, o kterém si mysleli, že ho Ježíš úmyslně vykonal, ale Ježíš se vzdálil do krytého zákoutí zahrady a ponořil se na chvíli do hlubokých myšlenek. Posléze dospěl k závěru, že tato epizoda byla za těchto okolností mimo jeho osobní kontrolu a protože nebyla v rozporu s vůlí Otce, musela se nevyhnutelně stát. Když se vrátil k lidem, dívali se na něho s úctou; všichni v něm viděli Mesiáše. Ale Ježíš byl ve velkých rozpacích, protože věděl, že v něho uvěřili pouze kvůli neobyčejnému jevu, kterého byli nedopatřením právě svědky. A Ježíš se pak opět vzdálil a odešel na střechu domu, aby si to mohl všechno promyslet.

^{137:4.17 (1531.4)} Ježíš si nyní plně uvědomil, že musí být neustále ve střehu, aby jeho projev soucitu a lítosti nebyl opět odpovědný za další takové epizody. Nicméně, mnoho takových podobných událostí se potom ještě stalo, než Syn Člověka trvale odešel ze svého smrtelného života, prožitého v těle,

5. Zpět v Kafarnaumu

^{137:5.1 (1531.5)} Ačkoliv mnoho hostů zůstalo po celý týden svatebních oslav, Ježíš se svými novými učedníky-apoštoly—Jakubem, Janem, Ondřejem, Petrem, Filipem a Natanaelem—se vydali brzy ráno následujícího dne na cestu do Kafarnaumu,

aniž se s někým rozloučili. Ježíšova rodina a všichni jeho přátelé v Káně byli z toho velmi zklamáni, že je tak náhle opustil a Juda, Ježíšův nejmladší bratr, se ho vydal hledat. Ježíš a jeho apoštolové šli přímo do domu Zebedea v Betsaidě. Během této cesty probral Ježíš se svými nedávno vybranými apoštoly mnoho důležitých věcí o přicházejícím království a zejména je nabádal, aby se vůbec nezmiňovali o proměně vody ve víno. Také doporučil, aby se ve své budoucí práci vyhnuli městům Sepfóris a Tiberias.

^{137:5.2 (1531.6)} V ten večer po večeři, v domě Zebedea a Salome, se konala jedna z nejdůležitějších porad z celého raného období Ježíšovy služby. Při této poradě bylo přítomno pouze šest apoštolů; Juda přišel až když se rozcházeli. Když těchto šest vybraných mužů šlo s Ježíšem z Káně do Betsaidy, měli pocit, že krácejí vzduchem. Byli plni očekávání a vzrušení myšlenkou na to, že byli vybráni jako blízcí spolupracovníci Syna Člověka. Ale, když jim Ježíš začal vysvětlovat kdo je a jaká bude jeho mise na zemi a jak pravděpodobně skončí, byli zaraženi. Nebyli schopni pochopit smysl jeho slov. Byli oněmělí; dokonce i Petr byl nevýslovně zdrcen. Pouze hlubokomyslný Ondřej měl odvahu reagovat na Ježíšova slova. Když Ježíš viděl, že nepochopili jeho poslání, když viděl, že jejich představy o židovském Mesiášovi jsou tak naprosto vyhraněny, poslal je spát, zatímco on se šel projít a pohovořit si se svým bratrem Judou. A když se Juda s Ježíšem loučil, řekl mu s velkým rozechvěním: „Můj otče-bratře, nikdy jsem ti nerozuměl. Nevím s jistotou, zdali si tím, o kterém nás učila naše matka a moc nerozumím přicházejícímu království, ale vím, že jsi mocný Boží člověk. Slyšel jsem hlas u Jordánu a já

v tebe věřím, bez ohledu na to, kdo jsi.“ A po těchto slovech se vydal na cestu zpět do svého domu v Magdale.

^{137:5.3 (1532.1)} V tu noc Ježíš nespál. Oblékl si večerní teplé oblečení a šel si sednout na břeh jezera, kde přemýšlel a přemýšlel až do svítání. Během těch dlouhých hodin rozjímání té noci Ježíš jasně pochopil, že nikdy nebude schopen dokázat to, aby ho jeho stoupenci viděli v jiném světle, než jako dlouho očekávaného Mesiáše. Nakonec si přiznal, že není žádný jiný způsob zahájit svoji misi o království, než naplněním předpovědi Jana a také tak, jak to očekávají židé. Ostatně, ačkoliv nebyl Mesiášem typu Davida, byl opravdovým naplněním prorockých prohlášení duchovněji zaměřených starých vizionářů. Potom již nikdy úplně nepopřel, že není Mesiáš. Rozhodl se, že konečné vyřešení této komplikované situace ponechá vůli Otce.

^{137:5.4 (1532.2)} Následujícího rána se Ježíš připojil u snídani ke svým přátelům, ale byla to sklíčená společnost. Povídal si s nimi a po skončení snídani je shromáždil kolem sebe a řekl: „Vůlí mého Otce je, abychom tady někde poblíž na nějaký čas zůstali. Slyšeli jste Janova slova, že on přišel proto, aby připravil cestu pro království; proto máme povinnost vyčkat završení Janova kázání. Až předchůdce Syna Člověka dokončí svoji práci, my začneme hlásat radostnou zprávu o království.“ Nařídil svým apoštolům vrátit se do svých domovů, zatímco on se chystal jít se Zebedeem do loděnice a slíbil jim, že se uvidí příští den v synagoze, kde měl promluvit a že se pak toho sobotního odpoledne spolu sejdou na poradu.

6. Události během soboty

^{137:6.1 (1532.3)} První veřejné vystoupení Ježíše po jeho křtu bylo v synagoze v Kafarnaumu v sobotu, 2. března, roku 26 n.l. Synagoga byla přeplněna lidmi. Událost křtu v Jordánu byla nyní podpořena čerstvými zprávami z Kány o vodě a vínu. Ježíš posadil svých šest apoštolů na čestná místa a s nimi tam usedli i jeho bratři v těle, Jakub a Juda. Jeho matka, která se vrátila do Kafarnaumu s Jakubem den předtím, byla také přítomna a seděla v ženské sekci synagogy. Všichni posluchači byli v napjatém očekávání; čekali, že uvidí nějaký neobyčejný projev nadpřirozené síly, který by byl důstojným důkazem schopnosti a moci toho, který k nim měl toho dne promluvit. Ale čekalo je velké zklamání.

^{137:6.2 (1532.4)} Když Ježíš vstal, představený synagogy mu podal svitek Písma a on přečetl z proroka Izajáše: „Můj trůn je nebe a země je moje podnožka. Kde je dům, který jste pro mne vystavěli? Kde je moje obydlí? To všechno udělaly moje ruce, říká Hospodin. Ale o tohoto člověka se postarám, i když je slabý a je zkroušeného ducha a třese se před mým slovem. Slyšte slovo Hospodina, před kterým se třesete a bojíte se ho: „Vaši bratři vás nenáviděli a vyhnali vás mým jménem. Ale necht' je Hospodin proslaven. Objeví se před vámi v radosti a všichni ostatní budou zahanbeni. Hlas z města, hlas z chrámu, hlas Hospodina říká: „Ještě netrpěla a rodila; dříve než přišly bolesti, porodila syna.“ Kdo slyšel o takové věci? Je možno zrodit zemi v jednom dnu? Nebo je možno zrodit národ v jednom okamžiku? Ale tak hovoří Hospodin: „Zřete, udělám mír, který se bude zvětšovat jako řeka a dokonce sláva pohanů bude jako tekoucí potok. Jak matka utěšuje své dítě, tak já utěším vás. A budete utěšeni dokonce v Jerusalemu. A když to uvidíte, vaše srdce se budou radovat.“

137:6.3 (1533.1) Když skončil čtení, Ježíš podal svitek zpátky opatrovníkovi. Než se posadil, pouze řekl: "Buďte trpěliví a uvidíte slávu Boha; a bude se všemi těmi, kteří zůstanou se mnou a naučí se konat vůli mého nebeského Otce." A lidé se rozešli do svých domovů a podívovali se nad tím, co všechno ta jeho slova znamenají.

137:6.4 (1533.2) Toho odpoledne Ježíš a jeho apoštolové, společně s Jakubem a Judou nasedli na loďku a odpluli na krátkou vzdálenost od břehu, kde zakotvili a Ježíš jim povídal o přicházejícím království. A oni pochopili mnohem více, než tomu bylo ve čtvrtek večer.

137:6.5 (1533.3) Ježíš jim poradil, aby se vrátili ke svým obvyklým povinnostem do doby, než „přijde čas království.“ A aby je povzbudil, šel jim příkladem tím, že se vrátil do pravidelné práce v loděnici. Při vysvětlování, že by měli věnovat každý večer tři hodiny učení a přípravě na svoji budoucí práci, jim Ježíš ještě řekl: „My všichni tady v okolí zůstaneme dokud mně Otec nedá pokyn, abych vás svolal. Každý z vás se nyní musí vrátit ke své obvyklé práci jako by se nic nestalo. Nikomu o mně neříkejte a pamatujte si, že království nepřijde s povykem a kouzly, ale spíše musí přijít s velkou změnou, kterou můj Otec vykovává do vašich srdcí a do srdcí těch, kteří budou povoláni připojit se k vám v radách království. Vy jste nyní moji přátelé; já vám věřím a miluji vás; brzy se stanete mými osobními spolupracovníky. Buďte trpěliví, buďte laskaví. Vždy se podřizujte vůli Otce. Připravte se na zavolání království. I když budete prožívat velkou radost ve službě mému Otci, buďte rovněž připraveni na potíže, poněvadž vás varuji, že mnoho lidí vstoupí do království pouze skrze velké

strasti. Ale ti, kdo naleznou království, budou naplněni radostí a budou nazýváni nejpožehnanějšími na celé zemi. Ale nechovejte falešné naděje; svět bude pohoršen mými slovy. Dokonce ani vy, moji přátelé, plně nechápete, co odhaluji vašim zmateným myslím. Nepochybujte; půjdeme pracovat pro generaci, hledající znamení. Lidé budou požadovat konání zázraků jako důkaz toho, že jsem byl poslán mým Otcem a jen pomalu budou důvěřovat mé misi ve mnou odhalené lásce mého Otce.

^{137:6.6 (1533.4)} Ten večer, když se vrátili na břeh a předtím, než se rozešli, Ježíš, stojíc těsně u vody, pronesl modlitbu: „Otče můj, děkuji ti za tyto malé děti, které navzdory svým pochybnostem již věří. A kvůli nim jsem se rozhodl vyplnit tvoji vůli. A ať nyní poznají, že jsou jeden, tak jako my s tebou jsme jeden.“

7. Čtyři měsíce příprav

^{137:7.1 (1533.5)} Období čekání trvalo čtyři dlouhé měsíce—březen, duben, květen a červen. Během té doby měl Ježíš přes sto dlouhých a vážných, nicméně veselých a příjemných porad s těmito šesti spolupracovníky a svým rodným bratrem Jakubem. Kvůli nemoci ve své rodině se mohl Juda jen několikrát zúčastnit těchto sezení. Jakub, bratr Ježíše, v něho víru neztratil, ale během těchto měsíců prodlení a nečinnosti Marie téměř úplně ztratila naději ve svého syna. Její víra, pozvednutá do takových výšin v Káně, nyní klesla na hluboko nízkou úroveň. Dokázala se pouze uchýlit k často opakovaným prohlášením: „Já mu nerozumím. Neumím pochopit co to všechno znamená.“ Ale Jakubova manželka dělala hodně proto, aby ji dodala odvahu.

^{137:7.2 (1534.1)} V průběhu těchto čtyř měsíců se těchto sedm věřících v Ježíše, jeden z nich jeho vlastní bratr v těle, s ním seznamovalo; zvykali se na představu, že budou žít s tímto Bohočlověkem. I když ho oslovovali Rabín, učili se nebát se ho. Ježíš měl ten ojedinělý půvab osobnosti, který mu umožňoval s nimi žít, aniž by se děsili jeho božskosti. Zjistili, že je snadné být „přáteli Boha“, Boha převtěleného do podoby smrtelného těla. Tato doba čekání byla velmi obtížnou zatěžkávací zkouškou celé skupiny věřících. Nic, naprosto nic zázračného se nestalo. Den za dnem vykonávali svoji běžnou denní práci a každý večer seděli u nohou Ježíše. A pospolu je držela jeho ojedinělá osobnost a blahodárná slova, které jim říkal večer za večerem.

^{137:7.3 (1534.2)} Toto období čekání a učení bylo obzvláště těžké pro Šimona Petra. Opakovaně se snažil přesvědčit Ježíše, aby začal s kázáním o království v Galileji, i když Jan ještě káže v Judeji. Ale Ježíš pokaždé Petrovi odpověděl: „Bud’ trpělivý, Šimone. Zdokonaluj se. Musíme být dostatečně připraveni až Otec zavolá.“ A vyzrálější a filozofičtější Ondřej čas od času Petra uklidňoval. Na Ondřeje udělala ohromný dojem lidská přirozenost Ježíše. Jeho nikdy neunavilo přemýšlení o tom, jak ten, kdo může žít tak blízko Bohu, může být tak přátelský a ohleduplný k lidem.

^{137:7.4 (1534.3)} Po celou tuto dobu Ježíš promluvil v synagoze pouze dvakrát. Na konci těchto uplynulých dlouhých týdnů čekání zprávy o jeho křtu a víně v Káně začaly utichat. A Ježíš věděl, že je to proto, že během této doby se nestaly žádné očividné zázraky. Ale, přestože žili v tichosti v Betsaidě, se zprávy o neobyčejných činech Ježíše donesly k Herodu Antipovi, který

ihned vyslal zvědy, aby zjistili, co má Ježíš v úmyslu. Ale Herodes se více zajímal o kázání Jana. Rozhodl se neobtěžovat Ježíše, jehož činnost probíhala v takovém poklidu v Kafarnaumu.

137:7.5 (1534.4) Během tohoto období čekání se Ježíš snažil učit své spolupracovníky o tom, jaký by měl být jejich postoj k různým náboženským skupinám a politickým stranám v Palestině. Ježíš vždy používal slova: „My se snažíme získat na svoji stranu všechny, ale my nepatříme k žádné z nich.“

137:7.6 (1534.5) Zákoníci a rabíni byli společně nazýváni farizeji. Sami si říkali „druzi.“ V mnoha ohledech byli progresivní skupinou mezi židy, přijavši mnohá učení, která zjevně nejsou v hebrejských posvátných spisech, jako např. víra ve zmrtvýchvstání mrtvých, o kterém se zmiňuje jenom pozdější prorok Daniel.

137:7.7 (1534.6) Saduceové byli složeni z kněžstva a některých bohatých židů. Oni nebyli takovými zastánci důkladného uplatňování zákona. Farizejové a saduceové byli opravdovými náboženskými stranami, nebyly to sekty.

137:7.8 (1534.7) Essejci byli opravdovou náboženskou sektou, jenž vznikla za doby povstání Makabejců; jejich dodržování zákona bylo v mnoha ohledech přísnější než u farizejů. Převzali mnoho perských názorů a zvyků, žili jako bratrstva v kláštrech, upustili od sňatků a měli společný majetek. Essejci se hlavně věnovali učení o andělech.

137:7.9 (1535.1) Zéloti byli skupinou horlivých židovských patriotů. Hlásali, že každá a všechny metody jsou oprávněné v boji pro vysvobození se z područí římského poddanství.

137:7.10 (1535.2) Herodiáni byli čistou politickou stranou, která prosazovala osvobození z přímé nadvlády Říma obnovením herodiánské dynastie.

137:7.11 (1535.3) V samém středu Palestiny žili samaritáni, se kterými „židé nejednali,“ přestože měli mnoho názorů, které se podobaly židovskému učení.

137:7.12 (1535.4) Všechny tyto strany a sekty, včetně malého bratrství nazírů, věřily v příchod Mesiáše. Všechny očekávaly osvoboditele svého národa. Ale Ježíš dal jasně najevo, že on a jeho učedníci se nepřipojí k žádné z těchto škol myšlení či jejich metodám. Syn Člověka nebyl ani nazír, ani essejec.

137:7.13 (1535.5) A když později nařídil Ježíš, tak jak to udělal i Jan, aby šli a kázali evangelium a informovali věřící, kladl důraz na hlásání „radostných zpráv o království nebeském.“ Neustále přesvědčoval své spolupracovníky, že musí ukazovat lásku, soucit a pochopení. Od samého začátku učil své následovníky, že království nebeské je duchovní zkušeností, spojené s příchodem Boha do srdcí lidí.

137:7.14 (1535.6) V době čekání před zahájením jejich aktivního veřejného kázání, strávili Ježíš a sedm jeho druhů každý týden dva večery v synagoze studiem hebrejských posvátných spisů. V následujících letech, po období intenzivního veřejného kázání, se apoštolové dívali na tyto čtyři měsíce jako na nejcennější a nejprospěšnější dobu jejich spolupráce s

Učitelem. Ježíš učil tyto muže všechno, co byli schopni vstřebat. Neudělal chybu tím, že by je chtěl naučit příliš mnoho. Nezpůsobil zmatek v jejich myslích předáváním pravdy daleko přesahující jejich schopnosti chápání.

8. Kázání o království

^{137:8.1 (1535.7)} V sobotu, 22. června, krátce předtím, než se vydali na svoje první turné kázání na veřejnosti a asi deset dní před uvězněním Jana, se Ježíš, podruhé od doby příchodu se svými apoštoly do Kafarnaumu, postavil v synagoze na kazatelnu.

^{137:8.2 (1535.8)} Několik dní před tímto kázáním o „Království“, když Ježíš pracoval v loděnici, mu přinesl Petr zprávu o zatčení Jana. Ježíš opět odložil své náradí, sundal si zástěru a řekl Petrovi: „Přišel čas Otce.“ Přichystejme se prohlásit evangelium království.“

^{137:8.3 (1535.9)} Toto úterý, 18 června, roku 26 n.l., Ježíš naposledy pracoval s hoblíkem. Petr vyběhl z dílny a k večeru měl shromážděné všechny své druhy. Nechal je v hájku u břehu a šel vyhledat Ježíše. Ale nemohl ho najít, protože se Učitel odešel modlit do jiného hájku. A uviděli ho až pozdě ten večer, když se vrátil do domu Zebedea a poprosil o jídlo. Následující den poslal svého bratra Jakuba, aby požádal o čest promluvit tuto sobotu v synagoze. A představený synagogy byl velmi potěšen, že je Ježíš opět ochoten řídit bohoslužbu.

^{137:8.4 (1536.1)} Předtím, než Ježíš začal svoje památné kázání o královstvím Božím—první významné vystoupení na veřejnosti—přečetl ze Spisů tyto pasáže: „Budete pro mne královstvím kněží, svatým národem. Jahve je náš soudce,

Jahve je náš zákonodárce, Jahve je náš král; on nás spasí. Jahve je můj král a můj Bůh. Je velkým králem celé země. Milost tvá na Izrael v tomto království. Necht' požehnaná je sláva Hospodina, protože on je náš král.

137:8.5 (1536.2) Když dočetl, Ježíš řekl:

137:8.6 (1536.3) „Přišel jsem prohlásit ustanovení království mého Otce. A toto království zahrne pobožné duše židů i pohanů, bohatých i chudých, svobodných i nesvobodných, protože můj Otec nikoho neupřednostňuje; jeho láska a soucit jsou nade všemi.

137:8.7 (1536.4) Otec nebeský posílá svůj duch, aby pobýval v myslích lidí a když dokončím svoji práci na zemi, Duch Pravdy bude navíc rozlit na celé lidstvo. A duch mého Otce a Duch Pravdy vás uvedou do přicházejícího království duchovního porozumění a božské spravedlnosti. Moje království není z tohoto světa. Syn Člověka nepovede armády do boje za nastolení trůnu moci či království světské slávy. Až moje království přijde, poznáte Syna Člověka jako Prince Míru, bude to odhalení věčného Otce. Děti tohoto světa bojují za vytvoření a rozšíření království tohoto světa, ale moji učedníci vstoupí do království nebeského na základě svých morálních rozhodnutí a duchovních vítězství; a když tam jednou vstoupí, naleznou tam radost, spravedlnost a věčný život.

137:8.8 (1536.5) Ti, kdo jako první začnou usilovat o vstup do království a tím započnou svoji snahu získat ušlechtilý charakter jako má můj Otec, budou mít okamžitě všechno ostatní, co je potřebné. Ale ve vší upřímnosti vám říkám:

jestliže nebudete hledat cestu do království s vírou a důvěřivostí malého dítěte, v žádném případě tam nevejdete.

137:8.9 (1536.6) Nenechejte se oklamat těmi, kdo přijdou a budou říkat, že tady je království, nebo tam je království, poněvadž království mého Otce se netýká věcí viditelných a materiálních. A toto království je dokonce nyní mezi vámi, protože tam, kde duch Boží učí a vede duši člověka, tam je vlastně království nebeské. A toto království Boží je spravedlnost, mír a radost ve Svatém Duchu.

137:8.10 (1536.7) Jan vás opravdu křtil ve znamení pokání a vykoupení vašich hříchů, ale když vstoupíte do království nebeského, budete pokřtěni Svatým Duchem.

137:8.11 (1536.8) V království mého Otce nebudou ani židé, ani pohané, pouze ti, kteří usilují o dokonalost skrze službu, protože já prohlašuji, že ten, který bude velkým v království mého Otce, musí nejdříve být služebníkem všech. Jestliže jste ochotni sloužit svým druhům, budete usazeni se mnou v mém království, tak jako já, který slouží v podobě tvora, budu brzy sedět s mým Otcem v jeho království.

137:8.12 (1536.9) Toto nové království je jako klíčící semeno na poli s úrodnou půdou. Bohatá úroda nepřijde okamžitě. Mezi ustanovením království v duši člověka a dobou, kdy království dozrává do plné plodnosti věčné spravedlnosti a věčného spasení, uplyne nějaká doba.

137:8.13 (1536.10) A toto království, které vám vyhlašuji, není vládou moci a hojnosti. Království nebeské není věcí masa a pití, ale spíše života vzrůstající spravedlnosti a rostoucí radosti ve

zdokonalování služby mému nebeskému Otci. Cožpak Otec neřekl o svých dětech, žijících na tomto světě: „Moje vůle je, aby se časem staly dokonalými tak, jak dokonalý jsem já.“

137:8.14 (1537.1) Přišel jsem hlásat radostné zprávy o království. Nepřišel jsem, abych zatížil již tak těžká břemena těch, kteří budou chtít vstoupit do tohoto království. Hlásám novou a lepší cestu a ti, kteří jsou způsobilí vstoupit do přicházejícího království se budou těšit božskému odpočinku. A cokoliv vás to bude stát na tomto světě, bez ohledu na to, jakou cenu zaplatíte za vstup do království nebeského, získáte mnohonásobně více radosti a duchovního růstu na tomto světě a v následující epoše věčného života.

137:8.15 (1537.2) Vstup do království Otce neznamená pochodující armády, svrhající království tohoto světa, ani zpřetrhání okovů otroctví. Království nebeské je nablízku a všichni, kteří do něj vstoupí, tam naleznou přemíru svobody a radostného spasení.

137:8.16 (1537.3) Toto království je věčnou vládou. Ti, kteří vstoupí do království, vystoupí k mému Otci; s určitostí ho dosáhnou a posadí se po pravé ruce jeho Rajske slávy. A všichni ti, kteří vstoupí do království, se stanou syny Božími, aby v následující epoše vystoupili k Otci. A já jsem nepřišel oslovit poctivé a čestné, ale hříšníky a všechny ty, kteří hladoví a žízní po poctivosti a čestnosti božské dokonalosti.

137:8.17 (1537.4) Jan přišel kázat pokání, aby vás připravil pro království; „nyní jsem přišel já, hlásající víru—dar Boží—jako cenu za vstup do království nebeského. Jestliže jenom uvěříte, že můj Otec vás miluje nekonečnou láskou, pak jste v království Božím.“

^{137:8.18 (1537.5)} Když skončil svoji řeč, posadil se. Všichni, kdo slyšeli jeho slova, byli ohromeni. Jeho učedníci žasli. Ale lidé nebyli připraveni pro přijetí radostných zpráv z úst tohoto Bohočlověka. Zhruba jedna třetina, která ho slyšela, uvěřila v jeho poselství, přestože tomu ne zcela úplně rozuměla; zhruba jedna třetina byla v hloubce svých srdcích připravena odmítnout takovou čistě duchovní koncepci očekávaného království, zatímco zbylá třetina nebyla schopna jeho učení vůbec pochopit a mnozí byli plně přesvědčeni, že je „pomatený.“

Kapitola 138

Příprava poslů království

^{138:0.1 (1538.1)} ODPOLEDNE toho dne, kdy vystoupil v synagoze a kázal o „Království“, Ježíš svolal šestici apoštolů a začal jim odhalovat své plány navštívit města kolem Galilejského moře. Jakub a Juda byli velmi zarmoucení, protože nebyli na tuto poradu zavoláni. Oni se do této chvíle považovali za součást vnitřního okruhu Ježíšových spolupracovníků. Ale Ježíš měl v plánu nemít žádné blízké příbuzné za členy tohoto sboru duchovních otců království. Toto nepřijetí Jakuba a Judy mezi několik vyvolených, společně s odtažením Ježíše od své matky kvůli její pýše nad ním od události v Káně, byly začátkem stále se rozšiřující propasti mezi Ježíšem a jeho rodinou. Tato situace trvala po celou dobu jeho veřejné služby—oni byli blízko tomu, aby ho zavrhli—a tyto neshody nebyly plně odstraněny až do doby po jeho smrti a zmrtvýchvstání. Jeho matka neustále kolísala mezi vírou a nadějí a silícími emocemi zklamání, zahanbení a zoufalství. Pouze Rút, nejmladší člen rodiny, zůstávala neochvějně věrná svému otci-bratrovi.

138:0.2 (1538.2) Až do doby po zmrtvýchvstání měla celá rodina Ježíše jen velmi málo společného s jeho veřejnou službou. Když prorok není uctíván ve své vlastní domovině, tak nemá uznání ani ve své vlastní rodině.

1. Poslední poučení

138:1.1 (1538.3) Následující den, v neděli, 23. června, roku 26 n.l., udělil Ježíš svá poslední poučení svým šesti učedníkům. Poslal je po dvojicích hlásat radostné zprávy o království. Zakázal jim křtít a nedoporučil jim veřejné kázání. Vysvětlil jim, že později jim dovolí kázat na veřejnosti, ale nyní po nějakou dobu a z mnoha důvodů chce, aby získali praktickou zkušenost v osobním jednání se svými spoluobčany. Ježíš zamýšlel udělat jejich první stáž zcela osobní prací. Ačkoliv toto oznámení bylo pro apoštoly do určité míry zklamáním, přesto viděli, alespoň částečně, Ježíšův důvod takto začít hlásat království a vydali se na cestu v dobrém rozpoložení a s přesvědčivým nadšením. Vyslal je ve dvojicích, Jakub a Jan šli do Keresy, Ondřej a Petr do Kafarnaumu, zatímco Filip a Natanael šli do Tarichei.

138:1.2 (1538.4) Před zahájením této první dvoutýdenní služby jim Ježíš oznámil, že se chystá vybrat dvanáct apoštolů pro pokračování díla království až on opustí tento svět a pověřil je, aby každý z nich, vybral jednoho člověka z prvních jeho konvertitů pro plánovaný sbor apoštolů. Jan se zeptal: „Ale, Učiteli, když přijde těchto šest mužů mezi nás, budou se na všem podílet stejně s námi, kteří jsou s tebou od Jordánu a naslouchali všemu tvému učení v přípravě na tuto činnost, naši první práci pro království?“ A Ježíš odpověděl: „Ano, Jane, ti muži, které vy vyberete, se stanou vašimi rovnocennými

partnery a vy je naučíte všechno, co se týká království, jak jsem to já naučil vás.“ Po těchto slovech je Ježíš opustil.

^{138:1.3 (1539.1)} Šestice se nerozešla za svojí prací hned, ale až si vyměnili mnoho názorů v diskuzi o Ježíšově pověření, že by každý z nich měl vybrat nového apoštola. Nakonec převládla rada Ondřeje a rozešli se za svými úkoly. Ondřej v podstatě řekl: „Učitel má pravdu, je nás velmi málo, abychom obsáhli tuto práci. Je zapotřebí více učitelů a Učitel nám projevil obrovskou důvěru, jelikož nám svěřil výběr těchto šesti nových apoštolů.“ Toto ráno, když se rozcházeli za svojí prací, byla v každém srdci ukryta troška tísně. Věděli, že budou Ježíše postrádat a kromě strachu a nejistoty si způsob uvedení království nebeského představovali jinak.

^{138:1.4 (1539.2)} Bylo dohodnuto, že šestice apoštolů bude pracovat po dobu dvou týdnů, po kterých se potom vrátí do domu Zebedea na poradu. Mezitím Ježíš odešel do Nazaretu navštívit Josefa a Šimona a další členy své rodiny, žijících v blízkém okolí. Ježíš udělal všechno lidsky možné, v souladu se svojí oddaností vykonávat vůli svého Otce, aby si udržel důvěru a náklonnost své rodiny. V této věci plně splnil svoji povinnost a ještě mnohem víc.

^{138:1.5 (1539.3)} Zatímco apoštolé byli na cestách se svým posláním, Ježíš hodně myslel na Jana, který byl ve vězení. Měl velké pokušení použít své potenciální schopnosti a osvobodit ho, ale rozhodl se „čekat na vůli Otce.“

2. Vybraná šestice

138:2.1 (1539.4) První misionářská cesta šestice apoštolů byla nesmírně úspěšná. Každý z nich objevil významnou hodnotu přímého a osobního kontaktu s lidmi. Vrátili se k Ježíši s tím, že si mnohem více uvědomovali to, že přece jenom náboženství je čistě a naprosto záležitostí osobní zkušenosti. Začali pociťovat jak obyčejní lidé jsou lační uslyšet slova náboženské útěchy a duchovního povzbuzení. Když se shromáždili kolem Ježíše, všichni chtěli mluvit najednou, ale Ondřej vzal na sebe odpovědnost vedoucího a přivolával jednoho po druhém, aby přednesli svá formální hlášení Učiteli a představili šestici kandidátů na nové apoštoly.

138:2.2 (1539.5) Když každý z apoštolů představil svoji volbu pro nové apoštolství, Ježíš vyzval všechny ostatní, aby pro nové kandidáty hlasovali; tak všech šest nových apoštolů bylo oficiálně přijato všemi šesti staršími apoštoly. Potom Ježíš oznámil, aby všichni společně navštívili tyto kandidáty a povolali je do služby.

138:2.3 (1539.6) Noví vybraní apoštolové byli:

138:2.4 (1539.7) 1. Matouš Levi, výběrčí cla z Kafarnaumu, jehož úřad se nacházel na východě města, blízko hranic s Batanou. Byl vybrán Ondřejem.

138:2.5 (1539.8) 2. Tomáš Didymos, rybář z Tarichei a svého času tesař a kameník v Gadaře. Byl vybrán Filipem.

138:2.6 (1539.9) 3. Jakub Alfeus, rybář a farmář z Keresy, vybraný Jakubem Zebedeem.

^{138:2.7 (1539.10)} 4. Juda Alfeus, dvojče bratra Jakuba Alfea, také rybář, byl vybrán Janem Zebedeem.

^{138:2.8 (1540.1)} 5. Šimon Zélóta, byl vysokým úředníkem v patriotické organizaci Zélótů. Vzdal se svého postavení, aby se připojil k apoštolům Ježíše. Předtím, než se přidal k Zélótům, býval obchodníkem. Byl vybrán Petrem.

^{138:2.9 (1540.2)} 6. Jidáš Iškariotský byl jediným synem bohatých židovských rodičů, žijících v Jerichu. Když se stal učedníkem Jana Křtitele, jeho rodiče ho zavrhli. Hledal práci v těchto oblastech, když ho našli apoštolé Ježíše a hlavně kvůli jeho zkušenostem se spravováním peněz ho Natanael přivedl do jejich řad. Jidáš Iškariotský byl jediným Judeanem mezi dvanácti apoštoly.

^{138:2.10 (1540.3)} Ježíš strávil s šestici apoštolů celý den, odpovídal na jejich otázky a naslouchal jejich podrobným zprávám, protože měli spoustu zajímavých a užitečných poznatků, které chtěli vypravovat. Nyní viděli moudrost Učitelova plánu, když je poslal pracovat zdrženlivým a osobním způsobem předtím, než zahájí mnohem náročnější veřejnou činnost.

3. Povolání Matouše a Šimona

^{138:3.1 (1540.4)} Následující den se Ježíš a šest apoštolů vypravili za Matoušem, výběrčím cla. Matouš je očekával a do jejich příchodu udělal účetní vyrovnání a byl připraven předat svůj úřad svému bratrovi. Když přišli k celnici, Ondřej vystoupil vpřed společně s Ježíšem, který, hledíc do tváře Matouše, řekl: „Následuj mě.“ A on vstal a vešel s Ježíšem a apoštoly do domu.

138:3.2 (1540.5) Matouš řekl Ježíšovi při hostině, kterou připravil na tento večer, protože to bylo jeho přání udělat takovou večeři pro svoji rodinu a své přátele, zdali by Ježíš souhlasil být čestným hostem. A Ježíš mu přikývl na souhlas. Petr vzal Matouše stranou a řekl mu, že vyzval nějakého Šimona, aby se připojil k apoštolům a chtěl by ho pozvat také na tuto hostinu, s čímž Matouš souhlasil.

138:3.3 (1540.6) Po obědě v domě Matouše šli všichni s Petrem k Šimonovi Zélótovi, kterého našli v jeho úřadě a který byl nyní řízen jeho synovcem. Když Petr přivedl Ježíše k Šimonovi, Učitel pozdravil tohoto zapáleného patriota a jenom řekl: „Následuj mě.“

138:3.4 (1540.7) Potom se všichni vrátili do domu Matouše, kde hlavně hovořili o politice a náboženství až do večere. Rodina Leviových měla dlouhou historii v obchodě a s vybíráním daní; proto mnoho Matoušem pozvaných hostů na tuto hostinu by farizejové mohli nazývat „vyděrači a hříšníky.“

138:3.5 (1540.8) V těch časech bylo při takových hostinách zvykem, když byla poctěna návštěvou významného člověka, že všichni lidé, kteří měli o to zájem, postávali kolem hodovní síně a pozorovali hosty při jídle a naslouchali rozhovorům a projevům čestných hostů. Proto většina farizejů z Kafarnaumu byla přítomna u této večere, aby viděli Ježíše při tomto nebývalém společenském setkání.

138:3.6 (1540.9) V průběhu večere narůstalo veselí hostů a každý se dobře bavil a všichni se těšili na to, až přihlížející farizejové začnou kritizovat Ježíše za jeho účast na takové povrchní a lehkomyšlné zábavě. Později večer, když se pronášely projevy,

se jeden ze zaujatějších farizejů obrátil na Petra a kritizoval Ježíšovo chování slovy: „Jak se odvažujete učit, že tento člověk je čestný, když večeří s vyděrači a hříšníky a tak svoji přítomností v tomto prostředí schvaluje takovou lehkomyšlnou zábavu.“ Petr pošeptal tuto kritiku Ježíšovi ještě předtím, než vystoupil, aby požehnal tomuto shromáždění. Ježíš začal svoji řeč se slovy: „Dnes večer jsme sem přišli, abychom přivítali Matouše a Šimona do našeho společenství. Jsem rád, že mohu být svědkem vaší veselosti a dobré společenské nálady, ale měli byste se radovat ještě více, protože mnoho z vás nalezne vstup do přicházejícího království, kde se budete mnohem bohatěji radovat z dobrých věcí království nebeského. A vám, kteří mě ve svých srdcích kritizujete za to, že jsem se přišel radovat se svými přáteli, dovolte mně říci, že jsem přišel, abych hlásal radost společensky utlačovaným a duchovní svobodu morálním otrokům. Musím vám připomínat, že lékaře nepotřebují ti zdraví, ale ti nemocní? Přišel jsem povolát ne ty čestné, ale hříšníky.“

138:3.7 (1541.1) A byl to vskutku zvláštní pohled pro všechny židy; vidět člověka čestného charakteru a ušlechtilých myšlenek, družícího se otevřeně a vesele s prostým lidem, dokonce s bezbožným a požitkářským davem vyděračů a údajných hříšníků. Šimon Zélóta si přál pronést řeč na tomto setkání v domě Matouše, ale protože Ondřej věděl, že Ježíš nechtěl, aby přicházející království bylo spojováno s hnutím zélótů, přesvědčil ho, aby se zdržel jakýkoliv poznámek na veřejnosti.

138:3.8 (1541.2) Ježíš a apoštolové zůstali na noc v domě Matouše a když se lidé rozešli do svých domovů, všichni mluvili pouze o jedné věci—o laskavosti a přátelství Ježíše.

4. Povolání dvojčat

^{138:4.1 (1541.3)} Ráno všech devět odplulo lodí do Keresy, aby formálně povolali další dva apoštoly, Jakuba a Judu, dvojčata, syny Alfea, které vybrali Jakub a Jan Zebedeovi. Dvojčata-rybáři očekávali příchod Ježíše a jeho apoštolů a proto na ně čekali na břehu. Jakub Zebedeus představil Učitele keresským rybářům a Ježíš, hledíc upřeně na ně, kývnul hlavou a řekl: „Následujte mě.“

^{138:4.2 (1541.4)} V to odpoledne, které strávili společně, jim Ježíš podrobně vysvětlil důvod jeho návštěvy na slavnostní večeři a své vysvětlení zakončil slovy: „Všichni lidé jsou moji bratři. Můj nebeský Otec nepohrdá žádným pozemským tvorem. Království nebeské je otevřeno všem mužům a ženám. Žádný člověk nemá právo zavřít dveře milosrdenství před jakoukoliv hladovou duší, která se snaží vstoupit do království. Budeme sedět u jídla se všemi, kdo chtějí slyšet o království. Když se náš nebeský Otec dívá dolů na lidi, vidí je všechny stejně. Proto neodmítejte rozdělit se o chléb s farizejem či hříšníkem, saduceem či výběrčím daní, Římanem či židem, bohatým či chudým, svobodným či otrokem. Dveře království jsou otevřeny dokořán všem těm, kdo touží poznat pravdu a nalézt Boha.“

^{138:4.3 (1541.5)} V ten večer, u prosté večeře v domě Alfea, byli bratři-dvojčata přijati do apoštolské rodiny. Později večer Ježíš svým apoštolům udělal první přednášku na téma původu, podstaty a osudu nečistých duchů, ale oni nedokázali pochopit smysl toho, co jim řekl. Zjistili, že bylo pro ně velmi snadné milovat a obdivovat Ježíše, ale velmi obtížné porozumět mnohým jeho učení.

138:4.4 (1542.1) Po nočním odpočinku celá skupina, nyní již jedenáctičlenná, odplula na lodi do Tarichei.

5. Povolání Tomáše a Jidáše

138:5.1 (1542.2) Rybář Tomáš a poutník Jidáš se setkali s Ježíšem a apoštoly u přístavu rybářských lodí v Tarichei a Tomáš je všechny odvedl do svého nedalekého domu. Tady Filip představil Tomáše jako svého kandidáta na apoštolství a Natanael představil Jidáše Iškariotského, Judeana, jako člověka hodného stejné pocty. Ježíš se podíval na Tomáše a řekl: „Tomáši, chybí ti víra; nicméně tě přijímám. Následuj mě.“ Jidáši Iškariotskému Učitel řekl: „Jidáši, my všichni jsme jedno tělo a přijímám tě mezi nás, ale modlím se, abys zůstal vždy věrný svým galilejským bratrům. Následuj mě.“

138:5.2 (1542.3) Po krátkém odpočinku a občerstvení se Ježíš s dvanácti apoštoly vzdálil, aby se s nimi pomodlil a poučil je o podstatě a působení Svatého Ducha, ale opět z velké části nedokázali pochopit význam těchto nádherných pravd, které se je snažil naučit. Jeden pochopil jeden smysl a druhý rozuměl jinému, ale žádný z nich nebyl schopen obsáhnout celé jeho učení. Neustále dělali chybu v tom, že se snažili umístit Ježíšovo nové evangelium do svých starých forem náboženské víry. Nedokázali pochopit, že Ježíš přišel hlásat nové evangelium spasení a vytvořit novou cestu nalezení Boha; nechápali, že on je novým odhalením nebeského Otce.

138:5.3 (1542.4) Následujícího dne odešel Ježíš zcela sám od svých dvanácti apoštolů, protože chtěl, aby se spolu seznámili a aby o samotě mohli diskutovat o tom, co je učil. Učitel se vrátil k večeři a po ní jim povídal o službě serafů a někteří z apoštolů

pochopti toto jeho učení. Potom šli spát a na druhý den odpluli do Kafarnaumu.

^{138:5.4 (1542.5)} Zebedeus a Salome se odstěhovali ke svému synovi Davidovi, aby uvolnili svůj velký dům pro Ježíše a jeho dvanáct apoštolů. Tam Ježíš strávil se svými vybranými posly klidnou sobotu; podrobně jim vysvětlil plány pro hlásání království a důkladně jim objasnil důležitost vyvarování se jakýchkoliv střetů s civilními orgány, řekl jim: „Jestli je nutno pokárat civilní vládce, nechte tento úkol pro mne. Dbejte, abyste veřejně neodsuzovali císaře, nebo jeho služebnictvo.“ Tento samý večer Jidáš Iškariotský vzal Ježíše stranou, aby se ho zeptal, proč se nic nedělá pro osvobození Jana z vězení. A Jidáš nebyl s postojem Ježíše úplně spokojen.

6. Týden intenzivní přípravy

^{138:6.1 (1542.6)} Následující týden byl věnován intenzivní výuce. Každodenně byl každý z šesti nových apoštolů v rukou svého příslušného navrhovatele, který ho důkladně informoval o všem, co se naučili a poznali při přípravě na práci pro království. V zájmu nové šestice je starší apoštolové pečlivě seznámili s učením Ježíše, které jim předal do této chvíle. Večer se vždy všichni shromáždili v zahradě Zebedea, kde Ježíš pokračoval ve svém učení.

^{138:6.2 (1542.7)} A bylo to právě v této době, kdy Ježíš zavedl ve středu den klidu a odpočinku. A tento program odpočinku jeden den v týdnu dodržovali po celou zbývající dobu jeho materiálního života. Stalo se to pro ně obecným pravidlem, že nikdy nevykonávali své obvyklé činnosti ve středu. V takový den Ježíš zpravidla od nich odešel se slovy: „Děti moje,

udělejte si den rozptýlení. Odpočínáte si od namáhavé práce pro království a užijte si odpočinku, popřípadě se vraťte ke svým bývalým povoláním, nebo objevujte nové způsoby aktivního oddechu.“ Přestože Ježíš v tomto období svého pozemského života vlastně nepotřeboval tento den odpočinku, zavedl tento program, protože věděl, že je to velmi prospěšné pro jeho lidské spolupracovníky. Ježíš byl instruktorem—Učitelem; jeho spolupracovníci byli jeho žáci—učedníci.

138:6.3 (1543.1) Ježíš se snažil svým apoštolům vysvětlit rozdíl mezi jeho učením a jeho životem mezi nimi a učením, které se později může objevit o něm. Ježíš řekl: „Moje království a evangelium tohoto království budou břemenem vašeho poselství. Nenechejte se svést do kázání o mně a o mém učení. Hlásejte evangelium království a popisujte mé odhalení nebeského Otce, ale nenechejte se zavést na vedlejší cesty vytvářením legend a vytvořením kultu, spojených s mojí vírou a učením o mé víře a mém učení. Ale oni opět nepochopili, proč tak mluví a žádný z nich neměl odvahu se ho zeptat, proč je tak učí.

138:6.4 (1543.2) V tomto počátečním učení se Ježíš snažil vyhnout sporům se svými apoštoly pokud to jen bylo možné, kromě otázek, týkajících se nesprávných představ o jeho nebeském Otci. Ve všech takových situacích Ježíš nikdy neváhal opravit mylné názory. V Ježíšově životě po křtu na Urantii byl pouze jeden motiv—lepší a pravdivější odhalení jeho Rajského Otce; on byl průkopníkem nové a lepší cesty k Bohu, cesty víry a lásky. Neustále apoštoly nabádal: „Hledejte hříšníky a skleslé na duchu, povzbuzujte bázlivé.“

138:6.5 (1543.3) Ježíš dokonale rozuměl daným poměrům; měl neomezenou moc, kterou mohl použít na podporu své mise, ale byl naprosto spokojen s prostředky a osobnostmi, které by většina lidí považovala za nedostačující a dívala by se na ně jako na nevýznamné. Vykonával misi s nesmírně vzrušujícími možnostmi, ale trval na konání díla svého Otce tím nejklidnějším a nejméně dramatickým způsobem; svědomitě se vyhýbal jakémukoliv projevu moci. A nyní měl v úmyslu pracovat v tichosti, alespoň po dobu několika měsíců, se svými dvanácti apoštoly v okolí Galilejského moře.

7. Další zklamání

138:7.1 (1543.4) Ježíš plánoval poklidnou pětiměsíční misionářskou výpravu, zaměřenou na osobní práci. Apoštolům neřekl o jakou dobu se jedná; ti pracovali týden po týdnu. A brzy ráno prvního dne v týdnu, když se chystal s tímto plánem seznámit svých dvanáct apoštolů, Šimon Petr, Jakub Zebedeus a Jidáš Iškariotský za ním přišli, aby si s ním důvěrně pohovořili. Odvedli Ježíše stranou a Petr se odvážně zeptal: „My jsme přišli na pokyn našich druhů, abychom se zeptali, zdali již není čas zralý na vstup do království. A prohlásíš království v Kafarnaumu, anebo půjdeme do Jerusalemu? A kdy se dozvíme, každý z nás, jaké místo budeme u tebe zastávat při ustanovení království....“ a Petr se chystal položit další otázku, ale Ježíš zvedl káravě svoji ruku a zastavil ho. Pokynul ostatním, nedaleko stojícím, apoštolům, aby se k nim připojili a řekl: „Moje malé děti, jak dlouho vám to budu říkat! Nevysvětlil jsem vám jasně, že moje království není z tohoto světa? Mnohokrát jsem vám říkal, že jsem nepřišel proto, abych usedl na trůn Davida a jak to, že vy se nyní ptáte, jaké místo každý z vás bude zastávat v království Otce? Nejste schopni

pochopit, že jsem vás povolal jako vyslance duchovního království? Nechápete, že brzy, velmi brzy, mně budete zastupovat ve světě a v hlásání království tak, jako já nyní zastupuji mého Otce, který je na nebesích? Je možné, že jsem si vás vybral a vyučil jako posly království a přesto nechápete podstatu a význam tohoto přicházejícího království božské dokonalosti v srdcích lidí? Přátelé moji, naslouchejte mě ještě jednou. Vypuďte ze svých myslí tu představu, že mé království je panování moci, nebo vládou slávy. Je pravda, že všechna moc na nebi a na zemi bude brzy dána do mých rukou, ale není to vůle Otce, abychom tento božský dar použili pro naši slávu v této epoše. V další epoše budete opravdu se mnou sdílet moc a slávu, ale nyní máme povinnost podřídit se vůli Otce a v pokorné poslušnosti vykonávat jeho příkazy na zemi.“

138:7.2 (1544.1) Znovu byli jeho spolupracovníci šokováni, omráčeni. Ježíš je poslal ve dvojicích se pomodlit a požádal je, aby se k němu vrátili v poledne. Toto kritické ráno se každý z nich snažil nalézt Boha a každý měl snahu povzbudit a posílit toho druhého. Pak se vrátili k Ježíši, jak je o to požádal.

138:7.3 (1544.2) Ježíš jim potom vyprávěl o příchodu Jana, křtu v Jordánu, svatební hostině v Káně, nedávném výběru šesti apoštolů a odvoláním svých vlastních bratrů v těle z jejich středu a varoval je, že nepřátelé království se budou snažit i je odlákat z cesty pravdy. Po tomto krátkém, ale vážném proslovu, všichni apoštolové vstali, pod Petrovým velením, a prohlásili svoji věčnou oddanost svému Učiteli a slíbili neotřesitelnou věrnost království a Tomáš to vyjádřil slovy: „slibuji oddanost tomuto přicházejícímu království bez ohledu

na to, co to je a i když tomu nebudu plně rozumět.“ Oni všichni oddaně věřili v Ježíše, třebaže ne úplně rozuměli jeho učení.

^{138:7.4 (1544.3)} Ježíš se jich potom zeptal, kolik mají mezi sebou celkem peněz; také se jejich zeptal, jaká opatření udělali pro své rodiny. Když se ukázalo, že mají prostředky, které jim všem vystačí sotva na dva týdny, Ježíš řekl: „To není vůle mého Otce, abychom začínali naši práci takovým způsobem. Zůstaneme tady u moře dva týdny a budeme rybařit, nebo dělat cokoli jiného a během té doby, pod vedením prvního vybraného apoštola Ondřeje se zařídíte tak, abyste měli zajištěno vše potřebné pro vaši budoucí práci, a to jak pro současnou osobní službu, tak i pro pozdější dobu, kdy vám nařídím kázat evangelium a učit věřící.“ Všechny tato slova velmi rozradostnila; to byla první jednoznačná a jasná informace, že Ježíš se později chystá přejít k agresivnějšímu a ambicióznějšímu způsobu práce na veřejnosti.

^{138:7.5 (1544.4)} Zbytek dne apoštolové věnovali zdokonalování své organizace a přípravou lodí a sítí pro zítřejší rybolov, protože se všichni rozhodli, že zde zůstanou a budou rybařit; většina z nich se předtím rybařením živila a také Ježíš byl zkušeným lodníkem a rybářem. Mnoho z loďek, které používali v následujících několika letech, bylo postaveno jeho vlastníma rukama. A byly to dobré a spolehlivé čluny.

^{138:7.6 (1544.5)} Ježíš jim přikázal, aby se rybaření věnovali dva týdny a doplnil: „A potom půjdete, abyste se stali rybáři lidí.“ Rybařili ve třech skupinách a každý večer Ježíš vyplouval s jinou skupinou. A jak si přítomnost Ježíše užívali! On byl dobrým rybářem, veselým společníkem a oduševňujícím přítelem; čím déle s ním pracovali, tím více ho milovali.

Jednoho dne Matouš řekl: „Čím více poznáváte některé lidi, tím méně je máte rádi, ale pokud jde o tohoto člověka, tak čím méně mu rozumím, tím více ho miluji.“

138:7.7 (1545.1) Tento plán pokračoval po dobu více než pěti měsíců; dva týdny rybaření a dva týdny osobní práce pro království. To trvalo až do konce tohoto, 26. roku n.l., dokud neskončilo mimořádné pronásledování, zaměřené na učedníky Jana po jeho uvěznění.

8. První práce dvanácti apoštolů

138:8.1 (1545.2) Po prodeji dvoutýdenního úlovku ryb, Jidáš Iškariotský, který byl zvolen za pokladníka apoštolů, rozdělil apoštolské peníze na šest stejných dílů s tím, že finanční prostředky na podporu závislých rodin již byly zajištěny. A potom, uprostřed srpna v roce 26 n.l. se vydali ve dvojicích do oblastí, které jim určil Ondřej. První dva týdny šel Ježíš s Ondřejem a Petrem, druhé dva týdny s Jakubem a Janem a pak postupně s ostatními dvojicemi jak byly vybrány. Tímto způsobem mohl vyjít minimálně jednou s každou dvojicí předtím, než si je svolal před začátkem jejich veřejné služby.

138:8.2 (1545.3) Ježíš je učil kázat odpuštění hříchů skrze víru v Boha bez vykoupení či přinášení obětí a o tom, že nebeský Bůh miluje všechny své děti stejnou věčnou láskou. Prikázal svým apoštolům, aby se zdrželi diskuzí o:

138:8.3 (1545.4) 1. Práci a uvěznění Jana Křtitele.

138:8.4 (1545.5) 2. Hlasu při křtu. Ježíš jim řekl: „Pouze ti, kdo hlas slyšeli, se mohou o něm zmínit. Mluvte jenom o tom, co jste slyšeli ode mne; nemluvte o tom, co se povídá.“

138:8.5 (1545.6) 3. Proměně vody ve víno v Káně. Ježíš jim důrazně přikázal: „Nikomu neříkejte o proměně vody a víno.“

138:8.6 (1545.7) Všichni prožili velmi příjemně těchto pět až šest měsíců, během kterých dva týdny pracovali střídavě jako rybáři, čímž si vydělali dost peněz na další dva týdny, kdy vykonávali misionářskou činnost pro království.

138:8.7 (1545.8) Prostý lid obdivoval učení a službu Ježíše a jeho apoštolů. Rabíni odedávna učili židy, že nevzdělaný člověk nemůže být zbožným a čestným. Ale apoštolové Ježíše byli zbožní a čestní; i když žili ve šťastné nevědomosti o většině učení rabínů a nahromaděné moudrosti světa.

138:8.8 (1545.9) Ježíš objasnil svým apoštolům rozdíl mezi pokáním skrze takzvané dobré skutky, jak to učili židé a změnou vědomí skrze víru—nového zrození—které on vyžadoval jako cenu za přijetí do království. Ježíš učil své apoštoly, že víra je jedinou podmínkou pro vstup do království Otce. Jan je učil „pokání—útěk před přicházejícím hněvem.“ Ježíš učil: „Víra jsou otevřené dveře pro vstoupení do přítomné, dokonalé a věčné lásky Boha.“ Ježíš nemluvil jako prorok, který přišel hlásat slovo Boží. Zdálo se, že nemluví o sobě jako o někom, kdo má moc. Ježíš se snažil odvrátit jejich mysli od očekávání zázraků ke hledání pravé a osobní zkušenosti v uspokojení a jistotě, pramenící z přebývajícího v člověku Božího ducha lásky a spasitelné milosti.

138:8.9 (1545.10) Apoštolové brzy poznali, že Učitel projevuje hlubokou úctu a účastné porozumění pro každého člověka, se kterým se setká a nesmírně na ně působilo to, jak stejně a spravedlivě se chová ke všem těm rozličným mužům, ženám a

dětem. Dokázal přerušit řeč uprostřed vážné rozpravy, aby vyšel na cestu říci několik povzbudivých slov procházející ženě, zatížené materiálním a duševním břemenem. Přerušil důležitou poradu se svými apoštoly, aby se spřátelil s rušícím dítětem. Nic se nezdálo tak důležité pro Ježíše, jako individuální člověk, který se náhodou octl v jeho přímé přítomnosti. On byl vůdcem a učitelem, ale byl mnohem víc—byl také přítelem a bližním, pozorným druhem.

138:8.10 (1546.1) Ačkoliv se Ježíšovo učení na veřejnosti skládalo hlavně z podobenství a krátkých projevů, své apoštoly neustále učil pomocí otázek a odpovědí. V době svých pozdějších veřejných projevů se vždy na chvíli odmlčel a zamyslel než odpověděl na upřímnou otázku.

138:8.11 (1546.2) Apoštolové byli zpočátku pohoršeni Ježíšovým přístupem k ženám, ale brzy si na to zvykli; vysvětlil jim jasně, že v království mají ženy stejná práva jako muži.

9. Pět měsíců zkoušek

138:9.1 (1546.3) Toto poněkud monotónní období střídavého rybaření a osobní práce na veřejnosti se ukázalo být vysilující zkušeností pro dvanáct apoštolů, ale tuto zkoušku vydrželi. Navzdory veškerému jejich reptání, pochybnostem a chvilkovým nespokojenostem zůstali věrni svým slibům oddanosti a věrnosti Učiteli. Byl to právě jejich osobní vztah s Ježíšem v průběhu těchto zkoušejících měsíců, během kterých si ho oblíbili natolik, že všichni (kromě Jidáše Iškariotského) mu zůstali oddáni a věrni i v těžkých chvílích jeho uvěznění, soudu a ukřižování. Upřímní lidé nemohli jednoduše jen tak opustit váženého učitele, který s nimi žil a byl jim tak blízký a věnoval

se jim tak jako Ježíš. Během těch těžkých hodin Učitelovy smrti byly všechny rozdílné úvahy, názory a logika v srdcích těchto apoštolů vytěsněny pouze jednou výjimečnou lidskou emocí—pocitem nejvyšší oddanosti příteli. Těchto pět měsíců práce s Ježíšem přivedlo každého apoštola k tomu, že ho považoval za nejlepšího přítele na celém světě. A bylo to právě toto lidské cítění a ne jeho nádherné učení či zázračné skutky, které je udrželo pospolu až do zmrtvýchvstání a obnovení hlásání evangelia království.

138:9.2 (1546.4) Těchto pět měsíců tiché práce nebylo velkou zkouškou pouze pro apoštoly, kterou zvládli, ale toto období zdánlivé nečinnosti na veřejnosti bylo také těžkým testem pro rodinu Ježíše. V době, kdy byl Ježíš připraven zahájit svoji veřejnou práci, jeho celá rodina (s výjimkou Rút) ho prakticky opustila. Pouze několikrát se s ním pokusili navázat další kontakt, ale to jen proto, aby ho přemluvili k návratu k nim domů, protože již téměř uvěřili tomu, že je pomatený. Oni prostě nedokázali pochopit jeho filozofii, ani porozumět jeho učení; to všechno bylo příliš mnoho pro jeho blízké příbuzné.

138:9.3 (1546.5) Apoštolové vykonávali svoji osobní práci v Kafarnaumu, Betsaidě, Julii, Chorazinu, Gerase, Hipposu, Magdale, Káně, Betlému Galilejském, Jotopatě, Rámě, Zefatu, Giscale, Gadaře a Abile. Kromě těchto měst pracovali v mnoha vesnicích a také ve volné přírodě. Těchto dvanáct apoštolů připravilo ke konci tohoto období náležité plány na zajištění svých jednotlivých rodin. Většina apoštolů byla ženatá, někteří měli několik dětí, ale udělali taková opatření pro podporu svých rodinných příslušníků, s malou pomocí z apoštolského

fondy, aby mohli veškerou svoji energii věnovat dílu Učitele, aniž by měli starost o finanční zajištění svých rodin.

10. Organizace dvanácti apoštolů

138:10.1 (1547.1) Již na samém počátku apoštolové vytvořili následující organizační systém:

138:10.2 (1547.2) 1. Ondřej, první vybraný apoštol, byl jmenován vedoucím a hlavním vůdcem dvanácti apoštolů.

138:10.3 (1547.3) 2. Petr, Jakub a Jan byli ustanoveni osobními průvodci Ježíše. Měli za úkol se o něho starat ve dne v noci, zajišťovat jeho fyzické a jiné potřeby a doprovázet ho při jeho nočních bděních, kdy se modlil a záhadně komunikoval se svým nebeským Otcem.

138:10.4 (1547.4) 3. Filip se stal hospodářským správcem skupiny. Jeho povinností bylo zajišťovat jídlo a dbát na to, aby návštěvníci a někdy také i davy posluchačů měli co jíst.

138:10.5 (1547.5) 4. Natanael se staral o potřeby rodin dvanácti apoštolů. Pravidelně dostával zprávy o potřebách každé apoštolské rodiny a každý týden požádal Jidáše, pokladníka, o zaslání peněz těm potřebným.

138:10.6 (1547.6) 5. Matouš byl finančním agentem apoštolského sboru. Měl za povinnost sledovat vyrovnanost rozpočtu, aby pokladnice byla plná. Jestliže by se nedostávaly prostředky na jejich podporu, jestliže by nepřišly dary na jejich další činnost, Matouš byl zplnomocněn přikázat apoštolům vrátit se na čas zpět ke svým sítím. Ale k tomu nikdy nedošlo poté, kdy zahájili

svoji veřejnou práci; on měl vždy u pokladníka dostatek finančních prostředků pro financování jejich aktivit.

138:10.7 (1547.7) 6. Tomáš připravoval jejich cestovní plány. Zodpovídal za zajišťování ubytování a výběr míst pro učení a kázání tak, aby jejich cestovní program probíhal hladce a účinně.

138:10.8 (1547.8) 7. Jakub a Juda, dvojčata a synové Alfea, měli za úkol starat se o davy lidí. Jejich povinností bylo zajistit dostatečný počet pomocných uvaděčů, aby jim pomáhali udržovat pořádek mezi zástupy lidí během kázání.

138:10.9 (1547.9) 8. Šimon Zélóta by pověřen zajišťováním odpočinku a volného času. Zajišťoval středeční aktivity a snažil se také zajistit každodenně několik hodin odpočinku a rozptýlení.

138:10.10 (1547.10) 9. Jidáš Iškariotský byl jmenován pokladníkem. Nosil váček s penězi. Platil všechny výlohy a vedl účetní knihu. Předkládal Matoušovi předběžný rozpočet na každý týden a také podával týdenní hlášení Ondřejovi. Jidáš vyplácel peníze na základě pověření Ondřeje.

138:10.11 (1547.11) Tímto způsobem fungovalo dvanáct apoštolů od samého počátku až do doby reorganizace, která byla vynucena zradou Jidáše. Učitel a jeho učedníci-apoštolové pokračovali ve svém jednoduchém programu do neděle, 12. ledna, roku 27 n.l., kdy si je Ježíš svolal a oficiálně je prohlásil za vyslance království a kazatele jeho radostných poselství. A brzy poté se začali připravovat na cestu do Jerusalemu a Judeji, aby tam zahájili svůj první cyklus veřejného kázání.

Kapitola 139

Dvanáct apoštolů

^{139:0.1 (1548.1)} VÝMLUVNÝM svědectvím krásy a spravedlnosti Ježíšova pozemského života je skutečnost, že ačkoliv opakovaně ničil naděje svých apoštolů a roztrhal na kusy každou jejich ambici na osobní povýšení, pouze jeden z nich ho opustil.

^{139:0.2 (1548.2)} Apoštolové se naučili od Ježíše o královstvím nebeském a Ježíš se hodně od nich naučil o království lidí, lidské podstatě, jaká existovala na Urantii a na jiných evolučních světech času a prostoru. Těchto dvanáct mužů představovalo různé typy lidské povahy a nebyli si podobní ani vzděláním. V žilách mnohých z těchto galilejských rybářů kolovalo mnoho nežidovské krve v důsledku násilného obrácení pohanské populace Galileje na židovskou víru před sto lety.

^{139:0.3 (1548.3)} Bylo by chybou z vaší strany považovat apoštoly za úplné nevzdělance a neučené lidi. Všichni z nich, kromě Alfeusových dvojčat, vystudovali synagogální školy, velmi dokonale znali hebrejské posvátné spisy a měli dobrou znalost o aktuálním dění v té době. Sedm z nich vystudovalo synagogální školy v Kafarnaumu a v celé Galileji nebylo lepších židovských škol.

^{139:0.4 (1548.4)} Když vaše písemná svědectví hovoří o těchto poslech jako o „nevzdělaných a neučených“ lidech, znamená to jenom to, že to byli prostí lidé, nevzdělaní v tradici rabínů a nevyučení metodám rabínského výkladu Písma. Neměli takzvané vyšší vzdělání. V současné době by byli určitě považováni za

nevzdělané a v některých kruzích společnosti za nekulturní. Jedna věc je jistá: ne všichni prošli stejným strnulým a stereotypním vzdělávacím systémem. Od jinošských let se každý z nich učil žít svým vlastním způsobem.

1. Ondřej, první povoláný

^{139:1.1 (1548.5)} Ondřej, vůdce apoštolského sboru království, se narodil v Kafarnaumu. Byl nejstarší z pěti dětí—on, jeho bratr Šimon a tři sestry. Jeho otec, v tu dobu již nežil, byl obchodním partnerem Zebedea v obchodování se sušenými rybami v Betsaidě, rybářským přístavem Kafarnaumu. Když se stal apoštolem tak nebyl ženatý a bydlel v rodině svého ženatého bratra Šimona Petra. Oba byli rybáři a partneři Jakuba a Jana, synů Zebedea.

^{139:1.2 (1548.6)} V roce 26 n.l., kdy byl povolán jako apoštol, bylo Ondřejovi 33 let a byl tak o celý rok starší než Ježíš a nejstarší z apoštolů. Pocházel ze skvělého rodu s řadou výjimečných předků a byl nejschopnějším z dvanácti apoštolů. Svým druhům se vyrovnal téměř ve všech schopnostech, kromě řečnického umění. Ježíš nikdy Ondřejovi nedal přezdívku, přátelské oslovení. Ale, tak jak apoštolové brzy začali oslovovat Ježíše Učiteli, tak podobně začali Ondřejovi říkat jménem, odpovídající slovu „Šéf“.

^{139:1.3 (1549.1)} Ondřej byl dobrým organizátorem, ale ještě lepším administrátorem. Patřil do vnitřního kruhu čtyř apoštolů, ale jeho jmenování Ježíšem jako hlavy apoštolské skupiny znamenalo, že musel být se svými druhy i v době, kdy ti tři měli důvěrné rozhovory s Učitelem. Až do samého konce zůstal Ondřej vůdcem apoštolského sboru.

^{139:1.4 (1549.2)} Přestože Ondřej nebyl nikdy úspěšným kazatelem, byl úspěšným osobitým pracantem a protože byl průkopnickým misionářem v tom smyslu, že byl prvním povoláním apoštolem, ihned přivedl k Ježíšovi svého bratra Šimona, který se potom stal jedním z největších kazatelů království. Ondřej byl hlavním zastáncem Ježíšovy zásady uplatňovat metodu osobní práce jako způsob výcviku dvanácti poslů království.

^{139:1.5 (1549.3)} Zdali Ježíš učil v soukromí apoštoly, nebo kázal zástupům, Ondřej vždy vnímal vše, co se dělo; byl chápavým vůdcem a schopným administrátorem. Učinil okamžité rozhodnutí o každé mu předložené záležitosti a pokud neposoudil daný problém kvůli tomu, že přesahovala oblast jeho autority, tak v takovém případě šel s tou věcí přímo za Ježíšem.

^{139:1.6 (1549.4)} Ondřej a Petr byli svými povahami a vlastnostmi velmi rozdílní, ale musí se jim navždy přiznat to, že spolu náramně vycházeli. Ondřej nikdy nezáviděl Petrovi jeho řečnickou schopnost. Nevidí se často, aby starší člověk typu Ondřeje měl takový ohromný vliv na svého mladšího a talentovaného bratra. Zdálo se, že Ondřej a Petr si nikdy ani v nejmenším nezáviděli schopnosti a úspěchy jeden druhému. Později, večer v den Pentekosté, když především v důsledku energetického a inspirujícího kázání Petra se ke království přidalo dva tisíce duší, řekl Ondřej svému bratrovi: „To bych já nikdy nedokázal, ale jsem rád, že mám bratra, který to dokáže.“ Petr na to odpověděl: „Ale, kdybys mne ty nepřivedl k Učiteli a svým vlivem mne u něho neudržel, nebyl bych tady a neudělal to.“ Ondřej a Petr byli výjimkou pravidla a důkazem

toho, že také bratři mohou žít spolu mírumilovně a úspěšně spolu pracovat.

139:1.7 (1549.5) Po Pentekostě se Petr stal slavným, ale staršímu Ondřejovi nikdy nevadilo, že až do konce svého života byl představován jako „bratr Šimona Petra.“

139:1.8 (1549.6) Ondřej byl ze všech apoštolů nejlepším znalcem lidí. On věděl, že v srdci Jidáše Iškariotského se rodí problém, když žádný z apoštolů nepoznal, že se s jejich pokladníkem něco děje; ale nikomu se o svých obavách nezmínil. Velkou zásluhou Ondřeje pro království byly jeho rady Petrovi, Jakubovi a Janovi, týkající se výběru prvních misionářů, kteří byli vysláni hlásat evangelium a také jeho doporučení těmto prvním vůdcům ohledně organizace administrativních záležitostí království. Ondřej měl velký dar pro odhalování skrytých možností a vloh mladých lidí.

139:1.9 (1549.7) Velmi brzy po nanebevstoupení Ježíše začal Ondřej psát osobní paměti o mnohých projevech a činech svého bývalého Učitele. Po Ondřejově smrti byly udělány opisy tohoto osobního svědectví a volně rozšiřovány mezi prvními učiteli křesťanské církve. Tyto neformální Ondřejovy poznámky byly později upravovány, opravovány, pozměňovány a doplňovány, až vytvořily vcelku souvislé vyprávění o životě Učitele na zemi. Poslední z těchto několika upravených a pozměněných opisů byly zničeny při požáru Alexandrie přibližně sto let od doby, kdy originální rukopis byl napsán prvním z dvanácti apoštolů.

139:1.10 (1550.1) Ondřej byl člověkem jasného vnímání, logického myšlení a pevných rozhodnutích, jehož pevná síla charakteru

spočívala v jeho výjimečné vyrovnanosti. Jeho nevýhodou byl nedostatek zanícení; mnohokrát se stalo, že nedokázal podpořit své druhy uvážlivou pochvalou. A tato zdrženlivost pochválit zasloužené úspěchy svých přátel pocházela z jeho odporu k lichocení a neupřímnosti. Ondřej byl jedním z těch všestranných, vyrovnaných, samorostlých a úspěšných lidí skromného vystupování.

^{139:1.11 (1550.2)} Každý z apoštolů miloval Ježíše, ale je pravdou, že každý z nich byl k němu přitahován kvůli nějakému určitému rysu jeho osobnosti, který měl pro jednotlivého apoštola zvláštní přitažlivost. Ondřej obdivoval Ježíše pro jeho trvalou upřímnost, jeho přirozenou důstojnost. Když lidé poznali Ježíše, měli silný pocit podělit se o něj se svými přáteli; oni skutečně chtěli, aby ho znal celý svět.

^{139:1.12 (1550.3)} Když pozdější pronásledování vyhnalo apoštoly natrvalo z Jerusalemu, Ondřej prošel Arménií, Malou Asií a Makedonií a po přivedení mnoha tisíců lidí do království byl posléze zatčen a ukřižován v Patrasu v Achaji. Trvalo celé dva dny, než tento silný muž vydechl naposledy na kříži a po celou dobu těchto tragických hodin nepřestal působivě svolávat radostnou zprávu o spasitelném nebeském království.

2. Šimon Petr

^{139:2.1 (1550.4)} V době kdy se Šimon připojil k apoštolům mu bylo třicet let. Byl ženatý, měl tři děti a žil v Betsaidě, nedaleko od Kafarnaumu. S nimi žil jeho bratr Ondřej a matka jeho manželky. Jak Petr, tak i Ondřej byli rybářskými partnery synů Zebedea.

^{139:2.2 (1550.5)} Učitel se znal se Šimonem ještě předtím, než mu ho Ondřej představil jako druhého apoštola. Když Ježíš dal Šimonovi jméno Petr, udělal to s úsměvem; měl to být určitý druh přezdívký. Šimon byl znám všem svým přátelům jako nevypočitatelný a impulsivní člověk. Pravda, později Ježíš připojil nový a významný smysl k této náhodně vybrané přezdívkě.

^{139:2.3 (1550.6)} Šimon Petr byl impulsivním člověkem, optimistou. Vyrostl s pocitem dávat volný průchod silným emocím; neustále se dostával do potíží, protože trvale mluvil bez myšlení. Toto bezmyšlenkovité jednání způsobovalo také potíže všem jeho přátelům a spolupracovníkům a bylo příčinou mnoha mírných výtek od jeho Učitele. Jediným důvodem, že Petr se kvůli svému bezmyšlenkovitému mluvení nedostal do ještě větších potíží byl ten, že se velmi brzy naučil probírat většinu svých plánů a záměrů se svým bratrem Ondřejem předtím, než se odvážil je prezentovat veřejně.

^{139:2.4 (1550.7)} Petr byl skvělým řečníkem, výmluvným a dramatickým. Byl také přirozeným a inspirujícím vůdcem lidí, bystrým myslitelem, ale ne hluboce uvažujícím. Pokládal mnoho otázek, více než všichni ostatní apoštolové dohromady a i když většina těchto otázek byla prospěšná a věcná, mnohé z nich byly bezmyšlenkovité a nerozumné. Petr neměl hluboké myšlení, ale dobře věděl co chce. Proto se dokázal rychle rozhodnout a pohotově jednat. Když ostatní uviděli Ježíše na břehu a v úžase o tom hovořili, Petr skočil do vody a plaval na břeh, aby Učitele přivítal.

^{139:2.5 (1551.1)} Tu vlastnost Ježíše, kterou Petr obdivoval nejvíce, byla jeho božská ohleduplnost. Petr se nikdy neunavil

přemýšlením o Ježíšově snášenlivosti. Nikdy nezapomněl přednášku o odpouštění provinilci—ne sedmkrát, ale sedmdesát sedmkrát. Hodně přemýšlel o účincích Učitelova odpouštějícího charakteru během těch tísnivých a skličujících dní bezprostředně po svém bezmyšlenkovitém a nezamýšleném zapření Ježíše na nádvoří velekněze.

^{139:2.6 (1551.2)} Šimon Petr byl zoufale kolísavý; dokázal skočit z jednoho extrému do druhého. Nejdříve odmítl, aby mu Ježíš omyl nohy a potom, když uslyšel odpověď Učitele, naléhavě žadonil, aby mu omyl nejenom nohy, ale i hlavu a ruce. Ale Ježíš dobře věděl, že Petrovy nedostatky pocházely z hlavy, ne ze srdce. On byl jednou z nevysvětlitelnějších kombinací odvahy a zbabělosti jaká se kdy na zemi objevila. Silnou stránkou jeho charakteru byla věrnost, přátelství. Petr miloval Ježíše opravdově a věrně. A přece, navzdory této náramné síle oddanosti byl tak nejistý a nestálý, že připustil, aby ho služebná donutila zapřít svého Hospodina a Učitele. Petr dokázal snášet pronásledování a všechny další formy násilí na svoji osobu, ale bál se a děsil se posměchu. Byl statečným vojákem, když čelil frontálnímu útoku, ale byl strachem krčícím se zbabělcem, když byl překvapen útokem zezadu.

^{139:2.7 (1551.3)} Petr byl prvním z apoštolů Ježíše, vystupujícím na obranu činnosti Filipa mezi Samaritány a činnosti Pavla mezi jinověrci. Ale později, v Antiochii, obrátil, když čelil vysmívajícím se židům a na čas změnil svůj postoj k jinověrcům jenom proto, aby vzal na sebe neohrožené odsouzení Pavla.

^{139:2.8 (1551.4)} Byl prvním z apoštolů, který upřímně uznal v Ježíšovi spojení lidskosti a božskosti a prvním—kromě Jidáše—který

ho zapřel. Petr nebyl žádným snílkem, ale nerad sestupoval z oblaků extáze a vzrušujícího nadšení na všední a věčný svět reality.

^{139:2.9 (1551.5)} Při následování Ježíše, doslovně i obrazně, on buď vedl procesí, nebo se coural vzadu—„následování z dálky.“ Ale ze všech dvanácti apoštolů byl on výjimečným kazatelem; kromě Pavla, on udělal víc než jakýkoliv jiný člověk pro ustanovení království a za jednu generaci vyslal jeho posly to všech čtyř koutů světa.

^{139:2.10 (1551.6)} Po svých unáhlených zapřeních Učitele se opět našel a pod chápavým a moudrým vedením Ondřeje byl prvním, kdo se vrátil zpět k rybářským sítím, zatímco ostatní apoštolové vyčkávali, co se bude dít po ukřižování. Když si byl plně jist, že mu Ježíš odpustil a věděl, že Učitel ho přijal zpět do svých řad, oheň království se rozhořel v jeho duši s takovou silou, že se stal velkým a spasitelným světlem pro tisíce lidí, setrvávajících ve tmě.

^{139:2.11 (1551.7)} Po odchodu z Jerusalema a předtím než se stal Pavel vůdčí duchovní silou mezi křesťanskými církvemi pohanského světa, Petr hodně cestoval a navštívil všechny církve od Babylonu po Korint. Také navštívil a podpořil mnoho církví, které byly založeny Pavlem. Ačkoliv Petr a Pavel měli velmi rozdílné povahy a vzdělání, dokonce se rozcházeli v teologii, v pozdějších letech spolu společně pracovali při zakládání církví.

^{139:2.12 (1552.1)} Některé prvky stylu a učení Petra jsou ukázány v kázáních, částečně zapsaných Lukášem a také v evangeliu Marka. Jeho důrazný styl je lépe ukázán v jeho dopisu, známém

jako První List Petra; alespoň tomu tak bylo, než byl později upraven apoštolem Pavlem.

139:2.13 (1552.2) Ale Petr setrval ve svém omylu, když se snažil přesvědčit židy, že Ježíš byl přece jenom opravdový a skutečný židovský Mesiáš. Až do dne své smrti měl Šimon Petr zmatek ve své mysli a nebyl schopen rozlišit mezi koncepcí Ježíše jako židovského Mesiáše, Krista jako vykupitele světa a Syna Člověka jako zjevení Boha, milujícího Otce celého lidstva.

139:2.14 (1552.3) Petrova manželka byla velmi schopná žena. Mnoho let úspěšně pracovala jako členka ženského sboru a když byl Petr vyhnán z Jerusalemu, doprovázela ho na všech jeho cestách k církvím, stejně jako na jeho všech misionářských výpravách. A v den, kdy se její proslulý manžel rozloučil se životem, ona byla předhozena divokým šelmám v aréně v Římě.

139:2.15 (1552.4) A tak tento člověk Petr, blízký druh Ježíše, jeden z jeho vnitřního kruhu, odešel z Jerusalema do světa hlásat radostné zprávy o království s plnou svojí silou a slávou až úplné naplnění jeho služby bylo dosaženo; a považoval to za velkou čest, když mu jeho věznitelé oznámili, že musí zemřít stejnou smrtí jako jeho Učitel—na kříži. A tak byl Šimon Petr v Římě ukřižován.

3. Jakub Zebedeus

139:3.1 (1552.5) Jakub, starší ze dvou apoštolů, synů Zebedea, kterým dal Ježíš přezdívku „synové hromu,“ měl třicet let v době, kdy se stal apoštolem. Byl ženatý, měl čtyři děti a žil nedaleko od svých rodičů na předměstí Kafarnaumu, v Betsaidě. Živil se

rybolovem společně se svým mladším bratrem Janem a v partnerství s Ondřejem a Šimonem. Jakub a jeho bratr Jan měli výhodu v tom, že znali Ježíše delší dobu než ostatní apoštolové.

^{139:3.2 (1552.6)} Tento schopný apoštol měl rozporuplnou povahu; vypadalo to, jakoby měl dvě povahy a obě byly uváděny v činnost silnými pocity. Obzvláště byl vznětlivý tehdy, když se v plné míře projevila jeho nelibost. Když byl patřičně vyprovokován, dokázal vybuchnout a jak bouře utichla, měl ve zvyku se vždy ospravedlňovat a omlouvat tím, že to všechno byl pouze projev jeho oprávněného rozhořčení. Mimo tyto občasné výbuchy hněvu se Jakub svojí povahou podobal Ondřejovi. Neměl Ondřejovu rozvážnost, nebo vnímání lidské povahy, ale byl mnohem lepším řečníkem na veřejnosti. Po Petrovi, a možná také i po Matoušovi, byl Jakub nejlepším řečníkem mezi apoštoly.

^{139:3.3 (1552.7)} Ačkoliv Jakub nebyl v žádném případě náladovým, dokázal být jeden den tichý a zamlklý a hovorný a sdílný na druhý den. S Ježíšem obvykle mluvil volně a otevřeně, ale mezi dvanácti apoštoly měl občas dny, kdy se z něho stal mlčící člověk. Tato období nevysvětlitelné mlčenlivosti byla jeho velkou slabostí.

^{139:3.4 (1552.8)} Vynikající vlastností Jakubovy osobnosti byla jeho schopnost vidět všechny strany problému. Ze všech dvanácti se on nejvíce přiblížil k pochopení skutečného významu a důležitosti Ježíšova učení. Zpočátku i on pomalu chápal slova Učitele, ale než byla jejich příprava skončena, získal velmi dobrou představu o poslání Ježíše. Jakub byl schopen rozumět širokému okruhu lidských povah. Dobře vycházel s

všestranným Ondřejem, impulzivním Petrem a svým uzavřeným bratrem Janem.

139:3.5 (1553.1) Přestože Jakub a Jan mívali občas mezi sebou problémy když se snažili spolu pracovat, ale bylo inspirující je vidět, jak dobře se snášeli. Nedařilo se jim to úplně tak dobře, jako Ondřejovi s Petrem, ale bylo to mnohem lepší, než by se obvykle očekávalo od dvou bratrů, obzvláště takových svéhlavých a zarytých bratrů. Ale, zvláštní se může jevit skutečnost, že tito dva synové Zebedea byli k sobě mnohem více tolerantnější, než byli k cizím lidem. Měli se vzájemně velmi rádi; vždy byli šťastnými kamarády. Byli to tito „synové hromu“, kteří chtěli přivolat oheň z nebes, aby zničil Samaritány, kteří se opovážili znevážit jejich Učitele. Ale předčasná smrt Jakuba velmi silně změnila prudkou povahu jeho mladšího bratra Jana.

139:3.6 (1553.2) Ten povahový rys Ježíše, který Jakub nejvíce obdivoval, byla jeho dojmavá laskavost. Ježíšův sbližující zájem o malé i velké, bohaté i chudé, na něho silně působil.

139:3.7 (1553.3) Jakub Zebedeus měl vyvážené myšlení a plánování. Společně s Ondřejem byl jedním z nerozvázněji uvažujících členů apoštolské skupiny. Byl energickým člověkem, ale nikdy nespěchal. Byl znamenitou protikladnou oporou pro Petra.

139:3.8 (1553.4) Choval se skromně a neokázale; byl každodenním služebníkem, nenáročným dělníkem, který nezatoužil po mimořádné odměně poté, když pochopil něco ze skutečného významu království. A co se týče příběhu o matce Jakuba a Jana, která požádala Ježíše o to, aby její synové měli zaručena místa po jeho pravé a levé ruce, je nutno si uvědomit, že to byla

matka, která se s touto prosbou na Ježíše obrátila. A musí se jim přiznat, že když oznámili, že jsou připraveni převzít takové odpovědnosti, byli si vědomi nebezpečí, spojené s předpokládanou vzpourou Učitele proti nadvládě Říma a že byli také ochotni za to zaplatit cenu. Když se jich Ježíš zeptal, zdali jsou připraveni vypít číši, odpověděli ano. A pokud se jedná o Jakuba, tak k tomu skutečně došlo—on vypil číši společně s Učitelem, protože byl prvním z apoštolů, který brzy zemřel mučednickou smrtí, když ho mečem zabil Herodes Agrippa. Jakub byl takto prvním z dvanácti apoštolů, který obětoval svůj život v nové bitevní linii za království. Herodes Agrippa se bál Jakuba nejvíc ze všech ostatních apoštolů. On byl opravdu často tichý a zamlklý, ale byl odvážný a odhodlaný, když jeho přesvědčení byla zpochybněna a napadena.

^{139:3.9 (1553.5)} Jakub žil svůj život naplno a když přišel konec, choval se tak ušlechtilé a statečně, že dokonce jeho udavač a donašeč, který byl přítomen jeho soudu a vykonání rozsudku, byl tak dojat, že uprchl z místa Jakubovy smrti a přidal se ke stoupencům Ježíše.

4. Jan Zebedeus

^{139:4.1 (1553.6)} Když se stal Jan apoštolem, bylo mu dvacet čtyři let a byl nejmladším ze všech dvanácti apoštolů. Nebyl ženatý a žil se svými rodiči v Betsaidě; byl rybářem a pracoval se svým bratrem Jakubem v partnerství s Ondřejem a Petrem. Jak před, tak i poté, kdy se stal apoštolem, působil Jan jako zprostředkovatel Ježíše při jednání s Učitelovou rodinou a v této odpovědnosti pokračoval po celou dobu života Marie, matky Ježíše.

139:4.2 (1553.7) Poněvadž Jan byl nejmladším z apoštolů a byl tak úzce spjat s Ježíšem při řešení záležitostí jeho rodiny, byl Učiteli velmi blízký, ale nebylo by pravdou říci, že on byl tím „apoštolem, kterého Ježíš miloval.“ Těžko byste mohli očekávat, že taková ušlechtilá osobnost jako Ježíš se proviní protekcionářstvím—mít rád jednoho z apoštolů víc než ty ostatní. Tento fakt, že Jan byl jedním ze tří osobních poradců Ježíše, ještě více prohloubilo tento mylný názor, nemluvě o tom, že Jan společně se svým bratrem Jakubem znali Ježíše mnohem déle než ostatní.

139:4.3 (1554.1) Petr, Jakub a Jan byli určeni osobními poradci Ježíše brzy poté, kdy se stali apoštoly. Krátce po vybrání dvanáctky a v době, kdy Ježíš jmenoval Ondřeje jako vedoucího skupiny, mu řekl: „A teď chci, abys jmenoval dva až tři ze svých druhů, aby byli se mnou a zůstávali při mně, podporovali mne a pečovali o mé denní potřeby“. A Ondřej si myslel, že nejlepší bude, když vybere pro tuto speciální povinnost další tři po něm vybrané apoštoly. On sám se chtěl dobrovolně přihlásit na tuto požehnanou službu, ale Ježíš ho již pověřil vedením apoštolů; takže okamžitě přidělil k Ježíšovi Petra, Jakuba a Jana.

139:4.4 (1554.2) Jan Zebedeus měl mnoho krásných povahových vlastností, ale jedna, která nebyla tak krásná, byla jeho nadměrná, ale dobře ukryvaná, domýšlivost. Jeho dlouhodobé spojení s Ježíšem způsobilo mnoho a důležitých změn v jeho povaze. Tato domýšlivost byla výrazně potlačena, ale když zestárl a stával se více či méně dětinským, tato samolibost se do určité míry znovu objevila, takže, když nařídil Nátanovi psát podle jeho pokynů Evangelium, které nyní nese jeho jméno, zestárlý apoštol neváhal zmiňovat se o sobě opakovaně jako o

„apoštolovi, kterého Ježíš miloval.“ Vzhledem ke skutečnosti, že Jan měl k Ježíšovi nejbližší v porovnání s ostatními pozemskými smrtelníky, byl jeho vyvoleným osobním zástupcem v tolika záležitostech a proto není zvláštností, že se považoval za „apoštola, kterého Ježíš miloval,“ protože s určitostí věděl, že byl tím apoštolem, kterému Ježíš tak často důvěřoval.

^{139:4.5 (1554.3)} Nejsilnějším rysem Janovy povahy byla jeho spolehlivost; jednal pohotově a byl odvážný, svědomitý a obětavý. Jeho největší slabinou byla ta jeho charakteristická domýšlivost. Byl nejmladším členem své rodiny a nejmladším z apoštolské skupiny. Asi byl trochu rozmazlený; možná mu všichni příliš dovolovali. Ale Jan pozdějších let byl velmi jiným člověkem, než tím samolibým a svévolným mladým mužem, který se stal apoštolem Ježíše, když mu bylo dvacet čtyři let.

^{139:4.6 (1554.4)} Z Ježíšových vlastností, které Jan nejvíce oceňoval, to byla Učitelova láska a nesobeckost; tyto rysy udělaly na něho takový dojem, že se jeho celý následný život vyznačoval chápající láskou a bratrskou oddaností. Mluvil o lásce a psal o lásce. Tento „syn hromu“ se stal „apoštolem lásky“; a v Efezu, když tento zestárlý biskup již nebyl schopen stát na kazatelně a kázat a byl do kostela přinášen na židli a když na závěr bohoslužby byl požádán, aby pronesl několik slov k věřícím, po několik let odpovídal pouze slovy: „Moje malé děti, milujte jeden druhého.“

^{139:4.7 (1554.5)} Jan toho nikdy příliš nenamluvil, s výjimkou situací, když ho někdo rozzlobil. Hodně přemýšlel, ale málo mluvil. Když byl starší, jeho temperament se zklidnil, lépe ho ovládal,

ale nikdy nepřekonal svoji nechuť mluvit; nikdy plně nepřemohl svoji nemluvnost. Ale byl obdařen pozoruhodnou a tvořivou představivostí.

^{139:4.8 (1555.1)} Jan měl ještě jeden povahový rys, který by u takového tichého a introspektivního člověka nikdo nečekal. On byl poněkud bigotní a nadměrně netolerantní. V tomto ohledu on a Jakub si byli hodně podobní—oni oba chtěli přivolat oheň z nebes na hlavy neuctivých Samaritánců. Když se Jan setkal s nějakými neznámými lidmi, kteří učili jménem Ježíše, okamžitě jim to zakázal. Ale on nebyl jediným z dvanácti apoštolů, kdo byl nakažen tímto druhem samolibosti a pocitem nadřazenosti.

^{139:4.9 (1555.2)} Janův život byl nesmírně ovlivněn skutečností, že viděl celou tu dobu Ježíše bez domova, když věděl, jaká svědomitá opatření udělal pro zajištění své matky a své rodiny. Jan také hluboce cítil s Ježíšem kvůli tomu, že mu jeho vlastní rodina nedokázala porozumět a věděl, že se ho postupně začínali stranit. Celá tato situace, spolu s tím, že Ježíš neustále podřizoval i svá nejmenší přání vůli nebeského Otce a jeho každodenní život bezvýhradní důvěry, udělaly tak hluboký dojem na Jana, že to způsobilo výrazné a trvalé změny v jeho povaze, změny, které se projevovaly v celém jeho následujícím životě.

^{139:4.10 (1555.3)} Jan byl chladně a troufale statečný, což byl málokterý z ostatních apoštolů. Byl jediným apoštolem, který doprovázel Ježíše v noci jeho zatčení a odvážil se vejít se svým Učitelem až do samého jícnu smrti. Zůstal s ním a byl mu nablízku až do jeho poslední pozemské hodiny a svědomitě vyplnil svoji povinnost k jeho matce a byl připraven přijmout

další pokyny, které by mu Učitel mohl dát během posledních chvil své smrtelné existence. Jedna věc je jistá, Jan byl důsledně spolehlivý. Když se dvanáct apoštolů sešlo k jídlu, Jan obvykle sedával po Ježíšově pravé ruce. On byl prvním z dvanáctky, kdo skutečně a plně uvěřil ve zmrtvýchvstání a první, kdo poznal Učitele, když k nim přišel na břehu moře po svém zmrtvýchvstání.

139:4.11 (1555.4) V prvních letech křesťanského hnutí byl tento syn Zebedea velmi úzce spjat s Petrem a stal se jedním z hlavních sloupů jerusalemské církve. Byl pravou rukou Petra v den Pentekosté.

139:4.12 (1555.5) Několik let po mučednické smrti Jakuba se Jan oženil s vdovou svého bratra. Posledních dvacet let jeho života o něho pečovala jeho milující vnučka.

139:4.13 (1555.6) Jan byl několikrát uvězněn a poslán do vyhnanství na ostrov Patmos, kde strávil čtyři roky, když pak v Římě přišel k moci nový císař a bylo mu dovoleno se vrátit. Kdyby Jan nebyl taktní a prozíravý, byl by nepochybně zabit, tak jako jeho přímočařejší bratr Jakub. S přibývajícimi roky se Jan, spolu s bratrem Hospodina Jakubem, naučili rozumnému smířlivému vystupování před občanskými soudy. Přišli na to, že „pokorná odpověď odvrací hněv.“ Také se naučili představovat církev jako „duchovní bratrství, zasvěcené společenské službě lidstvu“ a ne jako „království nebeské.“ Učili o láskyplné službě a ne o vládnoucí síle— králi a království..

139:4.14 (1555.7) Když byl ve vyhnanství na ostrově Patmos, Jan napsal Knihu Zjevení, kterou nyní máte ve značně zkrácené a zkreslené formě. Tato Kniha Zjevení obsahuje pozůstalé

zbytky velkého zjevení, jehož velká část byla ztracena, další části byly odstraněny po Janově napsání. Zachovala se pouze v útržkovité a zfalšované formě.

^{139:4.15 (1555.8)} Jan hodně cestoval, neúnavně pracoval a když se stal biskupem asijských církví, usadil se v Efezu. Tady, ve věku devadesáti devíti let řídil svého pomocníka Nátana při psaní takzvaného „Evangelia podle Jana“. Ze všech dvanácti apoštolů se pouze Jan Zebedeus stal význačným teologem. Zemřel přirozenou smrtí v Efezu v roce 103 n.l. ve věku sto jedna let.

5. Filip, zvaný zvědavý

^{139:5.1 (1556.1)} Filip, pátý vyvolený apoštol, byl povolán, když Ježíš a jeho první čtyři apoštolové se vraceli ze setkání s Janem u Jordánu do Kány Galilejské. Poněvadž žil v Betsaidě, Filip již nějakou dobu Ježíše znal, ale nevěděl, že Ježíš je opravdu velkým člověkem až do toho dne v údolí Jordánu, kdy mu řekl: „Následuj mne.“ Filip byl také do určité míry ovlivněn skutečností, že Ondřej, Petr, Jakub a Jan vnímali Ježíše jako Vysvoboditele.

^{139:5.2 (1556.2)} Když se Filip připojil k apoštolům, bylo mu dvacet sedm let; byl krátce ženatý, ale neměl v té době žádné děti. Přezdívku, kterou mu apoštolové dali, ukazovala na jeho „zvědavost.“ Filip chtěl vždy uvidět. Zdálo se, že nikdy nebyl schopen vniknout hluboko do podstaty problému. Nebyl určitě omezený, ale postrádal představivost. Tento nedostatek představivosti byla jeho velká slabost. Byl obyčejným a věcným člověkem.

139:5.3 (1556.3) Při vytváření organizace apoštolů se Filip stal hospodářským správcem; jeho povinností bylo, aby měli stále zajištěny potraviny. A on byl dobrým správcem. Jeho nejsilnější vlastností byla jeho metodická důkladnost; vyznačoval se jak matematicností, tak i systematičností.

139:5.4 (1556.4) Filip pocházel ze sedmi dětí, tři chlapci a čtyři děvčata. Byl druhý nejstarší a po zmrtvýchvstání Ježíše pokřtil celou svoji rodinu a přijal ji do království. Filipovi rodiče se živilí rybolovem. Jeho otec byl velmi nadaný člověk, hluboký myslitel, ale jeho matka byla z velmi obyčejné rodiny. Filip byl tím člověkem, od kterého se nemohly očekávat velké věci, ale byl to člověk, který dokázal dělat malé věci velkoryse a dělat je dobře a správně. Pouze několikrát za čtyři roky se mu stalo, že neměl k dispozici tolik jídla, aby uspokojil všechny. Také mnohé mimořádné potřeby, které vznikly při jejich způsobu života, ho málokdy zastihly nepřipraveného. Zásobování apoštolské rodiny bylo uvážlivě a účinně řízeno.

139:5.5 (1556.5) Silnou stránkou Filipa byla jeho metodická spolehlivost; slabou stránkou jeho povahy byl jeho naprostý nedostatek představivosti, neschopnost složit dva a dvě, aby dostal čtyři. Byl matematický v abstraktním smyslu, ale nebyl konstruktivní ve své představivosti. Některé druhy obrazotvornosti postrádal téměř úplně. Byl typickým běžným a obyčejným průměrným člověkem. Mezi zástupy lidí, kteří přišli naslouchat Ježíšovu učení a kázání, bylo velké množství mužů a žen, kterým se dostalo velkého povzbuzení z toho, že viděli jednoho jako jsou oni, povýšeného do váženého místa v radách Učitele; dostali odvahu z té skutečnosti, že jeden z nich již získal vysoké místo ve věcech království. A Ježíš se hodně

dozvěděl o způsobu, jak některé lidské mysli fungují, když tak trpělivě naslouchal pošetilým otázkám Filipa a mnohokrát vyhověl žádosti svého správce, aby mu „ukázal.“

139:5.6 (1556.6) Vlastnost Ježíše, kterou Filip tak trvale obdivoval, byla Učitelova neustálá štědrost. Filip nikdy nenašel na Ježíšovi něco, co by bylo skoupé, lakotné či skrbivé a velmi zbožňoval tuto stálou a nevyčerpatelnou přejícnost.

139:5.7 (1557.1) V osobnosti Filipa bylo málo působivého. Často se o něm mluvilo jako o „Filipovi z Betsaidy, města, kde žijí Ondřej a Petr.“ Téměř úplně postrádal rozlišovací schopnost; nedokázal uvidět vzrušující možnost dané situace. Nebyl pesimista, byl pouze všední. Postrádal také hodně duchovní vnímání. Neváhal přerušit Ježíše uprostřed některé z Učitelových hlubokomyslných rozprav, aby mu položil zjevně pošetilou otázku. Ale Ježíš ho za takovou nerozvážnost nikdy nepokáral; byl s ním trpělivý a ohleduplný k jeho neschopnosti chápat hlubší významy učení. Ježíš dobře věděl, že kdyby jednou pokáral Filipa za pokládání těchto obtěžujících otázek, že by nejenže ranil tuto upřímnou duši, ale že by se taková výtka Filipa natolik dotkla, že by již nikdy neměl odvahu ptát se. Ježíš věděl, že na jeho světech prostoru jsou nespočetné miliardy podobných pomalu myslících smrtelníků a chtěl je všechny povzbudit, aby se na něho obraceli a nebáli se pokládat mu své otázky a sdělovat své problémy. Konec konců, Ježíše ve skutečnosti více zajímaly Filipovy pošetilé otázky, než kázání, které přednášel. Ježíš se nejvyšší měrou zajímal o lidi, všechny typy lidí.

139:5.8 (1557.2) Apoštolský správce nebyl dobrým řečníkem na veřejnosti, ale byl velmi vmlouvavým a úspěšným při

individuální práci. Nedal se snadno odradit; všechno co dělal, dělal úmorně a houževnatě. Měl ten velký a vzácný dar říkat „pojd’.“ Když se jeho první konvertita Natanael chtěl přit o zásluhách a pochybeních Ježíše a nevýhodách Nazaretu, působivou odpovědí Filipa bylo: „Pojd’ a uvidíš.“ Nebyl dogmatickým kazatelem, který nabádal své posluchače: „Jděte—dělejte to a dělejte toto.“ Všechny vzniklé situace ve své práci řešil slovem: „Pojďte—pojd’te se mnou, ukážu vám cestu.“ A toto je vždy účinný způsob při všech formách a stadiích učení. Také rodiče se mohou od Filipa učit lepšímu způsobu říkat svým dětem ne, „jdi a udělej to či ono,“ ale spíše: „pojd’ s námi a my ti pomůžeme a ukážeme jak se to dá udělat lépe.“

139:5.9 (1557.3) Neschopnost Filipa přizpůsobit se nové situaci se projevila v plné míře, když v Jerusalemu za ním přišla skupina Řeků se žádostí: „Pane, my bychom rádi viděli Ježíše.“ Každému židovi, obracejícího se na něho s takovou otázkou, by Filip odpověděl: „Pojd’.“ Ale tito lidé byli cizinci a Filip si nemohl vzpomenout na pokyny od svých nadřízených, týkajících se takových situací. A tak vše, co ho napadlo udělat, bylo to, že se šel poradit za vedoucím apoštolem Ondřejem a potom společně odvedli zvědavé Řeky k Ježíšovi. Rovněž, když odešel do Samaří kázat věřícím a křtít je, jak mu nařídil jeho Učitel, upustil od pokládání ruky na své novověrce na znamení, že přijali Ducha Pravdy. Tento rituál pak opět zavedli Petr a Jan, kteří brzy za ním přišli z Jerusalema pozorovat jeho práci pro mateřskou církev.

139:5.10 (1557.4) Filip prošel těžkými chvílemi v době Učitelovy smrti, podílel se na reorganizaci skupiny apoštolů a byl prvním,

kdo se vydal získávat duše pro království do nežidovských oblastí. Největší úspěchy měl mezi Samaritanci a byl úspěšný ve všech svých pozdějších činnostech v šíření evangelia.

^{139:5.11 (1557.5)} Filipova žena, která byla aktivním členem ženského sboru, se stala zdatnou pomocnicí svému manželovi v jeho šíření křesťanství po jejich útěku z Jerusalema před pronásledováním. Jeho manželka byla nebojácná žena. Stála u kříže, na kterém visel Filip a dodávala mu odvalu hlásat dobré zprávy i svým vrahům a sama začala přednášet o spasení skrze víru v Ježíše a byla umlčena až tehdy, kdy k ní přiběhli zlostní židé a ukamenovali ji k smrti. Jejich nejstarší dcera Lea pokračovala v jejich práci a později se stala známou prorokyní v Hieroapoli.

^{139:5.12 (1558.1)} Filip, bývalý správce dvanácti apoštolů, byl silným mužem v království; získával duše kamkoliv přišel. Nakonec byl za svoji víru ukřižován a pochován v Hieroapoli.

6. Čestný Natanael

^{139:6.1 (1558.2)} Natanael, šestý a poslední z apoštolů, vybraných samotným Učitelem, byl přiveden k Ježíšovi svým přítelem Filipem. Měl s Filipem několik společných obchodních aktivit a spolu s ním byli na cestě za Janem Křtitelem, když potkali Ježíše.

^{139:6.2 (1558.3)} Když se Natanael stal apoštolem bylo mu dvacet pět let a byl druhým nejmladším členem skupiny. Byl nejmladší dítě ze sedmi sourozenců, nebyl ženatý a staral se pouze o své zestárlé a churavé rodiče, se kterými žil v Káně; jeho bratři a sestra měli již své rodiny, anebo zemřeli, ale žádný z nich v

Káně nežil. Natanael a Jidáš Iškariotský byli nejvzdělanějšími z dvanáctky apoštolů. Natanael se dříve chtěl stát kupcem.

139:6.3 (1558.4) Sám Ježíš nedal Natanaelovi přezdívkou, ale apoštolové začali brzy o něm mluvit jako o člověku, který se vyznačuje čestností, upřímností. Neměl v sobě „žádnou lstivost.“ A to byla jeho velká ctnost; byl jak čestný, tak i upřímný. Slabostí jeho povahy byla pýcha; byl velmi pyšný na svoji rodinu, svoje město, svoji pověst a svůj národ. To všechno je chvályhodné, jestliže to není příliš přehnané. Ale Natanael měl sklony jít se svými osobními předsudky do extrémů. Posuzoval jedince na základě svých osobních názorů. Ještě předtím než se setkal s Ježíšem, neváhal položit otázku: „Může něco dobrého vzejít z Nazaretu?“ I když Natanael byl pyšný, nebyl zatvrzelý. Když se podíval do tváře Ježíše, dokázal rychle obrátit.

139:6.4 (1558.5) V mnoha ohledech byl Natanael neobvyklým geniem mezi dvanácti apoštoly. Byl apoštolským filozofem a snílkem, ale velmi praktickým snílkem. Střídal období hluboké filozofie s obdobím krásného a báječného humoru; když měl správnou náladu, tak byl pravděpodobně nejlepším vypravěčem příběhů z celé dvanáctky. Ježíš naslouchal velmi rád vyprávění Natanaela o věcech jak vážných, tak i povrchních. Postupně Natanael začal brát Ježíše a království vážněji, ale nikdy nevzal vážněji sám sebe.

139:6.5 (1558.6) Všichni apoštolové Natanaela milovali a vážili si ho a on s nimi skvěle vycházel, s výjimkou Jidáše Iškariotského. Jidáš si myslel, že Natanael nebere jeho apoštolskou činnost příliš vážně a jednou se osmělil a šel tajně za Ježíšem a stěžoval si na něj. Ježíš mu řekl: „Jidáši, dávej si dobrý pozor; nezveličuj

své postavení. Kdo z nás má právo soudit svého bratra? Vůlí Otce není to, aby se jeho děti zabývaly jenom vážnými věci v životě. Dovol mi opakovat: přišel jsem proto, aby moji bratři v těle měli více radosti, potěšení a žili plnohodnotnějším životem. Ted' jdi, Jidášu a dělej dobře to, co ti bylo svěřeno, ale nechej Natanaela, svého bratra, skládat jeho účty před Bohem.“ A vzpomínka na to a na mnoho podobných situací dlouho žila v sebeklamném srdci Jidáše Iškariotského.

139:6.6 (1559.1) Mnohokrát, když Ježíš odešel do hor s Petrem, Jakubem a Janem a vztahy mezi apoštoly začínaly být napjaté a složité a když i Ondřej nevěděl co říci svým sklíčeným bratrům, Natanael uvolnil napětí trochou filozofie, svojí vtipností, nebo humorem; velmi dobrým humorem.

139:6.7 (1559.2) Natanael měl za povinnost pečovat o rodiny apoštolů. Často chyběl na apoštolských poradách, protože, když se dozvěděl, že nemoc či cokoliv mimořádného se stalo v některé mu svěřené rodině, neztrácel čas a ihned se do toho domu vydal. Apoštolové pracovali s klidným vědomím, protože věděli, že jejich rodiny se v rukou Natanaela nacházejí v bezpečí.

139:6.8 (1559.3) Natanael si u Ježíše nejvíce vážil jeho tolerance. Nikdy ho neunavilo přemýšlení o shovívavosti a šlechetném účastenství Syna Člověka.

139:6.9 (1559.4) Otec Natanaela (Bartoloměj) zemřel brzy po Pentekostě, po kterém tento apoštol odešel do Mezopotámie a Indie hlásat dobré zprávy o království a křtít věřící. Jeho bratři se nikdy nedozvěděli co se stalo z jejich bývalého filozofa, poeta a humoristy. Ale i on byl také velkým člověkem v

království a udělal hodně pro rozšíření učení Ježíše i když se nepodílel na organizování pozdější křesťanské církve. Natanael zemřel v Indii.

7. Matouš Lévi

^{139:7.1 (1559.5)} Matouš, sedmý apoštol, byl vybrán Ondřejem. Matouš pocházel z rodiny výběrčích daní, nebo cla, ale on sám byl celníkem v Kafarnaumu, kde žil. Bylo mu třicet jedna let, byl ženatý a měl čtyři děti. Byl středně bohatý, jediný z apoštolského sboru s nějakými finančními prostředky. Byl dobrým obchodníkem a společenským člověkem, obdarovaný schopností získávat přátele a dobře vycházet s různými typy lidí.

^{139:7.2 (1559.6)} Ondřej jmenoval Matouše finančním zástupcem apoštolů. V určitém smyslu byl rozpočtářem a veřejným mluvčím apoštolské organizace. Velmi dobře se vyznal v lidech a byl skvělým propagátorem. Jeho osobnost se dá těžko představit, ale byl velmi svědomitým učeníkem a stále silněji věřícím v poslání Ježíše a v nespornost království. Ježíš nikdy nedal Lévimu přezdívku, ale jeho apoštolští druhové mu běžně říkali „ploditel peněz.“

^{139:7.3 (1559.7)} Silnou stránkou Léviho byla jeho nadšená oddanost ke konanému dílu. To, že on, celník, byl přijat Ježíšem a apoštoly, bylo příčinou ohromné vděčnosti ze strany bývalého daňového výběrčího. Nicméně, bylo zapotřebí trochu času pro ostatní apoštoly, obzvláště pro Šimona Zélóta a Jidáše Iškariotského, smířit se s přítomností celníka mezi nimi. Matoušovou slabinou byla jeho neprozíravost a materialistický pohled na život. Ale ve všech těchto ohledech udělal časem

velký pokrok. Je samozřejmé, že byl nepřítomen při mnoha důležitých lekcích výuky, protože jeho povinností bylo doplňovat pokladnu.

139:7.4 (1559.8) Ze všeho nejvíce oceňoval Matouš na Učiteli jeho ochotu odpouštět. Nikdy nepřestal vzpomínat na to, že pro nalezení Boha je zapotřebí pouze víra. On vždy rád mluvil o království jako o „úkolů nalézt Boha.“

139:7.5 (1560.1) Přestože na Matoušovi ležela tíha minulosti, projevil se znamenitě a postupem času jeho druhové začínali být hrdí na výkony výběrčího. On byl jedním z těch apoštolů, kteří zapsali četná úsloví Ježíše a tyto poznámky byly použity jako základ pozdějšího vyprávění Isadora o výročí a činech Ježíše, které se staly známými jako Evangelium podle Matouše.

139:7.6 (1560.2) Zasluhou význačného a prospěšného života Matouše, člověka s obchodním duchem a celníka z Kafarnaumu, mnoho tisíců dalších obchodníků, veřejných činitelů a politiků následných věků se vydalo na cestu, umožňující jim také uslyšet ten přitažlivý hlas Učitele: „Následuj mne.“ Matouš byl opravdu prozíravým politikem a byl nesmírně loajální Ježíšovi a plně oddaný svému úkolu, aby poslové přicházejícího království měli dostatek finančních prostředků.

139:7.7 (1560.3) Přítomnost Matouše mezi dvanácti apoštoly umožnila otevřít dokořán dveře království pro velké množství ztrápených a vyvržených duší, které již dlouhou dobu žily bez toho utěšení, které dává náboženství. Vyvržení a zoufalí muži a ženy houfně přicházeli naslouchat Ježíšovi a ten nikdy žádného z nich neodehnal.

139:7.8 (1560.4) Matouš přijímal otevřeně nabídnuté příspěvky od věřících stoupenců a nejbližších posluchačů Ježíšova učení, ale nikdy nežádal finanční podporu od přítomného davu obyčejných lidí. Všechnu svoji finanční práci vykonával v tichosti a osobním stykem a většinu peněz získal od zaujatých věřících ze zámožnější třídy. On sám věnoval prakticky celé svoje skromné jmění na činnost Ježíše a jeho apoštolů, ale ti se nikdy o jeho štědrosti nedozvěděli, kromě Ježíše, který o tom věděl všechno. Matouš nechtěl otevřeně přispět do apoštolské pokladny z obavy, že Ježíš a jeho druhové by mohli jeho peníze považovat za nečisté; takže často dával peníze jménem jiných věřících. Během prvních měsíců, kdy Matouš věděl, že jeho přítomnost mezi nimi je víceméně zkouškou, měl silné pokušení dát jim najevo, že jeho peníze jim často zajistily jejich denní chléb, ale nepodlehł tomu. Když někdy dávali najevo silně své opovržení nad celníky, Lévi hořel touhou odhalit jim svoji štědrost, ale vždy se ovládl a neřekl to.

139:7.9 (1560.5) Jestli se ukázalo, že prostředky na daný týden byly menší, než byla předpokládaná spotřeba, Lévi často sáhl hluboce do svých vlastních osobních zdrojů. Také se často stávalo, že když byl velmi zaujat učením Ježíše, tak raději zůstal a poslouchal výuku, i když věděl, že bude muset osobně dodat nezbytné prostředky, které nezajistil, protože naslouchal vyučování. Ale Lévi si hodně přál, aby se Ježíš dozvěděl o tom, že většina peněz pochází z jeho vlastní kapsy! On si byl málo vědom toho, že Ježíš o tom všem věděl. Všichni apoštolové zemřeli s tím, že nevěděli, že Matouš byl jejich mecenášem do takové míry, že když se vydal hlásat evangelium království po zahájení pronásledování, byl prakticky bez peněz.

^{139:7.10 (1560.6)} Když tato pronásledování donutila apoštoly opustit Jerusalem, Matouš se vydal na sever, hlásajíc evangelium království a křtíc věřící. Jeho bývalí apoštolští druhové s ním ztratili spojení, ale on pokračoval na své cestě kázání a křtění. Prošel Sýrií, Kappadokií, Galacií, Bythinií a Thrákií. A právě tady, v thráckém městě Lysimachie, když se několik nevěřících židů spiklo s římskými vojáky, potkal svoji smrt. A tento obrozený celník zemřel vznešeně s vírou ve spasení, kterou získal tak pevně z učení Ježíše za dobu jeho nedávného života na zemi.

8. Tomáš Didymus

^{139:8.1 (1561.1)} Tomáš byl osmým apoštolem a byl vybrán Filipem. Později se stal známým jako „nevěřící Tomáš,“ ale jeho druhové apoštolové se na něho neřídili jako na chronického nedůvěřivce. Je pravdou, že měl logický a skeptický druh mysli, ale byl odvážně oddaný, což znamenalo, že ti, kteří ho znali důvěrně, ho nepovažovali za malicherného skeptika.

^{139:8.2 (1561.2)} Když se Tomáš připojil k apoštolům, bylo mu dvacet devět let, byl ženatý a měl čtyři děti. Původním povoláním byl tesař a kameník, ale později se stal rybářem a bydlel v Tarichei, ve vesnici na západním břehu Jordánu, kde se řeka vlévá do Galilejského moře. Byl v této malé vesnici považován za vůdčí osobnost. Měl omezené vzdělání, ale jeho mysl byla bystrá a uvažoval velmi logicky. Byl synem skvělých rodičů, kteří žili v Tibeře. Ze všech dvanácti apoštolů pouze Tomáš měl opravdové analytické myšlení; on byl skutečným vědcem apoštolské skupiny.

139:8.3 (1561.3) Rané dětství Tomáše nebylo radostné; jeho rodiče nebyli v manželství úplni šťastni a to se odrazilo v Tomášově dospělém životě. Vyrůstal z něho velmi nevlídný a hádavý člověk. Dokonce jeho žena byla ráda, když se připojil k apoštolům; byl to pro ni pocit úlevy vidět, že její pesimistický manžel bude většinu času pryč z domu. Tomáš míval také období podezírání, což bylo pro všechny ostatní velmi obtížné s ním vycházet v klidu. Petra zpočátku Tomáš velmi rozčiloval a stěžoval si svému bratrovi Ondřejovi, že Tomáš je „podlý, nepříjemný a neustále podezíravý.“ Ale čím více ho jeho druhové poznávali, tím více ho mělo rádi. Zjistili, že je nesmírně poctivý a neoblomně loajální. Byl naprosto upřímný a nezvratně pravdomluvný, ale byl rozeným pochybovačem a vyrostl z něho opravdový pesimista. Jeho analytická mysl byla postižena podezíráním. Když se připojil k apoštolům, tak rapidně ztrácel víru v lidi a v takové situaci přišel do kontaktu s ušlechtilým charakterem Ježíše. Tento styk s Ježíšem začal ihned měnit celou Tomášovu povahu a způsobil velké změny v jeho mentálních reakcích na své druhy.

139:8.4 (1561.4) Tomášovou silnou stránkou bylo jeho vynikající analytické myšlení, spojené s jeho neohroženou odvahou—jakmile si jednou vytvořil pevný názor. Jeho velkou slabostí bylo jeho podezíravé pochybování, které za celý svůj život v těle nikdy plně nepřekonal.

139:8.5 (1561.5) V organizaci dvanácti apoštolů měl Tomáš za úkol připravovat a řídit putování z místa na místo a on se projevil jako schopný organizátor cestování a přesunů apoštolského sboru. Byl dobrým jednatelem, skvělým obchodníkem, ale znevýhodněn svými častými náladovými změnami; dnes byl

jedním člověkem a zítra jiným. Když se přidal k apoštolům, měl sklony k melancholickému hloubání, ale kontakt s Ježíšem a apoštoly Tomáše do značné míry vyléčil z tohoto morbidního sebezpozorování.

139:8,6 (1561.6) Ježíš měl Tomáše hodně rád a měl s ním mnoho dlouhých, osobních rozhovorů. Jeho přítomnost mezi apoštoly byla velkou útěchou pro všechny poctivé pochybovače a povzbudila mnoho ustaraných myslí ke vstupu do království i když nebyly zcela schopny pochopit všechno o duchovních a filozofických aspektech Ježíšova učení. Tomášovo členství v apoštolském sboru bylo trvalým důkazem toho, že Ježíš měl rád i poctivé nedůvěřivce.

139:8,7 (1562.1) Ostatní apoštolové si vážili Ježíše pro určitý mimořádný a výjimečný rys jeho všestranné osobnosti, ale Tomáš si Učitele vážil pro jeho neobyčejně vyrovnanou povahu. Vzrůstající měrou Tomáš obdivoval a vážil si toho, kdo byl tak láskyplně soucitný a přitom tak neúprosně spravedlivý a nestranný; tak tvrdý, ale nikdy zatvrzelý; tak klidný, ale nikdy lhostejný; tak nápomocný a solidární, ale nikdy panovačný či rozkazovačný; tak silný, ale současně tak jemný; tak pozitivní, ale nikdy hrubý či neurvalý; tak citlivý, ale nikdy váhavý; tak čistý a nevinný, ale současně tak mužný, průbojný a důrazný; tak opravdově odvážný, ale nikdy ukvapený či neuvážený; takový milovník přírody, ale tak oproštěn od všech sklonů zbožňovat přírodu; tak humorný a hravý, ale ne lehkomyšlný a povrchní. Byla to právě tato jedinečná harmoničnost osobnosti, která tak okouzila Tomáše. On pravděpodobně měl nejvyšší intelektuální vnímání a porozumění osobnosti Ježíše ze všech dvanácti apoštolů.

139:8.8 (1562.2) Při poradách dvanáctky byl Tomáš vždy opatrný, obhajující zásadu jistoty, ale když byl jeho konzervativní návrh přehlasován, nebo zamítnut, byl vždy první, kdo se neohroženě pustil do vykonávání odsouhlaseného programu. Znovu a znovu vystupoval proti některým záměrům s tím, že jsou ztřeštěné a troufalé; argumentoval do samého konce, ale když Ondřej nechal hlasovat a když dvanáctka rozhodla udělat to, čemu on tak urputně oponoval, Tomáš byl první, kdo řekl: „Jdeme na to!“ Uměl prohrávat. Nenosal v sobě zášť, ani se necítil ublíženým. Opakovaně vyjadřoval svůj nesouhlas vystavit Ježíše nebezpečí, ale když se Učitel rozhodl podstoupit nějaké riziko, byl to pokaždé Tomáš, kdo shromáždil apoštoly svými odvážnými slovy: „No tak, kamarádi, jdeme a zemřeme s ním.“

139:8.9 (1562.3) V některých ohledech se Tomáš podobal Filipovi; on také chtěl, aby „mu bylo ukázáno,“ ale jeho vnější projevy pochybnosti byly založeny na zcela odlišných myšlenkových procesech. Tomáš byl analytik, nebyl pouhý skeptik. Co se týče osobní fyzické odvahy, on byl nejodvážnější ze všech apoštolů.

139:8.10 (1562.4) Tomáš míval někdy velmi špatné dny; občas býval smutný a sklíčený. Ztráta sestry-dvojčete ve věku devíti let mu v mládí způsobila velkou bolest a byla příčinou jeho povahových problémů v pozdějším období jeho života. Když byl Tomáš sklíčený, tak mu někdy pomohl překonat tento stav Natanael , někdy Petr a často jeden z dvojčat Alfeusových. Když byl velmi smutný, snažil se, bohužel, vyhnout přímému střetnutí s Ježíšem. Ale Učitel toto všechno věděl a měl soucitné pochopení pro svého apoštola, když ho přepadly deprese a byl zmítán pochybnostmi.

139:8.11 (1562.5) Někdy dostal Tomáš od Ondřeje svolení odejít na den či dva. Ale brzy poznal, že takové řešení není moudré; záhy zjistil, že když je sklíčený, je pro něho nejlepší pilně pracovat a být nablízku svým druhům. Ale bez ohledu na to, co ovlivnilo jeho emocionální život, byl dobrým apoštolem. Když přišel čas pokračovat, byl to vždy Tomáš, který řekl: „Pojďme!“

139:8.12 (1562.6) Tomáš je krásným příkladem člověka, který má pochybnosti, bojuje s nimi a vítězí. Byl velkomyslný; nebyl to žádný šťouravý kritik. Myslel logicky; byl prubířským kamenem pro Ježíše a své druhy-apoštoly. Jestliže by Ježíš nebyl upřímný a jeho práce nebyla opravdová, takového člověka jako Tomáše, by nebylo možno udržet od počátku do konce. On měl pronikavý a spolehlivý smysl pro fakt. Při prvním zjištění podvodu nebo klamu, by Tomáš všechny opustil. Vědci nemusí plně rozumět všemu o Ježíši a jeho práci na zemi, ale s Učitelem a jeho lidskými druhy žil a pracoval člověk, který měl mysl opravdového vědce—Tomáš Didymus—a ten věřil v Ježíše Nazaretského.

139:8.13 (1563.1) Ve dnech soudu a ukřižování prožíval Tomáš zatěžkávací zkoušku. Po nějakou dobu byl v hluboké beznaději, ale vzchopil se, ještě více přilnul k apoštolům a spolu s nimi přivítal Ježíše na Galilejském moři. Na nějaký čas podlehl své pochybovačné depresi, ale posléze nabytí svoji víru a odvahu. Po Pentekosté pomohl apoštolům moudrou radou a když pronásledování rozptýlilo věřící, odešel na Kypr, Krétu, pobřeží severní Afriky a Sicílii, kde všude hlásal radostné zprávy o království a křtil věřící. A Tomáš pokračoval v kázání a křtění až do chvíle svého zatčení vojáky římského impéria na

Maltě, kde byl zabit. Jen několik týdnů před svou smrtí začal psát o životě a učení Ježíše.

9 a 10. Jakub a Juda Alfeusovi

^{139:9.1 (1563.2)} Jakub a Juda, devátý a desátý apoštol, synové Alfea, byli dvojčata a rybáři a žili nedaleko Keresy, kde byli vybráni Jakubem a Janem Zebedeovými. Měli dvacet čtyři let a byli ženatí. Jakub měl tři děti a Juda dvě.

^{139:9.2 (1563.3)} Není toho mnoho, co by se dalo říci o těchto dvou prostých rybářích. Oba Ježíše milovali a Ježíš miloval je, ale oni nikdy nepřerušili jeho rozpravy otázkami. Velmi málo rozuměli filozofickým diskuzím o teologických otázkách ostatních apoštolů, ale měli radost z toho, že se nacházeli ve společnosti takové skupiny pozoruhodných lidí. Byli si téměř úplně podobní svým vzhledem, psychickými vlastnostmi a rozsahem duchovního vnímání. To, co bylo možno říci o jednom, platilo i o druhém.

^{139:9.3 (1563.4)} Ondřej jim svěřil dohled nad zástupy lidí. Byli vrchními pořadateli hodin kázání a ve skutečnosti byli hlavními služebníky a poslíčky apoštolského sboru. Pomáhali Filipovi se zásobováním, nosili peníze rodinám namísto Natanaela a byli vždy připraveni pomoci kterémukoliv z apoštolů.

^{139:9.4 (1563.5)} Zástupy prostých lidí byly nesmírně povzbuzeny zjištěním, že mezi apoštoly viděli takové lidi jako jsou oni dva a že těmito lidem se dostalo takové cti. Pouhým přijetím mezi apoštoly se tato obyčejná dvojčata stala působivým prostředkem pro získání velkého množství nesmělých věřících pro království. A kromě toho, obyčejní lidé se přátelštěji smířili

s myšlenkou, že jsou usměrňováni a řízeni oficiálními poradateli, kteří se jim v mnohém podobají.

139:9.5 (1563.6) Jakub a Juda, kterým se také říkalo Tadeuš a Lebeus, neměli ani silné stránky, ani slabé stránky. Přezdívka, kterou jim dali apoštolové, byla dobromyslným označením jejich obyčejnosti. Byli nazýváni „nejmenšími ze všech apoštolů.“ Oni to věděli a nevadilo jim to.

139:9.6 (1563.7) Jakub Alfeus miloval Ježíše především pro jeho prostotu. Tato dvojčata nedokázala pochopit mysl Ježíše, ale silně cítila soucitné pouto se srdcem svého Učitele. Jejich myslí nebyly vysoké úrovně; při vší úctě k nim, dalo by se i říci, že byli hloupí, ale ve svých duchovních podstatách měli opravdovou zkušenost. Věřili v Ježíše; byli synové Boha a spojenci království.

139:9.7 (1564.1) Judu Alfea přitahovala k Ježíši jeho nenápadná skromnost. Taková skromnost, spojená s takovou osobní důstojností, dělala na Judu velký dojem. To, že Ježíš vždy mlčel o svých neobyčejných činech mělo ohromný vliv na toto prosté dítě přírody.

139:9.8 (1564.2) Dvojčata byla dobrosrdečnými a prostoduchými pomocníky a všichni je milovali. Ježíš přivítal tyto mladé muže jednoho talentu do váženého postavení ve svém osobním sboru v království proto, že na světech prostoru jsou nespočetné miliony jiných takových jednoduchých a strachem posedlých duší, které si on také přeje přivítat do aktivního a důvěřujícího společenství s ním a jeho rozlitém Duchem Pravdy. Ježíš nepohrdal malostí, pouze zlem a hříchem. Jakub a Juda byli

malí, ale byli také věrní. Byli jednodušší a nevzdělaní, ale měli také velká srdce, byli laskaví a štědrí.

^{139:9.9 (1564.3)} A jak byli vděčně hrdí tito prostí lidé v ten den, kdy Učitel odmítl přijmout nějakého bohatého muže za hlasatele evangelia, pokud neprodá všechno své zboží a nepomůže chudým. Když to lidé uslyšeli a viděli dvojčata mezi jeho poradci, věděli s určitostí, že Ježíš nedělá mezi lidmi žádné rozdíly. Ale pouze božská instituce—království nebeské—mohla být postavena na takovém prostém základě!

^{139:9.10 (1564.4)} Pouze jednou či dvakrát za celou dobu jejich styku s Ježíšem se dvojčata odvážila položit otázky v přítomnosti jiných. Judu jednou zaujal projev Ježíše o tom, jak se odhalí otevřeně světu a cítil potřebu se ho na něco zeptat. Byl poněkud zklamán tím, že dvanáct apoštolů nebude již držet žádné tajemství a rozhodl se položit otázku: „Ale, Učiteli, když se takovým způsobem odhalíš světu, jak nám budeš projevovat svoji mimořádnou osobní laskavost?“

^{139:9.11 (1564.5)} Dvojčata sloužila věrně až do samého konce, do ponurých dnů soudu, ukřižování a zoufalství. Ve svých srdcích nikdy neztratili víru v Ježíše a (kromě Jana) byli prvními, kdo uvěřil v jeho vzkříšení. Ale nebyli schopni pochopit ustanovení království. Brzy po ukřižování svého Učitele se vrátili ke svým rodinám a rybářským sítím; jejich práce byla skončena. Nebyli způsobilí pokračovat ve složitějších bojích ve jméno království. Ale žili a zemřeli s vědomím, že měli tu čest a štěstí pracovat čtyři roky v těsném a osobním spojení se Synem Člověka—svrchovaným tvůrcem vesmíru.

11. Šimon Zélóta

139:11.1 (1564.6) Šimon Zélóta, jedenáctý apoštol, byl vybrán Šimonem Petrem. Byl to schopný muž dobrého původu a žil se svojí rodinou v Kafarnaumu. Když se přidal k apoštolům, bylo mu dvacet osm let. Byl ohnivým agitátorem a také člověkem, který hodně mluvil bez přemýšlení. Než se plně zapojil do organizace Zélótů, byl kupcem v Kafarnaumu.

139:11.2 (1564.7) Šimon Zélóta dostal na starost rozptýlení a odpočinek apoštolské skupiny a projevil se jako velmi schopný organizátor volného času a oddychových aktivit dvanácti apoštolů.

139:11.3 (1564.8) Šimonovou silnou stránkou byla jeho inspirující oddanost. Když apoštolové potkali muže či ženu, kteří byli zmítáni pochybnostmi o vstupu do království, poslali pro Šimona. Obvykle stačilo tomuto nadšenému advokátu spasení skrze víru v Boha zhruba patnáct minut na vyřešení všech pochybností a odstranění veškerých váhavostí, aby se zrodila nová duše do „svobody víry a radosti spasení.“

139:11.4 (1565.1) Velkou Šimonovou slabostí byly jeho materiální sklony. Nedokázal se rychle změnit ze židovského nacionalisty do duchovního internacionalisty. Čtyři roky byly krátká doba na takovou intelektuální a emocionální proměnu, ale Ježíš měl s ním vždy trpělivost.

139:11.5 (1565.2) Jedna věc, kterou Šimon nejvíce obdivoval na Ježíšovi, byl Učitelův klid—jeho jistota, rozvaha a nevysvětlitelné sebeovládání.

139:11.6 (1565.3) Přestože Šimon byl vášnivým revolucionářem, neohroženým buřičským agitátorem, postupně potlačil svoji

vznětlivou povahu natolik, že se stal vlivným a úspěšným kazatelem „míru na zemi a dobré vůle mezi lidmi.“ Šimon byl skvělým debatérem; velmi rád se přel. A když došlo na jednání s formalistickými myslimi vzdělaných židů, nebo na intelektuální dohadování s Řeky, takovým úkolem byl vždy pověřen Šimon.

^{139:11.7 (1565.4)} Svojí podstatou byl rebel a výchovou ctitel tradic, ale Ježíš ho získal pro vyšší koncepci království nebeského. Předtím byl vždy spojován se stranou protestu, ale nyní se připojil ke straně progresu, neomezeného a věčného progresu ducha a pravdy. Šimon byl člověkem ohromné oddanosti a hořícího osobního nadšení a hluboce Ježíše miloval.

^{139:11.8 (1565.5)} Ježíš se nebál stýkat se s obchodníky, dělným lidem, optimisty, pesimisty, filozofy, skeptiky, hostinskými, politiky a patrioty.

^{139:11.9 (1565.6)} Učitel měl mnoho rozhovorů se Šimonem, ale nikdy se mu nepodařilo udělat úplně z tohoto horlivého židovského nacionalisty internacionalistu. Ježíš často říkal Šimonovi, že je správné chtít zlepšit sociální, ekonomické a politické poměry, ale vždy dodal: „To však není záležitostí království nebeského. My se musíme věnovat vykonávání vůle Otce. Naším úkolem je být vyslanci nebeské duchovní vlády a my se nesmíme bezprostředně zabývat ničím jiným, než vyjadřováním vůle a charakteru božského Otce, který stojí v čele vlády a kterou my zastupujeme.“ Pro Šimona to bylo těžké to všechno pochopit, ale postupně začínal rozumět některým významům Učitelova učení.

^{139:11.10 (1565.7)} Po rozehnání apoštolů v důsledku jerusalemského pronásledování, odešel Šimon načas do ústraní. Byl doslova zdrcen. Jako národní patriot se oddal v plné účtě učení Ježíše; a nyní bylo vše ztraceno. Cítil beznaděj, ale za několik let se vzchopil a s novou nadějí se vydal hlásat evangelium království.

^{139:11.11 (1565.8)} Šel do Alexandrie a odtud podél Nilu pronikl hluboko do Afriky a všude kázal o evangeliu Ježíše a křtil věřící. Tak pracoval do vysokého stáří, až byl z něho starý a vetchý stařec. Zemřel a byl pochován v srdci Afriky.

12. Jidáš Iškariotský

^{139:12.1 (1565.9)} Jidáš Iškariotský, dvanáctý apoštol, byl vybrán Natanaelem. Narodil se v Keriójotu, malém městě v jižní Judeji. Když byl malý, jeho rodiče se odstěhovali do Jericha, kde pak žil a pracoval pro svého otce v jeho různých obchodních aktivitách až do doby, kdy se začal zajímat o kázání a práci Jana Křtitele. Rodiče Jidáše byli saduceové a když se jejich syn přidal k Janovým učedníkům, neznali se k němu.

^{139:12.2 (1566.1)} Natanael potkal Jidáše v Taricheji, když tam hledal práci u firmy na sušení ryb na dolním konci Galilejského moře. Když se Jidáš připojil k apoštolům, bylo mu třicet let a nebyl ženatý. Byl asi nejvzdělanějším ze všech apoštolů a v Učitelově apoštolské rodině byl jediným z Judeji. Jidáš neměl žádný výjimečný rys osobní síly, ačkoliv měl mnoho navenek se projevujících rysů kulturního a vychovaného člověka. Byl dobrým myslitelem, ale ne vždy opravdově čestným

myslitelem. Jidáš vlastně nerozuměl sám sobě; nebyl opravdově upřímný sám k sobě.

139:12.3 (1566.2) Ondřej určil Jidáše pokladníkem dvanáctky, což byla funkce, pro kterou se nesmírně hodil a až do chvíle zrazení svého Učitele vykonával svoji práci pokladníka poctivě, spolehlivě a velmi promyšleně.

139:12.4 (1566.3) Jidáš neobdivoval na Ježíši žádný konkrétní povahový rys mimo všeobecně přitažlivou a mimořádně okouzlující osobnost Učitele. Jidáš se nikdy nedokázal přenést nad své judejské předsudky ke svým galilejským druhům; ve své mysli také kritizoval mnoho věcí, týkajících se Ježíše. Ten, jehož jedenáct apoštolů považovalo za dokonalého člověka, za „naprosto nádherného a vyčnívajícího mezi deseti tisíci“ tento samolibý Judean si ho často troufal kritizovat ve svém srdci. On si opravdu myslel, že Ježíš je nesmělý a v určitém smyslu bázlivý uplatňovat svoji vlastní moc a autoritu.

139:12.5 (1566.4) Jidáš byl dobrým obchodníkem. Vést finanční záležitosti takového idealisty jako byl Ježíš, mlčet o nesnázích s chaotickými obchodními metodami některých jeho apoštolů, to vyžadovalo takt, důvtip a trpělivost a také usilovnou obětavost. Jidáš byl opravdu skvělým jednatelem, prozíravým a schopným finančníkem. Byl oporou organizace. Žádný z apoštolů nikdy Jidáše nekritizoval. Pokud oni viděli, Jidáš byl jedinečný pokladník, vzdělaný muž, loajální (i když někdy kritický) apoštol a ve všech směrech velmi úspěšný. Apoštolové měli Jidáše rádi; on byl opravdu jeden z nich. On musel věřit v Ježíše, ale my pochybujeme, že opravdu miloval Ježíše celým svým srdcem. Osud Jidáše ilustruje pravdivost rčení: „Člověk jde po cestě, která se mu zdá správná, ale na

jejím konci je smrt.“ Je vcelku možné stát se obětí tichého klamu v podobě příjemného se přizpůsobení cestám hříchu a smrti. Buďte ujištěni, že Jidáš byl vždy ve finančních věcech loajální svému Učiteli a svým apoštolským druhům. Peníze nemohly být nikdy motivem jeho zrady Učitele.

^{139:12.6 (1566.5)} Jidáš byl jediným synem nerozvážných rodičů. Jako malý chlapec byl hýčkán a rozmazlován; by rozmazleným dítětem. Když vyrostl, měl přehnanou představu o své důležitosti. Neuměl prohrávat. Měl neujasněné a překroucené představy o čestnosti; hýčkal v sobě pocit nenávisti a podezíravosti. Po celý svůj život v sobě kultivoval zvyk odplácet těm, o kterých si myslel, že mu ukřivdili. Měl porušený smysl pro hodnoty a věrnost.

^{139:12.7 (1566.6)} Pro Ježíše byl Jidáš dobrodruhem víry. Od samého počátku Učitel plně rozuměl slabosti tohoto apoštola a dobře věděl, jaké nebezpečí může znamenat jeho přijetí do bratrstva. Ale vlastností Synů Božích je dávat stvořeným bytostem plnou a rovnocennou možnost spasení a věčného života. Ježíš chtěl, aby nejen smrtelníci tohoto světa, ale přihlížející bytosti na nespočetných ostatních světech věděli, že když existují pochybnosti o opravdové a upřímné oddanosti tvora pro království, neměnným postupem Soudců lidí je plně přijmout pochybovačného kandidáta. Dveře do věčného života jsou dokořán otevřeny všem; „kdokoliv chce, může přijít.; neexistují žádná omezení či podmínky, kromě víry přicházejícího.

^{139:12.8 (1567.1)} To je právě ten důvod, proč Ježíš dovolil Jidášovi jít až do samého konce a neustále dělal vše možné pro to, aby změnil a zachránil tohoto slabého a zmateného apoštola. Ale

když světlo není upřímně přijato a nežije se podle něj, má tendenci se stát v duši temnotou. Jidáš rostl intelektuálně kvůli učení Ježíše o království, ale neudělal progres v získání duchovního charakteru, tak jak to udělali ostatní apoštolové. Nedokázal udělat dostatečný progres ve své duchovní zkušenosti.

139:12.9 (1567.2) Jidáš se stále více a více zabýval myšlenkami o vlastním osobním zklamání a nakonec se stal obětí zloby. Jeho city byly mnohokrát raněny a stával se abnormálně podezřavý ke svým nejlepším přátelům, dokonce k Ježíšovi. Brzy začal být posedlý myšlenkou na odplatu, udělat cokoli, aby se pomstil, ano, dokonce zradou svých druhů a svého Učitele.

139:12.10 (1567.3) Ale tyto zlé a nebezpečné myšlenky nedostaly konečný tvar až do toho dne, kdy vděčná žena rozbila drahou schránku s kadidlem u Ježíšových nohou. To Jidáš považoval za marnotratnost a když jeho veřejná námitka byla tak rychle zamítnuta Ježíšem a to tak, že to všichni slyšeli, měl toho všeho dost. Tato událost zmobilizovala všechnu nahromaděnou celoživotní nenávist, bolest, zášť, předsudky, žárlivost a mstu a rozhodl se pomstít, ale ještě nevěděl komu; ale soustředil všechno své zlo na jednoho nevinného člověka v celém opovržením hodném dramatu svého nešťastného života pouze proto, že Ježíš byl hlavním účinkujícím v epizodě, která znamenala počátek Jidášova přechodu z progresivního království světla do jím vybrané sféry tmy.

139:12.11 (1567.4) Mnohokrát Učitel, jak osobně, tak i veřejně, upozorňoval Jidáše na to, že vstoupil na kluzkou cestu, ale božská varování jsou obvykle zbytečná, jestliže se týkají zahořklé lidské povahy. Ježíš udělal všechno možné, v souladu

s morální svobodou člověka, aby si Jidáš nevybral špatnou cestu. Velká zkouška nakonec přišla. Syn zášti selhal; podlehl zahořklým a hanebným pokynům pyšné a pomstychtivé mysli zveličené domýšlivosti a rychle se ponořil do zmatku, zoufalství a hanebnosti.

139:12.12 (1567.5) A tehdy Jidáš začal spřádat nečestné a hanebné intriky s cílem zradit svého Hospodina a Učitele a rychle tento ohavný čin vykonal. Během příprav svých zlobou koncipovaných plánů na proradnou zradu prožíval chvíle lítosti a studu a v těchto světelných okamžicích si vytvořil zbabělou představu na obranu své vlastní mysli, že Ježíš by možná mohl v poslední chvíli použít svoji moc a schopnost a osvobodit se.

139:12.13 (1567.6) Když celá tato hanebná a hříšná událost skončila, tento zrádný smrtelník, který bez velkého přemýšlení prodal svého přítele za třicet stříbrňáků, aby uspokojil svoji dlouho pěstovanou touhu po pomstě, vyběhl ven a spáchal poslední čin v dramatu útěku od realit smrtelné existence—sebevraždu.

139:12.14 (1567.7) Jedenáct apoštolů bylo zděšeno, otřeseno. Ježíš cítil ke zrádci pouze soucit. Světům se zdálo těžké odpustit Jidášovi a jeho jméno se stalo výstrahou v celém rozsáhlém vesmíru.

Kapitola 140

Vysvěcení dvanácti apoštolů

140:0.1 (1568.1) KRÁTCE před polednem v neděli, 12. ledna roku 27 n.l. Ježíš svolal apoštoly pro jejich vysvěcení na veřejné kazatele evangelia království. Apoštolové to očekávali téměř každým dnem; takže i toho ráno se nevydali rybařit příliš

daleko od břehu. Několik z nich zůstalo blízko břehu a opravovali sítě a dávali do pořádku své rybářské náčiní.

140:0.2 (1568.2) Když Ježíš začal na břehu svolávat apoštoly, nejdříve zavolal na Ondřeje a Petra, kteří rybařili blízko pobřeží; potom dal znamení Jakubovi a Janovi, jejichž člun byl nedaleko a byl tam s nimi také jejich otec Zebedeus, který je přišel navštívit a opravovali své sítě. Tak, po dvojicích svolal ostatní apoštoly a když bylo všech dvanáct pohromadě, odešel s nimi do hor na sever od Kafarnaumu, kde je začal připravovat pro jejich oficiální vysvěcení.

140:0.3 (1568.3) Poprvé všichni apoštolové mlčeli; dokonce i Petr byl v hlubokém rozjímání. Konečně přišla tak dlouho očekávaná chvíle! Odešli se svým Učitelem do ústraní, aby se zúčastnili nějakého závazného obřadu osobního vysvěcení a kolektivního zasvěcení duchovní práci v zastupování svého Učitele v hlásání přicházejícího království jeho Otce.

1. Úvodní poučení

140:1.1 (1568.4) Před oficiálním obřadem vysvěcení promluvil Ježíš k dvanácti, kolem něho sedících, apoštolům: „Moji bratři, přišel čas království. Odvedl jsem vás sem, abych vás představil Otci jako vyslance království. Někteří z vás, ti prvně vybraní, mne slyšeli mluvit o království v synagoze. Za tu dobu, kdy jste se mnou pracovali ve městech kolem Galilejského moře se každý z vás dozvěděl více o království mého Otce. Ale nyní vám chci říci něco dalšího o tomto království.

140:1.2 (1568.5) Nové království, které se můj Otec právě chystá ustanovit v srdcích svých pozemských dětí, bude královstvím

věčným. Nikdy nenastane konec nadvlády mého Otce v srdcích těch, kteří touží vykonávat jeho božskou vůli. Oznamuji vám, že můj Otec není Bohem židů ani pohanů. Mnoho lidí přijde z východu a ze západu, aby s námi usedli v Otcově království, zatímco mnoho dětí Abrahama odmítne vstoupit do tohoto nového bratrství vlády ducha Otce v srdcích lidských dětí.

140:1.3 (1568.6) Moc tohoto království nebude spočívat v síle zbraní, nebo vlivu bohatých, ale ve slávě božského ducha, který přijde učít mysli a vládnout srdcím znovuzrozených občanů tohoto nebeského království—Božích synů. Toto je bratrství lásky, ve kterém vládne spravedlnost a kde bojový pokřik zní: „Mír na zemi a dobrá vůle mezi všemi lidmi.“ Toto království, které zanedlouho začnete hlásat, je touhou dobrých lidí všech věků, nadějí celé země a naplněním moudrých slibů všech proroků.

140:1.4 (1569.1) Ale vás, moje děti, a všechny ostatní, kteří vás budou následovat do tohoto království, čeká velmi těžká zkouška. Pouze víra vás provede jeho branami, ale vy musíte přinášet plody ducha mého Otce, abyste pokračovali ve vzestupu v progresivním životě božského bratrství. Opravdu, opravdu vám říkám, že ne každý, kdo říká „Hospodine, Hospodine“ vstoupí do nebeského království; ale spíše to bude ten, kdo vykonává vůli mého nebeského Otce.

140:1.5 (1569.2) Vaše poselství světu bude znít: „Hledejte nejdříve království Boží a jeho spravedlnost a při jejich nalézání budou všechny ostatní nezbytné věci pro věčný život zajištěny. A teď bych vám chtěl objasnit, že toto království mého Otce nepřijde vnějším projevem síly, nebo nepatřičným zásahem moci. A proto nepůjdete hlásat království slovy: „je tady“ nebo „je

tam“, protože toto království, o kterém budete kázat, je Bůh ve vás.

140:1.6 (1569.3) Každý, kdo se stane velkým v království mého Otce bude sloužit všem; a ten, kdo bude prvním mezi vámi, nechť se stane služebníkem svých bratrům. Ale, když budete jednou opravdu přijati jako občané nebeského království, nebudete již déle služebníky, ale syny, syny živého Boha. A tak bude toto království sílit ve světě až odstraní všechny bariéry a přivede všechny lidi k poznání mého Otce a víře ve spasitelnou pravdu, kterou jsem já přišel hlásat. Dokonce i nyní je království na dosah a někteří z vás uvidí ve svých životech příchod vlády velké moci Boha.

140:1.7 (1569.4) A to, co vy teď vidíte svýma očima, tento skromný začátek dvanácti obyčejných mužů, se bude šířit a růst, až nakonec bude naplněna chválou mého Otce celá země. A nebudou to ani tak vaše slova, ale vaše životy, podle kterých lidé budou vědět, že jste byli se mnou a poznali reality království. A přestože nezatížím těžkými břemeny vaše mysli, chystám se nyní vložit do vašich duší posvátnou odpovědnost reprezentovat mne ve světě až vás zanedlouho opustím, a to tak, jak já nyní reprezentuji mého Otce v tomto životě, který prožívám v lidském těle.“ A když to dořekl, povstal.

2. Vysvěcení

140:2.1 (1569.5) Ježíš potom nařídil dvanácti smrtelníkům, kteří právě naslouchali jeho prohlášení, týkající se království, aby si klekli kolem něho. Pak Ježíš položil ruce na hlavu každého z apoštolů, začínajíc Jidášem Iškariotským a konče Ondřejem. Když je posvětil, pozvedl své ruce a pronesl modlitbu:

^{140:2.2 (1569.6)} „Otče můj, přivádím k tobě tyto muže, mé posly. Vybral jsem si těchto dvanáct lidí mezi našimi dětmi země, aby se vydali do světa a reprezentovali mne tak, jak já jsem přišel sem, abych reprezentoval tebe. Miluj je a buď s nimi, tak, jak si miloval mne a byl se mnou. A nyní, můj Otče, dej těmto mužům moudrost, protože já předávám všechny záležitosti přicházejícího království do jejich rukou. A já, jestli je to tvá vůle, zůstanu na zemi ještě nějakou dobu, abych jim pomohl v jejich práci pro blaho království. A ještě jednou, můj Otče, děkuji ti za všechny tyto muže a předávám je do tvé péče, zatímco já půjdu dokončit práci, kterou jsi mi určil vykonat.“

^{140:2.3 (1570.1)} Když Ježíš ukončil modlitbu, všichni apoštolové zůstali na svých místech se skloněnými hlavami. A trvalo to mnoho minut, než se Petr osmělil pozvednout své oči a pohlédnout na Učitele. Jeden po druhém pak Učitele objali, ale nikdo z nich neřekl ani slovo. Celé místo bylo prostoupeno velkým tichem, zatímco armáda nebeských bytostí pohlížela shora na tento slavnostní a posvátný výjev—Tvořitel vesmíru předává záležitosti božského bratrství lidí pod vedení lidské mysli.

3. Kázání po vysvěcení

^{140:3.1 (1570.2)} Ježíš se potom obrátil k apoštolům se slovy: „nyní jste vyslanci království mého Otce, stali jste se samostatnou a odlišnou skupinou lidí od všech ostatních lidí na zemi. Nyní již nejste jenom lidmi mezi lidmi, ale jste občany jiné a nebeské země uprostřed nevědomých tvorů tohoto nevědoucího světa. Nebude stačit, abyste žili stejným životem jak jste žili předtím, ale od nynějška musíte žít jako ti, kdo poznali blaženosti lepšího života a byli posláni zpět na zem jako vyslanci Vládce

tohoto nového a lepšího světa. Od učitele se očekává více než od žáka; pán je náročnější než sluha. Od občanů nebeského království se vyžaduje více než od občanů pozemské vlády. Některé z věcí, které se vám nyní chystám říci, se mohou zdát těžkými, ale vy jste se rozhodli zastupovat mne na tomto světě tak, jak já nyní zastupuji Otce; a jako moji pověření zmocněnci na zemi budete povinni řídit se těmi učenými a metodami, které odrážejí mé ideály smrtelného života na světech prostoru a které já znázorňuji svým pozemským životem odhalováním nebeského Otce.

140:3.2 (1570.3) Posílám vás hlásat svobodu duchovním zajatcům, radost těm, kteří jsou spoutáni strachem a léčit nemocné v souladu s vůlí mého nebeského Otce. Když potkáte nešťastné děti, povzbudte je slovy:

140:3.3 (1570.4) „Šťastní chudí duchem, prostí, protože jim náleží bohatství království nebeského.“

140:3.4 (1570.5) „Šťastní jsou ti, kteří hladovějí a žízní po spravedlnosti, protože budou nasyceni.“

140:3.5 (1570.6) „Šťastní jsou pokorní, protože oni zdědí zemi.“

140:3.6 (1570.7) „Šťastní jsou čistí v srdci, protože oni uvidí Boha.“

140:3.7 (1570.8) A když takto promluvíte k mým dětem, sdělte jim ještě tato další slova duchovní útěchy a naděje:

140:3.8 (1570.9) „Šťastní jsou truchlíci, protože oni budou utěšeni. Šťastní jsou ti, kteří pláčou, protože oni obdrží ducha radosti.“

140:3.9 (1570.10) „Šťastní jsou milosrdní, protože oni získají milost.“

140:3.10 (1570.11) „Šťastní jsou mírotvůrci, protože oni budou nazýváni syny Božími.“

140:3.11 (1570.12) „Šťastní jsou ti, kteří jsou pronásledováni pro čestnost, protože jim patří království nebeské.“ Šťastnými jste, když vám lidé budou spílat a pronásledovat a budou o vás šířit zlé nepravdivé pomluvy. Radujte se a buďte nesmírně šťastní, protože vás čeká velká odměna na nebesích.“

140:3.12 (1570.13) Bratři moji, jelikož vás posílám do světa, vy jste soli země, solí se spasitelnou silou. Ale jestli tato sůl ztratí svoji chuť, jak se znovu stane slanou? Potom je k ničemu a bude vyhozena a rozšlapána pod nohami lidí.

140:3.13 (1570.14) Vy jste světlo světa. Nelze ukryt město postavené na kopci. A nikdo neukryje zapálenou svíčku pod nádobu obrácenou dnem vzhůru, ale dá ji na svícen; a pak svítí všem v domě. Nechť vaše světlo svítí před lidmi tak, aby mohli vidět vaši dobrou práci a byli přivedeni k velebení vašeho nebeského Otce.

140:3.14 (1571.1) Posílám vás do světa, abyste byli mými zástupci a jednali jako vyslanci království mého Otce; a jak se vydáte na cestu hlásat dobré zprávy, mějte důvěru v Otce, jehož posly jste. Neodporujte nespravedlnosti silou; nedůvěřujte síle těla. Jestli váš soused vás udeří na pravou tvář, nastavte mu i druhou tvář. Buďte připraveni snášet nespravedlnost, nežli se soudit jeden s druhým. Dobrem a soucitem pomáhejte všem, kteří jsou v tísní a nouzi.

140:3.15 (1571.2) Říkám vám: „milujte své nepřátele, dělejte dobro těm, kteří vás nenávidí, žehnejte těm, kteří vás proklínají a

modlete se za ty, kteří vás zlomyslně využívají. A v cokoliv věříte, že já bych udělal pro jiné lidi, udělejte jim to také.

140:3.16 (1571.3) Váš nebeský Otec je příčinou toho, že slunce svítí na zlé stejně jako na dobré; stejně posílá déšť na čestné a nečestné. Vy jste synové Boží; dokonce víc, vy jste vyslanci království mého Otce. Buďte milosrdní, tak jako je milosrdný Bůh a ve věčné budoucnosti budete dokonalými, tak jak dokonalým je nebeský Otec.

140:3.17 (1571.4) Jste pověřeni spasit lidi a ne je soudit. Na konci svého života budete všichni očekávat milosrdenství; proto já od vás vyžaduji, abyste během vašeho smrtelného života projevovali milosrdenství ke všem svým bratrům v těle. Nedělejte chybu tím, že se snažíte vyjmout smítko z oka svého bratra a ve vlastním máte kládu. Nejdříve odstraňte kládu ze svého vlastního oka a potom lépe uvidíte, jak vyjmout smítko z oka svého bratra.

140:3.18 (1571.5) Jasně rozlišujte pravdu; nebojácně žijte čestným životem; tak budete mými apoštoly a vyslanci mého Otce. Slyšeli jste říkat: „Když slepý vede slepého, tak oba spadnou do jámy“. Jestli chcete přivést jiné do království, vy sami musíte žít v jasném světle živé pravdy. Ve všech záležitostech království vás vyzývám projevovat spravedlivý úsudek a hlubokou moudrost. Nedávejte psům to, co je svaté a neházejte perly sviním, protože ty je rozšlapou a vrhnou se na vás.

140:3.19 (1571.6) Varuji vás před falešnými proroky, kteří k vám přijdou v ovčím rouchu, ale uvnitř jsou dravými vlky. Podle plodů je poznáte. Sbírají lidé hrozny z trní či fíky z bodláků? Takže, každý dobrý strom přináší dobré ovoce, ale zkažený

strom nese špatné plody. Dobrý strom nemůže rodit špatné ovoce a zkažený strom nemůže plodit dobré ovoce. Každý strom, který nepřináší dobré plody je brzy poražen a hozen do ohně. Vstup do království nebeského závisí na motivu. Můj Otec vidí do srdcí lidí a soudí je podle vnitřních tužeb a jejich upřímných úmyslů.

140:3.20 (1571.7) Ve velkém soudném dni království mně mnozí řeknou: „Neučili jsme tvým jménem a nevykonali jsme mnoho krásných činů ve jménu tvém“? Ale já budu nucen jim říci: „Nikdy jsem vás neznal; odejděte ode mne falešní učitelé.“ Ale každý, kdo uslyší tento příkaz a upřímně vykonává své poslání zastupovat mne před lidmi tak, jako já jsem zastupoval svého Otce před vámi, najdou doširoka otevřený vstup do mojí služby a do království nebeského Otce.“

140:3.21 (1571.8) Nikdy předtím neslyšeli apoštolové Ježíše mluvit tímto způsobem, protože k nim promluvil jako ten, kdo má nejvyšší moc. Sestoupili dolů s hory před západem slunce, ale nikdo nepoložil Ježíšovi jedinou otázku.

4. Vy jste solí země

140:4.1 (1572.1) Takzvané „Kázání na hoře“ není evangeliem Ježíše. Obsahuje mnoho užitečných pokynů, ale bylo to poučení, dané Ježíšem dvanácti apoštolům při jejich vysvěcení. Bylo to osobní Učitelovo pověření a povzbuzení těm, kteří měli jít hlásat evangelium a zastupovat ho ve světě lidí tak, jak on tak přesvědčivě a dokonale zastupoval svého Otce.

140:4.2 (1572.2) “Vy jste solí země, solí se spasitelnou silou. Ale jestli tato sůl ztratí svoji chuť, jak se znovu stane slanou? Potom je k ničemu a bude vyhozena a rozšlapána pod nohami lidí.“

140:4.3 (1572.3) V době Ježíše byla sůl velmi vzácná. Dokonce se používala jako platidlo místo peněz. Současné slovo „salary“ (plat) pochází od slova salt (sůl). Sůl nejenom dává chuť jídlu, ale také konzervuje. Dělá jiné produkty chutnějšími a takto slouží těm, kdo ji spotřebovávají.

140:4.4 (1572.4) „Vy jste světlo světa. Nelze ukryt město postavené na kopci. A nikdo neukryje zapálenou svíčku pod nádobu obrácenou dnem vzhůru, ale dá ji na svícen; a pak svítí všem v domě. Necht’ vaše světlo svítí před lidmi tak, aby mohli vidět vaši dobrou práci a byli přivedeni k velebení vašeho nebeského Otce.“

140:4.5 (1572.5) Ačkoliv světlo rozptyluje tmu, může být však také tak „oslepující“, že způsobí zmatek a sklíčenost. Jsme povoláni, abychom svítili naším světlem tak, že naši druhové budou přivedeni na nové a bohabojné cesty povzneseného života. Naše světlo musí svítit tak, aby nepřilákalo pozornost k nám samým. Také osobní profese může být použita jako účinný „reflektor“ pro šíření tohoto světla života.

140:4.6 (1572.6) Silné charaktery nepocházejí z toho, že člověk netvoří zlo, ale spíše z toho, že reálně tvoří dobro. Nezištnost je znakem lidské velikosti. Nejvyšší úrovně sebeuplatnění jsou dosaženy ctností a službou. Šťastný a aktivní člověk není motivován tím, že se bojí dělat zlé činy, ale tím, že rád koná dobré skutky.

140:4.7 (1572.7) „Podle plodů jich poznáte.“ Osobnost je v zásadě neměnná; to, co se mění—roste—je morální charakter. Největší chybou současných náboženství je negativismus. Strom, který nenese žádné plody je „poražen a hozen do ohně.“ Morální kvalita nemůže vzniknout z pouhé represe—uposlechnutím příkazu „nesmíš.“ Strach a ostuda nejsou dostačujícími motivacemi pro náboženský život. Náboženství je hodnotné jenom tehdy, když odhaluje otcovství Boha a upevňuje bratrství lidí.

140:4.8 (1572.8) Účinná filozofie života je utvořena kombinací chápání kosmu a souhrnem emociálních reakcí člověka na sociální a ekonomické prostředí. Pamatujte si: přestože zděděné pudy nemohou být zásadně pozměněny, emocionální reakce na takové pudy mohou být změněny; proto morální podstata může být pozměněna, charakter může být vylepšen. V silném charakteru jsou emocionální reakce sjednoceny a sladěny; takto je vytvořena celistvá osobnost. Nedostačující celistvost oslabuje morální podstatu a plodí nešťastnost.

140:4.9 (1572.9) Bez hodnotného cíle se život stává bezúčelným a zbytečným. Z toho pak pramení hodně nešťastnosti. Projev Ježíše při vysvěcení dvanácti apoštolů představuje hlavní filozofii života. Ježíš nabádal své následovníky rozvíjet v sobě empirickou víru. Upozorňoval je na to, aby nespoležali na pouhé intelektuální přesvědčení, aby nebyli příliš důvěřivými a neopírali se o pevně zavedené autority.

140:4.10 (1573.1) Vzdělání musí být metodou poznávání (objevování) lepších způsobů uspokojování našich přirozených a dědičných pohnutek a štěstí je výsledným souhrnem těchto povznesených metod dosažení emociálního uspokojení. Štěstí málo závisí na

prostředí, přestože příjemné okolí může k němu výrazně přispět.

140:4.11 (1573.2) Každý smrtelník ve skutečnosti touží být celistvou bytostí, být dokonalým tak, jak dokonalým je nebeský Otec a takové dosažení je možné, protože v konečném součtu „vesmír je opravdově otcovský.“

5. Otcovská a bratrská láska

140:5.1 (1573.3) Od Kázání na hoře po proslov u Poslední Večeře učil Ježíš své následovníky projevovat raději otcovskou lásku než bratrskou lásku. Milovat svého bližního bratrskou láskou znamená milovat ho jako sebe samého a to by bylo dostatečným naplněním „zlatého pravidla.“ Ale otcovský cit vyžaduje, abyste milovali své smrtelné bližní tak, jak Ježíš miluje vás.

140:5.2 (1573.4) Ježíš miluje lidstvo dvojí láskou. Žil na zemi jako dvojitá osobnost—lidská a božská. Jako Syn Boží miluje člověka otcovskou láskou—on je Tvořitelem člověka, jeho vesmírným Otcem. Jako Syn Člověka Ježíš miluje smrtelníky jako bratr—on byl opravdový člověk mezi lidmi.

140:5.3 (1573.5) Ježíš neočekával od svých následovníků dosažení nemožného v projevu bratrské lásky, ale očekával od nich snahu podobat se Bohu—být dokonalými tak, jak dokonalým je nebeský Otec—a začít se dívat na lidi tak, jak se Bůh dívá na své tvory a tím začít milovat lidi tak, jak je Bůh miluje—projevovat počátky otcovského citu. Během tohoto nabádání se Ježíš snažil dvanácti apoštolům odhalit nové pojetí otcovské lásky do té míry, v jaké ona má vztah k určitým emocionálním

postojům, týkajících se udělání čtených sociálních přizpůsobení k prostředí.

140:5.4 (1573.6) Učitel zahájil tento svůj významný proslov tím, že upozornil apoštoly na čtyři polohy víry, což byl úvod k následnému vyličení jeho čtyř transcendentních a vyšších reakcí otcovské lásky v protikladu k nedostatkům pouhé bratrské lásky.

140:5.5 (1573.7) Nejdříve hovořil o těch, kteří jsou chudí duchem, hladoví po spravedlnosti, jsou odevzdaně pokorní a čistí v srdci. Od takových smrtelníků, vnímajících duchovnost, možno očekávat dosažení takových úrovní božské nezištnosti, na kterých budou schopni úžasného projevu otcovského citu; že dokonce budou posíleni natolik, že budou projevovat milosrdenství, prosazovat mír a odolávat pronásledování a během všech těchto těžkých chvil milovat otcovskou láskou také nemilující lidstvo. Otcovský cit může dosáhnout úrovní oddanosti, které nezměrně převyšují bratrský cit.

140:5.6 (1573.8) Víra a láska posilují morální charakter a vytvářejí štěstí. Strach a hněv oslabují charakter a ničí štěstí. Toto významné kázání začalo na téma štěstí.

140:5.7 (1573.9) 1. „Šťastní chudí duchem—prostí.“ Pro dítě je štěstím uspokojení jeho bezprostředního přání. Dospělý člověk je připraven zasít semena odříkání, aby později sklídl úrodu zvětšeného štěstí. V době Ježíše a i potom štěstí bylo příliš často spojováno s představou nabytí bohatství. V příběhu o farizejovi a celníkovi, modlících se v chrámu, se první cítil bohatý duchem—egoistickým; druhý se cítil „chudým duchem“—prostým. Jeden byl samolibý; druhý byl učenlivý a

pravdu hledající. Chudí duchem hledají cíle, představující duchovní bohatství—hledají Boha. A takoví hledači pravdy nemusejí čekat na odměny v daleké budoucnosti; dostane se jim odměny ihned. Naleznou království nebeské ve svých srdcích a pocítí toto štěstí ihned.

140:5.8 (1574.1) 2. „Šťastní jsou ti, kdo hladoví a žízní po spravedlnosti, protože budou nasyceni.“ Pouze ti, kdo se cítí chudí duchem budou vždy hladovět po spravedlnosti. Pouze prostí hledají božskou sílu a snaží se získat božskou moc. Ale největším nebezpečím je vědomý duchovní půst, aby se zvýšila chuť pro duchovní dary. Fyzický půst začíná být nebezpečným po čtyřech až pěti dnech; člověk může ztratit veškerou chuť na jídlo. Dlouhý půst, ať fyzický nebo duchovní, je schopen zničit hlad.

140:5.9 (1574.2) Empirická spravedlnost je radost, ne povinnost. Ježíšova spravedlnost je dynamickou láskou—otcovsky-bratrským citem. Není to negativní, nebo vynucený typ spravedlnosti. Jak by někdo mohl kdy hladovět po něčem negativním—toužit po něčem co „nesmí dělat.“

140:5.10 (1574.3) Není snadné naučit dětskou mysl těmto prvním dvěma vlastnostem blaženosti, ale zralá mysl by měla být schopna pochopit jejich význam.

140:5.11 (1574.4) 3. „Šťastní jsou pokorní, protože oni zdědí zemi.“ Opravdová pokora nemá nic společného se strachem. Naopak, je to postoj člověka, spolupracujícího s Bohem—„buď vůle tvá.“ Pokora zahrnuje trpělivost a snášenlivost a je motivována neotřesitelnou vírou v zákonný a přátelský vesmír. Zkrocuje všechna pokušení bouřit se proti božskému vedení.

Ježíš byl vzorem pokorného člověka Urantie a zdědil obrovský vesmír.

140:5.12 (1574.5) 4. „Šťastní jsou čistí v srdci, protože oni uvidí Boha.“ Duchovní čistotu nelze považovat za negativní vlastnost, pokud se v ní neobjeví podezíravost a pomstychtivost. Když Ježíš mluvil o čistotě, neměl na mysli pouze pohlavní vztahy lidí. Hlavně poukazoval na víru, kterou by každý člověk měl mít ve své bližní; tu víru, kterou rodič má ve své dítě a která ho činí schopným milovat své bližní tak, jak by je miloval otec. Láska otce nemusí rozmazlovat a nepromíjí zlo, ale nikdy není necitelná. Otcovská láska má jediný účel a vždy se dívá na to nejlepší v člověku; to je postoj opravdového rodiče.

140:5.13 (1574.6) Vidět Boha—pomocí víry—znamená získat opravdový duchovní vhled. A duchovní vhled posiluje vedení Ladiče a to nakonec zvyšuje uvědomělost Boha. A když znáte Otce, máte zajištěnou jistotu v božském synovstvu a začínáte stále více milovat každého ze svých bratrů v těle nejenom jako bratra—bratrskou láskou—ale také jako otce—s otcovským citem.

140:5.14 (1574.7) Tuto radu je snadné naučit i dítě. Děti jsou přirozeně důvěřivé a rodiče by měli dbát na to, aby tuto upřímnou víru neztratili. Při jednání s dětmi se vyhněte jakémukoliv klamání a nedávejte záminku pro podezírání. Moudře jim pomáhejte vybírat jejich hrdiny a volit jejich způsob života.

140:5.15 (1574.8) A potom Ježíš začal vyučovat své následovníky realizaci hlavního smyslu veškerého lidského snažení—dokonalosti—dokonce božské dokonalosti. Neustále je

nabádal: „Buďte dokonalými tak, jak dokonalým je váš nebeský Otec.“ On nevybízel apoštoly milovat své bližní jako sebe sama. To by byl významný čin a znamenalo by to dosažení bratrské lásky. On své apoštoly spíše nabádal milovat lidi tak, jak je miloval on—milovat otcovskou, jakož i bratrskou láskou. A aby jim to vysvětlil, uvedl čtyři nejvyšší vlastnosti otcovské lásky:

140:5.16 (1575.1) 1. „Šťastní jsou truchlící, protože oni budou utěšeni.“ Takzvaný zdravý rozum, nebo dokonalá logika, by nikdy nepřišly s tím, že štěstí by mohlo vzejít z truchlení. Ale Ježíš nemluvil o vnějším, či okázalém truchlení. Zmiňoval se o emocionálním postoji jemného srdce. Je velkou chybou učit chlapce a mladé muže, že projev něhy, nebo jiných emocionálních pocitů, nebo fyzických bolestí, není vhodný pro muže. Soucit je cennou vlastností muže stejně jako ženy. Není nutné být necitelným, aby byl mužným. To je špatný způsob vytváření odvážných mužů. Velcí lidé světa se neostýchali truchlit. Truchlivý Mojžíš byl větším člověkem než Samson, nebo Goliáš. Mojžíš byl vynikajícím vůdcem, ale byl také jemným člověkem. Citlivost a vnímavost k lidským potřebám vytvářejí pravé a trvající štěstí a současně takové laskavé vlastnosti ochraňují duši před zhoubnými vlivy hněvu, nenávisti a podezíravosti.

140:5.17 (1575.2) 2. „Šťastní jsou milosrdní, protože oni získají milost.“ Tady milosrdnost znamená výšku, hloubku a šířku nejpravdivějšího přátelství—láskyplné laskavosti. Milosrdnost někdy může být pasivní, ale tady je aktivní a dynamická—nejvyšším projevem otcovského citu. Milující rodič nemá velké potíže s tím, aby odpustil svému dítěti, a dokonce

mnohokrát. A v nezkaženém dítěti je snaha zmírnit utrpení přirozená. Děti jsou obvykle laskavé a soucitné, když jsou staré natolik, aby byly schopny ohodnotit reálné okolnosti.

140:5.18 (1575.3) 3. „Šťastní jsou mírotvůrci, protože oni budou nazýváni syny Božími.“ Ježíšovi posluchači očekávali, že budou bojovníky za osvobození a ne mírotvůrci. Ale mír Ježíše není pacifického a negativního typu. Tváří v tvář soudům a pronásledování prohlásil: „Svůj mír zanechám vám.“ „Ať nesmutní vaše srdce a ať se nebojí.“ Takový mír zabraňuje ničivým konfliktům. Vnitřní osobní mír sjednocuje osobnost. Sociální mír odvrací strach, hrabivost a hněv. Politický mír zamezuje rasovému nepřátelství, nacionální nedůvěře a válce. Mírotvorba léčí nedůvěru a podezíravost.

140:5.19 (1575.4) Děti je snadné naučit být mírotvůrci. Jim se líbí skupinové aktivity; rády se hrají společně. Učitel jednou řekl: „Ten, kdo zachrání svůj život, ten ho ztratí, ale ten, kdo ztratí svůj život, ten ho nalezne.“

140:5.20 (1575.5) 4. „Šťastní jsou ti, kteří jsou pronásledováni pro čestnost, protože jim náleží království nebeské. Šťastnými jste, když vám lidé budou spílat a pronásledovat vás a budou o vás šířit zlé nepravdivé pomlvy. Radujte se a buďte nesmírně šťastní, protože vás čeká velká odměna na nebesích.“

140:5.21 (1575.6) Velmi často za mírem následuje pronásledování. Ale mladí lidé a stateční dospělí se nikdy nevyhýbají těžkostem, nebo nebezpečí. „Není větší lásky člověka, než když položí život za své přátele.“ A otcovská láska snadno dokáže všechny tyto věci—věci, které bratrská láska stěží zvládne. A konečným výsledkem pronásledování je vždy progres.

140:5.22 (1575.7) Děti vždy reagují na výzvu odvahy. Mládí je vždy ochotné „riskovat.“ A každé dítě by se mělo zavčas učit dávat.

140:5.23 (1575.8) A z tohoto je zjevné, že krásy Kázání na hoře jsou založeny na víře a lásce a ne na zákonu—etice a povinnosti.

140:5.24 (1575.9) Otcovská láska se raduje, když platí dobrem za zlo—konat dobro v odpověď na nespravedlnost.

6. Večer v den vysvěcení

140:6.1 (1576.1) V sobotu večer toho dne, kdy Ježíš a dvanáct apoštolů sestoupili z hor severně od Kafarnaumu, dorazili do domu Zebedea a zúčastnili se skromné večeře. Po ní, když Ježíš odešel projít se po pláži, dvanáctka započala rozhovor mezi sebou. Dvojčata rozdělala oheň, aby jim bylo teplo a měli světlo a po krátké poradě se Ondřej vydal vyhledat Ježíše a když ho našel, řekl mu: „Učiteli, moji bratři nemohou pochopit to, cos nám řekl o království. Necítíme se způsobilými začít tuto práci, pokud nám nedáš další instrukce. Přišel jsem tě požádat, abys za námi přišel do zahrady a pomohl nám porozumět významu tvých slov.“ A Ježíš odešel s Ondřejem k apoštolům.

140:6.2 (1576.2) Když přišel do zahrady, shromáždil apoštoly kolem sebe a pokračoval ve svém učení slovy: „Je pro vás těžké přijmout má slova, protože se snažíte postavit nové učení přímo na staré, ale já vám tvrdím, že se musíte znovu narodit. Musíte začít nanovo jako malé děti a být ochotni důvěřovat mému učení a věřit v Boha. Nové evangelium království se nemůže přizpůsobit tomu, co je nyní. Máte mylné představy o Synu Člověka a jeho poslání na zemi. Nemyslete si ve svých

myšlenkách, že jsem přišel odstranit zákon a proroky; nepřišel jsem ničit, ale konat, rozšiřovat a osvětlovat. Nepřišel jsem porušovat zákon, ale raději psát nová přikázání na tabulky vašich srdcí.

140:6.3 (1576.3) Žádám od vás spravedlnost, která přesáhne spravedlnost těch, kteří se snaží získat Otcovu přízeň dobročinností, modlitbou a postěním. Jestli chcete vstoupit do království, vaše spravedlnost musí obsahovat lásku, soucit a pravdu—upřímnou touhu konat vůli mého nebeského Otce.

140:6.4 (1576.4) Potom Šimon Petr řekl: „Učiteli, jestli máš nové přikázání, my bychom ho chtěli slyšet. Odkryj nám novou cestu.“ Ježíš Petrovi odpověděl: „Slyšeli jste, jak to říkají ti, kteří učí zákon: „Nezabiješ; kdo zabije, půjde před soud.“ Ale já se dívám na čin hlouběji, abych odhalil motiv. Říkám vám, že každý, kdo se hněvá na svého bratra, je v nebezpečí zavržení. Ten, kdo chová nenávist ve svém srdci a plánuje pomstu ve své mysli, tomu hrozí soud. Vy musíte soudit své bližní podle jejich činů, ale nebeský Otec soudí podle úmyslů.

140:6.5 (1576.5) Slyšeli jste učitele zákona říkat: „Nebudeš cizoložit.“ Ale já vám říkám, že každý muž, který se dívá na ženu s úmyslem ji svést, již s ní cizoložil ve svém srdci. Vy můžete soudit lidi pouze podle jejich činů, ale můj Otec se dívá do srdcí svých dětí a soudí je milosrdně podle jejich úmyslů a skutečných tužeb.“

140:6.6 (1576.6) Ježíš chtěl pokračovat v rozpravě o dalších přikázáních, když ho přerušil Jakub Zebedeus otázkou: „Učiteli, co budeme učit lidi o rozvodu? Dovolíme muži rozvést se se svojí ženou, jak učil Mojžíš?“ A když Ježíš uslyšel

tuto otázku, řekl: „Nepřišel jsem vydávat zákony, ale osvětit. Nepřišel jsem reformovat tento svět, ale ustanovit království nebeské. Není vůlí Otce, abych podlehl pokušení učit vás pravidla vládnutí, obchodu, nebo společenskému chování, která, přestože mohou být dobrá pro tuto dobu, nebudou vůbec vhodná pro společnost další epochy. Na zemi jsem jenom proto, abych utěšil mysl člověka, osvobodil jeho ducha a spasil jeho duši. Ale na tuto otázku o rozvodu vám odpovím takto: „Ačkoliv Mojžíš tuto věc podporoval, nebylo tomu tak v době Adama a v Zahradě.“

140:6.7 (1577.1) Poté, když hovořili apoštolové chvíli mezi sebou, Ježíš pokračoval: „Vy vždy musíte rozlišit dva pohledy na veškeré smrtelné jednání—lidské a božské; způsoby těla a způsob ducha; vymezení času a pohled věčnosti.“ A přestože apoštolové nedokázali pochopit úplně všechno co jim řekl, toto jeho vysvětlení jim hodně pomohlo.

140:6.8 (1577.2) A potom Ježíš řekl: „Ale vy budete klopýtat o moje učení, protože moje poselství budete chtít vykládat doslova; pomalu chápete ducha mého učení. Musíte si stále pamatovat, že jste moji poslové; musíte žít vaše životy tak, jak já jsem prožil v duchu svůj. Jste moji osobní zástupci; Ale uděláte chybu v tom, když budete očekávat od všech lidí žít ve všech směrech jako vy. Také si musíte pamatovat, že já nemám ovečky pouze v tomto stádu a že jsem jim také zavázán a musím jim být příkladem konání vůle Boha v průběhu smrtelného života.“

140:6.9 (1577.3) Natanael se potom zeptal: „Učiteli, budeme dávat prostor spravedlnosti? Zákon Mojžíše říká: „Oko za oko, zub za zub.“ Co budeme říkat my?“ A Ježíš odpověděl: „Vy budete

odplácet zlo dobrem. Moji poslové nesmí bojovat s lidmi, ale musí být ke všem lidem mírumilovní. Odplácet stejnou měrou nebude vaším pravidlem. Takové zákony jsou možné u lidských vládců, ale ne v království; vaše soudy bude vždy určovat milosrdenství a láska vaše jednání. A jestli jsou tato tvrdá slova, je stále čas odejít. Jestli jsou požadavky apoštolství příliš těžké, můžete se vrátit na méně obtížnější stezku učednictví.“

140:6.10 (1577.4) Když apoštolové uslyšeli tato překvapující slova, na krátkou chvíli se společně vzdálili, ale brzy se opět vrátili a Petr řekl: „Učiteli, my chceme jít s tebou; žádný z nás si nepřeje vrátit se zpět. Jsme plně připraveni zaplatit mimořádnou cenu; vypijeme tuto číši. Chceme být apoštoly, ne pouhými učedníky.“

140:6.11 (1577.5) Když to Ježíš uslyšel, řekl: „Potom buďte připraveni převzít svoji odpovědnost a následovat mého příkladu. Dobré skutky dělejte v tajnosti; když dáváte dary, nechť levá ruka neví, co dělá pravá. A když se modlíte, dělejte to odděleně a nepoužívejte marnivá přání a nesmyslné fráze. Stále si pamatujte, že Otec ví co potřebujete ještě dříve než ho o to požádáte. A když se postíte, nemějte před jinými lidmi sklíčený výraz. Jako moji vybraní apoštolové, nyní vyčlenění pro službu království, nestrádejte pro sebe bohatství na zemi, ale svoji nezištnou službou strádejte pro sebe poklady v nebi, protože tam, kde jsou vaše poklady, tam bude také vaše srdce.“

140:6.12 (1577.6) Zdrojem světla vašeho těla je oko; proto, jestli je vaše oko štědré, vaše celé tělo bude plné světla. Ale, jestli vaše oko je sobecké, celé vaše tělo bude naplněno tmou. A jestli to

samé světlo, které je ve vás, se změní v tmu, jak velká bude ta tma!“

140:6.13 (1577.7) Potom se Tomáš Ježíše zeptal, jestli by měli „pokračovat mít všechno společné.“ Ježíš na to řekl: „Ano, moji bratři, já bych chtěl, abychom žili společně jako jedna rozumějící si rodina. Je vám svěřena velká práce a já od vás vyžaduji ničím nerušenou službu. Vy víte, že bylo řečeno: „Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům.“ Nemůžete opravdově uctívat Boha a současně horlivě sloužit mamonu. Tím, že jste nyní vstoupili bezvýhradně do služby pro království, nemusíte se obávat o vaše životy; ještě méně se neznepokojujte tím, co budete jíst, nebo co budete pít; ani nepřemýšlejte o tom, čím přikryjete svoje těla. Již jste poznali, že ochotné ruce a upřímná srdce hladovět nikdy nebudou. A nyní, když se připravujete dát veškerou svoji energii pro práci království, buďte ujištěni, že Otec si bude vědom vašich potřeb. Hledejte nejdříve království Boha a když najdete k němu vchod, všechny potřebné věci vám budou dány. Nebuďte proto příliš zneklidněni tím, co bude zítra. Každý den je i tak plný starostí.“

140:6.14 (1578.1) Když Ježíš viděl, že jsou připraveni zůstat vzhůru celou noc a pokládat otázky, řekl jim: „Bratři moji, jste stále prázdné nádoby; pro vás je nyní nejlepší jít si odpočinout, abyste byli připraveni na zítřejší práci.“ Ale jejich oči spánek opustil. Petr se pokusil požádat svého Učitele o malý osobní rozhovor s ním. Řekl Ježíšovi: „Není to proto, že bych měl tajemství před svými bratry, ale mám neklidnou duši a kdybych snad zasloužil pokárání od svého Učitele, lépe bych to snesl o samotě s tebou.“ A Ježíš odpověděl: „Pojď se mnou Petře“—a jako první vešel do domu. Když se Petr od Ježíše vrátil

mnohem radostnější a s větší sebedůvěrou, Jakub se rozhodl zajít také za Ježíšem si pohovořit. A tak až do ranních hodin druhého dne i ostatní apoštolové chodili jeden po druhém promluvit si s Ježíšem. Když všichni apoštolové s ním skončili své osobní rozhovory, kromě dvojčat, která usnula, Ondřej vešel dovnitř za Ježíšem a řekl: „Učiteli, dvojčata spí u ohně na zahradě, mám je probudit a zeptat se, zdali si s tebou také chtějí promluvit?“ A Ježíš s úsměvem Ondřejovi odpověděl: „Je jim dobře—nechej je na pokoji.“ A noc již odcházela; začínalo svítat.

7. Následující týden po vysvěcení

140:7.1 (1578.2) Po několika hodinách spánku se apoštolové shromáždili u pozdní snídaně s Ježíšem a ten jim řekl: „Nyní musíte započít svoji práci—hlásat dobré zprávy a učit věřící. Připravte se na cestu do Jerusalema.“ Když Ježíš skončil, Tomáš sebral odvahu a řekl: „Já vím, Učiteli, že bychom měli být nyní připraveni zahájit svoji práci, ale já se obávám, že nejsme ještě schopni vykonat toto velké dílo. Souhlasil bys s tím, abychom tady ještě několik dnů zůstali, než začneme pracovat pro království?“ A když Ježíš viděl, že všichni jeho apoštolové měli stejné obavy, řekl: „Bude, jak si přejete; zůstaneme zde do neděle.“

140:7.2 (1578.3) Již po dobu mnoha týdnů malé skupiny upřímných hledačů pravdy, společně se zvědavými diváky, přicházeli do Betsaidy, aby uviděli Ježíše. Zprávy o něm se již rozšířily po kraji; zvědavé skupiny přicházely z měst tak vzdálených, jako Týros, Sidón, Damašek, Cesarea a Jerusalema. Až dosud Ježíš vítal tyto lidi a učil je o království, ale nyní Učitel předal tuto práci dvanácti apoštolům. Ondřej vybral jednoho z apoštolů a

přidělil ho ke skupině návštěvníků, ale někdy bylo všech dvanáct takto zapojeno.

140:7.3 (1578.4) Tak pracovali dva dny, ve dne učili a večer dlouho do noci spolu debatovali. Na třetí den se Ježíš vypravil navštívit Zebedea a Salome a své apoštoly mezitím poslal „rybařit, udělat příjemnou změnu, nebo třeba navštívit své rodiny.“ Ve čtvrtek se vrátili a pokračovali v učení další tři dny.

140:7.4 (1578.5) Během tohoto přípravného týdne připomínal Ježíš mnohokrát svým apoštolům dva velké motivy své po-křestní mise na zemi:

140:7.5 (1578.6) 1. Odhalit Boha člověku.

140:7.6 (1578.7) 2. Přivést lidi k poznání svého synovstva—pomoci jim skrze víru poznat, že jsou děti Nejsvrchovanějšího.

140:7.7 (1579.1) Tento týden rozmanitých zkušeností dal hodně dvanáctce apoštolů; někteří se dokonce stali příliš sebevědomými. Při poslední poradě, v sobotu večer, Petr a Jakub přišli k Ježíšovi a řekli mu: „Jsme připraveni—vydejme se nyní na cestu, abychom se zmocnili království.“ Na to Ježíš odpověděl: „Necht’ se vaše moudrost vyrovná vašemu nadšení a vaše odvaha nahradí vaši nevědomost.“

140:7.8 (1579.2) Přestože apoštolové nepochopili většinu jeho učení, dokázali pochopit význam jeho okouzujícího života, prožitého s nimi.

8. Čtvrteční odpoledne na jezeře

140:8.1 (1579.3) Ježíš dobře věděl, že si jeho apoštolové plně neosvojují jeho učení. Rozhodl se dát některé podrobné pokyny Petrovi, Jakubovi a Janovi v naději, že ti budou schopni tyto pojmy vysvětlit svým druhům. Viděl, že ačkoliv některé rysy ideje duchovního království apoštolové chápali, neustále spojovali tato nová duchovní učení se svými starými a pevně zakořeněnými představami o království nebeském jako o obnovení Davidova trůnu a znovu ustanovení Izraele jako světské moci na zemi. Proto se ve čtvrtek odpoledne Ježíš s Petrem, Jakubem a Janem vydal na loďce na jezero, aby prodiskutovali otázky království. Tato čtyřhodinová vyučující debata obsahovala spoustu otázek a odpovědí a průběh tohoto důležitého odpoledne by se dal nejlépe shrnout a stručně zopakovat na základě vylíčení této události Šimonem Petrem svému bratrovi Ondřejovi následujícího rána:

140:8.2 (1579.4) 1. Konání vůle Otce. Ježíšovo učení o důvěře ve velkomyslnou péči nebeského Otce nebylo slepým a pasivním fatalismem. To odpoledne citoval s uznáním staré hebrejské rčení: „Kdo nepracuje, ať nejí.“ Poukázal na to, že jeho vlastní zkušenost je dostačujícím výkladem jeho učení. Jeho vyzývání k důvěře v Otce nesmí být posuzováno z pohledu sociálních, nebo ekonomických podmínek současné či jakékoliv jiné epochy. Jeho pokyny obsahují ideální principy života s Bohem ve všech epochách a na všech světech.

140:8.3 (1579.5) Ježíš objasnil trojici apoštolů rozdíl mezi požadavky apoštolství a učenictví. A ani potom nebránil dvanáctce apoštolů používat prozíravost a předvídavost. Proti čemu kázal nebylo rozvážné uvažování, ale úzkost, strach. On učil aktivnímu a vnímavému podřízení se vůli Otce. V odpovědi na

mnoho jejich otázek, týkajících se střídmosti a šetrnosti, je pouze upozornil na svůj život tesaře, loďáře a rybáře a jeho pečlivému organizování činnosti dvanácti apoštolů. Snažil se jim objasnit, že svět nemá být považován za nepřítele; že okolnosti života vytvářejí božské příležitosti spolupracovat s dětmi Boha.

140:8.4 (1579.6) Pro Ježíše bylo značně obtížné docílit toho, aby pochopili jeho osobní princip neodporování. On zcela odmítal bránit sám sebe a apoštolům se zdálo, že by byl rád, kdyby se takto chovali i oni. Učil je neklást odpor zlu, nebojovat s nespravedlností či příkořím, ale naučil je pasivní toleranci ke špatnostem. A to odpoledne dal jasně najevo, že souhlasí se společenským potrestáním zločinců a kriminálníchků a že občanská vláda musí někdy použít sílu pro udržení společenského pořádku a vykonávání práva.

140:8.5 (1579.7) Nikdy nepřestal varovat své učedníky před zhoubným zvykem odplácení; nedal žádný prostor pro pomstu a úmyslu vyrovnat si účty. Odsuzoval nevraživost mezi lidmi. Odmítal princip oko za oko a zub za zub. Neschvaloval celkové pojetí soukromé a osobní pomsty a přisoudil tyto záležitosti na jedné straně občanské vládě a na druhé straně soudu Božímu. Vysvětlil těm třem, že jeho učení se vztahuje na jedince, ne na stát. Svá poučení do této chvíle, týkajících se těchto otázek, shrnul takto:

140:8.6 (1580.1) Milujte své nepřátele—pamatujte na morální požadavky bratrství.

^{140:8.7 (1580.2)} Marnost zla: zlo se nenapraví pomstou. Nedělejte chybu v tom, že budete bojovat se zlem jeho vlastními zbraněmi.

^{140:8.8 (1580.3)} Mějte víru—důvěru v konečné vítězství božské spravedlnosti a věčného dobrodiní.

^{140:8.9 (1580.4)} 2. Postoj k politickým otázkám. Varoval své apoštoly, aby byli opatrní ve svých poznámkách, týkajících se napjatých vztahů, které v tu dobu existovaly mezi židovským národem a římskou vládou; zakázal jim zapojit se v jakémkoliv směru do těchto složitých problémů. On vždy dbal na to, aby se vyhnul politickým nástrahám nepřítele a neustále opakoval: „Dávejte císaři, co je císařovo a Bohu, co je Boží.“ Nechtěl, aby jeho pozornost byla odpoutána od jeho mise zakládání nové cesty spasení; nepřipustil by, aby se zabýval něčím jiným. Ve svém osobním životě vždy řádně dodržoval všechny občanské zákony a pravidla; v celém svém veřejném učení se vůbec nevěnoval občanským, sociálním a ekonomickým otázkám. Třem apoštolům řekl, že se zajímá pouze o principy vnitřního a osobního duchovního života člověka.

^{140:8.10 (1580.5)} Proto Ježíš nebyl politickým reformátorem. Nepřišel proto, aby reorganizoval svět; a i kdyby to udělal, bylo by to platné pouze pro tu dobu a generaci. Nicméně, ukázal lidem nejlepší cestu žití a žádná generace není zproštěna úsilí objevovat jak nejlépe přizpůsobit život Ježíše ke svým vlastním problémům. Ale neudělejte nikdy chybu v tom, že Ježíšovo učení budete spojovat s nějakou politickou či ekonomickou teorií, s nějakým společenským či pracovněprávním systémem.

140:8.11 (1580.6) 3. Postoj k sociálním otázkám. Židovští rabíni se již dávno přeli o tom, kdo je můj bližní. Ježíš přišel s idejí aktivní a spontánní laskavosti, takové opravdové lásky ke spoluobčanům, která přesáhne sousedství a obsáhne celý svět a tím udělá všechny lidi bližními. Ale přitom všem se Ježíš zajímal pouze o jedince, ne o masu. Ježíš nebyl sociologem, ale usilovně se snažil odstranit všechny formy egoistické izolace. Učil ryzímu účastenství, soucitu. Michael Nebadonský je Syn, jehož převládající vlastností je milosrdenství; soucit je jeho samotná podstata.

140:8.12 (1580.7) Učitel neříkal, že by lidé neměli zvát své přátele na oběd, ale svým následovníkům zdůrazňoval, aby hostili chudáky a nešťastníky. Ježíš měl silný smysl pro spravedlnost, ale ten byl vždy usměrňován soucitem. Neučil své apoštoly, aby k sobě přitáhli společenské parazity a profesionální žebračky. Pokud se jedná o sociologický výrok, tak úplně nejblíže se k němu přiblížil, když říkal: „Nesud’te, abyste sami nebyli souzeni.“

140:8.13 (1580.8) Ježíš objasnil, že slepá dobrota může být příčinou mnoha sociálních neduhů. Následujícího dne Ježíš s konečnou platností přikázal Jidášovi, že se žádné apoštolské prostředky nebudou dávat jako almužna, s výjimkou jeho osobního požadavku, anebo v případě společné žádosti dvou apoštolů. Ve všech takových věcech měl Ježíš ve zvyku říkat: „Bud’te moudří jako hadi, ale neškodní jako holubice.“ Zdálo se, že ve všech společenských situacích bylo jeho záměrem učit trpělivosti, toleranci a odpouštění.

140:8.14 (1581.1) Rodina zaujímala centrální místo ve filozofii života Ježíše—v tomto životě i potom. Založil své učení o Bohu na

rodině a současně se snažil napravit tendenci židů k přílišnému uctívání předků. Povýšil rodinný život na nejvyšší povinnost člověka, ale dal najevo, že rodinné vztahy nesmí překážet náboženským závazkům. Upozornil na skutečnost, že rodina je světská instituce; že nepřežívá smrt. Ježíš neváhal vzdát se své rodiny, když rodina se postavila proti vůli Otce. On učil novému a většímu bratrství lidí—synů Božích. V době Ježíše byly rozvodové praktiky v Palestině a v celém římském impériu velmi uvolněné. On opakovaně odmítal stanovit zákony, regulující manželství a rozvod, ale mnoho raných následovníků Ježíše mělo silně vyhraněné názory na rozvod a neváhalo je jemu připsat. Všichni autoři Nového Zákona se drželi těchto přísnějších a progresivnějších pohledů na rozvod, kromě Jana Marka.

140:8.15 (1581.2) 4. Postoj k ekonomickým otázkám. Ježíš pracoval, žil a obchodoval v takovém světě, do jakého přišel. On nebyl ekonomickým reformátorem, ačkoliv často upozorňoval na nespravedlnost nerovnoměrného rozdělování bohatství. Ale nenabídl žádná řešení pro nápravu tohoto problému. Vysvětlil těmto třem apoštolům, že i když jeho apoštolové nemají vlastnit majetek, on nekáže proti bohatství a majetku, pouze proti jeho nerovnoměrnému a nespravedlivému rozložení. Uznával potřebu sociální spravedlnosti a pracovní čestnosti, ale nenabídl žádná pravidla pro jejich dosažení.

140:8.16 (1581.3) Ježíš nikdy neučil své následovníky, aby se vyvarovali držení pozemského majetku, vyžadoval to pouze po svých dvanácti apoštolech. Lukáš, lékař, silně věřil v sociální rovnost a udělal hodně proto, aby vyložil výroky Ježíše v souladu se svými osobními názory. Ježíš nikdy osobně

nenaládal svým následovníkům přijmout komunitní způsob života; on nikdy nic takového neprohlásil.

140:8.17 (1581.4) Ježíš často varoval své posluchače před chamtivostí, tvrdíc, že „štěstí člověka nespočívá v hojnosti jeho materiálního majetku.“ Neustále zdůrazňoval: „Co získá člověk, jestli ovládne celý svět a ztratí svoji duši?“ On vůbec neútočil přímo proti vlastnictví majetku, ale tvrdil, že v aspektu věčnosti jsou podstatné a nejdůležitější duchovní hodnoty. Ve svých pozdějších učeních se snažil napravit mnoho chybných urantijských pohledů na život vypravováním početných podobenství, která představil během své veřejné služby. Ježíš nikdy nezamýšlel zformulovat ekonomické teorie; velmi dobře věděl, že každá éra musí vyvinout své vlastní nápravné metody pro vyřešení soudobých problémů. A kdyby Ježíš byl na zemi dnes a žil život v těle, byl by velkým zklamáním pro většinu dobrých mužů a žen kvůli prostému důvodu, že by se nevyjadřoval k současným politickým, sociálním a ekonomickým otázkám. Zůstal by velkolepě nad tím a současně by učil jak zdokonalit váš vnitřní duchovní život tak, abyste se stali mnohokrát více schopnějšími řešit vaše čistě lidské problémy.

140:8.18 (1581.5) Ježíš by chtěl udělat všechny lidi podobnými Bohu a potom odejít stranou a s pochopením přihlížet tomu, jak tito synové Boží řeší své vlastní politické, sociální a ekonomické problémy. On neodsuzoval bohatství, ale to, co bohatství dělá s většinou jeho ctitelů. Toto čtvrté odpoledne Ježíš poprvé řekl svým druhům, že „větším požehnáním je dávat, nežli dostávat.“

140:8.19 (1581.6) 5. Osobní náboženství. Tak, jako apoštolové, tak i vy byste lépe porozuměli učení Ježíše skrze jeho život. On prožil na Urantii dokonalý život a jeho unikátní učení je možno pochopit pouze v tom případě, když tento život je představen v jeho bezprostředním prostředí. Je to jeho život a ne jeho lekce dvanácti apoštolům, nebo jeho kázání davům, který pomůže nejlépe při odhalování božského charakteru Otce a jeho láskyplné osobnosti.

140:8.20 (1582.1) Ježíš nekritizoval učení hebrejských proroků, nebo řeckých moralistů. Učitel uznával mnoho dobrých věcí, které tito velcí učitelé zastupovali, ale on přišel dolů na zem učit něco navíc—„dobrovolné podrobení se vůle člověka vůli Boha.“ Ježíš nechtěl vytvořit jenom pobožného člověka, smrtelníka, zabývajícího se výhradně zbožnými pocity a aktivovaného pouze duchovními impulsy. Kdybyste se na něho jen jednou podívali, věděli byste, že Ježíš byl věčný člověk s velkou znalostí tohoto světa. Učení Ježíše v tomto ohledu byla zcela naprosto překroucena a značně zkreslena během uplynulých staletích křesťanské éry; máte také překroucené představy o mírnosti Učitele a jeho pokoře. Je zřejmé, že Ježíš ve svém životě usiloval o povznesený pocit vlastní důstojnosti. On pouze radil člověku, že když je pokorný, může se stát opravdově povzneseným; o co on opravdu usiloval, byla opravdová pokora k Bohu. Velký význam kladl na upřímnost—čisté srdce. Spolehlivost byla v jeho pohledu hlavní ctností charakteru, zatímco odvaha byla samotným srdcem jeho učení. „Nebojte se“ bylo jeho hlavním heslem a trpělivá vytrvalost jeho ideálem silného charakteru. Učení Ježíše vytvářejí náboženství odvahy, statečnosti a hrdinství. A to je právě to, proč si vybral za své osobní zástupce dvanáct

obyčejných mužů, z nichž většina byli drsní, silní a odvážní rybáři.

140:8.21 (1582.2) Ježíš se téměř vůbec nevyjadřoval ke společenským neřestem své doby; zřídka se zmínil o morálních přestupcích. On byl pozitivním učitelem opravdové mravnosti. Záměrně nepoužíval negativní způsob udělování pokynů; nechtěl inzerovat zlo. Nebyl ani morálním reformátorem. On dobře věděl a také tak učil své apoštoly, že smyslové pohnutky člověka nejsou potlačeny ani náboženským pokáráním, nebo právními zákazy. Jeho několik veřejných odsouzení bylo převážně směřováno proti pýše, krutosti, utlačování a pokrytectví.

140:8.22 (1582.3) Na rozdíl od Jana, Ježíš ani silně neodsoudil farizeje. Věděl, že mnoho zákoníků a farizejců bylo ve svých srdcích čestnými lidmi; on rozuměl jejich zotročujícímu područí náboženských tradic. Ježíš kladl velký důraz na to, aby se „nejdříve vyléčil strom.“ Na tři apoštoly udělal velký dojem tím, že oceňoval celý život, nejenom pouze několik mimořádných ctností.

140:8.23 (1582.4) Hlavní věc, kterou si Jan odnesl z tohoto dne učení, bylo to, že podstata náboženství Ježíše spočívala v dosažení soucitného charakteru a vytvoření osobnosti, snažící se vykonávat vůli nebeského Otce.

140:8.24 (1582.5) Petr pochopil tu myšlenku, že evangelium, které se chystali hlásat, je vlastně novým začátkem pro celé lidstvo. Později přenesl tento svůj dojem na Pavla, který z toho zformuloval svoji doktrínu o Kristu jako o „druhém Adamovi.“

140:8.25 (1582.6) Jakub přijal vzrušující pravdu o tom, že Ježíš si přeje, aby jeho pozemské děti žily tak, jako by byly občany dokončeného nebeského království.

140:8.26 (1582.7) Ježíš věděl, že lidé jsou rozdílní a tomu učil své apoštoly. Neustále je nabádal, aby se nesnažili formovat učedníky a věřící do nějaké dané šablony. Snažil se dát každé duši možnost vyvíjet se svým způsobem, měnit se v dokonalejšího a odlišného jedince před Bohem. V odpověď na jednu z mnoha Petrových otázek, Učitel řekl: „Já chci osvobodit lidi, aby mohli začít, podobně jako malé děti, nový a lepší život.“ Ježíš vždy tvrdil, že opravdová добрota musí být nevědomá—když člověk dává milodar, jeho levá ruka neví, co dělá pravá.

140:8.27 (1583.1) Toto odpoledne byli tři apoštolové ohromeni, když si uvědomili, že náboženství jejich Učitele nebere v úvahu duchovní sebeanalýzu. Všechna náboženství, před Ježíšem a i po něm, dokonce i křesťanství, důkladně pečují o svědomitou sebeanalýzu. Ale to neplatí o náboženství Ježíše Nazaretského. Ježíšova filozofie života je bez náboženské introspekce. Syn tesaře nikdy neučil vytváření charakteru; on učil růstu charakteru, hlásajíc, že království nebeské je jako hořčičné semeno. Ale Ježíš neřekl nic, co by zavrhovalo sebeanalýzu jako prevenci před ješitným sobectvím.

140:8.28 (1583.2) Právo vejít do království je podmíněno vírou, osobním přesvědčením. Cena za setrvání v progresivním vzestupu království je drahocenná perla za to, že mu člověk prodá všechno, co má.

140:8.29 (1583.3) Učení Ježíše je náboženstvím pro každého, nejenom pro slabé a otrocky. Jeho náboženství se nikdy (za jeho života) nevykrytalizovalo do vír a teologických zákonů; nezanechal za sebou jediný napsaný řádek. Jeho život a učení zanechaly vesmíru inspirující a idealistické dědictví, použitelné pro duchovní vedení a morální výchovu ve všech epochách a na všech světech. A i dnes Ježíšovo učení stojí stranou od všech náboženství jako takových, ačkoliv je živou nadějí pro každé z nich.

140:8.30 (1583.4) Ježíš neučil své apoštoly tomu, že náboženství je jediným úkolem člověka na zemi; to byla židovská představa o službě Bohu. Ale trval na tom, aby náboženství bylo výhradní činností dvanácti apoštolů. Ježíš neučil ničemu, co by odrazovalo jeho věřící od provozování opravdové kultury; on pouze neměl vysoké mínění o tradičních náboženských školách Jerusalemu. On byl velkomyslný, šlechetný, vzdělaný a tolerantní. V jeho filozofii čestného života nebylo místo pro okázalou zbožnost.

140:8.31 (1583.5) Učitel nenabídl žádná řešení pro nenáboženské problémy své doby a ani pro následující epochy. Ježíš chtěl rozvinout duchovní vnímání věčných realit a podnítit zájem o osobitý život; zabýval se výlučně zásadními a trvalými duchovními potřebami lidské rasy. Odkryl dobro, rovné Bohu. Povýšil lásku—pravdu, krásu a dobro—na božský ideál a věčnou realitu.

140:8.32 (1583.6) Učitel přišel, aby vytvořil v člověku nový duch, novou vůli—poskytnout novou schopnost znát pravdu, zažívat soucit a volit dobro—chtít být v harmonii s vůlí Boha a mít

věčnou snahu stát se dokonalým, dokonce tak dokonalým, jak dokonalým je nebeský Otec.

9. Den duchovního posvěcení

^{140:9.1} ^(1583.7) Následují sobotu věnoval Ježíš svým apoštolům. Vrátili se znovu do hor, kde je předtím zasvětil jejich novému poslání. A tam, po dlouhém a nádherně dojemném osobním povzbuzujícím poselství, přistoupil ke slavnostnímu úkonu—duchovnímu vysvěcení dvanácti apoštolů. V tuto sobotu odpoledne Ježíš shromáždil apoštoly kolem sebe na úpatí hory a předal je do rukou svého nebeského Otce připřípravě na ten den, kdy je bude nucen zanechat samotné na světě. Při této příležitosti nedošlo k žádnému učení, pouze se přátelsky povídalo.

^{140:9.2} ^(1584.1) Ježíš si připomněl mnohé hlavní rysy ze svého kázání při zasvěcování apoštolů, které pronesl na tomto stejném místě a začal je po jednom volat k sobě a přikázal jim jít do světa jako jeho zástupci. Učitelův příkaz, vydaný při duchovním vysvěcení, zněl: „Jděte do světa a hlásejte radostné zprávy o království. Osvobozujte duchovní zajatce, utěšujte sklíčené a pomáhajte trpícím. Bohatě jste dostali, bohatě dávejte.“

^{140:9.3} ^(1584.2) Ježíš jim radil, aby si sebou nebrali peníze a ani náhradní oblečení a řekl: „Ten, kdo pracuje, zaslouží své živobytí.“ A na závěr řekl: „Pohleďte, posílám vás jako ovce mezi vlky; buďte proto moudří jako hadi, ale neškodní jako holubice.“ Ale mějte se na pozoru, protože vaši nepřatelé vás předvedou před jejich soudy a v synagogách vás budou přísně kritizovat. Budete předvoláni před vladaře a vládce, protože věříte v toto evangelium a vaše výpovědi budou svědectvím o

mně. A když vás povedou k soudu, nebudte plni úzkosti co budete říkat, poněvadž duch mého Otce ve vás pobývá a v takových chvílích bude mluvit skrze vás. Někteří z vás budou zabiti a předtím, než ustanovíte království na zemi, budete kvůli tomuto evangeliu nenáviděni mnoha lidmi; ale nemějte strach; já budu s vámi a můj duch půjde před vámi do celého světa. A přítomnost mého Otce bude zůstat ve vás, když nejdříve půjdete k židům a potom k jinověrcům.“

140:9.4 (1584.3) A když sestoupili s hory, vrátili se zpět do domu Zebedea.

10. Večer po posvěcení

140:10.1 (1584.4) Ten večer Ježíš vyučoval v domě, protože začalo pršet. Hovořil dlouho, snažil se vysvětlit apoštolům, čím musí být, ne to, co mají dělat. Oni znali jenom takové náboženství, které předepisovalo dělat určité věci pro dosažení čestnosti—spasení. Ale Ježíš zdůrazňoval: „V království musíte být čestní, abyste dělali svoji práci.“ Mnohokrát jim opakoval: „Budte dokonalými tak, jak dokonalý je váš nebeský Otec.“ Neustále vysvětloval svým zmateným apoštolům, že spasení, které on přišel dát světu, je dosažitelné jenom pro věřícího člověka—pouze skrze prostou a upřímnou víru. Ježíš řekl: „Jan prosazoval znovuzrození pokáním, lítostí nad starým způsobem života. Vy se chystáte hlásat znovuzrození přátelstvím s Bohem. Kažte pokání těm, kteří mají potřebu takového učení, ale těm, kteří již upřímně hledají vchod do království, otevřete dveře dokořán a vybídněte je ke vstupu do radostného přátelství synů Božích.“ Ale byl to těžký úkol přesvědčit tyto galilejské rybáře o tom, že v království nutnost

být čestným skrze víru musí předcházet konání spravedlnosti v každodenním životě pozemských smrtelníků.

140:10.2 (1584.5) Další velkou překážkou při učení dvanácti apoštolů byla jejich tendence přebírat vysoké idealistické a duchovní principy náboženské pravdy a přeměňovat je do konkrétních pravidel osobního chování. Ježíš jim představil krásného ducha, který vyjadřuje postoj duše, ale oni neustále přenášeli takové učení do pravidel osobního chování. Mnohokrát, když se snažili zapamatovat si to, co Učitel řekl, bylo téměř jisté, že zapomenou na to, co neřekl. Ale pomalu vstřebávali jeho učení, protože Ježíš byl vším tím, čemu je učil. To, co nedokázali získat z jeho verbální výuky, to postupně nabyli díky tomu, že s ním žili.

140:10.3 (1585.1) Apoštolové neviděli to, že jejich Učitel žil životem, který byl duchovní inspirací pro každou bytost, každé epochy a na každém světě rozsáhlého vesmíru. Přestože jim Ježíš čas od času o tom říkal, apoštolové nepochopili tu ideu, že tato jeho práce na tomto světě je také určena pro všechny ostatní světy jeho rozlehlého tvoření. Ježíš žil svůj život na Urantii ne proto, aby dal osobní příklad smrtelného života mužům a ženám tohoto světa, ale aby vytvořil vysoký duchovní a inspirující ideál pro všechny smrtelné bytosti na všech světech.

140:10.4 (1585.2) V ten stejný večer se Tomáš Ježíše zeptal: „Učiteli, ty říkáš, že se musíme stát malými dětmi předtím, než můžeme vejít do království Otce a současně nás varuješ, abychom se nedali oklamat falešnými proroky, nebo abychom nebyli vinni tím, že budeme házet naše perly sviním. Já jsem teď opravdu upřímně zmaten. Nerozumím tvému učení.“ Ježíš Tomášovi odpověděl: „Jak dlouho to ještě s vámi vydržím! Stále trváte na

tom, aby všechno co učím bylo doslovné. Když po vás chci, abyste se stali malými dětmi jako cenu za vstup do království, nemyslím tím, že se dáte snadno oklamat—hloupě uvěřit—ani rychle důvěřovat příjemným cizím lidem. To, co já po vás žádám, abyste si z tohoto názorného příkladu odvodili, je vztah dítěte a otce. Ty jsi dítě a to je království tvého Otce, do kterého se snažíš vstoupit. Mezi každým normálním dítětem a jeho otcem je přirozený cit, který zajišťuje chápající a láskyplný vztah a který navždy vylučuje jakékoliv sklony dohadovat se o lásce a soucitu Otce. A evangelium, které se chystáte hlásat, je o spasení, vyrůstajícím z víry uskutečnění tohoto stejného a věčného vztahu dítěte a otce.“

140:10.5 (1185.3) Charakteristickým rysem Ježíšova učení bylo to, že mravnost jeho filozofie vycházela z osobního vztahu jedince s Bohem—tento samý vztah dítě-otec. Ježíš kladl důraz na jedince, ne na rasu či národ. Při večeři Ježíš vysvětloval Matoušovi, že mravnost jakéhokoliv jednání je určena motivem jedince. Mravnost Ježíše byla vždy pozitivní. Ježíšem nově zformulované zlaté pravidlo vyžaduje aktivní společenský styk; staršímu negativnímu pravidlu bylo možno se podřídit v izolaci. Ježíš zbavil mravnost všech pravidel a obřadů a povýšil ji do vznešených úrovní duchovního myšlení a opravdově čestného života.

140:10.6 (1585.4) Toto nové náboženství Ježíše nepostrádalo praktický smysl, ale jakákoliv praktická politická, sociální či ekonomická hodnota objevena v jeho učení je přirozeným výsledkem této vnitřní zkušenosti duše, která se projevuje duchovními plody v dobrovolné každodenní službě, svědčící o opravdové osobní náboženské zkušenosti.

^{140:10.7 (1585.5)} Když Ježíš skončil rozhovor s Matoušem, Šimon Zélóta se zeptal: „Ale, Učiteli, jsou všichni lidé syny Božími?“ A Ježíš odpověděl: „Ano, Šimone, všichni lidé jsou syny Boha a to je ta radostná zpráva, kterou budete hlásat.“ Ale apoštolové nebyli schopni pochopit takové učení; toto oznámení bylo nové, zvláštní a překvapující. Právě kvůli svému přání vnutit tuto pravdu apoštolům učil Ježíš své následovníky jednat se všemi lidmi jako se svými bratry.

^{140:10.8 (1585.6)} V odpověď na otázku Ondřeje vyjasnil Ježíš, že mravnost jeho učení je neoddělitelná od náboženství jeho života. Učil mravnosti, nevycházející z podstaty člověka, ale ze vztahu člověka k Bohu.

^{140:10.9 (1585.7)} Jan se Ježíše zeptal: „Učiteli, co je to království nebeské?“ A Ježíš odpověděl: „Království nebeské je založeno na třech zásadních faktech: zaprvé, uznání faktu nadvlády Boha; za druhé, víra v pravdu synovstva s Bohem; a za třetí, víra v účinnost nejvyšší lidské touhy vykonávat vůli Boha—být jako Bůh. A toto je ta radostná zpráva evangelia: že skrze víru může mít každý smrtelník všechny tyto nezbytné náležitosti pro spasení.“

^{140:10.10 (1586.1)} A nyní týden čekání byl u konce a apoštolové se připravili na zítřejší cestu do Jerusalema.

Kapitola 141

Počátky činnosti na veřejnosti

^{141:0.1 (1587.1)} V PONDĚLÍ, 19. ledna, roku 27 n.l. byli Ježíš a jeho apoštolové připraveni odejít ze svého centra v Betsaidě. Apoštolové nic nevěděli o plánech svého Učitele, kromě toho,

že půjdou do Jerusalema na dubnové oslavy Paschi a že se tam mají vydat po cestě údolím Jordánu. Z domu Zebedea odešli až těsně před polednem, protože přišly rodiny apoštolů a další učedníci, aby se s nimi rozloučili a popřáli jim štěstí v jejich nové práci, kterou se chystali započít.

141:0.2 (1587.2) Těsně před odchodem si apoštolové všimli, že Ježíš s nimi není a Ondřej se vydal ho hledat. Po krátkém hledání ho našel sedícího v loďce na pláži a plačícího. Apoštolové často viděli Ježíše zarmouceného a byli svědky jeho krátkých období hlubokého rozjímání, ale žádný z nich ho neviděl nikdy plakat. Ondřej se trochu vyděsil, když viděl Učitele takto rozrušeného těsně před jejich odchodem do Jerusalema a odvážil se přistoupit k Ježíšovi a zeptal se: „Učiteli, proč pláčeš v tento velký den, kdy máme odejít do Jerusalema prohlásit království Otce? Kdo z nás ti ublížil?“ A Ježíš, již na cestě s Ondřejem zpět k apoštolům, mu odpověděl: „Ne, nikdo z vás mně nezarmoutil. Jsem smutný pouze proto, že nikdo z rodiny mého otce Josefa si nevzpomněl přijít nám popřát mnoho úspěchů a rozloučit se s námi.“ V tu dobu byla Rút na návštěvě svého bratra Josefa v Nazaretu. Ostatní členové rodiny nepřišli kvůli hrdosti, zklamání, nepochopení a malicherné nelibosti z uražené samolibosti.

1. Odchod z Galileje

141:1.1 (1587.3) Kafarnaum nebyl daleko od Tiberie a pověst o Ježíšovi se začala šířit po celé Galileji a také i za její hranice. Ježíš věděl, že se Herodes brzy dozví o jeho činnosti; proto si myslel, že nejlépe bude odejít s jeho apoštoly na jih do Judeji. Skupina s více než stovky věřících si přála jít s nimi, ale Ježíš k nim promluvil a naléhavě je žádal, aby nedoprovázeli

apoštoly na jejich cestě podél Jordánu na jih. Přestože jeho žádosti vyhověli a nešli s nimi, mnozí z nich se za několik dnů za Učitelem vydali.

141:1.2 (1587.4) První den došli Ježíš a apoštolové pouze do nedaleké Tarichei, kde zůstali na noc. Následujícího dne dorazili na místo u Jordánu blízko Pelly, kde zhruba před rokem kázal Jan a kde Ježíš přijal křest. Tady zůstali a učili a kázali tam přes dva týdny. Ke konci prvního týdne se v blízkosti tábora, kde přebývali Ježíš a dvanáct apoštolů, shromáždilo několik set lidí, kteří přišli z Galileje, Fénicie, Sýrie, Dekapoli, Pereji a Judeji.

141:1.3 (1588.1) Ježíš na veřejnosti nekázal. Ondřej rozdělil dav na skupiny a každé přidělil kazatele na ranní a odpolední shromáždění; po večeři Ježíš rozmlouval s apoštoly. Neučil je nic nového, ale opakoval své předchozí učení a odpovídal na mnoho otázek. V jednom z těchto večerů řekl apoštolům o čtyřiceti dnech, které strávil v horách nedaleko od tohoto místa.

141:1.4 (1588.2) Mnoho z těch lidí, kteří přišli z Pereje a Judeji, bylo pokřtěno Janem a chtěli se dozvědět více o učení Ježíše. Apoštolové měli velké úspěchy v učení Janových učedníků vzhledem k tomu, že v žádném ohledu nezlehčovali Janovo kázání a poněvadž také v tu dobu nekřtili své nové učedníky. Ale pro Janovy stoupence vždy zůstala kamenem úrazu skutečnost, že Ježíš, jestliže byl vším tím, co Jan o něm prohlašoval, neudělal nic, aby ho vysvobodil z vězení. Janovi učedníci nikdy nedokázali pochopit, proč Ježíš nezabránil kruté smrti jejich milovaného vůdce.

141:1.5 (1588.3) Každý večer Ondřej bedlivě připomínal svým apoštolským druhům ten citlivý a obtížný úkol vycházet dobře se stoupenci Jana Křtitele. V průběhu prvního roku veřejné služby Ježíše více než tři čtvrtiny jeho následovníků byli ti, kdo dříve byli Janovi stoupenci a byli jím pokřtěni. Tento celý rok 27 n.l. byl stráven poklidným přejímáním práce Jana v Pereji a Judeji.

2. Zákon Boha a vůle otce

141:2.1 (1588.4) Večer před odchodem z Pelly udělil Ježíš svým apoštolům několik dalších pokynů, týkajících se království. Učitel jim řekl: „Učili vás čekat na příchod království Božího; a já jsem přišel oznámit, že toto dlouho očekávané království je nablízku, dokonce je již zde, mezi námi. V každém království musí být král, sedící na svém trůnu a vynášející zákony říše. A tak jste si vytvořili představu o království nebeském jako o věhlasné vládě židovského národa nad všemi národy země a s Mesiášem, sedícím na trůnu Davida a z tohoto místa zázračné síly vyhláshujícím zákony pro celý svět. Ale, děti moje, vy se nedíváte očima víry a nenasloucháte duchu. Já prohlašuji, že království nebeské je poznání a uznání vlády Boha v srdcích lidí. Je pravda, že v tomto království je Král a ten Král je můj Otec a váš Otec. My jsme ovšem jeho věrnými poddanými, ale daleko přesahující tento fakt je přetvářející pravda o tom, že jsme jeho synové. V mém životě bude tato pravda zjevná pro všechny. Náš Otec také sedí na trůně, ale ten není vyroben rukama. Trůn Nekonečného je věčné obydlí Otce v Ráji; Otec naplňuje sebou všechny věci a vyhláshuje své zákony nekonečným vesmírům. A Otec také vládne v srdcích svých dětí na zemi prostřednictvím ducha, kterého poslal žít v duších smrtelných lidí.

^{141:2.2 (1588.5)} Když se stanete poddanými tohoto království, budete opravdu schopni naslouchat zákonům Vládce Vesmíru; ale když, v důsledku evangelia, které jsem přišel vyhlásit, s pomocí víry poznáte, že jste syny, tak od té chvíle se nebudete na sebe dívat jako na zákonu podléhající tvory všemocného krále, ale jako na privilegované syny milujícího a božského Otce. Opravdu, opravdu vám říkám, že když vůle Otce je vaším zákonem, nejste ještě v království. Ale když vůle Otce se opravdu stává vaší vůlí, tak jste skutečně v království, protože tím se království stalo vaší nezvratnou zkušeností. Když vůle Otce je vaším zákonem, jste urozenými otroky-poddanými; ale když věříte v toto nové evangelium božského synovstva, vůle mého Otce se stává vaší vůlí a jste povýšeni do vysokého postavení svobodných dětí Boha—osvobozených synů království.“

^{141:2.3 (1589.1)} Několik apoštolů pochopilo něco málo z tohoto učení, ale žádný z nich nepochopil plný význam tohoto velkolepého sdělení, možná s výjimkou Jakuba Zebedea. Ale tato slova pronikla hluboko do jejich srdcí a dělala jejich práci radostnou v následujících letech služby.

3. Pobyť v Amathu

^{141:3.1 (1589.2)} Učitel a jeho apoštolové zůstali v blízkosti Amathu téměř tři týdny. Apoštolové pokračovali v kázání davům lidí dvakrát denně a Ježíš kázal každou sobotu odpoledne. Již nebylo možné mít ve středu volný čas pro celou dvanáctku; proto Ondřej zařídil, aby během šestidenního týdne každý den měli dva apoštolové volno a v době sobotních bohoslužeb pracovali všichni.

141:3.2 (1589.3) Většinu kázání na veřejnosti vykonávali Petr, Jakub a Jan. Filip, Natanael, Tomáš a Šimon měli většinou individuální práci a vedli přednášky pro zvláštní skupiny tazatelů; dvojčata pokračovala ve svém běžném dohlížení na zástupy lidí, zatímco Ondřej, Matouš a Jidáš vytvořili hlavní trojčlennou řídicí komisi, ačkoliv každý z nich vykonával i hodně náboženské práce.

141:3.3 (1589.4) Ondřej byl značně zaměstnán úkolem urovnávat neustále se objevující nedorozumění a spory mezi učedníky Jana a novými učedníky Ježíše. Každých několik dní vznikla vážná situace, ale Ondřej, za pomoci svých apoštolských druhů, dokázal přivést sváříci se strany k určité shodě, alespoň dočasně. Ježíš odmítal účastnit se jakýchkoliv takových porad; ani nedával žádné rady pro řádné urovnání těchto potíží. Ani jednou neporadil apoštolům, jak mají řešit tyto složité problémy. Když Ondřej za ním přišel s těmito problémy, Ježíš vždy odpověděl: „Není moudré, aby se hostitel vměšoval do rodinných problémů svých hostů; moudrý rodič nikdy nestrání žádnému ze svých dětí při jejich malicherných hádkách.“

141:3.4 (1589.5) Učitel ukázal velkou moudrost a projevil dokonalou nestrannost ve všech svých jednáních se svými apoštoly a se všemi svými učedníky. Ježíš byl opravdovým znalcem lidí; měl nesmírný vliv na své druhy na základě snoubení kouzla a síly své osobnosti. Z jeho namáhavého, kočovného a bezdomovského života vycházel jemný velící vliv. Jeho autoritativní způsob učení, jasná logika, síla argumentace, bystré vnímání, ostražitost mysli, nedostižitelná vyrovnanost a vznešená tolerance byly velmi přitažlivými pro intelektuálnost a duchovnost lidí. Ježíš byl prostý, mužný, čestný a

neohrožený. Při veškerém tomto fyzickém a intelektuálním vlivu, který se projevoval v přítomnosti Učitele, tam také působily duchovní kouzla bytí, které byly spojeny s jeho osobností—trpělivost, citlivost, pokora, jemnost, a skromnost.

141:3.5 (1589.6) Ježíš Nazaretský byl opravdu výraznou a působivou osobností; byl ztělesněním intelektuální síly a duchovní odolnosti. Jeho osobnost nepůsobila pouze na ženy duchovního sklonu mezi jeho stoupenci, ale také na vzdělaného a intelektuálního Nikodéma a neohroženého římského vojáka, kapitána, stojícího na stráži u kříže, který, když viděl Ježíše umírat, řekl: „Vskutku, toto byl Syn Boží.“ A jadrní a drsní galilejští rybáři ho nazývali Učitelem.

141:3.6 (1590.1) Současná vyobrazení Ježíše jsou krajně nezdařilá. Tyto obrazy Krista škodlivě ovlivnily mládež; chrámoví kupci by sotva utekli před Ježíšem, jestliže by byl takovým, jak ho vaši umělci obvykle zobrazují. On byl mužem důstojného chování; byl laskavý, ale přirozený. Ježíš nepředstavoval uhlazeného, příjemného, jemného a milého mystika. Jeho učení bylo vzrušeně dynamické. On nejenom že mínil dobře, ale on skutečně konal dobro.

141:3.7 (1590.2) Učitel nikdy neřekl: „Přijďte ke mně všichni pohodlní a všichni snílci.“ Ale mnohokrát řekl: „Přijďte ke mně všichni vy, kteří pracují a dám vám klid—duchovní sílu.“ Jařmo učitele je opravdu lehké, ale on ho přesto nikdy nevnucuje; každý jedinec musí přijmout toto jařmo svojí vlastní svobodnou vůlí.

141:3.8 (1590.3) Ježíš vysvětlil, že vítězství se dosáhne skrze obětování, obětování pýchy a sobectví. Projevováním soucitu chtěl zobrazit duchovní vysvobození od všech záští, zloby a

touhy po sobecké moci a pomstě. A když řekl „neodporujte zlu,“ později vysvětlil, že tím nemyslel přehlížet hřích a nenavádět bratřit se se špatností. Pravý smysl jeho slov byl učit odpuštění, neodporovat zlému jednání ve vztahu k vlastní osobnosti, nepocítit křivdu—poranění pocitu osobní důstojnosti.

4. Učení o Otci

141:4.1 (1590.4) Během pobytu v Amathu věnoval Ježíš apoštolům hodně času, aby jim vyložil novou představu o Bohu; znovu a znovu je přesvědčoval o tom, že Bůh je Otec a ne mocný a nadřazený účetní, který se hlavně zabývá registrováním přestupků svých chybujících dětí na zemi a zapisováním hříchů a špatností, aby byly potom použity proti nim, když je bude soudit jako spravedlivý Soudce všeho tvoření. Židé měli již dávno představu o Bohu jako o králi všeho a také o Otci národa, ale ještě nikdy předtím větší skupina smrtelníků si nepředstavovala Boha jako milujícího Otce individuálního člověka.

141:4.2 (1590.5) V odpověď na otázku Tomáše „Kdo je tento Otec království?“ Ježíš odpověděl: „Bůh je tvůj Otec a náboženství—moje evangelium—není nic víc ani méně, než důvěřující uznání pravdy, že jsi jeho synem. A já jsem tady mezi vámi v těle, abych obě tyto ideje objasnil v mém životě a učení.

141:4.3 (1590.6) Ježíš se také snažil odstranit z mysli svých apoštolů ideu, že přinášení zvířecích obětí je náboženská povinnost. Ale tyto muži, vychováni v náboženství každodenního obětování, těžko chápali jeho učení. Nicméně, Učitel byl ve své výuce

trpělivý a neúnavný. Když se mu nepodařilo dostat se do mysli apoštolů pomocí jednoho příkladu, svoje sdělení nově formuloval a použil jiné podobenství, aby je osvětlil.

141:4.4 (1590.7) Ve stejné době začal Ježíš učit apoštoly podrobněji o jejich poslání „utěšovat sklíčené a pomáhat trpícím.“ Učitel je hodně naučil o člověku jako celku—spojení těla, mysli a ducha, vytvářejícím individuálního muže nebo ženu. Ježíš pověděl svým druhům o třech formách onemocnění, se kterými se setkají a vysvětlil jim, jak pomáhat všem, kteří zakoušejí utrpení, způsobené lidskými nemocemi. Učil je rozpoznávat následující případy:

141:4.5 (1591.1) 1. Nemoci těla—ta onemocnění, která jsou obvykle považována za fyzické choroby.

141:4.6 (1591.2) 2. Zmatené mysli—ta nefyzická onemocnění, na která se později nahlíželo jako na emocionální a mentální potíže a poruchy.

141:4.7 (1591.3) 3. Posedlost zlými duchy.

141:4.8 (1591.4) Při několika příležitostech vysvětlil Ježíš svým apoštolům podstatu a původ těchto zlých duchů, v tu dobu také často nazývaných nečistí duchové. Učitel dobře znal rozdíl mezi posedlostí zlými duchy a duševní vyšinutostí, ale apoštolové to neznali. Kromě toho, vzhledem k jejich omezeným znalostem o prvotní historii Urantie, Ježíš jim tuto otázku nemohl plně vysvětlit. Ale mnohokrát jim řekl, zmiňujíc se o těchto zlých duších: “Oni přestanou obtěžovat lidi poté, jak vystoupím ke svému nebeskému Otci a poté, až rozliji svůj

duch na celé lidstvo tehdy, kdy království bude mocné a v duchovní slávě.“

141:4.9 (1591.5) V průběhu celého tohoto roku, z týdne na týden, od měsíce k měsíci, věnovali apoštolové stále více a více pozornost léčivé péči nemocných.

5. Duchovní jednota

141:5.1 (1591.6) Jedním z nejvýznamnějších večerních rozhovorů během celého pobytu v Amathu byla debata o duchovní jednotě. Jakub Zebedeus se zeptal: „Učiteli, jak se naučíme vidět věci stejně a tím mít větší soulad mezi sebou?“ Když Ježíš uslyšel tuto otázku, tak moc ho to pobouřilo, že odpověděl: „Jakube, Jakube, kdy jsem vás učil, že byste všichni měli vidět věci stejně? Přišel jsem na tento svět, abych hlásal duchovní svobodu za tím účelem, aby smrtelníci měli možnost žít individuálně originální a svobodné životy před Bohem. Já si nepřeji, aby harmonie společnosti a bratrský mír byly vykoupeny za cenu obětování nezávislé osobnosti a duchovní originality. To, co já od vás požaduji, moji apoštolové, je duchovní jednota—a tu jste schopni zažít v té radosti, kterou přináší vaše sjednocená oddanost upřímně vykonávat vůli mého nebeského Otce. Nemusíte vidět stejně nebo cítit stejně nebo dokonce stejně myslet, abyste duchovně byli stejní. Duchovní jednota pochází z uvědomění, že každý z vás je obdařen a stále více ovládán duchovním darem nebeského Otce. Vaše apoštolská shoda musí vyrůstat z faktu, že duchovní naděje každého z vás má stejný původ, podstatu a osud.

141:5.2 (1591.7) Takto můžete poznat dokonalou jednotu duchovního cíle a duchovního vnímání, vyrůstající z vašeho vzájemného

uvědomění si identity Rajských duchů ve vás pobývajících; a vy můžete prožívat všechnu tuto hlubokou duchovní jednotu navzdory největších odlišností ve vašem individuálním intelektuálním myšlení, emocionálních pocitech a společenském chování. Vaše osobnosti mohou být osvěživše odlišné a výrazně rozdílné a současně vaše duchovní podstaty a duchovní plody, přinášející božskou úctu a bratrskou lásku mohou být natolik sjednoceny, že všichni, kdo vidí vaše životy, si s určitostí povšimnou této duchovní shody a duševní jednoty; oni poznají, že jste žili se mnou a tím se naučili správně vykonávat vůli nebeského Otce. Můžete dosáhnout jednoty ve službě Bohu a přitom dělat takovou službu v souladu s vašimi vlastními individuálními vlohami mysli, těla a duše.

141:5.3 (1592.1) Vaše duchovní jednota znamená dvě věci, které budou vždy v souladu v životech jednotlivých věřících: zaprvé, máte společný motiv—prožít svůj život službou; vy všichni chcete ze všeho nejvíce vykonávat vůli nebeského Otce. Zadruhé, vy všichni máte společný cíl bytí—vy všichni chcete nalézt nebeského Otce a tím dokázat vesmíru, že jste se stali takovými, jako je on.“

141:5.4 (1592.2) Během přípravy apoštolů se Ježíš častokrát vracel k tomuto tématu. Opakovaně jim říkal, že není jeho záměrem, aby ti, kdo v něho uvěří, se stali dogmatickými a typovými podle náboženských výkladů i dobrých lidí. Znovu a znovu varoval své apoštoly před vytvářením vír a zakládání tradic jako prostředků pro řízení a ovládání věřících, kteří uvěří v evangelium království.

6. Poslední týden v Amathu

141:6.1 (1592.3) Ke konci posledního týdne v Amathu Šimon Zélóta přivedl k Ježíšovi Tehermu, perského obchodníka, který měl své obchody v Damašku. Teherma slyšel o Ježíšovi a přišel do Kafarnaumu, aby ho viděl. Tam se dozvěděl, že Ježíš odešel se svými apoštoly podél Jordánu do Jerusalema a tak se za nimi vydal a dostihl je. Ondřej představil Tehermu Šimonovi, aby mu dal další pokyny. Šimon se díval na Peršana jako na „uctívače ohně,“ přestože se mu Teherma snažil všemožně vysvětlit, že oheň je pouze viditelným symbolem Čistého a Svatého. Po rozhovoru s Ježíšem dal Peršan najevo, že by chtěl zůstat ještě několik dní, aby vyslechl učení a slyšel kázání.“

141:6.2 (1592.4) Když Šimon Zélóta a Ježíš zůstali sami, Šimon se Učitele zeptal: „Proč se mně nepodařilo ho přemluvit? Proč mně tak odporoval a tobě tak ochotně dopřál sluchu?“ Ježíš odpověděl: „Šimone, Šimone, kolikrát jsem vám říkal, abyste upustili od veškerých snah vyjmout něco ze srdcí těch, kteří hledají spasení? Jak často vám přikazuji, abyste se pouze snažili vložit něco do těchto hladových duší? Přiveďte lidi do království a velké a živé pravdy království brzy vytlačí jakýkoliv vážný omyl. Když jsi již seznámil smrtelného člověka s radostnou zprávou, že Bůh je jeho Otcem, potom ho můžeš snadněji přesvědčit o tom, že on je ve skutečnosti Božím synem. A když to uděláš, tak jsi přinesl světlo spasení tomu, kdo pobývá ve tmě. Šimone, když Syn Člověka přišel poprvé k vám, odsuzoval Mojžíše a proroky a hlásal nový a lepší způsob života? Ne. Nepřišel jsem odstranit to, co jste měli od vašich předků, ale ukázat vám zdokonalené vidění toho, co vaši otcové viděli jenom zčásti. Proto, Šimone jdi učit a kázat království a když budeš mít nějakého člověka jistě a bezpečně v království,

pak je ten čas, až se tento člověk na tebe obrátí s dotazy, ho seznámit s progresivním rozvojem duše v božském království.“

141:6.3 (1592.5) Šimon byl těmito slovy ohromen, ale udělal tak, jak mu Ježíše řekl a Peršan Teherma se stal jedním z těch, kteří vstoupili do království.

141:6.4 (1592.6) Ten večer Ježíš rozmlouval s apoštoly o novém životě v království. V podstatě řekl: „Když vstoupíte do království, jste znovuzrozeni. Nemůžete učit hluboké duchovní věci ty, kteří se narodili pouze v těle; předtím, než se budete snažte naučit člověka progresivním cestám ducha, postarejte se o to, aby se narodil v duchu. Nesnažte se ukazovat krásy chrámu dříve, než je do toho chrámu zavedete. Představte lidi Bohu jako syny Boží předtím, než budete přednášet o doktrínách otcovství Boha a synovstvu lidí. Nehádejte se s lidmi—vždy buďte trpěliví. Není to vaše království; vy jste pouze vyslanci. Jenom jděte a hlásejte: „Toto je království nebeské—Bůh je váš Otec a vy jste jeho synové a tato radostná zpráva, jestliže v ni celým srdcem věříte, je vaším věčným spasením.“

141:6.5 (1593.1) Během pobytu v Amathu apoštolové udělali velký pokrok. Ale byli velmi zklamaní tím, že Ježíš jim nedal žádné rady, týkajících se vztahů s učedníky Jana Křtitele. Dokonce i v takové důležité věci jako je křest, všechno, co jim Ježíš řekl bylo: „Jan skutečně křtil vodou, ale když vstoupíte do království nebeského, budete pokřtěni Duchem.“

7. V Zajordánské Betanii

141:7.1 (1593.2) 26. února se Ježíš, jeho apoštolové a velká skupina stoupenců vydala podél Jordánu směrem k brodu nedaleko

Betanie v Pereji, což bylo místo, kde Jan poprvé ohlásil příchod království. Ježíš se svými apoštoly na tom místě zůstal učit a kázat čtyři týdny, než se potom vydali na cestu do Jerusalema.

141:7.2 (1593.3) Ve druhém týdnu pobytu v zajordánské Betanii vzal Ježíš Petra, Jakuba a Jana do hor na druhém břehu řeky na třídní odpočinek. Učitel odkryl těmto třem nové a pokročilé pravdy o království nebeském. Za účelem sepsání této výuky v této knize uspořádáme a seřadíme tato učení následujícím způsobem:

141:7.3 (1593.4) Ježíš se snažil vysvětlit apoštolům, že si přeje, aby jeho učedníci, když ochutnají prospěšné reality království, žili v tomto světě tak, aby lidé, vidíc jejich životy, si byli vědomi království a tím by měli potřebu ptát se věřících na cesty království. Všichni takoví upřímní hledači pravdy vždy rádi uslyší radostné zprávy o tom daru víry, který zajišťuje přijetí do království s jeho věčnými a božskými duchovními realitami.

141:7.4 (1593.5) Učitel vyvíjel velkou snahu přesvědčit všechny učitele evangelia království o tom, že jejich jediným úkolem je odhalit Boha každému člověku jako jeho Otce—přivést tohoto jedince k uvědomění si svého synovstva; a potom představit tohoto stejného člověka Bohu jako jeho věrného syna. Obě tyto zásadní pravdy jsou odkryty v Ježíši. On se skutečně stal „cestou, pravdou a životem.“ Náboženství Ježíše bylo zcela založeno na jeho poskytnutém prožitém životě na zemi. Když Ježíš opustil tento svět, nezanechal za sebou jedinou knihu, žádné zákony nebo jiné formy lidské organizace, ovlivňující náboženský život jedince.

141:7.5 (1593.6) Ježíš dal jasně najevo, že přišel nastolit osobní a věčné vztahy s lidmi, které navždy budou mít přednost před všemi ostatními lidskými vztahy. A zdůraznil, že tuto intimní duchovní sounáležitost je nutno poskytnout všem lidem, ve všech epochách a pro všechny sociální podmínky všech národů. Jediná odměna, kterou nabízel svým dětem, byla: na tomto světě—duchovní radost a božské spojení; na příštím světě—věčný život v postupném osvojování božských duchovních realit Rajského Otce.

141:7.6 (1593.7) Ježíš kladl velký důraz na to, co nazýval dvě pravdy nejvyšší důležitosti v učení o království a ty jsou: dosažení spasení skrze víru a pouze víru, ve spojení s revolučním učením o dosažení lidské svobody prostřednictvím upřímného uznání pravdy: „Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí.“ Ježíš byl pravdou, představenou v těle a slíbil poslat Ducha Pravdy do srdcí všech svých dětí po svém návratu k nebeskému Otci.

141:7.7 (1594.1) Učitel učil své apoštoly zásadám pravdy pro celou epochu existence země. Často naslouchali jeho učení a ve skutečnosti to, co říkal, bylo určeno pro inspiraci a poučení ostatních světů. On byl osobním příkladem nového a osobitého plánu života. Z lidského pohledu byl skutečně Žid, ale svůj pozemský život v těle smrtelníka prožil pro všechny světy.

141:7.8 (1594.2) Aby zabezpečil rozpoznání svého Otce při odhalování plánu království, Ježíš vysvětlil, že záměrně ignoroval „velké muže země.“ Začal svoji práci s chudými, tou třídou, která byla tak přehlížena většinou evolučních náboženství předchozích dob. On s nikým neopovrhoval; jeho plán byl celosvětovým, dokonce univerzálním. On byl tak

troufalý a rozhodný v těchto oznámeních, že i Petr, Jakub a Jan byli v pokušení si myslet, že je snad asi pomatený.

141:7.9 (1594.3) On se snažil sdělit jemně těmto apoštolům tu pravdu, že zahájil tuto misi poskytnutí sebe sama ne proto, aby vytvořil příklad pro několik pozemských tvorů, ale aby ustanovil a demonstroval standard lidského života pro všechny lidi na všech světech v celém svém vesmíru. A tento standard se přiblížil nejvyšší dokonalosti, dokonce konečné milosrdnosti Vesmírného Otce. Ale apoštolové nedokázali pochopit význam jeho slov.

141:7.10 (1594.4) Ježíš prohlásil, že přišel, aby byl učitelem, učitelem poslaným nebem představit duchovní pravdu materiální mysli. A to je přesně to, co udělal; byl učitelem, ne kazatelem. Z lidského pohledu byl Petr mnohem více působivějším kazatelem než Ježíš. Ježíšovo kázání bylo tak působivé ani ne tak moc kvůli jeho přesvědčivé výřečnosti nebo emocionální působivosti, ale kvůli jeho výjimečné osobnosti. Ježíš mluvil přímo do duší lidí. Byl učitelem lidského ducha, ale skrze mysl. On žil s lidmi.

141:7.11 (1594.5) Bylo to právě při této příležitosti , kdy Ježíš sdělil Petrovi, Jakubovi a Janovi, že jeho práce na zemi je v určitém ohledu limitována příkazem svého „nebeského druha,“ narážejíc na pokyny svého Rajského bratra Immanuela před svým poskytnutím sebe sama. Řekl jim, že přišel vykonat vůli svého Otce a jenom vůli svého Otce. A protože byl takto upřímně motivován jediným cílem, netrápil se úzkostlivě zlem na světě.

141:7.12 (1594.6) Apoštolové začínali rozpoznávat nestrojené přátelství Ježíše. Přestože Učitel byl snadno přístupný, vždy žil nezávisle na lidech a nad nimi. Nikdy, ani na okamžik, nebyl ovládán žádným čistě smrtelným vlivem nebo vystaven pomíjivému lidskému úsudku. Nebral na vědomí veřejné mínění a nebyl ovlivněn chválou. Málokdy ztratil čas napravováním nedorozumění nebo byl pobouřen zkresleným výkladem. Nikdy nepožádal žádného člověka o radu; nikdy neprosil o modlitbu.

141:7.13 (1594.7) Jakub byl ohromen schopností Ježíše vidět všechno od počátku do konce. Učitel byl málokdy něčím překvapen. Nikdy nebyl podrážděn, roztrpčen či vyveden z míry. Nikdy se nikomu neomlouval. Někdy býval posmutnělý, ale nikdy ne znechucený.

141:7.14 (1594.8) Jan stále jasněji viděl, že Ježíš, bez ohledu na všechny jeho božské schopnosti, byl přesto přece člověkem. Ježíš žil jako člověk mezi lidmi, rozuměl jim a miloval je a věděl jak s nimi jednat. Ve svém osobním životě byl opravdovým člověkem a přesto tak bezchybným. A vždy byl nezištný.

141:7.15 (1595.1) Přestože Petr, Jakub a Jan nepochopili většinu z toho, co Ježíš řekl v ten den, jeho laskavá slova zůstala v jejich srdcích a po ukřižování a zmrtvýchvstání se probudila v jejich myslích a významně obohatila a oblažila jejich následující službu. Není divu, že tito apoštolové plně nerozuměli slovům Učitele, protože jim představoval plán nové epochy.

8. Práce v Jerichu

141:8.1 (1595.2) V průběhu celého čtyřtýdenního pobytu v zajordánské Betanii Ondřej několikrát za týden poslal dvojici apoštolů na den či dva do Jericha. Jan Křtitel měl v Jerichu mnoho přívrženců a velká většina z nich přivítala progresivnější učení Ježíše a jeho apoštolů. Při těchto návštěvách Jericha se začali apoštolové více zaměřovat na plnění Ježíšových pokynů pomáhat nemocným; navštívili každý dům ve městě a snažili se podpořit každého trpícího člověka.

141:8.2 (1595.3) V Jerichu apoštolové několikrát vystoupili na veřejnosti, ale jejich práce měla především klidnější a osobnější povahu. Nyní poznali, že radostná zpráva o království byla velmi povzbuzující pro nemocné; poznali, že jejich poselství neslo v sobě léčivý účinek pro trpící. A právě v Jerichu apoštolové poprvé v plné míře naplnili příkaz Ježíše kázat radostné zprávy o království a pomáhat trpícím.

141:8.3 (1595.4) Na cestě do Jerusalema se v Jerichu zastavili a dostihla je tam delegace z Mezopotámie, jejíž členové si přišli promluvit s Ježíšem. Apoštolové měli v plánu zůstat tam jenom jeden den, ale když tito hledači pravdy z východu přišli, Ježíš s nimi strávil tři dny a ti se vrátili do svých jednotlivých domovů na břehu Eufratu šťastní, že poznali nové pravdy o nebeském království.

9. Odchod do Jerusalema

141:9.1 (1595.5) V pondělí, poslední den března, se Ježíš a apoštolové vydali na cestu do hor směrem k Jerusalemu. Lazar z Betanie navštívil dvakrát Ježíše u Jordánu a připravil všechno potřebné, aby Učitel a jeho apoštolové mohli mít jejich hlavní ústředí v

domě Lazara a jeho sester po dobu celého jejich pobytu v Jerusalemu.

141:9.2 (1595.6) Učedníci Jana Křtitele zůstali v zajordánské Betanii, kde učili a křtili zástupy lidí, takže Ježíše doprovázelo do domu Lazara jenom dvanáct jeho apoštolů. Tady Ježíš a apoštolové zůstali pět dní, odpočívajíc a nabírajíc nové síly před odchodem do Jerusalema na oslavy Paschi. Pro Martu a Marii to byla v jejich životě velká událost mít Ježíše a jeho apoštoly v domě svého bratra, kde se mohli o ně starat.

141:9.3 (1595.7) V neděli ráno, 6. dubna, Ježíš a apoštolové odešli do Jerusalema; a to bylo poprvé, kdy Učitel a celá dvanáctka tam byli spolu.

Kapitola 142

Pascha v Jerusalemu

142:0.1 (1596.1) MĚSÍC duben Ježíš a apoštolové strávili aktivní práci v Jerusalemu. Každý večer se vraceli z města zpět do Betanie na noc. Ježíš zůstal každý týden sám jednu nebo dvě noci v Jerusalemu v domě Flavia, řeckého žida, kam za ním přicházelo v tajnosti hodně prominentních židů, aby si s ním promluvili.

142:0.2 (1596.2) První den v Jerusalemu navštívil Ježíš svého dávného přítele Annáše, bývalého velekněze a příbuzného Salome, manželky Zebedea. Annáš slyšel o Ježíšovi a jeho učení a když se Ježíš objevil ve veleknězově domě, byl přijat velmi odměřeně. Když Ježíš vycítil Annášův chlad, okamžitě se měl k odchodu se slovy: „Strach je největší otrokář člověka a pýcha je jeho velkou slabostí; vydáš sebe sama do otroctví obou

těchto ničitelů radosti a svobody?“ Ale Annáš vůbec neodpověděl. Potom Učitel neviděl Annáše až do doby, kdy spolu se svým zetěm soudil Syna Člověka.

1. Vyučování v chrámu

^{142:1.1 (1596.3)} V průběhu tohoto měsíce Ježíš nebo některý z apoštolů učil denně v chrámu. Když paschální zástupy byly příliš velké a nedostaly se do chrámu, apoštolové učili ve skupinách venku mimo posvátné prostory. Podstatou jejich poselství bylo:

^{142:1.2 (1596.4)} 1. Království nebeské je na dosah.

^{142:1.3 (1596.5)} 2. Skrze víru v otcovství Boha můžete vstoupit do království nebeského a tím se stáváte syny Božími.

^{142:1.4 (1596.6)} 3. Láska je pravidlo života v království—nejvyšší oddanost Bohu a láska k bližnímu jako k sobě samému.

^{142:1.5 (1596.7)} 4. Podřízenost vůli Otce, přinášející duchovní plody v osobním životě člověka, je zákonem království.

^{142:1.6 (1596.8)} Davy lidí, které přišly oslavovat Paschu, slyšely toto učení Ježíše a stovky z nich se radovaly z těchto radostných zpráv. Nejvyšší kněží a vládci židů se začali o Ježíše a jeho apoštoly hodně zajímat a debatovali mezi sebou o tom, co mají s nimi udělat.

^{142:1.7 (1596.9)} Kromě učení v chrámu a v jeho blízkosti, apoštolové a další věřící vykonávali velkou individuální práci mezi zástupy návštěvníků Paschi. Zaujati ideami Ježíšova poselství, tito muži a ženy roznesli po skončení oslav Paschi tyto

myšlenky do nejvzdálenějších míst římského impéria a také na Východ. Toto byl začátek šíření evangelia království do širokého světa.

2. Boží hněv

^{142:2.1 (1597.1)} Mezi návštěvníky paschálních oslav v Jerusalemu byl nějaký Jákob, bohatý židovský kupec z Kréty, který přišel za Ondřejem s prosbou setkat se s Ježíšem soukromě. Ondřej zařídil tajnou schůzku s Ježíšem na večer příštího dne v domě Flavia. Tento člověk nemohl pochopit učení Učitele a přišel proto, aby se Ježíše podrobněji zeptal na království Boží. Jákob Ježíšovi řekl: „Ale, Rabíne, Mojžíš a staří proroci nám říkají, že Jahve je nenávistný Bůh, Bůh velkého hněvu a nelítostné zloby. Proroci říkají, že nenávidí zločince a mstí se na těch, kteří se neřídí jeho zákonem. Ty a tvoji apoštolové nás učíte, že Bůh je laskavým a soucitným Otcem, který tak miluje všechny lidi, že by je chtěl přivítat v tomto novém nebeském království, o kterém prohlašujete, že je na dosah.“

^{142:2.2 (1597.2)} Když Jákob skončil, Ježíš odpověděl: „Jákobe, velmi dobře jsi citoval učení starých proroků, kteří učili děti své generace v duchu té doby. Náš Rajský Otec se nemění. Ale představa o jeho povaze se rozšířila a vyspěla od časů Mojžíše do doby Ámose a dále ke generaci proroka Izajáše. A teď jsem přišel já v těle odhalit Otce v nové slávě a představit jeho lásku a soucit všem lidem na všech světech. Až se evangelium tohoto království rozšíří po světě s jeho poselstvím radosti a dobré vůle mezi všemi lidmi, budou vznikat zlepšené a kvalitnější vztahy mezi rodinami všech národů. Postupem času otcové a děti budou milovat jeden druhého mnohem víc a tím se dosáhne lepšího porozumění lásky nebeského Otce pro jeho pozemské

děti. Pamatuj si, Jákobe, že dobrý a opravdový otec nemiluje pouze svoji rodinu jako celek—jako rodinu—ale on také opravdově miluje a laskavě se stará o každého jejího jednotlivého člena.“

^{142:2.3 (1597.3)} Po tomto důležitém rozhovoru o charakteru nebeského Otce se Ježíš na krátko odmlčel a pak řekl: „Ty Jákobe, jako otec mnoha dětí dobře znáš pravdu mých slov.“ A Jákob řekl: „Ale, Učiteli, kdo ti řekl, že jsem otcem šesti dětí? Odkud to víš?“ A Učitel odpověděl: „Postačí říci, že Otec a Syn vědí všechno, protože oni opravdu vidí všechno. Milujíc své děti jako pozemský otec, musíš nyní přijmout jako realitu lásku nebeského Otce k tobě—ne jenom ke všem dětem Abrahama, ale k tobě, tvé individuální duši.“

^{142:2.4 (1597.4)} Potom Ježíš pokračoval ve své řeči slovy: „Když jsou tvoje děti velmi malé a nevyspělé a když je musíš kárat, mohou si myslet, že jejich otec je zlostný a naplněn zlým hněvem. Jejich nevyspělost nemůže proniknout za trest a rozpoznat otcovu prozíravost a cit pro nápravu. Ale když tyto stejné děti vyrostou v muže a ženy, nebylo by od nich pošetilé lpět na dřívějších a mylných představách o svém otci? Jako muži a ženy by měli nyní rozpoznat lásku svého otce ve všech těchto dřívějších výchovných metodách. A nemělo by lidstvo, jak plynou staletí, lépe rozumět skutečné povaze a milujícímu charakteru nebeského Otce? Jaký máš prospěch z postupných generací duchovního osvětlení, jestliže trváš na vidění Boha tak, jak ho viděl Mojžíš a staří proroci? Říkám ti, Jákobe, že v jasném světle této chvíle bys měl vidět Otce takového, jakého ho nikdo neviděl z těch, co zde byli před tebou. A když ho takového vidíš, měl by ses radovat ze vstupu do království, ve

kterém takový soucitný Otec vládne a měl by ses snažit, aby od této chvíle jeho vůle lásky panovala v tvém životě.“

142:2.5 (1598.1) A Jákob odpověděl: „Rabíne, věřím tomu; chci, abys mne přivedl do království Otce.“

3. Představa Boha

142:3.1 (1598.2) Dvanáct apoštolů, z nichž většina naslouchala této rozpravě o charakteru Boha, v ten večer položila Ježíšovi mnoho otázek o nebeském Otci. Odpovědi Učitele na tyto otázky je možno nejlépe představit v současné frazeologii následujícím souhrnem.

142:3.2 (1598.3) Ježíš mírně pokáral apoštoly a v podstatě řekl: „Neznáte tradice Izraele, týkající se bujení ideje o Jahvem a neznáte učení Spisů o doktríně Boha? A potom Učitel začal vyprávět apoštolům o evoluci koncepce Boha v průběhu celého procesu vývoje židovského národa. Upozornil je na následující stádia růstu ideje Boha:

142:3.3 (1598.4) 1. Jahve—bůh sinajských klanů. Toto byla primitivní představa o Božstvu, kterou Mojžíš povýšil na vyšší úroveň Boha Hospodina Izraele. Nebeský Otec nikdy neodmítne upřímnou úctu svých pozemských dětí, bez ohledu na to, jak primitivní je jejich představa o Božstvu, nebo jakým jménem nazývají jeho božskou podstatu.

142:3.4 (1598.5) 2. Nejvyšší. Tato koncepce nebeského Otce byla představena Abrahamovi Melkisedekem a ze Šálemu ji roznesli do daleka ti, kteří uvěřili v tuto zvětšenou a rozšířenou představu o Božstvu. Abraham a jeho bratr odešli z Uru kvůli vzniku kultu slunce a uvěřili v učení Melkisedeka o Él

Elyonu—Nejvyšším Bohu. Oni si udržovali spojenou koncepci Boha, ve které byly sloučeny jejich dřívější mezopotamské ideje a učení o Nejvyšším.

142:3.5 (1598.6) 3. Él-Šaddai. V těch dávných dobách mnoho Hebrejců uctívalo Él-Šaddaje, což byla egyptská představa o nebeském Bohu, kterou poznali během svého zajetí v zemi Nilu. Za dlouhou dobu po Melkisedekovi se všechny tyto tři koncepce Boha spojily v učení o Božstvu-tvořiteli, Bohu Hospodinu Izraele.

142:3.6 (1598.7) 4. Elóhím. Učení o Rajské Trojici existuje od doby Adama. Nevzpomínáte si, že Spisy začínají tvrzením: „Na počátku Bohové stvořili nebe a zemi?“ To naznačuje, že již tehdy představa o Trojici—třech Božích v jednom—zaujímal přední místo v náboženství našich praotců.

142:3.7 (1598.8) 5. Svrchovaný Jahve. V době Izajáše se tyto věrouky rozšířily do koncepce Univerzálního Tvořitele, který byl současně všemocný a vše-milosrdný. A tato vyvíjející se a zvětšující se koncepce Boha prakticky vytlačila všechny předcházející představy o Božstvu v náboženství našich otců.

142:3.8 (1598.9) 6. Nebeský Otec. A nyní známe Boha jako našeho nebeského Otce. Naše učení poskytuje náboženství, ve kterém věřící je synem Boha. A to je radostná zpráva evangelia nebeského království. S Otcem koexistují Syn a Duch a odhalování podstaty a služby těchto Rajských Božstev se bude rozrůstat a projasňovat v průběhu nekonečných epoch věčného duchovního rozvoje vzestupných Božích synů. Ve všech dobách a ve všech epochách je opravdová zbožnost jakéhokoli člověka—pokud jde o individuální duchovní

progres—rozpoznána vnitřním duchem jako pocta nebeskému Otci.

142:3,9 (1599.1) Nikdy předtím apoštolové nebyli tak otřeseni jako po tomto vyprávění o evoluci koncepce Boha ve vědomí židů předchozích generací; byli natolik vyvedeni z míry, že nepoložili žádné otázky. Jak tak seděli mlčky před Ježíšem, Učitel pokračoval: „A vy byste měli znát tyto pravdy, jestli jste četli Spisy. Nečetli jste v Samuelovi: „A hněv Hospodina natolik vzplanul proti Izraeli, že popudil Davida proti nim slovy: „jdi a spočítej to lidu Izraele a Judeji?“ A na tom nebylo nic zvláštního, protože v dobách Samuela děti Abrahama opravdu věřili v to, že Jahve stvořil jak dobro, tak i zlo. Ale když po rozšíření židovské představy o povaze Boha pozdější autor vyprávěl o těchto událostech, neodvážil se připsat zlo Jahvemu; proto řekl: „A Satan povstal proti Izraeli a popudil Davida, aby to spočítal Izraeli.“ Nevidíte, že takové záznamy ve Spisech jasně ukazují, jak se představa o povaze Boha vyvíjí z jedné generace na druhou?

142:3,10 (1599.2) A vy byste měli být schopni vidět vzrůst chápání božského zákona, protože jen tak udržíte správný krok s těmito rozšiřujícími se koncepcemi božskosti. Když děti Izraele odešly z Egypta v době před rozšířeným odhalením Jahveho, měli deset přikázání, které jim sloužilo jako zákon do doby než se utábořily u Sinaje. A zde je těch deset přikázání:

142:3,11 (1599.3) 1. Nebudeš se klanět žádnému jinému bohu, protože Hospodin je žárlivý Bůh.

142:3,12 (1599.4) 2. Nebudeš dělat lité bohy.

142:3.13 (1599.5) 3. Dodržuj svátek nekvašeného chleba.

142:3.14 (1599.6) 4. Všichni prvorození u lidí či dobytka náleží mně, říká Hospodin.

142:3.15 (1599.7) 5. Pracovat můžeš šest dnů, ale sedmý den odpočívej.

142:3.16 (1599.8) 6. Dodržuj svátek prvních plodů a svátek sklizně na konci roku.

142:3.17 (1599.9) 7. Nenabídneš krev oběti s kvašeným chlebem.

142:3.18 (1599.10) 8. Neponecháš obětní maso z Paschi do příštího rána.

142:3.19 (1599.11) 9. První plod z prvních plodů země přineseš do domu Hospodina, Boha tvého.

142:3.20 (1599.12) 10. Nebudeš vařit kůzle v mléce jeho matky.

142:3.21 (1599.13) A potom, uprostřed hromů a blesků Sinaje jim Mojžíš dal deset nových přikázání, která, což vy všichni uznáte, jsou důstojnějšími příkazy, spojenými s rozšiřujícími se koncepcemi Božstva, ztělesněnými v obraze Jahveho. A vy jste si nikdy nevšimli toho, že tato přikázání jsou ve Spisech uvedena ve dvou případech a že v tom prvním případě je dodržování soboty spojeno s vysvobozením z Egypta, zatímco pozdější záznam pokročilejších náboženských vír našich praotců bylo nutno upravit v souladu s uznáním faktu stvoření jako důvodu pro dodržování soboty?

142:3.22 (1599.14) A pamatujte si, že v době Izajáše, v době velkého duchovního osvětlení, tato negativní přikázání byla změněna do

velkého a pozitivního zákona lásky—příkazu milovat Boha nade vše a milovat svého bližního, jako sebe samého. A já vám také prohlašuji, že toto je nejvyšší zákon lásky k Bohu a k člověku, protože je v něm obsažena veškerá povinnost člověka.“

^{142:3,23 (1600.1)} A když skončil svoji řeč, nikdo z apoštolů se na nic nezeptal. Všichni, jeden po druhém, odešli spát.

4. Flavius a řecká kultura

^{142:4,1 (1600.2)} Flavius, řecký žid, byl novověrcem ulice, nebyl ani obřezán, ani pokřtěn; a poněvadž byl milovníkem krásy v umění a sochařství, tak dům, ve kterém bydlel během svého pobytu v Jerusalemu, byl krásnou budovou. Tento dům byl nádherně vyzdoben neocenitelnými poklady, které nashromáždil při svých cestách po světě. Když poprvé zauvažoval nad tím, že by Ježíše pozval do svého domu, měl obavu, zdali pohled na takzvané vyobrazené symboly Učitele neurazí. Ale Flavius byl příjemně překvapen, když Ježíš vešel do domu, tak namísto vytýkání mu za vlastnictví těchto domnělých modlářských předmětů, rozmístěných po celém domě, projevil velký zájem o celou sbírku a položil mnoho uznalých otázek o každém předmětu, když ho Flavius prováděl z místnosti do místnosti a ukazoval mu všechny své oblíbené sochy.

^{142:4,2 (1600.3)} Učitel viděl, že jeho hostitel byl zaskočen jeho přátelským postojem k umění. Proto, když skončili prohlídku celé sbírky, Ježíš řekl: „Proč očekáváš pokárání za svůj vřelý vztah ke kráse věcí, vytvořených mým Otcem a ztvárněných uměleckýma rukama člověka? Proč by všichni lidé měli

odsuzovat napodobování půvabu a krásy kvůli tomu, že Mojžíš se kdysi dávno snažil potírat modlářství a zbožňování falešných bohů. Já ti říkám, Flaviusi, Mojžíšovy děti ho nepochopily a nyní vytvářejí falešné bohy i z jeho zakázaných obrazů a podobizen toho, co je na nebi a na zemi. Ale, i když Mojžíš učil těmto zákazům zatemnělé mysli té doby, co to má společného se současností, kdy nebeský Otec je odhalen jako vesmírný Duchovní Vládce všeho? A Flaviusi, já tvrdím, že v přicházejícím království již nebudou učit: „neuctívej to a neuctívej ono“; nebudou se zajímat o zákazy nedělat to a nedělat ono, ale všichni se budou zabývat jednou nejvyšší povinností. A tato povinnost člověka je vyjádřena ve dvou velkých privilegiích: upřímném uctívání nekonečného Tvořitele, Rajského Otce a láskyplné službě svým bližním. Jestli miluješ svého bližního, jako sebe samého, tak s určitostí víš, že jsi synem Božím.

142:4.3 (1600.4) V době, kdy můj Otec nebyl dost dobře chápán, Mojžíš byl oprávněn pokusit se odporovat modlářství, ale v přicházející epoše Otec bude odhalen v životě Syna; a toto nové odhalení Boha navždy odstraní zbytečné spojování Otce s kamennými idoly, nebo zlatými či stříbrnými modlami. V budoucnosti inteligentní lidé budou moci mít požitky z uměleckých pokladů bez toho, aniž by takové materiální ocenění krásy spojovali s úctou a službou Otci v Ráji—Boha všech věcí a všech bytostí.“

142:4.4 (1600.5) Flavius uvěřil všemu, co mu Ježíš řekl. Následujícího dne se vypravil do zajordánské Betanie a byl pokřtěn Janovými učedníky. A to udělal proto, že apoštolové Ježíše ještě nekřtili věřící. Když se Flavius vrátil do Jerusalema, na počest Ježíše

připravil velkou hostinu a pozval šedesát svých přátel. A mnoho z těchto hostů také uvěřilo v poselství přicházejícího království.

5. Rozprava o přesvědčení

^{142:5.1 (1601.1)} Jedno z nejkrásnějších kázání, které Ježíš pronesl v chrámu během tohoto paschálního týdne, byla odpověď na otázku jednoho z posluchačů, který přišel z Damašku. Tento člověk se Ježíše zeptal: „Ale, Rabíne, jak můžeme s určitostí vědět, že jsi poslán Bohem a že my opravdu vstoupíme do tohoto království, o kterém ty a tvoji apoštolové prohlašujete, že je nadosah?“ A Ježíš odpověděl:

^{142:5.2 (1601.2)} „Pokud se jedná o moje poselství a učení mých učedníků, vy je musíte posoudit podle jejich plodů. Jestli my vám hlásáme pravdy ducha, duch ve vašich srdcích potvrdí opravdovost našeho poselství. Co se týká království a vašeho přesvědčení o tom, že nebeský Otec vás přijme, dovolte mně se zeptat, zdali se mezi vámi najde otec, znamenitý a laskavý otec, který by držel svého syna v nejistotě či pochybnostech ohledně jeho postavení v rodině, nebo jistotou jeho místa v milujícím srdci otce? Libují si pozemští otcové v mučení svých dětí nejistotou, jestli mají místo v otcově trvale milujícím srdci? Ani váš nebeský Otec nenechá své věřící děti ducha v nejasné nejistotě ohledně jejich postavení v království. Jestliže přijmete Boha jako svého Otce, potom jste opravdu a vpravdě syny Božími. A jestliže jste synové, potom máte zajištěno postavení a místo ve všem, co se týká věčného a božského synovství. Jestli věříte mým slovům, tak věříte v Něho, který mne poslal a takovou vírou v Otce jste si zajistili váš status v nebeském občanství. Jestliže vykonáváte vůli nebeského Otce, nemůžete

nikdy neuspět v dosažení věčného progresivního života v božském království.

142:5.3 (1601.3) Nejvyšší Duch společně s duchem, žijícím ve vás, dosvědčí, že jste opravdovými dětmi Boha. A jestliže jste syny Božími, tak jste se narodili z ducha Božího; a každý, kdo se narodil z ducha, má v sobě sílu překonat jakoukoliv pochybnost a vítězství nad veškerou nejistotou je právě vaše víra.

142:5.4 (1601.4) O těchto časech prorok Izajáš řekl: „Když se duch na nás rozlije shora, potom dílem spravedlnosti bude mír, pokoj a jistota navěky.“ A pro všechny, kdo upřímně uvěří v toto evangelium, já se stanu zárukou toho, že budou přijati do věčného štěstí a nekonečného života v království mého Otce. Potom vy, kteří slyšíte toto poselství a věříte v evangelium království, jste syny Božími a váš život je nekonečný; a pro celý svět důkazem vašeho zrození z ducha je vaše upřímná láska jeden k druhému.“

142:5.5 (1601.5) Dav posluchačů zůstal s Ježíšem ještě mnoho hodin a ti mu pokládali otázky a pozorně naslouchali jeho utěšujícím odpovědím. Ježíšova slova povzbudila a dodala sílu i apoštolům kázat evangelium království s větší energií a jistotou. Tato zkušenost z Jerusalemu byla pro dvanáctku apoštolů velkou inspirací. Byl to jejich první kontakt s tak obrovským davem a získali mnoho cenných poznatků, které jim značně pomohly v jejich další práci.

6. Setkání s Nikodémem

142:6.1 (1601.6) Jednoho večera v domě Flavia Ježíše navštívil Nikodém, bohatý a starší člen židovského sanhedrínu. On

hodně slyšel o učení tohoto muže z Galileje a proto přišel jedno odpoledne si poslechnout jeho učení v chrámové síni. Chodil by častěji naslouchat Ježíšovu učení, ale měl strach, že by byl spatřen mezi návštěvníky jeho kázání, protože rozpory mezi židovskými vládci, týkající se Ježíše, dosáhly takových rozměrů, že žádný člen Vysoké rady by nechtěl být jakýmkoliv způsobem s ním spojován. Proto se Nikodém domluvil s Ondřejem na tajném setkání s Ježíšem v soukromí ten večer po setmění. Na počátku rozhovoru Petr, Jakub a Jan byli v zahradě Flavia, ale později všichni odešli do domu, kde rozprava pokračovala.

142:6.2 (1602.1) Při vítání Nikodéma mu Ježíš neprojevil žádnou zvláštní úctu; při rozhovoru s ním nedělal žádné ústupky a ani ho příliš nepřesvědčoval. Učitel se nesnažil odradit svého tajného hosta, ani se neuchýlil k sarkasmu. Během celého jednání s významným návštěvníkem byl Ježíš klidný, soustředěný a vážný. Nikodém nebyl oficiálním delegátem Vysoké rady; přišel navštívit Ježíše čistě kvůli svému osobnímu a upřímnému zájmu o Učitelovo učení.

142:6.3 (1602.2) Poté, kdy ho Flavius představil, Nikodém řekl: „Rabíne, my víme, že jsi učitel poslaný bohem, protože žádný člověk by nemohl tak učit, kdyby s ním nebyl Bůh. A já toužím vědět víc o tvém učení o přicházejícím království.“

142:6.4 (1602.3) Ježíš Nikodémovi odpověděl: „Opravdu, opravdu ti říkám Nikodéme, že pouze ten, kdo se narodí shora, může uvidět království Boží.“ Nikodém nato řekl: „Ale, jak se může člověk znovu narodit, když je starý? On se nemůže znovu vrátit do matčina lůna a narodit se ještě jednou.“

^{142:6.5 (1602.4)} Ježíš řekl: „Nícméně, já ti říkám, že pouze ten člověk, který je zrozen z ducha, může vstoupit do Božího království. To, co se narodí z těla, je tělo a to, co se narodí z ducha, je duch. Ale nepodivuj se mým slovům o tom, že se musíš narodit shora. Když vítr fouká, slyšíš šelest listů, ale vítr nevidíš—odkud přichází a kam odchází—a tak je to s každým narozeným z ducha. Očima těla můžeš vidět projevy ducha, ale nejsi schopen uvidět samotného ducha.“

^{142:6.6 (1602.5)} Nikodém odpověděl: „Ale já nerozumím—jak je to možné?“ Ježíš řekl: „Jak je možné, že jsi učitel v Izraeli a přesto toto všechno neznáš? A proto je to povinností těch, kteří vědí o realitách ducha, odhalovat tyto věci těm, kteří vidí pouze projevy materiálního světa. Ale uvěříš nám, když ti řekneme o nebeských pravdách? Máš, Nikodéme, tu odvahu, uvěřit v toho, kdo sešel s nebe—v Syna Člověka?“

^{142:6.7 (1602.6)} A Nikodém řekl: „Ale jak mohu začít využívat tohoto ducha, který mně má změnit proto, abych mohl vstoupit do království?“ Ježíš odpověděl: „Duch nebeského Otce již v tobě přebývá. Jestli se necháš vést duchem shora, velmi brzy začneš vidět očima ducha a potom upřímnou volbou pod duchovním vedením se narodíš z ducha a od té chvíle tvým jediným účelem života bude vykonávání vůle tvého nebeského Otce. A tak, narozený z ducha a šťastný v království Božím, začneš přinášet ve svém každodenním životě hojné plody ducha.“

^{142:6.8 (1602.7)} Nikodém byl naprosto upřímný. Slova Ježíše udělala na něho velký dojem, ale odcházel zmaten. Nikodém hodně dokázal ve svém osobním rozvoji, sebeovládání a také v dosažení vysokých morálních vlastností. Byl vzdělaný, zistný avšak nesobecký; ale nevěděl, jak podříditi svoji vůli vůli

božského Otce tak, jak malé dítě se poslušně podřizuje péči a vedení moudrého a milujícího pozemského otce, aby se opravdu stal synem Božím—zdokonalujícím se dědicem věčného království.

^{142:6.9 (1603.1)} Ale Nikodém přesto našel v sobě dostatek víry, aby vešel do království. Slabě protestoval, když se jeho kolegové z vysoké rady snažili odsoudit Ježíše bez vyslyšení; a později, společně s Josefem z Arimatie, se odvážně přihlásil ke své víře a vyžádal si Ježíšovo tělo, přestože většina apoštolů uprchla ve strachu z míst posledního utrpení a smrti Učitele.

7. LEKCE O RODINĚ

^{142:7.1 (1603.2)} Po skončení období aktivního učení a osobní práce v průběhu pashálního týdne v Jerusalemu Ježíš se svými apoštoly strávil následující středu odpočinkem v Betanii. Odpoledne toho dne Tomáš položil otázku, která byla příčinou dlouhé a poučné odpovědi. Tomáš řekl: „Učiteli, v ten den, kdy jsme byli vybráni jako vyslanci království, jsi nám řekl hodně věcí, poučil jsi nás o způsobu vedení našeho osobního života, ale co budeme učit národ? Jak mají tito lidé žít až království přijde v plné míře? Mohou tvoji následovníci vlastnit otroky? Měli by tvoji věřící vyhledávat chudobu a vyhýbat se vlastnictví majetku? Bude převládat samotné milosrdenství natolik, že nebudeme mít žádný zákon a soudnictví?“ Celé odpoledne a celý večer po večeri Ježíš a apoštolové strávili debatováním o Tomášových otázkách. Za účelem představení tohoto Ježíšova poučení v této knize předkládáme jeho následující krátké shrnutí:

^{142:7.2 (1603.3)} Nejdříve se Ježíš pokusil objasnit svým apoštolům, že on sám žije na zemi unikátní život v těle a že oni, dvanáct apoštolů, byli přizváni účastnit se této poskytnuté zkušenosti Syna Člověka; a jako takoví spolupracovníci musejí také sdílet mnoho speciálních omezení a povinností celé poskytnuté zkušenosti. V jeho slovech byl skryt náznak toho, že Syn Člověka byl jedinou bytostí, která kdy žila na zemi a která byla schopna současně vidět do samého srdce Boha a do samých hlubin lidské duše.

^{142:7.3 (1603.4)} Ježíš jim velmi jasně vysvětlil, že království nebeské je evoluční zkušeností, začínající tady na zemi a rozvíjející se v následujících etapách života až do Ráje. Během večera Ježíš se vší určitostí prohlásil, že v některé budoucí epoše rozvoje království opět navštíví tento svět v duchovní síle a božské slávě.

^{142:7.4 (1603.5)} Potom objasnil, že „idea království“ není nejlepší způsob zobrazení vztahu člověka k Bohu; ale, že použil tuto metaforu proto, že židovský národ očekával království a protože Jan Křtitel kázal o přicházejícím království. Ježíš řekl: „V příští epoše lidé budou lépe rozumět evangeliu království, když bude představeno z pohledu rodinných vztahů—když lidé budou vnímat náboženství jako učení o otcovství Boha a bratrství lidí, synovstva člověka s Bohem.“ Potom Učitel dlouze přednášel o pozemské rodině jako příkladu nebeské rodiny a zopakoval dva základní zákony života: první přikázání o lásce k otci, hlavě rodiny a druhé přikázání o vzájemné lásce mezi dětmi—milovat svého bratra jako sebe sama. A poté vysvětlil, že taková schopnost bratrského citu se trvale projeví v obětavé a láskyplné společenské službě.

^{142:7.5 (1603.6)} Potom přišla památná rozprava o základních rysech rodinného života a jejich použití ve vztahu, existujícím mezi Bohem a člověkem. Ježíš prohlásil, že opravdová rodina je založena na následujících sedmi faktech:

^{142:7.6 (1604.1)} 1. Fakt existence. Přírodní spojitosti a fenomény příbuznosti smrtelníků se odrážejí v rodině; děti zdědí určité rodičovské rysy. Děti mají svůj původ v rodičích; existence osobnosti závisí na jednání rodiče. Vztah otce a dítěte je vlastní celé přírodě a prostupuje všemi živými existencemi.

^{142:7.7 (1604.2)} 2. Bezpečnost a radost. Opravdoví otcové zajišťují potřeby svých dětí s velkou radostí. Mnoho otců se nespokojí s pouhým zabezpečováním nezbytností pro své děti, ale rádi se jim také věnují pro jejich potěšení.

^{142:7.8 (1604.3)} 3. Vzdělání a výchova. Moudří otcové pečlivě plánují vzdělání a vhodnou výchovu svých synů a dcer a připravují je tak od mládí na větší odpovědnosti v pozdějším životě.

^{142:7.9 (1604.4)} 4. Disciplína a kontrola. Prozíraví otcové také dělají nezbytná opatření pro zajištění ukázněnosti, dohledu a nápravy a někdy krocení svých mladých a nevyspělých potomků.

^{142:7.10 (1604.5)} 5. Přátelství a oddanost. Laskavý otec má důvěrný a láskyplný vztah se svými dětmi. Je vždy připraven naslouchat jejich prosbám; je neustále připraven sdílet jejich svízele a pomáhat jim vyřešit jejich potíže. Otec projevuje nejvyšší zájem o vzrůstající blaho svého potomstva.

^{142:7.11 (1604.6)} 6. Láska a soucit. Soucitný otec upřímně odpouští; otec nemá pomstychtivé myšlenky na své děti. Otcové nejsou

jako soudci, nepřátelé, nebo věřitelé. Opravdové rodiny jsou založeny na toleranci, trpělivosti a odpouštění.

142:7.12 (1604.7) 7. Starost o budoucnost. Světští otcové se snaží zanechat dědictví svým synům. Rodina pokračuje z jedné generace na druhou. Smrt pouze ukončí jednu generaci, aby označila začátek následující. Smrt zakončuje individuální život, ale neznamená nutně konec rodiny.

142:7.13 (1604.8) Hodiny Učitel hovořil o použití těchto rysů rodinného života ve vztazích člověka, pozemského dítěte, k Bohu, Rajskému Otci. A toto byl jeho závěr: „Já znám dokonale tento čistý vztah syna k Otci, protože jsem již dosáhl všeho, co vy musíte dosáhnout v synovstvu ve věčné budoucnosti. Syn Člověka je připraven vystoupat a zaujmout místo po pravé ruce Otce, takže ve mně se pro vás všechny nyní ještě více rozšiřuje cesta k Bohu a když dokončíte tuto nádhernou cestu, stanete se dokonalými, jak dokonalým je váš nebeský Otec.“

142:7.14 (1604.9) Když apoštolové uslyšeli tato ohromující slova, vzpomněli si na to, co Jan Křtitel říkal při křtu Ježíše. A tato zkušenost v nich zůstávala živá také v pozdější době během jejich kázání a učení po Učitelově smrti a zmrtvýchvstání.

142:7.15 (1604.10) Ježíš je božský Syn, který má plnou důvěru Vesmírného Otce. On byl s Otcem a plně ho pochopil. Nyní žije svůj pozemský život k plné spokojenosti Otce a tato inkarnace v těle mu umožnila plně poznat člověka. Ježíš byl dokonalým příkladem člověka. Dosáhl přesně takovou dokonalost, jakou jsou všichni upřímní věřící předurčeni dosáhnout v něm a skrze něho. Ježíš odhalil člověku Boha

dokonalosti a ve své osobě představil Bohu zdokonaleného syna světů.

142:7.16 (1605.1) Přestože Ježíš hovořil několik hodin, Tomáš nebyl ještě spokojen, protože se zeptal: „Ale, Učiteli, my vidíme, že nebeský Otec se ne vždy k nám chová laskavě a milosrdně. Mnohokrát těžce trpíme na zemi a ne vždy jsou naše modlitby vyslyšeny. V čem to je, že nedokážeme pochopit smysl tvého učení?“

142:7.17 (1605.2) Ježíš odpověděl: „Tomáši, Tomáši, jak to bude ještě dlouho trvat, než se naučíš naslouchat uchem ducha? Jak to bude dlouho trvat, než pochopíš, že toto království je království duchovní a že můj Otec je také duchovní bytost? Ty nerozumíš, že já vás učím jako duchovní děti v duchovní nebeské rodině, jejíž hlava rodiny je nekonečný a věčný duch? Nemůžeš mně dovolit použít pozemskou rodinu jako příklad božských vztahů bez toho, abys tak doslova vztahoval mé učení na materiální záležitosti? Nedokážeš ve své mysli oddělit duchovní reality království od materiálních, sociálních, ekonomických a politických problémů doby? Když hovořím jazykem ducha, proč trváš na překládání mého smyslu do jazyka těla jenom proto, že používám obyčejné a prosté vztahy za účelem osvětlení? Moje děti, vyzývám vás, abyste přestali vztahovat učení o království ducha na takové nízké věci, jako otroctví, chudoba, domy, půda a na materiální problémy lidské poctivosti a spravedlnosti. Tyto světské záležitosti se týkají lidí tohoto světa a i když určitým způsobem mají vliv na všechny lidi, vy jste byli povoláni zastupovat mně na tomto světě tak, jak já zastupuji mého Otce. Vy jste duchovní vyslanci duchovního království, mimořádní zastupitelé duchovního

Otce. V tuto dobu bych vás měl již učit jako zralé lidi duchovního království. Budu vás muset stále oslovovat jenom jako děti? Vy nikdy nedospějete ve svém duchovním vnímání? Nicméně vás miluji a budu mít s vámi strpení až do samotného konce našeho spojení v těle. A také i potom můj duch půjde před vámi po celém světě.“

8. V jižní Judeji

^{142:8.1 (1605.3)} Ke konci dubna se odpor k Ježíši z řad farizejů a saduceů stal natolik vyhraněný, že Učitel a jeho apoštolové se rozhodli odejít na nějakou dobu z Jerusalema a vydali se na jih pracovat v Betlému a Chebrónu. Celý květen byl věnován vykonávání osobní práce v těchto městech a mezi lidmi v okolních vesnicích. Během té doby Ježíš a apoštolové nekázali na veřejnosti, pouze navštěvovali dům od domu. Část té doby, když apoštolové učili evangelium a pomáhali nemocným, Ježíš a Abner strávili v kolonii nazířů v Én-gedi. Odtud vyšel Jan Křtitel a Abner byl hlavou této skupiny. Mnoho členů z bratrství nazířů uvěřili v Ježíše, ale většina těchto asketických a excentrických mužů ho odmítla přijmout jako učitele seslaného s nebe, protože neučil půstu a dalším formám sebezapírání.

^{142:8.2 (1605.4)} Lidé, žijící v této oblasti, nevěděli, že Ježíš se narodil v Betlémě. Také velká většina učedníků si myslela, že Učitel se narodil v Nazaretu. Ale dvanáctka apoštolů to dobře věděla.

^{142:8.3 (1605.5)} Tento pobyt v jižní Judeji byl obdobím poklidné a plodné práce; do království bylo přivedeno mnoho duší. Na počátku června rozruch kolem Ježíše v Jerusalemu utichl

natolik, že Učitel a apoštolové se tam vrátili vyučovat a utěšovat věřící.

142:8.4 (1605.6) Přestože Ježíš a apoštolové strávili celý červen v Jerusalemu a jeho okolí, tak během té doby neučili na veřejnosti. Téměř po celou tu dobu bydleli ve stanech, které postavili v zastíněném sadu či zahradě, v tu dobu známém jako Getsemane. Tento sad ležel na západním svahu Olivové hory nedaleko od potoka Kidron. Soboty trávili obvykle s Lazarem a jeho sestrami v Betanii. Ježíš vešel za zdi Jerusalema pouze několikrát, ale velký počet zvědavých tazatelů přišel za ním do Getsemane. Jednou v pátek večer Nikodém a nějaký Josef z Arimatie se odvážili vypravit se za Ježíšem, ale kvůli strachu se vrátili zpět, i když stáli již před vchodem do Učitelova stanu. A pochopitelně netušili, že Ježíš o celém jejich počínání věděl.

142:8.5 (1605.7) Když se židovští vládci dozvěděli, že Ježíš se vrátil do Jerusalemu, chystali se ho zatknout; ale, když zjistili, že vůbec nekáže na veřejnosti, usoudili, že ho jejich předchozí útoky vystrašily a rozhodli se dovolit mu provozovat jeho učení v soukromí bez dalšího obtěžování. Události probíhaly v klidu až do posledních dnů června, když nějaký Šimon, člen Vysoké rady, se veřejně přihlásil k učení Ježíše poté, kdy to oznámil židovským vládcům. Okamžitě se znovu rozvířila diskuze o zatčení Ježíše, která stále sílila a sílila, takže Učitel se rozhodl odejít do měst v Samaří a Dekapolis.

Kapitola 143

Putování Samaří

143:0.1 (1607.1) KE KONCI června roku 27 n.l. kvůli narůstajícímu odporu židovských náboženských vládců Ježíš a jeho dvanáct

apoštolů odešli z Jerusalema. Své stany a skrovné osobní movitosti uskladnili v domě Lazara v Betanii. Na cestě na sever do Samaří zůstali na sobotu v Bét-elu. Tady kázali několik dní lidem, kteří přišli z Gophny a Efrajimu. Skupina občanů Arimatie a Thamny přišla, aby Ježíše pozvala na návštěvu jejich vesnic. Učitel a jeho apoštolové strávili více než dva týdny učením židů a samařanů této oblasti, z nichž mnozí přišli až z Antipatridy uslyšet radostné zprávy o království.

143:0.2 (1607.2) Obyvatelé jižní části Samaří poslouchali Ježíše rádi a apoštolové, s výjimkou Jidáše Iškariotského, dokázali překonat většinu svých předsudků vůči samařanům. Pro Jidáše to bylo velmi obtížné mít tyto samařany v lásce. Poslední červencový týden Ježíš a jeho druhové byli připraveni na odchod do nových řeckých měst Faselis a Archelai u Jordánu.

1. Kázání v Archelai

143:1.1 (1607.3) V první polovině srpna se středem činnosti apoštolské skupiny stala řecká města Archelai a Faselis, kde poprvé měli příležitost kázat téměř výlučně nežidovským skupinám—Řekům, Římanům, a Syřanům,—protože v těchto dvou řeckých městech bydlelo velmi málo Židů. Při setkávání se s těmito římskými občany narazili apoštolové na nové potíže při hlásání poselství o přicházejícím království a čelili novým námitkám proti učení Ježíše. Při jedné z mnoha večerních porad se svými apoštoly, Ježíš pozorně naslouchal častým zkušenostem dvanáctky z jejich osobní práce o těchto námitkách proti evangeliu království.

143:1.2 (1607.4) Filip položil otázku, která charakterizovala jejich nejčastější potíže. Zeptal se: „Učiteli, tito Řekové a Římané

zlehčují naše poselství, říkají, že takové učení se hodí jenom pro slabochy a otroky. Oni tvrdí, že pohanské náboženství převyšuje naše učení, protože podněcuje schopnosti silného, pevného a průbojného charakteru. Prohlašují, že přeměníme všechny lidi do oslabených jedinců a pasivních neodporovatelů, kteří brzy zmizí z povrchu zemského. Tebe, Učitele, mají rádi a otevřeně přiznávají, že tvoje učení je nebeské a ideální, ale nebudou ho brát vážně. Oni tvrdí, že tvé náboženství není z tohoto světa; že lidé nemohou žít tak, jak ty učíš. A teď Učiteli, co máme říkat těmto jinověrcům?“

^{143:1.3 (1607.5)} Když Ježíš vyslyšel podobné námitky proti evangeliu království od Tomáše, Natanaela, Šimona Zélóta a Matouše, apoštolům řekl:

^{143:1.4 (1608.1)} „Já jsem přišel na tento svět vykonat vůli mého Otce a odhalit jeho láskyplný charakter celému lidstvu. Toto, moji bratři, je moje poslání. A to je jediná věc, kterou budu činit, bez ohledu na nepochopení mého učení židy či jinověrci této doby, nebo další generace. Ale neměli byste přehlédnout fakt, že i božská láska má svoji přísnou disciplinu. Láska otce ke svému synovi častokrát donutí otce k potlačení nerozumných jednáních svých nerozvážných potomků. Dítě ne vždy pochopí moudré a láskyplné motivy otcových výchovných metod. Ale já vám prohlašuji, že můj Otec v Ráji vládne vesmíru vesmírů podmanivou silou své lásky. Láska je největší ze všech duchovních realit. Pravda je osvobozujícím odhalením, ale láska je nejvyšší vztah. A bez ohledu na to jaké chyby dělají vaši současníci v řízení dnešního světa, v budoucí epoše bude evangelium, která hlásám, vládnout tomuto stejnému světu.

Nejvyšším cílem lidského vývoje je uctivé uznání otcovství Boha a uskutečnění láskyplného bratrství lidí.

143:1.5 (1608.2) Ale kdo vám řekl, že moje evangelium je určeno pouze pro otroky a slabochy? Podobáte se vy, moji vybraní apoštolové, slabochům? Vypadal Jan Křtitel jako slaboch? Pozorujete, že já jsem zotročen strachem? Pravdou je, že v této generaci je hlásání evangelia zaměřeno na chudé a utlačované. Náboženství tohoto světa opomíjela chudé, ale můj Otec nikoho neupřednostňuje. Kromě toho, chudí této doby jsou prvními, kteří reagují na výzvu pokání a přijmutí synovstva. Evangelium království je třeba kázat všem lidem—Židům i jinověrcům, Řekům i Římanům, bohatým i chudým, svobodným i nesvobodným—a stejnou měrou mladým i starým, mužům i ženám.

143:1.6 (1608.3) Proto, že můj Otec je Bohem lásky a milosrdenství, nemyslete si, že služba království je monotónním pohodlím. Vzestup k Ráji je největším dobrodružstvím všech dob. Služba království na zemi bude vyžadovat od vás a vašich spolupracovníků veškerou vaši a jejich odvahu. Mnoho z vás bude za vaši věrnost evangeliu tohoto království popraveno. Je snadné zemřít v bojové linii, když vaše odvaha je zesílena přítomností vašich bojujících kamarádů, ale položit svůj život pokojně a zcela osamocen za lásku k pravdě, žijící ve vašich smrtelných srdcích, vyžaduje vyšší a hlubší formu lidské odvahy a oddanosti.

143:1.7 (1608.4) Dnes se vám nevěřící mohou vysmívat kvůli tomu, že kázáte evangelium neodporování a života bez násilí, ale vy jste prvními dobrovolníky v dlouhé řadě upřímných věřících v evangelium tohoto království, kteří ohromí svět svojí

heroickou oddaností těmto učení. Žádné armády světa neprojevily nikdy větší odvahu a statečnost, než jakou vy a vaši věrní nástupci prokážete při hlásání radostných zpráv—otcovství Boha a bratrství lidí po celém světě. Odvaha těla je nejnižší forma statečnosti. Statečnost mysli je vyšší forma lidské odvahy, ale nejvyšší a vrcholnou odvahou je neoblomná věrnost osvětleného člověka svým přesvědčením, založených na hlubokých duchovních realitách. A taková odvaha vytváří hrdinství člověka znajícího Boha. A vy všichni Boha znáte; vy jste vpravdě osobními spolupracovníky Syna Člověka.“

143:1.8 (1608.5) To není všechno, co Ježíš řekl při této příležitosti, ale taková byla jeho úvodní řeč, po které pak ještě dlouze rozváděl a objasňoval toto své prohlášení. Toto byl jeden z nejohnivějších proslovů Ježíše, jaký kdy pronesl k dvanácti apoštolům. Málokdy Učitel mluvil ke svým apoštolům se zjevným silným pohnutím, ale toto byl jeden z těch mála případů, kdy hovořil s očividnou naléhavostí, doprovázenou výrazným rozrušením.

143:1.9 (1609.1) Tento Ježíšův projev se okamžitě projevil na veřejných kázáních a osobní službě apoštolů; od toho dne jejich poselství neslo v sobě nový převažující tón statečnosti. Apoštolové stále více nabývali ducha pozitivní průbojnosti v novém evangelium království. Od toho dne se již tolik nezabývali kázáním o pasivních ctnostech a zakazujících příkazech, vztahujících se k mnohostrannému učení Ježíše.

2. Lekce sebeovládání

143:2.1 (1609.2) Učitel byl zdokonaleným vzorem lidského sebeovládání. Když mu bylo spíláno, on nespílal; když trpěl,

nevyhrožoval svým mučitelům; když byl odsouzen svými nepřáteli, jednoduše se podrobil spravedlivému soudu nebeského Otce.

^{143:2.2 (1609.3)} Na jedné z odpoledních porad se Ondřej zeptal Ježíše: „Učiteli, budeme praktikovat sebezapírání jak nás to učil Jan Křtitel, anebo máme usilovat o sebeovládání, ke kterému nabádá tvé učení? V čem se liší tvé učení od učení Jana?“ Ježíš odpověděl: „Jan vás opravdu učil způsobu čestnosti v souladu s názory a zákony jeho otců a tím bylo náboženství sebeanalýzy a sebezapírání. Ale já přicházím s novým poselstvím zapomináním sebe sama a sebeovládáním. Ukážu vám cestu života, jaká byla odhalena pro mně mým nebeským Otcem.

^{143:2.3 (1609.4)} Opravdu, opravdu vám říkám, že ten, kdo ovládne vlastní já, je větší, než ten, kdo dobude město. Sebeovládání je měřítkem morální podstaty člověka a indikátorem jeho duchovního rozvoje. Ve starém řádu jste se postili a modlili; jako noví tvorové, narodivši se v duchu, se učíte věřit a radovat se. V království Otce se stanete novými tvory; staré věci zmizí; pohled'te, já vám ukazuji, jak všechno se stane novým. A skrze vaši lásku jeden k druhému přesvědčíte svět, že jste přešli z otroctví do svobody, od smrti k věčnému životu.

^{143:2.4 (1609.5)} Sledujíc starou cestu, snažíte se zakazovat a vyžadovat poslušnost a podřízenost pravidlům života; sledujíc novou cestu, jste nejdříve přetvoření Duchem Pravdy a vaše vnitřní duše je posílena neustálým duchovním obnovováním vaší mysli. Tím získáte schopnost s jistotou a radostně vykonávat laskavě, vhodně a dokonale vůli Boha. Nezapomeňte—je to vaše osobní víra ve významné a ušlechtilé sliby Boha, které vám zajišťují vaši sounáležitost k božské

podstatě. Takto, skrze vaši víru a duchovní proměnu se ve skutečnosti stanete chrámy Božími a jeho duch skutečně ve vás pobývá. Jestliže potom ve vás pobývá duch, nejste již déle otroky těla, ale svobodnými, osvobozenými syny ducha. Nový zákon ducha vás obdaří svobodou sebeovládání namísto starého zákona strachu a sebe-zotročování a otroctví sebezapírání.

^{143:2.5 (1609.6)} Mnohokrát, když jste udělali špatnost, snažili jste se obvinít za své činy vliv d'ábla, ačkoliv jste ve skutečnosti byli svedeni vašimi vlastními přirozenými sklony. Neřekl vám již dávno prorok Jeremjáš, že lidské srdce je ze všeho nejvíc zrádné a někdy i nesmírně podlé? Jak lehce podlehnete sebeklamu a upadnete do pošetilých obav, všemožných choutek, zotročujících požitků, zášti, závisti a i také pomstychtivé nenávisti!

^{143:2.6 (1610.1)} Spasení se dosáhne znovuzrozením ducha a ne pokryteckými činy těla. Vy jste ospravedlněni vírou a vaše cesta v bratrství je určena ušlechtilostí a ne strachem a sebezapíráním těla, byť děti Otce, které se narodily v duchu, ovládají své já vždy a stále a všechno, co se týká tužeb těla. Když víte, že jste spaseni vírou, máte opravdový mír s Bohem. A všichni, kteří následují cestu tohoto nebeského míru, jsou předurčení k věčné službě stále vyvíjejících se synů věčného Boha. A pak to není povinnost, ale spíše vaše ušlechtilá výsada očistit svoji mysl a tělo od veškerého zla a usilovat o dokonalost v lásce k Bohu.

^{143:2.7 (1610.2)} Vaše synovství je založeno na víře a strach se vás nedotkne. Vaše radost pochází z důvěry k božskému světu a proto nepodlehnete pochybnostem o realitě lásky a

milosrdenství Otce. Je to právě laskavost Boha, která vede lidi k opravdovému a upřímnému pokání. Vaše tajemství ovládání sebe sama je svázáno s vaší vírou v ducha, který pobývá ve vás a vždy působí prostřednictvím lásky. Ani tato spasitelná víra není vaše vlastnictví; je to rovněž Boží dar. A jestli jste děti této živé víry, nejste již déle otroci svého já, ale již vítěznými vládci nad sebou samými, osvobozenými Božími syny.

^{143:2.8 (1610.3)} A tak, děti moje, jestli se narodíte v duchu, jste navždy osvobozeni od vlastního vědomí otroctví života—života sebezapírání a bdělosti nad tužbami těla a přemístíte se do radostného království ducha, kde spontánně přinášíte plody ducha ve svých každodenních životech; a plody ducha jsou podstatou nejvyššího typu radostné a zušlechťující sebekontroly, vrcholů pozemského dosažení smrtelníků—opravdového sebeovládání.

3. Rozptýlení a odpočinek

^{143:3.1 (1610.4)} Přibližně v tuto dobu mezi apoštoly a jejich nejbližšími učedníky vzniklo velké a emocionální napětí. Apoštolové si ještě nezvykli na společný život a práci.. Bylo pro ně stále těžší udržovat harmonické vztahy s učedníky Jana Křtitele. Styk s jinověrci a Samařany byl velkou zkouškou pro tyto Židy. A kromě toho, nedávné Ježíšovy projevy ještě více zvýšily zmatek v jejich myslích. Ondřej si vůbec nevěděl rady; nevěděl co má dál dělat a tak se svými problémy a rozpaky zašel za Ježíšem. Když Ježíš vyslechl potíže vůdce apoštolů, řekl: „Ondřeji, není možné vymluvit slovy lidem jejich obtíže když dosáhnou takového stupně komplikovanosti a když se to týká tak velkého počtu lidí se silně vyhraněnými názory. Já nemohu udělat to o co mne žádáš—nemohu se zapojit do těchto

osobních společenských potíží—ale zúčastním se s vámi třídního oddechu a odpočinku. Jdi za tvými bratry a oznam jim, že všichni půjdete se mnou na horu Sartaba, kde si chci jeden či dva dny odpočinout.

^{143:3,2 (1610.5)} A teď jdi za každým z tvých jedenácti bratrů a řeknu mu z očí do očí: „Učitel si přeje, abychom s ním odešli na nějakou dobu si odpočinout a oddychnout. Poněvadž jsme všichni v poslední době zakusili hodně duchovního soužení a silný nápor na myšlení, navrhuji, že během tohoto odpočinku se nebudeme vůbec zmiňovat o našich těžkostech a potížích. Mohu se v tomto spolehnout na tvoji spolupráci?“ A tímto způsobem oslov osobně a v soukromí každého z tvých bratrů.“ A Ondřej udělal přesně to, co mu Ježíš poradil.

^{143:3,3 (1611.1)} Tento odpočinek byl úžasným zážitkem pro každého účastníka; nikdy nezapomněli na den výstupu na horu. Po celou dobu cesty nepadlo prakticky ani slovo o jejich potížích. Po dosažení vrcholu hory si je Ježíš posadil kolem sebe a řekl: „Moji bratři, vy všichni se musíte naučit významu oddechu a účinnosti odpočinku. Musíte si uvědomit, že nejlepším způsobem pro vyřešení určitých spleťtých problémů je na čas je opustit. Potom, když se k nim vrátíte svěží díky vašemu odpočinku, nebo modlení, budete schopni řešit vaše problémy s jasnější hlavou a pevnější rukou, nemluvě o odhodlanějším srdci.“

^{143:3,4 (1611.2)} Následující den zadal Ježíš každému z apoštolů téma pro diskuzi. Celý den byl věnován vzpomínkám a rozhovorům o věcech nesouvisejících s jejich náboženskou prací. Na okamžik byli pohoršeni, když Ježíš dokonce opomenul poděkovat slovně při lámání chleba při jejich poledním obědě.

To bylo vůbec poprvé, kdy ho viděli zanedbat takovou formálnost.

^{143:3.5 (1611.3)} Když se vydali na horu, Ondřej měl hlavu plnou problémů. Jan měl nesmírný zmatek ve svém srdci. Jakub byl bolestně ustaraný ve své duši. Matouš byl ve velké finanční tísní kvůli tomu, že pobývali a cestovali mezi jinověrci. Petr byl přepracovaný a poslední dobou byl více náladový než obvykle. Jidáš prožíval časté záchvaty citlivosti a sobeckosti. Šimon byl neobyčejně zmaten ve svých snahách usmířit svůj patriotismus s láskou k bratrství lidí. Filip byl ve stále větších a větších rozpacích kvůli tomu, jak se věci vyvíjely. Natanael měl méně humoru od chvíle, kdy přišli do kontaktu s populací jinověrců a Tomáš byl uprostřed období silné deprese. Pouze dvojčata byla normální a neznepokojena. Každý z nich byl v situaci, kdy vůbec nevěděl jak vycházet mírumilovně s učedníky Jana Křtitele.

^{143:3.6 (1611.4)} Na třetí den, kdy se vydali na cestu dolů s hory a zpět do svého tábora, nastala s nimi obrovská změna. Udělali důležitý objev, že mnoho lidských těžkostí ve skutečnosti neexistuje, že mnohé naléhavé problémy jsou výplodem přehnaného strachu a výsledkem zveličených obav. Poznali, že všechny takové potíže se nejlépe vyřeší tím, že se opustí; odchodem od svých problémů se tyto vyřeší samy.

^{143:3.7 (1611.5)} Návrat z tohoto odpočinku byl začátkem období výrazně zlepšených vztahů se stoupenci Jana. Většina z dvanácti apoštolů se ve skutečnosti rozveselila, když v důsledku tří denního odpočinku od rutinních povinností života zpozorovala změnu stavu mysli každého z nich a viděli, že se zbavili nervózní podrážděnosti. Monotónní kontakt s lidmi

nese sebou vždy nebezpečí značného znásobení potíží a zvětšení problémů.

^{143:3.8 (1611.6)} Jen málo jinověrců ve dvou řeckých městech Archelai a Faselis uvěřilo v evangelium, ale dvanáct apoštolů získalo cennou zkušenost ze své první rozsáhlé práce s výlučně nežidovským obyvatelstvem. Jedno pondělní ráno uprostřed měsíce, řekl Ježíš Ondřejovi: „Vydáme se do Samaří.“ A ihned vyrazili do města Sychar, ležícího nedaleko od studny Jákoba.

4. Židé a Samařané

^{143:4.1 (1612.1)} Po více než šest set let židé Judeji a později také židé Galileje chovali k Samařanům nenávist. Tato nevraživost mezi Židy a Samařany vznikla takto: „Asi sedm set let před naším letopočtem král Asýrie Sargon při potlačování vzpoury ve střední Palestině zajal a odvedl do zajetí přes dvacet pět tisíc Židů severního království Izraele a na jejich místo přestěhoval téměř stejný počet potomků Kútů, Sefarvitů a Chamaťánů. Později Ashurbanipal poslal ještě jiné kolonisty žít v Samaří.

^{143:4.2 (1612.2)} Náboženské nepřátelství mezi Židy a Samařany začalo po návratu Židů z babylonského zajetí, kdy se Samařané snažili zabránit znovu vybudování Jerusalema. Později si popudili Židy proti sobě, když nabídli přátelskou pomoc armádám Alexandra. Za jejich přátelství dal Alexandr Samařanům svolení postavit chrám na hoře Gerizím, kde uctívali Jahveho a své kmenové bohy a vykonávali obětní rituály, v mnohém se podobající chrámovým bohoslužbám v Jerusalemu. V tomto uctívání pokračovali až do doby Makabejců, kdy Jan Hyrkán jejich chrám na hoře Gerizím zničil. V době svého působení mezi Samařany po smrti Ježíše

apoštol Pavel uskutečnil mnoho shromáždění na místě tohoto dávného chrámu Samařanů.

^{143:4.3 (1612.3)} Nepřátelství mezi Židy a Samařany se stalo letitým a historickým; od dob Alexandra velmi rychle ubýval jakýkoliv styk mezi nimi. Dvanáct apoštolů nemělo nic proti tomu kázat v řeckých a jiných nežidovských městech Dekapoli a Sýrie, ale jejich oddanost byla podrobena těžké zkoušce, když jim Ježíš řekl: „Jdeme do Samaří.“ Ale za ten více než rok prožitý s Ježíšem se u nich vyvinula taková forma osobní loajality, která posílila jejich víru v jeho učení a přesáhla jejich předsudky proti Samařanům.

5. Žena ze Sycharu

^{143:5.1 (1612.4)} Když Učitel a dvanáct apoštolů dorazili k Jákobově studni, Ježíš se cítil z cesty unaven a proto zůstal u studny, aby si odpočinul, zatímco Filip si vzal apoštoly s sebou, aby mu pomohli přinést jídlo a stany ze Sycharu, protože se chystali zůstat nějakou dobu v tomto okolí. Petr a synové Zebedea chtěli zůstat s Ježíšem, ale on je poprosil, aby šli se svými druhy a řekl: „Nebojte se o mně; tito Samařané budou přátelští; pouze naši bratři Židé nám chtějí ublížit.“ A bylo téměř šest hodin tohoto letního večera, když se Ježíš posadil u studny, aby počkal na návrat svých apoštolů.

^{143:5.2 (1612.5)} Voda z Jákobovy studny byla méně minerální než voda ze studní Sycharu a proto byla velmi ceněna jako pitná voda. Ježíš měl žízeň, ale neměl čím nabrat vodu ze studny. Proto když ke studni přišla žena ze Sycharu s nádobou na vodu a chystala ji vytáhnout ze studny, Ježíš ji řekl: „Dej mně napít.“ Tato samařská žena poznala podle jeho vzhledu a

oblečení, že Ježíš je žid a podle přízvuku vytušila, že je galilejský žid. Jmenovala se Nalda a byla půvabná. Byla hodně překvapena tím, že židovský muž k ní takto mluví u studny a prosí ji o vodu, protože v té době se považovalo za nevhodné pro úctyhodného muže hovořit se ženou na veřejnosti, tím více pro žida začít rozhovor se Samařankou. Proto se Nalda Ježíše zeptala: „Jak to, že ty žid, prosíš o vodu mne, Samařanku?“ Ježíš odpověděl: „Já jsem tě skutečně požádal o vodu, ale kdybys ty byla schopna porozumět, tak bys mne sama požádala o doušek živé vody.“ Nalda nato řekla: „Ale, pane, ale ty nemáš nic, čím bys táhl a studna je hluboká; odkud tedy vezmeš tuto živou vodu? Jsi větší než náš otec Jákob, který nám tuto studnu dal a sám z ní pil, tak jako jeho synové a jeho dobytek?“

143:5.3 (1613.1) Ježíš odpověděl: „Každý, kdo pije tuto vodu, bude mít opět žízeň, ale kdo se napije vody živého ducha, nebude nikdy žíznit. A tato živá voda se v něm stane pramenem, vyvěrajícím k věčnému životu.“ Nalda mu řekla: „Dej mi napít té vody, abych už nežíznila a nemusela už sem chodit pro vodu. Kromě toho, každá samařská žena přijme s radostí cokoli od takového důstojného žida.“

143:5.4 (1613.2) Nalda si nedokázala vysvětlit Ježíšovu ochotu s ní mluvit. Viděla ve tváři Učitele pečeť čestnosti a svátosti, ale zaměnila vlídnost za obyčejnou důvěrnost a mylně si vyložila jeho obraznou řeč jako formu nadbíhání ji. A protože byla ženou volných mravů, chtěla začít flirtovat, ale Ježíš, dívajíc se přímo do jejích očí, rozkazujícím hlasem řekl: „Ženo jdi a přiveď sem svého muže.“ Tento příkaz přivedl Naldu ke smyslu. Viděla, že špatně odhadla Učitelovu laskavost;

pochočila, že si nesprávně vyložila jeho způsob hovoru. Dostala strach; začínala si uvědomovat, že je v přítomnosti neobyčejného člověka a hledajíc ve své mysli vhodnou odpověď, velmi zmateně řekla: „Ale pane, já nemohu zavolat svého manžela, protože já žádného nemám.“ Ježíš nato řekl: „Řekla jsi pravdu, i když jsi měla kdysi manžela, ten, se kterým nyní žiješ, není tvůj manžel. Bylo by lepší, kdybys přestala brát moje slova lehkomyšlně a požádala o živou vodu, kterou jsem ti dnes nabídl.“

143:5.5 (1613.3) Tato slova Naldu uklidnila a probudilo se v ní její lepší já. Ona se nestalaneřestnou úplně o své vlastní vůli. Byla bezohledně a neprávem odvržena svým manželem a v naprosté nouzi souhlasila žít s jedním Řekem jako jeho žena, ale bez sňatku. Nalda se teď velmi styděla, že tak bezmyšlenkovitě mluvila k Ježíšovi a kajícně se obrátila na Učitele se slovy: „Můj Pane, lituji toho, jak jsem s tebou mluvila, protože vidím, že jsi svatý muž, nebo možná prorok.“ Nalda se již téměř chystala požádat o přímou a osobní pomoc Učitele, když udělala to, co udělalo předtím i potom mnoho jiných—odbočila od otázky osobního spasení a stočila hovor na teologii a filozofii. Rychle odklonila rozhovor od svých osobních potřeb na teologickou debatu. Ukazujíc na horu Gerizím, pokračovala: „Naši otcové se klaněli na této hoře, jenomže vy tvrdíte, že v Jerusalemu je to místo, kde by se lidé měli klanět; tak kde je tedy to správné místo pro uctívání Boha?“

143:5.6 (1613.4) Ježíš vycítil, že duše této ženy se snaží vyhnout přímému a zpytavému kontaktu s Tvůrcem, ale také viděl, že v této její duši je touha poznat lepší způsob života. Konec konců, srdce Naldy opravdu žíznilo po živé vodě; proto s ní jednal

trpělivě a řekl: „Ženo, dovol mně ti říci, že není daleko den, kdy nebudete uctívat Otce ani na hoře, a ani v Jerusalemu. Ale vy nyní uctíváte něco, v čem se nevyznáte—směs náboženství mnoha pohanských bohů a nežidovských filozofií. Židé alespoň vědí, koho uctívají; oni odstranili veškerý zmatek tím, že zaměřili svoji úctu k jednomu Bohu, Jahvemu. Ale měla bys mně věřit, když říkám, že ten čas brzy přijde—již teď nastal—kdy všichni upřímní věřící budou uctívat Otce v duchu a v pravdě, protože právě takové uctíváče Otec hledá. Bůh je duch a ti, kdo ho ctí, ho musí ctít v duchu a v pravdě. Tvoje spasení není v tom, že víš jak druzí by měli uctívat, nebo kde, ale v tom, abys přijala do svého srdce tuto živou vodu, kterou ti ještě teď stále nabízím.“

^{143:5.7 (1614.1)} Ale Nalda se ještě jednou pokusila vyhnout se rozhovoru o trapné otázce svého osobního života na zemi a stavu její duše před Bohem. Opět se vrátila k otázkám všeobecného náboženství slovy: „Ano, já vím Pane, že Jan kázal o příchodu Obraceče, toho, který bude nazýván Spasitelem a že on, až k nám přijde, nám vše oznámí....“ A v tu chvíli Ježíš přerušil Naldu a řekl se zarážející jistotou: „Já, který s tebou mluvím, jsem on.“

^{143:5.8 (1614.2)} Toto bylo první přímé, jasné a nezastřené prohlášení o své božské podstatě a synovstvu, které Ježíš udělal na zemi; a bylo proneseno ženě, samařské ženě, do této chvíle ženě pochybného charakteru v očích lidí. Ale božské oko vidělo, že proti této ženě hřešili více, než hřešila ona sama o své vlastní vůli a že nyní její lidská duše touží po spasení a touží po něm upřímně a z celého srdce—a to stačilo.

^{143:5.9 (1614.3)} Když se Nalda chystala začít mluvit o své opravdové a osobní touze po lepším a ušlechtlejším způsobu života, právě když byla připravena vyjádřit skutečnou touhu svého srdce, dvanáct apoštolů se vrátilo ze Sycharu a spatřilo Ježíše v důvěrném rozhovoru s touto ženou—touto samařankou a sám—a byli víc než udiveni. Rychle uložili své zásoby a odstoupili stranou; nikdo z nich neměl odvahu mu něco vytknout a mezitím Ježíš Naldě řekl: „Ženo, jdi svoji cestou; Bůh ti odpustil. Od této chvíle budeš žít novým životem. Přijala jsi živou vodu a ve tvé duši vytryskne nová radost a staneš se dcerou Nejsvrchovanějšího.“ A žena, vidíc nelibost apoštolů, zanechala tam svoji nádobu na vodu a utekla do města.

^{143:5.10 (1614.4)} Když se vrátila do města, každému, koho potkala, říkala: „Jděte k Jakobově studni a pospěšte si, protože tam uvidíte člověka, který mně řekl všechno, co jsem kdy udělala. Je možné, že je to Obraceč?“ A než slunce zapadlo velký zástup lidí se shromáždil u Jakobovy studny, aby uslyšel Ježíše. A Učitel jim pověděl opět o živé vodě—daru ducha, pobývajícího v člověku.

^{143:5.11 (1614.5)} Apoštolové se nikdy nezbavili pocitu pohoršení nad Ježíšovou ochotou hovořit se ženami, se ženami pochybného charakteru, dokonce nemravními ženami. Pro Ježíše to bylo značně obtížné vstítit svým apoštolům, že ženy, i takzvané nemorální ženy, mají duše, které jsou schopny přijmout Boha jako svého Otce a tím se stát dcerami Boha a kandidátkami na věčný život. Dokonce o devatenáct stoletích později mnoho lidí projevuje stejnou nechotu přijmout učení Učitele. Také křesťanské náboženství bylo urputně budováno kolem faktu smrti Krista, a ne kolem pravdy jeho života. Svět by se měl více

zajímat šťastným a Boha odhalujícím životem Ježíše, než jeho tragickou a bolestnou smrtí.

^{143:5.12 (1614.6)} Následujícího dne Nalda převyprávěla celý příběh apoštolu Janovi, ale ten ho nikdy neodkryl v plném rozsahu ostatním apoštolům a Ježíš o tom s apoštoly podrobněji nemluvil.

^{143:5.13 (1615.1)} Nalda řekla Janovi, že ji Ježíš řekl „všechno, co jsem kdy udělala.“ Jan se chtěl mnohokrát zeptat Ježíše na tento rozhovor s Naldou, ale nikdy to neudělal. Ježíš řekl Naldě pouze o jednom faktu z jejího života, ale jeho pohled do jejích očí a způsob jeho jednání v ní způsobily to, že v její mysli se v jednom okamžiku promítl celý její pestrý život. A právě proto spojila celé toto odkrytí svého uplynulého života s pohledem a slovem Učitele. Ježíš ji nikdy neřekl, že měla pět manželů. Poté, kdy ji její manžel zavrhnul, žila se čtyřmi různými muži a to, s celou její minulostí, se vynořilo v její mysli tak živě ve chvíli, kdy uviděla v Ježíši Božího člověka. Proto potom opakovala Janovi, že Ježíš ji opravdu řekl o ni všechno.

6. Obnovení víry v Samaří

^{143:6.1 (1615.2)} V ten večer, kdy Nalda přivedla ze Sycharu zástup lidí, přejících si uvidět Ježíše, apoštolové se právě vrátili s jídlem a naléhali na Ježíše, aby se s nimi najedl namísto rozmlouvání k lidem, protože celý den byli bez jídla a měli hlad. Ale Ježíš věděl, že se brzy setmí a tak trval na svém rozhodnutí promluvit k lidem, než je pošlou pryč. Když se ho Ondřej snažil přemluvit, aby něco málo pojedl předtím, než bude mluvit k zástupu, Ježíš řekl: “Já mám k jídlu pokrm, který vy neznáte.” Když to apoštolové slyšeli, říkali si mezi sebou:

„Přinesl mu někdo nějaké jídlo? Je možné, že mu ta žena dala nejenom napít, ale i něco k jídlu?“ Když je Ježíš slyšel mezi sebou rozmlouvat, než začal mluvit k lidem, dvanácti apoštolům řekl: „Můj pokrm je v konání vůle Toho, který mně poslal a v dokončení Jeho práce. Neříkejte již více, že tolik a tolik času zbývá do sklizně. Pohleďte na tyto lidi, přicházející ze samařského města, aby si nás poslechli; já vám říkám, že pole jsou již zralá pro žně. Ten, kdo žne, dostává odměnu a sklízí úrodu pro věčný život; a následně se rozséváči a ženci radují společně. A tady platí přísloví: jeden seje, druhý žne. Já vás nyní posílám žnout to, na čemž jste nepracovali; jiní pracovali a vy se chystáte sbírat plody jejich práce.“ Tak to řekl a měl na mysli kázání Jana Křtitele.

143:6.2 (1615.3) Ježíš a apoštolové odešli do Sycharu a kázali tam dva dny předtím, než si potom založili tábor na hoře Gerizím. A mnoho z obyvatel Sycharu uvěřilo v evangelium a požádalo o křest, ale v tu dobu Ježíšovi apoštolové ještě nekřtili.

143:6.3 (1615.4) První večer v táboře na hoře Gerizím apoštolové očekávali, že Ježíš je bude kárat za jejich postoj k ženě u Jakobovy studny, ale on se o této záležitosti vůbec nezmínil. Namísto toho před nimi vystoupil s nezapomenutelnou řečí o „realitách, které jsou ústřední v království Božím.“ V každém náboženství je velmi snadné dovolit hodnotám stát se nepřiměřenými a umožnit faktům zaujmout místo pravdy v lidské teologii. Fakt kříže se stal centrální pravdou pozdějšího křesťanství. Ale není centrální pravdou v náboženství, které je možné vytvořit na základě života a učení Ježíše Nazaretského.

^{143:6.4 (1615.5)} Tématem učení Ježíše na hoře Gerizím bylo následující: přeje si, aby všichni lidé viděli Boha jako Otce-přítele, přesně tak jak on (Ježíš) je jejich bratrem-přítelem. A stále znovu jim vštěpoval, že láska je největším vztahem na světě—ve vesmíru—tak jak pravda je největším vyjádřením dodržování těchto božských vztahů.

^{143:6.5 (1616.1)} Ježíš se odhalil Samařanům tak plně proto, že to mohl udělat bezpečně a také věděl, že se již nikdy nevrátí do srdce Samaří kázat evangelium království.

^{143:6.6 (1616.2)} Ježíš a dvanáct apoštolů žili v táboře na hoře Gerizím do konce srpna. Ve dne kázali Samařanům ve městech o radostných zprávách království—otcovství Boha—a noci trávili v táboře. Práce, kterou Ježíš a dvanáct apoštolů vykonali v těchto samařských městech, získala mnoho duší pro království a ve velké míře připravili cestu pro znamenitou práci Filipa v těchto oblastech po Ježíšově smrti a zmrtvýchvstáních poté, kdy apoštolové byli vyhnáni krutým pronásledováním věřících v Jerusalemu do všech koutů světa.

8. Učení o modlitbě a zbožnosti

^{143:7.1 (1616.3)} Při večerních poradách na hoře Gerizím Ježíš učil mnohým velkým pravdám a především kladl velký důraz na následující:

^{143:7.2 (1616.4)} Opravdové náboženství je akt jednotlivé duše v jejích vědomých vztazích s Tvořitelem; organizované náboženství je snaha člověka zespolečenštit zbožnost jednotlivých věřících.

^{143:7.3 (1616.5)} Zbožnost—rozjímání o duchovnosti—se musí střídat se službou, kontaktem s materiální realitou. Práci je nutno

střídat s hrou; náboženství je nutno vyrovnávat humorem. Hluboká filozofie by měla být odlehčena rytmickou poezií. Napětí života—v čase vznikající napětí osobnosti—je nutno uvolnit uklidňující zbožností. Pocity nejistoty vyvstávající ze strachu před osamoceností osobnosti ve vesmíru je nutno neutralizovat upřímným rozjímáním o Otci a snahou poznat Nejvyššího.

143:7.4 (1616.6) Modlitba je určena k tomu, aby umožnila člověku méně myslet, ale více si uvědomovat; není určena pro zvětšení vědomostí, ale pro rozšíření vnímání.

143:7.5 (1616.7) Zbožnost je určena pro předjímání očekávaného lepšího života a aby potom odrážela tyto nové duchovní hodnoty zpět do současného života. Modlitba podporuje duchovnost, ale zbožnost je božsky tvořivá.

143:7.6 (1616.8) Zbožnost je způsob dívání se k Jednomu pro inspiraci sloužit mnoha. Zbožnost je měřítkem, které měří stupeň odtržení duše od materiálního vesmíru a její současně probíhající spolehlivé připojení k duchovním realitám celého tvoření.

143:7.7 (1616.9) Modlitba je připomínání sebe sama—povznesené myšlení; zbožnost je zapomínání sebe sama—nejvyšší myšlení. Zbožnost je nenucená vnímavost. Opravdový a ideální duševní klid, forma uklidňujícího duševního úsilí.

143:7.8 (1616.10) Zbožnost je akt ztotožňování části s Celým; konečného s Nekonečným; syna s Otcem; je to čas, dělající krok k věčnosti. Zbožnost je akt osobního spojení syna s

božským Otcem, osvojení osvěžujících, tvořivých, bratrských a romantických postojů lidskou duší-duchem.

143:7.9 (1616.11) Ačkoliv apoštolové pochopili pouze něco z jeho učení v táboře, ostatní světy je pochopily a další generace na zemi je ještě pochopí.

Kapitola 144

V Gilbóe a v Dekapoli

144:0.1 (1617.1) ZÁŘÍ a říjen apoštolové prožili bez služby v odlehlém táboře na úpatí hory Gilbóa. Celé září Ježíš tady strávil se svými apoštoly, učíc je a dávajíc jim lekce o pravdách království.

144:0.2 (1617.2) Existovalo několik důvodů, proč Ježíš a jeho apoštolové strávili tento čas v odloučení na hranicích Samaří a Dekapolis. Náboženští vládci Jerusalema byli vůči nim velmi nepřátelští; Herodes Antipas ještě držel Jana ve vězení a měl strach ho propustit i popravit. Současně měl podezření, že Jan a Ježíš jsou nějakým způsobem spřáteleni. Za těchto podmínek nebylo moudré plánovat aktivní činnost v Judeji i v Galileji. A byl tam ještě třetí důvod: postupné zvyšování napětí mezi vůdci Janových učedníků a apoštoly Ježíše, které se prohlubovalo s narůstajícím počtem věřících.

144:0.3 (1617.3) Ježíš věděl, že úvodní práce učení a kázání se blížila ke svému konci a že další krok bude začátkem vrcholné a konečné práce jeho pozemského života a proto nechtěl, aby zahájení této činnosti žádným způsobem netrápilo či neznepokojovalo Jana Křtitele. Ježíš se proto rozhodl strávit nějaký čas v odloučení a vyučováním svých apoštolů a potom

vykonávat určitou poklidnou práci ve městech Dekapoli do doby, než bude Jan buď popraven, nebo propuštěn, aby se k nim připojil a pracoval s nimi.

1. Tábor v Gilbóe

^{144:1.1 (1617.4)} Postupem času se apoštolové stávali Ježíši oddanějšími a stále více nadšenějšími pro práci království. Tato jejich oddanost byla do značné míry věcí osobní věrnosti. Oni nepochopili jeho mnohostranné učení; nepochopili plnou podstatu Ježíše a význam jeho poskytnutí sebe sama na zemi.

^{144:1.2 (1617.5)} Ježíš vysvětlil svým apoštolům, že pro jejich dočasný ústup do soukromí existují tři důvody:

^{144:1.3 (1617.6)} 1. Posílit jejich chápání a víru v evangelium království.

^{144:1.4 (1617.7)} 2. Počkat na utišení odporu proti jejich práci v Judeji a v Galileji.

^{144:1.5 (1617.8)} 3. Počkat na vyřešení osudu Jana Křtitele.

^{144:1.6 (1617.9)} Během pobytu na hoře Gilbóa Ježíš vyprávěl apoštolům o svém dřívějším životě a o svých zážitcích na hoře Hermón; také jim částečně pověděl o tom, co se stalo v horách během čtyřiceti dnů bezprostředně po jeho křtu. A hned jim přikázal, že o těchto zážitcích nemají nikomu říkat do doby, dokud se nevrátí ke svému Otci.

^{144:1.7 (1618.1)} V těchto zářijových týdnech odpočívali, povídali si a vzpomínali na to, co se odehrálo od chvíle, kdy je Ježíš poprvé povolal do služby a jak potom začali horlivě vykonávat to, co

je Ježíš doposud naučil. Do určité míry tušili, že toto bude jejich poslední možnost delšího odpočinku. Uvědomili si, že jejich příští veřejná činnost v Judeji a v Galileji bude začátkem závěrečného prohlášení přicházejícího království, ale měli malou či žádnou jasnou představu o tom, jaké to království bude až přijde. Jan a Ondřej si mysleli, že království již přišlo; Petr a Jakub věřili, že má teprve přijít; Natanael a Tomáš se upřímně přiznali, že jsou v rozpacích; Matouš, Filip a Šimon Zélóta si nebyli jisti a byli zmateni; dvojčata byla šťastně nevědomá této polemiky; a Jidáš Iškariotský mlčel, byl vyhýbavý.

144:1.8 (1618.2) Podstatnou část tohoto období Ježíš strávil o samotě v horách nedaleko od tábora. Někdy vzal sebou Petra, Jakuba a Jana, ale nejčastěji se tam chodíval modlit, nebo rozmlouvat s Otcem sám. Po křtu Ježíše a čtyřiceti dnech, strávených v horách Pereji, by nebylo správné hovořit o těchto obdobích spojení s Otcem jako o modlitbě a nedá se ani hovořit o uctívání, ale je naprosto správné nazývat tato období osobním spojením Ježíše se svým Otcem.

144:1.9 (1618.3) V průběhu celého měsíce září ústředním tématem rozhovorů byla modlitba a uctívání. Poté, kdy několik dní diskutovali o uctívání, Ježíš pronesl památnou řeč o modlitbě v odpověď na prosbu Tomáše: „Učiteli, nauč nás modlit se.“

144:1.10 (1618.4) Jan Křtitel učil své učedníky modlitbě—modlitbě za spasení v přicházejícím království. Přestože Ježíš nikdy nezakazoval svým následovníkům používat formu modlitby Jana, apoštolové velmi brzy pochopili, že jejich Učitel naprosto neschvaloval předříkávání formulací a formální modlení. Nicméně, věřící ho neustále žádali, aby je naučil jak se modlit.

Dvanáctka si velmi přála vědět, jakou formu prosby Ježíš schválí. A bylo to hlavně kvůli této potřebě pro nějakou jednoduchou prosbu pro obyčejné lidi, že Ježíš tentokrát souhlasil, v odpověď na požádání Tomáše, naučit je podnětný způsob modlitby. Tato lekce se konala jedno odpoledne v třetím týdnu jejich pobytu na hoře Gilbóa.

2. Rozprava o modlitbě

144:2.1 (1618.5) „Jan vás ve skutečnosti naučil jednoduché modlitbě: „Ó, Otče, očisti nás od hříchu, ukaž nám svoji slávu, odkryj svoji lásku a nechej ducha svého osvětlit naše srdce na věky věčné, Amen!“ On učil tuto modlitbu, abyste měli něco, čemu učit davy lidí. On to nedělal proto, abyste používali takovou formulaci a formální prosbu jako vyjádření vašich vlastních duší v modlitbě.

144:2.2 (1618.6) Modlitba je zcela osobním a spontánním vyjádřením postoje duše k duchu; modlitba musí být spojením synovstva a vyjádřením sounáležitosti. Modlitba, když je diktována duchem, vede ke společnému duchovnímu růstu. Ideální modlitba je forma duchovního spojení, která vede k uvážené úctě. Opravdová modlitba odráží vaše upřímné nebeské snažení dosáhnout svých ideálů.

144:2.3 (1619.1) Modlitba je dechem duše a měla by vás vést k vytrvalosti ve vaší snaze poznat vůli Otce. Jestliže kdokoliv z vás má souseda a přijdete za ním o půlnoci a řeknete mu: „Příteli, půjči mně tři bochníky chleba, neboť mně navštívil přítel na cestě a já mu nemám co nabídnout“; a jestliže váš soused odpoví: „neobtěžuj mně v tuto dobu, dveře jsou již zamčené a děti i já jsme již v posteli; proto nemohu vstát a dát

ti chleba“, vy budete neodbytní a vysvětlovat, že váš přítel má hlad a že nemáte pro něho žádné jídlo. Říkám vám, že i když váš soused nevstane, aby vám dal chleba z přátelství k vám, ale pro vaši neodbytnost vstane a dá vám tolik bochníků kolik potřebujete. Jestliže vytrvalostí dosáhnete pomoc také od smrtelného člověka, o kolik více chleba života dosáhne vaše vytrvalost z ochotných rukou nebeského Otce. A znovu vám říkám: žádejte a bude vám dáno; hledejte a naleznete; klepejte a bude vám otevřeno. Protože každý kdo žádá, dostává; kdo hledá nalézá; a ten, kdo klepe na dveře spasení, otevřou se mu.

144:2.4 (1619.2) Který z vás kdo je otcem a ke kterému se obrací jeho syn s nerozumnou prosbou, by neváhal mu odpovědět s rodičovskou moudrostí a ne v souladu s jeho mylným dotazem? Jestliže váš syn potřebuje chleba, dáte mu kámen jen proto, že si o něj nerozumně požádal? Jestliže váš syn potřebuje rybu, dáte mu vodního hada jen proto, že se náhodou chytil do sítě s rybami a vaše dítě si pošetile řeklo o hada? Jestliže vy, smrtelné a konečné bytosti, víte jak odpovědět na prosbu a dát dobré a vhodné dary svým dětem, o kolik více dá nebeský Otec duchovních a mnoho dalších darů těm, kteří si o ně požádají?

144:2.5 (1619.3) Dovolte mně vyprávět vám příběh o jednom soudci, který žil v hříšném městě. Tento soudce se nebál Boha a nevážil si lidí. V tomto městě žila chudobná vdova, která tohoto soudce mnohokrát navštívila a říkala mu: „Obhajuj mne před mými nepřáteli“. Po nějakou dobu ji nechtěl vyslyšet, ale zanedlouho si řekl: „Ačkoliv se nebojím Boha a ani si nevážím lidí, ale protože tato vdova mne nepřestává obtěžovat, ochráním ji, aby mne již více neobtěžovala a neunavovala“. Já vám to vyprávím, abych vás povzbudil k vytrvalosti ve vašem modlení. Moje

slova nenaznačují, že vaše prosby změni spravedlivého a čestného nebeského Otce. Nicméně, vaše vytrvalost vám nezíská přízeň Boha, ale změni váš pozemský postoj a zvětší schopnost vašich duší k duchovnímu vnímání.

144:2.6 (1619.4) Ale, když se modlíte, vynakládáte velmi málo víry. Opravdová víra odstraní hory materiálních těžkostí, které mohou ležet na cestě rozvoje duše a duchovního růstu“.

3. Modlitba věřícího

144:3.1 (1619.5) Ale ani vyprávění tohoto příběhu apoštoly ještě neuspokojilo; chtěli, aby jim Ježíš dal model modlitby, který by mohli učit nové učedníky. Po vyslechnutí této rozpravy o modlitbě, Jakub Zebedeus řekl: „No, dobře, Učiteli, ale my nechceme příklad modlitby ani tak pro nás, jako pro nové věřící, kteří po nás tak často žadoní: „Naučte nás, jak se máme správně modlit k nebeskému Otcí.“

144:3.2 (1619.6) Když Jakub skončil, Ježíš řekl: „Jestli stále chcete takovou modlitbu, seznámím vás s jednou, kterou jsem učil mé bratry a sestry v Nazaretu“.

144:3.3 (1620.1) Otče náš na nebesích,

144:3.4 (1620.2) Buď posvěceno jméno tvé,

144:3.5 (1620.3) Přijď království tvé; buď vůle tvá

144:3.6 (1620.4) na zemi i na nebi.

144:3.7 (1620.5) Dej nám dnes chléb na zítřejší den;

144:3.8 (1620.6) Osvěž naše duše vodou života.

144:3.9 (1620.7) A odpust' každému z nás dluhy naše,

144:3.10 (1620.8) Jak i my odpouštíme našim dlužníkům.

144:3.11 (1620.9) Zbav nás pokušení a osvobod' nás od zla.

144:3.12 (1620.10) A stále více nás dělej podobnými sobě.

144:3.13 (1620.11) Nebylo divu, že apoštolové chtěli, aby je Ježíš naučil model modlitby pro věřící. Jan Křtitel naučil své následovníky několika modlitbám; všichni velcí učitelé zformulovali modlitby pro své žáky. Židovští náboženští učitelé měli kolem dvaceti pěti až třiceti ustanovených modliteb, které pronášeli v synagogách a také na rozích ulic. Ježíš byl silně proti modlení na veřejnosti. Až doposud ho apoštolové slyšet modlit se jenom několikrát. Viděli, že celou noc strávil modlením, nebo zbožným rozjímáním a byli velmi zvědaví na způsob či formu jeho proseb. Oni byli opravdu pod velkým tlakem vědět, co odpovědět davům lidí, když je žádají, aby je naučili modlit se, tak jak to Jan naučil své učedníky.

144:3.14 (1620.12) Ježíš učil své apoštoly, aby se vždy modlili o samotě; aby odešli do tichého prostředí přírody, nebo do svých pokojů a měli zavřené dveře v době modlení.

144:3.15 (1620.13) Po smrti Ježíše a jeho vystoupení k Otci, pro mnoho věřících se stalo zvykem ukončit tuto takzvanou modlitbu Pána doplňujícím výrazem—"Ve jménu Pána Ježíše Krista." Ještě později se při opisování ztratily dva řádky a do této modlitby byla přidána nová věta—"Neboť tvé je království a moc a sláva navěky."

144:3.16 (1620.14) Ježíš dal apoštolům kolektivní modlitbu, kterou se modlívali doma v Nazaretu. Nikdy je neučil formální osobní modlitbě, pouze skupinovým, rodinným nebo společenským prosbám. A nikdy to neudělal ve vlastní iniciativě.

144:3.17 (1620.15) Ježíš učil, že účinná modlitba musí být:

144:3.18 (1620.16) 1. Nezištná—ne o sobě a ne pro sebe.

144:3.19 (1620.17) 2. Přesvědčivá—v souladu s vírou.

144:3.20 (1620.18) 3. Upřímná—od srdce.

144:3.21 (1620.19) 4. Soudná—odpovídající vnímání.

144:3.22 (1620.20) 5. Důvěřivá—podléhající všemoudré vůli Otce.

144:3.23 (1620.21) Když Ježíš trávil celé noci v horách modlením, bylo to hlavně pro jeho učedníky, především pro jeho dvanáct apoštolů. Učitel se téměř nikdy nemodlil pro sebe, ačkoliv se často věnoval rozjímání, které ve své podstatě bylo vědomým spojením s jeho Rajským Otcem.

4. Více o modlitbě

144:4.1 (1620.22) Během dalších dnů po rozpravě o modlitbě apoštolové nepřestávali pokládat Ježíšovi otázky o této nanejvýš důležité a úctyhodné zvyklosti. Ježíšovy pokyny apoštolům v těch dnech, týkajících se modlitby a uctívání, je možno shrnout a nově formulovat v současné frazeologii následujícím způsobem:

144:4.2 (1621.1) Vroucí a toužebné opakování jakékoliv prosby, jestliže je taková modlitba upřímným vyjádřením Božího dítěte

a je vyslovována ve víře, vždy rozšiřuje schopnost duše k duchovnímu vnímání, bez ohledu na to, jak neuvážená by prosba byla a jak nemožné by bylo na ni odpovědět.

144:4.3 (1620.10) Při každém modlení si pamatujte, že synovství je dar. Žádné dítě nemuselo udělat nic pro nabytí statusu syna či dcery. Pozemské dítě se rodí na svět z vůle svých rodičů. A přesně tak se Boží dítě rodí do ušlechtilosti a nového života ducha z vůle nebeského Otce. Proto království nebeské—božské synovství—musí být přijato jako malým dítětem. Na rozdíl od čestnosti, kterou si osvojíte postupným rozvojem charakteru, synovství získáte ušlechtilostí a skrze víru.

144:4.4 (1620.11) Modlitba vedla Ježíše k superspojení jeho duše s nejvyššími Vládci vesmíru vesmírů. Modlitba přivede pozemské smrtelníky ke spojení, kterému bude vlastní opravdová úcta. Schopnost duše k duchovnímu vnímání určuje množství božských darů, které mohou být osobně přijaty a vědomě pochopeny jako odpověď na modlitbu.

144:4.5 (1620.12) Modlitba a s ní spojená zbožnost je metodou pro odtržení od rutinního každodenního života, od monotónní lopoty materiálního bytí. Je to cesta přiblížení k oduševnělé seberealizaci a individuálnosti intelektuálního a náboženského dosažení.

144:4.6 (1620.13) Modlitba je protilátka proti zhoubnému sebepozorování. V každém případě, ta modlitba, kterou učil Ježíš, je takovou prospěšnou podporou duše. Ježíš důsledně využíval blahodárného vlivu modlitby, ve které se modlil za své druhy. Učitel se obvykle modlil v množném čísle, ne v

jednotném. Pouze v těžkých krizích svého pozemského života se Ježíš modlil za sebe samého.

144:4.7 (1620.14) Modlitba je dechem duchovního života uprostřed materiální civilizace lidských ras. Zbožnost je spasení pro generace smrtelníků, hledajících požitky.

144:4.8 (1620.15) Jak je modlitbu možno přirovnat k nabíjení duchovních baterií duše, tak zbožnost může být přirovnána k ladění duše na příjem vesmírného vysílání nekonečného ducha Vesmírného Otce.

144:4.9 (1620.16) Modlitba je upřímným a toužebným pohledem dítěte ke svému duchovnímu Otci; je to psychologický proces měnící se lidské vůle ve vůli božskou. Modlitba je součástí božského plánu změnit to co je, v to, co by to mělo být.

144:4.10 (1620.17) Jeden z důvodů, proč Petr, Jakub a Jan, kteří tak často doprovázeli Ježíše při jeho dlouhých nočních bděních, nikdy neslyšeli Ježíše se modlit, byl ten, že Učitel se jen výjimečně modlil mluveným slovem. Prakticky všechny své modlitby Ježíš vykonával v duchu a v srdci—mlčky.

144:4.11 (1620.18) Ze všech apoštolů Petr a Jakub nejvíce pochopili Učitelovo učení o modlitbě a zbožnosti.

5. Jiné formy modlitby

144:5.1 (1621.11) Čas od času, v průběhu zbývajícího období svého pobytu na zemi, Ježíš představil apoštolům několik dalších forem modlitby, ale dělal to jen pro objasnění jiných otázek a zakázal jim, aby učili davy těmito „obrazným modlitbám“. Mnoho z nich pocházelo z jiných obydlených planet, ale Ježíš

tento fakt apoštolům neodhalil. Mezi těmito modlitbami byly následující:

144:5.2 (1622.1) Otče náš, ve kterém spočívají vesmírné světy,

144:5.3 (1622.2) Tvé jméno a věhlasný tvůj charakter nás povznášejí.

144:5.4 (1622.3) Tvá přítomnost nás obklopuje a tvá sláva se projevuje.

144:5.5 (1622.4) Nedokonalost v nás je dokonalost na nebesích.

144:5.6 (1622.5) Dej nám dnes životní sílu světla

144:5.7 (1622.6) A nedej nám zabloudit na postranní cesty zla naší představivosti,

144:5.8 (1622.7) Neboť tvůj je slavný příbytek, věčná síla,

144:5.9 (1622.8) A náš je věčný dar nekonečné lásky tvého Syna.

144:5.10 (1622.9) Vpravdě a navěky věků.

144:5.11 (1622.10) Náš tvůrčí Rodiči, jenž jsi středem vesmíru,

144:5.12 (1622.11) Daruj nám svoji povahu a dej nám svůj charakter.

144:5.13 (1622.12) Svým milosrdenstvím udělej nás svými syny a dcerami

144:5.14 (1622.13) A proslav své jméno skrze naše věčné vytváření.

144:5.15 (1622.14) Sešli svůj napravující a řídící duch žít a pobývat v nás,

144:5.16 (1622.15) Abychom mohli vykonávat tvoji vůli na tomto světě, jako andělé vykonávají tvépřikazy ve světle.

144:5.17 (1622.16) Dej nám dnes sílu v našem růstu na cestě pravdy.

144:5.18 (1622.17) Osvobod' nás od netečnosti, zla a veškerých hříšných proviněních.

144:5.19 (1622.18) Bud' trpělivý s námi, neboť my budeme projevovat láskyplnou dobrosrdečnost k našim druhům.

144:5.20 (1622.19) Štědře naplň duchem svého milosrdenství naše srdce—srdce tvorů.

144:5.21 (1622.20) Ved' nás svojí rukou, krok za krokem, skrze spleť labyrint života.

144:5.22 (1622.21) A když přijde náš konec, přijmi do svého lůna naše věrné duchy.

144:5.23 (1622.22) Vpravdě, ne naše touhy, ale vůle tvá bude vykonána.

144:5.24 (1622.23) Náš dokonalý a spravedlivý nebeský Otče,

144:5.25 (1622.24) Ukazuj nám dnes naši cestu a ovlivňuj ji.

144:5.26 (1622.25) Osvětli naše kroky a slad' naše myšlenky.

144:5.27 (1622.26) Neustále nás ved' po cestách věčného rozvoje.

144:5.28 (1622.27) Naplň nás plně mocí moudrosti.

144:5.29 (1622.28) A posilni nás svojí nekonečnou energií.

144:5.30 (1622.29) Inspiruj nás božským vědomím

144:5.31 (1622.30) Přítomnosti a vedení serafských armád.

144:5.32 (1622.31) Stále nás ved' nahoru po cestě světla;

144:5.33 (1622.32) Plně ospravedlň nás v den velkého soudu.

144:5.34 (1622.33) Udělej nás podobnými tobě ve věčné slávě

144:5.35 (1622.34) A přijmi nás do své věčné nebeské služby.

144:5.36 (1622.35) Otče náš, jenž jsi tajemný,

144:5.37 (1622.36) Odhal nám svůj svatý charakter.

144:5.38 (1622.37) Dej svým dětem na zemi v tento den

144:5.39 (1622.38) Uvidět cestu, světlo a pravdu.

144:5.40 (1622.39) Ukaž nám cestu věčného rozvoje

144:5.41 (1622.40) A dej nám vůli po ní jít.

144:5.42 (1622.41) Nastol v nás své božské království

144:5.43 (1622.42) A tím nás obdaruj dokonalým ovládním sebe.

144:5.44 (1622.43) Nenechej nás zabloudit na stezky tmy a smrti;

144:5.45 (1622.44) Ved' nás věčně po vodách života.

144:5.46 (1622.45) Vyslyš tyto naše modlitby jako úctu k tobě;

144:5.47 (1622.46) Raduj se z toho, že děláš nás, smrtelníky, více a více podobnými tobě.

144:5.48 (1623.1) Když přijde konec, ve jménu božského Syna,

144:5.49 (1623.2) Přijmi nás do své věčné náruče.

144:5.50 (1623.3) Vpravdě, ne naše vůle bude vykonána, ale tvá.

144:5.51 (1623.4) Slavný Otče a Matko, spojený v jednoho rodiče,

144:5.52 (1623.5) Chtěli bychom být věrnými tvé božské podstatě.

144:5.53 (1623.6) Necht' tvé „já“ žije dále v nás a skrze nás

144:5.54 (1623.7) Díky daru a poskytnutí tvého božského ducha,

144:5.55 (1623.8) A my takto nedokonale zobrazujeme tebe na tomto světě,

144:5.56 (1623.9) Ačkoliv ty jsi dokonalý a vznešený na nebi.

144:5.57 (1623.10) Den za dnem nám dávej svoji blahodárnou službu v duchu bratrství

144:5.58 (1623.11) A ved' nás, okamžik za okamžikem, po cestě láskyplné služby.

144:5.59 (1623.12) Bud' vždy a nezlomně trpělivý s námi

144:5.60 (1623.13) Tak jako my projevujeme svoji trpělivost k našim dětem.

144:5.61 (1623.14) Dej nám božskou moudrost, která dělá všechno dobře

144:5.62 (1623.15) A nekonečnou lásku, která je blahodárná pro každého tvora.

144:5.63 (1623.16) Věnuj nám svoji trpělivost a láskyplnou péči,

144:5.64 (1623.17) Aby naše dobročinnost mohla obejmout slabé tohoto světa.

144:5.65 (1623.18) A když skončí naše cesta, necht' je důstojná tvého jména,

144:5.66 (1623.19) Radostí pro tvého dobrého ducha a uspokojením pro pomocníky našich duší.

144:5.67 (1623.20) Ne jak přejeme my, náš milující Otče, ale jak přeješ ty věčného blaha svým smrtelným dětem.

144:5.68 (1623.21) Vpravdě, necht' tomu tak bude.

144:5.69 (1623.22) Náš vždy-spolehlivý Zdroj a všemohoucí Střed,

144:5.70 (1623.23) Bud' pochváleno ctihodné a posvátné jméno tvého vše-dobrotivého Syna.

144:5.71 (1623.24) Tvé dary a tvá požehnání sestoupily na nás,

144:5.72 (1623.25) Dávajíc nám sílu vykonávat tvoji vůli a plnit tvé příkazy.

144:5.73 (1623.26) Okamžik za okamžikem dávej nám jídlo stromu života;

144:5.74 (1623.27) Den za dnem osvěžuj nás živými vodami řeky žízní.

144:5.75 (1623.28) Krok za krokem ved' nás z temnoty na božské světlo.

144:5.76 (1623.29) Obnov naše mysli přetvářející činností v nás pobývajícího ducha,

144:5.77 (1623.30) A když přijde náš smrtelný konec,

144:5.78 (1623.31) Přijmi nás k sobě a vyšli nás do věčnosti.

144:5.79 (1623.32) Ověňči nás nebeskými členkami plodotvorné služby,

144:5.80 (1623.33) A my budeme velebit Otce, Syna a Svatý Vliv.

144:5.81 (1623.34) Vpravdě, v celém nekonečném vesmíru.

144:5.82 (1623.35) Otče náš, jenž pobýváš v tajných místech vesmíru,

144:5.83 (1623.36) Bud' pochváleno jméno tvé, uctíváno tvé milosrdenství a uznávána tvoje soudnost.

144:5.84 (1623.37) Necht' slunce spravedlnosti nám svítí v poledne,

144:5.85 (1623.38) Zatímco za soumraku tě prosíme, abys vedl v něm naše nevyzpytatelné kroky.

144:5.86 (1623.39) Ved' nás za ruku po cestách tvé vlastní volby

144:5.87 (1623.40) A neopouštěj nás, když je cesta tvrdá a kolem nás je tma.

144:5.88 (1623.41) Nezapomínej na nás, tak jak často my zapomínáme na tebe a zanedbáváme tě.

144:5.89 (1623.42) Bud' milosrdný a miluj nás, jak my si přejeme milovat tebe.

144:5.90 (1623.43) Pohlížej na nás s laskavostí a milostivě nám odpouštěj,

144:5.91 (1623.44) Jako my spravedlivě odpouštíme těm, kteří nás souží a zraňují.

144:5.92 (1624.1) Necht' láska, péče a poskytnutí vznešeného Syna

144:5.93 (1624.2) Udělají život věčným s tvým nekonečným milosrdenstvím a láskou.

144:5.94 (1624.3) Necht' Bůh vesmírů nám daruje v plné míře svůj duch;

144:5.95 (1624.4) Dej nám uctivost, abychom se podrobili vedení tohoto ducha.

144:5.96 (1624.5) Necht' Syn nás vede a řídí do konce věku

144:5.97 (1624.6) Prostřednictvím láskyplné péče oddaných serafských armád.

144:5.98 (1624.7) Stále nás dělej více a více podobnými tobě

144:5.99 (1624.8) A po našem konci přijmi nás do věčného objetí Ráje.

144:5.100 (1624.9) Vpravdě, ve jménu poskytnutého Syna

144:5.101 (1624.10) A pro čest a slávu Nejvyššího Otce.

144:5.102 (1624.11) Přestože apoštolové neměli dovoleno používat tyto příklady modliteb při svých veřejných přednáškách, ve svých osobních náboženských zkušenostech hodně těžili ze všech těchto jim odhalených modliteb. Ježíš použil tyto a další modely modliteb jako ukázky při důvěrném vyučování dvanácti apoštolů a my jsme dostali speciální povolení pro napsání těchto sedmi ukázkových modliteb do této kapitoly.

6. Rozhovor s apoštoly Jana

^{144:6.1 (1624.12)} Kolem prvního října se Filip a několik jeho apoštolských druhů vydali do nedaleké vesnice na nákup potravin, kde potkali několik apoštolů Jana Křtitele. Výsledkem tohoto náhodného setkání na tržišti byla zhruba třítýdenní jednání v táboře na hoře Gilbóa mezi apoštoly Ježíše a apoštoly Jana, protože Jan, podle příkladu Ježíše, nedávno jmenoval ze svých vůdců dvanáct apoštolů. Jan to udělal na naléhání Abnéra, hlavy jeho věrných stoupenců. Ježíš byl přítomen v táboře na Gilbóe po celý první týden tohoto společného zasedání, ale nebyl tam v průběhu posledních dvou týdnů.

^{144:6.2 (1624.13)} Na počátku druhého týdne tohoto měsíce Abnér shromáždil všechny své druhy v táboře na Gilbóe a byl připraven vstoupit do jednání s apoštoly Ježíše. Tři týdny těchto dvacet čtyři mužů zasedalo třikrát denně a šest dnů v týdnu. První týden Ježíš navštěvoval jejich ranní, odpolední a večerní sezení. Oni chtěli, aby se Učitel k nim připojil a řídil jejich společné porady, ale ten důrazně odmítal zapojit se do jejich debat, ačkoliv ve třech případech souhlasil a promluvil k nim. Tato Ježíšova vystoupení před dvaceti čtyřmi apoštoly se týkala soucitu, vzájemné pomoci a tolerance.

^{144:6.3 (1624.14)} Ondřej a Abnér se střídali v řízení těchto společných porad těchto dvou apoštolských skupin. Tito lidé měli mnoho obtížných otázek k projednání a řadu problémů k vyřešení. Stále znovu a znovu přicházeli se svými potížemi za Ježíšem, ale jeho odpověď byla vždy stejná: „Já se zajímám pouze vašimi osobními a čistě náboženskými problémy. Já zastupuji Otce ve vztahu k jedinci, ne ke skupině. Jestliže máte osobní

potíže ve všem vztahu s Bohem, přijďte za mnou a já vás vyslyším a poradím vám vyřešit váš problém. Ale jestliže začnete sladovat rozdílné lidské výklady náboženských otázek a zespolečňovat náboženství, je vám souzeno vyřešit všechny takové problémy vašimi vlastními rozhodnutími. I když mám vždy pro vás pochopení a zájem a když dospějete k závěrům, týkajících se těchto záležitostí neduchovního významu a za předpokladu, že všichni s nimi souhlasíte, potom vám předem zaručuji můj plný souhlas a upřímnou podporu. A teď, abych vás nerušil při vašich jednáních, odcházím od vás na dva týdny. Nebojte se o mne, protože se k vám vrátím. Budu se zabývat dílem mého Otce, protože máme ještě jiné světy, kromě tohoto.“

144:6.4 (1625.1) Když skončil svoji řeč, Ježíš se vydal na cestu dolů s hory a neviděli se celé dva týdny. A nikdy se nedozvěděli kam šel, nebo co dělal během těch dnů. Trvalo to nějakou dobu, než se dvacet čtyři mužů zklidnilo a mohlo řešit své problémy, protože byli natolik vyvedeni z míry nepřítomností Učitele. Nicméně, během týdne byli opět v zápalu svých debat a již nemohli chodit za Ježíšem pro pomoc.

144:6.5 (1625.2) Prvním bodem, na kterém se skupina shodla, bylo přijetí modlitby, kterou je Ježíš jen nedávno naučil. Všemi hlasy bylo odsouhlaseno přijetí této modlitby jako té, kterou obě skupiny apoštolů budou učit věřící.

144:6.6 (1625.3) Potom rozhodli, že dokud Jan bude žít, ať již ve vězení nebo na svobodě, obě skupiny dvanácti apoštolů budou pokračovat ve své práci a že každé tři měsíce se bude konat týdenní společné zasedání na určených místech.

^{144:6.7 (1625.4)} Ale největším problémem ze všech byla otázka křtu. Tyto potíže byly ještě více ztíženy tím, že se Ježíš odmítl k této otázce vyjádřit. Nakonec se dohodli, že: dokud bude Jan žít, pouze apoštolové Jana budou křtít věřící a pouze apoštolové Ježíše budou dávat právoplatná poučení novým učedníkům a to do té doby pokud společně nezmění toto rozhodnutí. V souladu s tímto rozhodnutím, od této chvíle až do smrti Jana, dva apoštolové Jana doprovázeli Ježíše a jeho apoštoly, aby křtili věřící, protože společné zasedání všemi hlasy odsouhlasilo, že křest se stane prvním krokem ve vnějším sblížení se se záležitostmi království.

^{144:6.8 (1625.5)} Pak bylo odsouhlaseno, že v případě smrti Jana se jeho apoštolové nabídnou Ježíšovi a budou pod jeho vedením a nebudou již křtít, pokud nedostanou souhlas od Ježíše, nebo jeho apoštolů.

^{144:6.9 (1625.6)} A potom bylo odhlasováno, že v případě smrti Jana apoštolové Ježíše začnou křtít vodou jako symbol křtu božským Duchem. Pokud se jednalo o to, zdali pokání by mělo být součástí kázání o křtu, bylo to ponecháno na vlastním uvážení apoštolů; nebylo přijato žádné zavazující rozhodnutí pro obě skupiny. Apoštolové Jana kázali: „Kajte se a pokřtěte se.“ Apoštolové Ježíše hlásali: „Uvěřte a pokřtěte se.“

^{144:6.10 (1625.7)} A to byl první pokus následovníků Ježíše sjednotit odlišné snahy, urovnat rozpory v názorech, organizovat skupinové aktivity, vytvořit pravidla vnější obřadnosti a zespolečnit individuální náboženské rituály.

^{144:6.11 (1625.8)} Bylo projednáno mnoho jiných méně důležitých otázek a o nich přijatá rozhodnutí byla jednomyslně schválena.

Během těch dvou týdnů těchto dvacet čtyři mužů, když byli nuceni řešit problémy a urovnávat rozpory bez Ježíše, získali nesmírně cenné zkušenosti. Naučili se rozcházet se v názorech, debatovat, přít se, modlit se a přijímat kompromisy a přitom mít stále pochopení pro názor jiného člověka a projevovat alespoň určitou míru tolerance pro jeho upřímné názory.

144:6.12 (1625.9) Ježíš se vrátil odpoledne toho dne, kdy apoštolové projednávali poslední otázky, týkající se financování. Naslouchal jejich diskuzi, vyslyšel jejich usnesení a řekl: „Toto jsou tedy vaše rozhodnutí a já pomohu každému z vás uskutečnit vaše společná usnesení.“

144:6.13 (1626.1) Za dva a půl měsíce od tohoto setkání byl Jan popraven a v průběhu této doby apoštolové Jana byli s Ježíšem a s jeho dvanácti apoštoly. Všichni pracovali společně a křtili věřící během tohoto období práce ve městech Dekapoli. Tábor na Gilbóe byl zrušen 2. listopadu, roku 27 n.l.

7. Ve městech Dekapoli

144:7.1 (1626.2) Celý listopad a prosinec Ježíš a dvacet čtyři apoštolů pracovali v tichosti v řeckých městech Dekapoli, hlavně ve Skythopoli, Gerase, Abile a Gadaře. Právě zde skončilo to přípravné období převzetí díla Jana a jeho organizace. Zespolečenštěné náboženství nové formy vždy platí daň za kompromisy se zavedenými zvyklostmi a obyčejí předcházejícího náboženství, které se snaží zachránit. Křest byla daň, kterou stoupenci Ježíše zaplatili, aby ve svých řadách udrželi, jako zespolečenštěnou náboženskou skupinu, stoupence Jana Křtitele. Janovi stoupenci, tím že se připojili ke stoupencům Ježíše, se vzdali téměř všeho, kromě křtu vodou.

^{144:7.2 (1626.3)} Při této misi ve městech Dekapoli Ježíš kázal na veřejnosti jen zřídkakdy. Hodně času věnoval učení dvaceti čtyř apoštolů a měl mnoho zajímavých porad s dvanácti apoštolů Jana. Časem začínali více rozumět tomu, proč Ježíš nenavštívil Jana ve vězení a proč neudělal nic pro jeho propuštění. Ale nikdy nebyli schopni pochopit, proč Ježíš nedělal žádné zázraky, proč odmítal udělat viditelné znaky své božské moci. Před příchodem do tábora na Gilbóe věřili v Ježíše hlavně kvůli svědectví Jana, ale brzy začali v něho věřit v důsledku svého osobního styku s Učitelem a jeho učením.

^{144:7.3 (1626.4)} V průběhu těchto dvou měsíců většinu času skupina pracovala ve dvojicích, jeden z apoštolů Ježíše chodil s jedním z apoštolů Jana. Apoštol Jana křtil, apoštol Ježíše učil, přičemž oba kázali evangelium království v souladu s vlastním vnímáním. A získali mnoho duší mezi těmito jinověrci a odpadlickými židy.

^{144:7.4 (1626.5)} Abnér, vůdce apoštolů Jana, se stal oddaným věřícím Ježíše a byl později určen hlavou skupiny sedmdesáti učitelů, které Učitel pověřil kázat evangelium.

8. V táboře poblíž města Pella

^{144:8.1 (1626.6)} Ve druhé polovině prosince všichni odešli k Jordánu, na místo nedaleko Pelly, kde opět začali učit a kázat. Jak židé, tak i jinověrci přicházeli do tohoto tábora uslyšet evangelium. Jednoho dne odpoledne, kdy Ježíš učil zástupy lidí, několik z blízkých přátel Jana přineslo Učiteli zprávu, která byla poslední, kterou od Křtitele dostal.

144:8.2 (1626.7) Jan byl nyní ve vězení rok a půl a po většinu tohoto času Ježíš pracoval v tichosti, aby nepřilákal na sebe pozornost. Proto nebylo zvláštní, že Jan se začal znepokojovat o osud království. Přátelé Jana přerušili Ježíše při učení a řekli mu: „Jan Křtitel nás posílá, abychom se tě zeptali—jsi opravdu Osvoboditel, anebo máme vyhlížet druhého?“

144:8.3 (1626.8) Ježíš chvíli počkal a pak Janovým přátelům řekl: „Vraťte se a řekněte Janovi, že není zapomenut. Řekněte mu, co jste viděli a slyšeli, že slabým se káží radostné zprávy.“ A poté, kdy Ježíš ještě chvíli mluvil s Janovými posly, obrátil se opět k davu lidí a řekl: „Nemyslete si, že Jan pochybuje o evangelium království. On se ptá pouze proto, aby se ujistil, že jeho učedníci jsou také mými učedníky. Jan není žádný slaboch. Ptám se vás, kteří jste slyšeli Jana kázat předtím, než ho Herodes uvěznil: co jste v Janovi viděli—třtinu, klátící se ve větru? Člověka vrtošivých nálad a oděného do měkkého roucha? Obvykle ti, kteří jsou nádherně oděni a žijí požitkářsky jsou v královských dvorcích a sídlech bohatých. Ale co vidíte, když spatříte Jana? Proroka? Ano, říkám vám a mnohem víc než proroka. O Janovi bylo napsáno: „Pohleďte, posílám před tebou svého posla; on připraví cestu pro tebe.“

144:8.4 (1627.1) Opravdu, opravdu vám říkám: mezi všemi narozenými z žen nebylo nikoho většího, než Jana Křtitele; a přesto on, který je malý v království nebeském, je větší, protože se narodil z ducha a ví, že se stal synem Božím.“

144:8.5 (1627.2) Mnoho z těch, kteří ten den slyšeli Ježíše, přijali křest a tím veřejně ohlásili vstup do království. A apoštolové Jana od toho dne pevně přilnuli k Ježíšovi. Tato událost znamenala opravdové sjednocení stoupenců Jana a Ježíše.

^{144:8.6 (1627.3)} Po rozhovoru s Abnérem se poslové vydali do pevnosti Machairús, aby o tom všem pověděli Janovi. Byl tím velmi potěšen a jeho víra byla posílena slovy Ježíše a zprávou od Abnéra.

^{144:8.7 (1627.4)} V to odpoledne Ježíš pokračoval v učení slovy: „Ale, k čemu přirovnám tuto generaci? Mnoho z vás nepřijme ani poselství Jana, ani moje učení. Vy jste jako děti, hrající se na tržišti, které volají na své kamarády: „hráli jsme pro vás na píšťalu a vy jste netančili; zpívali jsme vám smuteční písně a vy jste netruchlili.“ A tak je to s některými z vás. Přišel Jan, který nejedl ani nepil a řekli o něm, že má v sobě d'ábla. Přišel Syn Člověka, který jí a pije a ti stejní lidé říkají: „Pohled'te na toho člověka, přejídá se, je piják vína a přítel hostinských a hříšníků!“ Opravdu, moudrost jeopodstatněna svými plody.

^{144:8.8 (1627.5)} Vypadá to, že nebeský Otec skryl některé z těchto pravd před moudrými i domýšlivými a odhalil je dětem. Ale Otec dělá všechno dobře; Otec se odhaluje vesmíru způsoby, které volí on sám. A proto přijďte ke mně všichni vy, kteří pracujete a jste přetíženi a najdete odpočinek pro své duše. Přijměte božské jařmo a poznáte mír Boží, který přesahuje veškeré chápání.“

9. Smrt Jana Křtitele

^{144:9.1 (1627.6)} Jan Křtitel byl popraven na příkaz Heroda Antipy večer 10.ledna, roku 28 n.l. Na druhý den několik jeho učedníků, kteří přišli do Machairu, uslyšelo o jeho popravě a šlo za Herodem se žádostí o vydání jeho těla, které uložili do hrobky a později ho pochovali v Sebastě, v rodišti Abnéra. Následujícího dne, 12.ledna, se vydali na sever do tábora

apoštolů Jana a Ježíše u Pelly a řekli Ježíšovi o Janově smrti. Když Ježíš vyslechl jejich zprávu, rozpustil zástupy lidí a svolal dvacet čtyři apoštolů a řekl jim: „Jan je mrtev. Herodes mu setnul hlavu. Večer udělejte společnou poradu a dohodněte všechno potřebné. Nebudeme ztrácet čas. Přišla doba hlásat království otevřeně a to se vsí silou. Zítra odejdeme do Galileje.“

144:9.2 (1627.7) A tak časně ráno 13. ledna, roku 28 n.l. Ježíš a apoštolové, doprovázeni přibližně dvaceti pěti učedníky, se vydali do Kafarnaumu, kde se na noc ubytovali v domě Zebedea.

Kapitola 145

Čtyři významné dny v Kafarnaumu

145:0.1 (1628.1) JEŽÍŠ a apoštolové dorazili do Kafarnaumu večer v úterý 13. ledna. Jako obvykle si zřídili svoje hlavní stanoviště v domě Zebedea v Betsaidě. Nyní, když byl Jan Křtitel popraven, Ježíš se chystal zahájit první otevřené putování po Galileji s veřejným kázáním. Zpráva o příchodu Ježíše se velmi rychle roznesla po městě a následujícího dne brzy ráno Marie, matka Ježíše, se chvatně vydala do Nazaretu navštívit svého syna Josefa.

145:0.2 (1628.2) Ježíš strávil středu, čtvrtek a pátek v domě Zebedea, připravujíc své apoštoly na jejich první velké putování s kázáním na veřejnosti. Také přijal a poučil mnoho upřímných tazatelů a to jak jednotlivce, tak i skupiny. Prostřednictvím Ondřeje si sjednal vystoupení v synagoze na tuto nastávající sobotu.

^{145:0.3 (1628.3)} Pozdě v pátek večer Ježíše tajně navštívila jeho nejmladší sestra Rút. Strávili spolu téměř celou hodinu na zakotvené lodi v krátké vzdálenosti od břehu. Žádný člověk, kromě Jana Zebedea, se o tomto setkání nikdy nedověděl a jemu bylo přikázáno, aby to nikomu neřekl. Rút byla jediným členem Ježíšovy rodiny, která pevně a neochvějně věřila v božskost jeho pozemské mise od doby probuzení jejího duchovního vnímání a po celou dobu jeho na události bohatou službu, smrt, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení; a když nakonec odešla na jiné světy, odešla s tím, že nikdy nepochybovala o nadpřirozeném charakteru mise svého bratra v těle. Ze všech členů Ježíšovy rodiny nejmladší Rút byla jeho hlavním utěšovatelem po celou dobu těžkých zkoušek, jeho soudu, zavržení a ukřižování.

1. Chytání ryb

^{145:1.1 (1628.4)} V pátek ráno toho stejného týdne, když Ježíš učil na břehu, se lidé k němu natlačili tak, že se dostal až na samý okraj a proto dal znamení rybářům na nedalekém člunu, aby mu pomohli. Vstoupil na člun a na něm pokračoval v kázání shromážděnému davu přes dvě hodiny. Tento člun se jmenoval „Šimon“; dříve patřila tato rybářská loď Šimonu Petrovi a postavil ji Ježíš svými vlastníma rukama. V to ráno byl v člunu David Zebedeus a dva jeho druhové, kteří se právě vraceli ke břehu z neúspěšného nočního rybolovu. Právě čistili a spravovali své sítě, když na ně Ježíš zavolal, aby mu pomohli.

^{145:1.2 (1628.5)} Když Ježíš skončil své učení, řekl Davidovi: „Jelikož vaše pomoc mně vás zdržela, tak já vám nyní pomohu s vaší prací. Pojdme rybařit, odplujeme dál od břehu a spustíme do hloubky vaše sítě“. Ale Šimon, jeden z pomocníků Davida,

odpověděl: „Učiteli, to je marné. Snažili jsme se celou noc a nic jsme nechytily; nicméně, uděláme to, co nám říkáš, vyplujeme a spustíme sítě“. A Šimon souhlasil následovat pokynů Ježíše kvůli gestům svého kapitána, Davida. Když dopluli na místo, které jim ukázal Ježíš, spustili své sítě a měli takový úlověk ryb, že měli tak velký strach, aby se jim sítě neprotrhly, takže signalizovali svým druhům na břehu, aby jim připluli na pomoc. Když naplnili všechny tři čluny rybami tak, že se téměř potápěly, tento Šimon poklekl k Ježíšovým nohám a řekl: „Odstup ode mne, Učiteli, poněvadž já jsem hříšník“. Šimon a všichni účastníci této příhody byli ohromeni takovým úlovkem ryb. Od toho dne David Zebedeus, tento Šimon a jejich druhové opustili své sítě a následovali Ježíše.

^{145:1.3 (1629.1)} Ale v tomto úlovku ryb nebylo v žádném případě nic zázračného. Ježíš byl bedlivým pozorovatelem přírody; byl zkušeným rybářem a znal zvyky ryb v Galilejském moři. V tomto případě pouze nasměroval rybáře na místo, kde se ryby v tento denní čas obvykle nacházely. Ale stoupenci Ježíše to však provždy považovali za zázrak.

2. Odpoledne v synagoze

^{145:2.1 (1629.2)} Příští den, v sobotu při odpolední bohoslužbě v synagoze, Ježíš vystoupil s kázáním na téma „Vůle nebeského Otce“. Ráno Šimon Petr kázal o „Království“. Ve čtvrtek večer učil v synagoze Ondřej a předmětem jeho přednášky byla „Nová cesta.“ V tu dobu v Kafarnaumu věřilo v Ježíše nejvíce lidí, než v kterémkoli jiném městě na zemi.

^{145:2.2 (1629.3)} Při svém vystoupení v synagoze tu sobotu odpoledne Ježíš nejprve, jak bylo zvykem, vybral stať ze zákona a přečetl

z Knihy Exodus: „Sloužit budete Hospodinu, vašemu Bohu a on požehná váš chléb a vaši vodu a zbaví vás všech nemocí.“ Druhý text vybral z proroků a přečetl z Izajáše: „Povstaň a svít, poněvadž tvé světlo přišlo a sláva Hospodina září nad tebou. Tma může pokrývat zemi a hluboká tma národy, ale duch Hospodina vystoupí nad tebe a božská sláva bude viděna s tebou. Také jinověrci přijdou k tomuto světlu a mnoho velkých myslí se odevzdá záři tohoto světla.“

^{145:2.3 (1629.4)} Ježíš chtěl ve svém kázání objasnit tu skutečnost, že náboženství je osobní zkušeností. Mezi jiným, Učitel řekl:

^{145:2.4 (1629.5)} „Vy dobře víte, že laskavý otec miluje svoji rodinu jako jeden celek a pohlíží na ni jako na skupinu kvůli svým silným citům pro každého jednotlivého člena své rodiny. Nemusíte již přistupovat k nebeskému Otci jako děti Izraele, ale jako děti Boží. Jako skupina jste opravdu děti Izraele, ale jako jednotlivci, každý z vás je dítě Boží. Já jsem nepřišel proto, abych odhalil Otce dětem Izraele, ale proto, abych přinesl toto poznání Boha a odhalení jeho lásky a milosrdenství individuálnímu věřícímu jako opravdovou osobní zkušenost. Všichni prorokové učili, že Jahve se stará o svůj národ, že Bůh miluje Izrael. Ale já jsem přišel mezi vás, abych prohlásil větší pravdu, tu pravdu, kterou mnoho pozdějších proroků také pochopilo; že Bůh miluje každého—každého z vás—jako jedince. Po dobu všech těchto generací vaše náboženství bylo národní, čili rasové; a nyní jsem přišel já, abych vám dal osobní náboženství.

^{145:2.5 (1630.1)} Ale ani toto není nová idea. Mnoho z vás, duchovně vnímajících, zná tuto pravdu, poněvadž někteří prorokové vás poučili. Nečetli jste ve Svatých Spisech v proroku Jeremjáši,

kde říká: „V ty dny již nebudou říkat, že otcové jedli kyselé hrozny a děti měli pachut' po kyselém. Každý člověk umře za své vlastní hříchy; pachut' bude mít každý člověk, který jí kyselé hrozny. Pohleďte, přijdou dny, kdy udělám novou smlouvu se svým národem—ne takovou, jakou jsem uzavřel s jejich otci, když jsem je vyvedl ze země Egyptské, ale v souladu s novou cestou. Také zapíši můj zákon do jejich srdcí. Já budu jejich Bohem a oni mým národem. V ty dny se již nebude ptát bratr bratra, znáš Hospodina? Ne! Protože všichni mne budou znát osobně, od nejmenších po největší.“

^{145:2.6 (1630.2)} Nečetli jste tyto sliby? Nevěříte ve Svaté Spisy? Nevidíte, že slova proroka jsou naplněna v tom, co vidíte dnes? A nevybízel vás Jeremjáš k tomu, abyste náboženství udělali záležitostí srdce, vytvořit si osobní vztah s Bohem? Neřekl vám prorok, že Bůh nebeský pronikne do každého srdce? A nebyli jste varováni, že lidské srdce je zrádné ze všeho nejvíc a často je krajně hanebné?

^{145:2.7 (1630.3)} Nečetli jste také to místo, kde Ezechiel učí již vaše otce, že náboženství se musí stát realitou ve vaší osobní zkušenosti? Nebudete již déle používat přísloví, které říká: „Otcové jedli kyselé hrozny a děti měli pachut' po kyselém.“ „Jakože jsem živ“, říká Pán Bůh, „vid'te všechny duše jako moje; jako duše otce, tak i duše syna. Pouze ta duše, která hřeší, zemře.“ A potom Ezechiel předpověděl tento den, když řekl ve jménu Boha: „A dám vám také nové srdce a vložím do vás nového ducha“.

^{145:2.8 (1630.4)} Nemusíte se již bát, že Bůh potrestá národ za hřích jednotlivce; a také nebeský Otec nepotrestá jedno ze svých věřících dětí za hříchy národa, ačkoliv jednotlivý člen jakékoliv

rodiny musí často snášet materiální důsledky rodinných chyb a skupinových proviněních. Neuvědomujete si, že naděje v lepší národ—nebo v lepší svět—je svázána s vývojem a osvícením jednotlivce?“

145:2.9 (1630.5) Potom Učitel mluvil o přání nebeského Otce, aby jeho pozemské děti, po poznání této duchovní svobody, zahájily ten věčný vzestup k Ráji, který spočívá ve vědomé reakci tvora na božské pobízení v něm pobývajícího ducha: najdi Tvořitele, poznej Boha a usiluj o to, abys byl jako on.

145:2.10 (1630.6) Apoštolům toto kázání velmi pomohlo. Každý z nich si plněji uvědomil, že evangelium království je poselstvím, určeným pro jednotlivce, ne pro národ.

145:2.11 (1630.7) I když obyvatelé Kafarnaumu byli obeznámeni s učením Ježíše, byli ohromeni tímto sobotním kázáním. On opravdu učil jako člověk, mající oprávnění a ne jako zákoníci.

145:2.12 (1630.8) Právě ve chvíli, kdy Ježíš ukončil svoji řeč, jeden mladý muž ve shromáždění, kterého Ježíšova slova velmi znepokojila, dostal silný epileptický záchvat a hlasitě naříkal. Když záchvat skončil a přicházel k vědomí, začal v mráкотném stavu mluvit: „Co my máme s tebou společného, Ježíši Nazaretský? Jsi ty ten svatý Bůh? Přišel jsi nás zničit?“ Ježíš dal lidem znamení, aby se uklidnili, vzal mladého muže za ruku a řekl: „Probud' se—a mladík okamžitě přišel k sobě.

145:2.13 (1631.1) Tento mládenec nebyl posedlý nečistým duchem, nebo démonem; trpěl obyčejnou epilepsií. Ale vštěpovali mu, že jeho choroba je způsobena zlým duchem, který ho ovládá. On tomu uvěřil a proto se podle toho choval ve všem co říkal,

nebo si myslel o své chorobě. Všichni lidé věřili, že takové jevy jsou přímými důsledky přítomnosti nečistých duchů. Proto věřili, že Ježíš vyhnal z tohoto člověka démona. Ale Ježíš v daném případě nevyléčil jeho epilepsii. To se stalo až později odpoledne toho dne, že tento člověk byl skutečně vyléčen. Dlouho po Pentekostě apoštol Jan, který byl posledním, kdo psal o Ježíšových činech, se vyhnul veškerým zmínkám o těchto takzvaných „vyháněních d'áblů“ a to udělal proto, že takové případy posedlostí démonem se již nikdy po Pentekostě nestaly.

^{145:2.14 (1631.2)} V důsledku této všední příhody se rychle roznesla zpráva po celém Kafarnaumu, že Ježíš vyhnal z člověka démona a zázračně ho vyléčil v synagoze na závěr svého odpoledního kázání. Sobota byla vhodný čas pro rychlé a působivé šíření takové poplašné fámy. Tato zpráva se donesla také do všech menších osad kolem Kafarnaumu a mnoho lidí ji uvěřilo.

^{145:2.15 (1631.3)} Vaření a domácí práce ve velkém domě Zebedea, kde Ježíš a dvanáct apoštolů měli své hlavní stanoviště, byly z největší části vykonávány manželkou Šimona Petra a její matkou. Petrův dům byl nedaleko od domu Zebedea a Ježíš se svými přáteli se tam zastavil na cestě ze synagogy, protože matka Petrovy ženy již několik dní stonala se zimnicí a měla horečky. A teď náhodou, když Ježíš stál nad touto nemocnou ženou, držíc její ruku, hladíc její čelo a říkajíc jí slova útěchy a povzbuzení, ji horečka opustila. Ježíš neměl ještě čas vysvětlit svým apoštolům, že se v synagoze nestal žádný zázrak a s touto tak čerstvou příhodou a tak živou v jejich myslích a vzpomínajíc na vodu a víno v Káně použili tuto náhodu jako

další zázrak a několik z nich běželo ven roznést tyto nové zprávy po celém městě.

^{145:2.16 (1631.4)} Amatha, Petrova tchýně, měla malarickou horečku. V tu chvíli nebyla Ježíšem zázračně vyléčena. Bylo tomu až za několik hodin později po západu slunce, kdy byla vyléčena ve spojení s pozoruhodnou událostí, která se stala v zahradce před domem Zebedea.

^{145:2.17 (1631.5)} A všechno toto jsou typické případy, kdy zázraky hledající generace a zázraky chtiví lidé spolehlivě využijí všechny takové náhody jako záminky pro oznámení, že Ježíš udělal další zázrak.

3. Léčení při západu slunce

^{145:3.1 (1631.6)} V době, kdy se Ježíš a jeho apoštolové chystali zasednout k večeři ke konci této rušné soboty, celý Kafarnaum a jeho okolí bylo posedlé tímto domnělým zázračným léčením; a všichni nemocní či postižení se chystali jít za Ježíšem, anebo se tam chtěli nechat donést svými přáteli hned po západu slunce. Podle židovského učení nebylo během svatých sobotních hodin dovoleno ani vyhledat léčitelskou pomoc.

^{145:3.2 (1632.1)} Proto, jakmile slunce zapadlo za horizont, mnoho nemocných mužů, žen a dětí se vydalo na cestu k domu Zebedea v Betsaidě. Jeden člověk vyšel se svojí ochrnutou dcerou v okamžiku, kdy slunce zapadlo za dům jeho souseda.

^{145:3.3 (1632.2)} Události celého dne vedly k tomuto neobyčejnému výjevu po západu slunce. Také úryvek, který Ježíš použil při svém odpoledním kázání naznačil, že nemoci budou vypuzeny; a Ježíš to vyslovil s takovou nebývalou mocí a autoritou! Jeho

poselství bylo tak přesvědčivé! I když se neobracel na lidské autority, mluvil přímo do vědomí a duší lidí. Ačkoliv se vyhnul logice, poznámkám o zákoně či hlubokomyslným výrokům, obrátil se se silnou, přímou, jasnou a osobní výzvou k srdcím svých posluchačů.

^{145:3.4 (1632.3)} Tato sobota byla velkým dnem v pozemském životě Ježíše, ano i v životě vesmíru. Malé židovské město Kafarnaum se stalo pro celý lokální vesmír skutečným hlavním městem Nebadonu. Hrstka židů v kafarnaumské synagoze nebyla jedinými bytostmi, které slyšely ten významný závěr Ježíšova kázání: „Nenávist je stín strachu; pomsta je maska zbabělosti.“ Také nemohli jeho posluchači zapomenout jeho blahoslovená slova: „Člověk je syn Boha a ne dítě d'ábla.“

^{145:3.5 (1632.4)} Brzy po západu slunce, kdy Ježíš a apoštolové ještě seděli po večeři kolem stolu, Petrova žena uslyšela hlasy na zahrádce před domem a vyšla ven se podívat co se tam děje. Venku uviděla shromažďující se velkou skupinu nemocných lidí a cesta z Kafarnaumu byla přeplněná dalšími, kteří přicházeli v naději na vyléčení z rukou Ježíše. Po spatření tohoto výjevu šla ihned informovat svého manžela a ten to řekl Ježíšovi.

^{145:3.6 (1632.5)} Když Ježíš vyšel ze dveří Zebedeova domu, jeho zraku se naskytl pohled na velké množství postižených a trpících lidí. Díval se na téměř tisíc nemocných a churavějících lidských bytostí; přinejmenším to byl počet lidí, shromážděných přímo před ním. Ne všichni z nich byli nemocní; někteří přišli, pomáhajíc svým milovaným v jejich snaze vyléčit se.

^{145:3.7 (1632.6)} Pohled na tyto churavějící smrtelníky—muže, ženy a děti, trpících ve značné míře v důsledku pochybeních a přečinů jeho vlastních důvěryhodných Synů vesmírné správy, zvláštním způsobem zasáhl lidské srdce Ježíše a probudil v tomto laskavém Synu Tvořiteli božský soucit. Ale Ježíš dobře věděl, že nemůže nikdy vybudovat trvalé duchovní hnutí na základě výhradně materiálních zázraků. Byl důsledně zásadový v tom, že se vyhýbal projevům svých výsad tvořitele. Od Káně se při jeho vyučovacích vystoupeních nestalo nic nadpřirozeného, nebo zázračného; nicméně, tento dav nemocných lidí pohnul jeho soucitným srdcem a silně zapůsobil na jeho ušlechtilé city.

^{145:3.8 (1632.7)} Z davu se ozval hlas: „Učiteli, vyslov slovo, vrať nám naše zdraví, vyléč naše choroby a spas naše duše.“ Sotvaže tato slova byla vyslovena, obrovská družina serafů, fyzických kontrolorů, Nositelů Života a midbytostí, která neustále doprovázela tohoto převtěleného Tvořitele vesmíru, se připravila jednat tvořivou silou v případě signálu od jejich Vládce. Toto byl jeden z těch momentů v pozemském životě Ježíše, kdy božská moudrost a lidský soucit se natolik propojily v rozhodování Syna Člověka, že ten se obrátil pro pomoc k vůli svého Otce.

^{145:3.9 (1632.8)} Když Petr prosil Učitele, aby vyhověl jejich volání o pomoc, Ježíš, hledíc na dav churavějících, odpověděl: „Já jsem přišel na tento svět odhalit Otce a ustanovit království. Za tímto účelem jsem do této chvíle žil svůj život. Pakliže to bude vůle Jeho, který mne poslal a nebude to v rozporu s mojí oddaností hlásat evangelium nebeského království, chci vidět mé děti zdravé—a—“ pak se další Ježíšova slova ztratila ve vřavě.

145:3.10 (1633.1) Ježíš přenesl odpovědnost rozhodnutí o tomto vyléčení na svého Otce. Očividně vůle Otce neměla žádnou námitku, poněvadž sotva slova Ježíše byla vyslovena, shromáždění nebeských osobností, sloužících pod vedením Ježíšova Osobního Ladiče Myšlení, zahájilo usilovnou aktivitu. Obrovská družina sestoupila mezi tento pestrý dav chorobných smrtelníků a okamžitě 683 mužů, žen a dětí bylo uzdraveno, byli zcela vyléčeni ze všech fyzických nemocí a jiných materiálních zdravotních poruch. Takový výjev nebyl na zemi nikdy viděn předtím a nikdy potom. A pro ty z nás, kteří jsme byli svědky této tvořivé vlny léčení, to byla vskutku vzrušující podívaná.

145:3.11 (1633.2) Ale ze všech bytostí, které byly ohromeny tímto náhlým a neočekávaným výlevem nadpřirozeného léčení, byl nejvíce překvapen Ježíš. V tom okamžiku, kdy jeho lidská účast a soucit byly soustředěny na před ním se rozvíjející se výlev utrpení a bolesti, zapomněl ve své lidské mysli na varování svého Osobního Ladiče, že při určitých podmínkách a některých okolnostech se stane nemožným omezit časový aspekt tvořivých výsad Syna Tvořitele. Ježíš si přál vyléčení těchto trpících smrtelníků, jestliže to nebude v rozporu s vůlí jeho Otce. Osobní Ladič Ježíše okamžitě rozhodl, že v té chvíli takový akt tvořivé energie nepřestoupí vůli Rajského Otce a tímto rozhodnutím—vzhledem k předcházejícímu vyjádřenému přání Ježíše vyléčit tyto lidi—tvořivý akt se stal faktem. To, co si přeje Syn Tvořitel a co odpovídá vůli jeho Otce, JE. V celém následujícím pozemském životě Ježíše již nikdy nedošlo k takovému masovému fyzickému vyléčení smrtelníků.

^{145:3.12 (1633.3)} Jak se dalo očekávat, pověst o tomto vyléčení po západu slunce v Betsaidě u Kafarnaumu se roznesla po celé Galileji a Judeji a také za jejich hranice. Opět se u Heroda probudil strach a poslal pozorovatele, aby mu podávali zprávy o činnosti a učení Ježíše a zjistili, zdali se jedná o bývalého tesaře z Nazaretu, anebo z mrtvých vstanuvšího Jana Křtitele.

^{145:3.13 (1633.4)} Především kvůli této neúmyslné demonstraci fyzického vyléčení byl Ježíš po celý zbytek svého pozemského života rovnou měrou jak lékařem, tak i kazatelem. Pravda, pokračoval ve svém učení, ale jeho osobní práce spočívala hlavně v pomáhání nemocným a trpícím, zatímco jeho apoštolové vykonávali veřejná kázání a křtění věřících.

^{145:3.14 (1633.5)} Ale většina z těch, kteří byli příjemci božské energie, demonstrované po západu slunce ve formě nadpřirozeného či tvořivého fyzického vyléčení, neměla trvalý duchovní prospěch z tohoto neobyčejného projevu soucitu. Pouze malý počet byl opravdově povznesen touto fyzickou pomocí, ale tato úžasná erupce nadčasového tvořivého vyléčení nerozvinula v srdcích těchto lidí duchovní království.

^{145:3.15 (1633.6)} Zázračná vyléčení, která se čas od času odehrála během mise Ježíše na zemi, nebyla součástí jeho plánu hlásání království. Byly to vedlejší důsledky pozemské přítomnosti božské bytosti, mající prakticky neomezené pravomoci tvůrce ve spojení s bezprecedentním sloučením božského milosrdenství a lidského soucitu. Ale tyto takzvané zázraky způsobily Ježíšovi hodně potíží, protože zapříčinily předpojatou narůstající publicitu a umožnily tolik nechtěnou proslulost.

4. Večer téhož dne

^{145:4.1 (1634.1)} Během celého večera po tomto velkolepém masovém vyléčení, radující se a šťastný dav zaplavil dům Zebedea a apoštolové byli na samém vrcholu emočního nadšení. Z lidského pohledu, toto byl pravděpodobně nejvýznamnější den ze všech dnů jejich působení s Ježíšem. Nikdy předtím ani potom jejich naděje nevystoupaly do takových výšin přesvědčivého očekávání. Ježíš jim řekl jen před několika dny a když byli ještě v Samaří, že přišel čas pro hlásání království se vsí silou a nyní jejich oči viděly to, co oni považovali za naplnění tohoto slibu. Byli nadšeni představou co přijde, když tento ohromující projev léčivé síly byl jen začátkem. Jejich trvající pochybnosti o božskosti Ježíše byly rozptýleny. Oni byli doslova opojeni nadšením ze svého zmateného okouzlení.

^{145:4.2 (1634.2)} Ale, když se začali rozhlížet po Ježíšovi, nemohli ho najít. Učitel byl krajně znepokojen tím, co se stalo. Tito muži, ženy a děti, kteří byli vyléčení z různých nemocí, zůstali do pozdního večera s nadějí, že se Ježíš vrátí, aby mu mohli poděkovat. Apoštolové nedokázali pochopit Ježíšovo chování; hodiny ubíhaly a on byl stále někde v ústraní; jejich radost by byla úplná a dokonalá, kdyby nebylo jeho pokračující nepřítomnosti. Když se Ježíš mezi ně vrátil, bylo již velmi pozdě a téměř všichni účastníci tohoto vyléčení odešli do svých domovů. Ježíš odmítl gratulace a nadšený obdiv dvanácti apoštolů a dalších lidí, kteří tam zůstali, aby ho pozdravili a jenom jim řekl: „Neradujte se tomu, že můj Otec dokáže vyléčit tělo, ale radujte se z toho, že může spasit duši. Pojdme spát, protože zítra se musíme zabývat dílem Otce.“

145:4.3 (1634.3) A opět dvanáct zklamaných, zmatených a zarmoucených mužů odcházelo uložit se ke spánku. V tu noc většina z nich, kromě dvojčat, toho moc nenaspala. Sotvaže Učitel udělal něco, co povzbudilo duše a rozradostnilo srdce jeho apoštolů, pak se zdálo, že vzápětí zničil na kousky jejich naděje a doslova zbouřil základy jejich odvahy a nadšení. Když se tito zmatení rybáři dívali jeden na druhého, v jejich očích se dala číst jediná myšlenka: „My ho nedokážeme pochopit. Co to všechno znamená?“

5. Brzy ráno v neděli

145:5.1 (1634.4) Ani Ježíš toho příliš nenaspal v tu sobotní noc. Uvědomil si, že svět je plný fyzického utrpení a je zaplaven materiálními těžkostmi a přemýšlel o obrovském nebezpečí, že bude nucen věnovat značnou část svého času péči o nemocné a postižené a že služba fyzickým věcem naruší, nebo přinejmenším ovlivní jeho misi ustanovení duchovního království v srdcích lidí. Kvůli těmto a podobným myšlenkám, které okupovaly během noci smrtelnou mysl Ježíše, vstal v tu neděli ráno ještě dávno před rozedněním a odešel úplně sám na jedno ze svých oblíbených míst, aby si tam promluvil s Otcem. V to časně ráno se Ježíš modlil za moudrost a soudnost, aby nedovolil svému lidskému soucitu spojit se se svojí božskou milosrdností, aby na něho nepůsobilo utrpení smrtelníků natolik, že by všechn svůj čas věnoval fyzické péči a zanedbával tu duchovní. Ačkoliv se nechtěl úplně vyhýbat pomoci nemocným, věděl, že musí také vykonávat důležitější činnost—duchovní učení a náboženskou výuku.

145:5.2 (1635.1) Ježíš odcházel modlit se do hor tak často, protože nebyla nikde volná místnost, vhodná pro jeho osobní modlitby.

^{145:5.3 (1635.2)} Petr v tu noc nemohl spát. Proto velmi časně ráno, krátce poté, kdy Ježíš odešel se modlit, probudil Jakuba a Jana a ti tři se vydali hledat Ježíše. Našli ho až po více než hodině a začali na něho naléhat, aby jim řekl příčinu svého zvláštního chování. Chtěli vědět, proč se zdál znepokojen mohutným výlevem léčitelného ducha, když všichni lidé byli přestřastní a jeho apoštolové měli z toho všeho tak obrovskou radost.

^{145:5.4 (1635.3)} Déle než čtyři hodiny se Ježíš pokoušel vysvětlit těmto třem apoštolům co se stalo. Objasňoval jim jak se to přihodilo a poučil je o nebezpečí takových projevů. Ježíš se jim svěřil, proč se sem přišel modlit. Snažil se objasnit svým druhům skutečné důvody, proč království Otce nemůže být vybudováno na konání zázraků a fyzickém léčení. Ale oni nedokázali pochopit jeho učení.

^{145:5.5 (1635.4)} Mezitím, v neděli brzy ráno, k domu Zebedea začaly přicházet nové davy trpících duší a také mnoho zvědavců. Tito lidé křičeli, že chtějí vidět Ježíše. Ondřej a apoštolové byli tak uvedeni do rozpaků, že zatímco Šimon Zélóta mluvil k davu, Ondřej s několika svými druhy odešel hledat Ježíše. Když Ježíše našel ve společnosti třech apoštolů, řekl: „Učiteli, proč nás necháváš samotné se zástupy lidí? Podívej, všichni tě hledají; nikdy předtím tak mnoho lidí nežádalo tvé učení. Již teď je dům obležen těmi, kteří přišli z blízkých i dalekých míst kvůli tvým pozoruhodným činům. Nevrátíš se s námi, abys jim pomohl?“

^{145:5.6 (1635.5)} Když to Ježíš vyslechl, odpověděl: „Ondřeji, neučil jsem tě a tvé druhy, že mým posláním na zemi je odhalit Otce a moje poselství je prohlášení království nebeského? Tak proč mně tedy odvoláváš od mé práce pro potěšení zvědavců a

uspokojení těch, kteří chtějí vidět znamení a zázraky? Nebyli jsme mezi těmito lidmi po všechny tyto měsíce a shlukovali se v zástupech, aby uslyšeli radostné zprávy o království? Proč nás nyní přišli obléhat? Není to kvůli vyléčení jejich fyzických těl a ne v důsledku přijetí duchovní pravdy pro spasení jejich duší? Když jsou lidé k nám přitahováni kvůli neobyčejným jevům, mnoho z nich nepřišlo hledat pravdu a spasení, ale v touze vyléčit si své fyzické choroby a osvobodit se od svých materiálních potíží.

145:5.7 (1635.6) Po celou tuto dobu mého pobytu v Kafarnaumu, a to jak v synagoze, tak i u moře, jsem hlásal radostné zprávy o království všem, kdo měli uši, aby slyšeli a srdce, aby přijali pravdu. Vůlí mého Otce není to, abych se s vámi vrátil uspokojit ty zvědavce a zabývat se péčí o fyzické věci na úkor duchovní péče. Přikázal jsem vám kázat evangelium a pomáhat nemocným, ale já se nemohu poutat léčením na úkor svého učení. Ne, Ondřeji, nevrátím se s tebou. Jdi a řekni lidem, aby uvěřili v to, co jsem je učil a radovali se ze své svobody synů Božích a my se připravíme na odchod do dalších měst Galileje, kde je již připravena cesta pro hlásání radostných zpráv o království. To je ten důvod proč jsem přišel od Otce tady k vám. Jdi tedy a připrav vše pro náš okamžitý odchod, zatímco já tady na vás počkám.“

145:5.8 (1636.1) Když Ježíš domluvil, Ondřej a jeho apoštolští druhové se smutně vrátili zpět do domu Zebedea, rozpustili shromážděné davy a rychle se připravili na cestu, jak jim Ježíš přikázal. A tak, v neděli odpoledne, 18. ledna, roku 28 n.l. se Ježíš a apoštolové vydali na své první otevřené turné s veřejným kázáním ve městech Galileje. Na tomto svém prvním

putování kázali evangelium království v mnoha městech, ale nenavštívili Nazaret.

^{145:5,9 (1636.2)} V to nedělní odpoledne, krátce po odchodu Ježíše a jeho apoštolů do Rimónu, ho přišli navštívit do domu Zebedea jeho bratři Jakub a Juda. Kolem poledne toho dne Juda vyhledal svého bratra Jakuba a trval na tom, aby šli za Ježíšem. Než Jakub souhlasil jít s Judou, Ježíš již opustil Kafarnaum.

^{145:5,10 (1636.3)} Apoštolové neochotně opouštěli ten obrovský zájem, který byl v Kafarnaumu vyvolán. Petr spočítal, že přes tisíc věřících by mohlo být pokřtěno do království. Ježíš je vyslechl, ale nedal svolení k návratu. Nějakou dobu převládalo ticho a potom se Tomáš obrátil ke svým apoštolským druhům se slovy: „Jdeme! Učitel řekl své. Bez ohledu na to, jestli nedokážeme plně pochopit tajemství nebeského království, jednou věcí jsme si jisti: půjdeme s učitelem, který nehledá pro sebe slávu.“ A zdráhavě se vydali na cestu, aby kázali radostné zprávy ve městech Galileje.

Kapitola 146

První poutní kázání v Galileji

^{146:0,1 (1637.1)} PRVNÍ putování po Galileji s kázáním na veřejnosti začalo v neděli, 18. ledna, roku 28 n.l. a trvalo přibližně dva měsíce a skončilo návratem do Kafarnaumu. Při tomto putování Ježíš a dvanáct apoštolů, s podporou bývalých apoštolů Jana, kázali evangelium a křtili věřící v Rimónu, Jotopatě, Zabulónu, Jirónu, Giscale, Chorazinu, Madónu, Káně, Naimu a Én-dóru. V těchto městech pobývali a učili, zatímco v mnoha dalších malých městečkách prohlásili evangelium království, když jimi pouze procházeli.

^{146:0.2 (1637.2)} To bylo poprvé, kdy Ježíš dovolil svým druhům kázat bez omezení. Při tomto putování je varoval pouze před třemi případy; nabádal je, aby se drželi dále od Nazaretu a aby se chovali nenápadně při procházení přes Kafarnaum a Tiberias. To, že apoštolové konečně cítili svobodu kázat a učit bez omezení, bylo zdrojem ohromného uspokojení a vrhli se do kázání evangelia, pomáhání nemocným a křtění věřících s velkým zápallem a radostí.

1. Kázání v Rimónu

^{146:1.1 (1637.3)} Malé město Rimón kdysi dávno uctívalo babylonského boha vzduchu Rammana. Mnoho z dávného babylonského a zoroastrijského učení bylo ještě součástí náboženské víry obyvatel Rimónu; proto Ježíš a dvacet čtyři apoštolů věnovalo hodně času objasňování rozdílu mezi těmito staršími věroukami a novým evangeliem království. Tady Petr vystoupil s jedním ze svých nejvýznamnějších kázání své počáteční dráhy kazatele—“Áron a zlaté tele.“

^{146:1.2 (1637.4)} Přestože mnoho obyvatel Rimónu uvěřilo v Ježíšovo učení, v pozdějších letech způsobili značné potíže svým bratrům. Je velmi obtížné změnit za krátkou dobu jednoho života podstatu víry věřících na plnohodnotnou spoluúčast v uctívání duchovního ideálu.

^{146:1.3 (1637.5)} Mnoho z lepších babylonských a perských idejí o světle a tmě, dobru a zlu, času a věčnosti bylo později včleněno do takzvaného křesťanství a jejich začlenění udělalo křesťanské učení rychleji přijatelnějším pro národy Blízkého Východu. Podobným způsobem začlenění mnoha teorií Platóna o ideálním duchu, nebo neviditelných vzorech věcí viditelných a

materiálních, tak jak byly později upraveny Filónem pro hebrejskou teologii, udělalo křesťanské učení Pavla snadněji přijatelným pro západní Řeky.

^{146:1.4 (1637.6)} Bylo to právě v Rimónu, kdy Todan poprvé uslyšel evangelium království a později přinesl toto poselství do Mezopotámie a daleko za její hranice. Byl mezi prvními kazateli radostných zpráv v oblastech za Eufratem.

1. V Jotopatě

^{146:2.1 (1638.1)} Ačkoliv prostí lidé Jotopaty ochotně vyslechli Ježíše a jeho apoštoly a mnoho z nich přijalo evangelium království, byla to Ježíšova rozprava ke dvaceti čtyřem apoštolům na druhý večer jejich pobytu v tomto malém městě, která udělala misi v Jotopatě významnou. Natanael si ve své mysli nevěděl rady s učením Ježíše o modlitbě, díkyvdání a uctívání a v odpověď na jeho otázku Ježíš dlouze vysvětloval své učení. Shrnuto v současné frazeologii, tuto rozpravu je možno představit v následujících výstižných bodech:

^{146:2.2 (1638.2)} 1. Vědomý a trvalý sklon ke špatnosti v srdci člověka postupně ničí modlitební spojení lidské duše s duchovními okruhy komunikace mezi člověkem a jeho Tvůrcem. Samozřejmě, Bůh slyší prosbu svého dítěte, ale když lidské srdce úmyslně a trvale obsahuje hanebné představy, pak se postupně ztrácí osobní spojení mezi pozemským dítětem a jeho nebeským Otcem.

^{146:2.3 (1638.3)} 2. Modlitba, která je neslučitelná se známými a ustanovenými zákony Boha, se protíví Rajským Božstvům. Jestli člověk nechce slyšet to, co Bohové říkají svým tvořením

v zákonech ducha, mysli a hmoty, tak tento akt takového úmyslného a vědomého tvorova pohrdání dělá duchovní osobnosti hluchými k osobním prosbám těchto protizákonných a nepokorných smrtelníků. Ježíš citoval svým apoštolům z proroka Zacharjáše: “Ale oni odmítli naslouchat a obrátili se ke mně zády a zacpali si uši, aby neslyšeli. Ano, i svá srdce udělali skálopevnými, aby neslyšeli můj zákon a slova, která jsem poslal skrze svého ducha prostřednictvím proroků; a proto v důsledku jejich zlomyslného myšlení přišel velký hněv na jejich provinilé hlavy. A pak se stalo, že prosili o milost, ale ani jedno ucho nebylo připraveno je vyslyšet.” A potom Ježíš citoval přísloví mudrce, který řekl: „Jestliže člověk odmítne naslouchat božskému zákonu, tak i jeho modlitba bude odvržena.“

146:2.4 (1638.4) 3. Otevřením kanálu spojení člověka s Bohem ze strany člověka, smrtelníci okamžitě získají přístup k nepřetržitému toku božské pomoci tvorům světů. Když člověk slyší hlas Božího ducha ve svém srdci, je zákonitě v takové zkušenosti obsažen fakt, že Bůh současně slyší modlitbu člověka. Tímto stejně spolehlivým způsobem funguje odpuštění hříchu. Nebeský Otec vám odpustil již předtím, než jste se rozhodli ho o to požádat, ale takové odpuštění není dostupné ve vaší osobní náboženské zkušenosti do té doby, než vy odpustíte svým bližním. Odpuštění Boha ve skutečnosti není podmíněno vašim odpouštěním bližním, ale ve zkušenosti je přesně takto podmíněno. A tento fakt synchronizace božského a lidského odpuštění našel odraz a vzájemnou propojenost v modlitbě, kterou Ježíš naučil apoštoly.

146:2.5 (1638.5) 4. Ve vesmíru působí zákon spravedlnosti, který není možno obejít milosrdenstvím. Bezvýhradně zjištěný tvor časoprostorových světů nemůže přijmout nezištné dary Ráje. Dokonce nekonečná láska Boha nemůže vnutit věčný život žádnému smrtelnému tvorovi, který se nerozhodne žít věčně. Poskytování milosrdenství má obrovský rozsah, ale při konečném účtování existují mandáty spravedlnosti, které dokonce ani láska spojená s milosrdenstvím nemůže zrušit. Ježíš pak znovu citoval z hebrejských svatých spisů: „Já jsem volal a vy jste odmítli naslouchat; podal jsem vám ruku, ale nikdo si ji nevšiml. Zavrhli jste všechny moje rady a odmítli jste mé domluvy a kvůli tomuto vzdorovitému postoji je nevyhnutelné, že až mne budete volat, neuslyšíte odpověď. Protože jste odmítli cestu života, můžete mne usilovně hledat v časech vašeho utrpení, ale nenajdete mne.“

146:2.6 (1639.1) 5. Ti, kteří přijmou milosrdenství, musí projevit milosrdenství; nesudte a nebudete souzeni. Jakým duchem soudíte jiné, takovým budete souzeni. Milosrdenství nezruší úplně spravedlnost ve vesmíru. V konečném součtu se potvrdí pravda: „Kdo zůstává hluchým k volání nešťastných, sám bude také jednoho dne volat o pomoc a nikdo ho neuslyší.“ Upřímnost jakékoliv modlitby je zárukou toho, že bude vyslyšena; duchovní moudrost a vesmírná důslednost každé prosby určují čas, způsob a míru odpovědi. Moudrý otec neodpoví doslova na pošetilé modlitby svých nevědomých a nezkušených dětí, i když děti mohou čerpat velkou radost a opravdové duševní uspokojení z takových absurdních proseb.

146:2.7 (1639.2) 6. Když se plně věnujete vykonávání vůle nebeského Otce, odpovědi na všechny vaše prosby budou přicházet,

protože vaše modlitby budou v naprostém souladu s vůlí Otce a vůle Otce se neustále projevuje v celém obrovském vesmíru. To, co si žádá opravdový syn a přeje nekonečný Otec, JE. Taková modlitba nemůže zůstat bez odpovědi a žádná jiná prosba nemůže být plně zodpovězena.

146:2.8 (1639.3) 7. Volání čestného je upřímný čin Božího dítěte, který otevírá dveře Otcových skladů dobra, pravdy a milosrdenství a tyto prospěšné dary již dlouho čekají na to, aby syn o ně požádal a osobně uplatnil. Modlitba nemění božský vztah k člověku, ale mění vztah člověka k neměnnému Otci. Proniknutí k božskému uchu je dáno motivem modlitby a ne sociálním, ekonomickým, nebo vnějším náboženským statusem modlícího.

146:2.9 (1639.4) 8. Modlitbu není možno použít pro zpoždění času, nebo přesáhnout omezení prostoru. Modlitba není určena jako metoda pro sebe-zveličení či získání nečestné výhody nad svými bližními. Zcela sobecká duše se nemůže modlit v pravém smyslu toho slova. Ježíš řekl: „Necht’ vyšším štěstím se pro vás stane Bůh a ten s určitostí splní upřímné tužby vašich srdcí.“ „Odevzdej se Hospodinu, věř v něho a on bude jednat.“ „Poněvadž Hospodin slyší volání potřebných a nezůstane hluchý k modlitbě strádajících.“

146:2.10 (1639.5) 9. „Já jsem přišel od Otce; proto, jestli budete kdykoliv v pochybnostech o tom, co žádat od Otce, prostě mým jménem a já předám vaše prosby v souladu s vašimi skutečnými potřebami a přáními a v souladu s vůlí mého Otce.“ Chraňte se před nebezpečím být sobeckými ve vašich modlitbách. Vyvarujte se modlitbám, zaměřených příliš na sebe; více se modlete za duchovní růst svých bližních.

Vyvarujte se materialistickým modlitbám; modlete se v duchu a za bohatství duchovních darů.

^{146:2.11 (1639.6)} 10. Když se modlíte za nemocné a postižené, neočekávejte, že vaše prosby nahradí láskyplnou a uvážlivou péči a pomoc těmto postiženým. Modlete se za blaho vašich rodin, přátel a bližních, ale hlavně se modlete za ty, kteří vás ztracují a láskyplně prostě za ty, kteří vás pronásledují. „Ale neřeknu vám, kdy se máte modlit. Pouze ve vás pobývající duch vás může přimět k vyslovení těchto proseb, které vyjadřují váš vnitřní vztah s Otcem duchů.“

^{146:2.12 (1640.1)} 11. Mnozí se uchylují k modlitbě jenom tehdy, když jsou v potížích. Takový způsob je neuvážený a nesprávný. Je dobře, že se modlíte když jste ztrápeni, ale měli byste také dbát na to, abyste mluvili jako syn ke svému Otci a to i tehdy, když je ve vaší duši pokoj. Ať jsou vaše prosby vždy skryty. Ať lidé neslyší vaše osobní modlitby. Modlitby díkůvzdání jsou vhodné pro skupiny věřících, ale modlitba duše je osobní záležitostí. Existuje pouze jedna forma modlitby, která je vhodná pro všechny Boží děti a ta je: „Bud’ jak bud’, vůle tvá bude vykonána.“

^{146:2.13 (1640.2)} 12. Všichni, kdo věří v toto evangelium, by se měli modlit za rozšíření království nebeského. Ze všech modliteb hebrejských svatých knih Ježíš nejvíce schvaloval prosbu Žalmisty: „Vytvoř ve mně čisté srdce, Ó, Bože, a obnov ve mně pravého ducha.“ Očisti mne od tajných hříchů a udržuj svého sluhu od domýšlivých přečinů.“ Ježíš mluvil dlouze o vztahu modlitby k lehkomyšlnému a urážejícímu proslovu a citoval: „Postav stráž, Ó Hospodine, před má ústa; střež dveře mých rtů.“ „Lidský jazyk,“ řekl Ježíš, „je orgán, který jen málo lidí

dokáže zkrotit, ale vnitřní duch může přeměnit tento neovladatelný orgán do příjemného hlasu tolerance a inspirujícího sluhu milosrdenství.“

146:2.14 (1640.3) 13. Ježíš učil, že modlitba za božské vedení po stezce pozemského života je ve své důležitosti hned za prosbou o poznání vůle Otce. Ve skutečnosti to znamená modlitbu za božskou moudrost. Ježíš nikdy neučil, že modlitba může zajistit člověku znalost a odbornou způsobilost. Ale on opravdu učil, že modlitba je jeden z faktorů rozšíření vnímavosti člověka k přítomnosti božského ducha. Když Ježíš učil jeho druhy modlit se v duchu a v pravdě, vysvětlil, že tím myslí modlit se upřímně a ve shodě s osobním osvícením, modlit se celým srdcem, uvážlivě, soustředěně a vytrvale.

146:2.15 (1640.4) 14. Ježíš varoval své stoupence před úvahami, že jejich modlitby budou účinnější vyumělkovaným opakováním, výmluvnými frázemi, postěním, káním či přinášením obětí. Ale vybízel své věřící používat modlitbu jako prostředek vedoucí přes díkůvzdání k opravdové zbožnosti. Ježíš hluboce litoval toho, že v modlitbách a v úctě svých stoupenců bylo tak málo ducha díkůvzdání. Při této příležitosti citoval ze Spisů: “Je dobrou věcí děkovat Hospodinu a pět chválu jménu Nejvyššího, každé ráno brát na vědomí jeho láskyplnou péči a každý večer jeho věrnost, protože Bůh mně dává radost svoji prací. Za všechno budu děkovat v souladu s vůlí Boží.“

146:2.16 (1640.5) 15. A potom Ježíš řekl: „Nebud’te pořád zbytečně úzkostliví kvůli vašim běžným potřebám. Neobávejte se problémů vaší pozemské existence, ale ve všech těchto případech předložte v modlitbách a prosbách, v duchu upřímného díkůvzdání, vaše potřeby před vašeho nebeského

Otce. Potom citoval ze Spisů: „Budu velebit jméno Boha v písních a budu ho vychvalovat v modlitbě díkyvdání. A to potěší Hospodina více, než obětování dobytčete či býčka s rohy a kopyty.“

^{146:2.17 (1641.1)} 16. Ježíš učil své stoupence, že po pronesení svých modliteb k Otci by měli zůstat po určitou dobu v tiché jímavosti, aby dali vnitřnímu duchu lepší možnost pro rozhovor s naslouchající duší. Duch Otce mluví nejlépe tehdy, když mysl člověka je ve stavu opravdové úcty. Ctíme Boha s pomocí v nás pobývajícího ducha Otce a osvětlením lidské mysli skrze působení pravdy. Úcta, učil Ježíš, dělá uctívajícího stále více podobným bytosti, kterou uctívá. Úcta je proměňující zkušenost, pomocí které konečné se postupně přibližuje a nakonec dosahuje přítomnosti Nekonečného.

^{146:2.18 (1641.2)} Ježíš pověděl svým apoštolům ještě mnoho dalších pravd o spojení člověka s Bohem, ale jen málo z nich dokázalo plně obsáhnout jeho učení.

3. Zastávka v Rámě

^{146:3.1 (1641.3)} V Rámě měl Ježíš památný rozhovor se starým řeckým filozofem, který učil, že věda a filozofie jsou dostačující pro uspokojení potřeb v lidské zkušenosti. Ježíš naslouchal trpělivě a s pochopením tomuto řeckému učiteli, dávajíc mu za pravdu v mnoha věcech, ale když skončil, poukázal na to, že ve své řeči opomněl vysvětlit „odkud, proč a kam“ a dodal: „Kde jsi přestal, tam my začínáme. Náboženství odhaluje lidské duši duchovní reality, které mysl sama o sobě nemůže nikdy objevit, nebo plně pochopit. Intelektuální snahy mohou odhalit fakta života, ale evangelium

království odkrývá pravdy bytí. Tys hovořil o materiálních stínech pravdy; jsi nyní připraven mně naslouchat, když ti řeknu o věčných a duchovních realitách, které vrhají tyto pomíjivé časové stíny materiálních faktů smrtelné existence?“ Déle než hodinu Ježíš učil tohoto Řeka spasitelným pravdám evangelia království. Starý filozof byl vnímavý k přístupu Učitele a protože byl upřímně otevřeným člověkem, rychle uvěřil v toto evangelium spasení.

^{146:3.2 (1641.4)} Apoštolové byli poněkud znepokojeni tím, jak snadno Ježíš souhlasil s mnohými tvrzeními Řeka, ale Ježíš jim potom, až byli sami, řekl: „Děti moje, nedivte se, že jsem byl tolerantní k filozofii tohoto Řeka. Opravdová a ryzí vnitřní jistota se ani v nejmenším nebojí vnější analýzy, tak jako pravdě nevadí upřímná kritika. Nikdy nezapomínejte na to, že netolerance je maska, pod kterou se skrývají tajné pochybnosti o pravdivosti přesvědčení. Žádného člověka nemůže nikdy vyvést z rovnováhy postoj jeho bližního, jestliže má dokonalou důvěru v pravdu, ve kterou z celého srdce věří. Odvaha je nekompromisně čestná důvěra člověka v předměty své víry. Upřímní lidé se nebojí kritického posouzení svých opravdových přesvědčení a ušlechtilých ideálů.“

^{146:3.3 (1641.5)} Druhého večera v Rámě Tomáš položil Ježíšovi tuto otázku: „Učiteli, jak mohou noví věřící v tvá učení opravdu vědět, být si skutečně jisti, o pravdě tohoto evangelia království?“

^{146:3.4 (1641.6)} Ježíš Tomášovi odpověděl: „Vaše jistota v to, že jste vstoupili do královské rodiny Otce a v to, že budete žít věčně s dětmi království, je zcela věcí osobní zkušenosti—ve víře ve slovo pravdy. Duchovní přesvědčení se rovná vaší osobní

náboženské zkušenosti ve sféře věčných realit božské pravdy; jinak řečeno, rovná se vašemu intelektuálnímu chápání realit pravdy, plus vaše duchovní víra a mínus vaše upřímné pochybnosti.

146:3.5 (1642.1) Syn je od přírody obdařen životem Otce. Tím, že jste obdařeni živým duchem Otce, jste proto syny Božími. Přežijete váš život v těle na materiálním světě, protože jste spojeni s živým duchem Otce, darem věčného života. Ovšem mnozí již měli tento život předtím, než jsem přišel od mého Otce a mnoho dalších přijalo tento duch, poněvadž uvěřili mému slovu; ale já prohlašuji, že až se vrátím k Otci, pošlu jeho ducha do srdcí všech lidí.

146:3.6 (1642.2) Přestože vy nevidíte, jak božský duch pracuje ve vašich myslích, existuje praktická metoda pro zjištění té míry, do jaké jste předali kontrolu nad vašimi duševními silami vedení a řízení tohoto ve vás pobývajícího ducha nebeského Otce a to je stupeň vaší lásky ke svým bližním. Tento duch Otce nese v sobě lásku Otce a tak jak ovládá člověka, tak neomylně vede k božské úctě a láskyplnému vztahu ke svým bližním. Zpočátku věříte, že jste syny Božími proto, že moje učení vám pomohlo lépe vnímat vnitřní vedení ve vás pobývajících duchovní přítomnosti vašeho Otce; ale brzy Duch Pravdy bude rozlit na celé lidstvo a bude žít mezi lidmi a učit všechny lidi tak, jak já žiji nyní mezi vámi a říkám vám slova pravdy. A tento Duch Pravdy, mluvící k duchovním schopnostem vašich duší, vám pomůže poznat, že jste syny Božími. On bude věrným důkazem toho, že ve vás přebývá přítomnost Otce—váš duch, který bude potom přebývat ve všech lidech, jak dnes

přebývá v některých—a říká vám, že jste ve skutečnosti syny Božími.

^{146:3.7 (1642.3)} Každé pozemské dítě, které následuje vedení tohoto ducha, časem pozná vůli Boha a ten, kdo se odevzdá vůli mého Otce bude žít věčně. Cesta z pozemského života do věčnosti vám doposud nebyla objasněna, ale ta cesta je, vždy byla a já jsem přišel, abych tuto cestu udělal novou a živou. Ten, kdo vstupuje do království, má již věčný život—nikdy nezahyne. Ale mnoho z tohoto vy lépe pochopíte poté, až se vrátím k Otci a budete moci vidět vaši současnou zkušenost retrospektivně.“

^{146:3.8 (1642.4)} A všichni, kteří slyšeli tato blahoslavená slova, byli nesmírně povzbuzeni. Židovská učení byla nejasná a neurčitá ve vztahu ke spasení čestných a proto bylo osvěžující a inspirující pro stoupence Ježíše slyšet tato jasná a pozitivní slova ujištění o věčném životě všech věrných věřících.

^{146:3.9 (1642.5)} Apoštolové pokračovali v kázání a křtění věřících a současně dodržovali zvyk navštěvovat dům od domu, utěšovat sklíčené a pomáhat nemocným a postiženým. Apoštolská organizace se rozšířila, protože každý z apoštolů Ježíše měl za společníka jednoho z apoštolů Jana; Abnér byl společníkem Ondřeje; a tento systém trval až do doby, kdy odešli do Jerusalema na příští Paschu.

^{146:3.10 (1642.6)} Speciální instrukce, dané Ježíšem během jejich pobytu v Zabulónu, se týkaly především dalších diskuzí o společných závazcích ke království a obsahovaly učení, určené pro objasnění rozdílů mezi osobní náboženskou zkušeností a společenskými náboženskými povinnostmi. To byl jeden z mála případů, kdy Učitel hovořil o společenských aspektech

náboženství. Po celou dobu svého pozemského života Ježíš dal velmi málo instrukcí svým stoupencům, týkajících se zespolečenštění náboženství.

^{146:3.11 (1643.1)} V Zabulónu žili lidé smíšené rasy; nebyli to ani židé, ani jinověrci a jen málo uvěřilo v Ježíše, přestože slyšeli o vyléčení nemocných v Kafarnaumu.

4. Evangelium v Jirónu

^{146:4.1 (1643.2)} V Jirónu, jako i v mnoha dokonce menších městech Galileje a Judeji, byla synagoga a na počátku své služby Ježíš obvykle v sobotu v těchto synagogách vystupoval. Někdy mluvil při ranní bohoslužbě a Petr, nebo některý z jiných apoštolů kázali odpoledne. Ježíš a apoštolové také často učili a kázali v synagoze při večerních shromážděních během týdne. I když náboženští vůdcové v Jerusalemu byli k Ježíšovi stále více nepřátelští, nevykonávali přímou kontrolu nad synagogami mimo Jerusalema. K tomu došlo až v pozdějším období veřejné služby Ježíše, kdy dokázali vytvořit takový rozšířený názor proti němu, že téměř všechny synagogy před jeho učením dokázali zavřít. Ale v této době byly ještě všechny synagogy v Galileji a v Judeji pro něho otevřeny.

^{146:4.2 (1643.3)} Jirón se nacházel v oblasti, kde v té době probíhala rozsáhlá těžba nerostů a poněvadž Ježíš se nikdy předtím nesetkal se životem horníků, strávil většinu svého času během pobytu v Jirónu v dolech. Zatímco apoštolové navštěvovali domy a kázali na veřejných místech, Ježíš pracoval v dolech s těmito podzemními dělníky. Sláva Ježíše jako léčitele se donesla i do této odlehlé vesnice a mnoho nemocných a postižených lidí očekávalo od něho pomoc a mnoho z nich

mělo velký prospěch z jeho léčitelské péče. Ale ani v jednom z těchto případů Učitel neudělal takzvané zázračné vyléčení, kromě uzdravení malomocného.

^{146:4.3 (1643.4)} Pozdě odpoledne třetího dne v Jirónu, když se Ježíš vracel z dolů, náhodou procházel úzkou postranní uličkou ke svému místu ubytování. Když přišel těsně ke zchátralé chatrči jednoho malomocného muže, tak ten, který slyšel o jeho slávě léčitele, se ho odvážil oslovit ve chvíli, kdy Ježíš procházel kolem jeho dveří. Klekl si před ním a řekl: „Pane, kdybys jenom chtěl, ty bys mne mohl očistit. Slyšel jsem poselství tvých učitelů a vstoupil bych do království, kdybys mne očistil.“ Malomocný muž takto mluvil proto, že mezi židy měli malomocní zakázáno chodit do synagogy, nebo i navštěvovat veřejné bohoslužby. Tento člověk opravdu věřil, že nemůže být přijat do přicházejícího království, dokud se nevyléčí ze svého malomocenství. A když Ježíš viděl jeho utrpení a slyšel jeho slova oddané víry, jeho lidské srdce bylo dojata a božská mysl byla pohnuta soucitem. Když se Ježíš na něho podíval, muž padl na tvář a klaněl se před ním. Potom Učitel napřáhl své ruce, dotkl se ho a řekl: „Chci—bud’ čistý.“ A v tu chvíli se muž uzdravil; již nikdy ho malomocenství nepostihlo.

^{146:4.4 (1643.5)} Když Ježíš pozvedl muže na nohy, přikázal mu: „Nikomu neříkej o svém vyléčení, ale v tichosti dělej své povinnosti, zajdi za svým knězem a přines oběti, které nařizoval Mojžíš na důkaz tvého vyléčení.“ Ale tento muž neudělal to, co mu Ježíš přikázal. Místo toho začal rozhlašovat po celém městě, že Ježíš vyléčil jeho lepru a poněvadž ho znala celá vesnice, lidé mohli jasně vidět, že byl ze své nemoci vyléčen. Ale nešel za knězem, jak mu Ježíš přikázal. V

důsledku rozhlášení zprávy, že ho Ježíš vyléčil, byl Učitel tak obležen nemocnými, že musel následujícího dne vstát velmi časně ráno a opustit vesnici. Přestože Ježíš se již do města nevrátil, zůstal dva dny v okolí města blízko dolů a pokračoval v dalším vyučování věřících horníků o evangeliu království.

^{146:4.5 (1644.1)} Toto očistění malomocného bylo prvním takzvaným zázrakem, který Ježíš do té doby úmyslně a záměrně vykonal. A byl to případ opravdového malomocenství.

^{146:4.6 (1644.2)} Z Jirónu odešli do Giscaly, kde pobyli dva dny hlásáním evangelia a pak se vypravili do Chorazinu, kde strávili téměř celý týden kázáním radostných zpráv. Ale v Chorazinu nedokázali získat mnoho věřících pro království. V žádném místě, ke Ježíš učil, se nesetkal s takovým všeobecným odmítnutím svého poselství. Pobyt v Chorazinu byl pro většinu apoštolů velmi deprimující a Ondřej s Abnérem měli hodně starostí s udržováním odvahy svých druhů. Bez vzbuzení pozornosti prošli potom Kafarnaumem a šli do vesnice Madón, kde se jim dařilo poněkud lépe. V myslích apoštolů převládala myšlenka, že jejich neúspěch v těchto městech, které nedávno navštívili, byl kvůli naléhání Ježíše, aby se zdrželi ve svém učení a kázání nazývat ho léčitелеm. Jak moc si přáli, aby opět vyléčil dalšího malomocného, nebo nějakým jiným způsobem projevil svoji moc a tak přilákal pozornost lidí! Ale Ježíš byl chladný k jejich naléhavým urgencím.

5. Návrat do Kány

^{146:5.1 (1644.3)} Apoštolská skupina se velmi rozradostnila, když Ježíš oznámil: „Zítra jdeme do Kány.“ Oni věděli, že v Káně budou mít vnímavé posluchačstvo, protože Ježíš tam byl dobře

znám. Dařilo se jim tam úspěšně přivádět lidi do království, když pak na třetí den přijel do Káně jistý významný občan Kafarnaumu, jménem Titus, který částečně věřil v království a jehož syn byl velmi vážně nemocen. On slyšel, že Ježíš je v Káně a rychle se tam vydal, aby se s ním setkal. Věřící v Kafarnaumu si mysleli, že Ježíš dokáže vyléčit jakoukoliv nemoc.

146:5.2 (1644.4) Když tento urozený muž našel Ježíše v Káně, naléhavě ho prosil, aby s ním ihned odešel do Kafarnaumu a vyléčil jeho trpícího syna. Zatímco apoštolové stáli opodál v napjatém očekávání, Ježíš, dívajíc se na otce nemocného chlapce, řekl: „Jak dlouho to s vámi ještě vydržím? Síla Boží je mezi vámi, ale vy neuvěříte, pokud neuvidíte znamení a zázraky.“ Ale tento aristokrat Ježíše prosil: „Můj Pane, já věřím, ale pojd' než můj syn zemře, protože když jsem od něho odcházel, byl již na pokraji smrti.“ A Ježíš sklonil na krátkou chvíli hlavu v tichém rozjímání a pak řekl: „Vrat' se domů; tvůj syn bude žít.“ Titus věřil slovům Ježíše a spěchal zpět do Kafarnaumu. A když přicházel ke svému domu, jeho služebníci mu běželi v ústřety a volali: „Raduj se pane, tvému synovi je lépe—bude žít.“ Potom se Titus služebníků zeptal, v kolik hodin se synův stav začal zlepšovat a když mu řekli, že horečka ho opustila včera kolem sedmé hodiny, otec si upamatoval, že to bylo zhruba v té době, kdy Ježíš řekl: „Tvůj syn bude žít.“ A od té chvíle Titus věřil celým svým srdcem a jeho celá rodina věřila také. Tento syn se stal vynikajícím služebníkem království a později položil svůj život s těmi, kteří trpěli v Římě. Přestože celá domácnost Tita, jejich přátelé a také apoštolové považovali tuto příhodu za zázrak, zázrak to nebyl. Alespoň to nebyl zázrak vyléčení fyzické nemoci. Byl to pouze

případ využití apriorní znalosti průběhu přírodního zákona, ke kterému se Ježíš velmi často uchýloval po svém křtu.

^{146:5.3 (1645.1)} A znovu byl Ježíš přinucen spěšně odejít z Kány, protože tato druhá příhoda tohoto druhu přilákala nesmírnou pozornost k jeho činnosti v této vesnici. Místní obyvatelé si pamatovali vodu a víno a nyní se tvrdilo, že vyléčil syna aristokrata na tak velkou dálku a proto přicházeli za Ježíšem nejenom se svými nemocnými a postiženými bližními, ale posílali také posly s prosbami, aby vyléčil trpící na dálku. A když Ježíš viděl, že byl vyburcován celý kraj, řekl: „Odejdemo do Naimu.“

6. Naim a syn vdovy

^{146:6.1 (1645.2)} Tito lidé věřili ve znamení; byli generací, vyhlízející zázraky. V té době lidé ve střední a jižní Galileji spojovali jméno Ježíše a jeho osobní služby se zázraky. Desítky, stovky poctivých lidí, trpících z čistě nervových potíží a postižených emocionálními poruchami, přicházely k Ježíšovi a potom se vracely domů ke svým přátelům, sdělujíc jim, že Ježíš je vyléčil. A tito nevědoucí a prostí lidé považovali takové případy duševního vyléčení za fyzické vyléčení, za zázračná uzdravení.

^{146:6.2 (1645.3)} Když se Ježíš snažil odejít z Kány a jít do Naimu, šel za ním obrovský dav věřících a mnoho zvědavců. Očekávali, že budou svědky zázraků a divů a neměli být zklamáni. Když se Ježíš a jeho apoštolové přiblížili k městské bráně, potkali pohřební průvod na cestě k nedalekému hřbitovu pohřbít jediného syna vdovy z Naimu. Tato žena byla velmi vážená a půlka vesnice šla za nosiči már s údajně mrtvým chlapcem.

Když pohřební průvod přišel k Ježíšovi a jeho stoupencům vdova a její přátelé Ježíše poznali a prosila ho, aby přivedl jejího syna zpět k životu. Jejich očekávání zázraku dosáhlo takového stupně, že si mysleli, že Ježíš je schopen vyléčit každou lidskou nemoc a proč by takový léčitel nedokázal také probudit mrtvého? Ježíš, poněvadž byl natolik obtěžován, vykročil vpřed, nazvedl plátno, kryjící máry a prohlédl si chlapce. Zjistivši, že chlapec neumřel, uvědomil si, jakou tragédii může odvrátit jeho přítomnost; proto se obrátil k matce a řekl: „Neplač. Tvůj syn není mrtev; on spí. On se k tobě vrátí. „ A potom vzal chlapce za ruku a řekl: „Probud' se a vstaň.“ A jinoch, který byl považován za mrtvého, se ihned posadil a promluvil a Ježíš je všechny poslal zpět do jejich domovů.

^{146:6.3 (1645.4)} Ježíš se snažil uklidnit přítomný dav a marně se pokoušel vysvětlit, že jinoch nebyl ve skutečnosti mrtvý, že ho nevrátil z hrobu, ale bylo to zbytečné. Zástup lidí, který ho následoval a celá vesnice Naim byli vzrušeni do nejvyššího stupně emoční nepřičetnosti. Mnohé zachvátil strach, jiné panika, zatímco ostatní padli na kolena a začali se modlit a naříkat nad svými hříchy. Trvalo to až dlouho po setmění, než se podařilo povykující dav rozpustit. A samozřejmě, nehledě na Ježíšovo prohlášení, že chlapec nebyl mrtev, všichni tvrdili, že byl vykonán zázrak, že dokonce mrtvý byl vzkříšen. Přestože jim Ježíš řekl, že jinoch byl jenom v hlubokém spánku, oni to považovali za způsob jeho řeči a připomínali, že on vždy se snažil s velkou pokorou skrýt své zázraky.

^{146:6.4 (1646.1)} A tak se po celé Galileji a Judeji rozneslo, že Ježíš vzkřísil z mrtvých syna vdovy a mnoho z těch, kteří tuto zprávu slyšeli ji uvěřili. Ježíš nikdy nedokázal plně přesvědčit dokonce

ani své apoštoly o tom, že syn vdovy nebyl opravdu mrtvý když mu nařídil, aby se probudil a vstal. Ale podařilo se mu je přesvědčit natolik, že se tato příhoda neobjevila v žádných pozdějších písemných záznamech, kromě Lukášových, který ji popsal na základě něčího vyprávění. A znovu velký dav oblehl Ježíše jako lékaře, takže časně ráno následujícího dne odešel do Én-dóru.

7. V Én-Dóru

^{146:7.1 (1646.2)} V Én-dóru Ježíš unikl na několik dní pokřikujícímu davu, požadujícího fyzické vyléčení. Během jejich pobytu v tomto místě Učitel vyprávěl, pro poučení apoštolů, příběh o králi Saulovi a čarodějnicích z Én-dóru. Ježíš bez obalu apoštolům řekl, že svedené a vzpurné lidbytnosti, které se často vydávají za duchy zemřelých, budou brzy pod kontrolou, takže již nebudou moci dělat takové zvláštní věci. Řekl svým stoupencům, že až se vrátí k Otci a až rozlije svůj duch na celé lidstvo, takové poloduchovní bytnosti—takzvaní nečistí duchové—již nebudou moci ovládnout slabomyslné a zlovolné smrtelníky.

^{146:7.2 (1646.3)} Ježíš ještě svým apoštolům vysvětlil, že duch zemřelého člověka se nevrací zpátky na svůj rodný svět, aby komunikoval s živými bližními. Pouze po skončení soudního období je možné, aby se vzestupný duch smrtelného člověka vrátil na zem a to jen ve výjimečných případech jako součást duchovního řízení planety.

^{146:7.3 (1646.4)} Po dvoudenním odpočinku Ježíš řekl apoštolům: „Ráno se vrátíme do Kafarnaumu, kde zůstaneme a budeme

učit, dokud se lidé na venkově nezklidní. Ve svých domovech se do té doby alespoň částečně vzpamatují z tohoto rozrušení.“

Kapitola 147

Krátká návštěva Jerusalema

^{147:0.1 (1647.1)} JEŽÍŠ a apoštolové přišli do Kafarnaumu ve středu 17. března a strávili dva týdny ve svém hlavním stanovišti v Betsadidě, než se potom vydali do Jerusalema. Tyto dva týdny apoštolové učili lidi na břehu moře, zatímco Ježíš trávil hodně času osamocen v horách, zabývající se dílem svého Otce. Během tohoto období Ježíš v doprovodu Jakuba a Jana Zebedeových udělal dvě tajné cesty do Tibery, kde se setkali s věřícími a objasnili jim evangelium království.

^{147:0.2 (1647.2)} Mnozí z příslušníků dvora Heroda věřili v Ježíše a navštěvovali tato shromáždění. Právě vliv těchto věřících z bezprostředního kruhu Herodovy rodiny pomohl zmírnit vládcovu nenávist k Ježíšovi. Tito věřící z Tibery otevřeně vysvětlili Herodovi, že „království“, které prohlašuje Ježíš, je duchovní podstaty a ne politickou idejí. Herodes natolik věřil těmto členům své vlastní domácnosti, že se proto přiliš neznepokojoval šířícími se zprávami o Ježíšově učení a léčení. Neměl námitky proti činnosti Ježíše jako léčitele a náboženského učitele. Přes tuto náklonnost mnoha Herodových poradců a dokonce i samotného Heroda, existovala skupina jeho podřízených, kteří byli natolik ovlivněni náboženskými vůdci Jerusalema, že zůstávali zavilými a horlivými nepřáteli Ježíše a apoštolů a později dělali hodně pro to, aby zabránili jejich veřejným aktivitám. Největší nebezpečí pro Ježíše nepředstavoval Herodes, ale náboženští vůdcové Jerusalemu. A toto byl ten hlavní důvod, proč Ježíš a

apoštolové strávili tolik času v Galileji a konali zde většinu svého veřejného kázání a ne v Jerusalemu a Judeji.

1. Sluha římského setníka

^{147:1.1 (1647.3)} V den, kdy se chystali odejít do Jerusalema na oslavu Paschi, přišel za představiteli synagogy Mangus, setník a kapitán římské stráže v Kafarnaumu a řekl jim: „Můj věrný sluha je nemocný a na pokraji smrti. Šli byste proto za Ježíšem a mým jménem ho požádali, aby vyléčil mého služebníka?“ Římský kapitán tak postupoval, protože si myslel, že židovští vůdcové budou mít na Ježíše větší vliv. A tak stařešinové šli za Ježíšem a jejich mluvčí řekl: „Učiteli, my tě naléhavě žádáme, abys šel do Kafarnaumu a zachránil sluhu římského setníka, který je hoden tvé pozornosti, protože miluje náš národ a dokonce nám postavil tu synagogu, ve které jsi tak často vystupoval.“

^{147:1.2 (1647.4)} Když je Ježíš vyslyšel, řekl: „Půjdu s vámi.“ A vydal se s nimi k domu setníka a když se k němu blížili, přišli mu v ústřety přátelé římského vojáka, které on poslal, aby Ježíše přivítali a řekli mu: „Pane, nenamáhej se vstoupit do mého domu, poněvadž já nejsem hoden, abys vešel pod moji střechu. A nebyl jsem hoden ani toho, abych za tebou přišel; proto jsem poslal stařešiny tvého vlastního národa. Ale já vím, že můžeš říci slovo tam, kde stojíš a můj sluha bude vyléčen. Neboť já sám jsem pod velením jiných a mám pod sebou vojáky a když řeknu jednomu jdi, tak on jde; když řeknu druhému přijď, tak přijde a mým sluhům řeknu udělejte to či ono a oni to udělají.“

^{147:1.3 (1648.1)} A když Ježíš tato slova uslyšel, otočil se ke svým apoštolům a k těm, kteří byli s nimi a řekl: „Obdivuji takovou

víru jinověrce. Opravdu, opravdu vám říkám, že jsem se nesetkal s takovou vírou, určitě ne v Izraeli.“ Ježíš se otočil zády k domu a řekl: „A tak půjdeme.“ Přátelé setníka šli do domu a předali Mangusovi slova Ježíše. A od té chvíle se sluha začal zotavovat a nakonec se uzdravil úplně a mohl opět plnohodnotně žít a pracovat.

147:1.4 (1648.2) Ale my jsme se nikdy nedozvěděli, co se v daném případě stalo. Toto je pouze záznam té události a zdali či ne neviditelné bytosti pomohly vyléčit sluhu setníka nebylo odhaleno těm, kteří Ježíše doprovázeli. My pouze s určitostí víme tu skutečnost, že sluha se plně uzdravil.

2. Cesta do Jerusalema

147:2.1 (1648.3) Časně ráno v úterý 30. března, se Ježíš a apoštolská skupina vydali cestou údolím Jordánu do Jerusalema na oslavu Paschi. Do cíle dorazili v pátek odpoledne, 2.dubna a jako obvykle se ubytovali v Betanii. Když procházeli Jerichem, zastavili se tam na krátký odpočinek a mezitím Jidáš uložil část z jejich společných finančních prostředků do banky přítele své rodiny. To bylo poprvé, kdy Jidáš měl u sebe nadbytek peněz a tento vklad nebyl použit až do doby, kdy opět procházeli Jerichem během jejich poslední a památné cesty do Jerusalema krátce před soudem a smrtí Ježíše.

147:2.2 (1648.4) Apoštolská skupina došla do Jerusalema bez zvláštních příhod, ale sotva se jen ubytovali v Betanii, začali tam přicházet z blízka i z daleka lidé, hledající vyléčení svých těl, utěšení svých ustaraných myslí a spasení svých duší, v takových počtech, že Ježíš neměl čas na odpočinek. Proto postavili stany v Getsemane a Ježíš chodil tam a zpět z Betanie

do Getsemane, aby se vyhnul davům, které ho neustále obklopovaly. Apoštolové strávili v Jerusalemu téměř tři týdny, ale Ježíš se nezapojoval do žádného kázání na veřejnosti, pouze se věnoval učení v soukromí a vykonával osobní práci.

147:2.3 (1648.5) V Betanii v tichosti oslavili Paschu. A to bylo poprvé, kdy Ježíš a všech dvanáct apoštolů se zúčastnili nekrvavé paschální hostiny. Apoštolové Jana se této hostiny s Ježíšem a jeho apoštoly neúčastnili; svátek oslavovali s Abnérem a s mnoha z prvních věřících v kázání Jana. Toto byla druhá Pascha, kterou Ježíš slavil se svými apoštoly v Jerusalemu.

147:2.4 (1648.6) Když Ježíš a dvanáct jeho apoštolů odešli do Kafarnaumu, apoštolové Jana se s nimi nevrátili. Pod vedením Abnéra zůstali v Jerusalemu a v okolních oblastech a v tichosti pracovali pro rozšíření království, zatímco Ježíš a jeho dvanáctka se vrátili pracovat do Galileje. Již nikdy nebylo všech dvacet čtyři apoštolů pohromadě, až na krátkou dobu před pověřením a vysláním sedmdesáti evangelistů. Ale tyto dvě skupiny spolupracovaly a bez ohledu na jejich rozdílné názory, v jejich vztazích převládalo upřímné porozumění.

3. U pramene Bethesda

147:3.1 (1649.1) Na druhou sobotu v Jerusalemu, když se Ježíš a apoštolové právě chystali účastnit se chrámových bohoslužeb, řekl Jan Ježíšovi: „Pojď se mnou, já ti něco ukážu.“ Jan vyvedl Ježíše z Jerusalemu jednou z městských bran k jezírku vody, zvané Bethesda. Kolem vodní nádrže byla stavba, složená z pěti sloupových síní, ve kterých se zdržovali nemocní, čekající na vyléčení. Byl to horký pramen, jehož načervenalá barva klokotala v nepravidelných intervalech, což bylo způsobeno

nahromaděným plynem ve skalních dutinách pod jezírkiem. Tyto občasné výlevy teplé vody byly mnoha lidmi považovány za nadpřirozené úkazy a velmi rozšířen byl názor, že první člověk, který vstoupí do vody po takovém výlevu, bude vyléčen z jakékoliv choroby.

^{147:3.2 (1649.2)} Apoštolové byli poněkud neklidní kvůli zákazům Ježíše a Jan, nejmladší z dvanáctky, byl z nich nejvíce netrpělivý kvůli těmto omezením. Přivedl Ježíše k jezírku v naději, že pohled na shromážděné trpící zapůsobí na Ježíšovy city natolik, že bude dojat a vykoná zázračné vyléčení a to ohromí celý Jerusalema a pak brzy uvěří v evangelium království. Jan Ježíšovi řekl: „Učiteli, pohled’ na všechny ty trpící; nemůžeme pro ně něco udělat?“ A Ježíš odpověděl: „Jane, proč se mně pokoušíš odchýlit od cesty, kterou jsem si zvolil? Proč se snažíš nahradit hlásání evangelia věčné pravdy zázraky a léčením nemocných? Můj synu, nemohu udělat to, co po mně žádáš, ale svolěj dohromady tyto nemocné a postižené, abych k nim mohl pronést slova útěchy a věčného povzbuzení.

^{147:3.3 (1649.3)} Ježíš shromážděným řekl: „Mnoho z vás, nemocných a postižených, je tady v důsledku mnoha let špatného života. Někteří trpí kvůli nešťastným nehodám, jiní v důsledku chyb jejich předků, zatímco někteří z vás bojují v těžkých podmínkách svého dočasného bytí. Ale můj Otec pracuje a i já budu pracovat na zlepšení vašeho pozemského stavu, ale především na zajištění vašeho věčného stavu. Nikdo z nás nemůže udělat moc pro změnu těžkostí života, pokud neobjevíme, že si to žádá vůle nebeského Otce. Konec konců, my všichni jsme závislí na vůli Věčného. Jestli byste vy všichni byli vyléčení ze svých fyzických chorob, určitě byste se nad

tím podívovali, ale mnohem větším úkolem je očistit vás od všech duchovních nemocí a vyléčit vás ze všech morálních chorob. Vy jste všichni děti Boha; jste synové nebeského Otce. Může se vám zdát, že okovy času vás sužují, ale Bůh věčnosti vás miluje. A až přijde čas soudu, nebojte se, neboť každý z vás se setká nejenom se spravedlností, ale i s přemírou milosrdenství. Opravdu, opravdu vám říkám: „ten, kdo slyší evangelium království a věří v toto učení o synovství s Bohem, má věčný život; takoví věřící již přecházejí od soudu a smrti ke světlu a životu. A blízko je hodina, kdy i ležící v hrobkách uslyší hlas vzkříšení.“

147:3.4 (1649.4) A mnoho z těch, kteří slyšeli tato slova, uvěřili v evangelium království. Někteří nemocní byli natolik povzbuzeni a duchovně posíleni, že začali prohlašovat, že byli také vyléčení ze svých fyzických chorob.

147:3.5 (1649.5) Jeden muž, který byl po dlouhá léta ztrápený a hrozivě trpěl kvůli pokleskům své nepokojné mysli, se zaradoval nad Ježíšovými slovy, vzal si svoje lůžko a vrátil se domů, přestože to bylo v sobotu. Tento trpící člověk musel čekat celé ty dlouhé roky na někoho, aby mu pomohl; byl takovou obětí pocitu své vlastní bezmocnosti, že ho nikdy nenapadla myšlenka pomoci si sám sobě, což se ukázalo, že to byla jediná věc, kterou musel udělat pro své úspěšné uzdravení—vzít své lůžko a jít.

147:3.6 (1650.1) Potom Ježíš Janovi řekl: „Pojďme odtud, než za námi přijdou veleknězi a zákoníci a budou nám zazlívát, že jsme promlouvali slova života k těmto postiženým.“ A vrátili se do chrámu ke svým druhům a ihned se všichni vydali strávit noc v

Betanii. Ale Jan nikdy apoštolům neřekl o své návštěvě s Ježíšem u jezírka Bethesda v tu sobotu odpoledne.

4. Pravidlo života

^{147:4.1 (1650.2)} Večer té stejné soboty, v Betanii, když Ježíš, dvanáct apoštolů a skupina věřících seděli kolem ohně v Lazarově zahradě, Natanael položil Ježíšovi tuto otázku: „Učiteli, i když jsi nás učil pozitivní variantu starého pravidla života—abychom dělali jiným to, co my si přejeme, aby oni dělali nám—já nerozumím úplně, jak se máme vždy řídit takovým příkazem. Dovol mně vysvětlit ti můj problém na příkladu smyslného muže, který se nečistě dívá na ženu, se kterou chce zhřešit. Jak můžeme učit, že tento zlo zamýšlející člověk by měl dělat jiným to, co on si přeje, aby oni dělali jemu?“

^{147:4.2 (1650.3)} Když Ježíš uslyšel otázku Natanaela, okamžitě vstal a ukazujíc prstem na apoštola, řekl: “Natanaeli, Natanaeli! Jaké to myšlenky probíhají v tvé mysli? Nepřijímáš moje učení jako člověk, narozený v duchu? Neslyšíš pravdu jako člověk moudrosti a duchovního vnímání? Když jsem vám přikázal dělat jiným to, co vy si přejete, aby oni dělali vám, mluvil jsem k lidem vysokých ideálů, ne k těm, kteří by chtěli překroutit mé učení do oprávnění podněcovat zlo.“

^{147:4.3 (1650.4)} Když Učitel takto promluvil, Natanael povstal a řekl: „Ale, Učiteli, nemysli si, že já schvaluji takový překroucený výklad tvého učení. Já jsem ti položil tuto otázku jen proto, že se domnívám, že mnoho podobných lidí si může špatně vykládat tvůj příkaz a doufal jsem, že nám dáš další instrukce o těchto věcech.“ A když se Natanael opět posadil, Ježíš pokračoval: „Já dobře vím, že ve tvé mysli není žádná taková

zlá myšlenka, ale jsem zklamán tím, že vy všichni tak často opomíjíte použít opravdově duchovní výklad mého obyčejného učení—příkazů, které vám musím dávat v lidském jazyce a ve formě běžné lidské řeči. Dovol mně nyní poučit vás o rozdílných úrovních významu, týkajících se výkladu tohoto pravidla života, této rady „dělat jiným to, co vy si přejete, aby oni dělali vám“:

147:4.4 (1650.5) 1. Úroveň těla. Takový ryze sobecký a smyslný výklad je velmi dobře znázorněn ve tvé otázce.

147:4.5 (1650.6) 2. Úroveň citová. Tato rovina je ve srovnání s úrovní těla o jednu úroveň vyšší a znamená, že soucit a pochopení povznesou výklad tohoto pravidla života.

147:4.6 (1650.7) 3. Úroveň mysli. Na této úrovni působí úsudky mysli a životní zkušenost. Zdravý úsudek přikazuje, že takové pravidlo života musí být vyloženo v souladu s nejvyššími ideály, zakotvenými v ušlechtilosti hluboké sebeúcty.

147:4.7 (1651.1) 4. Úroveň bratrské lásky. Ještě na vyšší úrovni je nezištná oddanost ve prospěch svých bližních. Na této vyšší rovině upřímné sociální služby, vycházejí z vědomí otcovství Boha a následném poznání bratrství lidí, se objevuje nový a mnohem krásnější výklad tohoto základního pravidla života.

147:4.8 (1651.2) 5. Morální úroveň. A potom, když dosáhnete opravdových filozofických úrovní výkladu, když máte skutečnou schopnost vnímání toho, co je dobro a co je zlo, když si uvědomujete věčný soulad lidských vztahů, začínáte vidět takové řešení výkladu příkazu, jak by ho viděla ušlechtilá,

nezištná, moudrá a nestranná třetí osoba ve vztahu k vašim osobním problémům přizpůsobení se k životním situacím.

147:4.9 (1651.3) 6. Duchovní úroveň. A nakonec, ale ze všech nejdůležitějších, dosáhneme úroveň duchovního vnímání a duchovního výkladu, nutící nás uznat v tomto pravidle života božský příkaz chovat se ke všem lidem v souladu s našimi představami o tom, jak by se k nim choval Bůh. A to je vesmírný ideál lidských vztahů. A takový je váš postoj ke všem podobným problémům, když vaší nejvyšší touhou je neustále vykonávat vůli Otce. Proto bych chtěl, abyste se chovali ke všem lidem tak, jak víte, že bych se k nim v podobných situacích choval já.“

147:4.10 (1651.4) Nic z toho, co Ježíš řekl do této doby, neohromilo apoštoly víc než tato slova. Pokračovali v diskuzi o Ježíšových slovech ještě dlouho po jeho odchodu na lůžko. Ačkoliv Natanael se jen pomalu vzpamatovával ze svého zklamání, že Ježíš nesprávně pochopil podstatu jeho otázky, ostatní apoštolové byli více než vděční svému filozofickému druhovi za jeho odvahu položit takovou intelektuálně provokující otázku.

5. Návštěva farizeje Šimona

147:5.1 (1651.5) Přestože Šimon nebyl členem židovské Vysoké rady, byl vlivným jeruzalémským farizejem. Váhavě věřil v evangelium, ale bez ohledu na to, že může být za to vystaven těžké kritice, odvážil se pozvat Ježíše a jeho blízké druhy—Petra, Jakuba a Jana—do svého domu na společnou večeři. Šimon již delší dobu sledoval Ježíšovu činnost a velice na něho zapůsobilo jeho učení a ještě více jeho osobnost.

147:5.2 (1651.6) Bohatí farizejové se velmi věnovali dobročinnosti a nevyhýbali se publicitě své lidumilnosti. Někdy dokonce troubili na trubku, když se chystali podarovat nějakého žebráka. Tito farizejové měli ve zvyku, že když pořádali hostinu pro významné hosty, nechali dveře otevřené, aby i pouliční žebráci mohli vejít dovnitř a stát podél stěn jídelny za křesly stolovníků připraveni zmocnit se kousků jídla, které jim hodující házeli.

147:5.3 (1651.7) V tomto případě přišla s ostatními do Šimonova domu žena pochybné pověsti, která jen nedávno uvěřila v radostné zprávy evangelia království. Tato žena byla velmi dobře známá po celém Jerusalemu jako bývalá majitelka jednoho z takzvaných prvotřídních nevěstinců, nacházejícího se těsně u chrámového dvora jinověrců. Po přijetí Ježíšova učení zavřela svůj hanebný obchod a ovlivnila většinu žen ze svého okruhu přijmout evangelium a změnit svůj způsob života; přesto však i nadále farizejové na ni pohlíželi s velkým opovržením a byla přinucena chodit s rozpuštěnými vlasy jako znak nevěstky. Tato bezejmenná žena přinesla sebou velkou nádobu s parfémovaným omývacím olejem. Stála za Ježíšem a když se při jídle v křesle opřel, aby si odpočinul, začala potírat jeho nohy a současně také smáčela jeho nohy svými slzami vděčnosti, utírajíc je svými vlasy. A když skončila s pomazáním, stále plakala a líbala jeho nohy.

147:5.4 (1652.1) Když to všechno Šimon viděl, řekl si: „Jestli by tento člověk byl prorokem, poznal by, co za ženu se ho dotýká; věděl by, že ona je obecně známá hříšnice. A Ježíš, znajíc, co probíhá myslí Šimona, promluvil: „Šimone, chtěl bych ti něco říci.“ Šimon odpověděl: „Učiteli, řekni to.“ Ježíš potom řekl:

„Jeden bohatý lichvář měl dva dlužníky. Jeden mu dlužil pět set denárů a druhý padesát. A protože oba neměli čím splatit, on jim oběma dluh odpustil. Který z nich, Šimone, by ho měl milovat nejvíce? Šimon odpověděl: „Myslím, že ten, kterému odpustil nejvíce.“ A Ježíš řekl: „Usoudil jsi správně“ a ukazujíc prstem na ženu, pokračoval: „Šimone, podívej se dobře na tuto ženu. Já jsem přišel do tvého domu jako pozvaný host a přesto jsi mně nedal vodu, abych si umyl nohy. Tato vděčná žena omyla mé nohy slzami a utřela je svými vlasy. Ty jsi mne nepolíbil na znak přátelského přivítání, ale tato žena, od chvíle kdy sem přišla, nepřestala líbat mé nohy. Ty jsi nepomazal olejem mé vlasy, ale ona pomazala mé nohy vzácným roztokem. A jaký význam toto všechno má? Jenom to, že mnoho jejích hříchů bylo odpuštěno a to ji přivedlo k velké lásce. Ale těm, kterým je odpuštěno málo, někdy milují málo.“ A otočil se k ženě, vzal ji za ruku, pozvedl ji na nohy a řekl: „Ty skutečně lituješ svých hříchů a ty jsou odpuštěny. Nenechej se odradit bezohledným a bezcitným přístupem lidí; jdi dál životem v radosti a svobodě království nebeského.“

147:5,5 (1651.9) Když Šimon a jeho přátelé, kteří s ním seděli u stolu, uslyšeli tato slova, byli ohromeni a začali si mezi sebou šeptat: „Co je to za člověka, který se odvažuje odpouštět hříchy?“ A když je Ježíš slyšel takto šeptat, obrátil se k ženě se slovy: „Ženo, odejdi v pokoji; víra tvá tě spasila.“

147:5,6 (1651.10) Když Ježíš vstal se svými přáteli, aby odešli, obrátil se na Šimona a řekl: „Šimone, já vím co se děje v tvé duši, jak bojuješ mezi vírou a pochybnostmi, jak jsi zmítán strachem a sužován pýchou; ale já se za tebe modlím, abys ses poddal světlu a mohl prožít ve svém postavení v životě takové úžasné

proměny mysli a ducha, které se mohou rovnat obrovským změnám, již uskutečněných evangeliem království v srdci tvého nezvaného a nevítaného hosta. A prohlašuji vám všem, že Otec má otevřené dveře nebeského království pro všechny, kteří mají víru vstoupit a žádný člověk či skupina lidí nemohou tyto dveře zavřít ani před nejprostější duší, nebo domnělým notorickým hříšníkem na zemi, jestliže upřímně chtějí vstoupit.“ A Ježíš, společně s Petrem, Jakubem a Janem, opustili dům jejich hostitele a šli se připojit k ostatním apoštolům v táboře v zahradě Getsemane.

147:5.7 (1653.1) V ten stejný večer Ježíš pronesl apoštolům nezapomenutelný projev, týkající se relativní hodnoty vztahu k Bohu a progresu ve věčném vzestupu k Ráji. Ježíš řekl: „Děti moje, jestliže existuje skutečné a živé spojení mezi dítětem a Otcem, dítě bude s určitostí postupně směřovat k ideálům Otce. Pravdou je, že dítě může zpočátku postupovat pomalu, ale progres je přesto jistý. Není důležitá rychlost vašeho progresu, ale spíše jeho jistota. Vaše konkrétní dosažení není tak důležité, jako fakt směru vašeho postupu k Bohu. To, čím se stáváte den za dnem, je nekonečně důležitější než to, co jste dnes.

147:5.8 (1653.2) Tato proměněná žena, kterou někteří z vás dnes viděli v domě Šimona, žije v tuto chvíli na mnohem nižší úrovni než Šimon a jeho významní přátelé. Ale zatímco tito farizejové se zabývají chybným progresem, založeným na iluzi překročení klamných kruhů, sestávajících se z nesmyslných rituálních obřadů, tato žena se v tiché opravdovosti vydala na dlouhou a rušnou cestu hledání Boha a její pouť k nebi není zablokována duchovní pýchou a morálním sebeuspokojením. Z pohledu lidí, ona je mnohem dále od Boha než Šimon, ale její duše je v

progresivním pohybu; je na cestě směrem k věčnému cíli. V této ženě jsou přítomny nesmírné duchovní možnosti, které se mohou projevit v budoucnu. Někteří z vás se možná nacházejí daleko od skutečných úrovní duše a ducha, ale každý den děláte skrze otevřenou víru pokroky na živé cestě, vedoucí k Bohu. V každém z vás jsou obrovské možnosti pro budoucnost. Je mnohem lepší mít malou, ale živoucí a rostoucí víru, než mít velký intelekt s jeho mrtvými zásobami světských moudrostí a duchovní nevíry.“

147:5.9 (1653.3) Ale Ježíš důrazně varoval své apoštoly před pošetilostí Božího dítěte, zneužívajícího lásku Boha. Řekl jasně, že nebeský Otec není nevšímavým, nedbalým či pošetile shovívavým rodičem, který je vždy připraven prominout hřích a odpustit nedbalost. Upozornil své posluchače na to, aby si chybně nevysvětlovali jeho příklad syna a otce tak, že Bůh je něco jako rozmazlující a nerozumný pozemský rodič, který záměrně skrývá morální prohřešky svých nerozvážných dětí a který tímto rozhodně a přímo přispívá k přečinům a brzkému mravnímu úpadku svých vlastních potomků. Ježíš řekl: „Můj Otec nepřehlíží shovívavě ty činy a jednání svých dětí, které jsou sebezničující a sebevražedné pro veškerý morální růst a duchovní progres. V očích Boha jsou taková hříšná jednání opovržením hodná.“

147:5.10 (1653.4) Ježíš se účastnil mnoha dalších polooficiálních setkáních a hostin u důležitých i prostých, bohatých i chudých lidí Jerusalema předtím, než odešel se svými apoštoly do Kafarnaumu. A mnoho z nich skutečně uvěřilo v evangelium království a bylo následně pokřtěno Abnérem a jeho druhy,

kterí zůstali v Jerusalemu a jeho okolí pracovat v zájmu království.

6. Návrat do Kafarnaumu

^{147:6.1 (1653.5)} Ke konci dubna se Ježíš a dvanáct apoštolů vydali ze svého hlavního stanoviště v Betsaidě u Jerusalema na cestu zpět do Kafarnaumu přes Jericho a údolí Jordánu.

^{147:6.2 (1654.1)} Veleknězi a náboženští vůdcové židů měli mnoho tajných zasedání za účelem rozhodnutí, co udělat s Ježíšem. Oni všichni souhlasili s tím, že něco se udělat musí, aby se zakázala jeho učení, ale nemohli se shodnout na tom, jak to udělat. Doufali, že správní orgány se ho zbaví tak, jak to Herodes udělal s Janem, ale zjistili, že Ježíš pracuje takovým způsobem, že jeho učení římské vládní úředníky příliš neznepokojovalo. Proto, na zasedání den před Ježíšovým odchodem do Kafarnaumu, bylo rozhodnuto, že bude zatčen na základě náboženského obvinění a souzen Vysokou radou. Z toho důvodu bylo pověřeno šest tajných špehů sledováním Ježíše, aby zaznamenávali jeho slova a činy a když shromáždí dostatek důkazů o porušování zákona a rouhání, vrátí se do Jerusalema se svým hlášením. Těchto šest židů dohonilo apoštolskou skupinu o zhruba třiceti lidech u Jericha a pod záminkou stát se učedníky, připojilo se k Ježíšově rodině stoupenců a zůstalo s nimi až do začátku druhého poutního kázání v Galileji. Hned potom tři z nich se vrátili do Jerusalema, aby předložili své hlášení veleknězům a Vysoké radě.

^{147:6.3 (1654.2)} Petr měl kázání před shromážděným davem u brodu přes Jordán a následujícího dne ráno se vydali podél řeky na

sever směrem k Amathu. Měli v úmyslu pokračovat přímo do Kafarnaumu, ale shromáždilo se tam tolik lidí, že tam zůstali tři dny, během kterých kázali, učili a křtili. Domů se vydali až časně ráno v sobotu, prvního květnového dne. Jerusalemscí špehové si teď byli jisti prvním obviněním proti Ježíšovi—porušením soboty—protože si dovolil vydat se na cestu v sobotní den. Ale čekalo je velké zklamání, protože krátce před odchodem si Ježíš zavolal k sobě Ondřeje a přede všemi mu nařídil ujít jenom necelých tisíc metrů, což byla židovským zákonem povolená cestovní vzdálenost v sobotu.

147:6.4 (1654.3) Ale špehové nemuseli čekat dlouho na další příležitost obvinít Ježíše a jeho druhy z porušení soboty. Když skupina procházela po úzké cestě kolem vlnící se pšenice, která byla již téměř zralá a byla po obou stranách na dosah, někteří apoštolové, protože byli hladoví, utrhli zralé obilí a snědli ho. Na tom nebylo nic neobvyklého, protože bylo zvykem, že pocestní si takto pomohli k troše obilí a proto takové jednání nebylo považováno za přestupek. Ale špiclové toho využili jako záminku pro napadení Ježíše. Když viděli, jak Ondřej tře zrní ve svých dlaních, přišli k němu a řekli: „Ty nevíš, že je nezákonné v sobotu trhat a mlátit obilí?“ A Ondřej odpověděl: „Ale my máme hlad a třeme jenom pro naši vlastní potřebu; a odkdy je hříchem jíst obilí v sobotu?“ Ale farizejové odpověděli: „Neděláš nic špatného, když jíš obilí, ale porušuješ zákon tím, že trháš obilí a třeš ho ve svých dlaních; tvůj Učitel by jistě nesouhlasil s takovým jednáním.“ Ondřej potom řekl: „Ale, jestliže není prohřeškem jíst obilí, pak zajisté tření mezi svými dlaněmi neznamená více práce, než žvýkání zrna, což vy dovolujete; tak proč slovíčkaříte o takových maličkostech?“ Když jim Ondřej naznačil, že slovíčkaří,

pobouřilo je to a spěchali vyjádřit svůj protest Ježíšovi, který při chůzi mluvil s Matoušem: „Pohled’, Učiteli, tvoji apoštolové dělají něco, co je v sobotu nezákonné; trhají, třou a jí obilí. My věříme, že jim přikážeš toho nechat.“ A potom Ježíš udavačům řekl: „Vy jste opravdu zaníceni pro zákon a dobře si pamatujete, že sobota je sváteční den; ale nikdy jste nečetli ve Spisech o tom, jak jednou, když David měl hlad, on a jeho družina vstoupili do chrámu Božího a David jedl posvěcený chléb, ačkoliv zákon toto každému zakazoval, kromě kněží? A David dal tento chléb i těm, kteří byli s ním. A nečetli jste v našem zákoně, že je zákonné dělat mnoho potřebných věcí v sobotu? A neuvidím, než den skončí, vás jíst to, co jste si přinesli pro svoji potřebu na tento den? Moji dobří lidé, děláte dobře, že svítíte sobotu, ale udělali byste lépe, kdybyste chránili zdraví a blaho svých bližních. Já tvrdím, že sobota byla udělána pro člověka a ne člověk pro sobotu. A jestli jste tady s námi pro to, abyste dávali pozor na má slova, pak otevřeně prohlašuji, že Syn Člověka je hospodinem i v sobotu.“

147:6.5 (1655.1) Farizejové byli ohromeni a překvapeni jeho rozvážnými a moudrými slovy. Po zbytek dne se drželi stranou a neodvážili se položit další otázky.

147:6.6 (1655.2) Ježíšův nesouhlas s židovskými tradicemi a otrockými rituály byl vždy pozitivní. Spočíval v tom, co on dělal a co tvrdil. Učitel neztrácel čas v negativních narčeních. Učil, že ti, kdo znají Boha, se mohou těšit svobody žití bez klamání sama sebe oprávněním hřešit. Ježíš apoštolům řekl: „Lidé, jestli jste osvíceni pravdou a opravdu víte co děláte, jste blaženi; ale jestliže neznáte božskou cestu, jste nešťastní a tím už porušujete zákon.“

7. Zpět v Kafarnaumu

^{147:7.1 (1655.3)} Bylo kolem pondělního poledne, 3. května, když Ježíš a dvanáct apoštolů připluli do Betsaidy na lodi z Taricheji. Lodi připluli proto, aby unikli těm, kteří cestovali společně s nimi. Ale následujícího dne ostatní lidé, včetně špehů z Jerusalema, Ježíše opět našli.

^{147:7.2 (1655.4)} V úterý, kdy Ježíš řídil jeden z obvyklých večerů otázek a odpovědí, vůdce šesti špehů mu řekl: „Já jsem dnes mluvil s jedním z Janových apoštolů, který je i teď tady přítomen tvé výuce a nerozumíme tomu, proč nikdy nepřikážeš svým apoštolům, aby se postili a modlili, jak se postíme my farizejové a jak Jan nařizoval svým stoupencům.“ A Ježíš, odkazující se na výrok Jana, tomuto tázajícímu odpověděl: „Postí se přátelé budoucího novomanžela, když je s nimi ženich? Dokud je ženich s nimi, sotva se mohou postit. Ale když je ženich od nich odveden, tak ženichovin přátelé se nepochybně postí a budou se modlit. Modlení je přirozené dětem světla, ale postění není součástí evangelia království nebeského. Připomínám, že moudrý krejčí nepřišije kousek nové a nesražené látky ke starým šatům, protože když se namočí, srazí se a udělá nepěkné rozštěpení. A ani se nevlévá nové víno do starých vínových měchů, protože staré měchy prasknou, víno se vylije a měchy budou zničeny. Moudrý člověk dává nové víno do nových vínových měchů. Proto moji učedníci jednají moudře, když nepřenášejí příliš mnoho ze starého řádu do nového učení evangelia království. Ti, kteří ztratili svého učitele, se mohou po určitou dobu postit. Postění může být vhodnou součástí Mojžíšova zákona, ale v přicházejícím království synové Boží poznají svobodu beze strachu a radost v božském duchu.“ A když uslyšeli tato slova,

Janovi učedníci byli utěšeni, zatímco farizejové byli ještě více zmateni.

147:7.3 (1656.1) Potom Ježíš pokračoval tím, že varoval své posluchače před představou o tom, že všechno staré učení by mělo být nahrazeno novými doktrínami. Ježíš řekl: „To, co je staré a pravdivé, musí zůstat. Podobně, to, co je nové, ale je nesprávné, musí být zavrženo. Ale, to, co je nové a pravdivé, mějte víru a odvahu to přijmout. Pamatujte, že je napsáno: „Neopouštěj starého přítele, poněvadž nového s ním neporovnáš. S novým vínem je to jak s novým přítelem; když zestárne, budeš ho pít s potěšením.“

8. Svátek duchovní dobroty

147:8.1 (1656.2) Té noci, dlouho po odchodu běžných posluchačů, pokračoval Ježíš v učení svých apoštolů. Tuto neobyčejnou výuku začal citátem proroka Izajáše:

147:8.2 (1656.3) „Proč jste se postili? Z jakého důvodu sužujete vaše duše, když ustavičně nacházíte radost v trápení a máte požitek v nespravedlnosti? Hled'te, vy se postíte kvůli sporu a hádce, abyste udeřili zlobnou rukou. Ale dokud se budete takto postit, váš hlas nebude na nebi slyšet“.

147:8.3 (1656.4) „Je toto půst, který jsem já zvolil? Uvažujte, přeji si vidět, jak člověk sužuje svoji duši? Uvažujte, chci, aby člověk sklonil svoji hlavu jako třtina, aby byl ponořen do smutku? Máte odvahu toto nazývat půstem a přijatelným jednáním v očích Hospodina? Není toto ten půst, který bych si měl vybrat: sňat okovy zla, rozvázat pouta těžkým břemenům, osvobodit utlačované a zlomit každé jařmo? Není půst v tom, abych se o

svůj chléb rozdělil s hladovými a pozval do svého domu bezdomovce a chudé? A když vidím nahé, dám jim oblečení.

147:8.4 (1656.5) A potom se vaše světlo rozjasní jako ranní úsvit a vaše zdraví se rychle upevní. Vaše čestnost půjde před vámi a sláva Hospodina bude vaše zadní stráž. Potom se obrátíte na Hospodina a on odpoví; vy zavoláte a on řekne—Já jsem tady. A to všechno on udělá, jestli se zdržíte utlačování, odsuzování a marnivosti. Otec si raději přeje vidět, abyste soucítili s hladovými a pomáhali trpícím duším; a potom vaše světlo bude zářit ve tmě a i vaše temnota bude jako poledne. Potom vás Hospodin povede nepřetržitě, uspokojujíc vaši duši a obnovujíc vaši sílu. A budete jako zalitá zahrada, jako pramen, který nevysychá. A ti, kteří to tak dělají, vrátí ztracenou slávu; oni vybudují základy pro mnoho generací; budou nazýváni obnoviteli pobořených zdí, restaurátory bezpečných cest pro život.“

147:8.5 (1656.6) A pak, dlouho do noci, Ježíš vysvětloval svým apoštolům pravdu o tom, že to je víra, která jim zajistí bezpečnost v království současném i budoucím a ne duševní strádání či tělesný půst. Nabádal apoštoly, aby přinejmenším žili podle zásad starých proroků a vyjádřil naději, že ve svém rozvoji se dostanou mnohem dál za ideály Izajáše a proroků minulosti. Jeho poslední slova té noci byla: „Vyrůstujte ve ctnosti pomocí živé víry, která obsahuje fakt, že jste synové Boží a současně vidíte v každém člověku bratra.“

147:8.6 (1656.7) Bylo po druhé hodině ráno, když Ježíš přestal mluvit a všichni odešli spát.

Kapitola 148

Příprava evangelistů v Betsaidě

148:0.1 (1657.1) V OBDOBÍ od 3. května do 3. října roku 28 n.l. pobývali Ježíš a apoštolská skupina v domě Zebedea v Betsaidě. V průběhu těchto pěti měsíců období sucha byl na břehu moře nedaleko od Zebedeova domu udržován obrovský tábor, který byl pak ještě zvětšen, aby poskytl ubytování rostoucímu davu přívrženců Ježíše. Tento přímořský tábor, ve kterém bydlela neustále se měnící populace hledačů pravdy, uchazečů o vyléčení a nadšených zvědavců, poskytoval přístřeší lidem v počtu od pěti set do patnácti set. Nad tímto stanovým městem měl všeobecný dohled David Zebedeus, jemuž pomáhala dvojčata Alfeusova. Tábor byl vzorem pořádku a čistoty, stejně jako všeobecného řízení a organizace. Nemocní s různými nemocemi byli odděleni a byli pod dohledem věřícího lékaře, Syřana jménem Elman.

148:0.2 (1657.2) Během této doby chodili apoštolové alespoň jeden den v týdnu rybařit a svůj úlovek prodávali Davidovi pro spotřebu v přímořském táboře. Takto vydělané peníze byly vloženy do apoštolské společné pokladny. Apoštolové měli dovoleno strávit jeden týden v měsíci se svými rodinami, nebo přáteli.

148:0.3 (1657.3) Zatímco Ondřej pokračoval ve všeobecném řízení apoštolských aktivit, Petr se plně věnoval výuce evangelistů. Všichni apoštolové se každé ráno podíleli na učení skupiny evangelistů a odpoledne jak učitelé, tak i žáci, učili shromážděný lid. Po večeři, pětkrát týdně, pořádali apoštolové pro evangelisty večery otázek. Jednou za týden předsedal této

hodině otázek Ježíš a odpovídal na nezodpovězené otázky z předchozích sezení.

148:0.4 (1657.4) Za pět měsíců prošlo tímto táborem několik tisíc lidí. Často sem přicházeli zvědaví lidé ze všech částí římského impéria a ze zemí východně od Eufratu. Pro Učitele to bylo nejdelší období soustředěného a dobře organizovaného učení. Ježíšova nejbližší rodina strávila v té době většinu času buď v Nazaretu, nebo v Káně.

148:0.5 (1657.5) Na rozdíl od apoštolské rodiny, tento tábor nebyl veden jako komunita se společnými zájmy. David Zebedeus řídil toto velké stanové město jako soběstačný podnik, přestože ani jedinému člověku nebylo odepřeno přijetí. Tento stále se měnící tábor byl nepostradatelnou částí Petrovy školy pro přípravu evangelistů.

1. Nová škola proroků

148:1.1 (1657.6) Petr, Jakub a Ondřej vytvořili komisi, ustanovenou Ježíšem za účelem přijímání žadatelů do školy evangelistů. V této nové škole proroků byly zastoupeny všechny rasy a národnosti římského světa a Východu a to až z Indie. Tato škola měla vyučovací část a praktickou část. Co se studenti naučili během dopoledne, to učili shromážděné lidi na břehu moře během odpoledne. Po večeři neformálně debatovali o ranním učení a odpoledním vyučování.

148:1.2 (1658.1) Každý z apoštolských učitelů učil evangelium království ze svého vlastního pohledu. Nesnažili se učit stejně; neexistovaly tam žádné jednotné či dogmatické formulace teologických doktrín. Přestože všichni učili stejnou pravdu,

každý apoštol vyjadřoval svůj vlastní osobní výklad Učitelova učení. A Ježíš podporoval toto vyjadřování rozdílné osobní zkušenosti ve věcech království a přesvědčivě sladil a koordinoval toto velké množství odlišných názorů na evangelium při jeho týdenních hodinách otázek. Přes tento velký stupeň osobní svobody ve věcech učení se zdálo, že Šimon Petr dominoval teologii školy evangelistů. Po Petrovi to byl Jakub Zebedeus, kteří měli největší osobní vliv.

^{148:1.3 (1658.2)} Více než sto evangelistů, připravovaných během těchto pěti měsíců na břehu moře, představovalo skupinu, ze které (s výjimkou Abnéra a apoštolů Jana) bylo později vybráno sedmdesát učitelů a kazatelů evangelia. Škola evangelistů neměla nic společného s činnostmi dvanácti apoštolů.

^{148:1.4 (1658.3)} Tito evangelisté, přestože učili a kázali evangelium, nekřtili věřící až do pozdější doby, kdy byli vysvěceni a zplnomocněni Ježíšem jako sedmdesát poslů království. Pouze sedm z velkého počtu vyléčených na tomto místě po západu slunce bylo mezi těmito studenty evangelia. Syn aristokrata z Kafarnaumu byl jedním z těch, kdo prošel touto přípravou pro službu evangelia v Petrově škole.

2. Nemocnice v Betsaidě

^{148:2.1 (1658.4)} V souvislosti s tímto přímořským táborem, syrský lékař Elman řídil a organizoval čtyři měsíce, za pomoci sboru dvaceti pěti mladých žen a dvanácti mužů, to, co by se mohlo považovat za první nemocnici království. V této ošetrovně, umístěné jižně nedaleko od hlavního stanového města, léčili nemocné podle všech známých materiálních postupů a také

pomocí duchovních metod, spočívajících v modlení a upevňování víry. Ježíš navštěvoval nemocné v tomto táboře nejméně třikrát týdně a osobně se setkal s každým trpícím. Pokud je nám známo, žádný takzvaný zázrak nadpřirozeného vyléčení nebyl vykonán mezi tisícem trpících a churavých lidí, kteří odešli z této ošetrovny v lepším zdravotním stavu, nebo vyléčení. Nicméně, velká většina těchto uzdravených osob nepřestala tvrdit, že je vyléčil Ježíš.

148:2.2 (1658.5) Mnoho případů vyléčení, provedených Ježíšem ve spojení s jeho péčí o pacienty Elmana, skutečně připomínají zázraky, ale nám bylo sděleno, že to byly pouze takové proměny mysli a ducha, které mohou nastat u lidí plných naděje a víry, nacházejících se pod vlivem silné, pozitivní a blahodárné osobnosti, jejíž péče zahání strach a ničí úzkost.

148:2.3 (1658.6) Elman a jeho pomocníci se snažili učit tyto nemocné pravdu o „posedlosti zlými duchy“, ale setkali se s malým úspěchem. Víra v to, že fyzické onemocnění a psychická porucha mohou být zapříčiněny takzvanými nečistými duchy, pobývajícími v mysli či těle postiženého člověka, byla prakticky univerzální.

148:2.4 (1659.1) Ve všech svých kontaktech s nemocnými a trpícími, když došlo na způsob léčení, nebo zjištění neznámých příčin nemoci, Ježíš nezanedbával pokyny svého Rajského bratra Immanuela, které mu dal před zahájením inkarnace na Urantii. Nicméně, ti, kteří pomáhali nemocným získali mnoho užitečného pozorováním způsobu jednání Ježíše, kterým inspiroval víru a odvalu nemocných a trpících.

148:2.5 (1659.2) Tábor byl zrušen krátce před příchodem období chladna, kdy tam přicházelo již velmi málo lidí.

3. Dílo Otce

148:3.1 (1659.3) V průběhu celého tohoto období Ježíš vystoupil veřejně v táboře asi desetkrát a v synagoze v Kafarnaumu promluvil pouze jednou a to předposlední sobotu před jejich odchodem s nově vyškolenými evangelisty na jejich druhé putovní kázání po Galileji.

148:3.2 (1659.4) Od svého křtu nestrávil Ježíš tolik času o samotě jako během tohoto období výuky evangelistů v táboře u Betsaidy. Kdykoliv se ho některý z apoštolů zeptal, proč je tak často nepřítomen, měl pokaždé stejnou odpověď, že „konal dílo Otce.“

148:3.3 (1659.5) Během těchto období nepřítomnosti byl Ježíš doprovázen jenom dvěma apoštoly. Dočasně zbavil Petra, Jakuba a Jana povinnosti být jeho osobními společníky, aby se mohli také podílet na výuce budoucích evangelistů, kterých bylo více než sto. Když chtěl Učitel odejít do hor konat dílo Otce, vzal si s sebou dva volné apoštoly. Tak měl každý z dvanácti apoštolů možnost blízkého a důvěrného styku s Ježíšem.

148:3.4 (1659.6) Ačkoliv to nebylo odhaleno pro tuto knihu, my se domníváme, že v průběhu těchto četných období o samotě v horách byl Učitel v přímém a aktivním spojení se svými hlavními správci vesmírných záležitostí. Přibližně od doby svého křtu tento převtělený Vládce našeho vesmíru se vzrůstající měrou a vědomě aktivně podílel na řízení některých

sektorů správy vesmíru. A my jsme vždy zastávali názor, že v tyto týdny snížené aktivity v pozemských záležitostech byl nějakým způsobem, neodhaleným jeho bezprostředním společníkům, zapojen do řízení těch vysokých duchovních bytostí, které odpovídaly za chod rozsáhlého vesmíru a že Ježíš-člověk se rozhodl nazývat takové jeho aktivity „konáním díla Otce.“

^{148:3.5 (1659.7)} Mnohokrát, když byl Ježíš o samotě dlouhé hodiny, ale když dva z jeho apoštolů byli nablízku, viděli rychlé a mnohotvárné změny v jeho tváři, ačkoliv neslyšeli žádná slova. Ani neviděli žádný viditelný projev nebeských bytostí, které mohly s jejich Učitelem komunikovat, takové, jako někteří z nich uviděli v pozdějších případech.

4. Zlo, hřích a špatnost

^{148:4.1 (1659.8)} Ježíš měl ve zvyku pořádat dva večery v týdně speciální rozhovory s jednotlivci, kteří s ním chtěli mluvit. Tyto rozhovory se konaly v odlehlém a krytém koutu Zebedeovy zahrady. Při jednom z takových večerních hovorů v soukromí položil Tomáš Ježíšovi tuto otázku: „Proč se lidé musí narodit v duchu, aby mohli vstoupit do království? Je znovuzrození nutné pro to, aby se uniklo vlivu zla? Učiteli, co je to zlo?“ Když Učitel uslyšel tyto otázky, Tomášovi odpověděl:

^{148:4.2 (1660.1)} „Nedělej chybu v tom, že zaměňuješ zlo se lstivostí, přesněji se špatností. Ten, koho vy nazýváte zlým, je synem sebelásky, vysokým správcem, který šel vědomě do promyšlené vzpoury proti vládě mého Otce a jeho věrných Synů. Ale já jsem již porazil tyto hříšné rebely. Vyjasni si ve

své mysli tyto rozdílné postoje k Otci a jeho vesmíru. Nikdy nezapomeň na tyto zákony vztahu k vůli Otce.

148:4.3 (1660.2) Zlo je nevědomé, nebo nezamýšlené porušení božského zákona, vůle Otce. Zlo je také měřítkem nedokonalosti podrobení se vůli Otce.

148:4.4 (1660.3) Hřích je vědomé, úmyslné a promyšlené porušení božského zákona, vůle Otce. Hřích je měřítkem neochoty být božsky veden a duchovně řízen.

148:4.5 (1660.4) Špatnost je záměrné, odhodlané a trvalé porušování božského zákona, vůle Otce. Špatnost je měřítkem nepřetržitého odmítání Otcova láskyplného plánu věčného života osobnosti a milosrdné péče Syna, cílem které je spasení.

148:4.6 (1660.5) Ve své přirozenosti je smrtelný člověk, před znovuzrozením v duchu, vystaven vrozeným zlotvorným tendencím, ale takové přirozené nedokonalosti chování nejsou ani hříchem, ani špatností. Smrtelný člověk jenom začíná svůj dlouhý vzestup k dokonalosti Otce v Ráji. Být nedokonalým, nebo mít nedostatečné vrozené vlastnosti, neznamená být hříšným. Člověk je opravdu vystaven zlu, ale není v žádném případě dítětem špatnosti, pokud si vědomě a uváženě nevybral cesty hříchu a nemravný život. Zlo je vrozené v přírodním řádu tohoto světa, ale hřích je vědomým postojem vzbouřence, který byl přinesen na tento svět těmi, kteří spadli z duchovního světla do hluboké temnoty.

148:4.7 (1660.6) Ty jsi, Tomáši, zmaten doktrínami Řeků a omyly Peršanů. Ty nerozumíš souvislostem mezi zlem a hříchem, protože si myslíš, že lidstvo začínalo na zemi s dokonalým

Adamem a skrze jeho hřích rychle degenerovalo na současný žalostný stav. Ale, proč odmítáš přijmout smysl příběhu, který vypráví o tom, jak Kain, syn Adama, odešel do země Noda a tam si našel ženu? A proč odmítáš vysvětlit smysl příběhu, který hovoří o synech Božích, beroucích si za ženy dcery lidské?

148:4.8 (1660.7) Lidé jsou opravdu svojí podstatou zlovolnými, ale nejsou nutně hříšnými. Nové narození—křest duchem—je nezbytný pro osvobození se od zla a nutný pro vstup do království nebeského, ale nic z toho neubírá na faktu, že člověk je synem Božím. Ani tato vrozená přítomnost potenciálního zla neznamena, že člověk je jakýmsi záhadným způsobem oddělen od nebeského Otce a proto, jako cizí, neznámé či nevlastní dítě musí nějakým způsobem usilovat o legální adoptaci Otcem. Všechny takové představy se rodí, za prvé, z tvého nepochopení Otce a za druhé, z tvé neznalosti původu, podstaty a účelu člověka.

148:4.9 (1660.8) Řekové a jiní tě učili, že člověk sestupuje trvale s výšin božské dokonalosti do zapomnění, nebo zničení; já jsem přišel ukázat, že člověk, vstupem do království, stoupá zaručeně a nepochybně k Bohu a božské dokonalosti. Každá bytost, která jakýmkoliv způsobem nedosahuje božských a duchovních ideálů vůle věčného Otce, nese potenciální zlo, ale takové bytosti nejsou v žádném případě hříšné a tím méně špatné.

148:4.10 (1661.1) Tomáši, nečetl jsi to místo ve Spisech, kde se píše: „Jste děti Hospodina vašeho Boha“. „Já budu jeho Otcem a on bude mým synem.“ „Já jsem si ho vybral za syna—a já budu jeho Otcem.“ „Přived’ mé syny zdaleka a mé dcery ze všech

konců země; všechny, kteří nesou mé jméno, protože jsem je stvořil pro svoji slávu.“ „Vy jste synové živého Boha.“ Ti, v nichž je Boží duch, jsou opravdu syny Božími.“ Tak, jak je v pozemském dítěti materiální část lidského otce, tak je v každém věřícím synu království duchovní část nebeského Otce.“

^{148:4.11 (1661.2)} To všechno a mnohem víc řekl Ježíš Tomášovi a apoštol toho hodně pochopil, ale Ježíš ho nabádal, aby „o těchto věcech nemluvil s nikým, dokud se nevrátí k Otci.“ A Tomáš se o tomto rozhovoru zmínil až po odchodu Učitele z tohoto světa.

5. Smysl strádání

^{148:5.1 (1661.3)} Při dalším z těchto osobních zahradních rozhovorů se Natanael Ježíše zeptal: „Učiteli, i když začínám rozumět tomu, proč odmítáš léčit všechny bez rozdílu, stále však nerozumím, proč milující nebeský Otec dovolí, aby tolik jeho pozemských dětí tak moc trpělo kvůli takovému velkému množství nemocí.“ Učitel Natanaelovi odpověděl takto:

^{148:5.2 (1661.4)} „Natanaeli, ty a mnoho dalších jste takto zmateni, protože nerozumíte tomu, jak přírodní řád tohoto světa byl tolikrát narušen hříšnými avanturami některých rebelujících zrádců vůle Otce. A já jsem přišel, abych začal uvádět tyto věci do pořádku. Ale bude zapotřebí mnoha epoch pro vrácení této části vesmíru do původního stavu a tím osvobodit lidské děti od tíživého břemene hříchu a vzpoury. Přítomnost zla je již sama dostatečnou zkouškou pro vzestup člověka—hřích není nezbytný pro věčný život.

148:5.3 (1661.5) Ale, můj synu, měl bys vědět, že Otec nepostihuje své děti strádáním záměrně. Člověk si sám sobě způsobuje zbytečné utrpení v důsledku svého trvalého odmítání jít po lepších cestách v souladu s božskou vůlí. Zlo nese v sobě potenciál bolesti, ale většina utrpení byla způsobena hříchem a špatností. Na tomto světě došlo k mnoha neobvyklým událostem a není divu, že všichni přemýšlející lidé si nedokáží vysvětlit scény utrpení a bolesti, kterými jsou svědky. Ale v jedné věci si můžeš být jistý: „Otec nesesílá utrpení jako svévolný trest za provinění. Se zlem spojené poruchy a vady jsou vrozené; tresty za hřích jsou neodvratné; ničící důsledky špatnosti jsou neúprosné. Člověk by neměl vinit Boha za ta utrpení, která jsou přirozeným důsledkem života, který si sám vybral, že bude žít; člověk by si ani neměl stěžovat na ty zkoušky, které jsou součástí života na tomto světě. Vůle Otce spočívá v tom, aby smrtelný člověk vytrvale a důsledně pracoval pro zlepšení svého postavení na zemi. Uvážlivé úsilí pomůže člověku překonat většinu jeho pozemského utrpení.

148:5.4 (1662.1) Natanaeli, je naším posláním pomoci lidem vyřešit jejich duchovní problémy a tím podnítit jejich mysl, aby byly lépe připraveny a inspirovány pustit se do řešení jejich četných materiálních problémů. Já vím, že čtení Spisů v tobě vyvolalo zmatek. Příliš často tam převládá tendence připisovat Bohu odpovědnost za všechno, co nevědomý člověk nedokáže pochopit. Otec není osobně odpovědný za všechno to, co ty nemůžeš obsáhnout. Nepochybuj o lásce Otce jen proto, že některý jeho ustanovující spravedlivý a moudrý zákon ti přinese utrpení, protože jsi nevině či úmyslně porušil toto božské pravidlo.

^{148:5.5 (1662.2)} Ale, Natanaeli, ve Spisech je hodně toho, co by tě mohlo poučit, kdybys jenom četl pozorně. Nevzpomínáš si, že je tam napsáno: „Můj synu, nepobuřuj se nad káráním Hospodina a nebud’ rozmrzelý, když ukazuje na tvé chyby, protože Hospodin napomíná ty, které miluje, tak jak otec napomíná milovaného syna.“ „Hospodin netrestá o své vůli.“ „Předtím, než přišlo mé soužení jsem zabloudil, ale teď dodržuji zákon. Soužení bylo pro mě dobré, protože jsem se mohl naučit božská pravidla.“ „Já znám tvá trápení. Věčný Bůh je tvé útočiště, trvalé objetí.“ „Hospodin je také útočištěm pro sklíčené, útulkem pro odpočinek v době potíží.“ „Hospodin mu dá sílu v bolesti; Hospodin nezapomene na nemocné.“ Tak, jak otec projevuje soucit ke svým dětem, tak Hospodin soucítí s těmi, kteří se ho bojí. On zná vaše těla; on si pamatuje, že jste prach.“ On léčí zoufalé a obvazuje jejich rány.“ „On je nadějí chudých, silou pro ty, kteří jsou vyčerpaní, útočištěm v bouři a stínem před spalujícím sluncem.“ „On dává sílu slabým a posiluje nemohoucí.“ On neulomí nalomenou třtinu a neuhasí dýmající uhlí.“ „Když budeš procházet vodami strádání, já budu s tebou a když tě řeky neštěstí zaplaví, já tě neopustím.“ „On mně poslal obvázat zdrcené, vyhlásit svobodu zajatým a utěšit všechny truchlící.“ „V utrpení je náprava, bolest nepochází z prachu.“

6. Neporozumění utrpení—rozprava o Jóbovi

^{148:6.1 (1662.3)} V ten samý večer v Betsaidě se Jan také zeptal Ježíše na to, proč tak mnoho zjevně nevinných lidí trpí tolika různými nemocemi a prožívají tolik bolesti. V odpověď na Janovy otázky, Učitel, kromě mnoho jiných věcí, řekl:

^{148:6.2 (1662.4)} „Můj synu, ty nerozumíš smyslu nepřízně osudu, nebo významu utrpení. Ty jsi nečetl mistrovské dílo semitické literatury—příběh ze Spisů o utrpení Jób? Ty si nevzpomínáš jak toto podobenství začíná vyprávěním o materiálním blahobytu sluhy Hospodina? Určitě si pamatuješ, že Jób byl oblažen dětmi, bohatstvím, vážností, postavením, zdravím a vším ostatním, čeho si ostatní lidé cení v tomto světském životě. Podle starodávného učení dětí Abrahama takový materiální blahobyt byl jednoznačným důkazem božské přízně. Ale takové materiální vlastnictví a takový světský blahobyt neznamenaají přízeň Boha. Můj nebeský Otec miluje chudé stejně jako bohaté; on nikoho neupřednostňuje.

^{148:6.3 (1663.1)} Ačkoliv porušením božského zákona dříve či později následuje sklizeň trestů, kdy lidé nakonec sklízají to, co zasadili, přesto by jsi měl vědět, že lidské utrpení není vždy trestem za předchozí Hřích. Jak Jób, tak i jeho přátelé nedokázali najít správnou odpověď na svá dilemata. A ve světle poznání, které nyní vnímáš, bys stěží připsal Satanovi či Bohu ty role, které oni hrají v tomto unikátním podobenství. I když Jób nenašel skrze své utrpení řešení pro své intelektuální problémy, nebo vyřešení svých filozofických potíží, dosáhl velkých vítězství; dokonce navzdory zhroucení svých teologických obran vystoupal do takových duchovních výšin, kde mohl upřímně říci: „Ošklivím se sám sobě“; načež mu bylo darováno spasení skrze vidění Boha. Takže, i skrze nepochopené utrpení Jób vystoupil na nadlidskou úroveň morálního chápání a duchovního vnímání. Když trpící sluha získá vidění Boha, následuje pokoj v duši, který přesahuje veškeré lidské chápání.

^{148:6.4 (1663.2)} První z Jobových přátel, Elífaz, nabádal trpícího projevit v bolestech stejnou odvahu, kterou nařizoval jiným v době jeho blahobytu. Tento chybný utěšitel řekl: „Věř svému náboženství Jóbe, pamatuj si, že trpí ti hříšní a ne ti čestní. Je nutno, abys sis zasloužil tento trest, jinak bys netrpěl. Ty dobře víš, že nikdo nemůže být čestným před Bohem. Ty víš, že nečestní nikdy nedosáhnou skutečného blahobytu. V každém případě člověku jsou předurčeny nesnáze a možná Hospodin tě kárá pouze pro tvoje dobro.“ Není divu, že chudáka Jóba příliš neutěšil takový výklad problému lidského utrpení.

^{148:6.5 (1663.3)} Ale rada jeho druhého přítele, Bildada, byla dokonce více deprimující, přestože zněla z pohledu v tu dobu přijímané teologie. Bildad řekl: „Bůh nemůže být nespravedlivý. Tvoje děti musely být hříšníky, jelikož zemřely; musíš žít v hříchu, protože jinak bys nebyl tak postižen. A jestli jsi opravdu čestný, Bůh tě určitě zbaví tvého soužení. Měl by ses poučit z historie vztahu člověka s Bohem, že Všemohoucí ničí pouze nečestné.“

^{148:6.6 (1663.4)} A jak si pamatuješ, tak Jób svému příteli na to odpověděl slovy: „Já dobře vím, že Bůh neslyší mé volání o pomoc. Jak může být Bůh spravedlivý a současně zcela přehlížet moji nevinnost? Začínám poznávat, že Všemohoucí nevyhoví žádnému mému odvolávání se k němu. Nevidíš, že Bůh toleruje útisk čestných nečestnými? A poněvadž člověk je tak chatrný, jak může doufat v pozornost všemocného Boha? Bůh mne stvořil takového jaký jsem a když se na mne obrací, jsem bezbranný. A proč mne vůbec Bůh stvořil, když jenom v tomto zuboženém stavu trpím?

^{148:6.7 (1663.5)} A kdo může odporovat názoru Jóba vzhledem k radám jeho přátel a jeho vlastním chybným představám o

Bohu? Nevidíš, že Jób toužil po lidském Bohu, že lačnil být ve spojení s božskou Bytostí, která zná smrtelný stav člověka a rozumí, že spravedliví musí často trpět bez viny v tomto prvním životě na dlouhé cestě k Ráji? Proto přišel Syn Člověka od Otce prožít takový život v těle, aby mohl utěšit všechny ty a pomoci všem těm, kteří budou muset podstoupit utrpení Jóba.

148:6.8 (1663.6) Jóbův třetí přítel, Sófar, potom pronesl ještě méně utěšující slova, když řekl: „Jsi pošetilý o sobě tvrdit, že jsi čestný, když jsi takto postižený. Ale, přiznávám, že je nemožné pochopit cesty Boha. Je možné, že ve všem tvém neštěstí je ukrytý nějaký smysl.“ A když Jób vyslechl všechny své tři přátele, obrátil se o pomoc přímo k Bohu, stěžujíc si na to, že „život člověka, zrozeného ženou, je krátký a plný strastí.“

148:6.9 (1664.1) Potom začala jeho druhá debata s přáteli. Elífaz začal být strohý, obviňující a jízlivý. Bildada pobouřilo Jóbovo pohrdání jeho přáteli. Sófar znovu důrazně zopakoval svoji trudnomyslnou radu. V té době byl Jób již znechucen svými přáteli a znovu se obrátil k Bohu a nyní se obrátil ke spravedlivému Bohu oproti Bohu nespravedlivému, ztělesněném ve filozofii svých přátel a vtisknutém i v jeho vlastním náboženském postoji. Potom se Jób začal utěšovat příštím životem, ve kterém křivdy ze smrtelného bytí mohou být spravedlivěji napraveny. Tím, že mu lidé nedokázali pomoci, dohnali Jóba k Bohu. Pak následuje velký boj v jeho srdci mezi vírou a pochybností. Nakonec, trpící začíná vidět světlo života; jeho ztrýzněná duše stoupá do nových výšin naděje a odvahy; jeho utrpení může pokračovat a dokonce mu způsobit smrt, ale jeho osvícená duše nyní volá vítězně: „Můj Zachránce žije!“

^{148:6.10 (1664.2)} Jób naprosto správně napadl doktrínu o tom, že Bůh postihuje děti, aby potrestal rodiče. Jób byl vždy připraven uznat, že Bůh je spravedlivý, ale přál si nějaké, duši uspokojující, odhalení osobního charakteru Věčného. A toto je naše mise na zemi. Trpícím smrtelníkům nebude již více odepíráno utěšení z poznání Boží lásky a pochopení milosrdenství nebeského Otce. Ačkoliv Boží slovo, pronášené při bouři, bylo ve své době velkolepým pojmem, ty však již víš, že Otec se takovým způsobem neprojevuje, ale mluví v lidském srdci klidným, tichým hlasem, říkájíc: „Toto je cesta; jdi po ní.“ Ty nechápeš, že Bůh v tobě pobývá, že on se stal tím, čím jsi ty, aby udělal tebe tím, čím je on!“

^{148:6.11 (1664.3)} Na závěr Ježíš řekl: „Ne o své vůli postihuje Nebeský Otec děti lidské. Člověk trpí, za prvé, kvůli náhodám času a nedokonalostem, jejichž příčinou je zlo nevyspělého fyzického bytí. Za druhé, člověk trpí kvůli neodvratným důsledkům hříchu—porušení zákonů života a světla. A nakonec, člověk sklízí plody své přetrvávající zlotřilé vzpoury proti spravedlivé vládě nebe na zemi. Ale lidská neštěstí nejsou osobním trestem, vynesným božím soudem. Člověk může udělat a udělá hodně pro zmírnění svých dočasných strastí. Ale jednou a provždy se musí osvobodit od pověry, že Bůh postihuje člověka na příkaz ďábla. Studuj Knihu Jóba proto, abys objevil jak mnoho mylných představ o Bohu mohou upřímně mít i ctnostní lidé; a potom věnuj pozornost tomu, jak i bolestmi stížený Jób našel Boha útěchy a spásy navzdory takovému chybnému učení. Konečně jeho víra pronikla mraky utrpení, aby uviděl světlo života, vylévající se od Otce jako léčivé milosrdenství a nekonečná spravedlnost“.

^{148:6.12 (1664.4)} Jan ve své mysli hloubal o těchto výročích ještě mnoho dní. V důsledku rozhovoru s Učitelem v zahradě se jeho celý další život výrazně změnil a později udělal hodně pro to, aby změnil názory ostatních apoštolů na zdroj, podstatu a účel lidského utrpení. Ale Jan se o tomto rozhovoru nezmínil do té doby, dokud Učitel od nich neodešel.

7. Muž s odumřelou rukou

^{148:7.1 (1664.5)} V předposlední sobotu před odchodem apoštolů a nového sboru evangelistů na druhé poutní kázání po Galileji Ježíš přednášel v kafarnaumské synagoze o „Radostech čestného života.“ Když Ježíš skončil svoji řeč, obstoupila ho velká skupina zmrzačených, chromých, nemocných a trpících lidí, kteří doufali ve vyléčení. V této skupině byli také apoštolové, mnoho nových evangelistů a špiclové-farizejové z Jerusalema. Kamkoliv Ježíš šel (s výjimkou pobytu v horách, kde se zabýval dílem Otce), těchto šest jerusalemských špehů šlo za ním.

^{148:7.2 (1665.1)} Když Ježíš hovořil k lidem, vůdce špiclujících farizejů přemluvil člověka s odumřelou rukou, aby se dostal k Ježíši a zeptal se ho, jestli bude zákonné přijmout vyléčení v sobotu, anebo by měl prosit o pomoc v jiný den. Když Ježíš uviděl tohoto člověka, uslyšel jeho slova, pochopil, že byl poslán farizeji a řekl: „Přístup ke mně a odpověz na moji otázku. Kdybys měl ovci a ta by v sobotu spadla do jámy, vytáhl bys ji z ní ven? Je zákonné dělat takové věci v sobotu?“ A ten člověk odpověděl: „Ano, Učiteli, bylo by zákonné konat dobro v sobotu.“ Potom se Ježíš obrátil ke všem a řekl: „Já vím, proč jste tohoto muže ke mně poslali. Měli byste důkaz pro můj přestupek, kdybych se nechal přesvědčit a

projevil soucit v sobotu. Vy všichni jste mlčky souhlasili s tím, že i sobotu by bylo zákonné vytáhnout nešťastnou ovci z jámy a vyzývám vás svědecky potvrdit, že je zákonné projevit v sobotu láskyplnou péči nejenom zvířatům, ale také i lidem. Jak cennější je člověk než ovce! Já prohlašuji, že je zákonné konat dobro lidem v sobotu“ A jak tak všichni před ním mlčky stáli, Ježíš oslovil muže s odumřelou rukou slovy: „Stoupni si tady vedle mne, aby tě všichni mohli vidět. A nyní, když víš, že je to vůle Otce konat dobro v sobotu a jestli věříš ve své vyléčení, přikazuji ti natáhnout svoji ruku.“

148:7.3 (1665.2) A tento člověk natáhl svoji odumřelou ruku a ta byla zdravá. Lidé se chtěli vrhnout na farizeje, ale Ježíš je vyzval ke klidu a řekl: “Já jsem vám právě řekl, že je zákonné konat dobro v sobotu, zachránit život, ale neučil jsem vás ubližovat a podlehnout touze zabíjet.“ Naštvaní farizejové odešli a bez ohledu na sobotu, spěchali do Tibery, aby se setkali s Herodem. Všemi silami se snažili v něm vyvolat podjatost, aby získal Herodovce za spojence proti Ježíšovi. Ale Herodes odmítl podniknout opatření proti Ježíšovi a poradil jim přednést jejich stížnosti v Jerusalemu.

148:7.4 (1665.3) Toto je první případ zázraku, vykonaném Ježíšem v reakci na výzvu svých nepřátel. A Učitel vykonal tento takzvaný zázrak ne jako projev své léčivé schopnosti, ale jako účinný protest proti tomu, že náboženství dělá ze sobotního odpočinku skutečné otroctví nesmyslných omezení pro všechny lidi. Tento muž se vrátil do své práce kameníka a stal se jedním z těch, jejichž vyléčení bylo následováno životem vděčnosti a počestnosti.

8. Poslední týden v Betsaidě

148:8.1 (1665.4) Během posledního týdne pobytu v Betsaidě došlo mezi jerusalemskými špehy k rozporu v jejich postoji k Ježíši a jeho učení. Tři z těchto farizejů byli hluboce ovlivněni tím, co viděli a slyšeli. Mezitím v Jerusalemu, mladý a vlivný člen Vysoké rady jménem Abraham veřejně přijal učení Ježíše a byl pokřtěn Abnérem v rybníku Siloe. Tato událost vzrušila celý Jerusalema a ihned byli posláni poslové do Betsaidy s příkazem přivolat zpět šest špehujících farizejů.

148:8.2 (1666.1) Řecký filozof, který uvěřil v království během předchozího putování po Galileji, se vrátil s několika bohatými Židy z Alexandrie a znovu pozvali Ježíše do jejich města, aby tam založil sdruženou školu filozofie a náboženství a také nemocnici pro churavé. Ale Ježíš toto pozvání zdvořile odmítl.

148:8.3 (1666.2) Přibližně v této době přišel do tábora v Betsaidě prorok z Bagdádu jménem Kirmet, který svá proroctví prorokoval v transu. Když byl tento údajný prorok v transu, míval podivná vidění a při narušeném spánku měl fantastické sny. V táboře vzbudil značný rozruch a Šimon Zélóta byl pro to, aby se s tímto podvodným šejdířem jednalo tvrdě, ale Ježíš zasáhl a dal mu na několik dní naprostou svobodu pro jeho působení. Všichni, kteří slyšeli jeho kázání, brzy poznali nerozumnost učení ve světle evangelia království. Zakrátko se vrátil do Bagdádu a vzal sebou pouze hrstku labilních a nevyrovnaných duší. Ale předtím, než Ježíš zakročil ve prospěch bagdádského proroka, David Zebedeus za pomoci samozvaného výboru vzal Kirmeta k jezeru a několikrát ho ponořil do vody, radíc mu, aby od nich odešel—zorganizovat a vybudovat svůj vlastní tábor.

^{148:8.4 (1666.3)} Ve stejný den se fénická žena jménem Bét-Marion pomátla natolik, že se málem utopila, když se snažila chodit po vodě a musela být svými přáteli odvedena z tábora.

^{148:8.5 (1666.4)} Nový konvertita z Jerusalema, farizej Abraham, věnoval všechnen svůj světský majetek do apoštolské pokladny a tento vklad výraznou měrou umožnil okamžité vyslání na cesty sto nově vyškolených evangelistů. Ondřej již oznámil, že tábor se zavírá a všichni se chystali buď na cestu domů, nebo následovat evangelisty do Galileje.

9. Uzdravení ochrnutého

^{148:9.1 (1666.5)} Odpoledne v pátek, 1. října, když Ježíš měl poslední poradu s apoštoly, evangelisty a dalšími vůdčími osobnostmi rušícího se tábora a za přítomnosti šesti farizejů z Jerusalema, sedících v první řadě tohoto shromáždění v prostorném a zvětšeném společenském pokoji Zebedeova domu, došlo k jedné z nejzvláštnějších a nejunikátnějších událostí celého Ježíšova pozemského života. V tu chvíli Učitel stál a řečnil v této velké místnosti, která byla postavena tak, aby se do ní vešlo takové velké shromáždění během období dešťů. Dům byl celý obklopen obrovským davem lidí, kteří natahovali uši, aby zachytili aspoň něco z Ježíšova proslovu.

^{148:9.2 (1666.6)} V této situaci, když dům byl takto přeplněn lidmi a úplně obklopen dychtivými posluchači, přinesli z Kafarnaumu přátele na malém lehátku člověka, který byl již dlouhou dobu ochrnutý. Tento paralytik se dozvěděl o tom, že Ježíš se chystá odejít z Betsaidy a po rozhovoru s kameníkem Áronem, který byl nedávno uzdraven, se rozhodl být odnesen k Ježíšovi a požádat ho o vyléčení. Jeho přátele se snažili dostat se do

Zebedeova domu jak předními, tak i zadními dveřmi, ale všude bylo namačkáno příliš hodně lidí. Ale ochrnutý muž se nechtěl smířit s porážkou; řekl svým přátelům, aby obstarali žebříky, po kterých vylezli na střechu místnosti, ve které Ježíš mluvil a po odstranění střešní krytiny spustili tohoto paralytika na lehátku po provazech dolů na podlahu přímo před Učitele. Když Ježíš viděl, co udělali, přestal mluvit, zatímco ostatní, kteří s ním byli v místnosti se podívovali houževnatosti chorého člověka a jeho přátel. Ochrnutý muž řekl: „Učiteli, nevyrušoval bych tvé učení, ale jsem rozhodnutý se uzdravit. Já nejsem jako ti, kterým se dostalo vyléčení a okamžitě zapomněli tvé učení. Já se chci uzdravit, abych mohl sloužit v království nebeském.“ A nehledě na to, že tuto chorobu si tento muž zapříčinil sám svým vlastním promarněným životem, Ježíš, vidíc jeho víru, mu řekl: „Synu, neboj se; tvé hříchy jsou odpuštěny. Tvá víra tě spasí.“

148:9.3 (1667.1) Když farizejové z Jerusalema a také jiní zákoníci a advokáti, kteří s nimi seděli, slyšeli to prohlášení Ježíše, začali si mezi sebou říkat: “Jak si tento člověk dovoluje takto mluvit: On neví, že taková slova jsou rouhání? Kdo, kromě Boha, může odpustit hřích?” Ježíš cítil svým duchem, že oni takto uvažují a řekl jim: „Proč takto přemýšlíte ve svých myslích? Kdo jste, že mne soudíte? Jaký je rozdíl v tom, zdali řeknu tomuto ochrnutému muži: „tvé hříchy jsou odpuštěny“ nebo „vstaň, vezmi své lehátko a jdi? Ale, abyste vy, kteří jste všeho tady svědky, mohli nakonec uznat, že Syn Člověka má na zemi právo a moc odpouštět hříchy, řeknu tomuto ochrnutému muži: „Vstaň, vezmi své lehátko a jdi domů.“ A když Ježíš pronesl tato slova, paralytik vstal a jak mu lidé dělali místo, vyšel přede všemi ven z domu. A ti, kteří to viděli, byli ohromeni. Petr

shromáždění rozpustil, zatímco mnoho lidí se modlilo a velebilo Boha a přiznávali, že nikdy předtím neviděli takové neobyčejné věci.

148:9.4 (1667.2) A to bylo zhruba v době, kdy dorazili poslové Vysoké rady s příkazem pro šest špehů vrátit se do Jerusalema. Když si vyslechli toto sdělení, pustili se mezi sebou do vážné debaty a když ji ukončili, jejich vůdce a dva jeho druhové se vrátili s posly do Jerusalema, zatímco tři ze špiclujících farizejů přiznali víru v Ježíše a ihned odešli k jezeru a byli pokřtěni Petrem a přijati apoštoly jako děti království.

Kapitola 149

Druhé poutní kázání

149:0.1 (1668.1) DRUHÉ poutní veřejné kázání po Galileji začalo v neděli, 3. října, roku 28 n.l. a trvalo téměř tři měsíce a skončilo 30. prosince. Této činnosti se zúčastnil Ježíš a jeho dvanáct apoštolů, kterým pomáhal nově vytvořený sbor 117 evangelistů a mnoho dalších zanícených lidí. Při tomto putování navštívili Gadaru, Ptolemaios, Jáfiji, Dabarittu, Megido, Jizreel, Skythopolis, Taricheji, Hippos, Gamalu, Betsaidu-Julii a mnoho další měst a vesnic.

149:0.2 (1668.2) Před odchodem v to nedělní ráno Ondřej a Petr požádali Ježíše, aby dal poslední pokyny novým evangelistům, ale Ježíš odmítl a řekl, že není jeho prací dělat věci, které mohou s úspěchem vykonat jiní. Po následném rokování bylo rozhodnuto, že pokyny udělí Jakub Zebedeus. Když Jakub skončil svoji krátkou řeč, Ježíš evangelistům řekl: „Jděte nyní konat svoji práci tak, jak jste byli poučeni a později, až

projevíte svoji schopnost a věrnost, vysvětlím vás jako kazatele evangelia království.“

149:0.3 (1668.3) Během tohoto putování Ježíše doprovázeli Jakub a Jan. Petr a každý z ostatních apoštolů vzali s sebou přibližně dvanáct evangelistů a zůstávali s nimi v těsné kontaktu i když kázali a učili. Jak jen věřící byli připraveni vstoupit od království, apoštolové je pokřtili. Ježíš a dva jeho společníci v průběhu těchto tří měsíců značně cestovali, často navštěvující dvě města v jednom dni, aby pozorovali práci evangelistů a podpořili je v jejich snahách ustanovit království. Toto celé druhé poutní kázání bylo uskutečněno hlavně z toho důvodu, aby tento sbor 117 nově vyškolených evangelistů získal praktické zkušenosti.

149:0.4 (1668.4) Po celou tuto dobu a i potom, až do závěrečného odchodu Ježíše a dvanácti apoštolů do Jerusalema, David Zebedeus proměnil dům svého otce v Betsaidě ve stálé hlavní stanoviště pro práci v království. Tento dům se stal informačním centrem pro Ježíšovu práci na zemi a štafetovou stanicí kurýrské služby, díky které David udržoval spojení mezi těmi, kteří pracovali v různých částech Palestiny a přilehlých oblastech. To všechno dělal ze své vlastní iniciativy, ale se souhlasem Ondřeje. David používal v této informační službě čtyřicet až padesát poslů pro rychle se rozšiřující a narůstající práci pro ustanovení království. Při této své činnosti si zčásti obstarával obživu tím, že část svého času věnoval svému bývalému řemeslu—rybolovu.

1. Rozšíření Ježíšovy slávy

149:1.1 (1668.5) V době, kdy se zrušil tábor v Betsaidě, sláva Ježíše, především jako léčitele, se roznesla do všech částí Palestiny a po celé Sýrii a do okolních zemí. Ještě několik týdnů po odchodu Ježíše z Betsaidy tam přicházeli nemocní a když ho tam nenašli a od Davida zjistili kde je jeho místo pobytu, vydali se ho hledat. Během tohoto putování Ježíš záměrně nevykonal žádné takzvané zázračné vyléčení. Nicméně, mnoho nemocných lidí našlo opět své zdraví a štěstí v důsledku obnovovací síly, kterou dává hluboká víra, jenž je přinutila usilovat o vyléčení.

149:1.2 (1669.1) V době této mise se začaly objevovat první případy neobvyklých a nevysvětlitelných vyléčení, které pak pokračovaly po celou dobu zbývajících pozemského života Ježíše. Během těchto tří měsíců více než sto mužů, žen a dětí z Judeji, Idumeji, Galileje, Sýrie, Týru a Sidónu a také Zajordání bylo uzdraveno tímto neúmyslným léčitelstvím Ježíše a po návratu do svých domovů přispívali k rozšíření Ježíšova věhlasu. A dělali to i přesto, že Ježíš, pokaždé když byl svědkem některého z těchto případů spontánního vyléčení, okamžitě přikázal příjemci této léčby „nikomu o tom neříkat.“

149:1.3 (1669.2) Nikdy nám nebylo odhaleno co se stalo v těchto případech spontánního či nevědomého léčení. Učitel nikdy nevysvětlil svým apoštolům jak k těmto vyléčením došlo, kromě několika situací, kdy jim jenom řekl: „Cítím, že ze mne vyšla síla.“ V jednom z těchto případů, když byl dojat churavějším dítětem, pronesl: „Cítím, že ze mne vyšel život.“

149:1.4 (1669.3) Vzhledem k tomu, že Ježíš se přímo nevyjádřil k podstatě těchto případů spontánního vyléčení, bylo by z naší strany troufalé se pokoušet vysvětlit, jak toho bylo dosaženo,

ale je nám dovoleno sdělit náš názor na všechny takové fenomény léčení. My věříme, že mnoho z těchto domnělých zázračných vyléčení, tak jak se staly v době pozemské služby Ježíše, byly výsledkem koexistence tří silných, účinných a sdružených faktorů:

149:1.5 (1669.4) 1. Přítomnost silné, převládající a živoucí víry v srdci člověka, který vytrvale usiluje o vyléčení, společně se skutečností, že tento člověk toužil po takovém vyléčení především kvůli duchovnímu přínosu, než pouze kvůli fyzickému uzdravení.

149:1.6 (1669.5) 2. Existence, doprovázející takovou lidskou víru, velkého účastenství a soucitu převtěleného a milosrdenstvím naplněného Božího Syna Tvořitele, který opravdu měl v sobě téměř neomezené a nadčasové tvořivé léčivé schopnosti a výsady.

149:1.7 (1669.6) 3. Současně s vírou tvora a životem Tvořitele je nutno se také zmínit o tom, že tento Bohočlověk byl ztělesněným vyjádřením vůle Otce. Jestliže při spojení lidské potřeby s božskou silou se vůle Otce nerozchází s vůlí Syna, splynou v jednu a vyléčení nastane bez vědomí Ježíše-člověka, ale je okamžitě rozpoznáno jeho božskou podstatou. Potom vysvětlení mnoha těchto případů vyléčení musí spočívat ve významném zákonu, který je nám znám již dlouhou dobu: to, co si přeje Syn Tvořitel a je v souladu s vůlí věčného Otce, JE.

149:1.8 (1669.7) Naším názorem tudíž je, že v osobní přítomnosti Ježíše si některé formy hluboké lidské víry doslova a skutečně vynutily vyléčení určitými tvořivými silami a osobnostmi vesmíru, které byly v tu dobu tak úzce spojeny se Synem

Člověka. Proto je daným faktem to, že Ježíš často dovolil trpícím lidem, aby se v jeho přítomnosti sami uzdravili svojí silnou, osobní vírou.

^{149:1.9 (1670.1)} Mnoho dalších lidí usilovalo o vyléčení z naprosto zjištěných důvodů. Bohatá vdova z Týru přišla se svým doprovodem ve snaze vyléčit své choroby, kterých měla hodně; následovala Ježíše po celé Galileji a nabízela stále více a více peněz, jakoby síla Boha byla něco, co se dá koupit za nejvyšší nabídnutou cenu. Ale nikdy se nezačala zajímat o evangelium království; jediné o co usilovala, bylo vyléčení svých fyzických chorob.

2. Názory lidí

^{149:2.1 (1670.2)} Ježíš rozuměl lidské mysli. On věděl co je v srdci člověka a kdyby se jeho učení zachovala tak, jak je lidem předkládal a jediným záznamem by byl výklad, inspirovaný jeho pozemským životem, všechny národy a všechna náboženství světa by rychle přijala evangelium království. Dobře míněné snahy Ježíšových prvních nástupců nově formulovat jeho učení tak, aby byla vhodnější pro některé národy, rasy a náboženství, pouze vyústily v to, že se taková učení stala méně vhodná pro všechny ostatní národy, rasy a náboženství.

^{149:2.2 (1670.3)} Apoštol Pavel, ve své snaze získat pro učení Ježíše příznivou podporu určitých skupin své doby, napsal mnoho poučných a direktivních dopisů. Jiní učitelé evangelia Ježíše postupovali podobně, ale neuvědomili si, že některé z těchto písemností budou později spojeny dohromady těmi, kteří je pak představí jako ztělesnění učení Ježíše. A proto takzvané

křesťanství neobsahuje více z evangelia Ježíše, než kterékoli jiné náboženství, ale obsahuje hodně toho, co Ježíš naučil. Kromě zapracování celé řady doktrín z perských mystických náboženství a z řecké filozofie do raného křesťanství, udělaly se dvě velké chyby:

^{149:2.3 (1670.4)} 1. Snaha spojit evangelické učení přímo s židovskou teologií, což je ukázáno v křesťanské doktríně vykoupení—učení o tom, že Ježíš byl obětovaným Synem, který uspokojí nelítostnou spravedlnost Otce a utiší boží hněv. Toto učení vzniklo v záslužné snaze udělat evangelium království přijatelnějším pro nevěřící Židy. Ačkoliv tyto snahy nedokázaly získat víru Židů, podařilo se jim zmást a přijít o mnoho čestných duší ve všech následných generacích.

^{149:2.4 (1670.5)} 2. Druhou velkou chybou prvních následovníků Ježíše, kterou opakovaly všechny následující generace, bylo organizování křesťanského učení zcela kolem osoby Ježíše. Toto přílišné zdůrazňování osobnosti Ježíše v křesťanské teologii způsobilo zastínění jeho učení a to všechno značně ztížilo židovským, mohamedánským, hinduistickým a dalším východním teologům přijmout Ježíšova učení. My bychom nechtěli snížit roli osoby Ježíše v náboženstvích, která nesou jeho jméno, ale nemůžeme připustit, aby takový důvod zatlačil do pozadí jeho inspirující život, nebo odstranil jeho spasitelné poselství: otcovství Boha a bratrství lidí.

^{149:2.5 (1670.6)} Učitelé náboženství Ježíše by měli přistupovat k jiným náboženstvím s uznáním pravd, které jsou společné (z nichž mnoho pochází přímo či nepřímo z Ježíšova poselství) a současně upustit od nadměrného zdůrazňování rozdílů.

149:2.6 (1671.1) Ačkoliv v tom daném období Ježíšova sláva spočívala hlavně v jeho reputaci léčitele, to neznamená, že to tak zůstalo až do konce. Postupem času byl stále více a více vyhledáván pro duchovní pomoc. Ale byla to fyzická vyléčení, která nejvíce oslovila obyčejné lidi a okamžitě na ně zapůsobila. Ježíš byl stále více vyhledáván oběťmi morálního otroctví a psychických útrap a on je trvale učil cestám vysvobození. Otcové žádali jeho rady o vedení svých synů a matky přicházely se žádostmi o pomoc při výchově svých dcer. Přicházeli za ním ti, kteří zůstávali ve tmě a on jim odhalil světlo života. Byl stále připraven naslouchat lidským starostem a vždy pomohl těm, kteří usilovali o jeho pomoc.

149:2.7 (1671.2) Když sám Tvořitel byl na zemi, převtělený do obrazu smrtelného těla, bylo nevyhnutelné, že se stanou nějaké neobyčejné věci. Ale neměli byste nikdy vnímat Ježíše skrze tyto takzvané zázračné jevy. Naučte se dívat na zázrak skrze Ježíše, ale neudělejte chybu v tom, že budete vidět Ježíše skrze zázrak. A tato rada má opodstatnění, bez ohledu na to, že Ježíš Nazaretský je jediným zakladatelem náboženství, který vykonal nad-materiální činy na zemi.

149:2.8 (1671.3) Nejprekvapivějším a nejrevolučnějším rysem mise Michaela na zemi byl jeho postoj k ženám. V době a v generaci, kdy dokonce nebylo přípustné, aby muž pozdravil na veřejném místě svoji vlastní ženu, se Ježíš odvážil vzít sebou ženy jako učitelky evangelia v době svého třetího poutního kázání po Galileji. A musel mít nesmírnou odvahu to udělat vzhledem k tomu, že učení rabínů prohlašovalo, že „je lepší spálit slova zákona, než je předat ženám.“

^{149:2.9 (1671.4)} Za jednu generaci Ježíš vyzvedl ženy z ponižujícího opomíjení a věky trvající otrocké dřiny. A je ostudou náboženství, které si dovolilo vzít na sebe jméno Ježíše, že nemělo morální odvahu následovat tento ušlechtilý příklad ve svém následném postoji k ženám.

^{149:2.10 (1671.5)} Když se Ježíš setkával s lidmi, ti ho shledávali naprosto osvobozeného od pověr té doby. Byl zcela oproštěn od náboženských předsudků; nikdy nebyl nesnášenlivý. Ve svém srdci neměl nic, co by připomínalo sociální nenávist. I když se řídil prospěšnými pravidly náboženství svých předků, neváhal dávat najevo svůj nesouhlas nad člověkem vytvořenými pověrami a zotročujícími tradicemi. Měl odvahu učit, že přírodní katastrofy, časové nehody a jiné kalamitní události nejsou tresty božího soudu či záhadné projevy Prozřetelnosti. Odsoudil otrockou oddanost nesmyslným obřadům a odkryl falešnost materialistického zbožňování. Odvážně prohlásil duchovní svobodu člověka a troufl si učit, že smrtelníci v těle jsou ve skutečnosti a vpravdě syny živého Boha.

^{149:2.11 (1671.6)} Ježíš převýšil všechna učení svých předchůdců, když odvážně nahradil čisté ruce čistým srdcem jako znak opravdového náboženství. Na místo tradice postavil realitu a odmetl pryč všechnu okázalou marnivost a pokrytectví. A přesto tento nebojácný Boží člověk nedal průchod destruktivní kritice a neprojevil krajní lhostejnost k náboženským, společenským, ekonomickým a politickým zvyklostem své doby. On nebyl militantní revolucionář; on byl progresivní evolucionista. Ježíš se pustil do ničení toho, co bylo, jen tehdy,

když současně předložil svým druhům lepší věc, která by měla být.

149:2.12 (1672.1) Ježíš nemusel vyžadovat od svých přívrženců poslušnost, protože oni sami se mu podřídili. Pouze tři lidé ze všech těch, které osobně vyzval, odmítli přijmout jeho pozvání stát se učedníky. Měl zvláštní přitažlivou sílu, ale nebyl rozkazovačný. Vzbuzoval důvěru a žádný člověk nikdy neodmítl jeho příkaz. Měl absolutní autoritu u svých učedníků, ale žádný z nich nikdy proti tomu nenamítal. Dovolil svým stoupencům nazývat ho Učitelem.

149:2.13 (1672.2) Učitel byl obdivován všemi, kteří se s ním setkali, kromě těch, kteří měli v sobě silně zakořeněné náboženské předsudky, anebo ti, kteří si mysleli, že v jeho učení viděli politická nebezpečí. Lidé byli ohromeni originalitou a závažností jeho učení. Obdivovali jeho trpělivost při jednání se zaostalými a nepříjemnými tazateli. Vdechoval naději a důvěru do srdcí všech, kterým se dostalo jeho péče. Pouze ti, kteří se s ním nesetkali se ho báli a nenáviděn byl těmi, kteří ho považovali za zastánce pravdy, která byla předurčena porazit zlo a faleš, které se snažili za každou cenu udržet ve svých myslích.

149:2.14 (1672.3) Jak na přátele, tak i na nepřátele měl silný a zvláště fascinující vliv. Davy lidí ho následovaly celé týdny jen proto, aby uslyšely jeho laskavá slova a viděly jeho prostý život. Oddaní muži a ženy milovali Ježíše téměř nadlidskou láskou. A čím lépe ho znali, tím více ho milovali. A to všechno je pravdou i dnes; čím více člověk pozná tohoto Bohočlověka, tím více ho bude milovat a následovat ho—jak dnes, tak i ve všech budoucích epochách.

3. Nepřátelství náboženských vůdců

^{149:3.1 (1672.4)} Bez ohledu na příznivé přijetí Ježíše a jeho učení obyčejnými lidmi, náboženští vůdcové v Jerusalemu byli stále více znepokojeni a stávali se více a více nepřátelštějšími. Farizejové vytvořili systematickou a dogmatickou teologii. Ježíš byl učitelem, který učil tehdy, když k tomu byla vhodná příležitost; neměl stanovený systematický plán. Ježíš se ve svém učení neopíral příliš o zákon, ale o život—s pomocí podobenství. (A když použil podobenství pro objasnění svého sdělení, jeho záměrem bylo použít pro ten účel pouze jeden aspekt svého příběhu. Mnoho mylných představ o učení Ježíše mohlo vzniknout ze snahy udělat z jeho podobenství jinotaje.)

^{149:3.2 (1672.5)} Náboženští vůdcové Jerusalema začínali skoro šilet v důsledku nedávného obrácení se na víru mladého Abrahama a zběhnutím tří špehů, kteří byli pokřtěni Petrem a byli nyní s evangelisty na druhém poutním kázání po Galileji. Židovské vůdce vzrůstající měrou zaslepoval strach a podjatost a jejich srdce se zatvrdila trvalým odmítáním přitažlivých pravd evangelia království. Když člověk odmítá výzvy ducha, který v něm pobývá, je málo, co se dá udělat pro změnu jeho postoje.

^{149:3.3 (1672.6)} Když se Ježíš poprvé setkal s evangelisty v táboře u Betsaidy, na závěr své řeči řekl: „Měli byste si pamatovat, že v těle a mysli—co se týká emocí—lidé reagují individuálně. Jedinou jednotnou věcí pro lidi je v nich pobývající duch. Přestože božští duchové se mohou poněkud lišit svojí podstatou a rozsahem jejich zkušenosti, jednotně jednají na všechny duchovní výzvy. Pouze skrze tohoto ducha a odvoláním se k němu lidstvo může někdy dosáhnout jednoty a

bratrství.“ Ale mnoho židovských vůdců zavřelo dveře svých srdcí duchovní výzvě evangelia. Od této doby nepřestali plánovat a připravovat smrt Ježíše. Byli přesvědčeni o tom, že Ježíš musí být zatčen, odsouzen a popraven jako náboženský rebel a hanobitel ústředního učení židovského posvátného zákona.

4. Úspěchy poutního kázání

^{149:4.1 (1673.1)} Během tohoto druhého poutního kázání Ježíš velmi málo vystupoval na veřejnosti, ale vedl mnoho večerních besed s věřícími ve městech a vesnicích, ve kterých příležitostně pobýval s Jakubem a Janem. Při jedné z těchto večerních debat jeden z mladších evangelistů položil Ježíšovi otázku o hněvu a Učitel, kromě jiného, ve své odpovědi řekl:

^{149:4.2 (1673.2)} „Hněv je materiální projev, který představuje, v obecném smyslu, míru neschopnosti duchovní podstaty získat kontrolu nad sloučenými intelektuálními a fyzickými podstatami. Hněv ukazuje na nedostatek tolerantní bratrské lásky a také na nedostatek sebejistoty a sebeovládání člověka. Hněv podrývá zdraví, ničí mysl a ztěžuje duchovnímu učiteli přístup k lidské duši. Nečetl jsi ve Spisech že „hněv zabíjí hlupáka“ a že „člověk v hněvu rozrývá sám sebe“? Že „nevznětlivý člověk je člověk velkého umu“, zatímco „prchlivý člověk je nerozumný“? Vy všichni víte, že „klidná odpověď odvrací hněv“ a že „urážlivá slova vzbuzují vztek“. „Zdrženlivost pokořuje hněv“, zatímco „člověk, který není schopen se ovládat, je jako bezbranné město bez ochranných zdí.“ „Zlost je krutost a hněv je potupa.“ Rozhněvaní lidé vyvolávají hádky a prchliví lidé množí své hříchy.“ „Neukvapujte se v duchu, neboť hněv žije v nitru

hlupáků.“ V závěru své řeči Ježíš ještě řekl: „Necht’ jsou vaše srdce naplněna láskou natolik, aby váš duchovní průvodce měl usnadněno osvobodit vás od tendence dávat průchod výlevům živočišného hněvu, který se neslučuje s božským synovstvem.“

^{149:4.3 (1673.3)} V ten samý večer Učitel mluvil o potřebnosti mít vyrovnaný charakter. On uznával, že pro většinu lidí je nutné zvládnout dobře určité povolání, ale odsuzoval jakoukoliv tendenci k přílišné specializaci, k tomu, aby se člověk stal přízemním a omezeným ve svých životních aktivitách. Upozornil na skutečnost, že každá ctnost, dovedená do krajnosti, se může stát zlozvykem. Ježíš vždy kázal umírněnost a učil důslednosti—přiměřenému přizpůsobování se problémům života. Poukázal na to, že příliš soucitu a lítosti může degenerovat do vážné emocionální labilnosti; že nadšení může dohnat k fanatismu. Hovořil o jednom z jejich bývalých druhů, jehož představivost ho přivedla k chimérickým a neuskutečnitelným činům. Současně je varoval před nebezpečím jednotvárné konzervativní prostřednosti.

^{149:4.4 (1673.4)} A potom Ježíš mluvil o nebezpečí, spojené s odvahou a vírou, které někdy vedou nemyslicí duše k nezodpovědnosti a troufalosti. Také ukázal, jak opatrnost a obezřetnost, zacházející příliš daleko, vedou ke zbabělosti a nezdaru. Nabádal své posluchače k tomu, aby se snažili o originalitu a současně se vyhýbali jakýmkoliv tendencím k výstřednosti. Vyzýval k soucitu bez přecitlivosti, ke zbožnosti bez pobožnůstkářství. Učil úctě, zbavené strachu a pověřivosti.

^{149:4.5 (1674.1)} Na společníky Ježíše nezapůsobilo ani tolik, co Ježíš učil o vyrovnaném charakteru, jako ten fakt, že jeho vlastní život byl výmluvným příkladem jeho učení. I když žil svůj

život v napětí a v bouři, nikdy nezakolísal. Jeho nepřátelé mu nepřetržitě kladli pasti, ale nikdy ho do nich nechytily. Moudří a vzdělaní se snažili stavět mu do cesty překážky, ale on nikdy neklopýtl. Usilovali o to, aby ho zapletli do sporu, ale jeho odpovědi byly vždy jasné, rozmanité a konečné. Když byl během své řeči přerušován četnými otázkami, jeho odpovědi byly vždy podstatné a směrodatné. Nikdy se neuchýlil k nečestným taktikám když byl vystaven trvalému tlaku svých nepřátel, kteří neváhali použít jakýkoliv způsob falešného, nečestného a nespravedlivého útoku proti němu.

149:4,6 (1674,2) I když je pravdou, že mnoho mužů a žen se musí trvale zabývat určitou činností, povoláním, aby měli prostředky na živobytí, přesto je velmi žádoucí, aby se lidé věnovali širokému okruhu kulturních aktivit, spojených s jejich životem na zemi. Opravdově vzdělaní lidé se nemohou nezajímat o život a činnosti svých spoluobčanů.

5. Lekce o spokojenosti

149:5,1 (1674,3) Když Ježíš navštívil skupinu evangelistů, pracujících pod vedením Šimona Zélóty, při večerní debatě se Šimon Učitele zeptal: „Proč jsou někteří lidé o tolik víc šťastnější a spokojenější, než druzí? Je spokojenost záležitostí náboženské zkušenosti?“ Ježíš odpověděl Šimonovi, kromě jiného, následovně:

149:5,2 (1674,4) „Šimone, někteří lidé jsou již svoji podstatou šťastnější než jiní. Hodně, hodně záleží na ochotě člověka nechat se vést a řídit duchem Otce, který v něm pobývá. Nečetl jsi ve spisech slova mudrce: „Duch člověka je svící Hospodina, zkoumající všechny hlubiny nitra“? A také, že takoví duchem

vedení smrtelníci říkají: „Život mně přináší šťastné chvíle; ano, jsem božského původu.“ To málo, co má čestný člověk, je lepší než bohatství mnohých nepoctivých,“ protože „spokojenost dobrého člověka je stavem a podstatou jeho mysli.“ „Veselé srdce dělá radostný vzhled a vytváří trvalé uspokojení. Lepší je mít málo a ctít Hospodina, než mít velké bohatství a nebýt šťastným. Lepší je večere s bylinkami tam, kde je láska, než tučné dobytče tam, kde je nenávist. Lepší je málo získané počestností, než velké příjmy získané nepoctivě.“ „Veselé srdce dělá dobře jako lék.“ „Lepší je málo s klidnou myslí než hojnost s trápením a týráním ducha.“

149:5.3 (1674.5) Příčinou většiny utrpení člověka je zklamání z neuskutečnění svých ambicí a zraněná pýcha. Přestože lidé mají sami povinnost snažit se prožít své životy na zemi co nejlépe a vynaložit pro to své opravdové úsilí, měli by s radostí přijmout svůj úděl a použitím své vynalézavosti vytěžit co nejvíce z toho, co jim osud dal. Příliš mnoho obtíží člověka vyrůstá na půdě strachu jeho vlastního srdce. „Nepoctivý prchá, když ho nikdo nepronásleduje.“ „Nepoctiví jsou jako neklidné moře, které se nemůže uklidnit, ale jeho vody vyvrhují kal a špínu; není klidu pro nepoctivé, říká Bůh.“

149:5.4 (1674.6) A proto nehledejte falešný klid a pomíjivou radost, ale hledejte jistotu víry a záruku božského synovstva, protože ty přinášejí klid, spokojenost a největší radost v duchu.“

149:5.5 (1675.1) Ježíš nepovažoval tento svět za „slzavé údolí.“ Naopak, díval se na něj jako na planetu zrození věčných a nesmrtelných duchů, vzestupujících k Ráji, „údolí tvoření duší.“

6. Strach z Hospodina

^{149:6.1 (1675.2)} Když byli v Gamale, Filip řekl při večerní debatě Ježíšovi: „Učiteli, proč nás Spisy učí „bát se Hospodina,“ když ty po nás chceš, abychom se dívali na nebeského Otce beze strachu? Jak máme sladit tato učení? A Ježíš Filipovi odpověděl takto:

^{149:6.2 (1675.3)} „Děti moje, nejsem překvapen, že dáváte takové otázky. Zpočátku pouze strach mohl naučit člověka úctě, ale já jsem přišel odhalit lásku Otce, abych vás přivedl k uctívání Věčného skrze probuzení vděčného pocitu v synovi v odpověď na hlubokou a absolutní lásku Otce. Chci vás vysvobodit ze zajetí zotročujícího strachu, který vás vhání do únavného sloužení podezíravému a hněvivému Bohu-Králi. Chtěl bych vám říci, že Bůh a člověk jsou ve vztahu Otce a syna, abyste mohli být přivedeni radostně k povznesenému a nadpozemskému uctívání milujícího, spravedlivého a milosrdného Otce-Boha.

^{149:6.3 (1675.4)} Výraz „strach z Hospodina“ měl rozdílné významy v průběhu uplynulých epoch: od strachu přes hrůzu a děs k bázni a úctě. A teď vás chci přivést od úcty přes poznání, uvědomění a uznání k lásce. Když člověk vidí jenom práci Boha, má sklon ke strachu z nejvyššího; ale když člověk začíná chápat a pociťovat osobnost a charakter živého Boha, začíná stále více milovat takového dobrotivého a dokonalého, vesmírného a věčného Otce. A právě v této změně vztahu člověka k Bohu spočívá mise Syna Člověka na zemi.

^{149:6.4 (1675.5)} Rozumné děti nemusí mít strach ze svého otce, aby dostali od něho štědré dary; ale, když již dostanou dostatek

dobrych darů, věnovaných z otcovské lásky ke svým synům a dcerám, tyto tak hodně milované děti začínají milovat svého otce na základě poznání a ocenění takového štědrého dobrodiní. Laskavost Boha vede k pokání; dobrotivost Boha vede ke sloužení; milosrdenství Boha vede ke spasení; zatímco láska Boha vede k uvážené a srdečné úctě.

^{149:6.5 (1675.6)} Vaši předkové se báli Boha, protože byl mocný a tajemný. Vy ho budete uctívat, protože je velkolepý v lásce, velkorysý v milosrdenství a slavný v pravdě. Moc Boha vzbuzuje v lidském srdci strach, ale ušlechtilost a čestnost jeho osobnosti plodí vážnost, lásku a dobrovolnou úctu. Uctivý a milující syn se nebojí, nebo neděsí ani mocného a ušlechtilého otce. Já jsem přišel na tento svět zaměnit strach láskou, žal radostí, bázeň smělostí, zotročující podruží a nesmyslné obřady láskyplnou službou a vděčnou úctou. Ale pro všechny ty, kteří zůstávají ve tmě, stále platí pravda, že „strach před Bohem je začátkem moudrosti.“ Ale, když světlo svítí silněji, synové Boha začínají velebit Nekonečného za to, čím je, spíše než se ho bát kvůli tomu, co dělá.

^{149:6.6 (1675.7)} Když jsou děti malé a nerozumné, musí být vedeny k tomu, aby si vážily svých rodičů; ale, když vyrostou a začnou si poněkud více cenit výhod rodičovské péče a ochrany, dosáhnou přes uvědomělý respekt a narůstající náklonnost takovou úroveň poznání, že skutečně milují své rodiče pro to, co jsou, než pro to, co udělali. Otec miluje své dítě přirozeně, ale dítě si musí svoji lásku k otci vytvořit od strachu co otec může udělat, přes bázeň, hrůzu, závislost a úctu k vděčné a vroucí lásce.

149:6.7 (1676.1) Učili vás, že se musíte „bát Boha a dodržovat jeho přikázání, což je veškerá povinnost člověka.“ Ale já jsem přišel vám dát nové a vyšší přikázání. Chci vás naučit „milovat Boha a konat jeho vůli, protože to je nejvyšší výsada osvobozených Božích synů.“ Vaše otce učili „bát se Boha—Všemohoucího Krále.“ Já vás učím „milujte Boha—vše-milosrdného Otce.“

149:6.8 (1676.2) V království nebeském, které jsem přišel prohlásit, není žádný vysoký a mocný král; toto království představuje božská rodina. Univerzálně uznávaným a bezvýhradně uctívaným středem a hlavou tohoto rozsáhlého bratrství inteligentních bytostí je můj Otec a váš Otec. Já jsem jeho syn a také vy jste jeho synové. Proto je věčnou pravdou, že vy a já jsme bratři v nebeském panství a ještě více, protože jsme se stali bratry v těle v pozemském životě. A proto se přestaňte bát Boha jako krále, nebo sloužit mu jako pánovi; učte se vážit si ho jako Tvořitele; uznávejte ho jako Otce vašeho duchovního mládí; milujte ho jako milosrdného ochránce; a nakonec, uctívejte ho jako milujícího a všemoudrého Otce vašeho vyspělejšího duchovního poznání a uvědomění.

149:6.9 (1676.3) Z vašich mylných představ o nebeském Otci vyrůstají vaše chybné ideje o pokoře a prameni většina vašeho pokrytectví. Člověk může být svojí podstatou a původem hliněným červem, ale když se v něm usadí duch mého Otce, tento člověk se stává božským ve svém osudu. Poskytnutý duch mého Otce se s určitostí vrátí k božskému zdroji a vesmírné úrovni svého původu a lidská duše smrtelného člověka, která se stane znovuzrozeným dítětem tohoto v něm pobývajícího ducha, zaručeně vystoupá s božským duchem do samotné přítomnosti věčného Otce.

149:6.10 (1676.4) Opravdu pokorným se stává smrtelný člověk, který dostává všechny tyto dary od nebeského Otce, ale všichni takoví věrní kandidáti na věčný vzestup v nebeském království nabudou božskou důstojnost. Nesmyslné a otrocké praktiky okázalé a falešné pokory se neslučují s chápáním zdroje vašeho spasení a poznání osudu vašich v duchu narozených duší. Pokora před Bohem vychází plně z hlubin vašich srdcí; skromnost ve vztazích s lidmi je chvályhodná; ale pokrytecká vědomá a okázalá pokora je dětinská a nehodná osvěcených synů království.

149:6.11 (1676.5) Děláte dobře, když jste pokorní před Bohem a ovládáte se před lidmi, ale necht' má vaše pokora duchovní původ a není sebeklamným projevem vědomého pocitu farizejské nadřazenosti. Slova proroka sdělovala: „Jděte pokorně s Bohem,“ neboť i když je nebeský Otec Nekonečný a Věčný, on také pobývá „s tím, kdo má kajícínou mysl a skromného ducha.“ Můj otec pohrdá pýchou, nesnáší pokrytectví a zavrhuje zlotřilost. A právě pro to, abych zdůraznil význam upřímné a naprosté důvěry v láskyplnou podporu a spolehlivého vedení nebeského Otce, jsem se často odvolával na malé dítě, jako příklad postoje mysli a reakci ducha, které jsou tak nezbytné pro vstup smrtelného člověka do duchovních realit nebeského království.

149:6.12 (1677.1) Prorok Jeremjáš dobře popsal mnohé smrtelníky, když řekl: „Vy jste Bohu blízko ve slovech, ale příliš daleko ve svých srdcích.“ A nečetli jste také to zlověstné varování proroka, který řekl: „Kněží učí za mzdu a prorokové věští za peníze. A zároveň vyznávají poctivost a hlásají, že Hospodin je s nimi.“ Nebyli jste dost varováni před těmi, kteří „mluví se

svými bližními o míru a v srdcích mají zlo“, těmi, kteří „svými slovy lichotí a v srdcích jsou falešní“? Ze všech bolestí důvěřivého člověka je nejkrutější být „zraněn v domě důvěryhodného přítele.“

7. Návrat do Betsaidy

^{149:7.1 (1677.2)} Po poradě se Šimonem Petrem a se souhlasem Ježíše, Ondřej dal pokyn Davidovi v Betsaidě, aby rozeslal posly k jednotlivým kazatelským skupinám s pokyny ukončit putování a vrátit se do Betsaidy ve čtvrtek, 30. prosince. Toho deštivého dne celé apoštolská rodina a vyučující evangelisté se sešli u večere v domě Zebedea.

^{149:7.2 (1677.3)} Celá skupina zůstala spolu přes sobotu. Ubytovali se v domech v Betsaidě a v nedalekém Kafarnaumu a potom všichni dostali dva týdny volno na návštěvu svých rodin, přátel, anebo na rybaření. Ty dva či tři dny, které společně strávili v Betsaidě, byly opravdu osvěžující a inspirující; dokonce starší učitelé se poučili z vyprávění mladých kazatelů o jejich zkušenostech.

^{149:7.3 (1677.4)} Ze 117 evangelistů, kteří se zúčastnili druhého poutního kázání po Galileji, jenom asi sedmdesát vydrželo tuto praktickou zkoušku a po dvoutýdenním oddechu byli připraveni ke službě. Ježíš s Ondřejem, Petrem, Jakubem a Janem zůstali po tu dobu v Zebedeově domě a hodně času strávili rozhovory o blahu a rozšíření království.

Kapitola 150

Třetí poutní kázání

^{150:0.1 (1678.1)} VEČER v neděli 16. ledna, roku 29 n.l. přišel do Betsaidy Abnér s apoštoly Jana a příští den měli společnou poradu s Ondřejem a apoštoly Ježíše. Abnér a jeho druhové si udělali své hlavní stanoviště v Chebrónu a čas od času přicházeli do Betsaidy na tyto rozhovory.

^{150:0.2 (1678.2)} Jednou z mnoha otázek, o které se hovořilo při této společné poradě, byl zvyk mazání nemocných určitými druhy oleje a přitom pronášet modliteb za vyléčení. Ježíš opět odmítl zúčastnit se jejich debat, anebo se vyjádřit k jejich závěrům. Apoštolové Jana používali vždy takový olej při pomáhání nemocným a trpícím a usilovali o to, aby se tato metoda stala jednotnou pro obě skupiny, ale apoštolové Ježíše se nechtěli svazovat takovým předpisem.

^{150:0.3 (1678.3)} V úterý, 18. ledna se v domě Zebedea v Betsaidě ke dvaceti čtyřem apoštolům připojilo zhruba sedmdesát pět prověřených evangelistů pro přípravu na třetí poutní kázání po Galileji. Tato třetí mise trvala po dobu sedmi týdnů.

^{150:0.4 (1678.4)} Evangelisté byli vysláni ve skupinách po pěti, zatímco Ježíš a jeho dvanáctka putovali většinou společně a když bylo zapotřebí apoštolové chodili ve dvojicích křtít věřící. Po dobu téměř třech týdnů Abnér a jeho druhové také pracovali se skupinami evangelistů, radili jim a křtili věřící. Navštívili Magdalu, Tiberu, Nazaret a všechna nejdůležitější města a vesnice střední a jižní Galileje. Všechna tato místa již navštívili předtím a nyní přibylo mnoho dalších. Toto byla jejich poslední mise v Galileji, s výjimkou severních oblastí.

1. Ženský evangelický sbor

150:1.1 (1678.5) Ze všech nejodvážnějších věcí, které Ježíš udělal během svého pozemského života, nejvíce překvapujícím bylo jeho náhlé rozhodnutí, které udělal večer 16. ledna. „Zítra vybereme deset žen pro pomocnou práci království.“ Na počátku dvoutýdenního období, během kterého apoštolové a evangelisté dostali dovolenou a opustili Betsaidu, Ježíš požádal Davida, aby přivedl své rodiče zpět do jejich domu a vyslal posly, aby povolali do Betsaidy deset oddaných žen, které sloužily v bývalém táboře a stanovém lazaretu. Všechny tyto ženy naslouchaly pokynům, dávaným mladým evangelistům, ale nikdy je nenapadlo, ani jejich učitele, že Ježíš se rozhodne pověřit ženy učit evangelium království a pomáhat nemocným. Těmito deseti ženami, vybranými a pověřenými Ježíšem, byly: Zuzana, dcera bývalého chazana nazaretské synagogy; Jana, manželka Chuzy, správce Heroda Antipy; Alžběta, dcera bohatého žida z Tibery a Sepfóris; Marta, starší sestra Ondřeje a Petra; Ráchel, švagrová Judy, Učitelova bratra v těle; Nasanta, dcera Elmana, syrského lékaře; Milcha, sestřenice apoštola Tomáše; Rút, nejstarší dcera Matouše Léviho; Celta, dcera římského setníka; a Agaman, vdova z Damašku. Později Ježíš přidal k této skupině další dvě ženy—Marii Magdalenu a Rebeku, dceru Josefa z Arimatie.

150:1.2 (1679.1) Ježíš pověřil tyto ženy vytvořením své vlastní organizace a nařídil Jidášovi, aby zajistil finanční prostředky pro jejich vybavení a pro zakoupení soumarů. Deset žen si zvolilo Zuzanu za svoji vůdkyni a Janu za pokladnici. Od této doby si samy zajišťovaly své finanční prostředky; již nikdy nepožádaly Jidáše o podporu.

^{150:1.3 (1679.2)} Byl to v té době nesmírně šokující pohled—ženy, které měly dokonce zákaz vstupu do hlavní síně synagogy (musely být ve vyhrazené galerii pro ženy), jsou respektovány jako schválené učitelky nového evangelia království. Příkaz, daný Ježíšem těmto deseti ženám, které on vybral pro službu a vyučování evangelia, byl prohlášením emancipace osvobozující všechny ženy a na věčné časy; už nikdy se muž neměl dívat na ženu jako na duchovně podřízenou jemu. To byl nesporně šok i pro dvanáct apoštolů. Přestože slyšeli mnohokrát Učitele říkat, že „v královstvím nebeském nejsou ani bohatí, ani chudí, svobodní ani otroci, muži ani ženy, všichni jsou rovnými Božími syny a dcerami,“ byli doslova omráčeni, když navrhl oficiálně svěřit těmto deseti ženám roli náboženských učitelů a dokonce dovolil, aby cestovali společně s nimi. Tento krok rozbouřil celou zemi a nepřátelé Ježíše vytloukali velký kapitál z tohoto rozhodnutí, ale všude ženy, věřící v radostné zprávy, se pevně postavily za své vybrané sestry a vřele uvítaly toto opožděné ocenění místa ženy v náboženské činnosti. A toto osvobození žen, dávajíc jim oprávněné uznání, praktikovali apoštolové bezprostředně po odchodu Učitele z tohoto světa, ale v následných generacích se vrátili zpět ke starým zvykům. Po celou dobu rané křesťanské církve ženy-učitelky a ženy-pastorkyně byly nazývány diákonky a požívaly všeobecného uznání. Ale Pavel, přestože s tímto vším souhlasil teoreticky, tak se to nikdy nestalo pevnou částí jeho vlastního postoje a osobně měl značné potíže s tím, aby toto uvedl do praxe.

2. Zastávka v Magdale

^{150:2.1 (1679.3)} Když apoštolská společnost vyšla z Betsaidy, ženy šly vzadu. Během porad vždy seděly jako skupina vpředu a

napravo od řečníka. Stále více žen začínalo věřit v evangelium království a to byla příčina mnoha potíží a nekonečných svízeli když chtěly mít osobní rozhovor s Ježíšem, nebo s některým z jeho apoštolů. Nyní se to všechno změnilo. Když kterákoliv z věřících žen chtěla vidět Ježíše, anebo mluvit s apoštolu, šla za Zuzanou a v doprovodu jedné z dvanácti žen-evangelistů šly ihned za Ježíšem, nebo některým z jeho apoštolů.

150:2.2 (1680.1) Právě v Magdale ženy poprvé prokázaly svoji užitečnost a dokázaly, že jejich vybrání bylo moudrým krokem. Ondřej zavedl svým druhům poněkud přísná pravidla, týkající se osobní práce se ženami, především se ženami pochybného charakteru. Když apoštolská společnost vešla do Magdaly, těchto deset žen-evangelistek mohlo volně jít do nemravných míst a tam kázat radostné zprávy přímo všem obyvatelům. A když navštěvovaly nemocné, tyto ženy dokázaly ve své péči navázat důvěrný kontakt se svými trpícími sestrami. V důsledku práce těchto deseti žen (později známých jako dvanáct žen) byla v tomto městě získána pro království Marie Magdalena. Kvůli řadě nešťastných náhod a kvůli postoji vážené společnosti k ženám, které takto pochybí, se tato žena ocitla v jednom z ohavných míst Magdaly. Byla to Marta a Ráchel, kdo Marii vysvětlil, že dveře království jsou také otevřené pro takové, jako je ona. Marie uvěřila v dobré zprávy a následujícího dne byla pokřtěna Petrem.

150:2.3 (1680.2) Marie Magdalena se stala nejúspěšnějším učitelem evangelia v této skupině dvanácti žen-evangelistek. Společně s Rebekou byla vybrána pro tuto službu v Jotopatě asi čtyři týdny po svém obrácení. Marie a Rebeka, společně s ostatními z této skupiny, zůstaly s Ježíšem po celý zbytek jeho pozemského

života, oddaně a úspěšně pracujíc pro osvětlení a povznesení svých ponižovaných sester; a když nadešla poslední a tragická epizoda pozemského drama Ježíše a když všichni apoštolové, kromě jednoho, utekli, tyto ženy zůstaly na místě a žádná z nich ho nezapřela ani nezhradila.

3. Sobota v Tiberii

150:3.1 (1680.3) Na základě pokynu Ježíše svěřil Ondřej sobotní bohoslužby apoštolské skupiny do rukou žen. To samozřejmě znamenalo, že se nemohly uskutečnit v nové synagoze. Ženy pověřily organizací této události Janu a setkání se uskutečnilo v hodovní síni Herodova nového paláce, poněvadž Herodes byl v tu dobu ve své rezidenci v Juliji v Pereji. Jana četla ze Spisů o práci žen v náboženském životě Izraele, zmiňujíc se o Miriam, Debóře, Ester a jiných.

150:3.2 (1680.4) Pozdě večer pronesl Ježíš před sloučenou skupinou památnou řeč o „Magii a pověrách.“ V té době se objevení jasné a údajně nové hvězdy považovalo za znamení toho, že se na zemi narodil velký člověk. A poněvadž nedávno byla taková hvězda spatřena, Ondřej se Ježíše zeptal, jestli jsou takové názory opodstatněné. Učitel na Ondřejovu otázku odpovídal velmi dlouze a důkladně vysvětlil celý problém lidské pověřivosti. Projev, který Ježíš v ten večer pronesl, je možno v současné frazeologii shrnout následovně:

150:3.3 (1680.5) 1. Pohyby hvězd na obloze nemají naprosto nic společného s událostmi lidského života na zemi. Astronomie je správná vědecká činnost, ale astrologie je hromada bludných pověr, která nemá žádné místo v evangelium království.

150:3.4 (1680.6) 2. Zkoumání vnitřních orgánů čerstvě zabitých zvířat nemůže odhalit nic o počasí, budoucích událostech, nebo výsledky lidského jednání.

150:3.5 (1680.7) 3. Duchové mrtvých se nevracejí zpět komunikovat se živými—svými rodinami, nebo bývalými přáteli.

150:3.6 (1681.1) 4. Talismany a relikvie nemohou vyléčit nemoc, odvrátit neštěstí, nebo působit na zlé duchy; víra ve všechny takové materiální prostředky pro ovlivňování duchovního světa není ničím jiným, než primitivní pověrou.

150:3.7 (1681.2) 5. Ačkoliv losování může být příhodný způsob urovnání mnoha malých potíží, není to metoda pro odhalení božské vůle. Takové výsledky jsou čistě věci materiální náhody. Jediný způsob spojení s duchovním světem spočívá v duchovním daru člověka—v něm pobývajícím duchu Otce a také rozlitém duchu Syna a všudypřítomného vlivu Nekonečného Ducha.

150:3.8 (1681.3) 6. Věštění, kouzelnictví a čarodějnictví jsou předsudky zaostalých myslí a také podvodné magie. Víra v magická čísla, znamení štěstí a zvěstovatelé smůly je čistá a neopodstatněná pověra.

150:3.9 (1681.4) 7. Výklad snů je ve značné míře pověrou a nepodloženým systémem primitivní a výstřední spekulace. Evangelium království nesmí mít nic společného s věšteckými kněžími primitivního náboženství.

150:3.10 (1681.5) 8. Dobří či zlí duchové nemohou pobývat v materiálních symbolech z hlíny, dřeva, nebo železa; modly nejsou ničím jiným než materiál, ze kterého jsou zhotoveny.

150:3.11 (1681.6) 9. Rituály zaklínačů, čarodějů, kouzelníků a mágů mají své začátky v pověrách Egyptanů, Asyřanů, Babyloňanů a starodávných Kananejců. Amulety a všechny druhy zaklínání nemohou nikdy získat ochranu dobrých duchů, nebo odehnat domnělé zlé duchy.

150:3.12 (1681.7) 10. Ježíš obnažil a odsoudil jejich víru v čáry, soud boží, čarodějnictví, kletby, znamení, uzly na provaze a všechny ostatní formy primitivních a zotročujících pověr.

4. Rozeslání apoštolů po dvou

150:4.1 (1681.8) Následující večer Ježíš shromáždil svých dvanáct apoštolů, apoštoly Jana a nově pověřenou skupinu žen a řekl jim: „Vy sami vidíte, že úroda je bohatá, ale je málo pracovníků. Modleme se všichni k Hospodinu této úrody, aby poslal ještě více pracovníků do polí. Zatímco já budu povzbuzovat a vyučovat mladší učitele, vyšlu ty starší po dvojicích, aby mohli rychle projít celou Galilejí, kázající evangelium království, dokud je ještě příhodná a mírumilovná doba.“ Potom určil dvojice apoštolů, po kterých chtěl, aby se vydali na cestu a byli to: Ondřej a Petr, Jakub a Jan Zebedeovi, Filip a Natanael, Tomáš a Matouš, Jakub a Juda Alfeovi, Šimon Zélóta a Jidáš Iškariotský.

150:4.2 (1681.9) Ježíš určil datum pro setkání dvanáctky v Nazaretu a při rozloučení řekl: „Během této mise nechoďte do žádného města jinověrců a do Samaří, ale jděte ke zbloudilým ovcím

domu Izraele. Každé evangelium království a hlásejte spasitelnou pravdu o tom, že člověk je syn Boží. Pamatujte si, že učedník je stěží výše svého učitele a sluha není výše svého pána. Stačí, když učedník se vyrovná svému učiteli a sluha se bude podobat svému pánovi. Jestli někteří lidé se odvážili nazvat pána domu společníkem Belzebuba, o to víc tak budou nazývat jeho služebnictvo! Ale vy se nemusíte bát těchto nevěřících nepřátel. Já vám prohlašuji, že všechno skryté vyjde najevo a všechno tajné bude odhaleno. To, čemu jsem vás učil v soukromí, to každé s moudrostí otevřeně. To, co jsem vám odkryl ve skrytých komnatách, to ve vhodné době budete hlásat ze střech domů. A říkám vám, moji přátelé a učedníci, nebojte se těch, kteří mohou zabít tělo, ale nejsou schopni zničit duši; raději důvěřujte Jemu, který je schopný zachovat tělo a spasit duši.

^{150:4,3 (1682.1)} Cožpak nelze prodat dva vrabce za měděný groš? A já přesto prohlašuji, že ani jeden z nich není zapomenut v očích Božích. Vy nevíte, že také vlasy na vašich hlavách jsou spočítány? Proto se nebojte; vy máte větší hodnotu, než spousta vrabců. Nestyděte se za moje učení; jděte hlásat mír a dobrou vůli, ale nemylte se—mír nebude vždy provázet vaše kázání. Já jsem přišel, abych přinesl mír na zemi, ale když lidé odmítnou můj dar, výsledkem je rozkol a zmatek. Když celá rodina přijímá evangelium království, v takovém domě zůstává opravdový mír; ale když jen některý člen rodiny vstoupí do království a ostatní odmítají evangelium, takový rozkol může způsobit jen soužení a smutek. Usilovně pracujte pro spasení celé rodiny, aby se nepřáteli člověka nestali členové jeho vlastní domácnosti. Ale jestli uděláte vše, co jste mohli pro všechny v každé rodině, já vám prohlašuji, že ten, kdo miluje

otce, nebo matku více než toto evangelium, není hoden království.

150:4.4 (1682.2) Když apoštolové vyslyšeli tato slova, vydali se na cestu. A uviděli se opět všichni až v Nazaretu, kde se setkali s Ježíšem a ostatními učedníky, tak jak to Učitel stanovil.

5. Co musím udělat, abych byl spasen?

150:5.1 (1682.3) Jednoho večera v Šúnemu, po návratu apoštolů Jana do Chebrónu a odchodu apoštolů Ježíše ve dvojicích, Učitel učil skupinu dvanácti žen a dvanácti mladších evangelistů, kteří pracovali pod vedením Jáкова. Ráchel položila Ježíšovi tuto otázku: „Učiteli, co máme odpovědět, když se nás ženy zeptají na to, co mají udělat, aby byly spaseny?“ Ježíš na tuto otázku odpověděl takto:

150:5.2 (1682.4) „Když se muži a ženy zeptají, co mají udělat, aby byli spaseni, vy jim odpovíte: věřte v evangelium; přijměte božské odpuštění. Skrze víru poznejte ve vás pobývajícího ducha Božího, jehož přijetí vás udělá syny Božími. Nečetli jste ve Spisech to místo, kde je řečeno: „V Hospodinovi je moje spravedlnost a síla“? A také to místo, kde Otec říká: „Moje spravedlnost je blízko; brzy vás spasím a ve své náruči obejmů můj národ“. „Moje duše se bude radovat z lásky mého Boha, poněvadž on mne oděl do roucha spasení a přikryl šatem jeho spravedlnosti.“ Nečetli jste také o Otci, že jeho jméno má znít „Hospodin naší spravedlnosti.“ „Sejměte z něho špinavé hadry sebeuspokojení a oblečte mého syna oděvem božské spravedlnosti a věčného spasení.“ „Věčná je pravda o tom, že „spravedliví vírou budou žít.“ Vchod do království Otce je

volný, ale pro setrvání v něm je nezbytný progres—růst v ušlechtilosti.

150:5.3 (1682.5) Spasení je dar Otce a je odhaleno jeho Syny. Z vaší strany přijetí spasení skrze víru z vás udělá spoluúčastníky božské podstaty, udělá vás synem, nebo dcerou Boha. Víra vás ospravedlňuje; víra vás spasí; a ta stejná víra vás věčně podporuje na cestě postupného nabývání božské dokonalosti. Víra ospravedlnila Abrahama a umožnila mu poznat spasení prostřednictvím učení Melkisedeka. Za všechny uplynulé věky tato stejná víra spasila syny lidské, ale nyní Syn přišel od Otce, aby udělal spasení reálnějším a přijatelnějším.

150:5.4 (1683.1) Když Ježíš umrl, všichni přítomní, kteří slyšeli tato velkomyslná slova, se velmi zaradovali a v následujících dnech s novou silou, obnovenou energií a nadšením se všichni vydali hlásat evangelium království. A ženy se zaradovaly o to více, protože věděly, že jsou součástí těchto plánů pro ustanovení království na zemi.

150:5.5 (1683.2) V závěrečné řeči Ježíš řekl: „Nemůžete si koupit spasení; nemůžete si vytoužit čestnost. Spasení je Boží dar a čestnost je přirozený plod v duchu zrozeného života vstoupivšího do synovstva království. Nebudete spaseni proto, že žijete čestný život; naopak, žijete čestný život, protože jste již byli spaseni, uznali synovstvo jako dar Boží a službu v království jako nejvyšší radost života na zemi. Když lidé věří v toto evangelium, které je odhalením milosrdnosti Boha, budou přivedeni k dobrovolnému pokání za všechny známé hříchy. Uvědomění si synovstva je neslučitelné s touhou hřešit. Věřící v království hladoví po čestnosti a žízní po božské dokonalosti.“

6. Večerní lekce

150:6.1 (1683.3) Při večerních debatách mluvil Ježíš o mnoha tématech. V závěru tohoto turné—předtím, než se všichni setkali v Nazaretu—mluvil na témata „Boží láska“, „Sny a vidění“, „Zlomyslnost“, „Pokora a poddajnost“, „Odvaha a věrnost“, „Hudba a uctívání“, „Služba a poslušnost“, „Pýcha a domýšlivost“, „Odpuštění ve vztahu k pokání“, „Mír a dokonalost“, „Řeč zla a závist“, „Zlo, hřích a pokušení“, „Pochybnosti a nevíra“, „Moudrost a úcta“. Vzhledem k tomu, že starší apoštolové nebyli přítomni, tyto mladší skupiny mužů i žen se aktivněji zapojily do těchto debat s Učitelem.

150:6.2 (1683.4) Po strávení dvou až třech dní s jednou skupinou dvanácti evangelistů se Ježíš připojil k další skupině, dovídajíc se o místech pobytu a pohybech všech těchto pracovníků od poslů Davida. Poněvadž pro ženy to bylo první putování, většinu času strávily s Ježíšem. Prostřednictvím poslů byla každá skupina plně informována o postupu poutního kázání a zprávy od jiných skupin byly vždy zdrojem povzbuzení pro tyto rozptýlené a odloučené pracovníky.

150:6.3 (1683.5) Předtím, než se rozdělili, bylo domluveno, že se dvanáct apoštolů společně s evangelisty a ženským sborem sejdou v Nazaretu na setkání s Ježíšem v pátek, 4. března. Proto se v tuhle dobu začali k Nazaretu stahovat ze všech částí střední a jižní Galileje tyto skupiny apoštolů a evangelistů. Jako poslední dorazili k večeru Ondřej a Petr a připojili se k ostatním v táboře, který postavili první příchozí a který byl umístěn v kopcích severně od města. A toto bylo poprvé, kdy Ježíš navštívil Nazaret od zahájení své veřejné služby.

7. Pobyť v Nazaretu

150:7.1 (1683.6) V tento pátek odpoledne se Ježíš prošel po Nazaretu naprosto nezpozorován a zcela nepoznán. Prošel kolem domu svého dětství a tesařské dílny a strávil půl hodiny na kopci, kde tak rád pobýval jako chlapec. Ode dne svého křtu Janem u Jordánu nepocítil Syn Člověka takový příval lidské emoce ve své duši. Na cestě s vrcholu kopce uslyšel známé zvuky hlásné trouby, oznamující západ slunce, tak, jak to slyšel mnohokrát v době, kdy vyrůstal v Nazaretu. Ještě před návratem do tábora prošel kolem synagogy, kam chodil do školy a v jeho mysli proběhlo mnoho vzpomínek na dětství. Již dříve toho dne poslal Ježíš Tomáše do synagogy dojednat s jejím představeným jeho kázání při sobotní ranní bohoslužbě.

150:7.2 (1684.1) Obyvatelé Nazaretu neměli nikdy pověst zbožných a čestných lidí. A postupem času byla tato vesnice stále více zamořována nízkými morálními normami nedalekého Sepfóris. V průběhu celého Ježíšova mládí a raného mužství měli obyvatelé Nazaretu o něm nejednotný názor; mnozí nesli nelibě jeho odchod do Kafarnaumu. Přestože obyvatelé Nazaretu slyšeli hodně o činech svého bývalého tesaře, cítili se dotčeni, že doposud nezahrnul svoji rodnou vesnici do žádného z předchozích poutních kázání. Oni samozřejmě slyšeli o Ježíšově slávě, ale většina občanů se na něho hněvala, poněvadž neudělal žádný z jeho velkých činů ve městě svého mládí. Již po několik měsíců lidé Nazaretu hodně o Ježíšovi diskutovali, ale jejich názory o něm byly vcelku nepříznivé.

150:7.3 (1684.2) Proto Učitele čekal nejenom nevítaný návrat domů, ale naprosto nepřátelské a nadmíru kritické prostředí. Ale to nebylo všechno. Jeho nepřátelé, znajíc, že se chystá strávit tuto

sobotu v Nazaretu a předpokládajíc, že bude mluvit v synagoze, najali mnoho hrubých a neomalených mužů, aby ho rušili a dělali mu potíže jakýmkoliv možným způsobem.

150:7.4 (1684.3) Většina starších přátel Ježíše, včetně chazana a učitele v jeho mládí, byli mrtví, nebo se z Nazaretu odstěhovali a mladší generace mu jeho slávu silně záviděla. Oni již zapomněli na jeho dřívější oddanost rodině svého otce a ostře ho kritizovali za to, že nenavštěvuje svého bratra a vdané sestry, žijící v Nazaretu. Postoj Ježíšovy rodiny k němu také značně přispěl k této nepřátelské náladě občanů. Ortodoxní židé se dokonce pokusili kritizovat Ježíše za to, že v tu sobotu ráno šel příliš rychle k synagoze.

8. Sobotní bohoslužba

150:8.1 (1684.4) V tu sobotu byl krásný den a celý Nazaret, přátelé a nepřátelé přišli poslechnout si v synagoze tohoto bývalého občana jejich města. Mnohým z apoštolské družiny se nepodařilo do synagogy dostat, protože tam nebylo místo pro všechny, kteří si přišli Ježíše vyslechnout. Jako mladý muž Ježíš často mluvil v tomto chrámě a toto ráno, když mu představený synagogy podal svitek s posvátnými písemnostmi pro přečtení úryvku ze Spisů, nikdo z přítomných si pravděpodobně nevzpomněl, že to byl ten stejný rukopis, který Ježíš této synagoze daroval.

150:8.2 (1684.5) Bohoslužba tohoto dne probíhala naprosto stejně, jako v době, kdy sem Ježíš přicházel jako chlapec. Vystoupil společně s představeným synagogy na místo pro řečníka a bohoslužba byla zahájena odříkáváním dvou modliteb: „Blahoslaven je Hospodin, Král světa, který dělá světlo a tvoří

tmu, který dělá mír a tvoří všechno; který ve svém milosrdenství dává světlo zemi a těm, kdo na ni žijí a ve své dobrotě obnovuje den za dnem a každý den díla tvoření. Blahoslaven je Hospodin náš Bůh za slávu jeho práce a za světlo-dávající osvícení, které stvořil pro chválu svoji. Selah. Blahoslaven je Hospodin náš Bůh, který stvořil světlo.“

150:8.3 (1685.1) Po krátké pauze se začali opět modlit: „Velkou láskou Hospodin náš Bůh nás miluje a s přetékajícím soucitem se nad námi slituje náš Otec a náš Král kvůli našim otcům, kteří mu věřili. Tys je naučil zákonům života; smiluj se nad námi a uč nás. Osvětli naše oči v zákonu; přinuť naše srdce přimknout se k tvým přikázáním; sjednot' naše srdce v lásce a strachu před tvým jménem a navždy nebudeme zostuzeni. Protože ty jsi Bůh, který připravuje spasení a nás sis vybral ze všech národů a jazyků a v pravdě jsi nás přivedl blíže ke svému velkému jménu—selah—abychom mohli láskyplně velebit tvoji jednotu. Blahoslaven je Hospodin, který v lásce vyvolil svůj národ Izraele.

150:8.4 (1685.2) Potom shromáždění odříkávalo šemu—židovské vyznání víry. Tento rituál spočíval v opakování četných pasáží ze zákona a vyjadřoval, že modlíci vzali na sebe jařmo nebeského království a také i jařmo přikázání na denní i noční dobu.

150:8.5 (1685.3) A pak následovala třetí modlitba: „Je pravda, že jsi Jahve, náš Bůh a Bůh našich otců; náš Král a Král našich otců; náš Spasitel a Spasitel našich otců; náš Stvořitel a záštita našeho spasení; naše pomoc a náš vysvoboditel. Tvoje jméno je před-věčné a není jiného Boba kromě tebe. Novými písněmi opěvovali na mořském břehu tvé jméno; společně tě velebili a

uznali svým Králem, říkajíc: Jahve bude vládnout navždy. Blahoslaven je Hospodin, který chrání Izrael.“

^{150:8.6 (1685.4)} Představený synagogy potom zaujal své místo před archou, neboli truhlicí, obsahující posvátné písemnosti a začal přednášet devatenáctou modlitbu chvalořečení, čili dobrořečení. Ale v tomto případě bylo vhodné zkrátit obřad, aby významný host měl více času pro svůj proslov; proto bylo předneseno pouze první a poslední dobrořečení. První znělo takto: „Blahoslaven je Hospodin náš Bůh a Bůh našich otců, Bůh Abrahama a Bůh Izáka a Bůh Jákoba; velký, mocný a hrozný Bůh, který projevuje milosrdenství a laskavost, který tvoří všechny věci, který si pamatuje dobrotivé sliby otcům a spasí jejich děti svým jménem v lásce. Ó, Králi, pomocníku, spasiteli a ochránce! Blahoslaven jsi ty, Jahve, ochránce Abrahama.“

^{150:8.7 (1685.5)} Poté následovalo poslední dobrořečení: „Obdaruj svůj národ Izraele velkým věčným mírem, poněvadž ty jsi Král a Pán veškerého míru. Je dobře, že žehnáš Izrael mírem v každou dobu a v každou hodinu. Blahoslaven jsi ty, Jahve, který žehná mírem svůj národ Izraele.“ Když představený přednášel dobrořečení shromáždění židé se na něho nedívali. Po skončení dobrořečení pronesl neformální modlitbu odpovídající této příležitosti a když ji ukončil, celé shromáždění odpovědělo společným „amen.“

^{150:8.8 (1685.6)} Potom chazan šel k arše a vyndal z ní svitek, který podal Ježíšovi, aby přečetl úryvek ze Spisů. Obyčejně bylo přizváno sedm lidí pro přečtení nejméně tří básní ze zákona, ale v tomto případě bylo od tohoto zvyku upuštěno, aby host mohl přečíst úryvek, který si sám vybere. Ježíš si vzal svitek, vstal a

začal číst z Deuteronomia: „Neboť toto přikázání, které vám dnes dám, není před vámi ukryto a není daleko. Není na nebi a vy nemůžete říci: „Kdo půjde za nás do nebe a přinese nám ho, abychom ho uslyšeli a splnili?“ Toto přikázání není ani za mořem, abyste mohli říci: „Kdo půjde za nás přes moře a přinese nám ho, abychom ho uslyšeli a splnili?“ Ne, toto slovo života je velmi blízko vás, dokonce ve vaší přítomnosti a ve vašich srdcích, abyste ho mohli poznat a řídit se jím.“

150:8.9 (1686.1) A když skončil čtení ze zákona, přešel k Izajáši a začal číst: „Duch Hospodina je ve mně, poněvadž on mne posvětil kázat radostné zprávy slabým. Poslal mne prohlásit svobodu zajatým a obnovit zrak slepým, vysvobodit utlačené a prohlásit příznivý rok Hospodina.“

150:8.10 (1686.2) Ježíš zavřel knihu a po jejím navrácení zpět představenému synagogy se posadil a začal mluvit k lidem. Začal slovy: „Dnes jsou tyto Spisy naplněny.“ A potom Ježíš mluvil téměř patnáct minut o „Synech a Dcerách Božích.“ Mnoha lidem se jeho řeč líbila a podívovali se nad jeho vlídností a moudrostí.

150:8.11 (1686.3) V synagoze bylo zvykem, že po skončení oficiální bohoslužby tam řečník zůstal, aby mu zájemci mohli pokládat otázky. Proto, toto sobotní ráno sešel Ježíš dolů k lidem, kteří se již tlačili dopředu, aby kladli otázky. Mezi těmito lidmi bylo mnoho bouřlivých jedinců, jejichž mysli byly pokřiveny zlem a na okraji tohoto davu se pohybovali ti hrubí a neomalení muži, kteří byli najati, aby dělali Ježíšovi potíže. Mnozí z učedníků a evangelistů, kteří zůstali venku, se nyní protlačili dovnitř synagogy a rychle poznali, že budou nepříjemnosti. Chtěli Ježíše vyvést ven, ale on odmítl s nimi jít.

9. Nazaret odmítne Ježíše

150:9.1 (1686.4) Ježíš se v synagoze ocitl v obklopení velkého davu svých nepřátel a hrstkou svých stoupenců a v odpověď na jejich neurvalé otázky a zlomyslné dobírání zpola humorně řekl: „Ano, jsem syn Josefa; ano, jsem ten tesař a nejsem překvapen, že mně připomínáte přísloví „lékař vyléčí sebe samého“ a že mne vyzýváte k tomu, abych udělal v Nazaretu to, co jste slyšeli, že jsem udělal v Kafarnaumu; ale povolávám vás za svědky toho, že již ve Spisech se říká: „Prorok je v úctě všude jinde, jen ne ve vlastní zemi a u svého národa.“

150:9.2 (1686.5) Ale lidé se něho tlačili, hrozili mu vyčítavými gesty a volali: „Myslíš si o sobě, že jsi lepší než lidé Nazaretu; odstěhoval jsi se od nás, ale tvůj bratr je obyčejný dělník a tvoje sestry tady s námi stále žijí. My známe tvoji matku, Marii. Kde jsou dnes? O tobě slyšíme velké věci, ale vidíme, že po návratu do rodného místa neděláš žádné zázraky.“ Ježíš jim odpověděl: „Já miluji lidi, žijící ve městě, kde jsem vyrůstal a byl bych rád, kdybyste vy všichni mohli vstoupit do království nebeského, ale nemohu rozhodovat za Boha, co má dělat. Pocta se vytváří v reakci na živou víru těch, kdo ji přijímají.“

150:9.3 (1686.6) Ježíš by přátelsky zvládl tento dav a úspěšně by odzbrojil i své násilné nepřátele, kdyby nebylo taktické chyby jednoho z jeho vlastních apoštolů, Šimona Zélóty, který, s pomocí mladého evangelisty Nahora, mezitím shromáždil skupinu Ježíšových přátel a bojechtivě požadovali po nepřátelích Učitele, aby odešli ven. Ježíš již dlouho učil apoštoly, že klidná odpověď odvrací hněv, ale jeho následovníci nebyli zvyklí na to, vidět svého milovaného vychovatele, kterého tak rádi nazývali Učitelem, aby se s ním

zacházelo s takovou nevychovaností a pohrdáním. Bylo to pro ně příliš a dali průchod prudké a silné zlosti, čímž jenom podnítili duch davu v tomto bezbožném a neomaleném shromáždění. A tak pod vedením najatých pobudů se tito surovci chopili Ježíše, vyvlekli ho ze synagogy a přitáhli na okraj nedalekého strmého útesu s úmyslem ho shodit dolů a zabít ho. Ale právě v okamžiku, kdy se chystali do něj strčit, aby spadl přes okraj útesu, se Ježíš náhle otočil ke svým uchvatitelům a čelem proti nim si v klidu založil ruce. Neřekl nic, ale jeho přátelé byli více než ohromeni, když vykročil vpřed a dav se před ním rozestoupil a dovolil mu nerušeně odejít.

150:9.4 (1687.1) V doprovodu svých apoštolů Ježíš odešel do tábora, kde celá tato událost byla potom dopodrobna probírána. A na pokyn Ježíše se ještě ten večer připravili na odchod do Kafarnaumu následujícího rána. Toto bouřlivé ukončení třetího poutního kázání přineslo moment vystřízlivění pro všechny stoupence Ježíše. Začínali chápat smysl některých jeho učeních; začínali si uvědomovat fakt, že království přijde pouze skrze hodně trápení a hořkého zklamání.

150:9.5 (1687.2) Opustili Nazaret v neděli ráno a šli po různých cestách a nakonec se sešli všichni v Betsaidě ve čtvrtek odpoledne, 10. března. Sešli se dohromady jako střízlivá a vážná skupina rozčarovaných kazatelů evangelia pravdy a ne jako seskupení nadšených a vše-dobývajících vítězných rytířů.

Kapitola 151

Odpočívání a učení u moře

151:0.1 (1688.1) DO 10. března se všechny skupiny učitelů a kazatelů vrátily zpět do Betsaidy. Ve čtvrtek večer se mnozí z nich vydali rybařit na moře a v sobotu navštívili synagogu, aby si poslechli kázání zestárlého žida z Damašku o slávě otce Abrahama. Ježíš strávil podstatnou část této soboty sám v horách. V ten večer Učitel hovořil déle než hodinu ke shromážděným skupinám o „smyslu nepřízně osudu a duchovní hodnotě zklamání.“ Byla to památná událost a přítomní posluchači nikdy nezapomněli na tuto, jím udělenou, lekci.

151:0.2 (1688.2) Ježíš se ještě plně nezotavil z hořkosti svého nedávného zavržení v Nazaretu; apoštolové si byli vědomi zvláštní vážnosti, prolínající se s jeho obvyklým veselým vystupováním. Po většinu času s ním byli Jakub a Jan, protože Petr měl spoustu práce s novými odpovědnostmi, týkajících se zajištění a řízení nového sboru evangelistů. Během čekání na odchod na svátek Paschi do Jerusalema ženy navštěvovaly dům od domu a učily evangelium a pomáhaly nemocným v Kafarnaumu a v okolních městech a vesnicích.

1. Podobenství o rozsévači

151:1.1 (1688.3) Přibližně v této době začal Ježíš používat podobenství jako metodu pro učení velkého množství lidí, kteří se často kolem něho shromáždili. Poněvadž Ježíš hovořil s apoštoly a dalšími lidmi dlouho do noci, v neděli ráno jich přišlo ke snídani jen několik; a proto Ježíš odešel sám k moři, kde si sedl do loďky. Tady, ve staré rybářské loďce Ondřeje a Petra, která byla vždy připravena pro jeho použití, přemýšlel o dalším kroku pro rozšíření království. Ale sám tam dlouho nezůstal. Brzy sem začínali přicházet lidé z Kafarnaumu a

nedalekých vesnic a kolem desáté hodiny toho rána se kolem Ježíšovy loďky shromáždilo téměř tisíc lidí a křikem si vyžadovali pozornost. V té době byl Petr již vzhůru a na cestě k loďce. Když k ní přišel, zeptal se Ježíše: „Učiteli, mám k nim promluvit?“ Ale Ježíš odpověděl: „Ne, Petře, já jim povím příběh.“ A pak začal Ježíš vyprávět podobenství o rozsévači, jedno z prvních v dlouhé řadě takových podobenství, které vyprávěl zástupům, když za ním přicházely. V této loďce bylo vyvýšené sedátko, na které se posadil (protože měl ve zvyku sedět při vyprávění) a mluvil k davu, shromážděnému na břehu. Po krátkém uvítacím slově Petra, Ježíš řekl:

151:1.2 (1688.4) „Rozsévač se vydal sít a když rozséval semínka, některá spadla na okraj cesty a byla zašlapána do země a vyzobána ptáky. Jiná semínka spadla na kamenitou půdu, kde bylo málo hlíny a brzy vzklíčila, protože tam byla tenká vrstva půdy, ale jakmile vyšlo slunce, klíčky uvadly, poněvadž neměly kořeny pro zadržení vláhy. Další semínka spadla do trní a když trní vyrostlo, tak je zadusilo a neurodilo se žádné obilí. Ještě další semínka dopadla na dobrou půdu a vyrostla, přinesla úrodu, některá třicetinasobnou, některá šedesátinasobnou a některá stonásobnou.“ A když skončil toto podobenství, řekl davu: „Ten, kdo má uši k slyšení, uslyší.“

151:1.3 (1689.1) Apoštolové a všichni ostatní, kteří tam byli s nimi a slyšeli Ježíše, byli velmi zmateni tímto jeho způsobem učení; a po dlouhých rozhovorech mezi sebou se ten večer v Zebedeově zahradě Matouš Ježíše zeptal: „Učiteli, jaký je smysl nejasného vyprávění, se kterým se obrácíš k lidem? Proč mluvíš v podobenstvích k těm, kteří hledají pravdu? A Ježíš odpověděl:

^{151:1.4 (1689.2)} „Celou tu dobu jsem vás trpělivě učil. Vám je dáno poznat tajemství království nebeského, ale neprozíravým davům a těm, kteří se snaží nás zničit, od této chvíle budou tajemství království vyjadřována v podobenstvích. A budeme to tak dělat, aby ti, kteří upřímně touží vstoupit do království, mohli poznat smysl učení a tak najít spasení, zatímco ti, kteří poslouchají jen proto, aby nás vlákali do léčky, byli zmateni—budou se dívat a neuvidí, budou naslouchat a neuslyší. Děti moje, vy nechápete zákon ducha, který hlásá, že ten, komu je dáno, ještě dostane a bude mít dostatek; ale tomu, kterému není dáno, je odebráno i to co má. Proto budu nyní hovořit k lidem v podobenstvích za tím účelem, aby naši přátelé a ti, kteří touží poznat pravdu, mohou nalézt to, co hledají, zatímco naši nepřátelé a ti, kteří nemilují pravdu, mohou naslouchat, ale nebudou rozumět. Mnoho těchto lidí nejde cestou pravdy. Všechny takové nevědomé duše dobře popsal prorok, když řekl: „Jelikož tito lidé mají ztvrdlá srdce a jejich uši neslyší a jejich oči jsou zavřené, tak nemohou vidět pravdu a rozumět ji srdcem.“

^{151:1.5 (1689.3)} Apoštolové nechápali plně význam slov Učitele. Potom Ondřej a Tomáš pokračovali v rozhovoru s Ježíšem a Petr s ostatními apoštoly odešli do jiné části zahrady, kde se pustili do vášnivé a dlouhé debaty.

2. Výklad podobenství

^{151:2.1 (1689.4)} Petr a skupina apoštolů kolem něho došla k závěru, že podobenství o rozsévání bylo jinotajem, ve kterém každý jev měl svůj skrytý význam a rozhodli se jít za Ježíšem a požádat ho o vysvětlení. Proto Petr přišel k Učiteli a zeptal se: „My nejsme schopni pochopit smysl tohoto podobenství a chtěli

bychom, abys nám to vysvětlil, protože sám říkáš, že nám je dáno poznat tajemství království.“ A když to Ježíš uslyšel, řekl Petrovi: „Můj synu, já nechci před vámi nic tajit, ale nejdříve mně řekni o vaší debatě; jaký je váš výklad tohoto podobenství?“

151:2.2 (1689.5) Po chvíli mlčení Petr řekl: „Učiteli, mluvili jsme dlouze o tomto podobenství a toto je výklad, ke kterému jsem dospěl já: Rozséváč je kazatelem evangelia; semínka jsou slova Boží. Semínka, která spadla na okraj cesty, představují ty, kteří nechápou učení evangelia. Ptáci, kteří sezobali semínka, která dopadla na ztuhlou půdu, představují Satana, nebo zlého, který krade to, co bylo zaseto do srdcí těchto nevědoucích. Semínka, která dopadla na kamenitá místa a která tak rychle vzklíčila, představují ty povrchní a nemyslíci lidi, kteří slyší radostné zprávy, přijímají je s radostí, ale kvůli tomu, že pravda není zakořeněna hluboko v jejich vnímání, jejich oddanost tváři v tvář strastem a pronásledování je krátkodobá. Když přicházejí potíže, tito věřící klopýtají; při pokušení upadnou. Semena, která spadla do trní, představují ty, kteří naslouchají slovu ochotně, ale dovolí, aby životní starosti a nečestnost bohatých potlačily slovo pravdy natolik, že se stává neplodným. A semínka, která dopadla na dobrou půdu a přinesla úrodu, některá třicetinasobnou, některá šedesátinasobnou a některá stonásobnou, představují ty, kteří, když uslyší pravdu, přijmou ji s odlišnou mírou ocenění—v důsledku jejich lišících se intelektuálních schopností—což se projevuje v rozdílné míře náboženské zkušenosti.

151:2.3 (1690.1) Po vyslechnutí Petrova výkladu podobenství se Ježíš zeptal ostatních apoštolů zdali také nemají své vlastní výklady

k přednesení. Na to vyzvání zareagoval pouze Natanael a řekl: „Učiteli, i když připouštím, že v Petrově výkladu podobenství je hodně dobrého, plně však s ním nesouhlasím. Já bych toto podobenství vyložil takto: „Semínka představují evangelium království, zatímco rozsévač symbolizuje posly království. Semínka, která spadla na tvrdý okraj cesty, představují ty, kteří slyšeli jen málo o evangeliu a také ty, kteří jsou lhostejní k poselství a mají zatvrzelá srdce. Ptáci, kteří sezobali semínka, která spadla na okraj cesty, znamenají obraz života lidí, pokušení zla a touhy těla. Semínka, která spadla mezi kameny, symbolizují ty emocionální duše, který rychle přijmou nové učení a když se setkají s potížemi a realitami života podle pravdy, rychle se ho vzdají; tito lidé postrádají duchovní vnímání. Semínka, která spadla do trní, představují ty, které přilákaly pravdy evangelia; mají v úmyslu následovat jeho učení, ale brání jim v tom vlastní důležitost, podezíravost, závist a starosti lidské existence. Semínka, která dopadla na dobrou půdu, vyrostla a přinesla úrodu, některá třicetinasobnou, některá šedesátinasobnou a některá stonásobnou, představují rozdílné přirozené schopnosti mužů a žen, v různé míře obdarovaných duchovním osvětlením pochopit pravdu a reagovat na její duchovní učení.“

151:2.4 (1690.2) Když Natanael ukončil svůj výklad, apoštolové a jejich druhové se pustili do vážného rozhovoru a rozvinuli upřímnou debatu. Někteří hájili správnost výkladu Petra, zatímco téměř stejný počet se snažil bránit vysvětlení podobenství Natanaelem. Mezitím Petr a Natanael odešli do domu, kde se důrazně a zarytě snažili přesvědčit jeden druhého o své pravdě.

151:2.5 (1690.3) Učitel nechal tuto větu názorů dojít do nejvyššího bodu vyjádření; potom zatleskal a zavolal je k sobě. Když se opět všichni kolem něho shromáždili, řekl: „Předtím, než vám povím o tomto podobenství, chce někdo z vás k tomu něco dodat?“ Po chvíli ticha promluvil Tomáš: „Ano, Učiteli, já bych chtěl říct několik slov. Já si pamatuji, že jsi nám jednou řekl, abychom si právě na tuto věc dávali pozor. Učil jsi nás, že když při našem kázání použijeme názorný příklad, měli bychom použít opravdový příběh, ne výmysl a že bychom měli vybrat příběh, který se nejlépe hodí pro objasnění jedné centrální a zásadní pravdy, kterou lidem chceme sdělit, a že když takový příběh použijeme, neměli bychom se snažit o duchovní vysvětlení všech malých detailů, obsažených ve vyprávění toho příběhu. Já mám za to, že jak Petr, tak i Natanael, se mýlí ve svých snahách vyložit toto podobenství. Obdivuji jejich schopnost přednést svoje představy, ale zároveň jsem si jist, že všechny takové pokusy najít ve všech částech obyčejného podobenství duchovní analogie může jenom způsobit zmatek a vážné mylné představy o skutečném účelu takového podobenství. To, že mám pravdu, je plně dokázáno faktem, že ačkoliv jsme všichni měli před hodinou stejný názor, nyní jsme rozděleni do dvou oddělených skupin, které mají rozdílné názory na toto podobenství a obhajují tyto názory tak usilovně, že podle mého mínění omezují naši schopnost plně pochopit velkou pravdu, kterou jsi měl na mysli, když jsi toto podobenství předložil lidem a následně jsi nás požádal o náš výklad.“

151:2.6 (1691.1) Tato Tomášova slova způsobila mezi všemi přítomnými velké ticho. On jim připomněl, čemu je Ježíš dříve učil a než Ježíš začal mluvit, Ondřej vstal a řekl: „Já jsem

přesvědčen o tom, že Tomáš má pravdu a chtěl bych, aby nám řekl, jak on vnímá smysl podobenství o rozsévači.“ Ježíš pak pokynul Tomášovi, aby promluvil a ten řekl: „Bratři moji, nechtěl jsem protahovat tuto debatu, ale jestli si to přejete, řeknu vám můj názor na toto podobenství, které nám bylo předneseno za účelem naučit nás jednu velkou pravdu. A tato pravda spočívá v tom, že naše učení evangelia království, bez ohledu na to jak poctivě a dobře vykonáváme naše božská poslání, bude doprovázeno proměnlivými úspěchy; a že všechny takové rozdíly ve výsledcích jsou přímo způsobeny podmínkami, které jsou obsaženy v okolnostech naší služby, podmínkami, nad kterými máme malý, nebo žádný vliv.“

^{151:2.7 (1691.2)} Když Tomáš umlkl, většina jeho druhů-kazatelů byla málem hotova s ním souhlasit, dokonce Petr a Natanael se chystali jít k němu, aby si s ním promluvili, když Ježíš vstal a řekl: „Výborně, Tomáši; rozpoznal jsi skutečný smysl podobenství; ale jak Petr, tak i Natanael vám rovněž přinesli rovnocenný užitek v tom, že v plné míře ukázali nebezpečí, která mohou přinést snahy udělat z mých podobenství jinotaje. Ve svých srdcích můžete často prospěšně nechat průchod takovým spekulativním představám, ale děláte chybu, když se snažíte nabídnout takové úsudky jako součást vašeho veřejného učení.“

^{151:2.8 (1691.3)} Nyní, když napětí zmizelo, Petr a Natanael si poblahopřáli jeden druhému za jejich výklady a kromě dvojčat Alfeových se každý z apoštolů pokusil předložit vlastní výklad podobenství o rozsévači předtím, než se odebrali ke spánku. Také Jidáš Iškariotský přednesl velmi přijatelný výklad. Dvanáctka se často mezi sebou pokoušela rozřešit podobenství

Ježíše jako jinotaje, ale již nikdy nebrali takové spekulace vážně. Toto byl velmi prospěšný večer pro apoštoly a jejich druhy, hlavně kvůli tomu, že od této doby Ježíš stále častěji používal podobenství při svých veřejných vystoupeních.

3. Více o podobenství

^{151:3.1 (1691.4)} Apoštolové byli natolik plni podobenství, že celý příští večer byl věnován další debatě o podobenstvích. Ježíš zahájil večerní poradou slovy: „Moji drazí, když učíte, musíte vždy dělat rozdíly v učení tak, aby vaše prezentace pravdy byla přizpůsobena myslím a srdcím, které vám naslouchají. Když stojíte před davem lidí s odlišnými intelekty a povahami, nemůžete říkat rozdílná slova každé skupině posluchačů, ale můžete povědět příběh, sdělující smysl vašeho učení; a každá skupina a také každý jedinec bude schopen udělat si svůj vlastní výklad vašeho podobenství v souladu s jeho intelektuálními a duchovními schopnostmi. Ať září vaše světlo, ale dělejte to s moudrostí a rozvážností. Žádný člověk, když zapálí lampu, ji nepřikryje nádobou, anebo ji dá pod postel; postaví ji na stojan, aby všichni měli světlo. Dovolte mi, abych vám řekl, že není nic tajného v království nebeském, aby to nebylo ukázáno; nejsou tam ani žádná tajemství, která nebudou nakonec známa. Časem všechny tyto věci vyjdou na světlo. Nemyslete jenom na ty davy lidí a na to, jak slyší pravdu; ale dávejte také pozor na to, jak slyšíte vy. Vzpomeňte si na to, že jsem vám mnohokrát řekl: ten, komu je dáno, dostane ještě víc, zatímco tomu, komu není dáno, bude odebráno i to, o čem si myslí, že má.“

151:3.2 (1692.1) Pokračující debata o podobenstvích a další pokyny k jejich výkladům mohou být shrnuty a vyjádřeny v současné frazeologii následovně:

151:3.3 (1692.2) 1. Ježíš radil nepoužívat při učení pravd evangelia ani bajky, ani jinotaje. Doporučil volné použití podobenství, především ze života. Zdůraznil význam používání analogie, existující mezi přírodními a duchovními světy, jako prostředek učení pravdy. On se často zmiňoval o přírodním světě jako o „fiktivním a pomíjivém stínu duchovních realit.“

151:3.4 (1692.3) 2. Ježíš vyprávěl tři či čtyři podobenství z posvátných hebrejských spisů, upozorňujíc na to, že tato metoda učení není úplně nová. Nicméně, stala se prakticky novou metodou učení v tom, jak ji Ježíš začal od této doby používat.

151:3.5 (1692.4) 3. Při vysvětlování významu podobenství Ježíš upozornil na následující aspekty:

151:3.6 (1692.5) Podobenství umožňuje současně působit na nesmírně rozdílné úrovně mysli a ducha. Podobenství podněcuje představivost, vyžaduje bystrý úsudek a vyzývá ke kritickému myšlení; vyvolává úcastenství bez vzbuzování nepřátelství.

151:3.7 (1692.6) Podobenství postupuje od známých věcí k rozpoznání neznámého. Podobenství používá materiální a přírodní aspekty jako prostředek pro představení duchovního a nadmateriálního.

151:3.8 (1692.7) Podobenství pomáhají udělat nestranná morální rozhodnutí. Podobenství se vyhýbá řadě předsudků a vkládá novou pravdu jemně do mysli a dělá to všechno s probuzením minimální sebeobrany osobní zášti.

151:3.9 (1692.8) Odmítnutí pravdy, obsažené v metaforické analogii, vyžaduje vědomý intelektuální úkon, který je v přímém rozporu s upřímným úsudkem a čestným rozhodnutím člověka. Podobenství nutí naslouchajícího přemýšlet.

151:3.10 (1692.9) Používání alegorické formy učení umožňuje učiteli představit nové a také překvapující pravdy a současně z velké míry zamezit veškerým sporům a vnějším střetům s tradicí a uznávanými autoritami.

151:3.11 (1693.1) Přednost podobenství spočívá v tom, že upevňuje v paměti pravdu při následném střetnutí s již známými epizodami.

151:3.12 (1693.2) Tímto způsobem se Ježíš snažil seznámit své stoupence s mnoha důvody pro stále častější používání podobenství při svém veřejném vyučování.

151:3.13 (1693.3) Ke konci večerní lekce Ježíš vyslovil svoji první poznámku k podobenství o rozséváči. Řekl, že podobenství se vztahuje na dvě věci: zaprvé, bylo to posouzení jeho vlastní služby do této doby a předpověď toho, co ho čeká ve zbytku jeho života na zemi. A za druhé, bylo to také naznačení toho, co apoštolové a ostatní poslové království mohou očekávat v jejich službě postupem času, od generace ke generaci.

151:3.14 (1693.4) Ježíš se rozhodl používat podobenství také jako nejlepší možný způsob vyvrácení promyšlených snah náboženských vůdců v Jerusalemu vštípit lidem, že všechna jeho práce je dělána s pomocí démonů a knížete d'áblů. Odvolání se na přírodu odporovalo tomuto tvrzení, poněvadž v tu dobu lidé považovali všechny přírodní jevy za důsledky

přímých zásahů duchovních bytostí a nadpřirozených sil. Kromě toho se odhodlal pro tuto metodu učení kvůli tomu, že mu to umožňovalo hlásat životně důležité pravdy těm, kteří toužili poznat lepší cestu a současně poskytnout svým nepřátelům méně příležitostí pro nalezení příčiny pro přestupek a pro vznesení obvinění proti němu.

151:3.15 (1693.5) Předtím než propustil apoštoly na noc, Ježíš řekl: „Ted’ se vám naposledy zmíním o podobenství o rozsévači. Ověřím si jak přijmete toto: Království nebeské je jako člověk, který zasel dobré semena do země; a když po nocích spal a ve dne se zabýval svojí prací, semena vzklíčila a vyrostla a přestože nevěděl jak k tomu došlo, rostlina začala dozrávat. Nejdříve se objevilo stéblo, potom klas a pak plné zrno v klase. A když potom zrno dozrálo, vzal srp a bylo po sklizni. Ten, kdo má uši k slyšení, uslyší.“

151:3.16 (1693.6) Mnohokrát apoštolové rozebírali jeho slova ve svých myslích, ale Učitel se již nikdy nevrátil ke své poslední zmínce o podobenství o rozsévači.

4. Nová podobenství u moře

151:4.1 (1693.7) Následující den Ježíš opět učil lidi z člunu a řekl jim: „Království nebeské je jako člověk, který posel dobrým semenem své pole; ale když spal, jeho nepřátelé přišli a zaseli mezi pšenici plevel a utekli pryč. A když vypučela mladá stébla a chystala se přinést plody, objevil se také plevel. Tehdy přišli sluhové tohoto pána za ním a řekli mu: „Pane, neposel jsi své pole dobrým semenem? Odkud se tam potom vzal ten plevel?“ A on jim odpověděl: „Nepřítel to udělal.“ Sluhové se potom svého pána zeptali: „Chceš, abychom šli a ten plevel

vytrhali?“ Ale on jim odpověděl: „Ne, protože když ho budete vytrhávat, vyvrátíte z kořínků i pšenici. Raději je nechte růst společně až do doby sklizně, kdy potom řeknu sekáčům, aby nejprve sesbírali plevel, svázali ho do snopů a spálili a potom aby sklidili pšenici a dali ji do mé stodoly.“

151:4.2 (1693.8) Když Ježíš odpověděl na několik otázek, řekl pak další podobenství: „Království nebeské je jako hořčičné semeno, které člověk zasel na svém poli. Hořčičné semeno je nejmenší ze všech, semen ale když plně vyrostе, je největší ze všech bylin a podobá se stromu, v jehož větvích potom mohou odpočívat nebeští ptáci.“

151:4.3 (1694.1) „Království nebeské je také jako kvasinky, které žena zamísila do tří dávek mouky a tím se stalo, že celé těsto vykynulo.“

151:4.4 (1694.2) „Království nebeské je také jako poklad, zakopaný na poli, který najde člověk. Ve své radosti jde a prodá všechno co měl, aby si koupil to pole.“

151:4.5 (1694.3) „Království nebeské je také jako kupec, hledající pěkné perly a když najde jednu velmi drahocennou, jde a prodá všechno co má, aby si tuto vzácnou perlu mohl koupit.“

151:4.6 (1694.4) „A ještě jednou, království nebeské je jako síť hozená do moře a do ní se chytily všechny druhy ryb. Když se síť naplnila, rybáři ji vytáhli na břeh, kde se posadili a ryby roztřídili, ty dobré dali do nádob a špatné vyhodili.“

151:4.7 (1694.5) Mnoho dalších podobenství pověděl Ježíš shromážděným lidem. Vlastně se dá říci, že od této doby učil

davy lidí, až na několik výjimek, pouze tímto způsobem. Po svých veřejných vystoupeních, při kterých mluvil k lidem v podobenstvích, během večerního vyučování pak podrobněji a jasněji vyložil svá učení apoštolům a evangelistům.

5. Návštěva Keresy

^{151:5.1 (1694.6)} Počet lidí v průběhu týdne stále narůstal. V sobotu Ježíš kvapně odešel do hor, ale v neděli ráno se davy lidí opět vrátily. Ježíš k nim promluvil brzy odpoledne po kázání Petra a když skončil, řekl svým apoštolům: „Jsem unaven z těch zástupů lidí; přeplujme na druhý břeh, abychom si tam den odpočinuli.“

^{151:5.2 (1694.7)} Během cesty přes jezero je potkala jedna z těch prudkých a náhlých větrných smrštů, které jsou pro Galilejské moře typické, především v tomto ročním období. Vodní masa jezera je zhruba dvě stě patnáct metrů pod úrovní moře a je obklopena vysokými břehy, hlavně na západní straně. Od jezera vedou k horám strmé rokliny a když se během dne vytvoří nad jezerem kapsy ohřátého vzduchu, po západu slunce proudy chladnoucího vzduchu se často valí roklínami k jezeru. Takové vichřice přicházejí znenadání a někdy stejně tak rychle ustanou.

^{151:5.3 (1694.8)} A právě taková vichřice zachvátila člun, převážející Ježíše na druhý břeh v ten nedělní večer. Tři další čluny s některými z mladších evangelistů pluly vzadu. Tato smršť byla krutá, nicméně řádila jenom v této oblasti jezera a na západním břehu nebyly znát žádné příznaky bouře. Vítr byl tak silný, že vlny se začaly převalovat přes člun. Prudký poryv větru strhl plachtu ještě předtím, než ji apoštolové stačili svinout a byli

ted' zcela závislí na svých veslech, do kterých se usilovně opírali, aby se dostali na břeh, od kterého byli vzdáleni necelé tři kilometry.

151:5.4 (1694.9) V tu dobu Ježíš spal na zádi lodi pod malým přístřeškem. Učitel byl unavený když odešli z Betsaidy a proto jim nařídil plout na druhý břeh, aby si tam odpočinul. Tito bývalí rybáři byli silnými a zkušenými veslaři, ale toto byla jedna z nejhorších vichřic v jejich životě. Ačkoliv vítr a vlny pohazovaly člunem jakoby to byla lodička na hraní, Ježíš stále pokojně spal. Petr seděl u pravého vesla hned u zádi. Když člun začal nabírat vodu, pustil veslo a vrhl se k Ježíšovi, prudce s ním zatřásl, aby ho probudil a když se probрал, Petr mu řekl: „Učiteli, ty nevíš, že jsme se dostali do silné bouře? Jestli nás nezachráníš, všichni zahyneme.“

151:5.5 (1695.1) Ježíš vyšel na děšť, nejdříve se podíval na Petra a potom se upřeně díval do tmy na bojující veslaře, pohlédl zpět na Šimona Petra, který se kvůli svému rozrušení ještě nevrátil ke svému veslu a řekl: „Proč jste všichni tak zachvázeni strachem? Kde je vaše víra? Uklidněte se, upokojte se.“ Ježíš nestačil dokončit svoji výtku Petrovi a ostatním apoštolům, stěží řekl Petrovi, aby se snažil najít svoji rozvahu a tím uklidnit svoji zneklidněnou duši, když rozbouřené ovzduší se vrátilo do svého stálého stavu a nastalo velké ticho. Zlověstné vlny téměř v okamžiku ustaly, zatímco černé mraky, ze kterých přišel krátký liják, zmizely a na obloze zářily hvězdy. Pokud my o tom můžeme soudit, byla to všechno čistá náhoda, ale apoštolové, především Šimon Petr, nikdy nepřestali považovat tuto událost za zázrak přírody. V té době lidé snadno uvěřili v přírodní zázraky, poněvadž pevně věřili v to, že všechny

přírodní jevy jsou pod přímou kontrolou duchovních sil a nadpřirozených bytostí.

^{151:5.6 (1695.2)} Ježíš jasně vysvětlil dvanáctce, že on promluvil k jejich zneklidněným duším a k jejich strachem zmítaným myslím, a že nepřikázal živlům uposlechnout jeho slovo, ale to vše bylo marné. Stoupenci Ježíše se vždy drželi svých vlastních výkladů všech takových náhodných událostí. Od toho dne trvali na tom, že Učitel má absolutní moc na přírodními živly. Petr se nikdy neunavil opakováním, že „také vítr a vlny ho poslouchají.“

^{151:5.7 (1695.3)} Bylo již pozdě večer, když Ježíš a jeho druhové dorazili na břeh a poněvadž byla tichá a krásná noc, všichni zůstali ve člunech a na břeh vyšli až krátce po východu slunce následujícího dne. Když se všichni shromáždili, bylo jich celkem asi čtyřicet, Ježíš řekl: „Pojďme támhle do hor a několik dní si odpočineme a přitom budeme přemýšlet o problémech království Otce.

6. Duševně nemocný z Keresy

^{151:6.1 (1695.4)} Přestože podstatná část východního břehu jezera se mírně zvedala směrem k blízkým kopcům, v tomto konkrétním místě byl prudký svah, přičemž v některých místech břeh klesal přímo dolů. Ukazujíc na nedaleký vrchol, Ježíš řekl: „Půjdeme na tento kopec a připravíme si tam snídani a najdeme nějaký úkryt pro odpočinek a povídání.“

^{151:6.2 (1695.5)} Svah tohoto kopce byl pokryt jeskyněmi, které byly vytesány do skály. Mnoho z těchto výklenků byly starodávné hrobky. Přibližně v polovině kopce na malém, poměrně

rovném místě, byl hřbitov malé vesnice Keresa. Když Ježíš a jeho druhové procházeli kolem tohoto pohřebiště, duševně nemocný muž, který tam žil v těchto dutinách, se k nim rozběhl. Tento pomatený člověk byl v těchto částech velmi známý, protože byl kdysi přivázaný okovy a řetězy v jedné jeskyni. Už to bylo dávno, kdy se zbavil svých pout a teď se volně pohyboval mezi hroby a opuštěnými hrobkami.

151:6.3 (1696.1) Tento muž jménem Ámos trpěl častými projevy šílenství. V delších obdobích normálnosti si obstaral nějaké ošacení a vydal se v docela dobrém stavu mezi své spoluobčany. Během jednoho takového jasného období přišel do Betsaidy, kde vyslechl kázání Ježíše a apoštolů a v tu dobu se stal vážným věřícím evangelia království. Ale brzy přišlo období jeho potíží a utekl do hrobek, kde sténal, naříkal a svým chováním děsil všechny, kteří ho náhodou potkali.

151:6.4 (1696.2) Když Ámos poznal Ježíše, padl k jeho nohám a vykřikl: „Já tě znám, Ježíši, ale jsem posedlý mnoha d'ábly a naléhavě tě prosím, abys mne nemučil.“ Tento muž opravdu věřil, že jeho častá mentální trápení jsou způsobena zlými, nebo nečistými duchy, kteří čas od času do něho vstoupí a ovládnou jeho mysl a tělo. Jeho potíže byly hlavně emocionální—jeho mozek nebyl vážně nemocen.

151:6.5 (1696.3) Ježíš, dívajíc se dolů na člověka schouleného jako zvíře u jeho nohou, ho vzal za ruku, postavil ho na nohy a řekl mu: „Ámosi, ty nejsi posedlý d'áblem; už jsi slyšel radostné zprávy, že jsi synem Božím. Přikazuji ti odhodit tyto čáry.“ A když Ámos uslyšel tato Ježíšova slova, nastala v jeho intelektu takové změna, že se mu okamžitě vrátila jeho zdravá mysl a normální kontrola vlastních emocí. V té době se kolem

nashromáždilo hodně obyvatel z nedaleké vesnice a tito lidé, ke kterým se přidali pasáci vepřů, kteří přišli s hor nad nimi, se v ohromení dívali na blázna, sedícího s Ježíšem a jeho stoupenci při zdravém rozumu a volně s nimi diskutujícího.

^{151:6.6 (1696.4)} Když pasáci vepřů běželi do vesnice rozšířit zprávu o vyléčení duševně nemocného, psi napadli malé a nehlídané stádo asi třiceti vepřů a zahnali většinu z nich k útesu, ze kterého popadaly do moře. A právě tato náhodná událost ve spojení s přítomností Ježíše a domnělého zázračného vyléčení duševně nemocného, byla příčinou vytvoření legendy o tom, že Ježíš vyléčil Ámose tím, že z něho vyhnal velký počet d'áblů a že tito d'áblové vstoupili do stáda vepřů a ti se okamžitě střemhlav vrhli s útesu do moře a zabili se. Než ten den skončil, opatrovatelé prasat roznesli zprávu o této události po okolí a celá vesnice tomu uvěřila. Ámos samozřejmě tomu věřil ze všech nejvíc; viděl padající prasata přes okraj útesu krátce poté, kdy se jeho nepokojná mysl uklidnila a nikdy nepřestal věřit tomu, že vepři sebou odnesli ty naprosto stejné zlé duchy, kteří ho tak dlouhou dobu mučili a soužili. A to mělo velký význam pro trvanlivost jeho vyléčení. A rovnou měrou je pravdou to, že všichni apoštolové Ježíše (kromě Tomáše) věřili, že příhoda s vepři měla přímou spojitost s vyléčením Ámose.

^{151:6.7 (1696.5)} Ježíš si neodpočinul tak, jak měl v úmyslu. Po většinu dne byl obklopen těmi, kteří přišli po vyslyšení zprávy, že Ámos byl vyléčen a byli přilákáni příhodou, že démoni vyšli ze šilence do stáda prasat. A tak, pouze po jednom dni odpočinku, v úterý časně zrána byl Ježíš a apoštolové probuzeni delegací jinověrců, zabývajících se chovem prasat, kteří přišli s tím, aby od nich ihned odešel. Petrovi a Ondřejovi jejich mluvčí řekl:

„Rybáři Galileje, odejděte od nás a vemte svého proroka sebou. My víme, že on je svatý člověk, ale bohové naší země ho neznají a nám hrozí ztráta dalších mnoha prasat. Padl z vás na nás strach a proto se modlíme, abyste odtud odešli.“ A když to Ježíš uslyšel, řekl Ondřejovi: „Vraťme se domů.“

^{151:6.8 (1697.1)} Když se chystali k odchodu, Ámos zapřísahal Ježíše, aby mu dovolil jít s nimi, ale Učitel nesouhlasil. Ježíš Ámosovi řekl: „Nezapomeň na to, že jsi synem Božím. Vrať se ke svým lidem a ukaž jim, jaké velké věci pro tebe udělal Bůh.“ A Ámos šel a začal všude rozšiřovat, že Ježíš vyhnal legii d'áblů z jeho nepokojné duše a že tito d'áblové vstoupili do stáda prasat a okamžitě je vehnali do záhuby. A nepřestal s tím, dokud nenavštívil všechna města Dekapoli, hlásajíc o velkých činech, které pro něho udělal Ježíš.

Kapitola 152

Události vedoucí ke krizi v Kafarnaumu

^{152:0.1 (1698.1)} **PŘÍBĚH** o vyléčení Ámose, duševně nemocného z Keresy, již pronikl do Betsaidy a Kafarnaumu, takže když potom Ježíšova loď tam připlula v to úterý dopoledne, čekal ho již obrovský dav lidí. Mezi nimi byli noví pozorovatelé Velké rady z Jerusalemu, kteří přišli do Kafarnaumu najít důvod pro zatčení a odsouzení Ježíše. Když Ježíš mluvil k těmto shromážděným lidem, kteří ho přišli přivítat, Jairos, jeden z představených synagogy, se protlačil davem, padl Ježíšovi k nohám, vzal ho za ruku a úpěnlivě ho prosil, aby s ním urychleně odešel, říkajíc: „Učiteli, moje malinká dceruška, mé jediné dítě, leží doma a umírá. Modlím se, abys přišel a vyléčil ji.“ Když Ježíš uslyšel prosbu tohoto otce, řekl: „Půjdu s tebou.“

152:0.2 (1698.2) Když Ježíš odešel s Jairosem, velký dav lidí, kteří slyšeli otcovu prosbu, je následoval, aby viděli co se stane. Těsně předtím, než došli k domu představeného synagogy a když spěchali úzkou ulicí a dav lidí se na něho tlačil, Ježíš se náhle zastavil a zvolal: „Někdo se mne dotkl.“ A když ti, kteří byli blízko něho popřeli, že by se ho dotkli, Petr řekl: „Učiteli, vidíš přece, že ten dav se na tebe tlačí a hrozí nám, že nás umačkají a ty řekneš „někdo se mne dotkl.“ Co tím myslíš?“ Ježíš nato řekl: „Zeptal jsem se kdo se mne dotkl, protože jsem ucítil, že ze mne vyšla živá energie.“ Když se Ježíš rozhlédl kolem, jeho zrak padl na blízko stojící ženu, která před něho předstoupila, poklekla k jeho nohám a řekla: „Mnoho let trpím těžkým krvácením. Hodně jsem si vytrpěla od mnoha lékařů; utratila jsem všechno své jmění, ale žádný mne nedokázal vyléčit. Potom jsem uslyšela o tobě a napadla mne myšlenka, že kdybych se mohla dotknout lemu tvého oděvu, že bych se určitě uzdravila. A tak jsem se protlačila jdoucím davem až k tobě, Učiteli, a dotkla jsem se okraje tvého šatu a jsem zdravá; vím, že jsem byla vyléčena ze své choroby.“

152:0.3 (1698.3) Když to Ježíš uslyšel, vzal ženu za ruku, pozvedl ji na nohy a řekl: „Dcero, tvá víra tě uzdravila; jdi v pokoji.“ Byla to její víra a ne její dotek, co ji zdravilo. A tato událost je dobrým příkladem mnohých domnělých zázračných vyléčení, která se stávala během pozemského života Ježíše, ale které on však neudělal o své vlastní vůli. Čas ukázal, že tato žena byla skutečně vyléčena ze své nemoci. Její víra byla takového druhu, že se spojila přímo s tvořivou energií, spočívající v Učiteli. S takovou vírou vše co musela udělat, bylo přiblížit se k Učiteli. Nebylo vůbec nutné se dotknout jeho oděvu; to byla pouze ta pověřivá část její víry. Ježíš zavolal k

sobě tuto ženu, Veroniku z Cesarea Filipi, aby odstranil dva mylné názory, které mohly zůstat v její mysli, nebo mohly ulpět v myslích těch, kteří byli svědky tohoto vyléčení. On nechtěl, aby Veronika odešla s myšlenkou, že jejímu strachu při pokusu ukrást své vyléčení, bylo vyhověno, nebo že její pověřčivost, spojená s dotekem jeho oděvu a jejím vyléčením, zapůsobila. Chtěl, aby všichni věděli, že ji vyléčila její čistá a živá víra.

1. V domě Jaira

^{152:1.1 (1699.1)} Jairos byl samozřejmě nesmírně netrpělivý kvůli tomuto zdržení na cestě k jeho domu; proto zrychlil krok. Ještě než došli na dvůr představeného synagogy, vyšel ven jeden z jeho sluhů a řekl: „Neobtěžujte Učitele; tvoje dcera zemřela.“ Ale Ježíš nevěnoval slovům sluhy pozornost, vzal sebou Petra, Jakuba a Jana, otočil se a zármutkem sklíčenému otci řekl: „Neboj se, pouze věř.“ Když vstoupil do domu, našel tam již flétnisty a plakající truchlící, kteří dělali nemístný hluk; byli tam již naříkající a vzlykající příbuzní. A když poslal všechny truchlící ven z místnosti, zůstal tam jenom s otcem, matkou a třemi apoštoly. Truchlícím řekl, že dívka není mrtvá, ale ti se mu pohrdavě smáli. Ježíš se nyní obrátil k matce a řekl: „Tvoje dcera není mrtvá, ona jenom spí.“ A když se dům uklidnil, Ježíš přistoupil k místu, kde dítě leželo, vzal ji za ruku a řekl: „Dcero, říkám ti, probud' se a vstaň!“ A když dívka tato slova uslyšela, okamžitě vstala a prošla se po pokoji. A když se dostala z omámení, Ježíš přikázal, aby ji dali něco k jídlu, protože dlouho nejedla.

^{152:1.2 (1699.2)} Vzhledem k tomu, že v Kafarnaumu bylo velké pobouření proti Ježíšovi, svolal celou rodinu a vysvětlil jim, že dívka byla v komatu po dlouhotrvající horečce a že on ji pouze

probudil a že ji nevzkřísil z mrtvých. To stejné vysvětlil svým apoštolům, ale bylo to zbytečné; oni všichni uvěřili tomu, že Ježíš tu dívku vzkřísil z mrtvých. To, co se Ježíš snažil vysvětlit o mnohých z těchto domnělých zázraků mělo malý vliv na jeho stoupence. Oni věřili v zázraky a při první příležitosti připsali Ježíšovi další zázrak. Ježíš a apoštolové se vrátili do Betsaidy poté, když jim všem výslovně přikázal nikomu o tom nic neříkat.

^{152:1.3 (1699.3)} Když Ježíš vyšel z Jairosova domu, dva slepí, které vedl němý chlapec, ho následovali a dožadovali se vyléčení. V tomto období Ježíšova reputace jako léčitele byla na samém vrcholu. Kamkoliv šel, nemocní a postižení tam na něho čekali. Učitel vypadal nyní hodně unaveně a všichni jeho přátelé začínali mít starost, aby pokračování v učení a léčení mu nezpůsobilo úplné zhroucení.

^{152:1.4 (1699.4)} Apoštolové Ježíše, natož obyčejní lidé, nemohli rozumět charakteru a vlastnostem tohoto Bohočlověka. A také žádná následná generace nebyla schopna ocenit to, co se událo na zemi v době poskytnutí Ježíše Nazaretského. A již nikdy se nemůže naskytnout příležitost jak vědě, tak i náboženství prozkoumat tyto pozoruhodné události a to z jednoho prostého důvodu—taková mimořádná situace již nikdy nemůže nastat, ani na tomto světě a ani na kterémkoliv jiném světě v Nebadonu. Již nikdy, na kterémkoliv světě v tomto celém vesmíru se neobjeví bytost v podobě smrtelného těla, která současně ztělesňuje v sobě všechny vlastnosti tvořivé energie, spojené s duchovními schopnostmi, které přesahují čas a většinu dalších materiálních omezení.

152:1.5 (1700.1) Nikdy před příchodem Ježíše na zem, ani potom, nebylo možné tak přímo a živě dosáhnout výsledků, souvisejících se silnou a živou vírou smrtelných mužů a žen. Aby se tyto jevy opakovaly, museli bychom být v bezprostřední přítomnosti Michaela, Tvořitele, a musel by být takový, jaký byl v té době—Synem Člověka. Tak i dnes, když jeho nepřítomnost neumožňuje takové materiální projevy, měli byste upustit od kladení jakýchkoliv omezení na možnosti projevu jeho duchovní síly. Přestože Učitel je nepřítomný jako materiální bytost, je přítomen jako duchovní vliv v srdcích lidí. Svým odchodem z tohoto světa Ježíš umožnil svému duchu žít vedle ducha svého Otce, pobývajícího v myslích všech lidí.

2. Nasycení pěti tisíců

152:2.1 (1700.2) Ve dne Ježíš pokračoval v učení lidu a po večerech vyučoval apoštoly a evangelisty. V pátek oznámil jednotýdenní volno, aby všichni jeho stoupenci mohli strávit několik dní ve svých rodinách, nebo u přátel předtím, než se začnou připravovat k odchodu do Jerusalema na Paschu. Ale víc než polovina jeho učedníků ho odmítla opustit a každým dnem se dav lidí zvyšoval tak, že David Zebedeus chtěl založit nový tábor, ale Ježíš k tomu nedal souhlas. Učitel si tak málo za sobotu odpočinul, že v neděli ráno, 27. března se pokusil dostat pryč od lidí. Několik evangelistů tam zůstalo, aby mluvili k lidem, zatímco Ježíš a dvanáct apoštolů se připravovali nepozorovaně uniknout na opačnou stranu jezera, kde měli v úmyslu si dostatečně odpočinout v jednom z krásných parků jižně od Betsaidy-Julii. Tato oblast byla oblíbeným místem odpočinku pro obyvatele Kafarnaumu; všichni dobře znali tyto parky na východním břehu.

^{152:2.2 (1700.3)} Ale lidé se s jejich odchodem nechtěli smířit. Viděli jakým směrem odplul Ježíšův člun a začínali si najímat všechna dostupná plavidla a vydali se je pronásledovat. Ti, kteří zůstali bez člunů, se tam vydali pěšky kolem horního konce jezera.

^{152:2.3 (1700.4)} K večeru více než tisíc lidí našlo Ježíše v jednom z parků a on k nim pronesl krátkou řeč. Po něm k nim promluvil Petr. Mnoho z těchto lidí si sebou přineslo jídlo a po večeři utvořili malé skupiny, ke kterým promlouvali apoštolové a učedníci Ježíše.

^{152:2.4 (1700.5)} V pondělí odpoledne dav lidí přesáhl tři tisíce hlav. A stále—až do večera—přicházeli další a všemožnými prostředky přinášeli sebou nemocné příbuzné. Stovky lidí, zajímajících se o Ježíše, si naplánovali na své cestě na svátek Paschi zastávku v Kafarnaumu, aby ho mohli spatřit a slyšet a tito lidé se prostě nechtěli smířit s neúspěchem. Ve středu kolem poledne se v tomto parku jižně od Betsaidy-Julii shromáždilo kolem pěti tisíců mužů, žen a dětí. Počasí bylo pěkné, jelikož v této oblasti končilo období dešťů.

^{152:2.5 (1700.6)} Filip obstaral pro Ježíše a dvanáct apoštolů jídlo na tři dny, které měl v opatrování mladík Marek, jejich příležitostný pomocník pro všechno. Odpoledne tohoto, již třetího dne, téměř polovině z přítomného davu došlo jídlo, které si sebou lidé přinesli. David Zebedeus neměl k dispozici stanové městečko, kde by nakrmil a ubytoval takové množství lidí. Ale, i když měli hlad, lidé nechtěli odejít. Mezi lidem se totiž rozneslo, že Ježíš se chce vyhnout potížím jak s Herodem, tak i s náboženskými vůdci v Jerusalemu a vybral si proto toto tiché místo za hranicemi soudní pravomoci všech svých nepřátel jako vhodné pro svoji královskou korunovaci.

Všeobecné vzrušení narůstalo každou hodinou. Ježíšovi nebylo o tom řečeno ani slovo, i když on samozřejmě věděl o všem co se dělo. Dokonce i dvanáct apoštolů se již nakazilo těmito názory a především to byli mladí evangelisté, na které tento klep zapůsobil. Z apoštolů si přáli tuto snahu prohlásit Ježíše králem Petr, Jan, Šimon Zélóta a Jidáš Iškariotský. Proti tomuto záměru byli Ondřej, Jakub, Natanael a Tomáš. Matouš, Filip a Alfeova dvojčata byli neutrální. Osnovatelem tohoto plánu udělat Ježíše králem byl Joab, jeden z mladých evangelistů.

152:2.6 (1701.1) Taková byla situace kolem páté hodiny ve středu odpoledne, když Ježíš požádal Jakuba Alfea, aby přivedl Ondřeje a Filipa. Ježíš jim řekl: „Co uděláme s tím davem lidí? Jsou s námi již tři dny a mnoho z nich má hlad a nemají jídlo.“ Filip a Ondřej si vyměnili pohledy a potom Filip odpověděl: „Učiteli, měl bys ty lidi poslat pryč, aby mohli jít do okolních vesnic a koupit si tam pro sebe jídlo.“ A Ondřej, obávající se uskutečnění plánu s králem, se rychle připojil k Filipovi a řekl: „Ano, Učiteli, myslím si, že bude nejlepší, když rozpustíš ty zástupy lidí, aby šli svoji cestou a koupili si jídlo, zatímco ty si budeš moci na čas odpočinout.“ V té době již i ostatní apoštolové se připojili k rozhovoru. Potom Ježíš řekl: „Ale já je nechci poslat pryč hladové; nemůžete je nakrmit?“ To bylo příliš pro Filipa, který okamžitě odpověděl: „Učiteli, kde v takovém opuštěném místě můžeme koupit chleba pro tolik lidí? I dvě stě denárů by nestačilo na jeden oběd.“

152:2.7 (1701.2) Ještě dříve než se apoštolové stačili plně vyjádřit, Ježíš se obrátil na Ondřeje a Filipa se slovy: „Já nechci poslat ty lidi pryč. Tady je máte, jako ovce bez pastýře. Já bych je

chtěl nasytit. Jaké máme u sebe jídlo?“ Zatímco Filip mluvil s Matoušem a Jidášem, Ondřej vyhledal mladíka Marka, aby se ujistil kolik jídla jim zůstalo z jejich zásob. Vrátil se k Ježíšovi a řekl mu: „Mládenec má jenom pět bochníků ječného chleba a dvě sušené ryby“—a Petr rychle dodal: „A my jsme ještě nevečeřeli.“

^{152:2.8 (1701.3)} Ježíš tam krátkou chvíli stál v tichosti. V jeho očích se zračil zasněný pohled. Apoštolové mlčeli. Ježíš se náhle otočil k Ondřejovi a řekl: „Přines mně bochníky a ryby.“ A když Ondřej přinesl Ježíšovi košík, Učitel řekl: „Řekněte lidem ať si sednou na trávu ve skupinách po sto lidech a určí vůdce každé skupiny a mezitím přiveďte sem k nám všechny evangelisty.

^{152:2.9 (1701.4)} Ježíš vzal do rukou bochníky a až je požehnal, chléb rozlomil a dal apoštolům, kteří ho předali svým druhům a ti ho zanesli lidem. Ježíš stejným způsobem rozlomil a rozdál ryby. A tito lidé se najedli a nasýtli. A když přestali jíst, Ježíš řekl učedníkům: „Sesbírejte roztroušené kousky, aby se neplýtvalo.“ A když zbytky posbírali, naplnili jimi dvanáct košíků. Takto se postupně nasýtli všichni přítomní. Této neobyčejné hostiny se zúčastnilo zhruba pět tisíc mužů, žen a dětí.

^{152:2.10 (1702.1)} A toto je první a jediný materiální zázrak, který Ježíš vykonal na základě svého vlastního vědomého připraveného plánu. Je pravda, že jeho učedníci měli sklon nazývat hodně věcí zázraky, které nebyly zázraky, ale toto byl opravdový nadpřirozený projev pomoci. V tomto případě, tak jak nám bylo objasněno, Michael ulamoval kousky potravy tak, jak to on

vždy dělal, ale s vyloučením faktoru času a stanoveného průběhu života.

3. Korunovace

^{152:3.1 (1702.2)} Nasycení pěti tisíců lidí nadpřirozenou energií bylo dalším z těch případů, kdy to, co se stalo, bylo důsledkem spojení lidského soucitu s tvořivou energií. Nyní, když dav lidí byl plně nasycen a Ježíšova sláva okamžitě narostla tímto úžasným zázrakem, plán zmocnit se Učitele a prohlásit ho králem již nepotřeboval osobní vedení. Připadalo to, jakoby se ta myšlenka šířila davem jako nákaza. Reakce lidí na toto okamžité a velkolepé zaopatření jejich fyzických potřeb byla silná a ohromující. Již dlouhé věky se židé učili, že když přijde Mesiáš, syn Davida, země bude opět oplývat mlékem a medem a že chléb života jim bude poskytnut podobně, jak nebeská mana spadla na poušti na jejich předky. A nebylo všechno toto očekávání nyní naplněno přímo před jejich zraky? Když tento hladový, podvyživený dav se přestal cpát tímto zázračným jídlem, převládla pouze jedna jednotná reakce: „Toto je náš král.“ Zázraky dělající osvoboditel Izraele přišel. V očích těchto prostých lidí schopnost nasytit byla spojena s právem vládnout. Potom není divu, že když dav lidí ukončil hodování, všichni vstali jako jeden a volali: „Udělejme ho králem!“

^{152:3.2 (1702.3)} Toto mohutné volání nadchlo Petra a ty apoštoly, kteří se stále nevzdávali naděje vidět Ježíše uplatnit své právo vládnout. Ale tyto plané naděje neměly mít dlouhého trvání. Ještě neutichla ozvěna tohoto mohutného volání davu, odrážející se od blízkých skal, když si Ježíš stoupl na obrovský kámen, zvedl pravou ruku, aby získal jejich pozornost a řekl: „Děti moje, myslíte to dobře, ale jste krátkozrací a myslíte

materiálně.“ Následovala krátká pauza; tento statečný Galilejec tam vznešeně stál v okouzlujícím svitu východního soumraku. Všechno na něm bylo královské když pokračoval ve své řeči k tomuto nedýchajícímu davu: „Vy byste mne udělali králem ne proto, že vaše duše byly ozářeny velkou pravdou, ale proto, že vaše žaludky byly naplněny chlebem. Kolikrát jsem vám říkal, že moje království není z tohoto světa? Toto království nebeské, které my hlásáme, je duchovním bratrstvím a nikdo mu nevládne na materiálním trůnu. Můj nebeský Otec je všemoudrý a všemocný Vládce nad tímto duchovním bratrstvím Božích synů na zemi. Jak já jsem vám nedokázal odhalit Otce duchů, tak vy byste udělali králem jeho Syna v těle! A proto nyní jděte všichni domů. Jestli musíte mít krále, necht’ se v srdci každého z vás natrvalo usadí Otec nebeských světél jako duchovní Vládce všech věcí.“

^{152:3,3 (1702,4)} Po těchto Ježíšových slovech se dav rozešel udiven a sklíčen. Mnoho z těch, kteří v něho věřili odešli a od toho dne mu úplně přestali naslouchat. Apoštolové byli oněmělí; mlčky stáli všichni kolem dvanácti košíků se zbytky jídla; pouze pomáhající mládenec, Marek, pronesl: “A odmítl být naším králem.“ Ježíš, předtím než odešel do hor, aby byl sám, otočil se k Ondřejovi a řekl: „Vrať se svými bratry do domu Zebedea a modli se tam s nimi—hlavně za tvého bratra, Šimona Petra.

4. Noční vidění Šimona Petra

^{152:4,1 (1703,1)} Apoštolové, bez svého Učitele, nasedli do člunu a mlčky začali veslovat směrem k Betsaidě na západním břehu jezera. Žádný z dvanácti apoštolů nebyl tak zdrcen a sklíčen jako Šimon Petr. Téměř vůbec se nemluvalo; všichni mysleli na Učitele o samotě v horách. Opustil je? Nikdy předtím je

neposlal všechny pryč a odmítl s nimi jít. Co by to všechno mohlo znamenat?

152:4.2 (1703.2) Spustila se na ně tma, načež přišel silný a nepříjemný vítr, který jim téměř úplně znemožňoval plavbu. Po několika hodinách namáhavého veslování ve tmě padla na Petra únava a upadl do hlubokého spánku vyčerpaného člověka. Ondřej a Jakub ho přenesli na vypoštěřované sedadlo na zádi člunu. Zatímco ostatní apoštolové těžce bojovali s protivětre a vlnami, Petrovi se zdál sen; v něm viděl Ježíše jak k nim přichází po vodě. Když mu připadalo, že Ježíše jde vedle člunu, zakřičel: „Zachraň nás, Učiteli, zachraň nás!“ A ti, kteří byli na zádi člunu, slyšeli některé z těchto slov. Toto noční vidění pokračovalo a Petrovi se zdálo, že slyší Ježíše říkat: „Hlavu vzhůru; to jsem já; neměj strach.“ Pro Petrovu znepokojenou duši to bylo jako gileádský balzám; uklidnilo to jeho zneklidněnou duši, takže (ve svém snu) zavolał na Učitele: „Pane, jestli jsi to skutečně ty, pozvi mne k sobě, abych mohl jít po vodě s tebou.“ A když Petr vstoupil na vodu, prudké vlny ho vyděsily a když se začal potápět, volal: „Pane, zachraň mne!“ A mnozí z dvanáctky ho slyšeli pronášet tuto prosbu. Potom se Petrovi zdálo, že ho Ježíš přišel zachránit, podal mu ruku, zachytil ho a vytáhl ho se slovy: „Ó, malověrný, proč jsi pochyboval?“

152:4.3 (1703.3) Ke konci svého snu vstal Petr ze sedátka, na kterém spal a skutečně udělal krok přes kraj člunu do vody. A ze snu se probudil, když Ondřej, Jakub a Jan se vyklonili dolů a vytáhli ho z moře.

152:4.4 (1703.4) Petr vždy považoval tuto zkušenost za skutečnost. On upřímně věřil, že Ježíš k nim v tu noc přišel. Podařilo se mu

pouze částečně přesvědčit Jana Marka, což vysvětluje, proč Marek použil jenom část této příhody ve svém vyprávění. Lékař Lukáš, který pečlivě zkoumal tyto události, přišel k závěru, že tato epizoda byla Petrovým viděním a proto ji odmítl začlenit do svého vyprávění.

5. Návrat do Betsaidy

^{152:5.1 (1703.5)} Ve čtvrtek ráno, před svítáním, zakotvili svůj člun u břehu kousek od domu Zebedea a spali až téměř do poledne. Ondřej se probudil první a šel se projít podél moře, kde našel Ježíše ve společnosti jejich mládence na výpomoc, sedícího na kameni u vody. Ačkoliv mnoho lidí z davu a mladí evangelisté hledali Ježíše celou noc a velkou část následujícího dne ve východních horách, krátce po půlnoci se on a mladík Marek vydali na cestu kolem jezera a přes řeku zpět do Betsaidy.

^{152:5.2 (1704.1)} Z pěti tisíců zázračným způsobem nasycených lidí, kteří, když jejich žaludky byly plné a jejich srdce prázdná, chtěli prohlásit Ježíše za krále, pouze pět set pokračovalo v jeho následování. Ale ještě předtím, než se dozvěděli o jeho návratu do Betsaidy, Ježíš požádal Ondřeje, aby svolal dvanáct apoštolů a jejich druhy, včetně žen a řekl mu: „Chci k nim promluvit.“ A když se všichni sešli, Ježíš řekl:

^{152:5.3 (1704.2)} „Jak dlouho to budu s vámi snášet? Nejste všichni pomalí v duchovním vnímání a nepostrádáte živou víru? Po celé tyto měsíce jsem vás učil pravdy království a přesto jste stále ovládáni materiálními motivy místo duchovním uvažováním. Nečetli jste snad ve Spisech o tom, jak Mojžíš nabádal nevěřící děti Izraele, říkajíc jim: „Nebojte se, stůjte tiše a uvidíte jak vás Hospodin spasí“? Řekl zpěvák: „Důvěřujte

Hospodinu.“ „Bud'te trpěliví, služte Hospodinu a mějte odvahu. On posílí vaše srdce.“ „Přeneste vaše břemeno na Hospodina a on vás podpoří. Vždy mu důvěřujte a vylijte mu svá srdce, protože Bůh je vaše útočiště.“ „Ten, kdo žije v příbytku Nejsvrchovanějšího, bude žít ve stínu Všemohoucího.“ Je lepší spoléhat na Hospodina, než důvěřovat lidským králům.“

152:5.4 (1704.3) A nevidíte všichni nyní, že dělání zázraků a konání materiálních divů nepřivede nové duše do duchovního království? Nasýtíli jsme dav lidí, ale to je nepřímělo k hladu po chlebu života, ani k žízni po vodě duchovní spravedlnosti. Když byl jejich hlad ukojen, nehledali vchod do nebeského království, ale raději se snažili prohlásit Syna Člověka králem způsobem, jakým se korunují králové tohoto světa, jen proto, aby mohli i nadále jíst chleba bez práce. A to všechno, čehož většina z vás byla více či méně svědky, neudělalo nic pro odhalení nebeského Otce, nebo pro rozvoj království na zemi. Nemáme již dost nepřátel mezi náboženskými vůdci země aniž děláme něco, co by nám určitě také znepřátelilo občanské vládce? Modlím se k Otci, aby pomazal vaše oči, abyste uviděli a otevřel vaše uši, abyste uslyšeli a měli plnou důvěru v evangelium, kterému jsem vás naučil.“

152:5.5 (1704.4) Ježíš potom oznámil, že si přeje na několik dní odpočinout se svými apoštoly předtím, než budou připraveni na cestu do Jerusalema na svátek Paschi a zakázal všem učedníkům a všem ostatním, aby ho následovali. A tak odpluli na člunu do Genezaretu, aby si tam dva či tři dny odpočinuli a vyspali se. Ježíš se připravoval na velkou krizi svého

pozemského života na zemi a proto trávil hodně času ve spojení s nebeským Otcem.

^{152:5.6 (1704.5)} Zpráva o nasycení pěti tisíců lidí a pokusu udělat Ježíše králem vzbudila obrovskou pozornost a vyvolala strach jak u náboženských vůdců, tak i u občanských vládců po celé Galileji a Judeji. Přestože tento velký zázrak neudělal nic pro posílení evangelia království v duších materiálně myslicích a váhavě věřících lidí, pomohl otevřít oči těm členům bezprostřední rodiny Ježíše a blízkým učedníkům, kteří chtěli vidět zázraky a toužili po tom, aby Učitel byl králem. Tato velkolepá událost ukončila počáteční období učení, přípravy a léčení a tím připravila cestu pro vstup do posledního roku hlásání vyšších a duchovnějších úrovní nového evangelia království—božského synovstva, duchovní svobody a věčného spasení.

6. V Genezaretu

^{152:6.1 (1705.1)} V době odpočinku v domě bohatého věřícího v Genezaretu měl Ježíš se svými apoštoly každé odpoledne volné debaty. Vyslanci království byli skupinou vážných, vystřízlivělých a zdrženlivých lidí. Ale i potom všem co se stalo a jak ukázaly následné události, těchto dvanáct mužů se ještě plně nezbavilo svých zakořeněných a dlouho pěstovaných představ o příchodu židovského Mesiáše. Události předchozích několika týdnů proběhly příliš rychle pro tyto ohromené rybáře, aby mohli pochopit plně jejich význam. Muži a ženy potřebují čas pro uskutečnění radikálních a rozsáhlých změn ve svých základních a principiálních představách, týkajících se sociálního chování, filozofických postojů a náboženských přesvědčení.

152:6.2 (1705.2) Zatímco Ježíš a dvanáctka odpočívali v Genezaretu, dav lidí se rozešel, někteří se vrátili do svých domovů, ostatní se vydali do Jerusalema na svátek Paschi. Za necelý měsíc se počet nadšených a neskrývaných stoupenců Ježíše, kterých bylo jenom v Galileji více než padesát tisíc, ztenčil na méně než pět set. Ježíš chtěl poskytnout svým apoštolům takovou zkušenost s nestálostí veřejné popularity, aby nebyli v pokušení spoléhat na takové projevy pomíjivé náboženské hysterie v době, kdy je nechá samotné pracovat pro království, ale ve své snaze byl úspěšný jen částečně.

152:6.3 (1705.3) Na druhý večer jejich pobytu v Genezaretu Učitel opět řekl apoštolům podobenství o rozsévači a dodal tato slova: „Tak vidíte, děti moje, působení na lidské city je přechodné a naprosto marné; působení výhradně pouze na jeden intelekt je podobně plané a neplodné; pouze působením na ducha, který žije v lidské mysli, můžete doufat v dosažení trvanlivého úspěchu a uskutečnit ty úžasné proměny lidského charakteru, které se vzápětí projevují v bohaté úrodě opravdových duchovních plodů v každodenním životě všech těch, kteří se takto vysvobodili z temnoty pochybnosti skrze narození ducha do světla víry—království nebeského.“

152:6.4 (1705.4) Ježíš učil působivosti na emoce jako metodu pro připoutání a soustředění pozornosti intelektu. On nazýval takovou probuzenou a podnícenou mysl bránou k duši, kde přebývá ta duchovní podstata člověka, která musí rozpoznat pravdu a reagovat na duchovní výzvu evangelia, aby umožnila trvalé výsledky skutečných proměn charakteru.

152:6.5 (1705.5) Tímto způsobem se Ježíš snažil připravit apoštoly na blížící se šok—krize v postoji veřejnosti k němu byla vzdálena

jen několik dní. Vysvětlil dvanácti apoštolům, že náboženští vůdcové v Jerusalemu se spiknou s Herodem Antipou, aby dosáhli jejich zničení. Dvanáctka si začínala více uvědomovat (i když ne úplně), že Ježíš se nechystá usednout na trůn Davida. Začínali větší měrou vidět, že duchovní pravda nebude šířena materiálními zázraky. Začínali si uvědomovat, že nasycení pěti tisíců lidí a nadšená snaha udělat Ježíše králem, bylo vyvrcholením očekávání konání zázraků a kouzelných divů a vrcholem Ježíšovy slávy mezi lidem. Neurčitě tušili a matně předvíдали blížící se časy duchovního prosévání a krutého nepřátelství. Těchto dvanáct mužů si pomalu začínalo uvědomovat pravou podstatu jejich poslání jako vyslanců království a začalo se připravovat na těžké a krušné zkoušky posledního roku služby Učitele na zemi.

152:6.6 (1706.1) Než odešli z Genezaretu, Ježíš jim vysvětlil zázračné nasycení pěti tisíců. Řekl jim proč se zúčastnil tohoto neobyčejného projevu tvořivé síly a také je ujistil, že nepodlehł svému soucitu s davem dokud se nepřesvědčil, že to bylo „v souladu s vůlí Otce.“

7. V Jerusalemu

152:7.1 (1706.2) V neděli, 3. dubna, se Ježíš vydal v doprovodu pouze svých dvanácti apoštolů z Betsaidy na cestu do Jerusalema. Aby se vyhnuli davům a přilákali co nejmenší pozornost, šli přes Gerasu a Filadelfii. Ježíš jim zakázal v průběhu cesty jakékoliv učení na veřejnosti; také jim nedovolil učit či kázat během pobytu v Jerusalemu. Pozdě večer, ve středu 6. dubna dorazili do Betanie, nacházející se nedaleko od Jerusalemu. Tuto první noc strávili v domě Lazara, Marty a Marie, ale následujícího dne se rozdělili. Ježíš a Jan se ubytovali v domě

věřícího jménem Šimon, v sousedství domu Lazara v Betanii. Jidáš Iškariotský a Šimon Zélóta odešli za svými přáteli do Jerusalemu a zbývající apoštolové se ubytovali po dvou v různých domech.

^{152:7.2 (1706.3)} Ježíš navštívil Jerusalem během Paschi pouze jednou a to bylo v nejvýznamnější den oslav. Abnér přivedl mnoho věřících z Jerusalemu na setkání s Ježíšem do Betanie. Během tohoto pobytu v Jerusalemu dvanáctka poznala jak sílilo nepřátelské mínění o jejich Učiteli. Odcházeli všichni z Jerusalemu s přesvědčením, že se blíží krize.

^{152:7.3 (1706.4)} V neděli 24. dubna Ježíš a apoštolové odešli z Jerusalema do Betsaidy. Šli cestou podél pobřeží přes města Jafa, Cesarea a Ptolemaios. Potom šli vnitrozemím přes Rámu a Chorazin do Betsaidy, kam dorazili v pátek 29. dubna. Ihned po příchodu domů Ježíš poslal Ondřeje požádat představeného synagogy o povolení promluvit tam příští den při odpolední bohoslužbě, což byla sobota. A Ježíš dobře věděl, že to bude naposledy, kdy mu bude dovoleno mluvit v kafarnaumské synagoze.

Kapitola 153

Krize v Kafarnaumu

^{153:0.1 (1707.1)} V PÁTEK večer, v den jejich příchodu do Betsaidy a ráno v sobotu si apoštolové všimli, že Ježíš řeší nějaký závažný problém; poznali, že Učitel usilovně přemýšlí o nějaké důležité záležitosti. Ráno vůbec nesnídal a v poledne jedl jen málo. Celé sobotní dopoledne a předcházející večer dvanáct apoštolů a jejich druhové se v malých skupinách setkávali v domě, na zahradě a na pobřeží. Všichni cítili napětí nejistoty a

úzkostlivého očekávání. Od doby jejich odchodu z Jerusalemu Ježíš s nimi téměř nepromluvil.

153:0.2 (1707.2) Již mnoho měsíců neviděli Učitele tak zamyšleného a zamlklého. Také Šimon Petr byl skleslý, ne-li deprimovaný. Ondřej byl v rozpacích a nevěděl co má udělat pro své sklíčení druhů. Natanael řekl, že jsou uprostřed „ticha před bouří.“ Tomáš vyslovil názor, že „se stane něco neobyčejného.“ Filip poradil Davidovi Zebedeovi aby, „zapomněl na stravování a ubytování davu lidí, dokud se nedozvíme o čem Učitel přemýšlí.“ Matouš projevil staronovou snahu doplnit pokladnu. Jakub a Jan mluvili o nadcházejícím kázání v synagoze a spekulovali hodně o jeho pravděpodobné podstatě a účelu. Šimon Zélóta vyjádřil přesvědčení, ve skutečnosti naději, že „nebeský Otec možná zasáhne nějakým nečekaným způsobem na obranu a podporu svého Syna,“ zatímco Jidáš Iškariotský se osmělil vyjádřit myšlenku, že Ježíše tíží lítost z toho, že „neměl odvalu a opovážlivost dovolit pěti tisícům lidí prohlásit ho králem židů.“

153:0.3 (1707.3) A s takovou skupinou sklíčených a zdrcených stoupenců se Ježíš vydal to krásné sobotní odpoledne do synagogy v Kafarnaumu, aby tam vystoupil s epochálním kázáním. Jediné slovo srdečného pozdravení či popřání štěstí od svých bezprostředních stoupenců uslyšel od nic netušících dvojčat Alfeových, která radostně přivítala Ježíše když vyšel z domu a vydal se k synagoze: „Modlíme se, aby ti Otec pomohl a aby za námi přišly větší davy než předtím.“

1. Situace v synagoze

153:1.1 (1707.4) V tento nádherný sobotní den, ve tři hodiny odpoledne, v nové kafarnaumské synagoze přivítalo Ježíše vybrané shromáždění. Předsedající Jairoš podal Ježíšovi Spisy. Den předtím přišlo z Jerusalema padesát pět farizejů a saduceů; přítomno bylo také přes třicet vůdců a představených sousedních synagog. Tito židovští náboženští vůdcové jednali na přímý příkaz Velké rady v Jerusalemu a představovali ortodoxní předvoj, který přišel zahájit otevřený boj s Ježíšem a jeho učedníky. Vedle těchto židovských vůdců seděli na čestných místech oficiální pozorovatelé Heroda Antipy, kterému bylo doporučeno zjistit pravdu o znepokojujících zprávách, že obyvatelstvem byl učiněn pokus prohlásit Ježíše králem židů v oblastech vlády jeho bratra Filipa.

153:1.2 (1708.1) Ježíš pochopil, že mu hrozí bezprostřední prohlášení otevřeného a přímého boje ze strany narůstající armády jeho nepřátel a rozhodl se odvážně přejít do ofenzívy. Při nasycení pěti tisíců oživil jejich ideje o materiálním Mesiáši; nyní se znovu odhodlal napadnout veřejně jejich představu o židovském osvoboditeli. Tato krize, která začala nasycením pěti tisíců a která skončila tímto sobotním odpoledním kázáním, byla viditelným obrácením přílivu popularity a slávy. Od této chvíle se práce pro království vzrůstající měrou zaměřovala na důležitější úkol získávání stálých duchovních konvertitů pro opravdově zbožné bratrství lidí. Toto kázání bylo zlomem v přechodu od období diskuzí, polemik a rozhodování k otevřenému boji a konečnému uznání, nebo konečnému odmítnutí.

153:1.3 (1708.2) Učitel dobře věděl, že mnoho jeho stoupenců se pomalu, ale jistě připravovalo ho s konečnou platností

zavrhnout. On také věděl, že mnoho jeho učedníků pomalu, ale jistě procházelo takovou přípravou mysli a takovou disciplínou duše, což jim umožní zvítězit nad pochybnostmi a statečně prosadit jejich vyžralou víru v evangelium království. Ježíš plně rozuměl tomu, jak se lidé připravují k rozhodnutím v krizi a ke konání nenadálých odvážných činů vlastní volby skrze pomalý proces opětovného rozhodování mezi opakujícími se situacemi dobra a zla. Vystavil své vybrané posly častým zkouškám zklamání a poskytl jim opakované a prověřující příležitosti volit mezi správným a špatným způsobem přístup k duchovním zkouškám. Věděl, že se může spolehnout na své stoupence tehdy, když zvládnou rozhodující zkoušku a tak udělají svá životní rozhodnutí v souladu s předchozími a zakořeněnými intelektuálními postoji a duchovními reakcemi.

153:1.4 (1708.3) Tato krize v pozemském životě Ježíše začala nasycením pěti tisíců a skončila tímto kázáním v synagoze; krize v životech apoštolů začala tímto kázáním v synagoze a pokračovala po celý rok. Skončila až soudem a ukřižováním Učitele.

153:1.5 (1708.4) Když seděli v synagoze v to odpoledne předtím, než Ježíš začal mluvit, převládala mezi nimi jedna velká záhada, jedna velká otázka v myslích všech. Jak jeho přátelé, tak i jeho nepřátelé se zaobírali pouze jednou myšlenkou a ta byla: „Proč tak úmyslně a výrazně obrátil příliv nadšené popularity?“ A bezprostředně před a okamžitě po tomto kázání pochybnosti a zklamání jeho rozladěných přívrženců se změnily do nevědomého nepřátelství a postupně přešly do skutečné nenávisti. Bylo to právě po tomto kázání v synagoze, kdy Jidáš

Iškariotský poprvé vědomě pomyslel na to, že Ježíše a apoštoly opustí. Ale prozatím dokázal ovládnout všechny takové sklony.

^{153:1.6 (1708.5)} Všichni byli ve stavu nejistoty. Ježíš jim nic neřekl a oni byli zmateni. Ještě nedávno předvedl největší projev nadpřirozené síly, charakterizující celou jeho životní cestu. Nasycení pěti tisíců bylo tou událostí jeho pozemského života, která nejvíce ze všech odpovídala židovské představě o očekávaném Mesiáši. Ale tato mimořádně příznivá situace byla ihned a nepochopitelně ztracena jeho okamžitým a jednoznačným odmítnutím stát se králem.

^{153:1.7 (1709.1)} V pátek večer a znovu v sobotu ráno se náboženští vůdcové z Jerusalemu usilovně snažili přesvědčit Jaira, aby nepovolil Ježíšovi promluvit v synagoze, ale bez úspěchu. Jairova jediná odpověď na to všechno naléhání byla: „Dal jsem souhlas a neporuším své slovo.“

2. Epochální kázání

^{153:2.1 (1709.2)} Ježíš začal své kázání čtením ze zákona, ze kterého přečetl úryvek z páté knihy Mojžíšovy. „Jestli se stane, že tento národ nebude naslouchat hlasu Božímu, tak ho zajisté postihnou zlá neštěstí za jeho hříchy. Hospodin způsobí vaše zničení vašimi nepřáteli; a budete odvedeni do všech království na zemi. A Hospodin přivede vás a vašeho krále, kterého jste ustanovili, aby vám vládl, do rukou neznámého národa. A budete podivením, příslovím a rčením pro všechny národy. Vaši synové a dcery půjdou do zajetí. Příchozí cizinci budou mít mezi vámi vysokou pravomoc, zatímco vy budete velmi poníženi. A to všechno budete vy a vaši potomci snášet navždy, protože nenasloucháte slovu Hospodina. Proto budete

sloužit svým nepřátelům, kteří půjdou proti vám. Budete trpět hladem a žízní a poneseáte toto cizí železné jármo. Hospodin přivede proti vám národ zdaleka, z druhého konce světa, národ, jehož řeči nebudete rozumět, národ kruté povahy, národ, který si vás nebude vážit. A oni vás budou obléhat ve všech vašich městech tak dlouho, dokud vysoké opevněné zdi, na které jste spoléhali, nebudou strženy; a celá země padne do jejich rukou. A stane se, že během tohoto obléhání budete přinuceni jíst plod vašich vlastních těl, maso vašich synů a dcer, kvůli nouzi, kterou vám vaši nepřátelé způsobí.“

^{153:2.2 (1709.3)} A když Ježíš skončil tento úryvek, přešel k prorokům a přečetl z Jeremjáše: „Jestli nebudete naslouchat slovům mých služebníků—prorokům, které jsem vám poslal, tak udělám s tímto domem to, co se Šílem a předám toto město k ztracení všemi národy země.“ A kněží a učitelé slyšeli Jeremjáše pronášet tato slova v domě Hospodina. A když Jeremjáš řekl vše, co mu Hospodin přikázal, aby pověděl celému národu, kněží a učitelé se ho chopili a řekli: „Ty musíš zemřít.“ A celý národ obklopil Jeremjáše v domě Hospodina. Když o tom uslyšeli vladaři Judy, tak zasedli k soudu nad Jeremjášem. Tam kněží a učitelé řekli vladařům a celému národu toto: „Tento člověk si zasluhuje smrt, protože věstil proti našemu městu a vy jste ho na vlastní uši slyšeli.“ Potom promluvil Jeremjáš k vladařům a k celému národu: „Hospodin mne poslal prorokovat proti tomuto domu a proti tomuto městu, poslal mne říci vám vše, co jste slyšeli. Proto nyní napravte svůj život a činy a řiďte se hlasem Hospodina, Boha vašeho, abyste unikli hříchu, který byl nad vámi vysloven. Pokud se jedná o mne, vidíte, že jsem ve vašich rukách. Udělejte se mou to, co považujete za dobré a správné. Ale buďte si jisti tím, že když mně usmrtíte, budete

mít na sobě a na tomto národu nevinnou krev, poněvadž mne opravdu poslal Hospodin, abych vám toto všechno sdělil.“

^{153:2,3 (1710.1)} Kněží a učitelé té doby chtěli Jeremjáše zabít, ale soudci k tomu nedali souhlas, i když kvůli jeho hrozbám ho spustili po provazech do špinavé hladomorny, kde se až po ramena ponořil do kalu. A toto udělal tento národ proroku Jeremjáši, když ten uposlechl příkaz Hospodina varovat své bratry před jejich hrozícím politickým zánikem. Dnes se já vás chci zeptat: „Co udělají velkokněži a náboženští vůdcové tohoto národa s člověkem, který má odvahu varovat je před dnem jejich duchovního zatracení? Budete se také snažit usmrtit učitele, který si troufá hlásat slovo Hospodina a který se nebojí vás upozornit, když odmítáte jít cestou světla, které vede ke vchodu do království nebeského?

^{153:2,4 (1710.2)} Jaké důkazy mé mise na zemi hledáte? Nenarušili jsme vaše postavení vlivu a moci když jsme hlásali radostné zprávy chudým a zavrženým. Neučinili jsme žádný nepřátelský útok na to, co máte v úctě, ale jenom jsme prohlásili novou svobodu pro strachem posedlou duši člověka. Já jsem přišel na tento svět odhalit mého Otce a ustanovit na zemi duchovní bratrství synů Božích—království nebeské. A ačkoliv jsem vám mnohokrát připomínal, že moje království není tohoto světa, přesto můj Otec vám dopřál mnoho projevů materiálních divů vedle průkazných duchovních proměn a obrození.

^{153:2,5 (1710.3)} Jaká nové znamení ode mne očekáváte? Prohlašuji, že již máte dostatek důkazů, abyste se mohli rozhodnout. Opravdu, opravdu říkám vám všem, sedícími dnes přede mnou: jste postaveni před nutnost rozhodnutí, kterou cestou půjdete; a já vám říkám, tak jak Jóšua řekl vašim praotcům: „rozhodněte

se dnes komu budete sloužit.“ Mnozí z vás stojí dnes na rozcestí.

^{153:2.6 (1710.4)} Někteří z vás, když jste mne nemohli najít po nasycení lidí na druhém břehu, najali jste si v Tiberii rybářské čluny, které týden předtím byly ukryty nedaleko během bouře a vydali se za mnou, ale proč? Ne za pravdou a čestností, ne proto, abyste se dozvěděli jak lépe sloužit a pomáhat svým bližním! Ne, ale proto, abyste měli více chleba, pro který jste nemuseli pracovat. Nebylo to proto, abyste naplnili své duše slovem života, ale pouze proto, abyste si mohli naplnit břicho snadným chlebem. Již po dlouhou dobu jste byli učeni, že Mesiáš, když přijde, bude konat divy, které udělají život příjemným a snadným pro všechny vyvolené. Potom není zvláštní, že když jste byli takto učeni, že toužíte po bochnících chleba a rybách. Ale já vám prohlašuji, že v tomto nespočívá mise Syna Člověka. Přišel jsem prohlásit duchovní svobodu, učit věčnou pravdu a posílit živou víru.

^{153:2.7 (1710.5)} Bratři moji, neprahněte po mase, které podléhá zkáze, ale raději usilujte o duchovní potravu, která vyživuje a přináší věčný život; a to je chléb života, který Syn dává všem, kteří ho chtějí přijmout a jíst, neboť Otec dal Synovi tento život, aby dával bezměrně. A když jste se mne zeptali: „Co máme dělat, abychom konali dílo Boha?“, já jsem vám srozumitelně odpověděl: „Dílo Boží je toto: důvěřujte tomu, kterého poslal.“

^{153:2.8 (1710.6)} A potom Ježíš řekl, ukazujíc na nádobu s manou, která zdobila okenní překlad této nové synagogy a která byla zkrášlena vinou révou: „Vy si myslíte, že vaši předkové jedli na poušti manu—chléb z nebes—ale já vám říkám, že to byl chléb země. Přestože Mojžíš nedal vašim otcům chléb z nebes,

můj Otec je nyní připraven dát vám opravdový chléb života. Nebeský chléb přichází od Boha a dává věčný život lidem světa. A když mně řeknete: „Dej nám tento živý chléb“, já vám odpovím: „Já jsem tento chléb života. Ten kdo ke mně přijde, nebude hladovět a ten kdo ve mne věří, nebude nikdy žíznit. Vy jste mne viděli, žili jste se mnou a byli svědky mé práce a přesto nevěříte, že jsem přišel od Otce. Ale ti, kteří věří—se nebojí. Všichni ti, které vede Otec, přijdou ke mně a ten, kdo ke mně přijde, nebude nikdy zavržen.

153:2.9 (1711.1) A nyní mně dovolu prohlásit vám jednou provždy, že jsem přišel na zem ne o své vůli, ale z vůle Toho, který mne poslal. A konečná vůle Toho, který mne poslal, je v tom, abych ze všech, které mně dal, neztratil ani jednoho. A toto je vůle Otce: aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl věčný život. Včera jsem pouze chlebem nasýtil vaše těla; dnes vám nabízím chléb života pro vaše hladové duše. Přijměte nyní duchovní chléb stejně tak ochotně, jak ochotně jste snědli chléb tohoto světa?“

153:2.10 (1711.2) Když se Ježíš krátce odmlčel, aby se rozhlédl po shromáždění, jeden z učitelů z Jerusalemu (člen Vysoké rady) vstal a zeptal se: „Mám rozumět tomu co nám říkáš tak, že ty jsi chléb, který přišel z nebes a že mana, kterou Mojžíš dal našim otcům v poušti nebyla z nebes?“ A Ježíš tomuto farizeji odpověděl: „Rozumíš tomu správně.“ Potom farizej řekl: „Ale ty nejsi Ježíš Nazaretský, syn Josefa, tesař? Není nás hodně, kteří dobře znají tvého otce a matku a také tvé bratry a sestry? Jak se potom můžeš objevit tady v Božím domě a prohlásit, že jsi přišel z nebes?“

^{153:2.11 (1711.3)} V tu dobu byla synagoga tak moc naplněna reptáním a hrozilo, že vznikne zmatek a proto Ježíš povstal a řekl: „Bud’me trpěliví; upřímné ověření pravdě nikdy neublíží. Já jsem nejenom všechno to, co jsi řekl, ale víc než to. Otec a já jsme jeden; Syn dělá jenom to, co ho učí Otec a všechny, které Otec dal Synovi, Syn přijme k sobě. Vy jste četli to místo z proroků, kde je napsáno: „Všechny vás naučí Bůh“ a „ti, které učí Otec, uslyší také jeho Syna.“ Každý, kdo přijímá učení v něm pobývajícího ducha Otce, nakonec přijde ke mně. Ne proto, že někdo uviděl Otce, ale proto, že duch Otce skutečně žije v člověku. A Syn, který přišel z nebes, bezpochyby viděl Otce. A ti, kteří opravdově věří v tohoto Syna, mají již věčný život.

^{153:2.12 (1711.4)} Já jsem tento chléb života. Vaši otcové jedli manu v poušti a zemřeli. Ale jestli člověk sní tento chléb, který přichází od Boha, nikdy nezemře v duchu. Opakuji vám, já jsem tento živý chléb a každá duše, která pochopí tuto spojenou podstatu Boha a člověka, bude žít věčně. A tento chléb života, který dávám všem, kteří ho chtějí přijmout, je moje vlastní živá a sjednocená podstata. Otec v Synu a Syn sjednocený s Otcem—to je moje životadárné odhalení světu a můj spasitelný dar všem národům.“

^{153:2.13 (1711.5)} Když Ježíš skončil svoji řeč, představený synagogy rozpustil shromáždění, ale nikdo nechtěl odejít. Jedni obklopili Ježíše, aby mu položili další otázky, zatímco druzí mumlali a přeli se mezi sebou. A tento stav trval déle než tři hodiny. Bylo již hodně po sedmé hodině, když se posluchači konečně rozešli.

3. Debata po kázání

153:3.1 (1712.1) Ježíš dostal mnoho otázek během této debaty po kázání. Některé otázky položili jeho zmatení učedníci, ale většina byla pokládána jízlivými nevěřícími, kteří se ho pouze snažili vyvést z míry a chytit do léčky.

153:3.2 (1712.2) Jeden z hostujících farizejů se postavil na stojan lampy a zakřičel: „Ty nám říkáš, že jsi chléb života. Jak nám můžeš dát svoje tělo, abychom ho snědli, nebo svoji krev, abychom ji pili? K čemu je tvoje učení, jestliže se nemůže uskutečnit?“ A Ježíš na tuto otázku odpověděl slovy: „Já jsem vás neučil, že mé tělo je chléb života a ani, že má krev je tudíž vodou. Ale řekl jsem, že můj život v těle je poskytnutím nebeského chleba. Fakt Slova Božího, poskytnutého v těle a obraze Syna Člověka, podřízeného vůli Boží, představuje realitu zkušenosti, rovnající se božské potravě. Nemůžete jíst mé tělo, ani pít moji krev, ale můžete se stát se mnou jednotní v duchu, tak jako já jsem jednotný v duchu s mým Otcem. Můžete být živeni věčným slovem Božím, které je opravdu chléb života a které bylo poskytnuto v podobě smrtelného těla; a ve své duši můžete být napájeni božím duchem, který je opravdu vodou života. Otec mne poslal na tento svět, abych ukázal, jak on si přeje pobývat ve všech lidských srdcích a vést je; a já žiji tento život v těle tak, abych inspiroval všechny lidi k věčné snaze poznat a vykonávat vůli v nich přebývajícího Otce.“

153:3.3 (1712.3) Potom jeden z jerusalemských špehů, který Ježíše a jeho apoštoly sledoval již dlouhou dobu, řekl: „My jsme si všimli, že ani ty a ani žádný z tvých apoštolů si nemýjete správně ruce předtím, než jíte chléb. Musíte dobře vědět, že takové jednání, jako jezení se špinavýma a neumytýma

rukama, je porušením zákona předků. Ani si správně nemýjete vaše poháry na pití a nádoby na jídlo. Proč projevujete takovou neúctu k tradicím otců a zákonům našich předků?“ Ježíš si ho vyslechl a odpověděl: „Proč porušujete Boží přikázání vašimi starobylými zákony? Přikázání říká: „Cti otce svého i matku svou“ a přikazuje, abyste v případě nutnosti se s nimi dělili o svoji potravu; ale vy se řídíte tradičním obyčejem, který dovoluje neuctivým dětem říkat, že peníze, které by mohli jít na pomoc rodičům, byly „dány Bohu“. Tímto starodávný zákon zbavuje takové vychytralé děti jejich odpovědnosti, nehledě na to, že potom tyto děti použijí všechny tyto peníze pro své vlastní pohodlí. Proč tedy tímto způsobem porušujete přikázání svoji vlastní tradicí? Dobře prorokoval Izajáš o vaší pokrytosti, když řekl: „Tito lidé mně vzdávají čest svými slovy, ale jejich srdce jsou daleko ode mne. Marně mne uctívají, neboť jejich učení prosazuje pravidla, vytvořená lidmi.“

^{153:3,4 (1712,4)} Tak vidíte, jaké to je, když opustíte přikázání a místo toho lpíte pevně na lidských tradicích. Kdykoliv jste připraveni odmítnout slovo Boží, zatímco udržujete své zvyky. A mnoha jinými způsoby si troufáte stavět svá vlastní učení nad zákon a proroky.“

^{153:3,5 (1712,5)} Ježíš se potom obrátil ke všem přítomným slovy: „Všichni mne poslouvejte. Ne to, co se vkládá do úst člověka ho duchovně poskvrňuje, ale to, co vychází z jeho úst a z jeho srdce.“ Ale dokonce apoštolové nedokázali plně pochopit smysl těchto slov, protože Šimon Petr se ho také zeptal: „Aby se to zbytečně nedotklo některých z tvých posluchačů, vysvětlil bys nám význam těchto slov?“ A nato Ježíš Petrovi řekl: „Cožpak i ty to nedokážeš pochopit? Ty nevíš, že každá

rostlina, kterou nezasadil můj nebeský Otec, bude vyvrácena z kořenů? Obrát' svoji pozornost na ty, kteří chtějí znát pravdu. Nemůžeš přinutit člověka milovat pravdu. Mnoho z těchto učitelů jsou slepými průvodci. A ty víš, že když slepý vede slepého, oba spadnou do jámy. Naslouchej mně, když vám říkám pravdu o těch věcech, které člověka morálně poskvřují a duchovně znečišťují. Já vám prohlašuji, že ne to, co vchází do těla ústy, nebo vstupuje do mysli skrze oči a uši, poskvřuje člověka. Člověk je jenom znečištěn tím zlem, které může vzniknout v srdci a které se projevuje ve slovech a činech takových zkažených lidí. Vy nevíte, že je to srdce, ze kterého vycházejí zlé myšlenky, hanebné úmysly zabíjet, krást a cizoložit, společně se závistí, pýchou, hněvem, mstou, žehráním a falešným svěděním? A to jsou právě ty věci, které poskvřují člověka a ne to, že jí chléb s rukama neumytýma podle rituálu.“

^{153:3.6 (1713.1)} Farizejští zmocněnci Vysoké rady Jerusalema byli nyní již téměř přesvědčeni, že Ježíš musí být zatčen kvůli rouhání, nebo kvůli opovrhování posvátným zákonem židů; proto se snažili zapojit ho do diskuze o některých starodávných tradicích, nebo takzvaných ústních zákonech národa a potom na něho zaútočit. Bez ohledu na to jak v té době voda byla vzácná, tito tradicemi zotročení židé nikdy nezanedbali vykonat požadované obřadní mytí rukou před každým jídlem. Byli přesvědčeni o tom, že „je lepší zemřít, než porušit přikázání předků.“ Špehové položili tuto otázku proto, že se jim doneslo, že Ježíš řekl: „Spasení se dosáhne čistými srdci a ne čistýma rukama.“ Ale takovým přesvědčením, když se jednou stanou součástí náboženství, je velmi obtížné uniknout. Dokonce mnoho let od tohoto dne apoštol Petr byl v zajetí

strachu kvůli mnoha takovým obyčejům, týkajících se věcí čistých a nečistých. Nakonec byl zbaven tohoto strachu neobyčejným a živým snem. To všechno je možno lépe pochopit, když si vzpomeneme na to, že tito židé se dívali na jezení bez neumytých rukou ve stejném světle jako na prostituci a oba přechyby byly rovnocenně trestány vyobcováním.

^{153:3.7 (1713.2)} Tímto způsobem se Ježíš rozhodl diskutovat a odkrýt hloupost celého rabínského systému pravidel a předpisů, představovaných ústním zákonem—obyčejí předků, které všechny byly považovány za posvátnější a více zavazující pro židy, než dokonce učení Spisů. A Ježíš mluvil otevřeněji a s menší zdrženlivostí, protože věděl, že nastal čas, kdy nemůže nic udělat, aby zabránil otevřené roztržce s těmito náboženskými vůdci.

4. Poslední slova v synagoze

^{153:4.1 (1713.3)} Uprostřed rozhovorů v této debatě po kázání jeden z farizejů z Jerusalema přivedl k Ježíšovi pološíleného mladíka, který byl posedlý nezkrotným a vzpurným duchem. Když postavil tohoto pomateného mládence před Ježíše, řekl: „Dokážeš vyhnat zlé duchy?“ A když se Ježíš podíval na mladíka, slitoval se nad ním a pokynul mu, aby přistoupil blíže, vzal ho za ruku a řekl: „Ty víš, kdo já jsem; vyjdi z něho; a přikazuji jednomu z tvých věrných druhů, aby se již nevracel.“ A mladík byl okamžitě normální a zdravého rozumu. A toto je první případ, kdy Ježíš opravdu vyhnal „zlého ducha“ z lidské bytosti. Ve všech předchozích případech šlo pouze o domnělou posedlost d'áblem; ale toto byl opravdový případ démonické posedlosti, který se v té době

někdy vyskytoval až do Pentekosté, kdy duch Učitele byl rozlit na všechno živé a tím navždy znemožnil těmto několika nebeským vzbouřencům takto zneužít některé typy lidí.

^{153:4.2 (1714.1)} Když se lidé podívovali na tím, čeho byli svědky, jeden z farizejů vstal a obvinil Ježíše z toho, že on může dělat tyto věci, protože je ve spolku s ďábly; že svými slovy, která použil při vyhánění tohoto ďábla, přiznal, že jeden druhého zná; a pak prohlásil, že náboženští učitelé a vůdcové v Jerusalemu rozhodli, že Ježíš udělal všechny své takzvané zázraky silou, danou knížetem ďáblů—Belzebubem. Farizej řekl: „Straňte se tohoto člověka; on je spolčen se Satanem.“

^{153:4.3 (1714.2)} Nato Ježíš odpověděl: „Jak Satan může vyhnat Satana? Království, rozdělené proti sobě, nemůže existovat; jestli rodina je rozdělena proti sobě, brzy se zničí. Může město vydržet obléhání, jestliže není sjednoceno? Jestli Satan vyhání Satana, vystupuje sám proti sobě; jak potom může jeho království existovat? Ale měli byste vědět, že nikdo nemůže vstoupit do domu silného člověka a vyloupit ho, jestliže ho nejdříve nepřemůže a neschází. A jestli je pravda, že já vyháním ďábly silou Belzebuba, či silou je vyhánějí vaši lidé? Necht' oni jsou vašimi soudci. Ale jestli já vyháním ďábly duchem Božím, pak království Boží již opravdu přišlo k vám. Jestli nejste zaslepeni předsudky a zmateni strachem a pýchou, snadno pochopíte, že ten, který je větší než ďáblové, stojí mezi vámi. Nutíte mne prohlásit, že ten, kdo není se mnou, je proti mně, zatímco ten, kdo se neschází se mnou, ten bloudí. Dovolte mně vyslovit vážné varování vám, kteří se opovážíte s otevřenými očima a promyšlenou zlomyslností vědomě připsat činy Boha konáním ďáblů! Opravdu, opravdu vám říkám, všechny vaše

hříchy budou odpuštěny, dokonce i všechno vaše rouhání, ale kdokoliv bude urážet Boha úmyslně a se zlým záměrem, nikdy nezíská odpuštění. Poněvadž takoví vytrvalí dělníci špatnosti nebudou nikdy žádat odpuštění a proto ho nedostanou, jsou vinni z hříchu věčného odmítání božského odpuštění.

^{153:4.4 (1714.3)} Mnoho z vás stojí dnes na rozcestí; jste na počátku nevyhnutelné volby mezi vůlí Otce a vámi zvolenými cestami temnoty. A jak se nyní rozhodnete, takovými se posléze stanete. Buď uděláte strom dobrým a jeho ovoce dobrým, anebo strom se zkazí a zkažené bude i jeho ovoce. Prohlašuji, že ve věčném království mého Otce se strom pozná podle jeho ovoce. Ale ti z vás, kteří jste jak hadi, jak můžete přinést dobré plody, když jste již zvolili zlo? Konec konců, z přemíry zla ve vašich srdcích mluví vaše ústa.“

^{153:4.5 (1714.4)} Potom vstal další farizej a řekl: „Učiteli, chtěli bychom, abys nám dal předurčené znamení a zdůvodnění, na základě kterého bychom ti dali oprávnění a právo učit. Souhlasíš s tímto ujednáním?“ Když to Ježíš vyslechl, řekl: „Tato nevěřící a znamení hledající generace hledá symboly, ale nebude vám dáno žádné jiné znamení, než které již máte a které uvidíte, až Syn Člověka vás opustí.“

^{153:4.6 (1714.5)} A když přestal mluvit, jeho apoštolové ho obstoupili a vyvedli ven ze synagogy. Mlčky s ním šli nazpět do Betsaidy. Všichni byli ohromeni a poněkud zachvácení strachem z náhlé změny v taktice učení Učitele. Nebyli vůbec zvyklí vidět ho jednat takovým bojovným způsobem.

5. Sobotní večer

^{153:5.1 (1715.1)} Častokrát Ježíš rozmetal naděje svých apoštolů, opakovaně zničil jejich nejvyšší očekávání, ale nikdy nebylo jejich zklamání či období soužení tak velké, jako tentokrát. A také se nyní k jejich depresi přidal strach o vlastní bezpečnost. Každý z nich byl značně vylekán náhlostí a kompaktností masové dezerce lidí. Také byli do jisté míry poděšeni a znepokojeni neočekávanou troufalostí a agresivním jednáním farizejů, kteří přišli z Jerusalemu. Ale většina z nich byla vyvedena z míry náhlou změnou v taktice Ježíše. Za normálních okolností by přivítali tento bojovnější postoj, ale tak jak přišel a společně s mnohými dalšími nečekanými reakcemi a situacemi, to je vyděsilo.

^{153:5.2 (1715.2)} A nyní, po návratu domů, se k těmto všem starostem přidala další, Ježíš odmítl jíst. Na několik hodin se uzavřel v jedné z horních místností. Byla již skoro půlnoc, když Jóab, vůdce evangelistů se vrátil a oznámil, že zhruba třetina jeho druhů opustila jejich věc. Celý večer věrní učedníci přicházeli a odcházeli, oznamujíc, že v Kafarnaumu nastal všeobecný náhlý obrat v cítění k Učiteli. Náboženští vůdcové z Jerusalema neváhali živit tento pocit nepřátelství a všemi možnými způsoby se snažili postavit lid proti Ježíšovi a jeho učení. Během těchto zatěžkávajících hodin dvanáct žen se radilo v domě Petra. Byly značně rozrušeny, ale žádná je neopustila.

^{153:5.3 (1715.3)} Bylo krátce po půlnoci, když Ježíš sešel dolů z horního pokoje a přidal se k dvanácti apoštolům a jejich druhům, kterých bylo dohromady asi čtyřicet. Řekl jim: Vidím, že toto prosévání království vás stresuje, ale je nevyhnutelné. Avšak, po všem tom učení, kterému se vám dostalo, je nějaký dobrý důvod pro to, abyste klopýtli o moje slova? Proč jste

naplnění strachem a zděšením ve chvíli, kdy vidíte jak království se zbavuje těchto lhostejných davů a těchto polovičatých učedníků? Proč truchlíte, když rozbřesk nového dne přinese záři nové slávy duchovních učeníh království nebeského? Jestli je pro vás obtížné vydržet tuto zkoušku, co budete potom dělat, až se Syn Člověka bude muset vrátit k Otci? Kdy a jak se připravíte na dobu, kdy já vystoupám na místo odkud jsem přišel na tento svět?

153:5,4 (1715,4) Moji milovaní, musíte si pamatovat, že se podněcuje pouze duch; tělo a vše co k němu náleží je jen málo užitečné. Slova, která vám říkám, jsou duch a život. Radujte se! Já jsem vás neopustil. Mnohých se dotknou má upřímná slova v těchto dnech. Již jste slyšeli, že mnoho mých učedníků se k nám obrátilo zády; již nejdou se mnou. Od samého počátku jsem věděl, že tito polovičatí věřící odejdou z našich řad. Nevybral jsem vás, dvanáct lidí a neustanovil vás vyslanci království? A teď, v takové době, jaká je, byste dezertovali? Necht' každý z vás se spolehne na svoji vlastní víru, poněvadž jednomu z vás hrozí velké nebezpečí.“ A když Ježíš skončil, Šimon Petr řekl: „Ano, Pane, jsme smutni a zmateni, ale nikdy tě neopustíme. Naučil jsi nás slova věčného života. My v tebe věříme a šli jsme s tebou po celou tuto dobu. My neustoupíme, protože víme, že tě poslal Bůh.“ A když Petr přestal mluvit, všichni svorně přikývli na souhlas s jeho slibem věrnosti.

153:5,5 (1716,1) Nato Ježíš řekl: „Jděte si odpočinout, jelikož nás čekají rušné časy; čekají nás vzrušující dny.“

Kapitola 154

Poslední dny v Kafarnaumu

154:0.1 (1717.1) V PAMÁTNÝ sobotní večer 30. dubna, když Ježíš pronášel slova útěchy a povzbuzení svým sklíčeným a zmateným učedníkům, v Tibeře se uskutečnilo jednání mezi Herodem Antipou a skupinou zvláštních zmocněnců, zastupujících Vysokou radu Jerusalema. Tito zákoníci a farizejové nutili Heroda k tomu, aby uvěznil Ježíše; velice se snažili ho přesvědčit, že Ježíš podněcuje lid k nepokojům a dokonce ke vzpouře. Ale Herodes odmítl proti němu zakročit jako proti politickému rebelovi. Poradci Heroda ho správně informovali o příhodě na druhé straně jezera, když lidé chtěli prohlásit Ježíše králem a jak on to odmítl.

154:0.2 (1717.2) Jeden z příbuzných Heroda, Chuza, jehož žena byla členkou ženského pečovatelského sboru, ho informoval o tom, že Ježíš nemá v úmyslu vměšovat se do záležitostí jeho světské vlády; že jeho jediným zájmem je ustanovení duchovního bratrství svých věřících a toto bratrství že nazývá královstvím nebeským. Herodes natolik důvěřoval zprávám od Chuzy, že odmítl zasáhnout do Ježíšových aktivit. Kromě toho Herodes byl v tu dobu také ovlivněn ve svém postoji k Ježíšovi svým pověřčivým strachem z Jana Křtitele. Herodes byl jedním z těch odpadlických židů, kteří nevěřili v nic, ale báli se všeho. Měl špatné svědomí kvůli usmrcení Jana a nechtěl se zaplést do podobných intrik proti Ježíšovi. On věděl o mnoha případech nemocí, které Ježíš zjevně vyléčil a považoval ho buď za proroka, anebo za relativně neškodného náboženského fanatika.

154:0.3 (1717.3) Když mu židé pohrozili, že oznámí císaři, že kryje vlastizrádce, Herodes je vykázal ze své poradní komory. Proto

celý jeden týden byly věci v klidu a během té doby Ježíš připravil své stoupence na blížící se jejich rozeznání.

1. Týden konzultací

^{154:1.1 (1717.4)} Od 1. května do 7. května měl Ježíš důvěrné porady se svými stoupenci v domě Zebedea. Pouze prověření a důvěryhodní učedníci byli přizváni k těmto rozhovorům. V tu dobu zůstalo pouze zhruba sto učedníků, kteří měli morální odvahu čelit farizejům a otevřeně oznámit svoji věrnost Ježíšovi. S touto skupinou měl rozhovory ráno, odpoledne a večer. Malé skupiny tazatelů se každé odpoledne shromáždily u moře, kde s nimi debatovali někteří z evangelistů, nebo apoštolů. Tyto skupinky jen zřídka přesáhly padesáti lidí.

^{154:1.2 (1717.5)} V pátek tohoto týdne představitelé synagogy v Kafarnaumu oficiálně oznámili, že pro Ježíše a všechny jeho stoupence je dům Boží uzavřen. Toto rozhodnutí bylo uděláno na podnět farizejů z Jerusalema. Jairo se vzdal funkce hlavního představitele synagogy a veřejně se postavil na stranu Ježíše.

^{154:1.3 (1718.1)} Poslední zasedání na břehu moře se uskutečnilo v sobotu odpoledne, 7. května. Ježíš mluvil k necelým sto padesáti stoupencům, kteří se zde shromáždili. Tento sobotní večer byl nejnižším bodem popularity Ježíše a jeho učení. Potom již následoval stálý, pomalý, ale zdravější a důvěryhodnější růst příznivého mínění; objevili se noví stoupenci, kteří měli silnější duchovní víru a vlastní opravdovou náboženskou zkušenost. To více či méně složité a kompromisní přechodné období mezi materialistickými představami o království, které měli Učitelovi přívrženci a těmi

idealističtějšími a duchovnějsími představami, které učil Ježíš, definitivně skončilo. Od této doby bylo hlásání evangelia království otevřenější a šířilo se ve větším prostoru s rozsáhlejšími duchovními důsledky.

2. Týden odpočinku

^{154:2.1 (1718.2)} V neděli, 8. května roku 29 n.l. v Jerusalemu vydala Vysoká rada nařízení, zakazující Ježíšovi a jeho stoupencům vstup do všech synagog v Palestině. Doposud každá synagoga existovala a fungovala jako nezávislá obec věřících a byla vedena a řízena svojí vlastní radou správců. Pouze synagogy v Jerusalemu podléhaly zákonné moci Vysoké rady. Po tomto souhrnném zásahu Vysoké rady rezignovalo pět její členů. Okamžitě bylo vysláno sto poslů, aby synagogám tento příkaz doručili a byl ihned uveden v platnost. Již během dvou týdnů každá synagoga v Palestině se podvolila tomuto prohlášení Velké rady, kromě synagogy v Chebrónu. Správcové této chebrónské synagogy odmítli uznat právo Vysoké rady uplatnit takovou pravomoc nad jejich shromážděním. Toto odmítnutí přistoupit na příkaz Jerusalema byla založeno na jejich tvrzení o autonomii náboženské obce, ale ne na sympatiích k Ježíšovi. Krátce nato synagoga v Chebrónu byla zničena požárem.

^{154:2.2 (1718.3)} V to samé nedělní ráno Ježíš oznámil týdenní odpočinek a naléhal na všechny své učedníky, aby se vrátili ke svým rodinám či přátelům a nechali odpočinout své ustarané duše a povzbudili své blízké. Řekl jim: „Jděte do svých rodných míst, kde si můžete odpočinout, nebo rybařit a modlit se za rozšíření království.

154:2.3 (1718.4) Tento týden oddychu umožnil Ježíšovi navštívit mnoho rodin a skupin na pobřeží. Také byl několikrát rybařit s Davidem Zebedeem a i když trávil hodně času o samotě, vždy se někde nablízku skrývali dva či tři z Davidových nejvěrnějších poslů, kteří měli od něho jasné pokyny chránit Ježíše. V průběhu tohoto týdenního odpočinku se nekonalo žádné veřejné učení.

154:2.4 (1718.5) Během tohoto týdne Natanael a Jakub Zebedeus vážně onemocněli. Tři dny a tři noci trpěli bolestivými potížemi zažívání. Třetí noc Ježíš poslal Salome, matku Jakuba, si odpočinout a sám pečoval o své trpící apoštoly. Ježíš mohl samozřejmě v mžiku vyléčit tyto dva muže, ale ani Syn a ani Otec nepoužívají tuto metodu, když se jedná o tyto běžné potíže a onemocnění lidských dětí na evolučních světech času a prostoru. Ani jednou během celého svého, událostmi bohatého života v těle, neudělal Ježíš nic nadpřirozeného na pomoc žádnému z členů jeho pozemské rodiny, nebo z jeho blízkých stoupenců.

154:2.5 (1719.1) Vesmírné nesnáze a planetární překážky se musí řešit jako součást empirické přípravy, nezbytné pro růst a rozvoj—postupné zdokonalování—vyvíjejících se duší smrtelných tvorů. Oduševňování lidské duše vyžaduje bezprostřední zkušenost s výchovným řešením širokého okruhu reálných problémů vesmíru. Živočišný druh a nižší formy tvorů vlastní vůle se nevyvíjejí hodnotně v pohodlných podmínkách. Složité situace v součinnosti s vybuzenými podněty vyvolávají takové aktivity mysli, duše a ducha, které obrovskou měrou přispívají k dosažení hodnotných cílů vývoje smrtelníků a vyšších úrovní duchovního osudu.

3. Druhá porada v Tibeře

^{154:3.1 (1719.2)} 16. května se v Tibeře uskutečnilo druhé jednání mezi představiteli vyšších orgánů Jerusalema a Herodem Antipou. Přítomni byli jak náboženští, tak i političtí vůdcové Jerusalema. Židovští vůdcové mohli oznámit Herodovi, že prakticky všechny synagogy v Galileji a Judeji byly pro učení Ježíše uzavřeny. Opět se snažili přesvědčit Heroda, aby zatkl Ježíše, ale on jejich požadavek odmítl. Nicméně, 18. května Herodes souhlasil s plánem, který dovoloval orgánům Vysoké rady Ježíše zatknout a přivést ho do Jerusalema a soudit ho za náboženské přestupky, ale za předpokladu, že římský vládce Judeji bude s tímto ujednáním souhlasit. Mezitím nepřátelé Ježíše pilně šířili po celé Galileji zprávu, že Herodes zaujal nepřátelský postoj k Ježíšovi a že má v úmyslu vyvraždit všechny, kteří věří v jeho učení.

^{154:3.2 (1719.3)} V sobotu večer, 21. května se do Tibery donesla zpráva, že občanská správa v Jerusalemu nemá žádných námitek proti dohodě mezi Herodem a farizeji, aby Ježíš byl zatčen a přiveden do Jerusalema k soudu před Velkou radu na základě obvinění z opovrhování posvátnými zákony židovského národa. A tudíž, krátce před půlnocí toho dne Herodes podepsal usnesení, které opravňovalo činovníky Velké rady zajmout Ježíše na území Heroda a násilně ho přivést do Jerusalema k soudu. Herodes byl pod silným tlakem z různých stran již předtím, než svolil dát svůj souhlas a velmi dobře věděl, že Ježíš nemůže v Jerusalemu očekávat od svých zavilých nepřátel spravedlivý soud.

4. Sobota večer v Kafarnaumu

154:4.1 (1719.4) V ten samý sobotní večer skupina padesáti čelních občanů Kafarnaumu se sešla v synagoze, aby projednali závažnou otázku: „Co uděláme s Ježíšem?“ Hovořili a debatovali téměř do půlnoci, ale nedokázali najít společnou půdu pro dohodu. Kromě několika málo osob, které se přikláněli k názoru, že Ježíš může být Mesiáš, anebo přinejmenším svatý člověk, nebo možná prorok, účastníci zasedání byli rozděleni do čtyř téměř rovnoměrných skupin s následujícími názory na Ježíše:

154:4.2 (1719.5) 1. Je to pomýlený a neškodný náboženský fanatik.

154:4.3 (1719.6) 2. Je to nebezpečný a zákeřný agitátor, který může vyvolat povstání.

154:4.4 (1720.1) 3. Je ve spolčení s ďábly a může dokonce být jejich vůdcem.

154:4.5 (1720.2) 4. Je pomatený, duševně nemocný, mentálně nevyrovnaný.

154:4.6 (1720.3) Hodně se mluvilo o tom, že Ježíš káže teorie, které rozrušují prostý lid; jeho nepřátelé tvrdili, že jeho učení jsou nepraktická a že všechno by se zhroutilo, kdyby se každý člověk chtěl upřímně pokusit žít podle jeho idejí. A lidé mnoha následných generací říkali to stejné. Mnoho vzdělaných a bezelstných lidí, dokonce v osvětenější epoše, ve které došlo k tomuto odhalení, tvrdí, že moderní civilizace nemůže být postavena na učeních Ježíše—a mají částečně pravdu. Ale všichni takoví pochybovači zapomínají na to, že na jeho učeních by bylo možno postavit mnohem lepší civilizaci a jednou tomu tak bude. Tento svět se nikdy vážně nepokusil

uskutečnit učení Ježíše ve velkém měřítku, ačkoliv se dělají povrchní pokusy následovat doktríny takzvaného křesťanství.

5. Památné nedělní ráno

^{154:5.1 (1720.4)} 22. květen byl památným dnem v životě Ježíše. V tuto neděli ráno před rozedněním dorazil ve velkém spěchu z Tibery jeden z Davidových poslů se zprávou, že Herodes schválil, nebo se chystá schválit, zatčení Ježíše činovníky Velké rady. Tato zpráva o hrozícím nebezpečí donutila Davida Zebedea probudit jeho posly a poslat je ke všem místním skupinám učedníků a svolat je na mimořádnou poradu v sedm hodin toho rána. Když švagrová Judy (bratra Ježíše) uslyšela tuto znepokojující zprávu, urychleně o tom zpravila všechny členy Ježíšovy rodiny, žijící v blízkém okolí a svolala je bezodkladně do Zebedeova domu. A brzy, v odpověď na toto spěšné pozvání, tam přišli Marie, Jakub, Josef, Juda a Rút.

^{154:5.2 (1720.5)} Na této časně ranní poradě se Ježíš rozloučil se svými shromážděnými učedníky; totiž, on se s nimi rozloučil prozatímne, protože věděl dobře, že brzy z Kafarnaumu odejdou a rozptýlí se. Nabádal je všechny k tomu, aby usilovali být vedeni Bohem a vykonávali práci pro království bez ohledu na důsledky. Evangelisté měli pracovat podle svého vlastního uvážení až do doby jejich možného svolání. Ježíš vybral dvanáct evangelistů do svého doprovodu; dvanácti apoštolům řekl, aby s ním zůstali, ať se děje cokoliv. Dvanácti ženám doporučil zůstat v Zebedeově a Petrově domě do doby, dokud pro ně nepošle.

^{154:5.3 (1720.6)} Ježíš dovolil Davidu Zebedeovi pokračovat v jeho celonárodní kurýrské službě a při následném loučení s

Učitelem David řekl: „Jdi a konej své dílo, Učiteli. Nenechej se chytit těmi náboženskými fanatiky a vždy si buď jist tím, že poslové tě budou následovat. Moji lidé nikdy s tebou neztratí spojení a od nich budeš vědět o stavu království v ostatních oblastech a my budeme všechno vědět o tobě. Ať se mně stane cokoli, tuto službu to neovlivní, protože jsem ustanovil prvního a druhého a dokonce třetího zástupce. Já nejsem ani učitel, ani kazatel, ale chci to dělat z vůle mého srdce a nikdo mne nemůže zastavit.“

154:5.4 (1720.7) Přibližně v 7:30 ráno Ježíš začal svůj proslov na rozloučenou před téměř stovkou věřících, kteří se natlačili do domu, aby mu naslouchali. Pro všechny přítomné to byla slavnostní událost, a Ježíš byl neobyčejně veselý; byl opět sám sebou. Vážnost uplynulých týdnů zmizela a povzbuzoval všechny svými slovy víry, naděje a odvahy.

6. Příchod Ježíšovy rodiny

154:6.1 (1721.1) Kolem osmé hodiny tohoto nedělního rána, v odpověď na naléhavou výzvu švagrové Judy, přišlo do Betsaidy pět členů Ježíšovy pozemské rodiny. Z celé jeho rodiny v těle pouze jediná Rút věřila stále a celým svým srdcem v božskost jeho mise na zemi. Juda a Jakub, a také Josef, si ještě stále zachovali hodně ze své víry v Ježíše, ale dovolili pýše narušit jejich zdravé úsudky a skutečné duchovní sklony. Marie byla také rozervána láskou a strachem, mateřskou láskou a rodinnou pýchou. Přestože ji trýznily pochybnosti, nemohla nikdy úplně zapomenout na návštěvu Gabriela před narozením Ježíše. Farizejové se snažili Marii přesvědčit o tom, že Ježíš není při smyslech, že je pomatený. Nutili ji, aby šla se svými syny a pokusili se ho odradit od dalších snah učit na veřejnosti.

Přesvědčovali Marii, že brzy bude Ježíšovo zdraví podlomeno natolik, že když mu bude dovoleno pokračovat, celou rodinu čeká jenom hanba a potupa. A tak, když dostali zprávu od švagrové Judy, všech pět se ihned vydalo na cestu k domu Zebedea, protože se všichni sešli u Marie, kde předcházející večer měli jednání s farizeji. S náboženskými vůdci hovořili dlouho do noci a všichni byli více či méně přesvědčeni, že Ježíšovo jednání je podivné a že se choval zvláště již po nějakou dobu. Přestože Rút nedokázala vysvětlit jeho chování, trvala na tom, že se o svoji rodinu vždy dobře staral a odmítla souhlasit s plánem, jehož cílem bylo pokusit se odradit ho od další práce.

^{154:6.2 (1721.2)} Na cestě k domu Zebedea znovu probírali tyto otázky a dohodli se mezi sebou, že se pokusí Ježíše přemluvit, aby se s nimi vrátil domů, protože, jak Marie řekla, „vím, že bych mohla svého syna ovlivnit, kdyby přišel domů a vyslechl mne.“ Jakub a Juda slyšeli o tom, že se Ježíše chystají zatknout a přivést ho do Jerusalema před soud. Oni se také báli o svůj vlastní život. Dokud Ježíš byl v očích veřejnosti populární osobností, jeho rodina nechávala věcem volný průchod, ale nyní, když obyvatelé Kafarnaumu a vůdcové Jerusalemu se náhle obrátili proti němu, začali silně pociťovat tlak předpokládané hanby, kterou jim tato situace způsobí.

^{154:6.3 (1721.3)} Očekávali, že se setkají s Ježíšem, vezmou ho stranou a donutí ho jít s nimi domů. Spoléhali se na to, že když ho ujistí o tom, že zapomenou na jeho nezáměr o ně—že mu odpustí a zapomenou—jestli se jen vzdá pošetilé snahy kázat nové náboženství, které mu jenom přinese potíže a zostudí jeho rodinu. Na to všechno Rút jenom řekla. „Já svému bratrovi

řeknu, že si myslím, že je Božím člověkem a doufám, že bude ochoten zemřít, než aby dovolil těmto hanebným farizejům zastavit jeho kázání.“ Josef slíbil, že se postará o to, aby Rút mlčela, když ostatní budou přemlouvat Ježíše.

154:6.4 (1721.4) Když došli k domu Zebedea, Ježíš byl právě uprostřed svého proslovu ke svým učedníkům na rozloučenou. Snažili se dostat do domu, ale ten byl zcela přeplněný lidmi. Nakonec se dostali k zadnímu vchodu a poslali vzkaz Ježíšovi, který lidé předávali jeden druhému, až se posléze dostal k Šimonu Petrovi, který kvůli tomu přerušil Ježíše a řekl: „Pohled, tvá matka a tvoji bratři stojí venku a nutně chtějí s tebou mluvit.“ Jeho matka si neuvědomila, jak důležitý byl tento proslov na rozloučenou s jeho stoupenci a také nevěděla, že jeho proslov může být každou chvíli ukončen příchodem těch, kteří se ho chystají zatknout. Marie si opravdu myslela, že po tak dlouhé době zjevného odcizení a vzhledem ke skutečnosti, že ona a jeho bratři projeví slušnost přijít za ním, že Ježíš přestane mluvit a přijde k nim v okamžiku, kdy se dozví, že přišli a čekají na něho.

154:6.5 (1722.1) Byl to opět jeden z těch případů, kdy jeho pozemská rodina nedokázala pochopit, že on musí konat dílo svého Otce. A tak Marie a jeho bratři byli hluboce zarmoucení, že i když dostal zprávu o jejich příchodu a na chvíli se odmlčel ve svém projevu, namísto toho, aby se k nim rozběhl a přivítal je, uslyšeli jeho melodický hlas zaznít se zvýšenou silou: „Řekněte mé matce a mým bratrům, že se o mne nemusejí bát. Otec, který mne poslal na tento svět mne neopustí; a také nebude nikterak ublíženo mojí rodině. Necht' mají hodně odvahy a necht' důvěřují království Otce. Ale konec konců, kdo

je má matka a kdo jsou moji bratři? A napřahujíc ruce ke všem svým stoupencům, shromážděných v místnosti, řekl: „Já nemám matku; já nemám bratry. Zde je moje matka a zde jsou moji bratři! Neboť kdo vykonává vůli mého nebeského Otce, ten je mojí matkou, mým bratrem a mojí sestrou.“

154:6.6 (1722.2) A když tato slova uslyšela Marie, zhroutila se do rukou Judy. Vynesli ji na zahradu, aby ji přivedli k vědomí, zatímco Ježíš dokončoval svoji řeč na rozloučenou. Pak se chystal jít ven promluvit si s matkou a svými bratry, ale v tu chvíli dorazil ve spěchu posel z Tibery se zprávou, že představitelé Vysoké rady jsou na cestě sem s oprávněním zatknout Ježíše a přivést ho do Jerusalema. Když Ondřej tuto zprávu dostal, přerušil Ježíše a řekl mu to.

154:6.7 (1722.3) Ondřej zapomněl na to, že David postavil kolem Zebedeova domu zhruba dvacet pět strážných a že nikdo je nemohl překvapit; a proto se Ježíše zeptal, co je nutno udělat. Učitel tam mlčky stál, zatímco jeho matka, slyšíc slova „já nemám matku“, se v zahradě probírala z šoku. Právě v této chvíli jedna z žen v místnosti vstala a zvolala: „Požehnané je lůno, které tě nosilo a požehnaná jsou prsa, která tě kojila.“ Ježíš na okamžik přerušil rozhovor s Ondřejem, aby této ženě odpověděl: „Ne, požehnaný je ten, který slyší slovo Boží a má odvahu se jím řídit.“

154:6.8 (1722.4) Marie a bratři Ježíše si mysleli, že Ježíš jim nerozuměl, že ztratil o ně zájem, ale neuvědomili si, že to jsou oni, kdo nedokázal porozumět Ježíšovi. Ježíš velmi dobře rozuměl, jak obtížné je pro lidi skončit se svojí minulostí. On věděl, jak lidské bytosti jsou ovlivňovány výmluvností kazatele a jak svědomí reaguje na emocionální podněty a jak mysl

reaguje na logiku a úsudek, ale také věděl, jak mnohem obtížnější je přesvědčit lidi zřící se minulosti.

^{154:6.9 (1722.5)} Věčná pravda je, že všichni ti, kteří si myslí, že nejsou pochopeni, anebo oceněni, mají v Ježíšovi sympatizujícího přítele a chápajícího obhájce. Upozorňoval své apoštoly na to, že nepřátelé člověka mohou být v jeho vlastní rodině, ale stěží si dokázal představit, jak málem se jeho předpověď naplní v případě jeho vlastní zkušenosti. Ježíš neopustil svoji pozemskou rodinu, aby vykonal dílo svého Otce—oni ho opustili. Později, po Učitelově smrti a zmrtvýchvstání, když se Jakub zapojil do raného křesťanského hnutí, nesmírně vnitřně trpěl kvůli tomu, že promeškal možnost být od počátku s Ježíšem a jeho učedníky.

^{154:6.10 (1723.1)} V průběhu těchto událostí se Ježíš rozhodl být veden limitovanými vědomostmi své lidské mysli. Přál si prožít tuto zkušenost se svými druhy jako pouhý člověk. A byla to lidská mysl Ježíše, která chtěla vidět svoji rodinu před odchodem. Nechtěl přerušit uprostřed svůj proslov a udělat z jejich prvního setkání po takové dlouhé době odloučení veřejnou záležitost. Měl v úmyslu dokončit svůj projev a potom se s nimi sejít než odejde, ale tento záměr byl zmařen spiknutím proti němu a událostmi, které bezprostředně následovaly.

^{154:6.11 (1723.2)} Spěch jejich útěku byl urychlen příchodem skupinou Davidových poslů k zadnímu vchodu do Zebedeova domu. Rozruch, vyvolaný těmito posly, vylekal apoštoly natolik, že si o těchto příchozích lidech mysleli, že to mohou být ti, kteří je přišli zatknout a ze strachu z neodkladného zatčení běželi předním vchodem k čekajícímu člunu. A to vše vysvětluje, proč Ježíš nešel za svojí rodinou, čekající na něho na zadní verandě.

^{154:6.12 (1723.3)} Ale když vstupoval do člunu po jejich kvapném útěku, Davidovi Zebedeovi řekl: „Řekni mé matce a mým bratrům, že si vážím jejich příchodu a že jsem měl v úmyslu se s nimi setkat. Ať se na mně nezlobí, ale ať se raději snaží poznat vůli Boha a pokusí se nalézt milosrdenství a odvahu pro naplnění této vůle.

7. Spěšný útěk

^{154:7.1 (1723.4)} A tak toto nedělní ráno, dvacátého druhého května roku 29 n.l., Ježíš se svými dvanácti apoštoly a dvanácti evangelisty prchali před úředníky Vysoké rady, kteří byli na cestě do Betsaidy se zmocněním od Heroda Antipy ho zatknout a přivést ho do Jerusalema a postavit ho před soud za znevažování a jiná znesvěcení posvátných židovských zákonů. Bylo skoro půl deváté tohoto krásného rána, když těchto dvacet pět mužů zasedlo k veslům a vyplulo k východnímu břehu Galilejského moře.

^{154:7.2 (1723.5)} Za člunem Učitele plula další, ale menší loďka, se šesti Davidovými posly, kteří dostali pokyn zůstat ve spojení s Ježíšem a jeho druhy a zajistit, aby informace o jejich pobytu a bezpečí byly pravidelně doručovány do domu Zebedea v Betsaidě, který již po nějakou dobu sloužil jako hlavní stanoviště pro práci, spojenou s královstvím. Ale Ježíš se již nikdy do domu Zebedea nevrátil, aby tam bydlel. Od této chvíle až do konce svého pozemského života Učitel opravdu neměl nikdemísto, „kde by hlavu složil.“ Již nikdy neměl místo, o kterém by se mohlo mluvit jako o stálém bydlišti.

^{154:7.3 (1723.6)} Přistáli poblíž vesnice Keresa, člun dali do úschovy ke svým přátelům a zahájili putování, které trvalo celý tento

poslední rušný rok Učitelova života na zemi. Po nějakou dobu zůstali v oblastech pod správou Filipa. Z Keresy šli do Cesarea Filipova, odkud se vydali k pobřeží Fénicie.

154:7.4 (1723.7) Houf lidí zůstal u domu Zebedea a díval se za těmi dvěma odplouvajícími čluny, směřujícími přes jezero k východnímu pobřeží a ty byly již hodně daleko od břehu, když přispěchali úředníci z Jerusalema a začali hledat Ježíše. Nemohli uvěřit, že jim unikl a zatímco Ježíš se svými druhy putovali na sever přes Bataneu, farizejové a jejich pomocníci strávili téměř celý týden marným hledáním Ježíše v okolí Kafarnaumu.

154:7.5 (1724.1) Ježíšova rodina se vrátila domů do Kafarnaumu a strávila téměř celý týden v rozhovorech, debatách a modlitbách. Byli plni zmatku a strachu. Jejich neklid trval do čtvrtedního odpoledne, kdy se vrátila Rút z domu Zebedea, kde se od Davida dozvěděla, že její otec-bratr byl v bezpečí a dobrého zdraví a byl na cestě k fénickému pobřeží.

Kapitola 155

Útěk přes severní Galilej

155:0.1 (1725.1) IHNED po přistání poblíž Keresy tuto rušnou neděli Ježíš a dvacet čtyři jeho nejbližších urazili krátkou vzdálenost na sever, kde strávili noc v krásném parku jižně od Betsaidy-Julii. Oni toto místo dobře znali, protože již předtím tady několikrát pobývali. Než šel Ježíš spát, zavolal si k sobě své stoupence a projednal s nimi záměry pro plánované putování přes Batanei a severní Galilej k fénickému pobřeží.

1. Proč se zlobí pohané?

^{155:1.1 (1725.2)} Ježíš jim řekl: „Měli byste si všichni připomenout, co Žalmista řekl o takových časech: „Proč se pohané zlobí a národy světa připravují marná spiknutí? Králové země a vládci lidí se společně radí proti Hospodinu a proti jeho pomazanému a říkají: „Zpřetrhejme okovy milosrdenství a odhodme pouta lásky.“

^{155:1.2 (1725.3)} Dnes vidíte, jak se tato slova naplňují před vašimi očima. Ale neuvidíte naplnění se závěrečné části proroctví Žalmisty, protože měl mylné představy o Synu Člověka a jeho misi na zemi. Moje království je založeno na lásce, hlásáno se soucitem a ustanoveno nezištnou službou. Můj Otec nesedí v nebi smějíc se uštěpačně pohanům. On se nehněvá ve své velké nespokojenosti. Pravdivý je slib, že Syn tyto takzvané pohany (ve skutečnosti své nevědomé a nevzdělané bratry) zdědí. A já přijmu tyto bezvěrce s otevřenou náručí milosrdenství a pochopení. Všechna tato láskyplná péče o tyto takzvané pohany bude projevna bez ohledu na neblahé prohlášení, naznačující, že vítězoslavný Syn „je porazí železným prutem a rozdrťí je na kusy jako hliněnou nádobu.“ Žalmista vás vyzýval: „služte Hospodinu ve strachu“—já vám nabízím vysoká privilegia božského synovstva skrze víru; on vám přikazuje radovat se s obavami; já vás vyzývám k radosti z přesvědčení. On říká: „Líbejte Syna, aby se nehněval a aby vás nezahubil, když jeho hněv vzplane.“ Ale vy, kteří jste se mnou žili, dobře víte, že hněv a zlost nejsou součástí zakládání království nebeského v srdcích lidí. Ale Žalmista zahlédl světlo pravdy, když na závěr svého nabádání řekl: „Blahoslavení ti, kteří vkládají důvěru v tohoto Syna.“

155:1.3 (1725.4) Ježíš pokračoval ve svém projevu k dvaceti čtyřem druhům slovy: „Pohané mají asi důvod, když se na nás hněvají. Vzhledem k tomu, že jejich rozhled je malý a úzký, jsou schopni s nadšením soustředit jejich síly. Jejich cíl je nablízku a je více či méně viditelný; proto se snaží tak urputně a promyšleně svého cíle dosáhnout. Vy, kteří jste se zavázali ke vstupu do království nebeského, jste vesměs příliš váhaví a nejasní ve svých metodách učení. Pohané jdou přímo ke svým cílům; vy chybujete v tom, že příliš dlouho toužíte, ale málo pro to děláte. Jestli toužíte vstoupit do království, proč to neuděláte duchovním útokem, podobný tomu jak pohané přepadnou město, které obléhají? Jste málo hodni království, když vaše služba v tak velké míře spočívá v litování minulosti, nařikání nad přítomností a v marné naději na budoucnost. Proč se pohané hněvají? Protože neznají pravdu. Proč se oslabujete marnou touhou? Protože se neřídíte pravdou. Přestaňte s vaším zbytečným truchlením a dejte se odvážně do práce, která se týká ustanovení království.

155:1.4 (1726.1) Ve všem, co děláte, nebuďte jednostranní a nadměrně vymezení. Farizejové, kteří usilují o naše zničení, si opravdu myslí, že dělají službu Bohu. Jejich lpění na tradičních rituálech je omezilo natolik, že jsou zaslepeni předsudkem a spoutáni strachem. Zamyslete se nad Řeky, kteří mají vědu bez náboženství, zatímco Židé mají náboženství bez vědy. A když lidé jsou takto svedeni k přijetí vymezeného a překrouceného rozkladu pravdy, jejich jedinou nadějí na spasení je stát se pravdou řízeným konvertitou.

155:1.5 (1726.2) Chtěl bych vám důrazně oznámit tuto věčnou pravdu: jestli vy, řízení pravdou, se naučíte ve svých životech být

příkladem této krásné celistvé počestnosti, vaši spoluobčané se budou snažit vás následovat, aby dosáhli toho, co vy jste takto získali. Čím více jsou k vám hledatelé pravdy přitahováni, tím větší pravdu, vaši čestnost, představujete. Čím více musíte chodit se svojí pravdou k lidem, tím více to v určitém smyslu ukazuje na vaše selhání žít celistvý a počestný život v souladu s pravdou.

155:1.6 (1726.3) A mnoho dalších věcí učil Učitel své apoštoly a evangelisty předtím, než mu popřáli dobrou noc a šli si odpočinout na své podložky.

2. Evangelisté v Chorazinu

155:2.1 (1726.4) V pondělí ráno, 23.května, Ježíš poslal Petra s dvanácti evangelisty do Chorazinu, zatímco on se s jedenácti apoštoly vydal do Cesareji Filipova. Šli na severovýchod po cestě, vedoucí přes Jordán a Kafarnaum do Damašku, která se kříží s cestou do Cesareji Filipova, po které došli do tohoto města, kde zůstali a učili dva týdny. Dorazili tam v úterý odpoledne, 24. května.

155:2.2 (1726.5) Petr a evangelisté strávili v Chorazinu dva týdny kázáním evangelia království pro malou, ale zaujatou skupinu věřících. Ale nedokázali získat mnoho nových konvertitů. Žádné město v celé Galileji nepřineslo tak málo duší do království jako Chorazin. Podle pokynů Petra dvanáct evangelistů mluvilo málo o léčení—věcích fyzických—ale namísto toho kázali a učili se zvýšenou silou duchovní pravdy nebeského království. Tyto dva týdny byly opravdovým křtem ohněm pro těchto dvanáct evangelistů, poněvadž to bylo nejobtížnější a nejneúspěšnější období v jejich dosavadních

životech. Tím, že jim bylo odepřeno uspokojení ze získání duší pro království, každý z nich si svědomitěji a upřímněji provedl revizi své vlastní duše a jejího duchovního růstu po stezkách nového života.

^{155:2.3 (1726.6)} V úterý, 7. června, když bylo zřejmé, že již žádní lidé nebudou hledat vstup do království, Petr svolal své druhy a odešli do Cesareji Filipova, aby se tam připojili k Ježíšovi a apoštolům. Přišli tam ve středu kolem poledne a strávili celý večer vyprávěním o svých zkušenostech z pobytu mezi nevěřícími Chorazinu. V průběhu těchto debat toho večera se Ježíš opět zmínil o podobenství rozsévače a dopodrobna jim vysvětlil smysl domnělých nezdarů, se kterými se lidé setkávají ve svých životech.

3. V Cesareji Filipova

^{155:3.1 (1727.1)} Ačkoliv Ježíš vůbec nevystupoval na veřejnosti během těchto dvou týdnů pobytu poblíž Cesareje Filipova, apoštolové měli řadu poklidných večerních shromáždění ve městě a mnoho věřících přišlo do tábora za městem promluvit si s Ježíšem. V důsledku těchto návštěv bylo získáno několik lidí do skupiny věřících. Ježíš hovořil s apoštoly každý den a oni si začínali mnohem více uvědomovat, že začíná nová etapa kázání o nebeském království. Začínali chápat, že „království nebeské není maso a pití, ale poznání duchovní radosti z přijetí do božského synovstva.“

^{155:3.2 (1727.2)} Pobyt v Cesareji-Filipova byl pro jedenáct apoštolů opravdovou zkouškou; byly to pro ně dva velmi těžké týdny. Nacházeli se ve stavu téměř naprosté sklíčenosti a postrádali pravidelné povzbuzení, které jim dodávala charismatická

osobnost Petra. V takových chvílích to byla velká zatěžkávací zkouška věřit v Ježíše a nadále ho následovat. Přestože obrátili na svou víru jen několik lidí během těchto dvou týdnů, hodně jim přitom pomáhaly poznatky z každodenních rozhovorů s Učitelem.

^{155:3.3 (1727.3)} Apoštolové zjistili, že židé duchovně stagnují a umírají, protože přetvořili pravdu v symbol víry; poznali, že když se pravda formuluje jako mezní čára farizejské výlučnosti namísto toho, aby sloužila jako ukazatel duchovního směru a rozvoje, taková učení ztrácejí svoji tvořivou a životadárnou sílu a nakonec budou schopna se pouze chránit a pak zkamení.

^{155:3.4 (1727.4)} Vyrůstající měrou apoštolové přebírali od Ježíše umění dívat se na lidské osobnosti na základě jejich možností v čase a věčnosti. Poznali, že mnoho duší může být nejlépe přivedeno k lásce k neviditelnému Bohu tím, že nejdříve se naučí milovat své bratry, které mohou vidět. A právě v této spojitosti dostalo nový smysl prohlášení Učitele o nezištné službě svým bližním: „Když jste to udělali pro jednoho z mých nejmenších bratrů, udělali jste to pro mne.“

^{155:3.5 (1727.5)} Jedna z největších lekcí z tohoto pobytu v Cesareji se týkala původu náboženských tradic; velkého nebezpečí dovolit přisuzovat svatost nesvatým věcem, obyčejným idejím či všedním událostem. Z jedné z debat si odnesli poučení, že opravdové náboženství je od srdce jdoucí věrnost člověka jeho nejvyšším a nejpravdivějším přesvědčením.

^{155:3.6 (1727.6)} Ježíš upozorňoval své věřící na to, že jestliže jejich náboženské touhy jsou pouze materiální, narůstající poznávání přírody a postupné odstraňování údajného nadpřirozeného

původu věcí je nakonec připraví o jejich víru v Boha. Ale kdyby jejich náboženství bylo duchovní, tak by nikdy vývoj fyzikální vědy nenarušil jejich víru ve věčné reality a božské hodnoty.

^{155:3,7 (1727,7)} Poznali, že když náboženství je plně duchovní ve svých motivech, dělá celý život hodnotnějším a naplňuje ho vysokými cíly, dodává mu transcendentní hodnoty, inspiruje ho nádhernými motivy a po celou dobu utěšuje lidskou duši povznesenou a povzbudivou nadějí. Opravdové náboženství je určeno pro zmírnění napětí bytí; dodává víru a odvahu pro každodenní život a nezištnou službu. Víra podporuje duchovní vitalitu a poctivou plodotvornost.

^{155:3,8 (1727,8)} Ježíš opakovaně učil apoštoly o tom, že žádná civilizace nemůže dlouho přežít, když ztratí to nejlepší ze svého náboženství. A neúnavně zdůrazňoval dvanácti apoštolům, že hrozí velké nebezpečí v přijímání náboženských symbolů a obřadů namísto náboženské zkušenosti. V průběhu celého svého pozemského života se důsledně věnoval rozpouštění zamrzlých forem náboženství do plynoucích svobod osvětleného synovstva.

4. Na cestě do Fénicie

^{155:4,1 (1728,1)} Ve čtvrtek ráno, 9. června, po obdržení zprávy o situaci v šíření duchovního království, přinesenou posly Davida z Betsaidy, se tato skupina dvaceti čtyř učitelů pravdy vydala z Cesareji-Filipova na cestu k fénickému pobřeží. Aby obešli močálovou krajinu, šli cestou na Luz až k místu, kde se tato cesta křížila s karavanní stezkou z Magdaly do

Libanonských hor. Po této stezce došli na rozcestí, odkud vedla cesta do Sidónu, kam dorazili v pátek odpoledne.

^{155:4.2 (1728.2)} Když se zastavili na oběd ve stínu převislého výčnělku skály nedaleko Luzu, Ježíš pronesl jednu z nejvýznamnějších řečí, kterou kdy apoštolové od něho slyšeli během všech těch let s ním strávených. Sotvaže se posadili, aby rozlomili chléb, Šimon Petr se Ježíše zeptal: „Učiteli, jelikož nebeský Otec ví všechno a jelikož jeho duch je naše podpora při zakládání království nebeského na zemi, proč tedy musíme utíkat před hrozbami našich nepřátel? Proč nechceme čelit nepřátelům pravdy?“ Ale ještě dříve než Ježíš stačil odpovědět na Petrovu otázku, Tomáš ho předešel dotazem: „Učiteli, já bych opravdu chtěl vědět, co je vlastně špatného na náboženství našich nepřátel v Jerusalemu. Jaký je věčný rozdíl mezi jejich a našim náboženstvím? Proč jsou v našich vírách takové rozdíly, když všichni prohlašujeme, že sloužíme stejnému Bohu?“ A když Tomáš domluvil, Ježíš řekl: „I když bych rád chtěl odpovědět na Petrovu otázku, protože moc dobře vím jak snadno byly nepochopeny moje důvody vyhnout se otevřenému střetu s vládci židů právě v této době, bude pro vás všechny prospěšnější, když raději odpovím na otázku Tomáše. A to udělám až se najíte.“

5. Rozprava o opravdovém náboženství

^{155:5.1 (1728.3)} Tato památná rozprava o náboženství, shrnuta a nově formulována v současné frazeologii, pojednává o následujících pravdách:

^{155:5.2 (1728.4)} Přestože náboženství světa mají dvojí původ—přirozený a zjevený—v jakoukoliv dobu a v jakémkoliv

národě je možno zpozorovat tři rozdílné formy náboženského smýšlení. A tyto tři projevy nábožného cítění jsou:

155:5.3 (1728.5) 1. Primitivní náboženství. Polopřirozený a instinktivní pud bát se záhadných energií a uctívat vyšší síly; v podstatě je to náboženství fyzické přírody, náboženství strachu.

155:5.4 (1728.6) 2. Civilizované náboženství. Rozvíjející se náboženské koncepce a zvyky civilizovaných ras—náboženství rozumu—intelektuální teologie, která je založena na autoritě ustavených náboženských tradic.

155:5.5 (1728.7) 3. Opravdové náboženství—zjevené náboženství. Odhalení nadpřirozených hodnot, částečný vhled do věčných realit, náhlé pochopení dobrotivosti a krásy nekonečného charakteru nebeského Otce—duchovní náboženství, tak jak se projevuje v lidské zkušenosti.

155:5.6 (1729.1) Učitel neznevažoval náboženství fyzických smyslů a pověřčivého strachu primitivního člověka, ale odsuzoval tu skutečnost, že tak mnoho těchto primitivních forem zbožnosti přetrvává v náboženských formách inteligentnějších ras lidstva. Ježíš vysvětlil, že rozdíl mezi náboženstvím rozumu a duchovním náboženstvím je v tom, že to první je udržováno církevní autoritou, to druhé je založeno zcela na lidské zkušenosti.

155:5.7 (1729.2) A potom Učitel pokračoval ve své hodině učení objasňováním těchto pravd:

155:5.8 (1729.3) Dokud lidé nebudou vysoce inteligentní a mnohem více civilizovanější, bude stále existovat mnoho těchto

dětinských a pověřčivých obřadů, které jsou tak charakteristické svými evolučními náboženskými obyčeji primitivních a nevyvinutých národů. Dokud lidská rasa nedosáhne úrovně vyššího a širšího poznání realit duchovní zkušenosti, značný počet mužů a žen bude stále osobně upřednostňovat ta autoritativní náboženství, která požadují pouze intelektuální přizvukování na rozdíl od náboženství ducha, které vyžaduje aktivní účast mysli a duše v dobrodružství víry zápasit s těžkými realitami progresivní lidské zkušenosti.

155:5.9 (1729.4) Přijetí tradičních autoritativních náboženství představuje snadnou cestu pro uspokojení člověka toužícího ukojit své duchovní potřeby. Zavedená, zkonstatovaná a pevně uznávaná autoritativní náboženství poskytují snadné útočiště, do kterého mohou utíkat zmatené a bezradné lidské duše když jsou sužovány strachem a mučení nejistotou. Jako platbu za poskytnutí uspokojení a jistoty, takové náboženství vyžaduje od svých oddaných vyznavačů pouze pasivní a čistě racionální přitakávání.

155:5.10 (1729.5) A ještě dlouho budou na zemi žít tito bázlíví, ustrašení a váhaví jedinci, kteří raději takto získávají své náboženské útěchy, ačkoliv tímto sdílením svého osudu s autoritativními náboženstvími ohrožují svrchovanost osobnosti, snižují důstojnost sebeúcty a doslova se vzdávají práva účastnit se nejvíce vzrušující a inspirující ze všech možných lidských zkušeností: osobní hledání pravdy, radosti čelit nebezpečím rozumových objevů, odhodlání zkoumat reality osobní náboženské zkušenosti, nejvyššího uspokojení z prožívání osobního triumfu nad opravdovým vítězstvím

duchovní víry nad intelektuálními pochybnostmi a toto vítězství je čestně dosaženo v největším dobrodružství celé lidské existence—člověk hledá Boha, hledá ho pro sebe a hledá ho sám a nalézá ho.

^{155:5.11 (1729.6)} Duchovní náboženství znamená úsilí, boj, spor, víru, odhodlání, lásku, věrnost a rozvoj. Náboženství rozumu—autoritativní teologie—vyžaduje málo či žádné z těchto vynakládaných sil od svých formálních věřících. Tradice je bezpečný úkryt a snadná cesta pro tyto bojácné a nesmělé duše, které se instinktivně vyhýbají duchovním bojům a psychickým nejistotám, které jsou spojeny s těmito plavbami víry při hledání vzdálenějších břehů duchovních realit, jelikož tyto mohou být objeveny progresivní lidskou myslí a poznány vyvíjející se lidskou duší.

^{155:5.12 (1729.7)} A Ježíš pokračoval: „V Jerusalemu náboženští vůdcové upravili různé doktríny svých starých učitelů a proroků minulosti do pevně stanoveného systému racionální víry—autoritativního náboženství. Všechna taková náboženství působí převážně na rozum. A my se nyní chystáme zahájit bolestný boj s takovým náboženstvím, poněvadž velmi brzy začneme odvážně hlásat nové náboženství—náboženství, které není náboženstvím v současném smyslu tohoto slova, náboženství, které se především obrací k božskému duchu mého Otce, který pobývá v mysli člověka; náboženství, které získává svoji autoritu z plodů, jenž se s určitostí objeví v osobní zkušenosti všech lidí, kteří opravdově a upřímně uvěří v pravdy tohoto vyššího duchovního společenství.

^{155:5.13 (1730.1)} Obracejíc se ke každému z dvaceti čtyř jmenem, Ježíš řekl: „A takže, nyní kdo z vás dá přednost této snadné

cestě přizpůsobení se zavedenému a zkamenělému náboženství, bráněného farizeji v Jerusalemu před velkými potížemi a pronásledováním, provázející misi hlásání lepší cesty spasení lidí a současně poznat uspokojení, které vám přinesou objevy krás realit živé a osobní zkušenosti s věčnými pravdami a nejvyššími vznešenostmi nebeského království? Bojíte se? Jste slabí? Hledáte snadnější cestu? Bojíte se svěřit svoji budoucnost do rukou Boha pravdy, jehož jste synové? Nevěříte Otci, jehož děti jste? Půjdete snadnou cestou jistoty a intelektuální neměnnosti tradičního autoritativního náboženství, anebo seberete své síly a půjdete se mnou do nejisté a nesnadné budoucnosti hlásání nových pravd duchovního náboženství, království nebeského v srdcích lidí?“

155:5.14 (1730.2) Všech dvacet čtyři jeho posluchačů vstalo, připraveno dát najevo svoji společnou a oddanou odpověď na tuto, jednu z mála emocionálních výzev, které jim kdy Ježíš udělal, ale on zvedl ruku a zastavil je slovy: „Nyní se rozejděte, aby každý z vás byl sám s Otcem a našel neemocionální odpověď na moji otázku. A po nalezení takového opravdového a upřímného postoje duše, povězte tuto odpověď otevřeně a odvážně mému Otci a vašemu Otci, jehož nekonečná láska života je tím duchem námi hlásaného náboženství.“

155:5.15 (1730.3) Evangelisté a apoštolové se na krátkou dobu rozešli. Jejich duch byl posílen, jejich mysl byla inspirována a jejich emoce byly velmi rozproudující slovy Ježíše. Ale když je Ondřej svolal dohromady, Učitel pouze řekl: „Obnovíme naše putování. Půjdeme na nějaký čas do Fénicie a každý z vás by se měl modlit, aby Otec změnil vaše emoce mysli a těla do vyšší věrnosti mysli a průkaznější zkušenosti ducha.“

^{155:5.16 (1730.4)} Mlčky se dvacet čtyři apoštolů a evangelistů vydalo na cestu, ale brzy začali mezi sebou hovořit a kolem třetí hodiny odpolední již nemohli jít dál, zastavili se, Petr přišel k Ježíši a řekl: „Učiteli, řekl jsi nám slova života a pravdy. Chtěli bychom slyšet více; žádáme tě naléhavě, abys nám pověděl víc o těchto otázkách.“

6. Druhá rozprava o náboženství

^{155:6.1 (1730.5)} A tak, když se usadili ve stínu svahu kopce, Ježíš pokračoval v učení o duchovním náboženství a v podstatě jim řekl následující:

^{155:6.2 (1730.6)} Vy jste vyšli z řad těch svých druhů, kteří se spokojili s náboženstvím rozumu, kteří touží po jistotě a dávají přednost konformismu. Vy jste se rozhodli vyměnit své naděje v autoritativní jistotu za příslib duchovního dobrodružství a progresivní víry. Odvážili jste se protestovat proti zničujícímu otroctví institucionálního náboženství a odmítli jste autoritu zavedených tradic, které jsou dnes považovány za slovo Boží. Náš Otec skutečně mluvil skrze Mojžíše, Eliáše, Izajáše, Ámose a Ozeáše, ale on nepřestal pomáhat světu slovy pravdy, když tito dávní proroci skončili se svými projevy. Můj otec neupřednostňuje žádné rasy, nebo generace a proto slovo pravdy není poskytnuto jedné epoše a odepřeno druhé. Nedělejte chybu v tom, že nazýváte božským to, co je naprosto lidské a nedokážete poznat slova pravdy, která nepřicházejí z tradičních proroctvích údajného vnuknutí.

^{155:6.3 (1731.1)} Vyzval jsem vás, abyste se znovu narodili, narodili se v duchu. Vyvolal jsem vás z temnot autority a strnulosti tradice do nadsmyslového světla, které vám dává možnost

uskutečnit největší objev, kterého je lidská duše schopna—nadpozemskou zkušenost nalezení Boha pro sebe sama, v sobě samém a sám o sobě a to vše jako fakt své vlastní osobní zkušenosti. A tak můžete přejít ze smrti do života, od autority tradice ke zkušenosti poznání Boha; takto vyjdete z temnoty do světla, ze zděděné kmenové víry k osobní víře dosažené opravdovou zkušeností; a tím postoupíte od racionální teologie, předané vám vašimi předky, ke skutečnému duchovnímu náboženství, které bude zabudováno do vašich duší jako věčný dar.

155:6.4 (1731.2) Vaše náboženství se změní z čistě rozumové víry v tradiční autoritu do opravdové zkušenosti té živé víry, která je schopna pochopit realitu Boha a všeho, co se vztahuje k božskému duchu Otce. Náboženství rozumu vás beznadějně svazuje s minulostí; náboženství ducha spočívá v progresivním odhalení a neustále vás vábí k vyšším a svatějším činům ve sféře duchovních ideálů a věčných realit.

155:6.5 (1731.3) Přestože autoritativní náboženství může poskytnout přítomný pocit stálé jistoty, zaplatíte za takové přechodné uspokojení ztrátou vaší duchovní svobody a náboženské volnosti. Můj Otec po vás nepožaduje platbu za vstup do království nebeského v tom smyslu, že byste se přinutili věřit ve věci, které jsou duchovně odpuzující, nečestné a nepravdivé. Nepožaduje se po vás, aby váš vlastní smysl pro milosrdnost, spravedlnost a pravdu byl znásilněn podřízením se zastaralému systému náboženských forem a obřadů. Duchovní náboženství vám dává věčnou svobodu následovat pravdu, kamkoliv vás vedení ducha povede. A kdo ví—je možné, že tento duch může dát této generaci něco, co jiné generace odmítaly slyšet?

^{155:6.6 (1731.4)} Hanba těm falešným náboženským učitelům, kteří se snaží zavléct hladové duše zpět do temné a vzdálené minulosti a nechat je tam! A tak jsou tito nešťastníci odsouzeni bát se každého nového objevu, zatímco každé nové zjevení pravdy je znepokojí. Prorok, který řekl: „Dokonalý mír bude mít ten, jehož mysl zůstává s Bohem“, nebyl pouhým rozumovým věřícím v autoritativní teologii. Tento pravdu znající člověk objevil Boha; jeho úvahy o Bohu nebyly pouhá slova.

^{155:6.7 (1731.5)} Radím vám, abyste se zbavili zvyku stále citovat staré proroky a vychvalovat hrdiny Izraele, ale místo toho se snažit stát se živými proroky Nejsvrchovanějšího a duchovními hrdiny přicházejícího království. Uctívat Boha znalé vůdce minulosti může být jistě užitečné, ale proč byste přitom měli obětovat nejvyšší zkušenost lidské existence: nalezení Boha pro sebe samotné a poznat ho ve svých vlastních duších?

^{155:6.8 (1732.1)} Každý národ světa má svůj vlastní racionální náhled na lidskou existenci; proto náboženství rozumu musí vždy jít v souladu s těmito rozdílnými nacionálními pohledy. Autoritativní náboženství se nemohou nikdy sjednotit. Lidská jednota a bratrství smrtelníků mohou být dosažena pouze skrze vyšší dar duchovního náboženství. Nacionální smýšlení se mohou lišit, ale celé lidstvo je obdařeno jedním a tím stejným božským a věčným duchem. Naděje na uskutečnění lidského bratrství se může zdařit jen tehdy, když odlišná smýšlení autoritativních náboženství budou pohlčena a zatlačena do pozadí sjednocujícím a zušlechťujícím náboženstvím ducha—náboženstvím osobní duchovní zkušenosti.

^{155:6.9 (1732.2)} Autoritativní náboženství mohou pouze lidi rozdělit a na základě jejich přesvědčení je postavit jednoho proti

druhému; duchovní náboženství postupně přitáhne lidi k sobě a způsobí, že lidé budou jeden k druhému ohleduplnější a citlivější. Autoritativní náboženství vyžadují od lidí jednotnost víry, ale to je v současném stavu světa, v jakém se nachází, nemožné uskutečnit. Duchovní náboženství vyžaduje pouze jednotu zkušenosti—jednotnosti osudu— umožnit v plné míře rozdílnosti víry. Duchovní náboženství vyžaduje pouze jednotnost vhledu, ne jednotnost názoru a myšlení. Duchovní náboženství nepožaduje jednotnost intelektuálních pohledů, pouze jednotu duchovního cítění. Autoritativní náboženství se vyhraní do mrtvých přesvědčení; duchovní náboženství se stává stále větší radostí a svobodou zušlechťujících činů láskyplné služby a soucitné pomoci.

^{155:6.10 (1732.3)} Ale, pozor, ať ani jeden z vás se nedívá s opovržením na děti Abrahama jenom proto, že v tyto zlé časy upadly do neplodných tradic. Naši praotcové se oddaně věnovali úpornému a zanícenému hledání Boha a poznali ho tak, jak ho nepoznal žádný jiný národ od dob Adama, který o tom hodně věděl, protože on sám byl Synem Božím. Dlouhé a neutuchající úsilí Izraele již od dob Mojžíše nalézt Boha a poznat ho neušlo pozornosti mého Otce. V průběhu mnoha vyčerpaných generací se židé nepřestali plahočit, lopotit, úpět, dřít a snášet utrpení a zakoušet strasti nepochopeného a opovrhovaného národa jen proto, aby se mohli přiblížit objevu pravdy o Bohu. A bez ohledu na všechny nezdary a zakolísání Izraele, naši otcové, počínajíc Mojžíšem a konče Ámosem a Ozeášem, postupně odkrývali celému světu stále jasnější a pravdivější obraz věčného Boha. A tak byla připravena cesta pro ještě větší odhalení Otce, ke kterému jste byli přizváni, abyste se na něm podíleli.

155:6.11 (1732.4) Nikdy nezapomínejte na to, že pouze jedno dobrodružství přináší větší uspokojení a je napínavější než snaha objevit vůli živého Boha a tím je vrcholná zkušenost poctivě se snažit vykonávat tuto božskou vůli. A pamatujte si, že vůle Boha se může vykonávat v každém pozemském povolání. Nenazývejte některé profese posvátnými a jiné světskými. Všechno je posvátné v životě těch, kteří jsou vedeni duchem; to znamená, že takoví lidé jsou podřízeni pravdě, zušlechtění láskou, ovládnuti soucitem a ukáznění čestností—spravedlností. Duch, kterého můj Otec a já pošleme na tento svět, není jenom Duchem Pravdy, ale také duchem idealistické krásy.

155:6.12 (1732.5) Musíte přestat hledat slovo Bůh jenom na stránkách pradávných záznamů autoritativní teologie. Ti, kteří jsou zrozeni z Božího ducha, budou v budoucnu vidět Boží slovo bez ohledu na to, z jakého zdroje přišlo. Božská pravda se nesmí přehlížet jen proto, že zdroj jejího poskytnutí je lidský. Mnoho vašich bratrů má mysl, která přijímá teorii Boha, přestože duchovně nejsou schopni si uvědomit přítomnost Boha. A to je přesně ten důvod, proč jsem vás tak často učil, že nejlepší způsob jak si uvědomit království nebeské je získáním postoje upřímného dítěte. Nedoporučuji vám mentální nevyzrálost dítěte, ale duchovní prostotu takového důvěřujícího a prostomyslného malého dítěte. Není tak důležité, abyste věděli o faktu Boha, ale to, abyste zvyšovali svoji schopnost cítit přítomnost Boha.

155:6.13 (1733.1) Když jednou začnete hledat Boha ve své duši, brzy ho začnete objevovat v duších jiných lidí a nakonec ve všech tvorech a tvořeních mocného vesmíru. Ale jakou má Otec šanci

objevit se jako Bůh nejvyšší oddanosti a božských ideálů v duších lidí, kteří věnují málo či žádný čas hloubavému přemýšlení o takových věčných realitách? Přestože mysl není sídlem duchovní podstaty, je rozhodně bránou k ní.

155:6.14 (1733.2) Ale nedělejte chybu v tom, že se budete snažit dokázat jiným lidem, že jste našli Boha; nejste schopni předložit takový silný důkaz, ačkoli existují dvě pozitivní a jasná potvrzení faktu, že jste poznali Boha:

155:6.15 (1733.3) 1. Plody Božího ducha, projevující se ve vašem každodenním životě.

155:6.16 (1733.4) 2. Ten fakt, že celý váš život poskytuje přesvědčivý důkaz o tom, že jste bezvýhradně dali v sázku všechno čím jste a co máte na dobrodružnou cestu po smrti v naději nalézt Boha věčnosti, jehož přítomnosti jste se dotkli v čase.

155:6.17 (1733.5) A ještě mějte na paměti to, že můj Otec vždy odpoví i na nejslabší záblesk víry. On si všímá fyzických a pověřčivých emocí primitivního člověka. A tyto čestné, ale bojácné duše, jejichž víra je tak slabá, že jen o málo přesahuje racionální souhlas s pasivním postojem přitakávání autoritativním náboženstvím, Otec je vždy připraven ocenit a podpořit ve všech jejich takových mátožných pokusech k němu dojít. Ale od vás, kteří jste byli vyvedeni z temnoty do světla, se očekává, že budete věřit celým srdcem; vaše víra bude vládnout spojeným postojům těla, mysli a ducha.

155:6.18 (1733.6) Vy jste moji apoštolové a pro vás náboženství nebude teologickým úkrytem, do kterého se můžete ukrýt ve strachu před náročnými realitami na cestě duchovního rozvoje

a myšlenkového dobrodružství; naopak, vaše náboženství se stane reálným empirickým faktem, potvrzujícím, že Bůh vás našel, zidealizoval, zušlechtil a oduševnil vás a že jste se stali účastníky věčného dobrodružství—nalézání Boha, který vás takto našel a udělal vás svými syny.

155:6.19 (1733.7) A když Ježíš přestal hovořit, kývnul na Ondřeje a ukázal na západ směrem k Fénicii a řekl: „Vydejme se na cestu.“

Kapitola 156

Pobyt v Týru a Sidónu

156:0.1 (1734.1) V PÁTEK odpoledne, 10. června, Ježíš a jeho druhové přišli do kraje v okolí Sidónu, kde se zastavili v domě zámožné ženy, která byla pacientkou v nemocnici v Betsaidě v době, kdy Ježíšova popularita byla na vrcholu. Evangelisté a apoštolové byli ubytováni u její přátel v blízkém okolí a v tomto příjemném prostředí celou sobotu odpočívali. V Sidónu a jeho okolí strávili téměř dva a půl týdne, než se připravili na cestu do pobřežních měst na severu.

156:0.2 (1734.2) Tato červnová sobota byla dnem velkého klidu. Evangelisté a apoštolové byli zabráni svými myšlenkami, týkajícími se Učitelových přednášek o náboženství, kterým naslouchali na cestě do Sidónu. Každý z nich byl schopen pochopit něco z toho, co jim řekl, ale žádný plně neporozuměl významu jeho učení.

1. Syrská žena

156:1.1 (1734.3) Nedaleko od domu Karusky, kde byl ubytován Ježíš, žila syrská žena, která o Ježíšovi hodně slyšela jaký je velký

léčitel a učitel a v tuto sobotu odpoledne přišla a přivedla svoji malou dcerku. Dívenka, které bylo okolo dvanácti let, trpěla těžkou nervovou chorobou, projevující se křečovitými záchvaty a dalšími bolestivými symptomy.

156:1.2 (1734.4) Ježíš přikázal svým druhům neříkat nikomu o jeho přítomnosti v domě Karusky s vysvětlením, že si chce odpočinout. I když oni pokyny svého Učitele dodrželi, služebnice Karusky šla do domu této syrské ženy, Norany a pověděla ji o tom, že Ježíš je ubytován v domě její paní a nutila tuto starostlivou matku, aby přivedla svoji dceru k léčiteli. Tato matka samozřejmě věřila, že její dcera je posedlá démonem, nečistým duchem.

156:1.3 (1734.5) Když Norana se svojí dcerou přišla, Alfeusova dvojčata jim prostřednictvím tlumočnicka vysvětlila, že Učitel odpočívá a nemůže být rušen; nato Norana odpověděla, že tady s dítětem počká, dokud si učitel neodpočine. Petr se jí také snažil domluvit a přesvědčit ji, aby šla domů. Vysvětlil ji, že Ježíš je unaven kvůli hodně učení a léčení a že do Fénicie přišel, aby si na čas odpočinul a měl klid. Ale bylo to zbytečné; Norana nechtěla odejít. Na Petrovo naléhání pouze odpověděla: „Neodejdu, dokud neuvidím vašeho Učitele. Já vím, že dokáže vyhnat démona z mého dítěte a nepůjdu, dokud se léčitel na moji dceru nepodívá.“

156:1.4 (1734.6) Potom se i Tomáš snažil poslat ženu pryč, ale neúspěšně. Ona mu řekla: „Já věřím, že váš Učitel může vyhnat tohoto démona, který trýzní mé dítě. Slyšela jsem o jeho úžasných činech v Galileji a věřím v něho. Co se to stalo s vámi, jeho apoštoly, když chcete poslat pryč ty, kteří sem přišli

vyhledat pomoc u vašeho Učitele?“ A když toto řekla, Tomáš odešel.

^{156:1.5 (1735.1)} Potom přišel Šimon Zélóta, aby Noranu přesvědčil. Řekl ji: „Ženo, jsi řecky mluvící jinověrec. Ty nemáš právo očekávat, že Učitel vezme chléb, který je určen pro děti vyvoleného domu a hodí ho psům.“ Ale Noranu jedovatá poznámka Šimona neurazila. Pouze odpověděla: „Ano, učiteli, rozumím tvým slovům. Já jsem jen pes v očích židů, ale co se týče tvého Učitele, já jsem věřící pes. Jsem odhodlána udělat cokoli, aby se podíval na moji dceru, poněvadž jsem přesvědčena o tom, že i když neudělá nic a jen se na ni podívá, vyléčí ji. A dokonce i ty, dobrý muži, bys neměl mít odvahu připravit psy o jejich právo dostat drobký, které náhodou spadnou se stolů dětí.“

^{156:1.6 (1735.2)} A právě v tu chvíli dostala dívenka přede všemi silný záchvat a matka křičela: „Ted’ vidíte, že moje dítě je posedlé zlým duchem. Jestliže na vás neudělá dojem naše utrpení, zapůsobí na vašeho Učitele, o kterém jsem slyšela, že miluje všechny lidi a má odvahu léčit i jinověrce, když v něho věří. Vy nejste hodni být jeho apoštoly. Já neodejdu, dokud moje dítě nebude vyléčeno.“

^{156:1.7 (1735.3)} Ježíš, který slyšel celý tento rozhovor otevřeným oknem, vyšel nyní k jejich velkému překvapení ven a řekl: „Ó, ženo, velká je tvoje víra, tak velká, že ti nemohu odepřít to, čeho žádáš; odejdi nyní v pokoji. Tvá dcera již byla vyléčena.“ A od té chvíle byla dívenka zdravá. Když Norana a děvče odcházeli, Ježíš je naléhavě požádal, aby o této příhodě nikomu neříkali. A přestože jeho druhové jeho prosbu dodrželi, matka a dítě nepřestali šířit pravdu o tomto vyléčení malé

dívky po celém kraji a také v Sidónu v takové míře, že Ježíš dospěl k závěru, že bude pro něho lepší se během několika dnů přestěhovat jinam.

^{156:1.8 (1735.4)} Následujícího dne, když Ježíš vyučoval své apoštoly, zmínil se o vyléčení dcery syrské ženy: „A tak tomu bylo po celou dobu, vidíte sami, jak jinověrci jsou schopni použít spasitelnou víru v učení evangelia království nebeského. Opravdu, opravdu, vám říkám, že království Otce bude převzato jinověrci, jestli děti Abrahama nechtějí uvěřit natolik, aby do něj vstoupili.“

2. Učení v Sidónu

^{156:2.1 (1735.5)} Při vcházení do Sidónu Ježíš a jeho apoštolové přešli přes most, který mnozí z nich viděli poprvé. Když šli po mostě, Ježíš, kromě jiných věcí, řekl: „Tento svět je pouze most; můžete přes něj přejít, ale neměli byste přemýšlet o tom, postavit si na něm obydlí.“

^{156:2.2 (1735.6)} Když dvacet čtyři apoštolů a evangelistů začalo pracovat v Sidónu, Ježíš se ubytoval na severním okraji města v domě Justy a její matky Bernice. Každé ráno Ježíš učil svých dvacet čtyři druhů v domě Justy a oni pak odpoledne a večer odcházeli učit a kázat do Sidónu.

^{156:2.3 (1735.7)} Apoštolové a evangelisté byli velmi potěšeni tím, jak jinověrci v Sidónu přijali jejich poselství; během jejich krátkého pobytu jich mnoho přijalo cestu do království. Toto období asi šesti týdnů ve Fénicii bylo velmi plodným časem v činnosti získávání duší, ale pozdější židovští autoři evangelií nedali ve svých spisech velký význam tomuto vřelému přijetí

Ježíšova učení těmito jinověrci právě v době, kdy tak velký počet lidí z vlastního národa se k němu choval velmi nepřátelsky.

156:2.4 (1736.1) V mnoha ohledech tito jinověrci uznávali učení Ježíše mnohem více, než židé. Mnoho z těchto řecky mluvících syroféničanů uvěřilo nejen v to, že Ježíš se podobá Bohu, ale také v to, že Bůh se podobá Ježíši. Tito takzvaní pohané dosáhli hlubokého pochopení Učitelových učeních o jednotnosti zákonů tohoto světa a celého vesmíru. Pochopili učení o tom, že Bůh neupřednostňuje žádné lidi, rasy či národy; že Vesmírný Otec nikoho nezvýhodňuje; že vesmír je plně a stále zákona dbalý a neomylně spolehlivý. Tito jinověrci se Ježíše nebáli; měli odvahu přijmout jeho poselství. V průběhu všech epoch lidé nebyli schopni pochopit Ježíše; oni se to báli udělat.

156:2.5 (1736.2) Ježíš vysvětlil svým dvaceti čtyřem druhům, že neuprchl z Galileje proto, že by neměl odvahu postavit se svým nepřátelům. Oni pochopili, že on nebyl ještě připraven k otevřenému střetu s tradičním náboženstvím a že se nechtěl stát mučedníkem. A bylo to právě v domě Justy během jedné z těchto porad, kdy Učitel poprvé řekl svým apoštolům, že „i když země a nebe pominou, moje slova zůstanou.“

156:2.6 (1736.3) Námětem vyučování Ježíše během jejich pobytu v Sidónu byl duchovní rozvoj. Řekl jim, že nemohou ve svém vývoji ustrnout; musí jít dopředu v čestnosti, anebo směřovat zpět ke zlu a hříchu. Nabádal je, aby „zapomněli na to, co je minulostí a šli dopředu přijmout větší reality království.“ Žádal je, aby se neuspokojili se svým evangelickým dětstvím, ale snažili se dosáhnout plnohodnotného božského synovstva v duchovním spojení a ve společenství věřících.

^{156:2.7 (1736.4)} Ježíš řekl: „Moji učedníci musí nejenom přestat konat zlo, ale naučit se konat dobro; nemůžete se pouze očistit ode všech vědomých hříchů, ale musíte mít také v sobě pocit viny. Jestli přiznáte své hříchy, jsou odpuštěny; proto vaše svědomí musí být vždy čisté.“

^{156:2.8 (1736.5)} Ježíšovi se velmi líbil vtipný smysl pro humor těchto jinověrců. Právě tento smysl pro humor Norany, syrské ženy, stejně jako její velká a vytrvalá víra tak dojaly Učitelovo srdce a vyvolaly jeho soucit. Ježíše hodně mrzelo, že jeho národ—židé—neměli vůbec žádný smysl pro humor. Jednou řekl Tomášovi: „Můj národ se na sebe dívá příliš vážně; on téměř vůbec neoceňuje humor.“ Tíživé náboženství farizejů by nikdy nemohlo vzniknout v národě se smyslem pro humor. Moji soukmenovci rovněž postrádají zásadovost; odhánějí komáry a polykají velbloudy.

3. Putování po pobřeží na sever

^{156:3.1 (1736.6)} V úterý, 28. června, Učitel a jeho druhové odešli ze Sidónu a vydali se podél pobřeží na sever do Porphyreonu a Heldui. Jinověrci je dobře přijali a mnoho z nich vstoupilo do království během tohoto týdne učení a kázání. Apoštolové kázali v Porphyreonu a evangelisté učili v Heldui. Zatímco apoštolové a evangelisté vykonávali svoji práci, Ježíš od nich odešel na dva až tři dny do pobřežního města Bejrút, kde navštívil Syřana jménem Malach, který byl věřící a který byl před rokem v Betsaidě.

^{156:3.2 (1737.1)} Ve středu, 6. července, se všichni vrátili do Sidónu a zůstali v domě Justy do nedělního rána, kdy se vydali do Týru. Šli na jih podél pobřeží cestou přes Sarapto a do Týru přišli v

pondělí, 11. července. V tu dobu apoštolové a evangelisté si již začínali zvykat pracovat mezi těmito takzvanými jinověrci, kteří ve skutečnosti byli ve značné míře potomky dávných kenaanských kmenů semitského původu. Všichni tito lidé mluvili řeckým jazykem. Pro apoštoly a evangelisty to bylo velké překvapení pozorovat horlivost těchto jinověrců, naslouchat evangeliu a vidět jak mnoho z nich snadno v něho uvěřilo.

4. V Týru

^{156:4.1 (1737.2)} Od 11. do 24. července učili v Týru. Každý z apoštolů si vzal k sobě jednoho z evangelistů a takto po dvojicích učili a kázali ve všech částech Týru a jeho okolí. Mnohojazyčná populace tohoto rušného přístavu jim naslouchala ráda a mnoho z nich bylo pokřtěno a bylo přijato do společenství království. Ježíš měl svoje hlavní stanoviště v domě věřícího žida jménem Josef, který žil necelých šest kilometrů jižně od Týru, nedaleko hrobky Chírama, který byl králem městského státu Týru v době Davida a Šalamouna.

^{156:4.2 (1737.3)} V průběhu těchto dvou týdnů apoštolové a evangelisté denně přicházeli do Týru přes Alexandrovo molo a pořádali malá setkání a každý večer se většina z nich vracela na nocleh do Josefova domu jižně od města. Každý den věřící přicházeli z města promluvit si s Ježíšem v místě jeho odpočinku. Učitel veřejně promluvil v Týru pouze jednou, 20. července odpoledne, kdy hovořil k věřícím o lásce Otce ke všem lidem a o misi Syna odhalit Otce všem národům lidstva. Mezi těmito jinověrci byl takový zájem o evangelium království, že při této příležitosti mu byly otevřeny dveře do chrámu Melkartha a je zajímavé vzpomenout, že v

následujících letech byl na tomto stejném místě tohoto starobylého chrámu postaven křesťanský kostel.

156:4.3 (1737.4) Mnoho z předních výrobců týrského purpuru, barviva, které proslavilo Týr a Sidón po celém světě a které přispělo velkou měrou k rozvoji celosvětového obchodu a následného obohacení, uvěřilo v království. Když brzy poté začala ubývat zásoba mořských živočichů, kteří byli zdrojem pro toto barvivo, tito jeho výrobci odcházeli jinam ve snaze najít nová místa výskytu těchto korýšů. A při svém migrování do všech stran země nesli s sebou poselství o otcovství Boha a bratrství lidí— o evangeliu království.

5.Učení Ježíše v Týru

156:5.1 (1737.5) Toto středeční odpoledne, během svého projevu, Ježíš pověděl nejdříve svým přívržencům příběh o bílé lilii, která vysoko natahuje svůj průzračný a bělostný květ ke slunečnímu světlu, zatímco její kořínky jsou uloženy v kalu a v pohnojené černé hlíně. „Rovněž i smrtelný člověk“, řekl Ježíš, „přestože má své kořeny původu a bytí v živočišné hlíně lidské podstaty, může svojí vírou pozvednout svoji duchovní podstatu do slunečního světla nebeské pravdy a dokonce přinést blahodárné plody ducha.“

156:5.2 (1738.1) V průběhu tohoto kázání Ježíš použil poprvé a naposledy podobenství, které mělo vztah k jeho vlastnímu řemeslu—tesařině. Během svého nabádání „postavit dobře základy pro rozvoj ušlechtilého a duchovně obdařeného charakteru“ řekl: „Abyste přinášeli plody ducha, musíte být zrozeni v duchu. Musíte být učeni duchem a vedeni duchem, jestli chcete žít duchem naplněný život mezi svými bližními.

Ale neopakujte chybu pošetilého tesaře, který ztrácí drahocenný čas řezáním, měřením, hoblováním červotočem prolezlého a uvnitř hnijícího dřeva a potom, když věnoval všechno své úsilí tomuto zkaženému trámu, musí ho vyhodit jako nezpůsobilého pro použití do základů budovy, kterou se chystá postavit tak, aby vydržela nápory času a bouří. Necht' se každý člověk postará o to, aby pevnost intelektuálního a morálního základu charakteru byla taková, aby plnohodnotně podporovala nadstavbu zvětšující se a zušlechťující se duchovní podstaty, která tímto přetváří smrtelnou mysl a potom, ve spojení s takto obnovenou myslí, dosáhne rozvoje duše nesmrtelného osudu. Vaše duchovní podstata—společně vytvořená duše—je živým růstem, ale mysl a mravy jedince jsou půdou, ze které tyto vyšší projevy lidského rozvoje a božského osudu musí vyrůst. Půda vyvíjející se duše je lidská a materiální, ale osud tohoto sloučeného tvoření mysli a ducha je duchovní a božský.“

156:5.3 (1738.2) Večer toho stejného dne se Natanael Ježíše zeptal: „Učiteli, proč se modlíme o tom, aby nás Bůh nevedl do pokušení, když my dobře víme u našeho odhalení Otce, že on takové věci nikdy nedělá?“ Ježíš Natanelovi odpověděl:

156:5.4 (1738.3) „Není divu, že pokládáš takové otázky, poněvadž vidím, že začínáš poznávat Otce tak, jak ho znám já a ne tak, jako ho matně viděli dávní hebrejští proroci. Vy dobře víte, že naši předkové byli ochotni vidět Boha téměř ve všem co se stalo. Oni viděli Boží ruku ve všech přírodních jevech a v každé neobvyklé události jejich života. Spjovali Boha jak s dobrem, tak i se zlem. Mysleli si, že obměkčil srdce Mojžíše a zatvrdil srdce faraóna. Když člověk měl silný pocit něco udělat, dobré

či zlé, měl ve zvyku vysvětlovat tyto zvláštní emoce takto: „Hospodin ke mně promluvil a řekl udělej to tak či onak, nebo jdi tam či onam.“ A proto, poněvadž lidé se tak často a tak vehementně ženou do pokušení, zvykem našich předků se stalo věřit v to, že Bůh je takto zkouší, trestá, nebo posiluje. Ale vy dnes samozřejmě víte více. Vy víte, že lidé příliš často podlehnou pokušení kvůli svému pocitu vlastní sobeckosti a pudu své živočišné podstaty. Když jste tímto způsobem v pokušení, upozorňuji vás na to, že jestli rozpoznáte pokušení čestně a upřímně takové, jaké je, smysluplně přesměrujete energie ducha, mysli a těla, které se snaží projevit, do vyšších cest a k idealističtějším cílům. Takto můžete proměnit vaše pokušení do nejvyšších forem povznášející nekonečné služby a současně téměř úplně se vystríhat těmito ničivým a oslabujícím konfliktům mezi živočišnou a duchovní podstatou.

156:5.5 (1738.4) Ale chtěl bych vás varovat před pošetilou snahou překonat pokušení tím, že vytlačíte jednu touhu druhou a to domněle lepší touhou, prostřednictvím pouhé síly lidské vůle. Jestli opravdu chcete zvítězit nad pokušením menší a nižší podstaty, musíte dosáhnout takového stavu duchovního růstu, při kterém budete mít opravdový a skutečný zájem a lásku pro vyšší a idealističtější formy jednání, kterými si vaše mysl přeje nahradit ty nižší a méně idealistické návyky chování, které vy znáte jako pokušení. Tak budete osvobozeni od pokušení pomocí duchovní proměny a nebude muset být vzrůstající měrou zatěžování zrádným potlačováním smrtelných tužeb. Staré a nižší touhy budou zapomenuty v lásce k novému a vyššímu. Krásy vždy vítězí nad ošklivostí v srdcích všech těch, kteří jsou osvíceni láskou k pravdě. V očišťující energii nového

a upřímného duchovního cítění je obrovská síla. A znovu vám říkám, nepodlehnete zlu, ale zdolejte zlo dobrem.“

^{156:5.6 (1739.1)} Dlouho do noci apoštolové a evangelisté pokračovali v kladení otázek a z toho velkého množství odpovědí předložíme následující myšlenky, upravené do současné frazeologie.

^{156:5.7 (1739.2)} Silné ambice, uvážlivý úsudek a vyzrálá moudrost jsou základními faktory materiálního úspěchu. Vůdcovství je závislé na přirozených schopnostech, prozíravosti, síle vůle a rozhodování. Duchovní osud závisí na víře, lásce a oddanosti pravdě—hladu a žízni po spravedlnosti—upřímné touze nalézt Boha a být jako on.

^{156:5.8 (1739.3)} Nenechte se odradit zjištěním, že jste člověk. Lidská podstata může tíhnout ke zlu, ale hříšnost není vrozená. Nebud'te sklíčení vaším nezdarem úplně zapomenout na některé politováníhodné zkušenosti. Chyby, které nedokážete zapomenout v čase, budou zapomenuty ve věčnosti. Odlehčete břemena vašich duší rychlým získáním dalekosáhlého pohledu na svoje osudy—vesmírný rozvoj vašich životních drah.

^{156:5.9 (1739.4)} Nedělejte chybu posuzováním hodnoty duše nedokonalou myslí, nebo tělesnými apetity. Neposuzujte duši, nebo nehodnoťte její osud měřítkem jediné neúspěšné události ve svém životě. Váš duchovní osud je podmíněn pouze vašimi duchovními touhami a cíli.

^{156:5.10 (1739.5)} Náboženství je výluční duchovní zkušeností vyvíjející se nesmrtelné duše Boha si uvědomujícího člověka, ale morální síla a duchovní energie jsou mocné síly, které

mohou být použity při řešení složitých společenských situací a při řešení spleťtých ekonomických problémů. Tyto morální a duchovní dary dělají všechny úrovně lidského života bohatšími a smysluplnějšími.

156:5.11 (1739.6) Jste předurčení žít malicherný a obyčejný život, když se naučíte milovat jenom ty, kteří milují vás. Lidská láska skutečně může být vzájemná, ale božská láska vytéká ven ve všech svých úsilích uspokojit. Čím méně lásky je v povaze jakéhokoliv tvora, tím větší je jeho potřeba lásky a tím víc se božská láska snaží uspokojit takovou potřebu. Láska nikdy pro sebe nic nechce a nemůže se obdarovat sama sebe. Božská láska nemůže být uzavřená sama v sobě; ona musí být nezištně poskytována.

156:5.12 (1739.7) Věřící v království by měli mít bezpodmínečnou víru, celou svojí duší věřit v zaručené vítězství spravedlnosti. Stavitelé království nesmějí pochybovat o pravdě evangelia věčného spasení. Věřící se stále musí více učit jak odstoupit stranou od shonu života—uniknout útrapám materiálního bytí—a současně osvěžit svoji duši, inspirovat mysl a obnovit ducha věrohodnou zbožností.

156:5.13 (1739.8) Boha si uvědomujícího jedince neodradí neštěstí, ani ho nedeprimuje zklamání. Věřící jsou imunní depresi, vznikající v důsledku čistě materiálních problémů; duchovní lidi nevyvedou z klidu události materiálního světa. Kandidáti na věčný život praktikují posilující a konstruktivní metodu při střetech se všemi změnami a útrapami smrtelného života. S každým prožitým dnem opravdový věřící zjišťuje, že je to stále snadnější dělat správné věci.

156:5.14 (1740.1) Duchovní život silně zvyšuje opravdovou sebeúctu. Ale sebeúcta není samochvála. Sebeúcta je vždy sladěna s láskou a službou svým bratrům. Není možné, aby člověk měl v úctě sebe samého víc, než svého bližního; jeden je měřítkem přizpůsobivosti k druhému.

156:5.15 (1740.2) Postupem času každý opravdově věřící nabývá schopnost získávat své bližní pro lásku k věčné pravdě. Jste dnes vynalézavější v odkrývání lidem dobro než jste byli včera? Doporučujete letos spravedlnost lépe, než minulý rok? Stáváte se zvyšující měrou umělecky zručnějšími ve vaší metodě vést hladové duše do duchovního království?

156:5.16 (1740.3) Jsou vaše ideály dostatečně vysoké pro to, aby zaručily věčné spasení a jsou současně vaše ideje natolik praktické, aby z vás udělaly užitečného občana, schopného soužití se svými smrtelnými bratry na zemi? V duchu je vaše občanství v nebesích; v těle jste stále občané pozemských království. Čiňte materiální císaři a duchovní Bohu.

156:5.17 (1740.4) Měřítkem duchovní schopnosti vyvíjející se duše je vaše víra v pravdu a vaše láska pro člověka, ale měřítkem vaší lidské síly charakteru je vaše schopnost odolávat zlobným pocitům a vaše schopnost vzepřít se černým myšlenkám tváří v tvář velkému trápení. Neúspěch je skutečným zrcadlem, ve kterém se upřímně můžete na sebe podívat.

156:5.18 (1740.5) Až budete staršími a zkušenějšími v záležitostech království, začnete mít více taktu při jednání s obtížnými smrtelníky a budete tolerantnějšími v soužití s tvrdohlavými druhy? Takt je opěrný bod společenské páky a tolerance je znakem velké duše. Jestli máte tyto vzácné a kouzelné dary,

postupem času se stanete ostražitějšími a zkušenějšími ve vašich ctihodných snahách zabránit všem zbytečným sociálním nedorozuměním. Takové moudré duše jsou schopny zabránit většině potíží, které zaručeně vytváří většina těch, kteří strádají od nedostatku emocionálního přizpůsobení, těch, kteří odmítají dospívat a ti, kteří odmítají důstojně zestárnout.

156:5.19 (1740.6) V celém vašem úsilí kázat pravdu a hlásat evangelium se vyvarujte nečestnosti a nepoctivosti. Nehledejte bezpracné uznání a neprahněte po nezaslouženém pochopení. Nezávisle na vašich zásluhách, přijímejte volně lásku jak z božských, tak i z lidských zdrojů a štědře ji rozdávejte. Ale ve všem ostatním, co se týká pocty a pochval, přijímejte pouze to, co vám po právu náleží.

156:5.20 (1740.7) Boha si uvědomující člověk má zaručeno spasení; nebojí se života; je čestný a zásadový. On ví, jak statečně přestát útrapy; nestěžuje si, když čelí nevyhnutelnému strádání.

156:5.21 (1740.8) Opravdový věřící se nikdy neunaví děláním dobra jen proto, že jsou mu přitom kladeny překážky. Potíže zostřují zanícení toho, kdo miluje pravdu, zatímco překážky pouze podněcují snahu nebojácného stavitele království.

156:5.22 (1740.9) A mnoho dalších věcí je Ježíš učil předtím, než se připravili na odchod z Týru.

156:5.23 (1740.10) V den před odchodem z Týru zpět do oblasti Galilejského moře Ježíš svolal své druhy a nařídil dvanácti evangelistům, aby šli zpět jinou cestou, než půjde on a dvanáct apoštolů. A když se tady evangelisté rozloučili s Ježíšem, již nikdy s ním nebyli v takovém důvěrném spojení.

6. Návrat z Fénicie

^{156:6.1 (1741.1)} Kolem poledne v neděli, 24. července, Ježíš a dvanáct apoštolů vyšli z domu Josefa, který se nacházel jižně od Týru, a vydali se po pobřeží jižním směrem do města Ptolemaios. Tady se zdrželi jeden den a řekli slova útěchy skupině místních věřících. Petr k nim promluvil večer 25. července.

^{156:6.2 (1741.2)} V úterý odešli z Ptolemaiosu a vydali se na východ po tiberské cestě do vnitrozemí směrem k městu Jotopata. Ve středu se v Jotopatě zastavili a opět besedovali s věřícími o věcech království. Ve čtvrtek Jotopatu opustili a šli směrem na sever po cestě, spojující Nazaret s Libanonskými horami, přes Rámu do vesnice Zebulón. V pátek uskutečnili v Rámě několik setkání a zůstali tam přes sobotu. Do Zebulónu přišli v neděli, 31. července a ten večer zorganizovali setkání a následující ráno pokračovali v cestě.

^{156:6.3 (1741.3)} Ze Zebulónu došli nedaleko Giscaly na rozcestí s cestou Magdala-Sidón, odkud šli do Genezaretu na východním břehu Galilejského jezera jižně od Kafarnaumu, kde měli sjednáno setkání s Davidem Zebedeem a kde se chtěli poradit o tom, jaký bude jejich další krok v kázání evangelia království.

^{156:6.4 (1741.4)} Během krátké porady s Davidem se dozvěděli, že četné vůdčí osobnosti se shromáždily na opačné straně jezera nedaleko od Keresy.; proto se ten samý večer přeplavili na člunu na druhý břeh. Jeden den odpočívali v klidu v horách a následujícího dne šli do parku, nedaleko od místa, kde Učitel nedávno nasýtil pět tisíc lidí. Tady odpočívali tři dny a pořádali každodenní besedy, kterých se zúčastnilo kolem padesáti mužů

a žen—pozůstatky z kdysi početné skupiny věřících z Kafarnaumu a jeho okolí.

^{156:6.5 (1741.5)} Jelikož Ježíš nebyl v Kafarnaumu a Galileji v době, kdy byl se svými druhy ve Fénicii, jeho nepřátelé se domnívali, že celé hnutí bylo rozprášeno a usoudili, že Ježíšův kvapný útěk ukazoval na jeho obrovský strach a na to, že se již pravděpodobně nikdy nevrátí, aby je obtěžoval. Téměř úplně utichl aktivní odpor proti jeho učení. Věřící se začínali opět setkávat na veřejnosti a postupně, ale úspěšně nastávala konsolidace prověřených a opravdových věřících v evangelium, kteří prošli nedávno velkou prověrkou.

^{156:6.6 (1741.6)} Bratr Heroda, Filip, napůl uvěřil v Ježíše a poslal vzkaz, že Učitel může svobodně žít a pracovat v jeho državách.

^{156:6.7 (1741.7)} Příkaz zavřít všechny židovské synagogy před učením Ježíše a všech jeho stoupenců začínal mít nepříznivý dopad na zákoníky a farizeje. Ihned poté, jak Ježíš se jako předmět sporu stáhl do ústraní, zvedla se vlna protestu mezi celým židovským národem; mezi lidem panovala všeobecná nelibost proti farizejům a vedoucím činitelům Vysoké rady v Jerusalemu. Mnoho představitelů synagog začalo tajně otvírat své synagogy Abnérovi a jeho druhům, tvrdíc, že tito učitelé jsou stoupenci Jana a ne učedníci Ježíše.

^{156:6.8 (1741.8)} Také Herodes Antipa změnil svůj postoj a když se dozvěděl, že Ježíš se zdržuje na opačném břehu jezera na území svého bratra Filipa, poslal mu zprávu o tom, že, přestože podepsal příkaz k jeho zadržení v Galileji, neschválil jeho zatčení v Pereji, čímž naznačoval, že Ježíš nebude obtěžován,

jestli zůstane za hranicemi Galileje; a toto stejné rozhodnutí poslal židům do Jerusalema.

^{156:6.9 (1742.1)} A taková byla situace k prvnímu srpnu, roku 29 n.l., když se Učitel vrátil z mise ve Fénicii a začal reorganizovat své roztroušené a ztenčené řady svých prověřených přívrženců pro poslední a památný rok jeho mise na zemi.

^{156:6.10 (1742.2)} Důvody sporu jsou jasně dané v době, kdy se Učitel chystá se svými druhy zahájit hlásání nového náboženství, náboženství ducha živého Boha, který pobývá v myslích lidí.

Kapitola 157

V Cesareje Filipovy

^{157:0.1 (1743.1)} PŘEDTÍM, než Ježíš odešel s dvanácti apoštoly na krátký pobyt do oblasti Cesareje Filipovy, prostřednictvím poslů Davida zařídil v neděli, 7. Srpna, návštěvu Kafarnaumu za účelem setkání se se svojí rodinou. Podle domluvy se toto setkání mělo uskutečnit v loďařské dílně Zebedea. David Zebedeus se domluvil s Judou, Ježíšovým bratrem, že přijde celá nazaretská rodina—Marie a všichni Ježíšovi bratři a sestry—a Ježíš tam měl přijít s Ondřejem a Petrem. Marie a její děti chtěli rozhodně přijít na toto sjednané setkání, ale stalo se, že skupina farizejů, kteří věděli o tom, že Ježíš je na opačném břehu jezera v državách Filipa, se rozhodla zajít za Marií a dozvědět se od ní co nejvíce o jeho současném pobytu. Příchod těchto tajných poslů z Jerusalemu značně Marii rozrušil a ti, když viděli napětí a nervozitu celé rodiny, usoudili, že se je Ježíš chystá navštívit. Proto zůstali v domě Marie a po příchodu dalších posil čekali trpělivě na Ježíšův příchod. A to samozřejmě znamenalo, že nikdo z rodiny se nemohl pokusit o

setkání s Ježíšem. V průběhu dne se jak Juda, tak i Rút, pokusili uniknout pozornosti farizejů, aby poslali Ježíšovi zprávu, ale nepovedlo se jim to.

^{157:0.2 (1743.2)} Brzy odpoledne přinesli poslové Davida zprávu Ježíšovi, že farizejové číhají za dveřmi domu jeho matky a on proto svoji rodinu nenavštívil. A tak opět, aniž by to byla něčí vina, Ježíš a jeho pozemská rodina se nesetkali.

1. Chrámový výběrčí daní

^{157:1.1 (1743.3)} Když Ježíš čekal s Ondřejem a Petrem u jezera nedaleko loďařské dílny, přišel k nim chrámový výběrčí daní a když poznal Ježíše, zavolal si stranou Petra a řekl: „Platí váš Učitel chrámovou daň?“ Petr chtěl dát najevo své pobouření nad tím, že někdo může požadovat od Ježíše příspěvek na podporu náboženských aktivit svých zapřisáhlých nepřátel, ale když si všiml zvláštního výrazu ve tváři výběrčího daní, správně usoudil, že jeho záměrem je vyprovokovat ho, aby od něho uslyšel odmítavé stanovisko k placení půl šekelu na podporu chrámových bohoslužeb v Jerusalemu. Proto Petr odpověděl: „No ovšem, že Učitel platí chrámovou daň. Počkej u vchodu a já se hned vrátím s daní.“

^{157:1.2 (1743.4)} Ale Petr jednal unáhleně. Jejich peníze měl u sebe Jidáš a ten byl na opačném břehu jezera. Ani on, ani jeho bratr a ani Ježíš neměli u sebe žádné peníze. A věděli, že nemohou jít do Betsaidy opatřit si peníze, protože je tam hledali farizejové. Když Petr řekl Ježíšovi o výběrčím daní a svém slibu mu zaplatit, Ježíš řekl: „Jestli jsi to slíbil, tak bys to měl zaplatit. Ale jak splníš svůj slib? Staneš se znovu rybářem, abys dostál svému slovu? Přesto, Petře, je dobré za těchto okolností,

abychom tu daň zaplatili. Nedejme těmto lidem příčinu obvinít nás za přestupek. My tady na tebe počkáme a ty vypluješ v člunu a nachytáš ryby a až je prodáš tamhle na trhu, zaplat' výběřčímu daní za všechny nás tři.“

157:1.3 (1744.1) To všechno vyslechl opodál stojící tajný posel Davida a dal ihned znamení svému kamarádovi, který poblíž rybařil, aby rychle připlul ke břehu. Když se Petr chystal nastoupit do člunu, aby vyplul na vodu a nachytal ryby, tento posel a jeho přítel rybář mu dali několik velkých košů ryb a pomohli mu je odnést k nedalekému rybářskému kupci, který si od nich celý úlovek koupil a patřičně jim zaplatil. Davidův posel přidal k této částce sumu, aby to stačilo na zaplacení chrámové daně pro tři. Daňový výběřčí přijal daň a nepožadoval po nich pokutu za pozdní zaplacení, jelikož nebyli po určitou dobu v Galileji.

157:1.4 (1744.2) Není divu, že v jedné vaší písemnosti se píše o Petrovi, jak chytil rybu se šekelem v ústech. V té době kolovalo mnoho příběhů o nacházení pokladů v ústech ryb; takové, se zázraky hraničící, pověsti byly tehdy běžné. Proto, když Petr od nich odcházel k člunu, Ježíš poznamenal na půl s humorem: „Je zvláštní, že synové krále musí zaplatit poplatek; obvykle je za vydržování dvora zdaněn cizinec, ale nám se vyplatí nedělat zákonné moci žádné překážky. Tak jdi! Možná chytíš rybu se šekelem v ústech.“ Tato Ježíšova slova a také to, že Petr se tak rychle objevil s chrámovou daní, vysvětluje, proč se tato příhoda později změnila v zázrak, tak je to popsáno pisatelem evangelia Matouše.

157:1.5 (1744.3) Ježíš s Ondřejem a Petrem čekali na břehu až do západu slunce. Poslové jim přinesli zprávu o tom, že dům

Marie je stále hlídán a proto, až se setmělo, tito tři čekající muži vstoupili do člunu a pomalu veslovali k východnímu břehu Galilejského moře.

2. V Betsaidě-Julii

^{157:2.1 (1744.4)} V pondělí, 8. srpna, když Ježíš a dvanáct apoštolů tábořilo v Magadanském parku nedaleko od Betsaidy-Julii, více než sto věřících, evangelistů, členek ženského sboru a dalších lidí, zajímajících se o ustanovení království, přišlo z Kafarnaumu na setkání. A přišlo také mnoho farizejů, protože se dozvěděli, že tam bude Ježíš. V té době někteří saduceové se připojili k farizejům v jejich snaze uvěznit Ježíše. Předtím, než šel Ježíš na uzavřené setkání s věřícími, měl veřejné vystoupení, na kterém byli přítomni farizejové a Učitele provokovali a různými způsoby se snažili shromáždění narušit. Vůdce narušitelů řekl: „Učiteli, my bychom chtěli, abys nám ukázal znamení tvého oprávnění učit a potom, když to uděláš, všichni lidé budou vědět, že tě poslal Bůh.“ A Ježíš jim odpověděl: „Když je večer, řeknete, že bude pěkné počasí, protože nebe je červené; ráno bude špatné počasí, protože nebe je červené a podmračené. Když vidíte narůstající mrak na západě, řeknete, že bude pršet; když vítr fouká od jihu, řeknete, že přijde spalující vedro. Jak to, že tak dobře rozeznáváte tvář nebes, ale vůbec nedokážete rozeznat znamení času? Těm, kteří znají pravdu, znamení již bylo dáno; ale zlovolné a pokrytecké generaci nebude žádné znamení ukázáno.“

^{157:2.2 (1745.1)} Když Ježíš skončil svoji řeč, odešel a připravil se na večerní setkání se svými stoupenci. Na tomto setkání bylo rozhodnuto zahájit společnou misi ve všech městech a vesnicích Dekapoli jakmile se Ježíš a dvanáct apoštolů vrátí z

Cesareje-Filipovy. Učitel se zúčastnil plánování mise po Dekapoli a při rozpouštění shromáždění řekl: „Říkám vám, dávejte si pozor na kvasinky farizejů a saduceů. Nenechte se oklamat jejich okázalými značnými vědomostmi a jejich hlubokou věrností ustanoveným formám náboženství. Pouze se zajímejte o ducha živé pravdy a sílu opravdového náboženství. Strach z mrtvého náboženství vás nespasí, ale spasí vás vaše víra v živou zkušenost, získanou v duchovních realitách království. Nenechte se zaslepit předsudky a paralyzovat strachem. Také nedopusťte, aby úcta k tradicím překroutila vaše vnímání natolik, že vaši oči přestanou vidět a vaše uši slyšet. Cílem opravdového náboženství není pouze přinést mír, ale i zajistit progres. A nemůžete mít žádný mír v srdci či progres v mysli, jestliže se nezamilujete nadšeně do pravdy, ideálů věčných realit. Před vámi stojí otázky života a smrti—hříšné požitky času proti spravedlivým realitám věčnosti. Již nyní, kdy vstupujete do nového života víry a naděje, byste se měli začít zbavovat okovů strachu a pochybnosti. Když se ve vaší duši probudí pocity sloužit svým bližním, nepotlačujte je; když se do vašeho srdce nahnou emoce lásky k bližnímu, nechtejte takové touhy se projevit v uvážlivé službě skutečným potřebám vašich druhů.

3. Petrovo vyznání

^{157:3.1 (1745.2)} Brzy ráno v úterý Ježíš a dvanáct apoštolů vyšli z Magadanského parku do Cesareje-Filipova, hlavního města tetrarchie Filipa. Cesareje—Filipova se nacházela v oblasti obdivuhodné krásy. Choulila se v okouzlujícím údolí mezi malebnými pahorky, kde z podzemní dutiny vytékal Jordán. Na severu se v celé své kráse tyčilo pohoří Hermón, zatímco z

kopců na jihu byl nádherný pohled na horní Jordán a Galilejské moře.

^{157:3.2 (1745.3)} Ježíš pobýval na hoře Hermón na počátku své cesty pro ustanovení království a nyní, když začínal svoji závěrečnou etapu své práce, přál si vrátit se na tuto horu zkoušky a triumfu a kde doufal, že apoštolové mohou získat nový pohled na své povinnosti a získat novou sílu pro namáhavé časy, které brzy nastanou. Na své cestě, přibližně v době kdy procházeli jižně od vod Merómu, začali apoštolové mezi sebou diskutovat o svých nedávných zkušenostech ve Fénicii a na jiných místech. Vzpomínali na to, jak jejich poselství bylo přijato a jak se rozdílné národy dívaly na jejich Učitele.

^{157:3.3 (1745.4)} Když udělali přestávku na oběd, Ježíš jim zčistajasna položil poprvé za celou dobu otázku o sobě samém. Jeho překvapivá otázka zněla: „Co o mně říkají lidé, že jsem?“

^{157:3.4 (1746.1)} Dlouhé měsíce Ježíš učil tyto apoštoly o podstatě a charakteru království nebeského a dobře věděl, že přišel čas, kdy je musí začít více učit o své vlastní podstatě a osobním vztahu ke království. A teď, když seděli pod morušovníkem, Učitel se rozhodl pro jednu z nejdůležitějších porad za celou tu dlouhou dobu soužití s vybranými apoštoly.

^{157:3.5 (1746.2)} Na Ježíšovu otázku odpověděla více než polovina apoštolů. Řekli mu, že všichni, co ho znají, ho považují za proroka, nebo za výjimečného člověka; že dokonce jeho nepřátelé se ho velice bojí a obviňují ho z toho, že je obdařen mimořádnými schopnostmi proto, že je ve spojení s princem ďáblů. Řekli mu, že někteří lidé v Judeji a Samaří, kteří se s ním osobně nesetkali, věří, že je Janem Křtitelem, který vstal z

mrtvých. Petr mu řekl, že někdy a různými lidmi je srovnáván s Mojžíšem, Eliášem, Izajášem a Jeremjášem. Když si to všechno Ježíš vyslechl, povstal, podíval se dolů na v půlkruhu kolem něho sedící dvanáctku a s překvapujícím důrazem udělal rukou rozmáchlé gesto a řekl: „A co říkáte vy, že jsem?“ Nastala chvíle napjatého ticha. Dvanáctka z Učitele nespouštěla oči a pak Petr vyskočil na nohy a zvolal: „Ty jsi Osvoboditel, Syn živého Boha.“ A jedenáct sedících apoštolů současně povstalo na znamení toho, že Petr promluvil za ně všechny.

157:3.6 (1746.3) Když jim Ježíš pokynul, aby se opět posadili a sám zůstal před nimi stát, řekl: „Toto vám bylo odhaleno mým Otcem. Přišel čas, kdy byste měli znát o mně pravdu. Ale prozatím vám prikazuji, abyste to nikomu neříkali. A teď opět půjdeme dál.“

157:3.7 (1746.4) A tak se znovu vydali na cestu do Cesareje-Filipova, kam přišli pozdě večer a zůstali v domě Celsuse, který je očekával. V tu noc apoštolové téměř nespali; cítili, že se v jejich životech a v práci pro království stala velká událost.

4. Rozhovor o království

157:4.1 (1746.5) Od doby Ježíšova křtu Janem a proměnění vody ve víno v Káně apoštolové, v rozdílných obdobích, ho prakticky považovali za Mesiáše. Někteří z nich po krátkou dobu skutečně věřili, že je tím očekávaným Osvoboditelem. Ale sotvaže se takové naděje objevily v jejich srdcích Učitel je okamžitě zničil některým svým zdrcujícím slovem, nebo je zklamal svým činem. Dlouhou dobu byli ve stavu nejistoty kvůli rozporu mezi představami o očekávaném Mesiáši, které

měli ve svých myslích a zkušeností z jejich neobyčejného soužití s tímto neobyčejným člověkem, kterého měli ve svých srdcích.

157:4.2 (1746.6) Ve středu, těsně před polednem, se apoštolové shromáždili v zahradě domu Celsuse, aby tam poobědvali. Skoro celou noc a od samého rána kdy vstali, Šimon Petr a Šimon Zélóta horlivě debatovali se svými bratry a snažili se je přivést k upřímnému přijetí toho, že Učitel není jenom Mesiáš, ale také boží Syn živého Boha. Dva Šimonové se prakticky shodli ve svých názorech na Ježíše a usilovně přesvědčovali své bratry, aby plně přijali jejich stanoviska. A přestože Ondřej byl i nadále vůdcem sboru apoštolů, jeho bratr Šimon Petr se stále více stával a to se všeobecným souhlasem, jejich mluvčím.

157:4.3 (1747.1) Bylo téměř pravé poledne, když všichni apoštolové seděli v zahradě a kdy se objevil Ježíš. V jejich tvářích se zračila důstojná vážnost a když k nim Ježíš přicházel, všichni povstali. Ježíš uvolnil napětí tím svým přátelským a bratrským úsměvem, který byl pro něho tak typickým ve chvílích, kdy jeho stoupenci se brali příliš vážně anebo brali vážně některé situace, které se jich týkaly. Velícím gestem jim pokynul, aby se posadili. Již nikdy potom dvanáctka nezdravila svého Učitele povstáním, když mezi ně přišel. Viděli, že nesouhlasí s takovým okázalým projevem úcty.

157:4.4 (1747.2) Když poobědvali a začali projednávat plány na nadcházející putování po Dekapoli, Ježíš se náhle podíval do jejich tváří a řekl: „Nyní, když uplynul celý den od chvíle, kdy jste souhlasili s prohlášením Šimona Petra o osobnosti Syna Člověka, chtěl bych se vás zeptat, zdali ještě stále trváte na

svých rozhodnutích?“ Když to uslyšeli, všech dvanáct apoštolů povstalo a Šimon Petr, předstoupivše několik kroků blíže k Ježíšovi, řekl: „Ano, Učiteli, trváme. My věříme, že jsi Synem živého Boha.“ A Petr se spolu se svými bratry opět posadili.

^{157:4.5 (1747.3)} Ježíš, který zůstal stát, potom dvanáctce řekl: „Vy jste moji vybraní vyslanci, ale já vím, že za daných okolností byste nemohli mít takové přesvědčení jenom v důsledku lidského poznání. Toto je zjevení ducha mého Otce vašim nejvnitřnějším duším. A tak, když uděláte takové vyznání poznáním ducha mého Otce, který ve vás pobývá, musím vám oznámit, že na tomto základě já vystavím bratrství království nebeského. Na této skále duchovní reality postavím živý chrám duchovního bratrstva ve věčných realitách království mého Otce. Žádné síly zla a hříchu neporazí toto lidské bratrství božského ducha. A zatímco duch mého Otce bude navždy božským průvodcem a rádcem všech, kteří vstoupí do společenství tohoto duchovního bratrství, vám a vašim následovníkům nyní předám klíče od vnějšího království—moc nad věcmi světskými—sociálními a ekonomickými jevy tohoto společenství mužů a žen jako členů bratrstva. A opět jim přikázal, aby prozatím neříkali nikomu o tom, že je Synem Božím.

^{157:4.6 (1747.4)} Ježíš začínal věřit v oddanost a čestnost svých apoštolů. Učitel předpokládal, že víra, která dokázala přestát to, co jeho vybraní zástupci nedávno prožili, nepochybně vydrží těžké zkoušky, které na ně již brzy čekají a vynoří se z domnělých trosek všech svých nadějí do nového světla nového soudního období a stanou se světlem pro ve tmě pobývající

svět. V tento den Učitel začal věřit ve věrnost všech svých apoštolů, kromě jednoho.

^{157:4.7 (1747.5)} A od toho dne tento samý Ježíš stavěl živý chrám na tomto stejném věčném základě svého božského synovstva a ti, kteří si takto uvědomili, že jsou syny Božími, se stávají lidskými kameny, které tvoří tento živý chrám synovstva, vystavěného ke slávě a poctě moudrosti a lásce věčného Otce duchů.

^{157:4.8 (1747.6)} Po těchto slovech Ježíš nařídil dvanáctce odejít bez něho do hor a tam o samotě až do večere prosit o moudrost, sílu a duchovní vedení. A oni udělali tak, jak jim Učitel přikázal.

5. Nové pojetí

^{157:5.1 (1748.1)} Novým a velmi důležitým rysem Petrova vyznání bylo jednoznačné uznání toho, že Ježíš je Syn Boží, uznání jeho nezpochybnitelné božskosti. Od jeho křtu a svatby v Káně ho tito apoštolové různě považovali za Mesiáše, ale v židovském pojetí národní vysvoboditel nebyl božský. Židé neučili, že Mesiáš bude božského původu; měl být „pomazaný“, ale stěží o něm uvažovali jako o „Synu Božím.“ Ve druhém vyznání byl položen větší důraz na sloučenou podstatu, nebeský fakt toho, že Syn Člověka je současně i Synem Božím a Ježíš prohlásil, že právě na této velké pravdě o spojení lidské podstaty s nebeskou podstatou vybuduje království nebeské.

^{157:5.2 (1748.2)} Ježíš se rozhodl prožít svůj pozemský život a završit misi svého poskytnutí jako Syn Člověka. Jeho stoupenci měli sklon považovat ho za dlouho očekávaného Mesiáše. Poněvadž si byl vědom toho, že nikdy nemůže naplnit jejich mesiášské

naděje, snažil se pozměnit jejich pojetí Mesiáše tak, aby se jim alespoň částečně splnila jejich očekávání. Ale nyní poznal, že takový plán nemůže být nikdy plně úspěšně uskutečněn. Proto se odvážně rozhodl odhalit třetí plán—otevřeně oznámit svoji božskost, potvrdit pravdivost Petrova vyznání a rovnou prohlásit dvanáctce, že je Synem Božím.

^{157:5.3 (1748.3)} Po dobu tří let Ježíš o sobě prohlašoval, že je „Synem Člověka,“ a právě v průběhu těchto tří let apoštolové stále více věřili v to, že je očekávaným židovským Mesiášem. Nyní odhalil, že je Synem Božím a na koncepci sloučené podstaty Syna Člověka a Syna Božího se rozhodl vystavět království nebeské. Přijal rozhodnutí upustit od dalších snah přesvědčit je o tom, že není Mesiášem. Nyní se rázně odhodlal odhalit jim to, čím je a pak nevěnovat pozornost jejich odhodlané umíněnosti považovat ho za Mesiáše.

6. Následující den odpoledne

^{157:6.1 (1748.4)} Ježíš a dvanáct apoštolů zůstali ještě další den v domě Celsuse v očekávání poslů Davida Zebedea, kteří měli přinést peníze. Po propadu Ježíšovy popularity u masy lidí značně poklesly jejich finanční příjmy. Když dorazili do Cesareje-Filipovy, pokladna byla prázdná. Matouš by nerad opustil Ježíše a své bratry v takové době a neměl u sebe žádné vlastní prostředky, které by poskytl Jidášovi, tak jak to mnohokrát udělal v minulosti. Nicméně, David Zebedeus předvídal tento úbytek financí a proto nařídil svým poslům, aby během jejich cest po Judeji, Samaří a Galileji působili jako výběřčí peněz, které budou dodány exilovým apoštolům a jejich Učiteli. A tak, večer tohoto dne tito poslové přišli z Betsaidy a přinesli dostatek finančních prostředků, které apoštolům vystačí do

jejich návratu a začátku putování po městech Dekapoli. Matouš v tu dobu očekával peníze z prodeje svého posledního majetku v Kafarnaumu a udělal opatření, aby tyto peníze byly anonymně předány Jidášovi.

157:6.2 (1749.1) Ani Petr, ani ostatní apoštolové neměli plnohodnotnou představu o božskosti Ježíše. Jen málo si uvědomovali, že toto je začátek nové epochy v životě jejich Učitele na zemi—období, kdy učitel-léčitel se mění v jinak vnímaného Mesiáše, Syna Božího. Od této doby se v poselství Ježíše objevil nový rys. Napříště se jediným ideálem jeho života stalo odhalení Otce, zatímco jedinou idejí v jeho učení bylo představení svému vesmíru zosobnění této nejvyšší moudrosti, kterou je možno pochopit pouze jejím prožitím. On přišel proto, abychom my všichni měli život a měli ho bohatší.

157:6.3 (1749.2) Ježíš vstoupil nyní do čtvrté a poslední etapy svého lidského života v těle. První etapa bylo jeho dětství, roky, kdy si jen matně uvědomoval svůj původ, podstatu a osud jako lidská bytost. Druhou etapou byly roky stále se zvyšujícího sebe-uvědomování—mládí a rozvíjejícího se mužství—během kterého si začal jasněji uvědomovat svoji božskou podstatu a lidskou misi. Tato druhá etapa skončila zkušenostmi a zjeveními, spojenými se křtem. Třetí etapa pozemské zkušenosti Učitele začala po křtu v průběhu let jeho působení jako učitele a léčitele až po tuto památnou hodinu Petrova vyznání v Cesareje-Filipovy. Toto třetí období jeho pozemského života zahrnovalo dobu, kdy jeho apoštolové a jeho bezprostřední přívrženci ho poznali jako Syna Člověka a považovali ho za Mesiáše. Čtvrté a poslední období jeho života na zemi začalo tady v Cesareje-Filipovy a trvalo až do

ukřižování. Tato etapa jeho služby se vyznačovala Ježíšovým potvrzením své božskosti a obsahovala práci jeho posledního roku v těle. V průběhu čtvrtého období se stal známým jako Syn Boží, přestože většina jeho přívrženců ho stále považovala za Mesiáše. Petrovo vyznání bylo začátkem nového období ucelenějšího uskutečňování pravdy o jeho svrchované službě jako poskytnutého Syna na Urantii a pro celý vesmír a také uznání tohoto faktu, i když mlhavě, svými vybranými vyslanci.

157:6.4 (1749.3) Tak se život Ježíše stal příkladem toho, co učil ve svém náboženství; příkladem růstu duchovní podstaty skrze prožívání vývoje. Na rozdíl od svých pozdějších následovníků Ježíš nekladl důraz na nepřetržitý boj mezi duší a tělem. On spíše učil tomu, že duch snadno zvítězí nad oběma a je úspěšný při prospěšném usmiřování většiny těchto bojů mezi intelektem a instinktem.

157:6.5 (1749.4) Od této chvíle celé učení Ježíše dostává nový význam. Před Cesarejí-Filipova vystupoval jako hlavní učitel evangelia království. Po Cesareje-Filipova nebyl již pouhým učitelem, ale božským představitelem věčného Otce, který je středem a hranicemi tohoto duchovního království a bylo nutné, aby to všechno dělal jako lidská bytost, Syn Člověka.

157:6.6 (1749.5) Ježíš se upřímně snažil přivést své stoupence do duchovního království jako učitel, potom jako učitel-léčitel, ale je to neuspokojilo. On dobře věděl, že jeho pozemská mise nemůže splnit mesiášská očekávání židovského národa; staří proroci vyobrazili Mesiáše takového, jakým on, Ježíš, nikdy nemohl být. On se snažil ustanovit království jako Syn Člověka, ale jeho stoupenci by se tohoto dobrodružství nezúčastnili. Když to Ježíš viděl, rozhodl se jít naproti těm,

kterí v něho věřili; a když učinil takové rozhodnutí, byl připraven vzít otevřeně na sebe roli poskytnutého Božího Syna.

^{157:6.7 (1750.1)} Proto v ten den, když apoštolové hovořili v zahradě s Ježíšem, se dozvěděli mnoho nového. A některá z těchto prohlášení zněla zvláště i pro ně. Mezi jinými překvapujícími prohlášeními, která uslyšeli, byla následující:

^{157:6.8 (1750.2)} „Od této chvíle, jestli si jakýkoliv člověk bude přát vstoupit do našeho bratrstva, necht' vezme na sebe povinnosti synovstva a následuje mne. A když již s vámi nebudu, nemyslete si, že svět bude s vámi jednat lépe, než s vaším Učitelem. Jestli mne milujete, buďte připraveni potvrdit svoji lásku ochotou přinést nejvyšší oběť.“

^{157:6.9 (1750.3)} „A dobře si zapamatujte má slova: nepřišel jsem pozvednout čestné, ale hříšníky. Syn Člověka nepřišel, aby se mu sloužilo, ale aby sloužil a poskytl svůj život jako dar pro všechny. Prohlašuji, že jsem přišel hledat a spasit ty, kteří zbloudili.“

^{157:6.10 (1750.4)} „Nyní žádný člověk na tomto světě nevidí Otce, kromě Syna, který přišel od Otce. Ale jestli Syn bude vyzvednut, vezme k sobě všechny lidi a každý, kdo věří v tuto pravdu o sloučené podstatě Syna bude obdařen životem, který nepomíjí.“

^{157:6.11 (1750.5)} „Zatím ještě nemůžeme veřejně prohlásit, že Syn Člověka je Syn Boží, ale vám to již bylo odhaleno; proto s vámi mluvím bez obalu o těchto tajemstvích. Přestože stojím před vámi v této fyzické podobě, přišel jsem od Boha-Otce. Byl jsem již před Abrahamem. Přišel jsem od Otce na tento svět

takový, jakého mne znáte a oznamuji vám, že brzy budu muset opustit tento svět a vrátit se do práce k mému Otci.“

157:6.12 (1750.6) „A dokáže nyní vaše víra pochopit pravdu těchto prohlášeníh navzdory mého varování, že Syn Člověka nebude tím Mesiášem, kterého očekávali vaši otcové? Moje království není z tohoto světa. Dokážete uvěřit pravdě o mně navzdory skutečnosti, že i když lišky mají své nory a ptáci nebes svá hnízda, já nemám kde složit hlavu?“

157:6.13 (1750.7) „Nicméně, říkám vám, že Otec a já jsme jedno. Ten, kdo viděl mne, viděl Otce. Ve všech těchto mých aktivitách můj Otec pracuje se mnou a nikdy mně neopustí v mé misi, tak jako já nikdy neopustím vás, kteří se brzy vydáte hlásat toto evangelium po celém světě.“

157:6.14 (1750.8) „A teď jsem vás přivedl sem, abyste tady krátce se mnou a jeden s druhým pobyli a mohli pochopit slávu, porozumět vznešenosti života, ke kterému jsem vás povolal: dobrodružství víry, kterým je ustanovení království mého Otce v srdcích lidí, vybudování mého bratrství živého spojení s dušemi všech, kteří věří v toto evangelium.“

157:6.15 (1750.9) Apoštolové naslouchali těmto smělym a překvapujícím prohlášením v tichosti; byli ohromeni. A rozešli se po malých skupinách, aby debatovali a přemýšleli o Učitelových slovech. Uznali, že je Synem Božím, ale nedokázali plně pochopit význam toho, k čemu je přivedl.

7. Beseda s Ondřejem

157:7.1 (1750.10) V ten večer se Ondřej rozhodl promluvit si osobně a otevřeně s každým se svých bratrů a měl se všemi svými druhy

užitečný a povzbudivý rozhovor, kromě Jidáše Iškariotského. Ondřej neměl nikdy takový stejný důvěrný osobní vztah s Jidášem, jaký měl s ostatními apoštoly a proto nikdy nepřikládal důležitost tomu, že Jidáš nebyl k němu nikdy upřímný a otevřený jako k vůdci apoštolského sboru. Ale nyní Jidášův postoj Ondřeje znepokojil natolik, že pozdě v tu noc, až všichni apoštolové pevně spali, vyhledal Ježíše a řekl mu o svých obavách. Ježíš mu řekl: „Udělal jsi dobře Ondřeji, žeš přišel s touto věcí za mnou, ale my nemůžeme v tom nic víc udělat; pouze můžeme mít nejvyšší důvěru v tohoto apoštola. A svým bratrům neříkej nic o tomto rozhovoru se mnou.“

^{157:7.2 (1751.1)} A to bylo všechno, co mohl Ondřej od Ježíše zjistit. Mezi tímto Judejcem a jeho galilejskými bratry vždy existoval určitý odstup. Jidáš byl šokován smrtí Jana Křtitele, velmi zasažen některými výtkami Učitele, zklamán, když Ježíš odmítl stát se králem, potupen útekem před farizeji, zarmoucen Ježíšovým odmítnutím přijmout výzvu farizejů, vyžadující znamení, zmaten odmítnutím svého Učitele použít a demonstrovat sílu a nyní, v poslední době, deprimován a někdy sklíčen prázdnou pokladnou. A Jidáš postrádal stimul, který mu dávala přízeň davů lidí.

^{157:7.3 (1751.2)} Každý z apoštolů byl nějak v rozdílné míře také zasažen těmito stejnými zkouškami a strastmi, ale všichni Ježíše milovali. Alespoň Učitele milovali více, než Jidáš, poněvadž s ním zůstali až do krutého konce.

^{157:7.4 (1751.3)} Tím, že byl Jidáš z Judeji, vzal jako osobní urážku nedávné varování Ježíše, když apoštoly nabádal, aby si „dávali pozor na kvasinky farizejů“; on považoval toto prohlášení za skrytou narážku na něho samého. Ale největší Jidášova chyba

byla v tom že: pokaždé, když Ježíš poslal své apoštoly modlit se o samotě každý sám, Jidáš, místo toho, aby navázal upřímné spojení s duchovními silami vesmíru, oddával se myšlenkám lidského strachu a neustále měl silné pochybnosti o misi Ježíše a také měl nešťastný sklon chovat v mysli myšlenky na pomstu.

157:7.5 (1751.4) A teď Ježíš chtěl vzít apoštoly s sebou na horu Hermón, kde se rozhodl zahájit svoji čtvrtou etapu pozemské služby jako Syn Boží. Někteří z nich byli přítomni u jeho křtu v Jordánu a stali se svědky začátku jeho cesty jako Syna Člověka a on si přál, aby někteří z nich byli nyní přítomni a uslyšeli, že oprávněně bere na sebe novou a veřejnou roli Syna Božího. Tudíž, v pátek ráno, 12. srpna, Ježíš apoštolům řekl: „Zásobte se potravinami a připravte se na cestu na tamtu horu, kam mne vede můj duch a kde budu obdařen vším potřebným pro završení mé práce na zemi. A chtěl bych vzít své bratry s sebou, aby se mohli také posilnit pro těžké časy, kterými se mnou projdou.“

Kapitola 158

Proměnění na hoře

158:0.1 (1752.1) BYLO to těsně před západem slunce, v pátek odpoledne, 12. srpna, roku 29 n.l., kdy Ježíš a jeho druhové dorazili k úpatí hory Hermón, nedaleko od místa, kdy mladík Tiglat kdysi čekal na Ježíše až sestoupí sám s hory, aby vyřešil duchovní osudy Urantie a formálně ukončil vzpouru Lucifera. A tady zůstali v duchovní přípravě na události, které měly velmi brzy následovat.

158:0.2 (1752.2) Všeobecně vzato, Ježíš věděl dopředu, co se na hoře přihodí a velmi si přál, aby všichni jeho apoštolové s ním mohli

sdílet tuto zkušenost. Právě pro to, aby je připravil na toto odhalení své podstaty, zůstal s nimi tady u úpatí hory. Ale oni nedokázali dosáhnout těch duchovních úrovní, které by jim umožnily plně odhalit návštěvu nebeských bytostí, mající se již brzy objevit na zemi. A poněvadž nemohl vzít s sebou všechny své druhy, rozhodl se vzít pouze tři, kteří ho obvykle doprovázeli na takových unikátních bděních. Proto jenom Petr, Jakub a Jan mohli, i když jen zčásti, sdílet s Učitelem tuto unikátní zkušenost.

1. Zjevení

^{158:1.1 (1752.3)} Brzy ráno v pondělí, 15. srpna, Ježíš a tři apoštolové začali výstup na horu Hermón a bylo to šest dní po památném poledním vyznání Petra, u cesty pod morušovníkem.

^{158:1.2 (1752.4)} Ježíš byl vyzván přijít na horu sám pro vyřešení důležitých záležitostí, týkajících se progresu jeho poskytnutí sebe sama v těle, jelikož tato zkušenost souvisela s jeho vesmírem, který on stvořil. Je velmi důležité, že tato mimořádná událost byla načasována na dobu, kdy Ježíš a apoštolové byli na území jinověrců a že se dokonce udála na hoře pohanů.

^{158:1.3 (1752.5)} Do svého cíle, zhruba v polovině hory, dorazili krátce před polednem a během oběda Ježíš řekl třem apoštolům něco o své zkušenosti v horách východně od Jordánu, kam odešel krátce po svém křtu a také ještě něco o zkušenostech z hory Hermón ve spojení s jeho dřívějším pobytem na tomto osamělém místě.

158:1.4 (1752.6) Když byl chlapec, Ježíš často vylézal na kopec nedaleko svého domu a snil o bitvách, které bojovaly armády impérií na pláních Esdraleonu; teď stoupal na horu Hermón, aby dostal ten dar, který ho připraví k sestupu na Jordánské pláně, kde se odehrají závěrečné scény dramatu jeho poskytnutí na Urantii. V tento den na hoře Hermón by Učitel mohl odstoupit od dalšího boje a vrátit se k vládě nad svými vesmírnými sférami, ale on se nejenom rozhodl splnit požadavky svého řádu božského synovstva, obsažené v mandátu Věčného Syna Ráje, ale on se také rozhodl naplnit v plné míře současnou vůli svého Rajského Otce. V tento srpnový den trojice jeho apoštolů uviděla jeho odmítnutí být zplnomocněn plnou mocí vládnout celému svému vesmíru. V úžasu se dívali jak nebeští poslové odletěli a zanechali ho samotného, aby sám završil svůj pozemský život jako Syn Člověka a Syn Boží.

158:1.5 (1753.1) Při nasycení pěti tisíců víra apoštolů dosáhla nejvyššího bodu a potom rychle spadla téměř na nulu. Nyní, v důsledku Učitelova potvrzení své božskosti, váhavá víra dvanáctky se pozvedla v několika málo týdnech na svoji nejvyšší výšku, aby znovu pak prudce upadla. Třetí obnovení jejich víry přišlo až po zmrtvýchvstání Učitele.

158:1.6 (1753.2) Bylo kolem třetí hodiny tohoto krásného odpoledne, když se Ježíš rozloučil s trojicí apoštolů slovy: „Na nějakou dobu se od vás oddělím, abych se o samotě spojil s Otcem a jeho posly; doporučuji vám, abyste tady zůstali a během čekání na mne se modlili za to, aby vůle Otce byla vykonána ve všem, co vás čeká ve spojení s pokračováním mise poskytnutí Syna Člověka.“ A když to řekl, Ježíš se vzdálil, aby měl dlouhou

poradu s Gabrielem a Otcem Melkisedekem a vrátil se až před šestou hodinou. Když Ježíš uviděl jejich znepokojení kvůli své dlouhé nepřítomnosti, řekl jim: „Proč se bojíte? Dobře víte, že se musím zabývat dílem mého Otce; proč máte obavy, když nejsem s vámi? Nyní vám oznamuji, že Syn Člověka se rozhodl prožít celý svůj život mezi vámi a jako jeden z vás. Radujte se; já vás neopustím, dokud moje práce nebude skončena.“

^{158:1.7 (1753.3)} Když pojedli svoji skrovnou večeři, Petr se Učitele zeptal: „Jak dlouho budeme tady na této hoře bez našich bratrů?“ A Ježíš odpověděl: „Dokud neuvidíte věhlas Syna Člověka a nepoznáte, že všechno, co jsem vám řekl, je pravda.“ A sedíc kolem žhavého popela jejich ohně debatovali o Luciferově vzpouře až do úplného setmění a až oči apoštolů ztěžkly, protože svůj výstup začali velmi časně ráno.

^{158:1.8 (1753.4)} Když trojice tvrdě spala asi půl hodiny, byla náhle probuzena blízkým praskavým zvukem a po rozhlédnutí se kolem k jejich velkému ohromení a úžasu spatřili Ježíše v důvěrném rozhovoru s dvěma zářivými bytostmi, oděnými do světelného roucha nebeských světů. Ježíšova tvář a tělo také zářily jasným nebeským světlem. Ti tři hovořili zvláštním jazykem, ale z několika vyslovených věcí Petr udělal chybný odhad, že bytosti s Ježíšem jsou Mojžíš a Eliáš; ve skutečnosti to byli Gabriel a Otec Melkisedek. Na žádost Ježíše fyzičtí regulátoři udělali opatření, aby se apoštolové mohli stát svědky této scény.

^{158:1.9 (1753.5)} Tři apoštolové byli natolik vyděšeni, že jen pomalu přicházeli ke smyslům, ale Petr, který z nich nejdříve získal duševní rovnováhu poté, kdy oslnivé vidění zmizelo a oni uviděli Ježíše, stojícího samotného, řekl: „Ježíši, Učiteli, je

dobře, že jsme tady. Jsme rádi, že jsme viděli tuto nádheru. S nechutí se budeme vracet do hanebného světa. A jestli svolíš, abychom tady zůstali, tak postavíme tři stany, jeden pro tebe, jeden pro Mojžíše a jeden pro Eliáše.“ A Petr to řekl kvůli svému chybnému úsudku a proto, že ho v tu chvíli nic jiného nenapadlo.

^{158:1.10 (1753.6)} Petr ještě stále mluvil, když se k nim přiblížil stříbrný mrak a zastínil všechny čtyři. Apoštolů se zmocnil strach a když padli na zem, aby se pomodlili, uslyšeli hlas, ten stejný hlas, který promluvil při křtu Ježíše a který říkal: „Toto je můj milovaný Syn; naslouchejte mu.“ A když ten mrak zmizel, Ježíš byl opět sám a sklonil se k nim, dotkl se jich a řekl: „Vstaňte a nebojte se; uvidíte ještě větší věci než toto.“ Ale apoštolové se opravdu báli; a když se připravovali na sestup s hory těsně před půlnocí, tvořili mlčící a zamyšlenou trojici.

2. Sestup s hory

^{158:2.1 (1754.1)} Přibližně do poloviny sestupu s hory nikdo nepromluvil ani slovo. Ježíš potom přerušil mlčení poznámkou: „Určitě neříkejte nikomu, ani svým bratrům, co jste viděli a slyšeli na této hoře až do doby, kdy Syn Člověka vstane z mrtvých.“ Tři apoštolové byli šokováni a zmateni slovy Učitele: „až do doby, kdy Syn Člověka vstane z mrtvých.“ Jen nedávno znovu potvrdili svoji víru v něho jako Osvoboditele, Syna Božího a právě viděli jeho proměnu ve svatozář na vlastní oči a on nyní začne mluvit o „zmrtvýchvstání“!

^{158:2.2 (1754.2)} Petra zamrazilo pomyšlení na Učitelovu smrt—byla to nepředstavitelná myšlenka—a poněvadž měl strach, že Jakub

nebo Jan by mohli položit nějaké otázky, týkající se tohoto prohlášení, myslel si, že nejlépe bude změnit hovor a aniž by věděl o čem hovořit, dal průchod první myšlence, která mu přišla na mysl a řekl: „Učiteli, proč zákoníci říkají, že Eliáš musí přijít před Mesiášem?“ A Ježíš, který si byl vědom Petrovy snahy vyhnout se poznámce o své smrti a zmrtvýchvstání, odpověděl: „Eliáš opravdu přichází první, aby připravil cestu pro Syna Člověka, který musí hodně trpět a nakonec bude zavržen. Ale já vám říkám, že Eliáš již přišel a oni ho nepřijali a zacházeli s ním jak se jim zlíbilo.“ A tehdy tři apoštolové pochopili, že mluví o Eliášovi jako o Janu Křtiteli. Ježíš věděl, že když oni trvají na tom, aby on byl Mesiášem, tak Jan musí být tím Eliášem, o kterém se mluví v proroctví.

^{158:2.3 (1754.3)} Ježíš jim přikázal nikomu neříkat, že se dozvěděli o té slávě, která ho čeká po zmrtvýchvstání, protože nechtěl, aby se utvrdili v tom, že když je nyní vnímaný jako Mesiáš, naplnil by v celé míře jejich mylné představy o zázraky konajícím osvoboditeli. Ačkoliv Petr, Jakub a Jan o tom všem ve svých myslích přemítali, neřekli o tom nikomu až po zmrtvýchvstání Učitele.

^{158:2.4 (1754.4)} Jak pokračovali v sestupu s hory, Ježíš jim řekl: „Vy byste mne nepřijali jako Syna Člověka; proto jsem souhlasil, že budu přijat v souladu s vašimi vyhraněnými názory. Ale, nemylte se, vůle mého Otce musí převládat. Jestli se takto rozhodnete následovat směr vaší vlastní vůle, musíte být připraveni prožít mnohá zklamání a podstoupit mnoho těžkých zkoušek, ale příprava, kterou jsem vám dal, by měla být

dostatečná natolik, že vás provede vítězně i skrze tato utrpení, která jste si sami zvolili.

^{158:2.5 (1754.5)} Ježíš nevzal Petra, Jakuba a Jana s sebou na horu proměnění proto, že oni byli v nějakém ohledu lépe připraveni být svědky toho, co se stalo, anebo byli duchovněji, aby se jim dostalo takového vzácného privilegia, než ostatním apoštolům. Vůbec ne! On dobře věděl, že žádný z dvanácti apoštolů není duchovně způsobilý pro tuto zkušenost; proto vzal s sebou jenom tři apoštoly, kteří byli určeni ho doprovázet tehdy, kdy potřeboval být sám, aby se mohl těšit se ze spojení o samotě.

3. Význam proměnění

^{158:3.1 (1755.1)} To, čeho Petr, Jakub a Jan byli svědky na hoře proměnění, byl krat'oučký pohled na nebeský obraz, který se zjevil v ten památný den na hoře Hermón. Proměna znamenala následující:

^{158:3.2 (1755.2)} 1. Uznání Věčným Synem-Matkou Ráje o naplnění poskytnutí inkarnovaného života Michaela na Urantii. Ježíš nyní dostal potvrzení, že splnil požadavky Věčného Syna. A Gabriel přinesl Ježíšovi toto ujištění.

^{158:3.3 (1755.3)} 2. Oznámení o spokojenosti Nekonečného Ducha s naplněním poskytnutí Michaela na Urantii v podobě smrtelného těla. V tomto případě mu toto sdělil představitel Nekonečného Ducha a nejbližší spolupracovník Michaela v Salvingtonu a jeho stálý partner Otec Melkisedek.

^{158:3.4 (1755.4)} Ježíš přivítal toto oznámení o úspěchu své pozemské mise v podání poslů Věčného Syna a Nekonečného Ducha, ale zaznamenal, že jeho Otec nenaznačil ukončení urantijského

poskytnutí; pouze neviditelnou přítomnost Otce, působící skrze Osobního Ladiče Ježíše, dosvědčují tato slova: „Toto je můj milovaný Syn; naslouchejte mu.“ A bylo to vysloveno slovy, která byla určena také sluchu apoštolů.

158:3.5 (1755.5) Po této návštěvě nebeských bytostí se Ježíš snažil rozpoznat vůli Otce a rozhodl se pokračovat ve svém poskytnutí sebe sama v podobě smrtelného těla do jeho přirozeného konce. Pro Ježíše právě v tomto spočíval význam proměny. Pro tři apoštoly tato událost znamenala začátek poslední části Učitelova pozemského života jako Syna Božího a Syna Člověka.

158:3.6 (1755.6) Po oficiálním rozhovoru s Gabrielem a Otcem Melkisedekem si Ježíš s nimi, svými pečovatelskými Syny, neformálně pohovořil o záležitostech vesmíru.

4. Epileptický chlapec

158:4.1 (1755.7) Bylo krátce před snídaní v toto úterní ráno, když Ježíš a jeho tři druhové přišli do apoštolského tábora. Jak se přiblížili, uviděli velký dav shromážděný kolem apoštolů a brzy uslyšeli hlasitá slova sporu a hádky této skupiny o přibližně padesáti lidech, mezi kterými bylo devět apoštolů a stejný počet jerusalemských zákoníků a věřících učedníků, kteří sledovali Ježíše a jeho druhy od Magadanu.

158:4.2 (1755.8) Přestože dav se přel o celou řadu otázek, hlavním sporným bodem byl nějaký občan Tibery, který přišel předchozí den, aby vyhledal Ježíše. Tento muž, Jakub ze Sefatu, měl čtrnáctiletého syna, který byl jeho jediné dítě a který trpěl silnou padoucnicí. Kromě této nervové choroby byl

tento hoch ovládnán jednou z těch bloudících, zlomyslných a rebelujících midbytostí, které v tu dobu byly na zemi bez kontroly, takže ten mladík měl jak epilepsii, tak byl posedlý ďáblem.

^{158:4.3 (1755.9)} Po dobu téměř dvou týdnů tento úzkostlivý otec, nižší úředník Heroda Antipy, putoval kolem západních hranic Filipových držav a hledal Ježíše v naději, že může vyléčit jeho nemocného chlapce. A apoštolskou skupinu našel až kolem poledne v ten den, kdy Ježíš byl se třemi apoštoly na hoře Hermón.

^{158:4.4 (1756.1)} Devět apoštolů bylo velmi překvapeno a značně znepokojeno, když tento muž, doprovázen téměř čtyřiceti dalšími lidmi, hledající Ježíše, se u nich náhle objevil. V době příchodu této skupiny devět apoštolů, přinejmenším většina z nich, podlehlo jejich starému pokušení—debatování o tom, kdo z nich bude nejdůležitější v přicházejícím království; horlivě se přeli o předpokládaných pozicích, které budou přiděleny jednotlivým apoštolům. Oni se prostě nedokázali plně osvobodit od dlouho pěstované myšlenky o materiální misi Mesiáše. A teď, když sám Ježíš přijal jejich uznání, že je opravdu Osvoboditelem—přinejmenším přiznal fakt své božskosti—tak bylo přirozené, že po dobu nepřítomnosti svého Učitele zabředli do rozhovorů o těchto nadějích a ambicích, které pro ně hodně znamenaly. A byli zabráni do těchto debat i ve chvíli, kdy přišel Jakub ze Safetu s jeho společníky, aby se setkali s Ježíšem.

^{158:4.5 (1756.2)} Ondřej vystoupil vpřed, aby přivítal tohoto otce a jeho syna a řekl: „Koho hledáte?“ Jakub odpověděl: „Dobrý muži, já hledám tvého Učitele. Chtěl bych, aby vyléčil mého

nemocného chlapce. Věřím, že Ježíš vypudí tohoto d'ábla, který ovládá mé dítě.“ A pak otec začal apoštolům vyprávět o tom, že jeho syn je tak vážně nemocný, že mnohokrát téměř přišel o život v důsledku těchto silných záchvatů.

^{158:4,6 (1756,3)} Když mu apoštolové naslouchali, Šimon Zélóta a Jidáš Iškariotský přistoupili k otci a řekli: „My ho můžeme vyléčit; nemusíš čekat na návrat našeho Učitele. My jsme vyslanci království; my již tuto skutečnost neskrýváme. Ježíš je Osloboditel a klíče od království byly předány nám.“ V té chvíli Ondřej a Tomáš poodešli stranou, aby se poradili. Natanael a ostatní se na to dívali v udivení; všichni byli zděšeni touto náhlou troufalostí, ne-li domýšlivostí, Šimona a Jidáše. Otec potom řekl: „Jestli vám bylo dáno dělat tyto zázraky, modlím se, abyste vyslovili ta slova, která vysvobodí mé dítě z tohoto područí.“ Pak Šimon vystoupil vpřed, položil ruku na hlavu dítěte, podíval se mu přímo do očí a přikázal: „Vyjdi z něho, nečistý duchu; ve jménu Ježíše mne uposlechni.“ Ale chlapec dostal ještě silnější záchvat a zákoníci se apoštolům uštěpačně vysmívali a zklamání věřící těžce nesli posměšky těchto nepřátelských kritiků.

^{158:4,7 (1756,4)} Ondřej byl velmi rozzloben tímto neuváženým jednáním a jeho ostudným nezdarem. Zavolal apoštoly stranou, aby se poradili a pomodlili se. Po této krátké chvilce rozmyšlení, pociťujíc všichni silně hořkost porážky a ponížení, se Ondřej pokusil podruhé vyhnat d'ábla, ale jeho snaha byla opět korunována neúspěchem. Ondřej upřímně přiznal porážku a požádal otce, aby s nimi zůstal přes noc, nebo až do doby Ježíšova návratu a řekl: „Je možné, že tento typ d'ábla vyjde ven jenom na osobní příkaz Učitele.“

158:4.8 (1756.5) A proto, když Ježíš sestupoval s hory s rozradostněným a nadšeným Petrem, Jakubem a Janem, jejich devět bratrů, zmatených a hluboko ponížených, také nespalo. Představovali skupinu sklíčených a potrestaných lidí. Ale Jakub ze Safetu se nehodlal vzdát. Přestože mu nemohli nic říci o pravděpodobné době Ježíšova návratu, rozhodl se na příchod Učitele čekat.

5. Ježíš uzdravuje chlapce

158:5.1 (1757.1) Když se Ježíš objevil, devíti apoštolům se víc než ulevilo, že ho mohli přivítat a velmi je povzbudila dobrá nálada a neobvyklé nadšení, vyzařující z tváří Petra, Jakuba a Jana. Všichni běželi Ježíšovi a svým bratrům v ústřety, aby je přivítali. Když si vyměnili pozdravy, přišel k nim zástup lidí a Ježíš se zeptal: „O čem jste se přeli, když jsme k vám přicházeli?“ Ale dříve, než zneklidnění a ponížení apoštolové mohli odpovědět, starostlivý otec postiženého chlapce vystoupil vpřed, poklekl k Ježíšovým nohám a řekl: „Učiteli, já mám syna, jediné mé dítě, který je posedlý zlým duchem. Nejenom že křičí v hrůze, má pěnu u úst a padá jako mrtvý když má záchvat, ale často tento zlý duch, který ho ovládá, s ním škube v křečích a někdy ho vrhá do vody a dokonce i do ohně. V důsledku častého skřípaní zubů a mnoha utrpených pohmožděnin mé dítě chřadne. Jeho život je horší než smrt; jeho matku a mne bolí srdce a máme zlomeného ducha. Včera kolem poledne, když jsem tě hledal, narazil jsem na tvé apoštoly a zatímco jsme čekali na tebe, tvoji apoštolové se pokusili vyhnat tohoto d'ábla, ale nedokázali to. A tak teď, Učiteli, uděláš to pro nás, uzdravíš mého syna?“

158:5.2 (1757.2) Když si tuto výpověď Ježíš vyslyšel, dotkl se klečícího otce a pokynul mu, aby vstal. Pak se zpytavě podíval na vedle stojící apoštoly a obrátil se ke všem přítomným a řekl: „Ó, nevěřící a zatvrzelá generace, jak dlouho vám to budu ještě trpět? Jak dlouho s vámi ještě budu? Jak dlouho to bude trvat, než pochopíte, že zázraky víry nepřicházejí z příkazu pochybujícího nevěřícího?“ A potom, ukazujíc na rozpačitého otce, Ježíš řekl: „Přived' sem svého syna.“ A když Jakub chlapce k němu přivedl, Ježíš se zeptal: „Jak dlouho je tvůj syn takto nemocen?“ Otec odpověděl: „Od samého raného dětství.“ A jak spolu mluvili, hoch dostal silný záchvat a upadl mezi ně, skřípajíc zuby a s pěnou u úst. Po sérii prudkých křečích ležel před nimi jako mrtvý. Jeho otec si opět klekl k Ježíšovým nohám a úpěnlivě ho prosil: „Jestli ho můžeš vyléčit, prosím tě, měj s námi soucit a zbav nás tohoto soužení.“ A když Ježíš uslyšel tato slova, podíval se dolů do tváře úzkostlivého otce a řekl: „Nezpochybňuj sílu lásky mého Otce, ale jenom upřímnost a hloubku svojí víry. Všechno je možné pro toho, který opravdu věří.“ A potom Jakub ze Safetu pronesl jeho památná slova, ve kterých víra se mísí s pochybností: „Hospodine, já věřím. Modlím se k tobě, abys pomohl mé nevěře.“

158:5.3 (1757.3) Když Ježíš tato slova uslyšel, předstoupil vpřed, vzal chlapce za ruku a řekl: „Udělám to z vůle mého Otce a na počest živé víry. Vstaň, můj synu! Vyjdi z něho, neposlušný duchu a nevracej se do něj.“ A vloživ chlapcovu ruku do ruky otce, Ježíš řekl: „Jděte svojí cestou. Otec vyhověl tvé duši. A všichni přítomní, dokonce i nepřátelé Ježíše, byli ohromeni tím, co viděli.

^{158:5.4 (1757.4)} Pro tři apoštoly, kteří nedávno prožili duchovní extázi po událostech a zážitcích, spojených s proměnou, to bylo rozhodně rozčarování vrátit se tak brzy do dějiště porážky a nezdaru svých apoštolských druhů. Ale s těmito dvanácti vyslanci království tomu tak bylo vždy. Oni vždy ve svých životních zkušenostech střídali nadšení s ponížením.

^{158:5.5 (1758.1)} Toto uzdravení bylo skutečným vyléčením dvou chorob, fyzické nemoci a duševní poruchy. A od té chvíle byl chlapec natrvalo vyléčen. Když Jakub odešel se svým uzdraveným synem, Ježíš řekl: „Nyní půjdeme do Cesareje-Filipovy; ihned se připravte na cestu.“ A byla to mlčící skupina, směřující na jih a dav lidí šel za nimi.

6. V zahradě Celsuse

^{158:6.1 (1758.2)} Na nocleh se uložili u Celsuse a ten večer, až pojedli a odpočinuli si, dvanáctka se shromáždila v zahradě kolem Ježíše a Tomáš řekl: „Učiteli, ačkoliv my, kteří jsme tady zůstali, nevíme ještě nic o tom, co se přihodilo tam na hoře a co tak velice rozjařilo naše bratry, kteří byli s tebou, chtěli bychom si s tebou promluvit o našem nezdaru a abys nás poučil co dělat v takových situacích, jelikož je zřejmé, že ty věci, které se udály na hoře, nemohou být nyní zveřejněny.“

^{158:6.2 (1758.3)} A Ježíš Tomášovi odpověděl: „Všechno, co vaši bratři slyšeli na hoře, vám bude odhaleno ve vhodnou dobu. Ale já vám nyní ukáži příčinu vašeho nezdaru, toho pokusu, o který jste se tak nerozumně pokoušeli. Když váš Učitel a jeho druhové, vaši bratři, vystupovali včera na horu usilovat o větší poznání vůle Otce a žádat o bohatší dar moudrosti pro účinné vykonávání této božské vůle, vy, kteří jste tady dole zůstali na

stráží s pokyny pokusit se získat duchovní vhled a modlit se s námi za větší odhalení Otcovy vůle, jste nedokázali řídit se svojí vírou, ale podlehli jste pokušení a upadli jste do svých starých špatných tendencí požadovat pro sebe přednostní místa v království nebeském—to materiální a světské království, které stále přetrvává ve vašem myšlení. A vy stále lpíte na těchto chybných koncepcích navzdory opakovaným prohlášením, že mé království není tohoto světa.

158:6.3 (1758.4) Sotvaže vaše víra začíná chápat osobnost Syna Člověka, tak vaše sobecká touha po světských hodnostech se k vám znovu vplíží a upadnete do rozhovorů mezi sebou o tom, kdo bude mít vyšší postavení v království nebeském, království, jak vy si představujete, neexistujícím a které nikdy existovat nebude. Cožpak jsem vám neříkal, že ten, kdo bude největší v duchovním království mého Otce, se musí stát nejmenším ve svých vlastních očích a tímto způsobem se stát sluhou svých bratrů? Duchovní velikost spočívá ve vnímání lásky jako božskosti a ne z potěšení uplatňovat materiální moc pro zviditelnění vlastního já. To, o co jste se pokusili a v čem jste tak zcela selhali, nebylo založeno na čistém úmyslu. Váš motiv nebyl božský. Vaše idea nebyla duchovní. Vaše ambice nebyly nezištné. Vaše jednání nebylo založeno na lásce a vaším cílem nebylo vykonání vůle nebeského Otce.

158:6.4 (1758.5) Jak dlouho vám to bude trvat než pochopíte, že nemůžete urychlit chod stanovených přírodních jevů, s výjimkou těch případů, kdy se takové věci shodují s vůlí Otce? Nemůžete dělat duchovní práci bez duchovní síly. A nemůžete dělat nic z toho, přestože máte pro to potenciál, bez existence toho třetího a nezbytného lidského faktoru: osobní zkušenosti

živé víry. Musíte mít vždy materiální projevy jako lákadlo k duchovním realitám království? Nedokážete pochopit duchovní význam mé mise bez viditelných ukázek nadpřirozených jevů? Kdy bude možné spolehnout se na vaši věrnost vyšším a duchovním realitám království nezávisle na vnějším projevu jakýchkoliv materiálních úkazů?“

^{158:6.5 (1759.1)} Když toto Ježíš apoštolům řekl, dodal: „A teď si jděte odpočinout, protože zítra se vrátíme do Magadanu, kde se poradíme o naší misi ve městech a vesnicích Dekapoli. A na závěr tohoto zajímavého dne dovolte, abych objasnil každému z vás to, co jsem řekl vašim bratrům na hoře a necht' se tato slova uloží hluboko do vašich srdcí: „Syn Člověka nyní vstupuje do poslední části svého poskytnutí. Právě začínáme práci, která brzy povede k velké a konečné zkoušce vaší víry a oddanosti, poněvadž já budu vydán do rukou lidí, kteří usilují o moji smrt. A zapamatujte si tato moje slova: „Syn Člověka bude usmrcen, ale vstane z mrtvých.“

^{158:6.6 (1759.2)} Smutní apoštolové pak šli spát. Byli zmateni; nebyli schopni tato slova pochopit. A i když se báli zeptat se na něco o tom, co řekl, na všechno si vzpomněli po jeho zmrtvýchvstání.

7. Petrův protest

^{158:7.1 (1759.3)} Ve středu brzy ráno Ježíš a dvanáctka vyšli z Cesareje-Filipova a vydali se do Magadanského parku, který se nacházel nedaleko od Betsaidy-Julii. V tu noc apoštolové téměř nespali, proto byli již časně ráno na nohou a připraveni vyrazit na cestu. Dokonce i lhostejná Alfeusova dvojčata byla šokována slovy o smrti Ježíše. Na své cestě na jih, hned kousek

za vodami Merómu, došli na damašskou cestu a poněvadž Ježíš se chtěl vyhnout setkání se zákoníky a dalšími lidmi, o kterých věděl, že jsou za nimi a snaží se je dostihnout, rozhodl, že půjdou do Kafarnaumu po damašské cestě, která vede přes Galileji. A udělal to z toho důvodu, protože věděl, že ti, kteří ho pronásledují, půjdou východní jordánskou cestou, poněvadž předpokládali, že Ježíš a apoštolové se budou bát projít přes území Heroda Antipy. V tento den se snažil uniknout svým kritikům a za nimi jdoucímu davu lidí, aby mohl být se svými apoštoly sám.

158:7.2 (1759.4) Putovali přes Galilej bez přestávky a již dávno minula doba oběda když se zastavili ve stínu, aby se posilnili. A když se najedli, Ondřej se obrátil na Ježíše slovy: „Učiteli, moji bratři nerozumí tvým tajemným slovům. My jsme plně uvěřili, že jsi Synem Božím a teď slyšíme tato divná slovo o tvém odchodu, o smrti. My nechápeme tvé učení. Mluvíš k nám v podobenstvích? Prosíme tě, mluv s námi přímo a ne dvojsmyslně.“

158:7.3 (1759.5) V odpověď Ondřejovi Ježíš řekl: „Moji bratři, právě proto, že jste mne uznali za Syna Božího jsem nucen vám odhalit pravdu o konci poskytnutí Syna Člověka na zemi. Vy úporně lpíte na myšlence, že jsem váš Mesiáš a nechcete opustit ideu, že Mesiáš musí sedět na trůně v Jerusalemu; proto vám neustále říkám, že Syn Člověka musí brzy odejít do Jerusalema, hodně trpět, být zavržen zákoníky, staršími a veleknězi a po tom všem bude zabit a vstane z mrtvých. A nemluvím k vám v podobenství; říkám vám pravdu, aby jste byli připraveni na tyto události, když na vás náhle dolehnou.“ A když Ježíš ještě mluvil, Šimon Petr k němu prudce přistoupil, položil svému

Učíteli ruku na rameno a řekl: „Učíteli, my ti vůbec nechceme odporovat, ale já tvrdím, že nic takového se ti nemůže stát.“

158:7.4 (1760.1) Petr to tak řekl, protože Ježíše miloval; ale lidská podstata Učitele rozpoznala v těchto dobře míněných a rozrušených slovech jemný náznak snahy přinutit ho změnit svůj plán na ukončení svého pozemského poskytnutí v souladu s vůlí svého Rajského Otce. A právě kvůli tomu, že rozeznal nebezpečí toho, že takové návrhy odradit ho přišly dokonce od jeho oddaných a věrných přátel, obrátil se k Petrovi a ostatním apoštolům slovy: „Podporuj mne. V tvých slovech je duch odpůrce, pokušitele. Když mluvíš tímto způsobem, nejsi na mé straně, ale spíše na straně našich nepřátel. Takto tvá láska ke mně se pro mne stává překážkou při vykonávání vůle Otce. Nepřemýšlejte o lidských cestách, ale o vůli Boží.“

158:7.5 (1760.2) Když se vzpamatovali z prvního šoku po této ostré výtce Ježíše a než se opět vydali na další cestu, Učitel ještě dodal: „Jestli kdokoliv chce jít se mnou, musí zapomenout na svá osobní přání, ale musí každodenně plnit své povinnosti a následovat mne. Protože každý, kdo chce chránit svůj život sobecky, ztratí ho, ale každý, kdo život ztrácí kvůli mně a evangeliu, ten ho uchová. Jaký prospěch má člověk z toho, že získá celý svět a ztratí svoji duši? Co může člověk dát výměnou za věčný život? Nestyděte se za mne a za má slova v této hříšné a pokrytecké době, tak jako já se nebudu stydět ocenit vás, když se ve slávě objevím před mým Otcem v přítomnosti všech nebeských armád. Nicméně, mnozí z vás stojících nyní přede mnou, nepoznají smrt, dokud neuvidí, jak se toto království Boží stane mocným.

^{158:7.6 (1760.3)} Tak Ježíš objasnil dvanáctce bolestivou a konfliktní cestu, po které musí kráčet, jestli chtějí jít s ním. Jakým šokem byla tato slova pro tyto galilejské rybáře, kteří setrvali ve svém snu o pozemském království a čestných místech, které tam zaujmou! Ale jejich oddaná srdce byla pohnuta touto odvážnou výzvou a ani jeden z nich nepomyslel na to, že by ho opustil. Ježíš je však neposílal do boje samotné; on je vedl. On je pouze požádal, aby ho statečně následovali.

^{158:7.7 (1760.4)} Pomalu začala dvanáctka chápat, že Ježíš jim říkal něco o možnosti své smrti. Jenom nejasně porozuměli tomu, co řekl o své smrti, zatímco jeho tvrzení o zmrtvýchvstání nedokázali ve svých myslích vůbec zachytit. Časem Petr, Jakub a Jan, vzpomínajíc na svoji zkušenost na hoře zjevení, začali obšírněji rozumět některým z těchto věcí.

^{158:7.8 (1760.5)} Za celou dobu soužití s Ježíšem, dvanáctka pouze několikrát uviděla podobný záblesk v jeho očích a slyšeli taková břitká slova pokárání, jak tomu bylo v tomto případě výtky Petrovi a všem ostatním. Ježíš měl vždy trpělivost s jejich lidskými nedokonalostmi, ale ne v případech, kdy byl ohrožen plán bezvýhradně vykonat vůli svého Otce ve zbývajících částech jeho pozemského života. Apoštolové byli doslova omráčeni; byli ohromeni a poděšeni. Nebyli schopni nalézt slova pro vyjádření své bolesti. Pomalu začínali chápat, co bude jejich Učitel muset podstoupit a že oni budou muset projít touto zkušeností s ním, ale realitu těchto nadcházejících událostí si začali uvědomovat až dávno po těchto prvních zmínkách o blížící se tragédii jeho posledních dnů.

^{158:7.9 (1761.1)} Mlčky se Ježíš a dvanáctka vydali na cestu, přes Kafarnaum, do tábora v Magadanském parku. Ačkoliv

nemluvili s Ježíšem, tak v pozdním odpoledni začali hodně mluvit mezi sebou, zatímco Ondřej si povídal s Ježíšem.

8. V Petrově domě

^{158:8.1 (1761.2)} Do Kafarnaumu dorazili za soumraku a šli málo frekventovanými ulicemi přímo do domu Šimona Petra, kde se chystali povečeřet. Zatímco David Zebedeus připravoval vše potřebné, aby je přepravil přes jezero, oni čekali v Šimonově domě a Ježíš, dívajíc se na Petra a ostatní apoštoly, se zeptal: „Když jsme byli dnes odpoledne na cestě, o čem jste tak vážně debatovali mezi sebou?“ Apoštolové mlčeli, protože mnozí z nich pokračovali v debatě, která začala u hory Hermón a týkala se jejich postaveních v přicházejícím království; kdo bude největší a tak podobně. Jelikož Ježíš věděl, jaké jsou dnes jejich myšlenky, zavolal k sobě jedno z malých Petrových dětí, posadil ho mezi ně a řekl: „Opravdu, opravdu vám říkám, jestliže se nezměníte a nebudete jako toto dítě, nedojdete daleko v království nebeském. Každý, kdo se stane pokorným a bude jako toto malé dítě, ten bude největším v království nebeském. A kdo přijímá takové dítě, přijímá mne. A ti, kdo přijímají mne, přijímají také Jeho, který mne poslal. Jestli chcete být prvními v království, snažte se dělit o tyto pravdy se svými bratry v těle. Ale pro každého, kdo činí překážky kterémukoliv z těchto maličkých, by bylo lepší, kdyby mu pověsili kolem krku mlýnský kámen a byl hozen do moře. Jestli ty věci, které děláte svýma rukama, nebo ty, které vidíte vašima očima, překáží vašemu progresu v království, obětujte tyto drahocenné idoly, protože je lepší vstoupit do království bez mnohých milovaných věcí, než lpět na těchto idolech a zůstat za hranicemi království. Ale ze všeho nejvíce dbejte na to,

abyste nepohrdali žádným z těchto maličkých, protože jejich andělé stále vidí tváře bytostí nebeských armád.

^{158:8.2 (1761.3)} Když Ježíš skončil svoji řeč, nasedli na loď a odpluli na druhý břeh do Magadanu.

Kapitola 159

Putování po Dekapoli

^{159:0.1 (1762.1)} KDYŽ Ježíš a dvanáct apoštolů přišli do Magadanského parku, zjistili, že je tam čeká skupina téměř stovky evangelistů a učedníků, včetně ženského sboru, kteří byli připraveni okamžitě se vydat na cestu—učit a kázat ve městech Dekapoli.

^{159:0.2 (1762.2)} V toto čtvrteční ráno, 18. srpna, Učitel svolal své stoupence a nařídil, aby každý apoštol si vzal k sobě jednoho z dvanácti evangelistů a s ostatními evangelisty se vydali ve dvanácti skupinách pracovat do měst a vesnic Dekapoli. Ženskému sboru a ostatním učedníkům přikázal, aby zůstali s ním. Ježíš naplánoval pro toto putování čtyři týdny a nařídil svým stoupencům vrátit se zpět do Magadanu nejpozději v pátek, 16. září. Slíbil jim, že je bude během této doby často navštěvovat. V průběhu měsíce těchto dvanáct skupin pracovalo v Gerase, Gamale, Hipposu, Safónu, Abile, Edrei, Filadelfii, Chešbónu, Diumu, Skythopoli a v řadě dalších městech. Po dobu tohoto putování nedošlo k žádnému zázračnému vyléčení či jiným neobvyklým událostem.

1. Kázání o odpuštění

^{159:1.1 (1762.3)} Jednoho večera v Hipposu, v odpověď na otázku učedníka, Ježíš přednesl lekci na téma odpuštění. Učitel řekl:

159:1.2 (1762.4) „Jestliže dobrosrdečný člověk má sto ovcí a jedna z nich se zatoulá od stáda, neopustí ihned těch devadesát devět ovcí a nevydá se hledat tu jednu zbloudilou? A jestliže je dobrý pastýř, nebude hledat tak dlouho, dokud tu ztracenou ovci nenajde? A potom, když pastýř najde svoji ztracenou ovci, dá si ji na ramena a s radostí se vydá domů volajíc na své přátele a sousedy: „Radujte se mnou, poněvadž jsem našel moji ztracenou ovci.“ Říkám vám, že na nebesích se více radují z jednoho kajícího hříšníka, než z devadesáti devíti čestných lidí, kteří se nepotřebují kát. Pravdou je, že není vůlí mého nebeského Otce, aby jeden z jeho maličkých zabloudil, tím méně zahynul. Ve vašem náboženství Bůh může přijmout kající hříšníky; v evangelium království se Otec vydává je hledat ještě předtím, než začnou skutečně uvažovat o pokání.

159:1.3 (1762.5) Otec nebeský miluje své děti a proto vy se musíte naučit milovat jeden druhého; Otec nebeský vám odpouští vaše hříchy; proto vy se musíte naučit odpouštět jeden druhému. Jestli váš bratr proti vám zhřeší, jděte za ním a taktně a trpělivě mu objasněte v čem pochybil. A udělejte to o samotě, pouze vy a on. Jestli vás vyslechne, pak jste získali svého bratra. Jestli váš bratr vás nevyslyší, jestli bude pokračovat ve svém hříchu, jděte opět za ním, vezměte s sebou jednoho či dva společné přátele, abyste tak měli dva, nebo tři svědky, aby potvrdili vaše tvrzení a prokázali fakt, že jste jednali spravedlivě a soucitně se svým hřešícím bratrem. Když i teď odmítá vyslechnout své bratry, můžete o všem povědět náboženské obci a potom, jestli odmítá vyslechnout bratrství, nechte je udělat to, co oni považují za moudré; necht' takový svévolný člen je vyhnán z království. Ačkoliv vy nemůžete rozhodovat o duších vašich bližních a přestože nemůžete odpouštět hříchy či jinak si

přivlastnit práva, která přináležejí nebeským dohlížitelům, byli jste pověřeni udržovat světský řád v království pozemském. I když se nemůžete vměšovat do božských nařízení, týkajících se věčného života, můžete rozhodovat o etických problémech v takové míře, do jaké se týkají světského blaha bratrství na zemi. Proto ve všech těchto otázkách, vztahujících se k disciplíně v bratrství, cokoliv rozhodnete na zemi, bude uznáno na nebi. Přestože vy nemůžete rozhodovat o věčném osudu jednotlivce, můžete přijímat zákony, týkající se chování skupiny, protože kde dva či tři z vás dojdou k souhlasu ve vztahu k jakékoliv z těchto věcí a požádáte mne, bude to pro vás uděláno, za předpokladu, že vaše prosba nebude v rozporu s vůlí nebeského Otce. A to všechno je věčnou pravdou, protože tam, kde se sejdou dva či tři věřící, tam spolu s nimi jsem i já.“

^{159:1.4 (1763.1)} Šimon Petr byl tím apoštolem, který řídil činnost pracovníků v Hipposu a když slyšel Ježíše takto mluvit, zeptal se: „Pane, jestli můj bratr proti mně hřeší, kolikrát mu musím odpustit? Až sedmkrát?“ A Ježíš Petrovi odpověděl: „Nejenom sedmkrát, ale dokonce sedmdesát sedmkrát. Království nebeské může být přirovnáno ke království jednoho krále, který nařídil vybrat dluhy od svých sluhů. A když začali kontrolovat dlužní zápisy, přivedli k němu jednoho z největších dlužníků, který přiznal, že svému králi dluží deset tisíc talentů. Vymlouval se na to, že ho postihly zlé časy a že nemá čím by svůj dluh splatil. A tak král přikázal zkonfiskovat jeho majetek a prodat jeho děti, aby mohl svůj dluh splatit. Když tento vrchní sluha uslyšel tento přísný rozsudek, padl před králem na tvář a úpěnlivě ho prosil o slitování a dal mu více času, říkajíc: „Pane, měj se mnou ještě chvíli trpělivost a já ti všechno zaplatím! A

když král pohlédl na tohoto nesvědomitého sluha a jeho rodinu, zželelo se mu jich. Prikázal, aby byl propuštěn a aby jeho celý dluh mu byl odpuštěn.

159:1.5 (1763.2) A tento vrchní sluha, který tímto způsobem dostal milost a odpuštění od krále, se vrátil ke své obvyklé práci. Vyhledal jednoho ze svých podřízených sluhů, který mu dlužil pouhých sto denárů, chytil ho za krk a řekl: „Zaplat' všechno, co mně dlužíš.“ A tento mladší sluha padl k nohám svého nadřízeného sluhy a prosil ho: „Měj se mnou strpení a brzy ti budu moci zaplatit.“ Ale vrchní sluha neměl se svým kolegou slitování a chtěl ho dát do vězení, jestli mu dluh nesplatí. Když ostatní sluhové viděli, co se stalo, byli tak rozhořčeni, že šli za svým pánem a králem a vše mu pověděli. Když král uslyšel o jednání svého vrchního sluhy, zavolal si k sobě tohoto nevděčného a nemilosrdného člověka a řekl: „Jsi zlomyslný a hanebný sluha. Když jsi žádal o slitování, já jsem ti velkoryse odpustil celý tvůj dluh. Proč ty jsi také neprojevil soucit se svým kolegou sluhou tak, jak jsem to udělal já tobě?“ A král byl tak rozzloben, že poslal svého nevděčného vrchního sluha do vězení, kde bude vězněn tak dlouho, dokud nezaplatí celý svůj dluh. A tak i můj nebeský Otec projeví dostatek soucitu s těmi, kteří velkoryse odpouštějí svým bližním. Jak můžete přijít k Bohu a prosit o slitování nad vašimi prohřešky, když vy jste zvyklí trestat své bratry za tyto stejné lidské slabosti? Říkám vám všem: „darem jste dostali dobré věci království; proto je velkoryse rozdávejte svým bližním na zemi.“

159:1.6 (1764.1) Tak Ježíš učil a poukázal na nebezpečí nespravedlnosti osobního soudu nad svými bližními. Musí se udržovat disciplína a uplatňovat právo, ale ve všech těchto

záležitostech musí převládat moudrost bratrství. Ježíš prosazoval zákonodárné a soudní právo na skupinu a ne na jednotlivce. Ale i toto prosazování práva ve skupině nesmí být vykonáváno jako právo osobní. Vždy existuje nebezpečí, že rozsudek jednotlivce může být ovlivněn předsudky či deformován hněvem. Skupinový rozsudek s větší pravděpodobností vyloučí nebezpečí a odstraní nespravedlnost osobní zaujatosti. Ježíš se vždy snažil minimalizovat faktory nespravedlnosti, odplaty a pomsty.

^{159:1.7 (1762.9)} [Použití výrazu „sedmdesát sedm“ jako zobrazení soucitu a shovívavosti bylo vzato ze Spisů, když Lámech se vychloubá železnými zbraněmi svého syna Tubala-Kaina, který při porovnávání těchto svých dokonalejších nástrojů pro boj se zbraněmi nepřátel, prohlásil: „Jestli bezbranný Kain byl pomstěn sedmkrát, tak já budu nyní pomstěn sedmdesát sedmkrát.“]

2. Neznámý kazatel

^{159:2.1 (1764.3)} Ježíš se vypravil do Gamaly navštívit Jana a ty, kteří tam s ním pracovali. Večer, po řadě otázek, na které Ježíš odpovídal, mu Jan řekl: „Učiteli, včera jsem šel do Aštorótu, abych se podíval na člověka, který učí tvým jménem a dokonce tvrdí, že dokáže vyhánět zlé duchy. Tento člověk s námi nikdy nebyl a ani není naším stoupencem a proto jsem mu zakázal tyto věci dělat.“ Ježíš nato řekl: „Nezakazuj mu to. Neuvědomuješ si, že toto evangelium království bude brzy hlášáno po celém světě? Jak můžeš očekávat, že všichni věřící v evangelium se podřídí vašim pokynům? Radujte se z toho, že naše učení se již začalo samo projevovat za hranicemi našeho osobního vlivu. Nevidíš, Jane, že ti, kteří chtějí činit velká díla

mým jménem, musí časem naší věci pomáhat. Tito lidé nebudou určitě hned mluvit o mně špatně. Můj synu, v takových záležitostech by bylo lepší, kdybys předpokládal, že ten, kdo není proti nám, je s námi. V budoucích generacích přijde mnoho ne úplně ctihodných lidí, kteří budou dělat hodně zvláštních věcí mým jménem, ale já jim to nezakážu. Říkám ti, že i darovaný pohár studené vody žíznící duši, je navždy zaznamenán Otcovými posly jako služba lásce.“

159:2.2 (1764.4) Toto poučení Jana velmi zmátlo. Neslyšel dříve Ježíše říkat: „Kdo není se mnou, je proti mně?“ A on nepochopil, že v tomto případě Ježíš upozorňoval na osobní vztah člověka k duchovnímu učení o království, zatímco v předchozím případě mluvil o vnějších a rozsáhlých sociálních vztazích věřících, týkajících se otázek administrativní kontroly a soudní pravomoci jedné skupiny věřících nad činnostmi jiných skupin, které časem vytvoří blížící se celosvětové bratrství.

159:2.3 (1765.1) Ale Jan často vzpomínal na tuto zkušenost ve spojení se svojí pozdější prací ve jménu království. Nicméně, apoštolové mnohokrát zaútočili proti těm, kteří se odvážili učit jménem Ježíše. Jim to vždy připadalo nevhodné, aby ti, kteří nikdy neseděli u Ježíšových nohou, směli učit jeho jménem.

159:2.4 (1765.2) Člověk, kterému Jan zakázal učit a pracovat jménem Ježíše, neuposlechl apoštolova příkazu. Pokračoval ve své činnosti a než odešel do Mezopotámie, vytvořil velkou skupinu věřících v Kanatě. Tento člověk, jménem Aden, uvěřil v Ježíše skrze svědectví dementního muže, kterého Ježíš vyléčil nedaleko Keresy a který tak pevně věřil tomu, že domnělí zlí duchové, které z něho Učitel vyhnal, vstoupili do vepřů a vrhli se s útesu vstříc své smrti.

3. Pokyny pro učitele a věřící

^{159:3.1 (1765.3)} V Edrei, kde pracoval Tomáš a jeho druhové, Ježíš strávil den a noc a během večerní debaty jmenoval principy, kterými by se měli řídit ti, kteří kážou pravdu a kteří by měli povzbudit všechny, kdo učí o evangeliu království. Zkráceně a nově formulováno v současné frazeologii, Ježíš učil následujícímu:

^{159:3.2 (1765.4)} Vždy respektujte osobnost člověka. Spravedlivá věc nesmí být nikdy prosazována silou; duchovní vítězství mohou být dosaženy pouze duchovní silou. Tento příkaz nepoužívat materiální vlivy se vztahuje jak k psychické síle, tak i fyzické síle. Silné argumenty a mentální nadřazenost nesmějí být použity k nucení mužů a žen ke vstupu do království. Myšlení člověka nesmí být potlačeno čirou vahou logiky či zastrašeno lstivou výmluvností. I když emoce jako faktor v lidském rozhodování nemohou být úplně vyloučeny, nesmí být účelově využívány v učení těch, kteří usilují o vstup do království. Obracejte se přímo k božskému duchu, který pobývá v myslích lidí. Nevyužívejte strach, lítost či pouhou přecitlivělost. Při vyzývání lidí buďte čestní; uplatňujte sebeovládání a projevujte patřičnou zdrženlivost; prokazujte náležitý respekt osobnostem mladých učedníků. Pamatujte si, že jsem řekl: „Pohledte, stojím u dveří a klepu a jestli někdo otevře, vejdu.“

^{159:3.3 (1765.5)} Při vedení lidí do království nesnižujte či neničte jejich sebeúctu. I když nadměrná sebeúcta může zahubit pokoru a skončit v pýše, ješitnosti a aroganci, ztráta sebeúcty často vede k paralýze vůle. Účelem tohoto evangelia je obnovit sebeúctu v těch, kteří ji ztratili a omezit v těch, kteří ji mají. Bylo by chybou, kdybyste jenom odsuzovali špatné v životech

vašich žáků; rovněž si pamatujte oceňovat štědře chvályhodné věci v jejich životech. Nezapomínejte na to, že já se nezastavím před ničím, abych obnovil sebeúctu v těch, kteří ji ztratili a kteří ji opravdu touží získat zpět.

159:3.4 (1765.6) Dávejte pozor na to, abyste nezranili sebeúctu nesmělých a bojácných duší. Nelibujte si v sarkasmu na účet mých prostoduchých bratrů. Nebuďte cyničtí k mým bázlivým dětem. Nečinnost ničí sebeúctu; proto nabádejte své bratry k neustálé aktivitě v jimi vybraných povinnostech a vynakládejte všechny síly pro zajištění práce pro ty, kteří ji nemají.

159:3.5 (1766.1) Nikdy se neproviňte tím, že se budete snažit nečestnými způsoby přimět muže a ženy do království. Milující otec nenutí hrozbami své děti k poddajné poslušnosti vykonávat jeho opodstatněné požadavky.

159:3.6 (1766.2) Jednou si děti království uvědomí, že silné emoce se nerovnájí pokynům božského ducha. Mít silný a zvláštní pocit něco udělat či někam jít neznamená nutně, že takové impulzy jsou pokyny vnitřního ducha.

159:3.7 (1766.3) Upozorněte všechny věřící na hraniční pásmo rozporu, kterým všichni musí projít při přechodu ze života v těle k vyššímu životu v duchu. Ti, kdo žijí celkem řádně v rámci obou oblastí, se málo setkají s rozporem či pomýlením, ale všem lidem je souzeno zakusit větší či menší nejistotu v průběhu přechodného období mezi dvěma úrovněmi života. Vstoupivši do království, vy nemůžete uniknout s tím spojenými odpovědnostmi či se vyhnout v něm stanoveným povinnostem. Ale zapamatujte si: jářmo evangelia je mírné a břemeno pravdy je lehké.

159:3.8 (1766.4) Svět je plný hladových duší, které hynou hladem, ačkoliv žijí v samé přítomnosti chleba života; lidé umírají při hledání toho samého Boha, který žije v nich. S touhou v srdci a únavou v nohách lidé hledají poklady království, když ty jsou všechny v přímém dosahu živé pravdy. Víra je pro náboženství to, čím je plachta pro koráb; víra dodává sílu, nezvětšuje břemeno života. Věřící vede pouze jeden boj a to proti pochybnosti—nevěře.

159:3.9 (1766.5) Kázáním evangelia království vy prostě učíte přátelství s Bohem. A toto bratrství bude získávat jak muže, tak i ženy, protože jedni i druzí naleznou to, co nejoprávněněji uspokojuje jejich osobité tužby a ideály. Říkejte mým dětem, že já nejsem pouze trpělivý s jejich chybami a ošetřovatel jejich citů, ale že jsem také nemilosrdný k hříchu a netolerantní k neřestnosti. Já jsem opravdu pokorný a skromný v přítomnosti mého Otce, ale jsem stejně a neúprosně nesmiřitelný, když se jedná o úmyslnou špatnost a hříšnou rebelii proti vůli mého nebeského Otce.

159:3.10 (1766.6) Nebudete popisovat vašeho učitele jako trpícího člověka. Budoucí generace poznají také zář naší radosti, vzornost naší dobré vůle a inspiraci našeho zdravého humoru. My hlásáme poselství radostných zpráv, které je nakažlivé svojí transformující silou. Naše náboženství pulzuje novým životem a novými hodnotami. Ti, kteří přijmou toto učení se naplní radostí a ve svých srdcích pociťují potřebu radovat se věčně. Narůstající štěstí je vždy zkušenost všech těch, kteří si jsou jisti Bohem.

159:3.11 (1766.7) Učte všechny věřící nespolehat se na vratké podpěry falešného soucitu. Nemůžete získat silný charakter v oddávání

se sebelítosti; čestně se snažte vyhnout se klamnému vlivu přátelství v neštěstí. Projevujte sympatie k odvážným a statečným, ale zdržujte se přílišné lítosti nad těmi zbabělými dušemi, které se pouze lhostejně staví k těžkostem žití. Neutěšujte ty, kteří vzdají zápas se svými těžkostmi bez boje. Nemějte pochopení pro své bližní jen proto, že oni na oplátku mají pochopení pro vás.

159:3.12 (1766.8) Až jednou moje děti uvěří v jistotu božské přítomnosti, taková víra rozšíří mysl, zušlechtí duši, posílí osobnost, zvětší štěstí, prohloubí duchovní vnímání a zvýší schopnost milovat a být milován.

159:3.13 (1767.1) Učte všechny věřící, že ti, kteří vstoupí do království, se tím nestanou imunní vůči neštěstím času či obyčejným přírodním katastrofám. Víra v evangelium nemůže zabránit problémům, ale zaručí vám, že se nebudete bát, když vás potíže potkají. Jestli máte odvahu ve mne věřit a celým srdcem mne následovat, tak s největší určitostí vstoupíte na cestu, vedoucí zaručeně k potížím. Já vám neslibuji, že vás zbavím potíží a problémů, ale opravdu slibuji, že jimi projdu s vámi.

159:3.14 (1767.2) A mnoho jiného učil Ježíš tuto skupinu věřících, než odešel spát. A ti, kdo slyšeli tato slova, uložili si je ve svých srdcích a často je opakovali pro poučení apoštolů a učedníků, kteří tam s nimi v ten den nebyli.

4. Rozhovor s Natanaelem

159:4.1 (1767.3) Potom se Ježíš vydal do Abily, kde pracoval Natanael se svými druhy. Natanael byl velmi znepokojen některými prohlášeními Ježíše, které se jevily jako zlehčování vlivu

uznávaných hebrejských spisů. Proto tento večer, po tradičně vyhraněném čase pro otázky a odpovědi, Natanael vzal Ježíše stranou od ostatních a zeptal se: „Učiteli, můžeš mně svěřit pravdu o Spisech? Pozoruji, že nás učíš jenom některé části svatých knih—podle mého názoru ty nejlepší—a domnívám se, že odmítáš učení rabínů o tom, že slova zákona jsou slova samého Boha a která byla s Bohem na nebesích již před Abrahamem a Mojžíšem? Jaká je pravda o Spisech?“ Když si Ježíš vyslechl otázku svého zmateného apoštola, odpověděl:

^{159:4.2 (1767.4)} „Natanaeli, usuzuješ správně. Já se dívám na Spisy jinak než rabínové. Já si s tebou o tom promluvím pod podmínkou, že o těchto věcech nebudeš mluvit se svými bratry, kteří na toto učení nejsou ještě připraveni. Slova zákona Mojžíše a také učení Spisů neexistovala před Abrahamem. Jen v nedávné době Spisy byly sepsány tak, jak je známe nyní. I když obsahují nejlepší z vyšších myšlenek a tužeb židovského národa, obsahují také mnoho toho, co je příliš vzdáleno charakteru a učení nebeského Otce; proto musím vybírat z těch lepších učení, která učí o pravdách, vztahujících se k evangeliu království.

^{159:4.3 (1767.5)} Tyto písemnosti jsou dílem lidí. Někteří z nich byli lidé zbožní a jiní tak zbožní nebyli. Učení těchto knih odráží názory a úroveň osvícení těch epoch, ve kterých vznikala. Z pohledu odhalení pravdy, poslední z nich jsou spolehlivější než první. Spisy jsou chybné a jsou zcela lidským výtvozem, ale nemyl se, obsahují nejlepší sbírku náboženských moudrostí a duchovní pravdy, jaká kdy byla na celém světě v této době vytvořena.

159:4.4 (1767.6) Mnohé z knih nebyly napsány těmi lidmi, jejichž jména jsou jim připisována, ale to nikterak nesnižuje hodnoty pravd v nich obsažené. I když by se příběh o Jonášovi nikdy nestal, i kdyby Jonáš nikdy nežil, tak hluboká pravda tohoto příběhu—láska Boha k Nineve a k tak zvaným neznabohům—by přesto neztratila nic ze svého významu v očích těch, kteří milují své bližní. Spisy jsou posvátné, protože představují myšlenky a činy lidí, usilujících nalézt Boha a kteří v těchto písemnostech zaznamenávají své nejvyšší představy o spravedlnosti, pravdě a posvátnosti. Ve spisech je hodně pravdy, opravdu velmi hodně, ale ve světle vašeho současného učení vy víte, že tyto písemnosti také obsahují hodně toho, co popisuje nebeského Otce nesprávně, toho milujícího Boha, kterého jsem já přišel odhalit celému světu.

159:4.5 (1768.1) Natanaeli, nikdy, ani na okamžik, nepřipust' v sobě myšlenku uvěřit Spisům v tom smyslu, že Bůh lásky přikázal tvým praotcům jít do boje a zabít všechny jejich nepřátele—muže, ženy a děti. Takové záznamy jsou slova lidí, a to lidí ne příliš zbožných, a nejsou slovem Božím. Spisy vždy vyjadřovaly a vždy budou vyjadřovat intelektuální, morální a duchovní úroveň svých tvůrců. Ty jsi nezpozoroval, že představy o Jahvem se stávají krásnějšími a laskavějšími od jedné knihy proroků k druhé—od Samuela k Izajáši? A měl bys si pamatovat, že Spisy jsou určeny pro náboženskou výuku a duchovní vedení. Jejich autoři nebyli ani historikové, ani filozofové.

159:4.6 (1768.2) Věc, která je nejvíce odsouzeníhodná, není jenom tato mylná idea o absolutní dokonalosti Spisů a neomylnosti jejich učení, ale spíše matoucí chybný výklad těchto

posvátných písemností tradicemi zotročených zákoníků a farizejů Jerusalema. A nyní použijí doktrínu k tomu, že Spisy těchto knih jsou jak božím vnuknutím, tak i jejich chybným výkladem,, aby se postavili na odpor novějším učení evangelia království. Natanaeli, nikdy nezapomeň na to, že Otec nikdy neomezuje odhalení pravdy žádné generaci či jakémukoliv národu. Mnoho upřímných hledatelů pravdy byli, jsou a budou zmateni a deprimováni těmito dogmaty o dokonalosti Spisů.

159:4.7 (1768.3) Síla pravdy spočívá v tom samém duchu, který pobývá v její živých projevech a ne v mrtvých slovech málo osvícených a údajně Bohem inspirovaných lidí jiné generace. A i kdyby tito svatí muži minulosti žili inspirujícími a duchem naplněnými životy, neznamená to, že jejich slova byla podobně duchovně inspirována. Dnes my neděláme žádné záznamy o učeníh tohoto evangelia království, abyste, až já tady nebudu, se rychle nerozdělili do různých soupeřících skupin o pravdě v důsledku odlišnosti vašeho výkladu mých učeníh. Pro tuto generaci je nejlepší to, že my tyto pravdy žijeme i když o nich neděláme záznamy.

159:4.8 (1768.4) Dobře si pamatuj má slova Natanaeli, nic, čeho se lidská povaha dotkla, nemůže být považováno za spolehlivé. Prostřednictvím mysli člověka může božská pravda opravdu zářit, ale vždy bude mít relativní čistotu a neúplnou božskost. Tvor může toužit po neomylnosti, ale tu mají jenom Tvořitelé.

159:4.9 (1768.5) Ale největší chybou učení o Spisech je doktrína o tom, že tyto zapečetěné knihy záhad a moudrosti mohou být vykládány pouze vzdělanými mozky národa. Zjevení božské pravdy jsou zapečetěna pouze lidskou nevědomostí,

náboženským fanatismem a bigotní nesnášenlivostí. Světlo Spisů je utlumeno pouze předsudky a zatemněno pověřivostí. Zrádný strach z posvátnosti zabránil náboženství mít takového ochránce, jako je zdravý rozum. Strach před autoritou posvátných písemností minulosti úspěšně brání čestným duším současnosti přijmout nové světlo evangelia, to světlo, které tak silně toužili uvidět Boha si uvědomující lidé jiných generací.

^{159:4.10 (1769.1)} Ale nejsmutnější ze všeho je ta skutečnost, že někteří učitelé svatosti tohoto tradicionalismu znají tuto pravdu. Oni více či méně vědí o těchto nedostacích ve Spisech, ale jsou morálními zbabělci, jsou intelektuálně nečestní. Znají pravdu o těchto posvátných písemnostech, ale raději zatajují taková narušující fakta před národem. A tímto překrucují a zkreslují Spisy a dělají z nich průvodce zotročujícími detaily každodenního života a autoritu ve věcech neduchovních místo toho, aby používali tyto posvátné písemnosti jako studnici morální moudrosti, náboženské inspirace a duchovního učení Boha si uvědomujících lidí dalších generací.“

^{159:4.11 (1769.2)} Učitelova slova Natanaela osvítila a ohromila. Dlouhou dobu o tomto rozhovoru přemýšlel v hloubce své duše, ale nikomu se o něm nezmínil až do doby po Ježíšově nanebevstoupení; a i potom měl strach sdělit všechno, co Učitel tehdy řekl.

5. Pozitivní podstata Ježíšova náboženství

^{159:5.1 (1769.3)} Ve Filadelfii, kde pracoval Jakub, Ježíš učil apoštoly o pozitivní podstatě evangelia království. Když během svých připomínek dal na srozuměnou, že některé části Spisů obsahují více pravdy než jiné a nabádal své posluchače, aby dávali svým

duším tu nejlepší duchovní potravu, Jakub Učitele přerušil otázkou: „Učiteli, byl bys té dobroty a poradil nám, jak si máme vybírat ty lepší pasáže ze Spisů pro naše osobní vzdělávání?“ A Ježíš odpověděl: „Ano, Jakube, když čtete Spisy, hledejte věčné pravdy a božsky krásná učení, jako jsou například:

159:5.2 (1769.4) Ó Hospodine, vlož do mého srdce čistotu.

159:5.3 (1769.5) Hospodin je můj pastýř; nebudu strádat.

159:5.4 (1769.6) Miluj svého bližního, jako sebe sama.

159:5.5 (1769.7) Protože já Hospodin, tvůj Bůh, tě budu držet za ruku a říkat: „neboj se, já ti pomůžu.“

159:5.6 (1769.8) A národy již nepoznají válku“

159:5.7 (1769.9) A to je příklad způsobu, jak Ježíš den za dnem používal to nejlepší z hebrejských písemností pro výuku svých stoupenců a pro začlenění do učení nového evangelia království. Jiná náboženství také předkládala ideu blízkosti Boha k člověku, ale Ježíš přirovnal péči Boha o člověka s péčí milujícího Otce o blaho svých závislých dětí a potom udělal to učení základním kamenem svého náboženství. A tak učení o otcovství Boha nevyhnutelně vedlo k praktickému uskutečňování bratrstva lidí. Úcta k Bohu a služba člověku se staly obsahem a podstatou jeho náboženství. Ježíš vzal to nejlepší z židovského náboženství a přeměnil do důstojné formulace v nových učeních evangelia království.

159:5.8 (1769.10) Ježíš vdechnul do pasivních doktrín židovského náboženství pozitivního ducha činu. Namísto negativní poddajnosti rituálním požadavkům Ježíš vyzval k pozitivnímu

konání toho, co vyžadovalo jeho nové náboženství od těch lidí, kteří ho přijali. Náboženství Ježíše nespočívá pouze ve víře, ale ve skutečném děláni těch věcí, které evangelium vyžaduje. On neučil, že podstata jeho náboženství spočívá v sociální službě, ale že tato sociální služba je jedním z nepochybných důsledků působení ducha opravdového náboženství.

159:5.9 (1770.1) Ježíš neváhal použít lepší část Spisů a zavrhnout tu horší. Svoji významnou výzvu „miluj svého bližního jako sebe sama“ vzal ze Spisů, kde se říká: „Nevykonávej pomstu na dětech svého národa, ale miluj svého bližního jako sebe sama.“ Ježíš převzal pozitivní část těchto Spisů a zavrhl tu negativní. On rovněž nesouhlasil s negativní, nebo čistě pasivní poslušností. Řekl: „Když tě nepřítel udeří na pravou tvář, nestůj tam otupěle a pasivně, ale v pozitivním postoji mu nastav levou; to znamená, že uděláš vše, co je možné pro to, abys aktivně odvedl svého chybujiícího bratra z cest zla a přivedl ho na lepší cesty počestného života.“ Ježíš vyžadoval od svých stoupenců pozitivní a aktivní reakci na každou životní situaci. Nastavit druhou tvář, nebo udělat cokoli podobného, vyžaduje iniciativu a důrazný, energický a statečný projev osobnosti věřícího.

159:5.10 (1770.2) Ježíš nebyl zastáncem negativní poddanosti pokořujícího jednání těch, kteří by se záměrně snažili ponižovat ty, kdo neodporují zlu, ale nabádal své stoupence k tomu, aby rozumně, ostražitě, rychle a pozitivně reagovali dobrem na zlo za tím účelem, aby byli schopni zdolat zlo dobrem. Nezapomínejte, že opravdové dobro je vždy mocnější než nejzhoubnější zlo. Ježíš učil pozitivní normě spravedlnosti. „Každý, kdo se chce stát mým učedníkem a následovat mne,

musí zapomenout na sebe sama a každý den v plné míře plnit své povinnosti.“ A takový život vedl on sám, protože „chodil a konal dobro.“ A tento aspekt evangelia byl velmi dobře objasněn mnohými podobenstvími, které později vyprávěl svým stoupencům. A nikdy nenabádal své přívržence pasivně vykonávat své povinnosti. Naopak, vyzýval je k tomu, aby nadšeně a energicky plnili v plné míře své lidské odpovědnosti a žili v souladu s božskými výsadami v království Božím.

^{159:5.11 (1770.3)} Když Ježíš říkal svým apoštolům, že když jim někdo odcizí plášť, měli by mu nabídnout i další oblečení, nemyslel tím doslova dát mu ještě jiné oblečení, ale myslel tím udělat něco pozitivního s cílem spasit provinilce namísto staré rady pomstít se—“oko za oko“ a tak dále. Ježíš odmítal jak odplatu, tak i být pouhým pasivním trpitelem či obětí bezpráví. Při této příležitosti je učil třem způsobům boje se zlem a odporování mu:

^{159:5.12 (1770.4)} 1. Odpovědět zlem na zlo—pozitivní, ale nesprávná metoda.

^{159:5.13 (1770.5)} 2. Trpět zlo bez stěžování si a bez odporu—naprosto negativní metoda.

^{159:5.14 (1770.6)} 3. Odpovědět dobrem na zlo, uplatnit svoji vůli, abyste se stali pánem situace, překonali zlo dobrem—pozitivní a správná metoda.

^{159:5.15 (1770.7)} Jednou se jeden z apoštolů zeptal: „Učiteli, co bych měl udělat, kdyby mne neznámý přinutil nést jeho ranec jednu míli?“ Ježíš odpověděl: „Neseděl bys a nevzdychal o pomoc a současně proklínal pod vousy neznámého. Spravedlnost

nepřichází z takových pasivních postojů. Jestli nejsi schopen vymyslet něco účinně pozitivního, tak můžeš alespoň nést jeho ranec ještě jednu míli. To určitě vyvolá odezvu v tomto nespravedlivém a nečestném neznámém.“

159:5.16 (1770.8) Židé slyšeli o Bohu, který odpouští kajícím hříšníkům a snaží se zapomenout jejich přestupky, ale až s příchodem Ježíše lidé uslyšeli o Bohu, který hledá zbloudilé ovce, a který sám o své vlastní iniciativě hledá hříšníky a který se raduje, když vidí, že se chtějí vrátit do domu Otce. Tento pozitivní rys v náboženství Ježíše se rozšířil i do jeho modliteb. On přeměnil negativní zlaté pravidlo v pozitivní výzvu k lidské spravedlnosti.

159:5.17 (1771.1) V celém svém učení se Ježíš spolehlivě vyhýbal matoucím detailům. Nepoužíval květnatou řeč a vyvaroval se čistě poetické obraznosti, založené na hře slov. Zpravidla vyjadřoval složité ideje prostými slovy. Za účelem ilustrace Ježíš změnil tendenční významy mnoha výrazů, jako například sůl, kvasnice, rybaření a malé děti. Velmi účinně používal protiklady, přirovnávající minutu k nekonečnosti a podobně. Jeho vyobrazení byla pozoruhodná, jako třeba „slepý vede slepého.“ But the greatest strength to be found in his illustrative teaching was its naturalness. Jesus brought the philosophy of religion from heaven down to earth. He portrayed the elemental needs of the soul with a new insight and a new bestowal of affection.

6. Návrat do Magadanu

159:6.1 (1771.2) Čtyřtýdenní mise v Dekapoli byla docela úspěšná. Stovky duší bylo přijato do království a apoštolové a

evangelisté získali cenné zkušenosti při vykonávání své práce bez přímé inspirativní osobní přítomnosti Ježíše.

^{159:6.2 (1771.3)} Tak, jak bylo dříve ujednáno, v pátek 16. září se celý sbor pracovníků shromáždil v Magadanském parku. V sobotu se sešla rada, ve které bylo přes sto věřících, která projednala budoucí plány na rozšíření práce pro ustanovení království. Na poradě byli přítomni poslové Davida a podali zprávy o situaci věřících v Judeji, Samaří, Galileji a přilehlých oblastech.

^{159:6.3 (1771.4)} V tu dobu jen málo ze stoupenců Ježíše si plně uvědomovalo významnou hodnotu činnosti poslů sboru. Tito poslové nejenom udržovali spojení mezi věřícími po celé Palestině a s Ježíšem a apoštoly, ale během těchto těžkých časů působili také jako výběrčí finančních prostředků nejen na podporu Ježíše a jeho druhů, ale také na podporu rodin dvanácti apoštolů a dvanácti evangelistů.

^{159:6.4 (1771.5)} Přibližně v této době Abnér přenesl svoji operační základnu z Chebrónu do Betléma, který se stal později také hlavním stanovištěm poslů Davida v Judeji. David udržoval noční kurýrskou službu mezi Jerusalem a Betsaidou. Tito běžci vybíhali z Jerusalema každý večer, měnili se v Sycharu a Skythopoli a do Betsaidy přibíhali následujícího ráno v čase snídaně.

^{159:6.5 (1771.6)} Ježíš a jeho druhové se nyní chystali na týdenní odpočinek předtím než se připraví zahájit poslední etapu své práce pro království. Toto byl jejich poslední odpočinek, poněvadž mise v Pereji se vyvinula do kampaně kázání a učení, která trvala až do doby jejich příchodu do Jerusalema, kde se

potom odehrály závěrečné epizody Ježíšova pozemského života.

Kapitola 160

Ródan z Alexandrie

^{160:0.1 (1772.1)} V NEDĚLI ráno, 18. září, Ondřej oznámil, že pro nadcházející týden není naplánována žádná práce. Všichni apoštolové, kromě Natanaela a Tomáše, odešli navštívit své rodiny, anebo pobýt se svými přáteli. Během tohoto týdne se Ježíš těšil z téměř dokonalého odpočinku, ale Natanael a Tomáš byli plně zaměstnáni svými debatami s jedním řeckým filozofem z Alexandrie jménem Ródan. Tento Řek se stal nedávno Ježíšovým učedníkem prostřednictvím učení jednoho z Abnérových druhů, který uskutečnil misi v Alexandrii. Ródan se nyní usilovně snažil skloubit svoji životní filozofii s novým učením Ježíše a přišel do Magadanu v naději, že si s Učitelem o těchto svých problémech promluví. Také chtěl uslyšet přímou a spolehlivou verzi evangelia buď od Ježíše, nebo od některého z jeho apoštolů. Přestože Učitel odmítl vstoupit s Ródanem to takových debat, přijal ho velmi srdečně a ihned zařídil, aby Natanael a Tomáš vyslechli všechno, co jim chtěl říci a pak mu povědět o evangeliu.

1. Ródanova řecká filozofie

^{160:1.1 (1772.2)} Časně ráno v pondělí Ródan začal svůj cyklus deseti proslovů k Natanaelovi, Tomášovi a skupině asi dvacítky věřících, kteří v tu dobu byli v Magadanu. Tyto rozhovory, zestručněné, sloučené a nově formulované do současné frazeologie, představují následující myšlenky:

^{160:1.2 (1772.3)} Lidský život spočívá ve třech velkých hnacích silách—pudech, touhách a lákadlech. Pevný charakter, silná osobnost, se získá pouze přeměním přirozeného životního pudu do sociálního umění života tím, že současné touhy se promění do těch vyšších tužeb, které jsou schopny vést k trvalým výsledkům, zatímco běžná lákadla bytí musí být přesunuta z konvenčních a zavedených idejí do vyšších sfér neprozkoumaných idejí a neobjevených ideálů.

^{160:1.3 (1772.4)} Čím složitějšími se civilizace stávají, tím obtížnějším se bude stávat umění života. Čím rychleji budou probíhat změny ve společenských zvycích, tím komplikovanější bude úloha rozvoje charakteru. Aby pokračoval progres, každá desátá generace lidstva se musí nanovo učit umění života. A jestli člověk bude vynalézavý natolik, že ještě rychleji rozšíří složitosti společnosti, umění života se bude muset přeučit mnohem častěji, možná v každé nové generaci. Jestliže evoluce umění života nedokáže udržet krok s rozvojem techniky společnosti, lidstvo se velmi rychle vrátí k jednoduchému pudu žití—dosáhnout uspokojení momentálních tužeb. Tak lidstvo zůstane nevyspělé; společnost nebude schopna dosáhnout své plné vyspělosti.

^{160:1.4 (1773.1)} Společenská vyspělost se rovná stupni připravenosti člověka vzdát se uspokojení z pouze pomíjivých a momentálních tužeb pro poznání těch vyšších idejí, jejichž dosažení přináší pocity hlubšího uspokojení z postupného posunu k trvalým cílům. Ale pravým znakem společenské vyspělosti je ochota lidí vzdát se práva žít pokojně a spokojeně podle norem podporujících pohodlnost a vábení zavedených názorů a konvenčních idejí za vzrušující a energii vyžadující

lákadlo hledat neprozkoumané možnosti dosažení neobjevených cílů idealistických duchovních realit.

160:1.5 (1773.2) Živočichové reagují výborně na přirozené pudy, ale pouze člověk je schopen dosáhnout umění života, třebaže většina lidstva prožívá pouze živočišný pud bytí. Zvířata znají jenom tento slepý a instinktivní pud; člověk má schopnost přesáhnout tento funkční přirozený instinkt. Člověk si může zvolit život na vysoké úrovni intelektuálního umění a také nebeskou radost a duchovní nadšení. Zvířata se neptají po smyslu života; a proto nemají nikdy starosti a nikdy neukončí život sebevraždou. Sebevražda mezi lidmi svědčí o tom, že takové bytosti vyšly z čistě živočišného stadia bytí a také o tom, že poznávací snahy takových lidí nedosáhly estetických úrovní zkušenosti smrtelného života. Živočichové neznají smysl života; člověk nemá pouze schopnost rozpoznat hodnoty a pochopit významy, ale on si také uvědomuje význam významů—uvědomuje si svoje vlastní vnímání.

160:1.6 (1773.3) Když se lidé odváží opustit život, založený na přírodních pudech, pro život, který je naplněn uměním poznávání a neurčité logiky, musí být připraveni na to, že následně poznají rizika emociálních obětí—rozpory, nešťastnost a nejistoty—alespoň do doby dosažení určitého stupně intelektuální a emocionální vyspělosti. Strach, úzkost a lhostejnost jsou nesporným důkazem morální nevyspělosti. Lidská společnost čelí dvěma problémům: dosáhnout vyspělosti jedince a dosáhnout vyspělosti lidstva. Vyspělý člověk se brzy začíná dívat na všechny ostatní smrtelníky s pocitem laskavosti a trpělivosti. Vyspělí lidé se dívají na své

nevyspělé druhy s láskou a pochopením, které mají rodiče ke svým dětem.

160:1.7 (1773.4) Úspěšný život není nic jiného, než umění osvojit si spolehlivé metody pro řešení obyčejných problémů. Prvním krokem při řešení jakéhokoliv problému je určit překážku, vyčlenit problém a upřímně stanovit její podstatu a závažnost. Obrovská chyba je v tom, když životní problémy v nás probudí hluboké strachy, pak je nedokážeme rozpoznat. Podobně je tomu v případě, když přiznání našich potíží vyžaduje přeměnu našeho dlouho pěstovaného sebevědomí, přiznání vlastní závisti či opuštění hluboko zakořeněných předsudků, obyčejný člověk dává přednost lpění na starých iluzích jistoty a dlouho pěstovaných falešných pocitech bezpečí. Pouze odvážný člověk je ochoten otevřeně připustit a nebojácně čelit tomu, co objevuje upřímná a logická mysl.

160:1.8 (1773.5) Moudré a účinné řešení jakýchkoliv problémů vyžaduje, aby mysl byla oproštěna od předpojatosti, zaujatosti a všech ostatních čistě osobních předsudků, které mohou překážet při objektivním posuzování skutečných faktorů, tvořících řešený problém. Řešení životních problémů vyžaduje odvalu a upřímnost. Pouze čestní a stateční jedinci jsou schopni projít odvážně složitým a matoucím labyrintem života tam, kam je může dovést logická a nebojácná mysl. A toto osvobození mysli a duše nemůže být nikdy dosaženo bez hnací síly uvážlivého nadšení, které hraničí s náboženským zápalem. Je zapotřebí lákadla velkého ideálu, aby pobízelo člověka na cestě k cíli, která je posázena obtížnými materiálními problémy a četnými intelektuálními úskalími.

^{160:1.9 (1774.1)} Přestože jste dobře vyzbrojeni pro řešení obtížných situací života, stěží můžete očekávat úspěch, pokud nejste vybaveni tou moudrostí mysli a půvabem osobnosti, které vám umožní získat upřímnou podporu a spolupráci vašich bližních. Nemůžete doufat ve velký úspěch jak ve světské, tak i náboženské práci, jestliže se nenaučíte získávat lidi na svoji stranu. Musíte být jednoduše taktní a tolerantní.

^{160:1.10 (1774.2)} Ale největší ze všech metod řešení problémů jsem se naučil od Ježíše, vašeho Učitele. Na mysli mám to, co on tak důsledně dělá a co vás tak poctivě učil—pobožné rozjímání v osamělosti. V tomto Ježíšově návyku odcházet často do samoty, aby rozmlouval s nebeským Otcem, nespočívá pouze metoda pro nashromáždění síly a moudrosti pro řešení běžných životních potíží, ale také pro získání energie pro řešení vyšších problémů morální a duchovní podstaty. Ale i vhodné metody řešení problémů nemohou vyvážit vrozené defekty osobnosti či nahradit absenci hladu a žízní po opravdové čestnosti.

^{160:1.11 (1774.3)} Na mne hluboce zapůsobil zvyk Ježíše odcházet do ústraní, aby v takových chvílích o samotě mohl přemýšlet o problémech života, doplnit zásoby moudrosti a energie pro vykonání mnohačetných požadavků společenské služby, posílit a prohloubit nejvyšší smysl života faktickým podřízením celé osobnosti vědomí spojení s božskostí, přijít na nové a lepší metody přizpůsobování se ke stále se měnícím životním situacím, uskutečnit ty nezbytné obměny a změny v osobních postojích, které jsou tak zásadní pro rozšíření vnímání všeho hodnotného a podstatného, a to vše dělat pro slávu Boží—v upřímnosti šeptat svoji oblíbenou modlitbu: „ne má vůle, ale tvá vůle bude vykonána.“

^{160:1.12 (1774.4)} Tento ctnostný návyk vašeho Učitele přináší to uvolnění, které osvěžuje mysl; to osvětlení, které inspiruje duši; tu odvalu, která umožňuje člověku statečně čelit problémům; to sebepoznání, které zahání oslabující strach; a to vědomí spojení s božskostí, které vybavuje člověka přesvědčením stát se podobným Bohu. Pobožný oddych či to duchovní spojení, které praktikuje Učitel, uvolňuje napětí, odstraňuje konflikty a mocně posiluje veškeré zdroje osobnosti. A celá tato filozofie, spojená s evangeliem království, vytváří nové náboženství, jaké ho chápu já.

^{160:1.13 (1774.5)} Předsudek oslepuje duši, neumožňuje ji uvidět pravdu. A předsudek může být odstraněn pouze upřímnou oddaností duše ctít věc, která v sobě zahrnuje a pojímá všechny lidské bratry. Předsudek je neoddělitelně spojen se sobeckostí. Předsudek může být zlikvidován pouze upuštěním od prospěchářství a jeho nahrazením hledat uspokojení ve službě věci, která nejenom že je větší než sám člověk, ale je dokonce větší než celé lidstvo—hledání Boha, dosažení božskosti. Znakem vyspělosti osobnosti je přeměna lidských tužeb tak, aby neustále usilovala o poznání těch hodnot, které jsou nejvyšší a nejbožštěji reálné.

^{160:1.14 (1774.6)} V nepřetržitě se měnícím světě, v podmínkách vyvíjejícího se společenského řádu, je nemožné udržet pevné a stálé životní cíle. Stabilita osobnosti může být získána pouze těmi, kteří objevili a přijali živého Boha jako věčný cíl nekonečného dosažení. A proto, aby člověk změnil cíl z času do věčnosti, ze země do Ráje, z lidskosti do božskosti, musí se ten člověk obrodit, přeměnit, znovu se narodit; musí se stát obnoveným dítětem božského ducha; a pak si zajistí vstup do

bratrství nebeského království. Veškeré filozofie a náboženství nedosahující těchto ideálů jsou nevyspělé. Filozofie, kterou já učím, spojenou s evangeliem, které vy kázete, představuje nové náboženství vyspělosti—ideál pro všechny budoucí generace. A je to pravda, protože náš ideál je významný, neomylný, věčný, univerzální, absolutní a nekonečný.

160:1.15 (1775.1) Moje filozofie mne podnítila k hledání pravého dosažení realit—cíl vyspělosti. Ale moje zapálení bylo nemohoucí; mé hledání nemělo hnací sílu; moje snažení postrádalo jistotu směru. A tyto nedostatky byly nahrazeny tímto novým evangeliem Ježíše s jeho hlubším vnímáním, povýšenými ideály a jasnými cíly. A teď, bez pochybností a obav, mohu nadšeně vstoupit na cestu.

2. Umění žít

160:2.1 (1775.2) U smrtelníků jsou pouze dvě možné cesty pro společný život: materiální čili živočišný a duchovní čili lidský. Používáním signálů a zvuků jsou živočichové schopni mezi sebou komunikovat v omezeném smyslu. Ale takové formy komunikace nepředávají významy, hodnoty, nebo ideje. Jediný výrazný rozdíl mezi člověkem a zvířetem je ten, že člověk je schopen dorozumívat se se svými druhy prostřednictvím symbolů, které velmi spolehlivě označují a identifikují významy, hodnoty, ideje a také ideály.

160:2.2 (1775.3) Poněvadž zvířata nemohou předávat ideje jedno druhému, nemůže se u nich rozvinout osobnost. Člověk rozvíjí osobnost poněvadž je schopen mluvit se svými druhy jak o ideách, tak i o ideálech.

^{160:2.3 (1775.4)} Právě tato schopnost komunikovat a vyměňovat si názory vytváří lidskou kulturu a umožňuje člověku, prostřednictvím společenských styků, budovat civilizace. Vědomost a moudrost narůstají kvůli schopnosti člověka předávat tyto hodnoty následujícím generacím. A tak vznikají kulturní aktivity lidstva: umění, věda, náboženství a filozofie.

^{160:2.4 (1775.5)} Obrazná komunikace mezi lidskými bytostmi předurčuje vznik sociálních skupin. Nejúčinnější ze všech sociálních skupin je rodina, především dva rodiče. Osobní oddanost je duchovní spojení, které drží tyto materiální svazky pohromadě. Takový účinný vztah je také možný mezi dvěma osobami stejného pohlaví, což je bohatě ukázáno na oddanosti opravdového přátelství.

^{160:2.5 (1775.6)} Tyto svazky přátelství a vzájemné oddanosti zespolečenšťují a zušlechťují, poněvadž podněcují a podporují následující faktory vyšších úrovní žití:

^{160:2.6 (1775.7)} 1. Vzájemné vyjadřování a vzájemné pochopení. Mnoho ušlechtilých lidských instinktů umírá, protože nikdo nenaslouchá jejich projevům. Opravdu, není pro člověka dobře být sám. Pro rozvoj lidského charakteru je určitý stupeň uznání a ocenění nezbytný. Bez opravdové lásky v rodině žádné dítě nemůže dosáhnout plného rozvoje normálního charakteru. Charakter je něco víc než pouhý rozum a mravnost. Ze všech sociálních vztahů, působících na rozvoj charakteru, nejúčinnější a nejideálnější je láskyplné a sbližující přátelství muže a ženy ve společném svazku uváženého manželství. Manželství, s jeho všemi rozmanitými vztahy, dokáže nejlépe probudit ty ušlechtilé instinkty a vyšší motivy, které jsou nezbytné pro rozvoj silného charakteru. Já neváhám takto

velebit rodinný život, jelikož váš Učitel moudře vybral vztah otce a dítěte za základní kámen tohoto nového evangelia království. A takový jedinečný společný svazek—muž a žena v milujícím objetí nejvyšších ideálů času—je tak cennou a naplňující zkušeností, že je hoden jakékoliv ceny, jakékoliv oběti, nezbytných pro jeho udržení.

160:2.7 (1776.1) 2. Spojení duší—mobilizace moudrosti. Každý člověk dříve či později získá určitou představu o tomto světě a určitou vizi o budoucnosti. Pak je možné, prostřednictvím sdružování osobností, spojit tyto názory na dočasnou existenci a věčné perspektivy. A tak mysl člověka rozšiřuje své duchovní hodnoty získáváním velké části toho, co vnímají jiní. Tímto způsobem lidé obohacují duši, sdílejí své individuální duchovní postoje. Podobně pomocí stejného způsobu je člověk schopen vyvarovat se neustále přítomné tendenci stát se obětí zkreslených představ, převzatých názorů a předpojatých úsudků. Strach, závist a ješitnost je možné odvrátit pouze úzkým kontaktem s jinými myslí. Upozorňuji vás na skutečnost, že Učitel vás nikdy neposílá pracovat pro rozšíření království jednotlivě; vždy vás posílá ve dvou. A poněvadž moudrost je víc než vědomost, pak se rozumí, že ve spojené moudrosti—větší či menší sociální skupině—se vzájemně sdílí všechny vědomosti.

160:2.8 (1776.2) 3. Nadšení pro život. Izolace vede k vyčerpání energetických zásob duše. Styk s jinými lidmi je nezbytný pro obnovení radosti ze života a nepostradatelný pro udržení odvahy čelit těm bitvám, vyplývajících ze vzestupu na vyšší úroveň života. Přátelství zvyšuje radost ze života a oslavuje jeho vítězství. Lidské vztahy, postavené na lásce a vzájemné

důvěře, pomáhají odstraňovat z těžkostí utrpení a zbavovat obtíže většiny hořkosti. Přítomnost přítele zvětšuje všechnu krásu a povyšuje její půvab. S pomocí rozumných symbolů je člověk schopen urychlit a rozšířit ve svých přátelích schopnost bystrého vnímání. Jedna z největších předností lidského přátelství je tato síla a možnost vzájemné stimulace představivosti. Ohromná duchovní síla tkví ve vědomí nadšené oddanosti společnému dílu—vzájemné věrnosti kosmickému Božstvu.

^{160:2.9 (1776.3)} 4. Zvýšená ochrana proti veškerému zlu. Sdružování lidí a vzájemná láska jsou účinnou pojistkou proti zlu. Potíže, soužení, zklamání a neúspěch více bolí a deprimují, když jsou prožívány o samotě. Společenství nepřeměňuje zlo ve spravedlnost, ale ve značné míře pomáhá zmírnit jeho sílu. Váš Učitel řekl: „Šťastní jsou truchlící“—jestli mají vedle sebe přátele, kteří jsou schopni je utěšit. V poznání toho, že žijete pro blaho druhých a že ti druhí také žijí pro vaše blaho a rozvoj, je pozitivní síla. Člověk v izolaci chřadne. Lidé skutečně ztrácejí odvahu, jestli vidí jenom přechodné procesy času. Když je přítomnost oddělena od minulosti a budoucnosti, stává se dráždivě prázdnou. Pouhý letmý záblesk vidění okruhu věčnosti může člověka inspirovat k tomu, aby dělal všechno tak, jak dovede nejlépe a nabídl to nejlepší, čeho je schopen. A když se v člověku probudí to nejlepší, žije zcela nezištně pro dobro ostatních, svých spoluobyvatel v čase a věčnosti.

^{160:2.10 (1777.1)} Znovu opakuji, že taková inspirující a zušlechťující společenství nacházejí své ideální možnosti v manželských vztazích lidí. Pravda, hodně je dosaženo mimo manželství a mnoho manželství naprosto selhává přinášet tyto morální a

duchovní plody. Příliš často do manželství vstupují ti, kteří hledají jiné hodnoty, které jsou nižší než ty vznešenější jevy, charakterizující lidskou vyspělost. Ideální manželství musí být založeno na něčem stabilnějším než na proměnlivých citech a nestálosti pouhé sexuální přitažlivosti; musí být založeno na opravdové a vzájemné osobní oddanosti. A takto, jestli dokážete vybudovat takové spolehlivé a účinné malé jednotky lidského spojení a když jsou spojeny do celku, svět uvidí velký a proslavený sociální systém—civilizaci morální vyspělosti. Takové lidstvo může začít uskutečňovat něco z ideálu vašeho Učitele—“mír na zemi a dobrá vůle mezi lidmi“ Přestože taková společnost nebude dokonalá či plně zbavena zla, tak se alespoň přiblíží k té stabilitě, kterou přináší vyspělost.

3. Vábidla vyspělosti

^{160:3.1 (1777.2)} Úsilí dosáhnout vyspělosti vyžaduje práci a práce vyžaduje energii. Odkud vzít sílu na dosažení toho všeho? Fyzické věci mohou být považovány za samozřejmé, ale Učitel správně řekl: „člověk nemůže žít pouze o chlebu.“ Když je nám dáno normální tělo a přiměřeně dobré zdraví, musíme pak pídit po těch vábidlech, která budou působit jako stimul, schopný probudit v člověku dřímající duchovní síly. Ježíš nás učil, že v člověku žije Bůh; jak můžeme tedy podnítit člověka, aby uvolnil tyto s duší spojené božské a nekonečné síly? Jak můžeme podnítit lidi, aby nechali Boha vytrysknout a na cestě ven osvěžit naše vlastní duše a potom sloužit za účelem osvícení, povznesení a požehnání nespočetných jiných duší? Jak nejlépe mohu natrvalo probudit tyto skryté síly, spící ve vašich duších? V jedné věci jsem si jist: emocionální vzrušení není ideálním duchovním stimulem. Vzrušení nezvyšuje energii; spíše vyčerpává síly jak mysli, tak i těla. Odkud tedy

přichází energie pro vykonání těchto velkých věcí? Podívejte se na svého Učitele. I teď je v horách a přijímá sílu, zatímco my tady energii vydáváme. Tajemství celého tohoto problému je ukryto v duchovním spojení, v uctívání. Z lidského pohledu je to otázka spojené meditace a odpočinku. Meditace spojuje mysl s duchem; odpočinek dává schopnost pro duchovní vnímání. A tato proměna slabosti v sílu, strachu v odvahu, vlastního myšlení ve vůli Boha, znamená uctívání. Alespoň takto to vidí filozof.

^{160:3.2 (1777.3)} Časté opakování těchto prožitků se promění v návyk dodávající sílu a takový návyk se časem formuluje do duchovního charakteru a takový charakter je nakonec vnímán ostatními lidmi jako vyspělá osobnost. Zpočátku jsou tyto metody obtížné a zabírají hodně času, ale když se stanou návykem, tak okamžitě přinášejí oddech a jsou časově úsporné. Čím složitější se společnost stává a čím více přibývá civilizačních lákadel, tím naléhavější je potřeba pro Boha si uvědomujícího jedince vytvořit takové návykové ochranné metody pro zachování a zvýšení svých duchovních energií.

^{160:3.3 (1778.1)} Dalším požadavkem pro dosažení vyspělosti je společné přizpůsobení se sociálních skupin ke stále měnícímu se prostředí. Nevyspělý jedinec vzbuzuje u lidí antipatie; vyspělý člověk získává upřímnou spolupráci od svých druhů a proto mnohokrát rozmnožuje plody své životní práce.

^{160:3.4 (1778.2)} Moje filozofie mně říká, že jsou případy, kdy musím bojovat, jestli je to zapotřebí, na obranu mých představ o spravedlnosti, ale nepochybuji o tom, že Učitel, s jeho vyspělejší osobností, by snadno a zdvořile dosáhl stejného vítězství jeho vyšší a podmanivou metodou taktu a tolerance.

Příliš často, když bojujeme za spravedlnost, to dopadá tak, že jak vítěz, tak i poražený, utrpěli porážku. Ještě včera jsem Učitele slyšel říkat, že „když moudrý člověk se chce dostat dovnitř a dveře jsou zamčené, nezničí dveře, ale bude hledat klíč, aby si je otevřel.“ Příliš často vstupujeme do boje jen pro to, abychom přesvědčili sami sebe, že se nebojíme.

160:3.5 (1778.3) Toto nové evangelium království projevuje velkou pomoc umění života v tom, že poskytuje nové a bohatší podněty pro vyšší život. Představuje nový a povýšený cíl—vyšší smysl života. A tyto nové koncepce věčného a božského cíle bytí jsou samy o sobě transcendentními stimuly, vyvolávající to nejlepší, co spočívá ve vyšším naturelu člověka. Na každém vrcholu intelektuálního myšlení je možno najít oddych pro mysl, sílu pro duši a spojení pro ducha. Z takových výhodných pozic vysokého žití je člověk schopen přesáhnout materiální podrážděnost nižších úrovní myšlení—trápení, podezíravost, závist, pomstu a pýchu nevyspělé osobnosti. Tyto vysoko stoupající duše se osvobozují od velkého množství protichůdných konfliktů malicherného života, díky čemuž dosahují vědomí vyšších směrů duchovní koncepce a nebeského spojení. Ale smysl života se musí starostlivě střežit před pokušením hledat snadné a přechodné způsoby jeho dosažení; rovněž se musí člověk chovat tak, aby se stal imunním proti zhoubným hrozbám fanatismu.

4. Vyrovnanost vyspělosti

160:4.1 (1778.4) I když jste plně soustředěni na dosažení věčných realit, musíte také učinit opatření pro zajištění nutných potřeb pro světský život. I když duch je náš cíl, tělo je skutečnost. Někdy nám potřeby života spadnou do rukou náhodou, ale

všeobecně platí, že pro ně musíme usilovně pracovat. Dva hlavní problémy života jsou: zajištění světské existence a dosažení věčného života. A dokonce i zajištění potřeb pro život a pro nacházení ideálních řešení v životě vyžaduje víru. Oba tyto problémy jsou velmi osobní. Ve skutečnosti opravdová víra neexistuje v odtržení od jednotlivce.

160:4.2 (1778.5) Toto jsou základní faktory života, jak je vidím já:

160:4.3 (1778.6) 1. Dobré fyzické zdraví.

160:4.4 (1778.7) 2. Jasně a čisté myšlení.

160:4.5 (1778.8) 3. Dovednost a odbornost.

160:4.6 (1778.9) 4. Blahobyť—potřeby pro život.

160:4.7 (1778.10) 5. Schopnost vyrovnat se s porážkou.

160:4.8 (1778.11) 6. Kultura—vzdělání a moudrost.

160:4.9 (1779.1) Dokonce i fyzické problémy tělesného zdraví a výkonnosti se nejlépe vyřeší tehdy, když je na ně pohlíženo z náboženského hlediska učení našeho Učitele: tělo a mysl člověka jsou místem pobývání daru Bohů—ducha Božího, který se stává duchem lidským. Tak se mysl člověka stává prostředníkem mezi materiálními věcmi a duchovními realitami.

160:4.10 (1779.2) Pro zajištění potřebných životních věcí je nutný intelekt. Je zcela mylné předpokládat, že pouhá svědomitost při vykonávání každodenní práce zajistí člověku blahobyť. S výjimkou občasných a nahodilých případů nabytí bohatství,

materiální odměny světského života protékají v určitých dobře organizovaných kanálech a jen ti, kteří mají k těmto kanálům přístup, mohou očekávat, že za své světské snahy budou dobře odměněni. Chudoba bude vždy údělem těch, kteří hledají blahobyť v izolovaných a individuálních kanálech. Proto rozumné plánování je základní věcí pro světovou prosperitu. Úspěch vyžaduje nejenom zanícení člověka pro práci, ale také je nutné, aby člověk fungoval jako součást některého z kanálů materiálního blahobytu. Jestli nejste moudří, budete věnovat svůj obětavý život své generaci bez materiálních odměn; jestliže jste nahodilým příjemcem přílivu blahobytu, můžete žít v přepychu, i když jste neudělali vůbec nic hodnotného pro své bližní.

^{160:4,11 (1779,3)} Způsobilost je to, co zdědíte, zatímco dovednost je to, co si osvojíte. Život je nereálný pro toho, kdo nedokáže dělat cokoli dobře, dovedně. Dovednost je jednou z opravdových zdrojů uspokojení ze života. Způsobilost předpokládá dar předvídání, prozíravé vidění. Nenechte se oklamat lákavými odměnami nečestného úspěchu; buďte připraveni těžce pracovat pro pozdější výnosy, spočívající v počestném úsilí. Rozumný člověk dokáže rozlišit mezi prostředky a cíli; neboli, někdy nadměrné plánování pro budoucnost maří jeho vlastní hlavní účel. Když hledáte zábavu, měli byste se vždy snažit o to, abyste byli jak tvůrci, tak i spotřebitelé.

^{160:4,12 (1779,4)} Trénujte svoji mysl tak, aby svatě chránila posilující a hodnotné životní epizody, na které byste si mohli podle přání vzpomenout pro své vlastní potěšení a povznesení. Tak si pro sebe a v sobě vybudujete rezervní galerii krásy, dobra, a umělecké vznešenosti. Ale nejvznešenějšími ze všech jsou

srdci drahé vzpomínky na nádherné chvíle vzácného přátelství. A všechny tyto v paměti chráněné poklady vyzařují své nejcennější a povznášející vlivy při uvolňujícím spojení s duchovním uctíváním.

160:4.13 (1779.5) Ale život se stane břemenem, jestliže se nenaučíte vyrovnávat se s neúspěchem důstojně. V porážce je umění, které si vždy osvojí ušlechtilé duše; musíte vědět jak prohrávat vesele; nesmíte se bát zklamání. Nikdy neváhejte přiznat neúspěch. Nesnažte se skrýt nezdar falešnými úsměvy a zářivým optimismem. Uchu vždy lahodí reklamovaný úspěch, ale konečné důsledky jsou děsivé. Taková metoda vede přímo k vytváření nereálného světa a k nevyhnutelnému pádu, přicházejícímu při konečném vystřízlivění.

160:4.14 (1779.6) Úspěch může dávat odvahu a podporovat sebedůvěru, ale moudrost přichází jen ze zkušeností vyrovnávat se s důsledky vlastních nezdarů. Lidé, preferující optimistické iluze před realitou, se nikdy nemohou stát moudrými. Pouze ti, kteří čelí faktům a přizpůsobují se ideálům, mohou dosáhnout moudrosti. Moudrost zahrnuje jak fakta, tak i ideály a proto chrání své vyznavače před oběma neplodnými extrémy filozofie—toho, jehož idealismus vylučuje fakta a materialistu, který postrádá duchovní vnímání. Ty bázlivé duše, které jsou schopny nepodlehnout životním bojům jen za pomoci neustálých falešných iluzí o úspěchu, jsou předurčeny k nezdaru a zklamání až se nakonec probudí ze snu o světě své vlastní fantazie.

160:4.15 (1780.1) A právě tady, tváří v tvář neúspěchu a vyrovnáváním se se zklamáním, prozíravé vidění náboženství projevuje svůj nejvyšší vliv. Neúspěch je, dá se říci, vzdělávací

epizodou—osvětovým experimentem při získávání moudrosti—ve zkušenosti Boha hledajícího člověka, zahájil věčné dobrodružství zkoumání vesmíru. Pro takové lidi je neúspěch ničím jiným, než novým prostředkem pro dosažení vyšších úrovní vesmírné reality.

^{160:4.16 (1780.2)} Život člověka hledajícího Boha se může ukázat jako obrovský úspěch ve světle věčnosti, přestože jeho celý světský život se může jevit jako naprostý neúspěch, za předpokladu, že každý životní nezdar přinesl kulturu moudrosti a duchovnosti. Nedělejte chybu v záměně vědomosti, kultury a moudrosti. V životě spolu souvisejí, ale představují nesmírně odlišné duchovní hodnoty: moudrost vždy převládá nad vědomostí a vždy zvelebují kulturu.

5. Náboženství ideálu

^{160:5.1 (1780.3)} Řekli jste mně, že váš Učitel považuje za pravé lidské náboženství zkušenost jedince s duchovními realitami. Já jsem vždy považoval náboženství za zkušenost člověka s reakcí na něco, co on považuje za hodné úcty a oddanosti celého lidstva. V tomto smyslu náboženství symbolizuje naši nejvyšší oddanost tomu, co představuje naši nejvyšší koncepci o ideálech reality a nejzazší dosah našich myslí k věčným možnostem duchovního dosažení.

^{160:5.2 (1780.4)} Když lidé reagují na náboženství v kmenovém, nacionálním nebo rasovém smyslu, je to proto, že nepovažují za plnohodnotné ty lidi, kteří nenáleží k jejich skupině. My se vždycky díváme na objekt naší náboženské oddanosti jako na něco, co je hodné úcty všech lidí. Náboženství nemůže nikdy být záležitostí pouhého intelektuálního přesvědčení či

filozofického uvažování; náboženství vždy bylo a vždy bude způsobem reagování na životní situace; náboženství je druh chování. Náboženství obsahuje ctihodné myšlení, cítění a jednání ve vztahu k některé realitě, kterou považujeme za důstojnou všeobecného uctívání.

^{160:5.3 (1780.5)} Jestli se něco stalo náboženstvím ve vaší zkušenosti, je samozřejmé, že jste se tímto již stali aktivním šířitelem tohoto náboženství, poněvadž se domníváte, že vyšší koncepce vašeho náboženství je hodna úcty celého lidstva, všech myslících bytostí ve vesmíru. Jestli nejste pozitivními a misijními hlasateli svého náboženství, žijete v sebeklamu, protože to, co nazýváte náboženstvím, je jenom tradiční přesvědčení, nebo pouze systém intelektuální filozofie. Jestliže je vaše náboženství duchovní zkušeností, objekt vašeho uctívání musí být univerzální duchovní realita a ideál všech vašich oduševnělých představ. Všechna náboženství, založena na strachu, emocích, tradicích a filozofii, já nazývám intelektuálními náboženstvími, zatímco ta náboženství, založena na opravdové duchovní zkušenosti, nazývám pravými náboženstvími. Objekt náboženské oddanosti může být materiální nebo duchovní, opravdový nebo falešný, reálný nebo nereálný, lidský nebo božský. Proto náboženství mohou být buď dobrá nebo špatná.

^{160:5.4 (1780.6)} Morálnost a náboženství nemusí být nutně to samé. Jestli se v morálním systému objeví objekt uctívání, může se stát náboženstvím. Náboženství, které ztrácí svoji všeobecnou přitažlivost oddanosti a nejvyšší úcty, se může vyvinout do filozofického systému či morálního kodexu. Věc, bytost, stav, řád bytí či možnost dosažení—to, co vytváří nejvyšší ideál

náboženské oddanosti a je předmětem náboženské zanícenosti těch, kteří uctívají—je Bůh. Bez ohledu na jména dávaná tomuto ideálu, je to Bůh.

160:5.5 (1781.1) Sociální charakteristiky pravého náboženství spočívají v tom, že se neustále snaží přeměnit jedince a změnit svět. Náboženství předpokládá existenci neobjevených ideálů, které vysoko přesahují známé normy etiky a morálnosti, začleněné dokonce i v nejvyšších společenských zvycích nejvyspělejších institucí civilizace. Náboženství hledá neobjevené ideály, neprozkoumané reality, nadlidské hodnoty, božskou moudrost a opravdové duchovní poznání. Právě náboženství toto všechno dělá; všechny ostatní víry nejsou hodny tohoto názvu. Nemůžete mít opravdové duchovní náboženství bez nejvyššího nebeského ideálu věčného Boha. Náboženství bez tohoto Boha je výmyslem člověka, lidská instituce neživých intelektuálních přesvědčeních a nesmyslných emocionálních obřadů. Náboženství může mít za předmět svého uctívání velký ideál. Ale takové nereálné ideály nejsou dosažitelné; taková koncepce je iluzivní. Jedinými ideály, kterých je člověk schopen dosáhnout, jsou božské reality nekonečných hodnot, spočívající v duchovním faktu věčného Boha.

160:5.6 (1781.2) Slovo Bůh, idea Boha v protikladu ideálu Boha, se může stát součástí jakéhokoli náboženství bez ohledu na to, jak dětinské či falešné toto náboženství může být. A v rukách těch, kteří pěstují tuto ideji Boha, se tato může stát čímkoliv oni chtějí. Náboženství nižší úrovně přizpůsobují své představy o Bohu přirozenému stavu myšlení člověka; náboženství vyšší

úrovně vyžadují, aby se lidské myšlení změnilo tak, aby čelilo požadavkům ideálů opravdového náboženství.

160:5.7 (1781.3) Náboženství Ježíše převyšuje všechny předcházející představy o ideji pobožnosti, poněvadž on nejenom zobrazuje svého Otce jako ideál nekonečné reality, ale pozitivně prohlašuje, že tento božský zdroj hodnot a věčný střed vesmíru je skutečně a osobně dosažitelný každým smrtelným tvorem, který se rozhodne vstoupit do království nebeského a tím uznává přijetí synovstva s Bohem a bratrství s člověkem. A já tvrdím, že toto je nejvyšší koncepce náboženství, jakou kdy svět poznal a prohlašuji, že vyšší koncepce již nikdy nemůže být, protože toto evangelium obsahuje nekonečnost realit, božskost hodnot a věčnost všeobecných dosaženích. Taková koncepce představuje dosažení zkušenosti idealismu na vyšších a nejvzdálenějších úrovních.

160:5.8 (1781.4) Já nejsem jenom zaujat dokonalými ideály tohoto náboženství vašeho Učitele, ale jsem hluboce pohnut vyjádřit svoji víru v jeho prohlášení, že tyto ideály duchovních realit jsou dosažitelné; že vy a já můžeme vstoupit na tuto dlouhou a věčnou cestu s jeho ujištěním o našem konečném příchodu k branám Ráje. Moji bratři, já věřím; já jsem vstoupil na tuto cestu; společně s vámi jdu po této věčné cestě. Učitel řekl, že přišel od Otce a že nám ukáže cestu. Jsem plně přesvědčen, že mluví pravdu. Jsem si s určitostí jist, že neexistují žádné jiné dosažitelné ideály reality či hodnoty dokonalosti, kromě věčného a Vesmírného Otce.

160:5.9 (1781.5) Z toho důvodu začínám uctívat nejenom Boha bytí, ale Boha možností všech budoucích existencí. Proto vaše oddanost nejvyššímu ideálu, jestli je pravý, musí být oddaností

Boha minulých, přítomných a budoucích vesmírných věcí a bytostí. A není žádný jiný Bůh, protože existence jiného Boha není možná. Všichni ostatní Bohové jsou výplody představivosti, iluzemi smrtelné mysli, překrouceními chybné logiky a výsledkem sebeklamu jejich tvůrců. Ano, můžete mít náboženství bez tohoto Boha, ale nebude mít žádný smysl. A jestli se snažíte nahradit reálnost tohoto ideálu živého Boha slovem „Bůh“, tak pouze klamete sami sebe, protože zaměňujete ideál—božskou realitu—idejí. Takové víry jsou pouze věroukami, založenými na iluzorních představách.

160:5.10 (1782.1) Já v učeních Ježíše vidím náboženství v nejlepším slova smyslu. Toto evangelium nám dává možnost hledat pravého Boha a nalézt ho. Ale jsme ochotni zaplatit cenu za tento vstup do království nebeského? Jsme ochotni se znovu narodit? Chceme být přetvořeni? Jsme ochotni podstoupit tento nesmírně těžký a prověřovací proces zničení svého „já“ a přetvoření duše? Neřekl Učitel: „Ti, kdo chtějí zachránit svůj život, tak ho ztratí. Myslíte si, že jsem přišel, abych přinést mír na zem, anebo jsem spíše přinesl duševní boj“? Pravda, až zaplatíme cenu oddanosti vůli Otce, poznáme nesmírný klid, za předpokladu, že neustále jdeme po těchto duchovních cestách zasvěceného života.

160:5.11 (1782.2) Nyní se opravdu zříkáme lákadel známého řádu bytí a bezvýhradně se věnujeme našemu hledání lákadel neznámého a neprozkoumaného řádu bytí budoucího života—života v duchovních světech vyššího idealismu božské reality. A hledáme takové způsoby vyjadřování, pomocí kterých by bylo možné sdělit našim spoluobčanům tyto koncepce reality idealismu Ježíšova náboženství a nepřestaneme se modlit za

ten den, kdy celé lidstvo bude nadšeno společným viděním této nejvyšší pravdy. Zatímco nyní naše základní představa o Otci, chráněná v našich srdcích, spočívá v tom, že Bůh je duch, našim bližním je předávána v tom smyslu, že Bůh je láska.

160:5.12 (1782.3) Náboženství Ježíše vyžaduje živou duchovní zkušenost. Ostatní náboženství mohou spočívat v tradičních vírách, emocionálních přesvědčeních, filozofickém uvědomění a ve všem podobném, ale učení Učitele požaduje dosažení skutečných úrovní reálného duchovního progresu.

160:5.13 (1782.4) Vědomí silného impulsu stát se podobným Bohu není opravdové náboženství. Emotivní pocity uctívat Boha není opravdové náboženství. Poznání přesvědčení zřící se svého „já“ a sloužit Bohu není opravdové náboženství. Moudrost uvažování o tom, že dané náboženství je nejlepší ze všech, není náboženství jako osobní a duchovní zkušenost. Opravdové náboženství se vztahuje k osudu a reálnosti dosažení, stejně tak jako k reálnosti a idealismu toho, co je srdečně přijato vírou. A to všechno se musí stát našim osobním vlastnictvím díky odhalení Ducha Pravdy.

160:5.14 (1782.5) A tímto skončila rozprava řeckého filozofa, jednoho z největších svého národa, který uvěřil v evangelium Ježíše.

Kapitola 161

Pokračování rozpravy s Ródanem

161:0.1 (1783.1) V NEDĚLI, 25. září roku 29 n.l. se apoštolové a evangelisté shromáždili v Magadanu. Po dlouhé poradě ten večer se svými druhy Ježíš všechny překvapil oznámením, že se vydají brzy ráno následujícího dne on a dvanáct apoštolů do

Jerusalema na slavnosti stánků. Přikázal, aby evangelisté navštívili věřící v Galileji a aby se ženský sbor na čas vrátil do Betsaidy.

^{161:0.2 (1783.2)} Když nadešel čas odchodu do Jerusalema, Natanael a Tomáš byli ještě uprostřed svých debat s Ródanem Alexandrijským a dostali od Učitele povolení zůstat v Magadanu ještě několik dní. A tak, když Ježíš a deset apoštolů byli na cestě do Jerusalema, Natanael a Tomáš byli v horlivé debatě s Ródanem. V průběhu předcházejícího týdne, kdy Ródan objasnil svoji filozofii, Tomáš a Natanael střídavě seznamovali řeckého filozofa s evangeliem království. Ródan zjistil, že jeho znalosti o učení Ježíše, které mu předal jeden z bývalých apoštolů Jana Křtitele a který byl jeho učitelem v Alexandrii, byly velmi dobré.

1. Osobnost Boha

^{161:1.1 (1783.3)} Existovala jedna otázka, na které se Ródan a dva apoštolové neshodli a to byla osobnost Boha. Ródan rychle přijal všechno, co mu bylo řečeno o vlastnostech Boha, ale tvrdil, že nebeský Otec není a nemůže být osobností v tom smyslu, jak člověk osobnost pojímá. Zatímco apoštolové se s potížemi snažili dokázat, že Bůh je osoba, Ródan měl ještě větší potíže dokázat, že osoba není.

^{161:1.2 (1783.4)} Ródan tvrdil, že fakt osobnosti spočívá v koexistentním faktu plnohodnotné a vzájemné komunikace mezi rovnými bytostmi—bytostmi, schopnými soucitného porozumění. Ródan řekl: „Aby byl osobou, Bůh musí mít symboly duchovní komunikace, které by mu umožnily plně rozumět těm, kteří se s ním spojí. Ale poněvadž Bůh je

nekonečný a věčný, Tvořitel všeho ostatního, tak z toho vyplývá, že ve smyslu rovnocenných bytostí je Bůh ve vesmíru jediný. Nikdo mu není roven; neexistuje nikdo, se kterým by mohl komunikovat jako rovný s rovným. Bůh opravdu může být zdrojem všech osobností, ale jako takový přesahuje osobnost—a také jako Tvořitel je nad a mimo osobnost.“

161:1.3 (1783.5) Toto tvrzení dělalo Tomášovi a Natanaelovi velké problémy a požádali Ježíše, aby jim přišel na pomoc, ale Učitel odmítl vstoupit do jejich diskuzí. Pouze Tomášovi řekl: „Jen málo záleží na tom, jakou ideji o Bohu můžete mít, pokud jste duchovně ztotožnění s ideálem jeho nekonečné a věčné podstaty.“

161:1.4 (1784.1) Tomáš tvrdil, že Bůh komunikuje s člověkem a proto je Otec osobou a to i v rámci definice Ródana. Toto tvrzení Řek odmítl na základě toho, že Bůh se osobně neodhaluje, že stále zůstává záhadou. Potom se Natanael odvolal na svoji vlastní osobní zkušenost s Bohem a to umožnilo Ródanovi prohlásit, že on měl nedávno podobnou zkušenost, ale tvrdil, že tato zkušenost jenom dokazuje realitu Boha, ne jeho osobnost.

161:1.5 (1784.2) V pondělí večer to Tomáš vzdal. Ale v úterý večer Natanael přivedl Ródana k víře v osobnost Otce a tuto změnu v názorech Řeka dokázal následujícími úvahami:

161:1.6 (1784.3) 1. Rajský Otec rovnocenně komunikuje minimálně s dvěma jinými bytostmi, které jsou mu zcela rovné a ve všem se mu podobají—Věčný Syn a Nekonečný Duch. Vzhledem k doktríně Trojice byl Řek nucen uznat možnost osobnosti Vesmírného Otce. (A bylo to pozdější posuzování těchto diskuzí, které vedlo k rozšíření koncepce Trojice v myslích

dvanácti apoštolů. Pochopitelně, všeobecným míněním bylo, že Ježíš je Věčným Synem.)

161:1.7 (1784.4) 2. Poněvadž Ježíš je roven svému Otci a poněvadž tento Syn zjevil svoji osobnost svým pozemským dětem, takový fenomén byl důkazem faktu a demonstrací možnosti existence osobnosti u všech tří Božstev a provždy vyřešil otázku o schopnosti Boha komunikovat s člověkem a možnosti člověka komunikovat s Bohem.

161:1.8 (1784.5) 3. Ježíš je ve vzájemném a dokonalém spojení s člověkem; Ježíš je synem Božím. Vztah Syna a Otce předpokládá rovnost v komunikaci a vzájemné porozumění; Ježíš a Otec jsou jeden. Ježíš udržuje racionální spojení současně i s Bohem i s člověkem a jelikož jak Bůh tak i člověk rozumějí významu symbolů, pomocí kterých Ježíš komunikuje, tak i Bůh i člověk mají vlastnosti osobnosti v takové míře, jakou si vyžaduje schopnost pro oboustrannou komunikaci. Osobnost Ježíše demonstruje osobnost Boha a současně nezvratně dokazuje přítomnost Boha v člověku. Dvě věci, spojené s jednou a touže věcí, jsou spojeny jedna s druhou.

161:1.9 (1784.6) 4. Osobnost představuje nejvyšší koncepci člověka o lidské realitě a božských hodnotách; Bůh také představuje nejvyšší koncepci člověka o božské realitě a nekonečných hodnotách; proto Bůh musí být božskou a nekonečnou osobností, osobností reálnou, ačkoliv on nekonečně a věčně přesahuje lidskou představu a definici osobnosti, avšak přesto je vždy a všude osobností.

161:1.10 (1784.7) 5. Bůh musí být osobností, poněvadž je Tvořitelem a cílem všech osobností. Ródan byl nesmírně ovlivněn učením

Ježíše: „Buďte proto dokonalí, tak jak dokonalý je váš nebeský Otec.“

161:1.11 (1784.8) Když Ródan vypočetl tyto argumenty, řekl: „Přesvědčil jsi mne. Přiznám Bohu osobnost, jestli mně dovolíte vyjadřovat mé vyznání takové víry přidáním k významu osobnosti skupinu rozšířených hodnot, jako nadlidská, transcendentní, nejvyšší, nekonečná, věčná, konečná a univerzální. Jsem nyní přesvědčen, že i když Bůh musí být nekonečně víc než jenom osobnost, nemůže být ničím méně. Jsem rád, že náš spor skončil a že jsem přijal Ježíše jako osobní odhalení Otce a vyjasnil si všechny nevyřešené problémy logiky, úsudku a filozofie.“

2. Božská podstata Ježíše

161:2.1 (1785.1) Ačkoliv Natanael a Tomáš plně schválili pohledy Ródana na evangelium království, ještě zůstala k posouzení jedna otázka—učení o božské podstatě Ježíše, které bylo zveřejněno jen nedávno. Natanael a Tomáš společně vyložili své pohledy na božskou podstatu Ježíše a níže je uvedeno podání jejich učení ve stručné, upravené a nově formulované podobě:

161:2.2 (1785.2) 1. Ježíš přiznal svoji božskost a my mu věříme. Stalo se mnoho neobyčejných věcí ve spojení s jeho službou, které jsme my schopni pochopit pouze skrze víru v to, že on je jak Synem Božím tak i Synem Člověka.

161:2.3 (1785.3) 2. Jeho život s námi je příkladem ideálního lidského přátelství; jenom božská bytost může být takovým přítelem lidí. My jsme nepoznali jiného člověka, který by byl tak

upřímně nesobeckým, jako on. On je dokonce přítelem hříšníků; nebojí se milovat své nepřátele. On je nám velmi oddán. Přestože nás neváhá pokárat, je nám všem jasno, že nás upřímně miluje. Čím více ho poznáváte, tím více ho budete milovat. Budete nadšeni jeho neutuchajícím zanícením. Po dobu všech těch let, kdy jsme nebyli schopni pochopit jeho misi, byl věrným přítelem. Přestože se zcela naprosto vyhýbá lichocením, jedná s námi se všemi spravedlivě a laskavě; je neustále vlídný a soucitný. Sdílí s námi svůj život a vše ostatní. Tvoříme šťastnou komunitu; všechno máme společné. My nevěříme, že obyčejný člověk by mohl žít takový bezúhonný život a v takových vyčerpávajících podmínkách.

161:2.4 (1785.4) 3. My si myslíme, že Ježíš je božský proto, že nikdy neudělá nic špatného; nikdy neudělá chybu. Jeho moudrost je mimořádná; jeho uctivost pozoruhodná. Den za dnem žije v dokonalé shodě s vůlí Otce. On se nikdy nekaje ze špatných činů, protože neporušuje žádný ze zákonů Otce. Modlí se za nás a s námi, ale nikdy nás nežádá, abychom se modlili za něho. My věříme v jeho absolutní bezhříšnost. Nevěříme, že někdo, kdo je pouze člověkem, by mohl vést takový život. On říká, že žije dokonalý život a my potvrzujeme, že je tomu skutečně tak. Naše počestnost vychází z pokání, ale jeho počestnost vychází z poctivosti. On také tvrdí, že odpouští hříchy a léčí nemoci. Nikdo, kdo je pouhý člověk a je uvážlivý, by netvrdil, že odpouští hříchy; to je božím právem. A on je takto dokonalý ve své počestnosti od chvíle našeho prvního setkání s ním. My rosteme ve šlechetnosti a ve vědomí pravdy, ale náš Učitel prokazuje vyspělost počestnosti od samého počátku. Všichni lidé, dobří a zlí, tyto atributy dobra v Ježíši uznávají. A přesto ve své ctihodnosti není nikdy nápadný či okázalý. On je jak

mírný, tak i neohrožený. Nám se zdá, že on schvaluje naši víru v jeho božskost. Buď je tím, co tvrdí, že je, anebo je tím největším pokrytcem a podvodníkem, jakého kdy svět poznal. My jsme přesvědčeni, že je tím, co on o sobě říká, že je.

161:2.5 (1785.5) 4. Výjimečnost jeho charakteru a dokonalost ovládání svých emocí nás přesvědčuje o tom, že on je kombinací lidskosti a božskosti. On neomylně reaguje na lidské potřeby; utrpení vždy vyvolá jeho pozornost. Soucítí stejně s fyzickým utrpením, psychickou úzkostí či duchovním soužením. On ihned vidí a velkoryse přiznává přítomnost víry či jakékoli jiné ctnosti ve svých lidských družích. On je tak spravedlivý a čestný a současně tak milosrdný a ohleduplný. Rmoutí se nad duchovní zatemněností lidí a raduje se, když se rozhodnou uvidět světlo pravdy.

161:2.6 (1786.1) 5. Nám se zdá, že on zná myšlenky lidí a rozumí tužbám jejich srdcí. A vždy má pochopení pro naše zmatené duševní stavy. Nám to připadá, že má všechny naše lidské emoce, ale tyto emoce jsou velkolepě zdokonaleny. On silně miluje dobro a stejně silně nenávidí hříchy. On má nadlidskou uvědomělost přítomnosti Božstva. Modlí se jako člověk, ale jedná jako Bůh. Nám se zdá, že předvídá věci dopředu; dokonce i teď se nebojí mluvit o své smrti—nějaká mystická zmínka o jeho budoucím proslavení. I když je vlídný, je také odvážný a statečný. On nikdy nevynechá vykonávat své povinnosti.

161:2.7 (1786.2) 6. My jsme neustále ohromováni fenoménem jeho nadlidského vědění. Není jediného dne, aby nevyšlo najevo něco, že Učitel ví, co se odehrává někde mimo jeho bezprostřední přítomnost. Také se nám zdá, že ví o myšlenkách

svých druhů. On je nepochybně ve spojení s nebeskými osobnostmi; on nesporně žije na duchovní úrovni vysoko nad námi ostatními. Zdá se, že všechno je dostupné jeho chápání. Dává nám otázky, aby nás vtáhl do rozhovoru, ne aby získal informace.

^{161:2.8 (1786.3)} 7. V poslední době Učitel neváhá prosazovat svůj nadlidský původ. Ode dne našeho vysvěcení v apoštoly nikdy nepopřel, že přišel od nebeského Otce. On mluví s jistotou božského učitele. Učitel neváhá dokázat nesprávnost současného náboženského učení a hlásat nové evangelium s přesvědčivou jistotou. On je přesvědčivý, rozhodný a autoritativní. Také Jan Křtitel, když slyšel Ježíše mluvit, prohlásil, že je to Syn Boží. On se zdá být naprosto soběstačným. On netouží po souhlasu davu; on je nestranný k názorům lidí. Je odvážný a přesto tak zbavený hrdosti.

^{161:2.9 (1786.4)} 8. On neustále mluví o Bohu jako o stále přítomném společníkovi ve všem co dělá. Kudy chodí, tak dělá dobro, protože se nám zdá, že Bůh je v něm. On prohlašuje taková ohromující tvrzení o sobě a své misi na zemi, která by byla absurdní, kdyby nebyl božskou bytostí. Jednou prohlásil: „Ještě předtím, než byl Abraham, byl jsem já.“ On s konečnou platností potvrdil svoji božskost; tvrdí, že je ve spojení s Bohem. On téměř vyčerpává možnosti jazyka při zdůrazňování svého tvrzení o svém důvěrném spojení s nebeským Otcem. On se také odvažuje tvrdit, že on a Otec jsou jeden. Říká, že každý, kdo viděl jeho, viděl Otce. A říká a dělá všechny tyto věci s takovou jakoby dětskou přirozeností. O svém spojení s Otcem se zmiňuje stejným způsobem, jako když mluví o svém spojení

s námi. Nám se zdá, že zná Boha tak dobře a mluví o těchto vztazích s ním velmi věcným způsobem.

161:2.10 (1786.5) 9. Nám to připadá, že ve svých modlitbách komunikuje přímo se svým Otcem. Slyšeli jsme jen několik jeho modliteb, ale to málo, co jsme slyšeli, nasvědčovalo tomu, že mluví s Bohem jakoby byli tváří v tvář. Zdá se, že zná jak budoucnost, tak i minulost. On by prostě nemohl být vším tím a dělat všechny tyto neobyčejné věci, kdyby nebyl něčím víc než člověk. My víme, že je člověk, jsme si tím jisti, ale my jsme téměř stejně jisti tím, že je také božský. Věříme v jeho božskost. Jsme přesvědčeni, že je Synem Člověka a Synem Božím.

161:2.11 (1787.1) Když Natanael a Tomáš skončili své rozhovory s Ródanem, spěchali do Jerusalema připojit se ke svým apoštolským druhům. Dorazili tam v pátek téhož týdne. Toto setkání přineslo velkou zkušenost do života všech těchto tří věřících a ostatní apoštolové se o tom hodně dozvěděli z vyprávění Natanaela a Tomáše o svých dojmech.

161:2.12 (1787.2) Ródan se vrátil zpět do Alexandrie, kde dlouhou dobu učil svoji filozofii na škole Meganta. Později se stal vlivným mužem v záležitostech království nebeského; zůstal věrným věřícím až do konce svých pozemských dnů a ze života odešel s ostatními věřícími v Řecku, kdy pronásledování bylo na vrcholu.

3. Lidská a božská mysl Ježíše

161:3.1 (1787.3) Vědomí božskosti narůstalo v mysli Ježíše postupně až do jeho křtu. Je zřejmé, že poté, kdy si plně uvědomil svoji

božskou podstatu, předlidskou existenci a vesmírné výsady, získal schopnost různě limitovat své lidské vědomí vlastní božskosti. Nám se zdá, že od svého křtu až do ukřižování zcela záleželo jenom na Ježíši, zdali se spolehne pouze na lidskou mysl či využije znalosti jak lidské, tak i božské mysli. Někdy se zdálo, že použil pouze tu informaci, kterou měl lidský intelekt. Při jiných příležitostech se zdálo, že jedná s takovou kompletností znalostí a moudrosti, které je možno vysvětlit pouze využíváním nadlidské kapacity jeho božského vědomí.

^{161:3.2 (1787.4)} My jsme schopni porozumět jeho unikátnímu jednání pouze přijetím teorie, že on může podle své vlastní vůle limitovat své božské vědomí. My velmi dobře víme, že často zatajil svým druhům svoji znalost budoucích událostí a že znal charakter jejich myšlení a plánování. My jsme si vědomi toho, že on nechtěl, aby jeho stoupenci věděli příliš o tom, že je schopen poznat jejich myšlenky a prohlédnout jejich úmysly. On si nepřál přesáhnout příliš daleko tu představu o lidské podstatě, kterou měli ve svých myslích jeho apoštolové a učedníci.

^{161:3.3 (1787.5)} Jsme doslova v rozpacích jak rozlišit mezi jeho metodou samolimitování svého božského vědomí a jeho způsobem zatajování před svými lidskými druhy své předvídání a umění číst jejich myšlenky. Jsme přesvědčeni o tom, že používal oba tyto způsoby, ale nejsme vždy schopni určit jakou metodu použil v každém daném případě. Často jsme ho sledovali jak jedná pouze s pomocí lidské kapacity vědomí; poté jsme ho mohli vidět v rozhovoru s vůdci nebeských armád vesmíru a pozorovali nepochybnou aktivitu božské mysli. A při téměř nespočetných příležitostech jsme byli svědky působení

této spojené osobnosti člověka a Boha, aktivované zjevně dokonalým spojením mysli člověka a mysli božstva. Toto je hranice našich vědomostí o takových jevech; my opravdu neznáme plnou pravdu o této záhadě.

Kapitola 162

Na slavnosti stánků

162:0.1 (1788.1) KDYŽ se Ježíš vydal s deseti apoštoly do Jerusalema, měl v úmyslu jít přes Samaří, což je kratší cesta. Proto obešli východní břeh jezera, prošli Skythopo a pak překročili hranice Samaří. Když se začalo stmívat, Ježíš poslal Filipa a Matouše do vesnice na východním úbočí hory Gilbóa, aby tam zajistili nocleh pro celou skupinu. Ukázalo se, že tito vesničané byli velmi zaujati proti židům a to dokonce víc než průměrný Samařan. A tyto pocity byly posíleny v tuto danou dobu, protože mnoho židů se vypravilo na slavnosti stánků. Tito lidé téměř neslyšeli nic o Ježíšovi a odmítli mu ubytování, poněvadž on a jeho druhové byli židé. Když Matouš a Filip dali najevo své rozhořčení a řekli Samařanům, že odmítají pohostit Svatého Izraele, rozzuření vesničané je vyhnali ze svého městečka klacky a kameny.

162:0.2 (1788.2) Když se Filip a Matouš vrátili ke svým druhům a řekli jim jak byli vyhnáni z vesnice, Jakub a Jan přistoupili k Ježíšovi a řekli: „Učiteli, prosíme tě, dovol nám přikázat, aby oheň sešel s nebe a zničil tyto drzé a zaryté Samařany.“ Ale když Ježíš uslyšel tato pomstychtivá slova, obrátil se na syny Zebedea a přísně je pokáral: „Vy nevíte, jaký postoj projevujete. Pomsta nepatří do království nebeského. Namísto toho se vydejme do malé vesnice nedaleko brodu přes Jordán.“ A tak kvůli

sektářským předsudkům tito Samařané přišli o čest prokázat pohostinnost Synu Tvořiteli vesmíru.

^{162:0.3 (1788.3)} Ježíš a deset apoštolů přespali ve vesnici u brodu přes Jordán. Časně ráno následujícího dne přebrodivili řeku a podél východního břehu Jordánu, pokračovali ve své cestě do Jerusalema, dorazivši do Betanie pozdě večer ve středu. Tomáš a Natanael přišli v pátek, poněvadž se zdrželi svými rozhovory s Ródanem.

^{162:0.4 (1788.4)} Ježíš a dvanáct apoštolů zůstali v blízkosti Jerusalema až do konce následujícího měsíce (října)—asi čtyři a půl týdne. Ježíš navštívil město pouze několikrát a tyto krátké návštěvy se uskutečnily ve dnech oslav stánků. Podstatnou část října strávil s Abnérem a jeho druhy v Betlémě.

1. Nebezpečí spojená s návštěvou Jerusalema

^{162:1.1 (1788.5)} Dávno předtím, než stoupenci Ježíše uprchli z Galileje, snažně ho prosili, aby šel do Jerusalema prohlásit evangelium království a aby tím jeho poselství získalo na významu, poněvadž bude kázáno v centru židovské kultury a učení; ale nyní, když skutečně přišel do Jerusalema učit, báli se o jeho život. Poněvadž věděli, že Vysoká rada chtěla přivést Ježíše do Jerusalema před soud a pamatovali si, že Učitel jim nedávno několikrát opakoval, že musí podstoupit smrt, apoštolové byli doslova omráčeni jeho náhlým rozhodnutím jít na oslavu stánků. Na všechny jejich předešlé naléhavé prosby, aby šel do Jerusalema měl vždy jednu odpověď: „Ještě nenastal čas.“ Nyní, v odpověď na jejich protesty ze strachu o něho, pouze odpověděl: „Čas nastal.“

^{162:1.2 (1788.6)} Během oslav stánků Ježíš přišel odvážně několikrát do Jerusalema a veřejně vystoupil v chrámu. A to udělal navzdory svým apoštolů, kteří se ho od toho snažili odradit. I když se ho předtím dlouho pokoušeli přemluvit, aby šel do Jerusalema hlásat svoje poselství, nyní se báli, aby do města šel, poněvadž velmi dobře věděli, že zákoníci a farizejové dělají všechno proto, aby ho připravili o život.

^{162:1.3 (1788.7)} Smělý příchod Ježíše do Jerusalema tak ještě více zmátl jeho přívržence. Mnoho z jeho učedníků a také Jidáš Iškariotský, apoštol, si mysleli, že Ježíš uprchl ve spěchu do Palestiny ze strachu před židovskými vůdci a Herodem Antipou. Oni nedokázali pochopit smysl jednání Učitele. Jeho přítomnost v Jerusalemě při oslavě stánků, dokonce navzdory radám svých přívrženců, stačila na to, aby navždy skončilo veškeré šeptání o strachu a zbabělosti.

^{162:1.4 (1789.1)} V době slavnosti stánků tisíce věřících ze všech částí římského impéria viděli Ježíše, slyšeli jeho kázání a mnozí z nich se dokonce vydali do Betanie, aby s ním diskutovali o rozvoji království ve svých rodných krajích.

^{162:1.5 (1789.2)} Existovalo mnoho důvodů, proč Ježíš mohl veřejně kázat v chrámových dvoranách během celé doby oslav. Hlavní z nich byl strach, který činovníci Vysoké rady dostali v důsledku vzniklého tajného rozkolu v jejich řadách ve vztahu k Ježíši. Bylo pravdou, že mnozí členové Vysoké rady buď tajně věřili v Ježíše, nebo byli rozhodně proti jeho zatčení v průběhu oslav, když bylo v Jerusalemě takové velké množství lidí, z nichž mnozí buď v něho věřili, anebo alespoň měli přátelský postoj k duchovnímu hnutí, které měl pod svojí záštitou.

^{162:1.6 (1789.3)} Činnost Abnéra a jeho druhů po celé Judeji také udělala hodně pro posílení kladného postoje ke království a to natolik, že nepřátelé Ježíše se neodvážili jít do otevřeného sporu s opozicí. To byl jeden z důvodů, proč Ježíš mohl veřejně navštívit Jerusalema a odejít živý. Měsíc či dva před tímto svátkem by byl s určitostí zabit.

^{162:1.7 (1789.4)} Odvážná troufalost Ježíše objevit se na veřejnosti v Jerusalemě jeho nepřátele zaskočila; nebyli připraveni na takovou opovážlivou výzvu. V průběhu tohoto měsíce se Vysoká rada několikrát neobratně pokusila Učitele uvěznit, ale tyto snahy se nezdařily. Nepřátelé Ježíše byli natolik překvapeni Ježíšovým neočekávaným veřejným vystoupením v Jerusalemě, že usoudili, že musí mít slíbenou ochranu od římské správy. Jelikož věděli, že Filip Herodes (bratr Heroda Antipy) nebyl daleko od toho, aby se stal stoupencem Ježíše, členové Vysoké rady spekulovali o tom, že Filip slíbil Ježíšovi ochranu před jeho nepřáteli. Ježíš odešel z území jejich pravomoci dříve, než si uvědomili, že se ve svém názoru mýlili, že jeho neočekávaný a troufalý příchod do Jerusalema měl tajný souhlas římských vládců.

^{162:1.8 (1789.5)} Pouze dvanáct apoštolů vědělo, po jejich odchodu z Magadanu, že Ježíš měl v úmyslu navštívit slavnosti stánků. Ostatní stoupenci Učitele byli nesmírně ohromeni, když se objevil v chrámových dvoranách a začal veřejně učit a židovští vládci byli nevylicitelně překvapeni, když dostali zprávu o tom, že vyučuje v chrámu.

^{162:1.9 (1790.1)} I když jeho učedníci nečekali, že Ježíš navštíví slavnosti, přesto velká většina poutníků z dalekých míst, která o něm slyšela, doufala, že ho možná v Jerusalemu uvidí. A

nebyla zklamána, protože několikrát kázal na Šalamounově kolonádě a v jiných dvoranách chrámu. Tato kázání byla ve skutečnosti oficiálním či formálním oznámením božskosti Ježíše židovskému národu a celému světu.

^{162:1.10 (1790.2)} Lidé, naslouchající kázáním Učitele, měli na něho rozdílné názory. Někteří říkali, že je pozoruhodný člověk; jiní, že je prorok; další, že je opravdovým Mesiášem; někteří tvrdili, že je hanebným š'ouralem a že vede lidi na scestí se svými zvláštními doktrínami. Jeho nepřátelé ho neváhali veřejně odsoudit ze strachu před jemu nakloněnými věřícími a jeho přátelé se báli veřejně se k němu přiznat ze strachu před židovskými vládci, poněvadž věděli, že Vysoká rada byla rozhodnuta ho zabít. Ale dokonce i jeho nepřátelé obdivovali jeho učení, neboť věděli, že se neučil ve školách rabínů.

^{162:1.11 (1790.3)} Pokaždé, když Ježíš šel do Jerusalema, jeho apoštolové trnuli hrůzou. Jejich strach narůstal každým dnem, poněvadž naslouchali jeho stále více odvážnějším prohlášením o podstatě jeho mise na zemi. Nebyli zvyklí slyšet od Ježíše taková rázná tvrzení a takové ohromující výroky ani když kázal v okruhu svých přátel.

2. První řeč v chrámu

^{162:2.1 (1790.4)} V to odpoledne, kdy Ježíš poprvé kázal v chrámu a velké shromáždění lidí naslouchalo jeho slovům o svobodě nového evangelia a o radosti těch, kteří uvěří v dobré zvěsti, jeden zvědavý posluchač ho přerušil otázkou: „Učiteli, jak je možné, že dokážeš citovat Spisy a učit lidi tak výmluvně, když jsem slyšel, že nejsi vzdělaný v učení rabínů?“ Ježíš odpověděl: „Žádný člověk mne neučil pravdu, kterou vám hlásám. A toto

učení není moje, ale Jeho, který mne poslal. Jestli kterýkoliv člověk opravdu touží konat vůli mého Otce, ten určitě bude vědět, zdali je mé učení Božím, anebo já mluvím za sebe. Ten, kdo mluví sám od sebe, usiluje o svoji vlastní slávu, ale když já hlásám slova Otce, tak tím usiluji o slávu toho, který mne poslal. Ale předtím, než se pokusíte vstoupit do nového světla, neměli byste raději následovat světlo, které již máte? Mojžíš vám dal zákon, avšak kolik z vás se ho snaží upřímně dodržovat? V tomto zákoně vám Mojžíš přikazuje: „Nezabiješ“; ale bez ohledu na toto přikázání někteří z vás se snaží zabít Syna Člověka.“

^{162:2,2 (1790.5)} Když lidí uslyšeli tato slova, začali se mezi sebou hádat. Někteří řekli, že je blázen; někteří, že je v něm ďábel. Jiní řekli, že on je opravdu tím galilejským prorokem, kterého již dlouho hledají zákoníci a farizejové, aby ho zabili. Někteří řekli, že náboženské autority se ho bojí obtěžovat, jiní si mysleli, že na něho ještě nevztáhli ruku, protože v něho uvěřili. Po dlouhé debatě vystoupil jeden z davu a Ježíše se zeptal: „Proč tě vlastně vládci chtějí zabít?“ A on odpověděl: „Vládcové mne chtějí zabít, protože odmítají mé učení o radostných zprávách království—evangelium, které osvobozuje lidi od jáma tradic formálního náboženství, tradic které jsou tyto učitelé rozhodnutí udržet za každou cenu. Oni dělají obřízku v sobotu ve shodě se zákonem, ale mne by chtěli zabít za to, že jsem kdysi v sobotu zbavil jednoho člověka sužující nemoci. Oni mne sledují po sobotách, ale chtějí mne zabít kvůli tomu, že jsem se při jiné příležitosti rozhodl v sobotu plně vyléčit těžce chorobného člověka. Usilují o moji smrt, protože dobře vědí, že když upřímně uvěříte v mé učení a odvážně ho přijmete, jejich systém tradičního náboženství se zhroutl a

navždy bude zničen. Takto přijdou o svoji moc na tím, čemu věnovali svoje životy, a proto usilovně odmítají přijmout toto nové a krásnější evangelium království Božího. A nyní se obracím ke každému z vás: „Neposuzujte podle zevnějšku, ale sud'te podle opravdového ducha těchto učení; sud'te spravedlivě.“

^{162:2.3 (1791.1)} Potom se další člověk zeptal: „Ano, Učiteli, my opravdu čekáme na Mesiáše, ale když přijde, jeho objevení bude zahaleno tajemstvím. My víme, odkud jsi přišel ty. Ty jsi byl mezi svými bratry od samého počátku. Vysvoboditel přijde s mocí, aby obnovil trůn království Davida. Ty skutečně o sobě tvrdíš, že jsi Mesiáš?“ A Ježíš odpověděl: „Vy tvrdíte, že mne znáte a víte odkud jsem přišel. Přál bych si, aby vaše tvrzení byla pravda, protože pak byste skutečně našli v tomto vědění bohatý život. Ale já prohlašuji, že jsem k vám nepřišel sám od sebe; byl jsem poslán Otcem a ten, který mne poslal, je věrný a oddaný. Odmítáním mně naslouchat, odmítáte přijmout toho, který mne poslal. Jestli přijmete toto evangelium, poznáte toho, který mne poslal. Já znám Otce, poněvadž jsem od Otce přišel, abych vám o něm řekl a odhalil vám ho.“

^{162:2.4 (1791.2)} Agenti zákoníků se ho chtěli zmocnit, ale obávali se davu, protože mnoho lidí v Ježíše věřilo. Ježíšova činnost od jeho křtu byla velmi dobře známa všem židům a jelikož mnoho z nich si na jeho skutky pamatovalo, řekli si mezi sebou: „Přestože je tento učitel z Galileje a ačkoliv neodpovídá všem našim představám o Mesiášovi, řekněte: může snad osvoboditel, až skutečně přijde, udělat něco podivuhodnějšího než to, co již udělal tento Ježíš Nazaretský?“

^{162:2.5 (1791.3)} Když farizejové a jejich agenti slyšeli tyto rozhovory lidí, odešli se poradit se svými vůdci a rozhodli, že je nutno něco udělat pro zastavení těchto veřejných vystoupeních Ježíše na nádvořích chrámu. Všeobecně se židovští vůdcové chtěli vyhnout střetu s Ježíšem, jelikož věřili, že římská správa mu slíbila imunitu. Jinak si nedokázali vysvětlit jeho troufalost přijít do Jerusalema v tuto dobu; ale členové Vysoké rady těmto řečem nevěřili úplně. Usuzovali, že římská vládcové by neudělali takovou věc tajně a bez vědomí nejvyššího vládnoucího orgánu židovského národa.

^{162:2.6 (1791.4)} Proto poslali Ebera, řádného člena Vysoké rady, společně se dvěma asistenty, aby Ježíše zatkli. Když si Ebner razil cestu k Ježíšovi, Učitel řekl: „Neboj se ke mně přiblížit. Stůj vedle mne a poslouvej mé učení. Já vím, že jsi byl poslán mne zatknout, ale měl bys pochopit, že nic se nestane Synu Člověka, dokud nenastane čas. Ty nejsi proti mně; tys jenom přišel na příkaz tvých vůdců; ano i tito vládcové židů si skutečně myslí, že dělají službu Bohu, když tajně usilují o moji smrt.

^{162:2.7 (1792.1)} Já k žádnému z vás nechovám v sobě nepřátelství. Otec vás miluje a proto já se snažím vás vysvobodit ze zajetí předsudku a temnoty tradic. Já vám nabízím svobodu života a radost spasení. Hlásám novou živou cestu, osvobození od zla a odstranění otroctví hříchu. Přišel jsem, abyste dostali život a měli ho navždy. Vy se mne snažíte zbavit a také i mých znepokojujících učeních. Kdybyste jenom věděli jak krátce tady budu s vámi! Velmi brzy půjdu za tím, který mne poslal na tento svět. A potom mnozí z vás mne budou usilovně hledat, ale nenajdou mne, protože tam, kam brzy odejdu, vy přijít

nemůžete. Ale, všichni ti, kteří se upřímně snaží mne najít, jednou získají život, který je přivede k mému Otci.“

162:2.8 (1792.2) Několik posměváčků si mezi sebou říkalo: „Kam tento člověk půjde, že ho nebudeme moci nalézt? Neodejde žít mezi Řeky? Anebo skoncuje sám se sebou? Co myslí tím, když prohlašuje, že nás brzy opustí a že my nemůžeme jít tam, kam půjde on?“

162:2.9 (1792.3) Eber a jeho pomocníci odmítli Ježíše zatknout; vrátili se nazpět bez něho. Když pak velekněží a farizejové kárali Ebera a jeho pomocníky za to, že Ježíše sebou nepřivedli, Eber pouze odpověděl: „My jsme se neodvážili ho zatknout uprostřed takového velkého počtu lidí, protože mnoho z nich v něho věří. Kromě toho, my jsme nikdy neslyšeli nikoho mluvit tak, jako tohoto člověka. V tomto učiteli je něco neobyčejného. Vy všichni byste udělali dobře, kdybyste si ho šli poslechnout.“ Když hlavní vůdcové uslyšeli tato slova, byli ohromeni a posměšně se Ebera zeptali: „Nejsi také zlákan? Nehodláš i ty uvěřit v tohoto podvodníka? Slyšel jsi, že některý z nás vzdělaných mužů, nebo některý z vůdců, v něho uvěřili? Byl některý ze zákoníků či farizejů oklamán jeho prohnáním učením? Jak je možné, že tě ovlivnilo chování tohoto nevědoucího davu, který nezná zákon, anebo proroky? Ty nevíš, že takoví nevzdělaní lidé jsou zakleti? A Eber potom odpověděl: „I kdyby, moji vládce, ale tento člověk říká lidem slova útěchy a naděje. Povzbuzuje sklíčené a jeho slova přinášejí útěchu i našim duším. Co může být špatného na takovém učení, i když on možná není tím Mesiášem, o kterém se mluví ve Spisech? A kromě toho, nevyžaduje náš zákon nezaujatost? Odsoudíme člověka ještě dříve, než ho

vyslechneme? Představený Vysoké rady se na Ebera rozčilil a řekl mu: „Zbláznil ses? Nepocházíš náhodou také z Galileje? Přečti si Spisy a zjistíš, že z Galileje nepochází žádný prorok, natož Mesiáš.“

^{162:2.10 (1792.4)} Vysoká rada se rozešla zmatena a Ježíš odešel na noc do Betanie.

3. Žena, obviněna z cizoložství

^{162:3.1 (1792.5)} Bylo to právě během této návštěvy Jerusalema, kdy se Ježíš setkal s jednou ženou špatné pověsti, kterou k němu přivedli její žalobci a jeho nepřátelé. Z vašeho překrouceného záznamu o této epizodě vyplývá, že tuto ženu přivedli k Ježíšovi zákoníci a farizejové a že Ježíš vyřešil situaci tak, že nepřímě obvinil tyto náboženské vůdce židů z nemorálnosti. Ježíš dobře věděl, že i když tito zákoníci a farizejové jsou duchovně slepí a intelektuálně ovlivnění svojí věrností k tradicím, patří mezi nejmorálnější lidi té doby a generace.

^{162:3.2 (1793.1)} Ve skutečnosti se to odehrálo takto: Časně ráno třetího dne oslav, když Ježíš přicházel k chrámu, vyšla mu vstříc skupina najatých agentů Vysoké rady, kteří mezi sebou vlekli ženu. Když byli blízko, jejich mluvčí řekl: „Učiteli, tato žena byla usvědčena z cizoložství, byla přistižena při samém aktu. Mojžíšův zákon prikazuje, aby taková žena byla ukamenována. Co řekneš ty, že bychom s ní měli udělat?“

^{162:3.3 (1793.2)} Nepřátelé Ježíše plánovali, že jestli podpoří zákon Mojžíše, vyžadující ukamenování přiznávajícího se provinilce, bude mít potíže s římskými vládci, kteří odebrali židům právo ukládat trest smrti bez souhlasu římského soudu. Jestli zakáže

ukamenování ženy, bude obviněn Vysokou radou za to, že se staví nad Mojžíše a nad židovský zákon. Jestli by se nevyjádřil a mlčel, obvinili by ho ze zbabělosti. Ale Učitel zvládl situaci tak, že jejich plán se zcela zhroutil pod tíhou vlastní podlosti.

^{162:3,4 (1793,3)} Tato dříve půvabná žena byla manželkou jednoho podřadného občana Jerusalema, který kdysi dělal problémy Ježíšovi v čase jeho mládí. Když se tento člověk oženil s touto ženou, nestydatě ji přinutil vydělávat na jejich živobytí prodáváním svého těla. Na slavnost do Jerusalema přišel proto, aby tam jeho žena mohla získat peníze prodáváním svých fyzických vnad. Vstoupil do jednání s najatými úplatkáři židovských vládců a udal jim svoji ženu, že provozuje prostituci. A tak přivedli tuto ženu a jejího spoluhříšníka, aby přinutili Ježíše k nějakému prohlášení, které by mohlo být použito proti němu v případě jeho zatčení.

^{162:3,5 (1793,4)} Ježíš, dívajíc se na zástup lidí, uviděl jejího manžela, jak se schovává za ostatními. On věděl, co je to za člověka a usoudil, že je účastníkem tohoto ohavného obchodu. Ježíš nejdříve obešel zástup, aby se co nejvíce přiblížil tomuto zvrhlému muži a napsal do písku několik slov, která ho přinutila kvapem odejít. Potom se vrátil zpět k ženě a napsal opět na zem slova, která byla určena pro její žalobce. Když ti přečetli tato slova, tak také, jeden vedle druhého, odešli. A když Učitel po třetí napsal něco do písku, spoluhříšník ženy se rovněž vzdálil, takže když se Učitel zvedl od svého psaní, uviděl tuto ženu před sebou stát osamocenou. Ježíš se zeptal: „Ženo, kde jsou tvoji žalobci? Je tady někdo, kdo by tě ukamenoval?“ A žena, pozvednuvši oči, odpověděla: „Ne, nikdo, Pane.“ A potom Ježíš řekl: „Já to o tobě vím; a

neodsuzuji tě. Odejdi v pokoji.“ A tato žena, Hildana, odešla od svého manžela a připojila se k učedníkům království.

4. Slavnost stánků

^{162:4.1 (1793.5)} Přítomnost lidí z celého známého světa, od Španělska po Indii, udělalo ze slavnosti stánků ideální příležitost pro Ježíše poprvé veřejně vyhlásit v celé úplnosti své evangelium v Jerusalemu. Během této slavnosti lidé většinou bydleli ve volné přírodě ve stáncích z listí. Byla to oslava sbírání úrody a poněvadž to bylo v době vlažných podzimních měsíců, navštěvovalo ji mnohem více židů ze světa, než Paschu na konci zimy, nebo Pentekosté na začátku léta. Apoštolové konečně viděli svého Učitele dělat odvážná prohlášení o své misi na zemi a pro celý svět.

^{162:4.2 (1794.1)} Byla to slavnost slavností, protože při této příležitosti bylo možno přinést jakoukoliv oběť, což při jiných slavnostech možné nebylo. Byla to příležitost pro chrámové oběti; byla to kombinace svátečních radostí s obřadnými náboženskými rituály. Byl to čas národního veselí, spojeného s přinášením obětí, povznášejících zpěvů a slavnostního troubení stříbrných polnic knězů. Ten večer chrám s jeho zástupy poutníků představoval úžasný pohled—byl zářivě osvětlen obrovskými rozvětvenými svícny, které hořely jasným plamenem na dvoře žen a ještě oslnivěji zářilo množství pochodní, umístěných kolem chrámových dvoran. Celé město bylo pestře dekorováno, s výjimkou římské pevnosti Antonia, která vypadala pochmurně ve srovnání s veselým a oslavujícím okolím. A jak židé nenáviděli tuto stále přítomnou připomínku římského jařma!

^{162:4.3 (1794.2)} Během slavnosti bylo obětováno sedmdesát volů, symbol sedmdesáti národů pohanského světa. Obřad rozlévání vody symbolizoval rozlévání božského ducha. Tento obřad s vodou následoval po procesu kněží a levitů při východu slunce. Věřící scházeli se schodů, vedoucích ze dvora Izraele na dvůr žen za neustálého troubení stříbrných polnic. A pak šli poutníci směrem k nádherným vratům, vedoucích do dvora jinověrců. Tady se obrátili tváří k západu, aby opakovali své žalmy a pokračovali v cestě k místu symbolického rozlévání vody.

^{162:4.4 (1794.3)} V poslední den slavnosti téměř čtyři sta padesát knězů a stejný počet levitů konalo bohoslužby. Za úsvitu se poutníci shromáždili ze všech částí města; každý z nich nesl v pravé ruce snop z myrtových, vrbových a palmových větví a v levé ruce měl každý větev Rajského jablka—plodu, čili „zakázaného ovoce.“ Pro tento časně ranní obřad byli poutníci rozděleni do tří skupin. Jedna zůstala v chrámu, aby se zúčastnila ranního přinášení obětí; druhá vyšla z Jerusalema a šla do nedaleké Mazy nařezat vrbové větve pro ozdobení obětního oltáře, zatímco třetí skupina vytvořila procesí, které se vydalo v čele s knězem, starajícím se o vodu, který za zvuků stříbrných polnic nesl zlatý džbán pro naplnění symbolickou vodou, přes Ófel k nedalekému Siloe, kde byla vrata k pramenu. Když byl zlatý džbán naplněn vodou z rybníka Siloe, procesí se vydalo nazpět do chrámu, kam vstoupilo vodními vraty a šlo přímo do dvora kněží, kde se ke knězi nesoucímu džbán s vodou připojil kněz nesoucí víno pro oběť rozlévání. Tito dva kněží potom zamířili ke stříbrným trychtýřům u základu oltáře a obsahy džbánů do nich vylili. Vykonání tohoto rituálu rozliti vína a vody bylo signálem pro shromáždění poutníky začít zpívat žalmy a to od 113. do 118. včetně,

střídajíc se s levity. A opakujíc tyto sloky, mávali svými snopy směrem k oltáři. Potom byly přineseny oběti na ten den, doprovázeny opakováním žalmu posledního dne slavnosti, kterým byl žalm osmdesátý druhý a začínalo se jeho pátým veršem.

5. Kázání o světle světa

162:5.1 (1794.4) Večer předposledního dne slavnosti, když bylo všechno zářivě osvětleno světlem velkých rozvětvených svíců a pochodní, si Ježíš stoupl doprostřed shromážděného davu a řekl:

162:5.2 (1795.1) „Já jsem světlo světa. Kdo mne následuje, ten nepůjde ve tmě, ale bude mít světlo života. Předpokládajíc, že mne postavíte před soud a budete moji soudci, prohlašujete, že když budu svědčit sám za sebe, moje svědectví nemůže být pravdivé. Ale stvoření nemůže nikdy soudit Tvořitele. I když svědčím sám za sebe, moje svědectví je věčnou pravdou, protože já vím odkud jsem přišel, kdo jsem a kam jdu. Vy, kteří chcete zabít Syna Člověka, nevíte odkud jsem přišel, kdo jsem a kam jdu. Vy soudíte jenom podle těla; vy nevnímáte reality ducha. Já nesoudím žádného člověka, dokonce ani své úhlavní nepřátele. Ale jestli bych se rozhodl soudit, můj soud by byl pravdivý a spravedlivý, poněvadž bych nesoudil sám, ale ve spojení s mým Otcem, který mne poslal na tento svět a který je zdrojem všech spravedlivých soudů. Vy přece povolujete svědectví dvou spolehlivých osob—dobře tedy, já vydávám svědectví o těchto pravdách; a to také dělá můj nebeský Otec. A když jsem vám toto řekl včera, ve vaší zaslepenosti jste se mne zeptali: „Kde je tvůj Otec?“ Opravdu, vy neznáte ani mne,

ani mého Otce, protože jestli byste znali mne, znali byste také mého Otce.

162:5.3 (1795.2) Já jsem vám již řekl, že od vás odcházím a že mne budete hledat a nenajdete mne, protože já jdu tam, kam vy jít nemůžete. Vy, kteří odmítnete toto světlo, pobýváte dole; já přišel shora. Vy, kteří dáváte přednost zůstat ve tmě, jste z tohoto světa; já nejsem z tohoto světa a žiji ve věčném světle nebeských světél Otce. Vy všichni jste měli dostatek příležitostí dozvědět se kdo já jsem, ale budete mít ještě další důkazy, potvrzující totožnost Syna Člověka. Já jsem světlo života a každý, kdo záměrně a vědomě odmítá toto spásné světlo, umře se svými hříchy. Měl bych vám toho tolik říci, ale vy nejste schopni přijmout má slova. Nicméně, ten, kdo mne poslal, je opravdový a věrný; můj Otec miluje také své hříšné děti. A všechno, co bylo řečeno mým Otcem, jsem také já oznámil světu.

162:5.4 (1795.3) Když Syn Člověka odejde nahoru, potom budete všichni vědět, že já jsem on a že jsem neudělal nic sám od sebe, ale jen to, co mne naučil Otec. Říkám tato slova vám a vašim dětem. A ten, který mne poslal, je i teď se mnou; nenechal mne samotného, protože dělám vždy to, co mu dělá radost.“

162:5.5 (1795.4) A když Ježíš takto kázal poutníkům ve dvorech chrámu, mnoho z nich v něho uvěřilo. A nikdo se neodvážil na něho vztáhnout ruku.

6. Rozprava o vodě života

162:6.1 (1795.5) V poslední den, nejvýznamnější den slavnosti, když procesí od pramene Siloe prošlo dvory chrámu a hned po vylití

vody a vína na oltář kněžími, Ježíš, stojíc mezi poutníky, řekl: „Jestli kdokoliv z vás žízní, nechť přijde ke mně a napije se. Od nebeského Otce přináším na tento svět vodu života. Ti, kteří ve mne věří, budou naplněni duchem, kterého tato voda představuje, jelikož i ve Spisech se říká: „řeky živé vody potečou z jeho srdce“. Když Syn Člověka dokončí svoji práci na zemi, na celé lidstvo bude rozlit živý Duch Pravdy. Ti, kteří přijmou tento duch, nikdy nepoznají duchovní žízeň.“

162:6.2 (1795.6) Ježíš nepřerušil bohoslužbu, aby pronesl tato slova. Obrátil se k věřícím ihned po dozpívání hallela, zpívaného čtení žalmů, doprovázeného máváním větví před oltářem. Právě v té chvíli nastala pauza, kdy probíhala příprava na obětování a v tu dobu poutníci uslyšeli nádherný hlas Učitele, prohlašující, že on je dárce živé vody pro každou, po duchu žíznící duši.

162:6.3 (1796.1) Po skončení této ranní bohoslužby Ježíš pokračoval v učení velkého množství lidí, říkajíc: „Nečetli jste ve Spisech: „uzřete, tak, jak vody jsou vylévány na suchou zem a rozlévají se po vyprahlé půdě, tak já dám ducha svatosti, aby byl rozlit na vaše děti a žehnal také dětem vašich dětí?“ Proč žízníte po pomoci ducha, když toužíte napájet své duše lidskými tradicemi, vylévanými z rozbitých džbánů rituálního obřadu? To, co vidíte teď odehrávající se v tomto chrámu, je způsob, kterým se vaši otcové snažili symbolizovat darování božského ducha dětem víry a udělali jste dobře, že jste zachovali tyto symboly až do dnešní doby. Ale nyní této generaci je dáno odhalení Otce duchů skrze poskytnutí jeho Syna a za tím vším bude bezprostředně následovat poskytnutí ducha Otce a Syna dětem lidským. Pro každého, kdo má víru, se tento poskytnutý

duch stane věrným učitelem na této cestě, která vede k věčnému životu, opravdovou vodou života v království nebeském na zemi a v Ráji na nebesích.“

^{162:6.4 (1796.2)} Potom Ježíš odpovídal na otázky jak lidí z davu, tak i farizejů. Někteří si mysleli, že je prorok; někteří věřili, že je Mesiáš; jiní říkali, že nemůže být Kristus, protože přišel z Galileje a že Mesiáš musí obnovit trůn Davida. Ale stále se ho neodvažovali zatknout.

7. Rozprava o duchovní svobodě

^{162:7.1 (1796.3)} Odpoledne posledního dne slavnosti a poté, kdy se apoštolům nepodařilo přesvědčit Ježíše prchnout z Jerusalema, on šel znovu do chrámu učit. Když tam našel velkou skupinu věřících, shromážděných ve dvoraně Šalamouna, promluvil k nim slovy:

^{162:7.2 (1796.4)} „Jestli má slova nacházejí odezvu ve vašich srdcích a jestli chcete vykonávat vůli Otce, tak jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás udělá svobodnými. Já vím, že mně odpovíte: „My jsme děti Abrahama a my nejsme v područí nikoho; a proč tedy říkáš, že budeme svobodni? Je tomu tak, já nemluvím o vnější podřízenosti cizí vládě; já mluvím o svobodě duše. Opravdu, opravdu vám říkám: každý, kdo páchá hřích, je otrokem hříchu. A vy víte, že otrok hříchu nemůže žít navždy v domě pána. Vy také víte, že syn nezůstává v domě svého otce. Proto když vás Syn osvobodí, udělá vás svými syny, tak budete opravdu svobodni.

^{162:7.3 (1796.5)} Já vím, že jste Abrahamovo sémě, avšak vaši vůdcové se mne snaží zabít, protože nedovolili mému slovu mít

transformující vliv na jejich srdce. Jejich duše jsou zapečetěny předsudkem a zaslepeny mstivou pýchou. Já vám hlásám pravdu, kterou mně ukázal věčný Otec, zatímco se tito podvodní učitelé snaží dělat věci, které se jenom naučili od svých světských otců. A když odpovídáte, že Abraham je váš otec, pak já vám říkám, že jestli by jste byli dětmi Abrahama, konali byste dílo Abrahama. Někteří z vás věří mému učení, ale jiní usilují o moji smrt, poněvadž jsem vám řekl pravdu, kterou jsem dostal od Boha. Ale Abraham takto nenakládal s pravdou Boží. Já vidím, že někteří z vás jsou rozhodnutí konat dílo zla. Kdyby Bůh byl vaším Otcem, pochopili byste mne a milovali pravdu, kterou jsem vám zjevil. Vy nevidíte, že jsem přišel od Otce, že jsem byl poslán Bohem, že nedělám tuto práci sám? Proč nerozumíte mým slovům? Je to proto, že jste se rozhodli stát se dětmi zla? Jestli jste děti temnoty, stěží půjdete ve světle pravdy, kterou vám zjevuji. Děti zla jdou pouze po cestách svého otce, který byl lhářem a nevěřil pravdě, protože se ukázalo, že v něm žádná pravda není. Ale nyní přichází Syn Člověka, který říká pravdu a žije pravdu, ale mnozí z vás odmítají uvěřit.

^{162:7.4 (1797.1)} Kdo z vás mne může obvinít z hříchu? Když tedy hlásám pravdu a žiji pravdou, ukázanou mým Otcem, proč mně nevěříte? Ten, kdo je od Boha, s radostí naslouchá slovům Boha; proto tedy mnozí z vás neslyšíte má slova, jelikož nejste od Boha. Vaši učitelé se dokonce opovažují říkat, že konám své činy silou prince d'áblů. Jeden člověk, stojící vedle mne, řekl, že je ve mně d'ábel, že jsem dítě d'ábla. Ale všichni, kteří čestně jednají se svojí vlastní duší, velmi dobře vědí, že já nejsem d'ábel. Vy víte, že ctím Otce, i když vy mne zneuctíváte.

Nehledám slávu pro sebe, pouze slávu pro mého Rajského Otce. Já vás nesoudím, poněvadž on je ten, který soudí za mne.

^{162:7.5 (1797.2)} Opravdu, opravdu vám říkám, že ten člověk, který věří v slovo Boží a bude udržovat toto slovo pravdy živé ve svém srdci, nikdy nepozná smrt. A teď, vedle mne stojící zákoník, říká, že toto prohlášení dokazuje, že mám v sobě d'ábla, jelikož Abraham je mrtev a proroci jsou také mrtvi. A potom se ptá: „Jsi ty natolik větší než Abraham a proroci, že se opovažuješ tady stát a říkat, že kdo dodržuje tvé slovo, nepozná smrt? Kdo jsi, že se odvažuješ takhle se rouhat?“ A já říkám všem takovým, že jestli velebím sám sebe, má sláva je nic. Ale mne proslaví můj Otec, ten samý Otec, kterého vy nazýváte Bohem. Ale vy jste nedokázali poznat tohoto vašeho Boha a mého Otce a já jsem vás s ním přišel spojit; ukázat vám, jak se opravdu stát syny Božími. Přestože vy neznáte Boha, já ho skutečně znám. I Abraham byl rád, že uviděl můj den; a ten den uviděl svou vírou a radoval se.“

^{162:7.6 (1797.3)} Když nevěřící židé a agenti Vysoké rady, kteří byli tady shromážděni slyšeli tato slova, způsobili rozruch, vykřikující: „Nemáš ještě padesát let a přesto říkáš, že jsi viděl Abrahama; jsi dítě d'ábla!“ Ježíš již nemohl pokračovat v rozpravě. Při odchodu pouze řekl: „Opravdu, opravdu vám říkám, že předtím, než žil Abraham, jsem byl já.“ Mnoho nevěřících se začalo shánět po kamenech, aby je po něm házeli a agenti Vysoké rady se ho snažili zatknout, ale Učitel rychle prošel koridory chrámu a unikl jim na tajné setkávací místo nedaleko od Betanie, kde na něho čekali Lazar, Marta a Marie.

8. Setkání s Martou a Marií

^{162:8.1 (1797.4)} Bylo domluveno, že Ježíš bude bydlet s Lazarem a jeho sestrami v domě jejich přítele, zatímco apoštolové budou ubytováni v malých skupinkách po různých místech. Tato opatření byla udělána kvůli tomu, že se židovští vládcové opět stávali odvážnějšími se svými plány zatknout Ježíše.

^{162:8.2 (1797.5)} Po dobu mnoha let bylo pro tuto trojici zvykem všeho nechat a naslouchat Ježíšovi, kdykoliv se u nich objevil. Po smrti jejich rodičů převzala odpovědnost za chod domácnosti Marta a proto při této příležitosti, když Lazar a Marie seděli u Ježíšových nohou a napájeli se jeho osvěžujícím učením, Marta připravovala večeři. Je nutno vysvětlit, že Martu zbytečně zneklidňovaly četné nepotřebné úkoly a že byla zatěžována množstvím malicherných starostí; taková byla její povaha.

^{162:8.3 (1798.1)} Když Marta byla plně zaměstnána se všemi těmi údajnými povinnostmi, trápila se tím, že Marie jí s ničím nepomáhá. Proto šla za Ježíšem a řekla: „Učiteli, ty vůbec nevidíš, že moje sestra mne nechává samotnou dělat všechnu práci? Neřekneš ji, aby mně přišla na pomoc?“ Ježíš odpověděl: „Marto, Marto, proč se neustále snažíš dělat tolik věcí a trápíš se tolika zbytečnostmi? Pouze jedna věc je opravdu cenná a jelikož Marie se rozhodla pro tuto dobrou a potřebnou věc, já ji to nebudu brát. Ale kdy se vy dvě naučíte žít tak, jak jsem vás to učil: sloužit obě společně a jedna druhé osvěžovat svoje duše? Nejste schopny se naučit, že je čas pro všechno—že méně důležité věci v životě by měly ustoupit před podstatnějšími věcmi nebeského království?“

9. V Betlémě s Abnérem

^{162:9.1 (1798.2)} V průběhu celého týdne po slavnosti stánků přicházel velký počet věřících do Betanie, kde je učilo dvanáct apoštolů. Vysoká rada nevyvinula žádnou snahu obtěžovat tato shromáždění, poněvadž tam nebyl Ježíš; po celou tuto dobu pracoval s Abnérem a jeho druhy v Betlémě. Den po skončení slavnosti Ježíš odešel do Betanie a během této návštěvy Jerusalema již v chrámu neučil.

^{162:9.2 (1798.3)} V tu dobu Abnér zřizoval svůj hlavní stan v Betlémě a z tohoto centra bylo vysláno mnoho pracovníků do měst Judeji a jižního Samaří a také do Alexandrie. Během několika dnů po svém příchodu Ježíš dokončil s Abnérem opatření pro konsolidaci práce dvou skupin apoštolů.

^{162:9.3 (1798.4)} Po celou dobu své návštěvy na slavnosti stánků Ježíš rozdělil svůj čas rovnoměrně mezi Betanii a Betlém. V Betanii strávil hodně času se svými apoštoly; v Betlémě věnoval spoustu času učení Abnéra a dalším bývalým apoštolů Jana. A právě tento úzký kontakt Ježíše s nimi je nakonec přivedl k víře v něho. Na tyto bývalé apoštoly Jana Křitele zapůsobila jeho odvaha, kterou projevil při svých veřejných kázáních v Jerusalemu, stejně jako jeho solidární porozumění, které poznali při jeho soukromých učeních v Betlémě. Tato přímá zkušenost s Ježíšem s konečnou platností získala každého z druhů Abnéra pro srdečné přijetí království a všeho toho, co z takového kroku vyplývalo.

^{162:9.4 (1798.5)} Předtím, než odešel z Betléma, Učitel učinil opatření, aby se všichni k němu připojili ve společném úsilí, které mělo předcházet ukončení jeho pozemského života v těle. Bylo dohodnuto, že Abnér a jeho druhové se v blízké budoucnosti připojí k Ježíšovi a dvanácti apoštolům v Magadanském parku.

^{162:9.5 (1798.6)} V souladu s touto dohodou na počátku listopadu Abnér a jeho druhové spojili svůj osud s Ježíšem a dvanácti apoštoly a pracovali jako jedna organizace až do ukřižování.

^{162:9.6 (1798.7)} Na konci října Ježíš a dvanáctka odešli z bezprostředního okolí Jerusalema. V neděli, 30. října, Ježíš a jeho druhové vyšli z města Efrajim, kde několik dnů v ústraní odpočívali a pak se vydali po západně-jordánské cestě přímo do Magadanského parku, kam dorazili k večeru ve středu, 2. listopadu.

^{162:9.7 (1799.1)} Apoštolové pocítili obrovskou úlevu, když byl jejich Učitel opět na přátelském území; už nikdy ho nenutili jít do Jerusalema, aby tam hlásal evangelium království.

Kapitola 163

Vysvěcení sedmdesáti v Magadanu

^{163:0.1 (1800.1)} NĚKOLIK dnů po příchodu Ježíše a dvanácti apoštolů do Magadanu z Jerusalema, přišli z Betléma Abnér a skupina asi padesáti učedníků. V tu dobu se tady, v Magadanském táboře, také nacházel sbor evangelistů a ženský sbor a kolem sto padesáti dalších opravdových a prověřených učedníků ze všech částí Palestiny. Po několika dnech navštěvování a reorganizování tábora Ježíš a dvanáct apoštolů začali s intenzivní výukou této ojedinělé skupiny věřících a z tohoto dobře vyškoleného a zkušeného uskupení učedníků Učitel potom vybral sedmdesát učitelů a poslal je hlásat evangelium království. Tato systematická výuka začala v pátek, 4. listopadu a trvala do soboty, 19. listopadu.

^{163:0.2 (1800.2)} Ježíš promlouval k této skupině každé ráno. Petr je učil metodám kázání na veřejnosti; Natanael je informoval o umění učení; Tomáš jim vysvětlil, jak odpovídat na otázky; zatímco Matouš jim dal instrukce o organizování financí jejich skupiny. Ostatní apoštolové se také zúčastnili této výuky podle svých specifických zkušeností a přirozených schopností.

1. Vysvěcení sedmdesáti

^{163:1.1 (1800.3)} Sedmdesát evangelistů bylo vysvěceno Ježíšem v Magadanském táboře v sobotu odpoledne, 19. listopadu a Abnér byl jmenován hlavou těchto kazatelů a učitelů evangelia. Do tohoto sboru sedmdesáti lidí patřil Abnér a deset bývalých apoštolů Jana, padesát jedna dřívějších evangelistů a osm dalších učedníků, kteří vynikali ve své službě království.

^{163:1.2 (1800.4)} Kolem druhé hodiny tohoto sobotního odpoledne, v přestávkách mezi dešťovými přeháňkami, přišla skupina věřících s Davidem a většina z jeho sboru poslů, takže se na břehu Galilejského jezera shromáždilo přes čtyři sta lidí, aby byli svědky vysvěcení sedmdesáti.

^{163:1.3 (1800.5)} Předtím, než Ježíš položil ruce na hlavy sedmdesáti vybraných a tím je vyčlenil jako posly evangelia, se k nim Ježíš obrátil slovy: „Úroda je velmi bohatá, ale dělníků je málo; proto se modlete k Hospodinu úrody, aby poslal ještě další dělníky na svá pole. Chystám se vás vyčlenit jako posly království; chystám se vás poslat k židům a bezvěrcům jako ovce k vlkům. Když se vydáte ve dvou na cestu, neberte si s sebou ani peníze, ani náhradní oděv, protože vaše první mise bude krátká. Na cestě se s nikým nehostěte, věnujte se pouze své práci. Kdykoliv se budete chystat pobývat u někoho v

domě, nejdříve řekněte: „Pokoj tomuto domu. Jestli jeho obyvatelé milují mír, zůstaňte tam; když ne, odejděte. A jestli se pro tento dům rozhodnete, zůstaňte tam po dobu vašeho pobytu v tom městě; jezte a pijte cokoli vám předloží. A dělejte to proto, že dělník si své jídlo zaslouží. Nestěhujte se z domu do domu jen proto, že vám někde jinde nabízejí lepší ubytování. Pamatujte si, že na své cestě hlásání míru na zemi a dobré vůle mezi lidmi se setkáte se nenávistnými a zmatenými nepřáteli; proto buďte chytří jako hadi a současně nevinní jako holubice.

163:1.4 (1801.1) A kamkoliv půjdete kázat, říkejte: „Království nebeské se blíží“ a pomáhejte všem, kteří jsou nemocní na duši nebo na těle. Darem jste dostali radostné zprávy království, darem je dávejte. Jestli vejdete do města a lidé vás přijmou, do široka se jim otvírá vchod do království Otce; ale jestli obyvatelé jakéhokoliv města odmítnou přijmout toto evangelium, tak vy přesto prohlásíte své poselství při odchodu z této nevěřící komunity. Řeknete těm, kteří odmítají vaše učení: „I když odmítáte pravdu, království Boží se k vám přiblížilo“. Ten, kdo slyší vás, slyší mě. A ten, kdo slyší mě, slyší Jeho, který mne poslal. Ten, kdo odmítá vaše poselství evangelia, odmítá mě. A ten, kdo odmítá mě, odmítá Jeho, který mne poslal.“

163:1.5 (1801.2) Když Ježíš skončil svůj proslov k sedmdesáti vysvěceným, nejdříve přistoupil k Abnérovi, a potom, jak seděli v kruhu kolem něho, položil své ruce na hlavu každého z nich.

163:1.6 (1801.3) Časně ráno následujícího dne Abnér poslal sedmdesát poslů do všech měst Galileje, Samaří a Judeji. A těchto třicet

pět dvojic kázalo a učilo po dobu asi šesti týdnů. V pátek, 30. prosince, se všichni vrátili do nového tábora nedaleko Pelly v Pereji.

2. Bohatý mladý muž a ostatní

^{163:2.1 (1801.4)} Přes padesát učedníků, kteří usilovali o vysvěcení a začlenění do vybrané sedmdesátky, bylo odmítnuto komisí, vytvořenou Ježíšem za účelem výběru kandidátů. Tuto komisi tvořili Ondřej, Abnér a výkonný vedoucí sboru evangelistů. V těch případech, kdy se tato trojčlenná komise jednomyslně neshodla, přivedla kandidáta k Ježíšovi a přestože Učitel nikdy nevyřadil jediného člověka, toužícího po vysvěcení jako posla evangelia, našlo se více než deset takových, kteří po rozhovoru s Ježíšem si již nepřáli stát se hlasateli evangelia.

^{163:2.2 (1801.5)} Jeden horlivý učedník přišel za Ježíšem a řekl: „Učiteli, chtěl bych se stát jedním z tvých nových apoštolů, ale můj otec je velmi starý a blízko smrti; bude mně dovoleno vrátit se domů ho pohřbít?“ Ježíš tomuto muži odpověděl: „Můj synu, lišky mají nory a ptáci nebes hnízda, ale Syn Člověka nemá kam by hlavu složil. Jsi věrný učedník a můžeš jím zůstat i po návratu domů, abys pečoval o své milované, ale takoví moji poslové evangelia nejsou. Oni se vzdali všeho, aby mne následovali a hlásali království. Jestli budeš vysvěceným učitelem, musíš jiné nechat pohřbít mrtvé a sám jít vpřed a hlásat radostné zprávy.“ A tento člověk odešel v hlubokém zklamání.

^{163:2.3 (1801.6)} Jiný učedník přišel za Ježíšem a řekl: „Přál bych si stát se vysvěceným poslem, ale chtěl bych jít na krátkou dobu domů, abych uklidnil svoji rodinu.“ A Ježíš odpověděl: „Jestli

si přeješ být vysvěcen, musíš být připraven vzdát se všeho. Poslové evangelia nemohou být rozerváváni svými city. Každý, kdo položí svoji ruku na pluh a začne orat brázdu a pak se po ní vrátí zpět, není hoden stát se poslem království.“

^{163:2.4 (1801.7)} Potom Ondřej přivedl k Ježíšovi jednoho bohatého mladého muže, který byl oddaným věřícím a který toužil po vysvěcení. Tento mladík, Matadormus, který byl členem Vysoké rady v Jerusalemu, slyšel Ježíše učit a následně ho Petr a další apoštolové seznámili s evangeliem království. Ježíš mluvil s Matadormem o požadavcích vysvěcení a řekl mu, aby své rozhodnutí nedělal hned, ale aby si to důkladně rozmyslel. Časně ráno následujícího dne, když se Ježíš chystal na procházku, tento mladý muž ho oslovil a řekl: „Učiteli, chtěl bych od tebe slyšet, zdali si mohu být jist věčným životem? Jelikož od svého dětství dodržuji všechna přikázání, chtěl bych vědět, co mám ještě dělat, abych získal věčný život?“ V odpovědi na jeho otázku, Ježíš řekl: „Jestli dodržuješ všechna přikázání—necizoložíš, nezabíjíš, nekradeš, nesvědčíš falešně, nepodvádíš, ctíš své rodiče—děláš dobře, ale spasení je odměna za víru, nejenom za práci. Věříš v toto evangelium království?“ A Matadormus odpověděl: „Ano, Učiteli, věřím všemu, co ty a tvoji apoštolové jste mne učili.“ A Ježíš řekl: „V tom případě jsi opravdu mým učedníkem a dítětem království“.

^{163:2.5 (1802.1)} Potom mladý muž řekl: „Ale, Učiteli, pro mě je málo být tvým učedníkem; já bych chtěl být jedním z tvých nových poslů.“ Když Ježíš tato slova uslyšel, podíval se na něho s velkou láskou a řekl: „Udělám tě jedním z mých poslů, jestli budeš ochoten za to zaplatit cenu—udělat jednu věc, která je pro tuto činnost zásadní.“ Matadormus odpověděl: „Učiteli,

udělám cokoliv, aby mně bylo dovoleno tě následovat.“ Políbiv klečícího mladého muže na čelo, Ježíš řekl: „Jestli chceš být mým poslem, jdi a prodej všechno co máš a až rozdáš výtěžek chudým, nebo svým bratrům, přijď a následuj mne a budeš mít bohatství v království nebeském.“

^{163:2.6 (1802.2)} Když to Matadormus uslyšel, nadšení ho opustilo. Vstal a odešel smutný, protože měl velký majetek. Tento mladý bohatý farizej byl vychován ve víře, že bohatství je znakem Boží přízně. Ježíš věděl, že se tento mladík neoprostil od lásky k sobě a svému bohatství. Učitel ho chtěl vysvobodit od lásky k bohatství a ne nutně od bohatství. Zatímco učedníci Ježíše nerozdali všechny své světské statky, apoštolové a sedmdesátka vysvěcených ano. Matadormus toužil stát se jedním ze sedmdesáti nových poslů a to byl důvod, proč Ježíš po něm vyžadoval, aby rozdál všechn svůj světský majetek.

^{163:2.7 (1802.3)} Prakticky každý člověk má nějaký zlozvyk, na kterém lpí a jehož zbavení je nezbytné jako část ceny za vstup do království nebeského. Kdyby se Matadormus rozloučil se svým bohatstvím, pravděpodobně by bylo vloženo hned zpět do jeho rukou, aby s ním hospodařil jako pokladník sedmdesáti; neboť později, po založení církve v Jerusalemu, uposlechl výzvy Ježíše a i když bylo již příliš pozdě stát se členem sedmdesáti, stal se pokladníkem jerusalemské církve, kterou řídil Jakub, bratr Ježíše v těle.

^{163:2.8 (1802.4)} Proto vždy bylo a vždy bude pravdou: člověk musí dospět ke svému vlastnímu rozhodnutí. Existuje určitý rozsah svobody volby, kterou smrtelníci mají. Síly duchovního světa nebudou člověka nutit; umožní mu jít cestou svého vlastního výběru.

^{163:2.9 (1802.5)} Ježíš předvídá, že Matadormus, s jeho bohatstvím, se nemůže stát vysvěceným společníkem lidí, kteří se všeho vzdali pro evangelium; ale současně viděl, že bez svého majetku, by se stal jejich nejvyšším vůdcem. Ale, podobně jako vlastní bratři Ježíše, se nikdy nestal významným v království, protože se sám připravil o to důvěrné a osobní spojení s Učitelem, které by mohlo být jeho zkušeností, kdyby v tu dobu udělal stejnou věc, o kterou ho Ježíš požádal a kterou stejně udělal o několik let později.

^{163:2.10 (1803.1)} Bohatství nemá žádný bezprostřední vliv na vstup do království nebeského, ale láska k bohatství má. Duchovní oddanost království se neslučuje s otrockou poddaností materiálnímu mamonu. Člověk nemůže sdílet svoji nejvyšší oddanost duchovnímu ideálu s oddaností materiálním hodnotám.

^{163:2.11 (1803.2)} Ježíš nikdy neučil, že mít bohatství je špatné. Pouze požadoval, aby dvanáct apoštolů a sedmdesát vysvěcených poslů věnovali všechn svůj světský majetek společné věci. Ale i v takových případech dovolil, aby uskutečněný prodej jejich majetku přinesl výnos, tak jako v případě apoštola Matouše. Ježíš mnohokrát dával svým majetným učedníkům rady, které od něho dostal římský boháč. Učitel považoval rozumnou investici nepoužitého výdělku za legitimní formu zajištění proti budoucím nepředvídatelným nepřízním osudu. Když v apoštolské pokladně byl nadbytek, Jidáš peníze uložil, aby je potom použil, když se jim závažně snížil příjem. Toto Jidáš dělal po konzultaci s Ondřejem. Ježíš osobně neměl nikdy nic co do činění s apoštolskými financemi, s výjimkou rozdávání almužen. Ale jeden druh ekonomického nešvaru mnohokrát

odsoudil a to bylo nepoctivé zneužívání slabých, nevědomých a méně úspěšných lidí jejich silnými, chytrými a vzdělanějšími druhy. Ježíš prohlásil, že takové nelidské zacházení s muži, ženami a dětmi je neslučitelné s ideály bratrství nebeského království.

3. Debata o majetku

163:3.1 (1803.3) Ke konci rozhovoru Ježíše s Matadormem k nim přišel Petr a několik apoštolů a obstoupili je. Když bohatý mladík odcházel pryč, Ježíš se otočil čelem k apoštolům a řekl: „Vidíte, jak je to těžké pro ty, kteří mají bohatství, vstoupit plně do království Boha!“ Duchovní oddanost není možno sdílet s materiálním zaujetím; nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Vy máte rčení, že je „snadnější pro velblouda projít uchem jehly, než pro pohana dostat věčný život.“ A já prohlašuji, že je stejně snadné pro velblouda projít uchem jehly, jako pro tyto samolibé boháče vstoupit do království nebeského.“

163:3.2 (1803.4) Když Petr a apoštolové uslyšeli tato slova, byli natolik zaskočení, že Petr řekl: „Kdo tedy, Pane, bude spasen? Znamená to, že všichni bohatí nebudou vpuštěni do království?“ Ježíš odpověděl: „Ne, Petře, ale všichni ti, kteří spoléhají na bohatství, stěží vstoupí do duchovního života, který vede k věčnému růstu. Ale i v takovém případě platí, co je nemožné pro člověka, není neuskutečnitelné pro nebeského Otce; raději uznejme, že pro Boha není nic nemožné.“

163:3.3 (1803.5) Až pak společně odcházeli, Ježíš byl zarmoucen tím, že Matadormus s nimi nezůstal, poněvadž ho měl moc rád. A když přišli k jezeru, posadili se u vody a Petr, mluvící za dvanáctku (v tu dobu již byli všichni přítomni), řekl: „Nedávají

nám klid tvá slova k tomuto bohatému mladému muži. Máme požadovat po těch, kteří tě chtějí následovat, aby se vzdali všeho svého světského majetku?“ Ježíš odpověděl: „Ne, Petře, pouze ti, kteří se chtějí stát apoštoly a ti, kteří touží žít se mnou jako vy—jako jedna rodina. Ale Otec vyžaduje od svých dětí, aby jejich láska byla čistá a nerozdělená. Když jakákoliv věc či osoba stojí mezi vámi a láskou k pravdám království, musí ustoupit. Jestli bohatství nenarušuje duši, nemá žádný vliv v duchovním životě těch, kteří si přejí vstoupit do království.“

^{163:3.4 (1804.1)} A potom Petr řekl: „Ale, Učiteli, my jsme všechno opustili, abychom tě následovali, co tedy potom budeme mít?“ A Ježíš se obrátil ke všem dvanácti: „Opravdu, opravdu vám říkám, že není člověka, který opustil své bohatství, dům, ženu, rodiče nebo děti kvůli mně a kvůli království nebeskému, aby nedostal v tomto životě mnohokrát více —pravděpodobně s určitými těžkostmi—a ve světě věčného života. Ale mnoho těch, kteří jsou první, budou poslední, zatímco poslední budou často první. Otec jedná se svými tvory podle jejich potřeb a v souladu se svými spravedlivými zákony soucitné a láskyplné péče o blaho vesmíru.

^{163:3.5 (1804.2)} Království nebeské se podobá hospodáři, který dával práci velkému počtu lidí a který vyšel časně ráno najmout dělníky pro práci na své vinici. Když se s nimi dohodl na platu denár za den, poslal je do vinice. Kolem deváté šel opět ven a na tržišti uviděl jiné, stojící nečinně a řekl jim: „Jděte i vy pracovat do mé vinice a já vám spravedlivě zaplatím.“ A oni šli ihned pracovat. Kolem dvanácté hodiny opět vyšel ven a pak to ještě udělal kolem třetí hodiny. A když přišel na tržiště kolem páté odpoledne, ještě tam našel další nečinně stojící a zeptal se

jich: „Proč tady stojíte nečinně celý den?“ A ti mu odpověděli: „Protože si nás nikdo nenajal“. Tak jim hospodář řekl: „Jděte také pracovat do mé vinice a zaplatím vám co vám náleží.“

^{163:3,6 (1804,3)} Když přišel večer, tento majitel vinice řekl svému správci: „Svolej dělníky a vyplat' jim jejich mzdu. Začni s posledními najatými a skonči prvními“. Když přišli ti, kteří byli najati kolem páté hodiny, tak každý dostal denár a ten dostali i ti ostatní dělníci. Když ti, kteří byli najati na počátku dne viděli jak byli zaplacení pozdější příchozí, očekávali, že dostanou víc, než bylo původně dohodnuto. Ale každý z nich dostal jako všichni ostatní jeden denár. A když všichni dostali zaplacení, šli si ztěžovat hospodáři: „Ti lidé, kteří byli najati jako poslední, pracovali jenom jednu hodinu a přesto dostali zaplacení stejně jako my, kteří jsme dřeli celý den pod spalujícím sluncem.“

^{163:3,7 (1804,4)} Nato hospodář odpověděl: „Přátelé moji, já jsem vám neukřivdil. Nesouhlasili jste s tím, že budete pracovat za jeden denár za den? Vezměte nyní to, co vám náleží a jděte svojí cestou, poněvadž je to moje vůle dát těm, kteří přišli pozdě, stejně jako jsem dal vám. Je nezákonné, abych udělal s mými vlastními prostředky co si já přeji? Anebo závidíte, že jsem chtěl být dobrý a soucitný?“

4. Rozloučení se sedmdesáti

^{163:4,1 (1804,5)} Byl to rušný den v životě Magadanského tábora, když se sedmdesát evangelistů vydalo na cestu za svojí první misí. Brzy ráno toho dne Ježíš ve svém posledním rozhovoru se sedmdesátkou zdůraznil následující:

163:4.2 (1804.6) 1. Evangelium království musí být zvěstováno celému světu, a to jak jinověrcům, tak i židům.

163:4.3 (1804.7) 2. Při pomáhání nemocným, učte je nespoléhat se na zázraky.

163:4.4 (1805.1) 3. Provolávejte duchovní bratrství synů Božích a ne hmotné království světové moci a materiální slávy.

163:4.5 (1805.2) 4. Neztrácejte čas zbytečně dlouhými společenskými návštěvami a jinými malichernostmi, které mohou odvrátit vaši pozornost od plného zaujetí kázat evangelium.

163:4.6 (1805.3) 5. Jestli se první dům, který si vyberete za hlavní stanoviště, ukáže jako vhodný, zůstaňte v něm po celou dobu vašeho pobytu v tom městě.

163:4.7 (1805.4) 6. Vysvětlete všem loajálním věřícím, že nastal čas pro otevřený střet s náboženskými vůdci židů v Jerusalemu.

163:4.8 (1805.5) 7. Učte lidi, že veškerá povinnost člověka je obsažena v tomto jednom přikázání: Miluj Hospodina, Boha tvého, celou svojí myslí a duší a bližního svého jako sebe samého. (Toto měli učit jako veškerou povinnost člověka namísto 613 pravidel života, vykládaných farizeji.)"

163:4.9 (1805.6) Po tomto rozhovoru Ježíše se sedmdesátkou vysvěcených v přítomnosti všech apoštolů a učedníků je Šimon Petr vzal stranou a pronesl k nim řeč, která byla podrobným rozvinutím slov Ježíše v den jejich vysvěcení, když na ně pokládal své ruce a vyčlenil je jako posly království. Petr nabádal sedmdesátku k tomu, aby ve své činnosti dodržovali následující ctnosti:

^{163:4.10 (1805.7)} 1. Posvátnou oddanost. Stále se modlete za to, aby vám bylo posláno více dělníků na evangelickou sklizeň. Vysvětlil jim, že při takové modlitbě člověk s větší pravděpodobností řekne: „Já jsem tady; pošli mně.“ Připomínal jim, aby nevynechali každodenní poctu Otci.

^{163:4.11 (1805.8)} 2. Opravdovou odvahu. Varoval je, že se setkají s nepřátelstvím a že je určité čeká pronásledování. Petr jim řekl, že jejich mise není pro zbabělce a vyzval ty, kteří tu odvahu nemají, aby odešli z jejich řad. Ale žádný neodešel.

^{163:4.12 (1805.9)} 3. Víru a důvěru. Musejí se vypravit na svoji první misi bez jakéhokoliv vybavení; musejí zcela důvěřovat Otci v zajištění jídla a přístřeší a všech ostatních nezbytných věcí.

^{163:4.13 (1805.10)} 4. Nadšení a iniciativu. Musejí mít nadšení a uvážené zanícení; musejí se plně věnovat dílu Učitele. Orientální pozdravení byl zdlouhavý a komplikovaný obřad; proto dostali pokyn „nikoho nezdravit“—což byl běžný způsob nabádání, aby člověk dělal svoji práci a neztrácel čas. To nemělo nic společného s přátelským pozdravem.

^{163:4.14 (1805.11)} 5. Laskavost a zdvořilost. Učitel je učil vyvarovat se zbytečnému plýtvání časem při společenských slavnostech, ale vybízel je ke zdvořilosti ke všem, se kterými se setkají. Měli se chovat laskavě k těm, kteří je přijmou ve svých domech. Byli důrazně varováni neodcházet ze skromného domu, aby bydleli v pohodlnějším či významnějším domě.

^{163:4.15 (1805.12)} 6. Péče o nemocné. Sedmdesátka dostala od Petra příkaz vyhledávat ty, kteří jsou nemocní na duši i na těle a

udělat všechno v jejich silách, aby jim ulehčili jejich úděl, anebo vyléčili jejich neduhy.

^{163:4.16 (1805.13)} Po obdržení těchto příkazů a pokynů se vydali ve dvojicích na svoji misi v Galileji, Samaří a Judeji.

^{163:4.17 (1806.1)} Ačkoliv židé měli svérázný vztah k číslu sedmdesát, protože se dříve domnívali, že pohanských národů je sedmdesát a i když těchto sedmdesát poslů mělo přinést evangelium ke všem národům, my si přesto myslíme, že to byla pouze shoda okolností, že tato skupina měla přesně sedmdesát členů. Je jisté, že Ježíš by přijal ještě nejméně pět dalších, ale ti nebyli ochotni zaplatit cenu vzdání se majetku a rodin.

5. Přestěhování tábora do Pelly

^{163:5.1 (1806.2)} Ježíš a dvanáctka se nyní připravovali na založení svého posledního stanoviště v Pereji, nedaleko Pelly, kde byl Učitel pokřtěn v Jordánu. Posledních deset listopadových dnů bylo věnováno poradám a v úterý, 6. prosince, se celá skupina téměř tři sta lidí vydala za svítání se všemi osobními věcmi, aby tu noc přenocovali u řeky blízko Pelly. Bylo to stejné místo u pramene, kde měl před několika lety tábor Jan Křtitel.

^{163:5.2 (1806.3)} Po zrušení Magadanského tábora se David Zebedeus vrátil do Betsaidy a ihned začal omezovat kurýrskou službu. Království stoupilo do nové fáze. Denně přicházeli poutníci ze všech částí Palestiny a také ze vzdálených oblastí římského impéria. Občas přišli věřící z Mezopotámie a ze zemí východně od řeky Tigris. Proto v neděli, 18. prosince, David s pomocí svého sboru poslů naložil na soumary táborové vybavení, které bylo uskladněno v domě jeho otce a které bylo předtím použito

pro vybudování tábora u jezera v Betsaidě. Rozloučiv se dočasně s Betsaidou, vydal se na jih po břehu jezera a podél Jordánu k místu, které leželo necelý kilometr severně od tábora apoštolů; a ani ne za týden byl připraven nabídnout pohostinství téměř patnácti stům poutníkům. Tábor apoštolů mohl ubytovat zhruba pět set lidí. V tuto dobu bylo v Palestině období dešťů a tyto tábory musely být schopny přijmout neustále se zvyšující počet zvědavých lidí, většinou upřímných, kteří přišli do Pereje, aby uviděli Ježíše a uslyšeli jeho učení.

^{163:5.3 (1806.4)} David to všechno udělal o své vlastní iniciativě, i když se o tom poradil s Filipem a Matoušem v Magadanu. Při stavění tábora využil větší část svého bývalého sboru poslů; v tu dobu pravidelnou kurýrskou službu vykonávalo necelých dvacet lidí. Ke konci prosince a před návratem sedmdesáti vyslanců bylo kolem Učitele shromážděno téměř osm set návštěvníků a ti byli ubytováni v táboře Davida.

6. Návrat sedmdesáti

^{163:6.1 (1806.5)} V pátek, 30. prosince, když byl Ježíš pryč v nedalekých horách s Petrem, Jakubem a Janem, sedmdesát poslů začalo přicházet po dvojicích do tábora v Pelle v doprovodu četných věřících. Když se Ježíš vrátil do tábora, kolem páté hodiny, všech sedmdesát bylo shromážděno v místě, kde Ježíš obvykle učil. Večeře se posunula o více než hodinu, protože tito nadšenci pro evangelium království vyprávěli své zážitky. Davidovi poslové apoštolům přinášeli v průběhu předchozích týdnů zprávy o činnosti evangelistů, ale bylo to opravdu velmi inspirující slyšet tyto nově vysvěcené učitele evangelia osobně vyprávět o tom, jak jejich poselství bylo přijato lačnými židy a jinověrci. Konečně mohl Ježíš

vidět, jak lidé šíří radostné zprávy bez jeho osobní přítomnosti. Učitel teď věděl, že může opustit tento svět, aniž vážně zpomalí rozvoj království.

^{163:6.2 (1807.1)} Když sedmdesátka vyprávěla o tom, jak „dokonce i ďáblové jim byli podřízeni“, měli na mysli případy zázračných vyléčení obětí nervových poruch. Nicméně, tito pastýři dokázali pomoc pouze v několika případech opravdové posedlosti ďáblem a ke kterým Ježíš řekl: „Nebud'te udiveni, že tito, odmítající poslušnost menší duchové se vám podřídili, jelikož jsem viděl Satana padajícího jako blesk s nebe. Ale příliš se nad tímto neradujte, protože já vám prohlašuji, že jakmile se vrátím k mému Otci, pošleme naše duchy do všech lidských myslí, aby již nikdy nemohlo těchto několik ztracených duchů vstoupit do myslí nešťastných smrtelníků. Společně s vámi jsem rád tomu, že jste schopni působit na lidi, ale nenechávejte se tímto unést a raději se radujte z toho, že vaše jména jsou zapsána v nebeských archívech, což znamená, že půjdete vpřed po nekonečné cestě duchovních vítězství.“

^{163:6.3 (1807.2)} A právě v tuto chvíli, těsně před odchodem k večeři, prožil Ježíš jeden z těch vzácných momentů emocionálního rozrušení, kterého jeho stoupenci byli občas svědky. Řekl: „Děkuji ti můj Otče, Pane nebes a země, že přestože toto nádherné evangelium bylo ukryto před vychytralými a licoměrnými, duchovní blaha byla duchem odhalena těmto dětem království. Ano, můj Otče, ty musíš mít radost vidět tyto úspěchy a já se raduji z toho, že radostné zprávy se budou šířit po celém světě i poté, až se vrátím k tobě a k práci, kterou jsi mně dal, abych konal. Jsem hluboce dojat pomyšlením na to, že brzy mně předáš veškerou moc do mých rukou, že pouze ty

mne opravdu znáš a že pouze já opravdu znám tebe a ty, kterým jsem tebe odhalil. A až dokončím toto odhalení mým bratrům v těle, budu v něm pokračovat tvým nebeským tvorům.“

^{163:6.4 (1807.3)} Po těchto slovech ke svému Otci se Ježíš otočil ke svým apoštolům a vyslancům a řekl: „Požehnané jsou oči, které vidí a uši, které slyší tyto věci. Dovolte, abych vám řekl, že mnoho proroků a mnoho velkých mužů minulých věků toužilo spatřit to, co vidíte nyní vy, ale nebylo jim to umožněno. A mnoho následujících generací světla když uslyší o těchto věcech, budou vám závidět, že jste je viděli a slyšeli.“

^{163:6.5 (1807.4)} Potom promluvil ke všem učedníkům: „Slyšeli jste, jak mnoho měst a vesnic přijalo radostné zprávy o království a jak moji vyslanci a učitelé byli přijati židy a jinověrci. Opravdu požehnané jsou tyto komunity, které se rozhodly přijmout evangelium království. Ale běda těm světlo odmítajícím obyvatelům Chorazinu, Betsaidy-Julii a Kafarnaumu, městům, která špatně přijala tyto posly. Já prohlašuji, že kdyby tyto pozoruhodné činy, které byly udělány v těchto městech, byly udělány v Týru a Sidónu, obyvatelé těchto takzvaných pohanských měst, by se již dávno lítostivě káli. Opravdu, v den soudu bude pohlíženo na Týr a Sidón shovívavě.“

^{163:6.6 (1807.5)} Poněvadž následující den byla sobota, Ježíš odešel se sedmdesátkou do ústraní a řekl jim: „Já jsem se skutečně s vámi radoval když jste se vrátili s dobrou zprávou o přijetí evangelia království takovým velkým počtem lidí po celé Galileji, Samaří a Judeji. Ale proč vás to tak překvapilo a povzneslo? Cožpak jste neočekávali, že vaše poselství bude mít v sobě takovou sílu? Vydali jste se na cestu s tak malou vírou v toto evangelium, že jste potom byli překvapeni jeho působivostí? A

nyní, aniž bych potlačil vaši radost, vás důrazně varuji před zákeřností pýchy—duchovní pýchy. Jestli byste dokázali pochopit pád Lucifera, zlotřilce, nutně byste se vystříhali všem formám duchovní pýchy.

^{163:6.7 (1808.1)} Započali jste tuto významnou práci učení smrtelného člověka o tom, že je synem Božím. Já jsem vám ukázal cestu; jděte konat svoji povinnost a neunavte se konáním dobra. Vám a všem těm, kteří půjdou ve vašich stopách v dalších epochách, chci říci: „Já vždy budu vedle vás a mé zvací volání je a vždy bude: přijďte ke mně všichni vy, kteří pracujete a jste značně vytížení a já vám dám odpočinek. Vezměte mé jármu na sebe a uče se u mne, protože já jsem spolehlivý a věrný a naleznete duchovní klid pro vaše duše.“

^{163:6.8 (1808.2)} A oni poznali pravdivost Učitelových slov, když jeho sliby podrobili zkoušce. A od toho dne nespočetné množství lidí také vyzkoušelo a ověřilo spolehlivost těchto slibů.

7. Příprava na poslední misi

^{163:7.1 (1808.3)} Několik dalších dnů v táboře u Pelly bylo velmi rušných; dokončovaly se přípravy pro misi v Pereji. Ježíš a jeho druhové se chystali zahájit jejich poslední misi—tříměsíční putování po celé Pereji, které skončilo až Učitelovým vstupem do Jerusalema a završilo jeho pozemskou práci. Po celou tuto dobu hlavním stanovištěm Ježíše a dvanácti apoštolů byl tábor u Pelly.

^{163:7.2 (1808.4)} Ježíš již nemusel cestovat a učit lidi. Nyní oni přicházeli k němu ve stále vzrůstajících počtech každý týden a ze všech krajín, ne jenom z Palestiny, ale z celého římského

světa a Blízkého Východu. I když se Učitel osobně zúčastnil se sedmdesáti putování po Pereji, hodně svého času strávil v táboře u Pelly učením zástupů lidí a výukou dvanáctky. Během tohoto tříměsíčního období zůstávalo s Ježíšem vždy nejméně deset apoštolů.

^{163:7.3 (1808.5)} Společně se sedmdesáti se na cestu připravoval také ženský sbor, aby pracoval ve dvojicích ve větších městech Pereji. Tato původně dvanáctičlenná skupina žen nedávno vyškolila větší sbor padesáti žen, aby navštěvovaly domy a pomáhaly nemocným a trpícím. Perpetua, manželka Šimona Petra, se stala členkou této nové sekce ženského sboru a bylo ji svěřeno řízení rozšířené práce žen pod Abnérem. Po Pentekostě zůstala u svého slavného manžela a doprovázela ho na všech jeho misijnářských misích; a v den, kdy Petr byl v Římě ukřižován, ona byla hozena divokým šelmám v aréně. Mezi členkami tohoto nového ženského sboru byly také manželky Filipa a Matouše a matka Jakuba a Jana.

^{163:7.4 (1808.6)} Nyní, pod osobním vedením Ježíše, byla práce pro království připravena vstoupit do své závěrečné fáze. A tato nynější fáze byla etapou duchovní hloubky na rozdíl od období popularity v Galileji, během kterého davy lidí následovaly Ježíše, aby byly svědky zázraků a neobvyklých divů. Nicméně, i nyní byl mezi jeho stoupenci ještě určitý počet lidí, kteří měli materiální úmysly a kteří nebyli schopni pochopit pravdu o tom, že království nebeské je duchovní bratrství lidí, založené na věčné pravdě univerzálního otcovství Boha.

Kapitola 164

Na slavnosti posvěcení

^{164:0.1 (1809.1)} KDYŽ se stavěl tábor u Pelly, Ježíš vzal s sebou Natanaela a Tomáše a tajně se vydali do Jerusalema na slavnost posvěcení. Až tehdy, když přešli Jordán přes brod u Betanie, si tito dva apoštolové uvědomili, že jejich Učitel má namířeno do Jerusalema. Když pochopili, že on opravdu zamýšlí být přítomen na slavnosti posvěcení, důrazně protestovali a snažili se najít jakýkoliv důvod, aby ho od tohoto záměru odradili. Ale jejich snahy byly marné; Ježíš byl rozhodnutý Jerusalem navštívit. Na všechny jejich naléhavé prosby a všechna jejich varování, zdůrazňující bláhovost a nebezpečí vydávat se do rukou Vysoké rady, on pouze odpověděl: „Předtím, než nastane můj čas, chtěl bych ještě jednou dát těmto učitelům Izraele možnost uvidět světlo.“

^{164:0.2 (1809.2)} A tak pokračovali dál po cestě k Jerusalemu a dva apoštolové nepřestávali vyjadřovat své pocity strachu a projevovat své pochybnosti o moudrosti takového zjevně opovážlivého jednání. Do Jericha dorazili kolem půl páté a chystali se tady strávit noc.

1. Příběh o dobrém Samařanovi

^{164:1.1 (1809.3)} V ten večer se kolem Ježíše a dvou apoštolů shromáždila početná skupina lidí a dávali jim otázky, na které většinou odpovídali apoštolové, ale některé zodpověděl Učitel. V průběhu večera se jeden zákoník, který chtěl Ježíše dostat do kompromitujícího sporu, řekl: „Učiteli, chtěl bych se tě zeptat, co mám dělat pro to, abych získal věčný život?“ Ježíš odpověděl: „Co je napsáno v zákoně a v prorocích? Jak rozumíš Spisům?“ Zákoník, znající učení jak Ježíše, tak i farizejů, odpověděl: „Milovat Pána Boha celým srdcem, duší, myslí a silou a milovat bližního jako sebe samého.“ Nato Ježíš řekl:

„Odpověděl jsi správně; a to když budeš opravdu dělat, tak získáš život nekonečný.“

^{164:1.2 (1809.4)} Ale zákoník nebyl ve své otázce zcela upřímný a nejenom že se chtěl hájit, ale také doufal, že Ježíše uvede do nesnází a proto zkusil ještě další otázku. Dostal se blíže k Ježíšovi a řekl: „Ale, Učiteli, můžeš mně říci, kdo je přesně můj bližní?“ Zákoník položil tuto otázku v naději, že přiměje Ježíše říci něco, co by bylo v rozporu s židovským zákonem, který definuje bližního jako “děti jednoho národa.“ Židé pohlíželi na všechny ostatní jako na „pohanské psy.“ Tento zákoník znal do určité míry Ježíšovo učení a proto dobře věděl, že Učitel měl na to jiný názor; proto doufal, že ho donutí říci něco, co by mohlo být považováno za útok na posvátný zákon.

^{164:1.3 (1810.1)} Ale Ježíš rozpoznal úmysl zákoníka a namísto toho, aby se chytil do pasti, začal vyprávět svým posluchačům příběh, dobře pochopitelný právě pro obyvatele Jericha. Ježíš řekl: „Jeden člověk šel z Jerusalema do Jericha a padl do rukou krutých lupičů, kteří ho oloupili, svlékli, zbili a nechali ho ležet polomrtvého. Brzy šel náhodou touto cestou jeden kněz a když přišel ke zraněnému muži a viděl jeho špatný stav, přešel na druhou stranu cesty a šel dál. A stejně tak to udělal také levita, který přišel a uviděl trpícího muže. Zanedlouho přišel k tomuto místu jeden Samařan, který byl na cestě do Jericha, podíval se na tohoto zraněného člověka a když viděl, že byl oloupen a zbit, slitoval se nad ním. Obvázal mu rány, potřel ho olejem a vínem, posadil ho na svého soumara a odvezl ho do zájezdního hostince, kde mu poskytl další péči. A ráno mu dal nějaké peníze a řekl mu: „Dej se tady do pořádku příteli a jestli to bude stát víc peněz, tak až sem opět přijdu, tak to za tebe

zaplatím.“ A teď se tě zeptám: který z těch tří byl bližním toho, který byl přepadem a oloupen?“ A když zákoník pochopil, že padl do své vlastní pasti, odpověděl: „Ten, kdo se nad ním slitoval.“ A Ježíš řekl: „Jdi a jednej stejně.“

^{164:1.4 (1810.2)} Zákoník řekl: „ten, kdo se slitoval“, aby nemusel vyslovit nenáviděné slovo „Samařan“. Na svoji otázku „kdo je můj bližní“ byl sám zákoník přinucen dát tu odpověď, kterou čekal od Ježíše a která, kdyby ji Ježíš takto vyslovil, by byla použita pro jeho přímé obvinění z kacířství. Ježíš nejenom že uvedl do rozpaků nečestného zákoníka, ale pověděl svým posluchačům příběh, který byl současně krásným poučením pro všechny jeho stoupence a důraznou výtkou všem židům ohledně jejich postoje k Samařanům. A od těch dob tento příběh podporoval bratrskou lásku mezi všemi, kteří uvěřili v evangelium Ježíše.

V Jerusalemu

^{164:2.1 (1810.3)} Ježíš navštívil slavnost stánků, aby mohl prohlásit evangelium poutníkům ze všech částí impéria; nyní šel na slavnost posvěcení jenom z jednoho důvodu: dát Vysoké radě a židovským vůdcům ještě jednu možnost uvidět světlo. Hlavní událost těchto několika dní v Jerusalemu se udála v pondělí večer v domě Nikodéma. Sešlo se tady asi dvacet pět židovských vůdců, kteří věřili v učení Ježíše. Mezi nimi bylo čtrnáct, kteří buď byli členové Vysoké rady, anebo jimi byli nedávno. Tohoto setkání se zúčastnili Eber, Matadormus a Josef z Arimatie.

^{164:2.2 (1810.4)} Při této příležitosti byli všichni Ježíšovi posluchači vzdělanými lidmi a jak oni, tak i oba apoštolové byli ohromeni

šířkou a hloubkou připomínek, které Učitel říkal této vybrané společnosti. Od dob svého učení v Alexandrii, Římě a na ostrovech Středozemního moře neprojevil takové vědomosti a neukázal takové porozumění pro lidské záležitosti, a to jak pro světské, tak i pro náboženské.

^{164:2.3 (1810.5)} Když tato malá schůzka skončila, všichni odcházeli mystifikováni osobností Učitele, okouzlení jeho přívětivým chováním a zamilování do tohoto člověka. Zeptali se Ježíše na jeho přání získat na svoji stranu zbývající členy Vysoké rady. Učitel pozorně vyslechl, nic neříkaje, všechny jejich návrhy. On velmi dobře věděl, že žádný z jejich plánů by se nezdařil. Předpokládal, že většina židovských vůdců by nikdy nepřijala evangelium království; nicméně, chtěl dát všem tuto poslední možnost se rozhodnout. Ale když šel v tu noc s Natanaelem a Tomášem nocovat na Olivovou horu, ještě nevěděl jakou metodu by měl použít, aby znovu vzbudil pozornost Vysoké rady o svoji práci.

^{164:2.4 (1811.1)} Té noci Natanael a Tomáš spali velmi málo; byli příliš rozrušení tím, co slyšeli v domě Nikodéma. Hodně přemýšleli o závěrečné připomínce Ježíše, týkající se návrhu bývalých a současných členů Vysoké rady předstoupit spolu s nimi před sedmdesátku. Učitel řekl: „Ne, moji bratři, to by bylo zbytečné. Takový krok by jenom zvýšil jejich hněv, který by se snesl i na vaše hlavy, ale vy byste tímto ani v nejmenším nezmírnili jejich nenávist vůči mně. Jděte každý z vás a konejte dílo Otce tak, jak vás vede vlastní duch a já ještě jednou přivedu jejich pozornost ke království způsobem, který mně sdělí můj Otec.“

3. Vyléčení slepého žebráka

164:3.1 (1811.2) Ráno následujícího dne šli všichni tři na snídani do domu Marty v Betanii a potom se hned vydali do Jerusalema. Toto sobotní ráno, kdy Ježíš a jeho dva apoštolové přicházeli k chrámu, potkali v jeho okolí velmi dobře známého žebráka, který byl od narození slepý, sedícího na svém obvyklém místě. Ačkoliv žebráci neměli dovoleno prosit či dostávat almužnu v sobotu, měli povoleno sedět na svých obvyklých místech. Ježíš se zastavil a podíval se na žebráka. Když si prohlížel toho člověka, který se narodil slepý, přišla mu na mysl myšlenka, jak může ještě jednou přivést pozornost Vysoké rady a ostatních židovských vůdců a náboženských učitelů ke své misi na zemi.

164:3.2 (1811.3) Jak tam Učitel stál před slepým mužem v hlubokém zamyšlení, Natanael, který přemýšlel o možné příčině slepoty tohoto člověka, se zeptal: „Učiteli, kdo zhřešil, on anebo jeho rodiče, že se narodil slepý?“

164:3.3 (1811.4) Rabíni učili, že všechny takové případy vrozené slepoty byly zapříčiněny hříchem. Nejenom že děti byly počaty a zrozeny v hříchu, ale dítě se také může narodit slepé jako trest za některé určité hříchy, spáchané jeho otcem. Oni dokonce učili, že samotné dítě může zhřešit ještě předtím, než se narodí na tento svět. Také učili, že takové vady mohou být důsledkem nějakého hříchu, nebo jiného poklesku matky během těhotenství.

164:3.4 (1811.5) Ve všech těchto krajích přežívala víra v reinkarnaci. Dávni židovští učitelé, společně s Platónem, Filónem a mnoha esejci, připouštěli, že lidé mohou sklízet v jedné reinkarnaci to, co zasadili v dřívější existenci; proto lidé věřili, že v tomto životě pykají za hříchy, spáchané v předchozích životech.

Učitel shledal, že je obtížné přimět lidi uvěřit v to, že jejich duše neměly žádnou předchozí existenci.

^{164:3.5 (1811.6)} Nicméně, jakkoliv rozporuplně to vypadá, a i když taková slepota byla údajně důsledkem hříchu, židé vysoko cenili chvályhodný čin dávat almužnu těmto slepým žebrákům. Tito slepci měli ve zvyku nepřetržitě vyvolávat na kolemjdoucí: „Smilujte se, darujte slepému a budete odměněni.“

^{164:3.6 (1811.7)} Ježíš začal probírat tento případ s Natanaelem a Tomášem nejenom proto, že se již rozhodl využít tohoto slepce jako prostředek přivést v ten den ještě jednou intenzivní pozornost židovských vůdců ke své misi, ale také proto, že vždy podněcoval své apoštoly k tomu, aby hledali skutečné příčiny všech jevů, přírodních či duchovních. Často je varoval před tím, aby nepodlehli všeobecnému trendu přisuzovat duchovní příčiny obyčejným fyzickým jevům.

^{164:3.7 (1812.1)} Ježíš se rozhodl využít tohoto žebráka ve svých plánech pro tento den, ale ještě než začal dělat něco pro tohoto slepce, který se jmenoval Jóšijáš, pokračoval ve své odpovědi na otázku Natanaela. Učitel řekl: „Ani on nehřešil a ani jeho rodiče nehřešili, aby se skrze něho projevilo jednání Boha. Tato slepota ho postihla přirozeným způsobem, ale my musíme nyní vykonat dílo Toho, který mne poslal, dokud je ještě den, protože když přijde noc, nebudeme schopni udělat to, k čemu se chystáme. Když jsem na světě, jsem světlo světa, ale za krátkou dobu již s vámi nebudu.“

^{164:3.8 (1812.2)} Když Ježíš takto promluvil, řekl pak Natanaeli a Tomášovi: „Vraťme zrak tomuto slepci v sobotu, aby zákoníci

a farizejové měli dostatečný důvod, který hledají, aby obvinili Syna Člověka.“ Potom se rozkročil, plivnul na zem a smíchal hlínu se slinami a přitom nahlas popisoval všechno co dělal, aby to slepec slyšel. Pak přistoupil k Jóšijáši a potřel hlínou jeho slepé oči a řekl: „Jdi, můj synu, omyj si tu hlínu v rybníku Siloe a ihned budeš vidět“ A když si Jóšijáš umyl oči v rybníce Siloe, vrátil se ke svým přátelům a rodině a viděl.

^{164:3,9} (1812,3) Poněvadž byl celý život žebrákem, tak nic jiného neznal a proto po opadnutí prvního vzrušení z nabytí zraku se vrátil na své obvyklé místo žebrání. Jeho přátelé, sousedé a všichni, kteří ho znali předtím, když viděli, že vidí, všichni se ptali: „Není to Jóšijáš, ten slepý žebrák?“ Někteří řekli, že je to on, zatímco jiní řekli: „Ne, je mu podobný, ale tento člověk vidí.“ Ale, když se zeptali samotného Jóšijáše, ten odpověděl: „Jsem to já.“

^{164:3,10} (1812,4) Když se ho začali vyptávat, jak nabyl zrak, odpověděl jim: „Člověk jménem Ježíš se u mě zastavil a když o mně mluvil se svými přáteli, plivnul na zem, smíchal sliny s hlínou, potřel moje oči a poslal mne, abych si je omyl v rybníce Siloe. Udělal jsem, co mně tento člověk řekl a v tu chvíli jsem uviděl. A to se stalo jenom před několika hodinami. Ještě si příliš neuvědomuji význam toho, že vidím.“ A když lidé, kteří se začali kolem něho shlukovat, se ho ptali, kde mohou najít tohoto neobyčejného člověka, který ho vyléčil, Jóšijáš mohl jenom odpovědět, že neví.

^{164:3,11} (1812,5) Toto je jeden z nejpodivuhodnějších zázraků, které Učitel udělal. Tento slepý muž nepožádal o vyléčení. On nevěděl, že Ježíš, který ho poslal omýt se v rybníce Solie a který mu slíbil nabytí zraku, byl prorokem Galileje, který kázal

v Jerusalemu během slavnosti stánků. Tento člověk příliš nevěřil, že může nabýt zrak, ale lidé té doby silně věřili v účinnost slin významných či svatých lidí; a z rozhovoru Ježíše s Natanaelem a Tomášem Jósijáš usoudil, že jeho případný dobrodinec je významný člověk, vzdělaný učitel, nebo svatý prorok; a proto udělal to, co mu Ježíš nakázal.

164:3.12 (1812.6) Ježíš použil hlínu a sliny a přikázal mu omýt si oči v symbolickém rybníce Siloe ze třech důvodů:

164:3.13 (1812.7) 1. Toto nebyl zázrak v odpověď na víru toho člověka. Byl to zázrak, který se Ježíš rozhodl udělat pro svůj vlastní záměr, ale který provedl tak, aby tento člověk mohl z toho mít trvalý užitek.

164:3.14 (1813.1) 2. Poněvadž tento slepec nepožádal o vyléčení a jelikož jeho víra byla slabá, tyto materiální úkony byly zapotřebí, aby v něm vzbudily naději. On věřil pověře o účinnosti slin a věděl, že rybník Siloe je posvátným místem. Ale on by tam sotva šel, kdyby si nemusel omýt hlínu, s kterou Ježíš pomazal jeho oči. V tomto procesu bylo natolik obřadních úkonů, že byl nucen jednat.

164:3.15 (1813.2) 3. Ale Ježíš měl ještě třetí důvod pro uchýlení se k těmto materiálním prostředkům ve spojení s tímto unikátním činem: toto byl zázrak udělaný čistě na základě svého vlastního rozhodnutí a chtěl tímto naučit své stoupence té doby a všech následujících epoch, aby nepohrdali či nezanedbávali materiální prostředky při léčení nemocných. Chtěl je naučit tomu, že musí přestat považovat zázrak za jedinou metodu léčení lidských chorob.

^{164:3.16 (1813.3)} V to sobotní ráno v Jerusalemu v blízkosti chrámu Ježíš zázračným způsobem dal tomuto člověku zrak hlavně z toho důvodu, aby tímto činem vyvolal otevřený střet s Vysokou radou a všemi židovskými učiteli a náboženskými vůdci. To byl jeho způsob vyhlášení otevřeného boje s farizeji. Ve všem, co dělal, byl vždy rozhodný. A právě kvůli tomu, aby dostal tyto otázky před Vysokou radu, Ježíš přivedl své dva apoštoly k tomuto muži popoledni v sobotu a záměrně vyvolal tyto debaty, které přinutily farizeje všimnout si tohoto zázraku.

4. Jóšijáš před Velkou Radou

^{164:4.1 (1813.4)} Později odpoledne vyléčení Jóšijáše způsobilo takové debaty v okolí chrámu, že představitelé Vysoké rady rozhodli o svolání rady na obvyklém schůzovním místě v chrámě. Tímto rozhodnutím porušili pevné pravidlo, zakazující schůze Velké rady v sobotu. Ježíš věděl, že porušení soboty bude jedno z hlavních obvinění proti němu až přijde poslední zkouška a chtěl být předveden před Vysokou radu na základě obvinění, že vyléčil slepce v sobotu, když samotné zasedání židovského vrchního soudu pro vynesení rozsudku nad ním za jeho milosrdný čin by projednávalo tuto záležitost v sobotu, což je jednoznačné porušení jejich vlastních zákonů.

^{164:4.2 (1813.5)} Ale oni Ježíše nepředvolali, protože se ho báli. Namísto toho poslali pro Jóšijáše. Po několika úvodních otázkách mluvčí Vysoké rady (přítomno bylo kolem padesáti členů) vyzval Jóšijáše, aby jim pověděl, co se mu stalo. Od svého vyléčení toho rána se Jóšijáš dozvěděl od Tomáše, Natanaela a jiných lidí, že farizejové se hněvají kvůli jeho vyléčení v sobotu a že všichni, kteří u toho byli, mohou očekávat od nich nepříjemnosti. Ale Jóšijáš ještě nepochopil,

že Ježíš je ten, kterého nazývají Osvoboditelem. Proto na dotaz farizejů řekl: „Tento člověk přišel, vložil hlínu na mé oči, poslal mě omýt se do Siloe a já teď vidím.“

^{164:4.3 (1813.6)} Jeden ze starších farizejů, po přednesení dlouhého proslovu, řekl: „Tento člověk nemůže být od Boha, protože vidíte, že nedodrží sobotu. Porušuje zákon, zaprvé tím, že pracoval s hlínou; za druhé tím, že poslal žebráka omýt se v Siloe v sobotu. Takový člověk nemůže být učitelem, poslaným Bohem.“

^{164:4.4 (1813.7)} Potom jeden z mladších členů rady, který tajně věřil v Ježíše, řekl: „Jestli tento člověk není poslaný Bohem, jak může dělat tyto věci? My víme, že kdo je obyčejným hříšníkem, nemůže konat takové zázraky. My tohoto žebráka všichni známe a víme, že se narodil slepý; a teď vidí. Budeš stále říkat, že tento prorok dělá všechny tyto zázraky silou prince d'áblů?“ A tak nastala situace, kdy proti každému farizejovi, který vyzval k obvinění a odsouzení Ježíše, vstal jiný farizej, který položil spleť a ztrapňující otázky, takže mezi nimi vznikl vážný rozkol. Když předsedající hodnostář viděl jak se věci vyvíjejí a aby uklidnit debatu, rozhodl se, že další otázky Jóšijášovi bude dávat on sám. Obrátil se k němu a řekl: „Co nám řekneš o tomto člověku, Ježíšovi, o kterém tvrdíš, že otevřel tvé oči?“ A Jóšijáš odpověděl: „Já si myslím, že je prorok.“

^{164:4.5 (1814.1)} Vůdcové byli značně znepokojeni a jelikož nevěděli co jiného udělat, rozhodli se poslat pro rodiče Jóšijáše, aby se od nich dozvěděli, zdali se tento jejich syn opravdu narodil slepý. Nechtěli uvěřit tomu, že žebrák byl vyléčen.

^{164:4.6 (1814.2)} V Jerusalemu bylo všeobecně známo, že nejen Ježíš měl zákaz vstupu do všech synagog, ale že všichni věřící v jeho učení byli také vypovězeni ze synagog—vyloučení z náboženské obce Izraele; a to znamenalo odepření všech práv a privilegií všeho druhu v celém židovském společenství, kromě práva na koupi základních životních potřeb.

^{164:4.7 (1814.3)} Proto, když rodiče Jóšijáše, chudé a vystrašené duše, předstoupili před vznešenou Vysokou radu, měli strach mluvit otevřeně. Mluvčí rady řekl: „Je toto váš syn? A rozumíme správně, že se narodil slepý? Jestli je to pravda, jak to, že teď vidí?“ A otec Jóšijáše, podporován jeho matkou, potom odpověděl: „My víme, že toto je náš syn a že se narodil slepý, ale jak se to stalo, že teď vidí, anebo kdo byl ten, který jeho oči otevřel, my nevíme. Zeptejte se jeho; je dospělý; ať mluví sám za sebe.“

^{164:4.8 (1814.4)} Potom podruhé předvolali Jóšijáše. Nebyli schopni se mezi sebou shodnout na ustanovení formálního soudu a někteří z nich začínali mít špatný pocit z toho, že to dělají v sobotu; proto, když opět předvolali Jóšijáše, pokusili se ho vlákat do léčky jiným způsobem. Mluvčí rady se obrátil k bývalému slepci slovy: „Proč nedáš slávu Bohu za tento čin? Proč nám neřekneš celou pravdu o tom, co se stalo? My všichni víme, že tento člověk je hříšník. Proč odmítáš chápat pravdu? Ty víš, že jak ty, tak i tento člověk, jste obviněni z porušení soboty. Neodčiníš svůj hřích přiznáním, že to byl Bůh, kdo tě vyléčil, jestli stále tvrdíš, že dnes byly otevřeny tvé oči?“

^{164:4.9 (1814.5)} Ale Jóšijáš nebyl ani hlupák a ani nepostrádal smysl pro humor; proto mluvčímu rady odpověděl: „Jestli tento člověk je hříšník, to já nevím; ale vím jedno—že jsem byl slepý

a teď vidím.“ A když se jim nepodařilo dostat Jóšijáše do pasti, pokračovali v pokládání otázek: „Jak přesně otevřel tvé oči? Co ti vlastně udělal? Co ti řekl? Chtěl po tobě, abys v něho uvěřil?“

^{164:4,10 (1814,6)} Jóšiáš odpověděl poněkud podrážděně: „Řekl jsem vám přesně, jak se to všechno stalo a jestli nevěříte mému svědectví, proč to chcete slyšet všechno znovu? Nechcete se náhodou stát také jeho učedníky?“ Když toto Jóšijáš řekl, jeho slova způsobila mezi členy Vysoké rady rozruch, téměř zběsilost a vůdcové se na Jóšijáše obořili a zlostně křičeli: „Ty se můžeš považovat za učedníka tohoto člověka, ale my jsme učedníci Mojžíše a my jsme učitelé zákonů Božích. My víme, že Bůh promluvil skrze Mojžíše, ale co se týče tohoto člověka Ježíše, my nevíme, odkud se vzal.“

^{164:4,11 (1814,7)} Potom si Jóšijáš stoupl na lavici a zakřičel na všechny, kteří ho mohli slyšet: „Poslyšte, vy, kteří tvrdíte, že jste učitelé celého Izraele, co vám řeknu—je to velký zázrak, poněvadž vy jste přiznali, že nevíte odkud se tento člověk vzal a přesto s určitostí víte z mého svědectví, které jste slyšeli, že otevřel mé oči. My všichni víme, že Bůh nedělá takové divy beznabožným; že Bůh udělá takou věc jenom na požádání opravdového věřícího, takového, který je zbožný a čestný. Vy víte, že se ještě nikdy od počátku tohoto světa nestalo a nikdy jste o tom neslyšeli, že by někdo dal zrak tomu, který se narodil slepý. Pohleďte teď všichni na mne a uvědomte si, co se v tento den v Jerusalemu stalo! Říkám vám, jestli tento člověk nepřišel od Boha, nemohl by toto udělat.“ A když se členové Vysoké rady ve hněvu a zmatení rozcházeli, křičeli na něho: „V hříchu jsi se narodil a opovažuješ se nás poučovat? Asi ses nenarodil úplně slepý a i když tvé oči byly otevřeny v sobotu, bylo to

uděláno silou prince d'áblů“ A ihned se vypravili do synagogy, aby Jóšijáše vyloučili.

^{164:4.12 (1815.1)} Když Jóšijáš předstoupil před radu, měl chatrné představy o Ježíšovi a podstatě jeho léčení. Většina z jeho odvážného svědectví, které tak obratně a statečně pronesl před nejvyšším tribunálem celého Izraele, vznikla v jeho mysli až během naslouchání nekalým a nespravedlivým nařčením.

5. Učení na Šalamounově kolonádě

^{164:5.1 (1815.2)} V době zasedání Vysoké rady v jedné z chrámových síní, která tam řešila porušení soboty, se Ježíš nacházel nablízku a učil lidi na Šalamounově kolonádě, doufajíc v to, že bude předvolán před Vysokou radu, kde by jim mohl sdělit radostné zprávy o svobodě a radosti synovstva v království Božím. Ale oni se ho neodvážili předvolat. pokaždé byli vyvedeni z rovnováhy, když se Ježíš náhle objevil v Jerusalemu a kázal na veřejnosti. Ježíš jim dal nyní přesně ten důvod, na který tak dychtivě čekali, ale oni se ho nakonec báli předvolat před Vysokou radu jako svědka a ještě větší strach měli z jeho zatčení.

^{164:5.2 (1815.3)} V Jerusalemu bylo období uprostřed zimy a lidé hledali částečný úkryt na Šalamounově kolonádě; a jelikož se tady zdržoval Ježíš, dávali mu mnoho různých otázek a on na ně odpovídal přes dvě hodiny. Někteří židovští učitelé se ho snažili zlákat do pasti a přede všemi se ho zeptali: „Jak dlouho nás budeš ještě držet v napětí? Jestli jsi Mesiáš, proč nám to neřekneš přímo?“ Ježíš odpověděl: „Řekl jsem vám o sobě a mém Otci mnohokrát, ale vy mně nechcete věřit. Vy nevidíte, že ta díla, která dělám jménem mého Otce, hovoří za mne? Ale

mnoho z vás nevěří, protože nejste v mém stádě. Učitel pravdy přitahuje pouze ty, kteří hladoví po pravdě a žízní po spravedlnosti. Mé ovce slyší můj hlas a následují mne. A všem, kteří následují mé učení, dávám věčný život; oni nikdy nezahynou a nikdo je nevytloupí z pod mé ruky. Můj Otec, který mně tyto děti dal, převyšuje všechno, takže nikdo je nemůže vytrhnout z pod ruky mého Otce. Otec a já jsme jeden.“ Někteří z nevěřících židů běželi k místu, kde ještě pokračovala výstavba chrámu, aby sebrali kameny a ubili Ježíše, ale věřící jim v tom zabránili.

164:5.3 (1815.4) Ježíš pokračoval ve svém učení: „Vykonat jsem pro vás mnoho dobrých skutků z vůle mého Otce a tak se vás nyní ptám: za který z nich se mne chystáte ukamenovat?“ Jeden z farizejů odpověděl: „My tě nechceme ukamenovat za dobré skutky, ale za tvé rouhání, protože ty, obyčejný smrtelník, se opovažuješ rovnat se Bohu.“ A Ježíš na to řekl: „Obviňujete Syna Člověka z rouhání kvůli tomu, že vy jste odmítli mně věřit, když jsem vám oznámil, že jsem byl poslán Bohem. Jestli nekonám díla Boží, nevěřte mně, ale jestli konám díla Boží, i přesto, že nevěříte ve mne, myslím si, že byste měli věřit mým činům. Ale, abyste nepochybovali o tom, co hlásám, dovolte mně znovu prohlásit, že Otec je ve mně a já jsem v Otci a že, jak Otec pobývá ve mně, tak já budu pobývat v každém, kdo uvěří v toto evangelium.“ A když lidé slyšeli tato slova, utíkali ke kamenům, aby ho ukamenovali, ale on mezitím zmizel z prostor chrámu. Venku se sešel s Natanaelem a Tomášem, kteří byli přítomni zasedání Vysoké rady a společně čekali blízko chrámu na Jóšijáše až vyjde ze zasedacího sálu ven.

^{164:5.4 (1816.1)} Ježíš se dvěma apoštoly nešli hledat Jóšijáše do jeho domu, dokud neuslyšeli, že byl vyloučen ze synagogy. Když přišli k němu domů, Tomáš ho zavolal ze zahrady a Ježíš se ho zeptal: „Jóšijáši, věříš v Syna Božího? Jóšijáš odpověděl: „Když mně řekneš, kdo to je, možná v něho uvěřím.“ A Ježíš řekl: „Ty jsi ho viděl i slyšel a je to ten, který teď s tebou mluví.“ A Jóšijáš řekl: „Pane, věřím“ a padnuvši na kolena se mu poklonil.

^{164:5.5 (1816.2)} Když se Jóšijáš dozvěděl, že byl vyloučen ze synagogy, nejdříve byl zdrcen, ale pak dostal novou sílu, když mu Ježíš řekl, aby se ihned připravil odejít s nimi do tábora v Pelle. Tento prostý obyvatel Jerusalema byl skutečně vyloučen z židovské synagogy, ale dávejte pozor: sám Tvořitel vesmíru ho vede vpřed ke spojení s duchovní ušlechtilostí té doby a generace.

^{164:5.6 (1816.3)} Ježíš hned nato odešel z Jerusalema a nevrátil se tam až do doby, kdy byl připraven na odchod z tohoto světa. Společně se dvěma apoštoly a Jóšijášem se Učitel vrátil do Pelly. A Jóšijáš se ukázal být jedním z těch příjemců zázračné pomoci Ježíše, ze kterého se stal prospěšný člověk, protože celý život kázal evangelium království.

Kapitola 165

Začíná misionářská činnost v Pereji

^{165:0.1 (1817.1)} V ÚTERÝ, 3. ledna, roku 30 n.l., Abnér, bývalý vůdce dvanácti apoštolů Jana Křtitele, nazír a jednu dobu hlava nazírské školy v Ěn-gedi, nyní vůdce sedmdesáti poslů království, svolal své druhy a dal jim poslední pokyny před jejich vysláním na misi do všech měst a vesnic v Pereji. Tato

misionářská činnost v Pereji trvala téměř tři měsíce a byla poslední službou Učitele. Po jejím skončení Ježíš odešel přímo do Jerusalema, kde prožil své poslední zkušenosti v těle. Sedmdesát evangelistů, pravidelně podporovaných Ježíšem a dvanácti apoštoly, pracovalo v následujících městech a vesnicích: Safón, Gadara, Macad, Arbéla, Ramat, Edreí, Bosora, Kaspin, Mispheh, Gerasa, Ragaba, Sukót, Amathus, Adama, Penúel, Capitolias, Dion, Chatita, Gadda, Filadelfie, Jogbeha, Gileád, Bét-nimra, Týros, Eleále, Livias, Chešbón, Callirrhoe, Bét-peór, Šitím, Sibma, Médeba, Bét-meón, Areopoli a Aróer.

^{165:0.2 (1817.2)} Po celou dobu tohoto putování po Pereji ženský sbor, zahrnující nyní šedesát dva členek, většinu své práce věnoval opatrování nemocných. Toto bylo závěrečné období rozvoje vyšších duchovních aspektů evangelia království, což znamenalo nepřítomnost zázraků. V žádné jiné části Palestiny apoštolové a učedníci Ježíše nevykonali tolik práce a v žádné jiné oblasti jeho učení nebylo tak všeobecně přijato vyššími třídami občanů.

^{165:0.3 (1817.3)} V té době byla Perea přibližně rozdělena na pohany a židy, protože za vlády Judy Makabejského byli židé z těchto krajů masově vytlačeni. Perea byla nejkrásnější a nejmalebnější provincií v celé Palestině. Židé ji většinou nazývali „Zajordáním.“

^{165:0.4 (1817.4)} V průběhu tohoto období dělil Ježíš svůj čas mezi táborem v Pelle a cestami s dvanácti apoštoly za sedmdesáti posly, aby jim pomáhali v různých městech, kde oni učili a kázali. Na základě Abnérových pokynů sedmdesátka křtila všechny věřící, i když Ježíš jim takový příkaz nedal.

1. V táboře u Pelly

^{165:1.1 (1817.5)} V polovině ledna se v Pelle shromáždilo přes dvanáct set lidí a Ježíš učil tento dav nejméně jednou denně když byl přítomen v táboře; obvykle kázal v devět hodin ráno, jestliže tomu nezabránil déšť. Petr a ostatní apoštolové učili každé odpoledne. Večery byly vyhrazeny pro debaty, při kterých Ježíš odpovídal na otázky dvanáctky a dalších pokročilých učedníků. Těchto večerních sezeních se obvykle zúčastňovalo kolem padesáti lidí.

^{165:1.2 (1817.6)} V polovině března, když se Ježíš vypravil na cestu do Jerusalema, více než čtyři tisíce lidí tvořilo velké publikum, které každé ráno naslouchalo kázáním Ježíše, nebo Petra. Ježíš se rozhodl završit svoji práci na zemi ve chvíli, kdy zájem o jeho učení dosáhl nejvyššího bodu—nejvyššího bodu, dosaženého v době této druhé, bezzázrakové fáze rozvoje království. Ačkoliv tři čtvrtiny z toho velkého počtu lidí byli opravdoví věřící, přítomen byl také velký počet farizejů z Jerusalema a jiných míst, společně s mnoha pochybovači a provokatéry.

^{165:1.3 (1818.1)} Ježíš a dvanáct apoštolů věnovali shromážděným zástupům v táboře u Pelly hodně svého času. Dvanáctka se téměř vůbec nezapojovala do práce v terénu, pouze čas od času vycházeli s Ježíšem navštívit Abnérovy druhy. Abnér znal oblast Pereje velmi dobře, poněvadž to byl kraj, ve kterém jeho bývalý učitel, Jan Křtitel, vykonal většinu své práce. Po zahájení misionářské činnosti v Pereji se Abnér a sedmdesátka již nikdy nevrátili do tábora u Pelly.

2. Kázání o dobrém pastýři

^{165:2.1 (1818.2)} Skupina více než tří set obyvatel Jerusalema—farizejů a jiných—se vydala za Ježíšem na sever do Pelly, když na konci slavnosti posvěcení spěšně opustil oblast soudní pravomoci židovských vládců; a právě v přítomnosti těchto židovských učitelů a vůdců a také dvanácti apoštolů Ježíš pronesl kázání „O dobrém pastýři.“ Po půlhodinové formální diskuzi Ježíš, skupině kolem sta lidí, řekl:

^{165:2.2 (1818.3)} „Dnes večer vám chci toho hodně říci a jelikož mnozí z vás jsou moji učedníci a někteří mezi vámi jsou moji zavilí nepřátelé, předložím vám své učení v podobenství, aby si každý vzal z něho to, co najde jako odezvu ve svém srdci.

^{165:2.3 (1818.4)} Tento večer jsou přede mnou lidé, kteří by byli ochotni zemřít pro mě a pro toto evangelium a v budoucnu se někteří obětují; a přítomni jste tady i vy, otroci tradic, kteří jste za mnou přišli z Jerusalema a kteří, společně s vašimi zatemněnými a zmatenými vůdci, se snažíte zabít Syna Člověka. Můj nynější život v těle se stane soudem jak pro vás, opravdové pastýře, tak i pro vás, falešné pastýře. Kdyby falešný pastýř byl slepý, neměl by hřích, ale vy tvrdíte, že vidíte, říkáte, že jste učitelé Izraele; proto váš hřích na vás zůstane.

^{165:2.4 (1818.5)} Opravdový pastýř na noc zahání své stádo do salaše v čase nebezpečí. A když přijde ráno, vstoupí dveřmi do ovčírny a když zavolá, ovce poznají jeho hlas. Každý pastýř, který vnikne do ovčince jinudy než dveřmi, je zloděj a lupič. Opravdový pastýř vstoupí do ovčince poté, jak mu hlídač otevře dveře a jeho ovce, znajíc jeho hlas, vyjdou na jeho povel ven; a když jsou takhle vypuštěny ven, opravdový pastýř jde před nimi; ukazuje cestu a ovce ho následují. Jeho ovce ho

následují, protože znají jeho hlas; nebudou následovat neznámého. Od neznámého utečou, protože neznají jeho hlas. Toto množství lidí, shromážděné tady kolem nás, jsou jako ovce bez pastýře, ale když k nim promluvíme, poznají pastýřův hlas a budou nás následovat; alespoň ti, kteří hladoví po pravdě a žízní po spravedlnosti. Někteří z vás nejste z mého stáda; vy neznáte můj hlas a nejdete za mnou. A poněvadž jste falešní pastýři, ovce neznají váš hlas a nepůjdou za vámi.“

165:2.5 (1819.1) A když Ježíš odpověděl toto podobenství, nikdo mu nepoložil jedinou otázku. Po chvíli začal opět mluvit a pokračoval v rozebírání tohoto podobenství:

165:2.6 (1819.2) „Vy, kteří se stanete pastýři stád mého Otce, nesmíte být pouze skvělými vůdci, ale musíte také KRMIT stádo dobrou potravou; nejste opravdovými pastýři, když nevedete svá stáda na zelené pastviny a k tichým vodám.

165:2.7 (1819.3) A nyní, aby někteří z vás snadněji pochopili toto podobenství, prohlašuji, že já jsem jak dveře do Otcova ovčince, tak současně opravdový pastýř stád mého Otce. Každý pastýř, který chce vstoupit do ovčince beze mne, neuspěje a ovce nebudou slyšet jeho hlas. Já, s těmi, kteří mně pomáhají, jsem dveře. Každá duše, která vstoupí na věčnou cestu s pomocí mnou vytvořených a stanovených způsobů, bude spasena a bude moci jít dál k věčným pastvinám Ráje.

165:2.8 (1819.4) Ale já jsem také ten opravdový pastýř, který je připraven položit svůj život za své ovce. Zloděj vnikne do ovčince jen proto, aby ukradl, zabil a zničil; ale já jsem přišel, abyste všichni měli život a měli ho bohatší. Když se objeví nebezpečí, najatý pastýř uteče a nechá stádo rozprchnout a

zahynout; ale opravdový pastýř neuteče, když se objeví vlk; on bude chránit své stádo a jestli to bude nutné, položí za své ovce život. Opravdu, opravdu vám říkám, přátelé a nepřátelé, já jsem opravdový pastýř; já znám mé ovce a mé ovce znají mne. Já neuteču před nebezpečím, dokončím službu svému Otci do konce a naplním jeho vůli a neopustím stádo, které mně bylo svěřeno mým Otcem.

^{165:2.9 (1819.5)} Ale já mám ještě mnoho jiných ovcí ne z tohoto stáda a tato slova jsou pravdivá nejen pro tento svět. Tyto jiné ovce také slyší a znají můj hlas a já jsem slíbil svému Otci, že všechny tyto ovce budou přivedeny do jednoho stáda—jednoho bratrství synů Božích. A potom vy všichni budete znát hlas jednoho pastýře, opravdového pastýře a všichni poznáte otcovství Boha.

^{165:2.10 (1819.6)} A tak vy všichni poznáte, proč mě Otec miluje a svěřil všechna svá stáda v těchto územích do mých rukou; je to proto, že Otec ví, že já neselžu v hlídání ovčince, že neopustím své ovce a že, jestli to bude třeba, nebudu váhat položit svůj život ve službě jeho mnohačetným stádům. Ale, pochopte, jestliže položím svůj život, opět si ho znovu vezmu. Žádný člověk a ani žádný jiný tvor mě nemůže vzít život. Já mám právo a moc položit svůj život a mám tu stejnou moc a právo vzít si život zpět. Vy tomuto nemůžete rozumět, ale já jsem takovou pravomoc dostal od svého Otce ještě předtím, než se objevil tento svět.“

^{165:2.11 (1819.7)} Když uslyšeli tato slova, jeho byli apoštolové zmateni, jeho učedníci byli ohromeni a farizejové z Jerusalema a okolí odešli do noci, říkajíc: „On je buď blázen, anebo ďábel.“ Ale dokonce i někteří z jerusalemských učitelů řekli:

„On mluví jako někdo, kdo má moc; kromě toho, viděl někdo, aby ten, v kom sedí ďábel, otevřel oči slepci, který se narodil slepý a dělal všechny ty obdivuhodné věci, které tento člověk udělal?“

^{165:2.12 (1819.8)} Následujícího ráno zhruba polovina z těchto židovských učitelů se přihlásila k víře k Ježíšovi a druhá polovina se v ohromení vrátila do Jerusalema a svých domovů.

3. Sobotní kázání v Pelle

^{165:3.1 (1819.9)} Ke konci ledna se na sobotním kázání shromáždilo téměř tři tisíce lidí. V sobotu, 28. ledna, přednesl Ježíš památné kázání „O důvěře a duchovní připravenosti.“ Po zahajovacích slovech Šimona Petra, Učitel řekl:

^{165:3.2 (1820.1)} „To, co jsem mnohokrát řekl svým apoštolům a mým učedníkům, prohlašuji nyní tomuto shromáždění: vyvarujte se kvasu farizejů, který je pokrytecký, zrozený z předsudku a živený v zajetí tradic, i když mnoho z těchto farizejů jsou čestní srdcem a někteří z nich jsou tady jako moji učedníci. Brzy vy všichni pochopíte mé učení, protože není nyní nic skryto, co nebude odhaleno. To, co je teď před vámi ukryto, vejde ve známost tehdy, kdy Syn Člověka dokončí svoji misi na zemi a v těle.

^{165:3.3 (1820.2)} Brzy, velmi brzy to, co naši nepřátelé nyní plánují v tajnosti a v temnotě, vyjde na světlo a bude oznámeno ze střech domů. Ale já vám říkám, přátelé moji, když se oni budou snažit zabít Syna Člověka, nebojte se jich. Nemějte strach před těmi, kteří, i když mohou zabít tělo, nemohou mít žádnou moc nad vámi. Vyzývám vás, abyste se nikoho nebáli, v nebi či na zemi,

ale radujte se z poznání Toho, který má moc vysvobodit vás od všech nečestností a přivést vás nevinné před soudní stolicí vesmíru.

^{165:3.4 (1820.3)} Neprodává se pět vrabců za dva groše? A přesto, když tyto ptáci létají z místa na místo při hledání potravy, žádný z nich neexistuje bez vědomí Otce, zdroje všeho života. Serafští ochránci mají spočítaný každý vlas na vašich hlavách. A když je toto všechno pravda, proč byste měli žít ve strachu před různými malichernostmi, které se objeví ve vašich každodenních životech? Říkám vám: „Nemějte strach; vy máte mnohem větší hodnotu než spousta vrabců.

^{165:3.5 (1820.4)} Vás všechny, kteří jste měli odvahu přiznat víru v mé evangelium před lidmi, já brzy ocením před anděly nebeskými; ale ten, kdo vědomě popírá pravdu mého učení před lidmi, bude odmítnut svým ochráncem osudu před anděly nebeskými.

^{165:3.6 (1820.5)} Říkejte o Synu Člověka co si přejete a bude vám to odpuštěno; ale ten, kdo se opovází neuctivě mluvit o Bohu, sotva najde odpuštění. Když lidé zajdou tak daleko, že vědomě připisují díla Boží silám ďábla, tak těmto vědomým rebelům se bude těžko hledat odpuštění za jejich hříchy.

^{165:3.7 (1820.6)} A když vás naši nepřátelé přivedou před představitele synagog a před jiné vysoké authority, nemějte starost o to, co byste měli říci a nebuďte plni úzkosti z toho, jak odpovídat na jejich otázky, protože duch, který ve vás pobývá, vám určitě sdělí v pravou chvíli, co byste měli říci na počest evangelia království.

^{165:3.8 (1820.7)} Jak dlouho budete zůstat v údolí pochybností? Proč váháte mezi dvěma názory? Proč židé či jinověrci váhají přijmout radostné zprávy o tom, že on je synem Věčného Boha? Jak dlouho nám to bude trvat vás přesvědčit, abyste s radostí vstoupili do svého duchovního dědictví. Já jsem přišel na tento svět, abych vám odhalil Otce a přivedl vás k Otci. To první jsem udělal, ale to druhé nemohu udělat bez vašeho souhlasu; Otec nikdy nikoho nenutí vstoupit do království. Pozvání vždy bylo a vždy bude: „Každý, kdo chce, nechť přijde a bohatě čerpá vodu života.“

^{165:3.9 (1820.8)} Když Ježíš umrl, mnoho posluchačů odešlo k Jordánu, aby se apoštoly nechalo pokřtít, zatímco Ježíš naslouchal otázkám těch, kteří zůstali.

4. Dělení dědictví

^{165:4.1 (1821.1)} Když apoštolové křtili věřící, Učitel hovořil s těmi, kteří neodešli. A jeden mladík mu řekl: „Učiteli, můj otec zemřel a zanechal mně a mému bratrovi velké dědictví, ale můj bratr mně nechce dát to, co mně náleží. Můžeš přikázat mému bratrovi, aby se o dědictví se mnou rozdělil?“ Ježíš byl mírně rozhořčen, že tento materiálně založený mladík vznesl pro diskuzi takovou obchodní otázku; ale využil tuto situaci pro sdělení dalšího svého učení. Ježíš řekl: „Člověče, ty jsi mne určil k tomu, abych dělil vaše dědictví? Kde jsi přišel na myšlenku, že já se starám o materiální záležitosti tohoto světa?“ A potom se otočil ke všem, kteří byli kolem něj, a řekl: „Buďte na pozoru a vyhýbejte se chamtivosti; život člověka nespočívá v bohatství věcí, které má. Štěstí nepřichází z moci bohatství a radost nepřýští z hojnosti. Samo o sobě bohatství není prokletím, ale láska k němu často vede k takové oddanosti

věcem tohoto světa, že duše se stává slepou ke krásným půvabům duchovních realit království Božího na zemi a radostem věčného života na nebesích.

^{165:4.2 (1821.2)} Dovolte mi, abych vám vyprávěl příběh o jednom bohatém člověku, jehož půda mu přinášela velkou úrodu; a když se stal velmi bohatým, začal o sobě přemýšlet: „Co budu dělat se vším mým bohatstvím? Já teď mám toho tolik, že nemám místo, kam dávat své bohatství.“ A když dospěl k řešení, řekl: „Udělám toto. Zbořím své stodoly a postavím je větší a tím budu mít dostatek místa na uskladnění mých plodů a mých věcí. Potom budu moci říci své duši: duše, mám pro tebe uloženo bohatství na mnoho let; oddychni si, jez, pij a raduj se, protože jsi bohatá a máš zvětšený majetek.“

^{165:4.3 (1821.3)} Ale tento bohatý člověk byl také nerozumný. Při zajišťování materiálních potřeb pro svoji mysl a tělo nedokázal nastrádat poklady na nebi pro uspokojení ducha a spasení duše. A stejně mu nebylo souzeno radovat se z využívání nahromaděného bohatství, protože v tu samou noc dal svoji duši Bohu. V tu noc totiž vtrhli do jeho domu lupiči, zabili ho, vydrancovali jeho stodoly a spálili to, co zůstalo. A o majetek, který unikl lupičům, bojovali mezi sebou jeho dědici. Tento člověk nashromáždil pro sebe poklady na zemi, ale nebyl bohatý před Bohem.“

^{165:4.4 (1821.4)} Ježíš se takto vypořádal s mladíkem a jeho dědictvím, protože věděl, že jeho potíže spočívaly v ziskuchtivosti. I kdyby tomu tak nebylo, Učitel by nezasáhl, protože se nikdy nevměšoval do světských záležitostí ani svých apoštolů, tím méně svých učedníků.

^{165:4.5 (1821.5)} Když Ježíš dopověděl tento příběh, jiný člověk vstal a zeptal se ho: „Učiteli, já vím, že tvoji apoštolové prodali všechn svůj pozemský majetek, aby tě následovali a že máte všechny věci společné jako esejci, ale chceš také po nás, kteří jsme tvoji učedníci, abychom všichni udělali totéž? Je hřích mít poctivé bohatství?“ A Ježíš na tuto otázku odpověděl: „Můj příteli, není hřích mít počestné bohatství; ale hřích je, jestli materiální bohatství proměníš do pokladů, které mohou pohltit tvůj zájem a odvrátit tvé pocity od oddanosti k duchovním činnostem království. Není žádný hřích v tom mít počestné majetky na zemi za předpokladu, že tvůj poklad je na nebesích, poněvadž tam, kde je tvůj poklad, tam bude také i tvé srdce. Je velký rozdíl mezi bohatstvím, které vede k chamtivosti a sobeckosti a bohatstvím, které spravují a disponují jím lidé, kteří mají hojnost těchto světských statků a kteří tak štědře přispívají na podporu těch, kteří věnují všechnu svoji energii práci pro království. Mnoho z vás, kteří jste tady a jste bez peněz, jste syceni a ubytováni ve stanovém městečku jen proto, že šlechetní bohatí muži a ženy dali finanční prostředky na tento účel vašemu hostiteli, Davidu Zebedeovi.

^{165:4.6 (1822.1)} Ale nikdy nezapomeňte na to, že bohatství v konečném součtu není věčné. Láska k bohatství příliš často zatemňuje a dokonce ničí duchovní vidění. Je nutné, abyste poznali nebezpečí bohatství v tom, kdy přestává být vaším služebníkem, ale stává se vaším pánem.“

^{165:4.7 (1822.2)} Ježíš neučil a neschvaloval bezstarostnost, nečinnost a lhostejnost v zajišťování fyzických potřeb pro rodinu, nebo závislost na almužně. Ale on učil, že materiální a světské musí

být podřízeno blahu duše a progresu duchovní podstaty v království nebeském.

^{165:4.8 (1822.3)} Potom, když lidé odešli dolů k řece, aby se dívali na křtění, mladík, který Ježíšovi položil otázku o dědictví, přišel za ním soukromě, poněvadž si myslel, že se Ježíš k němu zachoval příkře; a když ho Učitel znovu vyslechl, řekl mu: „Můj synu, proč se v takový den připravuješ o příležitost nasytit se chlebem života jen proto, abys uspokojil své chamtivé sklony? Ty nevíš, že když předneseš svoji stížnost soudu synagogy, tak židovské zákony o dědictví budou spravedlivě uplatněny? Nevidíš, že má práce je o tom, abych zajistil, že budeš vědět o svém nebeském dědictví? Nečetl jsi ve Spisech: „Je ten, kdo zvětšuje své bohatství svojí opatrností a svojí skrblostí a tady je jeho odměna: ačkoliv říká, že získal klid a že nyní může využívat svého majetku, on však neví, co přinese čas a že musí zanechat všechny tyto věci jiným po své smrti.“ Nečetl jsi přikázání: „Nebudeš chtivý.“ A na jiném místě: „Jedli a nasýtli se a ztloustli a potom se obrátili k jiným bohům.“ Četl jsi v Žalmech, že „Hospodin zavrhuje chtivé“ a že „to málo, co má čestný člověk, je mnohem více než bohatství mnohých nečestných“? Když bohatství narůstá, nepřilni k němu srdcem.“ Nečetl jsi to místo, kde Jeremjáš říká: „Nedovol bohatým chvástat se svým bohatstvím“; a Ezechiel mluvil pravdu, když řekl: „Ústa mají plna lásky, ale jejich srdce jsou upřena na vlastní zištné cíle.“

^{165:4.9 (1822.4)} Ježíš poslal mladíka pryč se slovy: „Synu můj, jaký užitek budeš mít z toho, jestli získáš celý svět a ztratíš svoji vlastní duši?“

^{165:4.10 (1822.5)} Jinému člověku, stojícímu opodál a který se zeptal Ježíše, jaké bude postavení bohatých v soudný den, on odpověděl: „Já jsem nepřišel soudit ani bohaté, ani chudé, ale prožité životy všech lidí budou souzeny. Cokoliv jiného se může týkat bohatých v soudný den, ale přinejmenším tři otázky musí být zodpovězeny všemi, kteří nabyli velké bohatství a tyto otázky jsou:

^{165:4.11 (1822.6)} 1. Kolik bohatství jsi nashromáždil?

^{165:4.12 (1822.7)} 2. Jak jsi toto bohatství získal?

^{165:4.13 (1822.8)} 3. Jak jsi se svým bohatstvím naložil?“

^{165:4.14 (1822.9)} Potom Ježíš odešel do svého stanu si na chvíli odpočinout před večeří. Když apoštolové skončili křtění, vrátili se zpět a chtěli s ním také mluvit o bohatství na zemi a o pokladech na nebesích, ale on spal.

5. Rozhovor s apoštoly o majetku

^{165:5.1 (1823.1)} V ten večer po večeři, když se Ježíš a dvanáct apoštolů sešli na své pravidelné denní poradě, se Ondřej zeptal: „Učiteli, zatímco my jsme křtili věřících, ty jsi dlouze mluvil ke zbývajícím zástupu lidí a my jsme to neslyšeli. Mohl bys tato slova opakovat pro náš prospěch?“ A v odpověď na Ondřejův dotaz, Ježíš řekl: „

^{165:5.2 (1823.2)} „Ano, Ondřeji, povím vám o těchto záležitostech bohatství a opatrování živobytí, ale slova, která řeknu vám, apoštolům, musí být poněkud odlišná od těch, která jsem řekl učedníkům a lidem, poněvadž vy jste se všeho vzdali ne pro to, abyste mě následovali, ale pro to, abyste byli ustanoveni jako

vyslanci království. Vy již máte několikaleté zkušenosti a víte, že Otec, jehož království hlásáte, vás nikdy neopustí. Vy jste zasvětili své životy službě království; proto se neznepokojujte, nebo nestarejte o věci světského života—o jídlo, o tělo, o oblečení. Blaho duše je více než jídlo a pití; rozvoj ducha je mnohem výše než potřeba ošacení. Když začnete pochybovat o jistotě svého chleba, zamyslete se nad havrany; ti nesejí, ani nesklízejí, nemají skladiště, nebo stodoly a přesto Otec poskytuje potravu každému z nich, který ji pro sebe hledá. A jak mnohem větší hodnotu máte vy než množství ptáků! Kromě toho, vaše obava či hlodající pochybnosti vám vůbec nepomohou zajistit si materiální potřeby. Kdo z vás dokáže obavou přidat dlani na velikosti, anebo o jeden den prodloužit svůj život? Jelikož takové věci na vás nezávisí, tak proč byste měli mít úzkostlivé myšlenky o jakémkoliv z těchto problémů?

^{165:5.3 (1823.3)} Podívejte se na lilie, jak rostou; nepachtí se a netouží po ošacení. Ale říkám vám, že i Šalamoun v celé své slávě nebyl oděn tak, jako každá z nich. Jestli Bůh takto odívá travu na poli, která dnes žije a zítra je pokosena a vhozena do ohně, jak mnohem více bude odívát vás, vyslance nebeského království. Ó, vy malověrní! Jestli se z celého srdce věnujete hlásání evangelia království, neměli byste ve svých myslích pochybovat o svém zajištění či zajištění vašich rodin, od kterých jste odešli. Jestli opravdu věnujete své životy evangeliu, budete žít evangeliem. Jestli jste jenom věřícími učedníky, musíte vydělávat na svůj chléb a přispívat všem těm, kteří učí, káží a léčí. Jestli máte obavy o svůj chléb a vodu, v čem se lišíte od národů světa, které tak houževnatě usilují o tyto potřeby? Věnujte se své práci s vírou v to, že jak Otec, tak i já víme, že všechny tyto věci potřebujete. Dovolte mně vás

jednou provždy ujistit, že jestli věnujete své životy práci pro království, všechny vaše faktické potřeby budou zajištěny. Usilujte o velkou věc a malá v ní bude obsažena; požádejte o nebeské a pozemské bude zahrnuto. Stín vždy následuje podstatu.

^{165:5.4 (1823.4)} Jste pouze malá skupina, ale jestli máte víru, jestli nepodlehnete strachu, tak vám prohlašuji, že můj Otec s velkou radostí vám dá toto království. Vy jste uložili své poklady tam, kde bohatství nepřestává narůstat, kde ho žádný zloděj nemůže vyloupit a kde ho žádný mol nemůže zničit. A jak jsem lidem řekl, kde je váš poklad, tam bude také vaše srdce.

^{165:5.5 (1824.1)} Ale v práci, která vás čeká a v té, která na vás zůstane po mém návratu k Otci, budete těžce zkoušeni. Vy všichni se musíte mít na pozoru před strachem a pochybnostmi. Každý z vás musí být připraven a necht' vaše kahany stále svítí. Buďte jako sluhové, čekající na návrat svého pána ze svatební hostiny, aby, když přijde a zaklepe na dveře, jste mu mohli rychle otevřít. Takové služebníky pán pochválí, když se na ně může spolehnout v takovou důležitou chvíli. Pak pán usadí své sluhy a sám je obslouží. Opravdu, opravdu vám říkám, že se blíží rozhodující okamžik ve vašich životech, což vyžaduje vaši bdělost a připravenost.

^{165:5.6 (1824.2)} Vy dobře víte, že jestli by pán domu věděl, kdy přijde zloděj, nikdy by mu nedovolil vloupat se do jeho domu. Buďte však i vy připraveni, jelikož Syn Člověka odejde ve chvíli, kdy to nejméně budete čekat a způsobem, který nejste schopni pochopit.“

^{165:5.7 (1824.3)} Několik minut dvanáctka seděla a mlčela. Některá tato varování slyšeli již dříve, ale ne v takovém podání, jako tentokrát.

6. Odpověď na Petrovu otázku

^{165:6.1 (1824.4)} Když ještě seděli a přemýšleli, Šimon Petr se zeptal: „Říkáš toto podobenství nám, anebo je pro všechny učedníky?“ A Ježíš odpověděl:

^{165:6.2 (1824.5)} „V čase zkoušek se odhaluje duše člověka; zkouška odkrývá, co je skutečně v srdci. Když je služebník vyzkoušen a prověřen, pak pán domu může svěřit tomuto služebníkovu svoji domácnost a být si jistý, že tento spolehlivý správce zajistí, aby jeho děti byly nasyceny a bylo o ně postaráno. Podobně i já budu brzy vědět, komu může být svěřena péče o mé děti poté, až se vrátím k Otci. Tak, jako pán domu pověří spolehlivého a prověřeného služebníka dohledem nad svou rodinou, tak i já povýším v řízení království ty, kteří vydrží zkoušky této doby.

^{165:6.3 (1824.6)} Ale, jestli je služebník líný a říká si: „můj pán přijde později“ a začne zacházet špatně s druhými sluhy a jíst a popíjet s opilci, pak jeho pán přijde v době, kdy on ho nečeká a pro jeho nespolehlivost ho ostudně vyhodí. Proto se dobře připravte na ten den, kdy budete náhle a nečekaně navštíveni. Pamatujte si, hodně vám bylo dáno; proto hodně bude od vás požadováno. Těžké zkoušky se vám blíží. Já musím přijmout jiný křest a budu bdít, dokud toho nebude dosaženo. Vy hlásáte mír na zemi, ale moje mise nepřinese mír v materiálních záležitostech lidí—alespoň ne hned. Když dva členové rodiny věří ve mne a tři členové odmítají toto evangelium, výsledkem může být

jenom rozkol v rodině. Evangelium, které hlásáte, nemůže neobrátit proti sobě přátele, příbuzné a milované. Pravdou je, že každý z těchto věřících získá velký a trvalý mír ve svém srdci, ale mír na zemi nepřijde, dokud nebudou všichni připraveni uvěřit ve slavné dědictví synovstva s Bohem a vstoupit do něj. Přesto však jděte do celého světa hlásat toto evangelium všem národům, každému muži, ženě a dítěti.“

^{165:6.4 (1824.7)} A tímto skončila tato bohatá a rušná sobota. Ráno následujícího dne se Ježíš a dvanáct apoštolů vypravili do měst severní Pereji navštívit sedmdesát poslů, kteří v těchto oblastech pracovali pod Abnérovým vedením.

Kapitola 166

Poslední návštěva v severní Pereji

^{166:0.1 (1825.1)} V OBDOBÍ od 11. do 20. února Ježíš a dvanáctka navštívili všechna města a vesnice v severní Pereji, ve kterých pracovali druhové Abnéra a členky ženského sboru. Zjistili, že tyto poslové evangelia získávají úspěch a Ježíš opakovaně upozorňoval své apoštoly na skutečnost, že se evangelium království může šířit bez pomoci zázraků a divů.

^{166:0.2 (1825.2)} Celá tato tříměsíční mise v Pereji byla úspěšně provedena bez účasti dvanácti apoštolů a od této doby evangelium odráželo ne tolik osobnost Ježíše, jako jeho učení. Ale jeho stoupenci nenásledovali dlouho pokynů Ježíše, protože brzy po jeho ukřižování a zmrtvýchvstání se odklonili od jeho učení a začali vytvářet ranou křesťanskou církev kolem zázraků a zveličených vzpomínek na jeho božsko-lidskou osobnost.

1. Farizejové v Ragabě

^{166:1.1 (1825.3)} V sobotu, 18. února, byl Ježíš v Ragabě, kde žil bohatý farizej jménem Natanael; a poněvadž docela značný počet jeho druhů farizejů následovalo Ježíše a dvanáctku po celé Pereji, v toto sobotní ráno Natanael připravil pro ně všechny, bylo jich asi dvacet, snídani a pozval Ježíše jako čestného hosta.

^{166:1.2 (1825.4)} Když Ježíš přišel na snídani, většina z farizejů společně s dvěma či třemi právními zástupci již seděla za stolem. Učitel ihned zaujal místo vlevo od Natanaela, aniž šel k nádobám s vodou umýt si ruce. Většina z farizejů, především ti, kteří byli nakloněni učení Ježíše, věděli, že on si myje ruce pouze za účelem hygieny a že odmítá tyto čistě obřadní rituály. Proto nebyli překvapeni, že šel rovnou ke stolu, aniž si dvakrát umyl ruce. Ale Natanael byl zděšen tímto Učitelovým zanedbáním dodržet přísná pravidla farizejských zvyklostí. Na rozdíl od farizejů, Ježíš si také nemyl ruce po každém chodu jídla a ani na závěr stolování.

^{166:1.3 (1825.5)} Po vzrušeném šeptání mezi Natanaelem a nepřátelskými farizeji po jeho pravé ruce a po velkém zvedání obočí a pohrdavém pošklebování těch, kteří seděli naproti Učitele, Ježíš posléze řekl: „Já jsem si myslel, že jste mě pozvali do tohoto domu, abych se s vámi podělil o chléb a možná i proto, aby se mne někdo z vás zeptal na hlásání nového evangelia království Božího; ale vidím, že jste mě sem přivedli pro to, abych se stal svědkem demonstrace vaší okázalé oddanosti svého vlastního pokrytectví. Tuto službu jste mně již prokázali; čím jiným mne ještě uctíte jako svého dnešního hosta?“

^{166:1.4 (1826.1)} Po těchto slovech Učitele se farizejové dívali do stolu a mlčeli. A jelikož nikdo nepromluvil, Ježíš pokračoval: „Mnozí z vás, zde přítomných farizejů, jste moji přátelé, někteří dokonce jako moji učedníci, ale většina farizejů vytrvale odmítá vidět světlo a uznat pravdu, přestože dílo evangelia je jim předloženo v plné síle. Jak pečlivě čistíte vnějšek pohárů a mís, zatímco nádoby pro duchovní potravu jsou špinavé a nečisté! Usilovně dbáte na svatý a zbožný zevněšek před lidmi, ale vaše vnitřní duše jsou naplněny pokrytectvím, chamtivostí, vyděračstvím a všemožnými duchovními špatnostmi. Vaši vůdcové opovážlivě dokonce zamýšlejí a plánují zabití Syna Člověka. Nerozumíte vy pošetilci, že Bůh nebes se dívá na vnitřní motivy duše stejně, jako na vaše vnější záměry a vaše pobožné projevy? Nemyslete si, že dávání almužny a placení desátků vás očistí od nečestnosti a umožní vám stanout před Soudcem všech lidí čistí. Běda těm farizejům, kteří odmítají světlo života! Vy jste pečliví v placení desátků a okazali v dávání almužny, ale vědomě pohrdáte návštěvou Boha a odmítáte zjevení jeho lásky. I když je dobře, že věnujete pozornost těm nepodstatným povinnostem, neměli byste nechávat bez povšimnutí tyto závažnější potřeby. Běda všem těm, kteří se vyhýbají spravedlnosti, zavrhnou soucit a odmítají pravdu! Běda všem těm, kteří opovrhují zjevením Otce, zatímco usilují o nejvyšší místa v synagogách a touží po pochlebovačných pozdravech na tržištích!“

^{166:1.5 (1826.2)} Když Ježíš povstal, aby odešel, jeden z právních zástupců, sedící za stolem, se na něho obrátil a řekl: „Ale, Učiteli, v některých svých prohlášeních káráš také nás. Opravdu není nic dobrého v zákonících, farizejích či právních

zástupcích?“ A Ježíš, zůstavši stát, odpověděl právnímu zástupci: „Jako farizejové, tak i vy nacházíte potěšení ze zaujímání prvních míst při slavnostech a v nošení dlouhého šatu a současně nakládáte na lidi těžká břemena. A když lidské duše vrávorají pod těmito těžkými břemeny, vy nehnete ani prstem, abyste jim pomohli. Běda vám, kteří máte velké potěšení ze stavění hrobek pro proroky, které vaši otcové zabili! A že schvalujete to, co vaši otcové udělali, jenom potvrzuje váš nynější plán zabít ty, kteří přišli dnes dělat to, co dělali proroci v jejich době—hlásat spravedlnost Boha a odhalovat milosrdnost nebeského Otce. Ale ze všech minulých generací, právě toto zvrácené a pokrytecké pokolení bude chtít krev proroků a apoštolů. Běda všem vám právním zástupcům, kteří jste odejmuli klíč poznání obyčejnému lidu! Vy sami odmítáte vstoupit na cestu pravdy a současně bráníte všem ostatním, kteří o to usilují. Ale vy takto nemůžete zavřít dveře království nebeského; my jsme je otevřeli pro všechny, kteří mají víru vstoupit a tato brána milosrdenství nebude uzavřena předsudky a povýšeností falešných učitelů a nepravých pastýřů, kteří jsou jak nabílené hrobky—zvenčí vypadají nádherně a uvnitř jsou plny kostí mrtvých lidí a všelijaké duchovní nečistoty“.

166:1.6 (1826.3) A když Ježíš skončil tuto svoji řeč za stolem u Natanaela, odešel z domu, aniž povečeřel. Někteří z farizejů, kteří slyšeli jeho slova, uvěřili v jeho učení a vstoupili do království, ale většina z nich zůstala na cestě temnoty a byla ještě více rozhodnuta vyčkávat, aby mohla použít některá z jeho slov pro jeho předvedení k soudu a vynesení rozsudku Vysokou radou v Jerusalema.

^{166:1.7 (1827.1)} Existovaly pouze tři věci, kterým farizejové věnovali obzvláštní pozornost:

^{166:1.8 (1827.2)} 1. Přísné dodržování placení desátků.

^{166:1.9 (1827.3)} 2. Důsledné respektování zákonů očisty.

^{166:1.10 (1827.4)} 3. Vyhýbání se sdružování se všemi ne-farizejci.

^{166:1.11 (1827.5)} V tomto případě se Ježíš pokusil ukázat na duchovní prázdnotu dvou prvních zvyků, zatímco své výtky k farizejskému odmítání setkávat se společensky s ne-farizeji si nechal na pozdější příležitost, kdy bude opět večeřet s mnohými těmito stejnými lidmi.

2. Deset malomocných

^{166:2.1 (1827.6)} Následujícího dne Ježíš s dvanáctkou odešli do Amathu, nacházejícího se nedaleko hranice se Samaří a když se blížili k městu, potkali skupinu deseti malomocných, kteří se tam poblíž zdržovali. Devět z nich byli židé a jeden Samařan. Obvykle se tito židé vyhýbali veškerým stykům a kontaktům se Samařanem, ale jejich společná choroba dokázala překonat všechny náboženské předsudky. Slyšeli hodně o Ježíšovi a jeho dřívějších zázračných vyléčeních a jelikož sedmdesátka měla ve zvyku oznamovat čas Ježíšova očekávaného příchodu když byl s dvanáctkou na cestách, deset malomocných vědělo, že Učitel má přijít do této oblasti přibližně v tuto dobu; a proto se zdržovali na okraji města a doufali, že přilákají jeho pozornost a požádají ho o vyléčení. Když malomocní viděli, že se Ježíš blíží, neodvážili se k němu přiblížit a stojíce v dáli na něho křičeli: „Učiteli, slituj se nad námi; zbav nás našeho soužení. Vyléč nás tak, jak jsi vyléčil jiné.“

^{166:2.2 (1827.7)} Ježíš právě vysvětloval dvanáctce, proč jinověrci Pereje a také méně ortodoxní židé ochotněji uvěří evangeliu, kázaném sedmdesáti posly, více než ortodoxní a tradicemi svázaní židé Judeje. Upozornil apoštoly na skutečnost, že jejich poselství bylo také rychleji přijato Galilejci a dokonce i Samařany. Ale dvanáct apoštolů nebylo v té době ještě zdaleka schopno mít přátelský přístup k tak dlouho opovrhovaným Samařanům.

^{166:2.3 (1827.8)} Proto, když Šimon Zélóta uviděl mezi malomocnými Samařana, chtěl přimět Ježíše k pokračování v cestě do města bez jakéhokoliv zastavování se kvůli pozdravení se s nimi. Ježíš řekl Šimonovi: „Ale, co když Samařan miluje Boha stejně jako židé? Můžeme my soudit naše bližní? Kdo ví, jestli vyléčíme těchto deset lidí, možná tento Samařan projeví větší vděčnost než židé. Jsi si Šimone jist svým názorem?“ A Šimon okamžitě odpověděl: „Jestli je vyléčíš, uvidíš.“ A Ježíš na to řekl: „Necht' se tak stane a Šimone brzy poznáš pravdu o vděčnosti lidí a láskyplném soucitu Boha.“

^{166:2.4 (1827.9)} Ježíš přišel blíž k malomocným a řekl: „Jestli budete vyléčení, jděte a ukažte se kněžím, jak to vyžaduje zákon Mojžíše.“ A během chvíli cítili, že jejich těla se léčí. Ale když Samařan uviděl, že je vyléčen, vrátil se, aby vyhledal Ježíše a přitom hlasitě začal velebit Boha. A když se k Učiteli dostal, padl před něj na kolena a děkoval mu za své vyléčení. Těch dalších devět židů také zjistilo své vyléčení a i když byli vděčni za své očištění, pokračovali dál na cestě ukázat se kněžím.

^{166:2.5 (1828.1)} Když Samařan zůstával klečet u Ježíšových nohou, Učitel se podíval na dvanáctku, hlavně na Šimona Zélóta a řekl: „Nebylo těch deset vyléčeno? Kde však je těch dalších devět

židů? Pouze jeden, tento nepřítel, se vrátil vzdát chválu Bohu.“ A potom Samařanovi řekl: „Povstaň a jdi svoji cestou; víra tvá tě uzdravila.“

^{166:2.6 (1828.2)} Ježíš se po odchodu Samařana znovu podíval na apoštoly. A všichni apoštolové se dívali na Ježíše, kromě Šimona Zélóty, jehož oči se dívaly dolů. Dvanáctka neřekla ani slovo. Ani Ježíš nic neřekl; nebylo nutné něco říkat.

^{166:2.7 (1828.3)} Přestože všech deset těchto lidí věřilo, že mají lepru, pouze čtyři jí byli postiženi. Těch šest bylo vyléčeno z kožní nemoci, která byla považována za lepru. Ale ten Samařan lepru opravdu měl.

^{166:2.8 (1828.4)} Ježíš přikázal dvanáctce nic neříkat o vyléčení malomocných a na cestě do Amathu poznamenal: „Vidíte jaké to je, když děti v rodině, i když nejsou podřízeni vůli Otce, přijímají jeho dary za samozřejmé. Oni si myslí, že je to drobnost, když opomenou poděkovat Otcí za jejich vyléčení, ale když dostane takový dar od hlavy rodiny cizí člověk, je naplněn údivem a cítí povinnost poděkovat v uznání toho, čeho se mu dostalo.“ A opět apoštolové nic neřekli v odpověď na slova Učitele.

3. Kázání v Gerase

^{166:3.1 (1828.5)} Když Ježíš a dvanáctka navštívili posly království v Gerase, jeden z farizejů, který v něho věřil, položil takovou otázku: „Pane, je málo či hodně těch, kteří budou skutečně spaseni?“ A Ježíš mu na to řekl:

^{166:3.2 (1828.6)} „Vás učili, že pouze děti Abrahama budou spaseny; že pouze na vaši víru obrácení jinověrci mohou doufat ve

spasení. Někteří z vás se domnívají, že jelikož se ve Spisech hovoří jenom o Kálebovi a Jóšuoovi jako o jediných z velkého množství lidí, kteří odešli z Egypta, aby mohli žít v zaslíbené zemi, tak pouze poměrně málo z těch, kteří hledají království nebeské, se do něho dostanou.

^{166:3.3 (1828.7)} Vy máte ještě jedno rčení, ve kterém je obsaženo hodně pravdy: o tom, že cesta vedoucí k věčnému životu je přímá a úzká a že dveře, které tam vedou, jsou také úzké a proto jenom málo z těch, kteří hledají spasení, může projít těmito dveřmi. Vy máte také učení o tom, že cesta, která vede k záhubě, je prostorná, že vstup na ni je široký a že je mnoho těch, kteří si zvolí jít touto cestou. A toto rčení nepostrádá svůj význam. Ale já vám prohlašuji, že spasení je především vaší osobní volbou. I když dveře na cestu života jsou úzké, jsou natolik široké, aby jimi prošli všichni ti, kteří upřímně chtějí vstoupit, protože já jsem ty dveře. A Syn nikdy neodmítne vstup žádnému dítěti vesmíru, které pomocí své víry hledá Otce skrze Syna.

^{166:3.4 (1829.1)} Ale je v tom nebezpečí pro všechny, kteří by chtěli odložit svůj vstup do království a pokračovat ve vyhledávání radostí nevyspělosti a oddávat se egoistickému uspokojení: odmítnutím vstoupit do království na základě duchovní zkušenosti, se tito lidé mohou pokusit do něho vstoupit později, když sláva lepší cesty bude odhalena v nadcházející epoše. Proto když ti, kteří odmítli království tehdy, kdy jsem já přišel v podobě člověka, budou hledat vstup do království, odkrytého v obraze božskosti, potom já všem takovým sobcům řeknu: já nevím odkud jste. Měli jste možnost se připravit pro toto božské občanství, ale odmítli jste všechny takové nabídky

milosrdenství; nepřijali jste všechna ta pozvání vstoupit, když dveře byly otevřené. Nyní jsou pro vás, kdo jste odmítli spasení, dveře zavřeny. Tyto dveře nejsou otevřeny pro ty, kteří by chtěli vstoupit do království pro sobeckou slávu. Spasení není pro ty, kteří nejsou ochotni za něho zaplatit upřímnou oddaností konat vůli mého Otce. Když jste se v duchu a v duši otočili zády ke království Otce, je zbytečné v mysli a těle stát před těmito dveřmi, klepat na ně a říkat: „Hospodine, otevři nám; my budeme také velkými v království.“ Potom já prohlásím, že vy nejste z mého stáda. Já vás nepřijmu mezi ty, kteří čestně bojovali ve víře a získali odměnu za nesobeckou službu v království na zemi. A když vy řeknete: „Nejedli a nepili jsme s tebou a neučil jsi v našich ulicích?“, tak já znovu prohlásím, že jste duchovními cizinci; že jste nebyli našimi druhy ve službě při odkrývání milosrdenství Otce na zemi; že já vás neznám; a potom Soudce celé země vám řekne: „Odejděte od nás všichni vy, kteří jste hledali potěšení v dílech špatnosti.“

^{166:3.5 (1829.2)} Ale nebojte se; každý, kdo upřímně touží najít věčný život skrze vstup do království Boha, s určitostí najde takové nekonečné spasení. Ale vy, kteří odmítáte takové spasení, jednoho dne uvidíte proroky sémě Abrahama sedět s věřícími nežidovských národů v tomto proslaveném království, pojídajíc chléb života a osvěžujíc se jeho vodou. A ti, kteří takto přijmou království duchovní silou a vytrvalým úsilím živé víry, přijdou ze severu a z jihu, z východu a západu. A uvidíte, že mnoho těch, kteří jsou první, budou poslední a ti poslední budou častokrát prvními.“

^{166:3.6 (1829.3)} Toto byl skutečně nový a neobyčejný výklad starého a velmi známého rčení o přímé a úzké cestě.

^{166:3.7 (1829.4)} Apoštolové a mnozí učedníci si pomalu začínali uvědomovat význam dřívějšího Ježíšova prohlášení: „Pokud se znovu nenarodíte, jestli se nenarodíte v duchu, nemůžete vstoupit do království Božího.“ Nicméně, pro všechny ty, kteří mají čistá srdce a upřímnou víru, navždy zůstává pravdou: „Zřete, stojím u dveří lidských srdcí a klepu a jestli mně kdokoliv otevře, já vstoupím, pojím s ním a nakrmím ho chlebem života; budeme jeden v duchu a cíli a budeme bratři v dlouhé a plodné službě v hledání Rajského Otce“. A proto, jestli málo či mnoho bude spaseno, zcela závisí na tom, zdali málo či mnoho uslyší pozvání: „Já jsem dveře, já jsem nová a živá cesta a kdokoliv bude chtít, může vstoupit na tuto cestu nekonečného hledání pravdy věčného života.“

^{166:3.8 (1829.5)} Dokonce ani apoštolové nebyli schopni plně pochopit jeho učení o nezbytnosti používat duchovní sílu za účelem proražení skrze všechn materiální odpor a překonání jakékoliv pozemské překážky, která se může postavit do cesty chápání všech důležitých duchovních hodnot nového života v duchu—života osvobozených Božích synů.

4. Učení o nehodách

^{166:4.1 (1830.1)} Přestože většina Palestinců jedla jenom dvakrát denně, v době putování Ježíš a apoštolové měli ve zvyku udělat si v poledne přestávku na odpočinek a občerstvení. A bylo to právě při takové polední zastávce na cestě do Filadelfie, kdy se Tomáš Ježíše zeptal: „Učiteli, z naslouchání tvých připomínek během naší dopolední cesty bych se tě rád zeptal na to, jestli

duchovní bytosti se podílejí na vzniku zvláštních a neobvyklých událostí v materiálním světě a ještě bych se chtěl zeptat, zdali andělé a jiné duchovní bytosti mohou těmto nehodám zabránit.“

166:4.2 (1830.2) V odpověď na Tomášův dotaz Ježíš řekl: „Jsem s vámi již velmi dlouhou dobu a ty mně stále ještě pokládáš takové otázky? Nejsi schopen vidět, že Syn Člověka žije jako vy a zásadně odmítá používat nebeské síly pro svoji vlastní podporu? Nežijeme my všichni za pomoci prostředků, které používají i ostatní lidé? Vidíte, že by se síla duchovního světa projevovala v materiálním životě tohoto světa, kromě odhalení Otce a několika vyléčení jeho nemocných dětí?

166:4.3 (1830.3) Příliš dlouho vaši otcové věřili, že blahobyť je znak božského uznání; že nepřízeň osudu je důkaz Boží nespokojenosti. Já prohlašuji, že taková přesvědčení jsou pověrami. Vy nevidíte, že mnohem více chudých radostně přijímá evangelium a ihned vstupuje do království? Jestli bohatství je důkazem božské přízně, proč bohatí tak často odmítají uvěřit této radostné zprávě z nebes?

166:4.4 (1830.4) Otec polévá svým deštěm čestné i nečestné; slunce rovněž svítí na poctivé i nepoctivé. Vy víte o těch Galilejcích, jejichž krev Pilát smíchal s obětmi, ale já vám říkám, že tito Galilejci nebyli v žádném případě většími hříšníky než ostatní jejich krajané jen proto, že se to stalo jim. Vy také víte o osmnácti lidech, na které se zhroutila věž Siloe a zabila je. Nemyslete si, že tito lidé, kteří tímto způsobem přišli o život, byli většími hříšníky, než všichni ostatní jejich bratři v Jerusalemu. Tito lidé byli pouze nevinnými oběťmi jedné nehody v čase.

^{166:4.5 (1830.5)} Existují tři skupiny událostí, které mohou nastat ve vašem životě:

^{166:4.6 (1830.6)} 1. Můžete být spoluúčastníky normálních událostí, které jsou součástí života, který vy a vaši bližní prožívají na zemi.

^{166:4.7 (1830.7)} 2. Můžete se stát obětí jedné z přírodních nehod, jednoho z lidských neštěstí, znajíc velmi dobře, že takové události nejsou v žádném případě předpřipraveny či jinak způsobeny duchovními silami tohoto světa.

^{166:4.8 (1830.8)} 3. Můžete sklízet úrodu z vašich osobních snah řídit se přírodními zákony, ovládající tento svět.

^{166:4.9 (1830.9)} Jednou jeden člověk zasadil ve svém sadu fíkovník a když po několikáté chtěl sklízet plody a žádné tam nenašel, zavolal svého vinaře a řekl: „Již třetí sezónu jsem sem přišel sklídit úrodu z tohoto fíkovníku a nikdy jsem tam žádné plody nenašel. Pokácej tento neplodný strom; proč by měl zatěžovat půdu?“ Ale tento vrchní zahradník svému pánovi odpověděl: „Nechejme ho ještě jeden rok. Já kolem něho odkopu hlínu a dám tam hnojivo a pak, jestli příští rok nepřinese plody, bude pokácen.“ A když takto dodrželi zákon plodnosti a poněvadž ten strom byl živý a zdravý, byli odměněni bohatou úrodou.

^{166:4.10 (1831.1)} Pokud se jedná o nemoc a zdraví, měli byste vědět, že tyto tělesné stavy jsou výsledkem materiálních příčin; zdraví není úsměvem nebes a ani nemoc není zamračením Boha.

^{166:4.11 (1831.2)} Lidské děti Otce mají stejnou schopnost přijímat materiální dary; proto on dává fyzické věci lidským dětem bez

rozdílu. Pokud se jedná o poskytování duchovních darů, Otec je omezen lidskou schopností přijímat tyto božské dary. Ačkoliv Otec nedělá rozdíly mezi lidmi, v poskytování duchovních darů je omezen vírou člověka a jeho ochotou se vždy řídit vůlí Otce.“

^{166:4.12 (1831.3)} Na cestě do Filadelfie Ježíš pokračoval v učení apoštolů a odpovídání na jejich otázky o nehodách, nemocích a zázracích, ale oni nebyli schopni plně pochopit toto jeho učení. Jedna hodina výuky nemůže zcela změnit přesvědčení, vytvářená po celý život a tak Ježíš vycítil, že jim musí svoje poselství stále opakovat, znovu a znovu říkat věci, které chtěl, aby pochopili; a i přesto dokázali porozumět významu jeho mise na zemi až po jeho smrti a zmrtvýchvstání.

5. Věřící ve Filadelfii

^{166:5.1 (1831.4)} Ježíš a dvanáctka se vydali do Filadelfie, aby navštívili Abnéra a jeho druhy, kteří tam kázali a učili. Ze všech měst v Pereji právě ve Filadelfii přijala největší skupina židů a jinověrců, bohatých a chudých, vzdělaných a nevzdělaných, učení sedmdesáti poslů a tím vstoupila do království nebeského. Synagoga ve Filadelfii nikdy nebyla podřízena vedení Vysoké rady v Jerusalemu a proto nikdy nebyla uzavřena učení Ježíše a jeho druhů. Právě v této době Abnér učil ve filadelfské synagoze třikrát denně.

^{166:5.2 (1831.5)} Později se právě tato synagoga stala křesťanským kostelem a byla misijním ústředím pro hlásání evangelia po oblastech východu. Po dlouhou dobu to byla pevnost učení Ježíše a byla v této oblasti centrem křesťanství po mnoho století.

^{166:5.3 (1831.6)} Židé v Jerusalemu měli vždy starosti s židy ve Filadelfii. A po smrti a zmrtvýchvstání Ježíše jerusalemsští věřící, v jejichž čele stál bratr Ježíše Jakub, začali mít vážné potíže s filadelfským sborem věřících. Abnér se stal představitelem věřících ve Filadelfii a zůstal jím až do své smrti. A toto odtržení od Jerusalema vysvětluje, proč v Evangelích Nového Zákona není ani slovo o Abnérovi a jeho práci. Tento rozkol mezi Jerusalemem a Filadelfií trval po celou dobu života Jakuba a Abnéra a pokračoval po nějakou dobu po zničení Jerusalema. Filadelfie byla skutečným centrem raného křesťanství na jihu a východě, jako podobně byla Antiochie na severu a západě.

^{166:5.4 (1831.7)} Bylo to znatelné neštěstí, že Abnér měl neshody se všemi vůdci rané křesťanské církve. Znesvářil se s Petrem a Jakubem (bratrem Ježíše) kvůli otázkám řízení a pravomoci jerusalemské církve; rozešel se s Pavlem kvůli rozdílným názorům na filozofii a teologii. Abnér se ve své filozofii přikláněl více k Babylonu než k Řecku a tvrdošíjně odmítal všechny pokusy Pavla změnit učení Ježíše tak, aby bylo přijatelnější: zaprvé pro židy a pak pro řeckořímské věřící v mystéria.

^{166:5.5 (1832.1)} Tak byl Abnér přinucen prožít svůj život v izolaci. Byl hlavou shromáždění věřících, které nebylo uznáno v Jerusalemu. Odvážil se odporovat Ježíšovu bratru Jakubovi, který byl později podporován Petrem. Takový postoj ho fakticky oddělil od všech svých bývalých druhů. Potom se odvážil postavit se Pavlovi. Přestože plně souhlasil s Pavlovou misí mezi jinověrci a i když ho podporoval v jeho sporech s církví v Jerusalemu, ostře oponoval verzi Ježíšova učení,

kterou se Pavel rozhodl kázat. V posledních letech svého života Abnér označil Pavla za „prohnaného padělatele životního učení Ježíše Nazaretského, Syna živého Boha.“

^{166:5.6 (1832.2)} Během posledních let života Abnéra a po nějakou dobu po jeho smrti, věřící ve Filadelfii se drželi náboženství Ježíše, tak jak žil a učil, striktněji než jakákoliv jiná skupina na zemi.

^{166:5.7 (1832.3)} Abnér se dožil 89 let a zemřel ve Filadelfii 21. listopadu, roku 74 n.l. A až do samého konce zůstal oddaným věřícím a učitelem evangelia nebeského království.

Kapitola 167

Návštěva Filadelfie

^{167:0.1 (1833.1)} KDYŽ mluvíme o tom, že v průběhu tohotopůsobení v Pereji Ježíš a apoštolové navštěvovali různá místa kde pracovalo sedmdesát evangelistů, je nutno poznamenat, že zpravidla ho doprovázelo pouze deset apoštolů, poněvadž bylo zvykem, že alespoň dva zůstali vždy v Pelle učít lid. Když se Ježíš vypravil na cestu do Filadelfie, Šimon Petr a jeho bratr Ondřej se vrátili do tábora v Pelle učít shromážděné davy lidí. Když Ježíš odcházel z tábora navštívit místa v Pereji, nebylo neobvyklé, že ho vždy doprovázelo kolem tři sta až pět set obyvatel tábora. Při návštěvě Filadelfie tam s ním přišlo přes šest set jeho přívrženců.

^{167:0.2 (1833.2)} Předcházející putování po Dekapoli nedoprovázely žádné zázraky, kromě vyléčení deseti malomocných a na této misi v Pereji se doposud také nestal žádný zázrak. Bylo to období, ve kterém evangelium bylo hlášáno silou slova, bez

zázraků, a většinou bez osobní přítomnosti Ježíše, nebo také jeho apoštolů.

^{167:0.3 (1833.3)} Ježíš a deset apoštolů dorazili do Filadelfie ve středu, 22. února a čtvrtek a pátek zasvětili odpočinku po nedávném cestování a práci. V pátek večer Jakub promluvil v synagoze a na následující večer byla svolána všeobecná porada. Všichni měli radost z úspěšného rozvoje evangelia ve Filadelfii a v sousedních vesnicích. Poslové Davida také přinesli noviny o nových úspěších království po celé Palestině společně s dobrými zprávami z Alexandrie a z Damašku.

1. Snídaně s farizeji

^{167:1.1 (1833.4)} Ve Filadelfii žil jeden velmi bohatý a vlivný farizej, který přijal učení Abnéra a který pozval Ježíše do svého domu na sobotní snídani. Všeobecně se vědělo, že Ježíš má v tuto dobu přijít do Filadelfie a tak tam přišel velký počet návštěvníků, mezi nimi hodně farizejů z Jerusalema a jiných míst. Proto přibližně čtyřicet těchto vážených občanů a několik právních zástupců bylo pozváno na tuto snídani, která byla uspořádána na počest Učitele.

^{167:1.2 (1833.5)} Ježíš postával u dveří a hovořil s Abnérem. Když se hostitel posadil na své místo, do místnosti přišel jeden z vážených farizejů Jerusalema, člen Vysoké rady a jak to bylo jeho zvykem, šel přímo ke křeslu pro čestného hosta po levici hostitele. Ale jelikož toto místo bylo rezervováno pro Učitele a to na pravé straně pro Abnéra, hostitel pokynul jerusalemskému farizejovi, aby se posadil na čtvrté místo v levo od něj a tento hodnostář byl vysoce uražen, protože nedostal místo čestného hosta.

^{167:1.3 (1834.1)} Brzy na to byli všichni usazeni za stolem a těšili se z tohoto setkání, poněvadž většina přítomných byli učedníci Ježíše, nebo byli přátelé evangelia. Pouze jeho nepřátelé si všimli toho, že nedodržel obřad mytí rukou předtím, než se posadil k jídlu. Abnér si umyl ruce před jídlem, ale nemyl si je během podávání snídaně.

^{167:1.4 (1834.2)} Když se pohoštění chýlilo ke konci, vešel dovnitř člověk z ulice, který měl dlouhou dobu chronickou nemoc a nyní trpěl vodnatostí. Tento člověk uvěřil v Ježíše a nedávno byl pokřtěn druhy Abnéra. On nepožádal Ježíše o vyléčení, ale Učitel velmi dobře věděl, že tento nemocný člověk přišel na tuto snídani v naději, že takto unikne návalu lidí a s větší pravděpodobností upoutá jeho pozornost. Tento člověk věděl, že několik zázraků bylo vykonáno a proto ve svém srdci doufal, že jeho truchlivý stav by mohl vzbudit Učitelův soucit. A nemýlil se, protože když vstoupil do místnosti, tak jak Ježíš, tak i pokrytecký farizej z Jerusalema si ho všimli. Farizej okamžitě dal najevo svůj odpor, že takovému člověku bylo dovoleno vstoupit do místnosti. Ale Ježíš se na nemocného muže podíval a vlídně se usmál, takže muž přišel k němu blíž a posadil se na podlahu. Na konci večere se Učitel podíval na své spřátelené hosty a po výmluvném pohledu na člověka s vodnatelností řekl: „Moji přátelé, učitelé Izraele a vzdělaní právní zástupci, chtěl bych vám položit otázku: je zákonné léčit nemocné a trpící v sobotu, anebo není?“ Ale přítomní znali Ježíše příliš dobře a proto mlčeli; na jeho otázku neodpověděli.

^{167:1.5 (1834.3)} Potom Ježíš přišel k místu, kde seděl nemocný muž, vzal ho za ruku a řekl: „Vstaň a odejdi v pokoji. Ty jsi nepožádal o vyléčení, ale já vím o touze v tvém srdci a víře v

tvé duši.“ Než ten muž odešel z místnosti, Ježíš se vrátil na své místo a promluvil k sedícím za stolem: „Můj Otec dělá takové skutky ne proto, aby vás lákal do království, ale proto, aby se odhalil těm, kteří v království již jsou. Dokážete pochopit, že dělat takové věci znamená jednat podobně jako Otec, protože kdo z vás, majíce oblíbené zvíře, které spadlo do studny, by nešel a nevytáhl ho ven i když by byla sobota? A jelikož mu nikdo neodpověděl a poněvadž jeho hostitel dal zjevně najevo souhlas s tím, co se odehrává, Ježíš povstal a obrátil se ke všem přítomným: „Moji bratři, jestli jste pozváni na svatební hostinu, nesedejte si na čestné místo, jelikož se může stát, že váženější člověk než vy byl pozván a hostitel bude muset jít za vámi a požádat vás, abyste vaše místo uvolnili pro tohoto jiného a váženějšího hosta. V takovém případě budete ostudně vyzváni zaujmout nižší místo u stolu. Když jste pozváni na hostinu, bylo by rozumné při příchodu ke slavnostnímu stolu vyhledat nejnižší místo a tam se posadit, aby hostitel, když se podívá na hosty, mohl vám říci: „Příteli můj, proč sedíš na místě pro nejnižší? Pojd' a posad' se na vyšší;“ a takový člověk získá na důležitosti u přítomných hostů. Pamatujte si, každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, zatímco ten, který je opravdu pokorný, bude povýšen. Proto, když pořádáte oběd či večeři, nezvěte vždy své přátele, své bratry, své příbuzné, nebo své bohaté sousedy, kteří na oplátku pozvou vás na jejich hostiny, takže se vám vše vrátí. Když pořádáte banket, pozvěte někdy chudé, zmrzačené a slepé. Tak budete blahoslaveni ve svém srdci, protože velmi dobře víte, že ti chromí a kulhaví vám nemohou opětovat vaši milosrdnou pomoc.“

2. Podobenství o velké večeři

^{167:2.1 (1835.1)} Když Ježíš skončil svoji řeč při ranní snídani u farizeje, jeden z přítomných právních zástupců, toužící prolomit mlčení, bezmyšlenkovitě řekl: „Požehnán je ten, kdo bude jíst chléb v království Božím“, což v tu dobu bylo běžné rčení. A nato Ježíš pověděl podobenství, které dokonce přinutilo i hostitele, aby si ho vzal k srdci. Učitel řekl:

^{167:2.2 (1835.2)} „Jeden vládce vystrojil velkou hostinu, na kterou pozval mnoho hostů; a když přišel čas večere, rozeslal své služebníky ke všem pozvaným, aby jim řekl: „Přijďte, poněvadž vše je již připraveno. A oni všichni jednomyslně začínali hledat výmluvy. První řekl: „právě jsem koupil půdu a musím se jít na ni podívat; prosím tě, abys mě omluvil.“ Druhý řekl: „koupil jsem pět párů volů a musím jít si je převzít; prosím tě, abys mě omluvil.“ A třetí řekl: „Já jsem se právě oženil a proto nemohu přijít.“ A tak se služebníci vrátili a pověděli to svému pánovi. Když to pán domu vyslyšel, velmi se rozhněval a svým služebníkům řekl: „Připravil jsem tuto svatební hostinu; vykrmená zvířata byla zabita a všechno je pro mé hosty připraveno, ale oni pohrdli mým pozváním; každý z nich šel na svoji půdu a za obchodem a dokonce byli neuctiví k mým služebníkům, kteří je přišli pozvat na moji hostinu. Jděte proto ihned do ulic a uliček města, jděte na hlavní i vedlejší cesty a přiveďte odtud chudé a vyvržené, slepé a zmrzačené, aby má svatební hostina měla hosty.“. A služebníci udělali to, co jim jejich pán přikázal a přesto i potom bylo ještě místo pro více hostů. Pán domu pak svým služebníkům řekl: „Jděte nyní ven z města do kraje a přinuťte ty, které tam potkáte, aby přišli a zaplnili můj dům. Prohlašuji, že nikdo z prvně pozvaných neochutná moji večeři.“ A služebníci udělali jak jim jejich pán přikázal a dům se naplnil.“

^{167:2.3 (1835.3)} A když přítomní uslyšeli tato slova, rozešli se; každý se vrátil do svého domu. Avšak alespoň jeden z přítomných toho rána u snídane jízlivých farizejů pochopil význam tohoto podobenství, poněvadž se v ten samý den nechal pokřtít a veřejně oznámil svoji víru v evangelium království. Abnér v ten večer kázal o tomto podobenství při všeobecném zasedání věřících.

^{167:2.4 (1835.4)} Následující den se všichni apoštolové zapojili do filozofické debaty ve snaze vysvětlit smysl tohoto podobenství o velké večeři. Přestože Ježíš naslouchal se zájmem všem těmto rozdílným výkladům, rázně odmítl pomoci jim lépe pochopit podobenství. Pouze jim řekl: „Necht' si každý sám najde smysl ve své vlastní duši.“

3. Žena slabá duchem

^{167:3.1 (1835.5)} Abnér domluvil, aby Ježíš kázal tuto sobotu v synagoze. Bylo to první vystoupení Ježíše v synagoze od doby, kdy všechny byly uzavřeny pro jeho učení příkazem Vysoké rady. V závěru svého kázání Ježíš uviděl dole před sebou starší ženu se sklíčeným výrazem a shrbeným tělem. Tato žena byla již dlouhou dobu posedlá strachem a z jejího života odešla všechna radost. Když Ježíš sestoupil s kazatelny, šel přímo k ní a dotkl se ramene jejího shrbeného těla se slovy: „Ženo, jestli bys jenom uvěřila, úplně by ses zbavila slabého ducha.“ A tato žena, která byla shrbená a spoutána tlakem strachu více než osmnáct let, uvěřila slovům Učitele a díky své víře se ihned narovнала. Když uviděla, že stojí vzpřímeně, nahlas velebila Boha.

^{167:3.2 (1836.1)} Přestože nemoc této ženy byla výhradně duševní a její shrbená postava byla důsledkem její depresivní mysli, lidé si mysleli, že Ježíš ji vyléčil ze skutečné fyzické choroby. I když náboženská obec synagogy ve Filadelfii byla přátelsky nakloněna učení Ježíše, hlavní představitel synagogy byl nepřátelský farizej. A jelikož sdílel názor shromáždění, že Ježíš vyléčil fyzickou chorobu, byl tím velmi pobouřen, protože Ježíš si dovolil udělat takovou věc v sobotu. Postavil se před shromáždění a řekl: „Není v týdnu šest dnů, ve kterých by lidé měli dělat všechnu svoji práci? Tak tedy přijďte a vyléčte se v tyto pracovní dny, ale ne v sobotu.“

^{167:3.3 (1836.2)} Po těchto slovech nepřátelského farizeje se Ježíš vrátil na místo řečníka a řekl: „Jaké to pokrytectví? Nedělá každý z vás v sobotu to, že odváže dobytče ve stáji a přivede ho k vodě, aby se napilo? Jestli je taková služba v sobotu dovolena, proč by neměla tato žena, dcera Abrahama, která byla spoutána zlem osmnáct let, být vysvobozena z tohoto zajetí a přivedena k vodám svobody a života, i když je právě sobota?“ A jak žena pokračovala ve velebení Boha, kritik Ježíše byl zostuzen a shromáždění se radovalo společně s ní z jejího vyléčení.

^{167:3.4 (1836.3)} V důsledku jeho veřejné kritiky Ježíše v tu sobotu byl hlavní představený synagogy sesazen a stoupenec Ježíše nastoupil na jeho místo.

^{167:3.5 (1836.4)} Ježíš často vysvobodil takové oběti strachu z jejich duchovní slabosti, z jejich sklíčené mysli a z jejich zajetí strachu. Ale lidé si mysleli, že všechna taková postižení jsou buď fyzické choroby, anebo posedlost zlými duchy.

^{167:3.6 (1836.5)} V neděli Ježíš opět kázal v synagoze a mnoho lidí se nechalo pokřtít Abnérem v poledne toho dne v řece, která protékala jižně od města. Příštího dne ráno se Ježíš a deset apoštolů měli vydat na cestu zpět do tábora u Pelly, ale večer dorazil jeden z Davidových poslů, který přinesl spěšnou zprávu pro Ježíše od jeho přátel z Betanie u Jerusalema.

4. Zpráva z Betanie

^{167:4.1 (1836.6)} Pozdě večer v neděli, 26. února, přišel do Filadelfie posel z Betanie se zprávou od Marty a Marie, ve které stálo: „Pane, ten, koho miluješ, je těžce nemocen.“ Tato zpráva zastihla Ježíše při zakončení večerní porady a ve chvíli, kdy se chystal odejít od apoštolů na noc. Nejdříve Ježíš nic neřekl. Nastal jeden z těch zvláštních okamžiků, kdy se zdálo, že je ve spojení s něčím vnějším a dalekým. A potom, pozvednuvši oči, obrátil se k poslovi a apoštolové uslyšeli jeho slova: „Tato nemoc není ve skutečnosti smrtelná. Nemějte pochybnost o tom, že může proslavit Boha a vyzvednout Syna.“

^{167:4.2 (1837.1)} Ježíš měl velmi rád Martu, Marii a jejich bratra Lazara; vřele je miloval. Jeho první a lidská myšlenka byla jít jim ihned na pomoc, ale i druhý záměr přišel do jeho sloučené mysli. On se téměř úplně vzdal naděje, že židovští vůdci v Jerusalemu někdy přijmou království, ale stále miloval svůj národ a nyní ho napadl plán, pomocí kterého by farizejové Jerusalema měli ještě jednu možnost přijmout jeho učení; a rozhodl se, jestli to bude vůle Otce, udělat tuto poslední výzvu Jerusalemu největším a nejpodivuhodnějším činem celého svého pozemského života. Židé lpěli na představě o osvoboditeli konajícím zázraky. I když odmítl dělat materiální zázraky či uplatňovat světskou politickou sílu, nyní požádal

Otce o souhlas demonstrovat svoji doposud neukázanou moc nad životem a smrtí.

^{167:4.3 (1837.2)} Židé měli ve zvyku pohřbít své zemřelé v den smrti; byla to nutnost v takovém teplém podnebí. Často se stalo, že dali do hrobky člověka, který byl pouze v bezvědomí, takže se stalo, že na druhý či třetí den tento člověk vyšel z hrobky. Ale židé věřili, že i když duch či duše mohou zůstat u těla dva, nebo až tři dny, tak nikdy nezůstane déle než tři dny, poněvadž čtvrtý den dosáhne rozklad těla značně pokročilého stupně a proto nikdo nikdy nevyšel z hrobky po uplynutí této doby. A bylo to právě z tohoto důvodu, proč Ježíš zůstal ve Filadelfii ještě celé dva dny, než se vydal na cestu do Betanie.

^{167:4.4 (1837.3)} Proto ve středu časně ráno řekl svým apoštolům: „Ihned se připravme na cestu a půjdeme znovu do Judeje.“ A když apoštolové uslyšeli tento příkaz svého Učitele, odešli do ústraní, aby se mezi sebou vzájemně poradili. Poradu řídil Jakub a všichni se shodli na tom, že by to bylo nerozumné nechat Ježíše znovu odejít do Judeji a vrátili se k němu jako jeden muž, aby ho o svém rozhodnutí informovali. Jakub řekl: „Učiteli, před několika týdny jsi byl v Jerusalemu a vůdcové usilovali o tvoji smrt a lidé tě chtěli ukamenovat. Tehdy jsi dal těmto lidem možnost přijmout pravdu a my ti nyní nedovolíme, abys šel opět do Judeje.“

^{167:4.5 (1837.4)} Ježíš na to odpověděl: „Ale vy nevíte, že v průběhu dvanácti denních hodin člověk může bezpečně vykonat svoji práci? Jestli člověk jde po cestě ve dne, tak neklopýtá, poněvadž má světlo. Jestli člověk jde v noci, tak může klopýtat, poněvadž světlo nemá. Pokud trvá můj den, nebojím se jít do Judeji. Ještě udělám jeden neobyčejný čin pro tyto židy; dám

jim ještě jednu příležitost uvěřit a to dokonce podle jejich vlastních podmínek, podmínek, vycházejících z vnější slávy a viditelné demonstrace moci Otce a lásky Syna. Kromě toho, vy si neuvědomujete, že náš přítel Lazar usnul a já chci jít a probudit ho ze snu!“

^{167:4.6 (1837.5)} Potom jeden z apoštolů řekl: „Učiteli, jestli Lazar usnul, tak se pak určitě uzdraví.“ V tu dobu židé měli ve zvyku mluvit o smrti jako o formě snu, ale jelikož apoštolové nepochopili, že Lazar odešel z tohoto světa, Ježíš jim jasnou řečí řekl: „Lazar je mrtvý. A já jsem tomu rád kvůli vám i když tímto nebudou nespaseni jiní, poněvadž tam nebyli, ale vy budete mít nový důvod ve mne věřit; a to, čeho budete svědky vás všechny posílí v přípravě na ten den, kdy vás opustím a odejdu ke svému Otci.“

^{167:4.7 (1838.1)} Když ho od cesty do Judeje nedokázali odradit a když někteří apoštolové nebyli ochotni ho doprovázet, Tomáš své druhy oslovil slovy: „Řekli jsme Učiteli o našich obavách, ale on je přesto rozhodnut do Betanie jít. Já si myslím, že to znamená konec; oni ho určitě zabijí, ale jestli je toto Učitelova volba, tak se zachovejme jako muži odvahy; pojďme také, abychom mohli zemřít s ním.“ A tak tomu bylo vždy; ve věcech, vyžadujících rozvážnou a neochvějnou odvahu byl Tomáš vždy oporou dvanácti apoštolů.

5. Na cestě do Betanie

^{167:5.1 (1838.2)} Ježíše doprovázela na cestě do Betanie skupina téměř padesáti jeho přátel a nepřátel. Ve středu, v čase oběda, promluvil ke svým apoštolům a této skupině na téma „Podmínky spasení“ a na konci tohoto proslovu jim pověděl

podobenství o farizeji a výběřčím cla. Ježíš řekl: „Vy někdy uvidíte, že Otec dává spasení dětem lidským a toto spasení je bezplatný dar všem těm, kteří mají víru přijmout synovství v božské rodině. Člověk nemůže udělat nic pro to, aby si zasloužil toto spasení. Pokrytecké jednání si nemůže koupit přízeň Boha a hodně modlení na veřejnosti nemůže nahradit nedostatek živé víry v srdci. Svojí okázalou pomocí můžete oklamat lidi, ale Bůh se dívá do vašich duší. To, co vám říkám, je dobře ukázáno na dvou lidech, kteří se přišli pomodlit do chrámu. Jeden je farizej a druhý je výběřčí cla. Farizej stál a modlil se: „Ó, Bože, děkuji ti za to, že nejsem jako ostatní lidé—lichváři, nevzdělanci, nepoctivci, cizoložníci, anebo jako tento výběřčí cla. Dvakrát týdně se postím; dávám desátky ze všeho co dostanu.“ Ale ten výběřčí cla, stojící opodál, se tak moc nemodlil, ale pozvedl oči k nebi, uhodil se do prsou a řekl: „Bože, buď ke mně, k hříšníkovi, milosrdný!“ Říkám vám, že to byl výběřčí cla a ne farizej, kdo šel domů s pochvalou Boha, protože každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, ale ten, kdo je pokorný, bude povýšen.“

^{167:5.2 (1838.3)} V tu noc v Jerichu se nepřátelští farizejové pokusili, jako kdysi jejich druhové v Galileji, chytit Učitele do pasti tím, že se ho snažili přimět k debatě o manželství a rozvodu, ale Ježíš se obratně vyhnul jejich snahám zaplést se do střetu s jejich zákonem o rozvodu. Jak výběřčí cla a farizej byli příkladem dobrého a špatného náboženství, tak jejich pravidla rozvodu byla protikladem lepších zákonů židovského kodexu manželství a potupné laxnosti farizejských výkladů těchto rozvodových předpisů Mojžíše. Farizej soudil sebe podle nejnižších norem; výběřčí cla měřil sebe s nejvyšším ideálem. Pro farizeje náboženská úcta byla prostředkem pro

pokryteckou nečinnost a zajištění falešné duchovní bezpečnosti; pro výběřčího cla náboženská úcta byla prostředkem pro podnícení své duše k uvědomění si nutnosti pokání, vyznání a skrze víru přijmutí milosrdného odpuštění. Farizej hledal zákonnosti; výběřčí cla hledal milosrdenství. Zákon vesmíru říká: žádejte a bude vám dáno; hledejte a naleznete.

^{167:5.3 (1838.4)} Přestože Ježíš odmítl být vtažen do sporu s farizeji o rozvodu, šířil pozitivní učení o nejvyšších ideálech manželství. On povýšil manželství na nejideálnější a nejvyšší ze všech lidských vztahů. Podobným způsobem vyjádřil silný nesouhlas s laxními a nespravedlivými pravidly rozvodu jeruzalemských židů, kteří v té době umožňovali muži rozvést se s manželkou pro nicotné důvody, jako například: že je špatná kuchařka, nedobrá hospodyně, nebo pro nic jiného, než že se zamiloval do hezčí ženy.

^{167:5.4 (1839.1)} Farizejové zašli v případě rozvodu tak daleko, že učili, že tento druh snadného a rychlého rozvodu je zvláštní privilegií, poskytnuté židovskému národu, především farizejům. A proto, přestože Ježíš odmítl vyjádřit se k manželství a rozvodu, velmi ostře odsuzoval tyto ostudné podmínky manželského vztahu a ukazoval na jejich nespravedlnost vůči ženám a dětem. On nikdy neschválil jakoukoliv formu rozvodu, při které by muž byl zvýhodněn před ženou. Učitel schvaloval pouze ta učení, která dávala ženám stejná práva s muži.

^{167:5.5 (1839.2)} I když Ježíš nepředložil nové normy pro regulaci manželství a rozvodu, vyzýval židy žít podle svých vlastních zákonů a vyššího učení. Neustále se odvolával na Spisy ve

snaze zlepšit jejich zvyky podle těchto daných společenských norem. Tím, že takto zastával vysoké a ideální koncepce manželství, Ježíš se obratně vyhnul střetu se svými oponenty o otázkách sociálních zvyklostí, vycházejících jak z jejich psaných zákonů či z jejich hodně ochraňovaných rozvodových privilegií.

167:5.6 (1839.3) Pro apoštoly to bylo značně obtížné pochopit Učitelovu neochotu udělat přesvědčivá prohlášení týkající se vědeckých, sociálních, ekonomických a politických problémů. Oni si plně neuvědomovali, že jeho pozemská mise je výlučně zaměřena na zjevení duchovních a náboženských pravd.

167:5.7 (1839.4) Později večer, po debatě s Ježíšem o manželství a rozvodu, mu apoštolové v soukromí položili mnoho dalších otázek a jeho odpovědi na tyto dotazy zbavily jejich mysli mnoha mylných představ. Na závěr tohoto rozhovoru Ježíš řekl: „Manželství je čestný závazek a všichni lidé by o něj měli usilovat. Ta skutečnost, že Syn Člověka plní svoji pozemskou misi samotný, v žádném případě neodráží potřebnost manželství. To, že já takto pracuji, je vůle mého Otce, ale tento stejný Otec nařídil stvoření muže a ženy a je to boží vůle, aby muži a ženy našli své nejvyšší poslání a následnou radost v zakládání rodin pro zplození a výchovu dětí, v jejichž zrození se tito rodiči stávají spolupartnery Tvořitelů nebe a země. A z tohoto důvodu muž opouští svého otce a matku a přilne ke své manželce a ti dva se stanou jeden.“

167:5.8 (1839.5) Tak Ježíš zbavil mysli apoštolů mnoha starostí týkajících se manželství a osvětlil mnoho nedorozumění o rozvodu; současně udělal hodně pro povýšení jejich ideálů

sociálního svazku a povznesl jejich respekt k ženám, dětem a rodině.

6. Žehnání malým dětem

^{167:6.1 (1839.6)} Ještě ten samý večer se Ježíšovo vyjádření o manželství a požehnání mít děti rozneslo po celém Jerichu, takže následujícího rána, dlouho předtím, než Ježíš a apoštolové byli připraveni na cestu a ještě před snídaní, mnoho matek přišlo k místu, kde Ježíš nocoval, nesoucí své děti, vedoucí je za ruce a chtěly po něm, aby ty maličké požehnal. Když apoštolové vyšli ven a viděli toto shromáždění matek s jejich dětmi, snažili se je poslat pryč, ale tyto ženy odmítly odejít dokud Učitel nepoloží své ruce na jejich děti a nepožehná jim. A když apoštolové začali na matky hlasitě křičet, Ježíš uslyšel ten rozruch, vyšel ven a rozhořčeně je napomenul slovy: „Nechte maličké přijít ke mně; nezakazujte jim to, protože pro ně je království nebeské. Opravdu, opravdu vám říkám, že ten, kdo nepřijme království jako dítě, ten do něj těžko může vstoupit a dosáhnout plné duchovné vyspělosti.“

^{167:6.2 (1840.1)} A když takto Ježíš promluvil k apoštolům, přivolal k sobě všechny děti a položil na ně ruce a přitom říkal matkám slova odvahy a naděje.

^{167:6.3 (1839.8)} Ježíš často povídal svým apoštolům o nebeských obytných světech a o tom, že vzestupující Boží děti tam musí dospět duchovně, tak jako musí děti dospět fyzicky na tomto světě. A tak, jak posvátné se často jeví jako obyčejné, tak i v tento den si tyto děti a jejich matky neuvědomovaly, že dohlížející zpravodajské bytosti Nebadonu se dívají na děti Jericha jak si hrají s Tvořitelem vesmíru.

^{167:6.4 (1839.9)} Postavení ženy v Palestině se učením Ježíše značně zlepšilo; a bylo by tomu tak i po celém světě, kdyby jeho následovníci se neodklonili tak daleko od toho, co on jich tak pracně učil.

^{167:6.5 (1839.10)} A bylo to také tady, v Jerichu, ve spojení s diskuzí o časné náboženské výchově dětí v duchu božské úcty, když Ježíš představil apoštolům obrovskou hodnotu krásy jako vlivu vzbuzujícího touhu k uctívání, především u dětí. Výkladem a příkladem Učitel demonstroval hodnotu uctívání Tvořitele v přírodním prostředí stvořeného světa. Rád rozmlouval s nebeským Otcem uprostřed stromů a mezi nižšími tvory světa přírody. Radoval se z rozjímání o Otci při inspirujícím pohledu na hvězdné světy Synů Tvořitelů.

^{167:6.6 (1839.11)} Když lidé nemohou uctívat Boha v přírodních stáncích, měli by dělat vše, co je v jejich silách, pro vybudování chrámů krásy—útočiště přitažlivé jednoduchosti a umělecké výzdoby, aby tam mohli ve spojení s intelektuálním postojem probudit nejvyšší lidské emoce k duchovnímu spojení s Bohem. Pravda, krása a svatost jsou mocnými a účinnými pomocníky pro pravé uctívání. Ale duchovnímu spojení nepomáhá bezvýznamná impozantní vyumělkovanost a nadměrná výzdoba pracného a okázalého lidského umění. Krása je nejzbožnější, když je nejvíce jednoduchá a přirozená. Jaké je to neštěstí, že malé děti se musí poprvé seznámit se způsoby veřejného uctívání v chladných a holých místnostech, postrádajících přitažlivost krásy a veškeré podněty k dobré náladě a inspirující svatosti! Děti by se měly seznámit s uctíváním ve volné přírodě a později doprovázet své rodiče do veřejných domů náboženských shromáždění, které jsou

alespoň tak materiálně přitažlivé a umělecky krásné jako dům, ve kterém žijí.

7. Rozhovor o andělech

^{167:7.1 (1840.6)} Na cestě do kopců z Jericha do Betanie šel Natanael povětšinou vedle Ježíše a jejich debata o dětech ve vztahu ke království nebeskému je nepřímou přivedla k otázce o službě andělů. Natanael nakonec položil Ježíšovi tuto otázku: „Skutečnost, že velekněz je saduceem a jelikož saduceové nevěří v anděly, co budeme učit lid o nebeských pomocnících?“ Na to Ježíš, kromě jiných věcí, řekl:

^{167:7.2 (1841.1)} „Armády andělů jsou samostatným řádem vytvořených bytostí; jsou naprosto odlišní od materiálního druhu smrtelných bytostí a působí jako oddělená skupina vesmírných inteligentních bytostí. Andělé nepatří do té skupiny tvorů, kteří jsou ve Spisech nazýváni „Syny Božími; nejsou to ani zdokonalení duchové smrtelných lidí, kteří prošli přes obytné světy na vyšší úroveň bytí. Andělé byli účelově vytvořeni a sami se nerozmnožují. Andělské armády jsou spřízněny s lidskou rasou pouze duchovně. Jak člověk postupuje na cestě k Otci v Ráji, tak na určité úrovni projde stavem bytí, které je podobné stavu andělů, ale smrtelný člověk se nikdy andělem nestane.

^{167:7.3 (1841.2)} Na rozdíl od člověka andělé nikdy neumírají. Andělé jsou nesmrtelní, pokud se nezapojí do hříchu, jak to někteří z nich udělali při vzpouře Lucifera. Andělé jsou nebeští duchovní služebníci a nejsou ani vševědoucí, ani všemohoucí. Ale všichni věrní andělé jsou opravdově čistí a svatí.

^{167:7.4 (1841.3)} A nepamatujete si, že jsem vám jednou dříve řekl, že kdyby byly vaše duchovní oči pomazány, viděli byste jak se otevírají nebesa a sestupují a vzestupují andělé Boží? Právě díky službě andělů jeden svět udržuje spojení s ostatními světy a neříkal jsem vám častokrát, že mám ještě jiné ovce, které nejsou z tohoto stáda? A tito andělé nejsou zvědové duchovního světa, kteří vás pozorují a pak jdou říci Otci o myšlenkách vašeho srdce a podat mu zprávu o činech těla. Otec nepotřebuje žádnou takovou službu, poněvadž jeho vlastní duch žije ve vás. Ale tito andělští duchové fakticky informují jednu část nebeského tvoření o činech jiných, vzdálených částí vesmíru. A mnoho andělů, působících ve vládním systému Otce a vesmírech Synů, je přiděleno do služby lidským rasám. Když jsem vás učil o tom, že mnoho z těchto serafů jsou pečující duchové, nemluvil jsem ani obrazně, ani poetickým tónem. A všechno toto je pravda, bez ohledu na vaše potíže pochopit takové věci.

^{167:7.5 (1841.4)} Mnozí z těchto andělů se zabývají spasením lidí, neboť jsem vám neřekl o té radosti, která zachvátí serafa, když se duše rozhodne zanechat hříchu a začne hledat Boha? Také jsem vám říkal o radosti v přítomnosti andělů nebeských nad kajícím se hříšníkem, který tímto ukazuje na existenci jiných a vyšších řádů nebeských bytostí, které se také zabývají duchovním blahem a božským progresem smrtelného člověka.

^{167:7.6 (1841.5)} Tito andělé se do značné míry také starají o prostředky, jejichž pomocí je duch člověka uvolněn z tělesné schránky a jeho duše dopravena do nebeských obytných světů. Andělé jsou spolehlivými a nebeskými průvodci duše člověka během toho nevědomého a nedefinovatelného času, který

přichází mezi smrtí v těle a novým životem v duchovních příbytcích.“

^{167:7.7 (1841.6)} A Ježíš by ještě dále mluvil s Natanaelem o službě andělů, ale byl přerušen jemu vstříc přicházející Martou, která se dozvěděla od svých přátel o tom, že se Ježíš blíží k Betanii a kteří ho viděli sestupovat s východních kopců. A proto mu spěchala naproti, aby ho přivítala.

Kapitola 168

Vzkříšení Lazara

^{168:0.1 (1842.1)} BYLO krátce po poledni, když Marta vyšla z domu vstříc Ježíšovi, který právě sestupoval s hřebenu kopce nedaleko Betanie. Její bratr Lazar byl již čtyři dny mrtvý a uložen byl do jejich rodinné hrobky ve vzdáleném konci zahrady v neděli pozdě odpoledne. Ráno v tento den, ve čtvrtek, byl vchod do hrobky zavalen velkým kamenem.

^{168:0.2 (1842.2)} Když Marta a Marie poslaly Ježíšovi zprávu o Lazarově nemoci, byly přesvědčeny, že Učitel něco udělá. Věděly, že jejich bratr je smrtelně nemocen a přestože stěží mohly doufat v to, že Ježíš zanechá svoji práci učení a kázání, aby jim přišel pomoci, měly takovou důvěru v jeho moc léčit choroby, že si myslely, že on pouze vysloví léčivá slova a Lazar se okamžitě uzdraví. A když Lazar zemřel několik hodin po odchodu posla z Betanie do Filadelfie, domnívaly se, že se to stalo proto, že Učitel se o nemoci jejich bratra dozvěděl příliš pozdě—když Lazar byl již několik hodin mrtvý.

^{168:0.3 (1842.3)} Ale byly, se všemi svými věřícími přáteli, velmi zmateny zprávou, kterou jim posel přinesl nazpět v úterý

dopoledne. Posel tvrdil, že slyšel Ježíše říkat: „tato nemoc není ve skutečnosti smrtelná.“ A ony také nechápaly, proč jim neposlal žádné sdělení, nebo jiným způsobem jim nenabídl pomoc.

^{168:0.4 (1842.4)} Mnoho přátel z blízkých vesniček a z Jerusalema přišlo utěšit truchlící sestry. Lazar a jeho sestry byli děti zámožného a váženého žida, který byl významným obyvatelem malé vesnice Betanie. A přestože byli všichni tři již dlouhou dobu nadšenými stoupenci Ježíše, byli vysoce respektováni všemi, kteří je znali. Zdělili v blízkém okolí rozsáhlé vinice a olivové sady a to, že byli bohatí, potvrzuje fakt, že si mohli dovolit soukromou pohřební hrobku na svém vlastním pozemku. Jejich oba rodiče byli již v této hrobce pohřbeni.

^{168:0.5 (1842.5)} Marie se vzdala myšlenky na příchod Ježíše a oddala se svému smutku, ale Marta se držela naděje, že Ježíš přijde až do toho rána, kdy nechaly zavalit velkým kamenem vchod do hrobky a tím do ní uzavřeli vstup. Ale i potom poručila sousedovu chlapci pozorovat z vrcholu kopce cestu do Jericha a byl to právě tento hoch, kdo přinesl Marii dobrou zprávu o tom, že Ježíš a jeho přátelé přicházejí.

^{168:0.6 (1842.6)} Když se Marta setkala s Ježíšem, padla mu k nohám a zvolala: „Učiteli, kdybys tady byl, můj bratr by nezemřel!“ Myslí Marty probíhalo mnoho obav, ale nedala najevo žádnou pochybnost, ani nevyslovila kritiku, ani se nezeptala, proč Učitel se takto zachoval ke smrti Lazara. Když umkla, Ježíš se k ní sehnul, postavil ji na nohy a řekl: „Jenom věř Marto a tvůj bratr opět vstane.“ Marta na to odpověděla: „Já vím, že opět vstane při vzkříšení v soudný den; a já i teď věřím, že náš Otec dá tobě všechno, čeho požádáš.“

^{168:0.7 (1843.1)} Potom Ježíš, dívajíc se přímo do očí Marty, řekl: „Já jsem vzkříšení a život; a každý, kdo ve mne věří, i když zemře, přesto bude žít. Opravdu, každý, kdo žije a věří ve mne, vskutku nikdy nezemře. Marto, věříš tomu?“ A Marta Učitelovi odpověděla: „Ano, já už dlouho věřím tomu, že ty jsi Osvoboditel, Syn živého Boha, ten, kdo musel přijít na tento svět.“

^{168:0.8 (1843.2)} Když se Ježíš zeptal na Marii, Marta ihned odešla do domu a své sestře pošeptala: „Učitel je tady a ptá se po tobě. „A když to Marie uslyšela, rychle vstala a spěchala Ježíše přivítat, který stále ještě stál na stejném místě nedaleko od domu, kde se potkal s Martou. Přátelé, kteří byli s Marií, aby ji utěšili, když viděli jak rychle vstala a šla ven, ji následovali, protože se domnívali, že jde k hrobce oplakávat Lazara.

^{168:0.9 (1843.3)} Hodně z přítomných lidí byli zavilí Ježíšovi nepřátelé. To byl důvod, proč Marta ho šla ven přivítat sama a proč také šeptem informovala Marii o tom, že se po ní Ježíš ptal. Marta, přestože velmi toužila po návštěvě Ježíše, se chtěla vyhnout jakýmkoliv možným nepříjemnostem, které by jeho náhlý příchod mohl způsobit u velké skupiny jeho jerusalemských nepřátel. Marta měla v úmyslu zůstat v domě s jejich přáteli, zatímco Marie šla ven pozdravit Ježíše, ale tento úmysl se nezdařil, protože všichni šli za Marií a tak se nečekaně ocitli v přítomnosti Učitele.

^{168:0.10 (1843.4)} Marta přivedla Marii k Ježíšovi a ta když ho uviděla, padla mu k nohám a zvolala: „Kdybys tady byl, můj bratr by nezemřel!“ A když Ježíš viděl jejich zármutek nad smrtí Lazara, jeho duše se naplnila soucitem.

^{168:0.11 (1843.5)} Když truchlící viděli, že Marie se zdraví s Ježíšem, zůstali stát opodál, zatímco Marta s Marií mluvili s Učitelem a dostalo se jim od něho slov útěchy a povzbuzení, aby si zachovaly silnou víru v Otce a zcela se podřídily božské vůli.

^{168:0.12 (1843.6)} Lidská mysl Ježíše byla silně rozrušena rozporem mezi jeho láskou k Lazarovi a truchlícím sestrám a jeho pohrdáním a odmítáním okázalého a pokryteckého projevu soucitu některými z těchto nevěřících a krvežíznivých židů. Ježíš byl hluboce pobouřen vynuceným a povrchním projevem smutku pro Lazara některými z těchto samozvaných přátel, poněvadž taková falešná lítost byla v jejich srdcích doprovázena nesmírně zavilým nepřátelstvím vůči němu samotnému. Nicméně, někteří z těchto židů byli upřímní ve svém smutku, protože byli opravdovými přáteli rodiny.

1. U Lazarovy hrobky

^{168:1.1 (1843.7)} Ježíš strávil utěšováním Marty a Marie několik minut stranou od truchlících a potom se jich zeptal: „Kde jste ho uložili?“ Marta odpověděla: „Pojď a uvidíš.“ A když šel Učitel mlčky za dvěma smutnými sestrami, plakal. Když přátelští židé, kteří je následovali, viděli jeho slzy, jeden z nich řekl: „Podívejte, jak ho miloval. Nemohl by on, který vrátil zrak slepému, zachránit tohoto člověka před smrtí?“ To už stáli před rodinnou hrobkou, malou přírodní jeskyní, či dutinou ve výběžku skály, která se tyčila do výšky přibližně deseti metrů ve vzdáleném konci zahrady.

^{168:1.2 (1844.1)} Je to pro nás obtížné vysvětlit lidským myslím proč Ježíš plakal. Přestože máme k dispozici záznam jeho sloučených lidských emocí a božských myšlenek,

zaznamenaných v mysli Osobního Ladiče, nejsme si zcela jisti o skutečné příčině těchto emocionálních projevů. Přikláníme se k názoru, že Ježíš plakal kvůli řadě myšlenek a pocitů, které v tu dobu probíhaly jeho myslí:

168:1.3 (1844.2) 1. Cítil upřímný a bolestný soucit pro Martu a Marii; miloval hluboce a lidskou láskou tyto sestry, které ztratily svého bratra.

168:1.4 (1844.3) 2. Ve své mysli byl znepokojen přítomností davu truchlících lidí, z nichž někteří byli upřímní a někteří to jenom předstírali. On trvale odmítal tyto okázalé projevy zármutku. Věděl, že sestry milovaly svého bratra a nepochybovaly o spasení věřících. Je možné, že tyto rozporné pocity vysvětlují, proč zasténal, když přišli k hrobce.

168:1.5 (1844.4) 3. On upřímně váhal, zdali přivést Lazara zpět do smrtelného života. Jeho sestry ho opravdu potřebovaly, Ježíšovi bylo líto přivolat svého přítele, protože velmi dobře věděl, co Lazar bude potom zakoušet v důsledku toho, že se stal předmětem největší demonstrace božské moci Syna Člověka.

168:1.6 (1844.5) A nyní můžeme uvést zajímavý a poučný fakt: i když daný příběh se odvíjí jako přirozená a normální událost v lidském životě, tak má některé velmi zajímavé aspekty. Ačkoliv posel přišel v neděli za Ježíšem se zprávou o Lazarově nemoci a ačkoliv jim Ježíš poslal vzkaz, že „nemoc není smrtelná,“ tak přesto šel osobně do Betanie a dokonce se sester zeptal: „kde jste ho uložili?“ Přestože všechno to ukazuje na to, že Učitel jednal v souladu s podmínkami tohoto života, nicméně archivy vesmíru odhalují, že Osobní Ladič Ježíše

vydal pokyny pro neomezené zadržení Lazarova Osobního Ladiče na planetě po smrti Lazara a že tento pokyn byl zaznamenán přesně patnáct minut předtím, než Lazar vydechl naposledy.

168:1.7 (1844.6) Věděla božská mysl Ježíše ještě před smrtí Lazara, že ho vzkřísí z mrtvých? To my nevíme. My víme pouze to, o čem tady vyprávíme.

168:1.8 (1844.7) Mnoho z nepřátel Ježíše se pošklebovalo jeho projevem soucitu a říkali si mezi sebou:“Jestli mu byl tento člověk tak drahý, proč tak dlouho otálel se svým příchodem do Betanie? Jestli je to, co o něm říkají, že je, proč nezachránil svého drahého přítele? Co pomůže léčení cizích lidí v Galileji, jestli nemůže zachránit ty, které miluje?“ A ještě jinými způsoby zesměšňovali a zlehčovali učení a činnost Ježíše.

168:1.9 (1844.8) A tak v toto čtvrtední odpoledne, přibližně o půl třetí, bylo v této malé vísce Betanie všechno připraveno k tomu, aby se tady stal největší ze všech zázraků, spojených s pozemskou službou Michaela Nebadonského—největší demonstrace božské moci během jeho inkarnace v těle, poněvadž jeho vlastní zmrtvýchvstání se stalo až poté, kdy byl vysvobozen z pout smrtelného života.

168:1.10 (1845.1) Nevelká skupina, shromážděná před Lazarovou hrobkou, neměla sebemenší ponětí o tom, že v jejich přítomnosti se nachází obrovské seskupení všech řádů nebeských bytostí pod vedením Gabriela a nyní čekají na pokyny Osobního Ladiče Ježíše, chvějících se v očekávání příštího a připraveny vykonat příkaz jejich milovaného Vládce.

Když Ježíš vyslovil příkaz: „Odvalte kámen,“ shromážděné nebeské armády byly připraveny k dramatickému vzkříšení Lazara a jeho navrácení do lidského těla. Taková forma vzkříšení je velmi obtížná provést a daleko přesahuje obvyklou metodu vzkříšení smrtelných tvorů v morontialní formě a vyžaduje mnohem více nebeských osobností a daleko větší organizaci vesmírných prostředků.

Když Marta a Marie uslyšely tento Ježíšův příkaz, aby byl odvalen kámen, zakrývající vchod do hrobky, zaplavily je rozporuplné pocity. Marie doufala, že Lazar bude vzkříšen z mrtvých, ale Marta, přestože do určité míry sdílela víru své sestry, měla strach, že Lazarovo tělo nemůže být v tomto stavu ukázáno Ježíšovi, apoštolům a jejich přátelům. Marta řekla: „Musíme kámen odvalit? Můj bratr je již čtyři dny mrtvý, takže v tuto dobu již začal rozklad jeho těla.“ Marta to také řekla proto, že si nebyla jista, proč Učitel požádal o odstranění kamene; myslela si, že se možná Ježíš chce jenom naposledy na Lazara podívat. Byla značně znepokojena a zneklidněna. Když váhali s odvalením kamene, Ježíš řekl: „Neřekl jsem vám již předtím, že tato nemoc není smrtelná? A nepřišel jsem sem splnit svůj slib? A když jsem zde přišel, neřekl jsem, že jestli jenom uvěříte, tak uvidíte slávu Boží? Proč tedy pochybujete? Jak to dlouho bude trvat, než začnete věřit a poslouchat?“

Když Ježíš umkl, jeho apoštolové, za pomoci ochotných sousedů, se chopili kamene a odvalili ho od vchodu do hrobky.

Židé tehdy běžně věřili v to, že kapka žluči na hrotu meče anděla smrti začíná působit na konci třetího dne a v plné míře se projeví na čtvrtý den. Oni si mysleli, že duše člověka

zůstává u hrobky do konce třetího dne a snaží se vrátit do mrtvého těla a oživit ho; ale silně věřili, že taková duše odchází do příbytku zesnulých duchů ještě před rozbřeskem čtvrtého dne.

^{168:1.15 (1845.6)} Tyto pověry a názory o mrtvých a o odchodu ducha zesnulého člověka byly příčinou toho, že v myslích všech přítomných u Lazarovy hrobky a potom u všech, kteří uslyší o tom, co se tady odehrávalo, toto byl skutečně a pravdivě případ vzkříšení mrtvého osobním zásahem toho, který o sobě prohlásil, že je “vzkříšení a život.”

2. Vzkříšení Lazara

^{168:2.1 (1845.7)} Kolem čtyřiceti pěti lidí stálo před hrobkou a mohli matně vidět tvar Lazarova těla, zabaleného do plátěných obinadel a ležícího v pravém nižším výklenku pohřební jeskyně. Zatímco tito pozemští tvorové tam stáli v napjatém tichu, obrovská armáda nebeských bytostí zaujala své místo a čekala na signál do akce, který měl být dán Gabrielem, jejich velitelem.

^{168:2.2 (1846.1)} Ježíš pozvedl oči a řekl: „Otče, děkuji za to, žes mne vyslyšel a vyhověl mojí prosbě. Já vím, že ty mne vždy slyšíš, ale mluvím takto s tebou kvůli těmto lidem stojících teď tady kolem mne, aby uvěřili, že ty jsi mne poslal na tento svět a aby věděli, že pracuješ se mnou na tom, co se teď chystáme udělat.“ A když se takto pomodlil, zavolal hlasitým hlasem: „Lazare, vyjdi ven!“

^{168:2.3 (1846.2)} Ačkoliv přihlížející lidé stáli nehybně, obrovská armáda nebeských bytostí byla celá v pohybu, aby společnými

silami splnily příkaz Tvořitele. Pouze ve dvanácti vteřinách pozemského času se až doteď mrtvé tělo Lazara začalo pohybovat a za krátkou chvíli se posadilo na okraj kamenného lože, na kterém leželo. Lazarovo tělo bylo zamotáno do pohřebního plátna a jeho obličej byl přikryt šátkem. A když se před ně postavili—živý—Ježíš řekl: „Rozvažte ho ať může jít.“

^{168:2.4 (1846.3)} Všichni, kromě apoštolů a Marty s Marií, utekli do domu. Byli bledí od strachu a naplnění úžasem. Přestože někteří zůstali, většina spěšně odešla do svých domovů.

^{168:2.5 (1846.4)} Lazar se pozdravil s Ježíšem a apoštoly a zeptal se proč má na sobě pohřební plátno a proč se probudil v zahradě. Ježíš a apoštolové poodešli stranou a Marta řekla Lazarovi o jeho smrti, pohřbení a vzkříšení. Musela mu vysvětlit, že zemřel v neděli a vrátil se zpět do života dnes, ve čtvrtek, poněvadž ztratil pojem o čase ve chvíli, kdy usnul smrtelným spánkem.

^{168:2.6 (1846.5)} Když Lazar vyšel z hrobky, Osobní Ladič Ježíše, nyní vůdce svého druhu v tomto lokálním vesmíru, dal příkaz bývalému Ladiči Lazara, který čekal na další instrukce, vrátit se do svého příbytku—mysli a duše vzkříšeného muže.

^{168:2.7 (1846.6)} Potom Lazar šel za Ježíšem a společně se svými sestrami poklekl k nohám Učitele, poděkoval mu a velebil Boha. Ježíš vzal Lazara za ruku, pozvedl ho a řekl: „Můj synu, to, co se stalo tobě, prožijí také všichni ti, kteří věří v toto evangelium, ale s tím rozdílem, že oni budou vzkříšení do nádhernější podoby. Ty se staneš živým důkazem pravdy, o které jsem mluvil—já jsem vzkříšení a život. Ale pojďme nyní všichni do domu a nasytme naše fyzická těla.“

^{168:2.8 (1846.7)} Jak šli směrem k domu, Gabriel propustil dodatečné skupiny tady shromážděné nebeské armády a zaznamenal první—a poslední—případ vzkříšení smrtelného tvora Urantie z mrtvého fyzického těla.

^{168:2.9 (1846.8)} Lazar nebyl schopen pochopit co se stalo. Věděl, že byl těžce nemocen, ale pamatoval si jen to, že usnul a byl probuzen. Nikdy nedokázal nic říct o těchto čtyřech dnech v hrobce, poněvadž byl ve stavu naprostého bezvědomí. Čas neexistuje pro ty, kteří spí spánkem smrti.

^{168:2.10 (1846.9)} Přestože v důsledku tohoto neobyčejného činu mnoho lidí uvěřilo v Ježíše, jiní se ještě více zatvrdili ve svých srdcích a zavrhl ho. V poledne následujícího dne se zpráva o tomto činu roznesla po celém Jerusalemu. Davy mužů a žen přicházely do Betanie podívat se na Lazara a promluvit si s ním a znepokojení a zneklidnění farizejové spěšně svolali Vysokou radu, aby rozhodli, jak reagovat na tyto poslední události.

3. Zasedání Velké rady

^{168:3.1 (1847.1)} Přestože důkaz o vzkříšení tohoto mrtvého člověka značnou měrou přispěl k posílení víry velkého množství věřících v evangelium království, měl malý, nebo žádný vliv na postoj náboženských vůdců a vládců v Jerusalemu, ale pouze urychlil jejich rozhodnutí skoncovat s Ježíšem a potlačit jeho dílo.

^{168:3.2 (1847.2)} V jednu hodinu následujícího dne, v pátek, se sešla Vysoká rada, aby se poradila s otázkou: „Co uděláme s Ježíšem Nazaretským?“ Po více než dvou hodinách debat a ostrých diskuzí jeden farizej předložil rezoluci, volající po okamžité

smrti Ježíše a prohlašující, že je hrozbou pro celý Izrael. Tato rezoluce formálně zavázala Vysokou radu vynést rozsudek smrti—bez soudu a navzdory všem zavedeným zvyklostem.

^{168:3.3 (1847.3)} Nanovo se tento vznešený orgán židovských vůdců usnesl, že Ježíš musí být zatčen a odsouzen za rouhání a za celou řadu opovrhování posvátného židovského zákona. Oni již jednou předtím zašli tak daleko, že rozhodli o jeho smrti, ale toto bylo poprvé, kdy Vysoká rada oficiálně rozhodla, že rozsudek smrti chtějí vynést ještě před soudem. Ale o této rezoluci se nehlasovalo, jelikož čtrnáct členů Vysoké rady se hromadně vzdalo svých funkcí, když byl takový neslýchaný postup navržen. I když tyto rezignace nebyly formálně schváleny téměř dva týdny, tato skupina čtrnácti členů opustila Vysokou radu ještě v ten samý den a již nikdy v radě nezasedali. Když tyto rezignace byly později oficiálně přijaty, dalších pět členů bylo z rady vyhozeno, protože zbývající členové věřili, že jsou Ježíšovi přátelsky nakloněni. Sesazením těchto devatenácti členů byla Vysoká rada v pozici soudit a odsoudit Ježíše prakticky jednohlasně.

^{168:3.4 (1847.4)} Následující týden byl Lazar a jeho sestry předvoláni před Vysokou radu. Po vyslechnutí jejich svědectví nemohly být žádné pochybnosti o tom, že Lazar byl vzkříšen z mrtvých. Přestože reakce Vysoké rady fakticky uznaly fakt vzkříšení Lazara, protokol zasedání obsahoval rezoluci, připisující toto a všechny ostatní zázraky Ježíše síle prince ďáblů a tvrzení, že Ježíš je s ním spolčen.

^{168:3.5 (1847.5)} Bez ohledu na zdroj zázračné síly Ježíše, tito židovští vůdcové byli přesvědčeni o tom, že když nebude jeho činnost zastavena, velmi brzy všichni obyčejní lidé v něho uvěří; a

kromě toho, oni očekávali vážné potíže s římskou správou, poněvadž mnoho věřících v Ježíše ho považovalo za Mesiáše, osvoboditele Izraele.

^{168:3.6 (1847.6)} Bylo to právě toto zasedání Vysoké rady, na kterém velekněz Kaifáš poprvé vyslovil staré židovské rčení, které pak častokrát zopakoval: „Je lepší, aby zemřel jeden člověk, než aby zahynul celý národ.“

^{168:3.7 (1847.7)} I když Ježíš dostal v toto neklidné páteční odpoledne varování o záměrech Vysoké rady, nebyl tím vůbec vyveden z míry a sobotu strávil odpočinkem se svými přáteli v malé vsi Betfage blízko Betanie. V neděli časně ráno se Ježíš a apoštolové, tak jak to bylo smluveno, setkali v domě Lazara, rozloučili se s celou rodinou a vydali se na cestu zpět do tábora v Pelle.

4. Odpověď na modlitbu

^{168:4.1 (1848.1)} Na cestě z Betanie do Pelly apoštolové položili Ježíšovi mnoho otázek, z nichž na většinu Učitel otevřeně odpověděl, kromě těch, které se týkaly detailů vzkříšení zemřelých. Takové věci byly za hranicemi chápání jeho apoštolů; proto Učitel odmítl diskutovat s nimi o těchto otázkách. Poněvadž odešli z Betanie v tajnosti, byli na cestě sami. Ježíš tak využil této příležitosti k tomu, aby této desítce řekl mnoho věcí, o kterých si myslel, že je připraví na těžké dny, které na ně čekají.

^{168:4.2 (1848.2)} Rozrušení posledními událostmi, apoštolové strávili hodně času diskutováním o svých nedávných zkušenostech, spojených s modlitbou a odpověďmi na ni. Všichni vzpomínali

na Ježíšova slova ve Filadelfii poslu z Betanie, když mu zřetelně řekl: „Tato nemoc není ve skutečnosti smrtelná.“ A přesto, navzdory tomuto slibu, Lazar opravdu zemřel. Celý tento den se znovu a znovu vraceli k této otázce—odpovědi na modlitbu.

^{168:4.3 (1848.3)} Odpovědi Ježíše na jejich četné otázky je možno shrnout následovně:

^{168:4.4 (1848.4)} 1. Modlitba je vyjádřením konečné mysli ve snaze navázat kontakt s Nekonečným. Proto modlitba musí být nevyhnutelně limitována znalostmi, moudrostí a vlastnostmi konečného; podobně musí odpověď být podmíněna vizí, záměry, ideály a výsadami Nekonečného. Není možno zachovat nepřerušovanou spojitost materiálních jevů mezi formulováním modlitby a přijetím plné duchovní odpovědi na ni.

^{168:4.5 (1848.5)} 2. Když se zdá, že na modlitbu nepřichází odpověď, tak to zdržení často znamená jasnější odpověď, která je však z nějakého pádného důvodu značně zpožděna. Když Ježíš řekl, že Lazarova nemoc není skutečně smrtelná, tak on byl již jedenáct hodin mrtvý. Žádná upřímná modlitba nezůstane bez odpovědi, ledaže vyšší stanovisko duchovního světa nenavrhne lepší odpověď—odpověď, která splní prosbu lidského ducha na rozdíl od modlitby, která vychází pouze z mysli člověka.

^{168:4.6 (1848.6)} 3. Když modlitby času jsou vytvořeny duchem a vyjádřeny ve víře, tak často jsou natolik rozsáhlé a všeobsahující, že odpovědět na ně je možno jenom ve věčnosti; konečná prosba je často tak naplněna touhou pochopit Nekonečného, že odpověď musí být na dlouho odložena a

počkat na vytvoření adekvátní schopnosti pro její přijetí; modlitba víry může být natolik všeobsáhlá, že dostat na ni odpověď je možno jenom v Ráji.

168:4.7 (1848.7) 4. Odpovědi na modlitbu smrtelné mysli jsou často takové povahy, že mohou být přijaty a pochopeny pouze poté, až tato modlící se mysl dosáhne nesmrtelného stavu. Na modlitbu materiální bytosti je mnohokrát možno odpovědět jen tehdy, až takový jedinec postoupí na duchovní úroveň.

168:4.8 (1848.8) 5. Modlitba Boha si uvědomujícího člověka může být natolik zkomolena neznalostí a tak překroucena pověrami, že odpověď na takovou modlitbu by byla krajně nežádoucí. V takových případech musí intervenující duchovní bytosti takovou modlitbu přeložit tak, že při přijetí odpovědi prositel není vůbec schopen ji rozpoznat jako odpověď na svoji modlitbu.

168:4.9 (1848.9) 6. Všechny upřímné modlitby oslovují duchovní bytosti a všechny takové prosby musí být zodpovězeny v duchovním jazyce a všechny takové odpovědi musí spočívat v duchovních realitách. Duchovní bytosti nemohou dávat materiální odpovědi na duchovní prosby materiálních bytostí. Materiální bytosti se mohou modlit účinně jen tehdy, když se „modlí v duchu.“

168:4.10 (1849.1) 7. Žádná modlitba nemůže doufat v odpověď, pokud není zrozena v duchu a živena vírou. Vaše upřímná víra znamená, že jste již prakticky předem dal posluchačům vaši modlitby plné právo odpovědět na vaši prosbu v souladu s tou nejvyšší moudrostí a tou božskou láskou, které vaše víra

zobrazuje a jako taková vždy působí na bytosti, ke kterým se modlíte.

168:4.11 (1849.2) 8. Dítě má vždy právo obrátit se s prosbou k rodiči; a rodič má vždy rodičovskou povinnost ke svému nedospělému dítěti, jestli mu to jeho vyšší moudrost říká, aby odpověď na modlitbu dítěte byla pozdržena, pozměněna, rozdělena na části, zdokonalena či odložena do následujícího stadia duchovního vzestupu.

168:4.12 (1849.3) 9. Neváhejte vznášet duchovní modlitby; nepochybujte o obdržení odpovědi na vaše prosby. Tyto odpovědi mohou být odloženy a čekat na vaše dosažení těch budoucích duchovních úrovních skutečného kosmického dosažení na tomto či na jiných světech, kde budete moci rozpoznat a využít tyto dlouho očekávané odpovědi na vaše dřívější, ale nevhodně načasované prosby.

168:4.13 (1849.4) 10. Všechny ryzí, v duchu zrozené, prosby s určitostí dostanou odpověď. Ale musíte si pamatovat, že jste evolučními tvory času a prostoru; proto musíte neustále počítat s časoprostorovým faktorem ve zkušenosti osobního přijímání plných odpovědí na své početné modlitby a prosby.

5. Další osud Lazara

168:5.1 (1849.5) Lazar zůstal ve svém domě v Betanii, ve středu obrovského zájmu mnoha upřímných věřících a četných zvědavců, až do týdne ukřižování Ježíše, když byl varován, že Velká rada nařídila jeho smrt. Vládcové židů byli rozhodnuti zastavit další šíření Ježíšových učeních a dobře věděli, že by bylo zbytečné zabít Ježíše a nechat žít Lazara, který

představoval samotný vrchol zázračných činů Ježíše a byl by živým svěděním skutečnosti, že ho Ježíš vzkřísil z mrtvých. Již nějakou dobu byl Lazar terčem krutého pronásledování z jejich strany.

^{168:5.2 (1849.6)} A proto Lazar spěšně opustil své sestry v Betanii a uprchl přes Jericho na druhý břeh Jordánu a jen s krátkými chvílemi odpočinku dorazil do Filadelfie. Lazar se dobře znal s Abnérem a cítil se tady v bezpečí před vražednými intrikami lstivé Vysoké rady.

^{168:5.3 (1849.7)} Brzy po jeho odchodu Marta a Marie prodaly své pozemky v Betanii a odešly za svým bratrem do Pereje. Lazar se stal pokladníkem církve ve Filadelfii. Byl silným podporovatelem Abnéra v jeho sporu s Pavlem a jerusalemskou církví a zemřel ve věku 67 let na stejnou nemoc, která mu již jednou vzala život, když byl mladým mužem v Betanii.

Kapitola 169

Poslední týden učení v Pelle

^{169:0.1 (1850.1)} POZDĚ večer v pondělí, 6. března, Ježíš a deset apoštolů dorazili do tábora v Pelle. Toto byl poslední týden Ježíšova pobytu v táboře a strávil ho velmi aktivně učením zástupů lidí a výukou apoštolů. Každé odpoledne kázal davům a každý večer odpovídal na otázky apoštolů a pokročilejších učedníků, pobývajících v táboře.

^{169:0.2 (1850.2)} Zvěst o vzkříšení Lazara dorazila do tábora dva dny před Učitelovým příchodem a všichni byli napjati očekáváním. Od doby nasycení pěti tisíců lidí se nestalo nic, co by vyvolalo takový zájem lidí. A takže to bylo na samém vrcholu druhé

etapy veřejné služby pro království, když Ježíš naplánoval tento zkrácený týden učení v Pella a potom zahájil putování po jižní Pereji, které vedlo k závěrečným a tragickým událostem posledního týdne v Jerusalemu.

^{169:0.3 (1850.3)} Farizejové a vrchní kněží začali formulovat a konkretizovat jejich obvinění. Své námitky proti učení Ježíše zdůvodňovali takto:

^{169:0.4 (1850.4)} 1. Je přítelem chátřů a hříšníků; přijímá bezbožníky a dokonce s nimi hoduje.

^{169:0.5 (1850.5)} 2. Je rouhač; mluví o Bohu jako o svém Otci a považuje se za rovného s Bohem.

^{169:0.6 (1850.6)} 3. Je narušitel zákona. Léčí nemoci v sobotu a mnoha jinými způsoby porušuje svatý zákon Izraele.

^{169:0.7 (1850.7)} 4. Je ve spolku s ďáblů. Koná divy a dělá zázraky silou, kterou mu dává Belzebub—princ ďáblů.

1. Podobenství o ztraceném synovi

^{169:1.1 (1850.8)} Ve čtvrtek odpoledne Ježíš promluvil k zástupu lidí o „Ušlechtilosti spasení.“ V průběhu tohoto kázání jim znovu pověděl příběh o ztracené ovci a ztracené minci a potom přidal své oblíbené podobenství o marnotratném synovi. Ježíš řekl:

^{169:1.2 (1850.9)} „Všichni proroci od Samuela po Jana vás nabádali hledat Boha—hledat pravdu. Oni vždy říkali: „Hledejte Hospodina, dokud není pozdě.“ A všechna taková učení je nutno si vzít k srdci. Ale já jsem vám přišel ukázat, že zatímco vy hledáte Boha, Bůh se rovněž snaží najít vás. Mnohokrát

jsem vám vyprávěl příběh o dobrém pastýři, který opustí své stádo devadesáti devíti ovcí, aby šel hledat tu stou, která se ztratila a když ji našel, tak si ji naložil na ramena a citlivě ji odnesl zpátky do salaše. A vy si vzpomínáte, že když byla ovce vrácena zpět ke stádu, tak tento dobrý pastýř svolal své přátele, aby se s ním radovali z nalezení ztracené ovce. Znovu vám říkám, že v nebe je více radosti nad jedním hříšníkem, který se kaje, než nad devadesáti devíti čestnými lidmi, kteří se kát nepotřebují. Ten fakt, že duše jsou ztraceny, jenom zvyšuje zájem nebeského Otce. Já jsem přišel na tento svět na příkaz mého Otce a o Synu Člověka bylo pravdivě řečeno, že je přítel chátrů a hříšníků.

169:1.3 (1851.1) Vás učili, že božské uznání je výsledkem vaší kajícínosti a důsledkem všech vašich přinesených obětí a pokání, ale já vás ujišťuji, že Otec vás přijímá ještě před vaším pokáním a posílá Syna a jeho pomocníky, aby vás našel a s radostí vás vrátil zpět do ovčince—království synovstva a duchovního růstu. Vy jste jako ovce, které zabloudily a já jsem přišel, abych našel a spasil ty, které se ztratily.

169:1.4 (1851.2) A také byste si měli pamatovat příběh o ženě, která si nechala udělat z deseti stříbrných mincí ozdobný náhrdelník a když jednu z nich ztratila, tak zažehla svítilnu a pečlivě zametla dům a hledala ve smetí tak dlouho, dokud tu ztracenou stříbrnou minci nenašla. A jakmile ji našla, svolala své přátele a sousedy a řekla: „Radujte se mnou, poněvadž jsem našla ztracenou minci.“ Proto vám znovu říkám, že andělé nebesť se vždy radují nad jedním hříšníkem, který se kaje a vrací se do Otcova objetí. Já vám vyprávím tento příběh pro to, abyste pochopili, že Otec a jeho Syn se vydávají hledat ty, kteří se

ztratili a při tomto hledání používáme veškeré prostředky, schopné pomoci nám v našich vytrvalých snahách nalézt ty, kteří jsou ztraceni, ty, kteří potřebují zachránit. A proto, když se Syn Člověka vydá do divočiny hledat zbloudilou ovci, on také hledá minci, kterou ztratil v domě. Ovce zbloudí od stáda bezděčně; mince se časem pokryje prachem a schová pod hromadou lidských věcí.

^{169:1.5 (1851.3)} A teď vám chci vyprávět příběh o lehkomyšlném synovi jednoho bohatého sedláka, který se rozhodl odejít z domu svého otce a odešel do cizí země, kde se ocitl ve velkých nesnázích. Vy si pamatujete na tu zbloudilou ovci, která se ztratila bezděčně, ale tento mládenec si svůj odchod z domu předem promyslel. Bylo tomu tak:

^{169:1.6 (1851.4)} „Jeden člověk měl dva syny; ten mladší byl bezstarostný a lehkomyšlný a jenom si chtěl užívat a vyhýbal se odpovědností, zatímco jeho starší bratr byl odpovědný, uvážlivý, tvrdě pracující a ochotný vzít na sebe zodpovědnost. Tito bratři spolu dobře nevycházeli; neustále se hádali a přeli. Mladší mládenec byl veselý a živý, ale byl pohodlný a nespolehlivý; starší syn byl vyrovnaný a pracovitý, ale byl sobecký, nevrlý a domýšlivý. Mladší syn si rád hrál, ale stranil se práce; starší syn se plně věnoval práci, ale málokdy se zapojil do hry. Tento vztah se stal natolik nesnesitelným, že mladší syn přišel za otcem a řekl: „Otče, dej mě třetinový podíl z tvého majetku, který mně patří a dovol mně odejít do světa hledat své vlastní štěstí.“ Když otec vyslyšel jeho prosbu a znajíc, jak je tento mladý muž doma nešťastný se svým bratrem, rozdělil svůj majetek a dal mládenci jeho podíl.

^{169:1.7 (1851.5)} Během několika týdnů mladík dostal všechny své peníze a vydal se na cestu do daleké země. Nenašel tam však nic výnosného, co by mu také současně přinášelo radost a brzy svým hýřivým životem utratil celé své dědictví. A když už neměl žádné prostředky, tak v té zemi vypukl hladomor a on se ocitl v nouzi. Trpíc hladem a vyčerpáním si našel práci u jednoho z obyvatel té země, který ho poslal pást vepře. Mládenec by se rád nasytil otrubami, které se dávaly vepřům, ale nikdo mu žádné nedal.

^{169:1.8 (1852.1)} Jednoho dne, když měl nesmírný hlad, se zamyslel a řekl si: „Kolik sluhů bylo u mého otce a všichni měli dostatek jídla a já tady umírám hladem, starám se o vepře tady, v cizí zemi! Vzchopím se a půjdu ke svému otci a řeknu mu: „Otče, zhřešil jsem před nebem a před tebou a nejsem již hoden být nazýván tvým synem; dovol mně být alespoň jedním z tvých sluhů.“ A když se mladík takto rozhodl, vstal a vydal se na cestu k domu svého otce.

^{169:1.9 (1852.2)} Otec po celou tu dobu po svém synovi tesknil; chyběl mu tento veselý, i když lehkomyšlný chlapec. Otec svého syna miloval a stále vyhlížel jeho návratu, takže v den, kdy se syn blížil k domovu a přestože byl ještě dosti daleko, otec ho uviděl a zaplaven láskou se rozběhl ho přivítat. Láskyplně ho objal a políbil. A když se takto přivítali, syn se podíval do otcových uslzených očí a řekl: „Otče, zhřešil jsem před nebem a před tebou; nejsem více hoden být nazýván tvým synem...“—ale mladík ani nemohl dokončit své vyznání, poněvadž přešťastný otec řekl sluhům, kteří k nim mezitím přiběhli: „Rychle přineste jeho nejlepší oděv, ten, který jsem schoval a dejte

mému synovi jeho synovský prsten a přineste sandály, aby se obul.“

^{169:1.10 (1852.3)} A potom, když šťastný otec přivedl syna, unaveného a s bolavýma nohama, domů, zavolal na sluhy: „Přiveďte nejvykrmenější tele, zabijte ho a upečte, abychom ho snědli a radovali, neboť tento můj syn byl mrtev a ožil; ztratil se a našel se.“ A všichni se sběhli kolem otce, aby se s ním radovali z návratu jeho syna.

^{169:1.11 (1852.4)} Když se tak radovali, tak se ze své každodenní práce na poli vracel starší syn a když se blížil k domu, slyšel hudbu a viděl tančící lidi. Do domu vešel zadními dveřmi, zavolal jednoho ze sluhů a zeptal se ho na důvod této oslavy. A sluha mu řekl: „Tvůj dlouho ztracený bratr se vrátil domů a tvůj otec dal zabít vykrmené tele z radosti nad tím, že jeho syn se vrátil živ a zdrav. Přidej se k nám a také pozdrav svého bratra a přijmi ho zpět do otcova domu.“

^{169:1.12 (1852.5)} Ale když to starší bratr uslyšel, pocítil takovou bolest a hněv, takže se k nim odmítl připojit. Když se jeho otec dozvěděl o jeho nelibosti přivítat svého mladšího bratra, šel za ním, aby ho přemluvil. Ale starší syn se přesvědčit nenechal. Na otcovo přemlouvání odpověděl. „Celé roky jsem tady tobě sloužil, nikdy jsem neodmítl žádný z tvých příkazů a ty jsi mně nikdy nedal ani kůzle, abych mohl slavit se svými přáteli. Zůstal jsem tady a celé ty roky se o tebe staral a ty jsi nikdy nedal najevo radost nad mojí věrnou službou, ale když se vrátil tento tvůj syn, který promrhal tvé jmění s běhnami, ty rychle zabiješ vykrmené tele a veselíš se na jeho počest.“

^{169:1.13 (1852.6)} Jelikož otec oddaně miloval oba své syny, snažil se to svému staršímu vysvětlit: „Ale, můj synu, ty jsi byl stále se mnou a všechno, co mám, patří tobě. Mohl jsi mít kůzle kdykoliv jsi se chtěl veselit se svými přáteli. Ale teď by bylo dobré, abys ses k nám připojil a byl rád a šťasten, že se tvůj bratr vrátil. Zamysli se nad tím, můj synu; tvůj bratr byl ztracen a našel se; vrátil se k nám živý!“

^{169:1.14 (1853.1)} Toto bylo jedno z nejdojemnějších a nejpůsobivějších ze všech podobenství, které kdy Ježíš vyprávěl, aby přesvědčil své posluchače o ochotě Otce přijmout všechny, kteří hledají vchod do království nebeského.

^{169:1.15 (1853.2)} Ježíš rád vyprávěl tyto tři příběhy souběžně. Vyprávěl příběh o ztracené ovci proto, aby ukázal, že když lidé neúmyslně zabloudí na cestě životem, Otec myslí na takové ztracence a jde společně se svými syny, opravdovými pastýři stáda, hledat ztracené ovce. Potom vypravoval příběh o ztracené minci v domě, aby ukázal na božské hledání všech těch, kteří jsou zmateni, bezradní a jinak duchovně zaslepeni materiálními starostmi a hromaděním věcí. A pak začal vyprávět toto podobenství o ztraceném synovi, o přijetí navraceného dítěte, aby ukázal, jak bezpodmínečné je navrácení ztraceného syna do domu a srdce Otce.

^{169:1.16 (1853.3)} Mnohokrát a častokrát během let svého učení se Ježíš vracel k tomuto příběhu o ztraceném synovi. Toto podobenství a příběh o dobrém Samařanovi byly jeho oblíbené prostředky učení o lásce Otce a přátelských vztazích mezi lidmi.

2. Podobenství o vychytralém správci

^{169:2.1 (1853.4)} Jednoho večera Šimon Zélóta měl tuto připomínku k jednomu z Ježíšových prohlášení: „Učiteli, co jsi myslel tím, když jsi dnes řekl, že mnoho pozemských dětí jsou chytřejší ve své generaci, než děti království, poněvadž si dovedou získat přátele s nepoctivě nabytým majetkem?“ Ježíš odpověděl:

^{169:2.2 (1853.5)} „Někteří z vás, předtím než jste vstoupili do království, jste byli velmi chytří při jednání s vašimi obchodními partnery. I když jste často jednali nevhodně a byli často nespravedliví, nicméně jste byli opatrní a prozíraví, protože jste vyjednali váš obchod s jasným záměrem na okamžitý zisk a budoucí zajištění. Takto byste měli nyní řídit svůj život v království, abyste měli nyní radost a současně si také zajistili vaše budoucí potěšení z pokladů, uložených na nebesích. Jestli jste byli tak příčinní při zajišťování svých zisků, když jste sloužili sami sobě, proč byste měli být méně příčinní v získávání duší pro království, když jste nyní sluhové bratrství lidí a správce Boha?

^{169:2.3 (1853.6)} Všichni si můžete vzít ponaučení z příběhu o jednom bohatém člověku, který měl chytrého, ale nespravedlivého správce. Tento správce nejenom že utiskoval klienty svého pána pro svůj osobní zisk, ale on také doslova promrhal a rozházel peníze svého pána. Když se to všechno doneslo k jeho pánovi, ten si nechal správce předvolat a zeptal se ho na to, co tyto řeči znamenají a vyžádal si po něm okamžité vyúčtování svého správce a předání své funkce jinému.

^{169:2.4 (1853.7)} Tento nesvědomitý správce si nyní začal říkat sám pro sebe: „Co mám udělat, když mně chtějí odebrat správce? Nemám sílu bojovat; a prosit se stydím. Vím co udělám, abych byl vítán do domů všech, kteří obchodují s mým

pánem, až budu zbaven správcovství.“ A potom si začal k sobě volat každého z dlužníků svého pána. Prvnímu řekl: „Kolik dlužíš mému pánovi?“ Ten odpověděl: „Sto mír oleje.“ Na to správce řekl: „Vezmi voskovou tabulku s dluhem, rychle si sedni a přepiš to na padesát.“ Potom se zeptal druhého dlužníka: „Kolik dlužíš?“ A ten odpověděl: „Sto mír pšenice.“ Správce mu řekl: „Vezmi svůj dlužní úpis a napiš osmdesát.“ A toto udělal s mnoha dalšími dlužníky. A tímto se tento podvodný správce snažil získat pro sebe přátele, až bude zbaven svého správcovství. Dokonce jeho pán a zaměstnavatel, když na to později přišel, byl nucen uznat, že jeho nepoctivý správce alespoň ukázal prozíravost v tom, jak se snažil zabezpečit se do budoucích dnů nedostatku a bídy.

169:2.5 (1854.1) A tímto způsobem synové tohoto světa někdy projevují více prozíravosti v zajištění své budoucnosti, než to dělají děti světla. Říkám vám, kteří si přejete nabýt poklady na nebesích: vezměte si poučení od těch, kteří získávají přátele s nečestně nabytým majetkem a podobným způsobem ved'te své životy, aby jste vytvořili věčné přátelství s poctivými silami a abyste takto, když opustíte všechno pozemské, mohli být s radostí přijati do věčných obydlí.

169:2.6 (1854.2) Já tvrdím, že ten, kdo je poctivý v malém, bude poctivý i ve velkém, zatímco ten, kdo je nepoctivý v malém, bude nepoctivý také ve velkém. Jestli neprojevujete prozíravost a mravní integritu v záležitostech tohoto světa, jak můžete doufat být důvěryhodnými a obezřetnými, když vám bude svěřeno správcovství skutečného bohatství nebeského království? Jestli nejste dobrými správci a důvěryhodnými bankéři, jestli vám nebylo možno pro vaši nespolehlivost svěřit

cizí majetek, kdo bude tak hloupý, aby vám dal do opatrování velké jmění?

^{169:2.7 (1854.3)} A znovu vám tvrdím, že nikdo nemůže sloužit dvěma pánům; buď budete jednoho nenávidět a druhého milovat, anebo budete věrní jednomu a pohrdat druhým. Nemůžete sloužit Bohu a mamonu.“

^{169:2.8 (1854.4)} Když toto přítomní farizejové slyšeli, začali se jízlivě pošklebovat a posmívat, protože oni si hodně libovali ve hromadění majetku. Tito nepřátelští posluchači se pokusili Ježíše vtáhnout do nepodstatné argumentace, ale on odmítl vést spor se svými nepřáteli. Když se pak farizejové začali hádat mezi sebou, jejich hlasitá debata přilákala velký zástup obyvatel tábora; a když se tyto dvě skupiny začaly přit mezi sebou, Ježíš odešel spát do svého stanu.

3. Boháč a žebrák

^{169:3.1 (1854.5)} Když se tento spor stal příliš hlučným, Šimon Petr vstal a vzal situaci do svých rukou slovy: „Lidé, bratři, není vhodné se takto mezi sebou hádat. Učitel k nám promluvil a je dobře, že přemýšlíte nad jeho slovy. A to, o čem mluvil, není žádné nové učení. Vy jste neslyšeli jinotaj nazareťanů o boháči a žebrákovi? Někteří z nás slyšeli Jana Křtitele hřímat toto varovné podobenství těm, kteří milují majetek a prahnou po nečestném bohatství. A i když toto podobenství není v souladu s evangeliem, které kážeme, měli byste všichni brát na zřetel tato poučení do doby, dokud nepřijmete nové světlo království nebeského. Příběh, který Jan vyprávěl, byl tento:

^{169:3.2 (1854.6)} „Byl jeden boháč jménem Dives, který se oblékal do honosných a okázalých oděvů a každý den prožíval v nádheře a veselé náladě. A byl jeden žebrák jménem Lazar, který ležel u vchodu do domu tohoto boháče, posetý vředy a čekal na drobky, které spadnou s boháčova stolu; dokonce přicházeli psy a olizovali mu jeho bolavé rány. A stalo, že tento žebrák zemřel a byl odnesen anděly na odpočinek do lůna Abrahama. A brzy na to také zemřel tento boháč a byl pohřben s velkou pompou a honosnou okázalostí. Když boháč odešel z tohoto světa, probudil se v pekle a v mučivých bolestech, pozvedl svůj zrak a v dálce uviděl Abrahama a v jeho lůně Lazara. A Dives hlasitě zvolal: „Otče Abrahame, slituj se nade mnou a pošli Lazara, aby smočil svůj prst v chladné vodě a osvěžil můj jazyk, jelikož trpím a prožívám velká muka za svůj trest.“ A Abraham mu odpověděl: „Můj synu, vzpomeň si na to, jak jsi se ve svém životě těšil z příjemných věcí, zatímco Lazar jenom trpěl. Ale to všechno se nyní změnilo, Lazar je v pohodlí, zatímco ty trpíš. A kromě toho, mezi námi a tebou je obrovská propast, takže my nemůžeme jít k tobě a ty nemůžeš přijít k nám.“ Dives potom Abrahamovi řekl: „Modlím se k tobě, pošli Lazara zpět do domu mého otce, poněvadž mám pět bratrů, aby jim řekl o mém osudu a zachránil mé bratry před příchodem do tohoto místa muk.“ Ale Abraham řekl: „Můj synu, oni mají Mojžíše a proroky; ať jim naslouchají.“ A Dives odpověděl: „Ne, ne, Otče Abrahame! Ale, když k nim přijde někdo ze záhrobí, budou se kát.“ A Abraham na to řekl: „Jestli nenaslouchají Mojžíšovi a prorokům, tak se ani nedají přesvědčit někým, kdo byl vzkříšen z mrtvých.“

^{169:3.3 (1855.1)} Když Petr odpověděl toto staré podobenství nazaretského bratrstva a dav lidí se ztišil, vstal Ondřej a poslal

shromážděný dav spát. Přestože jak apoštolové, tak i jeho učedníci často pokládali Ježíšovi otázky o podobenství o boháčovi Divesovi a žebrákovi Lazarovi, on na ně vždy odmítl odpovídat.

4. Otec a jeho království

^{169:4.1 (1855.2)} Ježíš měl vždy značné potíže vysvětlit apoštolům, že přestože hlásají ustanovení království Boha, Otec nebeský není králem. V době, kdy Ježíš žil na zemi a učil v těle, lidé na Urantii znali pouze jenom krále a císaře ve vedení národů a židé už dávno očekávali nastolení Božího království. Z těchto a jiných důvodů se Učitel domníval, že nejlépe bude, když duchovní bratrství lidí bude nazývat královstvím nebeským a duchovního vůdce tohoto bratrství nebeským Otcem. Ježíš nikdy nemluvil o svém Otci jako o králi. Ve svých důvěrných rozhovorech s apoštoly sám sebe vždy nazýval Synem Člověka a jejich starším bratrem. Všechny své přívržence nazýval služebníky lidstva a posly evangelia království.

^{169:4.2 (1855.3)} Ježíš nikdy nedal svým apoštolům systematickou výuku o osobnosti a vlastnostech nebeského Otce. On nikdy nevybídl lidi k tomu, aby věřili v jeho Otce; pokládal za samozřejmé, že věří. Ježíš se nikdy nesnížil k tomu, aby dokazoval realitu Otce. Jeho učení o Otci bylo celé soustředěno v prohlášení, že on a Otec jsou jeden; že ten, kdo viděl Syna, viděl Otce; že Otec, stejně jako Syn, ví všechno; že jenom Syn skutečně zná Otce, a také ten, kterému se Syn odhalí; že ten, kdo zná Syna, zná také Otce; a že Otec ho poslal na tento svět odhalit jejich sloučené podstaty a představit jejich společnou práci. On nikdy neudělal žádná jiná prohlášení o Otci, kromě toho, co řekl samařské ženě u Jákobovy studny: „Bůh je duch.“

^{169:4.3 (1856.1)} Od Ježíše se o Bohu dozvíte pozorováním božskosti v jeho životě a ne spoléháním se na jeho učení. Ze života Ježíše si každý může vytvořit představu o Bohu, která představuje míru vaší schopnosti vnímat duchovní a božské reality, skutečné a věčné pravdy. Konečné nemůže nikdy doufat v pochopení Nekonečného, pouze skrze Nekonečného, umístěného v časoprostorové osobnosti a konečné zkušenosti pozemského života Ježíše Nazaretského.

^{169:4.4 (1856.2)} Ježíš dobře věděl, že Boha je možno poznat pouze prostřednictvím empirické zkušenosti; nikdy by nemohl být pochopen pouhým učením mysli. Ježíš učil své apoštoly to, že ačkoliv nikdy nemohou plně pochopit Boha, mohou ho určitě poznat, tak jak poznali Syna Člověka. Můžete poznat Boha ne skrze chápání toho, co řekl Ježíš, ale skrze poznání toho, co Ježíš byl. Ježíš byl zjevením Boha.

^{169:4.5 (1856.3)} Kromě těch případů, kdy Ježíš cituje židovské svaté knihy, on nazýval Božstvo jenom dvěma jmény: Bůh a Otec. A když Učitel mluvil o svém Otci jako o Bohu, obvykle používal hebrejské slovo, značící několikerého Boha (Trojici) a ne slovo Jahve, které symbolizovalo pokrokovou představu o kmenovém Bohu židů.

^{169:4.6 (1856.4)} Ježíš nikdy nenazýval Otce králem a velmi litoval toho, že židovská naděje na obnovení království a Janovo prohlášení o přicházejícím království ho přinutily nazvat jím plánované duchovní bratrství královstvím nebeským. S jedinou výjimkou—prohlášením, že „Bůh je duch“—Ježíš nikdy nemluvil o Božstvu jinak, než ve výrazech, charakterizujících jeho osobní vztah s Prvním Zdrojem a Středem Ráje.

169:4.7 (1856.5) Ježíš používal slovo „Bůh“ pro označení ideje Božstva a slovo Otec pro označení zkušenosti poznání Boha. Když slovo „Otec“ je použito pro označení Boha, je nutno ho chápat v nejširším možném smyslu. Slovo „Bůh“ nemůže být definováno a proto symbolizuje nekonečnou představu o Otci, zatímco výraz „Otec“, který je možno částečně definovat, může být použit pro vyjádření lidské představy o božském Otci v jeho spojení s člověkem v průběhu smrtelné existence.

169:4.8 (1856.6) Pro židy Elóhím byl Bůh bohů, zatímco Jahve byl Bůh Izraele. Ježíš přijal koncepci Elóhíma a nazval tuto nejvyšší skupinu bytostí Bohem. Namísto koncepce o Jahvem, národním božstvu, představil ideu otcovství Boha a celosvětové bratrství lidí. Ježíš povýšil koncepci o Jahvem, jako zbožštěného národního Otce, na ideu Otce všech dětí lidských—božského Otce každého věřícího. A kromě toho také učil o tom, že tento Bůh vesmíru a tento Otec všech lidí je jedno a to stejné Rajské Božstvo.

169:4.9 (1856.7) Ježíš nikdy netvrdil, že je zjevením Elóhíma (Boha) v těle. On nikdy neprohlásil, že je odhalením Elóhíma (Boha) světům. On nikdy neučil o tom, že ten, kdo viděl jeho, viděl Elóhíma (Boha). Ale prohlásil, že je zjevením Otce v těle a řekl, že ti, kteří viděli jeho, viděli Otce. Jako božský Syn, on tvrdil, že ztělesňuje pouze Otce.

169:4.10 (1857.1) On byl skutečně také Synem Boha-Elóhíma; ale v podobě smrtelného těla a pro smrtelné syny Boží se rozhodl omezit odhalení svého života na zobrazení charakteru svého Otce a to v takovém rozsahu, který byl pochopitelný pro smrtelného člověka. Pokud se jedná o charakter dalších osob Rajské Trojice, musíme se spokojit s učením, že jsou naprosto

stejní jako Otec, který byl odhalen v osobním obraze v životě jeho inkarnovaného Syna—Ježíše Nazaretského.

169:4.11 (1857.2) I když Ježíš odhalil pravou podstatu nebeského Otce ve svém pozemském životě, velmi málo o něm učil. On ve skutečnosti učil pouze dvě věci: to, že Bůh sám o sobě je duch a že ve všech vztazích se svými tvory je on Otcem. V tento večer Ježíš pronesl poslední prohlášení o svém vztahu s Bohem, když řekl: „Přišel jsem na tento svět od Otce; a já zas z tohoto světa odejdu a půjdu k Otci.“

169:4.12 (1857.3) Ale pamatujte si, že Ježíš nikdy neřekl: „ten, kdo slyšel mne, slyšel Boha.“ Ale řekl: „Ten, kdo viděl mne, viděl Otce.“ Naslouchat Ježíšovu učení není to stejné jako znát Boha, ale vidět Ježíše je zkušenost, která sama o sobě je zjevením Otce duši. Bůh vesmírů vládne rozsáhlému tvoření, ale je to Otec nebeský, který posílá svůj duch pobývat ve vašich myslích.

169:4.13 (1857.4) Ježíš je duchovní čočka v podobě člověka, která umožňuje materiálním tvorům vidět Neviditelného. On je vaším starším bratrem, který, pobývající v těle, vás seznamuje s Bytostí nekonečných vlastností, kterou dokonce nebeské armády nejsou schopny plně pochopit. Ale to všechno musí záležet na osobní zkušenosti jednotlivého věřícího. Bůh, který je duch, může být poznán pouze jako duchovní zkušenost. Bůh nemůže být odhalen konečným synům materiálních světů božským Synem duchovních světů jenom jako Otec. Můžete znát Věčného jako Otce; můžete ho uctívat jako Boha vesmírů—nekonečného Tvořitele všeho existujícího.

Kapitola 170

Království nebeské

^{170:0.1 (1858.1)} V SOBOTU odpoledne, 11. března, Ježíš vystoupil se svým posledním kázáním v Pelle. Byl to jeden z nejvýznamnějších projevů jeho veřejné služby, zahrnující přesné a úplné pojednání o království nebeském. On si byl vědom zmatku v myslích svých apoštolů a učedníků ve vztahu ke smyslu a významu výrazů „království nebeské“ a „království Boží“, které používal jako synonyma pro označení mise poskytnutí sebe sama. Přestože samotný výraz království nebeské by měl stačit na odlišení od všech spojení s pozemskými královstvími a světskými vládami, nebylo tomu tak. Idea světského krále byla příliš hluboko zakořeněna v myšlení židů, aby byla vytlačena za jednu generaci. Proto Ježíš zpočátku nevystupoval otevřeně proti této dlouho živené představě o království.

^{170:0.2 (1858.2)} V toto sobotní odpoledne se Učitel pokusil vysvětlit učení o království nebeském; mluvil o této otázce ze všech zorných bodů a snažil se objasnit mnoho různých významů, ve kterých byl tento termín používán. V této kapitole my jeho řeč rozšíříme o četná prohlášení, která Ježíš udělal při dřívějších příležitostech a přidáme některé z poznámek, adresovaných apoštolům v průběhu večerní diskuze toho samého dne. Také připojíme několik komentářů, týkajících se následného rozvoje ideje království ve vztahu k pozdější křesťanské církvi.

1. Představy o království nebeském

^{170:1.1 (1858.3)} Ve spojení s výkladem Ježíšova kázání je nutno poznamenat, že ve všech hebrejských písemnostech byl uváděn

dualistický koncept království nebeského. Proroci představili království Boží jako:

170:1.2 (1858.4) 1. Současnou realitu.

170:1.3 (1858.5) 2. Budoucí naději—kdy se království uskuteční v plném rozsahu s příchodem Mesiáše. Toto byla představa o království, kterou učil Jan Křtitel.

170:1.4 (1858.6) Od samého počátku Ježíš a apoštolové učili obě tyto představy. Existovaly ještě dvě ideje království, které je nutno brát v úvahu:

170:1.5 (1858.7) 3. Novější představu židů o celosvětovém a nadpozemském království nadpřirozeného původu, jehož vznik bude doprovázen zázraky.

170:1.6 (1858.8) 4. Perské učení, zobracující vytvoření božského království v důsledku vítězství dobra nad zlem na konci světa.

170:1.7 (1858.9) Krátce před příchodem Ježíše na zem židé spojili a zamotali všechny tyto ideje království do své apokalyptické představy o Mesiáši, který přijde pro to, aby zahájil éru židovského triumfu—věčnou epochu nejvyšší vlády Boha na zemi, nový svět, éru, ve které celé lidstvo bude uctívat Jahveho. Rozhodnutím použít tuto představu o království nebeském Ježíš založil svoji volbu na nejdůležitějším a vrcholícím dědictvím jak židovského, tak i perského náboženství.

170:1.8 (1859.1) Království nebeské, tak jak bylo chápáno a nechápáno v průběhu staletí křesťanské éry, obsahovalo čtyři rozdílné skupiny idejí:

170:1.9 (1859.2) 1. Představu Židů.

170:1.10 (1859.3) 2. Představu Peršanů.

170:1.11 (1859.4) 3. Představu, založenou na osobní zkušenosti Ježíše—“království nebeské ve vás.“

170:1.12 (1859.5) 4. Smíšené a pomíchané představy, které se zakladatelé a šířitelé křesťanství snažili vnutit světu.

170:1.13 (1859.6) Může se zdát, že v různých obdobích a zvláštních okolnostech Ježíš ve svých veřejných vystoupeních představil několik koncepcí „království“, ale své apoštoly vždy učil o království, které zahrnuje osobní zkušenost člověka ve vztahu ke svým bližním na zemi a k Otci na nebi. Když mluvil o království, jeho poslední slovo vždy bylo: „Království je ve vás.“

170:1.14 (1859.7) Staletí zmatků a záměn, týkající se významu výrazu „království nebeské“, byly způsobeny třemi faktory:

170:1.15 (1859.8) 1. Záměnami, způsobenými dodržováním ideje „království“, tak jak procházela rozdílnými stádii jejího přeformulování Ježíšem a jeho apoštoly.

170:1.16 (1859.9) 2. Záměnami, které byly nevyhnutelně spojeny s přenosem raného křesťanství z židovské země do zemí jinověrců.

170:1.17 (1859.10) 3. Záměnami, které spočívaly ve skutečnosti v tom, že křesťanství se stalo náboženstvím, jenž bylo organizováno kolem ústřední osobnosti Ježíše; evangelium království se tak stále více a více stávalo náboženstvím o Ježíšovi.

2. Ježíšovo pojetí království

170:2.1 (1859.11) Učitel jasně vysvětlil, že počátkem a základem království nebeského musí být duální koncepce, představovaná pravdou o otcovství Boha a z něho vyplývající fakt bratrství lidí. Přijetí takového učení, řekl Ježíš, osvobodí člověka od odvěkého zajetí strachu a současně obohatí lidský život následujícími dary nového života v duchovní svobodě.

170:2.2 (1859.12) 1. Novou odvahou a zvýšenou duchovní silou. Evangelium království bylo ustanoveno, aby osvobodilo člověka a inspirovalo ho k naději věčného života.

170:2.3 (1859.13) 2. Evangelium neslo s sebou poselství nové jistoty a opravdové útěchy pro všechny lidi, včetně chudáků.

170:2.4 (1859.14) 3. Samo o sobě se stalo novým vzorem morálních hodnot, novým etickým měřítkem pro lidské chování. Zobrazilo ideál z něho vyplývajícího nového řádu lidské společnosti.

170:2.5 (1859.15) 4. Evangelium učilo nadřazenosti duchovního nad materiálním; oslavovalo duchovní reality a zdůrazňovalo nadlidské ideály.

170:2.6 (1860.1) 5. Toto nové evangelium vytýčilo jako opravdový cíl života dosažení duchovnosti. Lidský život získal novou vybavenost morální hodnoty a božské důstojnosti.

170:2.7 (1860.2) 6. Ježíš učil, že věčné reality jsou výsledkem (odměnou) mravních pozemských snah. Smrtelný pobyt člověka na zemi získal nové významy, vyplývající z poznání vznešeného osudu.

170:2.8 (1860.3) 7. Nové evangelium hlásalo, že spasení člověka je odhalením rozsáhlého božského záměru, který bude naplněn a uskutečněn v budoucím osudu nekonečné služby spasených synů Božích.

170:2.9 (1860.4) Tyto principy zahrnují rozšířenou ideu království, kterou učil Ježíš. Tato významná koncepce byla jen v nepatrné míře obsažena v jednoduchém a nejasném učení Jana Křtitele o království.

170:2.10 (1860.5) Apoštolové nebyli schopni pochopit skutečný význam Ježíšových projevů o království. Pozdější překroucení učení Ježíše, tak jak je představeno v Novém Zákonu, je dáno tím, že pojetí pisatelů evangelií bylo zabarveno vírou v to, že Ježíš opustil tento svět jen na krátkou dobu; že se brzy vrátí a ustanoví království v moci a slávě—ta stejná idea, kterou měli v době, když s nimi žil v těle. Ale Ježíš nespojil ustanovení království s idejí svého návratu na tento svět. To, že uplynula staletí bez jakéhokoliv náznaku na objevení se „Nového Věku“, není v žádném případě v protikladu s učením Ježíše.

170:2.11 (1860.6) To velké úsilí, vložené do tohoto kázání, bylo pokusem přeměnit koncepci nebeského království do ideální představy o konání vůle Boží. Ježíš již dlouho učil své přívržence modlit se: „Přijď království tvé; buď vůle tvá“; ale teď se usilovně snažil je přimět nepoužívat výraz království Boží, ale zaměnit ho za praktičtější obdobu—vůli Boží. Ale to se mu nepodařilo.

170:2.12 (1860.7) Namísto idejí království, krále a poddaných, Ježíš chtěl představit koncepci nebeské rodiny, nebeského Otce a osvobozených synů Božích, radostně a dobrovolně sloužících

svým lidským spolubratrům v ušlechtilé a uvážené úctě k Bohu-Otci.

170:2.13 (1860.8) V tu dobu si apoštolové osvojili dvojí představu o království; představovali si ho jako:

170:2.14 (1860.9) 1. Věc osobní zkušenosti. V tu dobu existující v srdcích opravdových věřících.

170:2.15 (1860.10) 2. Fenomén národního, nebo světového významu; že království je něco v budoucnu, něco, na co se lidé mohou těšit.

170:2.16 (1860.11) Oni vnímali příchod království do srdcí lidí jako postupný proces, jako kvasinky v těstu, nebo jako růst hořčičného semínka. Apoštolové věřili, že příchod království v národním, nebo světovém smyslu, bude jak nenadálé, tak i velkolepé. Ježíš jim neúnavně říkal, že království nebeské je jejich osobní zkušeností poznání vyšších hodnot duchovního života; že tyto reality duchovní zkušenosti se postupně přeměňují na nové a vyšší úrovně božské jistoty a věčné ušlechtilosti.

170:2.17 (1860.12) Toto odpoledne Učitel naprosto srozumitelně představil nové pojetí dvojí podstaty království, poněvadž popsal dvě následující stadia:

170:2.18 (1860.13) „První. Království Boží na tomto světě; nejvyšší touha vykonávat Boží vůli, nezištná láska člověka, přinášející blahodárné plody v podobě zlepšeného etického a morálního chování.

^{170:2.19 (1861.1)} „Druhé. Království Boží na nebesích, cíl smrtelných věřících, místo, kde láska k Bohu je dokonalá a Boží vůle je vykonávána s větší božskostí.“

^{170:2.20 (1861.2)} Ježíš učil, že skrze víru věřící vstoupí do království již nyní. V různých svých projevech učil, že pro vstup do království skrze víru jsou podstatné dvě věci:

^{170:2.21 (1861.3)} 1. Víra, upřímnost. Přijít jako malé dítě, přijmout synovství jako dar; oddat se konání vůle Otce bez pochybností a v plné důvěře a opravdové víře v Otcovu moudrost; přijít do království zbaven předsudků a předpojatosti; být vnímavý a učenlivý jako bezúhonné dítě.

^{170:2.22 (1861.4)} 2. Touha po pravdě. Žízeň po čestnosti, změně myšlení, získání motivace být jako Bůh a nalézt Boha.

^{170:2.23 (1861.5)} Ježíš učil, že hřích není dítětem nemorální povahy, ale spíše následkem vědomé mysli, která je ovládaná neukázněnou vůlí. O hříchu učil, že Bůh ho již odpustil; že my také máme k takovým odpouštěním osobní přístup, když odpouštíme našim bližním. Když odpustíte svému bratru v těle, tím vytvoříte ve své vlastní duši schopnost pro přijetí reality Božího odpuštění vašich vlastních špatných činů.

^{170:2.24 (1861.6)} V době, kdy apoštol Jan začal psát příběh o životě Ježíše a jeho učení, první křesťané byli právě kvůli ideji království Božího velmi tvrdě pronásledováni a proto přestali tento název používat. Jan hodně mluví o „věčném životě.“ Ježíš často nazýval království Boží „královstvím života.“ On také opakovaně mluvil o „královstvím Božím ve vás.“ Jednou nazval takovou zkušenost „přátelským rodinným vztahem s

Bohem-Otcem.“ Ježíš se snažil nahradit „království“ mnoha jinými názvy, ale vždy bez úspěchu. Mezi jinými použil: rodina Boží, vůle Otce, přátelé Boží, společenství věřících, bratrství lidí, Boží stádo, děti Boží, společenství pravověrných, služba Otci a také osvobození synové Boží.

170:2.25 (1861.7) Ale on se nemohl vyhnout používání ideje království. Bylo to až za více než padesát let, po zničení Jerusalema římskými vojsky, kdy se tento pojem království začal měnit do kultu věčného života tím, jak jeho sociální a institucionální aspekty byly převzaty rychle se rozšiřující a vyhraňující křesťanskou církví.

3. O spravedlnosti

170:3.1 (1861.8) Ježíš se vždy snažil vstítit svým apoštolům a učedníkům, že musí, prostřednictvím své víry, nabýt takovou spravedlnost, která bude přesahovat servilní spravedlnost zákoníků a farizejů kterou oni tak okázale předváděli před celým světem.

170:3.2 (1861.9) Ačkoliv Ježíš učil, že víra, prostá dětská víra, je klíčem ke dveřím království, on také učil, že vejítím do těchto dveří každé věřící dítě musí, krok za krokem, postupovat po schodišti spravedlnosti, aby dosáhlo plnosti rozvoje odolných synů Božích.

170:3.3 (1861.10) Dosažení spravedlnosti království odhaluje důležitost metody získání Božího odpuštění. Víra je cenou, kterou platíte za vstup do Boží rodiny; ale odpuštění je činem Boha, který přijímá vaši víru jako platbu za vstup. A přijetí odpuštění Boha věřícím v království obsahuje konečnou a

skutečnou zkušenost a závisí na následujících čtyřech stupních, stupních království vnitřní spravedlnosti:

170:3.4 (1862.1) 1. Odpuštění Boha se stává reálným a osobně pocítěným do té míry, v jaké člověk odpouští svým bližním.

170:3.5 (1862.2) 2. Člověk opravdově neodpustí svým bližním, pokud je nemiluje jako sebe sama.

170:3.6 (1862.3) 3. Milovat svého bližního jako sebe sama, je nejvyšší etika.

170:3.7 (1862.4) 4. Morální chování—opravdová čestnost—se pak stává přirozeným důsledkem takové lásky.

170:3.8 (1862.5) Proto je zřejmé, že opravdové a vnitřní náboženství království se nevyhnutelně a vzrůstající měrou projevuje v praktických aspektech sociální služby. Ježíš učil živé náboženství, které podněcovalo jeho věřící zapojit se do konání láskyplné služby. Ale Ježíš nezaměnil etiku náboženstvím. V jeho učení je náboženství příčinou a etika důsledkem.

170:3.9 (1862.6) Mírou spravedlnosti jakéhokoliv činu musí být jeho motiv; proto nejvyšší projevy dobra jsou nevědomé. Ježíš se nikdy nezajímal o mravy a etiku jako takové. Jeho hlavně zajímalo vnitřní a duchovní přátelství s Bohem-Otcem, které se s určitostí a okamžitě projevovalo jako viditelná a láskyplná služba lidem. On učil, že náboženství království je opravdová osobní zkušenost, kterou žádný člověk nemůže v sobě skrýt; že jestli člověk si je vědom toho, že je členem rodiny věřících, tak ho to nevyhnutelně vede k praktickým pravidlům rodinného

života—sloužit svým bratrům a sestrám ve snaze posílit a zvětšit bratrství.

170:3.10 (1862.7) Náboženství království je osobní, individuální; jeho plody, výsledky, jsou rodinné, sociální. Ježíš nikdy neopomenul zdůraznit posvátnost jedince ve srovnání se společností. Ale on také říkal, že člověk formuje svůj charakter nezištnou službou; že odkrývá svoji morální podstatu v láskyplných vztazích se svými bližními.

170:3.11 (1862.8) Svým učením o tom, že království je v člověku, povznášející jedince, Ježíš zasadil smrtelnou ránu staré společnosti, poněvadž tím ohlásil novou éru opravdové sociální spravedlnosti. Ale tento nový řád společnosti je prakticky neznámý na tomto světě, protože svět odmítl uplatňovat principy evangelia království nebeského. A když toto království duchovní převahy skutečně přijde na zemi, neprojeví se pouze ve zlepšených sociálních a materiálních podmínkách, ale spíše v dokonalosti těch povznesených a obohacených duchovních hodnot, které charakterizují nastupující éru zlepšených lidských vztahů a rozvoj duchovních vědomostí.

4. Ježíšovo učení o spravedlnosti

170:4.1 (1862.9) Ježíš nikdy nedal přesnou definici království. Jednou mluvil o jedné fázi království, jindy diskutoval o jiném aspektu bratrství, které spočívá v Božím vládnutí v srdcích lidí. V průběhu tohoto sobotního odpoledního kázání Ježíš uvedl nejméně pět fází, nebo epoch království:

170:4.2 (1862.10) 1. Osobní a vnitřní zkušenost duchovního života v přátelství individuálního věřícího s Bohem-Otcem.

^{170:4.3 (1863.1)} 2. Rozšiřující se bratrství věřících v evangelium, sociální aspekty zlepšení mravů a oživení etiky v důsledku vládnutí Božího ducha v srdcích jednotlivých věřících.

^{170:4.4 (1863.2)} 3. Nadsmrtné bratrství neviditelných duchovních bytostí, vládnoucích na zemi i na nebi—nadlidské království Boží.

^{170:4.5 (1863.3)} 4. Perspektiva dokonalejšího naplnění Boží vůle, postup k rozbřesku nového sociálního řádu ve spojení se zlepšeným duchovním životem—následující éra člověka.

^{170:4.6 (1863.4)} 5. Království ve své úplnosti, budoucí duchovní věk světla a života na zemi.

^{170:4.7 (1863.5)} Proto musíme vždy zkoumat učení Ježíše, abychom zjistili, na kterou z těchto pěti fází poukazoval, když použil výraz království nebeské. Tímto procesem—postupným měněním lidské vůle a tím ovlivňováním lidských rozhodnutí—Michael a jeho spolupracovníci také pozvolna, ale jistě, mění celý chod lidské evoluce, sociálně a jinak.

^{170:4.8 (1863.6)} Učitel při této příležitosti zdůraznil následujících pět bodů jako zásadních rysů evangelia království:

^{170:4.9 (1863.7)} 1. Prvořadá významnost jedince.

^{170:4.10 (1863.8)} 2. Vůle jako určující faktor v lidské zkušenosti.

^{170:4.11 (1863.9)} 3. Duchovní sounáležitost s Bohem-Otcem.

^{170:4.12 (1863.10)} 4. Nejvyšší uspokojení z láskyplné služby lidem

170:4.13 (1863.11) 5. Převaha duchovního nad materiálním v lidské osobnosti.

170:4.14 (1863.12) Tento svět nikdy skutečně, nebo upřímně či opravdově nevyzkoušel tyto dynamické ideje a božské ideály Ježíšova učení o království nebeském. Ale nesmíte se nechat odradit tímto zdánlivě pomalým vývojem ideje království na Urantii. Pamatujte si, že chod postupné evoluce je vystaven náhlým a neočekávaným změnám jak v materiálních, tak i duchovních světech. Poskytnutí Ježíše jako vtěleného Syna bylo právě takovou zvláštní a neočekávanou událostí v duchovním životě tohoto světa. A také nedělejte osudovou chybu v čekání na příchod království ve své době, poněvadž si pak nedokážete vytvořit království ve vašich vlastních duších.

170:4.15 (1863.13) Přestože Ježíš vztahoval jednu z fází království k budoucnosti a mnohokrát naznačil, že taková událost může přijít jako část světové krize a ačkoliv v několika případech stejným způsobem s určitostí slíbil někdy návrat na Urantii, je nutno poznamenat, že on nikdy jasně nespojoval tyto dvě ideje dohromady. Ježíš slíbil nové zjevení království na zemi někdy v budoucnosti; on také slíbil, že se někdy vrátí na tento svět osobně; ale on nikdy neřekl, že tyto dvě události jsou totožné. Z toho všeho, co nám je známo, se tyto sliby mohou, ale nemusí, vztahovat ke stejné události.

170:4.16 (1863.14) Jeho apoštolové a učedníci samozřejmě spojili tato dvě učení dohromady. Když se království neuskutečnilo podle jejich očekávání, připomněli si učení Učitele o budoucím království a jeho slib vrátit se, udělali závěr, že tyto sliby se týkají jedné a té stejné události; a proto žili v naději na brzký druhý příchod Ježíše, aby ustanovil království v jeho plnosti,

moci a slávě. A tak následující generace věřících žily na zemi se stejnou inspirující, ale neuspokojující nadějí.

5. Pozdější představy o království

^{170:5.1 (1864.1)} Po stručném shrnutí učení Ježíše o království nebeském je nám dovoleno popsat některé pozdější ideje, které byly připojeny ke koncepci království a předpovědět možný vývoj království v nadcházející epoše.

^{170:5.2 (1864.2)} V průběhu prvních staletí popularizace křesťanství idea království nebeského byla nesmírně ovlivněna tehdy se rychle šířícími pojmy řeckého idealismu, především idejí o tom, že přírodní je stínem duchovního—dočasné je časovým stínem věčnosti.

^{170:5.3 (1864.3)} Ale obrovský krok, kterým byl přenos učení Ježíše z židovské na pohanskou půdu, byl udělán, když Mesiáš království se stal Vykupitelem církve—náboženské a společenské organizace, vyrůstající z aktivit Pavla a jeho nástupců a založené na učeních Ježíše, doplněných ideami Filóna a perskými doktrínami o dobru a zlu.

^{170:5.4 (1864.4)} Ideje a ideály Ježíše, ztělesněné v učení evangelia království, se prakticky nerealizovaly, poněvadž jeho následovníci postupně překroutili jeho výroky. Ježíšova koncepce království byla výrazně změněna dvěma tendencemi:

^{170:5.5 (1864.5)} 1. Věřící židé ho stále považovali za Mesiáše. Věřili, že Ježíš se velmi brzy vrátí, aby opravdu ustanovil celosvětové, více či méně materiální království.

170:5.6 (1864.6) 2. Nežidovští křesťané začali velmi brzy přijímat doktrínu Pavla, což vzrůstající měrou vedlo ke všeobecnému přesvědčení, že Ježíš byl Vykupitel dětí církve—nový a institucionální nástupce dřívější koncepce čistě duchovního bratrství království.

170:5.7 (1864.7) Vznik církve jako sociálního produktu království by byl přirozený a dokonce žádoucí. Zlem církve nebyla její existence, ale spíše to, že téměř úplně odstranila Ježíšovu koncepci království. Pavlova instituciovaná církev se stala faktickou náhradou za království nebeské, které Ježíš hlásal.

170:5.8 (1864.8) Ale nepochybujte, toto samé království nebeské, které učil Ježíš, existuje v srdci věřícího a bude přece jen vyhlášeno této křesťanské církvi, stejně jako všem ostatním náboženstvím, rasám a národům na zemi—a také každému jedinci.

170:5.9 (1864.9) Království, jak ho učil Ježíš, duchovní ideál individuální čestnosti a koncepce božského přátelství člověka s Bohem, se postupně ztratilo do mystického konceptu osoby Ježíše jako Vykupitele-Tvořitele a duchovní hlavy socializované náboženské komunity. Takto formální a institucionální církev nahradila bratrství království, které bylo založeno na jedincích, vedených duchem.

170:5.10 (1864.10) Církev byla nevyhnutelným a prospěšným sociálním důsledkem života Ježíše a jeho učení; tragédie spočívá v tom, že tato sociální reakce na učení o království v takové plné míře odstranila duchovní koncepci reálného království jak ho Ježíš učil a žil.

170:5.11 (1865.1) Pro židy království bylo izraelskou komunitou; pro jinověrce se stalo křesťanskou církví. Pro Ježíše království bylo sjednocením jedinců, kteří přiznali svoji víru v otcovství Boha, čímž oznámili svoji upřímnou oddanost vykonávat vůli Boží a tím se stali členy duchovního bratrství lidí.

170:5.12 (1865.2) Učitel si byl plně vědom, že šíření evangelia království po světě vyvolá určité sociální důsledky. Ale jeho úmysl spočíval v tom, aby se všechny takové žádoucí společenské projevy objevily jako mimovolné a nevyhnutelné plody, nebo přirozené výsledky této vnitřní osobní zkušenosti jednotlivých věřících—ryzí duchovní přátelství a spojení s božským duchem, který pobývá ve všech takových věřících a vyvolává jejich aktivitu.

170:5.13 (1865.3) Ježíš předvídal, že hned za rozvojem opravdového duchovního království bude následovat vznik společenské organizace, nebo církve a proto nikdy nebránil apoštolům vykonávat Janův obřad křtu. On učil, že pravdu milující duše, ta, která hladoví a žízní po spravedlnosti, po Bohu, je přijata do duchovního království díky své víře; ve stejnou dobu apoštolové učili, že takový věřící je přijat do společenské organizace učedníků skrze tělesný obřad křtu.

170:5.14 (1865.4) Když si první následovníci Ježíše uvědomili své částečné selhání realizovat jeho ideál ustanovit království v srdcích lidí skrze vliv a vedení ducha individuálního věřícího, rozhodli se zachránit jeho učení od úplného zániku nahrazením Učitelova ideálu království postupným vytvářením viditelné společenské organizace—křesťanské církve. A když se jim podařilo tuto záměnu uskutečnit a aby byli zásadoví a zabezpečili úctu k učení Ježíše o faktu království, začali

odsunovat království do budoucnosti. Církev, jakmile se stabilizovala, začala učit o tom, že království se ve skutečnosti objeví v době vyvrcholení křesťanské epochy—při druhém příchodu Krista.

170:5.15 (1865.5) Takto se křesťanství stalo koncepcí epochy, idejí budoucí návštěvy a ideálem konečného vykoupení svatých Nejsvrchovanějšího. Ranní křesťané (a příliš mnoho pozdějších) obecně opustili ideu vztahu Otce a Syna, obsaženou v Ježíšově učení o království a nahradili ji dobře organizovaným společenským sdružením církve. Církev se tím v podstatě stala sociálním bratrstvím, které fakticky nahradilo Ježíšovu koncepci a ideál duchovního bratrství.

170:5.16 (1865.6) Ježíšova ideální koncepce se téměř vůbec neuskutečnila, ale na základě osobního života Učitele a jeho učení, doplněných řeckými a perskými koncepcemi věčného života a rozšířených doktrínou Filóna o protikladu světského a duchovního, Pavel začal budovat jednu z nejprogresivnějších lidských společností, jaká kdy na Urantii existovala.

170:5.17 (1865.7) Ježíšova koncepce stále žije v pokrokových náboženstvích světa. Pavlova křesťanská církev je socializovaným a polidštěným stínem toho, čím se království mělo stát podle představy Ježíše—a čím se určitě stane. Pavel a jeho následníci částečně přenesli otázky věčného života z jedince na církev. Kristus se tak stal hlavou církve a ne starším bratrem každého individuálního věřícího v rodinu Otce, která je království. Pavel a jeho současníci použili všechny Ježíšovy duchovní aspekty, týkající se jeho osobnosti a individuálně věřícího na církev jako skupinu věřících; a tímto zasadili

smrtelnou ránu koncepci Ježíše o božském království v srdci individuálního věřícího.

170:5.18 (1866.1) A proto křesťanská církev po staletí čelila značným potížím, protože si dovolila dělat si nároky na ty mystické síly a privilegia království—ty síly a privilegia, které mohou být využity a pocítěny pouze mezi Ježíšem a jeho duchovními věřícími bratry. A z toho je zřejmé, že členství v církvi ještě nutně neznamená vstup do království; jedno je duchovní a druhé je jenom sociální.

170:5.19 (1866.2) Dříve či později se objeví jiný a větší Jan Křtitel, který prohlásí, že „království Boží brzy přijde“—což znamená návrat vznešené duchovní koncepce Ježíše, který prohlásil, že království je vůle jeho nebeského Otce, nadsmyslového a vládnoucího v srdci věřícího—a to všechno se děje bez jakéhokoli zasahování hmotné církve na zemi, nebo druhého příchodu Krista. Musí přijít obnovení původního učení Ježíše, takové nově formulované prohlášení, které odčiní jednání jeho prvních následovníků, kteří vytvořili socio-filozofický systém víry, vztahující se k faktu Michaelova pobytu na zemi. Učení tohoto příběhu o Ježíšovi za krátkou dobu téměř úplně nahradilo kázání evangelia Ježíše o království. Takto dějinné náboženství vytěсниlo učení, ve kterém Ježíš spojil nejvyšší morální ideje a duchovní ideály člověka s jeho největší nadějí na budoucnost—věčný život. A to je evangelium království.

170:5.20 (1866.3) A právě kvůli tomu, že evangelium Ježíše bylo tak mnohostranné, tak během několika staletí badatelé písemných svědectvích o jeho učeních se rozdělili do mnoha kultů a sekt. Toto nešťastné rozčlenění křesťanských věřících bylo způsobeno v důsledku nerozpoznání v Učitelově

mnohotvárném učení božské identity jeho nesrovnatelného života. Ale jednou opravdoví věřící v Ježíše nebudou takto duchovně odděleni ve svých postojích od nevěřících. Vždy můžeme mít rozdílné intelektuální vnímání a výklad a také rozdílné stupně socializace, ale nedostatek duchovního bratrství je neomluvitelný a odsouzeníhodný.

170:5.21 (1866.4) Ale nemylte se! V učeních Ježíše je věčná podstata, která jim nedovolí navždy zůstat neplodnými v srdcích myslících lidí. Království, tak jak ho představil Ježíš, se do značné míry nepodařilo na zemi uskutečnit; prozatím jeho místo zaujímá instituce církve. Ale musíte si uvědomit, že tato církev je pouze larválním stadiem v rozvoji duchovního království, které přetrvá tuto materiální epochu a pak přejde do duchovnější epochy, kde učení Ježíše bude mít větší příležitost pro rozvoj. Proto tak zvaná křesťanská církev je kuklou, ve které nyní dřímá Ježíšova koncepce království. Království božského bratrství stále žije a časem se určitě vynoří z této dlouho trvající dřímoty, tak, jak se s určitostí motýl vynoří jako nádherné stvoření z nepěkného tvora v procesu metamorfózy.

Kapitola 171

Na cestě do Jerusalema

171:0.1 (1867.1) NÁSLEDUJÍCÍHO dne po památném kázání o „Království nebeském“ Ježíš oznámil, že se příští den on a jeho apoštolové vypraví do Jerusalema na svátek Paschi a na cestě tam navštíví různá města v jižní Pereji.

171:0.2 (1867.2) Po proslovu Ježíše o království a jeho oznámení o cestě na svátek Paschi si všichni jeho stoupenci mysleli, že jde do Jerusalema, aby tam slavnostně zahájil světské království,

založené na nadvládě židů. Bez ohledu na to, co Ježíš řekl o nemateriálním charakteru království, nepodařilo se mu úplně vytěsnit z myslí svých židovských posluchačů představu, že Mesiáš musí nastolit určitý druh nacionalistické vlády s centrem v Jerusalemu.

^{171:0.3 (1867.3)} To, co Ježíš řekl ve svém sobotním kázání jenom zmátlo většinu jeho přívrženců; velmi málo jich bylo osvíceno Ježíšovou řečí. Jemu blízcí pochopili něco z jeho učeních o vnitřním království, „královstvím nebeským ve vás,“ ale také věděli, že mluvil o jiném a budoucím království a to bylo to království, o kterém věřili, že teď jde do Jerusalemu ustanovit. Když byli potom zklamáni ve svém očekávání, když pak byl židy zavržen a později, když byl Jerusalema doslova zničen, stále se drželi této naděje a upřímně věřili, že učitel se brzy vrátí na svět ve velké moci a velkolepé slávě, aby ustanovil slíbené království.

^{171:0.4 (1867.4)} Bylo to v tuto sobotní odpoledne, když Salome, matka Jakuba a Jana Zebedeových, přišla se svými dvěma syny za Ježíšem a obrátila se k němu jako nastávajícímu vladaři východu s požadavkem, aby ji předem slíbil splnit jakoukoliv její žádost. Ale Učitel to odmítl a řekl ji: „Co žádáš, abych pro tebe udělal?“ Nato Salome odpověděla: „Učiteli, teď když se chystáš do Jerusalema ustanovit království, žádám dopředu tvůj slib, že těmto mým dvěma synům se dostane velké pocty a jeden bude sedět po tvé pravici a druhý po tvé levici v království.“

^{171:0.5 (1867.5)} Když Ježíš vyslechl žádost Salome, řekl: „Ženo, ty nevíš, čeho žádáš.“ A potom, dívajíc se přímo do očí dvou pocty vyžadujících apoštolů, řekl: „Kvůli tomu, že vás dlouho

znám a miluji vás, kvůli tomu, že jsem také žil v domě vaší matky, kvůli tomu, že Ondřej vám poručil být vždy se mnou, vy dovolíte své matce přijít tajně za mnou s takovým nevhodným požadavkem? Ale dovolte mně se vás zeptat: můžete vypít kalich, který budu pít já?“ A ihned bez rozmýšlení Jakub a Jan odpověděli: „Ano, Učiteli, můžeme.“ Ježíš řekl: „Jsem zarmoucen z toho, že nevíte proč půjdeme do Jerusalema; trápí mně, že nechápete podstatu království; jsem zklamán z toho, že přivedete svoji matku, aby se na mne obrátila s touto prosbou; ale já vím, že mne ve svých srdcích miluje; proto říkám, že budete opravdu pít z mého kalichu hořkosti a sdílet mé ponížení, ale mně není dáno rozhodovat o tom, kdo bude sedět po mé pravici a po mé levici. Takové počty čekají na ty, které jmenuje můj Otec.“

^{171:0.6 (1868.1)} Záhy kdosi donesl zprávu o této schůzce Petrovi a dalším apoštolům a ti byli velmi pobouřeni, že Jakub a Jan se snaží získat pro sebe privilegia a tajně šli se svou matkou s takovou prosbou za Ježíšem. Když se začali mezi sebou přit, Ježíš si je všechny zavolal a řekl : „Vy dobře víte, jak vládci jinověrců vládnou nad svými poddanými a jak ti mocní uplatňují svoji moc. Ale tomu tak nebude v království nebeském. Ten, kdo chce být nad vámi, bude nejdřív vašim sluhou. Ten, kdo chce být první mezi vámi, bude vašim sloužícím. Já vám prohlašuji, že Syn Člověka nepřišel, aby se mu sloužilo, ale aby sloužil; a já nyní půjdu do Jerusalema položit svůj život při vykonávání vůle Otce a ve službě mým bratrům.“ Když apoštolové uslyšeli tato slova, vzdálili se, aby se pomodlili. V ten večer, díky snahám Petra, Jakub a Jan se vhodným způsobem omluvili deseti apoštolům a získali nazpět důvěru svých bratrů.

^{171:0.7 (1868.2)} Když přišli se žádostí sedět po pravé a po levé ruce Ježíše v Jerusalemu, synové Zebedea si sotva uvědomovali, že za necelý měsíc bude jejich milovaný učitel viset na římském kříži s umírajícím zlodějem na jedné straně a dalším hříšníkem na druhé straně. A jejich matka, která byla přítomna ukřižování, si jasně vzpomněla na svoji pošetilou žádost, se kterou přišla za Ježíšem v Pelly, když tak nerozumně chtěla pocty pro své apoštolské syny.

1. Odchod z Pelly

^{171:1.1 (1868.3)} V pondělí dopoledne, 13. března, Ježíš a jeho dvanáct apoštolů se naposledy rozloučili s táborem u Pelly a vydali se na jih, aby tam zahájili putování po městech jižní Pereji, kde pracovali druhové Abnéra. Mezi sedmdesáti evangelisty strávili více než dva týdny a potom šli přímo do Jerusalema na svátek Paschi.

^{171:1.2 (1868.4)} Když Učitel odešel z Pelly, učedníci, kteří tam tábořili s apoštoly, bylo jich kolem jednoho tisíce, se vydali za ním. Asi polovina této skupiny se od něho odělila u brodu přes Jordán na cestě do Jericha když se dozvěděli, že jde do Chešbónu a poté, když slyšeli jeho kázání „O vyčíslení ztrát.“ Odešli do Jerusalema, zatímco druhá polovina ho následovala po dobu dvou týdnů, navštěvujíc města v jižní Pereji.

^{171:1.3 (1868.5)} Většina blízkých stoupenců Ježíše si v zásadě uvědomovala, že tábor v Pelly byl zrušen a že se tam již nevrátí, ale oni si opravdu mysleli, že to jenom znamená to, že jejich Učitel se konečně rozhodl jít do Jerusalema a uplatnit nárok na Davidův trůn. Velká většina jeho přívrženců nikdy nedokázala

pochoptit žádnou jinou koncepci království nebeského; bez ohledu na to, co je učil, oni se nevzdali této židovské ideje o království.

171:1.4 (1868.6) Podle příkazu apoštola Ondřeje, ve středu, 15. března, David Zebedeus zavřel tábor u Pelly. V tu dobu tam pobývalo téměř čtyři tisíce návštěvníků a toto číslo nezahrnovalo více než tisíc lidí, kteří bydleli s apoštoly v místě, známém jako učební tábor a kteří odešli s Ježíšem a dvanácti apoštoly na jih. David, s velkou nechutí, prodal veškeré vybavení různým kupcům a s penězi odešel do Jerusalema, kde je předal Jidášovi Iškariotskému.

171:1.5 (1869.1) David byl v Jerusalemu během tragického posledního týdne a po ukřižování Ježíše vzal svoji matku s sebou zpět do Betsaidy. Když čekal na Ježíše a apoštoly, navštívil v Betanii Lazara a byl nesmírně pobouřen jakým způsobem ho farizejové začali pronásledovat a štvát po jeho vzkříšení. Ondřej přikázal Davidovi zrušit kurýrskou službu; a to bylo všemi vnímáno jako znamení brzkého ustanovení království v Jerusalemu. David se octl bez práce a rozhodl se stát samozvaným ochráncem Lazara, ale předmět jeho rozhořčeného znepokojení vzápětí uprchl tajně do Filadelfie. Proto, zanedlouho po Ježíšově vzkříšení a po smrti své matky se David odebral do Filadelfie, když předtím nejdříve pomohl Martě a Marii prodat jejich nemovitosti; a tam ve společnosti Abnéra a Lazara strávil zbytek svého života. Stal se kontrolorem všech finančních záležitostí království, které mělo během života Abnéra své centrum ve Filadelfii.

171:1.6 (1869.2) Brzy po zničení Jerusalema se Antiochie stala centrem Pavlova křesťanství, zatímco Filadelfia zůstala

centrem Abnerova království nebeského. Z Antiochie se Pavlova verze učení Ježíše a o Ježíši rozšířila po celém západním světě; z Filadelfie ji misionáři abnerovy verze království nebeského šířili po celé Mezopotámii a Arábii až do dob, kdy tito neoblomní poslové učení Ježíše byli smeteni náhlým vzestupem islámu.

2. O vyčíslení ztrát

^{171:2.1 (1869.3)} Když Ježíš se skupinou téměř tisíce stoupenců dorazili k brodu přes Jordán u Betanie, někdy nazývaná Bethabara, jeho učedníci si začínali uvědomovat, že se Ježíš nechystá jít přímo do Jerusalema. Mezitím co váhali a mezi sebou debatovali, Ježíš vystoupil na obrovský kámen a pronesl k nim řeč, která se stala známou jako „Vyčíslení ztrát.“ Učitel řekl:

^{171:2.2 (1869.4)} „Ti z vás, kteří mne chtějí následovat i nadále, musí být připraveni zaplatit za tuto šlechetnou oddanost vykonání vůle mého Otce. Jestli chcete být mými učedníky, musíte být připraveni opustit otce, matku, manželku, děti, bratry a sestry. Jestli kdokoliv z vás chce být nyní mým učedníkem, ten musí být připraven vzdát se také svého života, tak, jako Syn Člověka brzy nabídne svůj život pro dokončení své mise konání vůle Otce na zemi a v těle.

^{171:2.3 (1869.5)} Jestli nejste připraveni zaplatit plnou cenu, stěží můžete být mými učedníky. Než půjdete dál, každý z vás by se měl posadit a vyčíslit cenu za to, aby se stal mým učedníkem. Který z vás by se rozhodl postavit na svých pozemcích strážní věž, aniž by si nejdříve spočítal cenu, aby věděl, zdali má dost peněz na dokončení? Jestli takto cenu nespočítáte, položíte

základy a může se stát, že zjistíte, že nejste schopni dokončit to, co jste započali a vaši sousedé se vám budou posmívat a říkat: „Podívejte se, tento člověk začal stavět a není schopen dokončit svoji práci.“ Anebo, který král chce vstoupit do války proti jinému králi, a nejdříve si nesedne a neporadí se, zdali je schopen s deseti tisíci muži bojovat s jeho dvaceti tisíci? Jestliže král si nemůže dovolit střetnout se svým nepřítelem kvůli tomu, že je nepřipraven, pošle svého vyslance k druhému králi i přestože ten je ještě hodně daleko, vyjednat podmínky míru.

171:2.4 (1879.1) Proto každý z vás by si měl nyní sednout a vyčíslit cenu za to stát se mým učedníkem. Od této chvíle nebudete již moci nás následovat, naslouchat učení a vidět naši práci; budete muset čelit krutému pronásledování a být svědectvím o tomto evangeliu tváří v tvář zdrcujícímu zklamání. Jestli nejste připraveni zřici se všeho co jste a věnovat všechno co máte, pak nejste hodni být mými učedníky. Jestli jste již nyní zvítězili sami nad sebou ve svém srdci, nemusíte mít žádný strach z vnějšího vítězství, kterého brzy nabudete, když Syn Člověka bude zavržen velkoknězi a saduceji a dán do rukou posmívajícímu se davu nevěřících.

171:2.5 (1879.2) Nyní byste se měli zeptat sami sebe a zjistit, jaký je váš motiv být mým učedníkem. Jestli toužíte po uznání a slávě, jestli jste světsky zaměřeni, jste jako sůl, která ztratila svoji chuť. A když to, co je ceněno pro svoji slanost ztratí svoji příchut', jaký má pak užitek? Takové koření je nepotřebné; může se pouze vyhodit do smetí. Ted' jsem vás varoval a dal vám možnost vrátit se zpět v pokoji do svých domovů, jestli nejste připraveni vypít se mnou kalich, který se nyní připravuje.

Znovu a znovu jsem vám říkal, že mé království není z tohoto světa, ale vy mně nevěříte. Ten, kdo má uši, aby slyšel, nechť naslouchá tomu, co říkám.“

171:2.6 (1879.3) Ihned po těchto slovech Ježíš, v čele dvanáctky, vyrazil na cestu do Chešbónu v doprovodu asi pěti set lidí. Po krátkém otálení se druhá polovina davu vydala do Jerusalema. Apoštolové Ježíše, společně s vůdčími učedníky, hodně přemýšleli o těchto slovech, ale stále lpěli na své víře v to, že po tomto krátkém období příkoří a zkoušek bude království určitě ustanoveno a do jisté míry bude v souladu s jejich dlouhodobými nadějemi.

3. Putování po Pereji

171:3.1 (1870.4) Více než dva týdny Ježíš a dvanáctka, doprovázeni zástupem několika stovek učedníků, putovali po jižní Pereji, navštěvujíc všechna města, ve kterých pracovalo sedmdesát evangelistů. V této oblasti žilo hodně jinověrců a jelikož jen málo z nich se chystalo na slavnost Paschi v Jerusalemu, poslové království se ihned pustili do své práce—učení a kázání.

171:3.2 (1870.5) Ježíš se v Chešbónu setkal s Abnérem a Ondřej dal příkaz sedmdesáti nepřerušovat svoji práci v době Paschi; Ježíš doporučil, aby poslové pokračovali ve své práci bez ohledu na to, co se brzy stane v Jerusalemu. On také poradil Abnérovi dovolit ženskému sboru, kdyby si to přál, jít do Jerusalema na Paschu. A toto bylo naposledy, kdy Abnér viděl Ježíše v těle. Ten se s Abnérem rozloučil slovy: „Můj synu, já vím že budeš věrný království a modlím se k Otci, aby ti dal moudrost milovat a rozumět svým bratrům.“

171:3.3 (1870.6) Během putování od města k městu je velký počet jejich přívrženců opustil a odešel do Jerusalema, takže když se Ježíš vydal na Paschu, tak jeho doprovod už měl méně než dvě stě lidí.

171:3.4 (1871.1) Apoštolové pochopili, že se Ježíš chystá do Jerusalema na Paschu. Oni věděli, že Vysoká rada rozeslala zprávu do celého Izraele, že byl odsouzen k smrti a vydala nařízení, že každý, kdo ví o jeho pobytu, to musí oznámit Vysoké radě; a přesto, navzdory tomu všemu, apoštolové nebyli tak znepokojeni, jak byli tehdy, když jim ve Filadelfii oznámil svůj úmysl jít do Betanie podívat se na Lazara. Tato změna postoje ze silného strachu do stavu tichého očekávání byla hlavně způsobena vzkříšením Lazara. Oni došli k závěru, že v naléhavém případě Ježíš může použít svoji božskou moc a zostudit své nepřátele. Tato naděje, spolu s jejich hlubší a vyzrálejší vírou v duchovní nadřazenost jejich Učitele, vysvětlovala viditelnou odvahu, projevovanou jeho blízkými stoupenci, kteří se ho nyní chystali následovat do Jerusalema navzdory veřejnému prohlášení Vysoké rady, že musí zemřít.

171:3.5 (1871.2) Většina apoštolů a mnoho z jeho blízkých učedníků nevěřilo, že Ježíš může zemřít; věřili v to, že on je „vzkříšení a život“, oni ho považovali za nesmrtelného a již vítězného nad smrtí.

4. Učení v Liviasu

171:4.1 (1871.3) Ve středu večer, 20. března, Ježíš a jeho stoupenci tábořili v Liviasu na své cestě do Jerusalema, kdy již dokončili své putování po městech jižní Pereje. Byla to právě tato noc v Liviasu, kdy Šimon Zélóta a Šimon Petr se tajně domluvili, že

sem dopraví přes sto mečů a dají tyto zbraně do rukou všech těch, kteří je budou ochotni přijmout a nosit je ukryté pod svými oděvy. Šimon Petr měl svůj meč u sebe ještě v tu noc, kdy Učitel byl zrazen v zahradě.

171:4.2 (1871.4) Ve čtvrtek brzy ráno, ještě dříve než se ostatní probudili, si Ježíš zavolal Ondřeje a řekl mu: „Probud’ své bratry! Chci jim něco říci.“ Ježíš věděl o těch mečích a o tom, kteří z apoštolů je dostali a nosili při sobě, ale on jim nikdy neřekl, že to věděl. Když Ondřej probudil své druhy a ti se shromáždili odděleně od ostatních, Ježíš řekl: „Děti moje, jste se mnou již dlouhou dobu a naučil jsem vás mnohému, co je potřebné pro tuto dobu, ale nyní vás chci varovat, abyste nedůvěřovali nejistotám těla, nebo slabosti lidské obrany proti těžkostem a zkouškám, které nás čekají. Svolal jsem vás tady stranou proto, abych vám ještě jednou jasně řekl, že půjdeme do Jerusalema, kde, jak víte, Syn Člověka byl již odsouzen k smrti. Znovu vám říkám, že Syn Člověka bude vydán do rukou velkokněžů a náboženských vůdců; že ti ho odsoudí a pak vydají do rukou pohanů. A ti se budou Synu Člověka posmívat, dokonce na něho plivat a bičovat a odvedou ho na smrt. A když Syna Člověka zabijí, nebud’te zdrceni, protože já vám prohlašuji, že na třetí den on vstane. Mějte se na pozoru a pamatujte si, že jsem vás předem varoval.“

171:4.3 (1871.5) A znovu byli apoštolové překvapeni a ohromeni; ale nebyli schopni se přinutit přijmout jeho slova doslova; nedokázali pochopit, že Učitel myslel přesně to, co řekl. Byli tak zaslepeni svojí vytrvalou vírou ve světské království na zemi a s centrem v Jerusalemu, že jednoduše nedokázali—nechtěli—sobě připustit doslovný smysl

Ježíšových slov. Celý den přemýšleli nad tím, co Ježíš myslel takovým zvláštním projevem. Ale žádný z nich se neodvážil položit mu otázku o těchto prohlášeních. Až po jeho smrti si tito zmatení apoštolové uvědomili, co jim Učitel řekl tak jasně a otevřeně před svým ukřižováním.

171:4.4 (1872.1) Bylo to tady v Liviasu, brzy po snídani, když několik přátelských farizejů přišlo za Ježíšem a řeklo. „Rychle uprchni z těchto míst, protože Herodes tě hledá, aby tě zabil, tak jak to kdysi udělal s Janem. Bojí se povstání lidu a rozhodl se tě zabít. My tě proto varujeme, abys měl čas uprchnout.“

171:4.5 (1872.2) A byla to částečně pravda. Vzkříšení Lazara vyděsilo a znepokojilo Heroda a jelikož věděl, že Vysoká rada si dovolila odsoudit Ježíše ještě před soudem, Herodes se rozhodl Ježíše buď zabít, anebo vyhnat ze svého území. Sám ve skutečnosti chtěl udělat to druhé, poněvadž se ho tak bál, že doufal, že nebude nucen ho popravit.

171:4.6 (1872.3) Když Ježíš farizeje vyslyšel, odpověděl: „Já znám dobře Heroda a jeho strach z tohoto evangelia království. Ale nemylte se, on by byl mnohem raději, kdyby Syn Člověka šel do Jerusalema trpět a zemřít v rukou velkokněžů; majíc na svých rukou krev Jana, on nechce být odpovědný za smrt Syna Člověka. Jděte a řekněte této lišce, že Syn Člověka káže dnes v Pereji, zítra jde do Judeji a za několik dnů završí svoji misi na zemi a bude připraven vystoupit k Otci.“

171:4.7 (1872.4) Potom se Ježíš obrátil ke svým apoštolům a řekl: „Od dávných dob proroci umírají v Jerusalemu a proto je jenom vhodné, že Syn Člověka půjde do města, kde se nachází dům jeho Otce, aby byl obětován jako platba za lidský fanatismus a

jako důsledek náboženských předsudků a duchovní slepoty. Ó, Jerusaleme, Jerusaleme! Město, které zabijí proroky a kamenuje učitele pravdy! Kolikrát bych chtěl shromáždit tvé děti tak, jak slepice shromažďuje své vlastní mláďata pod svá křídla, ale ty mně to nedovolíš! Zři, brzy bude tvůj dům zničen! Mnohokrát si budeš přát uvidět mne, ale neuvidíš. A budeš mne potom hledat, ale nenajdeš mne.“ A když takto promluvil, obrátil se k ostatním kolem a řekl: „Nicméně, vypravme se do Jerusalema na svátek Paschi a konejme tak, abychom naplňovali vůli nebeského Otce.

^{171:4.8 (1872.5)} Byla to zmatená a zaražená skupina věřících, která v tento den následovala Ježíše do Jericha. V Ježíšových prohlášeních o království byli apoštolové schopni pouze rozpoznat určitá sdělení o konečném triumfu; oni prostě nedokázali postavit sebe sami na takové místo, kde by byli ochotni pochopit varování o blížícím se nezdaru. Když Ježíš mluvil o tom, že „vstane na třetí den“, pochopili toto prohlášení jako znamení nevyhnutelného triumfu království ihned po předchozím nepřijemném sporu s židovskými náboženskými vůdci. „Třetí den“ byl běžný židovský výraz, znamenající „brzy“ nebo „brzy poté.“ Když Ježíš mluvil o tom, že „vstane“, oni si mysleli, že má na mysli „vznik království.“

^{171:4.9 (1872.6)} Ježíš byl přijat těmito věřícími jako Mesiáš a představu trpícího Mesiáše židé prakticky neznali. Oni nerozuměli, že Ježíš svojí smrtí dosáhne mnoho věcí, které by nikdy nemohl dosáhnout svým životem. Bylo to vzkříšení Lazara, které dalo apoštolům odvahu vstoupit do Jerusalema, zatímco oporou Ježíše v průběhu těžkého období jeho poskytnutí byla vzpomínka na proměnění na hoře.

5. Slepec u Jericha

171:5.1 (1873.1) Pozdě ve čtvrtek odpoledne, 30. března, Ježíš a jeho apoštolové, v čele skupiny asi dvě stě stoupenců, dorazili k hradbám Jericha. Když se přiblížili k bráně města, potkali se s davem žebráků, mezi nimiž byl nějaký Bartimaios. Byl to starší člověk, který byl od svého mládí slepý. Tento slepý žebrák slyšel hodně o Ježíšovi a věděl všechno o jeho vyléčení slepého Jošijáše v Jerusalemu. Nevěděl o Ježíšově poslední návštěvě Jericha a dozvěděl se o ní až přišel do Betanie. Bartimaios se rozhodl, že když Ježíš znovu navštíví Jericho, tak udělá všechno pro to, aby Ježíše požádal o navrácení svého zraku.

171:5.2 (1873.2) Zpráva o blížícím se Ježíšovi se roznesla po celém Jerichu a stovky jeho obyvatel se shromáždily, aby mu šly naproti. Když se tento velký zástup lidí vracel s Učitelem zpět do města, Bartimaios slyšel hlasitý dupot davu a věděl, že se děje něco neobvyklého a tak se zeptal lidí stojících vedle něj na to, co se děje. A jeden z žebráků mu odpověděl: „Ježíš Nazaretský prochází kolem nás.“ Když Bartimaios uslyšel, že Ježíš je blízko, začal hlasitým hlasem křičet: „Ježíši, Ježíši, smiluj se nade mnou! A když křičel stále hlasitěji a hlasitěji, někteří lidé poblíž Ježíše šli k němu a pokárali ho, aby se ztišil; ale bylo to marné; on křičel ještě více a hlasitěji.

171:5.3 (1873.3) Když Ježíš uslyšel slepcův křik, zastavil se a zůstal stát. A když ho uviděl, řekl svým přátelům: „Přiveďte toho muže ke mně.“ A ti šli k Bartimaiovi a řekli mu: „Raduj se; pojď s námi, jelikož Učitel pro tebe poslal.“ Jak Bartimaios uslyšel tato slova, odhodil svůj plášť, vyskočil směrem k cestě, kde se ho chopilo několik lidí a přivedli ho k Ježíšovi. Ježíš oslovil Bartimaiose slovy: „Co chceš, abych pro tebe

udělal?“ Slepec mu odpověděl: „Chtěl bych opět vidět.“ Když Ježíš vyslechl jeho prosbu a viděl jeho víru, řekl: „Budeš opět vidět; jdi svoji cestou; tvá víra tě uzdravila.“ A Bartimaios ihned znovu viděl a zůstal v blízkosti Ježíše, velebíc Boha, dokud se Učitel nevydal příštího dne do Jerusalema. I potom Bartimaios šel s davem, říkajíc všem o tom, jak mu byl navrácen zrak u Jericha.

6. Návštěva Zachea

^{171:6.1 (1873.4)} Slunce již začalo zapadat, když Ježíšovo procesí vešlo do Jericha a Ježíš se rozhodl tady zůstat na noc. Když Ježíš procházel kolem celnice, vyšel z ní Zacheus, hlavní výběrčí cla nebo daní, který velmi toužil setkat se s Ježíšem. Tento vrchní výběrčí cla byl velmi bohatý a hodně slyšel o tomto galilejském prorokovi. Předsevzal si, že pozná jaký je Ježíš člověk, když příště navštíví Jericho; proto se Zacheus snažil protlačit davem, ale ten byl příliš velký a jelikož byl malé postavy tak neviděl přes jejich hlavy. A tak vrchní výběrčí daní šel s davem až téměř do samého centra města a nedaleko od místa, kde bydlel. Když viděl, že se mu nepodaří proniknout davem a uvažujíc, že Ježíš projde městem bez zastavení, běžel dopředu a vyšplhal se na fíkovník, jehož převislé větve visely nad cestou. On věděl, že odtud bude mít dobrý výhled na Učitele až bude tady procházet. A nezklamal se, protože Ježíš prošel kolem, zastavil se, podíval se nahoru na Zachea a řekl: „Rychle, Zacheji, slez dolů, protože dnešní noc musím strávit v tvém domě.“ A když Zacheus uslyšel tato překvapivá slova, tak v tom spěchu dostat se dolů a setkat se s Ježíšem, málem se stromu spadl. Když k němu přišel, projevil obrovskou radost z toho, že Učitel chce zůstat v jeho domě.

171:6.2 (1874.1) Ihned se odebrali do domu Zachea a obyvatelé Jericha byli velmi překvapeni tím, že Ježíš svolil přenocovat v domě vrchního výběrčího cla. A tak, když Učitel a jeho apoštolové se Zachejem zůstali chvíli stát u dveří jeho domu, jeden poblíž stojící jerichovský farizej řekl: „Vidíte, tento člověk jde spát do domu hříšníka, odpadlického syna Abrahama, který vydírá a okrádá lidi svého národa.“ Když to Ježíš uslyšel, podíval se na Zachea a usmál se. Nato se Zacheus postavil na podstavec a řekl: „Lidé Jericha, vyslechněte mne! Ano, já jsem výběrčí cla a hříšník, ale velký Učitel přišel, aby přenocoval v mém domě; a než vejde do mého domu, já vám oznamuji, že věnuji polovinu z celého svého majetku chudým a počínaje zítřkem, jestli nezákonně vynutím cokoli z kteréhokoliv člověka, vrátím to čtyřnásobně. Celým svým srdcem budu hledat spasení a učit se jednat spravedlivě před Bohem.“

171:6.3 (1874.2) Když Zacheus skončil svoji řeč, Ježíš řekl: „Dnes spasení přišlo do tohoto domu a ty ses stal opravdu synem Abrahama.“ Potom se Ježíš obrátil na kolem shromážděný dav a řekl: „Nedivte se tomu, co říkám a nebuďte uraženi tím, co dělám, protože já jsem již dávno prohlásil, že Syn Člověka přišel hledat a spasit ztracené.“

171:6.4 (1874.3) Zůstali u Zacheje na noc. Ráno vstali a vydali se „cestou lupičů“ do Betanie na své pouti do Jerusalema na Paschu.

7. „Když Ježíš prošel kolem“

171:7.1 (1874.4) Kamkoliv Ježíš přišel, tak šířil radost. Byl plný laskavosti a pravdy. Jeho druhové se nepřestávali divit jeho

laskavým slovům, která vycházela z jeho úst. Můžete kultivovat zdvořilost, ale laskavost je vůní přátelství, která vychází z duše láskou nasycené.

171:7.2 (1874.5) Dobrotivost vždy vyvolá úctu, ale když postrádá laskavost, tak často odhání náklonnost. Dobrotivost je přitažlivá jen tehdy, když je laskavá. Dobrotivost je účinná jen tehdy, když je přitažlivá.

171:7.3 (1874.6) Ježíš opravdu rozuměl lidem; proto mohl projevovat upřímné porozumění a ukazovat opravdový soucit. Ale on zřídka dal průchod lítosti. Přestože jeho soucit byl bezmezný, jeho porozumění bylo praktické, osobní a tvořivé. Jeho blízká znalost utrpení nikdy nepřinesla lhostejnost a on uměl pomáhat zoufalým duším aniž zvýšil jejich sebelítost.

171:7.4 (1874.7) Ježíš byl schopen pomáhat lidem tak moc, protože je opravdově miloval. On opravdu miloval každého muže, každou ženu a každé dítě. On mohl být takovým opravdovým přítelem kvůli svému mimořádnému porozumění—on zcela jistě věděl, co se odehrávalo v srdci a mysli člověka. On byl zaujatým a horlivým pozorovatelem. Byl expertem v chápání lidských potřeb a uměl rozpoznávat touhy lidí.

171:7.5 (1874.8) Ježíš nikdy nespěchal. Když „procházel kolem“, měl vždy čas povzbudit své bližní. A vždy velmi snadno získával přátele. Byl zaujatým posluchačem. Nikdy se nešťoural v duších svých druhů. A když dával duchovní potravu hladovým myslím a napájel žíznivé duše, ti, kteří přijímali jeho milosrdenství, nepociťovali příliš to, že se mu zpovídali, ale spíše to, že s ním debatovali. Měli v něho nespoutanou důvěru, protože v něm viděli jeho obrovskou víru v nich.

171:7.6 (1875.1) On nikdy nebyl zvědavý o lidech a nikdy neprojevil touhu lidí vést, řídit anebo je prověřovat. Vyvolával hlubokou sebedůvěru a ohromnou odvahu ve všech, kterým se poštěstilo ho znát. Když se na člověka usmál, ten smrtelník pocítil zvýšenou schopnost řešit své různorodé problémy.

171:7.7 (1875.2) Ježíš miloval lidi tak moc a tak moudře, že nikdy neváhal s nimi jednat přísně, když situace vyžadovala takový postoj. Když chtěl pomoci člověku, tak často požádal o pomoc jeho. Tímto způsobem vyvolal zájem, apeloval na lepší stránky lidské povahy.

171:7.8 (1875.3) Učitel dokázal uvidět spasitelnou víru v primitivní pověřčivosti ženy, která usilovala o vyléčení dotykem lemu jeho oděvu. Byl vždy připraven a ochoten přerušit kázání, nebo nechat čekat dav lidí, když viděl potřebu pomoci jednomu člověku, nebo i malému dítěti. Velké věci se staly nejen proto, že lidé věřili v Ježíše, ale také proto, že Ježíš měl velkou víru v lidi.

171:7.9 (1875.4) Většina těch skutečně důležitých věcí, které Ježíš řekl či udělal, se zdála, že se stala náhodně, „mimořádně.“ V pozemské službě Ježíše bylo velmi málo profesionálních metod, nebo pečlivě připravených plánů či předem promyšlených činů. Po celý život rozdával zdraví a šířil štěstí přirozeně a citlivě. Doslovná pravda je v tom, že „chodil a konal dobro.“

171:7.10 (1875.5) A bylo by patřičné, aby následovníci Učitele ve všech epochách se naučili pomáhat „když procházejí kolem“—konat nezištné dobro při své každodenní práci.

8. Podobenství o hřivnách

^{171:8.1 (1875.6)} Z Jericha vyšli až těsně před polednem, poněvadž v předcházející večer seděli dlouho do noci, zatímco Ježíš učil Zachea a jeho rodinu evangelium království. Asi v polovině stoupající cesty do Betanie se skupina zastavila na oběd a dav lidí pokračoval dál do Jerusalema neznajíc, že Ježíš a jeho apoštolové se chystají přenocovat na Olivové hoře.

^{171:8.2 (1875.7)} Na rozdíl od podobenství o talentech, které bylo určeno všem učedníkům, podobenství o hřivnách bylo výlučně adresováno apoštolům a bylo v podstatné míře založeno na zkušenosti Archalea a jeho marném pokusu vládnout v království Judeji. Toto je jedno z mála podobenství Učitele, založených na skutečné historické postavě. Nebylo na tom nic zvláštního, že mohli přemýšlet o Archalei, poněvadž dům Zachea v Jerichu byl velmi blízko umělecky vyzdobeného paláce Archalea a jeho akvadukt procházel podél cesty, po které vyšli z Jericha.

^{171:8.3 (1875.8)} Ježíš řekl: „Vy si myslíte, že Syn Člověka jde do Jerusalema, aby dostal království, ale já vám prohlašuji, že vás čeká zklamání. Nevzpomínáte si na prince, který se vypravil do daleké země, aby získal pro sebe království, ale ještě před svým návratem zpět obyvatelé jeho provincie, kteří ho již ve svých srdcích zavrhli, poslali k němu posly se zprávou: „My nechceme, abys nám vládl“? A jak tento král byl zavržen ve světském vládnutí, tak i Syn Člověka bude zavržen ve vládnutí duchovním. Znovu vám prohlašuji, že mé království není z tohoto světa; ale kdyby Synu Člověka byla dána duchovní vláda nad svým lidem, přijal by takové království lidských duší a vládl by nad takovou državou lidských srdcí. Bez ohledu na

to, že oni zavrhuji moji duchovní vládu nad nimi, já se znovu vrátím, abych přijal od jiných takové království ducha, které mně nyní odpírají. Uvidíte, jak Syn Člověka nyní bude zavržen, ale v jiném věku to, co nyní děti Abrahama zavrhuji, bude přijato a velebeno.

171:8.4 (1876.1) A nyní, jako ten zavržený šlechtic z tohoto podobenství, bych chtěl svolat ke mně dvanáct mých služebníků, zvláštních správců a dát každému z vás jednu hřivnu a připomenout vám, abyste dbali mých pokynů, opatrně obchodovali se svěřeným kapitálem zatímco já budu pryč, abyste potom mohli obhájit vaše správcovství až se vrátím a budu po vás chtít vyúčtování.

171:8.5 (1876.2) A i kdyby se tento zavržený syn Člověka nevrátil, bude poslán jiný Syn, aby získal toto království a tento Syn potom pro vás všechny pošle, aby vyslyšel vaši zprávu o správcovství a radoval se z vašich zisků.

171:8.6 (1876.3) A když následně byli tito správcové svoláni k účtování, první přišel a řekl: „Pane, s tvou hřivnou jsem vydělal dalších deset hřiven.“ A jeho pán mu řekl: „Výborně, jsi dobrý služebník; za to, že jsi prokázal spolehlivost v této záležitosti, svěřím ti panování nad deseti městy.“ A druhý přišel se slovy: „Hřivna, kterou jsi mně dal, vydělala pět hřiven.“ A pán řekl: „A já tě proto udělám vládcem nad pěti městy.“ A tak to pokračovalo s ostatními až k tomu poslednímu, který oznámil: „Pane, pohleď, tady je tvá hřivna, kterou jsem měl celou dobu v bezpečí v tomto šátku. A to jsem udělal proto, že jsem se tě bál; já jsem si myslel, že jednáš nerozumně, jelikož jsem viděl, že bereš tam, kam jsi nedal a že chceš sklízet tam, kde jsi nezasel.“ Nato pán řekl: „Ty nesvědomitý a nespolehlivý sluho;

budu tě soudit podle tvých vlastních slov. Věděl jsi, že já sklízím tam, kde jsem podle všeho nezasel; proto jsi také věděl, že budeš volán k vyúčtování. Jelikož jsi to věděl, měl jsi alespoň dát mé peníze bankéřovi, abych po mém návratu měl náležitý úrok.“

171:8.7 (1876.4) A potom se tento vládce obrátil k ostatním slovy: „Vezměte tu jednu hřivnu od tohoto líného služebníka a dej ji tomu, který vydělal deset.“ A když ho upozornili nato, že on již má deset hřiven, řekl jim: „Každému, kdo má, bude dáno více, ale tomu, kdo nemá, bude i to, co má, odebráno.“

171:8.8 (1876.5) Potom se apoštolové snažili dozvědět rozdíl mezi smyslem tohoto podobenství a toho dřívějšího podobenství o talentech, ale Ježíš jim pouze odpověděl: „Dobře přemýšlejte o těchto slovech ve svých srdcích a necht' každý z vás najde jejich opravdový smysl.“

171:8.9 (1876.6) V následujících letech Natanael krásně objasnil smysl těchto dvou podobenství a ve svém učení došel k těmto závěrům:

171:8.10 (1876.7) 1. Schopnost je praktickým měřítkem životních možností. Vy nikdy nebudete odpovědni za to, co přesahuje vaše schopnosti.

171:8.11 (1876.8) 2. Věrnost je neomylným měřítkem lidské spolehlivosti. Ten, kdo je věrný v malých věcech, bude také nejspíše projevovat věrnost ve všem, co je v souladu s jeho zásadami.

^{171:8.12 (1876.9)} 3. Při rovných možnostech, Učitel dává menší odměnu za menší věrnost.

^{171:8.13 (1877.1)} 4. V případě menších příležitostí, on dává stejnou odměnu za stejnou věrnost.

^{171:8.14 (1877.2)} Když ukončili svůj oběd, a poté, když dav stoupenců odešel do Jerusalema, Ježíš, stojící před apoštoly ve stínu převislé skály na okraji cesty, s přívětivou důstojností a laskavou vznešeností ukázal prstem na západ a řekl: „Pojďte, bratři moji, vydáme se do Jerusalema, abychom tam dostali to, co nás tam čeká; a tím naplníme vůli nebeského Otce všeho existujícího.“

^{171:8.15 (1877.3)} A tak Ježíš a jeho apoštolové pokračovali v této poslední cestě Učitele v podobě těla smrtelného člověka do Jerusalema.

Kapitola 172

Vjezd do Jerusalema

^{172:0.1 (1878.1)} JEŽÍŠ a apoštolové dorazili do Betanie v pátek 31. března, roku 30 n.l., krátce po čtvrté hodině odpoledne. Lazar, jeho sestry a jejich přátelé je očekávali; a jelikož každý den přicházelo hodně lidí hovořit s Lazarem o jeho vzkříšení, Ježíš se dozvěděl, že pro něho byl zajištěn nocleh u věřícího souseda, nějakého Šimona, který se stal po smrti Lazarova otce vůdčím občanem této malé vesnice.

^{172:0.2 (1878.2)} V ten večer Ježíš přijal mnoho hostů a prostí lidé Betanie a Betfage dělali všechno proto, aby se cítil vítán. Přestože hodně z nich si myslelo, že Ježíš jde nyní do Jerusalema, navzdory rozsudku Vysoké rady o jeho smrti, aby

se tam prohlásil králem židů, betanská rodina—Lazar, Marta a Marie—si mnohem více uvědomovali, že Učitel není takovým králem; nejistě cítili, že toto může být jeho poslední návštěva Jerusalema a Betanie.

^{172:0.3 (1878.3)} Velkoknězi byli informováni o tom, že Ježíš se ubytoval v Betanii, ale uvážili, že by nebylo dobré pokusit se ho zatknout ve společnosti jeho přátel; rozhodli se počkat na jeho příchod do Jerusalema. Ježíš o tom všem věděl, ale byl vznešeně klidný; jeho přátelé ho nikdy neviděli tak vyrovnaného a přívětivého; dokonce i apoštolové byli ohromeni, že dokáže být tak bezstarostným, když Velká rada se obrátila k celému židovskému národu s požadavkem o jeho vydání do jejich rukou. Zatímco Učitel v tu noc spal, apoštolové byli po dvojicích na stráži a mnozí z nich byli opásáni mečem. Brzy ráno následujícího dne byli probuzeni stovkami poutníků, kteří přišli z Jerusalema, bez ohledu na sobotu, aby uviděli Ježíše a Lazara, kterého vzkřísil z mrtvých.

1. Sobota v Betanii

^{172:1.1 (1878.4)} Všichni poutníci z oblastí mimo Judeu, stejně jako židovské autority, se ptali: „Co myslíte, přijde Ježíš na slavnost?“ A proto, když lidé slyšeli, že Ježíš je v Betanii, byli tomu rádi, ale velkoknězi a farizejové byli poněkud zmateni. Byli spokojeni, že ho mají v oblasti své soudní pravomoci, ale byli značně znepokojeni jeho smělostí; pamatovali si, jak při jeho předchozí návštěvě v Betanii vstal Lazar z mrtvých. Lazar se stával velkým problémem pro tyto nepřátele Ježíše.

^{172:1.2 (1878.5)} Šest dní před Paschou, večer po skončení sabatu, lidé z celé Betanie a Betfage se shromáždili v domě Šimona, aby

společně oslavili příchod Ježíše veřejnou hostinou. Tato večeře byla na počest jak Ježíše, tak i Lazara; byla uspořádána navzdory Velké radě. Marta řídila podávání jídla; její sestra Marie byla stranou mezi přihlížejícími ženami, poněvadž podle židovského zvyku žena nesměla sedět za stolem při veřejné hostině. Zmocnenci Vysoké rady byli přítomni, ale měli strach zatknout Ježíše v okruhu jeho přátel.

172:1.3 (1879.1) Ježíš mluvil se Šimonem o dávném Jóšui, s nímž měl stejné jméno, a vyprávěl o tom, jak Jóšua a izraelité přišli do Jerusalema přes Jericho. Když komentoval legendu o hroutících se hradbách Jericha, Ježíš řekl: „Mne nezajímají takové hradby z cihel a kamene; ale chtěl bych, aby hradby předsudků, pokrytectví a nenávisti se rozpadaly před tímto kázáním o lásce Otce ke všem lidem.“

172:1.4 (1879.2) Hostina probíhala ve velmi veselé a normální atmosféře, s výjimkou toho, že všichni apoštolové byli neobvykle vážní. Ježíš byl mimořádně veselý a hrál si s dětmi až do doby, kdy přišel čas zasednout ke stolu.

172:1.5 (1879.3) V průběhu celého večera se nic neobyčejného nestalo až do chvíle před koncem hostiny, kdy Marie, sestra Lazara, vystoupila ze skupiny přihlížejících žen a šla k místu, kde odpočíval Ježíš jako čestný host. Otevřela velkou alabastrovou nádobu s velmi vzácným a drahým olejem a pomazala jím Učitelovu hlavu a potom mu začala polévat nohy a svými vlasy olej roztírala. Celý dům se naplnil vůní oleje a všichni přítomní byli ohromeni tím, co Marie udělala. Lazar mlčel, ale někteří lidé reptali, projevujíc rozhořčení, že tak drahý olej byl takto použit. Jidáš Iškariotský přišel k odpočívajícímu Ondřejovi a řekl: „Proč nebyl tento olej prodán a peníze použity k nasycení

chudých? Měl bys promluvit s Učitelem, aby odsoudil takové plýtvání.“

172:1.6 (1879.4) Ježíš věděl, co si oni myslí a když slyšel, co říkají, položil svoji ruku na hlavu Marie, která vedle něho klečela a s laskavým výrazem na své tváři řekl: „Nechte ji být, všichni. Proč ji kvůli tomu trápíte, když vidíte, že udělala dobrou věc podle hlasu svého srdce? Těm z vás, kteří reptáte a říkáte, že ten olej měl být prodán a peníze dány chudým, bych chtěl říci, že ty chudé máte stále kolem vás, takže jim můžete pomáhat, kdykoliv budete chtít; ale já s vámi stále nebudu; brzy odejdu ke svému Otci. Tato žena již dlouho šetřila tento olej pro mé tělo v den mého pohřbu a nyní, kdy se jí zdálo vhodné pomazat mne před mojí smrtí, nemělo by jí být odepřeno takové zadostiučinění. Tímto činem Marie vám všem vyčinila, poněvadž svým jednáním prokázala víru v to, co jsem řekl o své smrti a následném vystoupení k mému nebeskému Otci. Tato žena nebude souzena za to, co dnes večer udělala; naopak, říkám vám, že v následující epochách, kdekoliv ve světě bude toto evangelium hlásáno, bude se o jejím činu mluvit jako o památce na ni.“

172:1.7 (1879.5) Právě kvůli této výtce, kterou si vzal jako osobní kritiku, se Jidáš Iškariotský rozhodl pomstít své uražené city. On měl mnohokrát takové myšlenky v podvědomí; ale nyní se osmělil myslet na takové zlé činy ve své mysli otevřeně a vědomě. A mnoho jiných ho v tomto postoji podporovalo, poněvadž cena tohoto oleje se rovnala ročnímu výdělku člověka—dost pro zajištění chleba pro pět tisíc lidí. Ale Marie Ježíše milovala; připravila tento vzácný olej pro pomazání jeho těla po smrti, protože uvěřila jeho slovům, když je dopředu

varoval o tom, že musí zemřít; a nemohlo ji to být odepřeno, jestli změnila své rozhodnutí a rozhodla se poskytnout Učiteli tento dar ještě za jeho života.

^{172:1.8 (1879.6)} Jak Lazar, tak i Marta věděli, že Marie již dlouho šetřila peníze, aby mohla koupit tuto nádobu nardem a oni plně souhlasili s tím, co její srdce toužilo v této záležitosti udělat, protože byli bohatí a mohli si snadno dovolit takový dar.

^{172:1.9 (1880.1)} Když se vrchní kněží dozvěděli o této večeři v Betanii na počest Ježíše a Lazara, začali se mezi sebou radit o tom, co by se mělo udělat s Lazarem. A ihned se rozhodli, že Lazar musí také zemřít. Oni si uvědomili, že by bylo zbytečné zabít Ježíše a nechat žít Lazara, kterého Ježíš vzkřísil z mrtvých.

2. Nedělní ráno s apoštoly

^{172:2.1 (1880.2)} V toto nedělní ráno, v krásné Šimonově zahradě, Učitel svolal k sobě svých dvanáct apoštolů a dal jim poslední pokyny před vstupem do Jerusalema. Řekl jim, že pravděpodobně jim dá ještě mnoho lekcí předtím, než se vrátí k Otci, ale doporučil jim, aby se zdrželi veškeré veřejné práce během tohoto pobytu na slavnosti Paschi v Jerusalemu. Dal jim pokyny, aby se stále zdržovali v jeho blízkosti a „sledovali a modlili se.“ Ježíš věděl, že mnozí z jeho apoštolů a blízkých stoupenců měli stále u sebe schované meče, ale vůbec se o tom nezmínil.

^{172:2.2 (1880.3)} Tyto ranní pokyny obsahovaly krátké zhodnocení jejich služby ode dne jejich vysvěcení nedaleko od Kafarnaumu až k dnešnímu dni, kdy se připravují ke vstupu do

Jerusalema. Apoštolové poslouchali mlčky; nepoložili žádnou otázku.

^{172:2.3 (1880.4)} Brzy toho rána David Zebedeus předal Jidášovi peníze, získané z prodeje vybavení tábora u Pelly a Jidáš pak dal větší část z těchto peněz do úschovy Šimonovi, jejich hostiteli, v očekávání potíží při jejich vstupu do Jerusalema.

^{172:2.4 (1880.5)} Po poradě s apoštoly si Ježíš promluvil s Lazarem a řekl mu, aby nepoložil svůj život na oltář pomstychtivé Vysoké rady. Právě na základě této rady Lazar za několik dní později uprchl do Filadelfie krátce předtím, než činovníci Vysoké rady poslali své lidi, aby ho zatkli.

^{172:2.5 (1880.6)} V určitém smyslu všichni stoupenci Ježíše cítili blížící se krizi, ale nebyli schopni si plně uvědomit její vážnost kvůli neobvykle veselé náladě a mimořádně příjemnému humoru Učitele.

3. Odchod do Jerusalema

^{172:3.1 (1880.7)} Betanie se nacházela přibližně tři kilometry od chrámu a v půl druhé toho nedělního odpoledne byl Ježíš připraven vydat se do Jerusalema. Cítil k Betanii a jejímu prostému lidu hlubokou náklonnost. Nazaret, Kafarnaum a Jerusalema ho zavrhl, ale lidé Betanie ho přijali, uvěřili v něho. A právě v této malé vsi, kde téměř každý muž, žena a dítě byli věřícími, se rozhodl vykonat největší dílo svého poskytnutí na zemi—vzkříšení Lazara. Ježíš nevzkřísil Lazara pro to, aby vesničané uvěřili, ale proto, že již věřili.

^{172:3.2 (1880.8)} Celé ráno Ježíš přemýšlel o svém vstupu do Jerusalema. Až dosud se vždy snažil potlačit veškeré snahy

veřejnosti velebit ho jako Mesiáše, ale nyní tomu bylo jinak; blížil se konec jeho života v těle, Velká rada ho odsoudila k smrti a svobodné vyjádření jeho učedníků a jejich pocitů, které se dalo očekávat při jeho slavnostním a veřejném vstupu do města, nemohlo způsobit žádnou újmu.

172:3.3 (1881.1) Ježíš se nerozhodl k tomuto veřejnému vstupu do Jerusalema ve snaze získat závěrem všeobecnou popularitu či nabýt moc. Ani to neudělal kvůli tomu, aby uspokojil lidské touhy svých učedníků a apoštolů. Ježíš neuvažoval o žádné z těchto iluzí bláhového snílka; on velmi dobře věděl, jaký bude závěr této návštěvy.

172:3.4 (1881.2) Když se rozhodl uskutečnit veřejný vstup do Jerusalema, Učitel stál před nevyhnutelným úkolem zvolit vhodný způsob pro vykonání takového rozhodnutí. Ježíš promyslel všechna ta početná a více či méně protichůdná, takzvaná mesiášská, prorockví, ale zdálo se, že je pouze jedno, které by vyhovovalo jeho záměru. Většina z těchto prorockvích zobrazovala krále, syna a nástupce Davida, jako odvážného a průbojného světského osvoboditele celého Izraele z jařma cizí nadvlády. Ale ve Spisech existoval jeden citát, který byl s Mesiášem často spojován těmi, kteří se přikláněli k duchovnější koncepci jeho mise a o kterém si Ježíš myslel, že by se shodoval s jeho plánovaným vstupem do Jerusalema. Tento citát je obsažen v Zachariáši a říká: „Raduj se velice, dcero Siónu; raduj se, dcero Jerusalema! Pohleďte, váš král k vám přichází! Je spravedlivý a přináší spasení. Přichází nevznešeně, jede na oslovi, na mladém oslíkovi.“

172:3.5 (1881.3) Král-válečník vždy vjížděl do města na koni; král na mírové misi a misi přátelství vždy vjížděl do města na oslovi.

Ježíš nechtěl vjet do Jerusalema jako válečný jezdec; on chtěl vjet do města mírumilovně a s dobrou vůlí, jako Syn Člověka, na oslovi.

^{172:3.6 (1881.4)} Ježíš se již dlouho snažil svým přímým učením vstítit svým apoštolům a svým učedníkům, že jeho království není z tohoto světa, že je to pouze duchovní věc; ale ve své snaze neuspěl. Nyní to, co se mu nepodařilo dosáhnout svým jasným a osobním učením, pokusil se docílit symbolikou. Proto, ihned po obědě Ježíš zavolal Petra a Jana a přikázal jim jít do sousední vesnice Betfage, ležící severozápadně nedaleko Betanie a jen kousek od hlavní cesty a řekl jim: „Jděte do Betfage a když přijdete na křižovatku, najdete tam u kůlu přivázaného oslíka. Odvažte ho a přiveďte ho sem. Jestli se vás kdokoliv zeptá, proč to děláte, jenom řekněte. „Učitel ho potřebuje.“ A když tito dva apoštolové přišli do Betfage, tak tam našli, jak jim to Učitel řekl, přivázaného oslíka vedle své matky a na ulici před rohovým domem. Jak Petr začal oslíka odvazovat, přišel k nim majitel a zeptal se jich, proč to dělají. Když mu Petr odpověděl, že jim to přikázal Učitel, ten člověk řekl: „Jestli je vaším Učitelem Ježíš z Galileje, tak si oslíka odved'te.“ A tak se vrátili zpět i s oslíkem.

^{172:3.7 (1881.5)} V tu dobu se kolem Ježíše a jeho apoštolů shromáždilo několik stovek poutníků. Později odpoledne poutníci, procházející tudy na svátek Paschi, zde také zůstali. Mezitím David Zebedeus a několik jeho bývalých poslů se sami o sobě rozhodli spěšně odejít do Jerusalema, kde u chrámu rychle roznesli mezi davy přicházejících poutníků zprávu o tom, že Ježíš Nazaretský připravuje triumfální vjezd do města. Proto se tam shromáždilo několik tisíc těchto návštěvníků, aby

přivítali tohoto proroka a tvůrce zázraků, o kterém toho hodně slyšeli a kterého někteří považovali za Mesiáše. Tento dav návštěvníků vyšel z Jerusalema a setkal se s Ježíšem a zástupem lidí, přicházejících do města, kousek za hřebenem Olivové hory a začali sestupovat do města.

172:3.8 (1882.1) Když procesí vycházelo z Betanie, mezi rozradostněnými učedníky, věřícími a přicházejícími poutníky, z nichž mnozí pocházeli z Galileje a Pereji, panovalo velké nadšení. Těsně před vyjitím z Betanie dorazilo sem dvanáct žen z původního ženského sboru v doprovodu několika svých přítelkyň a připojily se k tomuto nevšednímu procesí, které se radostně vydalo na cestu směrem k Jerusalemu.

172:3.9 (1882.2) Než procesí vyšlo, dvojčata Alfeova položila na osla své pláště a držela ho, dokud se Učitel na něho neposadil. Když se procesí blížilo k vrcholu Olivové hory, rozjařený dav házel části svých oděvů na zem a lidé přinesli větve z nedalekých stromů, aby udělali koberec cti pro osla, nesoucího královského Syna, slíbeného Mesiáše. Jak se veselý dav přiblížil k Jerusalemu, lidé začali zpívat, či spíše společně křičet, žalm: „Hosana synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodina! Hosana na výsostech! Požehnáno je království, které přichází s nebes!“

172:3.10 (1882.3) Ježíš byl bezstarostný a veselý až do chvíle, kdy přišli na hřeben Olivové hory, odkud byl dokonalý pohled na město a chrámové věže; Učitel zastavil procesí a celý zástup upadl do hlubokého ticha, když ho uviděli jak pláče. Dívajíc se dolů na obrovský dav lidí, přicházející z města ho pozdravit, Učitel, s velkými emocemi a plačtivým hlasem, řekl. „Ó, Jerusaleme, kdybys jen věděl, právě ty, alespoň v tento tvůj

den, co slouží tvému míru a čeho bys mohl bohatě mít! Ale nyní se tato sláva má skrýt před tvým zrakem. Chystáš se zavrhnout Syna Míru a obrátit se zády k evangeliu spasení. Brzy přijdou dny, kdy tvoji nepřátelé vykopou příkopy kolem tebe a budou tě obléhat ze všech stran; oni tě doslova zničí, poněvadž nenechají kámen na kameni. A to všechno tě postihne proto, že jsi nepoznal čas božské návštěvy. Brzy odmítneš dar Boží a všichni lidé tě zavrhnou.

172:3.11 (1882.4) Když skončil svoji řeč, začali sestupovat s Olivové hory a zakrátko se potkali s davem návštěvníků, kteří přišli z Jerusalema, mávající palmovými větvemi, volající hosana a jinými způsoby vyjadřující radost a družnost. Učitel neplánoval, že tento dav lidí přijde z Jerusalema ho přivítat; to bylo dílo jiných. On nikdy nepromýšlel předem něco, co bylo teatrální.

172:3.12 (1882.5) Uprostřed davu lidí, který přišel přivítat Učitele, bylo také mnoho farizejů a dalších jeho nepřátel. Oni byli natolik znepokojeni tímto náhlým a nečekaným vzplanutím popularity, že se báli ho zatknout z obavy, aby takový čin nevyvolal otevřené povstání lidu. Velmi se obávali reakce tak velkého počtu návštěvníků, kteří toho o Ježíšovi hodně slyšeli a kteří, mnoho z nich, v něho věřili.

172:3.13 (1882.6) Jak se blížili k Jerusalemu, tak se dav stával stále víc vášnivější a to natolik, že několik farizejů se protlačilo k Ježíšovi a řekli mu: „Učiteli, měl bys pokárat své učedníky a vyzvat je ke vhodnému chování.“ Ježíš jim odpověděl. „Je jen dobře, že tyto děti vítají Syna Míru, kterého velkoknězi zavrhli. Bylo by zbytečné je zastavit, kdyby oni umlkli, kameny u cesty by křičely místo nich.“

172:3.14 (1882.7) Farizejové předběhli procesí, aby se připojili k Vysoké radě, která právě zasedala v chrámě a oznámili svým kolegům: „Hleďte, všechno, co děláme, není nic platné; tento Galilejec nás zesměšňuje. Lidé jsou z něho poblázněni; jestli nezastavíme tyto ignoranty, celý svět půjde za ním.“

172:3.15 (1883.1) Ve skutečnosti tento pomíjivý a spontánní výlev lidového nadšení neměl v sobě žádný hluboký význam. Přestože toto přivítání bylo radostné a upřímné, neznamenal to žádné hluboce zakořeněné přesvědčení v lidských srdcích tohoto rozjařeného davu. Tento samý dav lidí byl stejně ochotný Ježíše rychle zavrhnout později v tomto týdnu, jakmile se Velká rada pevně rozhodla a zaujala proti němu rozhodné stanovisko a když se rozplynuly jejich iluze—když pochopili, že Ježíš se nechystá ustanovit království podle jejich dlouho udržovaných nadějí.

172:3.16 (1883.2) Ale celé město bylo natolik rozrušeno, že každý se ptal: „Kdo je ten člověk?“ A lidé odpovídali: „To je prorok z Galileje, Ježíš Nazaretský.“

4. Návštěva chrámu

172:4.1 (1883.3) Zatímco dvojčata Alfeova šla vrátit osla jeho majiteli, Ježíš a deset apoštolů se oddělili od svých blízkých druhů a prošli se v okolí chrámu pozorujíc přípravy na Paschu. Nebyla vidět žádná viditelná snaha obtěžovat Ježíše, poněvadž Vysoká rada se velmi obávala lidu a to by také mohl být jeden z důvodů, proč mohl dav provolávat Ježíšovi slávu. Apoštolové nechápali, že toto byl jediný lidský způsob, jak účinně zabránit uvěznění Ježíše ihned po vstupu do města. Učitel chtěl, aby obyvatelé Jerusalema, důležití i prostí, stejně jako deseti tisíce

návštěvníků Paschi, měli ještě jednu a poslední možnost slyšet evangelium a přijmout, pokud by chtěli, Syna Míru.

172:4.2 (1883.4) S blížícím se večerem, když se davy lidí vydaly hledat občerstvení, Ježíš a jeho nejbližší stoupenci zůstali sami. Jaký zvláštní den to byl! Apoštolové byli zamyšlení a mlčeli. Nikdy za celé ty roky ve spojení s Ježíšem takový den neviděli. Krátkou dobu seděli u pokladnice a dívali se jak lidé do ní vkládají své příspěvky; bohatí dávali bohatě a všichni ostatní dávali něco podle svých majetkových možností. Nakonec přišla chudá vdova, skrovně oblečena a oni viděli, jak do otvoru vložila dva leptony (malé měděné mince). Potom Ježíš, obracejíc pozornost apoštolů na vdovu, řekl: „Mějte na zřeteli to, co jste právě viděli. Tato chudá vdova dala víc, než všichni ostatní, protože ti všichni ostatní dali ze svého nadbytku jen drobný dar, ale tato chudá žena, přestože je v nouzi, dala všechno, co měla, celé své živobytí.“

172:4.3 (1883.5) Když nastal večer, mlčky se procházeli dvoranami chrámu. Pak, když si Ježíš ještě jednou prohlédl tato známá místa, vzpomínajíc na své pocity, které prožíval v době svých předchozích návštěv, včetně těch úplně prvních, řekl: „Pojďme do Betanie, potřebujeme si odpočinout.“ Ježíš, Petr a Jan šli do domu Šimona, zatímco ostatní apoštolové šli nocovat ke svým přátelům v Betanii a Betfage.

5. Postoj apoštolů

172:5.1 (1883.6) V tento nedělní večer, při návratu do Betanie Ježíš šel sám před apoštoly. Během cesty nikdo neřekl ani slovo a před domem Šimona se mlčky rozešli. Nikdy dvanáct lidských bytostí neprožilo takové rozdílné a nevysvětlitelné pocity, jaké

ted' proudily v myslích a duších těchto vyslanců království. Tito odolní Galilejci byli zmateni a vyvedeni z míry; nevěděli, co bude dál; byli natolik překvapeni, že neměli vůbec strach. Nevěděli nic o Učitelových plánech na příští den a ani se vůbec nezeptali. Odešli spát, ačkoliv toho moc nenaspali, s výjimkou dvojčat. Ale nedrželi ozbrojenou stráž pro Ježíše u Šimonova domu.

172:5.2 (1884.1) Ondřej byl zcela vyveden z míry, naprosto zmaten. On byl jediný apoštol, který nebral vážně davový výlev chvály. Byl příliš zabrán myšlenkami na svoji odpovědnost jako hlava apoštolského sboru, aby vážně přemýšlel o významu či důležitosti hlasitých hosana zástupů lidí. Ondřej byl plně zaměstnán pozorováním některých ze svých druhů, o které se bál, že by se mohli ve chvíli rozrušení nechat svými emocemi strhnout, především Petr, Jakub, Jan a Šimon Zélóta. Po celý tento den a ty bezprostředně následující se Ondřej trápil hlubokými pochybnostmi, ale nikdy žádnou z těchto svých obav neřekl svým apoštolským druhům. Starost mu dělal postoj některých z dvanáctky, o kterých věděl, že jsou ozbrojeni meči; ale on nevěděl, že jeho vlastní bratr Petr také nosí u sebe takovou zbraň. A proto procesí do Jerusalema zanechalo na Ondřejovi poměrně nepatrný dojem; byl příliš zaměstnán povinnostmi své funkce, než aby to na něho nějak zapůsobilo.

172:5.3 (1884.2) Šimonu Petrovi se nejdříve z tohoto lidového projevu nadšení téměř zatočila hlava; ale v době jejich návratu do Betanie té noci značně vystřízlivěl. Petr prostě nebyl schopen pochopit, co Učitel zamýšlí. Byl nesmírně zklamán, že Ježíš nevyužil tuto vlnu lidového uznání a nepronesl nějaké prohlášení. Petr nedokázal pochopit, proč Ježíš nepromluvil k

davů lidí, když přišli k chrámu, anebo alespoň dovolit jednomu z apoštolů mít proslov k lidem. Petr byl skvělým kazatelem a nelíbilo se mu nevyužít takové velké, vnímavé a nadšené posluchačstvo. Hodně si přál kázat evangelium království tomuto davu lidí přímo tady v chrámu; ale Učitel jim jasně přikázal neučit či nekázat během tohoto paschálního týdne v Jerusalemu. Velkolepé procesí mělo na Šimona Petra zdrcující účinek; k večeru se uklidnil, ale byl nevyslovitelně smutný.

172:5.4 (1884.3) Pro Jakuba Zebedea byla tato neděle dnem neklidu a hlubokého zmatku; nedokázal pochopit smysl celého tohoto dění; nebyl schopen porozumět účelu Učitelova jednání v tom, že umožní takové divoké provolání slávy a potom odmítne říci jediné slovo lidem po příchodu k chrámu. Když procesí sestupovalo s Olivové hory do Jerusalema, zvláště v místě, kde se potkalo s davem tisíců poutníků, přicházejících z Jerusalema přivítat Učitele, Jakub byl krutě drásán svými protichůdnými pocity radosti a uspokojení z toho, co viděl a svým hlubokým pocitem strachu z toho, co se stane, až dojdou k chrámu. A potom byl sklíčen a velmi zklamán, když Ježíš sestoupil s osla a začal se pomalu procházet po dvoranách chrámu. Jakub nemohl pochopit důvod, proč taková skvělá příležitost prohlásit království byla zahozena. V noci byla jeho mysl v pevném zajetí zneklidňující a děsivé nejistoty.

172:5.5 (1884.4) Jan Zebedeus přišel blízko k pochopení toho, proč to tak Ježíš udělal; v každém případě pochopil částečně duchovní význam tohoto tak zvaného triumfálního vjezdu do Jerusalema. Když se dav lidí blížil k chrámu a když Jan viděl svého Učitele, sedícího rozkročmo na oslíkovi, vzpomněl si, jak jednou jim Ježíš citoval úryvek ze Spisů, z projevu Zachariáše, ve kterém

popisoval přicházejícího Mesiáše jako mírotvůrce a přijíždějícího do Jerusalema na oslovi. Jak o tomto citátu Jan ve své mysli přemýšlel, začal chápat symbolický význam tohoto nedělního odpoledního průvodu. Přinejmenším pochopil hodně z významu tohoto citátu, že mu to umožnilo určitým způsobem mít radost z této události a zabránit přílišné depresi ze zdánlivě bezúčelného zakončení triumfálního procesí. Jan měl ten typ mysli, které měla sklon myslet a cítit v symbolech.

^{172:5.6 (1885.1)} Filip byl naprosto vyveden z míry náhlostí a spontánností tohoto výlevu nadšení. Na cestě dolů s Olivové hory nebyl schopen uspořádat své myšlenky tak, aby pochopil význam celého tohoto dění. V určitém smyslu se mu toto představení líbilo, jelikož jeho Učitel byl oslavován. V době, kdy přišli k chrámu, byl znepokojen myšlenkou, že Ježíš by ho mohl požádat, aby nasýtil tento dav lidí a proto, když se Ježíš v klidu vzdálil, aby se prošel chrámem, což tak bolestně zasáhlo většinu apoštolů, bylo velkou úlevou pro Filipa. Davy lidí byly někdy velkou zatěžkávací zkouškou pro správce dvanácti apoštolů. Když se zbavil těchto svých osobních obav, týkajících se materiálních potřeb davu lidí, Filip, stejně jako Petr, začal dávat najevo zklamání, že se nic neudělalo pro to, aby se ke shromážděnému davu promluvilo. Té noci Filip přemýšlel o těchto zážitcích a začal pochybovat o samotné ideji království; on se upřímně podívoval nad tím, co všechny tyto věci mohou znamenat, ale o svých pochybnostech se nikomu nezmínil; on Ježíše příliš miloval. Měl obrovskou osobní víru v Učitele.

^{172:5.7 (1885.2)} Kromě symbolických a prorockých aspektů, Natanael byl nejbližší k pochopení důvodů Učitele získat širokou

podporu paschálních poutníků. Ještě předtím, než přišli k chrámu, Natanael si uvědomil, že bez takového demonstrativního vjezdu do Jerusalema by Ježíš byl zatčen činovníky Vysoké rady a uvržen do vězení ve chvíli, kdy by se opovážil vejít do města. Proto nebyl vůbec překvapen, že když se jednou dostal za hradby města, Učitel již potom nezůstal s jásajícím davem, který svojí velikostí zapůsobil natolik na židovské vůdce, že ti se ho neodvážili zatknout. Pochopením skutečného Učitelova důvodu pro vjezd do Jerusalema tímto způsobem, Natanael se přirozeně choval rozvázně a byl méně znepokojen a zklamán Ježíšovým následným jednáním, než byli ostatní apoštolové. Natanael měl velkou důvěru v Ježíšovu schopnost rozumět lidem, stejně jako v jeho umění a prozíravost řešit složité situace.

^{172:5.8 (1885.3)} Matouš byl zpočátku v rozpacích z tohoto okázalého průvodu. Nepochopil smysl toho, co se odvíjelo před jeho očima až do chvíle, kdy si vzpomněl na citát ze Zachariáše, ve kterém se prorok zmiňuje o radosti Jerusalema, jemuž jeho král přináší spasení a přijíždí na mladém oslíkovi. Když se procesí pohnulo směrem k městu a přiblížilo se k chrámu, Matouše zachvátilo nadšení; byl si jistý, že se stane něco mimořádného až Učitel přijede k chrámu v čele tohoto jásajícího davu. Když se jeden z farizejů začal Ježíšovi posmívat, řekl: „Podívejte se všichni, podívejte se, kdo sem přijíždí, král židů na oslovi!“ Matoušovi dalo hodně úsilí, aby se na něho nevrhl. V ten večer na zpáteční cestě do Betanie nebyl žádný z apoštolů tak sklíčen, jako Matouš. Společně se Šimonem Petrem a Šimonem Zélótou prožíval největší nervové vypětí a večer byl ve stavu naprostého vyčerpání. Ale ráno byl Matouš mnohem veselejší; on přece jenom uměl prohrávat.

^{172:5,9 (1886.1)} Nejvíce zmaten a nejvíce vyveden z míry ze všech apoštolů byl Tomáš. Po většinu času pouze šel s ostatními, pozoroval to dění a upřímně se divil, jaký asi Učitel má důvod být součástí takového zvláštního procesí. Hluboko ve svém srdci považoval toto celé představení za poněkud dětinské, ne-li přímo pošetilé. On nikdy Ježíše neviděl udělat něco takového a neuměl si vysvětlit jeho podivné jednání v toto nedělní odpoledne. Když přišli k chrámu, Tomáš usoudil, že důvodem pro toto masové procesí, bylo zastrašit Vysokou radu natolik, aby se neodvážila hned Učitele zatknout. Na zpáteční cestě do Betanii Tomáš hodně přemýšlel, ale nic neřekl. Když se v noci ukládal ke spánku, začínal trochu vidět humornou stránku Učitelovy prozíravosti uspořádat bouřlivý vjezd do Jerusalema, což ho hodně povzbudilo.

^{172:5,10 (1886.2)} Pro Šimona Zélóta tato neděle začala jako velký den. Představoval si úžasné události v Jerusalemu v nadcházejících několika dnech a v tom se nemýlil, ale Šimon snil o ustanovení nové národní vlády s Ježíšem na trůnu Davida. Šimon již viděl, jak ihned po ustanovení království nacionalisté přejdou k aktivním činům a on se stane nejvyšším velitelem shromažďujících se vojenských sil nového království. Na cestě dolů s Olivové hory si dokonce představoval, že ještě do západu slunce tohoto dne bude Vysoká rada a všichni její stoupenci mrtví. On opravdu věřil v to, že se stane něco velkého. On byl nejhluchnějším člověkem z celého davu. K páté hodině odpolední představoval tichého, zdrceného a zklamaného apoštola. On se již nikdy plně nevzpamatoval z deprese, která na něho dolehla v důsledku šoku z tohoto dne; přinejmenším až do doby dlouho po vzkříšení Učitele.

Pro Alfeova dvojčata to byl dokonalý den. Oba se plně radovali ze všeho, co se během procesí odehrávalo a jelikož nebyli přítomni v době tiché návštěvy chrámu, unikli velkému zklamání z ukončení lidového nadšení. Oni nemohli pochopit sklíčené chování apoštolů na zpáteční cestě do Betanie v ten večer. V paměti dvojčat to byl den, kdy byli nejbližší nebi na zemi. Tento den byl šťastným vrcholem za celou dobu jejich služby jako apoštolů. A vzpomínka na toto radostné nedělní odpoledne je přenesla přes celou tragedii tohoto událostmi nabitého týdne až do hodiny ukřižování. V představách dvojčat to byl nejdůstojnější vjezd krále, jaký si oni mohli dokázat představit; užívali si každý okamžik celého dne. Oni plně schvalovali všechno, co viděli a na dlouho si to uchovali ve své paměti.

Ze všech apoštolů byl tímto okázaným vjezdem do Jerusalema nejvíce nepříznivě zasažen Jidáš Iškariotský. Jeho mysl byla v rozhorčeném neklidu kvůli Učitelově výtce z předchozího dne ve spojení s jednáním Marie na slavnostní večeři v domě Šimona. Jidáš byl celým tím procesím znechucen. Jemu to připadalo dětinské, ne-li opravdu směšné. Když se tento pomstychtivý apoštol díval na dění tohoto nedělního odpoledne, Ježíš mu připadal více jako klaun, než král. On naprosto neschvaloval celé to představení. Sdílel názor Řeků a Římanů, kteří opovrhovali s každým, kdo svolí jet na oslovi či oslíkovi. V tu dobu, kdy jásající procesí vstoupilo do města, Jidáš byl již téměř rozhodnut vzdát se celé ideje takového království; byl již téměř odhodlán zanechat všech takových směšných pokusů o ustanovení království nebeského. Ale pak si vzpomněl na vzkříšení Lazara a mnoho dalších jiných věcí a rozhodl se zůstat s dvanáctkou, alespoň ještě jeden

den. Kromě toho, on měl u sebe váček a neopustil by apoštoly s apoštolskými penězi ve svém vlastnictví. Na zpáteční cestě do Betanie jeho chování nikomu nepřipadalo podivné, poněvadž všichni apoštolové byli stejně sklíčení a mlčeli.

172:5.13 (1887.1) Jidáš byl nesmírně ovlivněn výsměchem svých přátel saduceů. Žádný jiný faktor neměl na něho takový silný vliv při jeho konečném rozhodování zradit Ježíše a jeho druhy apoštoly, jako jedna epizoda, která se stala právě ve chvíli, když Ježíš přijel k bráně města. Významný saducej (přítel rodiny Jidáše) k němu přiběhl ve veselé náladě a s posměšným úsměvem mu poklepal na rameno a řekl. „Proč si tak ztrápený, můj dobrý příteli; raduj se a připoj se k nám všem ostatním v svolávání tohoto Ježíše Nazaretského králem židovským, který vjíždí do městské brány Jerusalema na oslovi.“ Jidáš se nikdy nebál pronásledování, ale nesnášel tento způsob zesměšňování. Dlouho živená myšlenka na pomstu se nyní spojila s tímto smrtelným strachem ze zesměšnění, z toho děsivého a hrozivého pocitu stydět se za svého Učitele a za své druhy apoštoly. V duši byl tento vysvěcený vyslanec království již dezertérem; pouze čekal na nějakou přijatelnou záminku pro otevřený rozkol s Učitelem.

Kapitola 173

Pondělí v Jerusalemu

173:0.1 (1888.1) BRZY ráno v pondělí, podle předchozí domluvy, se Ježíš a apoštolové sešli v domě Šimona v Betanii a po krátké poradě se vydali do Jerusalema. Na cestě k chrámu byla dvanáctka mimořádně mlčenlivá; ještě se nevzpamatovala ze zážitků z předchozího dne. Apoštolové byli netrpěliví, plni strachu a hluboce zasažení určitým pocitem odtržení,

způsobeného Učitelovou náhlou změnou plánů a jeho příkazem, aby nevykonávali žádná veřejná kázání během tohoto paschálního týdne.

173:0.2 (1888.2) Když sestupovali s Olivové hory, Ježíš šel vpředu a apoštolové šli těsně za ním v zádumčivém mlčení. Každý z nich, kromě Jidáše Iškariotského, měl ve své mysli jedinou myšlenku a ta byla: „Co udělá Učitel dnes?“ Jidáš se zaobíral jedinou pohlcující myšlenkou: „Co udělám?“ Půjdu s Ježíšem a svými druhy, anebo je opustím? Jestli od nich odejdu, jak to udělám?“

173:0.3 (1888.3) Bylo kolem deváté hodiny tohoto nádherného rána, když tito muži přišli k chrámu. Ihned odešli do velkého dvora, kde Ježíš tak často učil a po přivítání věřících, kteří na něho čekali, Ježíš vystoupil na jednu z řečnických tribun a začal mluvit ke shromážděnému davu. Apoštolové poodešli kousek stranou a čekali na vývoj událostí.

1. Očištění chrámu

173:1.1 (1888.4) Ve spojení s rituály a obřady chrámových bohoslužeb bohatě rozkvétal obchod. Byl tam trh s vyhovujícími zvířaty pro různé druhy obětování. Ačkoliv věřícím bylo dovoleno přivést své vlastní zvířata pro obětování, skutečnost však byla taková, že bylo nutné, aby toto zvíře nemělo žádné „vady“ z pohledu zákona Levitů a na základě vyjádření oficiálních inspektorů chrámu. Mnoho věřících bylo vystaveno ponížení, když jejich domněle dokonalá zvířata byla odmítnuta chrámovými vyšetřovateli. Z tohoto důvodu se stále více stávalo zvykem kupovat obětní zvířata v chrámu a přestože poblíž Olivové hory bylo několik míst, kde se tato zvířata

mohla koupit, bylo v módě je kupovat přímo z chrámových ohrad. Postupně se všechny druhy obětních zvířat začaly prodávat v chrámových dvorech. Tak vznikla rozsáhlá obchodní činnost přinášející obrovské zisky. Část z těchto zisků šla do chrámové pokladny, ale větší část šla nepřímo do rukou vládnoucích klanů velkoknězů.

173:1.2 (1888.5) Tento prodej zvířat v chrámu vzkvétal proto, že když věřící koupil takové zvíře, přestože cena mohla být poněkud vysoká, nemusel již platit žádné jiné poplatky a mohl si být jistý, že předkládaná oběť nebude zamítnuta z důvodu skutečných či formálních vad. Často se stávalo, a to hlavně během velkých národních svátků, že prostí lidé byli nuceni platit přemrštěné ceny. Jednou chamtiví kněží zašli tak daleko, že požadovali cenu za pár holubů, která se rovnala týdennímu platu a která měla být pro chudé jen za několik grošů. Již „Synové Annáše“ začali budovat své bazary v prostorách chrámu, ty samé prodejní tržnice, které vydržely až do doby jejich konečného odstranění davem tři roky před zničením samotného chrámu.

173:1.3 (1889.1) Ale obchod s obětními zvířaty a dalším různým zbožím nebyl jediný způsob, kterým dvory chrámu byly znesvěceny. V té době tam byl podporován rozsáhlý systém bankovních a obchodních operací, provozovaný přímo v chrámových prostorách. A tento systém vznikl následujícím způsobem. Během asmónské dynastie židé razili své vlastní stříbrné peníze a stalo se zvykem, že požadovaný chrámový poplatek půl šekelu a všechny ostatní chrámové platby se musely platit židovskými mincemi. Toto pravidlo pak vyžadovalo, aby směnárníci peněz měli licenci na výměnu

mnoha druhů měn, které byly v oběhu v celé Palestině a ostatních provinciích římského impéria, za tento ortodoxní šekel židovského mincovnictví. Chrámová daň z hlavy, kterou platili všichni, kromě žen, otroků a nezletilých, činila jeden a půl šekelu. Šekel byla mince velikosti deseti centů, ale dvojnásobně tlustá. Za časů Ježíše byli kněží také osvobozeni od placení chrámových poplatků. Proto ve dnech předcházejících Paschu od 15. do 25. v měsíci, postavili pověření směnárníci peněz své stánky v hlavních městech Palestiny za účelem poskytování správných peněz příslušníkům židovského národa, aby až dojdou do Jerusalema, mohli zaplatit chrámové poplatky. Po tomto desetidenním období se tito směnárníci peněz přesunuli do Jerusalema a postavili své směnářské stoly ve dvorech chrámu. Měli dovoleno ponechat si provizi, která se rovnala hodnotě tří až čtyř centů za výměnu mince v hodnotě kolem deseti centů a v případě mince vyšší hodnoty, měli dovoleno vzít si dvojnásobnou provizi. Stejným způsobem tito chrámoví bankéři profitovali z výměny všech peněz, určených pro zakoupení obětních zvířat a zaplacení vykonání obřadu obětování.

173:1.4 (1889.2) Tito chrámoví směnárníci peněz nejenom provozovali regulární bankovní obchod pro zisk za výměnu více než dvaceti druhů peněz, které přicházející poutníci pravidelně přinášeli do Jerusalema, ale prováděli také všechny ostatní druhy finančních operací. Jak chrámový pokladník, tak i vládci chrámu měli z těchto obchodních aktivit nesmírné zisky. Nebylo neobvyklé, že chrámový pokladník shromáždil sumu přes deset milionů dolarů, zatímco obyčejní lidé trpěli

chudobou a pokračovali v placení těchto nespravedlivých poplatků.

173:1.5 (1889.3) Toto pondělí ráno, uprostřed hlučného seskupení směnárníků peněz, obchodníků a prodavačů dobytka, se Ježíš pokusil učit evangelium nebeského království. On nebyl jediný, kdo nesnášel toto zneuctění chrámu; obyčejní lidé, především židé z cizích provincií, také silně neschvalovali toto lichvářské znesvěcení svého národního domu uctívání. V tu dobu také Velká rada konala své pravidelné porady v jednom ze sálů, obklopeného vším tímto hlukem a zmatkem probíhajícího obchodování a smlouvání.

173:1.6 (1890.1) Když se již Ježíš chystal zahájit svůj proslov, jeho pozornost upoutaly dvě epizody. U nedalekého stolu směnárníka vznikla ostrá a ohnivá hádka kvůli údajnému předražení ceny za výměnu peněz nějakému židu z Alexandrie a ve stejné chvíli byl rozerván vzduch bučením stáda asi stovek volů, které hnali z jedné části zvířecí ohrady do druhé. Když tam Ježíš stál, mlčky, ale zadumaně pozorujíc tento výjev obchodování a zmatku, uviděl blízko stojícího prostoduchého Galilejce, člověka, se kterým jednou mluvil v Jirónu, kde byl vystaven výsměchu a ústrků povýšených a rádoby nadřazených Judejců; to všechno dohromady vyvolalo jeden z těch zvláštních a občasných výlevů rozhořčených emocí v duši Ježíše.

173:1.7 (1890.2) K údivu svých apoštolů, stojících nablízku a nezapojujících se do dění, které vzápětí následovalo, Ježíš sestoupil s řečnické tribuny a šel k mladíkovi, který hnal dobytek přes dvůr, vzal mu jeho provazový bič a rychle vyvedl zvířata z chrámu. Ale to nebylo všechno; majestátně kráčel

před udivenými zraky tisíců lidí, shromážděných v chrámovém dvoře, k nejvzdálenější zvířecí ohradě a pak začal odstraňovat závory u každého kotce a vyháněl uvězněná zvířata. Shromáždění poutníci byli v tu chvíli ohromeni; a s hlučným křikem se rozběhli k prodejním stánkům a začali převracet stoly směnárníků peněz. Za necelých pět minut byl všechen obchod vymeten z chrámu. Tehdy se na scéně objevily římské stráže stojící nedaleko, všude bylo ticho a dav lidí se již ukáznil; Ježíš se vrátil na řečnickou tribunu a lidem řekl: „Dnes jste byli svědky toho, co je psáno ve Spisech: „Dům můj bude domem modlitby pro všechny národy, ale vy jste z něho udělali doupě lupičů.“

173:1.8 (1890.3) Ale než mohl říci další slova, obrovské shromáždění začalo provolávat „Hosanna“ a brzy na to vystoupila z davu velká skupina mladých lidí a začala zpívat děkovné chorály za to, že zlodějští a lichvářští obchodníci byli vyhnáni z posvátného chrámu. V tu chvíli se tam objevilo několik kněží a jeden z nich Ježíšovi řekl: „Ty neslyšíš, co říkají děti Levitů?“ A Učitel odpověděl: „Vy jste nikdy nečetli: „Z úst nemluvnátek a kojenců připravil sis slávu?“ A po celý zbytek dne, zatímco Ježíš učil, stráže postavené lidem, hlídaly u každého klenutého průchodu a nepustily nikoho, i kdyby nesl jen prázdnou nádobu, do chrámových dvoran.

173:1.9 (1890.4) Když veleknězi a zákoníci uslyšeli o těchto událostech, zůstali v němém úžasu. Čím více se Ježíše báli, tím více byli rozhodnuti ho zabít. Ale byli v rozpacích. Nevěděli jak to provést, aby ho mohli usmrtit, poněvadž měli nesmírný strach z toho velkého množství lidí, kteří mu tak otevřeně dali svůj souhlas s vyhozením zprofanovaných lichvářů. A tak celý

tento den, den pokoje a míru v chrámových dvoranách, lidé naslouchali Ježíšovým učení a doslova mu viseli na rtech.

173:1.10 (1890.5) Toto překvapující jednání Ježíše bylo za hranicemi chápání jeho apoštolů. Byli natolik vyvedeni z míry náhlým a nečekaným činem svého Učitele, že po celou dobu této příhody zůstali shluknuti pohromadě kousek od řečnické tribuny; nepřiložili pomocnou ruku na očištění tohoto chrámu. Kdyby se tato velkolepá událost stala předchozího dne, v době Ježíšova triumfálního příjezdu k chrámu po jeho bouřlivém vstupu do města a kdy byl hlasitě oslavovaný davem, byli byna takovou věc připraveni, ale ve stavu, v jakém sem přišli, byli naprosto nepřipraveni se tohoto dění zúčastnit.

173:1.11 (1891.1) Toto očištění chrámu odhaluje Učitelův postoj k obchodním aktivitám náboženství, stejně jako jeho odpor ke všem formám nepoctivosti a lichvářství na úkor chudých a nevědomých. Tato epizoda také ukazuje na to, že Ježíš nebyl proti použití síly na ochranu většiny z jakékoliv lidské skupiny proti nepoctivým a zotročujícím praktikám nespravedlivé menšiny, která se umí obklopit politickou, finanční či církevní mocí. Vychytralým, zlým a záludným lidem nesmí být dovoleno organizovat pro svůj prospěch vykořisťování a utlačování těch, kteří kvůli svému idealizmu nemohou použít sílu na svoji ochranu, nebo na prosazování svých ušlechtilých životních plánů.

2. Zpochybnění pravomoce Učitele

173:2.1 (1891.2) Nedělní triumfální vjezd do Jerusalema natolik zastrašil židovské vůdce, že upustili od svých snah Ježíše zatknout. Dnešní toto velkolepé očištění chrámu také vydatně

přispělo k oddálení Ježíšova zatčení. Každým dnem se židovští vládcové stávali rozhodněji ho zabít, ale nedával jim pokoj strach ze dvou věcí, které oddalovaly hodinu útoku. Veleknězi a zákoníci nechtěli Ježíše zatknout na veřejnosti, jelikož se báli, že dav lidí se ve své zlobě obrátí proti nim; také se obávali toho, že by římské stráže byly povolány potlačit lidové povstání.

173:2.2 (1891.3) Na odpoledním zasedání Vysoké rady bylo všemi hlasy odsouhlaseno, že Ježíš musí být co nejrychleji zabit, poněvadž žádný z Učitelových přátel nebyl na tomto zasedání přítomen. Ale nebyli schopni se dohodnout na tom, kdy a jak bude zadržen. Nakonec přijali rozhodnutí, na základě kterého vyšlou mezi lid pět skupin, které se budou snažit napadnout jeho učení, nebo jinými způsoby ho zdiskreditovat v očích těch, kteří naslouchají jeho projevům. Proto, kolem druhé hodiny, když Ježíš právě začal svoje kázání „O svobodě synovstva“, skupina těchto izraelských stařešinů si proklestila cestu blíže k Ježíšovi a svým obvyklým způsobem ho přerušili položením otázky: „Z jaké moci toto činíš? Kdo ti dal tu pravomoc?“

173:2.3 (1891.4) Chrámoví představitelé a členové židovské Vysoké rady měli plné právo položit takovou otázku každému, kdo chtěl učit a kázat neobvyklým způsobem, který byl charakteristický u Ježíše, obzvláště kvůli jeho předchozímu jednání při očištění chrámu od veškerého obchodování. Tito obchodníci a směnáři peněz všichni provozovali svoji činnost s přímým povolením od nejvyšších vládců a určitá procenta z jejich zisku musela jít přímo do chrámové pokladny. Nezapomeňte, že pravomoc bylo heslem celého židovstva. Proroci vždy způsobovali problémy, protože se odvážili učit bez pravomoci, bez řádného vzdělání v rabínských akademiích

a následného oficiálního vysvěcení Vysokou radou. Bez této pravomoci bylo ambiciózní učení na veřejnosti považováno buď za nevědomou troufalost, anebo za otevřenou vzpouru. V té době pouze Vysoká rada mohla vysvětit staršího učitele a takový obřad musel být proveden v přítomnosti minimálně třech osob, které byly již dříve vysvěceny. Takové vysvěcení znamenalo pro učitele titul „rabín“ a také mu dávalo pravomoc jednat jako soudce—řešit ty záležitosti, které mu byly předloženy k rozhodnutí.

173:2.4 (1892.1) V tuto odpolední hodinu chrámoví vůdci přišli před Ježíše nejen proto, aby napadli jeho učení, ale také jeho činy. Ježíš velmi dobře věděl, že tito stejní lidé již dlouho říkají veřejnosti, že jeho pravomoc učit je mu dána od Satana a že všechny jeho zázraky byly vykonány silou, získanou od prince d'áblů. Proto Učitel začal svoji odpověď na jejich otázku protiotázkou. Ježíš řekl: „Já vám také položím otázku a jestliže na ni odpovíte, tak já vám řeknu, jakou pravomocí to všechno dělám. Odkud měl Jan povolení křtít? Z nebe, či od lidí?“

173:2.5 (1892.2) Když tázající toto uslyšeli, poodešli stranou a začali se mezi sebou radit jakou by měli dát odpověď. Chystali se Ježíše zostudit před davem lidí, ale nyní se sami nacházeli v trapné situaci před všemi lidmi, shromážděnými v tu dobu na dvoře chrámu. A jejich nezdar byl pak o to větší, když se vrátili k Ježíšovi a řekli: „Pokud se jedná o křest Jana, my nedokážeme odpovědět, my to nevíme.“ Oni dali Učiteli takovou odpověď, jelikož mezi sebou usoudili: jestli řekneme, že z nebe, tak on řekne: „Proč jste mu tehdy nevěřili?“ a možná dodá, že svoji pravomoc dostal od Jana a jestli řekneme, že od lidí, tak se dav může obrátit proti nám, protože většina lidí

považuje Jana za proroka; a tudíž byli nuceni předstoupit před Ježíše a lidi a přiznat, že oni, náboženští učitelé a vůdci Izraele nemohou (nebo nechtějí) vyjádřit svůj názor na Janovu misi. A když takhle odpověděli, Ježíš se na ně podíval a řekl: „Ani já vám neřeknu, jakou pravomocí to všechno dělám.“

^{173:2.6 (1892.3)} Ježíš nikdy neměl v úmyslu odvolávat se na Jana pro potvrzení své pravomoci; Jan nebyl nikdy vysvěcen Vysokou radou. Pravomoc Ježíše byla v něm samém a ve věčné svrchovanosti jeho Otce.

^{173:2.7 (1892.4)} Použitím této metody jednání se svými odpůrci se Ježíš nesnažil vyhnout odpovědi. Z počátku se mohlo zdát, že se pokouší o mistrovskou výmluvu, ale nebylo tomu tak. Ježíš nikdy nevyužil svoji převahu ani proti svým nepřátelům. V jeho zdánlivé výmluvě on ve skutečnosti dal všem svým posluchačům odpověď na otázku farizejů o pravomoci, o kterou se opírá jeho mise. Oni tvrdili, že používá pravomoc prince d'áblů. Ježíš opakovaně tvrdil, že všechno jeho učení a práce je silou a pravomocí jeho nebeského Otce. Toto tvrzení židovští vůdcové odmítli přijmout, jelikož nikdy nedostal pověření Vysoké rady. Způsob, jakým jim Ježíš odpověděl—neprohlásil, že má pravomoc od Jana—natolik uspokojil lid, že snaha nepřátel vlákat ho do léčky se fakticky obrátila proti nim a hodně se tímto diskreditovali v očích všech přítomných.

^{173:2.8 (1892.5)} Právě toto umění Ježíše jednat se svými odpůrci v nich vyvolávalo takový strach. V ten den se již nepokusili položit další otázky; odešli, aby se spolu poradili na dalším postupu. Ale lidé rychle poznali nečestnost a falešnost v těchto otázkách, položených židovskými vůdci. Dokonce ani prostí

lidé nemohli nerozeznat rozdíl mezi vznešeností Učitele a záludným pokrytectvím jeho nepřátel. Ale očištění chrámu přiklonilo saduceje na stranu farizejů při sestavování plánu zabít Ježíše. A v té době saducejové měli většinu ve Vysoké radě.

3. Podobenství o dvou synech

^{173:3.1 (1893.1)} Když tam tito provokující farizejové stáli mlčky před Ježíšem, ten se na ně podíval a řekl: „Poněvadž pochybujete o misi Jana a brojíte nepřátelsky proti učení a práci Syna Člověka, poslechněte si toto moje podobenství: Jeden velký a vážený hospodář měl dva syny a chtěl po nich, aby mu pomohli v práci na jeho rozlehlých pozemcích. Přišel k prvnímu a řekl: „Synu, jdi dnes pracovat na vinici.“ A tento bezstarostný syn svému otci odpověděl: „Nepůjdu.“ Ale potom toho litoval a šel. Když našel svého staršího syna, také mu řekl : „Synu, jdi pracovat na vinici.“ A tento pokrytecký a nevěrný syn odpověděl: „Ano, můj otče, půjdu.“ Ale když se jeho otec vzdálil, tak nešel. Dovolte mne se vás zeptat: který z těchto dvou synů ve skutečnosti splnil vůli svého otce?“

^{173:3.2 (1893.2)} A lidé jedním hlasem odpověděli: „Ten první syn.“ A nato Ježíš řekl: „Správně; a nyní vám prohlašuji, že celníci a nevěstky, přestože se zdá, že odmítají výzvu k pokání, uvidí svoji chybu a vejdou do království Božího před vámi, kteří okázale sloužíte nebeskému Otci a přitom odmítáte konat práci pro Otce. Nebyli jste to vy, farizejové a zákoníci, kdo věřil v Jana, ale celníci a nevěstky mu uvěřili; vy nevěříte ani mému učení, ale prostí lidé s radostí naslouchají mým slovům.“

^{173:3.3 (1893.3)} Ježíš neopovrhoval farizeji a saduceji osobně. On se snažil zdiskreditovat jejich systémy učení a metody jednání. On nebyl nepřátelský k žádnému člověku, ale tady se odehrával nevyhnutelný střet mezi novým a živým náboženstvím ducha a starším náboženstvím, založeném na obřadech, tradicích a moci.

^{173:3.4 (1893.4)} Po celou tu dobu dvanáct apoštolů stálo blízko Ježíše, ale žádným způsobem se neúčastnili tohoto dění. Každý z dvanáctky reagoval po svém na události těchto závěrečných dnů služby Ježíše v těle a každý z nich zůstal také poslušný Učitelovu příkazu zdržet se veškerého veřejného učení a kázání v průběhu paschálního týdne.

4. Podobenství o nepřítomném hospodáři

^{173:4.1 (1893.5)} Když čelní farizejové a zákoníci, kteří se pokoušeli vlákat do pasti Ježíše svými otázkami, vyslyšeli příběh o dvou synech a odešli se poradit, tak Učitel obrátil svoji pozornost k naslouchajícímu davu a vyprávěl další podobenství:

^{173:4.2 (1893.6)} „Byl jeden dobrý člověk, který měl hospodářství a vysadil vinohrad. Postavil kolem něho plot, vykopal jámu pro vinařský lis a vystavěl strážní věž pro stráž. Potom tuto vinici pronajal vinařům a sám se vypravil na dlouhou cestu do jiné země. Když se přiblížil čas vinobraní, poslal své služebníky k vinařům, aby převzali jeho díl úrody. Ale vinaři se mezi sebou poradili a odmítli dát těmto sluhům hrozny, které jejich hospodáři náležely a napadli je. Jednoho zbili, druhého ukamenovali a ostatní poslali pryč s prázdnýma rukama. Když o tom všem hospodář uslyšel, poslal jiné a zkušenější služebníky, aby jednali s těmito ničemnými vinaři, ale ti je také

hanebně napadli a zranili. A potom hospodář k nim poslal svého oblíbeného služebníka, svého správce a oni ho zabili. A i potom všem, trpělivě a shovívavě poslal mnoho dalších služebníků, ale vinaři žádného z nich nepřijali. Některé zbili, jiné zabili a tak se hospodář rozhodl poslat na jednání s těmito nevděčnými vinaři svého syna a řekl si: „Oni se odváží špatně zacházet s mými služebníky, ale určitě budou mít úctu k mému milovanému synovi.“ Když však tito nestoudní a zlí vinaři spatřili syna, řekli si mezi sebou: „To je dědic; pojďte, zabijme ho a dědictví připadne nám.“ A tak ho chytili, vyvlekli ven z vinice a zabili. Když majitel té vinice uslyšel o tom, jak vyvlekli a zabili jeho syna, co udělá těmto nevděčným a ničemným vinařům?“

173:4.3 (1894.1) Když lidé vyslechli toto podobenství a Ježíšem položenou otázku, odpověděli: „Zabije tyto zlé lidi a pronajme svoji vinici jiným a čestným vinařům, kteří mu budou odvádět jeho podíl v určený čas.“ A někteří z lidí pochopili, že toto podobenství se vztahuje na židovský národ a jeho zacházení s proroky a také k blížícímu se odsouzení Ježíše a zavržení evangelia království a smutně řekli: „Bůh nedovolí, abychom dělali takové věci.“

173:4.4 (1894.2) Ježíš uviděl skupinu saduceů a farizejů jak se prodírají davem, počkal chvíli až se k němu přiblížili a řekl: „Vy víte, jak vaši otcové zavrhnli proroky a vy dobře víte, že jste ve svých srdcích rozhodnutí zavrhnout Syna Člověka.“ A potom, dívajíc se pátravým pohledem na tyto kněze a stařešiny, stojící před ním, Ježíš řekl: „Což jste nikdy nečetli ve Spisech o kameni, který stavitelé zavrhnli a který, když ho lidé objevili, stal se základním kamenem? A proto vás ještě jednou varuji,

jestli budete pokračovat v zavrhování tohoto evangelia, brzy vám království Boží bude odňato a bude dáno národu, ochotnému přijmout radostné zprávy a přinese duchovní plody. A s tímto kamenem je spojeno tajemství, poněvadž ten, kdo na něj upadne, přestože se rozbije na kusy, bude spasen; ale na koho ten kámen padne, ten se roztrhne na prach a jeho popel bude odván do všech čtyř světových stran.“

^{173:4.5 (1894.3)} Když farizejové uslyšeli tato slova, pochopili, že Ježíš mluví o nich a ostatních židovských vůdcích. Velmi rádi by se ho hned zmocnili, ale báli se davu. Nicméně, byli natolik rozhořčeni Ježíšovými slovy, že se vzdálili a šli se znovu mezi sebou poradit, jak to udělat, aby ho mohli usmrtit. A v tu noc se saduceové spojili s farizeji, aby společně připravili plán zatknout Ježíše následujícího dne.

5. Podobenství o svatební hostině

^{173:5.1 (1894.4)} Když zákoníci a náboženští vůdcové odešli, Ježíš se znovu obrátil k shromážděnému davu lidí a pověděl jim podobenství o svatební hostině. Řekl jim:

^{173:5.2 (1894.5)} „Království nebeské je možno přirovnat k jednomu králi, který vystrojil svatbu svému synovi a poslal posly, aby přivedli všechny ty, kteří byli předtím na svatební hostinu pozváni a aby jim řekli: „V královském paláci je všechno připraveno pro slavnostní oběd.“ Ale, mnozí z těch, kteří předtím slíbili, že přijdou, teď odmítli přijít. Když král uslyšel o tomto odmítnutí svého pozvání, poslal další služebníky a posly, kterým řekl: „Řekněte všem těm, kteří byli pozváni, aby přišli, protože hostina je připravena. Moji býci a vykrmená jehňata byla zabita a všechno je připraveno pro oslavu

nadcházejícího sňatku mého syna.“ Ale opět tito neteční lidé nedbali tohoto pozvání svého krále a hleděli si svého; jeden šel pracovat na pole, druhý do hrnčířské dílny a jiní se věnovali svým obchodům. Avšak jiní se neuspokojili tímto pohrdnutím králova pozvání, ale v otevřené vzpouře chytili královy posly, mučili je a některé dokonce zabili. A když král pochopil, že jeho vybraní hosté, dokonce i ti, kteří jeho předběžné pozvání přijali a slíbili přijít na svatební hostinu, odmítli jeho výzvu a v otevřené vzpouře napadli a zabili jeho vyslané posly, nesmírně se rozhněval. A pak tento potupený král svolal svoji armádu a armády svých spojenců a přikázal jim zabít tyto rebelantské vrahy a vypálit jejich město.

173:5.3 (1895.1) A když takto potrestal ty, kteří pohrdli jeho pozváním, stanovil jiný den pro svatební hostinu a řekl svým poslům: „Ti, kteří byli poprvé pozváni na svatbu, nebyli toho hodni; jděte proto na rozcestí a na cesty a za městské hradby a pozvěte všechny, které najdete a pozvěte také cizince, aby přišli a navštívili tuto svatební hostinu.“ Služebníci tedy vyšli na cesty a do odlehlých míst a shromáždili všechny, které našli, dobré i zlé, bohaté i chudé a tak se konečně svatební síň naplnila spokojenými hosty. Když bylo všechno připraveno, král se přišel podívat na hosty a k jeho velkému překvapení tam uviděl člověka, který neměl svatební oblečení. Král, poněvadž volně nabídl svatební oblečení pro všechny své hosty, se tohoto člověka zeptal: „Příteli, jak to, žeš přišel do svatební síně při takové příležitosti neoblečen svatebně?“ A ten se nezmohl říci jediné slovo. Potom král řekl svým služebníkům: „Vyhoďte tohoto bezohledného hosta z mého domu a necht' sdílí osud všech těch ostatních, kteří pohrdli mým pohostinnostvím a odmítli mé pozvání. Já zde nestrpím nikoho, kromě těch, kteří

s radostí přijali moje pozvání a kteří si mne váží i tím, že jsou oblečeni do svatebního oblečení pro hosty, které je tak štědře připraveno pro všechny.“

173:5.4 (1895.2) Po skončení tohoto podobenství se Ježíš chystal rozpustit dav lidí, když se jeden vnímavý věřící k němu prodrál davem a zeptal se ho: „Ale, Učiteli, jak se my o tom dovíme? Jak máme být připraveni na královo pozvání? Jaké znamení nám dáš, podle kterého poznáme, že jsi Syn Boží?“ A když toto Učitel uslyšel, řekl: „Jenom jedno znamení vám bude dáno.“ A potom, ukazujíc na své vlastní tělo, pokračoval: „Zničte tento chrám a za tři dny ho vystavím.“ Ale oni mu nerozuměli a když se rozcházeli, mluvili mezi sebou a říkali: „Tento chrám stojí již téměř padesát let a on přesto říká, že ho zničí a postaví za tři dny.“ Dokonce ani jeho apoštolové nechápali význam jeho prohlášení, ale později, po jeho vzkříšení, si vzpomněli, co řekl.

173:5.5 (1895.3) Kolem čtvrté hodiny odpoledne Ježíš pokynul svým apoštolům a dal jim najevo, že chce odejít z chrámu a jít do Betanie na večeri a přenocovat tam. Při výstupu na Olivovou horu řekl Ježíš Ondřejovi, Filipovi a Tomášovi, aby zítra ráno postavili tábor blíže k městu, ve kterém budou pobývat během zbytku paschálního týdne. V souladu s jeho pokyny postavili následující den stany na svahu kopce a na pozemku Šimona z Betanie, odkud se naskýtal pohled na Getsemanskou zahradu—veřejné místo odpočinku občanů.

173:5.6 (1896.1) A znovu to byla mlčící skupina židů, stoupající v tento pondělní večer po západním svahu Olivové hory. Jako nikdy předtím těchto dvanáct mužů začínalo cítit, že se brzy stane něco tragického. I když dramatické očištění chrámu brzo z rána posílilo jejich naděje, když viděli jak Učitel uplatnil svůj

vliv a ukázal svoji mocnou sílu, události celého odpoledne byly pro ně velkým zklamáním, poněvadž každá z nich představovala zaručené odmítnutí učení Ježíše židovskou zákonnou mocí. Apoštolové byli sevřeni úzkostí a zmítáni děsivou nejistotou. Uvědomovali si, že se může stát, že od událostí tohoto dne je dělí pouze několik krátkých dnů od hrozící katastrofy. Oni všichni cítili, že se má stát něco obrovského, ale nevěděli, co to bude. Odešli spát na různá místa, ale téměř vůbec nespali. Dokonce dvojčata Alfeova byla konečně vzrušena pomyšlením na to, že život Učitele se rychle blíží ke svému závěrečnému vyvrcholení.

Kapitola 174

Úterní ráno v chrámu

174:0.1 (1897.1) KOLEM sedmé hodiny tohoto úterního rána se Ježíš setkal s apoštoly, ženským sborem a skupinou asi dvaceti dalších blízkých učedníků v domě Šimona. Na tomto setkání se rozloučil s Lazarem a dal mu pokyny, které mu pak umožnily tak rychle uprchnout do Filadelfie v Pereji, kde se později zapojil do misionářského hnutí, které mělo v tomto městě své centrum. Ježíš se také rozloučil se zestárlým Šimonem a dal rady na rozloučenou ženskému sboru, jelikož již nikdy je potom formálně neoslovil.

174:0.2 (1897.2) V toto ráno se přivítal s každým z dvanácti apoštolů osobním pozdravem. Ondřejovi řekl: „Nenechej se vyvést z míry nadcházejícími událostmi. Veď pevnou rukou své bratry a nedovol, aby tě uviděli sklíčeného.“ Petrovi řekl: „Nespoléhej se na sílu těla či na ocel meče. Usad’ se na duchovních základech z věčných kamenů.“ Jakubovi řekl: „Nezakolísej kvůli vnějším vlivům. Zůstaň pevný ve své víře a brzy poznáš

realitu toho, v co věříš.“ Janovi řekl: „Buď laskavý; miluj i své nepřátele; buď tolerantní. A pamatuj, že jsem se ti svěřil s mnoha věcmi.“ Natanaelovi řekl: „Nesud' podle vzhledu; buď pevný ve své víře, i když se bude zdát, že všechno je ztraceno; buď věrný svému poslání vyslance království.“ Filipovi řekl: „Nenechej se zneklidnit se nyní blížícími událostmi. Buď pevný i tehdy, když nebudeš vidět cestu. Buď loajální své přísaze vysvěcení.“ Matoušovi řekl: „Nezapomeň na milosrdenství, které tě přijalo do království. Nenechej se nikým obelstít o svoji věčnou odměnu. Poněvadž jsi úspěšně odolal svodům tělesné podstaty, buď připraven projevit pevnost.“ Tomášovi řekl: „Bez ohledu na to, jak obtížné to může být, musíš se opírat o svoji víru a ne o to, co vidíš. Nepochybuj o tom, že jsem schopen dokončit práci, kterou jsem započal a že jednou uvidím všechny své věrné vyslance v království věčném.“ Alfeovým dvojčatům řekl: „Nedovolte věcem, kterým nerozumíte, aby vás deptaly. Spoléhejte se na pocity svých duší a nedůvěřujte významným lidem a ani změně lidských postojů. Stůjte při svých bratřích.“ A Šimonovi Zélótovi řekl: „Šimone, můžeš být zdrcen zklamáním, ale tvůj duch se povznese nade všechno, co tě může potkat. To, co ses nenaučil ode mne, můj duch tě naučí. Hledej opravdové duchovní reality a přestaň být ovlivňován nereálnými a materiálními stíny.“ A Jidášovi Iškariotskému řekl: „Jidáši, miluji tě a modlím se za to, abys miloval své bratry. Neunav se konáním dobra; a chci tě varovat před kluzkými stezkami lichocení a jedovatými šípy posměchu.“

174:0.3 (1897.3) A když se takto se všemi apoštoly přivítal, vydal se s Ondřejem, Petrem, Jakubem a Janem do Jerusalema, zatímco ostatní šli postavit tábor v Getsemane, kde se chystali strávit již

tuto noc a kde si udělali základnu na zbývající dobu Učitelova života v těle. Během sestupu s Olivové hory Ježíš se asi v polovině zastavil a více než hodinu se čtyřmi apoštoly besedoval.

1. Boží odpuštění

174:1.1 (1898.1) Již několik dní Petr a Jakub spolu diskutovali o svých rozdílných názorech na učení Učitele o odpuštění hříchu. Oba souhlasili s tím, že se na tuto věc Ježíše zeptají a Petr využil tuto příležitost jako vhodnou šanci obdržet Učitelovu radu. Proto Petr přerušil rozhovor o rozdílnostech mezi velebením a uctíváním otázkou: „Učiteli, Jakub a já rozumíme rozdílně tvému učení o odpuštění hříchu. Jakub tvrdí, že učíš o tom, že Otec nám odpouští dokonce ještě předtím, než ho o to požádáme a já říkám, že kajícnost a přiznání musí předcházet odpuštění. Kdo z nás má pravdu? Co ty k tomu řekneš?“

174:1.2 (1898.2) Po krátkém mlčení se Ježíš s vážným výrazem podíval na všechny čtyři a odpověděl: „Moji bratři, chybujete ve svých názorech, poněvadž nerozumíte podstatě těchto vnitřních a láskyplných vztahů mezi tvorem a Tvořitelem, mezi člověkem a Bohem. Nedokážete pochopit to chápající porozumění, které moudrý rodič má pro své nevyspělé a někdy chybující dítě. Není vůbec jasné, jestli soudní a milující rodiče jsou někdy vyzváni odpustit obyčejnému a normálnímu dítěti. Porozumění spojené s láskou účinně předchází všemu takovému odcizení, které později nutně vyžaduje přizpůsobit pokání dítěte k odpuštění rodičem.

174:1.3 (1898.3) V každém dítěti žije část jeho otce. Otec má prioritu a nadřazenost ve vnímání všech otázek, spojených se vztahy

dítěte a rodiče. Rodič je schopen vidět nevyzrálost dítěte ve světle vyvinutější rodičovské zralosti—vyspělejší zkušenosti staršího partnera. Ve vztazích pozemského dítěte a nebeského Otce božský rodič má nekonečné a božské pochopení a schopnost pro láskyplné porozumění. Boží odpuštění je neodvratné; je vrozené a nezměnitelné v nekonečném porozumění Boha, v jeho dokonalé znalosti všeho, co se týká mylného rozhodnutí a nesprávné volby dítěte. Boží spravedlnost je natolik věčná, že neměně v sobě obsahuje chápající laskavost.

174:1.4 (1898.4) Když moudrý člověk rozumí vnitřním impulsům svých bližních, bude je milovat. A když milujete svého bratra, již jste mu odpustili. Tato schopnost rozumět podstatě člověka a odpustit jeho zřejmá provinění je Boží vlastnost. Jestli jste moudrými rodiči, tak právě takový bude váš vztah ke svým dětem; budete je milovat a rozumět jim i tehdy, když přechodná nedorozumění se budou zdát, že vás rozdělují. Dítě, jelikož je nevyzrálé a postrádá větší pochopení hloubky vztahu dítě a otec, musí často cítit pocit viny v důsledku rozkolu, vzniklého kvůli rozhodnému postoje otce, ale opravdový otec si nikdy neuvědomuje žádný takový rozkol. Hřích je zkušeností tvorova vědomí; není součástí vědomí Boha.

174:1.5 (1898.5) Vaše neschopnost či neochota odpustit svým bližním je měřítkem vaší nevyzrálosti, vaší neschopností dosáhnout pochopení, porozumění a lásky dospělého člověka. Míra vaší zášti a mstivost je v přímém poměru s vaší neznalostí vnitřní podstaty a opravdových tužeb vašeho dítěte a vašich bližních. Láska je působení božského a vnitřního impulsu života. Je

založena na porozumění, živena nezištnou službou a zdokonalující se moudrostí.“

2. Otázky židovských vůdců

^{174:2.1 (1899.1)} V pondělí večer se konala porada Velké rady s přibližně padesáti dalšími vůdci, kteří byli vybráni mezi zákoníky, farizeji a saduceji. Účastníci této porady se shodli na tom, že by bylo nebezpečné zatknout Ježíše na veřejnosti kvůli jeho velkému vlivu na prosté lidi. Většina zúčastněných byla také toho názoru, že je nutno stanovit určitý postup jak ho zdiskreditovat v očích lidí předtím, než bude zatčen a předveden před soud. Proto bylo sestaveno několik skupin učených mužů, aby byli brzy ráno příštího dne přítomni v chrámu a pokusili se chytit Ježíše do léčky obtížnými otázkami a jinými způsoby se snažili ho zdiskreditovat před lidmi. Konečně se farizejové, saduceové a dokonce i heródotové všichni spojili v tomto úsilí znevážit Ježíše v očích paschálních davů.

^{174:2.2 (1899.2)} V úterý ráno Ježíš přišel na chrámový dvůr a začal učit. Řekl však pouze několik slov, když skupina mladých studentů z akademií, která si toto vystoupení nacvičila, přišla před Ježíše a jejich mluvčí se na něho obrátil: „Učiteli, my víme, že jsi čestný a víme, že hlásáš cesty pravdy a že sloužíš jenom Bohu, poněvadž se nebojíš nikoho z lidí a že neupřednostňuješ žádného člověka. My jsme pouze studenti a chtěli bychom znát pravdu o jedné věci, která nás trápí; náš problém je tento: „Je zákonné platit daň císaři? Máme platit, nebo nemáme?“ Ježíš, pochopivši jejich přetvářku a lstivost, jim řekl: „Proč jste přišli mně takto zkoušet? Ukažte mně ty peníze na zaplacení daně a já vám odpovím.“ A když mu podali

denár, podíval se na něj a řekl. „Kdo je vyobrazen a čí jméno je na této minci?“ A když mu odpověděli „Císař“, Ježíš řekl: „Dejte císaři, co je císařovo a dejte Bohu, co je Boží.“

^{174:2.3 (1899.3)} Když jim takto odpověděl, tito mladí zákoníci a jejich komplici heródotové se stáhli a odešli a lidé, dokonce i saduceové, měli radost z jejich porážky. Také ti mladíci, kteří se ho pokusili dostat do léčky, velmi obdivovali nepředvídanou moudrost Učitelovy odpovědi.

^{174:2.4 (1899.4)} Předcházejícího dne židovští vůdcové se snažili ho zdiskreditovat před lidmi ve věcech církevní moci, a když se jim to nezdařilo, tak se nyní pokusili ho zatáhnout do kompromitující diskuze o občanské moci. Jak Pilát, tak i Herodes, byli v tu dobu v Jerusalemu a Ježíšovi nepřátelé se domnívali, že jestli se odváží dát radu neplatit daň císaři, mohli by okamžitě předstoupit před římské autority a obvinít ho z podněcování ke vzpouře. Naproti tomu si správně mysleli, že kdyby v dlouhém projevu vyjádřil svůj souhlas s placením daně, takové prohlášení by nesmírně zranilo národní hrdost jeho židovských posluchačů a způsobilo by to velkou nevoli a nelibost u lidí.

^{174:2.5 (1899.5)} V tom všem byli nepřátelé Ježíše poraženi, jelikož bylo všeobecně dobře známo rozhodnutí Vysoké rady, určené jako směrnice pro židy, žijící v pohanských národech, že „právo ražby sebou nese právo vybírat daň.“ Takto se Ježíš vyhnul jejich pasti. Když jim odpověděl „ne“, rovnalo by se to podněcování ke vzpouře; kdyby řekl „ano“, pohoršilo by to hluboko zakořeněné smýšlení té doby. Učitel se nevyhnul otázce; on jenom použil moudrost a dal dvojí odpověď. Ježíš

nebyl nikdy vyhýbavý, ale vždy byl moudrý v jednání s těmi, kteří se ho snažili obelstít a zlikvidovat.

3. Saduceové a vzkříšení

^{174:3.1 (1900.1)} Dříve, než Ježíš mohl začít se svým učením, další skupina k němu přišla, aby mu položila otázky a tentokrát to byli vzdělaní a záludní saduceové. Jejich mluvčí, který se přiblížil těsně k Ježíšovi, řekl: „Učiteli, Mojžíš řekl, že zemřeli ženatý muž bez dětí, ať se s jeho manželkou ožení jeho bratr a zplodí svému bratru potomka. A nyní se stal případ, kdy jeden muž zemřel bezdětný a měl šest bratrů; druhý bratr si vzal jeho manželku, ale také zemřel bez potomků. Pak si další bratr vzal tuto ženu za manželku, ale také zemřel a neměl děti. A tak ji postupně měli všichni ostatní bratři a všichni zemřeli bez dětí. A naposledy ze všech zemřela ta žena. A nyní se tě chceme zeptat: „Až bude vzkříšení, komu z těch sedmi bratrů bude ta žena patřit, když ji měli všichni?“

^{174:3.2 (1900.2)} Ježíš věděl a věděli to i lidé, že tito saduceové nemysleli svoji otázku upřímně, poněvadž bylo nepravděpodobné, že by se takový případ stal; a kromě toho, tento zvyk, že bratři svého zemřelého bratra mu chtěli zplodit potomky byl v tu dobu zastaralý a židé ho prakticky již neznali. Nicméně, Ježíš svolil dát odpověď na tuto zlomyslnou otázku. Řekl: „Vy všichni se v takové otázce mýlíte, jelikož neznáte ani Spisy, ani živou sílu Boha. Vy víte, že děti tohoto světa se mohou ženit a vdávat, ale jak se zdá, vy nerozumíte, že ti, kteří skrze vzkříšení spravedlivých a hodných dosáhnout následných světů, se tam ani nežení, ani nevžívají. Ti, kteří jsou vzkříšení z mrtvých, se podobají andělům nebeským a nikdy neumírají. Tito vzkříšení jsou věčnými syny Božími; jsou děti světla,

vzkříšení do procesu věčného života. A tomu rozuměl i váš otec Mojžíš, poněvadž ve spojení s jeho zkušeností u hořícího keře uslyšel Otce říkat: „Já jsem Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův“. A tak i já, společně s Mojžíšem, vám prohlašuji, že můj Otec není Bohem mrtvých, nýbrž živých. V něm vy všichni žijete, rozmnožujete se a máte své smrtelné bytí.“

174:3.3 (1900.3) Když Ježíš odpověděl na tyto otázky, saduceové se stáhli a někteří z farizejů se natolik zapomněli, že volali: „Správně, správně, Učiteli, dobře jsi odpověděl těmto nevěřícím saduceům.“ Saduceové se již neodvážili položit další otázky a prostí lidé žasli nad moudrostí jeho učení.

174:3.4 (1900.4) V tomto střetu se saduceji se Ježíš odvolal na Mojžíše proto, že tato nábožensko-politická sekta uznávala platnost pouze pěti takzvaných „Mojžíšových knih“; nepřipustili, aby se naučná dogmata jejich učení opírala o učení proroků. Ačkoliv ve své odpovědi Učitel pozitivně potvrzuje fakt spasení smrtelných tvorů skrze vzkříšení, v žádném případě však nemluví souhlasně o víře farizejů ve vzkříšení skutečného lidského těla. Ježíš chtěl zdůraznit to, že Otec řekl: „Já jsem Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův“ a ne „Já jsem byl jejich Bohem.“

174:3.5 (1900.5) Saduceové chtěli udělat z Ježíše předmět opovržlivého posměchu, protože velmi dobře, věděli, že perzekuovat ho na veřejnosti by mu s největší určitostí získalo další sympatie v myslích velkého množství lidí.

4. Největší přikázání

174:4.1 (1901.1) Ještě jedna skupina saduceů dostala pokyn položit Ježíšovi kompromitující otázky o andělech, ale když viděli osud svých druhů, kteří se ho snažili chytit do pastí otázkami o vzkříšení, moudře se rozhodli mlčet; odešli, aniž mu položili jedinou otázku. Byl to předem připravený plán spolčených farizejů, zákoníků, saduceů a heródotů zaplnit celý den těmito kompromitujícími otázkami v naději tímto zdiskreditovat Ježíše před lidmi a současně mu účinně nedat čas pro hlásání jeho znepokojujícího učení.

174:4.2 (1901.2) Potom přišla další ze skupin farizejů, aby pokládala obtěžující otázky a její mluvčí, mávající na Ježíše, řekl: „Učiteli, já jsem advokát a chtěl bych se tě zeptat které, podle tvého názoru, je největší přikázání?“ Ježíš mu odpověděl: „Je pouze jedno přikázání a to je největší ze všech a to přikázání zní takto: „Slyš, ó Izraeli! Hospodin, Bůh náš, je Hospodin jediný; a miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem a celou svou duší, celou svojí myslí a celou svojí silou.“ To je to první a největší přikázání. A to druhé je mu podobné; ono vlastně vychází přímo z něho a zní: „Miluj svého bližního jako sám sebe“. Není žádné jiné přikázání větší než tato dvě; na těchto dvou přikázáních stojí celý zákon a stojí všichni proroci.“

174:4.3 (1901.3) Když tento advokát pochopil, že Ježíš nejenom že odpověděl v souladu s nejvyššími koncepcemi židovského náboženství, ale že také dal moudrou odpověď v očích shromážděného lidu, rozhodl se, že lépe bude otevřeně pochválit Učitelovu odpověď. Proto řekl: „Dobře řečeno, Učiteli, správně jsi řekl, že Bůh je jeden a není druhého, kromě něho; a že milovat svého bližního jako sám sebe je první a

největší přikázání; a shodneme se, že toto největší přikázání je mnohem důležitější, než všechny spálené přinesené oběti.“ Když advokát takto uvážlivě odpověděl, Ježíš se na něho podíval a řekl: „Můj příteli, vidím, že nejsi daleko od království Božího.“

174:4.4 (1901.4) Ježíš mluvil pravdu, když řekl, že tento advokát „není daleko od království“, poněvadž v ten stejný večer tento člověk přišel do Učitelova tábora u Getsemane, kde otevřeně přiznal svoji víru v evangelium království a byl pokřtěn Jóšijášem, jedním z učedníků Abnéra.

174:4.5 (1901.5) V chrámu se nacházely ještě další dvě či tři skupiny zákoníků a farizejů a měly v úmyslu položit své otázky, ale byly jednak odzbrojeny Ježíšovou odpovědí advokátovi a také byly odrazeny nezdarem všech těch, kteří se ho pokusili vlákat do léčky. Potom, co se odehrálo, se nikdo neodvážil položit mu otázku na veřejnosti.

174:4.6 (1901.6) Jelikož nebylo dalších otázek a blížilo se poledne, Ježíš neobnovil své učení, ale spokojil se pouze otázkou farizejům a jejich druhům. Ježíš jim řekl: „Jelikož již nemáte další otázky, já bych vám chtěl jednu položit. Co si myslíte o Osvoboditeli? Myslím tím, čím je syn?“ Po krátké pauze jeden ze zákoníků odpověděl: „Mesiáš je syn Davidův.“ A poněvadž Ježíš věděl, že se vedlo mnoho debat, také mezi jeho učedníky, o tom, zdali on je synem Davida, položil jim další otázku: „Jestliže je opravdu syn Davidův, jak to, že v žalmu, který vy připisujete Davidovi, on sám říká v duchu: „Řekl Hospodin mému Pánovi: „Usedni po mé pravici, dokud ti nepoložím tvé nepřátele k nohám tvým.“ Jestliže David nazývá Mesiáše Pánem, jak může být jeho synem?“ Nejenom že mu tito

vůdcové, zákoníci a vrchní kněží nedokázali na tuto otázku odpovědět, ale také se zdrželi dalších otázek, aby se ho pokusili zkompromitovat. Oni nikdy na tuto otázku, kterou jim Ježíš položil, neodpověděli, ale po Učitelově smrti se snažili vyhnout potíživím tím, že změnili výklad tohoto žalmu tak, aby se vztahoval na Abrahama a ne na Mesiáše. Jiní se pokusili vyhnout tomuto dilema tvrzením, že David nebyl autorem tohoto takzvaného mesiášského žalmu.

174:4,7 (1902.1) Před krátkou chvílí to byli farizejové, kteří měli radost z toho, jakým způsobem saduceové byli Učitelem umlčeni a nyní se saduceové radovali z neúspěchu farizejů. Ale taková rivalita byla jenom krátkodobá; oni velmi rychle zapomněli na své dlouhotrvající spory ve společném úsilí zastavit učení a činy Ježíše. Co se týká prostých lidí, po celou tuto dobu Ježíšovi s radostí naslouchali.

5. Otázky Řeků

174:5,1 (1902.2) Kolem poledne, když Filip nakupoval zásoby pro nový tábor, který byl v tento den stavěn poblíž Getsemane, byl osloven delegací cizinců, skupinou věřících Řeků z Alexandrie, Atén a Říma, jejichž mluvčí apoštolovi řekl: „Nám o tobě řekli lidé, kteří tě znají. Pane, my jsme za tebou přišli s prosbou setkat se s Ježíšem, tvým Učitelem.“ Filip byl překvapen tímto setkáním s těmito významnými a zvědavými řeckými jinověrci na tržišti, a poněvadž Ježíš jim všem dvanácti výslovně přikázal nedělat žádná kázání na veřejnosti během paschálního týdne, byl poněkud v rozpacích, jak tuto situaci správně vyřešit. Vyveden z míry byl také proto, že tito jinověrci byli z ciziny. Kdyby to byli židé, nebo sousední a známí jinověrci, tak by moc neváhal. Takže udělal následující: požádal tyto Řeky, aby

zůstali tam, kde jsou. A rychle odběhl pryč. Oni si mysleli, že jde vyhledat Ježíše, ale on ve skutečnosti spěchal do domu Josefa, poněvadž věděl, že Ondřej a ostatní apoštolové tam obědvají. Zavolal si Ondřeje ven, vysvětlil mu, proč přišel a potom v doprovodu Ondřeje se vrátil k čekajícím Řekům.

174:5.2 (1902.3) Jelikož Filip byl téměř u konce s nakupováním zásob, vrátil se s Ondřejem a Řeky do domu Josefa, kde je Ježíš přijal. Usadili se vedle něho, zatímco on promluvil k apoštolům a několika vůdčím učedníkům, shromážděných na tomto obědě. Ježíš řekl:

174:5.3 (1902.4) „Můj Otec mne poslal na tento svět odhalit jeho láskyplnou dobrotivost dětem lidským, ale ti, ke kterým jsem přišel nejdříve, mně odmítli přijmout. Je vsutku pravda, že mnozí z vás uvěřili v mé evangelium, ale děti Abrahama a jejich vůdcové se mně chystají zavrhnout a tímto činem odmítnou Jeho, který mne poslal. Já otevřeně hlásám evangelium spasení lidem tohoto národa; pověděl jsem jim o synovství slibujícím radost, svobodu a život bohatší v duchu. Můj Otec vykonal mnoho nádherných činů pro tyto strachem posedlé děti lidské. Ale pravdu říkal prorok Izajáš o tomto národě, když napsal: „Hospodine, kdo uvěřil v to, co jsme prorokovali? A komu byl zjeven Hospodin?“ Je pravdou, že vůdcové mého národa si úmyslně dali klapky na oči, aby neviděli a zatvrdili svá srdce, aby neuvěřili a nebyli spaseni. Celé tyto roky jsem se snažil vyléčit je z jejich nevíry, aby se mohli stát příjemci Otcova věčného spasení. Já vím, že ne všichni mně odmítli; někteří z vás opravdu uvěřili v mé poselství. V této místnosti je nyní mnoho lidí, kteří byli kdysi členy Vysoké rady, nebo zastávali vysoké funkce v poradních

sborech národa, i když někteří z vás se stále zdráháte přiznat otevřeně pravdu ze strachu, aby vás nevytloučili ze synagogy. Někteří z vás raději milují lidskou slávu než slávu Boží. Ale já musím být shovívavý, jelikož se bojím o bezpečnost a oddanost i některých z těch, kteří byli tak dlouhou dobu blízko mě a kteří žili bok po boku se mnou.

174:5.4 (1903.1) Vidím, že v této hodovní místnosti se shromáždili židé a jinověrci ve zhruba stejném počtu a chtěl bych k vám promluvit jako k první a poslední takové skupině, kterou mohu poučit o otázkách království předtím, než odejdu za svým Otcem.

174:5.5 (1903.2) Tito Řekové pozorně poslouchali Ježíšovo učení v chrámu. V pondělí večer se radili v domě Nikodéma a jejich jednání trvalo až do svítání a třicet z nich se rozhodlo vstoupit do království.

174:5.6 (1903.3) Ted', když před nimi stál, Ježíš uviděl konec jednoho soudního období a začátek dalšího. Obrátil svoji pozornost k Řekům a řekl:

174:5.7 (1903.4) „Ti, kdo věří v toto evangelium, věří nejenom ve mne, ale v Něho, který mne poslal. Když se podíváte na mne, vidíte nejenom Syna Člověka, ale také Jeho, který mne poslal. Já jsem světlo života a každý, kdo uvěří mému učení, nebude již déle zůstat v temnotě. Jestli vy, jinověrci, mně budete poslouchat, dostane se vám slov života a ihned vstoupíte do radostné svobody pravdy, kterou dává synovství Boží. Jestli se moji krajané rozhodnou mně odmítnout a zamítnout mé učení, já je nebudu za to soudit, jelikož jsem nepřišel soudit svět, ale nabídnout mu spasení. Nicméně, ti, kteří zavrhnou a odmítnou

mé učení, budou předvoláni v patřičnou dobu před soud mým Otcem a těmi, kteří byli ustanoveni posoudit takové odmítnutí darů milosrdenství a pravd spasení. Vy všichni si pamatujte, že já nemluvím za sebe, ale že jsem vám čestně prohlásil, že to, co mně Otec přikázal, já odhalím lidským dětem. A ta slova, která mně Otec poručil říci světu, jsou slova božské pravdy, nekonečného milosrdenství a věčného života.

174:5.8 (1903.5) Ale jak židům, tak i jinověrcům prohlašuji, že přišla hodina pro Syna Člověka přijmout svoji slávu. Vy dobře víte, že jestli pšeničné zrna nepadne do země a nezemře, zůstane samo; ale jestli zemře v dobré půdě, vzklíčí a přinese hodně užitku. Ten, kdo sobecky miluje svůj život, riskuje, že ho ztratí; ale ten, kdo je ochoten položit svůj život kvůli mně a evangelium, bude mít bohatší život na zemi i na nebi, život věčný. Jestli mně opravdu budete následovat i poté, až odejdu za svým Otcem, potom se stanete mými učedníky a skutečnými služebníky svých smrtelných bližních.

174:5.9 (1903.6) Já vím, že se blíží má hodina a duše má je zarmoucena. Vidím, že můj národ se rozhodl odmítnout království, ale rád přijmu tyto pravdu hledající jinověrce, kteří sem dnes přišli hledat cestu světla. Nicméně, mé srdce bolí kvůli mému národu a moje duše je sevřena úzkostí tím, co na mne brzy čeká. Co mám říci, když vidím, co mne má postihnout? Mám snad říci: „Otče, zachraň mě od této hrůzné hodiny? Ne! Vždyť právě proto jsem přišel na tento svět a pro tuto hodinu. Raději zvolím jiná slova a budu se modlit, aby vy jste se ke mně přidali: Otče, oslav své jméno; tvá vůle bude vykonána.“

174:5.10 (1904.1) Když Ježíš pronesl tato slova, objevil se před ním Osobní Ladič, pobývající v něm před křtem a když se Ježíš odmlčel, tento duch, nyní mocný představitel Otce, Ježíši Nazaretskému řekl: „Již mnohokrát jsem oslavil své jméno během tvého poskytnutí a oslavím ho ještě jednou.“

174:5.11 (1904.2) Přestože shromáždění židé a jinověrci žádný hlas neslyšeli, nemohli si nevšimnout, že Ježíš se ve své řeči odmlčel, naslouchajíc nějakému sdělení z nadlidského zdroje. Všichni přítomní řekli, soused sousedovi: „Anděl k němu promluvil.“

174:5.12 (1904.3) Potom Ježíš pokračoval: „To všechno se nestalo kvůli mně, ale kvůli vám. Já s určitostí vím, že Otec mne přijme a schválí moji misi, uskutečněnou pro vaše blaho, ale je nezbytné, abyste si dodali odvahy a byli připraveni na blížící se strastiplnou zkoušku. Chci vás ujistit, že vítězství bude nakonec korunovat naše společné úsilí osvětlit svět a osvobodit lidstvo. Starý řád se sám předvolal k soudu; Prince tohoto světa jsem vyhnal; a všichni lidé budou osvobozeni světlem ducha, který já rozliji na celé lidstvo po mém vzestupu ke svému nebeskému Otcí.

174:5.13 (1904.4) A nyní vám prohlašuji, že já, až budu vyvýšen ze země a z vašich životů, přitáhnou všechny lidi k sobě, do bratrství mého Otce. Vy věříte, že Osvoboditel bude žít na zemi věčně, ale já vám říkám, že Syn Člověka bude zavržen lidem a půjde zpět ke svému Otcí. Budu s vámi již jenom krátkou chvílí; pouze krátkou chvílí pobude živé světlo s touto zbloudilou generací. Neustávejte v cestě dokud máte světlo, aby vás nezastihla blížící se tma a zhouba. Ten, kdo chodí ve tmě, neví, kam jde; ale jestli se rozhodnete jít ve světle, tak se

všichni určitě stanete osvobozenými syny Božími. A nyní se všichni vraťme spolu do chrámu, kde řeknu slova na rozloučenou vrchním kněžím, zákoníkům, farizejům, saduceům, heródotům a neosvíceným vládcům Izraele.“

174:5.14 (1904.5) Když takto promluvil, Ježíš je vedl úzkými uličkami Jerusalema zpět do chrámu. Oni před malou chvílí uslyšeli Učitele říci, že toto bude v chrámu jeho řeč na rozloučenou a šli za ním mlčky a v hlubokém zamyšlení.

Kapitola 175

Poslední kázání v chrámu

175:0.1 (1905.1) KRÁTCE po druhé hodině tohoto úterního odpoledne Ježíš, doprovázen jedenácti apoštoly, přišel do chrámu a začal svoje poslední kázání na nádvořích této posvátné stavby. Tato řeč byla míněna jako jeho poslední výzva židovskému národu a závěrečná obžaloba jeho horlivých nepřátel a budoucích vrahů—zákoníků, farizejů, saduceů a nejvyšších vládců Izraele. V průběhu celého dopoledne různé skupiny lidí měli možnost pokládat Ježíšovi své otázky; toto odpoledne nikdo nepoložil jedinou otázku.

175:0.2 (1905.2) Když Učitel začal mluvit, v chrámové dvoraně bylo ticho a klid. Směnárníci peněz a kupci se neodvážili vrátit se zpět do chrámu poté, když je Ježíš a dav vyhnal předchozího dne ven. Než Ježíš začal svoji řeč, láskyplně se podíval na své posluchače, kteří měli za malou chvíli uslyšet jeho veřejnou řeč na rozloučenou, ve které se soucit s lidstvem spojil s jeho posledním veřejným odsouzením falešných učitelů a bigotních vládců Izraele.

1. Kázání

^{175:1.1 (1905.3)} „Pobývám s vámi již dlouhou dobu, chodíc nahoru a dolů po této zemi hlásajíc lásku Otce k dětem lidským a mnozí uviděli světlo a skrze víru vstoupili do království nebeského. Ve spojení s tímto učením a kázáním vykonal Otec mnoho podivuhodných činů a dokonce vzkřísil mrtvého. Mnoho nemocných a postižených bylo vyléčeno, protože uvěřili; ale všechno toto hlásání pravdy a vyléčení nemocí neotevřelo oči těm, kteří odmítli uvidět světlo, těm, kteří jsou rozhodnuti zavrhnout toto evangelium království.

^{175:1.2 (1905.4)} Já a moji apoštolové jsme dělali všechno možné pro to, abychom co nejlépe vykonávali vůli mého Otce a současně žili v míru s našimi bratry, žili v souladu s rozumnými požadavky zákonů Mojžíše a tradic Izraele. Neustále jsme usilovali o mír, ale izraelští vůdcové ho nechtějí. Odmítnutím pravdy Boží a světla nebeského, dávají se na stranu lži a tmy. Nemůže být mír mezi světlem a tmou, mezi životem a smrtí, mezi pravdou a lží.

^{175:1.3 (1905.5)} Mnoho z vás se odvážilo uvěřit mému učení a již získalo radost a svobodu, které přináší vědomí synovstva s Bohem. A vy mně dosvědčíte, že jsem nabídl toto stejné synovství s Bohem celému židovskému národu, dokonce i těm lidem, kteří nyní usilují o mou smrt. Můj Otec by i nyní přijal tyto slepé učitele a tyto pokrytecké vůdce, kdyby se jen k němu obrátili a přijali jeho milosrdenství. Dokonce i teď není ještě pozdě pro tento národ přijmout slovo nebeské a uvítat Syna Člověka.

175:1.4 (1906.1) Můj Otec již dlouho projevuje milosrdenství k tomuto národu. Od generace ke generaci posílá své proroky učit a varovat tento lid, ale generace za generací zabíjí tyto učitele poslané nebem. A teď vaši svéhlaví veleknězi a zatvrzelí vůdcové se opět chystají udělat stejnou věc. Jak Herodes zabil Jana, tak vy se nyní rovněž připravujete zabít Syna Člověka.

175:1.5 (1906.2) Dokud je naděje, že se židé vrátí k mému Otci a budou usilovat o spasení, Bůh Abrahama, Izáka a Jáкова bude mít svou milosrdnou náruč pro vás otevřenou; ale jestli jste již naplnili váš pohár zatvrzelosti a jestli jste již s konečnou platností zavrhlí milosrdenství mého Otce, tak tento národ bude ponechán sám sobě a rychle dojde ke svému neslavnému konci. Tento lid byl povolán stát se světlem světa, obrazem duchovní slávy Boha-znajícího národa, ale vy jste se natolik vzdálili od naplnění svých božských privilegií, že vaši vůdcové se právě chystají spáchat největší pošetilost všech dob v tom, že jsou na pokraji konečného odmítnutí Božího daru pro všechny lidi a všechny doby—zjevení lásky nebeského Otce všem svým pozemským tvorům.

175:1.6 (1906.3) A když jednou odmítnete toto zjevení Boha člověku, království nebeské bude dáno jiným národům, těm, které ho přijmou s radostí a potěšením. Ve jménu Otce, který mne poslal, já vás vážně varuji, že brzy ztratíte svoje postavení ve světě jako nositelé praporu věčné pravdy a strážci božského zákona. Já vám teď nabízím poslední možnost přijít a kát se, dát najevo váš úmysl hledat Boha celým srdcem a upřímnou vírou a vstoupit, jako malé děti, do bezpečného a spasitelného království nebeského.

^{175:1.7 (1906.4)} Můj Otec již dlouho pracuje pro vaše spasení a já jsem přišel na zem pro to, abych žil mezi vámi a osobně vám ukázal cestu. Mnozí z židů i samařanů a také i jinověrců uvěřili v evangelium království, ale ti, kteří by měli přijít jako první a přijmout světlo nebeské, neustále zarytě odmítají uvěřit ve zjevení Boží pravdy—Boha, zjeveného v člověku a člověka, pozvednutého k Bohu.

^{175:1.8 (1906.5)} V tento den moji apoštolové stojí tady před vámi mlčky, ale brzy uslyšíte jejich zvonivé hlasy vyzývající ke spasení a spojení s nebeským královstvím jako synové živého Boha. A nyní volám vás, mé učedníky a věřící v evangelium království, stejně jako neviditelné posly, nacházející se vedle nich, ke svědectví o tom, že jsem znovu nabídl Izraeli a jeho vládcům osvobození a spasení. Ale vy všichni vidíte, jak pohrdají milosrdenstvím Otce a jak odmítají posly pravdy. Nicméně, varuji vás, že tito zákoníci a farizejové stále ještě sedí na místě Mojžíše a proto, dokud Nejsvrchovanější, kteří vládou v království lidí, nesvrhnou s konečnou platností tento národ a nezničí místo těchto vládců, vyzývám vás spolupracovat s těmito staršími Izraele. Není po vás požadováno, abyste se s nimi podíleli na jejich plánech zabít Syna Člověka, ale ve všem, co se vztahuje k míru Izraele, se jim musíte podřídít. Ve všech těchto záležitostech udělejte všechno, co vám nařídí, a dodržujte základní zákony, ale nenapodobujte jejich zločiny. Pamatujte si, že hřích těchto vládců je tento: říkají, co je dobré, ale nedělají to. Vy dobře víte, jak tito vládcové nakládají na vaše bedra těžká břemena, nesnesitelná břemena a sami nechtějí ani prstem pohnout, aby vám pomohli nést toto těžké břímě. Oni vás utiskují obřady a zotročují tradicemi.

175:1.9 (1907.1) Kromě toho, tito sobečtí vládcové rádi konají dobré skutky tak, aby je ostatní lidé viděli. Prodlužují své modlitební řemínky a zvětšují trásně na svých oficiálních rouších. Chtějí zaujímat hlavní místa při oslavách a vyžadují přední lavice v synagogách. Líbí se jim, když slyší pochvalné pozdravy na tržištích a vyžadují, aby je všichni lidé nazývali rabíny. A současně, jak usilují u lidí o všechny tyto pocty, tak se tajně zmocní domu vdovy a profitují z bohoslužeb v posvátném chrámu. Tito pokrytci konají dlouhé afektované modlitby na veřejnosti a dávají almužny, aby přilákali pozornost svých spoluobčanů.

175:1.10 (1907.2) Ačkoliv musíte respektovat své vládce a vážit si svých učitelů, neměli byste žádného člověka nazývat Otcem v duchovním smyslu, poněvadž máte pouze jednoho Otce a to je Bůh. Také se nesmíte snažit vést silou své bratry do království. Pamatujte, že jsem vás učil, že ten, kdo chce být mezi vámi největší, stane se sluhou všech. Jestli se opovážíte povyšovat se před Bohem, tak budete určitě poníženi; ale ten, kdo se bezelstně poníží, bude určitě povýšen. Hleďte ve svých každodenních životech ne vlastní slávu, ale slávu Boží. Svoji vlastní vůli uváženě podřizujte vůli nebeského Otce.

175:1.11 (1907.3) Nechápejte má slova chybně. Já vůbec nejsem zaujatý proti velekněžům a vládcům, kteří nyní usilují o moji smrt; já necítím žádnou zášť k těmto zákoníkům a farizejům, kteří zavrhnou má učení. Já vím, že mnozí z vás věří tajně a vím, že oznámíte otevřeně svoji oddanost království, když se naplní můj čas. Ale jak se ospravedlní vaši rabíni, když prohlašují, že mluví s Bohem a pak zavrhnou a zabijí toho, který přišel odhalit Otce světům?

^{175:1.12 (1907.4)} Běda vám, zákoníci a farizejové, pokrytci! Vy chcete zavřít dveře království nebeského před upřímnými lidmi jenom proto, že se nenaučili tomu, co vy učíte. Vy odmítáte vstoupit do království a současně děláte všechno, co je ve vašich silách, abyste zabránili všem ostatním do něho vstoupit. Stojíte otočení svými zády ke dveřím spasení a bojujete se všemi, kteří chtějí do nich vejít.

^{175:1.13 (1907.5)} Běda vám, zákoníci a farizejové, protože jste pokrytci! Vy opravdu obcházíte moře i zemi, abyste získali jednoho novověrce a když ho získáte, nebudete spokojeni, dokud ho neuděláte dvakrát horším, než byl jako bezvěrec.

^{175:1.14 (1907.6)} Běda vám, velekněží a vládcové, zmocňující se majetku chudých a vymáhající velké poplatky od těch, kteří chtějí sloužit Bohu tak, jak si myslí, že to nařídil Mojžíš! Jak vy, kteří odmítáte projevovat milosrdenství, můžete doufat v milosrdenství v příštích světech?

^{175:1.15 (1907.7)} Běda vám, falešní učitelé, slepí vůdcové! Co je možno očekávat od národa, když slepý vede slepého? Oba spadnou do jámy a zahynou.

^{175:1.16 (1907.8)} Běda vám, kteří se přetvařujete při skládání přísahy! Jste podvodníci, poněvadž učíte, že kdo přísahá při chrámu, může porušit přísahu, ale kdo přísahá při chrámovém zlatu, musí být vázán svojí přísahou. Jste všichni bláhoví a slepí. Vy ani nejste zásadoví ve své nečestnosti, protože co je větší: zlato nebo chrám, který údajně toto zlato posvěcuje? Vy také učíte, že kdo přísahá při oltáři, nic to neznamena, ale když přísahá při daru, který na oltáři leží, musí svůj slib vyplnit. A znovu jste slepí k pravdě, protože co je větší: dar nebo oltář, který

posvěcuje ten dar? Jak můžete ospravedlnit takové pokrytectví a nečestnost v očích Boha nebes?

175:1.17 (1908.1) Běda vám, zákoníci a farizejové a všichni ostatní pokrytci! Dbáte na to, abyste odevzdávali desátky z máty, anýzu a kmínu, ale nedbáte na to, co je v zákoně nejdůležitější—víra, milosrdenství a soudnost! Toto byste měli činit a přitom to ostatní nezanedbávat. Vy jste opravdu slepí vůdcové a němí učitelé; cedíte komára, ale velblouda spolknete.

175:1.18 (1908.2) Běda vám, zákoníci a farizejové, pokrytci! Úzkostlivě očišťujete číše a talíře zvenčí, ale uvnitř zůstává špína vyděračství, hrabivosti a podvodu. Jste duchovně slepí. Vy opravdu nechápete, že je mnohem lepší vyčistit nejdříve vnitřek číše a potom to, co se vylíje přes okraj, ji očistí i zvenčí? Vy hanební hříšníci! Navenek přizpůsobujete své náboženství k liteře vašeho výkladu Mojžíšova zákona a současně vaše duše jsou prosyceny zlotřilostí a naplněny zabíjením.

175:1.19 (1908.3) Běda vám všem, kteří odmítáte pravdu a zavrhuje milosrdenství! Mnozí z vás se podobají nabíleným náhrobkům, které zvenčí vypadají krásně, ale uvnitř jsou plné lidských kostí a všelijaké nečistoty. Také vy, kteří vědomě zavrhuje radu Boží, navenek se jevíte jako spravedliví, ale uvnitř jsou vaše srdce naplněna pokrytectvím a hanebností.

175:1.20 (1908.4) Běda vám, falešní vůdcové národa! Stavíte pomníky umučeným prorokům minulosti a současně osnujete spiknutí zabít toho, o kterém oni mluvili. Zdobíte náhrobky spravedlivých a sami sobě si pochlebujete, že kdybyste žili v dobách vašich otců, neprolili byste krev proroků; a zatím,

navzdory těmto samolibým slovům, se připravujete zabít toho, o kterém proroci mluvili—Syna Člověka. Takto svědčíte sami proti sobě, že jste hanební synové těch, kdo zabíjeli proroky. Tak jděte tedy a naplňte po okraj pohár svého odsouzení!

175:1.21 (1908.5) Běda vám, děti zla! Správně vás nazval Jan plemenem zmijí a já se vás ptám, jak uniknete rozsudku, který nad vámi Jan vynesl?

175:1.22 (1908.6) Ale ještě i teď vám nabízím milosrdenství a odpuštění jménem mého Otce; ještě i teď vám nabízím ruku lásky a věčného bratrství. Můj Otec k vám posílal mudrce a proroky; některé jste pronásledovali a jiné jste zabili. Potom se objevil Jan, hlásající příchod Syna Člověka a vy jste ho usmrtili poté, když mnoho lidí uvěřilo v jeho učení. A nyní se opět připravujete prolít další nevinnou krev. Vy nechápete, že přijde soudný den, kdy Soudce celé země bude požadovat od tohoto národa odpověď, proč zavrhl, pronásledoval a zabil tyto nebeské posly? Vy opravdu nerozumíte, že se budete muset zodpovídat za všechnu tuto počestnou krev—od prvního zabitého proroka až po Zachariáše, který byl zabit mezi chrámem a oltářem? A jestli budete pokračovat v konání zla, toto zúctování padne na tuto generaci.

175:1.23 (1908.7) Ó, Jerusaleme a děti Abrahama, kamenujete proroky a zabíjíte učitele k vám poslané! Ale i nyní bych chtěl shromáždit tvé děti, tak jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, ale vy to nechcete!

175:1.24 (1908.8) A teď vás opustím. Slyšeli jste mé poselství a přijali rozhodnutí. Ti, kdo uvěřili v mé evangelium, jsou již v bezpečí v království Božím. Vám, kteří jste se rozhodli odmítnout dar

Boží, pravím, že od nynějška mne již neuvidíte učit v chrámu. Moje práce pro vás je dokonána. Pohled'te, nyní odcházím se svými dětmi a váš dům je vám ponechán v bezútěšném stavu!“

^{175:1.25 (1908.9)} A potom Učitel pokynul svým přívržencům a odešli z chrámu.

2. Postavení Žida jako jedince

^{175:2.1 (1909.1)} Ten fakt, že duchovní vůdcové a náboženští učitelé židovského národa zavrhlí učení Ježíše a zosnovali spiknutí s cílem zabít ho krutým způsobem, žádným způsobem neovlivňuje status jakéhokoliv individuálního žida v jeho postavení před Bohem. A pro ty, kteří tvrdí, že jsou následovníci Krista, by to neměl být důvod k zaujatosti proti židům jako svým smrtelným bratrům. Židé, jako národ, jako sociálně-politická skupina, plně zaplatili krutou cenu za zavržení Prince Míru. Již dávno přestali být duchovními nositeli pochodně boží pravdy ostatním národům lidstva, ale toto nepředstavuje žádný oprávněný důvod, aby jednotliví potomci těchto pradávných židů měli být vystaveni pronásledování netolerantními, nečestnými a slepě fanatickými lidmi, prohlašujícími se za následovníky Ježíše Nazaretského, který on sám byl původem žid.

^{175:2.2 (1909.2)} Mnohokrát toto bezdůvodné a nekřesťansky nenávislné pronásledování současných židů skončilo utrpením a smrtí nevinných a nehřešících jedinců, jejichž předkové v době Ježíše upřímně přijali jeho evangelium a brzy poté zemřeli neohroženou smrtí za tu pravdu, v kterou z celého srdce tak věřili. Jakou hrůzou se chvějí přihlížející nebeské bytosti, když vidí samozvané následovníky Ježíše oddávat se

pronásledování, štvání a dokonce zabíjení pozdějších potomků Petra, Filipa, Matouše a dalších palestinských židů, kteří tak vznešeně položili své životy jako první mučedníci evangelia nebeského království!

175:2.3 (1909.3) Je to kruté a neopodstatněné vystavit nevinné děti utrpení kvůli hříchům jejich předků, zločinů, o kterých oni nic nevědí a za které nemohou být v žádném případě odpovědni! A dělat takové hrozné činy ve jménu toho, který učil své učedníky milovat dokonce i své nepřátele! Je nutné v tomto vyprávění o životě Ježíše popsat jakým způsobem ho někteří z jeho židovských spoluobčanů zavrhlí a zosnovali jeho potupnou smrt; ale upozorňujeme všechny, kdo čtou toto vyprávění, že takový historický popis nikterak neospravedlňuje neoprávněnou nenávist a neomlouvá nedůstojný postoj k individuálním židům, který zastává po mnoho staletí tolik mnoho samozvaných křesťanů. Ti, kdo věří v království a drží se učení Ježíše, musí skončit se špatným zacházením jednotlivých židů jako těch, kteří jsou vinni za zavržení a ukřižování Ježíše. Otec a jeho Syn Stvořitel nikdy nepřestali milovat židy. Bůh nikoho neupřednostňuje a spasení existuje jak pro židy, tak i pro jinověrce.

3. Setkání věrných Velké rady

175:3.1 (1909.4) V toto úterý, kolem osmé hodiny večer, byla svolána porada věrných členů Vysoké rady. Při mnoha předchozích příležitostech nejvyšší soud židovského národa neoficiálně rozhodl poslat Ježíše na smrt. Mnohokrát tento vznešený soudní orgán rozhodl zakázat a zastavit jeho učení, ale nikdy předtím se neusnesli na jeho uvěznění a usmrcení za každou cenu. Bylo krátce před půlnocí, když toto úterý, 4. dubna, roku

30 n. 1. Vysoká rada, ve svém novém složení, oficiálně a všemi hlasy vynesla rozsudek smrti jak nad Ježíšem, tak i nad Lazarem. Taková byla odpověď na poslední výzvu Učitele vládcům židů, kterou pronesl v chrámu pouze před několika hodinami a tato odpověď odrážela jejich nesmírnou zlost kvůli Ježíšovu poslednímu a důraznému obvinění těchto stejných veleknězů a zatvrzelých saduceů a farizejů. Vynesení (dokonce ještě před soudem) rozsudku smrti nad Synem Člověka bylo odpovědí vysoké rady na poslední nabídku nebeského milosrdenství židovskému národu jako takovému.

^{175:3.2 (1910.1)} Od této doby byli židé ponecháni svému osudu a život jejich národa měl krátké trvání a to zcela v souladu s jejich čistě lidským statutem mezi národy Urantie. Izrael zavrhl Syna toho Boha, který uzavřel úmluvu s Abrahamem a plán udělat z dětí Abrahama nositele světla pravdy ostatnímu světu byl zničen. Boží úmluva byla zrušena a konec židovského národa se rychle blížil.

^{175:3.3 (1910.2)} Činovníci Vysoké rady dostali rozkaz zatknout Ježíše v časných hodinách příštího dne, ale byli informováni, že ho nesmějí zadržet na veřejnosti. Bylo jim řečeno, aby ho zatkli tajně, pokud možno náhle a v noci. S vědomím, že v ten den (ve středu) se nechystá vrátit do chrámu učít, Vysoká rada dala těmto svým činovníkům za úkol „přivést ho před nejvyšší židovský soud někdy před půlnocí ve čtvrtek.“

4. Situace v Jerusalemu

^{175:4.1 (1910.3)} Na závěr Ježíšova posledního projevu v chrámu byli apoštolové opět zmateni a konsternováni. Předtím, než Učitel začal své děsivé odsouzení židovských vůdců, Jidáš se vrátil do

chrámu, takže všech dvanáct slyšelo tuto druhou část Ježíšova projevu v chrámu. Je smůla, že Jidáš Iškariotský nemohl slyšet tu první a milosrdenství nabízející část této řeči na rozloučenou. On neslyšel tuto poslední nabídku milosti židovským vládcům, jelikož byl v tu dobu na setkání s jednou skupinou svých saducejských příbuzných a přátel, se kterými poobědval a se kterými se radil o tom, jakým nejvhodnějším způsobem má opustit Ježíše a jeho apoštoly. Právě při poslouchání učitelova rozhodného obvinění židovských vůdců a vládců se Jidáš s konečnou platností rozhodl opustit toto evangelické hnutí a zbavit se všeho, co s tím bylo spojeno. Nicméně, z chrámu odešel společně s ostatními apoštoly, šel s nimi na Olivovou horu, kde se svými druhy naslouchal tomu osudovému projevu o zničení Jerusalema a o konci židovského národa a zůstal s nimi v tu úterní noc v novém táboře u Getsemane.

^{175:4.2 (1910.4)} Zástup lidí, který slyšel, jak Ježíš přešel od své milosrdné výzvy k židovským vůdcům k náhlému a ostrému kárání, které hraničilo s nelítostným odsouzením, byl ohromen a vyveden z míry. V tu noc, zatímco Vysoká rada jednala o rozsudku smrti nad Ježíšem, a když Ježíš seděl se svými apoštoly a některými jeho učedníky na Olivové hoře, předpovídajíc smrt židovského národa, celý Jerusalema byl zapojen do vážné a potlačované diskuze o jedné otázce: „Co udělají s Ježíšem?“

^{175:4.3 (1910.5)} V domě Nikodéma se sešlo přes třicet prominentních židů, kteří byli tajnými věřícími v království a debatovali o tom, jak se zachovat v případě otevřeného sporu s Vysokou radou, jestli k tomu dojde. Všichni přítomní souhlasili s tím, že

se veřejně přihlásí ke své víře v Učitele ve chvíli, kdy uslyší o jeho zatčení. A tak to také udělali.

^{175:4.4 (1911.1)} Saduceové, kteří nyní kontrolovali a ovládali Vysokou radu, se snažili skoncovat s Ježíšem z následujících důvodů:

^{175:4.5 (1911.2)} 1. Báli se, že zvýšená popularita, kterou měl u lidu, by mohla ohrozit samou existenci židovského národa kvůli možným potížím s římskou správou.

^{175:4.6 (1911.3)} 2. Jeho úsilí reformovat chrám udeřilo přímo na jejich příjmy; očištění chrámu zasáhlo jejich peněženky.

^{175:4.7 (1911.4)} 3. Cítili se odpovědni za zachování společenského pořádku a měli strach z důsledků dalšího šíření zvláštního a nového učení Ježíše o bratrství lidí.

^{175:4.8 (1911.5)} Farizejové měli jiné motivy, kvůli kterým si přáli vidět Ježíšovu smrt. Oni se báli jeho síly z těchto důvodů:

^{175:4.9 (1911.6)} 1. Představoval silnou opozici jejich tradiční vládě nad národem. Farizejové byli ultrakonzervativní a nesli velmi nelibě tyto údajně radikální útoky na jejich nezadatelnou prestiž náboženských učitelů.

^{175:4.10 (1911.7)} 2. Oni tvrdili, že Ježíš je porušovatelem zákona; že naprosto nebere na vědomí sobotu a mnoho dalších zákonů a vyžadovaných náboženských obřadů.

^{175:4.11 (1911.8)} 3. Obvinili ho z rouhačství, protože hovořil o Bohu jako o svém Otci.

^{175:4.12 (1911.9)} 4. A teď měli na něho důkladnou zlost kvůli jeho poslednímu proslovu, který měl právě dnes v chrámu a ve kterém je tvrdě pranýřoval v závěrečné části jeho řeči na rozloučenou.

^{175:4.13 (1911.10)} Vysoká rada, přijavši oficiální rozhodnutí poslat Ježíše na smrt a vydavši rozkazy pro jeho zatčení, skončila zasedání v toto úterý těsně před půlnocí s tím, že se sejdou v deset hodin ráno příštího dne v domě velekněze Kaifáše, aby zformulovali obvinění, na základě kterých by měl Ježíš být předvolán před soud.

^{175:4.14 (1911.11)} Malá skupina saduceů dokonce navrhla zbavit se Ježíše úkladnou vraždou, ale farizejové kategoricky odmítli připustit takový způsob.

^{175:4.15 (1911.12)} A taková byla situace v Jerusalemu a mezi různými skupinami lidí v tento událostmi bohatý den, zatímco obrovské seskupení nebeských bytostí se vznášelo nad tímto osudovým výjevem na zemi, nedočkavých udělat něco na pomoc jejich milovanému Vládcí, ale bezmocných jednat, jelikož měli od svých velících nadřízených příkaz nezasahovat.

Kapitola 176

Úterý večer na Olivové hoře

^{176:0.1 (1912.1)} V TOTO úterý večer, když Ježíš a apoštolové vyšli z chrámu a vydali se na cestu do getsemanského tábora, Matouš, ukazujíc na stavbu chrámu, řekl: „Učiteli, podívej se na tyto mohutné budovy. Vidiš ty obrovské kameny a krásné zdobení; mohou být tyto budovy zničeny?“ Pokračovali v cestě na Olivovou horu a Ježíš řekl: „Vidíte tyto obrovské kameny a

tento masivní chrám; opravdu, opravdu vám říkám: brzy přijdou dny, kdy tady nezůstane kámen na kameni. Všechno bude rozmetáno.“ Tato slova, popisující zničení posvátného chrámu, vzbudila zájem apoštolů jdoucích za Ježíšem; nebyli schopni si představit událost, kromě konce světa, která by způsobila zničení chrámu.

176:0.2 (1912.2) Aby se vyhnuli zástupům lidí procházejících Kidrónským údolím směrem ke Getsemane, Ježíš a jeho druhové se rozhodli vystoupat kousek po západním svahu Olivové hory a pak jít po stezce ke svému táboru, který se nacházel nedaleko veřejného tábořiště u Getsemane. Když scházeli z cesty, vedoucí do Betanie, uviděli chrám, jak je ozářen paprsky zapadajícího slunce. A když byli na vrcholu hory, dívali se, jak se rozsvěcují městská světla a hleděli na krásu osvětleného chrámu; a tady, pod jemným světlem měsíce v úplňku, se Ježíš a apoštolové posadili. Učitel s nimi hovořil a po chvíli mu Natanael položil tuto otázku: „Řekni nám, Učiteli, jak poznáme, kdy přijde čas těchto událostí?“

1. Zničení Jerusalema

176:1.1 (1912.3) V odpovědi na otázku Natanaela, Ježíš řekl: “Ano, řeknu vám o časech, kdy tento národ naplní po okraj pohár své ničemnosti; kdy spravedlnost rychle sestoupí na město našich otců. Já vás brzy opustím; půjdu k Otci. Až vás opustím, mějte se na pozoru, aby vás nikdo neoklamal, neboť mnozí přijdou jako osvoboditelé a mnohé svedou z cesty. Když uslyšíte o válkách a válečné zvěsti, nelekejte se. I když se všechny tyto věci stanou, nebude to ještě konec Jerusalema. Nesmí vás vyvést z míry hladomory a zemětřesení; ani nesmíte být znepokojeni, když budete vydáni občanským správám a budete

pronásledování kvůli evangeliu. Budete vyhozeni ze synagog a kvůli mně uvěznění a někteří z vás budou zabiti. Když budete předvedeni před vladaře a vládce, bude to pro potvrzení vaší víry a prokázání vaší oddanosti evangeliu království. A když budete stát před soudci, nemějte obavy z toho, co tam řeknete, poněvadž v tu chvíli vás povede duch, jak odpovědět vašim nepřátelům. V ty těžké dny dokonce vaši příbuzní, vedeni těmi, kteří zavrhli Syna Člověka, vás vydají do vězení a na smrt. Je možné, že po nějakou dobu budete kvůli mně nenáviděni všemi lidmi, ale já vás neopustím ani během těchto pronásledování; můj duch vás nenechá samotné. Buďte trpěliví! Nepochybuje o tom, že toto evangelium království zvítězí nad všemi nepřáteli a bude nakonec kázáno ve všech národech.“

176:1.2 (1913.1) Ježíš se odmlčel, když se podíval dolů na město. Učitel si byl vědom toho, že odmítnutí duchovní koncepce Mesiáše, rozhodnutí lpět tvrdošíjně a slepě na materiální misi očekávaného osvoboditele, brzy přivede židy k přímému střetu s mocnými římskými vojsky a že takový souboj může pouze skončit konečným a úplným poražením židovského národa. Zavržením jeho duchovního poskytnutí a odmítnutím přijmout světlo nebes, které tak milosrdně na ně svítilo, jeho národ si tímto zpečetil svůj konec jako nezávislý národ se zvláštní duchovní misí na zemi. Také židovští vůdcové později přiznali, že to byla právě tato věky trvající představa o Mesiášovi, která byla bezprostřední příčinou nepokojů, které nakonec vedly k zániku jejich národa.

176:1.3 (1913.2) Poněvadž se Jerusalelem měl stát kolébkou raného evangelického hnutí, Ježíš nechtěl, aby jeho učitelé a kazatelé zahynuli ve strašné porážce židovského národa ve spojení se

zničením Jerusalema; proto dal svým stoupencům tyto pokyny. Ježíš měl velké obavy, aby se někteří z jeho apoštolů nezapojili do těchto nadcházejících bojů a nezemřeli při pádu Jerusalema.

176:1.4 (1913.3) Potom se Ondřej zeptal: „Ale, Učiteli, jestli Svaté Město a chrám budou zničeny a jestli ty tady nebudeš, abys nás vedl, kdy máme odejít z Jerusalema? Ježíš odpověděl: „Můžete zůstat ve městě i po mém odchodu a dokonce i v období těžkostí a krutého pronásledování, ale když potom uvidíte Jerusalem obklíčen římskými vojsky po vzpouře falešných proroků, pak budete vědět, že jeho zničení se blíží; tehdy musíte uprchnout do hor. Ať nikdo z městských a okolních obyvatel nezůstává ve městě a nesnaží se něco zachránit a ti, kteří jsou za městem, ať do něj nevcházejí. Bude mnoho utrpení, protože to bude doba pomsty jinověrců. A až opustíte město, tento nepokorný národ padne ostrým meče a jeho lidé budou odvedeni do zajetí na všechny strany; a tak Jerusalem bude zašlapán pohany. Nyní vás však varuji: nenechejte se oklamat. Jestli někdo za vámi přijde a řekne: „Pohled’te, je tu Mesiáš!“ nebo: „Pohled’te! Je to on!“, nevěřte, jelikož se objeví mnoho falešných učitelů, kteří mnoho lidí svedou na scestí. Ale vy se nedáte oklamat, poněvadž jsem vám o tom všem pověděl dříve.“

176:1.5 (1913.4) Apoštolové dlouho seděli mlčky za měsíčního světla, zatímco se tyto ohromující předpovědi Učitele vstřebávaly do jejich zmatených myslí. A právě na základě tohoto varování prakticky celá skupina věřících a učedníků uprchla z Jerusalema na sever hned po prvním spatření římských jednotek, kde našla bezpečný úkryt v Pelle.

^{176:1.6} (1913.5) Ale i po tomto výslovném varování mnoho Ježíšových stoupenců si vyložilo tyto předpovědi jako narážku na ty změny, které zřejmě v Jerusalemu nastanou, když druhý příchod Mesiáše povede k ustanovení Nového Jerusalema a rozšíření města tak, aby se stalo hlavním světovým městem. Ve svých myslích tito židé zarytě spojovali zničení chrámu s „koncem světa.“ Věřili, že tento Nový Jerusalem zaplní celou Palestinu; že po konci světa se ihned objeví „nové nebe a nová země.“ A proto nebylo zvláštní, když Petr řekl: „Učiteli, my víme, že všechno toto pomine když se objeví nové nebe a nová země, ale jak budeme vědět, kdy se ty vrátíš, abys to všechno vykonal?“

^{176:1.7} (1914.1) Když to Ježíš uslyšel, zůstal chvíli zamyšlený a potom řekl: „Vy stále děláte chybu v tom, že se pořád snažíte spojit nové učení se starým; vy zarputile nechcete rozumět celému mému učení; vy úporně trváte na výkladu evangelia v souladu s vašimi zakořeněnými přesvědčeními. Nicméně, pokusím se vám to vysvětlit.“

2. Druhý příchod Učitele

^{176:2.1} (1914.2) Při několika příležitostech udělal Ježíš prohlášení, která vedla jeho posluchače k zamyšlení, že přestože chce tento svět brzy opustit, určitě se vrátí, aby dokončil práci pro vytvoření nebeského království. S tím, jak sílilo přesvědčení jeho stoupenců, že se je opravdu chystá opustit a když potom odešel z tohoto světa, bylo zcela přirozené, že všichni věřící silně vkládali své naděje do těchto slibů o návratu. Doktrína o druhém příchodu Krista se tím brzy stala součástí učení křesťanů a téměř každá nová generace učedníků vroucně věřila v tuto pravdu a důvěřivě se těšila na jeho druhý příchod.

176:2.2 (1914.3) Když se tito první učedníci a apoštolové měli rozloučit se svým Vychovatelem a Učitelem, tak o to mnohem více ulpěli na tomto slibu o návratu a velmi rychle spojili předpověděné zničení Jerusalema s tímto slíbeným druhým příchodem. A pokračovali v tomto výkladu jeho slov bez ohledu na to, že po celý tento večer dávání pokynů na Olivové hoře vynaložil Učitel mimořádné úsilí, aby právě takovému omylu zabránil.

176:2.3 (1914.4) V další části odpovědi na Petrovu otázku Ježíš řekl: „Proč stále čekáte na to, že Syn Člověka usedne na trůn Davida a doufáte, že potom budou naplněny materiální tužby židů? Neříkal jsem vám po celé tyto roky, že moje království není z tohoto světa? To, co vy teď tam dole vidíte, brzy skončí, ale to bude nový začátek, ze kterého se evangelium království rozšíří do celého světa a toto spasení přijde ke všem národům. A když království dosáhne plného svého naplnění, buďte ujisti, že nebeský Otec vás určitě navštíví s rozšířeným zjevením pravdy a novým projevem spravedlnosti—tak, jak již poskytl tomuto světu toho, který se stal princem temnoty, a potom Adama, za kterým následoval Melkisedek, a nyní je to Syn Člověka. Takto bude můj Otec i nadále pokračovat prokazovat své milosrdenství a projevovat svoji lásku i tomuto temnému a hříšnému světu. Také i já budu, poté, až mně Otec udělí veškerou moc a právo, pokračovat ve sledování vašich osudů a vést vás ve věcech království přítomností mého ducha, který bude brzy rozlit na celé lidstvo. I když budu takto s vámi svým duchem, slibuji vám také, že se jednou vrátím na tento svět, kde jsem žil v těle a získal zkušenost současného odhalení Boha člověku a přivedení člověka k Bohu. Velmi brzy vás budu muset opustit a vrátit se k práci, kterou Otec svěřil do mých

rukou, ale buďte stateční, poněvadž se někdy vrátím. Mezitím vás můj Duch Pravdy bude podporovat a vést.

^{176:2.4 (1915.1)} Nyní mne vidíte ve slabosti a v těle, ale když se vrátím, přijdu v síle a v duchu. Oči těla vidí Syna Člověka v těle, ale pouze oči ducha uvidí Syna Člověka, proslaveného Otcem a objevující ho se na zemi ve svém vlastním jméně.

^{176:2.5 (1915.2)} Ale doba dalšího objevení se Syna Člověka je známa pouze radám Ráje; dokonce ani nebeští andělé nevědí, kdy to bude. Nicméně, musíte rozumět, že když toto evangelium království bude svoláno celému světu pro spasení všech národů a když nastane konec epochy, Otec vám pošle jiného završitele soudního období, anebo se vrátí Syn Člověka, aby vynesl soud nad epochou.

^{176:2.6 (1915.3)} Co se týká utrpení Jerusalema, o kterém jsem vám říkal, dokonce ještě za života této generace se moje slova naplní, ale pokud se jedná o dobu druhého příchodu Syna Člověka, nikdo na nebi či na zemi o tom nemůže nic říct. Ale vy budete potřebovat moudrost, abyste viděli konec epochy; musíte být bdělí, abyste zpozorovali znamení času. Vy víte, že když fíkovník vyraší své měkké větve a vyrůstá na nich listí, tak je léto blízko. Obdobně je tomu i tehdy, když svět projde dlouhou zimou materiálního myšlení a uvidíte, jak přichází duchovní jaro nového soudního období, tak vězte, že léto nové návštěvy se blíží.

^{176:2.7 (1915.4)} Ale jaký význam má toto učení ve vztahu k příchodu Božích Synů? Vy opravdu nechápete, že až každý z vás bude povolán vzdát svůj životní boj a projde bránou smrti, stane ihned před soudem a tváří v tvář faktům nového období služby

ve věčném plánu nekonečného Otce? To, čemu celý svět musí čelit jako prostému faktu na konci epochy, každý z vás, jako jedinec, musí s určitostí čelit vlastní osobní zkušenosti při dosažení konce vašeho fyzického života a tím být postaven před podmínky a požadavky, spojené s příštím zjevením věčného růstu království Otce.“

176:2.8 (1915.5) Ze všech proslovů, které Učitel měl ke svým apoštolům, nebyl žádný pro ně tak matoucí, jako tento, pronesený v tento úterní večer na Olivové hoře, týkající se dvou témat—zničení chrámu a jeho vlastního druhého příchodu. Proto se pozdější písemné záznamy, založené na vzpomínkách o tom, co Učitel řekl při této mimořádné události, tak málo shodují. Proto tedy, když svědectví o tom, co bylo řečeno v ten úterní večer, byla tak nejasná, objevilo se mnoho různých podáních; a velmi brzy ve druhém století bylo židovské apokalyptické proroctví o Mesiášovi, napsaném nějakým Seltou, který sloužil u dvora císaře Caliguly, celé vepsáno do Evangelia Matouše a následně přidáno (částečně) do svědectví Marka a Lukáše. Právě v tomto Seltově díle se objevuje podobenství o deseti pannách. Žádná jiná část evangelického textu neutrpěla takové značné překroucení, jako učení tohoto večera. Ale evangelium apoštola Jana nebylo nikdy takto změněno.

176:2.9 (1915.6) Když se těchto třináct mužů znovu vydalo na svoji cestu do tábora, šli mlčky a cítili silné emocionální napětí. Jidáš se s konečnou platností rozhodl opustit své druhy. Bylo již pozdě, když David Zebedeus a Jan Marek a několik čelních učedníků přivítali Ježíše a dvanáct apoštolů v novém táboře,

ale apoštolům se ještě nechtělo spát; toužili dozvědět se více o zničení Jerusalema, odchodu Učitele a konci světa.

3. Další rozhovor v Táboře

^{176:3.1 (1916.1)} Když se posadili kolem táborového ohně, bylo jich tam přibližně dvacet, Tomáš se zeptal: „Jelikož se vrátíš, abys dokončil práci pro království, jak se máme chovat po dobu tvé nepřítomnosti, kdy ty se budeš zabývat dílem Otce?“ Ježíš se na ně podíval ve světle ohně a řekl:

^{176:3.2 (1916.2)} „A dokonce i ty, Tomáši, jsi nepochopil má slova. Neučil jsem vás po celou tu dobu, že vaše spojení s královstvím je duchovní a individuální a zcela spočívá v osobní duchovní zkušenosti—opravdovým poznáním, že jste synové Boha? Co ještě k tomu mám říci? Pád národů, zhroucení impérií, zničení nevěřících židů, konec epochy, dokonce konec světa, co mají tyto věci co do činění s tím, kdo věří v evangelium a ukrývá svůj život v bezpečí věčného království? Vy, kteří znáte Boha a věříte v evangelium, máte již jistotu věčného života. Poněvadž vaše životy byly prožity v duchu a pro Otce, nemusíte se ničeho vážného obávat. Stavitelé království, zmocnění občané nebeských světů, se nenechají zneklidnit světskými převraty či znepokojit pozemskými pohromami. Na čem záleží vám, kteří věříte v toto evangelium, jestli se zničí národ, skončí epocha, nebo se zhroutí všechno viditelné, když víte, že váš život je dar Syna a že zárukou jeho věčné bezpečnosti je Otec? Žijíc světský život ve víře a přinášejíc plody ducha v čestnosti láskyplné služby svým bližním, můžete se s jistotou těšit na další krok na věčné cestě s tou stejnou vírou ve spasení, která vás provedla přes vaši první a pozemskou pouť v synovství s Bohem.

176:3.3 (1916.3) Každá generace věřících by měla pokračovat ve své práci a brát do úvahy možný návrat Syna Člověka, stejně jako každý jednotlivý věřící pokračuje ve své životní práci a bere do úvahy nevyhnutelnou a stále hrozící přirozenou smrt. Když díky své víře se stanete syny Božími, všechno ostatní nemá žádný význam pro jistotu spasení. Ale nemylte se! Tato víra ve spasení je víra živá a vzrůstající měrou projevuje plody toho božského ducha, který ji nejdříve probudil v lidském srdci. To, že jste jednou přijali synovství v nebeském království vás nespasí, jestliže vědomě a tvrdošíjně odmítáte ty pravdy, které jsou spojeny se zvýšeným přinášením plodů ducha Božími syny v těle. Vy, kteří společně se mnou vykonáváte dílo Otce na zemi, můžete dokonce ještě i teď opustit království, jestli cítíte, že se vám nelíbí způsob Otcovy služby lidstvu.

176:3.4 (1916.4) Jako jedinci a jako generace věřících, poslouchejte mne dobře, řeknu vám podobenství: Žil jeden velmož, který se chystal na dlouhou cestu do cizí země. Před svým odchodem svolal všechny své důvěryhodné služebníky a svěřil jim všechnen svůj majetek. Jednomu dal pět talentů, druhému dva a třetímu jeden. Tak svěřil každému ze skupiny čestných služebníků své jmění podle jejich schopností a odcestoval. Po pánově odchodu se sluhové dali do práce, aby vytvořili zisk ze svěřeného jmění. Ten, který dostal pět talentů, ihned začal s nimi obchodovat a velmi brzy vyzískal dalších pět. Také i ten, který dostal dva talenty, brzy vydělal další dva. A také i všichni ostatní služebníci vytvořili zisk pro svého pána, kromě toho, který dostal jenom jeden talent. Ten potom šel, vykopal jámu a do ní ukryl peníze svého pána. Zanedlouho se pán těchto služebníků vrátil, zavolal je k sobě, aby začal účtovat. A když se všichni k němu dostavili, přistoupil ten, který dostal pět

talentů a přinesl pánovi peníze, kterému byly svěřeny a ještě dalších pět a řekl: „Pane, svěřil jsi mně pět talentů, abych je investoval a jsem potěšen, že ti mohu dát ještě pět dalších talentů jako zisk.“ Jeho pán mu odpověděl: „Výborně, dobrý a věrný služebníku; byl jsi věrný nad málem; nyní tě ustanovím dozorcem nad mnohými; pojď a rozděl se o radost se svým pánem.“ Potom přistoupil ten, který dostal dva talenty a řekl: „Pane, svěřil jsi mi dva talenty; pohleď, vydělal jsem ještě další dva.“ Jeho pán mu na to odpověděl: „Výborně, dobrý a věrný služebníku; ty jsi byl také věrný nad málem a já tě nyní ustanovím nad mnohými; pojď a rozděl se o radost se svým pánem.“ A potom přišel k účtování ten, který dostal jeden talent. Tento služebník přistoupil k pánovi a řekl: „Pane, poznal jsem tě a vím, že jsi chytrý člověk, který očekává výtěžek tam, kde sám osobně nepracuje; proto jsem se bál riskovat, abych nepřišel o to, co mně bylo svěřeno. Tvůj talent jsem bezpečně zakopal do země; tady máš, co ti patří.“ Ale jeho pán mu odpověděl: „Jsi líný a nesnaživý služebník. Ty jsi sám přiznal to, že jsi věděl, že budu po tobě požadovat vyúčtování s přiměřeným ziskem, takovým, jaký mně dnes předali tvoji pilní druhové služebníci. Jelikož jsi to věděl, měl jsi proto alespoň dát mé peníze peněžníkům, abych po mém návratu dostal to, co mi patří i s úrokem.“ A pak tento pán řekl hlavnímu správci: „Vezmi ten talent od tohoto nevýdělečného služebníka a dej ho tomu, který má deset talentů.“

176:3,5 (1917.1) Každému, kdo má, bude ještě přidáno a bude mít dostatek; ale ten, kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má. Vy nemůžete stát nečinně v záležitostech věčného království. Můj Otec vyžaduje, aby všechny jeho děti vyrůstaly v ušlechtilosti a ve vědomí pravdy. Vy, kteří znáte tyto pravdy, musíte

přinášet více plodů ducha a projevovat vzrůstající oddanost nezištné službě svým druhům služebníkům. A pamatujte si, že vaše pomoc jednomu z mých nejprostších bratrů, je vaší službou mně.

176:3.6 (1917.2) A proto byste nyní měli pokračovat ve vykonávání díla Otce—nyní, potom a navěky. Pracujte dokud se nevrátím. Svědomitě konejte to, co vám bylo svěřeno a takto budete připraveni, když smrt vás přizve k účtování. A prožitím života pro slávu Otce a uspokojení Syna vstoupíte s radostí a nesmírně velkým potěšením do věčné služby nekonečného království.“

176:3.7 (1917.3) Pravda je živoucí; Duch Pravdy neustále vede děti světla do nových oblastí duchovní reality a božské služby. Pravda vám není dána pro to, abyste ji ztvárnili do ustálených, bezpečných a uctívaných forem. Vaše sdělení pravdy musí být natolik vystupňováno vaší osobní zkušeností, aby nová krása a opravdové duchovní zisky byly odhaleny všem těm, kdo vidí vaše duchovní plody a v důsledku toho budou vedeni k velebení nebeského Otce. Pouze ti věrní služebníci, kteří takto rostou ve vědomí pravdy a kteří si tím vyvíjejí schopnost pro božské vnímání duchovních realit, mohou někdy doufat v „plné dělení radosti se svým Hospodinem.“ Jaký smutný pohled představuje názor následných generací samozvaných následovníků Ježíše, když mluví o jejich správcovství božské pravdy: „Tady, Učiteli, je ta pravda, kterou jsi nám svěřil před sto či tisíci lety. Nic jsme neztratili; svědomitě jsme zachovali všechno, co jsi nám dal; nedovolili jsme žádné změny v tom, co jsi nás učil; tady je ta pravda, kterou jsi nám dal.“ Ale taková obhajoba duchovní nečinnosti neospravedlňuje neplodného správce pravdy v přítomnosti Učitele. Učitel pravdy bude

vyžadovat vyúčtování v souladu s tou pravdou, která vám byla svěřena.

176:3.8 (1918.1) V příštím světě bude po vás požadováno dát zprávu o tom, jak jste naložili s dary a se svěřeným správcovstvím na tomto světě. Bez ohledu na to, zdali zděděných talentů je málo či hodně, čeká vás spravedlivé a milosrdné účtování. Jestliže dary jsou použity pouze pro vlastní sobecké zisky a žádná myšlenka není věnována vyšší povinnosti dosáhnout zvýšené úrody duchovních plodů, což se projevuje v neustále se rozšiřující službě lidem a úctě k Bohu, takoví sobečtí služebníci musí být připraveni přijmout důsledky své vlastní vědomé volby.

176:3.9 (1918.2) A tak jako mnoho sobeckých smrtelníků, tak i tento nevěrný služebník s jedním talentem vinil svého pána za svoji lenost. Jak často člověk, když je konfrontován se svým vlastním neúspěchem, viní za to jiné a mnohokrát i ty, kteří si to ani v nejmenším nezaslouží!

176:3.10 (1918.3) V tu noc, když odcházeli spát, Ježíš řekl: „Štědře jste dostali, proto štědře rozdávejte nebeské plody jiným a rozdáváním se tato pravda bude šířit a přitom bude stále silněji zářit světlem spasitelné slávy.“

4. Návrat Michaela

176:4.1 (1918.4) Žádný z aspektů učení Ježíše nebyl tak nepochopen, jako jeho slib vrátit se někdy osobně na tento svět. Bylo by překvapující, kdyby Michael neměl zájem vrátit se někdy na planetu, na které prožil své sedmé a poslední poskytnutí sebe sama jako smrtelná bytost obydleného světa. Je jenom

přirozené věřit, že Ježíš Nazaretský, nyní nejvyšší vládce obrovského vesmíru, by měl zájem vrátit se zpět, a ne jenom jednou, ale dokonce vícekrát, na svět, na kterém prožil takový unikátní život a s konečnou platností získal pro sebe od Otce neomezenou moc a vládu ve svém vesmíru. Urantia bude navždy jednou ze sedmi rodných sfér Michaela, spojených s jeho získáním vesmírné absolutní moci.

^{176:4.2 (1918.5)} Ježíš opravdu, při mnoha příležitostech a mnohým jedincům, řekl o svém záměru vrátit se na tento svět. Když se jeho stoupenci probudili do skutečnosti, že jejich Učitel nehodlá působit jako světský osvoboditel a když vyslechli jeho předpovědi o zničení Jerusalema a pádu židovského národa, tak naprosto přirozeně začali spojovat jeho slibovaný návrat s těmito katastrofickými událostmi. Ale když římská vojska srovnala se zemí hradby Jerusalema, rozbořila chrám a rozprášila židy Judeje a Učitel se ještě neobjevil ve své moci a slávě, jeho stoupenci začali vytvářet teorii, která později spojila druhý příchod Krista s koncem epochy a také s koncem světa.

^{176:4.3 (1918.6)} Ježíš slíbil udělat dvě věci po svém návratu k Otci a po získání veškeré moci na nebi a na zemi do svých rukou. Za prvé on slíbil poslat na svět místo sebe jiného učitele—Ducha Pravdy; a to udělal v den Pentokosté. Za druhé, s určitostí slíbil svým stoupencům, že se někdy osobně vrátí na tento svět. Ale neřekl jak, kam a kdy znovu navštíví tuto planetu, na které získal zkušenosti ze života v těle. Při jedné příležitosti naznačil, že zatímco v době jeho života v těle byl viděn očima těla, tak při svém návratu (přinejmenším při jedné z jeho možných návštěv) bude viděn pouze očima duchovní víry.

176:4.4 (1919.1) Mnoho z nás má sklon věřit, že Ježíš se v budoucích epochách vrátí na Urantii ještě mnohokrát. My nemáme jeho konkrétní slib, že uskuteční tyto několikeré návštěvy, ale zdá se velmi pravděpodobné, že ten, kdo má mezi svými vesmírnými tituly název Planetární Princ Urantie, mnohokrát navštíví svět, jehož podmanění mu dodalo takový unikátní titul.

176:4.5 (1919.2) My skálopevně věříme, že Michael se znovu osobně objeví na Urantii, ale nemáme tu nejmenší představu, kdy či jakým způsobem se rozhodne přijít. Bude jeho druhý příchod na zem načasován tak, aby byl spojen s konečným soudem této současné epochy a to buď společně s Autoritativními Syny, anebo bez nich? Přijde v souvislosti se završením některé následné epochy Urantie? My nevíme. My jsme si jisti pouze jednou věcí; když se jednou skutečně vrátí, bude o tom pravděpodobně vědět celý svět, protože on musí přijít jako nejvyšší vládce vesmíru a ne jako obyčejné nemluvně Betléma. Ale jestli ho má uvidět každé oko a jestli ho mají spatřit pouze duchovní oči, pak jeho příchod je ještě dlouho vzdálen.

176:4.6 (1919.3) Proto uděláte dobře, když osobní návrat Učitele na zem přestanete spojovat s jakýmkoliv stanovenými událostmi či určenými epochami. My s jistotou víme jedno: on slíbil, že se vrátí. My nemáme žádnou představu o tom, kdy naplní tento slib, anebo v jaké to bude souvislosti. Pokud je nám známo, může se na zemi objevit kterýkoliv den a může se objevit až po uplynutí mnoha epoch a nad kterými bude řádně vynesena rozsudek jeho zástupci—Syny Rajského sboru.

176:4.7 (1919.4) Druhý příchod Michaela na zem má nesmírný emocionální význam jak pro midbytosti, tak i pro lidi; ale jinak nemá žádnou bezprostřední hodnotu pro midbytosti a žádný

praktický význam pro lidské bytosti, než představuje obyčejná přirozená smrt, která tak náhle přenesení smrtelného člověka přímo do těch posloupných vesmírných událostí, které vedou rovnou do přítomnosti toho samého Ježíše—nejvyššího vládce našeho vesmíru. Všem dětem světla je souzeno ho uvidět a není vůbec důležité, zdali my přijdeme k němu, anebo on příležitostně přijde dříve k nám. Buďte proto neustále připraveni ho přivítat na zemi, tak jak on je připraven přivítat vás v nebi. My s důvěrou čekáme na jeho slavný příchod, a dokonce na jeho časté příchody, ale my naprosto nic nevíme o tom, jak, kdy, anebo v jaké souvislosti je mu souzeno se objevit.

Kapitola 177

Středa, den odpočinku

^{177:0.1 (1920.1)} KDYŽ Ježíš a apoštolové nebyli vytíženi učením lidí, měli ve zvyku každou středu odpočívat. V tuto středu snídali poněkud později než obvykle a táborem se neslo hrozné mlčení; velmi málo se mluvilo i během první poloviny této snídani. Nakonec promluvil Ježíš: „Chtěl bych, abyste si dnes odpočinuli. V klidu se zamyslete nad vším tím, co se odehrálo od doby našeho příchodu do Jerusalema a přemýšlejte o tom, co se brzy stane. O tom, co jsem vám tak jasně řekl. Dbejte na to, aby pravda zůstávala ve vašich životech a abyste každým dnem rostli v ušlechtilosti.

^{177:0.2 (1920.2)} Po snídani Ježíš oznámil Ondřejovi, že se chystá na jeden den odejít a navrhl, aby apoštolům bylo dovoleno strávit den podle jejich vlastního uvážení, ale s jednou podmínkou—za žádných okolností nesmějí jít do Jerusalema.

^{177:0.3 (1920.3)} Když byl Ježíš připraven odejít sám do hor, oslovil ho David Zebedeus: „Učiteli, ty dobře víš, že farizejové a vládcové usilují o tvoji smrt a ty se přesto chystáš odejít sám do hor. Udělat to, je velmi nerozumné; já proto pošlu s tebou tři mé muže, kteří jsou dobře vycvičeni na to, aby na tebe dávali pozor a nic se ti nestalo.“ Ježíš se podíval na ty tři plně ozbrojení a statné Galilejce a Davidovi řekl: „Myslíš to dobře, ale chybuješ v tom, že nedokážeš pochopit, že Syn Člověka nepotřebuje nikoho, aby ho bránil. Nikdo na mne nevztáhne ruku až do té doby, dokud já nebudu připraven položit svůj život v souladu s vůlí mého Otce. Tito muži mne nemusí doprovázet. Já chci jít sám, abych mohl rozmlouvat s Otcem.“

^{177:0.4 (1920.4)} Po těchto jeho slovech David a jeho ozbrojení strážci odešli; ale když se Ježíš začal vzdalovat, Jan Marek k němu přiběhl s malým košíkem jídla a pití a nabídl mu, že jestli se chystá být pryč celý den, mohl by dostat hlad. Učitel se na Jana usmál a natáhl ruku, aby si košík vzal.

1. Jeden den sám s Bohem

^{177:1.1 (1920.5)} Když už se Ježíš chystal vzít košík z Petrovy ruky, mladík odvážně řekl: „Ale, Učiteli, může se stát, že položíš košík na zem, abys ses modlil a pak na něj zapomeň. Kromě toho, jestli mně dovolíš jít s tebou a nést jídlo, budeš mít víc volnosti k modlitbě a já slibuji mlčet. Nepoložím ti ani jednu otázku a budu střežit košík, když ty odejdeš do ústraní se modlit.“

^{177:1.2 (1920.6)} Během pronášení těchto slov, jejichž smělost překvapila některé z poblíž stojících lidí, Jan odhodlaně stále košík držel. Tak tam stáli, Jan a Ježíš, držíc oba košík. Vzápětí

ho Ježíš pustil, podíval se na mladíka a řekl: „Poněvadž celým svým srdcem toužíš jít se mnou, nebude ti to odepřeno. Půjďme spolu a dobře si popovídáme. Můžeš mně položit jakoukoliv otázku, která ti přijde na mysl a jeden druhého posílíme a utěšíme. Ty můžeš nést košík jako první a když se unavíš, já ti pomůžu. Pojď, jdeme.“

177:1.3 (1921.1) V ten večer se Ježíš vrátil do tábora až po západu slunce. Učitel strávil tento svůj poslední klidný den na zemi povídáním s tímto po pravdě toužícím mladíkem a rozmlouváním se svým Rajským Otcem. Tato událost se stala známou na nebesích jako „den, který mladík strávil s Bohem v horách.“ Navždy bude tato příhoda příkladem ochoty Tvořitele přátelit se s tvorem. Také mladík, jestli touha jeho srdce je silná, může vzbudit pozornost Boha vesmíru a těšit se z jeho láskyplné společnosti—skutečně prožít nezapomenutelné nadšení z celodenního pobytu o samotě s Bohem v horách. A právě takovou byla unikátní zkušenost Jana Marka v tu středu v horách Judeji.

177:1.4 (1920.8) Ježíš mluvil s Janem hodně, debatujíc o věcech tohoto světa a toho příštího. Jan řekl Ježíšovi o tom, jak moc lituje toho, že byl příliš mladý na to, aby se mohl stát jedním z apoštolů a vyjádřil velký vděk, že mu bylo dovoleno zůstat s nimi od jejich prvního kázání u brodu přes Jordán nedaleko Jericho, kromě putování po Fénicii. Ježíš upozornil mladíka, aby se nedal zastrašit nadcházejícími událostmi a ujistil ho, že se z něho stane významný posel království.

177:1.5 (1920.9) Jan Marek vždy vzrušeně vzpomínal na tento den s Ježíšem v horách, ale nikdy nezapomněl Učitelovo poslední varování, který vyslovil těsně před jejich návratem zpět do

getsemanského tábora, když řekl: „Dobře Jane, pěkně jsme si popovídali a opravdu strávili den odpočinkem, ale dbej na to, abys nikomu neříkal o tom, co jsem ti pověděl.“ A Jan Marek se nikdy ani slovem nezmínil o tom, co se odehrálo v ten den, který strávil s Ježíšem v horách.

^{177:1.6 (1920.10)} V průběhu několika zbývajících hodin pozemského života Ježíše Jan Marek prakticky nespustil Učitele ze svých očí. Vždy byl někde nablízku schovaný; spal jenom tehdy, když spal Ježíš.

2. Dětství v kruhu rodinném

^{177:2.1 (1921.5)} V ten den strávený s Janem Markem, Ježíš věnoval hodně času porovnáváním jejich dětství a pozdějších zkušeností z dospívání. Přestože Janovi rodiče byli mnohem bohatší než rodiče Ježíše, v jejich prožitém dětství bylo mnoho podobného. Ježíš mluvil o řadě věcí, které pomohly Janovi lépe pochopit své rodiče a další členy rodiny. Když se mladík Učitele zeptal, jak může vědět, že se z něho stane „významný posel království,“ Ježíš mu odpověděl:

^{177:2.2 (1921.6)} Já vím, že ty projevíš věrnost evangeliu království, poněvadž se mohu spolehnout na tvoji současnou víru a lásku—vždyť tyto vlastnosti jsou založeny na té počáteční výchově, kterou jsi dostal v kruhu rodiny. Ty jsi vyšel z rodiny, kde rodiče si jeden druhého váží a milují se, a proto si nepocíťoval na sobě tu nadměrnou lásku, která by vedla k zhoubnému zveličení představy o vlastní důležitosti. Na druhé straně, tvá osobnost neutrpěla škodu v důsledku bezcitných rodičovských intrik, když se rodiče snaží přechytračit jeden druhého v boji o důvěru a oddanost dětí. Ty ses těšil té

rodičovské lásky, která vštěpuje úctyhodné sebevědomí a upevňuje přirozený pocit bezpečnosti. Ale ty jsi měl štěstí i v tom, že tví rodiči se nejenom vzájemně milovali, ale byli oba moudří; a byla to právě moudrost, která je vedla k tomu, aby ti neposkytnuli požitky a pohodlí, které bohatství může koupit a současně tě poslali do synagogske školy společně s jinými sousedskými chlapci a také tě nabádali k tomu, aby ses naučil jak žít v tomto světě tím, že ti dovolili získat svoji vlastní životní zkušenost. Ty jsi přišel k Jordánu, kde jsme kázali a Janovi učedníci křtili, se svým mladým přítelem Ámosem. Vy oba jste chtěli s námi zůstat. Když ses ty vrátil do Jerusalema, tvoji rodiče souhlasili; rodiče Ámose to zavrhl; oni milovali svého syna natolik, že mu odepřeli požehnanou zkušenost, kterou jsi získal ty a kterou prožíváš v tento den. Útěkem z domu by se Ámos mohl k nám přidat, ale tím by zranil lásku a obětovanou oddanost. I když by toto jednání Ámose bylo správné, zaplatil by tím nesmírnou cenu za svoji zkušenost, nezávislost a svobodu. Moudří rodiče, jako jsou tví, dbají na to, aby jejich děti nemuseli zranit lásku či potlačit oddanost pro dosažení nezávislosti a poznání osvěžující svobody, když dosáhnou tvého věku.

^{177:2.3 (1922.1)} Lásky, Jane, je nejvyšší realita ve vesmíru, když je poskytnuta všemoudrými bytostmi, ale je nebezpečná a často částečně sobecká v tom, jak je projevována smrtelnými rodiči. Když se oženíš a budeš vychovávat své vlastní děti, dbej na to, aby moudrost radila tvé lásce a vedl ji rozum.

^{177:2.4 (1922.2)} Tvůj mladý přítel Ámos věří v toto evangelium království stejně silně jako ty, ale já se na něho nemohu plně spolehnout; nejsem si jist tím, co udělá v následujících letech.

Jeho počáteční rodinný život nebyl takový, aby z něho vyrostl zcela spolehlivý člověk. Ámos se příliš podobá jednomu apoštolu, kterému se nedostalo normální, láskyplné a moudré rodinné výchovy. Tvůj další život bude šťastnější a záslužný, poněvadž jsi strávil prvních osm let v normální a spořádané rodině. Máš silný a spolehlivý charakter, jelikož jsi vyrůstal v rodině, ve které převládala láska a vládla moudrost. Taková výchova v dětství vytvoří takový typ loajality , který mně dává jistotu, že ty neopustíš dílo, které jsi začal.“

177:2.5 (1922.3) Ježíš a Jan pokračovali v této debatě o rodinném životě déle než hodinu. Učitel vysvětlil Janovi, že dítě je zcela závislé na svých rodičích a jejich rodinném životě ve všem, co se týká jeho prvních představ o všech intelektuálních, sociálních, morálních a také duchovních pojmech, protože rodina představuje malému dítěti všechno to, co je v útlém věku schopno pochopit o lidských či božských vztazích. Dítě musí získat své první dojmy z péče matky; jeho první představy o nebeském Otci zcela závisí na pozemském otci. Právě počáteční duševní a emocionální život, podmíněný těmito sociálními a duchovními vztahy v rodině, určuje, zdali pozdější život bude šťastný či nešťastný, snadný či obtížný. Celý dospělý život člověka je nesmírně ovlivněn tím, co prožívá během prvních let svého života.

177:2.6 (1922.4) My upřímně věříme v to, že pravda, obsažená v Ježíšově učení, založená na vztazích otce a dítěte, může být celosvětově přijata až tehdy, kdy rodinný život současných civilizovaných národů bude obsahovat více lásky a moudrosti. Bez ohledu na to, že rodiče ve dvacátém století mají spoustu vědomostí a širší informace pro zdokonalení rodiny a

zušlechtění rodinného života, skutečností zůstává, že velmi málo současných rodin představuje takové dobré místo pro výchovu chlapců a dívek, jako rodina Ježíše v Galileji a rodina Jana Marka v Judeji, ačkoliv přijetí Ježíšova evangelia způsobí okamžité zlepšení rodinného života. Láska, naplňující život moudré rodiny a věrná oddanost opravdové víře, vytváří hluboký vzájemný vliv jednoho na druhého. Takový rodinný život posiluje víru a opravdová víra vždy velebí rodinný život.

^{177:2.7 (1923.1)} Je pravda, že řada škodlivých zakrnělých vlivů a dalších omezujících rysů těchto dávných židovských rodin byla v mnohých současných spořádaných rodinách prakticky odstraněna. Rozhodně existuje větší spontánní svoboda a je více osobní volnosti, ale tato volnost není usměrňována láskou, motivována věrností, ani ovládána uvážlivou disciplinou moudrosti. Pokud učíme své děti modlitbě „Otče náš, jenž jsi na nebesích“, na všech pozemských otcích leží obrovská odpovědnost—oni musí žít a vést své rodiny tak, by se slovo otec důstojně vrylo do mysli a srdcí všech vyrůstajících dětí.

3. Den v táboře

^{177:3.1 (1923.2)} Apoštolové strávili většinu tohoto dne procházením po Olivové hoře a debatami s učedníky, kteří s nimi v táboře pobývali, ale brzy po poledni začali toužebně vyhlížet návrat Ježíše. S blížícím se večerem se stále více začínali obávat o jeho bezpečnost; cítili se bez něho nepopsatelně osamoceni. Během celého dne se hodně mluvilo o tom, zdali mělo Učiteli být dovoleno odejít do hor osamocen, doprovázen pouze mladým poslíčkem. Přestože nikdo otevřeně nevyjádřil své myšlenky, nebylo mezi nimi nikoho, kromě Jidáše Iškariotského, kdo by si nepřál být na místě Jana Marka.

177:3.2 (1923.3) Nastávalo pozdní odpoledne, když Natanael vystoupil s proslovem „O Vyšší touze“ před asi šesti apoštoly a stejným počtem učedníků. Svoji řeč ukončil těmito slovy: „Co se to děje s většinou z nás, že nám chybí nadšení. My nedokážeme milovat Učitele tak, jak on miluje nás. Kdybychom my všichni chtěli s ním jít tak moc, jak chtěl Jan Marek, určitě by nás všechny sebou vzal. Stáli jsme opodál, zatímco ten mladík k Učiteli přistoupil a nabídl mu košík, ale když ho Učitel uchopil, mladík ho nepustil. A tak Učitel nás tady nechal a odešel do hor s košíkem a v doprovodu jenom jednoho mladíka.“

177:3.3 (1923.4) Kolem čtvrté hodiny dorazili k Davidovi Zebedeovi běžci se zprávou z Betsaidy od jeho matky a od matky Ježíše. Před několika dny David došel k závěru, že velekněží a vládcové se chystají zabít Ježíše. David věděl, že se pevně rozhodli Ježíše odstranit a byl si téměř jistý tím, že Ježíš nepoužije svoji božskou moc, aby se zachránil a ani nedovolí svým stoupencům použít sílu na jeho obranu. Když dospěl k těmto závěrům, neztrácel čas a poslal posla ke své matce s naléhavou prosbou, aby se ihned vydala do Jerusalema a přivedla Marii, matku Ježíše a také všechny ostatní členy jeho rodiny.

177:3.4 (1923.5) Davidova matka udělala to, o co ji její syn požádal a nyní se běžci vrátili k Davidovi se zprávou, že jeho matka a celá Ježíšova rodina jsou na cestě do Jerusalema a měli by sem dorazit někdy k večeru příštího dne, anebo brzy ráno dalšího dne. Jelikož to David udělal o své vlastní iniciativě, domníval se, že bude rozumné o tom nikomu neříkat. Proto to nikdo nevěděl, že Ježíšova rodina je na cestě do Jerusalema.

^{177:3.5 (1924.1)} Krátce po poledni přišlo do tábora přes dvacet Řeků, se kterými se Ježíš a dvanáctka setkali v domě Josefa Arimatejského a Petr s Janem strávili s nimi několik hodin debatováním. Tito Řekové, alespoň někteří z nich, měli velmi pokročilé znalosti o království, poněvadž byli poučeni Ródanem Alexandrijským.

^{177:3.6 (1924.2)} V ten večer, po návratu do tábora, Ježíš pobesedoval s Řeky a kdyby nevěděl, že takové rozhodnutí by značně pobouřilo jeho apoštoly a mnohé jeho vůdčí učedníky, vysvětlil by těchto dvacet Řeků stejným způsobem, jak vysvětlil sedmdesát evangelistů.

^{177:3.7 (1924.3)} V době, kdy se v táboře odehrávaly všechny tyto události, v Jerusalemu velekněží a čelní představitelé byli překvapeni tím, že Ježíš se nevrátil, aby promluvil k lidem. Pravdou je, že den předtím, když opouštěl chrám, řekl: „Nechávám vám váš dům opuštěný.“ Ale oni nemohli pochopit, že by se chtěl vzdát té velké výhody, kterou si vybudoval v přátelském postoji davů. I když se obávali, že by mohl vyvolat nepokoje mezi lidem, Učitelova poslední slova zástupům lidí byla výzvou podřídít se jakýmkoliv rozumným způsobem autoritě těch, kteří „sedí na místě Mojžíše.“ Byl to pro ně velmi rušný den, poněvadž se současně připravovali na Paschu a upřesňovali své plány na zabití Ježíše.

^{177:3.8 (1924.4)} Do tábora přicházelo málo lidí, protože jeho postavení bylo drženo ve velké tajnosti všemi, kteří věděli, že tady Ježíš bude nocovat, aby nechodil každý večer spát do Betanie.

4. Jidáš a velekněží

^{177:4.1 (1924.5)} Brzy po odchodu Ježíše a Jana Marka z tábora, Jidáš Iškariotský opustil své bratry a vrátil se až pozdě odpoledne. Nehledě na to, že Učitel jim výslovně zakázal nechodit do Jerusalema, tento zmatený a nespokojený apoštol rychle spěchal, aby byl včas na schůzce s Ježíšovými nepřáteli v domě velekněze Kaifáše. Bylo to neoficiální zasedání Vysoké rady a začalo krátce po 10. hodině toho rána. Tato porada byla svolána, aby se projednal charakter obvinění, která budou vznesena proti Ježíšovi a rozhodlo se o tom, jakého postupu se použije pro jeho předvedení před římskou správou a pro zajištění nezbytného civilního potvrzení rozsudku smrti, který oni již nad ním vynesli.

^{177:4.2 (1924.6)} Den předtím Jidáš řekl některým svým příbuzným a několika saduceům, kteří byli přátelé rodiny jeho otce, že dospěl k rozhodnutí, že i když Ježíš je velký snílek a idealista, není tím očekávaným osvoboditelem Izraele. Jidáš se vyjádřil, že by byl velmi rád, kdyby našel nějaký způsob důstojně vystoupit z tohoto hnutí. Jeho přátelé ho pochlebovačně ujišťovali, že jeho vystoupení bude vítáno židovskými vládci jako velká událost a že pro něho nemůže být nic lepšího. Oni ho přivedli k přesvědčení, že se mu dostane velkých poct od Velké rady a že bude mít konečně příležitost smazat svoji pověst upřímného, ale „nešťastného spojení s nevzdělanými Galilejci.“

^{177:4.3 (1924.7)} Jidáš nebyl schopen zcela uvěřit tomu, že Učitel dělá své velké zázraky silou prince d'áblů, ale byl nyní pevně přesvědčen o tom, že Ježíš by nepoužil svoji moc pro vlastní zveličení; nakonec byl i přesvědčen o tom, že Ježíš se nechá zabít židovskými vládci a nedokázal se vyrovnat s myšlenkou

být ztotožňován s porážkou hnutí. Odmítl pomyslení na zjevný neúspěch. On velmi dobře rozumělsilnému charakteru svého Učitele a bystrosti jeho vznešené a soucitné mysli, ale přesto mu dělala částečnou radost poznámka jednoho ze svých příbuzných, že Ježíš, ačkoliv byl bezelstným fanatikem, byl pravděpodobně pomatený; že se vždy projevoval jako zvláštní a nepochopený člověk.

^{177:4.4 (1925.1)} A nyní, jak nikdy předtím, Jidáš cítil stále silnější podivnou nelibost nad tím, že Ježíš mu nikdy nepřidělil významnější funkci. Po celou dobu si vážil pocty být apoštolským pokladníkem, ale nyní začal pociťovat, že nebyl oceňován; že jeho schopnosti nebyly rozpoznány. Náhle ho zachvátilo rozhořčení, že Petr, Jakub a Jan byli poctěni blízkým spojením s Ježíšem a v tuto chvíli, kdy byl na cestě do domu velekněze, se chtěl pomstít Petrovi, Jakubovi a Janovi víc, než přemýšlením o zradě Ježíše. Ale nadto všechno v jeho rozpačité mysli začala sílit nová a převažující myšlenka: rozhodl se získat pro sebe slávu a kdyby se to mělo stát současně s vyrovnaním účtů s těmi, kteří byli příčinou největšího zklamání v jeho životě, tím lépe. Ovládla ho nesmírná směs zmatenosti, pýchy, zoufalství a odhodlání. Proto musí být jasné, že to nebylo kvůli penězům, když se Jidáš vydal na cestu do domu Kaifáše, aby tam sjednal zrazení Ježíše.

^{177:4.5 (1925.2)} Když Jidáš přišel k domu Kaifáše, byl s konečnou platností rozhodnutý opustit Ježíše a své apoštolské druhy; a když se takto rozhodl ve své mysli zřici se díla království nebeského, umanul si získat pro sebe pokud možno co nejvíce úcty a slávy, o kterých si myslel, že mu budou náležet, když se poprvé spojil s Ježíšem a novým evangeliem království.

Všichni apoštolové měli z počátku stejné ambice jako Jidáš, ale postupem času se naučili ctít pravdu a milovat Ježíše, v každém případě víc než Jidáš.

177:4.6 (1925.3) Zrádce byl představen Kaifášovi a židovským vládcům svým bratrancem, který jim vysvětlil, že Jidáš, jelikož si uvědomil svoji chybu v tom, že se nechal oklamat lstivým učením Ježíše, dospěl k rozhodnutí zřici se veřejně a oficiálně svého spojení s Galilejcem a současně požádat o obnovení důvěry a sounáležitosti svých judejských bratrů. Dále jim tento Jidášův mluvčí vysvětlil, že Jidáš poznal, že pro zachování míru v Izraeli bude nejlépe, aby Ježíš byl uvržen do vězení a že na důkaz své lítosti nad svojí účastí v takovém pochybném hnutí a na důkaz své upřímnosti vrátit se zpět k učení Mojžíše, přišel se Velké radě nabídnout jako ten, kdo může zařídit s kapitánem, který má rozkaz pro Ježíšovo zatčení, aby byl zajat v tichosti a tím by se předešlo nebezpečí pobouření davu či nutnosti počkat s jeho zatčením až po skončení Paschi.

177:4.7 (1925.4) Když bratranec skončil své vysvětlování, představil Jidáše, který přišel blíže k veleknězi a řekl: „Všechno, co můj bratranec slíbil, já udělám, ale co jste ochotni mně za tuto službu dát?“ Jidáš patrně neviděl opovržlivý pohled a dokonce znechucení, které se objevilo na tváři necitlivého a ješitného Kaifáše; srdce Kaifáše bylo příliš upjato na vlastní slávu a toužilo po uspokojení z vlastní věhlasnosti.

177:4.8 (1926.1) A potom se Kaifáš podíval dolů na zrádce a řekl: „Jidáši, jdi za kapitánem stráže a dohodni se s ním na tom, jak přivést tvého Učitele k nám dnes večer, anebo zítra večer; a když nám ho dodáš do našich rukou, dostaneš svoji odměnu za tuto službu.“ Když to Jidáš vyslyšel, odešel ihned od veleknězů

a vládců a šel se poradit s kapitánem chrámové stráže o tom, jakým způsobem Ježíše zatknout. Jidáš věděl, že Ježíš nebyl v tuto dobu v táboře a neměl ponětí, kdy se má ten večer vrátit, a proto se spolu dohodli, že Ježíše zatknou večer příštího dne (čtvrtek) poté, jak obyvatelé Jerusalema a všichni příchozí poutníci půjdou spát.

177:4.9 (1926.2) Jidáš se vrátil ke svým druhům do tábora opojen myšlenkami na slávu a pocty, které již neměl dlouhou dobu. Připojil se k Ježíšovi s nadějí, že se z něho jednou stane významný člověk v novém království. Konečně si uvědomil, že nebude žádné nové království, jaké on očekával. Ale radoval se z toho, že je natolik moudrý a vyměnil své zklamání z neúspěchu získat slávu v očekávaném novém království za okamžité nabytí slávy a odměny ve starém řádu, o kterém byl nyní přesvědčen, že přežije a o kterém si byl jistý, že Ježíše zabije a zničí všechno, co symbolizoval. Poslední uvědomělý motiv Jidášovy zrady Ježíše byl zbabělým činem sobeckého dezertéra, jehož jedinou myšlenkou bylo jeho vlastní bezpečí a sláva bez ohledu na to, jaké následky může jeho jednání mít pro Ježíše a jeho bývalé druhy.

177:4.10 (1926.3) Ale on byl takový vždy. Jidáš již dávno uvázl ve svém záludném, umíněném, sobeckém a pomstychtivém vědomí, postupně přecházejícího do mysli a vnášející do jeho srdce tyto nenávistné a zlomyslné touhy po pomstě a zradě. Ježíš miloval Jidáše a důvěřoval mu stejně, jako miloval ostatní apoštoly a důvěřoval jim, ale Jidáš si v sobě nevypěstoval oddanou důvěru a neopětoval upřímnou lásku. A jak nebezpečnou se může ctižádost stát, jestli je pouze spjata s osobním prospěchem a mocně motivována zarputilou a dlouho

potlačovanou mstou! Jakou zdrcující věcí je zklamání v životě těch pošetilých lidí, kteří, upínajíc svůj pohled na pomíjivá a prchavá lákadla času, se stanou slepými k vyšším a reálnějším činům—nekonečnému poznávání věčných světů božských hodnot a skutečných duchovních realit. Jidáš toužil po světské slávě ve své mysli a postupně začal tuto touhu milovat celým svým srdcem; ostatní apoštolové také toužili po této stejné světské slávě ve svých myslích, ale ve svých srdcích milovali Ježíše a dělali všechno pro to, aby se naučili milovat ty pravdy, které je učil.

^{177:4,11 (1926,4)} V tu dobu si Jidáš neuvědomoval, že podvědomě byl kritický k Ježíšovi již od chvíle, kdy Herodes dal setnout hlavu Janu Křtiteli. V hloubce svého srdce Jidáš vždy nesl nelibě fakt, že Ježíš Jana nezachránil. Nesmíte zapomenout na to, že Jidáš byl učedníkem Jana předtím, než se stal stoupencem Ježíše. A celé toto narůstání lidské rozmrzelosti a hořkého zklamání, která Jidáš uložil do své duše v rouchu nenávisti, nyní byla dobře uspořádána v jeho podvědomí a připravena vyprýštit a pohltit ho, jakmile našel odvahu odtrhnout se od podpůrného vlivu svých bratrů a současně se tím vydal na pospas obratnému lichocení a lstivému posměchu nepřátel Ježíše. Pokaždé, když Jidáš nechal své naděje vystoupat vysoko a Ježíš udělal či řekl něco, co jeho naděje rozbilo na kusy, v jeho srdci vždy zůstala jizva po hořkém zklamání; a jak těch jizev přibývalo, brzy srdce, které bylo tak častokrát zraněno, ztratilo všechnu opravdovou lásku k tomu, kdo způsobil tuto nelibou zkušenost poctivé, ale zbabělé a sobecké osobnosti. Jidáš si to neuvědomoval, ale on byl zbabělec. Proto měl vždy sklon považovat Ježíše za zbabělce, což bylo příčinou toho, že mnohokrát odmítl uchopit moc či získat slávu, když byly tak

zjevně snadno na dosah. A každý smrtelník moc dobře ví, jak láska, dokonce i když byla jednou opravdová, se může kvůli zklamání, žárlivosti a dlouho trvající zášti nakonec změnit v opravdovou nenávist.

^{177:4,12 (1927.1)} Konečně si velekněží a starší mohli na několik hodin oddychnout. Nemuseli zatknout Ježíše na veřejnosti a získáním Jidáše za zrádného spojence bylo zárukou, že Ježíš neuprchne z oblasti jejich soudní pravomoci, jak to již mnohokrát udělal dříve.

5. Poslední společný rozhovor

^{177:5.1 (1927.2)} Jelikož byla středa, večer v táboře se uskutečnila společná beseda. Učitel se pokusil povzbudit své sklíčené apoštoly, ale bylo to prakticky nemožné. Oni všichni si začínali uvědomovat, že se blíží trudné a zdrcující události. Nemohli být veselí, i když Učitel vzpomínal na roky jejich rušného a láskyplného soužití. Ježíš se opatrně zeptal na rodiny všech apoštolů a dívajíc se na Davida Zebedea, zeptal se, jestli někdo z nich slyšel v poslední době o jeho matce, mladší sestře či dalších členech jeho rodiny. David se díval dolů pod nohy; měl strach odpovědět.

^{177:5.2 (1927.3)} V ten večer Ježíš varoval své přívržence nespolehat se na podporu davu. Připomněl jim jejich zkušenost v Galileji, kde se jim častokrát stalo, že velké davy lidí je nadšeně následovaly a potom stejně horlivě se obrátily proti nim a vrátily se ke své staré víře a bývalému způsobu života. A potom řekl: „Proto se nesmíte nechat oklamat velkými davy, které nám naslouchaly v chrámu a které vypadají, že věří v naše učení. Tyto zástupy lidí naslouchají pravdě a věří v ni ve svých

myslích povrchně, ale jen několik z nich umožní slovu pravdy uchytit se v jejich srdcích živými kořeny. Na ty, kteří znají evangelium pouze ve svých myslích a kteří ho nepocítili v srdcích, není možné spoléhat se a očekávat podporu, když přijdou opravdové potíže. Když se vládci židů dohodnou na zabití Syna Člověka a když se usnesou jednohlasně, uvidíte, jak davy buď ze strachu budou utíkat, anebo stát v mlčenlivém údivu, zatímco tito zuřící a zaslepení vládcové povedou učitele evangelia na smrt. A potom, když vás obklopí nepřátelství a budete pronásledováni, tak jiní, o kterých si myslíte, že milují pravdu, se rozprchnou a jiní se evangelia zřeknou a opustí vás. Někteří, kteří nám byli velmi blízcí, se již rozhodli ve svých myslích nás opustit. Dnes jste odpočívali, abyste se připravili na tu dobu, která již nastala. Proto buďte obezřetní a modlete se, abyste byli zítra silnější a připraveni na dny před vámi.

177:5.3 (1927.4) Atmosféra v táboře byla naplněna nevysvětlitelným napětím. Zamlklí poslové přišli a odešli, hovoříc pouze s Davidem Zebedeem. Než nastala noc, někteří již věděli, že Lazar náhle uprchl z Betanie. Po návratu do tábora Jan Marek zarytě mlčel, přestože strávil celý den ve společnosti Učitele. Veškeré snahy přimět ho k hovoru jenom jasně dokazovaly, že mu Ježíš přikázal nic neříkat.

177:5.4 (1928.1) Dokonce Učitelova dobrá nálada a neobvyklá družnost je vylekaly. Všichni pocítovali nevyhnutelné přiblížení děsivého osamocení, o kterém si uvědomovali, že na ně dopadne se zdrcující rychlostí a neodvratitelnou hrůzou. Oni jen matně tušili, co se stane; a žádný z nich se necítil být připravený tomu čelit. Učitel byl pryč celý den; a oni ho nesmírně postrádali.

^{177:5.5 (1928.2)} Za celou dobu do smrtelné hodiny Učitele, apoštolové neklesli na duchu tak, jako tuto středu večer. I když příští den byl ještě blíže osudnému pátku, přece jenom byl s nimi a tak ty poslední úzkostné hodiny prožili s větší ctí.

^{177:5.6 (1928.3)} Bylo těsně před půlnocí, když Ježíš, vědom si toho, že toto bude poslední noc, kdy bude spát se svojí vybranou rodinou na zemi, řekl, když je posílal spát: „Jděte spát, moji bratři a necht' mír je s vámi, dokud se neprobudíme do nového dne, ještě jednoho dne pro vykonání vůle Otce a pocitu radosti z toho, že jsme jeho synové.

Kapitola 178

Poslední den v Táboře

^{178:0.1 (1929.1)} JEŽÍŠ plánoval strávit tento čtvrtek, svůj poslední svobodný den na zemi jako božský Syn inkarnovaný v těle se svými apoštoly a několika věrnými a oddanými učedníky. Ihned po snídani tohoto krásného rána je Učitel odvedl na odloučené místo nedaleko jejich tábora a tam je učil mnoha novým pravdám. Přestože v průběhu prvních večerních hodin toho dne měl Ježíš s apoštoly další debaty, tento rozhovor ve čtvrtek ráno byl jeho proslovem na rozloučenou ke sloučené táborové skupině apoštolů a vybraných učedníků—jak židů, tak i jinověrců. Přítomna byla celá dvanáctka, kromě Jidáše. Petr a několik dalších apoštolů se o jeho nepřítomnosti zmínili, ale někteří z nich si mysleli, že Ježíš ho poslal do města něco obstarat, pravděpodobně zařídit podrobnosti, spojené s jejich chystanou oslavou Paschi. Jidáš se vrátil do tábora až pozdě odpoledne, krátce předtím, než je Ježíš odvedl do Jerusalema na Poslední Večeři.

1. Rozprava o synovství a občanství

178:1.1 (1929.2) Ježíš mluvil k přibližně padesáti svých věrných stoupenců téměř celé dvě hodiny a odpověděl na spoustu otázek, týkajících se vztahu království nebeského ke královstvím tohoto světa a otázek o vztahu synovstva s Bohem k občanství v pozemských státech. Tuto rozpravu, společně s jeho odpověďmi na otázky, je možno shrnout a vyložit v současném jazyce následovně:

178:1.2 (1929.3) Jelikož království tohoto světa jsou materiální, často mohou být vystavena nezbytnosti použít fyzickou sílu při prosazování svých zákonů a udržení pořádku. V království nebeském se opravdoví věřící neuchýlí k použití fyzické síly. Království nebeské, poněvadž je duchovním bratrstvím v duchu narozených Božích synů, může být ustanoveno pouze silou ducha. Tento rozdíl v metodách se týká vztahů království věřících ke královstvím, založených na světských vládách a nezabývá sociální skupiny věřících práva udržovat pořádek ve svých řadách a vyžadovat disciplínu od svých neukázněných a nečestných členů.

178:1.3 (1929.4) Není žádný rozdíl mezi statusem syna duchovního království a statusem občana světského, nebo občanského státu. Povinností věřícího je činit císařovi, co je císařovo a Bohu, co je Boží. Mezi těmito požadavky nemůže být žádný rozpor, i když jeden je materiální a druhý duchovní, pokud se však císař neopovází usurpovat výsady Boha a vyžadovat, aby se mu prokazovala duchovní pocta a nejvyšší úcta. V takovém případě budete uctívat pouze Boha a současně se snažit osvětit takové pomýlené světské vládce a takto je přivést také k poznání Otce nebeského. Nebudete projevovat duchovní úctu

světským vládcům; ani nepoužijete fyzických sil světských vlád, jejichž vládcové se někdy mohou stát věřícími, na podporu mise duchovního království.

178:1.4 (1930.1) Z pohledu rozvíjejících se civilizací by vám synovství v království mělo pomoci stát se ideálními občany království tohoto světa, poněvadž bratrství a služba jsou základnímu kameny evangelia království. Volání lásky duchovního království by se mělo projevit jako účinný ničitel podněcující nenávisti nevěřících a válečnických občanů pozemských království. Ale tito materialisticky myslící a zaslepení synové nikdy neuvidí vaše duchovní světlo pravdy, jestli se vy k nim nepřiblížíte s tou nezištnou společenskou službou, která je přirozeným důsledkem plodů ducha, objevujících se v životní zkušenosti každého individuálního věřícího.

178:1.5 (1930.2) Jako smrtelní a materiální lidé, vy jste samozřejmě občany pozemských království a měli byste být dobrými občany o to více, protože jste se stali znovuzrozenými duchovními syny nebeského království. Jako vírou osvícení a duchem osvobození synové království nebeského máte dvojí povinnost—vůči člověku a vůči Bohu a současně dobrovolně převzít třetí a posvátnou povinnost: sloužit bratrstvu Boha si uvědomujících věřících.

178:1.6 (1930.3) Neklaňte se před svými světskými vládci a nepoužívejte světskou moc pro podporování duchovního království; ale projevujte poctivou péči v láskyplné službě stejně jak věřícím, tak i nevěřícím. V evangeliu království spočívá mocný Duch Pravdy a já brzy rozliji tento duch na celé lidstvo. Plody ducha—vaše upřímná a láskyplná služba jsou

mocnou společenskou pákou pro pozvednutí ve tmě přebývajících národů a tento Duch Pravdy se stane opěrným bodem pro posilování vaší moci.

178:1.7 (1930.4) Ve svých jednáních s nevěřícími občanskými vládci projevujte moudrost a prozíravost. Rozvážně dávejte najevo, že jste experti v urovnávání malých neshod a v řešení malicherných sporů. Všemi možnými způsoby—hledajíc kompromis ve všem, kromě vaší duchovní věrnosti vládcům vesmíru—usilujte žít v míru se všemi lidmi. Buďte vždy moudří jako hadi, ale bezúhonní jako holubice.

178:1.8 (1930.5) V důsledku toho, že jste se stali osvícenými syny království, stanete se mnohem lepšími občany světských států; také vládcové pozemských států, věřící v evangelium království, se stanou mnohem lepšími vládci v řešení civilních záležitostí. Nezištná služba člověku a rozumné uctívání Boha udělají všechny věřící v evangelium mnohem lepšími občany světa, zatímco poctivé občanství a upřímná oddanost světským povinnostem pomohou takovým občanům mnohem snadněji uslyšet hlas ducha, vybízejícího ke vstupu do synovstva v nebeském království.

178:1.9 (1930.6) Dokud vládcové pozemských států budou jednat z moci náboženských diktátorů, vy, kteří věříte v toto evangelium, můžete čekat jenom potíže, pronásledování a dokonce smrt. Ale to světlo, které vy nesete do světa a také to, jak budete trpět a umírat pro toto evangelium království, to samo o sobě osvítlí celý svět a způsobí postupné oddělení politiky a náboženství. Vytrvalé kázání tohoto evangelia království přinese jednoho dne všem národům nové a nevídané osvobození, intelektuální nezávislost a náboženskou svobodu.

178:1.10 (1931.1) V podmínkách nadcházejícího pronásledování ze strany těch, kteří nenávidí toto evangelium radosti a svobody, vy se budete rozvíjet a království bude vzkvétat. Ale v pozdějších dobách se dostanete do velkého nebezpečí, když většina lidí bude mluvit přátelsky o království věřících a mnozí z těch, kteří zaujímají vysoká postavení, oficiálně přijmou evangelium nebeského království. Učte se oddanosti království i v dobách míru a vzkvétání. Nenuťte o vás pečující anděly vést vás úmyslně do potíží jako láskyplný výchovný prostředek, určený k záchraně vašich k pohodlí směřujících duší.

178:1.11 (1931.2) Pamatujte si, že jste pověřeni hlásat toto evangelium království—jako nejvyšší touha vykonávat vůli Otce spolu s nejvyšší radostí z uvědomění si víry v synovství s Bohem—a vy nesmíte ničemu dovolit změnit vaši oddanost této povinnosti. Necht' celé lidstvo má prospěch ze záplavy vaší láskyplné duchovní péče, osvětleného intelektuálního spojení a povznášející služby pro společnost; ale žádná z těchto humanitárních činností, ani všechny dohromady, nesmějí vytěsnit hlásání evangelia. Tyto šlechetné služby jsou vedlejšími společenskými produkty ještě šlechetnějších a vznešenějších služeb a proměn, vytesaných do srdce věřícího v království živým Duchem Pravdy a osobním uvědoměním toho, že víra v duchu narozeného člověka dává jistotu aktivního přátelství s věčným Bohem.

178:1.12 (1931.3) Nesmíte se snažit šířit pravdu, nebo prosazovat spravedlnost pomocí síly občanských vlád či stanovením světských zákonů. Vždy se můžete snažit přesvědčit lidskou mysl, ale nikdy ji nesmíte nutit. Nesmíte zapomenout na velký zákon lidské spravedlnosti, kterému jsem vás učil v pozitivní

formě: chovejte se ke všem lidem tak, jak vy chcete, aby se oni chovali k vám.

178:1.13 (1931.4) Když věřící v království je povolán sloužit v civilní správě, nechť vykonává takovou službu jako světský občan takové správy, i když takový věřící musí projevovat ve své civilní službě všechny obyčejné občanské rysy způsobem, ze kterého je zjevné, že byly obohaceny duchovním osvícením, které je důsledkem zušlechťujícího spojení mysli smrtelného člověka a v něm pobývajícím duchem věčného Boha. Jestli je nevěřící způsobilý vykonávat státní službu lépe, musíte si upřímně položit otázku, zdali kořeny pravdy ve vašem srdci neodumřely z nedostatku živé vody—spojení duchovního uvědomění se sociální službou. Vědomí synovstva s Bohem by mělo oživit celou životní službu každého muže, ženy a dítěte, kteří se stali vlastníky takového mocného podněcovače všech vnitřních sil lidské osobnosti.

178:1.14 (1931.5) Vy se nemůžete stát pasivními mystiky či bezbarvými askety; nesmíte se stát snílky a poutníky, lenivě spoléhající na fiktivní Prozřetelnost, aby zajistila dokonce i základní životní potřeby. Vy samozřejmě musíte být laskaví k chybuujícím smrtelníkům, trpělivi ve vašich stycích s nevědomými lidmi a zdrženliví při provokacích; ale musíte být také stateční při obraně spravedlnosti; silní v šíření pravdy a aktivní v kázání evangelia království i ve všech nejvzdálenějších koutech světa.

178:1.15 (1931.6) Toto evangelium království je živou pravdou. Já jsem vám již řekl, že je jako kvásek v těstě, jako hořčičné zrno; a nyní vám prohlašuji, že je jako semínko živé bytosti, které se z generace na generaci, přestože zůstává tím stejným živým

semínkem, spolehlivě rozvíjí do nových podob a příznivě vyrůstá v řečištích nových přizpůsobeních ke specifickým potřebám a podmínkám každé následné generace. Toto zjevení, které jsem vám odhalil, je živé zjevení a přeji si, aby přineslo patřiční plody v každém jedinci a každé generaci v souladu se zákony duchovního růstu, zvětšování a adaptabilního rozvoje. Z generace na generaci toto evangelium musí prokazovat vzrůstající životaschopnost a projevovat větší hloubku duchovní síly. Nesmí mu být dovoleno stát se pouhou posvátnou vzpomínkou, pouhou pověstí o mně a o době, ve které my nyní žijeme.

178:1.16 (1932.1) A nezapomeňte: „my jsme neudělali přímý útok na osoby či autoritu těch, kteří sedí na místě Mojžíše; my jsme jim pouze nabídli nové světlo, které oni tak rázně odmítli. My jsme je napadli pouze veřejným odsouzením jejich duchovní nevěrnosti těm pravdám, které rádoby učí a tvrdí, že je chrání. Střetli jsme se s těmito stanovenými vůdci a uznávanými vládci jenom tehdy, když se postavili přímo do cesty našemu kázání evangelia království synům lidským. A dokonce i v této chvíli to nejsme my, kdo na ně útočí, ale oni usilují o naše zničení. Nezapomeňte, že jste pověřeni jít do světa kázat pouze dobré zprávy. Vy nebudete útočit starými metodami; vy obratně vložíte kvásek nové pravdy do středu starých věrouk. Necht' Duch Pravdy koná svoji práci. Necht' spory se rozhoří jen tehdy, když vám je vnutí ti, kteří nenávidí pravdu. Ale když vás napadne zlomyslný nevěřící, neváhejte důrazně bránit pravdu, která vás spasila a posvětila.

178:1.17 (1932.2) V průběhu těžkostí života vždy pamatujte milovat jeden druhého. Nebojujte s lidmi, dokonce ani s nepřáteli.

Bud'te milosrdní i k těm, kteří vás zlomyslně urážejí. Bud'te loajálními občany, poctivými řemeslníky, chvályhodnými sousedy, oddanými příbuznými, chápajícími rodiči a upřímnými věřícími v bratrství království Otce. A můj duch bude s vámi—ted' a až do konce světa.

178:1.18 (1932.3) Když Ježíš skončil své vyučování, byla téměř jedna hodina a ihned se vrátili zpátky do tábora, kde David a jeho druhové měli pro ně připravený oběd.

2. Po poledním jídle

178:2.1 (1932.4) Málokterý z posluchačů Učitele byl schopen pojmout dokonce jen malou část z jeho dopoledního projevu. Ze všech přítomných nejvíce pochopili Řekové. Také apoštolové byli zaraženi jeho zmínkami o budoucích politických královstvích a následných generacích věřících v království. Nejoddanější stoupenci Ježíše si nedokázali srovnat blížící se konec jeho pozemské služby s těmito zmínkami o budoucím pokračování evangelické činnosti. Někteří z těchto židovských věřících začínali pociťovat, že se blíží největší tragédie v historii země, ale nebyli schopni si srovnat takovou hrozící katastrofu ani s veselým lhostejným chováním Učitele a ani s jeho dopoledním proslovem, ve kterém se opakovaně zmiňoval o budoucích činnostech nebeského království, obsahující obrovské časové úseky a zahrnující vztahy s mnoha následnými světskými královstvími země.

178:2.2 (1932.5) Kolem poledne tohoto dne se všichni apoštolové a učedníci dozvěděli o spěšném útěku Lazara z Betanie. Začali si uvědomovat, že židovští vládcové se pevně rozhodli zničit Ježíše a jeho učení.

178:2.3 (1932.6) Prostřednictvím svých tajných agentů v Jerusalemu byl David Zebedeus plně informován o tom, jak pokračuje plán na zatčení a zabití Ježíše. Věděl všechno o Jidášově účasti na tomto komplotu, ale ostatním apoštolům, ani žádnému z učedníků, se nikdy o tom ani slovem nezmínil. Brzy po obědě odvedl Ježíše stranou a nabíraje odvahu se ho začal ptát, zdali ví, že—ale svoji otázku již nedokončil. Učitel, pozvednuvši ruku, ho zastavil a řekl: „Ano, Davide, vím všechno a vím také, že to víš ty, ale dbej na to, abys to nikomu neřekl. Jenom nepochybuj ve svém srdci o tom, že na konci převládne vůle Boží.“

178:2.4 (1933.1) Tento rozhovor s Davidem byl přerušen příchodem posla z Filadelfie se zprávou od Abnéra, který se dozvěděl o spiknutí zabít Ježíše a s dotazem, zdali se má vydat do Jerusalema. Běžec vyrazil na zpáteční cestu do Filadelfie s následujícím sdělením pro Abnéra: „Pokračuj ve své práci. Jestli já od tebe odejdu v těle, tak jen pro to, abych se mohl vrátit v duchu. Já tě neopustím. Budu s tebou do samého konce.“

178:2.5 (1933.2) Vzápětí přišel za Ježíšem Filip a zeptal se: „Učiteli, blíží se Pascha. Kde si přeješ, abychom připravili paschální večeři?“ Na tuto otázku Filipa Ježíš odpověděl: „Jděte a přiveďte Petra a Jana a dám vám pokyny ohledně večeře, o kterou se dnes večer spolu rozdělíme. Co se týká Paschi, tak tuto otázku budete řešit sami po dnešní večeři.“

178:2.6 (1933.3) Když Jidáš slyšel Učitele mluvit s Filipem o této záležitosti, přistoupil blíže, aby vyslechl jejich rozhovor. Ale David Zebedeus, který stál opodál, přišel k Jidášovi a dal se s

ním do hovoru, zatímco Filip, Petr a Jan poodešli stranou, aby promluvili s Učitelem.

178:2.7 (1933.4) Ježíš těm třem apoštolům řekl: „Jděte ihned do Jerusalema a po projití městskou branou potkáte člověka, který ponese džbán vody. On vás osloví a vy ho potom budete následovat. Když vás přivede k jednomu domu, vejděte s ním dovnitř a zeptejte se majitele toho domu: „Kde je hostinský pokoj, ve kterém má Učitel večeřet se svými apoštoly?“ A když se takto zeptáte, majitel domu vám ukáže velkou horní místnost, zařízenou a připravenou pro nás.“

178:2.8 (1933.5) Když apoštolové vešli do města, potkali u brány člověka se džbánem na vodu; následovali ho do domu Jana Marka, kde je přivítal chlapcův otec a ukázal jim horní místnost, která byla připravena na jejich večeři.

178:2.9 (1933.6) A to všechno se tak stalo v důsledku porozumění mezi Učitelem a Janem Markem během předchozího odpoledne, kdy byli sami v horách. Ježíš chtěl mít jistotu, že tato poslední večeře s jeho apoštoly nebude narušena a jelikož věděl, že kdyby Jidáš předem věděl o místě jejich setkání, mohl by se domluvit s nepřáteli Ježíše na jeho zatčení, a tak se tajně na tomto plánu domluvil s Janem Markem. Proto se Jidáš dozvěděl o místě jejich setkání až tehdy, až tam přišel společně s Ježíšem a ostatními apoštoly.

178:2.10 (1933.7) David Zebedeus potřeboval vyřešit s Jidášem mnoho otázek, takže mu tím zabránil sledovat Petra, Jana a Filipa, což on moc chtěl. Když Jidáš dal Davidovi nějaké peníze na potraviny, David mu řekl: „Jidáši, nebylo by dobré, za těchto okolností, dát mně dopředu trochu peněz na zajištění našich

potřeb?“ Po chvilce váhání Jidáš odpověděl: „Ano, Davide, myslím, že je to rozumné. Vlastně, vzhledem k neklidné situaci v Jerusalemu, si myslím, že bude nejlepší, když ti předám všechny peníze. Proti Učiteli se chystá spiknutí a v případě, že by se mně něco stalo, peníze budou u tebe v bezpečí.“

178:2.11 (1934.1) A tak David převzal všechny apoštolské peníze v hotovosti a potvrzení o uložených penězích. Apoštolové se o tomto dozvěděli až večer následujícího dne.

178:2.12 (1934.2) Bylo asi půl páté, když se tři apoštolové vrátili a informovali Ježíše, že je všechno připraveno na jejich večeři. Učitel byl ve chvíli připraven a vedl svých dvanáct apoštolů po stezce na cestu do Betanie a pak do Jerusalema. A toto bylo naposledy, kdy se vydal na cestu se všemi dvanácti.

3. Na cestě do města na večeři

178:3.1 (1934.3) Ve snaze opět se vyhnout davům lidí, procházejících v obou směrech Kidrónským údolím mezi Getsemanskou zahradou a Jerusalemem, Ježíš a dvanáctka přešli přes západní hřeben Olivové hory a vyšli na cestu, vedoucí z Betanie do města. Když se přiblížili k místu, kde Ježíš zůstal předcházející večer, aby jim pověděl o zničení Jerusalema, podvědomě se zastavili a dívali se mlčky na město. Poněvadž bylo ještě brzy a jelikož Ježíš nechtěl vejít do města před západem slunce, řekl svým druhům:

178:3.2 (1934.4) „Posad'te se a odpočňte si, zatímco já vám povím o tom, co se brzy stane. Po celé ty roky jsem s vámi žil jako se svými bratry a učil jsem vás pravdu o království nebeském a odhalil vám jeho tajemství. A můj Otec skutečně vykonal

mnoho podivuhodných činů ve spojení s mojí misí na zemi. Vy jste se stali svědky všech a každý z vás získal zkušenosti z práce s Bohem. A vy mně dosvědčíte, že již několikrát jsem vám říkal, že se budu muset brzy vrátit k práci, kterou mně Otec svěřil, abych vykonal; otevřeně jsem vám pověděl, že vás musím zanechat na tomto světě, abyste pokračovali v práci pro království. Právě pro tento účel jsem vás vysvětil v horách Kafarnaumu. Nyní se musíte podělit s ostatními o tu zkušenost, kterou jste se mnou získali. Tak, jak mě Otec poslal na tento svět, tak já se chystám poslat vás pracovat jako mé nástupce a dokončit práci, kterou jsem začal.

178:3,3 (1934.5) Díváte se dolů na toto město s lítostí, poněvadž si pamatujete má slova o konci Jerusalema. Já jsem vás na to předem upozornil, abyste přitom nezhynuli, protože by to odložilo prohlášení evangelia království. Stejným způsobem vás nyní upozorňuji, abyste byli obezřetní a zbytečně se nevystavovali nebezpečí, když přijdou pro Syna Člověka. Já musím odejít, ale vy musíte zůstat, abyste, až tady nebudu, obhajovali toto evangelium—tak, jak jsem nařídil Lazarovi uprchnout před lidským hněvem, aby mohl žít a proslavit Boha. Jestli je to Otcova vůle, abych odešel, vy nemůžete udělat nic pro zmaření božského plánu. Buďte obezřetní, aby vás nezabili také. Necht' vaše duše statečně brání evangelium silou ducha, ale nenechejte se vtáhnout do pošetilého pokusu bránit Syna Člověka. Já nepotřebuji lidskou obranu; armády nebeské jsou i v tuto chvíli se mnou; ale já jsem se rozhodl vykonal vůli mého nebeského Otce a proto se musíme podvolit tomu, co nás brzy postihne.

178:3.4 (1934.6) Když uvidíte toto město v troskách, nezapomeňte na to, že vy jste již vstoupili na cestu věčného života—nekonečné služby ve stále se rozvíjejícím království nebeském, dokonce království nebes nebeských. Musíte pochopit, že ve vesmíru mého Otce a v mém vesmíru je mnoho obydlích, kde na děti světla čeká objevování měst, jejichž stavitelem je Bůh a světů, jejichž způsob života symbolizuje spravedlnost a radost v pravdě. Já jsem vám přinesl království nebeské sem na zem, ale prohlašuji vám, že všichni vy, kteří skrze víru vstoupíte do království a zůstanete v něm díky živé službě pravdě, s určitostí vystoupáte na světy nebeské a budete sedět se mnou v duchovním království našeho Otce. Ale nejdříve musíte sebrat síly a dokončit práci, kterou jste zde na zemi se mnou začali. Nejdříve musíte projít značným utrpením a přestat mnoho útrap—a tyto zkoušky jsou právě před námi—a když dokončíte svoji práci na zemi a k mé radosti přijdete za mnou, tak to bude stejné, jako když já jsem dokončil práci pro mého Otce na zemi a chystám se vrátit do jeho objetí.“

178:3.5 (1935.1) Když Učitel skončil svoji řeč, povstal a všichni ho následovali po úbočí Olivové hory dolů do města. Žádný z apoštolů, kromě třech, nevěděl kam jdou a navíc ještě procházeli úzkými uličkami v nastávající tmě. Razili si cestu davem lidí, ale nikdo je nepoznal a nikdo nevěděl, že Syn Člověka prochází mezi nimi na své cestě na poslední smrtelné setkání se svými vybranými vyslanci království. A rovněž žádný z apoštolů nevěděl, že jeden z nich již vstoupil do spiknutí vydat Učitele do rukou jeho nepřátel.

^{178:3.6 (1935.2)} Jan Marek šel za nimi celou cestu až do města a když prošli branou, spěchal jinou ulicí, aby na ně počkal a přivítal je v domě svého otce.

Kapitola 179

Poslední večeře

^{179:0.1 (1936.1)} BĚHEM tohoto čtvrttečního odpoledne, když Filip připomněl Ježíšovi blížící se svátek Paschi a zeptal se, jak ho plánuje oslavit, měl na mysli paschální večeři, která se měla jíst večer následujícího dne, v pátek. Bylo ve zvyku začít přípravy na oslavu Paschi nejpozději v poledne předchozího dne. A jelikož u židů den začíná při západu slunce, znamenalo to, že sobotní paschální večeře se musela sníst v pátek večer do půlnoci.

^{179:0.2 (1936.2)} Proto apoštolové byli zcela zmateni a nebyli schopni pochopit Učitelovo oznámení, že oslaví Paschu o den dříve. Mysleli si, alespoň někteří z nich, že on ví o tom, že bude zatčen ještě před páteční paschální večeří a proto je svolal dohromady pro mimořádnou večeři v tento čtvrtek. Jiní si mysleli, že to bude pouze zvláštní událost, která bude předcházet běžným paschálním oslavám.

^{179:0.3 (1936.3)} Apoštolové věděli, že Ježíš slavil předchozí svátky Paschi bez poraženého beránka; oni věděli, že on se osobně nezúčastnil žádných obětních obřadů, vyžadovaných židovským náboženstvím. Jako host častokrát jedl paschálního beránka, ale beránek se nikdy nepodával na stůl, když hostitelem byl Ježíš. Proto by nebylo pro apoštoly velkým překvapením vidět, že beránek se nebude podávat ani v

paschální večer a jelikož tato večeře byla připravena o den dříve, nepřikládali nepřítomnosti beránka žádný význam.

179:0.4 (1936.4) Po přivítacích pozdravech s otcem a matkou Jana Marka, šli apoštolové ihned do horního pokoje, zatímco Ježíš ještě zůstal dole a hovořil s rodinou Marka.

179:0.5 (1936.5) Bylo předem dohodnuto, že Učitel bude slavit tuto událost sám se svými dvanácti apoštoly; proto tam nečekali žádní sluhové, aby je při večeři obsluhovali.

1. Touha po výhodě

179:1.1 (1936.6) Když Jan Marek zavedl apoštoly nahoru, uviděli velký a prostorný pokoj, kde bylo všechno připraveno na večeři a viděli, že na jednom konci stolu již leží chléb, víno, voda a byliny. Kromě této části, na které ležely chléb a víno, tento dlouhý stůl byl obklopen třinácti sklápěcími křesly, takovými, které se používají při oslavě Paschi v bohatých židovských domácnostech.

179:1.2 (1936.7) Když dvanáctka vstoupila do tohoto horního pokoje, všimla si uvnitř hned za dveřmi džbánů s vodou, umyvadel a ručníků, připravených pro omytí svých zaprášených nohou; a poněvadž tam nebyli žádní sluhové, kteří by je obsloužili, všichni apoštolové začali ihned po odchodu Jana Marka přemýšlet každý pro sebe: „Kdo nám umyje nohy?“ A každý si myslel, že to nebude on, který by měl být sluhou ostatním.

179:1.3 (1937.1) Jak tam stáli a uvažujíc každý pro sebe, prohlíželi si uspořádání křesel kolem stolu a všimli si vyvýšeného křesla pro hostitele s jedním křeslem vpravo a dalších jedenáct bylo

rozmístěno na opačné straně stolu od tohoto čestného místa vpravo od hostitele.

^{179:1.4 (1937.2)} Apoštolové očekávali Ježíše každým okamžikem, ale byli ve velkých rozpacích, zdali se mají sami posadit, anebo počkat až přijde a sám jim určí jejich místa. Zatímco váhali, Jidáš přistoupil k čestnému místu po levici hostitele a dal najevo, že on se chystá si tam sednout jako preferovaný host. Toto Jidášovo počínání okamžitě způsobilo vášnivý spor mezi ostatními apoštoly. Jakmile Jidáš zabral čestné místo, pak Jan Zebedeus vznesl nárok na další preferované místo, to po pravici hostitele. Šimona Petra tak rozčílilo toto osvojení čestných míst Jidášem a Janem, že za pohledu ostatních apoštolů obešel demonstrativně stůl a na jeho nejvzdálenějším konci si vzal poslední křeslo, přímo naproti tomu, které si vzal Jan Zebedeus. Jelikož ostatní si zabrali vyšší místa, Petr se rozhodl vzít si to nejnižší a udělal to nejenom na protest proti nemístné pýše svých bratrů, ale i v naději, že až Ježíš přijde a uvidí ho na nejnižším místě, zavolá ho k sobě na to vyšší a přesadí toho, kdo si dovolil přisvojit si tuto čest.

^{179:1.5 (1937.3)} Poté, když vyšší a nižší místa byla zabrána, zbytek apoštolů si vybral ostatní místa, někteří blíže k Jidášovi a někteří blíž k Petrovi, až nakonec byli všichni usazeni. Seděli kolem stolu ve tvaru podkovy na sklápěcích křeslech v tomto pořadí: napravo od Ježíše byl Jan; nalevo Jidáš, Šimon Zélóta, Matouš, Jakub Zebedeus, Ondřej, Alfeova dvojčata, Filip, Natanael, Tomáš a Šimon Petr.

^{179:1.6 (1937.4)} Sešli se tady všichni pro to, aby oslavili, v každém případě v duchu, obyčej, kterého se zúčastňoval i Mojžíš a vztahoval se k době, kdy jejich předkové byli otroky v Egyptě.

Tato večeře byla jejich posledním setkáním s Ježíšem a dokonce i v takové vážné situaci apoštolové, vedeni Jidášem, se znovu vrátili ke svému starému sklonu pro pocty, výhody a osobní důležitost.

^{179:1.7 (1937.5)} Když se ve dveřích objevil Ježíš, oni se stále ještě zvýšenými a rozrušenými hlasy mezi sebou přeli. Ježíš se na malou chvíli ve dveřích zastavil a na jeho tváři se pomalu začalo zračit zklamání. Nic neřekl, šel na své místo a jejich uspořádání křesel nezměnil.

^{179:1.8 (1937.6)} Byli nyní připraveni přistoupit k večeři, ale jejich nohy zůstaly neumyty a všichni byli ve stavu nepříjemného rozpoložení mysli. Když Učitel vešel, oni si ještě vyměňovali nelichotivé poznámky jeden o druhém, nemluvě o myšlenkách těch, kteří dokázali své emoce ovládat a neprojevovali své pocity otevřeně.

2. Začátek večeře

^{179:2.1 (1937.7)} Když Učitel zaujal své místo, po nějakou dobu bylo ticho, nikdo nepromluvil. Ježíš se na ně díval a uvolňujíc napětí úsměvem, řekl: „Velice jsem toužil jíst paschální večeři s vámi. Chtěl jsem s vámi jíst ještě jednou, dříve než budu trpět a s vědomím, že přišel můj čas, uspořádal jsem tuto večeři s vámi na dnešní večer, poněvadž, co se týče zítřka, my všichni jsme v rukou Otce, jehož vůli jsem přišel vykonat. Neboť nebudu již s vámi jíst až do doby, kdy budete se mnou v království, které mně Otec dá, když dokončím to, kvůli čemu mne na tento svět poslal.“

^{179:2.2 (1938.1)} Když apoštolové smíchali víno s vodou, přinesli pohár Ježíšovi, který ho přijal z ruky Tadeáše, pozvedl jej a pronesl poděkování. Po skončení díků, řekl: „Vezměte tento pohár a podávejte mezi sebou a když z něj budete pít, uvědomte si, že od této chvíle nebudu již s vámi pít plod vinné révy, protože toto je naše poslední večeře. A když se opět takto posadíme, bude to v budoucím království.

^{179:2.3 (1938.2)} Ježíš se obrátil na apoštoly s těmito slovy, poněvadž věděl, že přišla jeho hodina. Pochopil, že přišel čas k návratu ke svému Otci a že jeho práce na zemi je téměř dokončena. Učitel věděl, že zjevil na zemi lásku Otce a ukázal lidstvu jeho milosrdenství a že dokončil to, kvůli čemu na svět přišel—dokonce získá veškerou moc a právo na nebi i na zemi. Také věděl, že Jidáš Iškariotský se již pevně rozhodl vydat ho v tuto noc do rukou jeho nepřátel. On si byl plně vědom toho, že tato zákeřná zrada je dílem Jidášovým, ale věděl také, že z toho mají radost Lucifer, Satan a princ tmy Kaligastia. Ale on se nebál žádného z těch, kteří usilovali o jeho duchovní poražení a stejně se nebál těch, kteří usilovali o jeho fyzickou smrt. Učitel měl pouze jednu obavu a to byla bezpečnost a záchrana jeho vyvolených následovníků. A proto, s plným vědomím, že Otec mu svěřil veškerou pravomoc nad vším, Učitel byl nyní připraven naplnit podobenství o bratrské lásce.

3. Umývání nohou apoštolů

^{179:3.1 (1938.3)} Podle židovského zvyku po vypití prvního paschálního poháru hostitel vstane od stolu a jde si umýt ruce. Později během jídla a po druhém poháru všichni hosté také vstanou a umyjí si ruce. Vzhledem k tomu, že apoštolové věděli, že jejich Učitel nikdy nedodržel tento obřadní rituál

umývání rukou, byli velmi zvědaví na to, co zamýšlí udělat, když po vypití svého prvního poháru vstal od stolu a mlčky šel ke dveřím, kde stály džbány s vodou, umyvadla a ručníky. A jejich zvědavost se změnila v údiv, když viděli Učitele, jak odložil svrchní šat, opásal se ručníkem a začal nalévat vodu do jednoho umyvadla na nohy. Představte si ten údiv těchto dvanácti mužů, kteří před malou chvílí odmítli jeden druhému umýt nohy a kteří se tak nemístně přeli o čestná místa za stolem, když viděli, jak Ježíš obešel neobsazený konec stolu a šel k nejnižšímu místu hostiny, kde seděl Šimon Petr a poklekl před ním jako sluha a chystal se Šimonovi umýt nohy. Když si Učitel klekl, všichni apoštolové jako jeden vyskočili na nohy; dokonce i zrádný Jidáš natolik zapomněl na svoji hanebnost, že vyskočil společně s ostatními apoštoly v tomto vyjádření překvapení, úcty a naprostého úžasu.

^{179:3.2 (1938.4)} Šimon Petr stál a díval se na k němu zvednutý obličej svého Učitele. Ježíš nic neříkal; nebylo nutné, aby mluvil. Jeho jednání jasně naznačovalo, že má v úmyslu Šimonovi umýt nohy. Bez ohledu na své lidské nedostatky, Petr Ježíše miloval. Tento galilejský rybář byl prvním člověkem, který celým srdcem uvěřil v božskost Ježíše a také se ke své víře otevřeně a veřejně přiznal. A od té doby Petr skutečně nikdy nezapochyboval o božské podstatě Učitele. Poněvadž Petr si natolik vážil a ctil Ježíše ve svém srdci, nebylo divu, že jeho duše odmítla myšlenku na klečícího před ním Ježíše jako podřízený sluha a chystající se umýt jeho nohy, jako by byl otrok. Když Petr přišel k sobě natolik, že mohl oslovit Učitele, vyjádřil pocity, které naplňovaly srdce všech ostatních apoštolů.

179:3.3 (1939.1) Po několika okamžicích velkých rozpaků Petr řekl: „Učiteli, ty mně skutečně chceš umýt nohy?“ Pozvednuvši své oči nahoru k Petrovi, Ježíš mu odpověděl: „Ty asi nechápeš, co se chystám udělat, ale později pochopíš smysl všech těchto věcí.“ Nato Šimon Petr, po hlubokém nadechnutí, řekl: „Učiteli, nikdy mi nebudeš mýt nohy!“ A každý z apoštolů přikývnul hlavou na souhlas s Petrovým rozhodným odmítnutím dovolit Ježíšovi, aby se takhle před nimi ponížil.

179:3.4 (1939.2) Také srdce Jidáše Iškariotského bylo zpočátku pohnuto dramatickou působivostí této neobyčejné scény; ale když jeho ješitný intelekt posoudil tento výjev, přišel k závěru, že toto gesto pokory bylo jenom další epizodou, která nezvratně dokazovala to, že Ježíš nemá vlastnosti být osvoboditelem Izraele a že neudělal žádnou chybu ve svém rozhodnutí opustit Ježíšovo hnutí.

179:3.5 (1939.3) Jak tam všichni užaslí a se zatajeným dechem stáli, Ježíš řekl: „Petře, já prohlašuji, že když neumyji tvé nohy, nebudeš se se mnou podílet na tom, co se chystám vykonat.“ Když Petr slyšel toto prohlášení, podtržené skutečností, že Ježíš stále klečel u jeho nohou, udělal jedno z těch rozhodnutí, které se slepě podřídí vůli respektovaného a milovaného člověka. Když Šimon Petr si začínal uvědomovat, že v této nabízené symbolické službě je skrytý nějaký význam, určující budoucí spojení s prací Ježíše, nejenom že se smířil s myšlenkou dovolit Ježíšovi umýt své nohy, ale svým typickým a zbrklým způsobem řekl: „Učiteli, pak tedy umyj nejenom mé nohy, ale také i ruce a hlavu.“

179:3.6 (1939.4) Předtím, než Učitel začal umývat nohy Petra, řekl: „Ten, kdo je již čistý, potřebuje již pouze nohy umýt. Vy, kteří

zde dnes večer se mnou sedíte, jste již čistí—ale ne všichni. Ale prach na vašich nohou se musí smýt předtím, než zasednete se mnou k večeři. A kromě toho, chtěl bych vám takovou službu udělat jako podobenství a tím znázornit význam jednoho nového přikázání, které vám za chvíli dám.“

^{179:3.7 (1939.5)} Pak Učitel obešel stůl a mlčky stejným způsobem umyl nohy svým dvanácti apoštolům; dokonce nevynechal ani Jidáše. Když Ježíš umyl dvanáctce nohy, oblékl si svůj šat, vrátil se na své místo hostitele, podíval se na své ohromené apoštoly a řekl:

^{179:3.8 (1939.6)} „Rozumíte opravdu tomu, co jsem teď učinil? Nazýváte mne Učitelem a říkáte pravdu, protože jím jsem. Takže, jestli váš Učitel vám umyl nohy, proč vy jste nechtěli umýt nohy jeden druhému? Jaké ponaučení byste si měli vzít z tohoto podobenství, kde Učitel ochotně vykoná službu, kterou jeho bratři nebyli ochotni vykonat jeden pro druhého? Opravdu, opravdu, vám říkám: sluha není větší než jeho pán a ten, koho poslali vykonat úkol, není vyšší než ten, kdo ho poslal. Vy jste viděli, jak jsem sloužil v prožitém životě společně s vámi a blažení ti z vás, kteří mají soucitnou odvahu takto sloužit. Ale proč vám to tak dlouho trvá pochopit, že tajemství velikosti v duchovním království se liší od metod materiálního světa—metod moci?

^{179:3.9 (1940.1)} Když jsem vešel dnes večer do této místnosti, vy jste všichni byli příliš pyšni na to, abyste umyli jeden druhému nohy, ale také jste se začali přít o to, kdo z vás by měl zaujmout čestné místo u mého stolu. O takové pocty usilují farizejové a děti tohoto světa, ale to by se nemělo stát mezi vyslanci nebeského království. Vy opravdu nevíte, že čestné postavení

u mého stolu nehraje vůbec žádnou roli? Vy opravdu nechápete, že já miluji každého z vás stejně, jak miluji všechny ostatní? Vy si neuvědomujete, že místo nejbližší ke mně, což lidé považují za velkou poctu, neznamená vůbec nic ve vašem postavení v království nebeském? Vy víte, že králové jinověrců vládnou nad svými poddanými a ti, kteří využívají tuto moc, jsou někdy nazýváni dobrodinci. Ale tomu tak nebude v království nebeském. Ten, kdo mezi vámi bude velký, nechť je malý; zatímco ten, kdo bude vůdce, nechť je jako ten, který slouží. Kdo je větší; ten, kdo sedí za stolem, či ten, který obsluhuje? Nepovažuje se běžně za většího ten, kdo sedí za stolem? Ale vy vidíte, že já jsem mezi vámi ten, který slouží. A jestli vy jste ochotni stát se spolu se mnou služebníky v konání vůle Otce, tak v budoucím království budete se mnou sdílet moc a pokračovat v konání vůle Otce v budoucí slávě.“

^{179:3,10 (1940.2)} Když Ježíš umrl, Alfeova dvojčata podala chléb a víno společně s hořkými bylinkami a pastou ze sušeného ovoce pro nadcházející chod Poslední Večeře.

4. Poslední slova zrádci

^{179:4.1 (1940.3)} Několik minut apoštolové jedli mlčky, ale pod vlivem Učitelova veselého chování brzy začali mezi sebou diskutovat a za malou chvíli stolování probíhalo tak, jakoby se nic zvláštního nestalo, co by narušilo dobrou náladu a všeobecnou svornost tohoto neobyčejného večera. Po nějaké době, přibližně uprostřed druhého chodu jídla, Ježíš, dívajíc se na ně, řekl: „Řekl jsem vám, jak moc jsem si přál s vámi povečeřet a znajíc, že zlé síly temnoty zosnovali plán s cílem zabít Syna Člověka, rozhodl jsem se mít tuto večeři s vámi v tomto tajném pokoji a den před Paschou, poněvadž zítra večer v tuto dobu již

s vámi nebudu. Mnohokrát jsem vám řekl, že se musím vrátit k Otcí. Můj čas se nyní naplnil, ale nebylo nutné, aby jeden z vás mě vydal do rukou mých nepřátel.

^{179:4.2 (1940.4)} Když toto apoštolové uslyšeli a jelikož již byli do značné míry připraveni o svoje sebevědomí a sebedůvěru po podobenství o umývání nohou a Učitelovým následným proslovem, začali se dívat jeden na druhého v nejistotě a rozpačitými hlasy se váhavě ptali: „Jsem to já?“ A když se takto všichni zeptali, Ježíš řekl: „I když je nutné, abych šel za svým Otcem, pro vykonání jeho vůle nebylo nutné, aby se jeden z vás stal zrádcem. To jsou plody ukrytého zla v srdci toho, kdo nedokázal milovat pravdu celou svojí duší. Jak zrádná je rozumová pýcha, která předchází duchovní pád! Ten, kdo byl mým přítelem po mnoho let, kdo i teď jí můj chléb, je připraven mě zradit, dokonce i když nyní smáčí svoji ruku s mojí v míse.“

^{179:4.3 (1940.5)} Po těchto Ježíšových slovech se opět všichni začali ptát: Jsem to já?“ A když Jidáš, sedící po levé ruce Ježíše, se znovu zeptal: „Jsem to já?“, Ježíš, smáčející skývu chleba v míse s bylinkami podal ji Jidášovi se slovy: „Ty sám jsi to řekl.“ Ale ostatní neslyšeli to, co Ježíš řekl Jidášovi. Jan, který seděl po Ježíšově pravé ruce, se naklonil k Ježíšovi a zeptal se: „Kdo je to? My bychom měli vědět, kdo se ukázal nedůstojným důvěry.“ Ježíš odpověděl: „Již jsem vám to řekl, ten, komu jsem podal namočený kousek chleba.“ Ale to, že hostitel podává namočenou skývu chleba sedícímu po jeho levé ruce, bylo tak přirozené, že žádný z nich si toho nevšiml, přestože Učitel to jasně řekl. Ale Jidáš dotčeně pochopil význam Učitelových slov ve spojení s jeho počínáním a začal se obávat, že jeho bratři nyní již také vědí, že on je tím zrádcem.

179:4.4 (1941.1) Petr byl velmi vzrušen tím, co slyšel a naklánějíc se přes stůl, řekl Janovi: „Zeptej se ho, kdo to je a jestli ti to již řekl, pověz mně, kdo je zrádce.“

179:4.5 (1941.2) Ježíš ukončil jejich šeptání slovy: „Je mně líto, že tento zločin se stal možným a doufal jsem do poslední chvíle, že síla pravdy zvítězí nad záludnostmi zla, ale taková vítězství nejsou možná bez víry, kterou přináší upřímná láska k pravdě. Neřekl bych vám o těchto věcech tady, na naší poslední večeři, ale chci vás upozornit na tyto strasti a tak vás připravit na to, čemu nyní čelíme. Řekl jsem vám o tom, protože chci, abyste si po mém odchodu vzpomněli, že jsem věděl o všech těchto zločinných úkladech a že jsem vás předem varoval o tom, že budu zrazen. A to všechno dělám jenom pro to, abych vás posílil před pokušeními a zkouškami, které jsou právě před vámi.“

179:4.6 (1941.3) Po těchto slovech se Ježíš naklonil k Jidášovi a řekl mu: „To, co ses rozhodl udělat, udělej rychle.“ Když toto Jidáš uslyšel, vstal od stolu a spěšně opustil místnost; vyšel do noci udělat to, co se rozhodl vykonat. Když ostatní apoštolové viděli Jidáše chvatně odcházet poté, když Ježíš k němu promluvil, mysleli si, že šel koupit něco dodatečného k večeři, nebo vyřídit nějaký jiný úkol pro Učitele, poněvadž předpokládali, že má stále u sebe měšec.

179:4.7 (1941.4) Nyní Ježíš věděl, že nic nemůže Jidáše zastavit od zrady. Začal s dvanácti—ted' zůstal s jedenácti. On sám si vybral šest z těchto apoštolů a přestože Jidáš byl mezi těmi navrženými jeho prvně vybranými apoštoly, přesto ho Učitel přijal a udělal do této chvíle vše možné, aby ho ospravedlnil a zachránil, tak jako usiloval o mír a spasení ostatních.

^{179:4.8 (1941.5)} Tato večeře, probíhající v atmosféře citlivých situací a laskavých pokynů, byla poslední Ježíšovou výzvou dezertujícímu Jidášovi, ale byla marná. Když je láska opravdu mrtvá, varování, i když je podáno nejohleduplnějším způsobem a sděleno ve velmi dobrosrdečném duchu, zpravidla pouze posiluje nenávist a podněcuje zločinné odhodlání vykonat v plné míře osobní sobecké záměry.

5. Ustanovení pamětní večeře

^{179:5.1 (1941.6)} Když Ježíšovi přinesli třetí pohár vína—“pohár požehnání”—vstal z křesla, vzal pohár do rukou, požehnal ho slovy: „Vezměte každý z vás tento pohár a napijte se z něho. Bude to pohár mé památky. Toto je pohár požehnání nového odkazu milosrdenství a pravdy. Stane se pro vás symbolem poskytnutí a služby božského Ducha Pravdy. A já budu opět pít s vámi z tohoto poháru až v nové podobě ve věčném království Otce.“

^{179:5.2 (1942.1)} Všichni apoštolové cítili, že se odehrává něco neobyčejného, když v hluboké úctě a naprostém tichu pili z tohoto poháru požehnání. Historická Pascha oslavovala osvobození jejich předků od národního otroctví a získání osobní svobody; teď Učitel ustanovoval nový pamětní večer jako symbol nového vysvobození, kdy zotročený jedinec se zbavuje okovů ceremonialismu a sobeckosti a získává duchovní radost v bratrství a přátelství osvobozených v duchu synů živého Boha.

^{179:5.3 (1942.2)} Když skončili s pitím z tohoto nového pamětního poháru, Učitel vzal chléb, požehnal ho, lámal a podával ho apoštolům, kteří si ho předávali jeden druhému a řekl:

„Vezměte tento pamětní chléb a jezte ho. Řekl jsem vám, že já jsem chléb života. A tento chléb života je spojením života Otce a Syna v jednom daru. Slovo Otce, zjeveného v Synu, je skutečně chlebem života.“ Když se rozdělili o pamětní chléb, symbolem živého slova pravdy, vtěleného do podoby smrtelného těla, všichni se posadili.

179:5.4 (1942.3) V ustavování této pamětní večeře Učitel, jak bylo vždy jeho zvykem, použil podobenství a symboly. Použil symboly, protože chtěl učit určité velké pravdy takovým způsobem, aby bylo pro jeho následovníky obtížné připojit k jeho slovům přesně stanovený výklad a pevný smysl. Tímto způsobem se snažil zabránit následným generacím vylepšovat jeho učení a spoutat jeho duchovní významy mrtvými řetězy tradice a dogmatu. V založení jediného obřadu či slavnostního aktu, spojeného s celou misí jeho života, Ježíš vynaložil velké úsilí naznačit významy, spíše než se závazně vyjádřit přesnými definicemi. On nechtěl zničit individuální představu o božském spojení založením přesné formy; ani si nepřál omezit duchovní představivost věřícího tím, že ho spoutá formálností. On se spíše snažil přidat znovuzrozené duši člověka radostná křídla nové a živoucí duchovní svobody.

179:5.5 (1942.4) Nicméně, bez ohledu na Ježíšovu snahu ustanovit tuto novou památní symboliku, jeho stoupenci v následujících stoletích se postarali o to, aby jeho vyjádřená touha byla prakticky zmařena; jeho jednoduchý duchovní symbolismus toho posledního večera v těle byl převeden do přesných výkladů a vystaven téměř matematické přesnosti stanovené formulí. Žádné z Ježíšových učení se nestalo takovou kanonickou tradicí, jako toto.

179:5.6 (1942.5) Jestli účastníci této pamětní večeře věří v Syna a znají Boha, tak oni si nemusí spojovat její symboliku s naivními lidskými výklady významu božské přítomnosti, protože při všech takových příležitostech je Učitel skutečně přítomen. Památní večeře je symbolickým setkáním věřícího s Michaellem. Když se stanete takto duchovně vnímaví, skutečně cítíte přítomnost Syna a jeho duch se spojuje s pobývajícím ve vás částí jeho Otce.

179:5.7 (1942.6) Po krátké chvíli jejich rozjímání Ježíš pokračoval: „Když budete dělat tyto věci, vzpomeňte si na můj život, prožitý na zemi mezi vámi a radujte se z toho, že i nadále žiji na zemi s vámi a sloužím skrze vás. Jako jedinci, nepřete se mezi sebou o tom, kdo z vás je větší. Buďte všichni jako bratři. A když se království rozšíří a pojme velkou skupinu věřících, tak se také zdržte sporů o velikosti či privilegiích mezi takovými skupinami.“

179:5.8 (1943.1) A tato velká událost se stala v horním pokoji v domě jednoho z přátel. Kolem večeře, nebo domu, nebylo vůbec nic posvátného či nábožensky obřadného. Památní večeře byla ustanovena bez souhlasu duchovenstva.

179:5.9 (1943.2) Když Ježíš takto ustanovil pamětní večeři, řekl apoštolům: „A pokaždé, když budete takto večeřet, dělejte to v upomínce na mne. A když si na mne vzpomenete, nejdříve si připomeňte můj život v těle, vzpomeňte si na to, že jsem byl kdysi s vámi a potom, očima víry, si uvědomte, že jednou vy všichni budete večeřet ve věčném království mého Otce. To je nová Pascha, kterou vám zanechávám: památka na můj poskytnutý život, slovo věčné pravdy; a moje láska k vám—rozlévání mého Ducha Pravdy na celé lidstvo.“

^{179:5.10 (1943.3)} A zakončili tuto oslavu starodávne, ale nekrvavé Paschi, ve znamení inaugurace nové pamětní večeře, společným zpíváním sto osmnáctého žalmu.

Kapitola 180

Rozmluva na rozloučenou

^{180:0.1 (1944.1)} PO zazpívání žalmu na ukončení Poslední Večeře si apoštolové mysleli, že Ježíš má v úmyslu se potom bezprostředně vrátit do tábora, ale on jim dal pokyn, aby zůstali sedět. Učitel jim řekl:

^{180:0.2 (1944.2)} „Vy si dobře pamatujete na to, když jsem vás poslal na cesty bez měsců a bez peněz a také jsem vám radil nebrat si žádné další oblečení. A vy si všichni vzpomenete, že vám nic nechybělo. Ale nyní vás čekají těžké časy. Nemůžete se již více spoléhat na dobrou vůli lidí. Od této chvíle ten, kdo má měsíc, nechť si ho vezme sebou. Když půjdete do světa hlásat toto evangelium, udělejte taková opatření pro vlastní zajištění, která se vám budou zdát nejlepší. Já jsem přišel, abych přinesl mír, ale ten se nějakou dobu neobjeví.

^{180:0.3 (1944.3)} Nyní nastal čas proslavit Syna Člověka a Otec bude proslaven ve mně. Moji přátelé, budu s vámi již jenom krátkou chvíli. Brzy mne budete hledat, ale nenaleznete mne, poněvadž odcházím tam, kam vy ještě nemůžete přijít. Ale, až dokončíte svoji práci na zemi, tak, jako já jsem dokončil svoji, potom přijdete za mnou, stejně jako já se nyní připravuji odejít za svým Otcem. Již velmi brzy vás opustím a na zemi mne již více neuvidíte, ale uvidíte mne v budoucím věku, když vystoupíte do království, které mně dal můj Otec.“

1. Nové přikázání

180:1.1 (1944.4) Po krátké neformální debatě Ježíš vstal a řekl: „Když jsem vám přednesl podobenství, znázorňující, jak byste měli ochotně sloužit jeden druhému, řekl jsem, že vám chci dát nové přikázání; a chci to udělat nyní, poněvadž vás brzy opustím. Vy dobře znáte přikázání, které vám přikazuje milovat jeden druhého; abyste milovali svého bližního jako sami sebe. Ale já nejsem úplně spokojen ani s takovou upřímnou oddaností ze strany mých dětí. Chtěl bych, aby vaše činy byly naplněny ještě větší láskou v království věřícího bratrstva. A proto vám dám toto nové přikázání: milujte jeden druhého tak, jako já jsem miloval vás. A takto všichni lidé budou vědět, že jste mými učedníky, jestli budete milovat jeden druhého takovou láskou.

180:1.2 (1944.5) Když vám dávám toto nové přikázání, nevkládám tím na vás žádné nové břemeno; spíše vám dávám novou radost a možnost prožít nové štěstí—poznat potěšení z poskytnutí lásky vašeho srdce jiným lidem. Přestože budu brzy snášet vnější muka, poznám nejvyšší radost z poskytnutí celé mé lásky vám a vašim smrtelným bratrům.

180:1.3 (1944.6) Vybízením vás milovat jeden druhého, jako já jsem miloval vás, vám ukazuji nejvyšší míru opravdové lásky, protože není větší lásky, než ta, při které je člověk připraven dát za své přátele svůj život. A vy jste moji přátelé; a zůstanete mými přáteli, jestli jste ovšem ochotni dělat to, čemu jsem vás naučil. Nazýváte mne Pánem, ale já vás nenazývám služebníky. Jestli budete jenom milovat jeden druhého tak, jako já miluji vás, budete mými přáteli a já vám vždy budu říkat to, co mně sdělí Otec.

180:1.4 (1945.1) Nejenom vy jste si vybrali mne, ale já jsem si také vybral vás a nařídil vám jít do světa a poskytovat plody láskyplné služby svým bratrům tak, jako já jsem žil mezi vámi a odhalil vám Otce. Otec i já budeme pracovat s vámi a vy poznáte božské naplnění radosti, jestli se jenom budete řídit mým přikázáním milovat jeden druhého tak, jako já jsem miloval vás.“

180:1.5 (1945.2) Jestli chcete sdílet radost Učitele, musíte sdílet jeho lásku. A sdílet jeho lásku znamená, že jste sdíleli jeho službu. Takové poznání lásky vás neosvobodí od těžkostí tohoto světa; to nevytvoří nový svět, ale s určitostí to udělá starý svět novým.

180:1.6 (1945.3) Pamatujte si: Je to oddanost, ne oběť, co Ježíš požaduje. Vědomí oběti naznačuje nepřítomnost toho upřímného citu, který udělá z takové láskyplné služby nejvyšší radost. Idea povinnosti znamená úmysl sloužit, a proto takoví lidé nepocítují ohromné nadšení z toho, že vám dělají službu jako přítel příteli. Impuls přátelství přesahuje všechna rozhodnutí sloužit a služba přítele příteli se nikdy nemůže nazývat obětí. Učitel učil své apoštoly, že jsou syny Božími. Nazýval je bratry a teď, před svým odchodem, je nazývá přáteli.

2. Vinná réva a ratolesti

180:2.1 (1945.4) Potom Ježíš opět povstal a pokračoval v učení svých apoštolů: „Já jsem pravá vinná réva a můj Otec je vinař. Já jsem vinný kmen a vy jste ratolesti. A můj Otec po mně požaduje jenom to, abyste dávali mnoho plodů. Réva se prořezává jenom pro to, aby se zvýšila úrodnost jejích ratolestí. Každou moji ratolest, která nenese ovoce, Otec odřeže. Každou ratolest,

která nese plody, Otec očistí, aby mohla nést ještě více plodů. Vy jste již očištěni mým slovem, ale musíte pokračovat, abyste zůstali čistými. Musíte pobývat ve mně a já ve vás; ratolest odumře, jestli je oddělena od révy. Jako ratolest nemůže nést plody sama od sebe, nezůstane-li v révě, tak ani vy nemůžete přinášet plody láskyplné služby, nezůstane-li ve mně. Pamatujte si: Já jsem pravá vinná réva a vy jste živé ratolesti. Ten, kdo žije ve mně a já jsem v něm, přinese mnoho plodů ducha a pozná nejvyšší radost z poskytování této duchovní úrody. Jestli udržíte toto živé duchovní spojení se mnou, tak přinesete hojnost plodů. Jestli zůstanete ve mně a má slova zůstanou ve vás, budete schopni se mnou volně rozmlouvat a potom vás může můj živý duch tak naplnit, že budete moci požádat o všechno, co si přeje můj duch a udělat to všechno s přesvědčením, že Otec vyhoví naší prosbě. Otec bude oslaven tehdy, když réva má hodně živých ratolestí a když každá ratolest přináší hodně plodů. A když svět uvidí tyto plody, které přinášejí ratolesti—mé přátele, kteří milují jeden druhého tak, jako já jsem miloval je—všichni lidé budou vědět, že vy jste opravdu moji učedníci.

180:2.2 (1945.5) Jak Otec miloval a miluje mne, tak i já jsem miloval a miluji vás. Žijte v mé lásce, jako já žiji v lásce Otce. Jestli budete konat tak, jak jsem vás učil, budete pobývat v mé lásce, stejně, jako já jsem dodržel slovo Otce a navždy pobývám v jeho lásce.“

180:2.3 (1946.1) Židé již dávno učili, že Mesiáš bude „ratolestí, vyrůstající z vinné révy“ předků Davida a na památku tohoto starého učení zdobí vchod do Herodova chrámu velký emblém vinné révy a jejích ratolestí. Všichni apoštolové si na tyto věci

vzpomněli, když v ten večer k nim Učitel promlouval v horním pokoji.

180:2.4 (1946.2) Ale pozdější chybný výklad toho, co Učitel myslel, když mluvil o modlitbě, vedl ke smutným následkům. Kolem učení Ježíše by nevznikly téměř žádné problémy, kdyby si jeho posluchači zapamatovali přesně jeho slova a ta by byla následně pravdivě zapsána. Ale tak, jak o tom bylo vytvořeno písemné svědectví, věřící časem začali považovat modlitbu ve jménu Ježíše za jakýsi druh nejvyššího kouzla a mysleli, že dostanou od Otce všechno, o co požádají. Po staletí upřímné duše rozbíjely svoji víru o toto úskalí. Jak dlouho to bude věřícím tohoto světa trvat, než pochopí, že modlitba není způsob dosažení svých cílů, ale spíše cesta převzít cíle Boha—získávání zkušenosti, jak rozpoznat a vykonávat vůli Otce? Absolutní pravdou je to, že když vaše vůle je opravdu srovnána s jeho vůlí, můžete požádat o cokoliv, co tyto spojené vůle pocítí a bude to splněno. A takové spojení vůlí je způsobeno Ježíšem a skrze něho, tak jako život vinné révy vtéká to živých ratolestí a skrze ně.

180:2.5 (1946.3) Když existuje toto živé spojení mezi božskostí a lidstvem a jestli lidstvo se bezmyšlenkovitě a nevědomě modlí za sobecké a marnivé cíle, je možná pouze jedna božská odpověď: větší a vzrůstající úroda plodů ducha na stoncích živých ratolestí. Když je ratolest vinného kmene živá, tak je na všechny prosby možná pouze jedna odpověď: zvýšená úroda hroznů. Ve skutečnosti ratolest existuje jenom za jediným účelem a může dělat pouze jedno: přinášet plody, dávat hrozny. Tak i opravdový věřící existuje jenom za účelem přinášení plodů ducha; milovat lidi tak, jak on je milován Bohem—a to

znamená, že my bychom měli milovat jeden druhého tak, jak nás miloval Ježíš.

180:2.6 (1946.4) A když Otec položí na vinnou révu svoji výchovnou ruku, je to děláno z lásky, aby ratolesti mohli přinášet hodně plodů. A moudrý vinař odřezává pouze mrtvé a neplodné ratolesti.

180:2.7 (1946.5) Ježíš měl značné potíže přivést dokonce i své apoštoly k pochopení toho, že modlitba je činností v duchu narozených věřících v království, kde vládne duch.

3. Nepřátelství světa

180:3.1 (1946.6) Jedenáctka ještě nestačila dokončit svoji debatu o proslovu o vinné révě a ratolestech, když Učitel jim dal znamení, že k nim chce ještě promluvit a vědom si toho, že nezbývá mnoho času, řekl: „Až vás opustím, nenechejte se odradit nepřátelstvím světa. Neklesejte na mysli ani tehdy, když bázlívní věřící se obrátí proti vám a spojí se s nepřáteli království. Jestli vás svět bude nenávidět, vzpomeňte si, že mě nenáviděl dříve než vás. Kdybyste náleželi světu, svět by miloval to, co je jeho, ale jelikož vy nenáležíte tomuto světu, tak proto vás svět odmítne milovat. Vy žijete na tomto světě, ale vaše životy nejsou životy tohoto světa. Já jsem si vás vybral na tomto světě, abyste představovali ducha jiného světa i na tomto světě, ze kterého jste byli vybráni. Ale vždy si pamatujte má slova, která jsem vám řekl: „Služebník není nad svého pána. Jestli se odvážíli mne pronásledovat, budou pronásledovat i vás. Jestli má slova urážejí nevěřící, tak také vaše slova budou urážet bezbožníky. A to všechno vám budou dělat kvůli tomu, že nevěří ani ve mne, ani v Toho, který mne poslal; proto

budete hodně trpět kvůli mému evangeliu. Ale když budete podstupovat tato utrpení, vzpomeňte si na to, že i já jsem také trpěl ještě dříve, než vy, kvůli tomuto evangeliu nebeského království.

180:3.2 (1947.1) Mnozí z těch, kteří vás budou napadat, nevědí o nebeském světle, ale to nelze říci o těch, kteří nás nyní pronásledují. Kdybychom je neučili pravdě, mohli by udělat mnoho zvláštních věcí a nebyli by odsouzeni, ale teď, jelikož vědí o světle a rozhodli se ho zavrhnout, nemohou žádným způsobem omluvit svůj postoj. Kdo nenávidí mne, nenávidí i mého Otce. Jinak to být nemůže; světlo, které spasí toho, kdo ho přijal, může jenom odsoudit toho, kdo ho vědomě odmítl. A co jsem udělal těmto lidem, aby mě nenáviděli takovou nesmírnou nenávistí? Nic, kromě toho, že jsem jim nabídl přátelství na zemi a spasení v nebi. Nečetli jste ve Spisech rčení: „A oni mě nenáviděli bez příčiny“?

180:3.3 (1947.2) Ale já vás nenechám samotné na tomto světě. Velmi brzy po mém odchodu vám pošlu duchovního pomocníka. Bude s vámi ten, kde zaujme mé místo mezi vámi, kdo vás bude i nadále učit cestám pravdy a kdo vás bude i utěšovat.

180:3.4 (1947.3) Necht' se vaše srdce netrápí. Vy věříte v Boha; pokračujte věřit i ve mne. Přestože vás musím opustit, nebudu od vás daleko. Již jsem vám řekl, že ve vesmíru mého Otce je mnoho obydlí. Kdyby to nebyla pravda, neříkal bych vám to znovu a znovu. Chystám se vrátit na tyto světy světla—nebeská obydlí Otce, na která jednou vystoupíte i vy. Z těchto míst jsem já přišel na tento svět a teď nastal čas, kdy se musím vrátit k práci mého Otce na nebeských sférách.

180:3.5 (1947.4) Když takto odejdu před vámi do nebeského království Otce, tak určitě pro vás pošlu, abyste mohli se mnou být na těch místech, která byla připravena pro smrtelné Boží syny ještě předtím, než se objevil tento svět. Ačkoliv musím od vás odejít, budu s vámi přítomen v duchu a časem budete se mnou osobně, když vystoupíte ke mně v mém vesmíru, jako já se nyní chystám vystoupit k mému Otci v jeho větším vesmíru. A to, co jsem vám řekl, je pravda a je věčná, i když to nemůžete plně pochopit. Odcházím ke svému Otci, a přestože vy mne nemůžete následovat, s určitostí za mnou přijdete v budoucích epochách.“

180:3.6 (1947.5) Když se Ježíš posadil, Tomáš vstal a řekl: „Učiteli, my nevíme, kam odcházíš; proto také neznáme cestu. Ale budeme tě následovat dnes večer, jestli nám ukážeš cestu.“

180:3.7 (1947.6) Ježíš vyslechl Tomáše a odpověděl: „Tomáši, já jsem cesta, pravda a život. Jenom skrze mne může člověk přijít k Otci. Všichni, kteří naleznou Otce, nejdříve naleznou mne. Jestli znáte mne, znáte i cestu k Otci. A vy mne znáte, protože jste se mnou žili a teď mne vidíte.“

180:3.8 (1947.7) Ale jeho učení bylo příliš tajuplné pro mnohé apoštoly, především pro Filipa, který, po výměně několika slov s Natanaelem, povstal a řekl: „Učiteli, ukaž nám Otce a všechno, co jsi řekl, bude jasné.“

180:3.9 (1947.8) A když Filip toto řekl, Ježíš odpověděl: „Filipe, tak dlouho jsem s vámi a ty mě přesto neznáš? Znovu prohlašuji: Ten, kdo viděl mne, viděl Otce. Jak tedy můžeš potom říci: Ukaž nám Otce? Ty nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Neučil jsem vás, že slova, která říkám vám, nejsou moje, ale

jsou to slova Otce? Já mluvím za Otce a ne za sebe. Já jsem na tomto světě, abych vykonal vůli Otce, a to jsem udělal. Můj Otec pobývá ve mně a pracuje skrze mne. Věřte mně, když vám říkám, že Otec je ve mně a že já jsem v Otci, nebo ve mne věřte kvůli životu, jaký jsem prožil—kvůli mé práci.“

^{180:3.10 (1948.1)} Když Učitel odešel, aby se osvěžil vodou, jedenáctka se pustila do vášnivé debaty o tomto učení a Petr se již chystal zahájit dlouhý proslov, když se Ježíš vrátil a dal jim znamení, aby se posadili.

4. Slíbený pomocník

^{180:4.1 (1948.2)} Ježíš pokračoval v učení slovy: „Až odejdu za svým Otcem a až on plně uzná práci, kterou jsem pro vás udělal na zemi a až dostanu pravomocnou nadvládu ve své vlastní sféře, řeknu svému Otci: zanechavši své děti na zemi samotné, musím splnit svůj slib a poslat jim jiného učitele. A když Otec bude souhlasit, rozliji Duch Pravdy na celé lidstvo. Ve vašich srdcích už pobývá duch Otce, a když nastane tento den, budete mít v sobě i mne zrovna tak, jak máte nyní Otce. Tento nový dar je duch živé pravdy. Nevěřící nebudou zpočátku naslouchat učení tohoto ducha, ale všichni synové světla ho s radostí přijmou a to celým srdcem. A když tento duch k vám přijde, vy ho poznáte, jak jste poznali mne a přijmete tento dar do vašich srdcí a on ve vás zůstane. Vy si takto uvědomíte, že se vás nechystám opustit bez pomoci a vedení. Nenechám vás opuštěné. Dnes mohu být s vámi jenom osobně. V budoucích epochách budu s vámi a všemi ostatními lidmi, kteří touží po mé přítomnosti, ať jste kdekoliv a s každým z vás současně. Nevidíte, že je lepší, abych odešel; že když vás opustím v těle, tak budu moci být více a v hojně míře s vámi v duchu?

180:4.2 (1948.3) Ještě několik hodin a svět mne již neuvidí; ale vy mne budete i nadále znát ve svých srdcích dokud vám nepošlu nového učitele—Ducha Pravdy. Tak, jak jsem žil s vámi, budu žít ve vás; budu zajedno s vaší osobní zkušeností v království ducha. A když se toto stane, budete s určitostí vědět, že já jsem v Otci a že, i když váš život s Otcem je ukryt ve mně, já jsem také ve vás. Já miluji Otce a dodržel jsem jemu dané slovo; vy milujete mne a dodržíte mně dané slovo. Tak, jak Otec dal mně svého ducha, tak já dám vám svého ducha. A tento Duch Pravdy, kterého vám poskytnu, vás povede a bude vás povzbuzovat a nakonec vás přivede k celé pravdě.

180:4.3 (1948.4) Říkám vám všechny tyto věci dokud jsem ještě s vámi, abyste byli lépe připraveni na zvládání těch zkoušek, před kterými právě stojíme. A až přijde nový den, bude ve vás pobývat Syn a také Otec. A tyto dary nebes budou s vámi věčně pracovat jeden s druhým, tak jak Otec a já jsme pracovali na zemi a před vašima očima jako jedna osoba—Syn Člověka. A tento duchovní přítel vám připomene všechno, čemu jsem vás učil.“

180:4.4 (1948.5) Když se Učitel na chvíli odmlčel, Jidáš Alfeus se odvážil položit jednu z mála otázek, které on či jeho bratr kdy veřejně Ježíšovi položili. Jidáš se zeptal: „Učiteli, ty jsi po celou tu dobu žil s námi jako přítel; jak tě poznáme, když se nám budeš projevovat pouze skrze tohoto ducha? Jestli tě svět neuvidí, jak si můžeme být jisti, že jsi to ty? Jak se nám ukážeš?“

180:4.5 (1949.1) Ježíš se na ně všechny podíval, usmál se a řekl: „Mé malé děti, odcházím a vracím se ke svému Otci. Zanedlouho mě již neuvidíte takového, jaký jsem teď, z masa a krve.

Zakrátko vám pošlu svého ducha, který je ve všem jako já, kromě tohoto materiálního těla. Tento nový učitel je Duch Pravdy, který bude žít s každým z vás ve vašich srdcích a všechny děti světla se tak stanou jeden a budou přitahováni jeden k druhému. A tímto způsobem Otec i já budeme schopni žít v duši každého z vás a také v srdcích všech ostatních lidí, kteří nás milují a kteří tuto lásku naplňují, když milují jeden druhého—tak, jak já miluji vás.“

180:4.6 (1949.2) Jidáš Alfeus úplně nepochopil, co Učitel řekl, ale rozuměl slibu, že přijde nový učitel a z výrazu na tváři Ondřeje vycítil, že na svoji otázku dostal dobrou odpověď.

5. Duch Pravdy

180:5.1 (1949.3) Nový pomocník, kterého Ježíš slíbil poslat do srdcí všech věřících tím, že ho rozlije na celé lidstvo, je Duch Pravdy. Tento boží dar není dekret či zákon pravdy, ani není poslán působit jako forma či vyjádření pravdy. Nový učitel je přesvědčení o pravdě, vědomí a jistota skutečných významů na reálných duchovních úrovních. A tento nový učitel je duch živé a rostoucí pravdy, rozšiřující se, rozvíjející se a adaptující se pravdy.

180:5.2 (1949.4) Božská pravda je živá, duchem vnímaná realita. Pravda existuje pouze na vysokých duchovních úrovních vnímání božskosti a vědomého spojení s Bohem. Můžete poznávat pravdu a můžete prožívat pravdu; můžete cítit vzrůstání pravdy v duši a těšit se z osvobozujícího osvětlení pravdy v mysli, ale nemůžete uvěznit pravdu do pravidel, kodexů, symbolů víry, nebo intelektuálních systémů lidského chování. Když zastáváte lidskou formulaci pravdy, ona rychle

umírá. Posmrtná záchrana uvězněné pravdy může v nejlepším případě nastat pouze v pochopení osobité formy intelektualizované, zvelebené moudrosti. Statická pravda je mrtvá pravda a jenom mrtvá pravda se může pokládat za teorii. Živá pravda je dynamická a může existovat v lidské mysli jenom jako empirické jsoucní.

180:5.3 (1949.5) Intelligence vyrůstá z materiálního bytí, které je osvíceno přítomností kosmické mysli. Moudrost obsahuje rozumové vědomosti, povýšené na nové úrovni významu a aktivované přítomností vesmírného daru—pomocného ducha moudrosti. Pravda je hodnota, náležící duchovní realitě a poznána pouze duchem obdařenými bytostmi, které působí na nadmateriálních úrovních vesmírného vědomí a které, po poznání pravdy, umožní aktivujícímu duchu žít a vládnout v jejich duších.

180:5.4 (1949.6) Opravdové dítě vesmírného vhledu hledá živého Ducha Pravdy v každém moudrém rčení. Boha si uvědomující jedinec neustále pozvedá moudrost na úroveň božských cílů—úroveň živé pravdy; duchovně nerozvíjející se duše nepřetržitě táhne živou pravdu dolů na mrtvé úrovni moudrosti a do oblasti pouhé povznešené vědomosti.

180:5.5 (1949.7) Když zlaté pravidlo postrádá nadlidský vhled Ducha Pravdy stává se pouhým pravidlem vysokého etického chování. Když je zlaté pravidlo vykládáno doslovně, může se stát prostředkem závažných útoků na bližního. Bez duchovního pochopení zlatého pravidla moudrosti si můžete myslet, že, když vy si přejete, aby vám všichni lidé říkali úplně a upřímně, co si myslí, tak vy také budete svým bližním říkat naplno a upřímně co si myslíte. Takový neduchovní výklad zlatého

pravidla může vést k nevýslovnému neštěstí a nekonečnému trápení.

180:5.6 (1950.1) Někteří lidé chápou a vykládají zlaté pravidlo jako čistě intelektuální ztvrzení lidského bratrství. Jiní pocítují toto vyjádření lidských vztahů jako emocionální uspokojení ze soucitných pocitů k lidské osobnosti. Další smrtelníci vnímají toto stejné zlaté pravidlo jako měřítko pro hodnocení všech sociálních vztahů, jako normu společenského chování. A jsou tací, kteří se na něho dívají jako na pozitivní příkaz velkého morálního učitele, který v tomto prohlášení ztělesnil nejvyšší pojetí morální povinnosti, týkající se všech bratrských vztahů. V životech takových morálních bytostí se zlaté pravidlo stává centrem moudrosti a obsahuje celou jejich filozofii.

180:5.7 (1950.2) V království věřícího bratrství Boha si uvědomujících milovníků pravdy toto zlaté pravidlo přibírá živé hodnoty duchovního vnímání na těch vyšších úrovních výkladu, které způsobují to, že smrtelní Boží synové chápou toto Učitelovo přikázání tak, že se mají chovat ke svým bližním takovým způsobem, že v důsledku jejich styku s nimi dosáhnou největší možné dobro. V tomto také spočívá podstata opravdového náboženství: milujte své bližní tak, jako sami sebe.

180:5.8 (1950.3) Ale nejvyšší pochopení a nejoprávdovější výklad zlatého pravidla spočívá ve vnímání ducha té pravdy, která je obsažena ve věčné a živé reálnosti takového božského prohlášení. Opravdový kosmický význam tohoto pravidla univerzálního vztahu je odhalen pouze v jeho duchovním pochopení, ve výkladu zákona jednání ducha Syna k duchu Otce, který pobývá v duši smrtelného člověka. A když takoví duchem vedení smrtelníci pochopí skutečný význam tohoto

zlatého pravidla, jsou naplnění překypující jistotou toho, že jsou občany přátelského vesmíru a jejich ideály duchovní reality jsou uspokojeny jen tehdy, když milují své bližní tak, jak Ježíš miloval nás všechny; a v tom spočívá realita pochopení lásky Boha.

180:5.9 (1950.4) Předtím, než můžete doufat v dostatečné porozumění učení a praktik Ježíše, týkajících se neodporování zlu, musíte pochopit tuto samou filozofii živé flexibility a kosmické přizpůsobivosti božské pravdy k individuálním potřebám a schopnostem každého Božího syna. Učení Ježíše je ve své podstatě duchovní deklarací. Dokonce materiální důsledky jeho filozofie není možno úspěšně posuzovat v odtržení od jejich duchovních vzájemných vztahů. Duch Učitelova příkazu spočívá v neodporování všem sobeckým reakcím k vesmíru, spojených s aktivním a progresivním dosažením spravedlivých úrovní opravdových duchovních hodnot; božské krásy, nekonečného dobra a věčné pravdy—poznání Boha a stále více se mu podobat.

180:5.10 (1950.5) Lásky, nesobeckost, musí podstupovat neustálé a živé přehodnocování vztahů v souladu s vedením Ducha Pravdy. A takto láska musí rozumět stále se měnícím a zvětšujícím představám o nejvyšším kosmickém dobru toho jedince, který je milován. A potom láska získá ten samý postoj ke všem ostatním jedincům, kteří by mohli být ovlivněni vzrůstajícím a živým vztahem—láskou duchem vedeného smrtelníka k ostatním občanům vesmíru. A celá tato živá adaptace lásky musí být prováděna s ohledem na prostředí, ve kterém je přítomno jak zlo, tak i věčný cíl—dosažení dokonalosti božského osudu.

180:5.11 (1950.6) A tudíž nám musí být jasné, že ani zlaté pravidlo, ani učení o neodporování nemohou být nikdy správně pochopeny jako dogmata, nebo příkazy. Je možno je pochopit pouze tím, že jsou prožívány, že jejich významy jsou chápány v živém výkladu Ducha Pravdy, který usměrňuje láskyplný vztah jednoho člověka s druhým.

180:5.12 (1951.1) A to všechno jasně ukazuje na rozdíl mezi starým náboženstvím a novým. Staré náboženství učilo sebeobětování; nové náboženství učí pouze zapomínání na sebe sama, zvětšenému sebeuplatnění ve spojené službě bližním a pochopení vesmíru. Staré náboženství bylo motivováno vědomím strachu; nové evangelium je ovládáno přesvědčením v pravdě—duchem věčné a univerzální pravdy. A žádná zbožnost či oddanost své víře nemohou nahradit nepřítomnost v životní zkušenosti věřících v království toho spontánního, ušlechtilého a upřímného přátelství, které charakterizuje v duchu zrozené syny živého Boha. Ani tradice, ani obřadní systém formálních bohoslužeb nemohou nahradit nedostatek opravdového soucitu ke svým bližním.

6. Nezbytnost odchodu

180:6.1 (1951.2) Poté, jak Petr, Jakub, Jan a Matouš položili Učiteli množství otázek, on pokračoval ve své rozpravě na rozloučenou slovy: „A všechno toto vám říkám před svým odchodem, abyste tak byli připraveni na to, co vás čeká a neudělali velké chyby. Řídící úřady se neuspokojí jen pouhým vašim vyloučením ze synagog; upozorňuji vás na to, že se blíží čas, kdy ti, kteří vás budou zabíjet, si budou myslet, že tím dělají službu Bohu. A všechny tyto věci vám budou dělat a i těm, které povedete do království nebeského, protože neznají

Otce. Odmítnutím přijmout mne, odmítli poznat Otce; a odmítají přijmout mne, když zavrhnou vás, pokud dodržujete mé nové přikázání, že milujete jeden druhého tak, jak já miluji vás. Říkám vám o těchto věcech předem, abyste, až přijde váš čas, tak jak teď přišel můj, byli posíleni ve vašem vědomí tím, že jsem o tom všem věděl a že můj duch bude s vámi v celém vašem utrpení, podstoupeném kvůli mně a kvůli evangeliu. Právě za tímto účelem jsem s vámi mluvil tak otevřeně od samého začátku. Dokonce jsem vás varoval, že nepřátelé člověka mohou být z jeho vlastní rodiny. I když toto evangelium království vždy přinese velký mír do duše každého věřícího, nepřinese mír na zemi, dokud člověk nebude ochoten věřit v mé učení celým svým srdcem a dokud vykonávání vůle Otce se nestane hlavním smyslem jeho smrtelného života.

180:6.2 (1951.3) Ted', když vás opouštím, jelikož vidím, že nastal můj čas odejít k Otci, jsem překvapen tím, že žádný z vás se mne nezeptal: „Proč nás opouštíš?“ Nicméně, já vím, že si tuto otázku kladete ve svých srdcích. Budu k vám mluvit otevřeně, tak jak spolu mluví přátelé. Je to pro vás lepší, že odcházím. Jestli neodejdu, nový učitel nemůže přijít do vašich srdcí. Musím se zbavit tohoto smrtelného těla a vrátit se na své místo na nebesích předtím, než mohu poslat tohoto duchovního učitele žít ve vašich duších a vést vašeho ducha k pravdě. A když můj duch přijde, aby ve vás pobýval, objasní rozdíl mezi hříchem a čestností a umožní vám je moudře posuzovat ve svých srdcích.

180:6.3 (1951.4) Mám toho ještě mnoho, co bych vám chtěl říci, ale vy to nejste v tuto chvíli schopni pochopit. I když, až přijde

Duch Pravdy, on vás časem přivede k celé pravdě, až budete procházet přes četná obydlí ve vesmíru mého Otce.

180:6.4 (1951.5) Tento duch nebude mluvit o sobě, ale bude vám říkat o tom, co Otec odhalil Synu a ukáže vám také budoucí události; on proslaví mne, jak já jsem proslavil mého Otce. Tento duch vychází ze mne a odhalí vám moji pravdu. Všechno, co Otec má v této sféře, nyní náleží mně; proto jsem řekl, že tento nový učitel vezme to, co je moje a odhalí to vám.

180:6.5 (1952.1) Brzy vás nakrátko opustím. Potom, až mne opět uvidíte, budu na cestě k Otci, takže naše setkání bude pak krátké.“

180:6.6 (1952.2) Když se na chvíli odmlčel, apoštolové začali hovořit mezi sebou: „Co znamenají jeho slova: „brzy vás opustím a když mne opět uvidíte, naše setkání bude krátké, protože budu na cestě k Otci“? Co může myslet tím, když říká „brzy“ a „krátké setkání“? Nerozumíme tomu, co nám říká.“

180:6.7 (1952.3) A jelikož Ježíš věděl, jaké otázky si pokládají, řekl: „Ptáte se mezi sebou na to, co jsem myslel tím, když jsem řekl, že vás brzy opustím a že, když mne opět uvidíte, budu na cestě k Otci? Jasně jsem vám řekl, že Syn Člověka musí zemřít, ale že bude opět vzkříšen. Nedokážete tedy pochopit smysl mých slov? Nejdříve budete truchlit, ale později se budete radovat spolu s ostatními, kteří pochopí tyto věci, když se stanou. Žena opravdově trpí v době porodu, ale když porodí dítě, okamžitě ve své radosti z toho, že se narodil člověk na tento svět, zapomene na svoji bolest. A vy také se brzy budete trápit kvůli mému odchodu, ale já vás brzy opět uvidím a pak se vaše truchlení změní v radost a vám se dostaví nové zjevení Božího

spasení, které vám nikdo a nikdy nevezme. A všechny světy budou obdařeny tímto stejným zjevením života, vítězícího nad smrtí. Dosud jste o všechno žádali ve jménu mého Otce. Až mne opět uvidíte, můžete žádat i mým jménem a já vás vyslyším.

^{180:6.8 (1952.4)} Tady, na zemi, jsem vás učil příslovím a mluvil k vám v podobenstvích. Dělal jsem to proto, že jste byli pouze duchovními dětmi; ale přichází čas, kdy vám budu přímo a otevřeně říkat o Otci a jeho království. A budu to dělat proto, že Otec vás miluje a přeje si být vám plně zjeven. Smrtelný člověk není schopen vidět ducha Otce; proto jsem já přišel na tento svět, abyste mohli uvidět Otce svýma očima—očima tvora. Ale až se stanete dokonalými ve svém duchovním růstu, uvidíte samotného Boha.“

^{180:6.9 (1952.5)} Když jedenáct apoštolů vyslyšelo jeho slova, řekli jeden druhému: „Hleď, on k nám opravdu mluví jasně. Nepochybně Učitel přišel od Boha. Ale proč říká, že se musí vrátit k Otci?“ A Ježíš viděl, že ho ani teď ještě nepochopili. Těchto jedenáct mužů nebylo schopno odpoutat se od svých dlouho živených idejí, vycházejících ze židovských představ o Mesiáši. Čím více věřili v Ježíše jako Mesiáše, tím obtížnější se stávaly tyto hluboko zakořeněné představy o slavném vítězství materiálního království na zemi.

Kapitola 181

Poslední napomenutí a varování

^{181:0.1 (1953.1)} PO skončení rozpravy na rozloučenou s jedenácti apoštoly si Ježíš s nimi přátelsky povídal a vzpomínali na různé epizody, které společně či jednotlivě zažili. Konečně tito

Galilejci začínali chápat, že jejich přítel a učitel se je chystá opustit a jejich naděje se chopily slibu, že zanedlouho bude opět s nimi, ale rychle zapomněli na to, že jeho návrat bude také trvat jen krátkou dobu. Mnozí z apoštolů a vůdčích učedníků si opravdu mysleli, že jeho slib návratu na krátkou dobu (krátké období mezi vzkříšením a nanebevstoupením) znamenal to, že Ježíš odejde jenom na krátkou návštěvu svého Otce a potom se vrátí ustanovit království. A takový výklad jeho učení odpovídal jak jejich předjímanému přesvědčení, tak i jejich horoucím nadějím. Poněvadž jejich celoživotní přesvědčení a naděje na naplnění jejich tužeb se takto shodovaly, nebylo pro ně těžké najít takový výklad slov Učitele, který by ospravedlňoval jejich velká přání.

181:0.2 (1953.2) Poté, jak apoštolové probrali tuto rozpravu na rozloučenou a ta se začínala ukládat do jejich myslí, Ježíš znovu vyzval apoštoly ke klidu a přešel ke svým posledním napomenutím a varováním.

1. Poslední slova útěchy

181:1.1 (1953.3) Když se jedenáct apoštolů opět posadilo, Ježíš vstal a promluvil k nim slovy: „Pokud jsem tady s vámi v těle, mohu být jenom jedním z vás, nebo jedním z obyvatel tohoto světa. Ale když se osvobodím z tohoto oděvu smrtelné podstaty, budu se moci vrátit jako duch, pobývající v každém z vás a ve všech ostatních věřících v toto evangelium království. Tak se Syn Člověka stane duchovní inkarnací v duších všech opravdových věřících.

181:1.2 (1953.4) Až se vrátím, abych ve vás žil a skrze vás pracoval, budu vás moci lépe vést tímto životem a provázet vás

množstvím obydlích v budoucím životě na nebesích nebes. Život ve věčném tvoření Otce není nekonečným odpočinkem, nečinností a sobeckým pohodlím, ale nepřetržitým rozvojem v ušlechtilosti, pravdě a dokonalosti. Každé z toho velkého množství obydlí v domě mého Otce je místem zastavení; životem, určeným připravit vás na následující krok. Tímto způsobem děti světla půjdou od dokonalosti k dokonalosti, dokud nedosáhnou božského stavu, ve kterém budou duchovně zdokonaleny tak, jak je ve všem dokonalý Otec.

181:1.3 (1953.5) Jestli chcete pokračovat v mé práci poté, až vás opustím, snažte se co nejsvědomitěji žít v souladu s duchem mého učení a ideálem mého života—vykonáváním vůle mého Otce. Toto dělejte namísto snažení se napodobovat můj pozemský život v těle, který jsem musel nezbytně prožít na tomto světě.

181:1.4 (1954.1) Otec mne poslal na tento svět, ale pouze jen několik z vás se rozhodlo mne plně přijmout. Rozliji svůj duch na celé lidstvo, ale ne všichni lidé se rozhodnou přijmout tohoto nového učitele jako svého vůdce a rádce duše. Ale všichni ti, kteří ho přijmou, budou osvíceni, očištěni a utěšeni. A tento Duch Pravdy se v nich stane studnou živé vody, prýstící do věčného života.

181:1.5 (1954.2) A nyní, jelikož vás zanedlouho opustím, řeknu vám několik utěšujících slov. Zanechávám vás v pokoji; dávám vám můj pokoj. Přináším své dary ne tak, jak je dává tento svět—odměrováním—já každému z vás dám tolik, kolik chcete přijmout. Necht' se vaše srdce netrápí a necht' se nebojí. Já jsem vyhrál nad světem a ve mně vy všichni zvítězíte skrze mne. Já jsem vás varoval, že Syn Člověka bude zabit, ale ujišťuji vás,

že se vrátím předtím, než odejdu k Otci, i když to bude jen nakrátko. A až vystoupím k Otci, určitě vám pošlu nového učitele, aby byl s vámi a pobýval hluboko ve vašich srdcích. A když uvidíte, že to všechno se stane, nebud'te vyděšení, ale raději věřte, poněvadž víte, že jsem o tom všem věděl předem. Miluji vás hlubokou láskou a neopustil bych vás, ale taková je vůle Otce. Můj čas přišel.

181:1.6 (1954.3) Nepochybujte o žádné z těchto pravd i poté, kdy budete kvůli pronásledování rozprášeni v cizině a deprimováni velkým utrpením. Když se budete cítit ve světě osamoceni, já o vašem odloučení budu vědět právě tak, jako vy budete vědět o mé osamělosti, roztroušení každý jinde, zanechavši Syna Člověka v rukách jeho nepřátel. Ale já nejsem nikdy sám; se mnou je stále Otec. A i v takové chvíli se budu za vás modlit. Říkám vám o tom všem pro to, abyste mohli mít pokoj a mohli ho mít bohatě. V tomto světě vás čekají těžkosti, ale radujte se; dosáhl jsem v tomto světě vítězství a ukázal vám cestu k věčné radosti a nekonečné službě.“

181:1.7 (1954.4) Ježíš dává pokoj těm, kteří, jako on, vykonávají vůli Boha, ale ne jako radost a uspokojení tohoto materiálního světa. Nevěřící materialisté a fatalisté mohou dosáhnout pouze dva druhy radosti a duševního zklidnění: buď musí být stoicisté, s pevným odhodláním čelit nevyhnutelnému a snášet nejhorší; anebo musí být optimisté, stále v sobě chovajíc tu naději, která vlévá věčnost do lidské hrudi, marně čekajíc na pokoj, který ve skutečnosti nikdy nepřijde.

181:1.8 (1954.5) V pozemském životě je určitá míra stoicismu a optimismu užitečná, ale žádný z nich nemá nic do činění s tím nádherným pokojem, který Syn Boží poskytuje svým bratrům

v těle. Pokoj, který Michael dává svým dětem na zemi je tím stejným pokojem, který naplňoval jeho vlastní duši, když on sám žil smrtelný život v těle a na tomto stejném světě. Pokoj Ježíše je radost a spokojenost Boha si uvědomujícího jedince, který dosáhl vítězství v tom, že se naučil naplno vykonávat vůli Boha v materiálním životě v těle. Pokoj v mysli Ježíše byl založen na absolutní lidské víře v realitu moudré a soucitné všestranné péče božského Otce. Ježíš se na zemi setkával s potížemi a byl dokonce neoprávněně nazýván „mužem žalu“, ale ve všech těchto zkušenostech byla jeho oporou ta důvěra, která mu vždy dodala sílu pokračovat na cestě za svým cílem s naprostou jistotou, že úspěšně vykonává vůli Otce.

181:1.9 (1954.6) Ježíš se vyznačoval odhodlaností, vytrvalostí a byl absolutně oddán své misi, ale nebyl bezcitným a zatvrdělým stoikem; ve svých životních zkušenostech vždy hledal radostné aspekty, ale nebyl slepým a sebeklamu podléhajícím optimistou. Učitel věděl o všem, co se mu mělo stát a neměl strach. Poté, kdy dal tento pokoj každému z jeho stoupenců, měl právo říkat: „Nechť se vaše srdce netrápí a necht' se nebojí.“

181:1.10 (1955.1) Pokoj Ježíše je potom pokojem a jistotou syna, který plně věří v to, že jeho cesta v čase a věčnosti je bezpečně a zcela v péči a ochraně všemoudrého, vše milujícího a všemocného ducha Otce. A tento pokoj jistice nedosažitelný smrtelnou myslí člověka, ale může ho v plné míře zažívat věřící lidské srdce.

2. Varování na rozloučenou každému z apoštolů

181:2.1 (1955.2) Učitel zakončil udělování svých pokynů a posledních napomenutích apoštolům jako skupině. Potom oslovil každého z nich osobně, aby se rozloučil jednotlivě a každému apoštolovi dal osobní radu, společně s posledním požehnáním. Apoštolové stále ještě seděli za stolem tak, jak se prvně posadili před Poslední Večeří a jak Učitel obcházel stůl a mluvil k nim, každý z nich povstal, když ho Ježíš oslovil.

181:2.2 (1955.3) Janovi Ježíš řekl: „Ty, Jane, jsi nejmladší z mých bratrů. Byl jsi velmi blízko mne a ačkoliv vás všechny miluji stejnou láskou, kterou otec dává svým synům, byl jsi Ondřejem určen jako jeden ze tří apoštolů, aby byl vždy mně na blízku. Kromě toho, ty ses staral o moji rodinu a musíš v tom pokračovat i nadále a řešit mnoho otázek, týkajících se mé pozemské rodiny. A odcházím k Otci s tím, že mám, Jane, v tebe plnou důvěru, že budeš stále dávat pozor na ty, kteří jsou mé příbuzenstvo v těle. Dbej na to, aby jejich současné nejasnosti kolem mé mise ti v žádném případě nezabránili v tom, abys jim všem neposkytl porozumění, radu a pomoc tak, jak víš, že bych udělal já, kdybych zůstal v těle. A když oni všichni uvidí světlo a vstoupí plně do království a vy všichni je tam radostně přivítáte, spoléhám se Jane na tebe, že je přivítáš za mne.

181:2.3 (1955.4) A nyní, když se blíží závěrečné hodiny mé pozemské cesty, zůstaň blízko mne, abych ti mohl předat každou zprávu o mé rodině. Pokud se jedná o práci, kterou do mých rukou svěřil Otec, ta je teď dokončena, kromě mé smrti v těle a já jsem připraven vypít tento poslední pohár. Ale co se týká odpovědností, vložených na mne mým pozemským otcem, Josefem, a které jsem se snažil plnit v průběhu mého života, tak

nyní musím spoléhat na tebe, že ve všech podobných záležitostech budeš jednat místo mne. A vybral jsem si pro tuto činnost tebe, Jane, protože jsi nejmladší a je proto velmi pravděpodobné, že přežiješ všechny ostatní apoštoly.

181:2.4 (1955.5) Kdysi jsme říkali tobě a tvému bratrovi synové hromu. Vydal ses s námi na cestu jako nepoddajný a netrpělivý mladý muž, ale hodně jsi se změnil od doby, kdy jsi po mně chtěl, abych přivolal nebeský oheň na hlavy nevědoucích a lhostejných nevěřících. A musíš se změnit ještě více. Musíš se stát apoštolem nového přikázání, které jsem vám dal dnes večer. Věnuj svůj život učení svých bratrů o tom, jak milovat jeden druhého tak, jak já miluji vás.“

181:2.5 (1955.6) Jak tam Jan Zebedeus stál v horním pokoji, se stékajícími slzami po tváři, podíval se do tváře Učitele a řekl: „Ano, udělám to, Učiteli, ale jak se mám naučit více milovat své bratry?“ A nato Ježíš odpověděl: „Naučíš se více milovat své bratry, když se nejdříve naučíš více milovat jejich nebeského Otce a potom se opravdu začneš více zajímat o jejich blaho v čase a věčnosti. A všechn takový lidský zájem je živen upřímným soucitem, nezištnou službou a bezmezným odpouštěním. Nikdo se nemůže dívat opovržlivě na tvé mládí, ale rádím ti, abys vždy bral na zřetel tu skutečnost, že věk často představuje zkušenost a že v lidských jednáních nemůže nic nahradit opravdovou zkušenost. Snaž se žít v míru se všemi lidmi, především se svými přáteli v bratrství nebeského království. A vždy si pamatuj, Jane, nebojuj s dušemi, které chceš získat pro království.“

181:2.6 (1956.1) A potom Učitel prošel kolem svého křesla a na chvíli se zastavil u místa Jidáše Iškariotského. Apoštolové byli dost

překvapení, že se Jidáš ještě nevrátil a chtěli moc vědět, proč se na tváři Ježíše objevil výraz smutku, když stál vedle prázdného místa zrádce. Ale žádného z nich, možná kromě Ondřeje, vůbec nenapadlo, že jejich pokladník odešel, aby zradil svého Učitele, což jim Ježíš na počátku večera a během večere naznačil. Tolik se toho odehrávalo, že oni v tu chvíli zcela zapomněli na Ježíšovu poznámku o tom, že jeden z nich ho zradí.

181:2.7 (1956.2) Ježíš teď přišel k Šimonu Zélótovi, který povstal a začal naslouchat tomuto varování: „Ty jsi skutečný syn Abrahama, ale kolik mně to dalo námahy udělat z tebe syna tohoto nebeského království. Miluji tě a milují tě všichni tví bratři. Já vím, že ty miluješ mne, Šimone, a že také miluješ království, ale stále silně usiluješ o to, aby toto království bylo ustanoveno podle tvých představ. Já velmi dobře vím, že časem pochopíš duchovní podstatu a smysl mého evangelia a že budeš odvádět hrdinskou práci při jeho hlásání, ale znepokojuje mne to, co se s tebou může stát po mém odchodu. Byl bych rád, kdybych věděl, že neztratíš odvalu; měl bych radost, kdybych věděl, že až odejdu ke svému Otci, ty nepřestaneš být mým apoštolem a že budeš vhodným způsobem jednat jako vyslanec nebeského království.“

181:2.8 (1956.3) Ježíš sotva skončil svoji řeč k Šimonovi Zélótovi, když tento prchlivý patriot, utírajíc si oči, odpověděl: „Učiteli, neměj strach o moji věrnost. Skoncoval jsem se vším, abych mohl věnovat svůj život ustanovení tvého království na zemi a odvahu neztratím. Doposud jsem překonal všechna zklamání a nikdy se tě nezřeknu.“

181:2.9 (1956.4) A potom, pokládajíc ruku na Šimonovo rameno, Ježíš řekl: „Je opravdu povzbuzující slyšet tě takto mluvit, především v takové době, ale, můj příteli, ty ještě stále nevíš, o čem mluvíš. Ani na okamžik bych nezapochyboval o tvé věrnosti a oddanosti; vím, že bys neváhal jít do boje a pro mě zemřít, tak jako by to udělali tito všichni ostatní (a všichni na to důrazně souhlasně přikývli), ale to nebude po tobě žádáno. Mnohokrát jsem vám říkal, že mé království není z tohoto světa a že moji učedníci nebudou bojovat za jeho ustanovení. Já jsem ti toto řekl, Šimone, častokrát, ale ty odmítáš čelit pravdě. Nemám obavy o tvoji oddanost ke mně a království, ale co uděláš, až já odejdu a ty si nakonec uvědomíš, že jsi nepochopil smysl mého učení a budeš muset přizpůsobit své chybné představy realitě jiného, duchovního řádu vztahů v království?“

181:2.10 (1956.5) Šimon chtěl ještě něco říci, ale Ježíš ho pozvednutím ruky zastavil a pokračoval: „Žádný z apoštolů není v srdci upřímnější a čestnější než ty, ale žádný z nich nebude po mém odchodu tak zmaten a sklíčen jako ty. Ve všech tvých zklamáních můj duch bude pobývat v tobě a tito tvoji bratři tě neopustí. Nezapomeň čemu jsem vás učil o vztahu občanství na zemi k synovstvu v duchovním království Otce. Hodně přemýšlej nad všemi mými slovy o tom, že je nutno dávat císaři, co je císařovo a Bohu, co je Boží. Věnuj Šimone, svůj život tomu, abys ukazoval přijatelnou formou smrtelnému člověku jak může plnit můj příkaz, týkající se současného uznání světských povinností občanským vládám a duchovní služby v bratrství království. Jestli se budeš učit od Ducha Pravdy, tak nikdy nevznikne konflikt mezi potřebami občanství na zemi a synovstvem v království, pokud světští vládcové

nebudou od tebe vyžadovat uctívání a zbožnost, které náleží pouze Bohu.

181:2.11 (1957.1) A ještě, Šimone, když to nakonec všechno pochopíš a zbavíš se své deprese a odejdeš hlásat toto evangelium se vši silou, nikdy nezapomeň, že jsem byl s tebou během celého tohoto období zklamání a že zůstanu s tebou do samého konce. Ty budeš vždy mým apoštolem a až budeš ochoten dívat se duchovním zrakem a v hojnější míře podřizovat svoji vůli vůli nebeského Otce, potom se vrátíš pracovat jako můj vyslanec a nikdo tě nezbaví tvé autority, kterou jsem ti dal, jenom proto, že pomalu chápeš pravdy, kterým jsem tě učil. A tak, Šimone, ještě jednou tě varuji, že ti, kteří bojují s mečem, hynou s mečem, zatímco ti, kteří pracují v duchu, dosahují věčného života v budoucím království s radostí a mírem v království současném. A když tu práci, která ti byla dána, dokončíš na zemi, budeš, Šimone, sedět se mnou v mém nebeském království. Ty opravdu uvidíš království, po kterém jsi toužil, ale ne v tomto životě. Věř ve mne i nadále a v to, co jsem ti odhalil a získáš dar věčného života.

181:2.12 (1957.2) Když Ježíš přestal mluvit k Šimonovi Zélótovi, přešel k Matoušovi Lévimu a řekl: „Již nebudeš muset zajišťovat prostředky pro apoštolskou pokladnu. Brzy, velmi brzy, vy všichni se rozprchnete; nebudeš již mít možnost útěchy a podpory ani jednoho z tvých bratrů. Až půjdeš kázat toto evangelium království, budeš muset si najít nové druhy. V období vaší výuky jsem vás posílal kázat ve dvojicích, ale teď, když od vás odcházím, a když překonáte ten otřes, půjdete každý sám do všech koutů světa hlásat radostnou zprávu o tom, že vírou posílení smrtelníci jsou Božími syny.“

181:2.13 (1957.3) Potom promluvil Matouš: „Ale, Učiteli, kdo nás vyšle a jak budeme vědět, kam máme jít? Ukáže nám cestu Ondřej? A Ježíš odpověděl: „Ne, Lévi, Ondřej vás již nebude dále vést v hlásání evangelia. On ve skutečnosti zůstane i nadále vaším přítelem a rádcem až do toho dne, kdy přijde nový učitel a potom Duch Pravdy povede každého z vás do cizích zemí pracovat pro rozšíření království. Velmi jsi se změnil od toho dne, kdy ses u celnice rozhodl mne následovat; ale ještě se budeš muset hodně změnit, než uvidíš vizi bratrství, ve kterém jinověrec sedí spolu s židem v přátelské jednotě. Ale pokračuj ve své snaze získávat své židovské bratry a až budeš plně spokojen, potom se vší silou obrať na jinověrce. V jedné věci si můžeš být jistý, Lévi: získal jsi důvěru a lásku tvých bratrů; oni tě všichni milují.“ (A všech deset mlčky přikývlo na znamení souhlasu s Učitelovými slovy.)

181:2.14 (1958.1) „Lévi, já vím všechno o tvých starostech, obětech a úsilí mít naplněnou pokladnu, o čemž tvoji bratři nevědí a jsem rád, že i když tady s námi není ten, který nosil měsíc, je tady při mém závěrečném loučení s posly království výběřčí daní, který se stal mým vyslancem. Modlím se za to, abys mohl uvidět smysl mého učení očima ducha. A když nový učitel vstoupí do tvého srdce, následuj jeho vedení a necht' tví bratři—a dokonce i celý svět—uvidí, co je Otec schopen udělat pro nenáviděného výběřčího daní, který se odvážil následovat Syna Člověka a věřit v evangelium království. Od samého začátku jsem tě, Lévi, miloval tak, jak tyto ostatní Galilejce. Poněvadž nyní dobře víš, že jak Otec, tak i Syn, nikoho neupřednostňují, dbej na to, abys i ty nedělal žádné rozdíly mezi těmi, kteří se díky tvé službě stanou věřícími v evangelium. A tak, Matouši, věnuj celý svůj budoucí pracovní

život ukazování všem lidem, že Bůh neupřednostňuje žádného člověka; že v pohledu Boha a v bratrství království jsou si všichni lidé rovni—všichni věřící jsou synové Boha.“

181:2.15 (1958.2) Ježíš potom přešel k Jakubovi Zebedeovi, který vstal a mlčky naslouchal slovům, se kterými se Ježíš na něho obrátil: „Jakube, když ty a tvůj mladší bratr jste kdysi přišli ke mně a žádali pro sebe výsadní postavení v království a já jsem vám řekl, že takové pocty uděluje pouze Otec, zeptal jsem se vás, zdali jste schopni pít můj pohár a vy oba jste odpověděli, že ano. I když jste tenkrát schopni nebyli a jestli nejste ještě i nyní, brzy budete připraveni pro takovou službu skrze zkušenost, kterou zanedlouho prožijete. Tímto svým chováním jste tehdy rozhněvali své bratry. Jestli vám ještě plně neodpustili, odpustí vám, až vás uvidí pít můj pohár. Ať bude tvoje služba dlouhá či krátká, nechť je tvoje duše trpělivá. Když přijde nový učitel, nechej ho učit tě soucitu a té chápavé toleranci, která se rodí z naprosté důvěry ve mne a dokonalé podřízenosti vůli Otce. Věnuj svůj život ukazování sloučené lidské lásky a božského chování Boha si uvědomujících a v Syna věřících učedníků. A všichni, kteří takto žijí, budou odhalovat evangelium dokonce i svojí smrtí. Ty a tvůj bratr Jan půjdete každý svojí cestou a je možné, že jeden z vás usedne se mnou ve věčném království mnohem dříve než ten druhý. Velmi by ti pomohlo, kdybys ses naučil, že opravdová moudrost zahrnuje jak zdrženlivost, tak i odvahu. Měl bys ses naučit prozíravosti, která by šla ruku v ruce s tvou průbojností. Přijdou ty nejvyšší okamžiky, při kterých moji učedníci nebudou váhat položit své životy za toto evangelium, ale ve všech běžných situacích bude mnohem lepší zmírnit hněv nevěřících, abys mohl žít a pokračovat v hlásání dobrých zpráv. Pokud to bude v tvých silách, žij dlouho na

zemi, aby tvůj dlouhý život přinesl mnoho plodů v duších, získaných pro nebeské království.“

181:2.16 (1958.3) Když Učitel skončil svoji řeč k Jakubovi, poodešel na konec stolu, kde seděl Ondřej a dívajíc se svému věrnému pomocníkovi do očí, řekl. „Ondřeji, poctivě jsi mne zastupoval ve funkci výkonného vůdce vyslanců nebeského království. Přestože jsi někdy pochyboval a jindy projevoval nebezpečnou bázlivost, byl jsi vždy upřímně spravedlivý a nesmírně pravdivý v jednáních se svými druhy. Od chvíle tvého vysvěcení a vysvěcení tvých bratrů jako poslů království, jsi samostatně řídil všechny administrativní záležitosti naší skupiny, s výjimkou těch situací, kdy jsem tě já osobně pověřil jednat jako výkonný představitel těchto vybraných apoštolů. Ve všech ostatních světských záležitostech jsem nezasahoval do tvých rozhodnutí a nijak je neovlivňoval. A to jsem dělal pro to, abych tato skupina měla vůdce, pod jehož vedením by probíhala všechna pozdější skupinová rozhodnutí. A v mém vesmíru a ve vesmíru vesmírů mého Otce přistupujeme k našim bratrům-synům jako jednotlivcům ve všech jejich duchovních vztazích, ale ve všech skupinových vztazích jsme to my, kdo vždy zajišťuje pevné vedení. Naše království je sférou, která má řád a kde, když dva či více tvorů vzájemně spolupracují, mají vždy určeného vůdce.

181:2.17 (1959.1) A nyní, Ondřeji, jelikož jsi vůdcem svých bratrů na základě mého rozhodnutí a poněvadž jsi takto sloužil jako můj osobní zástupce a vzhledem k tomu, že vás brzy opustím a odejdu ke svému Otci, zbavuji tě všech povinností, spojených s těmito světskými a administrativními záležitostmi. Od této chvíle nebudeš mít žádnou pravomoc nad svými bratry, kromě

té, kterou si zasloužíš svými schopnostmi jako duchovní vůdce a kterou tvoji bratři otevřeně uznají. Od tohoto okamžiku nemůžeš uplatňovat žádnou moc nad svými bratry, pokud ti oni tuto pravomoc neobnoví svým jednomyslným rozhodnutím poté, až já odejdu k Otci. Ale toto tvé zbavení odpovědnosti jako administrativního vůdce této skupiny v žádném případě nezmenšuje tvoji morální povinnost udělat všechno, co je v tvých silách, abys udržel své bratry pospolu pevnou a milující rukou v nastávajících těžkých časech—v těch dnech, které uplynou mezi mým koncem v těle a příchodem nového učitele, který bude žít ve vašich srdcích a který vás nakonec přivede k celé pravdě. Poněvadž se připravuji vás opustit, uvolňuji tě ze všech administrativních povinností, jejichž původ a důležitost vycházely z mé přítomnosti jako jednoho z vás. Od nynějška budu uplatňovat pouze duchovní moc nad vámi a mezi vámi.

181:2.18 (1959.2) Jestli budou tvoji bratři chtít, abys zůstal jejich rádcem, přikazuji ti, abys ve všech záležitostech světského či duchovního charakteru dělal vše, co je v tvých silách, pro posílení míru a harmonie mezi rozličnými skupinami upřímných věřících v evangelium. Věnuj zbytek svého života na podporu praktických aspektů bratrské lásky mezi tvými bratry. Buď laskavý k mým bratrům v těle, až plně uvěří v toto evangelium; projevuj láskyplnou a nestrannou oddanost Řekům na Západě a Abnérovi na Východě. Přestože tito moji apoštolové budou brzy rozprášeni do celého světa a budou tam hlásat radostné zprávy o spasitelném synovství s Bohem, ty je musíš udržet pospolu během těžkého období, na jehož prahu stojíme—období obtížných zkoušek, ve kterých se musíte naučit věřit v evangelium bez mé osobní přítomnosti a trpělivě budete čekat na příchod nového učitele, Ducha Pravdy.

A tak, Ondřeji, přestože v očích lidí se tvá práce nebude jevit jako významné dílo, spokoj se s rolí učitele a rádce těch, kteří budou taková díla konat. Vytrvej ve své práci na zemi až do konce a potom budeš v této službě pokračovat ve věčném království; neřekl jsem vám mnohokrát, že mám ještě jiné ovce, které nejsou z tohoto stáda?“

181:2.19 (1959.3) Potom Ježíš poodešel k dvojčatům Alfeovým, stoupl si mezi ně a řekl: „Moje malé děti, vy jste jednou ze tří bratrských dvojic, které se rozhodli mne následovat. Všech šest úspěšně pracovalo v míru se svými blízkými, ale nikdo to nedělal lépe než vy. Čekají nás těžké časy. Vy možná nepochopíte všechno, co se bude dít vám a vašim bratrům, ale nezapochybujte o tom, že jste jednou byli povoláni pracovat pro království. Po nějakou dobu nebudete mít na starost žádné davy lidí, ale nesmíte ztratit odvahu; když dokončíte vaše životní dílo, přijmu vás v nebi, kde ve slávě řeknete o svém spasení serafským hostitelům a spoustě vysokých Božích Synů. Věnujte své životy zdokonalení všední práce. Ukažte všem lidem na zemi a andělům na nebi, s jakou radostí a odvahou se může smrtelný člověk, povoláný pracovat po nějakou dobu ve zvláštní službě Bohu, vrátit k bývalé práci. Jestliže se stane, že vaše práce ve vnějších záležitostech království bude načas dokončena, vraťte se ke své bývalé práci s novým poučením ze zkušenosti v synovstvu s Bohem a s povznešeným uvědoměním toho, že pro toho, kdo zná Boha, neexistuje nic takového, jako všední práce, nebo světská lopota. Pro vás, kteří jste se mnou pracovali, se všechny věci staly posvátnými a všechna pozemská práce se stala službou samému Bohu-Otci. A když uslyšíte zprávy o činech svých bývalých apoštolských druhů, radujte se s nimi a pokračujte ve své každodenní práci

jako ti, kteří se těší na Boha a přitom mu slouží. Byli jste mými apoštoly a vždy jimi budete a já budu na vás pamatovat v budoucím království.“

181:2.20 (1960.1) A pak Ježíš přešel k Filipovi, který, stojíc, vyslechl od Učitele toto sdělení: „Filipe, tys mně položil spoustu nesmyslných otázek, ale já jsem se pokaždé všemožně snažil odpovědět na každou z nich a nyní bych chtěl odpovědět na poslední z takových dotazů, který vznikl v tvé nejpoctivější, ale neduchovní mysli. Pokaždé, když jsem přišel do tvé blízkosti, říkal sis sám sobě: „Co budu dělat, jestli Učitel odejde a nechá nás samotné na tomto světě?“ Ó, ty malověrný! A přesto máš víry téměř tolik, jako mnozí z tvých bratrů. Byl jsi dobrým správcem, Filipe. Zklamal jsi nás jen několikrát a jeden z těchto případů jsme použili pro proslavení Otce. Tvá činnost správce brzy skončí. Zanedlouho se budeš muset více zapojit do práce, ke které jsi byl povolán—kázání tohoto evangelia království. Filipe, ty jsi vždy chtěl být viděn a velmi brzy uvidíš velké věci. Bylo by mnohem lepší, kdybys to všechno viděl očima své víry, ale jelikož jsi byl upřímný i ve své materiálnosti, uvidíš, jak se má slova v tvém životě naplní. A potom, když budeš požehnán duchovní vizí, vrať se ke své práci: věnuj svůj život tomu, abys vedl lidstvo v hledání Boha a věčných realit očima duchovní víry a ne očima materiální mysli. Pamatuj si, Filipe, že máš důležitou misi na zemi, protože svět je naplněn těmi, kteří se dívají na život stejně, jak ses do této doby díval ty. Máš před sebou významnou práci a když ji dokončíš ve víře, přijdeš ke mně do mého království a já ti s velkou radostí ukáži to, co oči neviděly, uši neslyšely a smrtelná mysl nepojala. Mezitím se staň malým dítětem v království ducha a dovol mně, jako duch nového učitele, vést tě směrem do duchovního království.

A tak já budu moci udělat pro tebe mnohem více, než jsem byl schopen dosáhnout, když jsem pobýval s tebou jako smrtelník tohoto světa. A vždy si pamatuj, Filipe: ten, kdo viděl mne, viděl mého Otce.“

181:2.21 (1960.2) Potom Učitel šel k Natanaelovi. Když Natanael povstal, Ježíš mu dal pokyn, aby se posadil, sám si sedl vedle něho a řekl: „Natanaeli, od doby, kdy ses stal mým apoštolem, naučil ses žít nad předsudky a projevovat zvýšenou toleranci. Ale ještě se musíš hodně naučit. Byl jsi požehnáním pro své druhy v tom, že tvá neustálá upřímnost byla pro ně vždy varováním. Až já odejdu, může se stát, že tvá otevřenost způsobí narušení tvých vztahů s tvými bratry, jak bývalými, tak i novými. Měl by ses naučit, že vyjádření i dobré myšlenky musí být přizpůsobeno intelektuální úrovni a duchovnímu rozvoji posluchače. Upřímnost je nejužitečnějším prostředkem v práci pro království za předpokladu, že je spojena s rozvážností.

181:2.22 (1961.1) Jestli se naučíš pracovat společně se svými bratry, budeš moci dosáhnout více trvalých výsledků, ale jestli se rozhodneš hledat stejně jako ty smýšlející lidi, v tom případě zasvěť svůj život dokazování toho, že Boha znalý učeník se může stát stavitelem království i když je osamělý ve světě a zcela izolovaný od svých věřících druhů. Já vím, že ty zůstaneš loajální až do samého konce a já tě jednoho dne přivítám v rozšířené službě v mém nebeském království.

181:2.23 (1961.2) Poté se Natanel obrátil na Ježíše s touto otázkou: „Naslouchal jsem tvému učení od chvíle, kdy jsi mne povolal do služby pro toto království, ale musím se upřímně přiznat, že ne úplně rozumím všemu, co nám říkáš. Nevím, co mám dále

očekávat a myslím si, že většina z mých bratrů je stejně zmatena, ale neodvažuje se k tomuto zmatení přiznat. Můžeš nám pomoci?“ Ježíš, pokládajíc svoji ruku na Natanaelovo rameno, řekl: „Můj příteli, není divu, že jsi zmaten ve své snaze pochopit smysl mých duchovních učeních, poněvadž jsi hendikepovaný svým vnímáním židovských tradic a značně zmaten svojí neústupnou tendencí vykládat mé evangelium v duchu učení zákoníků a farizejů.

181:2.24 (1961.3) Mnoho jsem vás naučil slovem a prožil mezi vámi svůj život. Udělal jsem vše, co je možno udělat pro osvětlení vašich myslí a vysvobození vašich duší. A to, co jste nebyli schopni získat z mého učení a mého života, musíte být nyní připraveni získat prostřednictvím mistra všech učitelů—praktické zkušenosti. A v celé této nové zkušenosti, která nyní na vás čeká, já půjdu před vámi a Duch Pravdy bude s vámi. Nebojte se; to, co teď nejste schopni pochopit, nový učitel po svém příchodu vám bude odhalovat po zbytek vašeho života na zemi a během vaší další výuky ve věčných epochách.“

181:2.25 (1961.4) A pak se Učitel otočil ke všem apoštolům a řekl: „Nelekejte se toho, že nedokážete pochopit celý smysl evangelia. Vy jste jenom koneční, smrtelní lidé a to, co jsem vás učil, je nekonečné, božské a věčné. Buďte trpěliví a stateční, poněvadž máte před sebou věčné epochy, ve kterých budete pokračovat ve své progresivní zkušenosti stát se dokonalými, tak, jak dokonalý je váš Otec v Ráji.“

181:2.26 (1962.1) A potom Ježíš přešel k Tomášovi, který stál a naslouchal těmto slovům: „Tomáši, tobě se často nedostávalo víry; nicméně, když jsi měl své důvody pochybovat, nikdy jsi

nepostrádal odvahu. Já vím velmi dobře, že tebe falešní prorokové a nepraví učitelé neoklamou. Až já odejdu, tvoji bratři si budou více cenit tvého kritického způsobu nazírání na nová učení. A když v budoucnu budete všichni rozptýleni po celém světě, pamatuj na to, že jsi stále můj vyslanec. Zasněvej svůj život významnému dílu—ukazování, že kritická materiální mysl člověka může zvítězit nad liknavostí intelektuálního pochybování, když se setkává s projevem živé pravdy ve zkušenosti v duchu narozených mužů a žen, kteří přinášejí ve svých životech duchovní plody a kteří milují jeden druhého tak, jak já miluji vás. Tomáši, jsem rád, že jsi se k nám připojil a zůstal s námi a vím, že po krátkém období nejistoty budeš pokračovat ve službě království. Tvé pochybnosti způsobovaly rozpaky tvým bratrům, ale mně nebyly nepříjemné. Já v tebe věřím a půjdu před tebou do nejvzdálenějších koutů světa.“

181:2,27 (1962,2) Pak Učitel přišel k Šimonovi Petrovi, který vstal, když ho Ježíš oslovil: „Petře, já vím, že mne miluješ a že zasněvěš svůj život veřejnému hlásání tohoto evangelia království židům i jinověrcům, ale zneklidňuje mne to, že tolik let blízkého styku se mnou ti moc nepomohlo, abys ses naučil myslet, než promluvíš. Jakou zkušeností musíš projít, než se naučíš mít stráž na svých rtech. Kolik potíží jsi nám způsobil svým bezmyšlenkovitým mluvením, svým troufalým sebevědomím! A jestli nedokážeš ovládnout tuto slabost, čekají tě ještě mnohem větší potíže. Ty víš, že navzdory této slabosti tě tvoji bratři milují a měl bys také chápat, že tento nedostatek nemá v žádném případě vliv na moji lásku k tobě, ale snižuje tvoji použitelnost a vždy ti bude způsobovat potíže. Ale ty nepochybně získáš velkou pomoc ze zkušenosti, kterou projdeš dnes v noci. A to, co ti teď řeknu, Šimone Petře, to také říkám

všem tvým bratrům tady shromážděným: tuto noc vy všichni budete ve velkém nebezpečí o mně pochybovat. Vy víte, že je psáno: „Pastýř bude zabit a ovce se rozeběhnou.“ Když tady nebudu, hrozí velké nebezpečí, že někteří z vás podlehnou pochybnostem a zakolísají kvůli tomu, co se mně stane. Ale já vám teď slibuji, že se k vám nakrátko vrátím a že potom půjdu před vámi do Galileje.“

181:2.28 (1962.3) Poté Petr, pokládajíc svoji ruku na Ježíšovo rameno, řekl: „Bez ohledu na to, jestli všichni moji ostatní bratři podlehnou pochybnostem kvůli tobě, já slibuji, že nezaváhám nad ničím, co uděláš. Já půjdu s tebou a jestli to bude nutné, zemřu pro tebe.

181:2.29 (1962.4) Když tam Petr stál před svým Učitelem, všichni rozechvěni silným rozrušením a překypující ryzí láskou k němu, Ježíš se podíval přímo do jeho vlhkých očí a řekl: „Petře, opravdu, opravdu ti říkám, že ještě dříve, než dnes kohout zakokrhá, tak ty třikrát, nebo čtyřikrát zapřeš, že mne znáš. A tak, to co jsi se nebyl schopen naučit z mírumilovného soužití se mnou, budeš se učit skrze značné nesnáze a hodně utrpení. A až se opravdu naučíš této potřebné lekci, pak posílíš své bratry a svůj život zasvětiš kázání tohoto evangelia, i když se může stát, že budeš uvězněn a možná mne budeš následovat a zaplatíš nejvyšší cenu za láskyplnou službou při budování království Otce.

181:2.30 (1962.5) Ale pamatuj si na můj slib: když vstanu z mrtvých, krátce s vámi pobudu předtím, než se odeberu ke svému Otci. Tak i v tuto noc požádám Otce, aby každého z vás posílil před těžkými zkouškami, kterými velmi brzy budete procházet. Já vás všechny miluji tou stejnou láskou, jakou Otec miluje mne

a proto od nynějška byste měli milovat jeden druhého tak, jako já miluji vás.“

181:2.31 (1962.6) A potom, po zazpívání žalmu, odešli do tábora na Olivové hoře.

Kapitola 182 V Getsemane

182:0.1 (1963.1) BYLO kolem desáté hodin večer, kdy v tento čtvrtek Ježíš vedl jedenáct apoštolů z domu Eliáše Marka a jeho ženy Marie na cestě zpět do tábora v Getsemane. Od toho dne v horách si Jan Marek vzal na sebe odpovědnost nespouštět oči z Ježíše. Jan Marek si mohl na několik hodin odpočinout a prospat se v době, kdy Učitel byl se svými apoštoly v horním pokoji, ale když je slyšel přicházet dolů po schodech, vstal, rychle si dal přes sebe plášť a vydal se za nimi přes město a přes potok Kidrón a dál, do jejich tajného tábora, který se nacházel v sousedství Getsemanské zahrady. A Jan Marek zůstal tak blízko Učiteli po celou tuto noc a následující den, že se stal svědkem všech událostí a slyšel mnoho z toho, co Učitel řekl od této chvíle až do ukřižování.

182:0.2 (1963.2) Když Ježíš a jedenáctka byli na cestě zpět do tábora, apoštolové se začali podívat nad tím, co znamená dlouhá nepřítomnost Jidáše, a debatovali mezi sebou o předpovědi Učitele, že jeden z nich ho zradí a poprvé dostali podezření, že ne všechno bylo s Jidášem Iškariotským v pořádku. Ale otevřeně začali o Jidášovi mluvit až přišli do tábora a viděli, že tam není a nečeká na ně. Když všichni obklopili Ondřeje, aby jim řekl, co se stalo s Jidášem, jejich vůdce pouze poznamenal: „Já nevím, kde Jidáš je, ale obávám se, že nás opustil.“

1. Poslední společná modlitba

182:1.1 (1963.3) Brzy po příchodu do tábora jim Ježíš řekl: „Moji přátelé a bratři, zbývá mně jen málo času být s vámi a chtěl bych, abychom se rozešli modlitbou k našemu nebeskému Otci, aby nám dal sílu a podpořil nás v tuto hodinu a v nastávající veškeré naší práci, kterou musíme vykonat v jeho jméně.“

182:1.2 (1963.4) Když Ježíš takto promluvil, odvedl je na nedaleký vrchol Olivové hory, odkud měli přímý pohled na Jerusalema, pokynul jim, aby poklekli na velké rovné skále v kruhu kolem něho, jak to udělali v den jejich vysvěcení; a potom, stojíc uprostřed kruhu, osvětlený plným měsíčním světlem, pozvedl oči k nebi a pronesl modlitbu:

182:1.3 (1963.5) „Otče, naplnil se můj čas; proslav nyní svého Syna, aby i Syn mohl proslavit tebe. Já vím, že jsi mě dal plnou moc nad všemi živými tvory v mé sféře a já dám věčný život všem, kteří se stanou věrnými syny Božími. A věčný život spočívá v tom, aby moji tvorové poznali tebe jako jediného pravého Boha a Otce všeho existujícího a aby uvěřili v toho, kohos ty poslal na tento svět. Já jsem tě proslavil na zemi a dokončil práci, kterou jsi mě dal vykonat. Téměř jsem završil své poskytnutí sebe sama dětem našeho vlastního tvoření; zbývá mě pouze vzdát se svého života v těle. A nyní, Ó, můj Otče, proslav mě tou slávou, kterou jsem měl u tebe předtím, než byl tento svět a přijmi mě opět po své pravici.

182:1.4 (1964.1) Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi vybral na tomto světě a dal je mně. Jsou tvoji—tak, jako všechno živé je ve tvých rukou—ty jsi je mně dal a já jsem mezi nimi žil a učil je o cestách života a oni uvěřili. Tito lidé začínají vidět, že

všechno co mám, pochází od tebe a že život, který jsem prožil v těle byl určen, aby se svět seznámil s Otcem. Pravdu, kterou jsi mě dal, jsem zjevil tvému světu. Tito moji přátelé a vyslanci si upřímně přáli přijmout tvé slovo. Řekl jsem jim, že jsem přišel od tebe, že ty jsi mě poslal na tento svět a že se teď brzy vrátím k tobě. Otče, modlím se k tobě za tyto vybrané. A modlím se za ně ne tak, jak bych se modlil za tento svět, ale jako za ty, které jsi vybral z tohoto světa, aby mě zastupovali poté, až se vrátím k tvé práci,—tak, jako já jsem zastupoval tebe na tomto světě během mého pobytu v těle. Tito lidé jsou moji; ty jsi mně je dal; ale všechno, co je moje, je vždy tvé a všechno, co bylo tvé, tys nyní udělal mým. Byl jsi proslaven ve mně a já se teď modlím, abych já byl proslaven v těchto lidech. Nemohu již déle být na tomto světě; chystám se vrátit k práci, kterou jsi mi dal. Musím tyto lidi tady zanechat, aby zastupovali nás a naše království mezi lidmi. Otče, nyní, když se připravuji vzdát se svého života v těle, udržuj víru těchto lidí. Pomáhej jim, mým přátelům, aby byli jednotni v duchu, tak jako jsme my. Dokud bych byl s nimi, mohl bych na ně dávat pozor a vést je, ale nyní odcházím. Buď jim nablízku, Otče, dokud nepošleme nového učitele, který je povzbudí a posílí.

182:1.5 (1964.2) Dal jsi mě dvanáct lidí a všechny jsem ochránil, kromě jednoho, syna pomsty, který si nepřál zůstat v našem společenství. Tito lidé jsou slabí a zranitelní, ale já vím, že jim můžeme věřit; já jsem je vyzkoušel; oni mně milují stejně, jak si váží tebe. Protože musí trpět kvůli mně, přál bych si, aby mohli být také naplněni radostí z jistoty synovství v nebeském království. Dal jsem těmto lidem tvé slovo a naučil jsem je pravdě. Svět je bude pravděpodobně nenávidět, jak nenáviděl mne, ale nežádám tě, abys je vzal ze světa, ale abys je uchránil

od zla v tomto světě. Posvěť je pravdou; tvoje slovo je pravda. A jako ty jsi mne poslal na tento svět, tak i já se tyto lidi chystám poslat do světa. Kvůli nim jsem žil mezi lidmi a zasvětil svůj život službě tobě, abych je mohl inspirovat k očištění skrze pravdu, kterou jsem je učil a skrze lásku, kterou jsem jim zjevil. Já dobře vím, můj Otče, že není vůbec potřeba žádat tě o dohled nad těmito bratry po mém odchodu; já vím, že je miluješ tak jako já, ale dělám to pro to, aby si mohli lépe uvědomit, že Otec miluje smrtelníky tak, jako je miluje Syn.

182:1.6 (1964.3) A teď, můj Otče, chtěl bych pronést modlitbu nejenom za těchto jedenáct mužů, ale i za všechny ostatní, kteří nyní věří, nebo mohou uvěřit v evangelium království skrze slovo jejich budoucí služby. Chci, aby všichni byli jedno, jako ty a já jsme jedno. Ty jsi ve mně a já jsem v tobě a přeji si, aby i oni byli také v nás; aby oba naši duchové pobývali v nich. Jestli mé děti budou jedno, jako my jsme jedno a jestli budou milovat jeden druhého, jako já miluje je, všichni lidé potom uvěří, že jsem přišel od tebe a s radostí přijmou zjevení pravdy a slávy, kterou jsem jim dal. Slávu, kterou jsi mi dal, jsem zjevil těmto věřícím. Jak ty žiješ ve mně v duchu, tak jsem já žil s nimi v těle. Jak ty jsi jeden se mnou, tak já jsem jeden s nimi a tak nový učitel budě vždy jeden s nimi a v nich. A to vše jsem udělal proto, aby moji bratři v těle mohli poznat, že Otec je miluje tak, jak je miluje Syn a že je miluješ tak, jak miluješ mě. Otče, pracuj se mnou pro spasení těchto věřících, aby brzy mohli přijít za mnou a zůstat se mnou ve slávě a potom jít dál a spojit se s tebou v objetí Ráje. Chtěl bych, aby ti, kteří slouží se mnou v pokoře, přišli ke mně ve slávě, aby uviděli všechno, co jsi svěřil do mých rukou, jako věčnou úrodu semene, zasazeného v čase v podobě smrtelného těla. Přeji si ukázat

mým pozemským bratrům slávu, kterou jsem s tebou měl již před založením tohoto světa. Tento svět ví o tobě velmi málo, spravedlivý Otče, ale já tě znám a odhalil jsem tebe těmto věřícím a oni sdělí tvé jméno dalším generacím. A nyní jim slibuji, že budeš s nimi v tomto světě, jak jsi byl se mnou—přesně tak.“

182:1.7 (1965.1) Několik minut jedenáct apoštolů zůstalo klečet v kruhu kolem Ježíše než povstali a mlčky se vydali na cestu zpět do nedalekého tábora.

182:1.8 (1965.2) Ježíš se modlil za jednotu svých stoupenců, ale nepřál si stejnost. Hřích vytváří mrtvou úroveň zhoubné lhostejnosti, ale čestnost vyživuje tvůrčího ducha individuální zkušenosti v živých realitách věčné pravdy a v progresivním spojení božských duchů Otce a Syna. V duchovní sounáležitosti věřícího syna a božského Otce nikdy nemůže být dogmatická účelovost a sektářská nadřazenost skupinového vědomí.

182:1.9 (1965.3) V průběhu této své poslední modlitby s apoštoly Učitel zmiňoval fakt, že odhalil světu jméno Otce. A to je skutečně to, co udělal odhalením Boha, čehož dosáhl skrze svůj zdokonalený život v těle. Nebeský Otec se snažil sebe odhalit Mojžíšovi, ale nemohl jít dál za prohlášení: „JÁ JSEM.“ A když na něho bylo naléháno, aby se odhalil více, bylo odkryto pouze: „JÁ JSEM to, co JSEM.“ Ale když Ježíš ukončil svůj pozemský život, toto jméno Otce bylo odhaleno v takové míře, že Učitel, který byl ztělesněním Otce, mohl pravdivě říci:

182:1.10 (1965.4) Já jsem chléb života.

182:1.11 (1965.5) Já jsem živá voda.

182:1.12 (1965.6) Já jsem světlo světa.

182:1.13 (1965.7) Já jsem přání všech věků.

182:1.14 (1965.8) Já jsem otevřené dveře k věčnému spasení.

182:1.15 (1965.9) Já jsem realita nekonečného života.

182:1.16 (1965.10) Já jsem dobrý pastýř.

182:1.17 (1965.11) Já jsem cesta nekonečné dokonalosti.

182:1.18 (1965.12) Já jsem vzkříšení a život.

182:1.19 (1965.13) Já jsem tajemství věčného spasení.

182:1.20 (1965.14) Já jsem cesta, pravda a život.

182:1.21 (1965.15) Já jsem nekonečný Otec svých konečných dětí.

182:1.22 (1965.16) Já jsem pravá réva; vy jste ratolesti.

182:1.23 (1965.17) Já jsem naděje všech, kdo znají živou pravdu.

182:1.24 (1965.18) Já jsem živý most z jednoho světa na druhý.

182:1.25 (1965.19) Já jsem živé spojení mezi časem a věčností.

182:1.26 (1965.20) Tímto Ježíš rozšířil živé odhalení jména Otce pro všechny generace. Jak božská láska odhaluje podstatu Boha, věčná pravda odkrývá jeho jméno ve stále se zvětšujících rozměrech.

2. Poslední hodina před zradou

182:2.1 (1966.1) Apoštolové byli značně rozrušeni po svém návratu do svého tábora, když zjistili, že tam není Jidáš. Zatímco jedenáctka byla ve vášnivé debatě o svém zrádném apoštolském druhovi, David Zebedeus a Jan Marek odvedli Ježíše stranou a řekli mu, že po několik dní Jidáše sledovali a že věděli o jeho úmyslu vydat Učitele do rukou jeho nepřátel. Ježíš je vyslyšel, ale pouze jim řekl: „Moji přátelé, nic se nemůže stát Synu Člověka, pokud si to nebeský Otec nepřeje. Necht' se vaše srdce netrápí; všechno, co se má stát, stane se pro slávu Boha a spasení lidí.“

182:2.2 (1966.2) Ježíšova veselá nálada uhasínala. V průběhu této hodiny se stával stále vážnějším a vážnějším, až smutným. Poněvadž apoštolové byli velmi zneklidněni, nechtělo se jim vrátit do svých stanů i když je o to požádal sám Učitel. Po návratu z rozhovoru s Davidem a Janem pronesl svá poslední slova ke všem jedenácti: „Moji přátelé, jděte si odpočinout. Připravte se na zítřejší práci. Pamatujte si, že my všichni se musíme podřídit vůli nebeského Otce. Můj pokoj necht' je s vámi.“ A když takto promluvil, pokynul jim, aby šli do svých stanů, ale když se rozcházeli, zavolal na Petra, Jakuba a Jana a řekl jim: „Chci, aby vy jste tady se mnou ještě chvíli zůstali.“

182:2.3 (1966.3) Apoštolové usnuli jen proto, že byli naprosto vyčerpáni; od příchodu do Jerusalema spali jen velmi málo. Předtím, než se rozešli do svých osobních stanů, Šimon Zélóta je všechny pozval do svého stanu, kde byly uschovány meče a další zbraně a každého z nich vyzbrojil bojovnou zbraní. Všichni si tyto zbraně vzali a opásali se s nimi, kromě Natanaela. Natanael, odmítajíc se ozbrojit, řekl: „Moji bratři, Učitel nám mnohokrát řekl, že jeho království není z tohoto

světa a že jeho učedníci by neměli bojovat s mečem, aby ho ustanovili. Já v to věřím. Myslím si, že Učitel nás nepotřebuje, abychom použili meč na jeho obranu. Všichni jsme byli svědky jeho pozoruhodné moci a víme, že on se může sám ubránit před svými nepřáteli, kdyby to chtěl. Jestli nebude klást odpor svým nepřítelům, musí to být z toho důvodu, že takové rozhodnutí znamená jeho snahu naplnit vůli svého Otce. Já se budu modlit, ale meč nepoužiji.“ Když Ondřej uslyšel tato Natanaelova slova, vrátil svůj meč zpět Šimonovi Zélótovi. A tak, když se rozdělili a šli spát, devět z nich bylo ozbrojeno.

182:2.4 (1966.4) Rozladění z toho, že Jidáš je zrádce, na chvíli potlačilo všechno ostatní v myslích apoštolů. Učitelova poznámka o Jidáši, kterou vyslovil v průběhu poslední večere, jim otevřela oči a uvědomili si že je zradil.

182:2.5 (1966.5) Když se osm apoštolů konečně dostalo do svých stanů a Petr, Jakub a Jan v tu dobu čekali na Učitelovy rozkazy, Ježíš zavolal na Davida Zebedea: „Pošli ke mně svého nejrychlejšího a nejdůvěryhodnějšího posla.“ Když David přivedl k Učitelovi nějakého Jákoba, který byl dříve nočním běžcem kurýrské služby mezi Jerusalemem a Betsaidou, Ježíš se na něho obrátil a řekl mu: „Co nejrychleji poběž k Abnérovi do Filadelfie a řekni mu: „Učitel tě pozdravuje a říká, že přišel čas, kdy bude vydán do rukou nepřátel, kteří ho usmrtí, ale že on potom vstane z mrtvých a nakrátko se ti zjeví předtím, než odejde za svým Otcem a že ti pak dá pokyny na dobu, dokud nový učitel neprijde žít ve vašich srdcích.“ A když Jákob zopakoval tuto zprávu k úplné spokojenosti Učitele, Ježíš ho poslal na cestu se slovy: „Neboj se nikoho z lidí, Jákože, poněvadž dnes v noci bude vedle tebe běžet neviditelný posel.“

182:2.6 (1967.1) Potom se Ježíš obrátil na vůdce hostujících Řeků, kteří byli s nimi v táboře a řekl: „Můj bratře, nenechej se znepokojit tím, co se brzy stane, poněvadž jsem vás o tom již předem varoval. Syn Člověka bude usmrčen na podnět jeho nepřátel—veleknězů a židovských vládců, ale já znovu vstanu, abych s vámi krátce pobyl předtím, než půjdu k Otci. A když se staneš toho všeho svědkem, oslavuj Boha a posiluj své bratry.“

182:2.7 (1967.2) Za normálních okolností by apoštolové osobně popřáli Učiteli dobrou noc, ale tento večer byli natolik zaujati náhlým uvědoměním o Jidášově zradě a tak zasaženi zvláštním charakterem Učitelovy modlitby na rozloučenou, že vyslechli jeho sbohem a mlčky se rozešli.

182:2.8 (1967.3) Ježíš, když se ten večer loučil s Ondřejem, řekl mu: „Ondřeji, dělej všechno, co můžeš, abys udržel své bratry pospolu, dokud se k vám opět nevrátím poté, až vypiji tento pohár. Dávej sílu svým bratrům s vědomím, že jsem ti všechno řekl. Mír s tebou.“

182:2.9 (1967.4) Žádný z apoštolů nepředpokládal, že by se této noci mohlo stát něco neobvyklého, jelikož bylo již příliš pozdě. Chtěli se vyspat, aby mohli brzy ráno vstát a být připraveni na nejhorší. Mysleli si, že veleknězi se budou snažit zatknout jejich Učitele brzy ráno, poněvadž žádná světská práce nesměla být vykonána odpoledne v den příprav na Paschu. Pouze David Zebedeus a Jan Marek si byli vědomi toho, že nepřátelé Ježíše mají přijít s Jidášem v tento večer.

182:2.10 (1967.5) David se rozhodl, že zůstane v tu noc na stráži na horní stezce, která vedla k cestě, spojující Betanii s Jerusalem,

zatímco Jan Marek měl sledovat cestu, probíhající údolím Kidrónu do Getsemane. Předtím, než David odešel na dobrovolně přijatou přední stráž, rozloučil se s Ježíšem slovy: „Učiteli, s velkou radostí jsem ti sloužil. Moji bratři jsou tvými apoštoly, ale já jsem s potěšením dělal menší práce, které musely být vykonány. A budu tě postrádat celým svým srdcem až tady nebudeš.“ Ježíš na to Davidovi řekl: „Davide, můj synu, ostatní dělali to, co jim bylo přikázáno, ale ty jsi vykonával svoji službu o vlastní vůli a já jsem si byl tvé oddanosti plně vědom. Ty také budeš jednoho dne se mnou sloužit ve věčném království.“

182:2.11 (1967.6) A potom, než zaujal své místo na stráži na horní stezce, David Ježíšovi řekl: „Víš, Učiteli, já jsem poslal pro tvoji rodinu a mám zprávu, že dnes večer dorazili do Jericha. Budou tady zítra brzy dopoledne, poněvadž by to pro ně bylo nebezpečné jít sem nahoru po krvavé cestě v noci.“ A Ježíš, pohlednuvši na Davida, jenom řekl: „Ať je tomu tak, Davide.“

182:2.12 (1967.7) Když David odešel na Olivovou horu, Jan Marek zaujal svoji noční hlídku vedle cesty, která vedla podél potoka dolů do Jerusalema. A Jan by zůstal na svém místě, kdyby neměl silnou touhu být nablízku Ježíše a vědět, co se děje. Brzy poté, když David od něho odešel a když Jan Marek viděl, že Ježíš se společně s Petrem, Jakubem a Janem odebrali k nedaleké rokli, přepadla ho současně taková starostlivost a zvědavost, že opustil své hlídkové místo a šel tajně za nimi, skryl se v keřích, odkud viděl a slyšel všechno, co se odehrálo během těchto posledních minut v zahradě a těsně předtím, než přišel Jidáš s ozbrojenou stráží, aby zatkli Ježíše.

182:2.13 (1968.1) V době, kdy se v táboře Učitele odehrávaly všechno tyto události, Jidáš Iškariotský se radil s kapitánem chrámové stráže, který shromáždil své muže, aby se pod vedením zrádce vydali zatknout Ježíše.

3. Sám v Getsemane

182:3.1 (1968.2) Když v táboře všechno ustalo a ztichlo, Ježíš vzal sebou Petra, Jakuba a Jana a šel s nimi k nedaleké rokli, kam se často chodíval modlit a rozjímat. Tři apoštolové si nemohli nevšimnout toho, že Ježíš byl hluboce zarmoucen; nikdy předtím neviděli svého Učitele takto sklíčeného a smutného. Když přišli na místo, kde on se obvykle modlíval, pokynul jim, aby se posadili a dávali pozor na okolí, zatímco on odešel na vzdálenost hozeného kamenem pomodlit se. A když padl tváří na zem, modlil se: „Můj Otče, přišel jsem na tento svět, abych vykonal tvoji vůli a to jsem splnil. Vím, že přišel čas položit tento můj život v těle a já se toho nezaleknu, ale chtěl bych vědět, zdali je toto tvá vůle, abych vypil tento pohár. Pošli mě ujištění, že ti ve své smrti vyhovím tak, jak tomu bylo i v mém životě.“

182:3.2 (1968.3) Několik okamžiků Učitel zůstal v modlitební poloze a potom šel zpět ke třem apoštolům, které našel v hlubokém spánku. Měli těžká víčka a nedokázali zůstat vzhůru. Když je Ježíš probudil, řekl jim: „Co to vidím! Nejste schopni být na stráži ani jednu hodinu? Nevidíte, že má duše je stále více smutnější, skoro umírající a že toužím po vaší společnosti?“ Poté, jak se trojice probrala ze spánku, Učitel opět od nich odešel, padl na zem a znovu se modlil: „Otče, já vím, že je možnost uniknout tomuto poháru—s tebou je všechno možné—ale já jsem přišel vykonal tvoji vůli a přestože tento

pohár je bolestný, já ho vypiji, jestli je to tvá vůle.“ A když se takto pomodlil, objevil se vedle něho nádherný anděl a promluvil s ním, dotkl se ho a posílil ho.

182:3.3 (1968.4) Když se Ježíš vrátil znovu ke třem apoštolům, opět je našel v hlubokém spánku. Probudil je slovy: „V takové hodině já vás potřebuji, abyste byli na stráži a se mnou se modlili—neměli byste se právě modlit mnohem více, abyste neupadli do pokušení—a ne usnout, když od vás odejdu?“

182:3.4 (1968.5) A potom, po třetí, Učitel odešel a modlil se: „Otče, vidíš moje spící apoštoly; buď k nim milosrdný. Duch opravdu chce, ale tělo je slabé. A nyní, Ó Otče, jestli mě tento pohár nemine, pak jsem tedy připraven ho vypít. Ne má vůle, ale tvá bude vykonána.“ A když skončil modlení, na malou chvíli se natáhl na zemi. Když vstal a vrátil se zpět k apoštolům, znovu je našel spící. Prohlédl si je a se soucitným gestem něžně řekl: „Spěte nyní a odpočiňte si; čas rozhodnutí již pominul. Nastal čas, kdy Syn Člověka bude zrazen a vydán do rukou svých nepřátel.“ Když se sehnul, aby s nimi zatřásl a probudil je, řekl: „Vstaňte, vraťme se zpátky do tábora, protože ten, který mě vydá, již přichází a přišla hodina, kdy mé stádo bude rozehnáno. Ale já jsem vám již o těchto věcech všechno řekl.“

182:3.5 (1968.6) Během těch let, kdy Ježíš žil mezi svými stoupenci, on skutečně mnohokrát podal důkaz o své božské podstatě, ale právě teď jsou svědky nové evidence o jeho lidskosti. Krátce před největším ze všech odhalení jeho božskosti, jeho vzkříšení, musí nyní přijít největší důkazy o jeho smrtelné podstatě, jeho ponížení a ukřižování.

182:3.6 (1969.1) Pokaždé, když se modlil v zahradě, jeho lidskost se pevněji přiblížila—skrze víru—jeho božskosti; jeho lidská vůle se plněji spojila s božskou vůlí jeho Otce. Kromě jiného, co mu nádherný anděl řekl, byla zpráva, Otec si přeje, aby jeho Syn ukončil své poskytnutí na zemi poznáním smrti přesně tak, jako i všichni smrtelní tvorové musí projít materiálním rozkladem při přechodu z existence času k rozvoji ve věčnosti.

182:3.7 (1969.2) Na začátku večera se nezdálo vypití poháru příliš obtížné, ale když Ježíš-člověk se rozloučil se svými apoštoly a poslal je spát, nastávající zkouška se stávala více a více hrozivější. Ježíš prožíval ten přirozený odliv a příliv pocitů, které jsou normální pro každou lidskou zkušenost a právě v tuto chvíli byl unaven ze svých aktivit, vyčerpán dlouhými hodinami práce a bolestivou obavou o bezpečnost svých apoštolů. Ačkoliv žádný smrtelník nemůže porozumět myšlenkám a pocitům vtěleného Syna Člověka v takové chvíli, my víme, že prožíval velká muka a pociťoval nevyslovitelný smutek, poněvadž mu po tváři stékal ve velkých kapkách pot. Konečně nabyl přesvědčení o tom, že Otec má v úmyslu nechat události proběhnout přirozeným způsobem; Ježíš byl plně rozhodnut nepoužít žádnou z možností své absolutní moci jako nejvyšší hlava vesmíru pro svoji záchranu.

182:3.8 (1969.3) Shromážděná armáda obrovského uskupení se v tu dobu vznášela nad touto scénou pod dočasným společným velením Gabriela a Osobního Ladiče Ježíše. Velitelé jednotlivých oddílů této armády byli opakovaně varováni nezasahovat do těchto událostí na zemi, dokud sám Ježíš jim nedá rozkaz zasáhnout.

182:3.9 (1969.4) Rozloučení s apoštoly bylo nesmírným vypětím pro lidské srdce Ježíše; tato muka lásky ho neskonale vyčerpala a udělala ještě obtížnější čekání na smrt, o které dobře věděl, že na něho čeká. Uvědomil si, jak slabí a nevědoucí jsou jeho apoštolové a bál se je opustit. On dobře věděl, že přišel čas jeho odchodu, ale jeho lidské srdce se snažilo zjistit, jestli neexistuje nějaká možnost legitimního způsobu uniknout z této těžké situace, plné utrpení a bolesti. A když se jeho srdce snažilo najít takový únik a nedokázalo to, byl připraven vypít pohár. Božská mysl Michaela věděla, že on udělal všechno co mohl pro dvanáct apoštolů; ale Ježíšovo lidské srdce si přálo, aby se udělalo pro ně ještě více předtím, než budou zanecháni sami na tomto světě. Ježíšovo srdce bylo zdrceno; on oddaně miloval své bratry. Byl odloučen od své rodiny v těle; jeden z jeho vybraných druhů ho zradí. Národ jeho otce Josefa ho zavrhl a tím zpečetil svůj osud jako národ se zvláštní misí na zemi. Jeho duše byla mučena zmařenou láskou a odmítnutým milosrdenstvím. Byla to jedna z těch nesnesitelných lidských chvil, kdy se zdá, že všechno padá na člověka se zdrcující krutostí a nesmírnou bolestí.

182:3.10 (1969.5) Lidská podstata Ježíše nebyla necitlivá k této situaci osobní osamocenosti, veřejné hanby a zjevného neúspěchu jeho díla. Všechny tyto pocity ho zatěžovaly nepopsatelnou tíhou. V době této nesmírné bolesti se jeho mysl vrátila zpět do dětství v Nazaretu a k počátku jeho práce v Galileji. V čase této velké zkoušky v jeho mysli ožilo mnoho z těchto příjemných scén ze začátku jeho služby. A právě v těchto starých vzpomínek na Nazaret, Kafarnaum, horu Hermón a na východ a západ slunce nad třpytícím se Galilejským mořem našel

útěchu, když se snažil posílit a připravit své lidské srdce na setkání se zrádcem, který ho má již tak brzy zradit.

182:3.11 (1969.6) Než Jidáš a vojáci přišli, Ježíš opět plně nabyl svůj obvyklý klid; duch zvítězil nad tělem; víra se prosadila proti všem lidským sklonům bát se a mít pochybnosti. Ježíš úspěšně obstál v nejvyšší zkoušce—plně si uvědomil svoji lidskou podstatu a ovládl ji. Zase byl Syn Člověka připraven čelit svým nepřátelům s klidem a naprostou jistotou své nezdolnosti smrtelného člověka, upřímně oddaného vykonávat vůli svého Otce.

Kapitola 183

Zrada a zatčení Ježíše

183:0.1 (1971.1) KDYŽ Ježíš konečně probudil Petra, Jakuba a Jana, navrhl jim, aby šli do svých stanů a pokusili se usnout a připravit na zítřejší povinnosti. Ale v tuto dobu byli tito tři apoštolové již plně probuzeni; osvěžili se krátkými zadřímnutími a kromě toho je vzrušil a zburcoval příchod dvou vzrušených poslů, kteří se ptali po Davidovi Zebedeovi a ihned ho začali hledat, když jim Petr řekl, kde drží stráž.

183:0.2 (1971.2) I když osm apoštolů spalo hlubokým spánkem, Řekové, kteří tábořili vedle nich, se mnohem více obávali potíží, a proto postavili svoji vlastní stráž, aby jim dala znamení, kdyby se objevilo nebezpečí. Když tito dva poslové přiběhli do tábora, řecký strážce ihned probudil své krajany, kteří vyběhli ze svých stanů v plném oblečení a plné zbroji. Celý tábor byl nyní probuzen, kromě osmi apoštolů. Petr chtěl své druhy probudit, ale Ježíš mu to ostře zakázal. Učitel

všechny vlídně požádal, aby se vrátili do svých stanů, ale oni se však zdráhali vyplnit jeho prosbu.

183:0.3 (1971.3) Když se mu nepodařilo poslat své stoupence zpět do jejich stanů, Učitel je tam zanechal a šel dolů k olivovému lisu, který stál nedaleko od vchodu do Getsemanské zahrady. Přestože tři apoštolové, Řekové a další obyvatelé tábora váhali, zdali mají jít hned za ním, Jan Marek hbitě proběhl mezi olivovníky a skryl se v malé boudě kousek od olivového lisu. Ježíš odešel z tábora a od svých přátel, aby ho vojáci, když přijdou, mohli zatknout, aniž by vyrušili jeho apoštoly. Učitel nechtěl probudit své apoštoly, aby byli svědky jeho zatčení a byli ušetřeni pohledu na Jidášovu zradu, což by v nich mohlo vyvolat takovou zlost, že by zaútočili na vojáky a nakonec by byli vzati do zajetí s ním. Báł se, že kdyby byli s ním zatčeni, mohli by s ním také zemřít.

183:0.4 (1971.4) Ačkoliv Ježíš věděl, že plán jeho smrti se zrodil v radách židovských vládců, byl si také vědom toho, že všechny tyto hanebné intriky měly plný souhlas Lucifera, Satana a Kaligastii. A dobře věděl, že tito rebelové světů by byli také rádi, když by s ním byli zabiti všichni apoštolové.

183:0.5 (1971.5) Ježíš se posadil, zcela sám, na olivový lis, kde čekal na příchod zrádce a v tu dobu ho viděl pouze Jan Marek a nespočítatelná armáda nebeských pozorovatelů.

1. Otcova vůle

183:1.1 (1971.6) Hrozí velké nebezpečí nesprávného pochopení významu velkého množství výroků a početných událostí, spojených s ukončením Učitelova života v těle. Kruté

zacházení primitivních přísluhovačů a necitlivých vojáků s Ježíšem, nespravedlivé vedení jeho výslechů a bezcitného postoje samozvaných náboženských vůdců, nesmějí být zaměněny za skutečnost, že Ježíš, trpělivě se podrobující všemu tomuto utrpení a ponižování, tímto oddaně vykonával vůli Rajského Otce. Byla to vskutku a vpravdě vůle Otce, aby jeho Syn vypil plný pohár smrtelné zkušenosti, od narození do smrti, ale nebeský Otec neměl v žádném případě naprosto nic do činění s vyvoláním barbarského jednání těch domněle civilizovaných lidských bytostí, které tak brutálně mučily Učitele a takovým odporným způsobem nakupily tolik potupy na jeho neodporující osobnost. Tyto nelidské a otřesné zkušenosti, které byl Ježíš vyzván podstoupit v posledních hodinách svého smrtelného života, nebyly v žádném případě součástí božské vůle Otce, kterou lidská podstata Ježíše tak vítězoslavně slíbila vykonat při konečném podřízení člověka Bohu, o čemž svědčí jeho trojdílná modlitba, kterou pronesl v zahradě v době, kdy tam jeho vyčerpaní apoštolové spali hlubokým spánkem.

183:1,2 (1972.1) Nebeský Otec si přál, aby jeho poskytnutý Syn ukončil svoji pozemskou cestu přirozeně, stejně, jako všichni ostatní smrtelníci ukončí své životy na zemi a v těle. Obyčejní muži a ženy nemohou očekávat, že jejich poslední hodiny na zemi a následující epizoda smrti jim budou usnadněny mimořádným povolením. Proto se Ježíš rozhodl položit svůj život v těle v souladu s přirozeným vývojem událostí a vytrvale odmítal vyprostit se z krutých drápů hanebného spiknutí—nelidských výjevů, které s děsivou jistotou vedly k jeho neuvěřitelnému ponížení a potupné smrti. A každý okamžik celého tohoto ohromujícího projevu nenávisti a tohoto

nevídaného projevu krutosti byla práce zlých a hanebných lidí. Otec nebeský si toto nepřál a ani úhlavní nepřátelé Ježíše to takto neplánovali, přestože oni udělali hodně pro to, aby nemyslíci a zlí smrtelníci zavrhlí poskytnutého syna tímto způsobem. Dokonce i otec hříchu odvrátil svoji tvář od nesnesitelné hrůzy scény ukřižování.

2. Jidáš ve městě

^{183:2.1 (1972.2)} Poté, kdy Jidáš tak kvapně vstal od stolu a odešel od Poslední Večeře, vydal se přímo do domu svého bratrance a ti dva šli potom rovnou za kapitánem chrámové stráže. Jidáš požádal velitele, aby shromáždil stráže a sdělil mu, že je připraven odvést je k Ježíšovi. Jelikož Jidáš přišel o něco dříve, než byl očekáván, došlo k malému zdržení předtím, než vyšli k domu Marka, kde Jidáš předpokládal, že najde ještě Ježíše v rozhovoru s apoštoly. Učitel a jedenáct apoštolů odešlo z domu Eliáše Marka celých patnáct minut před příchodem zrádce a stráže. V době, kdy Jidáš a vojáci dorazili do Markova domu, Ježíš a jedenáctka byli již daleko za hradbami města a na cestě do tábora v Olivové zahradě.

^{183:2.2 (1972.3)} Jidáš byl značně znepokojen svým neúspěchem, že nenašli Ježíše v Markově domě ve společnosti s jedenácti lidmi, z nichž pouze dva byli ozbrojeni a připraveni klást odpor. On se v to odpoledne náhodou dozvěděl, když odešli z tábora, že jenom Šimon Petr a Šimon Zélóta byli opásáni meči; Jidáš doufal, že Ježíše zatknou v době, kdy město je tiché a kdy se dalo očekávat, že odpor bude málo pravděpodobný. Zrádce se bál, že kdyby čekal na jejich návrat do tábora, museli by čelit více než šedesáti oddaným učedníkům a věděl také, že Šimon Zélóta má u sebe vydatnou zásobu zbraní. Jidáš začínal být

stále více nervózní, přemýšleje o tom, jak ho jedenáct apoštolů bude nenávidět a bál se, že všichni se ho budou snažit zabít. On nebyl jenom neloajlní, ale byl v hloubi své duše i opravdovým zbabělcem.

183:2,3 (1973.1) Když nenašli Ježíše v horním pokoji, Jidáš řekl kapitánovi stráže, aby se vrátili do chrámu. V tu dobu se vládcové začali scházet v domě velekněze, aby se připravili na příchod Ježíše, vědomi si toho, že jejich dohoda se zrádcem vyžadovala Ježíšovo zatčení do půlnoci tohoto dne. Jidáš vysvětlil svým spolupachatelům, že Ježíše v domě Marka nezastihli a že ho bude nutné jít zatknout do Getsemanské zahrady. Zrádce pak pokračoval a řekl jim, že v táboře je s Ježíšem přes šedesát jeho oddaných stoupenců a že všichni jsou ozbrojeni. Židovští vládcové Jidášovi připomněli, že Ježíš vždy hlásal neodporování, ale Jidáš jim odpověděl, že se nemohou spoléhat na to, že všichni Ježíšovi stoupenci uposlechnou jeho učení. On se o sebe opravdu bál a proto se odvážil požádat o oddíl čtyřiceti ozbrojených vojáků. Poněvadž židovské správní orgány neměly takový oddíl ozbrojených mužů ve své pravomoci, ihned odešli do pevnosti Antonia a požádali římského velitele, aby jim tyto vojáky dal; ale, když ten se dozvěděl, že mají v úmyslu zatknout Ježíše, okamžitě odmítl přistoupit na jejich požadavek a odkázal je na svého nadřízeného. A to přecházení od jednoho orgánu k druhému zabralo více než hodinu, až nakonec byli nuceni jít za samotným Pilátem, aby jim dal svolení použít ozbrojené římské vojáky. Bylo již pozdě, když přišli do Pilátova domu a ten již odpočíval se svojí ženou v ložnici. Zdráhal se mít co do činění s touto akcí a to i to více, jelikož jeho žena ho požádala, aby této žádosti nevyhověl. Ale vzhledem k tomu, že přišel sám

představený židovské Velké rady a osobně požádal o tuto pomoc, místodržitel si myslel, že bude rozumné vyhovět této žádosti, uvažujíc, že může později napravit jakékoliv zlo, které oni mohou napáchat..

183:2.4 (1973.2) Proto, když Jidáš Iškariotský vyšel kolem půl dvanácté z chrámu, byl doprovázen více než šedesáti lidmi—chrámovou stráží, římskými vojáky a zvědavými služebníky veleknězů a vládců.

3. Zatčení učitele

183:3.1 (1973.3) Když se tato skupina ozbrojených vojáků a strážců s pochodněmi a lucernami přiblížila k zahradě, Jidáš poodešel na dostatečnou vzdálenost před ně, aby byl připraven rychle poznat Ježíše a vojáci ho mohli hned zatknout, než by se jeho druhové shromáždili na jeho obranu. A Jidáš měl ještě další důvod pro své rozhodnutí být daleko před nepřáteli Učitele: on si myslel, že když přijde do tábora před vojáky, apoštolové a ostatní lidé kolem Ježíše ho nebudou přímo spojovat s ozbrojenými strážemi, jdoucím v patách. Jidáš dokonce uvažoval o tom, že by se choval tak, aby to vypadalo, že spěchá varovat je o příchodu vojáků, ale tento záměr byl zmařen slovy, kterými Ježíš zrádce přivítal. Přestože Učitel mluvil k Jidášovi vlídně, uvítal ho jako zrádce.

183:3.2 (1973.4) Jakmile Petr, Jakub a Jan a přibližně třicet jejich spolutáborníků uviděli ozbrojený oddíl s pochodněmi přecházející přes vrchol kopce, věděli, že tito vojáci přicházejí zatknout Ježíše a všichni se rozběhli dolů k olivovému lisu, kde v měsíčním světle seděl osamocen Učitel. Když se oddíl vojáků přiblížil z jedné strany, tři apoštolové a jejich druhové se

přiblížili ze strany druhé. Když Jidáš kráčel dlouhým krokem k Ježíšovi, ty dvě skupiny stály nehybně s Ježíšem mezi nimi a Jidáš se chystal vtisknout polibek zrádce na čelo Učitele.

183:3.3 (1974.1) Zrádce doufal, že by mohl, až přivede vojáky do getsemanské zahrady, vojákům jenom na Ježíše ukázat, anebo nanejvýš splnit slib, že ho pozdraví polibkem a pak rychle zmizí ze scény. Jidáš se nesmírně bál toho, že tam budou přítomni všichni apoštolové a že zaměří svůj útok proti němu v odvetu za jeho troufalost zradit jejich milovaného učitele. Ale když ho Ježíš pozdravil jako zrádce, byl natolik zmaten, že se ani nepokusil o útěk.

183:3.4 (1974.2) Ježíš udělal ještě poslední pokus zachránit Jidáše od faktického činu zrady tím, že předtím, než zrádce k němu přistoupil, odstoupil stranou a oslovil prvního vojáka zleva, kapitána Římanů, slovy: „Koho hledáte?“ Kapitán mu odpověděl: „Ježíše Nazaretského.“ Nato Ježíš předstoupil před kapitána a stojíc tam v tiché vznešenosti Boha všeho tvoření, řekl: „To jsem já.“ Mnozí vojáci z tohoto ozbrojeného oddílu slyšeli Ježíše kázat v chrámu a jiní slyšeli o jeho pozoruhodných činech a když uslyšeli jeho odvážné potvrzení jeho totožnosti, ti, co stáli v prvních řadách náhle couvli a padli na zem. Byli zachvácení překvapením z jeho klidného a vznešeného oznámení své totožnosti. Proto neměl Jidáš žádný důvod uskutečnit svůj původní plán zrady. Učitel se sám statečně odhalil svým nepřátelům a ti ho mohli zatknout bez přispění Jidáše. Ale zrádce musel udělat něco, aby vysvětlil svoji přítomnost s tímto ozbrojeným oddílem a kromě toho, chtěl prokázat svojí účastí na zatčení Ježíše, že si zaslouží od židovských vládců velkou odměnu a pocty, o kterých doufal,

že se na něho povalí jako odměna za jeho slib vydání Ježíše do jejich rukou.

183:3.5 (1974.3) Když se vojáci vzpamatovali ze svého prvního zaváhání při pohledu na Ježíše a při zvuku jeho neobyčejného hlasu a když apoštolové a učedníci se k nim začali přibližovat, Jidáš přistoupil k Ježíšovi, políbil ho na čelo a řekl: „Buď pozdraven, Pane a Učiteli.“ A když Jidáš takto objal svého Učitele, Ježíš řekl: „Příteli, cožpak již toho není dost! Ty dokonce zradíš Syna Člověka polibkem?“

183:3.6 (1974.4) Apoštolové a učedníci byli doslova omráčeni tím, co viděli. Chvíli se nikdo z nich ani nepohnul. Potom Ježíš, vyprošťujíc se ze zrádcovského objetí Jidáše, si stoupl před strážce a vojáky a znovu se zeptal: „Koho hledáte?“ A kapitán znovu řekl: „Ježíše Nazaretského.“ A Ježíš opět odpověděl: „Již jsem vám řekl, že to jsem já. Jestli hledáte mne, nechte ostatní odejít. Jsem připraven jít s vámi.“

183:3.7 (1974.5) Ježíš byl připraven jít zpátky do Jerusalema se strážemi a kapitán vojáků byl celkem ochotný nechat tři apoštoly a jejich druhy odejít v pokoji. Ale dříve, než byli schopni vykročit a když tam Ježíš stál čekaje na kapitánovy rozkazy, jakýsi Malchos, syrský osobní strážce velekněze, přistoupil k Ježíšovi a chystal se mu svázat ruce za záda, přestože římský kapitán nedal příkaz, aby Ježíš byl takto svázán. Když Petr a jeho druhové viděli svého Učitele jak je potupován, nebyli schopni se již déle udržet. Petr vytasil meč a s ostatními se rozběhl na Malchose, aby mu zasadil úder. Ale ještě dříve, než vojáci mohli přijít na obranu veleknězova sluhy, Ježíš zastavil Petra pozvednutím ruky a ostrým hlasem řekl: „Petře, schovej ten meč do pochvy. Ti, kdo s mečem

zachází, s mečem zahynou. Nerozumíš, že je to vůle Otce, abych vypil tento pohár? A ty také nevíš, že bych mohl teď dát rozkaz dvanácti legiím andělů a jejich druhům, kteří by mne vysvobodili z rukou těchto několika mužů?“

183:3.8 (1975.1) Ačkoliv Ježíš tímto způsobem zastavil fyzický odpor svých stoupenců, stačilo to na vyvolání strachu kapitána stráží, kteří nyní, s pomocí jeho vojáků, se prudce vrhli na Ježíše a rychle ho spoutali. A když mu svázali ruce silným provazem, Ježíš jim řekl: „Proč přicházíte na mne s meči a holemi, jakoby jste zatýkali banditu? Každý den jsem byl s vámi v chrámu, veřejně jsem učil lid a vy jste se nepokusili mne zatknout.“

183:3.9 (1975.2) Když byl Ježíš spoután, kapitán, obávajíc se toho, že stoupenci Učitele by se mohli pokusit ho vysvobodit, dal vojákům rozkaz je zatknout; ale vojáci nebyli dostatečně rychlí, protože, když Ježíšovi přívrženci uslyšeli kapitánovy rozkazy, kvapně uprchli zpět do rokle. Po celou tuto dobu byl Jan Marek schován v blízké boudě. Když se stráže vydali s Ježíšem na cestu zpět do Jerusalema, Jan Marek se pokusil vyplížit se z boudy, aby dostihl prchající apoštoly a učedníky, ale jakmile se vynořil, jeden z posledních vracejících se vojáků, kteří marně pronásledovali utíkající učedníky, procházel kolem a uviděl tohoto mladíka ve lněném plášti. Rozběhl se za ním a téměř ho chytil. Vlastně se k Janovi dostal tak blízko, že ho chytil za plášť, ale mladík se z pláště vyprostil, prchajíc obnažený, zatímco voják zůstal stát s prázdným pláštěm. Jan Marek pak velkou rychlostí vyběhl za Davidem Zebedem na horní stezku. Když řekl Davidovi co se stalo, oba rychle běželi zpět ke stanům spících apoštolů a informovali všech osm o vyzrazení a zatčení Ježíše.

183:3.10 (1975.3) Přibližně v době, kdy osm apoštolů bylo probuzeno, ti, kteří utekli do rokle, se nyní vraceli a všichni se shromáždili u olivového lisu, aby se poradili, co udělat. Mezitím Šimon Petr a Jan Zebedeus, kteří se skrývali mezi olivovníky, se vydali za zástupem vojáků, strážců a služebníků, kteří teď vedli Ježíše zpět do Jerusalema jakoby vedli nebezpečného zločince. Jan šel těsně za nimi, ale Petr je následoval zpozzdálí. Když se Jan Marek vyprostil z vojákovy sevření, oblékl si plášť, který našel ve stanu Šimona Petra a Jana Zebedea. Předpokládal, že strážce vedou Ježíše do domu Annáše, emeritnímu veleknězi; proklouzl přes olivové sady a dostal se tak před zástup a ukryl se kousek od vchodových vrat veleknězova paláce.

4. Rozhovor u olivového lisu

183:4.1 (1975.4) Jakub Zebedeus zjistil, že se oddělil od Šimona Petra a svého bratra Jana a proto se připojil k ostatním apoštolům a dalším obyvatelům tábora u olivového lisu, aby se poradili, co dělat ve spojení s Ježíšovým zatčením.

183:4.2 (1975.5) Ondřej byl již zbaven veškeré odpovědnosti za vedení skupiny svých druhů-apoštolů; proto se v této největší krizi v jejich životech zdržel slova a mlčel. Po krátké neformální diskuzi si Šimon Petr stoupl na kamennou stěnu olivového lisu a pronesl vášnivou prosbu, vyzývající k věrnosti Učiteli a věci království a vyzval své apoštolské druhy a ostatní učedníky k okamžitému pronásledování skupiny vojáků a strážců a k pokusu osvobodit Ježíše. Většina přítomných byla připravena uposlechnout jeho výzvu k útoku, kdyby nebylo Natanaela, který ve chvíli, kdy Šimon skončil svůj projev, zaujal jeho místo a připomněl jim Ježíšovo často opakované učení o neodporování. Dále jim připomněl, že Ježíš je ještě této

noci nabádal, aby zachovali své životy na dobu, kdy půjdou do světa hlásat radostné zprávy evangelia nebeského království. A Natanaela podpořil v tomto názoru Jakub Zebedeus, který jim teď řekl, jak Petr a další vytasili své meče na obranu Ježíše před zatčením a že Ježíš přikázal Šimonovi Petrovi a jeho spolubojovníkům zasunout meče zpět do pochvy. Matouš a Filip také promluvili, ale nic konkrétního tato debata nepřinesla, až si vzal slovo Tomáš, který upozornil na skutečnost, že Ježíš poradil Lazarovi, aby se vyhnul smrti a poukázal na to, že oni nemohou udělat nic pro záchranu svého Učitele, poněvadž on zakázal svým přátelům ho bránit, jelikož vytrvale odmítal použít své božské schopnosti pro zmaření plánů jeho lidských nepřátel. Tomáš je přemluvil, aby se rozešli, aby každý šel po svém s tím, že David Zebedeus zůstane v táboře a bude udržovat spojení skupiny a kurýrskou službu. Kolem půl třetí hodiny toho rána byl tábor prázdný; pouze David a tři či čtyři poslové tady zůstali po ruce, ostatní byli posláni zjistit informace o tom, kam byl odveden Ježíš a co se s ním stane.

183:4.3 (1976.1) Pět apoštolů, Natanael, Matouš, Filip a dvojčata, se odešli ukrýt do Betfage a Betanie. Tomáš, Ondřej, Jakub a Šimon Zélóta se skryli ve městě. Šimon Petr a Jan Zebedeus šli za skupinou vojáků k domu Annáše.

183:4.4 (1976.2) Brzy po svítání se Šimon Petr vrátil zpět do tábora v Getsemane a představoval obraz zlomeného člověka s hlubokou beznadějí. David ho poslal v doprovodu posla za jeho bratrem Ondřejem, který byl v domě Nikodéma v Jerusalemu.

183:4.5 (1976.3) Až do samého ukončení ukřižování Jan Zebedeus, tak, jak mu Ježíš přikázal, se vždy pohyboval v jeho blízkosti a

byl to on, kdo dodával Davidovým poslům informace z hodiny na hodinu, které oni pak přinášeli Davidovi do tábora v zahradě a které byly následně předány skrývajícím se apoštolům a rodině Ježíše.

^{183:4,6 (1976.4)} Skutečně, pastýř je poražen a ovce rozběhnuty! Přestože si všichni jen matně uvědomovali, že Ježíš je o této dané situaci předem varoval, byli příliš krutě zasaženi Učitelovým náhlým zmizením, aby byli schopni normálně myslet.

^{183:4,7 (1976.5)} Bylo krátce po úsvitu a poté, kdy Petr byl poslán ke svému bratrovi, když Juda, bratr Ježíše v těle, přišel do tábora, sotva dechu popadající a v předstihu před zbytkem Ježíšovy rodiny, jenom, aby se dozvěděl, že Učitel byl již zatčen; a rychle běžel zpět po cestě do Jericha oznámit tuto novinu své matce, bratrům a sestrám. David Zebedeus poslal po Judovi Ježíšově rodině zprávu, aby odešli do domu Marty a Marie a tam čekali na další zprávy, které jim jeho poslové budou pravidelně přinášet.

^{183:4,8 (1976.6)} Taková byla situace apoštolů, vůdčích učedníků a pozemské rodiny Ježíše v průběhu druhé poloviny noci ve čtvrtek a v ranních pátečních hodinách. A všechny tyto skupiny a jednotlivci udržovaly mezi sebou spojení prostřednictvím kurýrské služby, kterou David Zebedeus i nadále provozoval ze svého hlavního stanoviště v getsemanském táboře.

5. Na cestě do paláce Velekněze

^{183:5,1 (1977.1)} Předtím, než se s Ježíšem vydali na cestu ze zahrady, mezi židovským kapitánem chrámových stráží a římským

kapitánem oddílu vojáků vznikl spor o tom, kam by Ježíš měl být odveden. Kapitán chrámových stráží dal rozkazy, že by měl být předveden ke Kaifášovi, úřadujícímu veleknězi. Kapitán římských vojáků přikázal, aby Ježíš byl odveden do paláce Annáše, bývalého velekněze a tchána Kaifáše. A to tak rozhodl, protože Římané měli ve zvyku jednat přímo s Annášem ve všech záležitostech, týkajících se uplatňování židovských církevních zákonů. A rozkazy římského kapitána byly uposlechnuty; odvedli Ježíše do domu Annáše pro předběžný výslech.

183:5.2 (1977.2) Jidáš šel vedle kapitánů a slyšel všechno, o čem mluvili, ale do jejich sporu nezasáhl, poněvadž ani židovský kapitán, ani římský oficír by se zrádcem nemluvili—tak moc s ním opovrhovali.

183:5.3 (1977.3) Přibližně v této době Jan Zebedeus, pamatujíc si pokyny Ježíše, aby byl vždy po ruce, se přiblížil těsně k Ježíšovi, který šel mezi dvěma kapitány. Když velitel chrámových stráží uviděl, že Jan jde vedle nich, řekl svému podřízenému: „Chopte se toho muže a spoutejte ho. Je to jeden ze stoupenců tohoto člověka.“ Ale, když to uslyšel římský kapitán a rozhlédl se a uviděl Jana, dal rozkaz, aby apoštol přišel k němu a aby ho nikdo neobtěžoval. Potom římský kapitán řekl židovskému kapitánovi: „Tento muž není ani zrádce a ani zbabělec. Viděl jsem ho v zahradě a on nevytasil meč proti nám. Má odvahu přijít, aby byl se svým Učitelem a nikdo na něho nesmí položit ruku. Římský zákon dovoluje, že každý vězeň může mít alespoň jednoho přítele, který s ním předstoupí před soudní tribunál a proto tomuto muži nesmí být bráněno stát vedle svého zatčeného Učitele.“ A když toto

uslyšel Jidáš, cítil se tak zahanben a ponížen, že zůstal vzadu za skupinou, která se již blížila k paláci Annáše.

183:5.4 (1977.4) A toto vysvětluje, proč Janu Zebedeovi bylo dovoleno zůstat v blízkosti Ježíše po celou dobu této vyčerpávající zkušenosti této noci a následujícího dne. Židé měli strach něco Janovi říci či ho nějakým způsobem obtěžovat, poněvadž měl něco jako status římského právního poradce, určeného jako pozorovatele postupů židovského církevního soudu. Janova privilegovaná pozice byla ještě více upevněna, když při předávání Ježíše kapitánovi chrámových stráží u vrat Annášova paláce římský kapitán řekl svému pobočníkovi: „Jdi s tímto vězněm a dohlédni na to, že židé ho nezabijí bez Pilátova souhlasu. Dávej pozor na to, aby ho nepopravili a postarej se, aby tomuto Galilejci bylo dovoleno s ním zůstat a pozorovat všechno dění.“ A tak Jan mohl být Ježíšovi nablízku až do jeho smrti na kříži, ačkoliv ostatních deset apoštolů bylo nuceno se skrývat. Jan jednal pod záštitou Říma a židé se neodvážili na něho vztáhnout ruku až do doby po smrti Učitele.

183:5.5 (1977.5) Po celou dobu cesty do paláce Annáše Ježíš mlčel. Od chvíle svého zatčení až do předstoupení před Annáše, Syn Člověka nepromluvil ani slovo.

Kapitola 184

Před Velkou radou

184:0.1 (1978.1) POVĚŘENCI Annáše dali tajně kapitánovi římských vojáků pokyny, aby ihned po zatčení přivedli Ježíše do Annášova paláce. Bývalý velekněz si chtěl udržet svoji prestiž jako hlava církevní moci všech židů. On měl ještě další důvod

pro držení Ježíše ve svém domě několik hodin a to bylo kvůli tomu, aby získal čas pro legální svolání tribunálu Velké rady. Nebylo to protizákonné svolat tribunál před ranním obětováním v chrámu, které se vykonávalo kolem třetí hodiny ráno.

184:0.2 (1978.2) Annáš věděl, že členové tribunálu Vysoké rady čekají v paláci jeho zetě Kaifáše. Přibližně třicet členů Vysoké rady se shromáždilo kolem půlnoci v domě velekněze, aby byli připraveni k vynesení rozsudku nad Ježíšem, až bude před ně předveden. Shromáždění byli pouze ti, kteří byli silně a otevřeně proti Ježíšovi a jeho učení, poněvadž pro ustanovení soudního tribunálu bylo zapotřebí jenom dvacet tři členů Velké rady.

184:0.3 (1978.3) Ježíš strávil kolem tří hodin v paláci Annáše na Olivové hoře, který stál nedaleko od Getsemanské zahrady, kde Ježíše zatkli. Jan Zebedeus se volně a bezpečně pohyboval v Annášově paláci nejenom kvůli prohlášení římského kapitána, ale také proto, že jeho a jeho bratra Jakuba velmi dobře znali starší služebníci, jelikož jejich rodina byla častými hosty v paláci, protože bývalý velekněz byl vzdáleným příbuzným jejich matky Salome.

1. Vyslýchání Annášem

184:1.1 (1978.4) Annáš, zbohatlý z chrámových příjmů, jehož zetěm byl úřadující velekněz a s jeho vztahy s římskými správními orgány, byl opravdu nejmocnějším osobností v celém židovstvu. Byl výmluvný a politický osnovatel a intrikán. Přál si řídit záležitost s odstraněním Ježíše; on se bál plně svěřit takový důležitý úkol svému drsnému a agresivnímu zeťovi.

Annáš chtěl mít jistotu, že soud Ježíše bude v rukou saduceů; obával se možných sympatií ze strany některých farizejů, poněvadž prakticky všichni členové Vysoké rady, kteří se dali na stranu Ježíše, byli farizejové.

184:1.2 (1978.5) Annáš neviděl Ježíše několik let a to od doby, kdy se Učitel zastavil v jeho domě a okamžitě odešel, když viděl jeho chladné a rezervované přijetí. Annáš si myslel, že využije tohoto jejich předchozího setkání a pokusí se přemluvit Ježíše, aby se zřekl svých prohlášení a odešel z Palestiny. Nechtěl se podílet na zabití dobrého člověka a domníval se, že Ježíš se raději rozhodne odejít ze země, než položit svůj život. Ale když Annáš stál před tímto odvážným a odhodlaným Galilejcem, okamžitě věděl, že bude zbytečné dělat mu takové návrhy. Ježíš vypadal ještě vznešeněji a vyrovnaněji, než jak si ho Annáš pamatoval.

184:1.3 (1979.1) Když byl Ježíš mladý, Annáš se o něho velmi zajímal, ale nyní jeho vlastní příjmy byly ohroženy tím, jak Ježíš jen nedávno vyhnal směnárníky peněz a další obchodníky z chrámu. Tento jeho čin vyvolal mnohem více nepřátelství tohoto bývalého velekněze, než samotné Ježíšovo učení.

184:1.4 (1979.2) Annáš vešel do svého prostorného audienčního sálu, posadil se do rozložitého křesla a přikázal přivést Ježíše. Několik okamžiků si mlčky Učitele prohlížel a potom řekl: „Uvědomuješ si, že se něco musí udělat s tvým učením, poněvadž narušuješ mír a pořádek v naší zemi?“ Jelikož Annáš se na Ježíše díval velmi zvědavě, Učitel se mu podíval přímo do očí, ale nic neřekl. Proto Annáš znovu promluvil: „Jak se jmenují tvoji učedníci, kromě Šimona Zélóty, toho agitátora?“ Ježíš se znovu na něho podíval, ale neodpověděl.

184:1.5 (1979.3) Annáš byl natolik znepokojen Ježíšovým odmítáním odpovídat na jeho otázky, že mu řekl: „Tebe nezajímá, zdali jsem ti nakloněn přátelsky, nebo opačně? Nebereš v potaz moc, kterou mám v rozhodování o tvém nadcházejícím soudu?“ Když toto Ježíš uslyšel, řekl: „Annáši, ty víš, že nemůžeš mít nade mnou žádnou moc, pokud to nebude dovoleno mým Otcem. Někteří zabijí Syna Člověka, jelikož jsou nevědoucí; nevědí jinak, ale ty, příteli, víš co děláš. Jak proto můžeš odmítnout Boží světlo?“

184:1.6 (1979.4) Vlídny způsob, kterým Ježíš k Annášovi promluvil, ho téměř vyvedl z míry. Ale ve své mysli byl již pevně rozhodnut, že Ježíš musí buď odejít z Palestiny anebo zemřít; a tak sebral odvalu a zeptal se: „Co se vlastně snažíš naučit národ? Za koho se vydáváš?“ Ježíš odpověděl: „Ty velmi dobře víš, že jsem mluvil k světu otevřeně. Učil jsem v synagogách a častokrát v chrámě, kde mě slyšeli všichni židé a mnoho jinověrců. Nikdy jsem nic neříkal tajně; proč se mě tedy ptáš na mé učení? Proč si nezavoláš ty, kteří mě slyšeli učit a nezeptáš se jich? Celý Jerusalems slyšel to, co jsem říkal i když ty sám jsi toto učení neslyšel.“ Ale ještě dříve, než Annáš mohl odpovědět, hlavní sluha paláce, který stál poblíž, udeřil rukou Ježíše do obličeje a řekl: „Jak se opovažuješ takto odpovídat veleknězi? Annáš ani jediným slovem sluhu nepokáral, ale Ježíš se k němu obrátil slovy: „Můj příteli, jestli jsem řekl něco špatného, dokaž, že je to špatné; ale jestli jsem mluvil pravdu, proč jsi mě udeřil?“

184:1.7 (1979.5) I když Annáš litoval toho, že jeho sluha Ježíše udeřil, byl příliš hrdý, aby tomu věnoval svoji pozornost. Ve stavu určité zmatenosti odešel do jiného pokoje, zanechavši téměř

celou hodinu Ježíše o samotě s domovním služebnictvem a chrámovými strážemi.

184:1.8 (1979.6) Když se vrátil, přistoupil k Učiteli a řekl: „Tvrdíš o sobě, že jsi Mesiáš, osvoboditel Izraele?“ Ježíš odpověděl: „Annáši, ty mě znáš od mého mládí. Ty víš, že já tvrdím jenom to, co je určeno mým Otcem a že jsem byl poslán všem lidem—nejenom židům, ale i jinověrcům.“ Nato Annáš řekl: „Bylo mně řečeno, že o sobě tvrdíš, že jsi Mesiáš; je to pravda?“ Ježíš se na Annáše podíval a řekl pouze: „Ty jsi to řekl.“

184:1.9 (1980.1) Přibližně v této době přišli z paláce Kaifáše poslové s dotazem, kdy Ježíš bude předveden před tribunál Velké rady a jelikož se blížilo svítání, Annáš si myslel, že nejlepší bude poslat Ježíše spoutaného a pod dohledem chrámových stráží ke Kaifášovi. On sám je brzy následoval.

2. Petr ve dvoře

184:2.1 (1980.2) Když oddíl strážců a vojáků přišel ke vchodu do Annášova paláce, Jan Zebedeus krácel vedle kapitána římských vojáků. Jidáš zůstal poněkud pozadu a Šimon Petr byl ještě hodně daleko. Poté, jak Jan vešel do dvora paláce s Ježíšem a strážemi, Jidáš přišel k vratům, ale spatřivši Ježíše a Jana, vydal se do domu Kaifáše, kde věděl, že později se tam bude konat opravdový soud s Učitelem. Brzy po odchodu Jidáše přišel Šimon Petr a když stál před vraty, Jan ho uviděl ve chvíli, kdy se stráže chystaly Ježíše odvést do paláce. Vrátná, která otvírala vrata, Jana znala a když ji požádal, aby pustila Petra dovnitř, ráda mu vyhověla.

184:2.2 (1980.3) Po vejítí do dvora šel Petr k hořícímu ohni dřevěného uhlí, aby se ohřál, protože byla chladná noc. Cítil se tady, mezi nepřáteli Ježíše, velmi nejistě, a byl opravdu bezradný. Učitel mu nedal pokyny, aby mu byl nablízku, tak jak to přikázal Janovi. Petr patřil mezi ty ostatní apoštoly, kteří byli výslovně varováni nevystavovat své životy v nebezpečí v době soudu a ukřižování jejich Učitele.

184:2.3 (1980.4) Petr se zbavil svého meče krátce předtím, než přišel k vratům paláce, takže vstoupil do dvora Annáše neozbrojen. Jeho mysl se nacházela ve stavu krajní zmatenosti; stěží si uvědomoval fakt, že Ježíš byl zatčen. Nebyl schopen pochopit realitu situace—že byl tady, ve dvoře Annáše, ohřívajíc se u ohně spolu se sluhy velekněze. Rád by věděl, co dělají ostatní apoštolové a pak začal přemýšlet o tom, jakým způsobem Jana pustili do paláce. Usoudil, že ho sluhové znali, jelikož požádal vrátnou, aby Petra pustila dovnitř.

184:2.4 (1980.5) Za malou chvíli poté, kdy vrátná nechala Petra vejít do dvora a když se ohříval u ohně, přišla k němu a škodolibě řekla: „Nejsi ty také jeden z učedníků toho člověka?“ V tu chvíli by Petr neměl být překvapen takovou otázkou, poněvadž to byl Jan, který tu vrátnou požádal, aby Petra nechala projít vraty paláce; ale on byl v takovém stavu nervového rozpoložení, že jeho odhalení jako učedníka ho vyvedlo zcela z míry a s jedinou myšlenkou v hloubi své mysli—myšlenkou na záchranu svého života— na otázku vrátné okamžitě odpověděl: „Nejsem.“

184:2.5 (1980.6) Zanedlouho jiný sluha přišel k Petrovi a zeptal se: „Neviděl jsem tě v zahradě při zatýkání tvého přítele? Nepatříš i ty k jeho stoupencům?“ Petr byl naprosto vyděšený; neviděl

žádnou možnost bezpečného úniku z okruhu těchto obviňovatelů; proto důrazně popřel jakékoliv spojení s Ježíšem slovy: „Já toho muže neznám a nepatřím k jeho stoupencům.“

184:2.6 (1980.7) Vzápětí vrátná odvedla Petra stranou a řekla: „Jsem si jistá, že jsi učedníkem tohoto Ježíše a to nejenom pro to, že jeden z jeho stoupenců mě požádal, abych tě vpustila do dvora, ale moje sestra tě viděla v chrámě s tímto člověkem. Proč to popíráš?“ Když Petr uslyšel takové obvinění vrátné, řekl, že Ježíše vůbec nezná a svá slova proložil spoustou nadávek a klením a opět důrazně zalhal: „Nejsem stoupencem tohoto člověka; já ho dokonce ani neznám; nikdy jsem předtím o něm neslyšel.“

184:2.7 (1981.1) Petr odešel na chvíli od ohně, aby se prošel po dvoře. Velmi rád by chtěl odtud zmizet, ale bál se, aby na sebe nepřilákal pozornost. Začínalo mu být chladno a tak se vrátil zpět k ohni. Jeden z poblíž stojících mužů mu řekl: „Určitě si jeden z učedníků tohoto člověka. Tento Ježíš je Galilejec a tvá řeč tě zrazuje, protože ty také mluvíš jako Galilejec.“ A Petr opět zapřel jakékoliv spojení se svým Učitelem.

184:2.8 (1981.2) Petr byl natolik rozrušen, že se snažil vzdálit od svých obviňovatelů a odešel od ohně do nedalekého sloupoví, aby byl naprosto sám. Uběhla více než hodina jeho odloučení, když ho náhodou uviděla vrátná se svojí sestrou a obě ho opět škádlivě obvinili z toho, že je Ježíšův stoupenec. A on to obvinění znovu zapřel. Ve chvíli, kdy opět zapřel jakékoliv spojení s Ježíšem, zakokrhá kohout a Petr si vzpomněl na varovná Ježíšova slova, která mu jeho Učitel řekl dříve v ten večer. Když tam Petr stál, zkroušený na srdci a zničen pocitem viny, otevřela se palácová vrata a strážé kolem něho vedly Ježíše ke Kaifášovi. Když

Učitel míjel Petra, uviděl ve světle pochodní zoufalý výraz na tváři svého bývalého sebevědomého a navenek statečného apoštola a otočil se k němu a podíval se na něho. Petr do své smrti nezapomněl tento pohled. Byl to takový letmý pohled, který měl v sobě soucit i lásku a takový, jaký ještě smrtelný člověk nikdy neviděl na tváři Učitele.

184:2.9 (1981.3) Když Ježíš a strážci vyšli z vrat paláce, Petr se vydal za nimi, ale brzy se zastavil. Nebyl schopen jít dál. Sedl si na kraj cesty a hořce plakal. A když uronil tyto bolestné slzy, vydal se zpět do tábora v naději, že tam najde svého bratra Ondřeje. Po příchodu do tábora tam našel jenom Davida Zebedea, který mu přidělil posla, aby ho dovedl k jeho bratrovi, jenž se skrýval v Jerusalemu.

184:2.10 (1981.4) Všechny tyto události s Petrem se staly ve dvoře Annášova paláce na Olivové hoře. Petr nenásledoval Ježíše do paláce velekněze Kaifáše. Ta skutečnost, že Petr si uvědomil své opakované zapření svého Učitele do zakokrhání kohouta ukazuje na to, že to všechno se odehrálo mimo Jerusalema, poněvadž bylo protizákonné chovat drůbež ve městě.

184:2.11 (1981.5) Dokud zakokrhání kohouta nepřivedlo Petra ke zdravému uvažování, myslel, chodíc sem a tam ve sloupoví, aby mu nebyla zima, jenom na to, jak chytře se vykroutil z obvinění služebníků a jak se mu podařilo zhatit jejich záměr spojovat ho s Ježíšem. V tu dobu přemýšlel jenom o tom, že tito sluhové neměli žádné morální či zákonné právo se ho takto ptát a opravdu si sám sobě blahopřál ke způsobu, o kterém si myslel, že mu pomohl nebýt identifikován a možná se tímto i vyhnul zatčení a uvěznění. Až zakokrhání kohouta způsobilo, že si Petr uvědomil své zapření svého Učitele. Až pohledem

Ježíše si uvědomil, že selhal a nechoval se podle zásad vyslance království.

184:2.12 (1981.6) Udělavši první krok na cestě kompromisu a nejmenšího odporu, Petr viděl pouze jednu možnost—pokračovat i nadále v linii tohoto rozhodnutí. Jenom velký a ušlechtilý charakter je schopen po chybném začátku se vrátit zpět a napravit to. Mysl člověka má příliš často tendenci omlouvat pokračování po chybné cestě, když na ni jednou vykročí.

184:2.13 (1982.1) Petr po této zkušenosti nikdy nevěřil, že mu může být odpuštěno, dokud se nesetkal se svým Učitelem po jeho vzkříšení a viděl, že byl přijat naprosto stejně, jak tomu bylo před touto tragickou nocí zapírání.

3. Před soudním tribunálem Vysoké rady

184:3.1 (1982.2) Bylo kolem půl čtvrté ráno v pátek, když nejvyšší kněz Kaifáš svolal soudní tribunál Vysoké rady a přikázal předvést Ježíše před tento oficiální soud. Ve třech předchozích případech Vysoká rada většinou hlasů vynesla rozsudek trestu smrti pro Ježíše. Rozhodla, že si zaslouží smrt na základě neoficiálního obvinění z porušování zákona, znevažování a opovrhování tradicemi otců Izraele.

184:3.2 (1982.3) Toto nebylo pravidelné zasedání Vysoké rady a nebylo svoláno na obvyklé místo, do síně z tesaného kamene v chrámě. Toto byl mimořádně svolaný soudní tribunál zhruba třiceti členů Vysoké rady a sešel se v paláci velekněze. Jan Zebedeus byl s Ježíšem po celou dobu tohoto takzvaného soudu.

184:3.3 (1982.4) A jak si tito kněží, zákoníci, saduceové a někteří farizejové vzájemně pochlebovali, že Ježíš, narušitel jejich postavení a rozvratitel jejich moci, byl nyní bezpečně v jejich rukou! A byli pevně rozhodnuti, že živý nikdy neunikne z jejich pomstychtivých drápů.

184:3.4 (1982.5) Obyčejně židé, když rozhodovali o trestu smrti pro člověka, postupovali s velkou opatrností a nesmírně dbali na nestrannost při výběru svědků a celého průběhu soudu. Ale při této příležitosti Kaifáš byl spíše žalobcem, než nepodjatým soudcem.

184:3.5 (1982.6) Ježíš se objevil před soudem oblečený ve svém obvyklém oděvu a s rukama zavázanýma za zády. Celý soudní tribunál byl zaražen a poněkud vyveden z míry jeho vznešeným zjevem. Nikdy neviděli takového vězně či nebyli svědky tak vyrovnaného člověka, čelícímu rozsudku trestu smrti.

184:3.6 (1982.7) Židovský zákon vyžadoval, že přinejmenším dva svědkové se museli shodnout na důkazu obvinění proti uvězněnému. Jidáš nemohl svědčit jako svědek proti Ježíšovi, poněvadž židovský zákon kategoricky zakazuje svědectví zrádce. Více než dvacet falešných svědků bylo tady připraveno svědčit proti Ježíšovi, ale jejich svědectví bylo natolik rozporuplné a tak evidentně zosnované, že samotní členové Vysoké rady se styděli za takové představení. Ježíš tam stál, dívajíc se laskavým pohledem na tyto křivopřísežníky a jeho klid a vyrovnanost značně zneklidnily lživé svědky. Po celou dobu tohoto falešného svědectví Učitel neřekl ani slovo; on neodpověděl vůbec nic na jejich mnoho falešných obviněních.

184:3.7 (1982.8) Prvními dvěma svědky, kteří se vzdáleně shodli, byli dva muži, podávající svědectví o tom, že slyšeli Ježíše říkat v jednom z jeho chrámových proslovů, že „zničí tento rukama vytvořený chrám a ve třech dnech postaví bez pomoci rukou jiný chrám.“ To nebylo přesně, co Ježíš řekl, nehledě na skutečnost, že ukazoval na své tělo, když řekl tuto zmíněnou větu.

184:3.8 (1982.9) Přestože velekněz křičel na Ježíše: „Jak to, že neodpovídáš na žádné z těchto obvinění?“ Ježíš nic neříkal. Stál tam mlčky, dokud všichni tito falešní svědkové nepodali svá svědectví. Slova těchto křivopřísežníků se vyznačovala takovou nenávistí, fanatismem a bezohledným zveličováním, že jejich svědectví upadala do velké zmatenosti. Nejlepším vyvrácením jejich falešných svědectví byl Učitelův klid a vznešené mlčení.

184:3.9 (1983.1) Brzy po zahájení svědectví falešných svědků přišel Annáš a zaujal své místo vedle Kaifáše. Annáš teď vstal a tvrdil, že ta Ježíšova hrozba zničit chrám byla dostačující pro vynesení tří obvinění proti němu.

184:3.10 (1983.2) 1. Je nebezpečným podvodníkem národa. Učil lidi o nepatřičných věcech a i jinými způsoby je podváděl.

184:3.11 (1983.3) 2. Je fanatickým buřičem v tom smyslu, že vyzýval k násilnému útoku na posvátný chrám, poněvadž, jak jinak by ho mohl zničit?

184:3.12 (1983.4) 3. Učil magii, jelikož slíbil postavit nový chrám a to bez pomoci rukou.

184:3.13 (1983.5) Již dříve celá Vysoká rada odsouhlasila, že Ježíš je vinen z porušování židovských zákonů a zaslouží si smrt, ale nyní však byli znepokojeni s vývojem přednesených obviněních o jeho jednání a učení, která by měla být dostatečně pádná, aby přesvědčila Piláta pro vydání rozsudku smrti nad jejich vězněm. Oni věděli, že musí mít souhlas římského místodržitele předtím, než budou smět Ježíše legálně popravit. A Annáš byl rozhodnut pokračovat v původním plánu, podle kterého měli Ježíše představit jako nebezpečného učitele, který by neměl působit na veřejnosti.

184:3.14 (1983.6) Ale Kaifáš se již déle nemohl dívat na Ježíše, který stál před ním v dokonalém soustředění a naprostém klidu. On si myslel, že ví alespoň o jednom způsobu přinutit uvězněného promluvit. Proto přiskočil k Ježíšovi a vyhrožujíc mu svým mávajícím prstem před jeho obličejem, řekl: „Žádám tě jménem živého Boha, abys nám řekl, zdali jsi Osvoboditel, Syn Boží.“ Ježíš Kaifášovi odpověděl: „Jsem. Brzy půjdu ke svému Otci a zanedlouho Syn Člověka bude oděn silou a opět bude vládnout nebeským armádám.“

184:3.15 (1983.7) Když velekněz uslyšel tato Ježíšova slova, nesmírně se rozhněval a strhávajíc si svrchní oděv, křičel: „Potřebujeme ještě další svědky? Teď jste vy všichni slyšeli rouhání tohoto člověka. Co si nyní myslíte, že by se mělo udělat s tímto narušitelem zákona a bezbožníkem?“ A všichni přítomní jednohlasně odpověděli: „Zaslouží si smrt; ukřižujme ho!“.

184:3.16 (1983.8) Ježíš neprojevil žádný zájem k otázkám Annáše či členům Vysoké rady s výjimkou jedné otázky, týkající se jeho mise poskytnutí sebe sama. Když se ho zeptali, zdali je Synem Božím, on jim okamžitě a jasně dal kladnou odpověď.

184:3.17 (1983.9) Annáš chtěl, aby soud pokračoval a aby obvinění o chování Ježíše ve vztahu k římskému zákonu a římským institucím byla konkrétně definována pro následnou prezentaci Pilátovi. Členové Vysoké rady chtěli co nejrychleji skončit s těmito záležitostmi nejenom proto, že byl den příprav na Paschu a žádná světská práce nesměla být konána po poledni, ale také kvůli tomu, že se obávali, že Pilát se může každou chvíli vrátit do římského hlavního města Judeji, Cesareje, poněvadž přišel do Jerusalemu pouze na slavnost Paschi.

184:3.18 (1983.10) Ale Annášovi se nepodařilo udržet kontrolu nad tribunálem. Když Ježíš tak neočekávaně odpověděl Kaifášovi, velekněz vystoupil vpřed a udeřil ho rukou do tváře. Annáš byl upřímně šokovaný, když viděl ostatní členy tribunálu vycházející ze síně, plivající Ježíšovi do tváře a mnozí z nich ho s posměchem políčkovali. A tak v půl páté ráno, v atmosféře zmatku a neslýchaného chaosu skončilo toto první zasedání Velké rady, vynášející soud nad Ježíšem.

184:3.19 (1984.1) Třicet podjatých a tradicemi zaslepených lživých soudců společně s jejich falešnými svědky si dovolují soudit spravedlivého Tvořitele vesmíru. A tito roznícení žalobci jsou podrážděni vznešeným mlčením a majestátním chováním toho Bohočlověka. Jeho mlčení je děsivě nesnesitelné a jeho řeč neohroženě vzdorovitá. Jejich hrozby s ním nepohnou a nezlomně čelí jejich útokům. Lidé soudí Boha, ale on je i přesto miluje a spasil by je, kdyby mohl.

4. Hodina ponížení

184:4.1 (1984.2) Židovský zákon vyžaduje pro vynesení rozsudku smrti dvě zasedání tribunálu. To druhé zasedání se mělo

uskutečnit na následující den po prvním dnu a čas mezi zasedáními měli členové tribunálu strávit postěním a truchlením. Ale tito lidé nemohli čekat do příštího dne, aby potvrdili své rozhodnutí o tom, že Ježíš musí zemřít. Čekali pouze hodinu. Mezitím Ježíš zůstal v audienční síni pod dozorem chrámových strážců, kteří společně se služebníky velekněze se bavili tím, že vystavili Syna Člověka všemožným urážkám. Vysmívali se mu, plivali na něho a surově ho bili. Několikrát ho udeřili do obličeje prutem a přitom říkali: „Prorokuj, Osvoboditeli, kdo tě udeřil?“ A v tom pokračovali celou hodinu, nadáváním a týráním tohoto neodporujícího Galilejce.

184:4.2 (1984.3) Během této tragické hodiny utrpení a zesměšňování těmito nevědomými a bezcitnými strážci a služebníky, Jan Zebedeus čekal v tesklivé hrůze ve vedlejší místnosti. Když tyto urážky začaly, Ježíš dal pokynem hlavy Janovi znamení, aby odešel. Učitel dobře věděl, že kdyby dovolil svému apoštolovi zůstat v síni a být svědkem tohoto pokořování, zlost Jana by se probudila takovou silou, že by tak vehementně protestoval proti takovému zacházení, až by to mohlo znamenat jeho smrt.

184:4.3 (1984.4) V průběhu této děsivé hodiny Ježíš nepromluvil ani slovo. Pro tuto jemnou a citlivou lidskou duši, spojenou osobním vztahem s Bohem celého tohoto vesmíru, nebylo hořčejší porce z poháru ponížení, než tato krutá hodina v milosti těchto nevědoucích a nelidských strážců a služebníků, kteří byli podníceni k urážkám příkladem členů tohoto takzvaného tribunálu Vysoké rady.

184:4.4 (1984.5) Lidské srdce si není schopno představit vlnu pobouření, která zaplavila obrovský vesmír, když nebeské inteligentní bytosti byly svědky toho, jak se jejich milovaný Vládce podrobuje vůli svých nevědoucích a pomýlených tvorů na hříchem ztmavnuté sféře—politováníhodné Urantie.

184:4.5 (1984.6) Jaký je to živočišný rys v člověkově, který ho vede k potřebě urážet a fyzicky napadat to, co není schopen duševně obsáhnout či rozumově dosáhnout? V napůl civilizovaném člověku se stále skrývá zlá krutost, kterou se pokusí projevit na těch, kteří ho přesahují v moudrosti a duchovní úrovni. Pohleděte na zlovolnou hrubost a brutální krutost těchto domněle civilizovaných lidí jakou formu určité živočišné radosti jim způsobuje fyzický útok na neodporujícího Syna Člověka. Když tyto urážky, posmívání a rány dopadaly na Ježíše, on se nebránil, ale nebyl bezbranný. Ježíš nebyl poražený, pouze nebojoval v materiálním smyslu.

184:4.6 (1985.1) Toto jsou chvíle Učitelových největších vítězství v jeho celém dlouhém a rušném životě jako stvořitele, udržovatele a spasitele obrovského a rozsáhlého vesmíru. Prožívající život naplno odhalováním Boha člověku, Ježíš nyní vykonává nové a bezprecedentní odhalení člověka Bohu. Ježíš nyní odhaluje světům konečné vítězství nad všemi strachy, souvisejícími s osobní izolací tvora. Syn Člověka konečně poznal sebe jako Syna Božího. Ježíš bez váhání prohlašuje, že on a Otec jsou jeden; a na základě faktu a pravdy o této nejvyšší a božské zkušenosti vyzývá každého věřícího v království stát se jeden s ním, jak on je jeden s Otcem. Tím se v náboženství Ježíše živá zkušenost stává spolehlivou a zaručenou metodou, za pomoci které duchovně izolovaní a kosmicky osamělí

pozemští smrtelníci mohou uniknout izolaci osobnosti se všemi jejími důsledky—strachem a z něho vyplývajícími pocity bezmocnosti. V bratrských realitách království nebeského synové Boží ve víře nacházejí trvalé vysvobození z izolace vlastního „já“—izolace jak individuální, tak i planetární. Boha si uvědomující věřící vzrůstající měrou poznává nadšení a vznešenost duchovní sounáležitosti na vesmírném měřítku—nebeské občanství ve spojení s věčným uskutečňováním božského osudu, který spočívá v dosažení dokonalosti.

5. Druhé zasedání soudu

184:5.1 (1985.2) V půl šesté se tribunál opět sešel k zasedání a Ježíš byl přiveden do vedlejší místnosti, kde čekal Jan. Tady římský voják a chrámové strážce hlídali Ježíše, zatímco tribunál připravoval obvinění, která měla být přednesena Pilátovi. Annáš vysvětlil přítomným, že obvinění z rouhání nebude mít u Piláta žádnou váhu. Jidáš byl přítomen při tomto druhém zasedání tribunálu, ale nesvědčil.

184:5.2 (1985.3) Toto druhé zasedání trvalo pouze půl hodiny a když ho skončili, aby se vydali k Pilátovi, měli připraveno obvinění, vyžadující smrt Ježíše, ve třech bodech:

184:5.3 (1985.4) 1. Ježíš znevažoval židovský národ; klamal lidi a podněcoval je ke vzpouře.

184:5.4 (1985.5) 2. Ježíš učil lidi odmítat vzdávat hold císaři.

184:5.5 (1985.6) 3. Ježíš tvrdil, že je králem a zakladatelem království nového druhu a tím vyzýval ke vzpouře proti císaři.

184:5.6 (1985.7) Celý tento postup byl protiprávní a zcela v rozporu s židovskými zákony. Soud nenašel dva svědky, kteří by se shodli na nějaké stejné věci, kromě těch dvou, kteří podali svědectví o prohlášení Ježíše o zničení chrámu a jeho následném vystavění ve třech dnech. Avšak také i v tomto bodě nevystoupil žádný svědek na obhajobu obžalovaného a Ježíš nebyl vyzván, aby vysvětlil, co tím chtěl říci.

184:5.7 (1985.8) Jediný bod, který soud mohl stále použít pro jeho obvinění, bylo rouhání, ale to záviselo zcela na osobním svědectví Ježíše. Ale i v tomto případě rouhání nebylo provedeno oficiální hlasování, nezbytné pro vynesení rozsudku smrti.

184:5.8 (1985.9) A nyní si dovolili zformulovat tři obvinění, se kterými předstoupí před Piláta, aniž by k nim vyslechli jediného svědka a rozhodli o nich v nepřítomnosti obviněného. Když to takto udělali, tři farizejové odešli ze síně; oni chtěli Ježíše odstranit, ale nepřipravili by obvinění proti němu bez svědků a bez jeho přítomnosti.

184:5.9 (1986.1) Ježíš se již potom před soudem Vysoké rady neobjevil. Nechtěli se znovu dívat do jeho tváře a soudit jeho nevinný život. Ježíš neznal (jako člověk) jejich oficiální obvinění až do doby, kdy byla přednesena Pilátovi.

184:5.10 (1986.2) Když Ježíš byl v pokoji s Janem a strážemi a když v tu dobu tribunál podruhé zasedal, několik žen z veleknězova paláce se svými přáteli se přišlo podívat na podivného vězně a jedna z nich se ho zeptala: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boží?“ A Ježíš odpověděl: „Když vám to řeknu, vy mně nebudete věřit a když se vás zeptám, vy mně neodpovíte.“

^{184:5.11 (1986.3)} V šest hodin ráno Ježíše vyvedli z domu Kaifáše, aby ho předvedli před Piláta pro potvrzení rozsudku smrti, který tato Vysoká rada tak nespravedlivě a nezákonně vynesla.

Kapitola 185

Ježíš před Pilátem

^{185:0.1 (1987.1)} KRÁTCE po šesté hodině tohoto pátečního rána, 7. dubna, roku 30 n.l. byl Ježíš předveden před Piláta, římského prokurátora, který vládl Judeji, Samaří a Idumeji pod přímým vedením legáta Sýrie. Učitel byl přiveden před římského místodržitele chrámovými strážemi svázán a doprovázen zhruba padesáti jeho obviňovateli, včetně tribunálu Vysoké rady (z velké většiny to byli saduceové), Jidášem Iškariotským, veleknězem Kaifášem a apoštolem Janem. Annáš s nimi k Pilátovi nešel.

^{185:0.2 (1987.2)} Pilát byl již vzhůru a připraven přijmout tuto skupinu časně ranních návštěvníků, jelikož byl informován těmi, kteří včera večer dostali od něho souhlas použít římské vojáky při zatýkání Syna Člověka, toho Ježíše, kterého nyní tak časně ráno k němu přivádějí. Bylo dohodnuto, že tento soud se bude konat před pretóriem, přistavěným k pevnosti Antonia, kde Pilát a jeho žena bydleli při svých návštěvách Jerusalema.

^{185:0.3 (1987.3)} I když Pilát provedl většinu výslechu Ježíše v síních pretória, veřejný soud se odehrál venku na schodech, vedoucích k hlavnímu vchodu. Byl to ústupek židům, kteří odmítali vejít do jakékoliv budovy jinověrců, protože v tento den probíhaly přípravy na Paschu a oni by se mohli poskvřnit kvasinkami, které se při přípravách mohly vyskytnout. To by znamenalo nejen to, že by se nemohli zúčastnit obřadů a byli

by vyloučení z účasti na odpolední slavnosti díkůvzdání, ale museli by také podstoupit očišťovací obřady po západu slunce, aby potom byli způsobilí zúčastnit se paschální večeře.

185:0.4 (1987.4) Ačkoliv tito židé se vůbec netrápili ve svém svědomí kvůli vlastnímu zosnování soudního procesu, jehož výsledkem byla vražda Ježíše, byli velmi zásadoví ve všem, co se týkalo obřadní čistoty a tradičních předpisů. A tito židé nebyli jedinými, kdo nedokázali rozpoznat vysoké a svaté povinnosti božské podstaty, zatímco věnovali úzkostlivou pozornost věcem, které jsou tak málo důležité pro blaho člověka jak v čase, tak i ve věčnosti.

1. Pontius Pilát

185:1.1 (1987.5) Kdyby Pontius Pilát nebyl přijatelně dobrým vládcem malých provincií, Tiberius by ho určitě nenechal ve funkci místodržitele Judeji po dobu deseti let. I když byl docela dobrým administrátorem, byl morálním zbabělcem. Nebyl natolik velkým mužem, aby pochopil podstatu svého úkolu jako vládce židů. Nebyl schopen pochopit skutečnost, že tito Hebrejci mají opravdové náboženství—víru, pro kterou jsou ochotni zemřít a že miliony a miliony lidí, roztroušených po celém impériu, se dívají na Jerusalema jako na svatyni své víry a považují Vysokou radu za nejvyšší soudní tribunál na zemi.

185:1.2 (1988.1) Pilát neměl židy rád a tato hluboce zakořeněná nenávist se brzy začala projevovat. Ze všech římských provincií nebyla žádná tak obtížná na vládnutí, jako Judea. Pilát nikdy plně neporozuměl problémům, spojených s vládnutím židů a proto na počátku svého působení ve funkci místodržitele udělal řadu fatálních a téměř sebevražedných omylů. A byly to

tyto omyly, které daly židům takovou moc nad ním. Když chtěli ovlivnit jeho rozhodnutí, všechno co museli pro to udělat, bylo pohrozit mu vzpourou a Pilát rychle kapituloval. A tato zřetelně očividná nerozhodnost či nedostatek morální odvahy místodržitele byla hlavním důvodem pro řadu jeho minulých kontraverzí s židy, v nichž ho pokaždé porazili. Židé věděli, že Pilát se jich bojí, že má strach, aby neupadl v nemilost před Tiberiem a při četných příležitostech byla tato jejich zkušenost velkou nevýhodou pro místodržitele.

185:1.3 (1988.2) Nepřátelský vztah židů k Pilátovi byl důsledkem řady neblahých střetů. V prvním případě nevzal vážně v potaz jejich hluboko zakořeněný předsudek proti jakýmkoliv zobrazením, jako symbolů úcty k modlám. Proto dovolil svým vojákům vstoupit do Jerusalema, aniž by odstranili vyobrazení císaře ze svých praporů, tak jak to udělali římsí vojáci za vlády jeho předchůdce. Pět dnů čekala velká delegace židů na Piláta, úpěnlivě ho žádající, aby tato vyobrazení byla z vojenských korouhví odstraněna. On jejich žádost kategoricky odmítl a pohrozil jim okamžitou smrtí. Jelikož Pilát sám byl skeptik, neuvědomoval si, že lidé se silnými náboženskými pocity nebudou váhat zemřít za svá náboženská přesvědčení; a proto byl vyděšen, když se tito židé vzdorovitě seskupili před palácem, sklonili hlavy k zemi a poslali mu zprávu, že jsou připraveni zemřít. Pilát pak pochopil, že vyslovil takovou hrozbu, kterou nedokázal vykonat. Kapituloval, přikázal vyobrazení ze standard svých vojáků v Jerusalemu odstranit a od toho dne se do značné míry stal předmětem žertů židovských vůdců, kteří tímto způsobem odhalili jeho slabost: pronášení hrozeb, které má strach vykonat.

185:1.4 (1988.3) Pilát se potom rozhodl získat zpět svoji ztracenou prestiž a proto nechal císařské emblémy, takové, které se běžně používaly na počest císaře, pověsit na zdi paláce Heroda v Jerusalemu. Když židé protestovali, byl neústupný. Když odmítl vyslechnout jejich protesty, oni se okamžitě odvolali do Říma a císař pak také okamžitě nařídil tyto urážející emblémy odstranit. A potom měl Pilát ještě menší vážnost než předtím.

185:1.5 (1988.4) Další věcí, která přispěla k nepřátelskému vztahu židů k Pilátovi, bylo jeho rozhodnutí vzít peníze z chrámové pokladny na úhradu výstavby nového vodního kanálu pro zajištění vyšší dodávky vody pro miliony návštěvníků Jerusalema v době významných náboženských svátků. Židé tvrdili, že pouze Vysoká rada může rozdělovat chrámové peníze a nikdy nepřestali Piláta napadat za toto jeho opovážlivé rozhodnutí. Poslední z řady těchto jeho vážných pochybeních bylo spojeno s ubitím velké skupiny Galilejců, modlících se u oltáře.

185:1.6 (1988.5) Je příznačné, že ačkoliv tento nerozhodný římský vládce obětoval Ježíše kvůli svému strachu z židů a pro udržení svého osobního postavení, nakonec byl sesazen v důsledku zbytečného vyvraždění Samařanů ve spojení s nároky falešného Mesiáše, který přivedl své oddíly na horu Gerizím, kde, jak on tvrdil, byly zakopány chrámové nádoby; a když neprozradil, jak to slíbil, místa ukrytých posvátných nádob, vypukly zuřivé nepokoje. V důsledku této události legát Sýrie přikázal Pilátovi vrátit se do Říma. Tiberius zemřel, když byl Pilát na cestě do Říma a nebyl pak znovu jmenován místodržitelem Judeje. On se nikdy nedokázal vyrovnat s politováníhodným rozhodnutím souhlasit s ukřižováním Ježíše.

Nemajíce přízeň u nového císaře, odešel na odpočinek do provincie Lausanne, kde nato brzy spáchal sebevraždu.

185:1.7 (1989.1) Klaudia Procula, Pilátova žena, slyšela hodně o Ježíšovi od své fénické osobní služebné, která věřila v evangelium království. Po smrti Piláta se Klaudia stala jednou z významných šířitelů radostných zpráv.

185:1.8 (1989.2) A to všechno objasňuje většinu z toho, co se událo v toto tragické páteční dopoledne. Je snadné pochopit, proč si židé dovolili diktovat Pilátovi své podmínky—probudit ho v šest hodin ráno, aby vynesl rozsudek nad Ježíšem—a také proč neváhali pohrozit mu, že ho u císaře obviní z velezrady, kdyby se odvážil odmítnout jejich požadavky pro vynesení rozsudku smrti nad Ježíšem.

185:1.9 (1989.3) Vážený římský místodržitel, který by si nepříznivě nekomplikoval vztahy s židovskými vládci, by nikdy nedovolil těmto krvežíznivým fanatikům způsobit smrt člověku, který o sobě prohlásil, že je nevinný z těchto falešných obvinění a že se nedopustil žádného provinění. Řím udělal nesmírnou chybu, dalekosáhlý omyl, když poslal druhořadého Piláta vládnout Palestině. Tiberius měl raději k židům poslat nejlepšího provinčního správce z celého impéria.

2. Ježíš před Pilátem

185:2.1 (1989.4) Když se Ježíš a jeho obviňovatelé shromáždili před Pilátovou soudní síní, římský místodržitel vyšel ven a oslovil shromážděnou skupinu otázkou: „Jaké obvinění vznášíte proti tomuto člověku?“ Saduceové a poradci, kteří si předsevzali sprovodit Ježíše ze světa, se rozhodli přijít k Pilátovi a požádat

ho o potvrzení smrtelného rozsudku nad Ježíšem bez přednesení jakýkoliv konkrétních obvinění. Proto mluvčí tribunálu Vysoké rady Pilátovi odpověděl: „Kdyby tento člověk nebyl zločinec, nepřivedli bychom ho k tobě.“

185:2.2 (1989.5) Když Pilát viděl, že nejsou ochotni přednést svá obvinění proti Ježíšovi a jelikož věděl, že celou noc diskutovali o jeho vině, odpověděl jim: „Jestliže jste se nedohodli na žádném konkrétním obvinění, proč si nevezmete tohoto člověka a nesoudíte ho podle vašich vlastních zákonů?“

185:2.3 (1989.6) Nato k Pilátovi promluvil písař tribunálu Vysoké rady: „Náš zákon nám nedovoluje nikoho popravit a tento narušitel klidu našeho národa si zaslouží smrt za věci, které řekl a udělal. Proto jsme přišli za tebou, abys tento potvrdil rozsudek.

185:2.4 (1989.7) To, že členové Vysoké rady přišli za římským místodržitelem s tímto pokusem obejít zákon, ukazuje na jejich zášť a nenávist k Ježíšovi, tak i na jejich neúctu ke spravedlnosti, čestnosti a důstojnosti Piláta. Jaká nestydatost ze strany poddaných občanů předstoupit před svého provinčního vladaře s požadavkem odsouhlasit rozsudek smrti nad člověkem, kterému nebylo dopřáno spravedlivého soudu a dokonce bez předložení konkrétních obvinění proti němu!

185:2.5 (1989.8) Pilát znal jen něco o práci Ježíše mezi židy a usoudil, že obvinění, přednesená proti němu musí být spojena s porušením židovských církevních zákonů; proto se snažil vrátit případ zpět jejich vlastnímu tribunálu. A kromě toho, Pilátměl radost z toho, že je přinutil, aby veřejně přiznali, že nemají moc prohlásit a vykonat rozsudek smrti dokonce nad někým z jejich

vlastního národa, kterým začali opovrhovat a silně a závistivě ho nenávidět.

185:2.6 (1990.1) Bylo to několik hodin předtím, krátce před půlnocí a poté, kdy dal povolení použít římské vojáky pro tajné zatčení Ježíše, kdy se Pilát dozvěděl více o Ježíšovi a jeho učení od své manželky Klaudie, která částečně přijala židovskou víru a která se později stala plnohodnotnou věřící v evangelium Ježíše.

185:2.7 (1990.2) Pilát by rád odložil toto slyšení, ale viděl, že židovští vůdcové jsou plně rozhodnuti uzavřít tento proces. Věděl, že toto dopoledne není pouze přípravou pro Paschu, ale že tento den, pátek, je také dnem přípravy na židovskou sobotu—den odpočinku a uctívání.

185:2.8 (1990.3) Pilát, který byl velmi citlivý k neuctivému způsobu jednání těchto židů, nebyl ochoten přistoupit na jejich požadavek, aby Ježíš byl odsouzen k smrti bez soudu. A proto, když chvíli čekal, aby přednesli svá obvinění proti uvězněnému, obrátil se k nim a řekl: „Neodsoudím tohoto člověka k smrti bez soudu; a ani nepřipustím jeho výslech, dokud nepředložíte svá obvinění proti němu písemně.

185:2.9 (1990.4) Když velekněz a ostatní slyšeli Pilátův požadavek, dali pokyn písaři tribunálu Vysoké rady, který potom podal Pilátovi písemná obvinění proti Ježíšovi. A ta obvinění byla následující:

185:2.10 (1990.5) „Tribunál Vysoké rady shledal, že tento člověk je zločinec a narušitel klidu našeho národa a že je vinen z následujícího:

185:2.11 (1990.6) 1. Podněcování našeho národa a vyzývání našeho lidu ke vzpouře.

185:2.12 (1990.7) 2. Zakazování lidem vzdávat hold císaři.

185:2.13 (1990.8) 3. Nazývání sebe samého králem židovského národa a šíření učení o založení nového království.

185:2.14 (1990.9) Ježíš nebyl oficiálně souzen, ani legálně odsouzen z žádných těchto obvinění. On dokonce ani neslyšel, když tato obvinění byla poprvé přednesena, ale Pilát ho nechal vyvést z pretoria, kde byl strážěn strážemi a požadoval, aby tato obvinění byla znovu přednesena při výslechu Ježíše.

185:2.15 (1990.10) Když Ježíš uslyšel tato obvinění, velmi dobře věděl, že mu nebylo umožněno vyjádřit se k těmto obviněním před židovským tribunálem a také Jan Zebedeus a udavači neměli možnost podat svá svědectví, ale on teď na jejich falešná obvinění neodpověděl. Dokonce když ho Pilát vybízel, aby odpověděl svým obviňovatelům, neřekl ani slovo. Pilát byl tak překvapen nepoctivostí celého přelíčení a natolik ohromen Ježíšovým mlčením a dokonalým chováním, že se rozhodl vzít vězně dovnitř síně a vyslechnout ho o samotě.

185:2.16 (1990.11) Pilát byl ve své mysli zmaten; ve svém srdci se bál židů a ve své duši byl silně zasažen pohledem na Ježíšovo vznešené chování před svými krvežíznivými obviňovateli, dívajíc se na ně s tichým pohrdáním, ale s výrazem opravdového soucitu a bolestného pochopení.

3. Osobní výslech Pilátem

185:3.1 (1991.1) Pilát vzal Ježíše a Jana Zebedea do svého osobního salonu, zanechavši strážu venku a pokynul vězni, aby se posadil. Sám se posadil vedle něho a položil mu několik otázek. Pilát začal svůj rozhovor s Ježíšem tím, že ho ujistil o tom, že on nevěří prvnímu obvinění, že podněcuje lid a vyzývá ho ke vzpouře. Potom se ho zeptal: „Učil jsi někdy, aby lidé nevzdávali hold císaři?“ Ježíš, ukazujíc na Jana, řekl: „Zeptej se jeho a dalších lidí, kteří slyšeli mé učení.“ Potom se Pilát zeptal Jana na tuto věc vzdávání holdu císaři a Jan vypověděl o učení Ježíše a vysvětlil, že Ježíš a apoštolové platili daně jak císaři, tak i chrámu. Když Pilát vyslechl Jana, řekl: „Dbej na to, abys nikomu neřekl, že jsem s tebou mluvil. „ A Jan o tom nikdy nikomu neřekl.

185:3.2 (1991.2) Pak se Pilát otočil k Ježíšovi, aby pokračoval ve svém výslechu a zeptal se ho: „A teď k tomu třetímu obvinění, které bylo proti tobě vzneseno. Jsi králem židů?“ Poněvadž v Pilátově hlase byl cítit náznak upřímnosti, Ježíš se na místodržitele usmál a řekl: „Piláte, říkáš to sám od sebe, anebo máš tu otázku od jiných, mých obviňovatelů?“ Načež místodržitel poněkud pobouřeně odpověděl: „Jsem já žid? Tvůj vlastní národ a velekněží mi tě vydali a požádali mě, abych tě odsoudil k smrti. Já vyšetřuji oprávněnost jejich obvinění a jenom se snažím zjistit, čím ses provinil. Řekni mě, řekl jsi, že jsi králem židů a usiluješ o založení nového království?“

185:3.3 (1991.3) Na to Ježíš Pilátovi odpověděl: „Ty nechápeš, že mé království není z tohoto světa? Kdyby mé království bylo z tohoto světa, určitě by moji učedníci bojovali, abych nebyl vydán do rukou židů. Má přítomnost tady před tebou v těchto poutech je dostatečným důkazem pro všechny lidi, že mé

království je duchovní říší—bratrstvím lidí, kteří, skrze víru a s pomocí lásky, se stali syny Božími. A toto spasení je připraveno jak pro židy, tak i pro jinověrce.“

185:3.4 (1991.4) Takže jsi přece jenom král?“ řekl Pilát. A Ježíš odpověděl: „Ano, jsem takový král a mé království je rodinou věřících synů mého Otce, který je na nebesích. Za tímto účelem jsem se narodil na tento svět; abych ukázal mého Otce všem lidem a byl důkazem o pravdě Boží. A i v tuto chvíli ti prohlašuji, že každý, kdo miluje pravdu, slyší můj hlas.“

185:3.5 (1991.5) Potom Pilát, napůl posměšně a napůl upřímně, řekl: „Pravda, co je pravda—kdo to ví?“

185:3.6 (1991.6) Pilát nebyl schopen pochopit Ježíšova slova a ani nedokázal porozumět podstatě jeho duchovního království, ale byl si teď jistý tím, že vězeň neudělal nic, co by si zasluhovalo trest smrti. Jediný pohled na Ježíše, tváří v tvář, stačil přesvědčit i Piláta, že tento vlídný a vyčerpaný, ale vznešený a upřímný člověk, není žádný bouřlivý buřič, který usiluje o dosednutí na světský trůn Izraele. Pilát si myslel, že pochopil něco z toho, co Ježíš myslel tím, když mluvil o sobě, jako o králi, poněvadž byl obeznámen s učením stoiků, kteří prohlásili, že „mudrc je králem.“ Pilát byl naprosto přesvědčen o tom, že Ježíš vůbec není nebezpečným podněcovatelem vzpoury, ale spíše neškodným snílkem, nevinným fanatikem.

185:3.7 (1991.7) Po výsledku Učitele se Pilát vrátil k velekněžím a obviňovatelům Ježíše a řekl: „Vyslechl jsem tohoto člověka a žádnou vinu jsem na něm nenašel. Nemyslím si, že je vinen z těchto obvinění, která jste proti němu vznesli; myslím si, že by měl být propuštěn na svobodu.“ Když toto židé uslyšeli,

rozčililo je to natolik, že začali bouřlivě křičet a požadovat, aby Ježíš byl popraven a jeden člen Velké rady odvážně přistoupil k Pilátovi a řekl mu: „Tento člověk pobuřuje lid, od Galileje a po celé Judeji. Je to štváč a podvodník. Budeš ještě dlouho litovat, jestli tohoto hříšníka pustíš na svobodu.“

185:3.8 (1992.1) Pilát se usilovně snažil rozhodnout, co s Ježíšem udělat; proto, když je uslyšel říkat, že Ježíš začal svoji činnost v Galileji, myslel si, že se vyhne odpovědnosti rozhodnout tento případ, anebo alespoň získá čas na rozmyšlenou, tím, že pošle Ježíše k Herodovi, který v tu dobu pobýval ve městě na oslavách svátku Paschi. Pilát si také myslel, že toto jeho gesto pomůže zmírnit poněkud nedobré vztahy, které existovaly již delší dobu mezi ním a Herodem a které byly způsobeny četnými neshodami kvůli otázkám rozdělení pravomoci.

185:3.9 (1992.2) Pilát zavolal strážce a řekl: „Tento člověk je Galilejec. Odved'te ho k Herodovi a až ten ho vyslechne, podejte mi zprávu o jeho závěrech.“ A strážce Ježíše odvedli k Herodovi.

4. Ježíš před Herodem

185:4.1 (1992.3) Když Herodes navštívil Jerusalema, bydlel ve starém makabejském paláci Heroda Velikého a byl to právě tento dům bývalého krále, kam byl nyní Ježíš odváděn chrámovými strážemi v doprovodu svých obviňovatelů a stále se zvětšujícího davu lidí. Herodes slyšel o Ježíšovi již dávno a velmi se o něho zajímal. Když toto páteční ráno Syn Člověka před ním stál, tento krutý Idumejec si ani na okamžik nevzpomněl na toho mladíka, který se kdysi u něho objevil v Sepfóris s prosbou o spravedlivé posouzení otázky o penězích, náležících jeho otci, který nešťastnou náhodou zahynul při

práci na stavbě jedné z veřejných budov. Pokud bylo Herodovi známo, on nikdy Ježíše neviděl, přestože si kvůli němu dělal velké starosti, když byla jeho činnost soustředěna v Galileji. Teď, když byl Ježíš v rukou Piláta a Judejců, Herodes si přál ho uvidět, jelikož cítil, že mu od něho nehrozí v budoucnu žádné potíže. Herodes hodně slyšel o zázracích, vykonaných Ježíšem a vážně se těšil na to, že ho uvidí nějaký zázrak udělat.

185:4.2 (1992.4) Když Ježíše předvedli před Heroda, tetrarcha byl překvapen jeho vznešeným vzhledem a klidným, vyrovnaným výrazem tváře. Přibližně patnáct minut Herodes kladl Ježíšovi otázky, ale Učitel na žádnou z nich neodpověděl. Herodes se mu vysmíval a s posměchem ho vyzýval, aby udělal zázrak, ale Ježíš na jeho četné otázky neodpovídal a nereagoval na jeho posměšky.

185:4.3 (1992.5) Potom se Herodes obrátil na velekněze a saducee a vyslechl jejich obvinění. Slyšel toho mnohem více, než bylo předneseno Pilátovi o údajných zločinech Syna Člověka. Nakonec, když byl přesvědčen, že Ježíš nebude ani mluvit a ani neudělá pro něho zázrak, Herodes, podrobivši ho po nějakou dobu svému posmívání, mu přehodil přes ramena starý purpurový královský plášť a poslal ho zpět k Pilátovi. Herodes věděl, že nemá v Judeji žádnou pravomoc nad Ježíšem. I když byl rád, že se navždy Ježíše zbaví v Galileji, děkoval osudu za to, že právě Pilát musí vzít na sebe odpovědnost za jeho smrt. Herodes se nikdy nezbavil strachu, který ho pronásledoval po zabití Jana Křtitele. Čas od času se Herodes dokonce bál toho, že Ježíš je vzkříšený Jan. Teď se od toho strachu osvobodil, poněvadž viděl, že Ježíš je naprosto rozdílný typ člověka ve

srovnání s výřečným a plamenným prorokem, který se odvážil otevřeně odhalit a odsoudit jeho osobní život.

5. Ježíš se vrací k Pilátovi

^{185:5.1 (1993.1)} Když strážé přivedli Ježíše zpět k Pilátovi, ten vyšel ven na schody před pretóriem, kde stála jeho soudní stolice, svolal k sobě velekněze a členy Velké rady a řekl jim: „Přivedli jste přede mne tohoto člověka s obviněním, že rozvrací národ, nabádá lid k neplacení daní a tvrdí o sobě, že je židovským králem. Vyslechl jsem ho a neshledal ho vinným z těchto obviněních. Ve skutečnosti jsem na něm nenalezl žádnou vinu. Potom jsem ho poslal k Herodovi a tetrarcha musel dospět ke stejnému závěru, poněvadž ho poslal zpět k nám. Je nepochybné, že tento člověk neudělal nic, co by si zasluhovalo smrt. Jestli si stále ještě myslíte, že musí být potrestán, jsem ochoten ho dát zbičovat předtím, než ho propustím.“

^{185:5.2 (1993.2)} Židé již byli připraveni dát se do křiku na protest proti propuštění Ježíše, když k pretóriu přišel dav lidí, aby požádalo Piláta o osvobození jednoho vězně na počest svátku Paschi. Od určité doby bylo zvykem, že římsí vládcové dovolili lidem v době Paschi vybrat jednoho z uvězněných, nebo odsouzených, kterého pak vládce pustí na svobodu. A teď, když tento dav k němu přišel, aby ho požádal o propuštění jednoho vězně a jelikož Ježíš byl ještě nedávno u lidu velmi populární a nyní byl vězněm stojícím před jeho soudní stolicí, Piláta napadlo, že se může dostat z této překérní situace tím, že tomuto davu navrhne, že jim propustí tohoto Galilejce jako projev paschální dobré vůle.

185:5.3 (1993.3) Jak se dav přiblížil ke schodům budovy, Pilát je slyšel volat jméno nějakého Barabáše. Barabáš byl známý politický agitátor a vražedný lupič, syn kněze, který byl nedávno zajat kvůli přepadení a vraždě na cestě do Jericha. Tento člověk byl odsouzen k smrti ihned po skončení oslav svátku Paschi.

185:5.4 (1993.4) Pilát povstal a vysvětlil davu, že Ježíš byl před něho předveden veleknězi, kteří chtěli jeho smrt na základě určitých obviněních a že on si nemyslí, že tento člověk by měl být popraven. Pilát řekl: „Kterého z nich chcete, abych osvobodil—tohoto vraha Barabáše, anebo tohoto Ježíše z Galileje?“ A když to Pilát řekl, velekněží a členové Vysoké rady začali všichni jedním hlasem křičet: „Barabáše, Barabáše!“ A když lidé viděli, že velekněží žádají smrt Ježíše, okamžitě se k nim přidali a hlasitě požadovali propuštění Barabáše.

185:5.5 (1993.5) Před několika dny tito lidé měli Ježíše ve vážné úctě, ale dav nepohlíží s úctou na někoho, který tvrdí, že je Syn Boží a nyní je v zajetí veleknězů a vládců a předvedený k soudu k Pilátovi, který má rozhodnout o jeho životě. Ježíš byl hrdinou v očích lidu, když vyhnal směnárníky a obchodníky z chrámu, ale ne tehdy, když byl neodporujícím vězněm v rukách svých nepřátel a čekal na rozsudek smrti.

185:5.6 (1993.6) Pilát se zlobil, když viděl velekněze hlasitě požadující propuštění obecně známého vraha a současně žádající krev Ježíše. Viděl jejich zákeřný úmysl a pochopil jejich podjatost a nenávist. Proto jim řekl: „Jak můžete chtít svobodu pro vraha a smrt pro tohoto člověka, jehož největším zločinem je to, že se obrazně nazývá židovským králem?“ Ale toto nebylo rozumné prohlášení, které Pilát pronesl. Židé byli

hrdým národem, nyní trpícím pod římským politickým jařmem, ale doufajícím v příchod Mesiáše, který je vysvobodí z pohanského zajetí velkou demonstrací síly a slávy. Oni nesli velmi nelibě, mnohem více, než si Pilát dokázal představit, zvěst, že o tomto pokorném učiteli zvláštního učení, nyní uvězněném a obviněném se zločinů, zasluhujících smrt, se říká, že je „židovským králem.“ Považovali takové titulování za urážku všeho, co měli za svaté a ctěné ve své národní historii a proto všichni silně volali pro propuštění Barabáše a smrt Ježíše.

185:5.7 (1994.1) Pilát dobře věděl, že Ježíš se neprovinil z žádného obvinění, vzneseného proti němu a kdyby byl spravedlivým a odvážným soudcem, osvobodil by ho a propustil na svobodu. Ale bál se vzepřít těmto rozhněvaným židům a během svého váhání vykonat svoji povinnost, přišel posel a přinesl mu zapečetěnou zprávu od jeho ženy, Klaudie.

185:5.8 (1994.1) Pilát dal najevo všem shromážděným, že si přeje přečíst zprávu, kterou právě obdržel, ještě předtím, než bude pokračovat ve svém rozhodování o osudu Ježíše. Když Pilát otevřel tento dopis od své ženy, četl: „Modlím se, abys neměl nic do činění s tímto nevinným a čestným člověkem, kterého nazývají Ježíš. Prožila jsem mnoho těžkých chvil ve snu, který jsem dnes v noci o něm měla.“ Tato zpráva od Klaudie nejenom Piláta značně rozrušila, čímž se zdrželo rozhodnutí o této záležitosti, ale bohužel dala židům dostatek času na to, aby židovští vládcové se rozešli mezi lidi a nutili je křičet pro osvobození Barabáše a volat po ukřižování Ježíše.

185:5.9 (1994.2) Konečně Pilát, vrátivši se opět k vyřešení problému, který před ním stál, zeptal se shromážděných židovských vládců a milost žádajícího davu: „Co mám udělat s tímto

člověkem který je nazýván židovským králem?“ A oni všichni svorně křičeli: „Ukřižovat! Ukřižovat!“ Ta jednohlasnost tohoto požadavku od různorodého davu překvapila a vylekala Piláta—nespravedlivého a strachem posedlého soudce.

185:5.10 (1994.3) Potom se Pilát ještě jednou zeptal: „Proč chcete tohoto člověka ukřižovat?“ Co špatného udělal? Kdo předstoupí a bude proti němu svědčit?“ Ale když židé slyšeli Piláta mluvit na ochranu Ježíše, jenom všichni začali ještě silněji křičet: „Ukřižovat ho! Ukřižovat ho!“

185:5.11 (1994.4) Pak se Pilát znovu na ně obrátil s otázkou, týkající se propuštění paschálního vězně: „Ještě jednou se vás ptám, kterého z těchto vězňů vám mám propustit v tento váš paschalní svátek?“ A znovu dav křičel: „Propust' Barabáše!“

185:5.12 (1994.5) Pilát potom řekl: „Jestli propustím vraha, Barabáše, co udělám s Ježíšem?“ A dav opět svorně křičel: Ukřižuj ho! Ukřižuj ho!“

185:5.13 (1994.6) Pilát byl zastrašen neústupným voláním davu, který jednal pod přímým vedením veleknězů a členů Vysoké rady, nicméně se rozhodl alespoň pro poslední pokus zklidnit dav a zachránit Ježíše.

6. Pilátova poslední výzva

185:6.1 (1994.7) Ve všem, co se odehrávalo v toto brzké páteční ráno před Pilátem, byli zúčastněni pouze nepřátelé Ježíše. Jeho mnoho přátel buď ještě nevědělo o jeho nočním zatčení a časně ranním soudu, anebo se skrývali ze strachu, že by byli také zatčeni a odsouzeni k trestu smrti, poněvadž věřili v Ježíšovo učení. V davu, který nyní hlasitým křikem požadoval smrt

Učitele, se nacházeli jenom jeho zapřísáhlí nepřátelé a snadno ovladatelní a nemyslíci lidé.

185:6.2 (1995.1) Pilát se rozhodl vyzvat je naposledy k soucitu. Jelikož se bál neuposlechnout volání tohoto obelstěného davu, který křikem žádal krev Ježíše, přikázal židovským strážím a římským vojákům podrobit Ježíše bičování. Toto byl sám o sobě nespravedlivý a protiprávní postup, protože římský zákon stanovoval bičování pouze pro odsouzené k smrti ukřižováním. Aby Ježíš podstoupil toto utrpení, stráže ho odvedly do otevřeného dvora pretória. Přestože nepřátele Ježíše nebyli svědky tohoto bičování, Pilát u toho byl a přerušil toto hanebné týraní; a dal bičujícím příkaz přestat a přikázal přivést Ježíše k němu. Než vojáci začali bičovat Ježíše, který byl přivázan k bičujícímu sloupu, svými uzlovitými biči, opět mu přes ramena přehodili purpurový plášť, upletli z trní korunu a dali mu ji na hlavu. A když mu do ruky vložili hůl namísto žezla, klekli si před ním a vysmívali se mu: „Bud’ pozdraven, králi židovský!“ Přitom na něho plivali a bili rukama do obličeje. A jeden z nich, než ho odvedli k Pilátovi, vzal hůl z jeho ruky a udeřil ho s ní po hlavě.

185:6.3 (1995.2) Potom Pilát vyvedl tohoto zakrvaveného a potrhaného vězně ven před rozbouřený dav a řekl: „Pohled’te na tohoto člověka! A opět vám prohlašuji, že na něm nenalézám žádnou vinu a přikázavše jeho zbičování, rozhodl jsem se ho propustit.“

185:6.4 (1995.3) Ježíš Nazaretský tam stál, oděn do starého purpurového královského pláště a s trnitou korunou na hlavě, která se mu zabodávala do jeho vlídného čela. Jeho obličej byl zakrvácen a jeho tělo sehnuté bolestí a žalem. Ale nic nemůže

pohnout s necitlivými srdci těch, kteří jsou oběťmi silné emocionální nenávisti a otroci náboženských předsudků. Tento pohled způsobil nesmírné zděšení ve všech světech obrovského vesmíru, ale nedotkl se srdcí těch, kteří se rozhodli za každou cenu Ježíše odstranit.

185:6.5 (1995.4) Když se vzpamatovali z šoku při pohledu na žalostný stav Ježíše, začali ještě hlasitěji a déle křičet: Ukřižovat ho! Ukřižovat ho!“

185:6.6 (1995.5) A nyní Pilát pochopil, že je marné apelovat na jejich zdánlivé pocity soucitu. Vystoupil vpřed a řekl: „Vidím, že jste přesvědčeni o tom, že tento člověk musí zemřít, ale co udělal, aby si zasloužil smrt? Kdo oznámí jeho zločin?“

185:6.7 (1995.6) Potom sám velekněz předstoupil dopředu a kráčeje směrem k Pilátovi, hněvivě prohlásil: „Máme svatý zákon a podle tohoto zákona tento člověk musí zemřít, poněvadž se představuje jako Syn Boží.“ Když toto Pilát uslyšel, dostal ještě větší strach, a to nejenom z židů, ale i z toho, že si vzpomněl na zprávu od své ženy a na řecké báje o bozích, sestupujících na zem; z pomyšlení na to, že Ježíš může být božskou osobností, se začal třást strachem. Dal davu znamení, aby se utišil, vzal Ježíše za paži a znovu ho odvedl dovnitř budovy pro další výslech. Pilát byl nyní zmítán strachem, vyveden z míry pověrami a znepokojen neústupným postojem davu.

7. Pilátův poslední výslech

185:7.1 (1995.7) Když se Pilát, třesoucí se strachem, posadil vedle Ježíše, zeptal se ho: „Odkud jsi? Opravdu, kdo jsi? Proč o tobě říkají, že jsi Syn Boží?“

^{185:7.2 (1996.1)} Ale Ježíš mohl stěží odpovědět na takové otázky, které mu položil bojácný a slabý člověk a nerozhodný soudce, který byl tak nespravedlivý, poněvadž ho dal zbičovat i tehdy, když ho prohlásil za nevinného ze všech obvinění a předtím, než byl náležitě odsouzen k smrti. Ježíš se podíval Pilátovi přímo do tváře, ale neodpověděl mu. Pilát pak řekl: „Ty odmítáš se mnou mluvit? Neuvědomuješ si, že mám moc tě propustit a mám moc tě ukřižovat?“ Ježíš nato odpověděl: Můžeš mít nade mnou moc jen tehdy, jestli ti je dána seshora. Nemůžeš mít nad Synem Člověka žádnou moc, pokud ti ji nedá nebeský Otec. Ale tvá vina není tak velká, jelikož neznáš evangelium. Větší vinu má ten, kdo mě tobě zradil a ten, kdo mě tobě vydal.“

^{185:7.3 (1996.2)} Tento poslední rozhovor s Ježíšem Piláta dokonale vylekal. Tento morální zbabělec a justiční slaboch se potácel pod dvojnásobnou tíhou—pověřivého strachu z Ježíše a smrtelné hrůzy z židovských vůdců.

^{185:7.4 (1996.3)} Pilát potom opět předstoupil před dav a řekl: „Jsem přesvědčen, že tento člověk pouze urazil vaše náboženské city. Vezměte si ho a sud'te podle vašeho zákona. Proč očekáváte, že já ho pošlu na smrt jen proto, že jeho učení se rozchází s vašimi tradicemi?“

^{185:7.5 (1996.4)} Pilát byl již připraven Ježíše propustit, když Kaifáš, velekněz, přistoupil ke zbabělému římskému soudci a mávajíc pomstychtivým prstem před Pilátovým obličejem, řekl hněvivými slovy a tak, aby to slyšeli všichni lidé v davu: „Jestli propustíš tohoto člověka, nejsi císařův přítel a já se postarám o to, aby se císař o všem dověděl.“ Tato veřejná hrozba byla pro Piláta příliš. Strach o své vlastní blaho teď zatměl veškeré další

uvažování a zbabělý místodržitel dal Ježíše vyvést ven před soudní stolicí. Když tam Ježíš před nimi stál, Pilát na něho ukázal prstem a posměšně řekl: „Pohleďte, váš král!“ A židé odpověděli křikem: „Pryč s ním, ukřižuj ho!“ Pilát jim pak velmi ironicky a sarkasticky řekl: „Vy chcete, abych ukřižoval vašeho krále?“ A židé odpověděli: „Ano, ukřižuj ho! My nemáme žádného krále, jen císaře.“ A tehdy Pilát pochopil, že není naděje zachránit Ježíše, protože neměl sílu a vůli stavět se židům na odpor.

8. Pilátovo tragické podlehnutí

^{185:8.1 (1996.5)} Stál tam před nimi—Syn Boží, převtělený jako Syn Člověka. Byl zatčen bez řádné žaloby; obviněn bez důkazů; souzen beze svědků; tělesně potrestán bez rozsudku; a nyní měl zakrátko být odsouzen k trestu smrti nespravedlivým soudcem, který přiznal, že nemohl na něm najít žádnou vinu. Jestli si Pilát myslel, že v židech vyvolá jejich patriotismus nazýváním Ježíše „židovským králem,“ tak v tom se naprosto mýlil. Židé neočekávali takového krále. Prohlášení veleknězů a saduceů „My nemáme žádného krále, jenom císaře,“ bylo šokem dokonce i pro nemyslicí dav, ale bylo již teď příliš pozdě na záchranu Ježíše, i kdyby se dav odvážil postavit se na stranu Učitele.

^{185:8.2 (1996.6)} Pilát se bál národních nepokojů, nebo vzpoury. Neměl odvahu riskovat takové povstání během paschálních oslav v Jerusalemu. Nedávno byl císařem ostře pokárán a nechtěl riskovat další. Dav zajásal, když dal příkaz propustit Barabáše. Potom přikázal přinést umyvadlo s vodou a před davem lidí si umyl ruce a řekl: „Mé ruce jsou čisté; nemám na nich krev tohoto člověka. Vy jste se rozhodli, že on musí

zemřít, ale já jsem na něm žádnou vinu nenašel. Postarejte se o něho sami. Necht' ho vojáci odvedou.“ A nato dav zajásal a volal: „Necht' je jeho krev na nás a na našich dětech.“

Kapitola 186

Krátce před ukřižováním

186:0.1 (1997.1) KDYŽ se Ježíš a jeho žalobci vydali za Herodem, Učitel se obrátil na apoštola Jana a řekl: „Jane, ty již pro mne nemůžeš tady nic udělat. Jdi za moji matkou a přiveď ji ke mně ještě předtím, než zemřu.“ Když Jan uslyšel požadavek svého Učitele a přestože ho nechtěl nechat samotného mezi jeho nepřáteli, spěšně se vydal do Betanie, kde byla celá Ježíšova rodina shromážděna a čekala v domě Marty a Marie, sester Lazara, kterého Ježíš vzkřísil z mrtvých.

186:0.2 (1997.2) Několikrát během tohoto rána přinesli poslové zprávu Martě a Marii o průběhu soudu s Ježíšem. Ale rodina Ježíše dorazila do Betanie jen několik minut před příchodem Jana, který tam přišel s požadavkem od Ježíše, aby mohl ještě uvidět svoji matku než ho popraví. Když jim Jan pověděl všechno, co se odehrálo od půlnočního zatčení Ježíše, jeho matka Marie se okamžitě vydala v doprovodu Jana navštívit svého nejstaršího syna. Než Marie a Jan došli do města, Ježíš pod dohledem římským vojáků, kteří ho měli ukřižovat, již dorazili na Golgotu.

186:0.3 (1997.3) Když se Ježíšova matka Marie vydala s Janem za svým synem, jeho sestra Rút odmítla zůstat se zbytkem rodiny. Jelikož byla pevně rozhodnuta jít se svou matkou, její bratr Juda šel s ní. Ostatní členové Učitelovy rodiny zůstali na pokyn Jakuba v Betanii a téměř každou hodinu jim poslové Davida

Zebedea přinášeli zprávy o průběhu tohoto děsivého spiknutí zabít jejich nejstaršího bratra, Ježíše Nazaretského.

1. Konec Jidáše Iškariotského

^{186:1.1 (1997.4)} Bylo kolem půl deváté tohoto pátečního rána, když Pilát ukončil výslech Ježíše a Učitel byl předán do rukou římských vojáků, kteří ho měli ukřižovat. Jakmile se Římané zmocnili Ježíše, velitel židovských stráží odpochoval se svými muži zpět do svého velitelského štábu v chrámě. Velekněz a jeho druhové saduceové odešli hned za strážemi do své obvyklé poradní kamenné síně v chrámě. Tam se setkali s většinou ostatních členů Velké rady, čekajících na zprávu o tom, jak to dopadlo s Ježíšem. Když Kaifáš pronášel svoji zprávu Velké radě o soudu a odsouzení Ježíše, přišel před ně Jidáš a požadoval svoji odměnu za to, že zařídil zatčení Učitele a sehrál roli v jeho odsouzení k trestu smrti.

^{186:1.2 (1997.5)} Všichni tito židé Jidáše nesnášeli; oni se dívali na zrádce s naprostým opovržením. Po celou dobu soudu Ježíše u Kaifáše a během jeho výslechu Pilátem, Jidáše hryzalo svědomí o svém zrádcovském jednání. A začínal také pociťovat určitou deziluzi o odměně, kterou měl dostat za svoji službu jako zrádce Ježíše. Nelíbil se mu chladný přístup a povýšenost židovských vůdců; nicméně očekával, že bude štědře odměněn za své zbabělé jednání. Předpokládal, že bude předvolán před celou Velkou radu a tam uslyší chvalořečení o svém činu a obdrží patřičná uznání za velkou službu, o které si on sám pochleboval, že ji vykonal pro svůj národ. Proto si představte to velké překvapení sobeckého zrádce, když sluha velekněze mu poklepal na rameno a vyzval ho jít s ním ven ze síně, kde mu pak řekl: „Jidáši, byl jsem určen zaplatit ti za

zrazení Ježíše. Tady je tvá odměna.“ A když to řekl, tak Kaifášův sluha dal Jidášovi měšec, ve kterém bylo třicet stříbrných—v té době to byla cena, kterou stál vychovaný a zdravý otrok.

186:1.3 (1998.1) Jidáš byl zaskočen a zklamán. Chtěl se ihned vrátit zpět do síně, ale stráž u dveří ho tam nevpustila. Toužil obrátit se na Vysokou radu, ale ta mu to neumožnila. Jidáš nemohl uvěřit tomu, že tito židovští vládcové ho nechají zradit své přátele a svého učitele a potom mu za odměnu dají třicet stříbrňáků. Cítil se ponížený, roztrpčený a zcela zdrcený. Vyšel z chrámu jakoby v transu. Bezmyšlenkovitě vložil měšec s penězi do své hluboké kapsy, do stejné kapsy, ve které tak dlouhou dobu nosil měšec s apoštolskými penězi. Bloudil městem mezi davy lidí, kteří se šli dívat na ukřižování.

186:1.4 (1998.2) Z dálky Jidáš uviděl, jak je vztyčován kříž s přibitým Ježíšem a při tomto pohledu se rychle vrátil zpět do chrámu, násilím vnikl do síně a tam se postavil před Velkou radu, která ještě stále zasedala. Zrádce byl téměř bez dechu a značně rozrušený, ale dokázal zblekotat tato slova: „Zhřešil jsem, zradil jsem nevinnou krev. A vy jste mě urazili. Za moji službu jste mě dali peníze—v ceně otroka. Lituji toho, co jsem udělal; nechci vaše peníze. Chci se zbavit viny za tento čin.“

186:1.5 (1998.3) Když židovští vládcové Jidáše vyslechli, smáli se mu. Jeden z nich, sedící blízko místa, kde Jidáš stál, mu pokynul, aby opustil síň a řekl: „Tvůj učitel byl již popraven Římany a pokud jde o tvoji vinu, co je nám po tom? To je tvoje věc—a zmiz!“

186:1.6 (1998.4) Po odchodu ze zasedací síně Vysoké rady Jidáš vyndal třicet stříbrných z měšce a hodil je na podlahu chrámu. Když zrádce vyšel z chrámu, byl téměř zbavený smyslů. Jidáš nyní prožíval zkušenost poznání opravdové podstaty hříchu. Všechna sláva, okouzlení a opojení z podlého činu zmizely. Teď tady zločinec stál sám a tváří v tvář rozsudku své iluzi zbavené a zklamané duši. Hřích uměl očarovat a byl dobrodružný v době páchání, ale nyní si musí sklidit holá a neromantická fakta.

186:1.7 (1998.5) Tento bývalý vyslanec království nebeského na zemi teď bloudil ulicemi Jerusalema sám a opuštěný. Jeho zoufalství bylo bezútěšné a naprosté. Prošel městem a vyšel za hradby a vydal se do děsivě osamělého údolí Hinóm, kde vylezl na strmou skálu, vzal opasek od svého pláště, jeden konec přivázal na malý strom, druhý si zavázal kolem krku a skočil přes sráz dolů. Ještě nebyl mrtvý, když se uzel, vázaný nervózníma rukama, uvolnil a zrádcovo tělo se roztříštilo na kusy, jak padalo po skále dolů.

2. Učitelův postoj

186:2.1 (1999.1) Když byl Ježíš zatčen, věděl, že jeho práce na zemi v podobě lidského těla skončila. Byl si plně vědom toho, jakou smrtí zemře a málo ho zajímaly detaily jeho takzvaných soudních procesů.

186:2.2 (1999.2) Před tribunálem Vysoké rady Ježíš odmítl odpovídat na svědectví křivopřísežných svědků. Existovala pouze jedna otázka, která by vždy vyvolala odpověď a to ať položená přítelem či nepřítelem. A to byla otázka, týkající se podstaty a božskosti jeho mise na zemi. Když byl dotázán, zdali je Synem

Božím, tak vždy bez váhání odpověděl. On vytrvale odmítal mluvit před zvědavým a zákeřným Herodem. Před Pilátem promluvil jen tehdy, když si myslel, že Pilát, nebo některý jiný upřímný člověk může získat lepší porozumění o pravdě. Ježíš učil své apoštoly o tom, že je zbytečné házet perly sviním a on nyní měl odvalu dělat to, co učil. Jeho chování v tu dobu bylo příkladem trpělivé lidské pokory spolu se vznešenou mlčenlivostí a posvátnou důstojností božskosti. On byl plně připraven diskutovat s Pilátem o jakékoliv otázce, týkající se politických obvinění proti němu—jakékoliv otázce, která, podle jeho mínění, náležela do kompetence místodržitele.

186:2.3 (1999.3) Ježíš byl přesvědčen, že to byla vůle Otce, aby podstoupil přirozený a obvyklý průběh událostí, které musí podstoupit každý ostatní smrtelník a proto odmítl použít také svých čistě lidských schopností přesvědčivé výmluvnosti, aby ovlivnil výsledek machinací svých sociálně krátkozrakých a duchovně slepých smrtelných bratrů. Ačkoliv Ježíš žil a zemřel na Urantii, jeho celá lidská životní dráha, od počátku do konce, byla představením, určeným ovlivnit a poučit celý vesmír, který on stvořil a který bude nekonečně dlouho řídit.

186:2.4 (1999.4) Tito krátkozrací židé hlasitě a nepřístojně požadovali smrt Učitele, zatímco on tam stál, vznešeně mlčel a díval se smrtelnou scénu národa—pozemského národa svého vlastního otce.

186:2.5 (1999.5) Ježíš se vyznačoval tím typem lidského charakteru, který mohl zachovat svoji vyrovnanost a udržet svoji důstojnost i tváří v tvář vytrvalému a svévolnému urážení. Jeho nebylo možno zastrašit. Když byl poprvé napaden sluhou

Annáše, tak pouze navrhl, že by bylo vhodné povolat svědky, kteří by mohli náležitě proti němu svědčit .

186:2.6 (1999.6) Od počátku do konce v tomto takzvaném soudu před Pilátem přihlížející nebeská armáda nemohla nevysílat do vesmíru popis této scény jako „Pilát u soudu před Ježíšem.“

186:2.7 (1999.7) Když byl Ježíš před Kaifášem a když se všechna falešná svědectví zhroutila, Ježíš neváhal odpovědět na otázku velekněze a svým vlastním svědectvím jim poskytl to, co oni chtěli mít jako základ pro jeho odsouzení za rouhání.

186:2.8 (1999.8) Učitel nikdy neprojevil ani nejmenší zájem o Pilátovy dobře míněné, ale polovičaté, snahy dosáhnout jeho propuštění. On opravdu měl s Pilátem soucit a upřímně se pokusil osvitit jeho zatemnělou mysl. Byl naprosto netečný ke všem výzvám římského místodržitele k židům, aby odvolali svá obvinění proti němu. Po celou dobu tohoto bolestného utrpení projevoval prostou důstojnost a neokázalou vznešenost. Ani sebemenší náznak neupřímnosti nebylo v jeho odpovědi, kterou dal svým budoucím vrahům, když se ho zeptali, jestli je „králem židovským“. S pouze mírným a krátkým vysvětlením přijal toto pojmenování, uvědomujíc si, že když se jednou rozhodli ho zatratit, tak on by byl tím posledním kandidátem na reálné vládnutí národu a to dokonce i v duchovním smyslu.

186:2.9 (2000.1) V průběhu těchto výsledků Ježíš toho řekl velmi málo, ale řekl toho dost, aby všem smrtelníkům ukázal typ lidského charakteru, který může člověk nabýt ve spojení s Bohem a odhalil celému vesmíru způsob, jakým se Bůh může projevit v životě tvora, když takový tvor se upřímně rozhodne konat vůli Otce a tím se stává aktivním synem živého Boha.

186:2.10 (2000.2) Jeho láska k nevědoucím smrtelníkům je plně odhalena jeho trpělivostí a nesmírným sebeovládáním tváří v tvář urážkám, ranám a bičování hrubých vojáků a nemyslicích služebníků. On dokonce nepocítil zlost, když mu zavázali oči a s posměchem ho udeřili do tváře a ptali se: „Prorokuj, kdo z nás tě udeřil.“

186:2.11 (2000.3) Pilát si neuvědomil, kolik pravdy bylo v jeho slovech, když po zbičování Ježíše ho přivedl před dav a zvolal: „Pohleďte, člověk!“ A opravdu si tento strachem posedlý římský místodržitel sotva mohl představit, že v tu chvíli byl celý vesmír v pozoru, upřeně hledíc na tuto unikátní scénu—na svého milovaného Vládce, podrobeného ponižujícím urážkám a ranám svých zmatených a zdegenerovaných smrtelníků. A když Pilát takto promluvil, celým vesmírem zaznělo: „Pohleďte, Bůh a člověk!“ Od toho dne nespočetné miliony bytostí v celém vesmíru stále vidí toho člověka, zatímco Bůh Havony, nejvyšší vládce vesmíru vesmírů, přijímá člověka z Nazaretu jako ztělesnění ideálu smrtelného tvora tohoto lokálního vesmíru času a prostoru. Ve svém neporovnatelném životě Ježíš nikdy nepřestal odhalovat Boha člověku. Nyní, v závěrečných epizodách své smrtelné pouti a ve své následné smrti, učinil nové a dojemné odhalení člověka Bohu.

3. Spolehlivý David Zebedeus

186:3.1 (2000.4) Brzy poté, když Ježíš byl předán římským vojákům po skončení výslechu u Piláta, oddíl chrámových strážců se spěšně vypravil do zahrady Getsemane, aby rozehnal, anebo zatknul Učitelovy stoupence. Ale již dávno před jejich příchodem se jeho stoupenci rozutekli do různých míst. Apoštolové se ukryli do již dříve určených úkrytů; Řekové se

rozdělili a odešli do různých domů v Jerusalemu; ostatní učedníci také zmizeli. David Zebedeus předpokládal, že nepřátelé Ježíše se vrátí. Proto ihned přenesl pět-šest stanů k roklině, kam tak často Učitel odcházel se modlit a rozjímat. Tady měl v úmyslu zůstat v úkrytu a současně tam mít hlavní stanoviště či řídicí centrum pro svoji kurýrskou službu. David opustil tábor jen těsně před příchodem chrámových stráží. Ti, když tam nikoho nenašli, spokojili se s vypálením tábora a pak spěchali zpět do chrámu. Velká rada byla spokojena, když vyslechla jejich hlášení o tom, že stoupenci Ježíše byli natolik vyděšeni a oslabeni, že od nich již nehrozí žádné nebezpečí vzpoury, nebo pokus o vysvobození Ježíše z rukou jeho katů. Konečně si mohli vůdcové spokojeně vydechnout; a proto ukončili zasedání, aby se každý z nich mohl připravit na oslavu Paschi.

186:3.2 (2000.5) Jakmile Pilát předal Ježíše římským vojákům pro ukřižování, posel spěchal do Getsemanské zahrady informovat Davida a během pěti minut vyběhli běžci do Betsaidy, Pelly, Filadelfie, Sidónu, Šekemu, Chebrónu, Damašku a Alexandrie. A tito poslové nesli zprávy o tom, že Římané se brzy chystají ukřižovat Ježíše na neúprosné naléhání židovských vládců.

186:3.3 (2001.1) Během celého tohoto dne, dokud se neroznesla zpráva o tom, že Učitel byl uložen do hrobky, David posílal své posly zhruba každou půl hodinu se zprávami k apoštolům, Řekům a Ježíšově pozemské rodině, shromážděné v domě Lazara v Betanii. Když poslové odešli se zprávou, že Ježíš byl pochován, David propustil svůj oddíl místních běžců, aby se mohli zúčastnit oslav Paschi a v nadcházející sobotu si mohli odpočinout, s tím příkazem, aby se k němu v tichosti dostavili

v neděli ráno do domu Nikodéma, kam on sám měl v úmyslu se ukrýt na několik dnů s Ondřejem a Šimonem Petrem.

186:3.4 (2001.2) Se svým svérázným uvažováním byl David Zebedeus jediným z vůdčích učedníků Ježíše, který dokázal plně a jasně pochopit Učitelův výrok, že zemře a „na třetí den vstane.“ David slyšel Ježíše jednou vyslovit toto proroctví a teď, jako člověk, který bere věci doslova, se rozhodl svolat své posly v neděli časně ráno do domu Nikodéma, aby byli po ruce rozšířit zprávu o zmrtvýchvstání Ježíše až se to stane. David brzy zjistil, že žádný z Ježíšových stoupenců neočekával jeho brzký návrat z hrobky; proto se téměř vůbec nezmiňoval o svém přesvědčení a vůbec nic neřekl o mobilizaci všech svých poslů na nedělní časně ráno, kromě běžců, kteří byli v pátek dopoledne posláni do vzdálených měst a center věřících.

186:3.5 (2001.3) A tak stoupenci Ježíše, roztroušeni po celém Jerusalemu a jeho okolí, se ten večer zúčastnili paschálních oslav a následující den strávili v ústraní.

4. Přípravy pro ukřižování

186:4.1 (2001.4) Poté, jak si Pilát umyl ruce před davem lidí, čímž chtěl uniknout vině za poslání nevinného člověka na kříž jen proto, že neměl odvalu postavit se na odpor naléhajícím židovským vládcům a přikázal vydat Učitele římským vojákům a dal jejich veliteli povel, aby byl okamžitě ukřižován. Když vojáci Ježíše převzali, dovedli ho zpět do dvora pretória, kde mu sundali plášť, kterým ho oděl Herodes a oblékli ho do jeho vlastního oděvu. Vojáci se mu posmívali a zesměšňovali ho, ale fyzicky ho již netrestali. Ježíš byl teď sám s těmito

římskými vojáky. Jeho přátelé se skrývali; jeho nepřátelé se rozešli; dokonce ani Jan Zebedeus již nebyl vedle něho.

186:4.2 (2001.5) Bylo krátce po osmé hodině když Pilát předal Ježíše vojákům a krátce před devátou se vydali na místo ukřižování. Během této doby, déle než půlhodiny, Ježíš nepromluvil ani slovo. Řízení obrovského vesmíru se prakticky zastavilo. Gabriel a hlavní vládcové Nebadonu byli buď shromážděni tady na Urantii, anebo napjatě sledovali prostorová hlášení archandělů a mohli nás informovat o tom, co se děje se Synem Člověka na Urantii.

186:4.3 (2001.6) V době, kdy vojáci byli připraveni odejít s Ježíšem na Golgotu, začal na ně působit jeho neobyčejný klid a mimořádná důstojnost, jeho trpělivé mlčení.

186:4.4 (2001.7) To, že vojáci hned neodvedli Ježíše na místo ukřižování, bylo způsobeno tím, že na poslední chvíli se velitel rozhodl vzít sebou dva zloděje, kteří byli odsouzeni k smrti; poněvadž Ježíš měl být bezodkladně ukřižován toto ráno, římský velitel si myslel, že ti dva mohou umřít současně s ním a nečekat na konec paschálních oslav.

186:4.5 (2002.1) Jakmile zloději byli připraveni, byli přivedeni do dvora, kde uviděli Ježíše. Jeden z nich ho viděl poprvé, ale ten druhý ho často slyšel mluvit—a to jak v chrámu, tak i v táboře u Pelly před mnoha měsíci.

5. Smrt Ježíše a Pascha

186:5.1 (2002.2) Mezi smrtí Ježíše a židovským svátkem Pascha není naprosto žádná spojitost. Skutečností je, že Učitel skončil svůj život v těle v tento den, den příprav na židovskou Paschu a

přibližně v době obětování paschálních jehňat v chrámu. Ale tato shoda okolností v žádném případě neznamena, že smrt Syna Člověka na zemi byla spojena s židovským systémem obětování. Ježíš byl žid, ale jako Syn Člověka byl smrtelníkem světů. Události, které byly již tady popsány a vedly k této hodině Učitelova nastávajícího ukřižování, jsou dostatečným svědectvím toho, že jeho smrt v tu chvíli byla čistě přirozená a dílem člověka.

186:5.2 (2002.3) Byl to člověk a ne Bůh, kdo naplánoval a přibil velkými hřeby Ježíše na kříž. Pravdou je, že Otec odmítl zasáhnout do chodu lidských událostí na Urantii, ale Rajský Otec nenařídil, nepožadoval, anebo nechtěl smrt svého Syna tak, jak byla vykonána na zemi. Pravdou je, že dříve či později, by se Ježíš nějakým způsobem zbavil svého smrtelného těla—svého převtělení do lidské podoby—ale takový úkol by mohl udělat nespočetnými způsoby a neumírat na kříži mezi dvěma zloději. To všechno bylo dílo lidí a ne Boha.

186:5.3 (2002.4) V době svého křtu Učitel již dokonale ovládal umění shromažďovat požadovanou zkušenost—zkušenost života na zemi v těle, nezbytnou pro dokončení svého sedmého, posledního vesmírného poskytnutí sebe sama. V té dané chvíli Ježíš splnil svoji povinnost na zemi. Celý jeho následný život a také způsob jeho smrti byla z jeho strany čistě osobní služba ve prospěch a povznesení svých smrtelných tvorů na tomto a ostatních světech.

186:5.4 (2002.5) Evangelium radostných zpráv o tom, že smrtelný člověk může skrze víru nabýt duchovní uvědomění o tom, že je synem Boha, nezávisí na smrti Ježíše. Rozhodně je však

pravdou, že smrt Učitele vlila zářivé světlo na celé toto evangelium království; ale ještě větší vliv měl jeho život.

186:5.5 (2002.6) Všechno, co Syn Člověka řekl, nebo udělal na zemi, značně ozdobilo učení o synovstvu s Bohem a bratrství lidí, ale tyto základní vztahy Boha a člověka jsou vrozeny ve vesmírných realitách—lásky Boha ke svým tvorům a přirozený soucit božích Synů. Tyto působivé a božsky nádherné vztahy mezi člověkem a jeho Stvořitelem na tomto světě a na všech ostatních existují od věčnosti; a v žádném případě nejsou závislé na těchto periodických nařízených poskytnutích Božích synů Tvořitelů, kteří takto přijmou podstatu a podobu svých vytvořených myslících bytostí jako součást ceny, kterou musí zaplatit za konečné získání neomezené nadvlády nad svými příslušnými lokálními vesmíry.

186:5.6 (2002.7) Nebeský Otec miloval smrtelné lidi na zemi zrovna tak před životem a smrtí Ježíše na Urantii, jak je miloval po tomto transcendentním ztělesněním partnerství člověka a Boha. Tento pozoruhodný jev—převtělení Boha Nebadonu do člověka na Urantii—nemohl rozšířit vlastnosti věčného, nekonečného a univerzálního Otce, ale rozhodně obohatil a osvětlil všechny ostatní organizátory a tvory vesmíru Nebadon. Ačkoliv nebeský Otec nás o nic víc nemiluje kvůli tomuto poskytnutí Michaela, všechny ostatní nebeské intelligence ano. Ale je to nejenom proto, že Ježíš odhalil člověku Boha, ale také uskutečnil nové odhalení člověka Bohům a nebeským inteligencím vesmíru vesmírů.

186:5.7 (2003.1) Ježíš zanedlouho zemře, ale ne jako přinesená oběť za hříchy. Jeho smrt nevykoupí vrozenou morální vinu lidské rasy. Lidstvo nemá žádnou takovou vinu před Bohem. Vina je

čistě záležitostí osobního hříchu a nepravosti—úmyslnou vzpourou proti vůli Otce a vedení jeho Synů.

186:5.8 (2003.2) Hřích a vzpoura nemají naprosto nic do činění se základním plánem poskytování Rajských Božích Synů, ačkoliv nám se skutečně jeví to, že program spasení je přechodným rysem programu poskytnutí.

186:5.9 (2003.3) Boží spasení smrtelníků Urantie by bylo stejně účinné a spolehlivě zaručené i kdyby Ježíš nebyl zabit krutými nevědoucími smrtelníky. Kdyby Ježíš byl příznivě přijat pozemskými smrtelníky a odešel z Urantie dobrovolným ukončením svého života v těle, pravda lásky Boha a soucit Syna—pravda synovstva s Bohem—by vůbec nebyla ovlivněna. Vy, smrtelníci, jste synové Boha a pro to, abyste tuto pravdu přenesli do vaší osobní zkušenosti, je nutno pouze jedno: vaše zrození v duchu víry.

Kapitola 187

Ukřižování

187:0.1 (2004.1) KDYŽ ti dva lupiči byli připraveni na popravu, vojáci, pod vedením setníka, se vydali na místo ukřižování. Setník, pod jehož velením bylo těchto dvanáct vojáků, byl ten stejný velitel, který přivedl římské vojáky předchozí noci zatknout Ježíše v Getsemanské zahradě. Bylo římským zvykem přidělit každému odsouzenému k ukřižování čtyři vojáky. Dva lupiči byli před odchodem na místo ukřižování náležitě zbičováni, ale Ježíš již nebyl znovu fyzicky týrán; velitel si nepochybně myslel, že byl již dostatečně zbičován a to dokonce ještě před svým odsouzením.

187:0.2 (2004.2) Dva zloději, ukřižovaní s Ježíšem, byli Barabášovi komplicové a byli by popraveni později se svým vůdcem, kdyby ten nebyl propuštěn Pilátem na počest Paschi. Takto byl Ježíš ukřižován namísto Barabáše.

187:0.3 (2004.3) To, co se Ježíš nyní chystá udělat—podrobit se smrti na kříži—dělá ze své vlastní osobní vůle. Při předpovídání těchto útrap řekl: „Otec mne miluje a podporuje proto, že jsem připraven položit svůj život. Ale já ho opět nabudu. Nikdo mně nebere můj život—já sám ho položím o své vlastní vůli. Mám právo ho položit a mám právo ho znovu nabýt. Takový příkaz jsem dostal od Otce.“

187:0.4 (2004.4) Bylo krátce před devátou hodinou tohoto rána, když vojáci vyšli ze dvora pretória a vydali se na cestu na Golgotu. Za nimi šlo mnoho lidí, kteří tajně sympatizovali s Ježíšem, ale většinou v tomto davu, ve kterém bylo kolem dvou stovek lidí, byli buď jeho nepřátelé anebo zvědaví povaleči, kteří se jenom chtěli pobavit pohledem na ukřižování. Pouze několik málo židovských vůdců se šlo podívat, jak Ježíš umírá na kříži. Vědomi si toho, že Pilát ho předal římským vojákům a že byl odsouzen k smrti, se bezodkladně sešli v chrámu, aby projednali, co by se mělo udělat s jeho stoupenci.

1. Na cestě na Golgotu

187:1.1 (2004.5) Předtím, než vyšli ze dvora pretória, vojáci vložili na ramena Ježíše příčný trám kříže. Bylo zvykem přinutit odsouzeného člověka přinést příčný trám na místo ukřižování. Takový odsouzený člověk nenesl celý kříž, ale jenom jeho kratší díl. Ty delší a kolmé trámy pro tři kříže byli již dříve

dopraveny na Golgotu a v době příchodu vojáků a jejich vězňů, byly již pevně zabudovány v zemi.

187:1.2 (2004.6) Podle zvyku šel v čele procesí velitel a nesl tři malé bílé tabulky, na kterých byla uhlem napsána jména zločinců a zločiny, za které byli odsouzeni. Pro ty dva zloděje měl setník tabulky s jejich jmény, pod nimiž bylo napsáno jedno slovo: „Lupič.“ Bylo zvykem, že po přibití oběti na příčný nosník a jeho upevnění na kolmý trám, se tato tabulka připevnila na vrchol kříže, těsně nad hlavou zločince, aby všichni přítomní věděli, za jaký zločin je odsouzený člověk ukřižován. Nápis, který setník nesl, aby byl připevněn na kříž Ježíše, byl napsán samotným Pilátem latinsky, řecky a aramejsky a zněl: „Ježíš Nazaretský, král židovský.“

187:1.3 (2005.1) Někteří z představitelů židovských vládců, kteří byli přítomni u toho, když Pilát psal tento nápis, silně protestovali proti tomu, aby Ježíš byl nazýván „králem židovským.“ Ale Pilát jim připomněl, že takové obvinění bylo součástí obžaloby, která vedla k jeho odsouzení. Když židé viděli, že nedokáží přimět Piláta změnit jeho rozhodnutí, požadovali, aby nápis zněl takto: „Říkal—já jsem král židovský.“ Ale Pilát byl v tomto neoblomný; odmítl změnit nápis. Na všechny další protesty pouze odpověděl: „Co jsem napsal, napsal jsem.“

187:1.4 (2005.2) Obvykle se šlo na Golgotu delší cestou, aby větší množství lidí mohlo uvidět odsouzené zločince, ale toho dne šli nejkratší přímou cestou k Damašské bráně, která vedla z města na sever a pokračovali dál. Zanedlouho přišli na Golgotu, oficiálního místa ukřižování v Jerusalemu. Za Golgotou stály vily bohatců a na druhé straně cesty byly hrobky mnoha zámožných židů.

187:1.5 (2005.3) Ukřižování nebylo židovskou metodou potrestání. Jak Řekové, tak i Římané se naučili tuto metodu popravy od Féníčanů. Dokonce ani Herodes, při vší své krutosti, nepoužíval ukřižování. Římané nikdy neukřižovali římského občana; pouze otroci a poddaní podstupovali tento potupný způsob smrti. Během obléhání Jerusalema, pouze čtyřicet let po ukřižování Ježíše, celá Golgota byla pokryta tisíci a tisíci kříži, na kterých den za dnem umíral výkvět židovského národa. Vskutku, strašlivou sklizeň dala semena, zaseta v tento den.

187:1.6 (2005.4) Když procesí s odsouzenými prošlo úzkými ulicemi Jerusalema, mnohé soucitné židovské ženy, které dříve slyšely od Ježíše slova povzbuzení a útěchy a které znaly jeho život, zasvěcený láskyplné službě, se nemohly ubránit slzám, když viděly, jak ho vedou na takovou potupnou smrt. Jak kolem nich procházel, mnoho žen plakalo a naříkalo. A když některé z nich se odvážily jít vedle něho, Učitel k nim otočil hlavu a řekl: „Dcery jerusalemské, nade mnou neplačte, ale nad sebou a nad svými dětmi. Mé dílo je téměř vykonáno—brzy odejdu za svým Otcem—ale pro Jerusalem těžké časy právě teď začínají. Blíží se dny, kdy řeknete: „Blaze neplodným a blaze těm, jejichž prsa nikdy nekrmila jejich kojence. Tehdy se budete modlit, aby kameny s hor na vás spadly a vysvobodily vás z hrůz, které vás potkaly.“

187:1.7 (2005.5) Tyto jerusalemské ženy byly opravdu statečné, když projevíly soucit s Ježíšem, protože zákon přísně zakazoval projevovat přátelské porozumění k tomu, koho vedou na ukřižování. Lůze bylo dovoleno se posmívat, vysmívat a zesměšňovat odsouzeného, ale nebylo dovoleno projevovat

soucit. Přestože si Ježíš cenil projevu soucitu v této černé hodině, když se jeho přátelé skrývali, nechtěl, aby tyto soucitné ženy upadly v nemilost u vrchnosti pro svoji odvahu projevit nad ním lítost. Dokonce i v takové těžké chvíli jako byla tato, Ježíš nemyslel na sebe, jenom na hrozivě tragické časy, které pro Jerusalem a celý židovský národ brzy nastanou.

187:1.8 (2006.1) Jak se Učitel s námahou vlekl na cestě k místu ukřižování, došly mu síly; byl blízko naprostému vyčerpání. Od Poslední Večeře v domě Eliáše Marka nic nejedl, ani nepil; ani mu nebyla dovolena krátká chvíle spánku. Kromě toho musel prodělat jeden výslech za druhým až do chvíle svého odsouzení a to nemluvě o potupném bičování, doprovázeném fyzickým utrpením a ztrátou krve. A to všechno bylo znásobeno jeho nesmírnou úzkostí, tísnivým duševním napětím a děsivým pocitem osamělosti.

187:1.9 (2006.2) Brzy po projití bránou na cestě z města, když Ježíš zavrával při nesení trámu, ho na chvíli opustily síly a pod vahou tohoto svého těžkého břemene upadl. Vojáci na něho křičeli a kopali do něj, ale on nedokázal vstát. Když to velitel viděl a vědom si toho, co Ježíš již vytrpěl, dal vojákům rozkaz přestat. Potom přikázal jednomu kolemjdoucímu, nějakému Šimonovi z Kyrény, aby sňal trám s Ježíšových ramen a poručil mu nést ho po zbytek cesty na Golgotu.

187:1.10 (2006.3) Tento Šimon urazil dlouhou cestu z Kyrény, v severní Africe, aby navštívil Paschu. S ostatními Kyrénskými se zastavil těsně před městskými hradbami a byl na cestě na bohoslužby v chrámě, když mu římský velitel přikázal nést Ježíšův trám. Šimon zůstal na Golgotě do samé smrti Učitele na kříži, hovoříc jak s mnoha jeho přáteli, tak i s jeho nepřáteli.

Po zmrtvýchvstání a ještě před svým odchodem z Jerusalema se stal silně věřícím v evangelium království a po návratu domů přivedl celou svoji rodinu do nebeského království. Jeho dva synové, Alexandr a Rúfus se stali velmi úspěšnými učiteli nového evangelia v Africe. Ale Šimon se nikdy nedozvěděl, že Ježíš, jehož břemeno nesl a židovský domácí učitel, který kdysi pomohl jeho zraněnému synovi, byl jeden a tentýž člověk.

187:1.11 (2006.4) Bylo krátce po deváté hodině, když toto procesí smrti přišlo na Golgotu a římsí vojáci se začali připravovat na přibíjení dvou zločinců a Syna Člověka na jejich kříže.

2. Ukřižování

187:2.1 (2006.5) Vojáci nejdříve přivázali Učitelovy paže provazy na vrchní příčný trám a potom do něho přibili jeho ruce. Pak příčný trám vyzvedli na svislý sloup kříže a pevně ho k němu přibili. Potom mu svázali nohy a přibili je ke sloupu, k čemuž použili dlouhý hřeb, aby pronikl přes obě nohy. Svislý sloup měl v náležité výšce připevněný velký čep, který sloužil jako podpěra, na které spočívala váha těla. Kříž nebyl vysoký a Učitelovy nohy byly pouze necelý metr nad zemí. Proto mohl slyšet všechno, co bylo o něm posměšně říkáno a mohl jasně vidět výrazy na tvářích všech těch, kteří se mu bezohledně vysmívali. A všichni přítomní mohli také slyšet všechno, co Ježíš řekl během těchto vleklých hodin muk a pomalé smrti.

187:2.2 (2007.1) Bylo zvykem odstranit z těl ukřižovaných všechen oděv, ale jelikož židé silně protestovali proti veřejnému odhalování nahých těl, Římané vždy měli vhodnou bederní pokrývku pro všechny ukřižované v Jerusalemu. Proto, když

Ježíšovi odstranili jeho oděv, byl touto pokrývkou přikryt předtím, než byl položen na kříž.

187:2.3 (2007.2) Ukřižování, jako způsob trestu, bylo používáno z toho důvodu, aby trest byl krutý a vleklý. Ukřižovaní někdy umírali několik dní. V Jerusalemu ukřižování nenalezlo u místních obyvatel příliš velkého pochopení a působil tam spolek žen, který vždy poslal své členky k ukřižování, aby oběti podaly omamující víno pro zmírnění jejího utrpení. Ale, když Ježíš ochutnal toto narkotizované víno, a přestože měl nesmírnou žízeň, odmítl ho pít. Učitel si chtěl udržet své lidské vědomí až do samého konce. Rozhodl se potkat smrt navzdory této její kruté a nelidské podobě a zdolat ji dobrovolným podrobením se celé této lidské zkušenosti.

187:2.4 (2007.3) Než byl Ježíš položen a přibit na kříž, dva lupiči již viseli na svých křížích a nepřestávali nadávat a plivat na své katy. Ježíšova jediná slova, která řekl, když ho přibýjeli na příčný trám, byla: „Otče, odpusť jim, jelikož nevědí, co činí.“ Nemohl by se takto soucitně a láskyplně přimlouvat za své katy, kdyby taková upřímná láska nebyla hnací silou celého jeho života, prožitého v nezištné službě. Ideje, motivy a touhy člověka se naplno projevují v kritických chvílích jeho života.

187:2.5 (2007.4) Poté, když byl Ježíš vyzvednut na kříž, velitel přibil nad jeho hlavu tabulku, na které bylo ve třech jazycích napsáno: „Ježíš Nazaretský—král židovský.“ Židé byli rozzlobeni touto údajnou urážkou. Ale Pilát byl popuzen jejich neuctivým chováním; cítil, že byl jimi zastrášen a ponížen a použil tento způsob, aby se jim takto alespoň málo pomstil. Mohl napsat: „Ježíš, buřič.“ Ale velmi dobře věděl, jak tito jerusalemské židé nenávidí samotného slovo Nazaret a chtěl je

tímto za každou cenu ponížit. Věděl také, že jim zatne do živého, když tohoto popraveného Galilejce nazve „králem židovským.“

187:2.6 (2007.5) Mnozí z židovských vůdců, poté, když se dozvěděli, jak se jim Pilát vysmívá tím, že dal přibít tento nápis na Ježíšův kříž, rychle spěchali na Golgotu, ale neodvážili se nápis odstranit, poněvadž u něho stáli na stráži římsí vojáci. Když nebylo v jejich silách tabulku odstranit, tito vůdcové se vmísili do davu a všemožně se snažili posmívat se tomuto nápisu a zesměšnit ho, aby mu lidé nepřikládali vážný význam.

187:2.7 (2007.6) Apoštol Jan, společně s Marií, matkou Ježíše, Rút a Judou, přišli na místo ukřižování jen krátce poté, kdy byl Ježíš vyzvednut na kříž a ve chvíli, kdy velitel přibíjel nápis nad Učitelovu hlavu. Jan byl jediný z jedenácti apoštolů, který se stal svědkem ukřižování, přestože tady nebyl přítomen po celou dobu, protože utíkal do Jerusalema přivést svoji matku a její přátele okamžitě potom, jak přivedl na Golgotu matku Ježíše.

187:2.8 (2007.7) Když Ježíš uviděl svoji matku s Janem, svým bratrem a sestrou, usmál se, ale nic neřekl. Mezitím, čtyři vojáci, určení k ukřižování Ježíše, tak jako bylo zvykem, vzali jeho šaty a rozdělili je na čtyři díly; jeden si vzal sandály, druhý turban, třetí pás a čtvrtý plášť. Zbýval spodní šat, který byl bezešvý, odshora vcelku utkaný, sahající těsně ke kolenům. Nejdříve ho vojáci chtěli rozstříhat na čtyři díly, ale když viděli, jaký je to neobvyklý kus oděvu, rozhodli se, že budou o něj losovat. Ježíš se na ně díval, když si rozdělovali kusy jeho ošacení a nemyslíci dav se mu vysmíval.

187:2.9 (2008.1) Bylo dobře, že římsí vojáci vzali Učitelovo ošacení. Jinak, kdyby se jeho stoupenci dostali k těmto kusům oděvu, byli by v pokušení z nich udělat předměty pověřivého uctívání. Učitel chtěl, aby jeho stoupenci neměli žádný materiální předmět, který by se vztahoval k jeho životu na zemi. Chtěl lidstvu zanechat pouze vzpomínku na jeden lidský život, zasvěcený vysokému duchovnímu ideálu—konání vůle Otce.

3. Ti, co viděli ukřižování

187:3.1 (2008.2) Přibližně kolem půl desáté tohoto pátečního rána byl Ježíš přibit na kříž. Před jedenáctou hodinou se shromáždilo více než tisíc lidí, aby byli svědky této scény ukřižování Syna Člověka. Po celou dobu těchto hrůzných hodin neviditelná armáda vesmíru se mlčky dívala na tento neobyčejný výjev jak Tvořitel umírá smrtí tvora a to dokonce tou nejpotupnější smrtí odsouzeného zločince.

187:3.2 (2008.3) Blízko kříže střídavě stáli Marie, Rút, Juda, Jan, Salome (Janova matka) a skupina upřímně věřících žen, ve které byla Marie, žena Kleofáše a sestra Ježíše, Marie Magdalena a Rebeka, dříve žijící v Sépforis. Oni a další Ježíšovi přátelé v mlčenlivé vyrovnanosti sledovali jeho vznešenou trpělivost a statečnost a dívali se na jeho nesmírné utrpení.

187:3.3 (2008.4) Mnoho z kolem procházejících lidí kroutilo hlavami a spílalo mu: „Ty, který by zničil chrám a znovu ho za tři dny postavil, zachraň sám sebe. Jestli jsi Syn Boží, proč nesestoupíš s kříže?“ Podobným způsobem se mu posmívali někteří z židovských vůdců: „Zachránil jiné, ale nedokáže zachránit sám

sebe.“ Jiní říkali: „Jestli jsi židovský král, sestup s kříže a my v tebe uvěříme.“ A později se mu vysmívali ještě více, říkajíc: „On věřil, že Bůh ho spasí. On dokonce tvrdil, že je Synem Božím—podívejte se na něho nyní—ukřižovaný mezi dvěma zloději.“ Dokonce i ti dva zloději ho zesměšňovali a uráželi ho.

187:3.4 (2008.5) Poněvadž Ježíš neodpovídal na jejich posměšky a jelikož se blížilo poledne tohoto mimořádného dne příprav, kolem půl dvanácté většina lidí z posmívajícího a zesměšňujícího davu odešla pryč; zůstalo tam necelých padesát lidí. Vojáci se nyní chystali sníst svůj oběd a vypít levné, kyselé víno, aby se připravili na svoji dlouhou stráž při umírání ukřižovaných. Když začali popíjet víno, ironicky připili na Ježíše slovy: „Na zdraví židovskému králi.“ A byli ohromeni tím, jak Učitel trpělivě snášel všechny jejich posměšky a zesměšňování.

187:3.5 (2008.6) Když se Ježíš díval na to, jak jedí a pije, podíval se na ně a řekl: „Žízním.“ Když velitel stráže uslyšel Ježíše říkat „Žízním“, odlil z láhve trochu vína na houbovitou zátku, napíchl ji na špičku kopí a vyzdvihl ji k Ježíšovi, aby si mohl navlhčit své vyschlé rty.

187:3.6 (2008.7) Ježíš záměrně žil bez pomoci své nadpřirozené síly a stejným způsobem se rozhodl zemřít jako obyčejný smrtelník na kříži. Žil jako člověk a chtěl zemřít jako člověk—konajíce vůli Otce.

4. Zloděj na kříži

187:4.1 (2008.8) Jeden z lupičů Ježíšovi spílal: „Jestli jsi Syn Boží, proč nezachrániš sebe a nás taky?“ Ale, když takto vyčítal

Ježíšovi, druhý zloděj, který častokrát slyšel Učitele učit, řekl: „Ty se dokonce ani Boha nebojíš? Ty nevidíš, že trpíme spravedlivě za své činy, ale tento člověk trpí nespravedlivě? Měli bychom žádat o odpuštění za naše hříchy a spasení našich duší.“ Když Ježíš slyšel tohoto zloděje takto mluvit, otočil se k němu svým obličejem a souhlasně se na něho usmál. Když zločinec uviděl tvář Ježíše obrácenou k němu, sebral odvahu, rozdmýchal doutnající plamínek své víry a řekl: „Pane, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.“ A Ježíš mu odpověděl: „Opravdu, opravdu, ti dnes říkám, že jednou budeš se mnou v Ráji.“

187:4.2 (2009.1) Nehledě na bolesti fyzické smrti, Učitel dokázal na chvíli naslouchat upřímnému vyznání věřícího zločince. Když tento zloděj požádal o spasení, dosáhl osvobození. Mnohokrát předtím se snažil uvěřit v Ježíše, ale až v těchto posledních hodinách vědomí obrátil celé své srdce k Učitelovu učení. Když viděl, jakým způsobem Ježíš čelí smrti na kříži, tento zloděj se již více nedokázal ubránit přesvědčení, že tento Syn Člověka je opravdu Synem Božím.

187:4.3 (2009.2) Během tohoto rozhovoru Ježíše se zlodějem a jeho přijetím do království, apoštol Jan nebyl přítomen, poněvadž odešel do města, aby přivedl svoji matku a její přátele. Lukáš toto později vyprávěl na víru obrácený velitel stráže.

187:4.4 (2009.3) Apoštol Jan promluvil o ukřižování, jak si ho pamatoval, až dvě třetiny století po jeho vykonání. Ostatní zaznamenaná vypravování byla založena na výpovědi velitele stráží, římského setníka, který kvůli tomu, co viděl a slyšel, následně uvěřil v Ježíše a stal se plnoprávným členem nebeského království na zemi.

187:4.5 (2009.4) Tohoto mladíka, kajícího zločince, přivedli na cestu násilí a špatnosti ti, kteří vychvalovali zločinnost jako metodu účinného patriotického protestu proti politickému útlaku a sociální nespravedlnosti. A takový druh myšlení, společně s touhou po dobrodružství, přivedl mnoho, jinak dobře smýšlejících mladíků, k účasti v těchto odvážných loupežných výpravách. Tento mladík se díval na Barabáše jako na hrdinu. Ted' viděl, že se mýlil. Tady na kříži viděl vedle sebe skutečně velkého člověka, opravdového hrdinu. Tento hrdina zažehl jeho zápal a vdechnul v něho nejvyšší ideály morální sebeúcty a podnítil všechny ideály statečnosti, mužství a hrdinství. Při pohledu na Ježíše se v jeho srdci probudil všepohlcující pocit lásky, oddanosti a opravdové velikosti.

187:4.6 (2009.5) A kdyby nějaký jiný člověk z vysmívajícího se davu pocítil ve své duši zrození víry a požádal Ježíše o slitování, byl by přijat se stejnou láskyplnou účastí, jaká byla projevena k věřícímu zločinci.

187:4.7 (2009.6) Hned poté, jak kající se zloděj uslyšel Učitelův slib, že se jednou setkají v Ráji, Jan se vrátil z města se svojí matkou a skupinou přibližně dvanácti věřících žen. Jan se postavil vedle Marie, matky Ježíše, aby ji podporoval. Její syn Juda stál vedle něho na druhé straně. Když se Ježíš na ně podíval, bylo právě poledne, řekl své matce: „Ženo, pohled', tvůj syn!“ A potom se obrátil k Janovi a řekl: „Synu můj, pohled', tvá matka!“ A pak je oba oslovil slovy: „Chtěl bych, abyste odtud odešli.“ A tak Jan a Juda odvedli Marii z Golgoty. Jan vzal matku Ježíše do domu, ve kterém on bydlel v Jerusalemu a potom ihned pospíchal zpět na místo ukřižování. Po Paschi se

Marie vrátila do Betsaidy, kde žila v domě Jana do konce svého života na zemi. Po smrti Ježíše Marie žila jen necelý rok.

187:4.8 (2010.1) Když Marie odešla z Golgoty, ostatní ženy poodešly opodál a zůstaly tam až do doby, kdy Ježíš na kříži zemřel a byly tam ještě i tehdy, když Učitelovo tělo bylo sundáno, aby bylo pohřbeno.

5. Poslední hodina na kříži

187:5.1 (2010.2) Ačkoliv bylo v tomto období příliš brzo na takový přírodní jev, krátce po dvanácté hodině se obloha zatměla kvůli jemnému písku ve vzduchu. Obyvatelé Jerusalemu věděli, že to znamená příchod jedné z těch horkovzdušných písečných bouří, přicházející z Arabské pouště. Před jednou hodinou byla obloha tak tmavá, že se zatmělo slunce a zbytek davu se kvapně vrátil zpět do města. Když zakrátko nato Ježíš skončil, zůstalo tam necelých třicet lidí—třináct římských vojáků a skupina asi patnácti věřících. Všichni tito věřící byly ženy, kromě dvou: Judy, bratra Ježíše a Jana Zebedea, který se vrátil těsně před skonáním Učitele.

187:5.2 (2010.3) Krátce po jedné hodině, ve stále se zvětšující tmě prudké písečné bouře, Ježíš začal ztrácet lidské vědomí. Jeho poslední slova slitování, odpuštění a varování byla již pronesena. Jeho poslední přání, týkající se péče o svoji matku, bylo již vyjádřeno. V průběhu této hodiny blížící se smrti Ježíšova lidská mysl se uchýlila k opakování mnoha pasáží z hebrejských spisů, především žalmů. Poslední vědomá myšlenka Ježíše-člověka byla spojena s opakováním částí z knihy Žalmů, nyní známých jako dvacátý, dvacátý první a dvacátý druhý žalm. I když se jeho rty často pohybovaly, byl

příliš zesláblý, aby vyslovil slova z těchto pasáží, procházejících jeho myslí a která tak dobře znal nazpaměť. Pouze několikrát zachytili blízko u něho stojící některé věty, jako: „Vím, že Hospodin spasí svého pomazaného,“ „Tvá ruka najde všechny mé nepřátele,“ a Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Ani na jediný okamžik Ježíš nezapochyboval o tom, že prožil svůj život ve shodě s vůlí Otce; a nikdy nezapochyboval o tom, že nyní pokládá svůj život v těle ve shodě s vůlí Otce. On nepocítil, že ho Otec opustil; on si pouze opakoval ve svém mizejícím vědomí mnoho úryvků ze Spisů a jeden z nich byl dvacátý druhý žalm, který začíná slovy: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ A tak se stalo, že to byl jeden ze tří úryvků, které byly vysloveny dostatečně jasně, že je mohli slyšet blízko stojící lidé.

187:5.3 (2010.4) Poslední prosbu ke svým druhům smrtelný Ježíš pronesl kolem půl jedné, když podruhé řekl: „Žízním“ a ten stejný velitel stráží mu opět navlhčil rty se stejnou hubkou, smočenou v kyselém víně, v té dobu obecně nazývaném octem.

187:5.4 (2010.5) Písečná bouře sílila a nebe se stále více zatemňovalo. Přesto vojáci a malá skupina věřících neodešli. Vojáci se vedle kříže schoulili jeden k druhému, aby se chránili před řezavým pískem. Matka Jana a ostatní poodešli dál a dívali se z místa, kde byli částečně kryti převislou skálou. Když Učitel vydechl naposledy, přímo u kříže stáli Jan Zebedeus, bratr Ježíše Juda, jeho sestra Rút, Marie Magdalena a Rebeka, dříve žijící v Sépforis.

187:5.5 (2011.1) Bylo těsně před třetí hodinou, když Ježíš hlasitým hlasem zvolal: „Je konec! Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ A když to řekl, sklonil hlavu a vydechl

naposledy1. Když římský setník viděl, jak Ježíš zemřel, udeřil se do prsou a řekl: „To byl skutečně čestný člověk; opravdu musel být Synem Božím.“ A od té chvíle začal věřit v Ježíše.

187:5.6 (2011.2) Ježíš zemřel vznešeně—tak, jak žil. Otevřeně přiznal svůj královský majestát a po celý ten tragický den zůstal pánem situace. Šel ochotně na svoji potupnou smrt poté, až zajistil bezpečnost svým vyvoleným apoštolům. Moudře potlačil Petrovo buřičské násilí a učinil opatření, aby Jan mu mohl být na blízku až do samého konce jeho smrtelné existence. Odhalil svoji skutečnou podstatu vražedné Velké radě a Pilátovi připomněl zdroj své svrchované moci jako Syn Boží. Vyšel na Golgotu nesouce příčný trám pro svůj vlastní kříž a završil své láskyplné poskytnutí sebe sama předáním svého ducha se zkušeností smrtelného člověka Rajskému Otci. Po takovém životě—a po takové smrti—Učitel opravdu mohl říci: „Je konec.“

187:5.7 (2011.3) Jelikož tento den byl přípravou jak na Paschu, tak i na sobotu, židé nechtěli, aby tato tři těla zůstala viset obnažená na Golgotě. Proto se vypravili za Pilátem se žádostí, aby nohy těchto tří mužů byly zlámány, aby se urychlila jejich smrt a byli sňati s křížů a pohřbeni v jámě pro zločince před západem slunce. Když Pilát vyslechl jejich žádost, okamžitě poslal tři vojáky, kteří měli polámat nohy a dorazit Ježíše a dva zločince.

187:5.8 (2011.4) Když tito vojáci přišli na Golgotu, zlámali nohy oběma zlodějům, ale ke svému překvapení zjistili, že Ježíš je již mrtvý. Nicméně, aby si byli jisti jeho smrtí, jeden z vojáků mu probodl kopím bok. I když bylo běžné, že oběti ukřižování umírali na kříži dokonce dva až tři dny, zdrcující emocionální

muka a tísnivá duchovní bolest Ježíše mu ukončila jeho smrtelný život v těle v necelých pěti a půl hodinách.

6. PO UKŘIŽOVÁNÍ

187:6.1 (2011.5) Kolem půl čtvrté, v temnotě písečné bouře, David Zebedeus poslal své poslední zbývající posly se zprávou o smrti Učitele. Posledního z nich vypravil do domu Marty a Marie v Betanii, kde předpokládal, že se zastavila matka Ježíše s ostatními členy své rodiny.

187:6.2 (2011.6) Po smrti Učitele Jan poslal ženy pod vedením Judy do domu Eliáše Marka, kde strávili sobotu. Sám Jan, jehož v tu dobu již dobře znal římský setník, zůstal na Golgotě až do chvíle, kdy tam přišli Josef a Nikodém se souhlasem Piláta, že mohou sundat Ježíšovo tělo z kříže a vzít si ho.

187:6.3 (2011.7) Tak skončil den tragédie a bolesti pro celý obrovský vesmír, jehož nespočetné inteligentní bytosti se třásly hrůzou při pohledu na scénu ukřižování člověka, v němž byl převtělen jejich milovaný Vládce; byli omráčeni tímto projevem otrlosti smrtelníků a lidské zvrhlosti.

Kapitola 188 V hrobce

188:0.1 (2012.1) TEN den a půl, kdy Ježíšovo smrtelné tělo leželo v hrobce Josefa—čas od jeho smrti na kříži a vzkříšením—představuje úsek pozemské pouti Michaela, o kterém my toho víme velmi málo. Můžeme vyprávět o pohřbu Syna Člověka a popsat v této knize události, spojené s jeho vzkříšením, ale nemůžeme poskytnout dostatečně věrohodné informace o tom, co se skutečně odehrálo během této doby

zhruba třiceti šesti hodin, od tří hodin pátečního odpoledne do tří hodin ráno v neděli. Tento časový úsek v životě Učitele začal krátce předtím, než byl římskými vojáky sundán s kříže. Po své smrti visel na kříži přibližně jednu hodinu. Byl by sundán dříve, kdyby nedošlo ke zdržení kvůli usmrcování dvou zločinců.

188:0.2 (2012.2) Židovští vládcové měli v úmyslu hodit Ježíšovo tělo do otevřené pohřební jámy v Gehenně, jižně od města; bylo zvykem takto odstraňovat těla ukřižovaných. Jestli by se tento plán naplnil, Učitelovo tělo by bylo vystaveno divokým šelmám.

188:0.3 (2012.3) Mezitím Josef z Arimatie, doprovázený Nikodémem, přišel za Pilátem a požádal ho o vydání Ježíšova těla pro patřičné pohřbení. Nebylo neobvyklé, že přátelé ukřižovaných lidí nabízeli římské vrchnosti úplatky, aby dostali právo vzít si tělo ukřižovaného. Josef šel za Pilátem s velkým obnosem peněz, aby v případě nutnosti mohl zaplatit za povolení vzít Ježíšovo tělo a pohřbít ho v soukromé hrobce. Ale Pilát si od něho peníze nevzal. Když vyslechl žádost, okamžitě podepsal příkaz, který opravňoval Josefa jít na Golgotu a ihned převzít Učitelovo tělo do svého vlastnictví. Mezitím písečná bouře již znatelně zeslábla a skupina židů, zastupující Vysokou radu odešla na Golgotu, aby se ujistili o tom, že Ježíšovo tělo bude odneseno společně s těly dvou zločinců do otevřené veřejné pohřební jámy.

1. Pohřbení Ježíše

188:1.1 (2012.4) Když Josef a Nikodém přišli na Golgotu, uviděli, jak vojáci sundávají Ježíše s kříže a představitele Vysoké rady stojí vedle a sledují, aby nikdo z Ježíšových stoupenců nezabránil

přenesení jeho těla do pohřební jámy pro zločince. Když Josef předal setníkovi Pilátův příkaz pro vydání Učitelova těla, židé se začali bouřit a křičet, aby tělo bylo vydáno jim. V té vřavě se chtěl násilím zmocnit těla a když se o to pokusili, setník zavolal k sobě čtyři své vojáky a s tasenými meči si stoupli rozkročmo přes na zemi ležící tělo Učitele. Setník přikázal ostatním svým vojákům nestarat se o dva zloděje a pomohli zahnat tuto roznícenou skupinu rozzuřených židů. Když byl nastolen pořádek, setník přečetl Pilátův příkaz židům, poodstoupil stranou a řekl Josefovi: „To tělo je tvoje a nalož s ním tak, jak budeš chtít. A já a moji vojáci dohlédneme na to, aby ti v tom nikdo nebránil.“

188:1.2 (2013.1) Ukřižovaný člověk nesměl být pohřbený na židovském hřbitově; zákon tento postup přísně zakazoval. Josef a Nikodém tento zákon znali a na cestě na Golgotu se rozhodli pohřbít Ježíše v nové hrobce Josefovy rodiny. Hrobka byla vytesána v masivní skále a ležela severně nedaleko od Golgoty, na druhé straně cesty vedoucí do Samaří. Nikdo ještě nikdy v této hrobce nebyl pochován a oni si mysleli, že bude vhodná, aby tam ležel Učitel. Josef opravdu věřil, že Ježíš vstane z mrtvých, ale Nikodém o tom silně pochyboval. Tito bývalí členové Velké rady věřili v Ježíše více či méně tajně, i když ostatní členové Vysoké rady je již dlouho podezírali a to dokonce ještě předtím, než se vzdali svého členství v radě. Od této chvíle se stali nejotevřenějšími následovníky Ježíše v celém Jerusalemu.

188:1.3 (2013.2) Kolem půl páté pohřební procesí Ježíše Nazaretského vyšlo s Golgoty směrem k Josefově hrobce na druhé straně cesty. Tělo Ježíše bylo zabaleno do lněných pláten. Nesli ho

čtyři muži, za kterými šly věrné galilejské ženy, které sledovaly celé ukřižování. Smrtelníci, kteří nesli Ježíšovo tělo do hrobky byli: Josef, Nikodém, Jan a římský setník.

188:1.4 (2013.3) Přinesli tělo do hrobky, do prostoru zhruba devět čtverečních metrů, kde ve spěchu tělo připravili k pohřbení. Židé ve skutečnosti nepohřbívali své mrtvé; oni je běžně balzamovali. Josef a Nikodém si sebou přinesli velké množství myrhy a aloe, které použili na namočení obinadel, se kterými pak tělo omotali. Když balzamování bylo hotovo, obvázali kusem látky obličej, zabalili tělo do lněných pláten a s úctou ho položili do výklenku hrobky.

188:1.5 (2013.4) Po uložení těla do hrobky setník přivolal své vojáky, aby pomohli zavalit její vchod velkým kamenem. Vojáci potom odešli s těly zlodějů do Gehenny a ostatní se smutně vrátili do Jerusalema, aby uctili svátek Paschi, jak to přikazovaly zákony Mojžíše.

188:1.6 (2013.5) Pohřbení Ježíše proběhlo ve velkém spěchu a rychlosti, protože tento den byl dnem příprav a do nastávající soboty nezbývalo mnoho času. Muži spěchali zpět do města, ale ženy zůstaly u hrobky až do úplného setmění.

188:1.7 (2013.6) Během tohoto všeho dění se ženy ukrývaly nedaleko, aby mohly všechno pozorovat a vidět, kam byl Ježíš pochován. Skrývaly se proto, že v takové chvíli ženy nesměly být v přítomnosti mužů. Tyto ženy si myslely, že Ježíš nebyl správně připraven pro pohřbení a mezi sebou se dohodly, že odejdou do domu Josefa, přes sobotu si odpočinou, připraví aromatické látky a masti a vrátí se v neděli ráno, aby připravily správným způsobem Ježíšovo tělo k věčnému spánku. Ženy, které byly v

tento páteční večer u hrobky, byly: Marie Magdalena, Marie, žena Kleofáše, Marta, jedna ze sester Ježíšovy matky a Rebeka ze Sepfóris.

188:1.8 (2013.7) Kromě Davida Zebedea a Josefa z Arimatie jen velmi málo z učedníků Ježíše věřilo či pochopilo, že dokáže vstát z mrtvých a vyjít z hrobky na třetí den.

2. Stráž u hrobky

188:2.1 (2014.1) Jestli stoupenci Ježíše nevěnovali pozornost jeho slibu, že vstane z hrobu třetího dne, jeho nepřátelé na to nezapomněli. Velekněží, farizejové a saduceové si vzpomněli, že se k nim dostaly zprávy o prohlášení Ježíše, kdy říká, že vstane z mrtvých.

188:2.2 (2014.2) Kolem půlnoci této páteční noci, po paschální večeři, skupina židovských vůdců se shromáždila v domě Kaifáše, kde diskutovali o svých obavách, týkajících se Učitelova tvrzení, že na třetí den vstane z mrtvých. Tato porada skončila jmenováním komise z členů Velké rady, kteří měli časně ráno příštího dne navštívit Piláta a předat mu oficiální žádost Velké rady, aby před Ježíšovu hrobku byla postavena římská stráž a zabránila jeho přátelům do ní tajně vniknout. Mluvčí této komise Pilátovi řekl: „Pane, my si pamatujeme, že tento podvodník, Ježíš Nazaretský, když byl ještě naživu, prohlásil: „Za tři dny opět vstanu.“ My jsme proto přišli za tebou se žádostí, abys vydal rozkaz a zabezpečil hrobku před jeho stoupenci alespoň na tři dny. Silně se obáváme, že jeho učedníci přijdou v noci a ukradnou jeho tělo, aby potom mohli hlásat lidem, že vstal z mrtvých. Jestliže bychom dovolili, aby

se toto stalo, tato chyba by byla mnohem horší, než kdybychom ho nechali na živu.“

^{188:2.3 (2014.3)} Když Pilát uslyšel tuto žádost Velké rady, řekl: „Dám vám stráž o deseti vojácích. Odejděte a zajistěte bezpečnost hrobky.“ Oni odešli zpátky do chrámu, vzali deset členů ze své vlastní stráže a potom šli k Josefově hrobce společně s těmito deseti židovskými strážci a deseti římskými vojáky, aby bez ohledu na sobotní ráno, je postavili na stráž před hrobku. Tito lidé přivalili ještě další velký kámen před vstup do hrobky a zapečetili oba kameny Pilátovou pečetí, aby nikdo nemohl vniknout dovnitř bez jejich vědomí. A těchto dvacet mužů zůstalo na stráži až do chvíle vzkříšení Ježíše a židé jim tam nosili jídlo a pití.

3. Sobota

^{188:3.1 (2014.4)} Během celé této soboty učedníci a apoštolové zůstávali ve svých úkrytech, zatímco celý Jerusaleml mluvil o smrti Ježíše na kříži. V ty dny bylo v Jerusalemu téměř jeden a půl milionu židů, přicházejících ze všech částí římského impéria a Mezopotámie. Byl to začátek paschálního týdne a všichni tito přítomní poutníci se měli dozvědět o zmrtvýchvstání Ježíše a nést tuto zprávu sebou zpět do svých domovů.

^{188:3.2 (2014.5)} Pozdě večer v sobotu Jan Marek svolal tajně jedenáct apoštolů do domu svého otce, kde se krátce před půlnocí všichni sešli ve stejném horním pokoji, kde se před dvěma večery zúčastnili Poslední Večeře se svým Učitelem.

188:3.3 (2014.6) V tuto sobotu večer, těsně před západem slunce, se Ježíšova matka Marie, společně s Rút a Judou, vrátila do Betanie ke své rodině. David Zebedeus zůstal v domě Nikodéma, kde zorganizoval setkání svých poslů časně ráno v neděli. Galilejské ženy, které připravily aromatické látky pro další balzamování Ježíšova těla, pobývaly v domě Josefa z Arimatie.

188:3.4 (2014.7) My nejsme schopni v plné míře vysvětlit, co přesně se stalo s Ježíšem Nazaretským během tohoto půldruhého dne, kdy měl ležet v Josefově nové hrobce. Je zřejmé, že zemřel stejnou přirozenou smrtí na kříži, jakou umírá každý smrtelník za takových stejných okolností. Slyšeli jsme ho říkat: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ My ne zcela chápeme smysl těchto slov, poněvadž jeho Ladič Myšlení byl již dlouho zosobněný a proto nezávisel na smrtelné bytosti Ježíše. Fyzická smrt Učitele na kříži nemohla v žádném případě ovlivnit jeho Osobního Ladiče. To, co Ježíš odevzdal do Otcových rukou, musel být duchovní duplikát ranné činnosti Ladiče při oduševňování smrtelné mysli, aby byl zajištěn přenos kopie lidské zkušenosti na obytné světy. Musela tam ve zkušenosti Ježíše být nějaká duchovní realita, která byla podobná duchovní podstatě, nebo duši smrtelných bytostí obytných světů, sílících ve víře. Ale toto je pouze náš názor—my opravdu nevíme, co přesně Ježíš odevzdal svému Otci.

188:3.5 (2015.1) My víme, že fyzické tělo Učitele leželo v Josefově hrobce do třetí hodiny nedělního rána, ale vůbec nevíme, jaký byl stav osobnosti Ježíše během té doby třiceti šesti hodin. My se někdy odvážíme vysvětlit si tyto věci mezi sebou takto:

188:3.6 (2015.2) 1. Vědomí Tvořitele-Michaela muselo být zcela a naprosto nezávislé na své přidružené smrtelné mysli, kterou měl během své fyzické inkarnace.

188:3.7 (2015.3) 2. My víme, že bývalý Ježíšův Ladič Myšlení byl v té době přítomen na zemi a osobně řídil zde shromážděné davy nebeských bytostí.

188:3.8 (2015.4) 3. Získaná duchovní identita muže z Nazaretu, která byla zformována během jeho života v těle nejdříve přímým úsilím jeho Ladiče Myšlení a později jeho vlastním dokonalým sladěním fyzických potřeb a duchovních požadavků ideálního smrtelného bytí tak, aby nebylo ovlivněno jeho nezměnitelné rozhodnutí konat vůli Otce, musela být předána pod ochranu Rajského Otce. Zdali či ne se tato duchovní realita vrátila, aby se stala součástí vzkříšené osobnosti, to my nevíme, ale věříme, že se vrátila. Ale ve vesmíru jsou i takoví, kteří se domnívají, že tato duše-identita Ježíše nyní spočívá v „lůnu Otce“, aby byla později uvolněna pro řízení Sboru Konečnosti Nebadonu v jeho neodhaleném osudu ve spojení s nevytvořenými vesmíry neorganizovaných oblastí vnějšího prostoru.

188:3.9 (2015.5) 4. My si myslíme, že během těchto třiceti šesti hodin lidské či smrtelné vědomí Ježíše spalo. Máme důvod věřit, že Ježíš-člověk nevěděl nic o tom, co se v té době ve vesmíru dělo. Pro smrtelné vědomí se čas zastavuje; vzkříšení k životu po smrtelném spánku se stalo v jednom okamžiku.

188:3.10 (2015.6) A to je asi všechno, co můžeme říci o stavu Ježíše během této doby v hrobce. Mohli bychom se zmínit o řadě souvisejících faktů, ale nejsme zcela kompetentní pokusit se o jejich výklad.

188:3.11 (2015.7) V rozlehlé dvoraně sálů vzkříšení prvního obytného světa Satanie je nyní možno vidět nádhernou materiálně-morontiální stavbu, známou jako „Památník Michaela“. Tento památník, vytvořený krátce po odchodu Michaela z vašeho světa, nese pečeť Gabriela a je na něm tento nápis: „Na památku smrtelného pobytu Ježíše Nazaretského na Urantii.“

188:3.12 (2016.1) Existují záznamy, které ukazují, že v této době stočlenná nejvyšší rada Salvingtonu měla výkonnou poradu na Urantii pod vedením Gabriela. Jsou také záznamy, ukazující, že v tu dobu Věčně Moudří Uversy byli s Michaelem ve spojení ohledně stavu vesmíru Neadon.

188:3.13 (2016.2) My víme, že nejméně jedna zpráva byla předána mezi Michaelem a Immanuelem Salvingtonským v době, kdy Ježíšovo tělo leželo v hrobce.

188:3.14 (2016.3) There is good reason for believing that some personality sat in the seat of Caligastia in the system council of the Planetary Princes on Jerusem which convened while the body of Jesus rested in the tomb.

188:3.15 (2016.4) Záznamy Edentie uvádějí, že Otec Souhvězdí Norlatiadek byl na Urantii a že dostal od Michaela instrukce v době, kdy Ježíš ležel v hrobce.

188:3.16 (2016.5) A existuje mnoho dalších důkazů, které potvrzují, že ne celá osobnost Ježíše spala a byla nevědomá během této doby po příchodu očividné fyzické smrti.

4. Význam smrti na kříži

188:4.1 (2016.6) Ačkoliv Ježíš nezemřel na kříži pro to, aby vykoupil rodový hřích smrtelného člověka, anebo umožnil nějaký účinný způsob přístupu k uraženému a neodpouštějícímu Bohu; přestože Syn Člověka nenabídl sebe jako oběť pro to, aby utišil Boží hněv a otevřel cestu pro spasení hříšného člověka; bez ohledu na to, že tyto ideje vykoupení a usmíření jsou chybné, nicméně se smrtí Ježíše na kříži jsou spojeny významy, které by neměly být opomenuty. Skutečností je, že Urantia se stala známou mezi ostatními sousedícími obydlenými planetami jako „Svět Kříže.“

188:4.2 (2016.7) Ježíš měl v úmyslu prožít na Urantii plnohodnotný život smrtelného člověka v těle. Smrt je obvykle součástí života. Smrt je posledním aktem v dramatu smrtelné existence. Ve svých dobře míněných snahách vyhnout se pověřčivých chybám nesprávného výkladu významu smrti na kříži, buďte obezřetní, abyste neudělali obrovskou chybu—pustili ze zřetele skutečný význam a opravdový smysl smrti Učitele.

188:4.3 (2016.8) Smrtelný člověk nebyl nikdy vlastnictvím mazaných podvodníků. Ježíš neumřel, aby vykoupil člověka ze spárů odpadlických vládců a padlých princů sfér. Otec nebeský nikdy neuvažoval o tom, že taková hrubá nespravedlnost by se měla stát prokletím duše smrtelného člověka kvůli zločinnosti jeho předků. Ani nebyla Učitelova smrt na kříži obětí, která byla obětována ve snaze splatit Bohu dluh, který si lidstvo u Boha udělalo.

188:4.4 (2016.9) Předtím, než Ježíš žil na zemi, takový pohled na Boha byl možný a byl by ospravedlněný, ale ne po životě a smrti Učitele mezi vámi smrtelnými druhy. Mojžíš učil o důstojnosti

a spravedlnosti Boha-Tvořitele; ale Ježíš zobrazil lásku a milosrdenství nebeského Otce.

188:4.5 (2016.10) Živočišná podstata—sklon k zločinnosti—může být vrozený, ale hřích nepřechází z rodiče na dítě. Hřích je akt vědomé a úmyslné vzpoury individuálního svévolného tvora proti vůli Otce a zákonům Syna.

188:4.6 (2017.1) Ježíš žil a zemřel pro celý vesmír, nejenom pro národy tohoto světa. I když smrtelníci světů měli spasení již předtím, než Ježíš žil a zemřel na Urantii, nicméně je skutečností, že jeho poskytnutí sebe sama na tento svět významně objasnilo cestu spasení; jeho smrt udělala hodně pro to, aby navždy bylo jasné, že život lidí pokračuje i po smrti v těle.

188:4.7 (2017.2) Ačkoliv by stěží bylo příhodné mluvit o Ježíši jako o obětníkovi, vykupiteli či osvoboditeli, je naprosto správné o něm mluvit jako o spasiteli. On provždy udělal cestu spasení (pokračování života) jasnější a zaručenou; on rozhodně lépe a pochopitelněji ukázal cestu spasení pro všechny smrtelníky všech světů vesmíru Nebadon.

188:4.8 (2017.3) Když jednou pochopíte ideu Boha jako opravdového a milujícího Otce, jedinou koncepci, kterou kdy Ježíš učil, musíte okamžitě, se vší důsledností, zcela opustit všechny ty primitivní představy o Bohu jako uraženém monarchovi, přísném a všemocném vládci, jehož největším potěšením je přistihnout své poddané při špatných činech a zajistit jejich patřičné potrestání, pokud nějaká bytost, která se mu téměř vyrovná, se dobrovolně rozhodne za ně trpět, umřít za ně a místo nich. Celá idea vykoupení a usmíření je v naprostém

rozporu s koncepcí Boha jakou učil a byl příkladem Ježíš Nazaretský. Nekonečná láska Boha je primární vlastností jeho božské podstaty.

188:4.9 (2017.4) Celý tento koncept vykoupení a obětního spasení je zakořeněn a zakotven v sobeckosti. Ježíš učil, že služba bližním je nejvyšším pojetím duchovního bratrství věřících. Spasení mohou považovat za samozřejmé ti, kteří věří v otcovství Boha. Hlavním zájmem věřícího nesmí být sobecká touha po vlastním spasení, ale spíše nesobecká tužba milovat a proto sloužit bližním tak, jak Ježíš miloval smrtelné lidi a sloužil jim.

188:4.10 (2017.5) Opravdoví věřící se ani příliš netrápí budoucím potrestáním za hříchy. Skutečný věřící se pouze zajímá o své současné odloučení od Boha. Správní, moudří otcové mohou pokárat, ale dělají to z lásky a z účelu nápravy. Oni netrestají v hněvu a nekárají pomstychtivě.

188:4.11 (2017.6) I kdyby Bůh byl přísným a zákonným monarchou vesmíru, ve kterém vládne nejvyšší spravedlnost, určitě by se mu nelíbila idea nahradit provinilého hříšníka nevinným mučedníkem.

188:4.12 (2017.7) Význam smrti Ježíše, ve vztahu k obohacení lidské zkušenosti a rozšíření cesty spasení, není samotný fakt jeho smrti, ale spíše výjimečný způsob a nesrovnatelná odvaha, jak čelil své smrti.

188:4.13 (2017.8) Celá idea vykoupení usmíření staví spasení do roviny nereálnosti; taková koncepce je čistě filozofická. Lidské spasení je reálné; je založeno na dvou realitách, které je možno pochopit vírou tvora a tím se stanou součástí individuální lidské

zkušenosti: fakt otcovství Boha a z něho vyplývající pravda—bratrství lidí. Ostatně, je pravdou, že vám budou „odpuštěny vaše dluhy tak, jak budete odpouštět svým dlužníkům.“

5. Poučení z kříže

^{188:5.1 (2017.9)} Kříž Ježíše v plné míře zobrazuje nejvyšší oddanost opravdového pastýře i pro své nečestné členy svého stáda. On navždy staví všechny vztahy mezi Bohem a člověkem na rodinný základ. Bůh je Otec; člověk je jeho syn. Láska, láska otce ke svému synu, se stává ústřední pravdou ve vesmírných vztazích Tvořitele a tvora—a ne právo krále, který hledá uspokojení v utrpení a trestání hříšných poddaných.

^{188:5.2 (2018.1)} Kříž je provždy svědectvím toho, že Ježíšův postoj k hříšníkům nebyl charakterizován ani odsuzováním a ani odpouštěním, ale spíše věčným a láskyplným spasením. Ježíš je skutečným spasitelem v tom smyslu, že jeho život a smrt získávají lidi pro dobro a spravedlivé spasení. Ježíš miluje lidi natolik, že jeho láska probouzí reakci lásky v lidských srdcích. Láska je skutečně nakažlivá a věčně tvořivá. Ježíšova smrt na kříži je příkladem lásky, která je dostatečně silná a božská, aby odpustila hřích a spolkla veškerou špatnost. Ježíš ukázal tomuto světu vyšší hodnotu spravedlnosti než soudnictví—pouhého formálního posuzování dobra a zla. Božská láska zlo pouze neodpouští, ale ona ho absorbuje a naprosto ničí. Odpuštění lásky zcela přesahuje odpuštění milosrdenství. Milosrdenství odsunuje vinu za zlo na stranu; ale láska navždy ničí hřích a jakoukoliv z něho vyplývající slabost. Ježíš přinesl na Urantii nový způsob života. Učil nás neodporovat zlu, ale skrze něho nalézt dobro, které to zlo

úspěšně zničí. Odpuštění Ježíše není prominutí; je to spasení od zavržení. Spasení nezmírňuje zlo; ono ho napravuje. Opravdová láska zlu neustupuje a ani ho neomlouvá; ona ho ničí. Láska Ježíše se nikdy neuspokojí pouhým odpuštěním. Láska Učitele znamená nápravu, věčné spasení. Je naprosto správné mluvit o spasení jako o vykoupení, jestliže máte na mysli tuto věčnou nápravu.

188:5.3 (2018.2) Silou své osobní lásky k lidem Ježíš dokázal narušit vládu hříchu a zla. Tím dal lidem volnost rozhodnout se pro lepší způsoby bytí. Ježíš zobrazil osvobození od minulosti, které samo o sobě slibovalo vítězství budoucnosti. Takto odpuštění zajistilo spasení. Krása božské lásky, když je jednou přijata do lidského srdce, neustále ničí návnady hříchu a sílu zla.

188:5.4 (2018.3) Utrpení Ježíše nebyla omezena na ukřižování. Ve skutečnosti Ježíš Nazaretský strávil přes dvacet pět let na kříži opravdového a intenzivního smrtelného bytí. Opravdová hodnota kříže spočívá ve faktu, že to byl nejvyšší a konečný projev jeho lásky—završené zjevení jeho milosrdenství.

188:5.5 (2018.4) Desítky bilionů evolujících tvorů na milionech obydlených světech, kteří možná byli v pokušení vzdát morální zápas a opustit prospěšný boj víry, se ještě jednou podívali na Ježíše na kříži a potom se posílení vydali vpřed, inspirováni pohledem na Boha, pokládajícího svůj ztělesněný život v oddané a nezištné službě člověku.

188:5.6 (2018.5) Triumf smrti na kříži je celý shrnut v duchu Ježíšova postoje k těm, kteří ho usmrtili. On udělal z kříže věčný symbol vítězství lásky nad nenávistí a triumff pravdy nad zlem, když

se modlil: „Otče, odpusť jim, jelikož nevědí, co činí.“ Tato oddanost lásce šířila svoji nakažlivost celým obrovským vesmírem; učedníci ji dostali od svého Učitele. První učitel jeho evangelia, který byl povolán položit svůj život v této službě, řekl, když byl kamenován a umíral: „Neobviňuj je za tento hřích.“

188:5.7 (2018.6) Kříž apeluje nejvyšší silou na to nejlepší v člověku, poněvadž odhaluje člověka, ochotného položit svůj život ve službě svým bližním. Žádný člověk nemůže ve svém životě projevit větší lásku než tuto: dobrovolně položit svůj život za své přátele—a Ježíš měl takovou lásku, že byl ochoten položit svůj život za své nepřátele, lásku, převyšující všechno známé do té doby na zemi.

188:5.8 (2019.1) Na ostatních světech, stejně jako na Urantii, tento výjimečný pohled na smrt Ježíše-člověka na kříži na Golgotě rozvířil emoce smrtelníků a současně vyvolal nejvyšší oddanost u andělů.

188:5.9 (2019.2) Kříž je vrcholným symbolem posvátné služby—života, věnovaného blahu a spasení bližních. Kříž nesymbolizuje oběť nevinného Syna Člověka místo vinných hříšníků, aby byl utišen hněv uraženého Boha, ale na zemi a v celém rozsáhlém vesmíru stojí jako posvátný symbol šířitelům dobra, obětujících se v boji proti zlu a proto jsou právě pro tuto oddanost své lásky spasení. Kříž skutečně stojí jako znamení nejvyšší formy nezištné služby, vrcholné oddanosti, spočívající v plném poskytnutí sebe sama čestnému životu, prožitému pod znakem šlechetné služby—dokonce i ve smrti, smrti na kříži. A samotný pohled na tento významný symbol poskytnutí života Ježíše opravdu inspiruje nás všechny chtít udělat to stejné.

188:5.10 (2019.3) Když myslící muži a ženy vidí Ježíše, jak obětuje svůj život na kříži, sotva si znovu dovolí stěžovat si i na ty nejkrutější útrapy života, nemluvě o malicherných potížích a mnohdy čistě domnělých křivd. Jeho život byl natolik slavný a jeho smrt natolik vítězoslavná, že v nás všech je podníceno přání udělat i to a i to druhé. V celém poskytnutí Michaela působí ryzí přitažlivá síla, od doby jeho mládí do chvíle tohoto zdrcujícího výjevu jeho smrti na kříži.

188:5.11 (2019.4) Proto, když se díváte na kříž jako odhalení Boha, dbejte na to, abyste se nedívali očima primitivního člověka a ani pohledem pozdějšího barbara, kteří oba považovali Boha za nelítostného Vládce, vládnoucího krutou spravedlností a prosazováním nesmlouvavého pořádku. Namísto toho dbejte na to, abyste viděli na kříži poslední projev lásky Ježíše a jeho oddanosti své životní misi—poskytnutí sebe sama smrtelným rasám svého obrovského vesmíru. Snažte se vidět ve smrti Syna Člověka vrchol odkrývání božské lásky Otce ke svým synům smrtelných sfér. Kříž takto zobrazuje oddanost dobrovolné lásky a poskytnutí dobrovolného spasení těm, kteří jsou připraveni přijmout takové dary a takovou oddanost. Kříž není spojen s žádným požadavkem Otce—vyjadřuje pouze to, co Ježíš s takovou ochotou dal a čemu se odmítl vyhnout.

188:5.12 (2019.5) Jestli je člověk neschopen jinak ocenit Ježíše a porozumět významu jeho poskytnutí sebe sama na zemi, měl by alespoň pochopit kolegiálnost jeho fyzického utrpení. Žádný člověk se nemusí nikdy obávat, že Tvořitel nezná podstatu či míru jeho pozemského soužení.

188:5.13 (2019.6) My víme, že cílem smrti na kříži nebylo vyvolat usmíření člověka s Bohem, ale podnítit člověka k uvědomění

věčné lásky Otce a nekonečného milosrdenství jeho Syna a rozhlásit tyto univerzální pravdy do celého vesmíru.

Kapitola 189

Vzkříšení

189:0.1 (2020.1) BRZY po pohřbení Ježíše toho pátečního odpoledne představený archandělů Nebadonu, v tu dobu přítomný na Urantii, svolal svoji radu vzkříšení spících tvorů vlastní vůle a začali projednávat případnou metodu vzkříšení Ježíše. Tito svolaní synové lokálního vesmíru, tvorové Michaela, to dělali na svoji vlastní zodpovědnost; Gabriel je nesvolal. Kolem půlnoci dospěli k závěru, že tvor nemůže udělat nic pro to, aby umožnil vzkříšení Tvořitele. Byli připraveni přijmout radu Gabriela, který jim řekl, že jelikož Michael „položil svůj život o své vlastní svobodné vůli, má také moc ho opět nabýt podle svého vlastního uvážení.“ Krátce po skončení této rady archandělů, Nositelů Života a jejich různých pomocníků pro obnovení tvora a vytvoření morontiální formy, Osobní Ladič Ježíše, pod jehož přímým velením byla shromážděná nebeská armáda, pobývající v tu dobu na Urantii, oslovil zneklidněné čekající pozorovatele slovy:

189:0.2 (2020.2) „Nikdo z vás nemůže nic udělat na pomoc vašemu Tvořiteli-otci v jeho návratu k životu. Jako smrtelná bytost obydlí světa poznal smrt; jako Vládce vesmíru stále žije. To, co sledujete, je smrtelný přechod Ježíše Nazaretského ze života v těle do života v morontii. Přechod ducha tohoto Ježíše byl ukončen v tom okamžiku, když jsem se já oddělil od jeho osobnosti a stal se vaším dočasným představeným. Váš Tvořitel-otec se rozhodl projít celou zkušeností svých smrtelných tvorů—od narození na materiálních světech přes

přirozenou smrt a vzkříšení v morontii do stavu skutečného duchovního bytí. Brzy se stanete svědky jedné z fází této zkušenosti, ale nemůžete se jí zúčastnit. Ty věci, které normálně děláte pro tvory, nemůžete udělat pro Tvořitele. Syn Tvořitel má v sobě schopnost poskytnout sebe sama do podoby jakéhokoliv ze svých stvořených synů; má v sobě schopnost položit svůj pozoruhodný život a znovu vstát z mrtvých; a tu schopnost má v důsledku přímého příkazu Rajského Otce—a já vím o čem mluvím.

189:0.3 (2020.3) Po těchto slovech Osobního Ladiče se všech zmocnila úzkost z očekávání, od Gabriela až k nejnižším cherubímům. Viděli smrtelné tělo Ježíše v hrobce; pozorovali znaky vesmírné aktivity svého milovaného; a nerozumějíc takovým jevům, trpělivě čekali na další vývoj.

1. Morontialní přechod

189:1.1 (2020.4) Ve dvě hodiny čtyřicet pět minut v noci ze soboty na neděli Rajská komise vzkříšení, sestávající se ze sedmi nejmenovaných osobností Ráje, dorazila na místo a okamžitě se rozmístila v hrobce. Deset minut před třetí hodinou silné vibrace propojených materiálních a morontialních aktivit začaly vycházet z Josefovy nové hrobky a dvě minuty po třetí hodině tohoto nedělního rána, 9. dubna, roku 30 n.l. vzkříšená morontialní forma a osobnost Ježíše Nazaretského vyšla z hrobky.

189:1.2 (2021.1) Když vzkříšený Ježíš vystoupil ze své pohřební hrobky, netknuté a zabalené ve lněných plátnech materiální tělo, ve kterém žil a pracoval na zemi po dobu téměř třiceti šesti let, stále ještě leželo ve výklenku hrobky tak, jak tam bylo

položeno Josefem a jeho druhy v pátek odpoledne. Ani kamenem před vchodem hrobky nebylo vůbec hnuto; Pilátova pečeť byla neporušena; vojáci byli stále na stráži. Chrátová stráž svůj post neopustila; římská stráž byla o půlnoci vyměněna. Žádný z těchto strážců netušil, že předmět jejich hlídkování již přešel do nové, vyšší formy bytí a že tělo, které hlídali, byl nyní odložený obal, který neměl již žádnou spojitost s vysvobozenou a vzkříšenou morontální osobností Ježíše.

189:1.3 (2021.2) Lidstvo nedokáže stále pochopit, že ve všem co je osobní, hmota je kóstrou morontie a že to i to druhé jsou odraženými stíny duchovní reality. Jak dlouho to bude ještě trvat, než se začnete dívat na čas jako na pohyblivý obraz věčnosti a prostoru, jako na prchavý stín Rájských realit?

189:1.4 (2021.3) Pokud můžeme soudit, žádný tvor tohoto vesmíru a žádná osobnost z jiného vesmíru neměli nic co do činění s tímto morontálním vzkříšením Ježíše Nazaretského. V pátek položil svůj život jako smrtelník světa; v neděli ráno si ho vzal zpět jako morontální bytost soustavy Satania v Norlatiadeku. Je toho tolik kolem vzkříšení Ježíše, čemu my nerozumíme. Ale víme, že se to stalo tak, jak jsme řekli a přibližně v době, kterou jsme uvedli. Můžeme také zaznamenat, že všechny známé jevy, spojené s tímto morontálním přechodem či morontálním vzkříšením, proběhly právě v této nové Josefově hrobce, kde smrtelné materiální ostatky Ježíše ležely zabalené v pohřebních plátnech.

189:1.5 (2021.4) My víme, že žádný tvor lokálního vesmíru se nezúčastnil tohoto morontálního probuzení. Viděli jsme sedm osobností Ráje vstoupit do hrobky, ale neviděli jsme je dělat nic ve spojení s probuzením Učitele. Jakmile se Ježíš objevil

vedle Gabriela, hned nad hrobkou, sedm osobností z Ráje dalo signál, že chtějí okamžitě odletět na Uversu.

189:1.6 (2021.5) My bychom chtěli jednou provždy vysvětlit způsob vzkříšení Ježíše těmito následujícími prohlášeními:

189:1.7 (2021.6) 1. Jeho materiální, neboli fyzické tělo, nebylo součástí vzkříšené osobnosti. Když Ježíš vyšel z hrobky, jeho tělo zůstalo neporušené uvnitř ve výklenku. Vyšel z pohřební hrobky aniž by se pohnuly kameny před vchodem a bez porušení pečete Piláta.

189:1.8 (2021.7) 2. Nevyšel z hrobky jako duch, ani jako Michael Nebadonský; neobjevil se v podobě Tvořitele-Vládce jakou měl před svou inkarnací ve smrtelném těle na Urantii.

189:1.9 (2021.8) 3. Ježíš vyšel z hrobky Josefa v té samé podobě morontiálních osobností, které se objeví jako morontiální vzestupné bytosti v sálech vzkříšení prvního obytného světa tohoto lokálního systému Satania. A přítomnost Michaelova památníku uprostřed obrovského nádvoří sálů vzkříšení prvního obytného světa nás vede k domněnce, že vzkříšení Učitele na Urantii bylo provedeno právě zde, na prvním světě soustavy obytných světů.

189:1.10 (2022.1) První věc, kterou Ježíš udělal po vystoupení z hrobky, bylo setkání s Gabrielem, se kterým se pozdravil a dal mu pokyn pokračovat ve výkonném řízení vesmírných záležitostí pod vedením Immanuela a potom požádal představeného Melkisedeků, aby předal jeho bratrské pozdravy Immanuelovi. Poté se obrátil na Nejsvrchovanějšího Edentie s tím, aby požádal Věčně Moudré o potvrzení jeho smrtelného

přechodu; a obracejíc se k morontiálním skupinám sedmi obytných světů, tady shromážděných, aby pozdravily a přivítaly svého Tvořitele jako tvora svého řádu, Ježíš pronesl první posmrtná slova. Morontiální Ježíš řekl: „Završivši svůj život v těle, chci tady ještě krátkou dobu zůstat v přechodné formě, abych mohl plněji poznat život mých vzestupných tvorů a více odhalit vůli mého Otce v Ráji.

189:1.11 (2022.2) Když takto promluvil, dal pokyn Osobnímu Ladiči a všechny inteligentní bytosti vesmíru, shromážděné na Urantii, aby byly svědky vzkříšení, byly ihned odeslány ke svým příslušným úkolům ve vesmíru.

189:1.12 (2022.3) Ježíš potom začal navazovat spojení na morontiální úrovni, během kterého ho, jako tvora, seznámili s požadavky tohoto krátkého života, který se rozhodl prožít na Urantii. Toto uvedení do morontiálního světa si vyžádalo přes hodinu pozemského času a bylo dvakrát přerušeno jeho přáním navázat kontakt se svými bývalými druhy v těle, až přijdou z Jerusalema a s úžasem budou hledět do prázdné hrobky a objeví tam to, co budou považovat za důkaz jeho vzkříšení.

189:1.13 (2022.4) Smrtelný přechod Ježíše—morontiální vzkříšení Syna Člověka—je nyní dokončeno. Učitel začal získávat zkušenost jako osobnost v přechodném stavu mezi materiální a duchovní úrovní. A on toto všechno udělal díky své vlastní vnitřní schopnosti; žádná jiná osobnost mu v tom nepomáhala. Nyní je morontiálním Ježíšem a ve chvíli, kdy začíná tento morontiální život, materiální tělo, jeho fyzické tělo, leží neporušené v hrobce. Vojáci jsou stále ještě na strážích a pečeť místopředsedů kolem kamenů zůstává neporušena.

2. Materiální tělo Ježíše

189:2.1 (2022.5) Ve tři hodiny a deset minut, když se vzkříšený Ježíš přivítal se zde shromážděnými morontiálními osobnostmi ze sedmi obytných světů Satanie, představený archandělů—andělů vzkříšení—se obrátil na Gabriela a požádal ho o smrtelné tělo Ježíše. Představený archandělů řekl: „My se nemůžeme podílet na morontiálním vzkříšení, které je součástí zkušenosti Michaela, našeho vládce, při poskytnutí sebe samého, ale chtěli bychom si vzít jeho smrtelné ostatky pro okamžité rozložení. Nenavrhujeme naši metodu dematerializace; pouze chceme použít proces zrychleného času. Už stačí, že jsme viděli našeho Vládce žít a zemřít na Urantii; nechť je nespočet nebeských bytostí ušetřen vzpomínky na dlouhý pohled na pomalu se rozkládající lidské tělo Tvořitele a Udržovatele vesmíru. Jménem nebeských inteligentních bytostí celého Nebadonu žádám o příkaz, který svěří do mé péče smrtelné tělo Ježíše Nazaretského a zplnomocní nás, abychom ho okamžitě rozložili.“

189:2.2 (2023.1) A když se Gabriel poradil se starším Nejsvrchovanějším Edentie, představeným archandělů, mluvící za armádu nebeských bytostí, dostal povolení naložit s fyzickými ostatky Ježíše tak, jak to on považuje za nutné.

189:2.3 (2023.2) Když žádosti představeného archandělů bylo vyhověno, ten povolal na pomoc velký počet svých druhů a také početnou armádu zástupců všech řádů nebeských osobností a potom, za pomoci midbytostí Urantie, převzal Ježíšovo fyzické tělo. Toto mrtvé tělo bylo čistě materiálním výtvozem; bylo fyzické a hmotné; nemohlo být odstraněno z hrobky tak, jak vzkříšená morontiální forma mohla uniknout ze

zapečetěné hrobky. S podporou určitých pomocných morontiálních osobností se může morontiální forma jednou stát duchem, nereagujícím na běžnou hmotu, zatímco jindy se může stát viditelnou se schopností navázat kontakt s materiálním bytostmi, takovými, jakou jsou smrtelníci daného světa.

^{189:2.4 (2023.3)} Když se připravovali odstranit Ježíšovo tělo z hrobky, aby ho důstojně a úctyhodně prakticky v mžiku rozložili, sekundárním midbytostem Urantie bylo nařízeno odvalit kameny od vchodu hrobky. Větší z těchto dvou kamenů byl kulatého tvaru, značně se podobající mlýnskému kamenu a pohyboval se v drážce vytesané ve skále, aby se mohl posunovat tam a zpět při otvírání a uzavírání hrobky. Když hlídkující židovští strážci a římsí vojáci v nejasném ranním světle uviděli, jak se tento obrovský kámen odsunuje od vchodu hrobky, očividně sám od sebe—bez jakýchkoli viditelných příčin, objasňujících takový pohyb—zachvátil je velký strach a v panice utekli pryč. Tito židé utekli nejdříve do svých domovů a později šli do chrámu oznámit svému veliteli co se stalo. Římsí vojáci utekli do pevnosti Antonia a nahlásili svůj zážitek svému setníkovi, jakmile přišel do služby.

^{189:2.5 (2023.4)} Židovští vůdcové začali své podlé dílo zbavit se Ježíše nabídkou úplatků zrádnému Jidášovi a teď, postaveni před tuto trapnou situaci, tak namísto přemýšlení o potrestání strážců, kteří opustili své stanoviště, rozhodli se podplatit své strážce a římské vojáky. Zaplatili každému z těchto dvaceti mužů obnos peněz a přikázali jim říkat všem lidem: „Když jsme v noci spali, přepadli nás jeho učedníci a ukradli jeho tělo.“ A židovští vůdcové svatě přísahali těmto vojákům, že je

budou bránit před Pilátem, jestli místodržitel by se někdy dozvěděl, že přijali úplatek.

189:2.6 (2023.5) Křesťanské víra ve vzkříšení Ježíše byla vždy založena na faktu „prázdné hrobky“. Je skutečně faktem, že hrobka byla prázdná, ale to není pravda o vzkříšení. Je pravda, že když přišli první věřící, hrobka byla prázdná, a tento fakt, spojený s nepochybným vzkříšením Učitele, vedl ke vzniku nepravdivého učení o tom, že materiální a smrtelné tělo Ježíše vstalo z hrobky. Pravda, mající co do činění s duchovními realitami a věčnými hodnotami, nemůže být vždy sestavena z kombinace zřejmých faktů. I když jednotlivá fakta mohou být materiálně pravdivá, to neznamená, že vytvoření skupiny faktů musí nezbytně vést k pravdivým duchovním úsudkům.

189:2.7 (2023.6) Hrobka Josefa byla prázdná ne v důsledku toho, že Ježíšovo tělo bylo obnoveno, nebo vzkříšeno, ale v důsledku toho, že armáda nebeských bytostí dostala povolení provést mimořádný a unikátní rozklad těla—navrácení „prachu k prachu“ bez vlivu časového prodlení a bez působení běžných a viditelných procesů rozkladu mrtvého těla a hnití hmoty.

189:2.8 (2024.1) Smrtelné tělesné ostatky Ježíše prodělaly stejný přirozený proces rozkladu částic, kterým procházejí všechna lidská těla na zemi, s výjimkou toho, že v aspektu času byl tento přirozený způsob rozkladu nesmírně urychlen a zrychlen natolik, že se to stalo prakticky okamžitě.

189:2.9 (2024.2) Pravdivé důkazy vzkříšení Michaela jsou ve své podstatě duchovními, navzdory tomu, že tato tvrzení jsou podepřena svědectvím mnoha smrtelníků tohoto světa, kteří potkali, poznali a hovořili se vzkříšeným morontálním

Učitelem. Předtím, než s konečnou platností opustil Urantii, stal se součástí osobní zkušenosti téměř jednoho tisíce lidí.

3. Epochální vzkříšení

189:3.1 (2024.3) V toto nedělní ráno, krátce po půl páté, Gabriel povolal k sobě archanděly a byl připraven oznámit univerzální vzkříšení, završující adamicou epochu na Urantii. Když obrovská armáda serafů a cherubů, zúčastněných na této významné události, byla seřazena do patřičného seskupení, morontiální Michael se objevil před Gabrielem a řekl: „Jelikož můj Otec má život v sobě, dal ho svému Synovi, aby ho měl také v sobě. Přestože jsem ještě s plnou platností nepřevzal vládu ve vesmíru, toto dobrovolně přijaté omezení mně v žádném případě nebrání poskytnout život mým spícím synům; nechť započne vyhlášení účastníků planetárního vzkříšení.

189:3.2 (2024.4) Poté okruh archandělů začal poprvé působit na Urantii. Gabriel a armáda archandělů se přemístili na místo duchovní polarity planety; a když Gabriel dal znamení, na prvním ze soustavy obytných světů zazněl jeho hlas: „Dle příkazu Michaela, mrtví urantijci této epochy—vstaňte!“ Nato se všichni spasení členové lidských ras Urantie, upadnuvši do spánku od doby Adama a kteří ještě nebyli postaveni před soud, objevili v síních vzkříšení obytného světa, připraveni k přijetí morontiální podoby a v okamžiku serafové a jejich druhové byli připraveni na odjezd na obytné světy. Obyčejně tito serafstí strážci, kterým byla svěřena péče o tyto přeživší smrtelníky, jsou přítomni ve chvíli jejich probuzení v sálech vzkříšení obytných světů, ale v tu dobu byli na tomto světě kvůli zde nezbytné přítomnosti Gabriela ve spojení s morontiálním vzkříšením Ježíše.

189:3.3 (2024.5) Přestože nespočet jedinců, majících serafské strážce a také ti, kteří dosáhli potřebný progres, nezbytný pro nabytí duchovní osobnosti, pokračovali do obytných světů v průběhu epoch po Adamovi a Evě a ačkoliv od těch dob se uskutečnilo mnoho mimořádných a tisíciletých vzkříšení synů Urantie, toto vyhlášení bylo třetím, neboli úplným epochálním vzkříšením. První se uskutečnilo v době příchodu Planetárního Prince, druhé za časů Adama a toto, třetí, se uskutečnilo na počest morontiálního vzkříšení—smrtného přechodu—Ježíše Nazaretského.

189:3.4 (2024.6) Když signál k zahájení planetárního vzkříšení obdržel představený archandělů, Osobní Ladič Syna Člověka předal své vedení nad shromážděnými nebeskými armádami na Urantii a vrátil tyto syny lokálního vesmíru zpět pod velení jejich jednotlivých velitelů. A když to udělal, odcestoval do Salvingtonu, aby zaregistroval u Immanuela fakt dokončení smrtného přechodu Michaela. A hned za ním následovaly všechny nebeské bytosti, které nebyly již více nutné na Urantii. Ale Gabriel na Urantii zůstal s morontiálním Ježíšem.

189:3.5 (2025.1) Toto je popis událostí, spojených se vzkříšením Ježíše, tak jak byly viděny těmi, kteří byli svědky toho, co se opravdu stalo a kteří nebyli limitováni či omezeni lidským viděním.

4. Objevení prázdné hrobky

189:4.1 (2025.2) Jak se blížíme k době vzkříšení Ježíše v toto časné nedělní ráno, je nutno připomenout, že deset apoštolů pobývalo v domě Eliáše Marka a jeho ženy Marie, kde spali v horním pokoji, ležící na stejných křeslech, na kterých spočívali během

poslední večere se svým Učitelem. V to nedělní ráno tam byli všichni, kromě Tomáše. Tomáš s nimi strávil jen několik minut pozdě v noci v sobotu, kdy se poprvé všichni znovu sešli, ale pohled na apoštoly, spolu s myšlenkou na to, co se stalo Ježíšovi, bylo pro něho příliš moc. Podíval se na své druhy a ihned odešel z pokoje. Šel do domu Šimona v Betfage, kde měl v úmyslu truchlit nad svým soužením v naprosté samotě. Trpěli všichni apoštolové, ale ani ne tak kvůli pochybnostem či beznaději, ale kvůli strachu, lítosti a zahanbení.

189:4.2 (2025.3) V domě Nikodéma se sešlo společně s Davidem Zebedeem a Josefem z Arimatie asi dvanáct či patnáct nejvýznačnějších jerusalemských učedníků Ježíše. V domě Josefa z Arimatie bylo kolem patnácti až dvaceti vůdčích věřících žen. Kromě těchto žen nebyl v Josefově domě nebyl nikdo jiný.. Celou sobotu a celý večer po skončení šábesu zůstaly pospolu a nikam neodešly, takže nevěděly o vojenské strážu u hrobky a také nevěděly o tom, že před vchod byl přivalen druhý kámen a že na oba kameny byla připevněna pečeť Piláta.

189:4.3 (2025.4) Krátce před třetí hodinou tohoto nedělního rána, když se na východu začaly objevovat první znaky nového dne, pět z těchto žen se vydalo k hrobce Ježíše. Nesly sebou velké množství speciálního oleje na balzamování a spoustu lněných pláten. Chystaly se pečlivěji provést naolejování mrtvého Ježíšova těla a důkladněji ho zabalit do nových obinadel.

189:4.4 (2025.5) Na tuto misi pomazat Ježíšovo tělo se vydaly tyto ženy: Marie Magdalena, Marie—matka dvojčat Alfeusových, Salome—matka bratrů Zebedeových, Jana—manželka Chuzy a Zuzana—dcera Ezry z Alexandrie.

189:4.5 (2025.6) Bylo kolem půl čtvrté, když těchto pět žen, obtěžkaných olejovými mastmi, přišlo k prázdné hrobce. Když vyšly z damažské brány, potkaly skupinu utíkajících vojáků do města, kteří byli zachvázeni panikou a strachem bez sebe. Kvůli nim se ženy na několik minut zastavily, ale když se pak již nic nedělo, pokračovaly v cestě.

189:4.6 (2025.7) Velmi je překvapilo, když uviděly, že kámen je od vchodu hrobky odvalen, poněvadž si na cestě sem mezi sebou říkaly: „Kdo nám pomůže odvalit kámen?“ Položily na zem svá břemena a začaly se ve strachu a s nesmírným údivem dívat jedna na druhou. Jak tam stály, chvějíc se strachem, Marie Magdalena sebrala odvalu, obešla menší kámen a odvážíla se vejít do otevřené hrobky. Tato Josefova hrobka byla v jeho zahradě ve svahu na východní straně cesty a byla také vchodem obrácena na východ. V tuto hodinu nového dne bylo již dostatek světla na to, aby se Marie mohla podívat dovnitř do místa, kde bylo položeno Učitelovo tělo a bylo vidět, že tam není. Ve výklenku, kam byl Ježíš položen, Marie viděla jenom složený kus látky na místě, kde spočívala jeho hlava a obinadla, kterými byl obvázan, ležela netknuta na kamenném výklenku ve stejném tvaru, v jakém byla předtím, než nebeské bytosti odstranily tělo. Pokrývací plátno leželo dole u paty pohřebního výklenku.

189:4.7 (2026.1) Marie zůstala stát chvíli u vchodu do hrobky (zpočátku dovnitř dobře neviděla) a když potom uviděla, že Ježíšovo tělo tam není a na jeho místě jsou jenom pohřební plátna, zděšeně a úzkostně vykřikla. Všechny ženy byly krajně rozrušeny; byly nervózní již od chvíle, kdy u městské brány potkaly panicky prchající vojáky a když uslyšely zděšený

výkřik Marie, zachvátil je strach a utekly. A nezastavily se až doběhly k damašské bráně. Tam si Jana uvědomila, že Marii opustily; zastavila své družky a vrátily se zpátky k hrobce.

189:4.8 (2026.2) Když se k ní přiblížily, vyděšená Magdalena, která dostala ještě větší strach, když vyšla z hrobky a její družky tam nebyly, se teď k nim rozběhla a vzrušeně volala: „On tam není—oni ho odnesli pryč!“ A vedla je zpátky k hrobce, do které všechny vstoupily a uviděly, že je prázdná.

189:4.9 (2026.3) Potom se všech pět žen posadilo na kámen vedle vchodu a probíralo vzniklou situaci. Ony si ještě neuvědomily, že Ježíš byl vzkříšen z mrtvých. Celou sobotu byly jenom spolu a myslely si, že tělo bylo přeneseno na jiné pohřební místo. Ale když přišly k takovému vyřešení svého dilema, nebyly schopny si vysvětlit pečlivé uspořádání pohřebních pláten; jak tělo mohlo být odneseno, když obinadla, ve kterých bylo zabaleno, ležela na svém místě a očividně netknuta na úložném výklenku?

189:4.10 (2026.4) Když tam tyto ženy seděly v těchto časných hodinách budící ho se nového dne, spatřily nedaleko od nich tichou a nehybnou neznámou postavu. Na okamžik se opět vyděsily, ale Marie Magdalena se k ní rozběhla v domněnání, že to může být hlídač zahrady a zeptala se ho: „Kam jste odnesli Učitele? Kde jste ho uložili? Řekni nám to, abychom si ho mohli vzít.“ Když neznámý Marii neodpověděl, začala plakat. Tehdy k nim Ježíš promluvil slovy: „Koho hledáte?“ Marie řekla: „Hledáme Ježíše, který byl pochován v Josefově hrobce, ale není tam. Ty nevíš, kam ho odnesli?“ Nato Ježíš odpověděl: „Neřekl vám tento Ježíš ještě v Galileji, že zemře, ale znovu vstane?“ Tato slova ženy zarazila, ale Učitel byl natolik

změněn a stál k nim zády v nejasném světle, takže ho ještě nepoznaly. Když uvažovaly nad jeho slovy, obrátil se k Magdaleně a ji známým hlasem řekl: „Marie.“ A když Magdalena uslyšela to slovo, naplněné dobře známým soucitem a laskavostí, poznala, že to byl hlas Učitele. Utíkala k němu, aby mu poklekla u nohou a přitom volala: „Můj Pane, můj Učiteli!“ A všechny ostatní ženy také poznaly, že ten, který před nimi stojí, je Učitel ve zvelebené podobě a také rychle před ním padly na kolena.

189:4.11 (2027.1) Lidské oči mohly vidět morontialní podobu Ježíše díky speciálnímu zásahu transformátorů energie a midbytostí ve spojení s určitými morontialními bytostmi, které v tu dobu Ježíše doprovázely.

189:4.12 (2027.2) Když se Marie chystala obejmout nohy Ježíše, ten řekl: „Nedotýkej se mne, neboť nejsem ten, jakého jsi mne znala v těle. V této podobě s vámi tady ještě zůstanu nějakou dobu předtím, než vystoupím k Otci. Ale teď jděte všechny a povězte mým apoštolům—a Petrovi—že jsem vstal z mrtvých a že jste se mnou mluvily.“

189:4.13 (2027.3) Poté, až se otřesené ženy vzpamatovaly z tohoto velkého překvapení, spěchaly zpět do města a do domu Marka Eliáše, kde povyprávěly deseti apoštolům všechno, co se jim přihodilo. Ale apoštolové jim nevěřili. Zpočátku si mysleli, že ženy měly vidění, ale když Marie Magdalena opakovala slova, která jim Ježíš řekl a když Petr uslyšel své jméno, vyběhl z horního pokoje a spěchal k hrobce, aby se na vlastní oči přesvědčil. Jan mu utíkal v patách.

189:4.14 (2027.4) Ženy znovu opakovaly svůj zážitek o rozhovoru s Ježíšem ostatním apoštolům, ale ti jim stále odmítali věřit; a sami se nešli přesvědčit o těchto slovech, jak to udělali Petr a Jan.

5. Petr a Jan u hrobky

189:5.1 (2027.5) Jak ti dva apoštolové pádili na Golgotu a k Josefově hrobce, Petrovy myšlenky se střídavě měnily ve strach a naději; bál se potkat Učitele, ale slova o tom, že Ježíš se o něm jmenovitě zmínil, mu dávala naději. Napůl předpokládal, že Ježíš je skutečně naživu; vzpomněl si na jeho slib, že vstane na třetí den. Zvláštní je, že od ukřižování si na tento slib vzpomněl až v této chvíli, kdy utíkal Jerusalemem směrem na sever. Když Jan utíkal z města, v jeho duši se vířila radost a naděje. Byl napůl přesvědčen o tom, že ženy opravdu viděly vzkříšeného Učitele.

189:5.2 (2027.6) Jan, vzhledem k tomu, že byl mladší než Petr, ho předběhl a u hrobky byl jako první. Zůstal stát u vchodu, začal si hrobku prohlížet a viděl, že všechno je tak, jak to Marie popsala. Za chvíli přiběhl Petr a když vstoupil, viděl také prázdnou hrobku s tak zvláštně složenými pohřebními plátny. A když Petr vyšel ven, Jan vešel rovněž dovnitř a uviděl všechno na vlastní oči. Potom se posadili na kámen, aby přemýšleli o významu toho, co viděli a slyšeli. Sedíc u hrobky, přemítali ve svých myslích o všem, co jim bylo o Ježíšovi řečeno, ale nedokázali plně pochopit, co se stalo.

189:5.3 (2027.7) Petr se zpočátku domníval, že hrobka byla vykradena, že nepřátelé ukradli tělo, možná podplatili strážce. Ale Jan usoudil, že kdyby tělo bylo ukradeno, těžko by hrobka

byla ponechána v takovém pořádku a také položil otázku, jak je možné, že obinadla zůstala na místě a očividně netknuta. A tak se oba znovu vrátili do hrobky pečlivě si prohlédnout pohřební plátna. Když podruhé vyšli z hrobky ven, uviděli tam u vchodu plačící Marii Magdalenu, která se sem mezitím vrátila. Marie šla za apoštoly s vírou, že Ježíš vstal z mrtvých, ale když všichni apoštolové ji odmítli uvěřit, velmi ji to sklíčilo a zarmoutilo. Chtěla se vrátit k hrobce, kde si myslela, že slyšela známý hlas Ježíše.

189:5.4 (2027.8) Marie zůstala u hrobky i po odchodu Petra a Jana a po chvíli se opět před ní objevil Učitel a řekl: „Nepochybuj; měj odvalu věřit tomu, co jsi viděla a slyšela. Jdi zpátky za apoštoly a znovu jim řekni, že jsem vstal z mrtvých a že se jim zjeví a že brzy, jak jsem slíbil, půjdu před nimi do Galileje.“

189:5.5 (2028.1) Marie se spěšně vrátila do domu Marka a řekla apoštolům, že opět mluvila s Ježíšem, ale oni ji zase nevěřili. Ale když se vrátili Petr a Jan, apoštolové přestali se svými posměšky a přepadl je strach a obavy.

Kapitola 190

Morontiální zjevení Ježíše

190:0.1 (2029.1) VZKŘÍŠENÝ Ježíš měl nyní v úmyslu strávit krátkou dobu na Urantii, aby získal zkušenost vzestupné morontiální cesty smrtelníků obydlených světů. Přestože Učitel strávil tuto dobu morontiálního života na světě, na kterém došlo k jeho inkarnaci do podoby smrtelného člověka, ve všech svých aspektech odpovídá zkušenosti, kterou získají smrtelníci Satanie, když budou procházet vzestupným morontiálním životem na sedmi obytných světech Jerusemu.

190:0.2 (2029.2) Všechna tato moc, která spočívá v Ježíšovi—dar života—a která mu umožnila vstát z mrtvých, je tím stejným darem věčného života, který on poskytuje věřícím v království a který jim již nyní zaručuje jejich vzkříšení z pout přirozené smrti.

190:0.3 (2029.3) Smrtelníci obydlených světů se probudí toho rána vzkříšení se stejným typem přechodného, neboli morontiálního těla, které měl Ježíš, když vyšel z hrobky tohoto nedělního rána. Tato těla nemají cirkulující krev a takové bytosti nejl běžnou materiální potravu; nicméně, tato morontiální těla jsou opravdová. Když různí věřící viděli Ježíše po jeho vzkříšení, tak ho skutečně viděli; nebyli oběťmi klamného vidění, nebo halucinací.

190:0.4 (2029.4) Neochvějná víra ve vzkříšení Ježíše byla základním rysem víry všech větví ranného učení evangelia. V Jerusalemu, Alexandrii, Antiochii a Filadelfii všichni učitelé evangelia byli zajedno v této bezvýhradné víře ve vzkříšení Učitele.

190:0.5 (2029.5) Pokud se jedná o tu důležitou roli, kterou Marie Magdalena zaujala v oznámení vzkříšení Učitele, je nutno poznamenat, že Marie byla mluvčí ženského sboru, tak jako byl Petr mluvčím apoštolů. Marie nebyla vůdkyní žen, které pracovaly pro království, ale byla jejich vedoucí učitelkou a mluvčí na veřejnosti. Marie se stala velmi obezřetnou ženou, takže její odvaha oslovit muže, kterého považovala za hlídače Josefovy zahrady, pouze ukazuje na to, jak byla vyděšená, když našla hrobku prázdnou. Byla to hloubka její lásky, vzrušení a oddanosti, které zapříčinily to, že na chvíli zapomněla na tradiční zdrženlivost židovských žen v přístupu k neznámému muži.

1. Zvěstovatelé vzkříšení

^{190:1.1 (2029.6)} Apoštolové nechtěli, aby je Ježíš opustil; proto nepřikládali velký význam jeho výrokům o smrti, stejně jako jeho slibům, že vstane z mrtvých. Neočekávali vzkříšení tak, jak se odehrálo a odmítali tomu uvěřit, dokud se jim osobně nedostalo nezvratného důkazu a tím získání nezpochybnitelné jistoty.

^{190:1.2 (2030.1)} Když apoštolové odmítli uvěřit zprávě pěti ženám, tvrdících, že viděly Ježíše a mluvily s ním, Marie Magdalena se vrátila k hrobce a ostatní odešly zpět do domu Josefa, kde pověděly o svém zážitku jeho dceři a dalším ženám. A tyto ženy jim uvěřily. Krátce po šesté hodině dcera Josefa z Arimatie a čtyři ženy, které viděly Ježíše, odešly do domu Nikodéma, kde vyprávěly celou tuto událost Josefovi, Nikodémovi a Davidovi Zebedeovi a dalším tam shromážděným mužům. Nikodém a také i ostatní zpochybnili jejich příběh, pochybovali o tom, že Ježíš vstal z mrtvých; domnívali se, že tělo odnesli židé. Josef a David byli natolik nakloněni uvěřit této zprávě, že se rychle vydali prohlédnout si hrobku a tam našli všechno přesně tak, jak to ženy popsaly. A oni byli posledními, kdo takto hrobku viděl, poněvadž velekněz poslal o půl osmé kapitána chrámové stráže do hrobky, aby odstranil pohřební plátna. Kapitán je všechna zabalil do plachty a shodil je dolů s nedalekého útesu.

^{190:1.3 (2030.2)} Od hrobky odešli David a Josef přímo do domu Eliáše Marka, kde se v horním pokoji pustili do diskuze s deseti apoštoly. Pouze Jan Zebedeus měl tendenci uvěřit, i když slabě, že Ježíš vstal z mrtvých. Petr zpočátku tomu věřil, ale když Učitele nenašel, upadl do silných pochybností. Oni všichni byli

naklonění věřit tomu, že tělo odnesli židé. David se s nimi nechtěl přít, ale když odcházel, řekl: „Vy jste apoštolové a vy byste měli rozumět těmto věcem. Já se nebudu s vámi přít, nicméně, půjdu teď do domu Nikodéma, kam jsem na dnešní ráno povolal posly a až se shromáždí, pošlu je na jejich poslední misi jako zvěstovatele Učitelova vzkříšení. Já jsem slyšel Učitele říci, že až zemře, na třetí den vstane a já mu věřím.“ A když takhle promluvil ke sklíčeným a ztraceným vyslancům království, tento samozvaný vůdce komunikační a zpravodajské služby od apoštolů odešel. Když odcházel z horního pokoje, upustil do klína Matouše Léviho Jidášův měšec se všemi apoštolskými penězi.

190:1.4 (2030.3) Bylo kolem půl desáté, když poslední z dvaceti šesti Davidových poslů přišel do domu Nikodéma. David je ihned shromáždil na prostorném dvoře a oslovil je následovně:

190:1.5 (2030.4) „Muži, bratři! Po celou tu dobu jste mně sloužili v souladu s vaší přísahou mně danou a jeden druhému a vy jste svědkové, že jsem po vás nikdy neposlal klamnou informaci. Nyní se chystám vás poslat na vaši poslední misi jako dobrovolné posly království a tím vás zprošťuji vaší přísahy a rozpouštím sbor poslů. Muži, oznamuji vám, že jsme dokončili naši práci! Učitel již nepotřebuje smrtelné posly; on vstal z mrtvých. Ještě před svým zatčením nám řekl, že zemře a na třetí den opět vstane. Já jsem tu hrobku viděl—je prázdná. Mluvil jsem s Marií Magdalenou a čtyřmi dalšími ženami, které s Ježíšem mluvily. Teď vás propouštím, přeji vám šťastnou cestu a posílám vás s posledním úkolem a zpráva, kterou přinesete věřícím, bude znít: „Ježíš vstal z mrtvých; hrobka je prázdná.“

190:1.6 (2030.5) Většina z přítomných se snažila přemluvit Davida, aby to nedělal, ale nedokázali ho ovlivnit. Potom se pokoušeli odradit posly, ale ti nevěnovali pozornost těmto pochybovačným slovům. A tak krátce před desátou hodinou tohoto nedělního rána těchto dvacet šest běžců, jako první zvěstovatelé velké pravdy-faktu o vzkříšení Ježíše, vyrazilo na svoji poslední misi. A vypravili se s tímto posláním tak, jak to předtím mnohokrát udělali při jiných příležitostech—naplňujíc svoji přísahu Davidu Zebedeovi a jeden druhému. David měl u těchto mužů nesmírnou důvěru. Vydali se na tuto misi, aniž by ztráceli čas rozhovory s těmi, kdo viděli Ježíše; Davidovi věřili na slovo. Většina z nich věřila v to, co jim David řekl a i ti, kteří nějak pochybovali, nesli tuto zprávu stejně jistě a stejně rychle.

190:1.7 (2031.1) Apoštolové—duchovní sbor království—jsou dnes shromážděni v horním pokoji, kde dávají najevo svůj strach a vyjadřují pochybnosti, zatímco tito laici, symbolizující první pokus zespolečenštění evangelia Učitele o bratrství lidí, se pod vedením svého neohroženého a schopného vůdce vydávají na cestu hlásat o vzkříšení Spasitele světa a vesmíru. A oni se pouštějí do této významné služby ještě předtím, než Učitelovi vyvolení zástupci budou připraveni uvěřit jeho slovu, anebo přijmout svědectví očitých svědků.

190:1.8 (2031.2) Těchto dvacet šest poslů bylo posláno do domu Lazara v Betanii a do všech center věřících, od Beeršeby na jihu do Damašku a Sidónu na severu; od Filadelfie na východě do Alexandrie na západě.

190:1.9 (2031.3) Když se David rozloučil se svými bratry, šel do domu Josefa pro svoji matku a potom odešli do Betanie, aby se

připojili k čekající rodině Ježíše. David zůstal v Betanii s Martou a Marií až do doby, kdy si vyřídily záležitosti se svým světským majetkem a doprovodil je na jejich cestě do Filadelfie, kde se připojily ke svému bratru Lazarovi.

190:1.10 (2031.4) Přibližně za týden od tohoto dne Jan Zebedeus přivedl Marii, matku Ježíše, do svého domu v Betsaidě. Jakub, nejstarší Ježíšův bratr, zůstal se svojí rodinou v Jerusalemu. Rút zůstala v Betanii se sestrami Lazara. Ostatní členové Ježíšovy rodiny se vrátili do Galileje. David Zebedeus odešel z Betanie s Martou a Marií do Filadelfie na počátku června, den po své svatbě s Rút, nejmladší sestrou Ježíše.

2. Zjevení Ježíše v Betanii

190:2.1 (2031.5) Od chvíle morontálního vzkříšení do chvíle vystoupení jeho ducha na nebesa, Ježíš se zjevil svým věřícím devatenáctkrát na různých místech ve viditelné podobě. Nezjevil se svým nepřátelům a ani těm, kteří nebyli schopni duchovního vnímání jeho odhalení ve viditelné podobě. Poprvé se zjevil pěti ženám u hrobky; jeho druhé zjevení Marii Magdaleně se rovněž stalo u hrobky.

190:2.2 (2031.6) Jeho třetí zjevení se událo kolem poledne v tuto neděli v Betanii. Krátce po poledni, když nejstarší z bratrů Ježíše, Jakub, stál v zahradě Lazara před prázdnou hrobkou vzkříšeného bratra Marty a Marie, přemýšlejíc ve své mysli o zprávě, kterou jim asi před hodinou přinesl posel od Davida. Jakub měl vždy tendenci věřit v misi jejich nejstaršího bratra na zemi, ale již dávno ztratil spojení s prací Ježíše a začal silně pochybovat o nedávných prohlášeních apoštolů o tom, že Ježíš je Mesiáš. Celá rodina byla překvapena a zmatena zprávou,

kterou posel přinesl. Ještě když Jakub stál před Lazarovou prázdnou hrobkou, přišla do domu Marie Magdalena a vzrušeně začala rodině vyprávět o svém zážitku v časných hodinách u hrobky Josefa. Než skončila, přišel David Zebedeus se svoji matkou. Rút samozřejmě této zprávě věřila a také Juda ji po rozhovoru s Davidem a jeho matkou Salome uvěřil.

190:2.3 (2032.1) Když mezitím hledali Jakuba a než ho našli, on stále stál v zahradě u hrobky a najednou pocítil něčí přítomnost, jakoby se někdo dotkl jeho ramene a když se otočil, uviděl vedle sebe pozvolné se zjevování zvláštní postavy. Byl příliš překvapen, aby něco řekl a příliš vyděšen, aby utekl. A potom ta zvláštní postava promluvila: „Jakube, přišel jsem tě povolát do služby pro království. Připoj se k upřímným snahám svých bratrů a následuj mne.“ Když Jakub uslyšel vyslovit své jméno, věděl, že k němu mluví jeho nejstarší bratr Ježíš. Všichni měli větší či menší potíže rozpoznat Ježíše v morontialní formě, ale málokdo z nich nepoznal jeho hlas či jeho okouzující osobnost poté, když k nim začal mluvit.

190:2.4 (2032.2) Když Jakub pochopil, že k němu mluví Ježíš, začal padat na kolena s výkřikem: „Otče můj a bratře můj!“, ale Ježíš ho vyzval, aby zůstal stát, když budou spolu mluvit. A chodili po zahradě a rozmlouvali spolu téměř tři minuty; mluvili o minulosti a předvíдали události blízké budoucnosti. Když se přiblížili k domu, Ježíš řekl: „Sbohem, Jakube. Příště vás přivítám všechny spolu.“

190:2.5 (2032.3) Jakub, kterého ostatní v tu dobu hledali v Betfage, se přiřítíl do domu s voláním: „Právě jsem viděl Ježíše a mluvil s ním! Není mrtvý; on vstal z mrtvých! Pak však zmizel se slovy: „Sbohem, příště vás přivítám všechny spolu.“ Ještě nestačil

domluvit, když se vrátil Juda a Jakub mu znovu vyprávěl svůj zážitek se setkání s Ježíšem v zahradě. A oni všichni začali věřit ve vzkříšení Ježíše. Jakub teď prohlásil, že se do Galileje nevrátí a David zvolal: „Jeho neviděly pouze rozrušené ženy; dokonce ho začínají vidět vyrovnaní muži. Já také čekám, že ho uvidím.“

190:2.6 (2032.4) A David nečekal dlouho, poněvadž čtvrté dostupné smrtelnému vnímání zjevení Ježíše se stalo krátce po druhé hodině v tom stejném domě Marty a Marie, když se objevil ve viditelné podobě před celou svojí pozemskou rodinou a jejich přáteli. Celkem jich tam bylo dvacet. Učitel se objevil v otevřených zadních dveřích se slovy: „Pokoj s vámi. Zdravím ty, kteří mně kdysi byli blízcí v těle a bratrsky zdravím své bratry a sestry v království nebeském. Jak jste mohli pochybovat? Proč jste tak dlouho otáleli, než jste se rozhodli následovat světlo pravdy celým svým srdcem? Přijďte proto všichni do bratrství Ducha Pravdy v království Otce.“ Když se začínali vzpamatovávat z prvního ohromení a přibližovali se k němu, jakoby se ho chystali obejmout, on před jejich očima zmizel.

190:2.7 (2032.5) Všichni se chtěli rozběhnout do města povědět pochybujícím apoštolům o tom, co se stalo, ale Jakub je zadržel. Pouze Marii Magdaleně bylo dovoleno, aby se vrátila do domu Josefa. Jakub jim zakázal šířit skutečnost o této morontialní návštěvě kvůli určitým věcem, které mu Ježíš řekl při jejich rozhovoru v zahradě. A Jakub nikdy neprozradil žádné podrobnosti ze své debaty se vzkříšeným Učitelem v tento den v domě Lazara v Betanii.

3. V domě Josefa

190:3.1 (2033.1) **Páté morontiální zjevení Ježíše**, viditelné smrtelným zrakem, se událo v přítomnosti přibližně dvaceti pěti věřících žen, které byly shromážděny v domě Josefa z Arimatie, kolem čtvrt na pět v tu samou neděli odpoledne. Marie Magdalena se vrátila do Josefova domu pouze pět minut před tímto zjevením. Jakub, bratr Ježíše, přikázal, aby se apoštolům neřeklo nic o Učitelově zjevení v Betanii. Ale Marii neřekl, aby nic neříkala o této události svým věřícím sestrám. A tak Marie, poté, až si vyžádala od všech žen slib mlčení, pověděla jim co se nedávno stalo při její návštěvě Ježíšovy rodiny v Betanii. Když byla uprostřed tohoto svého napínavého vyprávění, tak se nad nimi rozestřelo náhlé a velebné ticho; spatřily ve svém středu plně viditelnou postavu vzkříšeného Ježíše. Pozdravil je slovy: „Pokož s vámi. V bratrském království nebude ani žid ani jinověrec, ani bohatý ani chudý, ani svobodný ani nesvobodný, ani muž ani žena. Vy jste také povolány hlásat radostné zprávy o svobodě lidstva prostřednictvím evangelia synovstva s Bohem v království nebeském. Jděte do celého světa hlásat toto evangelium a tímto utvrzujte věřící v jejich víře. A při této činnosti nezapomínejte pomáhat nemocným a posilovat ty, kteří jsou malomyslní a bázliví. Já budu stále s vámi i ve všech koncích země.“ A když toto řekl, zmizel jim před očima. Ženy padly tváří k zemi a mlčky se modlily.

190:3.2 (2033.2) **Z pěti morontiálních zjeveních Ježíše**, která se doposud udála, Marie Magdalena byla svědkem čtyř.

190:3.3 (2033.3) **V důsledku vyslání poslů v průběhu dopoledne a kvůli neúmyslnému unikání zpráv o tomto zjevení Ježíše** v domě Josefa se na podvečer k židovským vládcům doneslo, že se po městě mluví o tom, že Ježíš vstal z mrtvých a že mnoho

lidí tvrdí, že ho viděli. Tyto řeči Velkou radu vyburcovaly k jednání. Po rychlé poradě s Annášem svolal Kaifáš radu Velké rady na osmou hodinu toho večera. Bylo to právě na této poradě, kde se rozhodlo, že každý člověk, který se zmíní o vzkříšení Ježíše, bude vyloučen ze synagogy. Dokonce tam bylo navrženo, aby každý, kdo tvrdí, že viděl Ježíše, byl popraven; nicméně, tento návrh nebyl schválen, poněvadž jednání skončilo hádkou, hraničící s opravdovou panikou. Troufli si skoncovat s Ježíšem a mysleli si, že se jim to podařilo. Brzy měli zjistit, že jejich opravdové potíže s tímto člověkem z Nazaretu právě začaly.

4. Zjevení Řekům

^{190:4.1 (2033.4)} Kolem půl páté se odehrlo šesté zjevení morontiální podoby Učitele před přibližně čtyřiceti věřících Řekům, kteří byli shromážděni v domě člověka jménem Flavius. Ve chvíli, kdy diskutovali o zprávách o vzkříšení Učitele, on sám se zjevil v jejich středu, přestože dveře byly uzavřeny závorou a řekl jim: „Pokoj s vámi. I když Syn Člověka se na zemi objevil mezi židy, přišel pomáhat všem lidem. V království mého Otce nebudou ani židé, ani jinověrci; vy všichni budete bratři—synové Boží. Jděte proto do celého světa hlásat toto evangelium spasení tak, jak jste ho dostali od vyslanců království a já vás přijmu do bratrství synů Otce ve víře a v pravdě.“ A když jim udělil takové pokyny, zmizel a již ho nikdy nespatri. Zůstali v domě po celý večer; byli příliš zachváceni hrůzou a strachem, aby vyšli ven. Žádný z těchto Řeků v tu noc nespál; zůstali vzhůru debatujíc o těchto věcech a doufajíc, že Učitel je možná ještě znovu navštíví. V této skupině bylo mnoho Řeků, kteří byli v Getsemanské zahradě v době, kdy vojáci zatkli Ježíše a Jidáš ho zradil svým polibkem.

190:4.2 (2034.1) Zvěsti o vzkříšení Ježíše a zprávy o jeho četných zjeveních před svými stoupenci se velmi rychle šířily a celý Jerusalema a celé město tím bylo krajně vzrušeno. Učitel se již zjevil své rodině, ženám a Řekům a brzy se zjeví před svými apoštoly. Velká rada zakrátko začne řešit tyto nové problémy, které tak znenadání dopadly na židovské vládce. Ježíš myslí hodně na své apoštoly, ale chce jim ještě dopřát několik hodin důležitého přemítání a hlubokého uvažování předtím, než je navštíví.

5. Procházka se dvěma bratry

190:5.1 (2034.2) V Emausu, přibližně deset kilometrů západně od Jerusalema, žili dva bratři, pastýři, kteří strávili paschátní týden v Jerusalemu, kde se zúčastnili obřadů obětování, ceremoniálních slavností a hostin. Starší z bratrů Kleofáš částečně věřil v Ježíše; v každém případě byl kvůli tomu vyloučen ze synagogy. Jeho bratr Jákob nebyl věřícím v Ježíše, i když ho velmi zaujalo to, co slyšel o učení Učitele a jeho činech.

190:5.2 (2034.3) V toto nedělní odpoledne, několik minut před pátou hodinou, se oba bratři nacházeli asi pět kilometrů od Jerusalema na cestě do Emausu a povídali si velmi soustředěně o Ježíšovi, jeho učení, činech a především o zvěstech, že jeho hrobka byla nalezena prázdná a že nějaké ženy s ním mluvily. Kleofáš napůl věřil těmto zvěstem, ale Jákob trval na tom, že celá záležitost je pravděpodobně podvod. Když takto debatovali a argumentovali na cestě k domovu, přistoupila k nim morontialní podoba Ježíše; bylo to jeho sedmé zjevení. Kleofáš častokrát slyšel Ježíše kázat a několikrát s ním jedl v

domech jerusalemských věřících. Ale Učitele nepoznal ani poté, když s nimi teď tak upřímně mluvil.

190:5.3 (2034.4) Nějakou dobu šli mlčky, načež Ježíš řekl: „O čem jste si povídali tak horlivě předtím, než jsem k vám přišel?“ A když toto Ježíš řekl, zůstali stát a dívali se na něho se skličujícím překvapením. Kleofáš řekl: „Cožpak ty, jestli přicházíš z Jerusalema, nevíš o věcech, které se nedávno udály?“ Učitel se zeptal: „Jaké věci?“ Kleofáš odpověděl: „Jestli o těchto věcech nic nevíš, tak jsi jediný v Jerusalemu, kdo neslyšel zvěsti o Ježíši Nazaretském, který byl velkým prorokem ve slovech a v činech před Bohem a celým národem. Veleknězi a naši vládcové ho vydali Římanům a žádali, aby ho ukřižovali. Je nás mnoho, kteří nyní doufáme, že on vysvobodí Izrael z područí pohanů. Ale to není všechno. Dnes je to třetí den od jeho ukřižování a nějaké ženy nás udivily svým tvrzením, že tohoto rána šly časně k jeho hrobce a našly ji prázdnou. A tyto stejné ženy říkají, že s tímto člověkem mluvily; ony tvrdí, že vstal z mrtvých. A když ženy toto řekly mužům, dva z jeho apoštolů běželi k hrobce a také ji našli prázdnou“—a tady Jákob přerušil svého bratra slovy: „ale Ježíše neviděli.“

190:5.4 (2035.1) Pokračovali v chůzi a Ježíš jim řekl: „Jak pomalu chápete pravdu! Když říkáte, že vaše debata je o učení a činech tohoto člověka, tak vás mohu poučit, jelikož jsem více než obeznámen s tímto učením. Nepamatujete si, že tento Ježíš vždy učil o tom, že jeho království není z tohoto světa a že všichni lidé, poněvadž jsou synové Boží, naleznou svobodu a volnost v duchovní radosti, kterou dává bratrství, založené na láskyplné službě v tomto novém království pravdy—nebeské lásky Otce? Vy si nevzpomínáte na to, že tento Syn Člověka

vyhlásil spasení Boží všem lidem, pomoc nemocným a trpícím a osvobození těch, kteří jsou spoutáni strachem a zotročení zlem? Nevíte, že tento člověk z Nazaretu řekl svým učedníkům, že musí jít do Jerusalema, kde bude vydán do rukou nepřátel, kteří ho popraví a že na třetí den on vstane z mrtvých? Vy jste toto všechno neslyšeli? A nečetli jste nikdy ve Spisech o tom dnu spasení pro židy i pohany, kde se říká, že skrze něho budou blahoslaveny všechny rody na zemi; že on uslyší nářek potřebných a spasí duše chudých, kteří ho vyhledají; že všechny národy ho budou nazývat blahoslavený? Že takový Osvoboditel bude jako stín obrovské skály ve zpustošené krajině. Že nakrmí stádo jako opravdový pastýř, shromažďující své ovečky ve své náruči a nesoucí je něžně na své hrudi. Že otevře oči duchovně slepým a vyvede uvězněné v zoufalství do dokonalé svobody a světla; že všichni, pobývající v temnotě, uvidí velké světlo věčného spasení. Že posílí zdrcené, vyhlásí svobodu zajatcům hříchu a otevře vězení těm, kteří jsou zotročení strachem a spoutáni zlem. Že utěší truchlící a poskytne jim radost spasení namísto zármutku a trápení. Že se stane přáním pro všechny národy a nekonečnou radostí těch, kteří touží po spravedlnosti. Že Syn pravdy a spravedlnosti se stane pro svět léčivým světlem a spásonosnou silou; že dokonce spasí svůj národ od jeho hříchů; že bude opravdu hledat ztracené a přinášet jim spásu. Že nezničí slabé, ale spasí všechny ty, kteří hladoví a žízní po spravedlnosti. Že ti, kteří v něho věří, budou mít věčný život. Že rozlije svůj duch na celé lidstvo a že tento Duch Pravdy bude v každém věřícím pramenem vody, prýstící do věčného života. Nepochopili jste, jak významné je evangelium království, které vám podal tento člověk? Opravdu nevnímáte, jaké velké spasení se k vám přiblížilo?“

^{190:5.5 (2035.2)} Mezitím přišli blízko k vesnici, kde tito bratři žili. Od okamžiku, kdy je Ježíš začal poučovat, pokračujíc v cestě, tito dva muži nepromluvili ani slovo. Brzy přišli ke svému skrovnému příbytku a Ježíš se chystal od nich odejít a pokračovat na své cestě, ale oni ho přinutíli vejít do domu a zůstat u nich. Trvali na tom, že je již téměř noc a aby u nich přenocoval. Nakonec Ježíš souhlasil a zakrátko po příchodu do domu zasedli za stůl k jídlu. Bratři mu podali chléb, aby ho požehnal a když ho začal lámat a podávat jim ho, otevřeli se jim oči a Kleofáš poznal, že jejich hostem je sám Učitel. A když řekl: „To je Učitel...“, morontiální Ježíš jim zmizel z očí.

^{190:5.6 (2036.1)} A potom jeden druhému řekli: „Není divu, že naše srdce v nás hořela, když k nám promlouval na cestě domů, snažíc se nám pomoci pochopit učení Spisů!“

^{190:5.7 (2036.2)} Nechtěli ztrácet čas jídlem. Viděli morontiálního Ježíše a proto vyběhli z domu a běželi zpět do Jerusalema rozhlásit radostné zprávy o vzkříšeném Spasiteli.

^{190:5.8 (2036.3)} Kolem deváté hodiny toho večera a krátce předtím, než se Učitel zjevil svým deseti apoštolům, tito dva rozrušení bratři vtrhli k nim do horního pokoje, oznamujíc, že viděli Ježíše a mluvili s ním. A řekli všechno, co jim Ježíš pověděl a že ho nepoznali až do chvíle, když začal lámat chléb.

Kapitola 191

Zjevení apoštolům a ostatním vůdcům

^{191:0.1 (2037.1)} NEDĚLNÍ vzkříšení bylo děsivým dnem v životě apoštolů; deset z nich strávilo podstatnou toho dne v horním pokoji za zatarasenými dveřmi. Mohli z Jerusalema uprchnout,

ale báli se zatčení zmocněnci Velké rady, jestli by vyšli z domu ven. Tomáš rozebíral své potíže o samotě v Betfage. Bylo by mu mnohem lépe, kdyby zůstal se svými apoštolskými druhy a pomohl jim usměrnit jejich debaty na prospěšnější témata.

191:0.2 (2037.2) Po celý den se Jan držel myšlenky, že Ježíš vstal z mrtvých. Vybavil si přinejmenším pět různých příležitostí, kdy Učitel prohlásil, že vstane z mrtvých a alespoň tři situace, kdy se zmiňoval o třetím dnu. Janův postoj měl na apoštoly značný vliv, především na jeho bratra Jakuba a na Natanaela. Jan by měl ještě na ně mnohem větší vliv, kdyby nebyl nejmladším z celé skupiny.

191:0.3 (2037.3) Jejich skrývání mělo hodně co do činění s jejich potížemi. Jan Marek je udržoval ve spojení s vývojem událostí u chrámu a sděloval jim ty početné zvěsti, které hýbaly městem, ale nedostalo se mu zpráv od jednotlivých skupin věřících, kterým se již zjevil Ježíš. To byla dříve činnost, kterou vykonávali poslové Davida, ale ti všichni byli pryč na své poslední misi jako zvěstovatelé vzkříšení těm skupinám věřících, kteří žili na vzdálených místech od Jerusalema. Poprvé za ty všechny roky si apoštolové uvědomili, jak hodně byli závislí na Davidových poslech ohledně svých denních informací, týkajících se záležitostí království.

191:0.4 (2037.4) Po celý tento den Petr charakteristicky emočně kolísal mezi vírou a pochybnostmi o vzkříšení Učitele. Petr měl neustále na očích pohled na pohřební plátna, ležící v hrobce tak, jakoby Ježíšovo tělo se z nich právě vypařilo. „Ale,“ uvažoval Petr, „kdyby vstal z mrtvých a ukázal se ženám, proč se neukáže nám, svým apoštolům?“ V Petrovi narůstal smutek, když si pomyslel, že možná Ježíš k nim

nepřišel kvůli němu, protože ho tehdy v noci ve dvoře Annáše zapřel. A pak se opět rozveselil pomyšlením na zprávu, kterou mu přinesly ženy: „Jděte a povězte to mým apoštolům—a Petrovi.“ Ale, aby získal povzbuzení z této zprávy znamenalo by to, že musí ženám uvěřit, že opravdu viděly a slyšely vzkříšeného Učitele. A tak Petr kolísal mezi vírou a pochybnostmi po celý den až do chvíle krátce po osmé hodině, kdy se odvážil vyjít na dvůr. Petr se domníval, že když odejde od apoštolů, tak možná nebude bránit Ježíšovi k nim přijít kvůli svému zapření Učitele.

191:0.5 (2037.5) Jakub Zebedeus zpočátku prosazoval, aby všichni šli k hrobce; on se silně přikláněl k tomu, aby něco udělali a dostali se tak věci na kloub. Byl to Natanael, který byl proti Jakubovu názoru a bránil jim vyjít ven s tím, že jim připomínal Ježíšovo varování zbytečně v takové chvíli nevystavovat své životy v nebezpečí. V poledne se Jakub dohodl s ostatními, že zůstanou kde jsou a budou trpělivě čekat. Moc toho neřekl; byl nesmírně zklamán, poněvadž Ježíš se jim nezjevil a také nevěděl o četných Učitelových zjeveních jiným skupinám a jedincům.

191:0.6 (2038.1) Ondřej toho dne především naslouchal. Byl tou situací nesmírně zmaten a měl v sobě hodně pochybností, ale alespoň již cítil určitý pocit svobody od odpovědnosti za vedení svých apoštolských druhů. Byl opravdu vděčný za to, že ho Učitel zbavil břemene vůdcovství ještě předtím, než na ně dolehly tyto obtížné časy.

191:0.7 (2038.2) V průběhu dlouhých a únavných hodin tohoto tragického dne jediným podpůrným vlivem skupiny byly časté charakteristické komentáře Natanaela, které měly v sobě filozofické rady. On byl skutečným zklidňujícím faktorem celé

desítky po celý ten den. Ani jedinkrát nedal najevo svůj postoj ohledně víry či nevíry ve vzkříšení Učitele. Ale s ubývajícím dnem se začal vzrůstající měrou přiklánět k názoru, že Ježíš splnil svůj slib o tom, že opět vstane z mrtvých.

191:0.8 (2038.3) Šimon Zélóta byl příliš zdrcen na to, aby se zúčastnil diskuzí. Většinu času seděl na pohovce v rohu pokoje obličejem ke zdi; za celý den pronesl jen několik slov. Jeho představa o království byla roztříštěna a nebyl schopen si představit, že by vzkříšení Učitele mohlo podstatně tuto situaci změnit. Jeho zklamání bylo velmi osobní a natolik hluboké, aby se z něho vzpamatoval v krátké době a to i tváří v tvář takovému ohromujícímu faktu jako je vzkříšení.

191:0.9 (2038.4) Zvláštní bylo, že obvykle nevyjadřující se Filip po celé odpoledne tohoto dne hodně mluvil. Během dopoledne toho moc neřekl, ale celé odpoledne pokládal ostatním apoštolům otázky. Petra tyto Filipovy otázky často obtěžovaly, ale ostatní brali jeho dotazy v přátelském duchu. Filipa především zajímalo a chtěl se to dozvědět, že jestliže Ježíš skutečně vyšel z hrobky, zdali na jeho těle budou vidět fyzické stopy po ukřižování.

191:0.10 (2038.5) Matouš byl nesmírně zmaten; naslouchal diskuzím svých druhů, ale většinu času strávil přemýšlením o problému jejich budoucích financí. Nehledě na Ježíšovo domnělé vzkříšení, Jidáš již tady nebyl. David finance v tichosti předal jemu a celá skupina byla bez spolehlivého vůdce. Ještě však předtím, než se Matouš vrátil k hlubšímu uvažování o jejich argumentech ohledně vzkříšení, uviděl Učitele vlastníma očima.

191:0.11 (2038.6) Dvojčata Alfeusova se těchto vážných debat téměř nezúčastnila; byla dost zaměstnána jejich obvyklými úkoly. Jeden z nich vyjádřil postoj jich obou, když v odpověď na Filipovu otázku řekl: „My vzkříšení nerozumíme, ale naše matka říká, že s učitelem mluvila a my ji věříme.“

191:0.12 (2038.7) Tomáš prožíval jedno z jeho typických období zoufalství a deprese. Část dne prospal a zbytek dne strávil tím, že se procházel po kopcích. Cítil potřebu připojit se k apoštolům, ale touha být sám se sebou o samotě byla silnější.

191:0.13 (2038.8) Učitel odložil své první morontialní zjevení apoštolům z mnoha důvodů. Zaprvé, chtěl jim dopřát čas poté, kdy se dozvěděli o vzkříšení, aby se mohli zamyslet nad tím, co jim řekl o své smrti a vzkříšení, když byl ještě s nimi v těle. Učitel chtěl, aby Petr bojoval s některými svými typickými problémy předtím, než se všem zjeví. Zadruhé, chtěl, aby Tomáš byl s nimi ve chvíli jeho prvního zjevení. Jan Marek našel Tomáše v domě Šimona v Betfage časně tohoto nedělního rána a kolem jedenácté o tom informoval apoštoly. V průběhu dne byl Tomáš připraven se k nim v jakoukoliv dobu vrátit, kdyby Natanael, nebo dva z ostatních apoštolů pro něho přišli. On se opravdu chtěl vrátit, ale způsob, jak od nich odešel v ten předcházející večer, v něm stále ještě zanechal tolik hrdosti, že by se sám tak brzy k nim nevrátil. Následující den byl natolik sklíčený, že mu to trvalo téměř týden, než se rozhodl k nim vrátit. Apoštolové čekali na něho a on čekal na své bratry, že ho vyhledají a požádají, aby se k nim vrátil. Tomáš proto zůstal sám a oddělený od svých druhů až do večera příští neděle, když po setmění Petr a Jan přišli do Betfage a přivedli ho zpět. A to

je také důvod, proč apoštolové neodešli do Galileje ihned poté, kdy se jim Ježíš poprvé zjevil; nechtěli odejít bez Tomáše.

1. Zjevení Petrovi

^{191:1.1 (2039.1)} Bylo těsně před půl devátou tohoto nedělního večera, když se v zahradě domu Marka zjevil Ježíš Šimonu Petrovi. Bylo to jeho osmé morontialní zjevení. Od chvíle, kdy zapřel svého Učitele, Petr žil s těžkým břemenem pochybnosti a viny. Celou sobotu a celou tuto neděli bojoval se strachem, že možná již není apoštolem. Chvěl se při pomýšlení na osud Jidáše a dokonce si myslel, že on také zradil svého Učitele. Po celé toto odpoledne přemýšlel o tom, že jeho přítomnost s apoštoly může být důvodem, proč se jim Ježíš nezjevil, ale to samozřejmě za předpokladu, že skutečně vstal z mrtvých. A právě Petrovi, který byl v takovém rozpoložení mysli a v takovém stavu duše, se Ježíš zjevil, když se tento sklíčený apoštol procházel mezi květinovými záhony a keři.

^{191:1.2 (2039.2)} Když si Petr připomněl láskyplný pohled Učitele jak procházel kolem něj sloupovým v Annášově dvoře a když přemýšlel o té krásné zprávě, kterou mu přinesly tohoto rána ženy, které přišly od hrobky: „Jděte a povězte mým apoštolům—a Petrovi“—a uvažoval o těchto znacích slitování, jeho víra začala překonávat jeho pochybnosti. Zastavil se, sevřel pěsti a hlasitě zvolal: „Já věřím, že vstal z mrtvých; půjdu a řeknu to svým bratrům.“ A když to řekl, náhle se před ním objevila postava člověka, která k němu promluvila známým hlasem: „Petře, nepřátelé tě chtěli získat, ale já jsem tě nedal. Věděl jsem, že to nebylo od srdce, když jsi mne zapřel; proto jsem ti odpustil ještě dříve, než jsi o to požádal; ale teď musíš přestat myslet na sebe a své problémy, když se máš

připravit přinést radostné zprávy o evangeliu těm, kteří zůstávají v temnotě. Nezapývej se již více tím, co můžeš dostat od království, ale raději se snaž o to, abys dal co můžeš těm, kteří žijí v zoufalé duchovní chudobě. Připrav se, Šimone, na boj nové doby, na zápas s duchovní temnotou a zhoubnou pochybovačností lidských materiálních myslí.“

191:1.3 (2039.3) Téměř pět minut se Petr a morontialní Ježíš procházeli po zahradě a hovořili o věcech minulých, přítomných a budoucích. Potom mu Učitel zmizel z pohledu se slovy: „Sbohem, Petře, do setkání s tebou a tvými bratry.“

191:1.4 (2039.4) Na krátkou chvíli Petra přemohl pocit uvědomění, že mluvil se vzkříšeným Učitelem a že si může být jistý tím, že je stále vyslancem království. Právě teď uslyšel, jak ho proslavený Učitel vyzval, aby pokračoval v kázání evangelia. A s těmito přívaly pocitů běžel do horního pokoje ke svým apoštolským druhům a sotva dechu popadajíc vzrušeně zvolal: „Viděl jsem Učitele; byl v zahradě. Mluvil jsem s ním a odpustil mi.“

191:1.5 (2040.1) Prohlášení Petra, že viděl Ježíše v zahradě, mělo okamžitý hluboký dopad na jeho druhy apoštoly a byli již připraveni zbavit se svých pochybností, když povstal Ondřej a varoval je, aby příliš nedali na slova svého bratra. Ondřej jim naznačil, že Petr již dříve viděl věci, které nebyly skutečné. Přestože Ondřej se nezmínil přímo o vidění v tu noc na Galilejském moři, kdy Petr tvrdil, že viděl Ježíše, jak k nim přichází po vodě, řekl toho dost, aby všichni přítomní pochopili, že má na mysli tento případ. Šimon Petr byl velmi raněn nařčením svého bratra a okamžitě upadl do stavu sklíčeného mlčení. Dvojčata Petra velmi litovala a oba šli za

Petrem vyjádřit mu svůj soucit a říci, že oni mu věří a zdůraznili, že jejich vlastní matka také viděla Učitele.

2. První zjevení apoštolům

^{191:2.1 (2040.2)} Krátce po deváté hodině toho večera, po odchodu Kleofáše a Jáкова, ve chvíli, kdy dvojčata Alfeusova utěšovala Petra a Natanael se přel s Ondřejem a kdy deset apoštolů bylo shromážděno v horním pokoji a všechny dveře byly zavřeny na závoru kvůli strachu ze zatčení, se mezi nimi znenadání objevil Učitel v morontialní podobě a řekl: „Pokoj s vámi. Proč mé zjevení vás tak vyděsilo, jako byste viděli ducha? Neřekl jsem vám o těchto věcech, když jsem byl s vámi v těle? Neřekl jsem vám, že veleknězi a vládcové mě vydají na smrt, že jeden z vás mne zradí a že třetího dne vstanu zmrtvých? Proč tedy všechny tyto vaše pochybnosti a celá tato debata o zprávách žen, Kleofáše a Jáкова a také Petra? Jak ještě dlouho budete pochybovat o mých slovech a odmítat uvěřit mým slibům? A teď, když mne opravdu vidíte, uvěříte? I nyní tady jeden z vás není. Až se opět znovu sejdete a s jistotou budete vědět všechno o tom, že Syn Člověka vstal z hrobky, odejděte odtud do Galileje. Mějte víru v Boha; mějte víru jeden v druhého; a tak vstoupíte do nové služby pro blaho království nebeského. Já s vámi zůstanu v Jerusalemu do doby, až budete připraveni odejít do Galileje. Můj pokoj nechávám s vámi.“

^{191:2.2 (2040.3)} Když morontialní Ježíš k nim pronesl tato slova, v mžiku jim zmizel z očí. A apoštolové padli na tvář, velebíc Boha a uctívajíc svého zmizelého Učitele. To bylo deváté morontialní zjevení Učitele.

3. S morontialními tvory

191:3.1 (2040.4) Celý následující den, pondělí, Ježíš strávil s morontiálními tvory, kteří se v tu dobu nacházeli na Urantii. Společně s různými kategoriemi smrtelných bytostí přechodného období ze sedmi obytných světů Satanie přišlo na Urantii více než jeden milion morontiálních upravovacích tvorů a pomocníků zúčastnit se procesu morontiálního přechodu Učitele. Morontiální Ježíš strávil s těmito nádhernými inteligentními tvory čtyřicet dní. Ježíš učil morontiální tvory a od jejich vedoucích se poučil o přechodném morontiálním životě, kterým procházejí smrtelníci obydlených světů Satanie během jejich postupu skrze systém morontiálních sfér.

191:3.2 (2041.1) V to pondělí, kolem půlnoci, morontiální forma Učitele byla upravena pro přechod na druhou úroveň morontiálního vývoje. Když se napříště zjevil svým smrtelným pozemským dětem, představoval morontiální bytost druhé urovně. Jak Učitel postoupil v morontiálním životě, pro morontiální usměrňující bytosti a jejich transformující pomocníky bylo stále více a více obtížnější dělat Učitele viditelným pro smrteln a materiální oči.

191:3.3 (2041.2) Ježíš přešel na třetí úroveň morontiálního bytí v pátek, 14. dubna; na čtvrtou úroveň v pondělí 17. dubna; na pátou v sobotu 22. dubna; na šestou ve čtvrtek 27. dubna; na sedmou v úterý 2. května; na úroveň jerusemského občanství v neděli 7. května; a v neděli 14. května byl přijat Nejsvrchovanějšími Edentie.

191:3.4 (2041.3) Tímto způsobem Michael Nebadonský završil svoji empirickou službu ve vesmíru, poněvadž v rámci svých předchozích poskytnutích sebe sama poznal plně život

vzestupných smrtelníků času a prostoru od úrovně pobytu na centrálním světě souhvězdí až po službu v centrálním světě supervesmíru. A právě díky těmto morontialním zkušenostem Syn-Tvořitel Nebadonu fakticky ukončil a důstojně završil své sedmé a poslední vesmírné poskytnutí sebe sama.

4. Desáté zjevení (ve Filadelfii)

191:4.1 (2041.4) Desáté morontialní zjevení Ježíše, viditelné smrtelníkům, se událo krátce po osmé hodině v úterý, 11. dubna, ve Filadelfii, kdy se zjevil Abnérovi, Lazarovi a přibližně sto padesáti jejich druhům, včetně více než padesáti ze sedmdesáti členů sboru evangelistů. K tomuto zjevení došlo hned po zahájení mimořádného shromáždění v synagoze, které svolal Abnér, aby se projednalo ukřižování Ježíše a probrala se nedávná zpráva o vzkříšení, kterou přinesl Davidův posel. Vzhledem k tomu, že vzkříšený Lazar byl nyní členem této skupiny věřících, nebylo pro ně těžké uvěřit zprávě, že Ježíš vstal z mrtvých.

191:4.2 (2041.5) Ve chvíli, kdy Abnér a Lazar, stojící spolu na kazatelně, zahájili toto shromáždění v synagoze, všichni přítomní věřící uviděli postavu Učitele, která se před nimi náhle objevila. Ježíš poodešel vpřed z místa, když se zjevil mezi Abnérem a Lazarem, kteří ho neviděli a přivítal shromáždění slovy:

191:4.3 (2041.6) „Pokoj s vámi. Vy všichni víte, že máme jednoho nebeského Otce a že je jenom jedno evangelium království—radostná zpráva o daru věčného života, který lidé získají skrze víru. Když se radujete ze své oddanosti evangeliu, modlete se k Otci pravdy, aby naplnil vrchovatě vaše srdce

novou a větší láskou k vašim bratrům. Musíte milovat všechny lidi tak, jak já jsem miloval vás; musíte sloužit všem lidem tak, jak já jsem sloužil vám. S účastným pochopením a bratrskou láskou přijímejte do svého společenství všechny bratry, kteří jsou oddaní hlásání radostných zpráv, bez ohledu na to, zdali jsou židé či jinověrci, Řekové či Římané, Peršané či Etiopané. Jan oznámil přicházející království; také vy jste plnou silou evangelium hlásali; Řekové již učí o radostných zprávách; a já brzy pošlu Duch Pravdy do duší všech těch lidí, mých bratrů, kteří nezištně věnují své životy osvětlení svých bližních, kteří zůstávají v duchovní temnotě. Vy všichni jste děti světla; proto neupadněte do matoucí spleti nekonečné podezíravosti a lidské nesnášenlivosti. Jestli jste díky víře povznesen natolik, že milujete nevěřící, neměli byste také stejně tak milovat vaše věřící bratry v tom široko se šířícím bratrství víry? Pamatujte si: když budete milovat jeden druhého, všichni lidé budou vědět, že jste mými apoštoly.

191:4.4 (2042.1) Proto nyní jděte do celého světa hlásat toto evangelium otcovství Boha a bratrství lidí všem národům a rasám a buďte stále moudří při volbě metod představování radostných zpráv rozdílným kmenům a rasám lidstva. Darem jste obdrželi toto evangelium království a darem dávejte radostné zprávy všem národům. Nebojte se odporu zla, poněvadž já budu s vámi stále, a to až do konce věků. A můj pokoj nechávám s vámi.

191:4.5 (2042.2) Když řekl slova—a můj pokoj nechávám s vámi—zmizel jim z očí. S výjimkou jednoho z jeho zjevení v Galileji, kde ho uvidělo najednou více než pět set věřících, tato

skupina ve Filadelfii obsahovala největší počet smrtelníků, spatřivši ho při jedné události.

^{191:4.6 (2042.3)} Časně ráno následujícího dne, když apoštolové ještě byli v Jerusalemu a čekali na emoční zotavení Tomáše, tito věřící z Filadelfie se rozešli šířit zprávu o tom, že Ježíš Nazaretský vstal z mrtvých.

^{191:4.7 (2042.4)} Příštího dne, ve středu, Ježíš strávil bez přerušení ve společnosti svých morontiálních druhů a v průběhu odpoledne ho navštívili delegáti z obytných světů každé lokální soustavy obydlených sfér z celého souhvězdí Norlatiadeku. A ti všichni měli radost vidět jejich Tvořitele jako jednoho z jejich vlastního řádu vesmírných bytostí.

5. Druhé zjevení apoštolům

^{191:5.1 (2042.5)} Tomáš strávil osamělý týden sám v kopcích v okolí Olivové hory. Během této doby se viděl pouze s lidmi v domě Šimona a Jana Marka. Bylo přibližně devět hodin v sobotu, 15. dubna, když ho dva apoštolové našli a přivedli zpět k nim do jejich stanoviště v Markově domě. Následujícího dne si Tomáš vyslechl příběhy o Učitelových různých zjeveních, ale tvrdošíjně jim odmítal uvěřit. Tvrdil, že Petrovo nadšení je natolik ovlivnilo, že mu uvěřili, že viděl Učitele. Natanael se ho snažil přesvědčit, ale marně. Přecitlivělá umíněnost Tomáše a jeho obvyklé pochybování, spojené s jeho vznětlivým útekem od apoštolů mu způsobily situaci osamělosti, které ani sám Tomáš plně nerozuměl. Odešel od svých druhů a šel svoji cestou a nyní, přestože byl zpátky mezi nimi, podvědomě tíhnul zaujmout nesouhlasný postoj. On nedokázal ustoupit; on se nerad podvoloval. I když to neměl v úmyslu, měl rád

pozornost; pociťoval podvědomé uspokojení ze snahy všech svých druhů ho přesvědčovat a přemlouvat. Celý ten týden je postrádal a přitom ta jejich neustálá starost o něj mu působila velkou radostj.

191:5.2 (2042.6) Krátce po šesté hodině zasedli k večeři, kdy Petr seděl vedle Tomáše z jedné strany a Natanael z druhé strany a kdy pochybovačný apoštol řekl: „Já vám neuvěřím, dokud neuvidím Učitele na vlastní oči a nevložím svůj prst do rány po hřebících.“ A potom, když seděli u večeře a dveře byly důkladně zavřeny na závoru, morontiální Učitel se objevil v oblouku stolu a stojíc přímo před Tomášem, řekl:

191:5.3 (2043.1) „Pokoj s vámi. Celý týden jsem čekal, až se budu moci znovu před vámi objevit když budete všichni přítomni, abyste opět slyšeli můj příkaz jít do celého světa a kázat toto evangelium království. Znovu vám říkám: „jak Otec poslal mne na tento svět, tak já posílám vás. Jak já jsem odhalil Otce, tak vy odhalíte božskou lásku; a to nejenom slovy, ale svým každodenním životem. Posílám vás do světa ne pro to, abyste milovali duše lidí, ale abyste milovali lidi. Vy nebudete jenom hlásat radosti nebeské, ale budete tyto duchovní reality božského života také projevovat ve svých každodenních činnostech, poněvadž skrze svoji víru jste již dostali Boží dar—věčný život. Když máte víru, když nebeská síla—Duch Pravdy—na vás sestoupil, nebudete skrývat své světlo tady za zavřenými dveřmi; vy seznámíte s láskou a soucitem Boha celé lidstvo. Nyní kvůli strachu se skrýváte před pro vás nepříjemnými fakty, ale až budete pokřtěni Duchem Pravdy, půjdete odvážně a radostně čelit novým zkušenostem hlásání radostných zpráv o věčném životě v království Božím. Můžete

krátce pobývat tady a potom v Galileji, když se budete vzpamatovávat z šoku, který vám způsobil přechod od klamně bezpečnosti vládnutí tradic k novému řádu vládnutí faktů, pravdy a víry ve vyšší realitě živé zkušenosti. Vaše mise ve světě je založena na faktu, že jsem mezi vámi prožil život, odkrývající Boha a na pravdě, že vy a všichni ostatní lidé jste Božími syny; a vaše mise bude spočívat v životě, který budete prožívat mezi lidmi—ve skutečné a živé zkušenosti lásky k lidem a službě jim tak, jak já jsem miloval vás a sloužil vám. Necht' víra odkryje vaše světlo světu; necht' zjevení pravdy otevře oči, zaslepené tradicemi; necht' vaše láskyplná služba účinně zničí předsudky, zplozené nevědomostí. Tím, jak se přiblížíte ke svým bližním chápajícím porozuměním a nezištnou oddaností, přivedete je ke spasitelnému poznání lásky Otce. Židé opěvovali dobro a laskavost; Řekové povznášejí krásu; Hindové prosazují oddanost; osamocení asketi učí úctě; Římané vyžadují loajalitu; ale já požaduji od svých apoštolů život—život, prožitý v láskyplné službě bratrům v těle.“

191:5.4 (2043.2) Když Učitel tohle pronesl, podíval se do očí Tomáše a řekl: „A ty, Tomáši, který jsi řekl, že neuvěříš, dokud mne neuvidíš a nevložíš prst do ran po hřebících na mých rukou, jsi mne teď uviděl a slyšel jsi má slova; a přestože nevidíš žádné rány na mých rukou, poněvadž jsem byl vzkříšen do podoby, kterou budete mít i vy, až budete odcházet z tohoto světa, co řekneš svým bratrům? Určitě přijmeš pravdu, protože jsi ve svém srdci již začal věřit tehdy, kdy ses tak tvrdošíjně utvrzoval ve své nevěře. Tvé pochybnosti, Tomáši, se vždy nejhouževnatěji snaží prosadit právě tehdy, kdy se začínají

rozpadat. Tomáši, vyzývám tě: nebud' nevěřícím, ale věř—a já vím, že budeš věřit, a věřit celým svým srdcem.“

191:5.5 (2043.3) Když Tomáš uslyšel tato slova, padl na kolena před morontiálním Učitelem a zvolal: „Věřím! Můj Pane a Učiteli!“ Potom Ježíš řekl Tomášovi: “Uvěřil jsi, Tomáši, protože jsi mě opravdu viděl a slyšel. Blahoslaveni budou ti, kteří přijdou v následujících epochách a budou věřit, přestože mne neviděli očima těla a neslyšeli smrtelnými ušima.“

191:5.6 (2043.4) A potom se Učitelova postava přesunula do čela stolu a Ježíš se obrátil ke všem apoštolům: „A nyní jděte všichni do Galileje, kde se vám brzy zjevím.“ A když to řekl, zmizel jim z očí.“

191:5.7 (2044.1) Nyní jedenáct apoštolů bylo plně přesvědčeno o tom, že Ježíš vstal z mrtvých a velmi časně následujícího rána, ještě před rozedněním, se vydali na cestu do Galileje.

6. Zjevení v Alexandrii

191:6.1 (2044.2) V době, kdy jedenáct apoštolů bylo na cestě do Galileje a již se blížili ke svému cíli, v úterý večer, 18. dubna, kolem půl deváté, se Ježíš zjevil Ródanovi a zhruba osmdesáti dalším věřícím v Alexandrii. Toto bylo dvanácté Učitelovo zjevení v morontiální podobě. Ježíš se objevil před těmito Řeky a Židy ve chvíli, kdy Davidův posel ukončil svoji zprávu o ukřižování. Tento posel, který byl pátým ve štafetě běžců mezi Jerusalemem a Alexandrií, přiběhl do Alexandrie v pozdní odpoledne toho dne a když předal svoji zprávu Ródanovi, bylo domluveno, aby byli svoláni další věřící a uslyšeli tuto tragickou novinu přímo od samotného posla. Přibližně v osm

hodin tento posel, Nátan z Busiri, předstoupil před tuto skupinu a podrobně jim řekl všechno, co mu sdělil předcházející běžec. Nátan ukončil svoji dojemnou zprávu těmito slovy: „Ale David, který nás s touto zprávou poslal, říká, že Učitel, když předpovídal svoji smrt, prohlásil, že opět vstane.“ Ještě, když Nátan mluvil, morontialní Učitel se objevil přede všemi přítomnými. A když se Nátan posadil, Ježíš řekl:

191:6.2 (2044.3) „Pokoj s vámi. To, co mne Otec poslal na tento svět ustanovit, nepřináleží žádné rase, žádnému národu a ani žádné zvláštní skupině učitelů či kazatelů. Toto evangelium království náleží jak židům, tak i bezvěrcům, bohatým i chudým, svobodným i otrokům, mužům i ženám a také malým dětem. A vy všichni budete hlásat toto evangelium lásky a pravdy svými životy, které prožíváte v těle. Budete milovat jeden druhého s novou a udivující láskou, takovou, s jakou jsem já sloužil vám. A když lidé uvidí, jak je milujete a když budou svědky toho, jak jim vroucně sloužíte, oni pochopí, že vy jste se stali bratry ve víře v království nebeské a půjdou za Duchem Pravdy, kterého budou vidět ve vašich životech, aby našli věčné spasení.

191:6.3 (2044.4) Jak Otec poslal mne na tento svět, tak já nyní posílám vás. Vy všichni jste povoláni přinášet radostné zprávy těm, kteří pobývají ve tmě. Toto evangelium království náleží všem, kteří v něho věří; nebude svěřeno do opatrování pouze kněžům. Brzy na vás sestoupí Duch Pravdy a povede vás k celé pravdě. Proto jděte do celého světa hlásat toto evangelium a uvidíte, že já budu vždy s vámi, a to až do konce věků.“

191:6.4 (2044.5) Když Učitel takto promluvil, zmizel jim z očí. Celou noc tito věřící zůstali na místě pospolu a vyprávěli si své

zkušenosti jako věřící v království a naslouchali projevům Ródana a jeho druhů. A oni všichni uvěřili, že Ježíš vstal z mrtvých. Představte si to udivení Davidova posla, který k nim dorazil až za dva dny po této události, aby jim oznámil zprávu o vzkříšení, když mu na jeho sdělení odpověděli: „Ano, my to víme, protože jsme ho viděli. On se nám předevčírem zjevil.“

Kapitola 192

Zjevení v Galileji

192:0.1 (2045.1) V DOBĚ, kdy apoštolové odešli z Jerusalema a vydali se na cestu do Galileje, židovští vůdcové se již značně uklidnili. Poněvadž se Ježíš zjevil pouze v okruhu věřících v království a jelikož apoštolové se skrývali a nevykonávali žádná veřejná kázání, vládcové židů došli k závěru, že hnutí evangelia bylo přece jenom nakonec úspěšně rozdrceno. Oni byli samozřejmě znepokojeni šířícími se zvěstmi o tom, že Ježíš vstal z mrtvých, ale spoléhali se na podplacené strážce, že ti budou účinně odporovat všem takovým zprávám svým tvrzením, že skupina stoupenců Ježíše jeho tělo odstranila.

192:0.2 (2045.2) Od této doby a až do rozptýlení apoštolů v důsledku sílícího jejich pronásledování, byl Petr všeobecně uznávanou hlavou apoštolského sboru. Ježíš mu nikdy takovou pravomoc neudělil a jeho apoštolští druhové ho nikdy oficiálně do takového odpovědného postavení nezvolili; on se přirozeným způsobem této pozice ujal a držel ji se společným souhlasem všech a také proto, že byl jejich hlavním kazatelem. Od této chvíle se kázání na veřejnosti stalo hlavní činností apoštolů. A po návratu z Galileje se Matouš, kterého si vybrali na místo Jidáše, stal jejich pokladníkem.

192:0.3 (2045.3) V průběhu týdne, prožitého v Jerusalemu, Ježíšova matka Marie strávila hodně času s věřícími ženami, které navštěvovaly dům Josefa z Arimatie.

192:0.4 (2045.4) Časně ráno v pondělí, když se apoštolové vydali na cestu do Galileje, Jan Marek je těsně následoval. Šel za nimi až za město a když byli již za Betanií, odvážně se k nim připojil s přesvědčeným pocitem, že ho nepošlou nazpět.

192:0.5 (2045.5) Apoštolové se na cestě do Galileje několikrát zastavili, aby pověděli lidem zprávu o jejich vzkříšeném Učiteli a proto dorazili do Betsaidy až ve středu pozdě v noci. Bylo čtvrtední poledne, než se všichni probudili a připraveni na společnou snídani.

1. Zjevení u jezera

192:1.1 (2045.6) Přibližně v šest hodin v pátek ráno, 21. dubna, morontiální Učitel udělal své třinácté zjevení, první v Galileji, deseti apoštolům, když se jejich člun přibližoval ke břehu k místu obvyklého kotvení v Betsaidě.

192:1.2 (2045.7) Čtvrtední odpoledne a podvečer apoštolové strávili vyčkáváním v domě Zebedea a potom Šimon Petr navrhl, aby vypluli na ryby. Když Petr s tímto návrhem na rybaření přišel, všichni apoštolové se rozhodli jít s ním. Celou noc pak pracně spouštěli síť, ale nic nechytily. Moc jim tento neúspěch chytit nějakou rybu nevadil, poněvadž měli spoustu zajímavých zážitků k prodebatování, věcí, které se jim před krátkou dobou přihodily v Jerusalemu. Ale, když se rozednilo, rozhodli se k návratu do Betsaidy. Když se přiblížili ke břehu, někoho spatřili na pláži, poblíž místa pro zakotvení člunu, stojícího

vedle ohně. Nejdříve si mysleli, že je to Jan Marek, který je přišel přivítat s jejich úlovkem ryb, ale jak se přiblížili ještě blížeji ke břehu, uviděli, že se mýlili—ten člověk na Jana byl příliš vysoký. Ani jednoho z nich nenapadlo, že osoba na břehu je jejich Učitel. Oni vůbec nechápali, proč se Ježíš chtěl s nimi setkat v místech jejich bývalého společného působení a v otevřené přírodě, daleko od stísněného prostředí Jerusalema s jeho tragickým připomínáním strachu, zrady a smrti. On jim řekl, že jestli půjdou do Galileje, tak on se tam s nimi setká a nyní se chystal tento svůj slib splnit.

192:1.3 (2046.1) Když spustili kotvu a připravovali se vstoupit na malou loďku, aby se vylodili na břeh, ten člověk na břehu na ně zavolal: „Chlapci, chytili jste něco?“ A když mu odpověděli „ne“, on řekl: „Spust’te síť na pravém boku lodi a tam ryby chytíte.“ Ačkoliv nevěděli, že to byl Ježíš, kdo jim dal takovou radu, všichni se beze slova chopili sítě a podle jeho pokynu ji v tom místě spustili a v okamžiku byla naplněna rybami natolik, že ji stěží vytáhli. Uviděvši plně naplněnou síť, velmi vnímavý Jan Zebedeus teď pochopil, že to byl Učitel, kdo s nimi mluvil. Když ho tato myšlenka napadla, naklonil se k Petrovi a pošeptal mu: „To je Učitel.“ Petr se vždy vyznačoval bezmyšlenkovitým jednáním a impulzivní oddaností; a tak, když mu toto Jan pošeptal do ucha, rychle vstal a skočil do vody, aby mohl co nejdříve být po boku Učitele. Jeho druhové ho hned následovali na břeh v malé loďce, táhnoucí za sebou síť s rybami.

192:1.4 (2046.2) V té době byl Jan Marek již vzhůru a když viděl apoštoly vystupující na břeh s plně naplněnou sítí, rozběhl se dolů na pláž, aby je přivítal; a když tam uviděl jedenáct mužů

namísto deseti, vytušil, že ten neznámý člověk je vzkříšený Ježíš a jak deset udivených apoštolů tam mlčky stálo, mladík se vrhl k Učitelových nohám na kolena a řekl: „Můj Pán a můj Učitel.“ A potom k nim Ježíš promluvil, ale ne tak, jak to udělal v Jerusalemu, když je pozdravil slovy „Pokoj s vámi“, ale běžným oslovením Janu Markovi řekl: „Tak co, Jane, rád tě opět vidím a v pokojné Galileji, kde si můžeme dobře podebatovat. Zůstaň Jane a posnídej s námi.“

^{192:1.5 (2046.3)} Když Ježíš s mladíkem mluvil, deset apoštolů bylo natolik ohromeno a překvapeno, že zapomněli vytáhnout úlovek v síti na břeh. Ježíš k nim nyní promluvil: „Přineste svoje ryby a z několika z nich připravte snídani. Oheň a dostatek chleba již máme.“

^{192:1.6 (2046.4)} Jak Jan Marek projevoval úctu Učiteli, Petr se na okamžik vyděsil pohledem na rozžhavené dřevěné uhlí na pláži; tento pohled mu živě připomněl půlnoční oheň v Annášově dvoře, kde zapřel Učitele, ale vzpamatoval se a klečíc u Učitelových nohou zvolal: „Můj Pán a můj Učitel!“

^{192:1.7 (2046.5)} Petr se nato připojil ke svým druhům při vytahování úlovku v síti. Když svůj úlovek vyprostili ze sítě, ryby spočítali a bylo tam 153 velkých ryb. A opět by bylo chybou považovat toto za další zázračný úlovek ryb. S touto příhodou nemá zázrak nic společného. Byl to pouze důsledek Učitelových dřívějších zkušeností. On věděl, kde jsou ryby a proto poradil apoštolům, kam mají hodit síť.

^{192:1.8 (2047.1)} Ježíš jim pak řekl: „Pojďte všichni, uděláme si snídani. Dvojčata se také s námi posadí, když budu s vámi debatovat; Jan Marek očistí ryby.“ Jan Marek přinesl sedm

velkých ryb, které Učitel dal nad oheň a když byly upečeny, mladík je rozdál deseti apoštolům. Potom Ježíš rozlomil chléb a podal jej Janovi, který ho postupně rozdál hladovým apoštolům. Když všichni byli obslouženi, Ježíš pokynul Janu Markovi, aby se posadil a pak on sám mladíkovi podal rybu a chléb. A když jedli, Ježíš s nimi rozmlouval a vzpomínal na jejich společné zážitky v Galileji a právě u tohoto jezera.

^{192:1.9 (2047.2)} Toto bylo třetí zjevení Ježíše apoštolům jako skupině. Když se jich Ježíš poprvé zeptal, zdali něco chytily, oni netušili, že to je on, poněvadž tito rybáři Galilejského moře byli zvyklí na to, že když přistáli u břehu, byli takto oslovováni kupci s rybami z Tarichei, kteří obvykle čekali na břehu, aby mohli koupit čerstvé ryby pro sušení.

^{192:1.10 (2047.3)} Ježíš hovořil s deseti apoštoly a Janem Markem déle než hodinu a potom si vždy postupně vzal dvojici apoštolů a procházel se s nimi po pláži—ale nebyly to ty stejné dvojice, které kdysi poslal učit evangelium. Z Jerusalema vyšlo všech jedenách apoštolů společně, ale čím více se blížili ke Galileji, Šimon Zélóta se stával sklíčenějším, že když došli do Betsaidy, opustil své bratry a vrátil se domů.

^{192:1.11 (2047.4)} Předtím, než se toto ráno s nimi rozloučil, Ježíš je požádal, aby dva z nich šli dobrovolně za Šimonem Zélótou a přivedli ho zpět ještě v ten samý den. Udělali to Petr a Ondřej.

2. Rozhovory s apoštoly po dvojicích

^{192:2.1 (2047.5)} Když posnídali a seděli u ohně, Ježíš pokynul Petrovi a Janovi, aby se s ním šli projít po pláži. Jak se procházeli, Ježíš řekl Janovi: „Jane, miluješ mě?“ A když Jan odpověděl: „Ano,

Učíteli, celým svým srdcem“, Ježíš řekl: „Pak, Jane, zanechej své nesnášenlivosti a naučit se milovat lidi tak, jak já miluji vás. Zasvěť svůj život dokazování, že láska je největší cenností na světě. Je to láska Boha, která nutí lidi hledat spasení. Láska je předchůdce veškerého duchovního dobra, podstata pravdy a krásna.“

192:2.2 (2047.6) Ježíš se potom obrátil na Petra a zeptal se ho: „Petře, miluješ mě?“ Petr odpověděl: „Pane, ty víš, že tě miluji celou svojí duší.“ Nato Ježíš řekl: „Jestli mě, Petře, miluješ, napájej mé ovečky. Nezapomínej pomáhat slabým, chudým a mladým. Hlásej evangelium beze strachu či upřednostňování; stále měj na paměti, že Bůh nikoho neupřednostňuje. Služ svým bližním tak, jak já jsem sloužil vám; odpouštěj svým smrtelným druhům tak, jak já jsem odpouštěl vám. Necht’ zkušenost tě naučí hodnotě rozjímání a síle reflexe.“

192:2.3 (2047.7) Po ujítí krátké vzdálenosti se Učitel obrátil na Petra a zeptal se ho: „Petře, opravdu mě miluješ?“ A Šimon nato řekl: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ A Ježíš opět řekl: „Starej se dobře o mé ovce. Buď dobrým a spolehlivým pastýřem stáda. Nezrad’ jejich důvěru v tebe. Nebud’ zaskočen nepřátelskými úmysly. Neustále buď na stráži—bdi a modli se.“

192:2.4 (2047.8) Když ušli několik dalších kroků, Ježíš se otočil k Petrovi a potřetí se ho zeptal: „Petře, skutečně mě miluješ?“ A Petr, poněkud zarmoucen pocitem, že Učitel mu zjevně nevěří, řekl se znatelným pohnutím: „Pane, ty víš naprosto všechno a proto také víš, že tě skutečně a opravdově miluji.“ Ježíš potom řekl: „Napájej mé ovce. Neopust’ stádo. Buď příkladem a inspirací pro všechny ostatní pastýře. Miluj stádo tak, jak já jsem miloval vás a zasvěť svůj život jejich blahu tak, jak já jsem

zasvětil svůj život pro vaše blaho. A následuj mne až do samého konce.“

192:2.5 (2048.1) Petr si vzal tato poslední slova doslova—a to, že ho bude muset následovat—a ukazujíc na Jana, zeptal se Ježíše: „Jestli tě budu následovat, co bude dělat tento člověk?“ Nato Ježíš, uvědomujíc si, že Petr jeho slova nepochopil, mu řekl: „Petře, nestarej se o to, co tvoji bratři budou dělat. Nevšímej si toho, jestli já si přeji, aby Jan tady zůstal, až ty odejdeš, nebo dokonce až já se vrátím? Pouze dbej na to, abys mne následoval.“

192:2.6 (2048.2) Tato Ježíšova poznámka se rozšířila mezi bratry a byla pochopena v tom smyslu, že Jan nezemře předtím, dokud se Učitel nevrátí a proto si také hodně z nich myslelo a doufalo, že až se vrátí, ustanoví království v moci a slávě. A právě tento výklad Ježíšových slov hrál velkou roli v tom, že Šimon Zélóta se vrátil do služby a zůstal jedním z apoštolů.

192:2.7 (2048.3) Když se vrátili zpět k ostatním, Ježíš se vydal na procházku s Ondřejem a Jakubem. Po ujití krátké vzdálenosti, Ježíš se zeptal Ondřeje: „Ondřeji, důvěřuješ mně?“ A když bývalý vůdce apoštolů uslyšel od Ježíše takovou otázku, zastavil se a odpověděl: „Ano, Učiteli, určitě ti důvěřuji a ty víš, že tomu tak je.“ Ježíš pak řekl: „Ondřeji, jestli důvěřuješ mně, důvěřuj více svým bratrům—a také Petrovi. Já jsem ti důvěřoval, když jsem tě jmenoval vůdcem tvých bratrů. Nyní musíš ty důvěřovat ostatním, poněvadž já vás opustím, abych se vrátil ke svému Otci. Až se tvoji bratři začnou rozcházet do světa kvůli krutému pronásledování, buď rozvážným a moudrým rádcem mému bratrovi v těle Jakubovi, když budou na něho naložena těžká břemena, pro která on nemá dostatečné

zkušenosti, aby je unesl. A potom nepřestávej důvěřovat lidem, protože já tě neopustím. Když završíš svoji pozemskou pouť, přijdeš za mnou.“

192:2.8 (2048.4) Potom se Ježíš obrátil na Jakuba s otázkou: „Jakube, důvěřuješ mně?“ A Jakub samozřejmě odpověděl: „Ano, Učiteli, důvěřuji ti celým svým srdcem.“ Nato Ježíš řekl: „Jakube, když mě budeš důvěřovat více, staneš se trpělivějším ke svým bratrům. Jestli mně budeš důvěřovat, pomůže ti to být laskavým k bratrství věřících. Naučit se zvažovat důsledky svých slov a činů. Pamatuj si, že to, co zaseješ, to sklidiš. Modli se za duchovní klid a rozvíjej trpělivost. Tyto ctnosti, společně s živou vírou, tě budou podporovat, až nastane čas vypít obětní kalich. Ale nikdy nepodléhej strachu; až završíš svoji pouť na zemi, ty také přijdeš za mnou.“

192:2.9 (2048.5) Ježíš pak rozmlouval s Tomášem a Natanaelem. Tomášovi řekl: „Tomáši, sloužíš mě?“ Tomáš odpověděl: „Ano, Pane, sloužím ti teď a budu ti sloužit vždy.“ Nato Ježíš řekl: „Jestli sloužíš mně, služ mým bratrům v těle tak, jak já jsem sloužil vám. A neunav se tímto konáním dobra, ale vytrvej jako jeden z těch, kdo byl vysvěcen Bohem pro tuto službu lásky. Až dokončíš svoji službu pro mne na zemi, budeš sloužit se mnou ve slávě. Tomáši, musíš skončit s pochybováním; musíš růst ve víře a znalosti pravdy. Věř v Boha jako dítě, ale přestaň se chovat tak dětinsky. Měj odvahu; buď silným ve víře a mocným v království Božím.“

192:2.10 (2049.1) Poté se Učitel zeptal Natanaela: „Natanaeli, sloužíš mně?“ A apoštol odpověděl: „Ano, Učiteli, a s neotřesitelnou láskou.“ Ježíš pak řekl: „Jestliže mně sloužíš celým svým srdcem, dbej na to, abys byl oddaný blahu mých pozemských

bratrů neúnavnou láskou. Necht' tvé rady jsou naplněny přátelstvím a přidej lásku ke své filozofii. Služ svým bližním tak, jak já jsem sloužil vám. Buď lidem spolehlivou oporou tak, jak já jsem byl oporou vám. Buď méně kritický; neočekávej hodně od některých lidí a tím zmírníš míru svého zklamání. A když práce tady na zemi bude dokončena, budeš sloužit se mnou na nebi.“

192:2.11 (2049.2) Potom Učitel hovořil s Matoušem a Filipem. Filipa se zeptal: „Filipe, řídíš se mými pokyny?“ Filip odpověděl: „Ano, Pane, budu se řídit tvými pokyny i kdyby mě to stálo můj život.“ Ježíš nato řekl: „Jestli jsi připraven řídit se mými pokyny, odejdi do zemí pohanů a hlásej evangelium. Proroci ti řekli, že řídit se pokyny je lepší, než přinášet oběti. Skrže víru jsi se stal Boha si uvědomujícím synem království. Řid' se jenom jedním zákonem—a to je přikázání jít do světa hlásat evangelium království. Přestaň se bát lidí; neboj se kázat radostné zprávy o věčném životě svým bližním, kteří se trápí v temnotě a hladoví po světle pravdy. Již více se, Filipe, nezabývej penězi a majetkem. Nyní jsi volný hlásat radostná poselství, jak jsou i tvoji bratři. A já půjdu před tebou a budu s tebou do samého konce.“

192:2.12 (2049.3) A potom, obračejíc se k Matoušovi, Učitel se ho zeptal: „Matouši, jsi připraven ve svém srdci se řídit mými pokyny?“ Matouš odpověděl: „Ano Pane, jsem plně odhodlán vykonávat tvoji vůli. Nato Učitel řekl: „Matouši, jestli jsi připraven řídit se mými pokyny, jdi do světa učit všechny národy toto evangelium království. Již více nebudeš sloužit svým bratrům materiálními věcmi života; od nynějška budeš také hlásat radostné zprávy o duchovním spasení. Od této

chvíle se pouze věnuj vykonávání jediného příkazu—kázání tohoto evangelia království Otce. Tak, jako já jsem vykonal vůli Otce na zemi, tak ty splníš božský příkaz. Pamatuj si: jak židé, tak i pohané jsou tvoji bratři. Neboj se žádného člověka při hlásání spasitelné pravdy evangelia království nebeského. A kam já nyní odcházím, tam brzy přijdeš i ty.“

192:2.13 (2049.4) Potom se procházel a rozmlouval s dvojčaty Alfeusovými, Jakubem a Judou. Mluvil k nim oběma najednou a zeptal se jich: „Jakube a Judo, věříte ve mne?“ A když oba odpověděli: „Ano, Učiteli, věříme,“ on řekl: „Já vás brzy opustím. Viděli jste, že jsem vás již opustil v těle. V této podobě tady zůstanu jen krátce a potom odejdu za svým Otcem. Vy ve mne věříte—vy jste moji apoštolové a vždy jimi budete. Pokračujte ve víře a pamatujte si vaše spojení se mnou až tady nebudu a poté, až se třeba vrátíte k práci, kterou jste dělali předtím, než jste začali žít se mnou. Nikdy nepřipusťte změnu ve svém jednání, která by ovlivnila vaši oddanost. Do konce svých pozemských životů mějte víru v Boha. Nikdy nezapomínejte na to, že když jste Božími syny ve víře, všechna poctivá práce je posvátná. Všechno, co syn Boží dělá, nemůže být obyčejné. Proto od této chvíle dělejte svoji práci tak, jakoby jste ji vykonávali pro Boha. A když skončíte svoji pouť na tomto světě, já mám jiné a lepší světy, kde budete také pro mne pracovat. A v celé této práci, na tomto světě a na jiných, já budu pracovat s vámi a můj duch bude pobývat ve vás.“

192:2.14 (2049.5) Bylo téměř deset hodin, když se Ježíš vrátil z procházky s Alfeusovými dvojčaty a před svým odchodem apoštolům řekl: „Sbohem, zítra v poledne se všichni setkáme

na hoře, kde jste byli vysvěceni za apoštoly.“ Po těchto slovech jim zmizel z očí.“

3. Na hoře vysvěcení

^{192:3.1 (2050.1)} V pravé poledne, v sobotu 22. Dubna, se jedenáct apoštolů shromáždilo na hoře blízko Kafarnaumu a Ježíš se objevil mezi nimi. Toto setkání se uskutečnilo na stejné hoře, na které z nich Učitel udělal apoštoly a vyslance Otcova království na zemi. A toto bylo čtrnácté Učitelovo morontialní zjevení.

^{192:3.2 (2050.2)} Jedenáct apoštolů klečelo v kruhu kolem Učitele a naslouchalo jeho opakování pokynů a dívalo se znovu na ztvárnění scény vysvěcení tak, jako když byli poprvé vyčleněni pro mimořádnou práci pro království. A to všechno apoštolům připomnělo jejich první zasvěcení pro službu Otci, s výjimkou modlitby Učitele. Když se Učitel—morontialní Ježíš—modlil nyní, jeho hlas zněl majestátně a používal silná slova, jaká apoštolové nikdy předtím neslyšeli. Jejich Učitel nyní mluvil s vládci vesmírů jako ten, kdo ve svém vesmíru má ve svých rukou veškerou moc a autoritu. A těchto jedenáct apoštolů nikdy nezapomnělo na tento zážitek—stvrzení své apoštolské oddanosti morontialnímu Ježíši. Učitel strávil na hoře rovnou jednu hodinu a když se s nimi srdečně rozloučil, zmizel jim z očí.

^{192:3.3 (2050.3)} A pak nikdo Ježíše neviděl celý týden. Apoštolové vůbec neměli představu o tom, co mají dělat, poněvadž nevěděli, jestli Učitel neodešel k Otci. V tomto stavu nejistoty se zdržovali v Betsaidě. Báli se jít rybařit, aby v případě, že je přijde Ježíš navštívit, ho neminuli. Celý tento týden se Ježíš

věnoval morontialním tvorům na zemi a také morontialnímu přechodu, který on na tomto světě prožíval.

4. Shromáždění u jezera

192:4.1 (2050.4) Zvěst o zjeveních Ježíše se šířila po celé Galileji a každý den přicházelo do domu Zebedea stále více a více věřících, aby se informovali o Učitelově vzkříšení a zjistili pravdu o těchto opakovaných zjeveních. Na počátku týdne Petr rozeslal zprávu, že následující sobotu ve tři hodiny odpoledne se uskuteční u jezera veřejné shromáždění.

192:4.2 (2050.5) Proto, v sobotu 29. dubna, ve tři hodiny se shromáždilo u Betsaidy přes pět set věřících z okolí Kafarnaumu, aby si poslechli Petrovo první kázání na veřejnosti od vzkříšení Ježíše. Apoštol byl skvělý a když skončil svůj přitažlivý projev, jen málo z přítomných posluchačů pochybovalo o tom, že učitel vstal z mrtvých.

192:4.3 (2050.6) Petr zakončil své kázání slovy: „Prohlašujeme, že Ježíš Nazaretský není mrtev; oznamujeme, že vstal zmrtvých a vyšel z hrobky; proklamujeme, že jsme ho viděli a mluvili s ním.“ Právě když se chystal ukončit toto prohlášení víry, objevil se vedle něho, plně viděn všemi přítomnými lidmi, Učitel v morontialní formě a hovoříc k nim důvěrně známým hlasem, řekl: „Pokoj s vámi; pokoj můj necht' zůstává s vámi.“ Když se jim takto zjevil a takto k nim promluvil, zmizel jim z očí. Toto bylo patnácté morontialní zjevení vzkříšeného Ježíše.

192:4.4 (2051.1) Kvůli některým věcem, které byly řečeny jedenácti apoštolům během rozhovoru s Učitelem na hoře vysvěcení,

nabyli apoštolové dojmů, že jejich Učitel se brzy zjeví veřejně před skupinou galilejských věřících a že po této události se mají vrátit do Jerusalema. Proto brzy ráno následujícího dne, v neděli 30. dubna, se jedenáct apoštolů vydalo z Betanie na cestu do Jerusalema. Cestou údolím Jordánu hodně učili a kázali, takže do domu Marka v Jerusalemu přišli až pozdě večer ve středu, 3. května.

192:4.5 (2051.2) Pro Jana Marka to byl smutný příchod domů, poněvadž jen před několika málo hodinami jeho otec Eliáš Marek náhle zemřel na krvácení do mozku. Ačkoliv myšlenka na jistotu vzkříšení z mrtvých dala velkou útěchu apoštolům v jejich smutku, současně dávali upřímně najevo lítost nad ztrátou svého dobrého přítele, který byl jejich spolehlivým podporovatelem i v časech velkých potíží a zklamání. Jan Marek dělal všechno pro to, aby utěšil svoji matku a jejím jménem pozval apoštoly používat i nadále její dům, jako by byl jejich. A jedenáct apoštolů používalo horní pokoj jako své hlavní stanoviště až do dne, kdy skončil svátek Pentekosté.

192:4.6 (2051.3) Apoštolové záměrně vešli do Jerusalema až po setmění, aby nebyli spatřeni členy židovských institucí. Také se neobjevili na veřejnosti při pohřbu Eliáše Marka. Celý příští den zůstali v tichém osamění v tomto, na události bohatém, pokoji.

192:4.7 (2051.4) Ve čtvrtek večer měli apoštolové v tomto horním pokoji významnou poradou, při které všichni slíbili, že půjdou na veřejnost kázat nové evangelium vzkříšeného Pána, kromě Tomáše, Šimona Zélóty a dvojčat Alfeusových. To již byl začátek prvních kroků ke změně evangelia království—namísto hlásání synovství s Bohem a bratrství lidí—v hlásání o vzkříšení

Ježíše. Natanael byl proti této změně v tomto jejich významném poselství lidem, ale nedokázal odolat Petrově výmluvnosti a ani nebyl schopen překonat nadšení učedníků, především věřících žen.

^{192:4.8 (2051.5)} A tak, pod pevným vedením Petra a ještě předtím, než Učitel vystoupil k Otci, jeho následovníci v dobrém úmyslu začali ten spleť proces postupného a stálého přeměňování náboženství Ježíše do nové a upravené formy náboženství o Ježíšovi.

Kapitola 193

Poslední zjevení a nanebevstoupení

^{193:0.1 (2052.1)} K OLEM deváté hodiny večer, v pátek, 5. května, se odehrálo šestnácté morontiální zjevení Ježíše v zahradě Nikodéma. V tento večer se věřící Jerusalema poprvé od vzkříšení pokusili shromáždit. Sešlo se tady jedenáct apoštolů, ženský sbor a jejich společnice a přibližně padesát dalších vůdčích učedníků Učitele, včetně několika Řeků. Tato skupina věřících mezi sebou neformálně rozmlouvala něco přes půl hodiny, když se najednou před nimi objevil v plné podobě morontiální Učitel a okamžitě jim začal dávat pokyny. Ježíš řekl:

^{193:0.2 (2052.2)} „Pokoj s vámi. Toto je nejreprezentativnější skupina věřících—apoštolů a učedníků, mužů a žen—před kterou jsem se zjevil od chvíle mého vysvobození z těla. Nyní bych chtěl obrátit vaši pozornost na to, co jsem vám dříve řekl, že můj pobyt mezi vámi musí skončit; řekl jsem vám, že se brzy musím vrátit k Otci. A potom jsem vám jasně řekl, jak mne veleknězi a židovští vládcové pošlou na smrt a že vstanu z hrobu. Proč

jste tedy dopustili, aby vás toto všechno vyvedlo tak z míry, když se to událo? A proč jste byli tak překvapeni, když jsem na třetí den vyšel z hrobky? Nevěřili jste mně, přestože jste slyšeli má slova, ale jejich smysl jste však nedokázali nepochopit.

193:0.3 (2052.3) A nyní dobře naslouchejte mým slovům a neudělejte opět tu stejnou chybu, že budete poslouchat mému učení rozumem, zatímco ve vašich srdcích nedokážete pochopit jeho význam. Od počátku mého žití jako jednoho z vás jsem vás učil, že mým cílem je odhalit nebeského Otce jeho dětem na zemi. Prožil jsem poskytnutí sebe sama odhalováním Boha, abyste vy mohli poznat život, prožitý v poznávání Boha. Odhalil jsem Boha jako vašeho nebeského Otce; odhalil jsem vás jako jeho pozemské syny. Je faktem, že Bůh vás miluje jako své syny. Skrze víru v má slova se tento fakt stává ve vašich srdcích věčnou a živou pravdou. Když skrze živou víru získáte božské uvědomění Boha, pak jste zrozeni v duchu jako děti světla a života—věčného života, ve kterém budete vzestupovat vesmírem vesmírů a získáte zkušenost z nalezení Boha-Otce v Ráji.

193:0.4 (2052.4) Vyzývám vás, abyste si navždy zapamatovali, že vaší misí mezi lidmi je hlásat evangelium království—realitu otcovství Boha a pravdu o synovství člověka. Hlásejte celou pravdu radostných zpráv, nejenom část spasitelného evangelia. Mé vzkříšení nezměnilo vaše poselství. Skrze víru poznané synovství s Bohem zůstává stále spasitelnou pravdou evangelia království. Musíte jít do světa kázat lásku Boha a službu člověku. To, co svět nejvíce potřebuje vědět je: lidé jsou Božími syny a skrze víru mohou skutečně poznat a denně prožívat tuto povznášející pravdu. Mé poskytnutí sebe sama by

mělo pomoci všem lidem poznat, že jsou děti Boha, ale takové poznání nebude stačit, jestliže nedokážou osobně, skrze svoji víru, pochopit spasitelnou pravdu o tom, že jsou živými duchovními syny věčného Otce. Evangelium království je o lásce Otce a službě jeho dětí na zemi.

193:0.5 (2053.1) Vy všichni tady přítomní víte, že jsem vstal z mrtvých, ale na tom není nic neobvyklého. Já mám moc položit svůj život a vzít si ho zpět; Otec takovou moc dává svým Rajským Synům. Vaše srdce by měla být spíše rozrušena zprávou o tom, že brzy poté, jak jsem vyšel z Josefovy hrobky, zesnulí smrtelníci epochy vstoupili na cestu věčného vzestupu. Já jsem žil svůj život v těle proto, abych vám ukázal, jak vy můžete, prostřednictvím láskyplné služby, odhalovat Boha svým bližním tak, jako já jsem prostřednictvím své lásky k vám a službě vám odhaloval vám Boha. Žil jsem mezi vámi jako syn Člověka, abyste vy a všichni ostatní lidé mohli poznat, že vy všichni jste skutečně syny Božími. Jděte proto nyní do celého světa kázat toto evangelium království nebeského všem lidem. Milujte všechny lidi tak, jak já jsem miloval vás; služte svým smrtelným bližním tak, jak já jsem sloužil vám. Darem jste dostali, darem dávejte. Zůstaňte tady v Jerusalemu jen do doby, až odejdu k Otci a až vám sešlu Ducha Pravdy. Ten vás povede k rozšířené pravdě a já půjdu s vámi do celého světa. Já jsem vždy s vámi a můj pokoj nechávám s vámi.“

193:0.6 (2053.2) Když k nim Učitel takto promluvil, zmizel jim z očí. Již téměř svítalo, když se tito věřící začali rozcházet; celou noc zůstali pospolu v zahradě, debatujíc horlivě o Učitelových pokynech a přemýšlejí o všem, co se jim přihodilo. Jakub Zebedeus a ostatní apoštolové jim pověděli o svých

zkušenostech s morontialním Učitelem v Galileji a vyprávěli jim, jak se jim třikrát zjevil.

1. Zjevení v Sycharu

^{193:1.1 (2053.3)} Kolem čtvrté hodiny v sobotu odpoledne, 13. května, se Učitel zjevil Naldě a přibližně sedmdesáti věřícím Samařanům blízko Jákobovy studny v Sycharu. Tito věřící se často scházeli na tomto místě, které bylo kousek od místa, kde Ježíš hovořil s Naldou o vodě života. V ten den, když právě věřící skončili debaty o zprávě o vzkříšení, Ježíš se náhle před nimi objevil a řekl:

^{193:1.2 (2053.4)} „Pokoj s vámi. Radujte se ze zprávy o tom, že jsem vstal z mrtvých a jsem živý, ale to vám nic nepřinese, pokud se nejdříve nenarodíte ve věčném duchu a tím získáte, skrze víru, dar věčného života. Jestli jste věřícími syny mého Otce, nikdy nezemřete; nikdy nezaniknete. Evangelium království vás naučilo tomu, že všichni lidé jsou syny Božími. A tato radostná zpráva o lásce nebeského Otce k jeho pozemským dětem musí být roznesena do celého světa. Nastal čas uctívat Boha ne na hoře Gerizím či v Jerusalemu, ale tam kde jste a jací jste, v duchu a v pravdě. Je to vaše víra, která spasí vaše duše. Spasení je dar Boha všem, kteří věří, že jsou jeho synové. Ale nemylte se; i když spasení je nezištný dar Boha a je poskytnutý všem, kteří ho přijmou vírou, pak následuje zkušenost přinášení duchovních plodů v tomto životě, prožitém v těle. Přijetí učení o otcovství Boha znamená, že vy také upřímně přijmete s ním spojenou pravdu o bratrství lidí. A jestli člověk je váš bratr, tak je víc než pouze váš soused, kterého Otec po vás vyžaduje milovat jako sebe samého. Svého bratra, jelikož je členem vaší rodiny, nebudete pouze milovat rodinnou láskou, ale budete mu

také sloužit tak, jako byste sloužili sami sobě. A budete takto milovat a sloužit svému bratru, poněvadž vy, jako mí bratři, jste tak milovali mne a sloužili mně. A tak jděte do celého světa vyprávět o těchto radostných zprávách každé rase, kmenu a národu. Můj duch půjde před vámi a já budu stále s vámi.“

193:1.3 (2054.1) Tito Samařané byli nesmírně udiveni tímto zjevením Učitele a okamžitě spěchali do nejbližších měst a vesnic, kde šířili zprávu o tom, že viděli Ježíše a že s nimi mluvil. A toto bylo sedmnácté morontiální zjevení Učitele.

2. Zjevení ve Fénicii

193:2.1 (2054.2) Osmnácté zjevení Učitele se událo v Týru, v úterý 16. května, krátce před devátou hodinou večer. Opět se objevil před uzavřeným shromážděním věřících a to ve chvíli, kdy se chystali k rozchodu a řek jim:

193:2.2 (2054.3) „Pokoj s vámi. Radujete se ze zprávy o tom, že syn Člověka vstal z mrtvých, protože tak víte, že vy a vaši bratři také přežijí smrt v těle. Ale takové přežití závisí na vašem předchozím zrození v duchu—v duchu hledání pravdy a nacházení Boha. Chléb a vodu života proto dostávají pouze ti, kteří hladoví po pravdě a žízní po spravedlnosti—po Bohu. Skutečnost, že zemřelí vstanou z mrtvých není evangeliem království. Všechny tyto velké pravdy a vesmírné fakty souvisejí s tímto evangeliem v tom, že jsou součástí důsledků, vyplývajících z víry v radostné zprávy a stávají se následnou zkušeností těch, kteří se skrze víru a činy a pravdu stali nesmrtelnými syny věčného Boha. Můj Otec mě poslal na tento svět oznámit toto spasení synovstva všem lidem. A tak i já vás posílám do světa hlásat toto spasení synovstva. Spasení je

bezplatným darem Boha, ale ti, narozeni v duchu, budou okamžitě přinášet plody božského ducha v láskyplné službě svým bližním. A plody božského ducha, které přinášejí životy v duchu narozených a Boha si uvědomujících smrtelníků jsou: láskyplná služba, nezištná péče, statečná oddanost, upřímná čestnost, osvěcená poctivost, neumírající naděje, přesvědčivá víra, soucitná pomoc, neutuchající dobro, odpouštějící tolerance a trpělivý klid. Jestli samozvaní věřící nepřinášejí tyto plody božského ducha ve svých životech, jsou mrtví; není v nich Duch Pravdy; jsou nepotřebnými výhonky na živé révě a brzy budou odstraněni. Můj Otec vyžaduje po svých dětech víry, aby přinášeli mnoho duchovních plodů, Jestliže nepřinášíte plody, tak odkope půdu kolem vašich kořenů a odřeže vaše neplodné výhonky. Musíte přinášet stále více plodů ducha s mírou vašeho nebeského vzestupu v království Božím. Můžete vstoupit do království jako dítě, ale Otec požaduje, abyste, skrze ctnost, dosáhli plné duchovní dospělosti. A když se vydáte do světa hlásat radostné zprávy všem národům, já půjdu před vámi a můj Duch Pravdy bude pobývat ve vašich srdcích. Můj pokoj nechávám s vámi.“

^{193:2.3 (2054.4)} A potom jim Učitel zmizel z očí. Následujícího dne se z Týru vydali na cestu ti, kteří přinesli tuto zprávu do Sidónu a také do Antiochie a Damašku. Ježíš se s těmito věřícími setkával, když žil v těle a oni ho okamžitě poznali, když k nim začal mluvit a dávat jim pokyny. I když jeho přátelé ho nedokázali ihned rozpoznat v jeho morontální podobě, když se jim zjevil, okamžitě ho poznali, když k nim promluvil.

3. Poslední zjevení v Jerusalemu

193:3.1 (2055.1) Časně ráno, ve čtvrtek 18. května se Ježíš naposledy zjevil na zemi v morontiální podobě. Ve chvíli, kdy se jedenáct apoštolů chystalo zasednout ke snídani v horním pokoji v domě Marie, ženy nedávno zemřelého Eliáše Marka, objevil se před nimi Ježíš a řekl:

193:3.2 (2055.2) „Pokoj s vámi. Požádal jsem vás, abyste zůstali tady v Jerusalemu až do mého vystoupení k Otci a až vám sešlu Ducha Pravdy, který bude brzy rozlit na celé lidstvo a který vás obdaří nebeskou silou.“ Šimon Zélóta přerušil Ježíše otázkou: „A potom, Učiteli, ustanovíš království a my uvidíme, jak se sláva Boží projevuje na zemi?“ Vyslechnuvši si Šimonovu otázku, Ježíš odpověděl. „Šimone, ty stále lpíš na svých starých představách o židovském Mesiáši a materiálním království. Ale až na vás sestoupí duch, vy dostanete duchovní sílu a brzy se vydáte do celého světa kázat toto evangelium království. Jak Otec poslal mne na tento svět, tak já posílám vás. A přeji si, abyste milovali jeden druhého a věřili jeden druhému. Jidáš již mezi vámi není, jelikož jeho láska vychladla a jelikož odmítl věřit vám, svým věrným bratrům. Vy jste nečetli ve Spisech: „Není dobře člověku samotnému. Nikdo nežije sám pro sebe?“ A také to místo, kde je řečeno: „Kdo chce mít přátele, musí sám být přátelský?“ A neposlal jsem vás učit ve dvojicích, abyste se necítili osamělí a neupadli do stavu nejistoty a trápení, které přináší osamělost? Vy také dobře víte, že když jsem byl v těle, nedopustil jsem, abych byl sám po delší dobu. Od samého začátku našeho společného života jsem měl vždy u sebe dva, nebo tři z vás, anebo někde velmi blízko po ruce, když jsem rozmlouval s Otcem. Proto věřte a důvěřujte jeden druhému. A toto je mnohem důležitější nyní, poněvadž dnes se

vás chystám zanechat na tomto světě samotné. Nastal čas; brzy odejdu k Otci.“

^{193:3.3 (2055.3)} Když Ježíš domluvil, pokynul jim, aby šli za ním a vedl je na Olivovou horu, kde se s nimi rozloučil před svým odchodem z Urantie. Na Olivovou horu šli ve slavnostním mlčení. Od chvíle, kdy vyšli z horního pokoje, nikdo z nich nepromluvil jediného slova až do okamžiku, kdy stanuli s Ježíšem na Olivové hoře.

4. Příčiny Jidášova pádu

^{193:4.1 (2055.4)} V první části svého proslovu ke svým apoštolům na rozloučenou Ježíš mluvil o ztrátě Jidáše a na příkladu tragického osudu jejich zrádného druha důrazně upozornil na nebezpečí sociální izolace a odloučení od přátel. Pro věřící této i budoucích epoch může být užitečné se krátce podívat na příčiny pádu Jidáše ve světle Ježíšových poznámek a z pohledu nahromaděných poznání v následných stoletích.

^{193:4.2 (2055.5)} Když se podíváme zpět na tuto tragédii, pochopíme, že Jidáš zbloudil z cesty především z toho důvodu, že byl velmi výrazně osamělou osobností—osobností uzavřenou do sebe a mimo normálních společenských kontaktů. Jidáš tvrdošíjně odmítal důvěřovat svým apoštolským druhům, anebo se s nimi upřímně přátelit. Ale jeho izolovaný typ osobnosti by sám o sobě nebyl příčinou Jidášova selhání, kdyby se naučil více milovat a duchovně růst. Kromě toho, aby to bylo ještě horší, on měl neustále v sobě zášť a živil v sobě takové psychologické nepřátele, jako pomstu a zobecněnou touhu „vyrovnat“ se s kýmkoliv za všechna svá zklamání.

193:4.3 (2056.1) Taková nešťastná kombinace individuálních osobitých charakterových nedostatků a vnitřních tendencí přivedla do záhuby dobře nasměrovaného člověka, který nedokázal zdolat tyto projevy zla láskou, vírou a důvěřivostí. To, že Jidáš nemusel zabloudit, je dobře ukázáno na případech Tomáše a Natanaela, kteří oba byli postiženi těmito stejnými sklony podezírat a nadměrným individualismem. Také Ondřej a Matouš měli hodně podobných sklonů, ale u všech těchto mužů postupem času narůstala láska k Ježíšovi a ke svým apoštolským druhům a přibývalo jí. Oni rostli v šlechetnosti a ve vědomí pravdy. Stále více a více důvěřovali svým druhům a pomalu nabývali schopnost se na ně spoléhat. Jidáš tvrdošíjně odmítal důvěřovat svým bratrům. Když se v něm nakupily jeho emocionální rozpory, přinutily ho vždy hledat utěšení a radu u jiných a dostalo se mu nerozumné útěchy od svých neduchovních příbuzných či náhodných známých, kteří byli buď lhostejní, nebo dokonce nepřátelští k úspěšnému rozvoji duchovních realit nebeského království, které mělo na zemi dvanáct vysvěcených vyslanců a on byl jedním z nich.

193:4.4 (2056.2) Jidáš utrpěl porážku ve svých pozemských bojích v důsledku následujících faktorů, vyplývajících z osobních sklonů a slabosti charakteru:

193:4.5 (2056.3) 1. Byl izolovaným typem člověka. Projevoval se vysoce individualisticky a zvolil si cestu k zatvrzele „uzavřené“ a nesociální typu osobnosti.

193:4.6 (2056.4) 2. Jako dítě měl všechno usnadněné. Těžce snášel odpor. Vždy očekával vítězství; on vůbec neuměl prohrávat.

^{193:4.7 (2056.5)} 3. Jidáš se nikdy nenaučil filozoficky přistupovat ke zklamání. Namísto přijímání zklamání jako normálního a běžného rysu lidského bytí, se vždy uchýloval k obviňování za všechny své osobní potíže a zklamání někoho konkrétního nebo všechny své druhy jako skupinu.

^{193:4.8 (2056.6)} 4. Měl sklon držet v sobě zášť; neustále se zabýval myšlenkou na pomstu.

^{193:4.9 (2056.7)} 5. Neraď se díval upřímně pravdě do očí; byl nečestný ve svém postoji k životním situacím.

^{193:4.10 (2056.8)} 6. Nechtěl mluvit o svých osobních problémech se svými nejbližšími druhy; odmítal hovořit o svých potížích se svými opravdovými přáteli a těmi, kteří ho upřímně milovali. Za celé roky spojení s Učitelem, Jidáš ani jednou za ním nepřišel s čistě osobním problémem.

^{193:4.11 (2056.9)} 7. Jidáš nikdy nepochopil to, že opravdové odměny za ušlechtilý život jsou nakonec duchovní výhry, které ne vždy jsou uděleny během tohoto jednoho krátkého života v těle.

^{193:4.12 (2056.10)} V důsledku neustálé izolace své osobnosti se jeho trápení násobila, jeho soužení zvyšovala, jeho úzkosti sílily a jeho zoufalství se prohlubovalo téměř za hranici snesitelnosti.

^{193:4.13 (2057.1)} I když tento sobecký a ultraindividualistický apoštol měl mnoho psychických, emocionálních a duchovních problémů, jeho hlavními potížemi byly: ve sféře osobnosti—byl izolován; ve sféře mysli—byl podezíravý a pomstychtivý; ve sféře temperamentu—byl nevrlý a nevraživý; v emocionální sféře—nebyl schopen milovat a odpouštět; ve společenské

sféře—nedůvěřoval a byl zcela uzavřený do sebe; ve sféře ducha—byl arogantní a sobecky ambiciózní; ve sféře života—ignoroval ty, kteří ho milovali a ve smrti zůstal bez přátel.

193:4.14 (2057.2) Takové jsou tedy faktory mysli a vlivy zla a když působí společně, vysvětluje to, proč dobře nasměřovaný a svého času upřímný věřící v Ježíše a dokonce po několika letech důvěrného soužití s jeho transformující osobností, opustil své druhy, zavrhl posvátnou věc, zřekl se svého svatého poslání a zradil svého božského Učitele.

5. Nanebevstoupení Učitele

193:5.1 (2057.3) Bylo kolem půl osmé ve čtvrtek ráno, 18. května, když Ježíš přišel na západní svah Olivové hory se svými jedenácti mlčícími a poněkud zmatenými apoštoly. Z tohoto místa, asi ve dvou třetinách cesty na vrchol, se mohli podívat na Jerusalema a dolů na Getsemane. Ježíš byl nyní připraven říci svá poslední slova na rozloučenou se svými apoštoly, než opustí Urantii. Když tam před nimi stál, apoštolové si bez jakéhokoli pokynu klekli kolem něho v kruhu a Učitel řekl:

193:5.2 (2057.4) „Žádám vás, abyste zůstali v Jerusalemu do doby, dokud nebudete obdařeni silou s nebes. Já se vás chystám nyní opustit; chystám se vystoupit ke svému Otci a brzy, velmi brzy, sešleme na tento svět mého pobytu Ducha Pravdy; a až přijde, vy začnete nové hlásání evangelia království. Milujte lidi láskou, s jakou jsem já miloval vás a služte svým smrtelným druhům tak, jako já jsem sloužil vám. Necht' plody ducha, které se rodí ve vašich životech, podnítí lidské duše uvěřit v pravdu, že člověk je synem Božím a že všichni lidé jsou bratři.

Pamatujte si všechno, čemu jsem vás učil a život, který jsem prožil mezi vámi. Moje láska vás chrání, můj duch bude pobývat ve vás a můj pokoj bude stále s vámi. Sbohem.“

193:5.3 (2057.5) Když morontiální Učitel takto promluvil, zmizel jim z očí. Toto takzvané nanebevstoupení Ježíše se ničím nelišilo od jeho ostatních zmizeních z očí smrtelníků během těch čtyřiceti dní, které v morontiální podobě strávil na Urantii.

193:5.4 (2057.6) Učitel odešel do Edentie přes Jerusem, kde Nejsvrchovanější, pod dohledem Rajského Syna, vysvobodili Ježíše Nazaretského z morontiálního stavu a prostřednictvím duchovních kanálů vzestupu mu vrátili jeho status Rajského Syna a svrchovaného vládce Salvingtonu.

193:5.5 (2057.7) Bylo přibližně tři čtvrtě na osm tohoto rána, když morontiální Ježíš zmizel z pohledu jeho jedenácti apoštolů a začal svůj vzestup k pravé ruce svého Otce, aby obdržel oficiální potvrzení své absolutní nadvlády ve vesmíru Nebadon.

6. Petr svolává schůzi

193:6.1 (2057.8) Na základě instrukcí od Petra, Jan Marek a další pozvali všechny nejpřednější učedníky na poradu v domě Marie, ženy zemřelého Eliáše Marka. V půl jedenácté se tady shromáždilo sto dvacet nejdůležitějších, v Jerusalemu žijících, učedníků Ježíše, aby si vyslechli zprávu o Ježíšově vzkazu na rozloučenou a dozvěděli se o jeho nanebevstoupení. Mezi přítomnými byla i Marie, matka Ježíše. Do Jerusalema se vrátila s Janem Zebedeem v době, když apoštolové přišli zpět z jejich nedávného pobytu v Galileji. Brzy po Pentekostě se

vrátila do domu Salome v Betsaidě. Jakub, bratr Ježíše, byl také přítomen na této poradě—prvním svolaném shromáždění Učitelových učedníků po završení jeho planetární pouti.

^{193:6.2 (2058.1)} Šimon Petr promluvil za své apoštolské druhy a ve své řeči pronesl vzrušující zprávu o posledním setkání jedenácti apoštolů s jejich Učitelem a velmi dojímavě jim popsal Učitelův proslov na rozloučenou a jeho zmizení na nebesa. Byla to shromáždění, jaké ještě nikdy předtím tento svět nepoznal. Tato část zasedání trvala necelou hodinu. Potom Petr vysvětlil, že se rozhodli zvolit nástupce Jidáše Iškariotského a že teď se udělá přestávka, aby apoštolové mohli mezi sebou rozhodnout, koho ze dvou kandidátů, Matěje či Justa, kteří byli na tuto funkci navrženi, zvolit,.

^{193:6.3 (2058.2)} Jedenáct apoštolů šlo potom dolů, kde se dohodli na tom, že losováním se určí, který z těchto mužů se stane apoštolem a bude sloužit na Jidášově místě. Los padl na Matěje a ten byl prohlášen za nového apoštola. Byl náležitě uveden do své funkce a potom jmenován pokladníkem. Ale Matěj hrál v následných aktivitách apoštolů velmi neznatelnou roli.

^{193:6.4 (2058.3)} Brzy po Pentekostě se dvojčata vrátila do svých domů v Galileji. Šimon Zélóta odešel na čas do ústraní předtím, než se vydal kázat evangelium. Tomáš se krátkou dobu trápil a potom opět obnovil hlásání evangelia. Natanael se výrazně názorově rozcházel s Petrem ohledně učení o Ježíši namísto hlásání původního evangelia království. Tento rozpor se uprostřed následujícího měsíce vyhrotil natolik, že Natanael odešel do Filadelfie navštívit Abnéra a Lazara; zůstal s nimi déle než rok a potom se vypravil do zemí ležících za Mezopotámií hlásat evangelium tak, jak mu rozuměl.

^{193:6.5 (2058.4)} Tak zůstalo jenom šest z původních dvanácti apoštolů, kteří se stali hlavními aktéry na jevišti počátečního stadia hlásání evangelia v Jerusalemu: Petr, Ondřej, Jakub, Jan, Filip a Matouš.

^{193:6.6 (2058.5)} Krátce před polednem se apoštolové vrátili ke svým bratrům do horního pokoje a oznámili jim, že novým apoštolem byl vybrán Matěj. A potom Petr svolal všechny věřící k modlitbě, modlitbě o tom, aby byli připraveni přijmout Učitelem slíbený duchovní dar.

Kapitola 194

Seslání Ducha Pravdy

^{194:0.1 (2059.1)} KOLEM jedné hodiny odpoledne, když sto dvacet věřících bylo ponořeno do modlitby, všichni začínali pociťovat v pokoji zvláštní přítomnost. A současně všichni tito učedníci pocítili nový a hluboký pocit duchovní radosti, bezpečnosti a jistoty. Toto nové vědomí duchovní síly bylo ihned následováno silnou touhou jít ven a veřejně hlásat evangelium království a radostné zprávy o tom, že Ježíš vstal z mrtvých.

^{194:0.2 (2059.2)} Petr povstal a prohlásil, že toto musí být příchod Ducha Pravdy, kterého jim Učitel slíbil a navrhl, aby šli do chrámu a začali hlásat radostné zprávy, které byly svěřeny do jejich rukou. A oni udělali přesně to, co Petr navrhl.

^{194:0.3 (2059.3)} Tito lidé byli poučeni a instruováni, že evangelium, které by měli hlásat, bylo otcovství Boha a synovství člověka, ale v tento daný moment duchovní extáze a osobního vítězství, nejlepší poselství—nejvýznamnější zprávy—na které tito lidé byli schopni pomyslet, byl fakt vzkříšeného Učitele. A tak šli

ven, obdařeni silou shora, aby lidem kázali radostné zprávy o spasení skrze Ježíše, ale neúmyslně udělali chybu v tom, že začali nahrazovat některá fakta, spojená s evangeliem, za samotné evangelium. Petr nevědomky tuto chybu začal a ostatní ho následovali až po Pavla, který vytvořil z nové verze radostných zpráv nové náboženství.

194:0.4 (2059.4) Evangelium království je fakt otcovství Boha spojené s vyplývající z něho pravdou synovstva-bratrství lidí. Křesťanství, takové, jak se od těch dob vyvinulo, je faktem o Bohu jako Otce Pána Ježíše Krista ve spojení se zkušeností bratrstva věřících se vzkříšeným a proslaveným Kristem.

194:0.5 (2059.5) Není na tom nic zvláštního, že tito duchem naplnění lidé využili této příležitosti k vyjádření svých vítězných pocitů nad silami, které se pokusily zabít jejich Učitele a ukončit vliv jeho učení. V takové době bylo pro ně snadnější pamatovat si své osobní spojení s Ježíšem a být nadšen jistotou, že Učitel stále žije, že jejich přátelství neskončilo a že duch pravdy byl skutečně na ně seslán tak, jak on to slíbil.

194:0.6 (2059.6) Tito věřící se náhle cítili, jakoby byli přeneseni do jiného světa—do nového bytí, naplněného radostí, silou a blažeností. Učitel jim řekl, že království přijde v plné moci a někteří si uvědomili, že nyní začínají chápat, co tím myslel.

194:0.7 (2059.7) A když se toto všechno vezme v úvahu, není obtížné pochopit, že tito lidé začali hlásat nové evangelium o Ježíši namísto jejich původního poselství o otcovství Boha a bratrství lidí.

1. Kázání v den Pentekosté

194:1.1 (2060.1) Apoštolové se skrývali po dobu čtyřiceti dní. Den seslání Ducha Pravdy připadl na židovský svátek Pentekosté a tisíce návštěvníků z celého světa se sešlo v Jerusalemu. Mnozí přišli jenom na tento svátek, ale většina zůstala ve městě od Paschi. Předtím zastrašení apoštolové nyní vyšli z jejich několika týdenního uzavření a odvážně se objevili v chrámu, kde začali hlásat nové poselství o vzkříšeném Mesiáši. A všichni učedníci také cítili, že dostali nový duchovní dar vzhledu a síly.

194:1.2 (2060.2) Bylo kolem druhé hodiny, když si Petr stoupl na to stejné místo, kde jeho Učitel naposledy učil v tomto chrámu a pronesl tu nadšenou výzvu, jejíž výsledkem bylo získání více než dvou tisíc duší. Učitel již tady nebyl, ale oni zjistili, že tento příběh o něm měl na lidi obrovský vliv. Není divu, že pokračovali i nadále v hlásání toho, co ospravedlňovalo jejich dřívější oddanost Ježíšovi a současně s takovou silou nutilo lidi věřit v něho. Tohoto kázání se zúčastnilo šest apoštolů: Petr, Ondřej, Jakub, Jan, Filip a Matouš. Mluvili déle než hodinu a půl a kázání přednesli v řečtině, hebrejštině a aramejštině a také pronesli několik slov v jiných jazycích, které do určité míry ovládali.

194:1.3 (2060.3) Židovští vůdcové byli zaskočeni odvahou apoštolů, ale báli se proti nim zakročit kvůli obrovskému počtu lidí, kteří věřili jejich příběhu.

194:1.4 (2060.4) Kolem půl páté více než dva tisíce nových věřících následovalo apoštoly k pramenu Siloe, kde Petr, Ondřej, Jakub a Jan je pokřtili ve jménu Ježíše. A byla již tma, když skončili křtění tohoto davu lidí.

^{194:1.5 (2060.5)} Den Pentekosté byl velkou oslavou křtu, časem přátelského obracení na víru těch pohanů, kteří si přáli sloužit Jahvemu. Proto v tento den velký počet židů a věřících jinověrců se podrobilo křtu. Tímto se však v žádném případě neoddělili od židovské víry. Dokonce po nějakou dobu tito věřící v Ježíše byli v judaismu sektou. Všichni, včetně apoštolů, byli stále věrni zásadním požadavkům židovského obřadního systému.

2. Význam Pentekosté

^{194:2.1 (2060.6)} Ježíš žil na zemi a učil evangelium, které svobodilo člověka od pověry, že je dítětem ďábla a povzneslo ho do postavení Božího věřícího syna.. Ježíšovo poselství, jak ho kázal a žil ve své době, bylo účinným východiskem pro duchovní problémy člověka v období jeho oznámení. A nyní, když odešel z tohoto světa, posílá na své místo svého Ducha Pravdy, který je určený pro to, aby žil v člověkově a každé generaci připomínal Ježíšovo poselství tak, aby každá nová skupina smrtelníků, která se objeví na zemi, měla nejnovější verzi evangelia—takového osobního osvícení a skupinového vedení, které se osvědčí jako účinné východisko pro řešení věčně nových a rozmanitých duchovních problémů člověka.

^{194:2.2 (2060.7)} Prvním úkolem tohoto ducha bylo samozřejmě to, aby sloužil pravdě, udělal ji vlastnictvím osobnosti, poněvadž právě poznání pravdy vytváří nejvyšší formu lidské svobody. Za další, cílem tohoto ducha je zničit u věřících pocit osiřelosti. Ježíš strávil svůj život mezi lidmi a bez jeho přítomnosti by všichni věřící pociťovali pocit osamělosti, kdyby Duch Pravdy nepřišel pobývat v lidských srdcích.

194:2.3 (2061.1) Toto seslání ducha Syna pomohlo připravit mysl všech normálních lidí pro následné univerzální poskytnutí ducha Otce (Ladiče Myšlení) celému lidstvu. V určitém smyslu je tento Duch Pravdy duchem jak Vesmírného Otce, tak i Syna Tvořitele.

194:2.4 (2061.2) Bylo by chybou očekávat silné racionální vědomí rozlitého Ducha. Duch nikdy nevede k vědomí sama sebe, pouze pomáhá uvědomit si Michaela, Božího Syna. Od samého začátku Ježíš učil, že duch nebude mluvit za sebe. Proto důkaz vašeho spojení s Duchem Pravdy nelze najít ve vašem vědomí tohoto ducha, ale spíše ve vaší zkušenosti sílícího spojení s Michaelem.

194:2.5 (2061.3) Duch také přišel pomoci lidem vzpomenout si na slova Učitele a rozumět jim, stejně jako objasnit a vysvětlit jeho život na zemi.

194:2.6 (2061.4) Za další, Duch Pravdy přišel pomoci věřícímu uvidět reality Ježíšova učení a jeho života tak, jak ho prožil v těle a jak ho nyní opět žije nanovo v každém věřícím, v každé generaci duchem naplněných synů Božích.

194:2.7 (2061.5) Z toho vyplývá, že Duch Pravdy skutečně přišel proto, aby vedl všechny věřící k celé pravdě; k rozšiřujícímu se poznání té zkušenosti, která představuje živé a rostoucí duchovní vědomí reality věčného a vzestupného synovstva s Bohem.

194:2.8 (2061.6) Ježíš prožil život, který odhalil člověka podřízeného vůli Otce a není příkladem pro žádného člověka se ho doslova pokusit následovat. Ježíšův život v těle, společně s jeho smrtí

na kříži a následné vzkříšení, se brzy staly novým evangeliem výkupného, které bylo tímto zapláceno za vykoupení člověka ze spárů zlého Boha—vysvobodit ho ze zatracení uraženého Boha. Nicméně, i když evangelium bylo nesmírně zkresleno, faktem zůstává to, že toto nové poselství o Ježíšovi neslo v sobě mnoho podstatných pravd a učení jeho raného evangelia království. A dříve či později tyto skryté pravdy o otcovství Boha a bratrství lidí vyplynou na povrch, aby zásadně změnily celou lidskou civilizaci.

^{194:2.9 (2061.7)} Ale tyto chyby rozumu v žádném případě nepřekážejí velkému progresu věřících v jejich duchovním růstu. Za necelý měsíc po seslání Ducha Pravdy apoštolové dosáhli většího individuálního duchovního růstu, než během jejich téměř čtyřletého osobního a láskou naplněného spojení s Učitelem. A také tato záměna spasitelného evangelia pravdy o synovstvu s Bohem za fakt o vzkříšení Ježíše žádným způsobem nepřekážela rychlému šíření jejich učení; právě naopak, ta skutečnost, že Ježíšovo poselství zůstalo ve stínu nového učení o jeho osobnosti a vzkříšení, nejspíše nesmírně pomohlo hlásat radostné zprávy.

^{194:2.10 (2061.8)} Výraz „křest duchem“, který se tak rozšířil přibližně v té době, pouze označuje vědomé přijetí tohoto daru—Ducha Pravdy—a osobní uznání této nové duchovní síly jako faktoru, posilujícího všechny duchovní vlivy, dříve pociťované Boha si uvědomujícími dušemi.

^{194:2.11 (2061.9)} Od doby seslání Ducha Pravdy je člověk způsobilý vnímat učení a vedení trojitého duchovního daru: duch Otce—Ladič Myšlení, duch Syna—Duch Pravdy, duch Ducha—Svatý Duch.

194:2.12 (2062.1) V určitém smyslu je lidstvo vystaveno dvojímu vlivu sedmidílného působení duchovních faktorů vesmíru. Prvotní evoluční rasy smrtelníků jsou závislé na postupném navazování spojení se sedmi pomocnými duchy mysli Matěského Ducha lokálního vesmíru. Jak člověk postupuje nahoru po žebříčku rozumového a duchovního vnímání, tak časem se kolem něho vznášejí a v něm pobývá sedm vyšších duchovních vlivů. A těchto sedm duchů vyvíjejících se světů jsou:

194:2.13 (2062.2) 1. Poskytnutý duch Vesmírného Otce—Ladičí Myšlení.

194:2.14 (2062.3) 2. Duchovní přítomnost Věčného Syna—duchovní gravitace vesmíru vesmírů a spolehlivý kanál veškerého duchovního spojení.

194:2.15 (2062.4) 3. Duchovní přítomnost Nekonečného Ducha—vesmírný duch-mysl všeho tvoření, duchovní zdroj intelektuálního příbuzenství všech progresivních rozumových bytostí.

194:2.16 (2062.5) 4. Duch Vesmírného Otce a Syna Tvořitele—Duch Pravdy, který je všeobecně považován za ducha Vesmírného Syna.

194:2.17 (2062.6) 5. Duch Nekonečného Syna a Vesmírného Matěského Ducha—Svatý Duch, který je všeobecně považován za Vesmírného Ducha.

194:2.18 (2062.7) 6. Duch mysli Vesmírného Matěského Ducha—sedm pomocných duchů mysli lokálního vesmíru.

^{194:2.19 (2062.8)} 7. Duch Otce, Synů a Duchů—duch vzestupných smrtelníků obydlených světů, nabývající nové jméno po splynutí v duchu narozené smrtelné duše s Rajským Ladičem Myšlení a po následném získání božskosti a glorifikaci statusu Rajského Sboru Konečnosti.

^{194:2.20 (2062.9)} A tak seslání Ducha Pravdy dalo světu a jeho národům poslední duchovní dar, určený pro pomoc ve vzestupném hledání Boha.

3. Co se stalo při Pentekosté

^{194:3.1 (2062.10)} Mnoho pochybných a podivných učení je spojeno s ranými vyprávěními o dni Pentekosté. V pozdějších dobách události tohoto dne, kdy k lidem přišel nový učitel, Duch Pravdy, byly promíchány s nesmyslnými výlevy bujných emocí. Hlavním úkolem tohoto rozlitého ducha Otce a Syna je naučit lidi pravdám o lásce Otce a soucitu Syna. Toto jsou ty pravdy o božskosti, které lidé mohou pochopit ve větší míře, než všechny ostatní božské rysy charakteru. Duch Pravdy je v první řadě zaměřen na odhalení duchovní podstaty Otce a morálního charakteru Syna. Když Syn Tvořitel pobýval v těle, odhalil lidem Boha; Duch Pravdy, pobývajícím v srdci, odhaluje lidem Syna Tvořitele. Když člověk přináší ve svém životě „plody ducha“, pouze projevuje rysy, které Učitel projevoval ve svém vlastním pozemském životě. Když byl Ježíš na zemi, prožil svůj život jako jedna osobnost—Ježíš Nazaretský. Ode dne Pentekosté Michael získal schopnost žít nový život ve zkušenosti každého, pravdu poznávajícího věřícího, jako vnitřní duch „nového učitele“.

194:3.2 (2062.11) Mnoho věcí, které se stanou během lidského života, je těžké pochopit, obtížné je sladit s ideou o vesmíru, ve kterém převládá pravda a ve kterém vítězí spravedlnost. Ono to tak často vypadá, že převládá hanebnost, lež, nepoctivost a nečestnost—hřích. Přesto přece, nevítězí pravda nad zlem, hříchem a špatností? Ano, vítězí. A život a smrt Ježíše jsou věčným důkazem toho, že pravda dobra a víra duchem vedeného tvora budou vždy uchráněny. Ježíšovi se na kříži posmívali: „Uvidíme, jestli přijde Bůh a vysvobodí ho.“ V den ukřižování bylo všechno temné, ale ráno v den vzkříšení bylo nádherně jasno; ještě jasněji a radostněji bylo v den Pentekosté. Náboženství prostoupená pesimistickou beznadějí usilují o vysvobození od břemen života; touží odejít ze světa do nekonečného spánku a odpočinku. Toto jsou náboženství primitivního strachu a úzkosti. Náboženství Ježíše je novým evangeliem víry, které je nutno provolat pachtícímu se lidstvu. Toto nové náboženství je založeno na víře, naději a lásce.

194:3.3 (2063.1) Život, který Ježíš prožil ve smrtelném těle, mu přinesl nejtvrdší, nejkrutější a nejbolestnější rány; a tento člověk čelil těmto údělům osudu s vírou, odvahou a neochvějným odhodláním konat vůli svého Otce. Ježíš poznal život v celé jeho hrozně realitě a zvládl ho—a také i ve smrti. On nepoužíval náboženství pro osvobození od života. Náboženství Ježíše se nesnaží uniknout tomuto životu, aby se těšilo naději na čekající blaho v dalším bytí. Náboženství Ježíše dává radost a pokoj jiné, duchovní existenci, aby povzneslo a zušlechtilo život lidí v těle.

194:3.4 (2063.2) Jestli náboženství je pro lidi opiátem, tak to není náboženství Ježíše. Na kříži odmítl napít se smrtící drogy a jeho

duch, rozlitý na celé lidstvo, je mocným světovým vlivem, který vede člověka k Bohu a nutí ho jít vpřed. Duchovní nutkání jít vpřed je nejsilnější hnací silou existující na tomto světě; pravdu poznávající věřící je tou progresivní a aktivní duší na zemi.

194:3.5 (2063.3) V den Pentekosté náboženství Ježíše rozbilo všechny národní restrikce a rasové okovy. Věčnou pravdou je: „Kde je duch Pána, tam je svoboda.“ V tento den se Duch Pravdy stal osobním darem Učitele každému smrtelníkovi. Tento duch byl seslán za účelem pomoci věřícím účinněji kázat evangelium království, ale oni chybně pochopili zkušenost obdržení rozlitého ducha jako část nového evangelia, které nevědomě vytvářeli.

194:3.6 (2063.4) Nepřehlédněte fakt, že Duch Pravdy byl seslán všem upřímným věřícím; tento duchovní dar nebyl poskytnut pouze apoštolům. Těch sto dvacet mužů a žen, shromážděných v horním pokoji, obdrželo duchovní dar nového učitele stejně, jako všechna upřímná srdce na celém světě. Tento nový učitel byl seslán lidstvu a každá duše ho obdržela v souladu s láskou k pravdě a schopnosti chápat duchovní reality a rozumět jim. Konečně je opravdové náboženství vysvobozeno z opatrovnické péče kněží a všech církevních skupin a nachází svůj skutečný projev v individuálních duších lidí.

194:3.7 (2063.5) Náboženství Ježíše podporuje nejvyšší typ lidské civilizace v tom smyslu, že vytváří nejvyšší typ duchovní osobnosti a hlásá posvátnost takového člověka.

194:3.8 (2063.6) Příchod Ducha Pravdy v den Pentekosté umožnil vznik náboženství, které není ani radikální, ani konzervativní;

není ani staré, ani nové; nebudou ho ovládat ani staří, ani mladí. Fakt pozemského života Ježíše slouží jako pevný bod pro zakotvení času, zatímco seslání Ducha Pravdy umožňuje neustálý rozvoj a nekonečný růst náboženství, které odkryl svým životem a evangeliem, které hlásal. Duch vede k celé pravdě; on je učitelem rozšiřujícího se a stále rostoucího náboženství nekonečného progresu a božského rozvoje. Tento nový učitel bude navždy odhalovat pravdu hledajícímu věřícímu o tom, co bylo tak božsky odhaleno v osobě a charakteru Syna Člověka.

194:3.9 (2064.1) Jevy, spojené se sesláním „nového učitele“ a také to, že kázání apoštolů bylo přijato lidmi různých ras a národů, shromážděných v Jerusalemu, ukazují univerzálnost Ježíšova náboženství. Evangelium království nebylo určeno žádnému konkrétnímu národu, kultuře či jazyku. Den Pentekosté byl svědkem velikého úsilí ducha vysvobodit náboženství Ježíše z jeho zděděných židovských pout. Dokonce po tomto jevu rozlévání ducha na celé lidstvo apoštolové se nejdříve pokusili vnutit svým konvertitům pravidla judaismu. Také Pavel měl potíže se svými jerusalemskými bratry, protože odmítl podrobit jinověrce těmto židovským praktikám. Žádné otevřené náboženství se nemůže rozšířit po celém světě, jestli dělá vážnou chybu v tom, že v sobě ponechává nějakou národní kulturu, nebo je spojeno se zavedenými národními, společenskými či ekonomickými praktikami.

194:3.10 (2064.2) Seslání Ducha Pravdy nebylo závislé na žádných formalitách, obřadech, církevních místech a mimořádného chování těch, kteří ho obdrželi v celé plnosti. Když duch sestoupil na ty, kteří byli shromážděni v horním pokoji, oni tam

pouze seděli, pohroužení do tiché modlitby. Duch byl seslán jak do měst, tak i na venkov. Nebylo nutné, aby apoštolové odešli na několik let do samoty a tam meditovali, aby obdrželi ducha. Pentekosté navždy odděluje představu o duchovní zkušenosti od teorie o nutnosti speciálně vhodného prostředí.

^{194:3.11 (2064.3)} Den Pentekosté, s jeho duchovním darem, byl určen navždy osvobodit náboženství Ježíše od jakékoliv závislosti na fyzické síle; učitelé tohoto nové náboženství dostali ke své dispozici duchovní zbraně. Půjdou zdolat svět s nevyčerpatelným odpuštěním, nedostižnou dobrou vůlí a překypující láskou. Jsou vyzbrojeni tak, aby překonali zlo dobrem, porazili nenávist láskou, zničili strach odvážnou a živou vírou v pravdu. Ježíš již dříve učil své stoupence, že jeho náboženství nikdy není pasivní; jeho učedníci musí být vždy aktivní a pozitivní ve svých projevech soucitu a lásky. Tito věřící se již nedívali na Jahveho jako na „Pána Tvorstva.“ Nyní považovali věčné Božstvo za „Boha a Otce Pána Ježíše Krista.“ Udělali alespoň tento pokrok, i když do určité míry nedokázali plněji pochopit pravdu, že Bůh je také duchovním Otcem každého jedince.

^{194:3.12 (2064.4)} V den Pentekosté byl smrtelný člověk obdařen silou odpouštět osobní křivdy; být laskavý i tváří v tvář největší nespravedlnosti, zůstat klidným při hrozivém nebezpečí a čelit projevům nenávisti a hněvu nebojácnými akty lásky a shovívavosti. Ve své historii Urantia prošla hrůzami velkých a ničivých válek. Všichni účastníci těchto tragických bitev utrpěli porážku. Pouze jeden se stal vítězem; pouze jeden vyšel z těchto krutých bojů se zvětšenou reputací—byl to Ježíš Nazaretský s jeho evangeliem o překonávání zla dobrem.

Tajemství lepší civilizace je v učeních Učitele vázáno na bratrství lidí, dobrou vůli lásky a vzájemné důvěře.

194:3.13 (2065.1) Do Pentekosté náboženství odhalilo pouze člověka, hledajícího Boha; ode dne Pentekosté člověk i nadále hledá Boha, ale nyní nad celým světem září pohled Boha, který také hledá člověka a když ho najde, posílá mu svůj Duch, aby v něm pobýval.

194:3.14 (2065.2) Před učením Ježíše, které vyvrcholilo v den Pentekosté, v předchozích náboženstvích ženy neměly téměř žádná práva, nebo duchovní postavení. Po Pentekosté žena stála před Bohem v bratrství království na stejné úrovni s mužem. Mezi těmi sto dvaceti lidmi, kteří byli takto navštíveni duchem, bylo mnoho věřících žen a ty byly obdarovány rovným dílem s věřícími muži. Muži si již nemohou dovolit monopolizovat právo náboženské služby. Farizej může i nadále děkovat Bohu za to, že se „nenarodil jako žena, malomocný, nebo pohan“, ale mezi následovníky Ježíše žena byla navždy osvobozena od veškeré náboženské diskriminace, založené na pohlaví. Pentekosté odstranil všechny náboženské nerovnoprávnosti založené na rasové odlišnosti, kulturních rozdílech, společenských třídách či předsudků k ženskému pohlaví. Není divu, že věřící v toto nové náboženství provolávali: „Kde je duch Hospodina, tam je svoboda.“

194:3.15 (2065.3) Jak matka, tak i bratr Ježíše Jakub byli přítomni mezi sto dvaceti věřícími a jako členové této hromadné skupiny učedníků také obdrželi rozlitého ducha. Neobdrželi o nic víc tohoto božského daru, než jejich druhové. Členům Ježíšovy pozemské rodiny nebyl poskytnut žádný zvláštní dar. Den

Pentekosté udělal konec odbornému kněžstvu a veškerým vírám v náboženskýchrodinách.

194:3.16 (2065.4) Před Pentekosté se apoštolové mnohého vzdali pro Ježíše. Obětovali své domy, rodiny, přátele, světské majetky a postavení. V den Pentekosté se odevzdali Bohu a Otec a Syn odpověděli tím, že oni se odevzdali člověku—poslali svůj společný duch, aby pobýval v lidech. Tato zkušenost ztráty svého „já“ a nalezení ducha nebyl projev emocí; byl to akt vědomého podřízení cizí vůle a bezvýhradného odevzdání sebe sama.

194:3.17 (2065.5) Den Pentekosté byl výzvou k duchovní jednotě věřících v evangelium. Když duch sestoupil na učedníky v Jerusalemu, to samé se stalo ve Filadelfii, Alexandrii a všech ostatních místech, kde pobývali opravdoví věřící. Je doslova pravdou, že „mezi všemi věřícími bylo jenom jedno srdce a jedna duše.“ Náboženství Ježíše je nejmocnější sjednocující silou, jakou kdy svět poznal.

194:3.18 (2065.6) Den Pentekosté byl určený, aby oslabil sobecké prosazování jedinců, skupin, národů a ras. Je to právě vlastnost sobeckého prosazování, které tak zvyšuje napětí, že se periodicky projeví ve zničujících válkách. Lidstvo se může sjednotit pouze duchovním sbližováním a Duch Pravdy je univerzálním duchovním vlivem na tomto světě.

194:3.19 (2065.7) Příchod Ducha Pravdy očišťuje lidské srdce a vede jeho příjemce k formulování smyslu života—vykonávat vůli Boha a dělat vše pro blaho lidí. Materiální duch sobeckosti byl pohlcen tímto novým duchovním darem nezištnosti. Pentekosté, tehdy i nyní, oznamuje, že historický Ježíš se stal

božím Synem živé zkušenosti. Když je radost z tohoto rozlitého ducha vědomě prožívána v lidském životě, posiluje zdraví, stimuluje mysl a je nevyčerpatelným zdrojem energie pro duši.

194:3.20 (2065.8) Modlitba nebyla příčinou příchodu ducha v den Pentekosté, ale sehrála velkou roli při určení stupně schopnosti přijetí, která charakterizovala rozdílnost jednotlivých věřících. Modlitba nemůže pohnout božím srdcem, aby seslalo štědrý dar, ale velmi často prohlubuje a rozšiřuje kanály, po kterých boží poskytnutí protékají do srdcí a duší těch, kteří tímto způsobem nezapomínají udržovat nepřerušované spojení se svým Tvůrcem skrze upřímnou modlitbu a opravdovou úctu.

4. Začátky křesťanské církve

194:4.1 (2066.1) Když byl Ježíš tak náhle zajat svými nepřáteli a tak rychle ukřižován mezi dvěma zloději, jeho apoštolové a učedníci byli naprosto demoralizováni. Myšlenka na Učitele, uvězněného, spoutaného, zmučeného a ukřižovaného, byla těžko snesitelná i pro apoštoly. Zapomněli na jeho učení a na jeho varování. On opravdu mohl být „velkým prorokem ve slovech a činech v očích Boha a celého národa,“ ale těžko mohl být tím Mesiášem, na kterého oni čekali, aby obnovil izraelské království.

194:4.2 (2066.2) Potom přišlo vzkříšení Ježíše a tím vysvobození z jejich beznaděje a navrácení jejich víry v božskost Učitele. Stále znovu ho vidí a rozmlouvají s ním a on je vede na Olivovou horu, kde se s nimi loučí a říká jim, že se vrací k Otci. Řekl jim, aby zůstali v Jerusalemu do doby, dokud nebudou obdařeni silou—dokud nepřijde Duch Pravdy. A v den Pentekosté tento nový učitel přichází a oni ihned vycházejí ven

kázat své evangelium s novými silami. Jsou odvážnými a neohroženými následovníky živého Hospodina a ne mrtvého a poraženého vůdce. Učitel žije v srdcích těchto evangelistů; Bůh není v jejich myslích teorií; stal se živou přítomností v jejich duších.

^{194:4.3 (2066.3)} Den za dnem pokračovali vytrvale a soudržně v učení v chrámě a lámání chleba doma. Jídlo přijímali s radostí a lehkostí v srdci, velebíc Boha a přejíc blaho všem lidem. Oni všichni byli naplněni duchem a slova Boží hlásali neohroženě. A davy lidí, které uvěřily, byly jedno srdce a jedna duše; a nikdo z nich neřekl, že, to co má, je jeho, ale všechno u nich bylo společné.

^{194:4.4 (2066.4)} Co se stalo s těmito lidmi, které Ježíš vysvětil, aby se vydali do světa hlásat evangelium království—otcovství Boha a bratrství lidí? U nich se objevilo nové evangelium; oni hoří novou zkušeností; jsou naplněni novou duchovní energií. Zčistajasna se jejich poselství přesunulo k hlásání o vzkříšeném Kristovi: „Ježíš Nazaretský, člověk, kterému Bůh dal moc konat pozoruhodné činy a zázraky a který vám byl oddán, byl vydán do rukou zaujaté rady a s vědomím Boha jste ho přibili na kříž a zabili. Události, které Bůh věstil ústy mnoha proroků, se tímto udály. Ale Bůh vzkřísil tohoto Ježíše. Bůh udělal Ježíše Hospodinem a Kristem. Vyvýšený po pravici Boha a obdrževši od Otce slíbeného ducha, rozlije to, co vy vidíte a slyšíte. Kajte se, aby vaše hříchy byly vymazány; aby Otec mohl poslat Krista, kterého pro vás vybral—toho Ježíše, který nyní musí zůstat na nebesích do obrození všeho existujícího.“

^{194:4.5 (2066.5)} Evangelium království—poselství Ježíše—bylo náhle přeměněno do evangelia o Pánu Ježíši Kristu. Apoštolové nyní

hlásali fakta o jeho životě, smrti a vzkříšení a kázali o naději na jeho brzký návrat na tento svět dokončit práci, kterou začal. Takto se poselství prvních věřících zaměřilo na kázání o faktech prvního příchodu Ježíše a na učení o naději na jeho druhý příchod, o kterém předpokládali, že se uskuteční velmi brzy.

194:4,6 (2067.1) Kristus se měl brzy stát symbolem velmi rychle se vytvářející církve. Ježíš žije; zemřel pro lidi; seslal svého ducha; brzy se opět vrátí. Ježíš žil v jejich myšlenkách a definoval všechny jejich nové představy o Bohu a všem jiném. První věřící byli příliš nadšeni novým učením o tom, že „Bůh je Otcem Pána Ježíše“, než aby rozvíjeli staré poselství, že „Bůh je milujícím Otcem všech lidí“, každého jednotlivého člověka. Pravdou je, že v těchto raných komunitách věřících vznikl nádherný projev bratrské lásky a bezpříkladné dobré vůle. Ale to bylo společenství věřících v Ježíše, ale ne společenství bratrů v rodině nebeského Otce. Zdrojem jejich dobré vůle byla láska, zrozená z představy o pobytu Ježíše na zemi a ne z vědomí o bratrství smrtelných lidí. Nicméně, byli naplněni radostí a žili takový nový a výjimečný život, že všichni lidé byli přitahováni jejich učením o Ježíšovi. Udělali obrovskou chybu v tom, že namísto evangelia používali živý a obrazný komentář o něm, ale i to však představovalo největší náboženství, jaké kdy lidstvo poznalo.

194:4,7 (2067.2) Nebylo pochyb o tom, že ve světě vzniká nové společenství. „Mnoho lidí, kteří uvěřili, pokračovali odhodlaně a vytrvale v šíření apoštolského učení a bratrství a společně lámali chléb a modlili se.“ Jeden druhého nazývali bratrem a sestrou; vítali jeden druhého svatým polibkem; pomáhali

chudým. Bylo to bratrství života a úcty k jiným. Jejich společenství nevzniklo na základě předpisu, ale na touze dělit se o své materiální statky se svými věřícími druhy. Oni pevně věřili, že Ježíš se vrátí, aby dokončil ustanovení Otcova království ještě během jejich života. Toto spontánní kolektivní sdílení pozemských statků nebylo součástí Ježíšova učení; vzniklo proto, že tito muži a ženy tak upřímně a tak pevně věřili, že on se vrátí každým dnem dokončit svoji práci a uskutečnit království. Ale konečné výsledky tohoto dobře míněného experimentu, vzniklého z bezmyšlenkovité bratrské lásky, byly katastrofální a přinesly hodně soužení. Tisíce upřímných věřících prodalo své majetky a zbavilo se základních prostředků a dalších čínorodých aktiv. Časem tenčící se zdroje křesťanského „rovnocenného sdílení“ dospěly ke konci—ale svět existovat nepřestal. Velmi brzy věřící v Antiochii udělali sbírku, aby zachránili své věřící druhy v Jerusalemu od smrti hladem.

194:4.8 (2067.3) V tu dobu věřící slavili Pánovu Poslední Večeři tak, jak byla ustanovena; to znamená, že se shromáždili při společném jídle v přátelském duchu a podělili se o svátost na konci jídla.

194:4.9 (2067.4) Zpočátku křtili ve jménu Ježíše; trvalo to téměř dvacet let, než začali křtít ve „jménu Otce, Syna a Ducha Svatého.“ Křest byl jediným požadavkem pro přijetí do společenství věřících. V tu dobu nebyli ještě organizací; byli prostě bratrstvem Ježíše.

194:4.10 (2067.5) Tato sekta Ježíše se velmi rychle rozrůstala a saduceové opět na ně obrátili svoji pozornost. Farizejové nebyli touto situací vůbec znepokojeni, poněvadž viděli, že žádné z

učení křesťanů nebylo v rozporu s židovskými zákony. Ale saduceové začali dávat vůdce sekty Ježíše do vězení až do doby, kdy přijali radu jednoho z předních rabínů, Gamaliela, který jim poradil: „Nevšímejte si těchto lidí a nechte je být, neboť jestli je tato činnost či tato práce dílem lidí, bude poražena; ale jestli je to dílo Boží, nebudete schopni je porazit a možná se naleznete v situaci, že budete bojovat proti Bohu.“ Saduceové se rozhodli uposlechnout radu Gamaliela a v Jerusalemu nastal čas míru a klidu, během kterého se nové evangelium Ježíše rychle rozšířilo.

194:4.11 (2068.1) A tak všechno šlo dobře v Jerusalemu až do doby příchodu velkého počtu Řeků z Alexandrie. Do Jerusalema přišli dva žáci Ródana a získali pro víru mnoho konvertitů z řad helénistů. Mezi jejich prvními konvertity byli Štěpán a Barnabáš. Tito schopní Řekové měli jiný pohled na svět než židé a nedodržovali pevně židovské způsoby uctívání a jiné obřadní praktiky. A právě činnost těchto řeckých věřících způsobila konec mírumilovných vztahů mezi bratrstvím Ježíše a farizeji a saduceji. Štěpán a jeho řeční druhové začali kázat tak, jak kázal Ježíš a to je okamžitě přivedlo do konfliktu s židovskými vládci. Během jednoho ze Štěpánových kázání na veřejnosti, když se dostal ke spornému bodu ve svém projevu, saduceové obešli všechny soudní formality a na místě ho ukamenovali k smrti.

194:4.12 (2068.2) Tak se Štěpán, vůdce kolonie řeckých věřících v Jerusalemu, stal prvním mučedníkem nové víry a tato neobvyklá událost byla příčinou pro formální vytvoření rané křesťanské církve. Tato nová krizová situace vedla k poznání, že věřící nemohou již déle působit jako sekta v rámci judaismu.

Všichni souhlasili s tím, že se musí oddělit od nevěřících; a za necelý měsíc od smrti Štěpána byla v Jerusalemu vytvořena církev pod vedením Petra a Ježíšův bratr Jakub byl zvolen jejím formálním představeným.

194:4.13 (2068.3) A potom židé začali opět anemilosrdně pronásledovat členy nové církve, takže aktivní učitelé nového náboženství o Ježíši, které bylo následně v Antiochii nazváno křesťanstvím, se vydali do všech konců impéria kázat o Ježíši. Do doby, než se objevil Pavel, šíření tohoto poselství bylo v rukou Řeků; a tito první misionáři, tak jako i ti pozdější, šli ve stopách Alexandrova bývalého tažení—přes Gázu a Tyr do Antiochie a pak přes Malou Asii do Makedonie a potom do Říma a do nejvzdálenějších míst impéria.

Kapitola 195

Po Pentekosté

195:0.1 (2069.1) PETROVO kázání v den Pentekosté určilo následnou strategii a budoucí plány většiny apoštolů v jejich úsilí hlásat evangelium království. Petr byl skutečným zakladatelem křesťanské církve; Pavel přinesl křesťanské poselství k pohanům a věřící Řekové ho rozšířili do celého římského impéria.

195:0.2 (2069.2) Ačkoliv tradicemi spoutaní a kněžími řízení hebrejci odmítli, jako národ, přijmout jak Ježíšovo evangelium o otcovství Boha, tak i Petrovo hlásání o bratrství lidí a Pavlovo hlásání o vzkříšení a nanebevstoupení Krista (základy křesťanství), zbytek římského impéria se ukázal přístupným k přijímání vyvíjejícího se křesťanského učení. V té době západní civilizace byla intelektuální, unavena válkami a

naprosto skeptická ke všem existujícím náboženstvím a vesmírným filozofiím. Národy západního světa, dlouhodobě pod vlivem řecké kultury, ctily tradice své slavné minulosti. Mohly sledovat výsledky velkých úspěchů ve filozofii, umění, literatuře a v pokrokové politice. Ale při všech těchto úspěších jim chybělo duši uspokojující náboženství. Jejich duchovní tužby zůstaly neuspokojeny.

195:0.3 (2069.3) A právě na takovou scénu lidské společnosti náhle vtrhlo učení Ježíše, obsažené v poselství křesťanů. Hladovým srdcím těchto západních národů byl představen nový řád života. Tato situace znamenala okamžitý konflikt mezi staršími náboženskými praktikami a novou pokřesťanštěnou verzí Ježíšova poselství pro celý svět. Takový konflikt musí skončit buď vítězstvím nového nebo starého, anebo určitým kompromisem. Jak historie ukazuje, tento boj skončil kompromisem. Křesťanství se odvážilo obsáhnout příliš mnoho, aby si jakýkoliv národ mohl osvojit jeho ideu za jednu či dvě generace. Ono nebylo jednoduchou prostou výzvou, takovou, jakou představil Ježíš lidským duším.; od samého začátku křesťanství zaujalo rozhodný postoj k náboženským rituálům, vzdělání, magii, medicíně, umění, literatuře, zákonodárství, vládě, morálce, pohlavnímu styku, polygarii a v menším stupni, také otroctví. Křesťanství nepřišlo jenom jako nové náboženství—něco, na co celé římské impérium a celý Orient čekaly—ale jako nový řád lidské společnosti. A s takovými ambicemi rychle způsobilo sociálně-morální střet epoch. Ideály Ježíše, jak byly nově vyloženy řeckou filozofií a zespolečenštěny křesťanstvím, se odvážně postavily proti tradicím lidstva, zakotvených v etice, morálce a náboženstvích západní civilizace.

^{195:0.4 (2069.4)} Zpočátku křesťanství získávalo pro svoji víru pouze lidi z nižších společenských a ekonomických vrstev. Ale na počátku druhého století ti nejlepší představitelé řecko-římské kultury se vzrůstající měrou obraceli k tomuto novému řádu křesťanské víry, nové koncepci smyslu života a cíle bytí.

^{195:0.5 (2070.1)} Jak toto nové poselství židovského původu, které téměř vůbec neuspělo v zemi svého zrození, tak rychle a působivě zaujalo ty nejlepší mysli římského impéria? Vítězství křesťanství nad filozofickými náboženstvími a mysterijními kulty bylo způsobeno následujícími faktory:

^{195:0.6 (2070.2)} 1. Organizace. Pavel byl skvělý organizátor a jeho následovníci dodržovali jím nastavený směr.

^{195:0.7 (2070.3)} 2. Křesťanství bylo zcela pořečtěno. Přijalo to nejlepší z řecké filozofie, stejně tak, jako výkvět hebrejské filozofie.

^{195:0.8 (2070.4)} 3. Ale ze všeho nejdůležitější bylo, že obsahovalo nový a velký ideál—ozvěnu poskytnutého života Ježíše a obraz jeho poselství o spasení pro celé lidstvo.

^{195:0.9 (2070.5)} 4. Křesťanští vůdcové byli ochotni udělat takové kompromisy s mithraizmem, které pomohly získat lepší polovinu jeho přívrženců na stranu antiochijského kultu.

^{195:0.10 (2070.6)} 5. Podobným způsobem následující a pozdější generace křesťanských vůdců udělaly další takové kompromisy s pohanstvím, takže dokonce i římský císař Konstantin přijal toto nové náboženství.

195:0.11 (2070.7) Ale křesťané udělali dobrý obchod s pohanstvím v tom smyslu, že převzali rituální okázalosti pohanů, zatímco pohany přinutili přijmout pořečtenou verzi Pavlova křesťanství. Udělali s pohany lepší obchod, než s mithraickým kultem, ale i přes tento počáteční kompromis vyšli z toho více jak vítězové, poněvadž se jim podařilo vymýtit primitivní nemorálnosti a také mnoho dalších odporných zvyků perského kultu.

195:0.12 (2070.8) Rozumně či nerozumně, tito ranní vůdcové křesťanství vědomě obětovali ideály Ježíše ve snaze zachránit a uchovat mnoho jeho idejí. A byli v tom nesmírně úspěšní. Ale nemylte se! Tyto obětované ideály Učitele jsou stále skryty v jeho evangeliu a časem se v plné síle projeví v celém světě.

195:0.13 (2070.9) V důsledku tohoto zpohanštění křesťanství starý pohanský řád získal mnoho malých výher rituální podstaty, ale křesťanství nabylo převahu v následujícím:

195:0.14 (2070.10) 1. Bylo ustanoveno nové a nesmírně vyšší kritérium lidské mravnosti.

195:0.15 (2070.11) 2. Svět dostal novou a výrazně rozšířenou koncepci o Bohu.

195:0.16 (2070.12) 3. Naděje na nesmrtelnost se stala pevnou součástí uznávaného náboženství.

195:0.17 (2070.13) 4. Hladové lidské duši byl dán Ježíš Nazaretský.

195:0.18 (2070.14) Mnoho z velkých pravd, kterým učil Ježíš, bylo téměř úplně ztraceno v těchto počátečních kompromisech, ale ony stále dřímají v tomto náboženství zpohanštělého

křesťanství, které bylo na svém počátku Pavlovou verzí života a učení Syna Člověka. A křesťanství, ještě předtím, než bylo zpohanštěno, bylo nejdříve důsledně pořečtěno. Křesťanství hodně, velmi hodně, vděčí Řekům. Byl to egyptský Řek, který se tak odvážně postavil na obhajobu svých názorů v Nikaji a tak nebojácně apeloval na členy shromáždění, aby se neopovážili zkreslit představu o Ježíšovi natolik, aby skutečná pravda o jeho pobytu na zemi byla v nebezpečí, že bude pro svět ztracena. Tento Řek se jmenoval Atanáš a díky své výmluvnosti a logice dokázal tento věřící kněze Ariju přesvědčit.

1. Vliv Řeků

195:1.1 (2071.1) Helenizace křesťanství začalo doopravdy v ten významný den, kdy apoštol Pavel stál před radou areopagu v Aténách a pověděl athénským o „Neznámém Bohu.“ Tady, ve stínu Akropolis, tento římský občan přednesl těmto Řekům svoji verzi nového náboženství, které se zrodilo v židovské zemi Galileji. A bylo poněkud zvláštní, kolik společného měla řecká filozofie s učením Ježíše. Měly stejný cíl—byly zaměřeny na rozvoj individua. Řekové se snažili o jeho sociální a politický rozvoj; Ježíš byl zaměřen na jeho morální a duchovní rozvoj. Řekové učili intelektuálními liberalismu, vedoucím k politické svobodě; Ježíš učil duchovnímu liberalismu, vedoucím k náboženské svobodě. Tyto dvě ideje, spojené dohromady, vytvořily novou a mocnou chartu lidské svobody; staly se předzvěstí sociální, politické a duchovní svobody člověka.

^{195:1.2 (2071.2)} Křesťanství vzniklo a zvítězilo nad všemi ostatními konkurujícími náboženstvími především kvůli dvěma faktorům:

^{195:1.3 (2071.3)} 1. Řecká mysl byla ochotná půjčit si nové a dobré ideje dokonce i od židů.

^{195:1.4 (2071.4)} 2. Pavel a jeho následovníci byli svolní dělat ústupky, ale při hledání kompromisů byli chytrými a prozíravými vyjednateli; oni byli mistry teologického kompromisu.

^{195:1.5 (2071.5)} V době, kdy Pavel stál v Athénách a kázal o „Kristovi a jeho smrti na kříži,“ Řekové prožívali duchovní hlad; pátrali a zajímali se o duchovní pravdu a opravdově ji hledali. Nikdy nezapomínejte na to, že z počátku Římané bojovali proti křesťanství, zatímco Řekové ho přijali a že to byli Řekové, kteří později doslova přinutili Římany přijmout toto nové náboženství v té upravené podobě, která se již stala součástí řecké kultury.

^{195:1.6 (2071.6)} Řekové ctili krásu, židé svatost, ale oba národy milovaly pravdu. Po staletí se Řekové vážně zamýšleli a horlivě debatovali nad všemi lidskými problémy—sociálními, ekonomickými, politickými a filozofickými—kromě náboženství. Málo Řeků věnovalo větší pozornost náboženství; oni dokonce nebrali příliš vážně ani své náboženství. Židé po staletí tyto jiné oblasti myšlení opomíjeli a své mysli měli zaměřeny na náboženství. Své náboženství brali velmi vážně, až příliš vážně. Ozářený obsahem Ježíšova poselství, společný výsledek staletých směrů myšlení těchto dvou národů se nyní stal hnací silou nového řádu lidské společnosti a do určité míry, novým řádem náboženské víry a náboženských praktik.

195:1.7 (2071.7) V té době, poté jak Alexandr rozšířil helénskou kulturu téměř po celém blízkém východě, vliv řecké kultury pronikl již také do zemí západního Středomoří. Řekové měli velmi dobré úspěchy se svým náboženstvím a politikou jen tehdy, když žili v malých městech-státech, ale když makedonský král se odvážil přeměnit Řecko v impérium, rozprostírajíc se od Egejského moře až po Indii, tak začaly problémy. Úroveň řeckého umění a filozofie se tímto rozšířením impéria zachovala, ale nebylo tomu tak s politickou administrativou Řeků či jejich náboženstvím. Když se řecký systém město-stát rozšířil do impéria, jejich spíše provinční bohové vypadali poněkud podivínsky. Řekové skutečně hledali jednoho Boha—většího a lepšího Boha— v době, když k nim přišla pokřesťanstěná verze staršího židovského náboženství.

195:1.8 (2072.1) Helénské impérium jako takové, nemohlo dlouho vydržet. Jeho kulturní vliv pokračoval i nadále, ale přetrval jen poté, jak převzalo ze západu geniální politickou schopnost Římanů pro spravování impéria a po získání náboženství z Východu, jehož jediný Bůh se vyznačoval císařskou hodností.

195:1.9 (2072.2) V prvním století po Kristu už dosáhla helénská kultura svých nejvyšších úrovní; potom začal její úpadek; vzdělanost pokračovala, ale geniality ubývalo. Právě v tuto dobu ideje a ideály Ježíše, které byly částečně zahrnuty v křesťanství, se staly součástí záchrany řecké kultury a vzdělanosti.

195:1.10 (2072.3) Alexandr vtrhl na východ s kulturním darem řecké civilizace; Pavel zaútočil na západ s křesťanskou verzí evangelia Ježíše. A kdekoliv na západě převládala řecká kultura, pořečtěné křesťanství tam zapustilo kořeny.

^{195:1.11 (2072.4)} Východní verze poselství Ježíše, nehledě na to, že zůstala věrnější jeho učení, i nadále následovala nekompromisní postoj Abnéra. Tato verze nikdy nepokročila, tak jak se to podařilo pořečtěné verzi a nakonec se ztratila v islámském hnutí.

2. Vliv Římanů

^{195:2.1 (2072.5)} Římané převzali od Řeků celou jejich kulturu, včetně toho, že svoji losovanou vládu nahradili vládou zastupitelů. A brzy se tato změna stala vhodnou půdou pro křesťanství v tom smyslu, že Řím přinesl do celého západního světa novou toleranci k cizím jazykům, národům a také náboženstvím.

^{195:2.2 (2072.6)} Většina počátečního pronásledování křesťanů v Římě byla způsobena výhradně kvůli jejich nešťastnému používání výrazu „království“ v jejich kázáních. Římané byli tolerantní ke každému náboženství, ale velmi nelibě nesli cokoli, co mělo náznak politické rivality. A tak až toto počáteční pronásledování, které začalo především v důsledku nedorozumění, skončilo, odkrylo se široké pole pro náboženskou propagandu. Římana zajímala politická vláda; velmi málo se zajímal o umění či náboženství, ale byl k oběma neobyčejně tolerantní.

^{195:2.3 (2072.7)} Orientální zákon se vyznačoval přísností a krutostí; řecký zákon se vyznačoval proměnlivostí a estetičností; římský zákon se vyznačoval důstojností a vzbuzoval úctu. Římské vzdělání produkovalo neslýchanou a neochvějnou loajalitu. Dávni Římané byli politicky oddanými a úžasně zasvěcenými jedinci. Byli čestní, zanícení a oddaní svým ideálům, ale neměli náboženství důstojného takového názvu. Není divu, že jejich

řeční učitelé je dokázali přesvědčit, aby přijali křesťanství Pavla.

195:2.4 (2072.8) A tito Římané byli velkým národem. Mohli vládnout Východu, protože uměli vládnout sami sobě. Taková nesrovnatelná čestnost, oddanost a neutuchající sebeovládání byly ideální půdou pro přijetí a rozvoj křesťanství.

195:2.5 (2072.9) Pro tyto Řeko-Římány bylo snadné se stát stejně duchovně oddanými institucionální církvi, tak jak byli politicky oddaní státu. Římané bojovali proti církvi jen tehdy, když se báli, že se stane konkurentem státu. Římané, majíc málo národní filozofie či národní kultury, převzali řeckou kulturu za svou a neohroženě adoptovali Krista za svoji morální filozofii. Křesťanství se stalo morální kulturou Říma, ale ne tak docela jeho náboženstvím ve smyslu individuální zkušenosti duchovního růstu těch, kteří masově přijali novou víru. Je však také pravdou, že mnoho jedinců proniklo pod povrch tohoto státního náboženství a našlo potravu pro své duše—opravdové hodnoty a skryté významy, obsažené v utajených pravdách porečtěného a zpohanštělého křesťanství.

195:2.6 (2073.1) Stoikové s jejich houževnatým vyzýváním k „přirozenosti a vědomí“ dobře připravili celý Řím k přijetí Krista, přinejmenším v intelektuálním smyslu. Římané byli svojí podstatou a výchovou zákonodárci; oni dokonce ctili zákony přírody. A nyní, v křesťanství, v zákonech přírody uviděli zákony Boha. A národ, který dal světu Cicera a Vergilia, byl zralý pro Pavlovo porečtěné křesťanství.

195:2.7 (2073.2) A tak se pořímštěným Řekům podařilo přinutit jak židy, tak i křesťany, filozofovat o jejich náboženství, sladit

jejich ideje a systematizovat jejich ideály, přijmout náboženské praktiky do existujícího současného života. A tomu všemu nesmírně pomohl překlad hebrejských spisů do řečtiny a pozdější sepsání Nového Zákona v řeckém jazyce.

^{195:2.8 (2073.3)} Řekové, na rozdíl od židů a mnoha dalších národů, do určité míry věřili v nesmrtelnost, v nějaký život po smrti a jelikož toto byla samotná podstata Ježíšova učení, bylo jisté, že křesťanství bude pro ně mít silnou přitažlivost.

^{195:2.9 (2073.4)} Řada kulturních vítězství Řeků a politických úspěchů Římanů zkonsolidovala země Středomoří do jednoho impéria, s jedním jazykem a jednou kulturou a připravilo západní svět pro jednoho Boha. Judaismus tohoto Boha dodal, ale judaismus nebyl pro tyto pořímsťené Řeky přijatelným náboženstvím. Filón částečně pomohl zmírnit jejich námitky, ale křesťanství jim odhalilo ještě lepší koncepci jednoho Boha a oni ji ochotně přijali.

3. Pod vládou římského impéria

^{195:3.1 (2073.5)} Po zkonsolidování římského politického vládnutí a po rozšíření křesťanství se ukázalo, že křesťané mají jednoho Boha—velkou náboženskou koncepci—ale neměli impérium. Řeko-Římané zjistili, že mají velké impérium, ale bez Boha, který by sloužil jako vhodná náboženská koncepce pro uctívání impéria a duchovní sjednocení. Křesťané přijali impérium, impérium přijalo křesťanství. Řím zajistil jednotu politického vládnutí; Řekové kulturu a vzdělání; křesťanství jednotu náboženského myšlení a praktik.

195:3.2 (2073.6) Řím překonal tradici nacionalismu díky imperiálnímu universalismu a poprvé v historii vytvořil podmínky, ve kterých rozdílné rasy a národy mohly, alespoň formálně, přijmout jedno náboženství.

195:3.3 (2073.7) Křesťanství vešlo v Římě do přízně v době, kdy tam probíhal ostrý střet mezi energickým učením Stoiků a mysterijními kulty, slibujícími spasení. Křesťanství přineslo osvěžující útěchu a osvobozující sílu duchovně hladovějícímu národu, jehož jazyk neměl slovo pro „nezištnost.“

195:3.4 (2073.8) To, co dalo největší sílu křesťanství, byl způsob života jeho věřících, prožívaný ve službě a také to, jak umírali za svoji víru v počátečním období krutého pronásledování.

195:3.5 (2073.9) Učení o lásce Krista k dětem brzy učinilo konec velmi rozšířenému zvyku vystavovat děti smrti, když nebyly chtěny, především se to týkalo děvčátek.

195:3.6 (2074.1) Prvopočáteční způsob křesťanské bohoslužby byl do značné míry převzat z židovské synagogy a upraven podle mithraického rituálu; později bylo přidáno hodně pohanské okázalosti. Páteří rané křesťanské církve byli řečtí judaističtí novověrci, obrázení na křesťanskou víru.

195:3.7 (2074.2) Druhé století po Kristu bylo pro nové přátelské náboženství tím nejlepším obdobím v celé historii světa, aby se rozšířilo do západního světa. Během prvního století křesťanství si bojem a kompromisem připravilo podmínky, aby zapustilo kořeny a mohlo se potom rychlerozšířit. Křesťanství přijalo císaře; později císař přijal křesťanství. To byla významná doba

pro šíření nového náboženství. Byl to věk náboženské svobody; cestování bylo univerzální a myšlení nebylo omezováno.

195:3.8 (2074.3) Duchovní stimul pro formální přijetí počteného křesťanství přišel do Říma příliš pozdě, aby zabránil již probíhajícímu hlubokému morálnímu úpadku či eliminoval vytrvalý a narůstající rozpad národa. Toto nové náboženství bylo pro imperiální Řím kulturní nutností a je nesmírně politováníhodné, že se nestalo prostředkem duchovního spasení v mnohem širším smyslu.

195:3.9 (2074.4) Dokonce i dobré náboženství nemohlo zachránit velké impérium od neodvratných důsledků nepřítomnosti individuální účasti v záležitostech vládnutí, od přílišného autoritářství, daňového přetížení a násilného vymáhání daní, nevyrovnaného obchodování s Levantou, které odčerpalo zásoby zlata, od posedlosti bavit se, římského pohodlí, od degradace ženy, otroctví a dekadence národa, od fyzických pohrom a také od státní církve, která byla tak institucionalizovaná, že byla téměř úplně duchovně neplodná.

195:3.10 (2074.5) Nicméně, podmínky nebyly tak špatné jako v Alexandrii. Rané školy se držely ve značné míře Ježíšova učení bez kompromisů. Pantaenus učil Clemense a potom šel ve šlépějích Natanaela hlásat Krista v Indii. Přestože některé z ideálů Krista byly při budování křesťanství obětovány, je nutno spravedlivě konstatovat, že na konci druhého století se prakticky všichni velcí myslitelé řecko-římského světa stali křesťanské. Triumf se blížil svému naplnění.

195:3.11 (2074.6) A toto římské impérium trvalo dostatečně dlouho, aby zajistilo přežití křesťanství i po rozpadu impéria. Ale my

jsme často přemýšleli nad tím, co by se stalo v Římě a ve světě, kdyby namísto pořečtěného křesťanství bylo přijato evangelium království.

4. Doba temna v Evropě

^{195:4.1 (2074.7)} Jelikož církev byla doplňkem společnosti a příbuzná politice, byla odsouzena sdílet intelektuální a duchovní úpadek v takzvané „době temna“ v Evropě. Během této doby se náboženství stávalo více a více klášternější, asketičtější a legalizovanější. V duchovním smyslu křesťanství bylo v zimním spánku. Po celou tuto dobu existoval vedle tohoto drímajícího a zesvětštěného náboženství trvalý proud mysticismu—podivínské duchovní prožitky, hraničící s nereálností a filozoficky příbuzný panteizmu.

^{195:4.2 (2074.8)} Během těchto temných a beznadějných stoletích náboženství opět doslova ustoupilo do pozadí. Jedinec se téměř ztratil ve stínu autority, tradice a diktátu církve. Objevila se nová duchovní hrozba ve vytváření galaxie „svatých“, kteří měli mimořádný vliv v božských soudech a kteří se proto mohli, jestliže o to byli náležitě požádáni, za člověka přimluvit u Bohů.

^{195:4.3 (2075.1)} Ale i když křesťanství nedokázalo zastavit blížící se dobu temna, bylo dostatečně socializované a pohanské, aby úspěšně přežilo tuto dlouhou dobu morálního temna a duchovní stagnace. A ono skutečně přetrvalo tu dlouhou noc západní civilizace a stále ještě mělo morální vliv ve světě v době, když začala renesance. Obnova křesťanství po skončení doby temna přivedla ke vzniku mnoho sekt s křesťanskými učením—věrouky přizpůsobené určitým intelektuálním,

emocionálním a duchovním typům lidské osobnosti. A mnoho z těchto specifických křesťanským skupin či náboženských rodin stále existuje ještě i v době sestavování této knihy.

^{195:4.4 (2075.2)} Historie křesťanství začíná s neúmyslnou přeměnou náboženství Ježíše do náboženství o Ježíši. Později křesťanství prošlo obdobími pořečtění, zpohanštění, zesvětštění, institucionalizování, intelektuálního rozkladu, duchovního úpadku, morálního zimního spánku, hrozby zániku, pak obdobím zotavení, rozdrobení a nedávné relativní obnovy. Takový rodokmen ukazuje na vrozenou životaschopnost a obrovskou zásobu regeneračních sil. A toto stejné křesťanství je nyní přítomno v civilizovaném světě západních národů a čelí boji za svoji existenci, který je dokonce hrozivější než ty památné krize, kterými se vyznačují jeho minulé boje za nadvládu.

^{195:4.5 (2075.3)} Nový věk, s jeho vědeckým myšlením a materiálními tendencemi, je pro náboženství velkou výzvou. V tomto epochálním střetu světského a duchovního nakonec zvítězí náboženství Ježíše.

5. Problémy moderní doby

^{195:5.1 (2075.4)} Dvacáté století přineslo křesťanství a všem ostatním náboženstvím nové problémy, které se musejí vyřešit. Čím výše civilizace stoupá, tím více se stává nutnou povinností „především hledat nebeské reality“ ve všech lidských úsilích stabilizovat společnost a pomoc řešit její materiální problémy.

^{195:5.2 (2075.5)} Pravda se často ocitá ve slepé uličce a dokonce může být i zavádějící, jestli je rozčleněna, izolována a přespříliš

analyzována. Živá pravda učí správně pravdu hledajícího člověka jenom tehdy, když je pojata vcelku a jako živá duchovní realita a ne jako fakt materiální vědy, nebo inspirace zprostředkujícího umění.

195:5.3 (2075.6) Náboženství je odhalení člověku o jeho božském a věčném osudu. Náboženství je čistě osobní a duchovní zkušenost a musí být vždy odděleno od ostatních vyšších forem lidského myšlení, jako jsou:

195:5.4 (2075.7) 1. Logický postoj k věcem materiální reality.

195:5.5 (2075.8) 2. Estetické vnímání krásy v kontrastu s ošklivostí.

195:5.6 (2075.9) 3. Etické uznání společenských a politických povinností.

195:5.7 (2075.10) 4. Dokonce smysl člověka pro lidskou mravnost není sám o sobě náboženstvím.

195:5.8 (2075.11) Smyslem zbožnosti je nalézt ve vesmíru ty hodnoty, které jsou schopny mobilizovat víru, důvěru a jistotu; zbožnost vrcholí v úctě. Zbožnost objevuje pro duši ty nejvyšší hodnoty, které jsou v kontrastu s relativními hodnotami, objevenými rozumem. Takový nadlidský vhled je možno získat pouze prostřednictvím opravdové náboženské zkušenosti.

195:5.9 (2075.12) Trvalý společenský systém bez morálky založené na duchovních realitách nemůže existovat, tak jako sluneční soustava nemůže existovat bez gravitace.

195:5.10 (2076.1) Nesnažte se uspokojit svoji zvědavost, anebo ukojit všechny skryté dobrodružné touhy pulzující v duši, během

jednoho krátkého života v těle. Buďte trpěliví! Nenechejte se zlákat k nedůstojnému ponoření se do laciného a nečestného jednání, nabízející uspokojení. Krot'te svoji energii a držte na uzdě své vášně; v tichosti čkejte na velkolepé odhalení nekonečného života po cestě vzestupu a vzrušujících objevů.

195:5.11 (2076.2) V nejistotě a dohaděch o původu člověka neztrácejte ze zřetele jeho věčný osud. Nezapomínejte, že Ježíš miloval také malé děti a že on provždy odkryl obrovskou hodnotu lidské osobnosti.

195:5.12 (2076.3) Když se díváte na svět, pamatujte si, že černé stezky zla, které vidíte, jsou dobře viditelné na bílém pozadí absolutního dobra. Vy pouze nevidíte bílé stezky dobra, které jsou špatně viditelné na černém pozadí zla.

195:5.13 (2076.4) Proč, když při takové hojnosti přínosné pravdy, člověk věnuje velkou pozornost ve světě existujícímu zlu jen proto, že se jeví jako fakt, namísto toho, aby hlásal pravdu a publikoval ji? Krásy duchovních hodnot pravdy jsou příjemnější a povznášející vlivy, než fenomén zla.

195:5.14 (2076.5) V náboženství Ježíš prosazoval metodu poznání z osobní zkušenosti a sám se jí řídil, tak jako moderní věda používá metodu experimentu. My nalézáme Boha prostřednictvím vedení duchovního vnímání, ale dosahujeme tohoto vnímání duše skrze lásku ke krásnu, hledání pravdy, oddanosti povinnostem a úctě k božské dobrotě. Ale ze všech těchto hodnot, nejspolehlivějším průvodcem k opravdovému duchovnímu vnímání je láska.

6. Materialismus

195:6.1 (2076.6) Vědci neúmyslně přivedli lidstvo do materiální paniky; zahájili bezmyšlenkovité hromadné vyprazdňování banky mnohověkové morálky, ale tato banka lidské zkušenosti má obrovské duchovní zdroje; dokáže odolat těmto požadavkům. Pouze nemyslicí lidé mohou panikařit kvůli duchovním kladům lidstva. Když materialisticky-světská panika utichne, náboženství Ježíše se nebude nacházet v úpadku. Duchovní banka království nebeského bude vyplácet víru, naději a morální jistotu všem, kteří si z ní vybírají „Jeho jménem.“

195:6.2 (2076.7) Bez ohledu na to, co může být příčinou otevřeného střetu mezi materialismem a učením Ježíše, můžete si být jisti tím, že učení Učitele zcela jistě zvítězí. Ve skutečnosti, opravdové náboženství nemůže být zapleteno v žádném sporu s vědou; náboženství se vůbec nezajímá o materiální věci. Náboženství je prostě nestranné k vědě, ale uznává ji, i když současně je vědci vysoce znepokojeno.

195:6.3 (2076.8) Snaha lidí získat pouze vědomosti bez doprovodného výkladu moudrosti a náboženské zkušenosti duchovního vnímání vede nakonec k pesimismu a beznaději. Omezené vědomosti jsou vysoce matoucí.

195:6.4 (2076.9) V době psaní této knihy to nejhorší v materialistickém věku již skončilo; nyní začíná doba hlubšího vnímání. Vyšší myslí vědeckého světa již nejsou ve své filozofii zcela materialistické, ale prostí lidé se stále přiklánějí k tomuto směru v důsledku předchozích učeních. Ale tento věk fyzického realismu je pouze přechodnou epizodou v životě člověka na zemi. Moderní věda se nedotknula pravého náboženství—učení Ježíše, zosobněného v životech jeho

věřících. Všechno, co věda udělala—je ničení dětských iluzí, vznikajících v důsledku nesprávných výkladů života.

195:6.5 (2077.1) Věda je kvantitativní zkušeností, náboženství je kvalitativní zkušeností v životě člověka na zemi. Věda se zabývá jevy; náboženství se zaobírá původy, hodnotami a cíli. Uvádět příčiny jako vysvětlení fyzických jevů znamená přiznat neznalost konečných důsledků a nakonec stejně vede vědce přímo zpět k první velké příčině—Vesmírnému Otci Ráje.

195:6.6 (2077.2) Náhlý přechod od věku zázraků k věku strojů zcela vyvedl člověka z rovnováhy. Důmyslnost a obratnost falešných mechanických filozofií popírají mechaničnost těchto samotných tvrzení. Fatalistická agilnost mysli materialisty navždy vyvrací jeho tvrzení o tom, že vesmír je slepý a bezúčelný energetický fenomén.

195:6.7 (2077.3) Mechanistický naturalismus některých rádoby vzdělaných lidí a bezmyšlenkovitý ateismus člověka z ulice jsou výhradně spojeny s věcmi; postrádají jakékoliv opravdové hodnoty, motivy a duchovní uspokojení, stejně jako nemají víru, naději a věčné jistoty. Jeden z velkých problémů současného života spočívá v tom, že člověk si myslí, že je příliš zaneprázdněný, aby našel čas pro duchovní rozjímání a náboženské zanícení.

195:6.8 (2077.4) Materialismus snižuje člověka na úroveň bezduchého robota a dělá z něho pouhý aritmetický symbol, bezradně hledající místo v matematickém vzorci mechanistického a neromantického vesmíru. Ale odkud pochází celý tento obrovský matematický vesmír bez Hlavního Matematika? Věda může mluvit obšírně o zachování hmoty, ale náboženství

stvrzuje zachování lidských duší—zabývá se zkušeností duše s duchovními realitami a věčnými hodnotami.

195:6.9 (2077.5) Dnešní sociolog-materialista sleduje společnost, vypracovává o ní zprávy a nechává lidi takovými, jací jsou. Před devatenácti sty lety nevzdělaní Galilejci sledovali, jak Ježíš dává svůj život jako duchovní vklad vnitřnímu životu člověka a potom šli a obrátili římské impérium naruby.

195:6.10 (2077.6) Ale náboženští vůdcové dělají obrovskou chybu, když se snaží povolat současného člověka do duchovního boje a přitom troubí trubkami středověku. Náboženství se musí vybavit novými a moderními slogany, odpovídající duchu doby. Ani demokracie a ani jakýkoliv politický všelék nemůže zaujmout místo duchovního progresu. Falešná náboženství mohou vyjadřovat útěk od reality, ale Ježíš ve svém evangelium přivedl člověka k samému vchodu do věčné reality duchovní evoluce.

195:6.11 (2077.7) Říkat, že mysl „vznikla“ z hmoty vůbec nic neobjasňuje. Kdyby vesmír byl pouhý mechanismus a mysl by nebyla oddělena od hmoty, nikdy bychom neměli dva rozdílné výklady jakéhokoliv pozorovaného jevu. Koncepce pravdy, krásy a dobra nejsou spojeny ani s fyzikou, ani s chemií. Stroj nemůže znát, tím méně znát pravdu, touhu po spravedlnosti a vážit si dobra.

195:6.12 (2077.8) Věda může mít fyzický charakter, ale mysl pravdu poznávajícího vědce je již nadmateriální. Hmota nezná pravdu, ani není schopna milovat soucit, nebo se radovat z duchovních realit. Morální přesvědčení, založené na duchovním osvícení a zakotvené v lidské zkušenosti, je stejně tak reálné a zaručené

jako matematické závěry, založené na fyzických pozorováních, ale morální přesvědčení je na jiné a vyšší úrovni.

195:6.13 (2077.9) Kdyby lidé byli pouze stroje, reagovali by více či méně jednotně na materiální vesmír. Individuálnost, nemluvě o osobnosti, by neexistovala.

195:6.14 (2077.10) Fakt existence absolutního mechanismu Ráje ve středu vesmíru vesmírů, v přítomnosti neomezené vůle Druhého Zdroje a Středu, dává navždy jistotu, že determinanty nejsou výhradním zákonem kosmu. Existuje tam materialismus, ale není ojedinělý; existuje tam mechanismus, ale není neomezený; existuje tam determinizmus, ale není osamocen.

195:6.15 (2078.1) Konečný hmotný vesmír by se nakonec stal jednotným a deterministickým, ale bez sloučené přítomnosti mysli a ducha. Vliv kosmické mysli neustále vnáší spontánnost dokonce i do materiálních světů.

195:6.16 (2078.2) Svoboda či iniciativa v jakékoliv oblasti existence je přímo úměrná stupni vlivu ducha a působení kosmické mysli; v lidském životě to odpovídá míře skutečného vykonávání „vůle Otce.“ A proto, když jednou začnete hledat Boha, je to nezvratný důkaz toho, že Bůh již našel vás.

195:6.17 (2078.3) Upřímné hledání dobra, krásy a pravdy vede k Bohu. A každý vědecký objev demonstruje existenci jak svobody, tak i jednotnosti ve vesmíru. Objevitel měl svobodu udělat svůj objev. Objevená věc je reálná a zjevně jednotná, jinak by se nestala známou jako věc.

7. Zranitelnost materialismu

195:7.1 (2078.4) Jak pošetilé je, když materialisticky přemýšlející člověk dovolí takovým zranitelným teoriím, jako teorii mechanistického vesmíru, připravit sebe o obrovské duchovní zdroje, spočívající v osobní zkušenosti opravdového náboženství. Fakta se nikdy nehádají s opravdovou duchovní vírou; teorie ano. Bylo by lepší, kdyby se věda věnovala zničení pověr, než snahám potříit náboženskou víru—víru člověka v duchovní reality a božské hodnoty.

195:7.2 (2078.5) Věda by měla materiálně dělat pro člověka to, co pro něho dělá náboženství duchovně—rozšiřuje horizont života a zvětšuje jeho osobnost. Opravdová věda nemůže mít žádný trvalý spor s opravdovým náboženstvím. „Vědecká metoda“ je pouhým intelektuálním měřidlem, se kterým se měří materiální poznatky a fyzikální jevy. Ale materiální a čistě intelektuální metoda je naprosto nepoužitelná pro posuzování duchovních realit a náboženské zkušenosti.

195:7.3 (2078.6) Rozporuplnost současného mechanisty spočívá v následujícím: jestli by tento vesmír měl být zcela materiální a člověk pouhým strojem, takový člověk by nebyl vůbec schopen rozpoznat sebe jako takový stroj a rovněž by si takový mechanický člověk nebyl vůbec vědom faktu existence takového materiálního vesmíru. Mechanistická věda, odrážející zmatek a zoufalství materialismu, nedokáže rozpoznat oduševnělou mysl vědce, jehož vlastní nadmateriální vnímání mu pomáhá upravovat tyto mylné a protichůdné koncepce materialistického vesmíru.

195:7.4 (2078.7) Rajské hodnoty věčnosti a nekonečnosti, pravdy, krásy a dobra jsou skryty ve faktech jevů vesmíru času a prostoru. Ale je nezbytné dívat se očima víry v duchu narozeného smrtelníka, aby tyto duchovní hodnoty byly odkryty a poznány.

195:7.5 (2078.8) Reálnosti a hodnoty duchovního progresu nejsou „psychologickými projekcemi“—pouhými vzdušnými zámky materiální mysli. Takové věci jsou duchovní prognózy vnitřního Ladiče, Božího ducha, pobývajícího v mysli člověka. A nedopust'te, aby vaše nímání s mdlými záblesky poznatků „relativity“ narušilo vaše představy o věčnosti a nekonečnosti Boha. A ve všech svých snahách pro sebevyjádření se vyvarujte dělat chybu v tom, že neumožníte vyjádření Ladiče, projevit vaší skutečnou a lepší podstatu.

195:7.6 (2079.1) Jestli by toto byl jenom materiální vesmír, materiální člověk by nikdy nebyl schopen dospět ke koncepci o mechanistickém charakteru takové výlučně materiální existence. Tato mechanistická koncepce o vesmíru je sama o sobě nemateriálním fenoménem mysli a každá mysl je nemateriálního původu, bez ohledu na to, jak důkladně se může zdát, že je materiálně podmíněna a mechanisticky ovládána.

195:7.7 (2079.2) Částečně vyvinutý mentální mechanismus smrtelného člověka není příliš obdařen důsledností a moudrostí. Ješitnost člověka často předbíhá jeho intelekt a přesahuje jeho logiku.

195:7.8 (2079.3) Již sám pesimismus nejpesimističtějšího materialisty je sám o sobě dostatečným důkazem toho, že vesmír pesimisty není úplně materiální. Jak optimismus, tak i pesimismus jsou

konceptuální reakce myslí, uvědomující si nejenom fakta, ale i hodnoty. Kdyby byl vesmír skutečně tím, za co ho považují materialisté, člověk jako živý stroj by postrádal veškeré vědomé poznání tohoto faktu. Bez uvědomění koncepce hodnot v duchu narozené myslí by fakt materiálnosti vesmíru a mechanistických jevů vesmírné činnosti nemohl být člověkem vůbec rozpoznán. Jeden stroj si nemůže být vědom podstaty, nebo hodnoty jiného stroje.

195:7.9 (2079.4) Mechanistická filozofie života a vesmíru nemůže být vědecká, protože věda uznává a zabývá se pouze materiály a fakty. Filozofie má nevyhnutelně nadvědecký charakter. Člověk je materiálním faktem přírody, ale jeho život je jev, který přesahuje materiální úroveň přírody v tom, že projevuje schopnost ovládat mysl a tvůrčí schopnosti ducha.

195:7.10 (2079.5) Upřímná snaha člověka stát se mechanistou představuje tragický jev—marnou snahu takového člověka spáchat intelektuální a morální sebevraždu. Ale to on nemůže udělat.

195:7.11 (2079.6) Kdyby vesmír byl pouze materiální a člověk jenom stroj, nebylo by vědy, povzbuzující vědce předpokládat tuto mechanizaci vesmíru. Stroje nemohou měřit, klasifikovat a ani hodnotit sami sebe. Takové vědecké dílo může být vykonáno pouze nějakou entitou nadstrojového statusu.

195:7.12 (2079.7) Jestliže vesmírná realita je jenom jedním gigantickým strojem, pak se člověk musí nacházet za hranicemi vesmíru a mimo něj, aby měl možnost rozpoznat takový fakt a začít vnímat takové vyhodnocení.

^{195:7.13 (2079.8)} Jestliže člověk je pouze stroj, jakým způsobem tento člověk začne věřit, nebo mluvit o svém poznání toho, že je stroj? Zkušenost sebepoznání a sebehodnocení jsou vlastnosti, které pouhý stroj nikdy nemůže mít. Sebe si uvědomující a otevřený materialista je nejlepší možnou odpovědí mechanismu. Kdyby materialismus byl faktem, tak by neexistovalo sebepoznání mechanisty. Je také pravdou, že člověk musí být nejdříve morálně uvědomělý než může páchat nemorální činy.

^{195:7.14 (2079.9)} Samotné prosazování materialismu ukazuje na existenci nadmateriálního vědomí myslí, které si dovoluje taková dogmata prohlašovat. Materialismus může pouze degenerovat, ale nikdy se nemůže vyvíjet. Stroje nemyslí, netvoří, nesní, nemají aspiraci, nemají ideje, nehledají po pravdě či nežízňají po spravedlnosti. Jejich životy nejsou motivovány nadšením sloužit jiným strojům a mít za cíl věčný růst ve vznešeném úsilí nalézt Boha a snažit se být jako on. Stroje nejsou nikdy intelektuální, emocionální, estetické, etické, morální, nebo duchovní.

^{195:7.15 (2079.10)} Umění dokazuje, že člověk není mechanismem, ale nedokazuje, že je duchovně nesmrtelný. Umění je morontii smrtelníků—přechodným polem mezi člověkem materiálním a člověkem duchovním. Poezie je snaha uniknout od materiálních realit k duchovním hodnotám.

^{195:7.16 (2080.1)} V podmínkách vyspělé civilizace umění polidšťuje vědu a současně je naopak oduševňováno opravdovým náboženstvím—pochopením duchovních a věčných hodnot. Umění představuje lidské a časově-prostorové hodnocení reality. Náboženství je božským přijetím kosmických hodnot a

znamená věčný progres v duchovním vzestupu a rozvoji. Časové umění je nebezpečné jen tehdy, když se stává slepým k duchovním zásadám božských norem, které věčnost odráží jako časové stíny reality. Opravdové umění účinně působí na materiální věci života; náboženství zušlechťuje a přetváří materiální fakta života a nikdy nepřestává ve svém duchovním hodnocení umění.

195:7.17 (2080.2) Jak pošetilé je předpokládat, že automat by byl schopen pochopit filozofii automatismu a jak směšné je domnívat se, že by si dokázal vytvořit takovou představu o jiných a jemu podobných automatech!

195:7.18 (2080.3) Každý vědecký výklad materiálního vesmíru je bezcenný, pokud patřičným způsobem není uznán vědec. Žádné ocenění uměleckého díla není opravdové, pokud nevyjadřuje uznání pro umělce. Každé hodnocení morálky je zbytečné, pokud nezahrnuje moralistu. Žádné uznání filozofie není povznášející, jestliže ignoruje filozofa a náboženství nemůže existovat bez opravdové zkušenosti pobožného člověka, který se právě skrze tuto zkušenost snaží najít Boha a poznat ho. Rovněž vesmír vesmírů nedává smysl bez JÁ JSEM—nekonečného Boha, který ho vytvořil a nepřetržitě ho řídí.

195:7.19 (2080.4) Mechanisté—humanisté—mají sklon plout s materiálními proudy. Idealisté a duchovní lidé mají odvahu používat svá vesla s rozumem a vervou, aby změnili zdánlivě nesporný materiální kurz energetických toků.

195:7.20 (2080.5) Věda žije díky matematice rozumu; hudba vyjadřuje tempo emocí. Náboženství je duchovním rytmem duše v

časově-prostorové harmonii s vyššími a věčnými melodickými rozměry Nekonečnosti. Náboženská zkušenost je v lidském životě něco, co má skutečně nad-matematický charakter.

195:7.21 (2080.6) V jazyce abeceda představuje mechanismus materialismu, zatímco slova, vyjadřující smysl tisíců myšlenek, velkých idejí a ušlechtilých ideálů—lásky a nenávisti, zbabělosti a statečnosti—jsou výsledky činnosti mysli, probíhajících v rozsahu, stanoveného jak materiálním, tak i duchovním zákonem, řízeného rozhodností vůle osobnosti a omezeného vnitřními situačními možnostmi.

195:7.22 (2080.7) Vesmír se nepodobá zákonům, mechanismům a stejnorodosti, které odhaluje vědec a které on považuje za vědu, ale spíše zvědavému, myslícímu, náročnému, tvůrčímu, kombinujícímu a soudnému vědci, který takto pozoruje vesmírné jevy a kategorizuje matematická fakta, obsažená v mechanistických aspektech materiální strany tvoření. Vesmír se ani nepodobá uměleckému dílu umělce, ale spíše snaživému, snícímu, ctižádostivému a vyvíjejícímu se umělci, který se snaží přesáhnout svět materiálních věcí ve snaze dosáhnout duchovního cíle.

195:7.23 (2080.8) Vědec, ne věda, vnímá realitu vyvíjejícího se a rozvíjejícího se vesmíru energie a hmoty. Umělec, ne umění, demonstruje existenci přechodného morontálního světa mezi materiální existencí a duchovní svobodou. Náboženský člověk, ne náboženství, dokazuje existenci duchovních realit a božských hodnot, které člověka čekají na cestě věčného vývoje.

8. Sekulární totalitářství

^{195:8.1 (2081.1)} Ale i po poté, až materialismus a mechanismus budou více či méně poraženi, devastující vliv sekularismu dvacátého století bude ještě stále zamořovat duchovní zkušenost milionů důvěřivých duší.

^{195:8.2 (2081.2)} Současný sekularismus je posilován dvěma celosvětovými faktory. Otcem sekularismu byl přízemní a bezbožný postoj takzvané vědy devatenáctého a dvacátého století—vědy ateistické. Matkou současného sekularismu byla totalitářská středověká křesťanská církev a jeho začátkem byl narůstající protest proti téměř naprosté nadvládě institucionalizované křesťanské církve nad západní civilizací.

^{195:8.3 (2081.3)} V době vytváření této knihy byl a stále je převažujícím intelektuálním a filozofickým klimatem jak v evropském, tak i americkém životě rozhodně ateismus a humanismus. V průběhu tři sta let se západní myšlení neustále zesvětšťovalo. Náboženství, jehož vliv se stával více a více formálním, se z velké části zabývalo vykonáváním obřadů. Většina lidí, nazývajících sebe křesťany západní civilizace, jsou nevědomky ve skutečnosti sekularisté.

^{195:8.4 (2081.4)} Bylo zapotřebí obrovské síly a mohutného vlivu pro vysvobození myšlení a způsobu žití části západních národů ze zničujícího sevření totalitářské církevní nadvlády. Sekularismus skutečně zpřetrhal okovy církevního vládnutí, ale nyní naopak hrozí nastolením nového a bezbožného typu nadvlády nad srdci a myslí současných lidí. Tyranský a diktátorský stát je přímým potomkem vědeckého materialismu a filozofického ateizmu. Sotva sekularismus osvobodí člověka od nadvlády institucionalizované církve, hned ho prodá do otrockého područí totalitářského státu. Sekularismus osvobodí

člověka z církevního otroctví jen proto, aby ho vydal na pospas tyranii politickému a ekonomickému otroctví.

195:8.5 (2081.5) Materialismus popírá Boha, sekularismus ho prostě ignoruje; tak tomu bylo alespoň zpočátku. V poslední době sekularismus přijal militantnější postoj, usilující zaujmout místo náboženství, proti jehož totalitářskému područí kdysi bojoval. Sekularismus dvacátého století má tendenci tvrdit, že člověk Boha nepotřebuje. Ale, mějte se na pozoru! Tato bezbožná filozofie lidské společnosti povede k nepokojům, nepřátelství, neštěstím, válkám a celosvětovým katastrofám.

195:8.6 (2081.6) Bezbožnost nikdy nemůže přinést lidstvu mír. Nic nemůže zaujmout místo Boha v lidské společnosti. Ale velmi dobře si pamatujte toto: nespěchejte vzdát se prospěšných výdobytků světského protestu proti církevnímu totalitářství! V současné době západní civilizace požívá mnoho svobod a předností v důsledku proticírkevní revoluce. Velkou chybou sekularismu bylo následující: v revoltě proti téměř absolutní kontrole života ze strany náboženských autorit a po získání svobody z takové církevní tyranie, sekularisté pak zahájili revoltu proti samotnému Bohu, někdy v tichosti a někdy otevřeně.

195:8.7 (2081.7) Právě revoltě proti církvi vděčíte za úžasnou tvořivost amerického industrializmu a nevídaného rozvoje západní civilizace. A protože světská revolta zašla příliš daleko a ztratila z očí Boha a opravdové náboženství, pak také přišla nenadále úroda světových válek a mezinárodních nepokojů.

195:8.8 (2081.8) Není nutné obětovat víru v Boha pro požívání darů novodobé světské revolty: tolerance, služba společnosti,

demokratická vláda a občanské svobody. Nebylo nutné, aby sekularismus zaujal takový nepřátelský postoj k opravdovému náboženství, aby mohl prosazovat vědu a podporovat vzdělání.

^{195:8.9 (2082.1)} Ale sekularismus není jediným zdrojem všech těchto nedávných výdobytků, spojených se zvýšením úrovně života. Za vymoženostmi dvacátého století nestojí pouze věda a sekularismus, ale také nepoznané a nepovšimnuté duchovní vlivy života a učení Ježíše Nazaretského.

^{195:8.10 (2082.2)} Bez Boha, bez náboženství vědecký sekularismus nemůže nikdy koordinovat své síly, sladit své rozdílné a konkurenční zájmy, strany a národy. Tato světská humanistická společnost, bez ohledu na její jedinečné materialistické úspěchy, se pomalu rozpadá. Hlavní soudržnou silou, odporující tomuto rozpadu, je nacionalismus. Ale nacionalismus je hlavní překážkou světovému míru.

^{195:8.11 (2082.3)} Slabost sekularismu spočívá v tom, že se kvůli politice a moci nestará o etiku a náboženství. Vy prostě nemůžete vytvořit bratrství lidí ignorujíc či popírajíc otcovství Boha.

^{195:8.12 (2082.4)} Světský sociální a politický optimismus je iluze. Bez Boha ani svoboda a nezávislost, ani majetek a bohatství nevedou k míru.

^{195:8.13 (2082.5)} Úplná sekularizace vědy, vzdělání, průmyslu a společnosti může vést pouze ke katastrofě. Během první třetiny dvacátého století Urantijci zabili více lidí, než bylo zabito za celou křesťanskou éru. A toto je pouze začátek sklizně

hrozných plodů materialismu a sekularismu; ještě přijdou hroznější pohromy.

9. Problémy křesťanství

195:9.1 (2082.6) Nepohrdejte hodnotou vašeho duchovního dědictví—řekou pravdy, tekoucí skrze staletí až do neplodných časů materialistického a ateistického věku. Ve všech svých chválihodných snahách osvobodit se od náboženských pověr minulosti dbejte na to, abyste se pevně drželi věčné pravdy. Ale buďte trpěliví! Když nynější vzpoura pověry skončí, pravdy evangelia Ježíše budou trvale zářivě osvětlovat novou a lepší cestu.

195:9.2 (2082.7) Ale zpohanštělé a socializované křesťanství potřebuje navázat nové spojení s nekompromisním učením Ježíše; to však chřadne z nedostatku nového vidění života Učitele na zemi. Nové a obsáhlejší odhalení náboženství Ježíše je určeno zvítězit nad impériem materialistického sekularismu a svrhnout světovou nadvládu mechanistického naturalismu. V současné době se Urantia rozechvěně přibližuje k jedné z její nejúžasnějších a nejpoutavějších epoch sociální přeměny, morálního probuzení a duchovního osvícení.

195:9.3 (2082.8) Přestože učení Ježíše bylo značně upraveno, přežilo mysterijní kultu v době svého zrodu a nevědomost a pověry doby temna a v současné době pomalu vítězí nad materialismem, mechanismem a ateizmem dvacátého století. A takové časy velkých zkoušek a hrozící porážky jsou vždy časy velkých zjevení.

195:9.4 (2082.9) Náboženství nutně potřebuje nové vůdce—duchovní muže a ženy, kteří budou mít odvahu spoléhat se výlučně na Ježíše a jeho nesrovnatelné učení. Jestli křesťanství bude i nadále opomíjet jeho duchovní misi a pokračovat ve svém šťourání do sociálních a materiálních problémů, duchovní renesance bude muset počkat na příchod těchto nových učitelů náboženství Ježíše, kteří se budou výhradně věnovat duchovnímu obrození lidí. A potom tyto v duchu zrozené duše rychle dodají ze svých řad tyto vůdce a stanou se zdrojem inspirace, nutné pro sociální, morální, ekonomické a politické reorganizace světa.

195:9.5 (2083.1) Moderní věk odmítne přijmout náboženství, které odporuje faktům a je v nesouladu s jeho nejvyššími koncepcemi pravdy, krásy a dobra. Nastává hodina nového odhalení pravdy a původních základů dnešního překrouceného a kompromisního křesťanství—odhalení opravdového života a učení Ježíše.

195:9.6 (2083.2) Primitivní člověk žil v okovech pověřčivého náboženského strachu. Současní civilizovaní lidé jsou velmo obezřetní, aby neupadli do područí silných náboženských přesvědčení. Myslicí člověk se vždy bál kontroly náboženství. Když silné a dynamické náboženství hrozí podrobit si člověka, ten se ho vždy snaží zdůvodňovat, zlidovět a institucionalizovat a takto doufat, že nad ním získá kontrolu. Takovým postupem se i zjevené náboženství stane výtvozem člověka a je člověkem ovládáno. Současní myslící muži a ženy se vyhýbají náboženství Ježíše kvůli svému strachu z toho, co jim —a s nimi udělá. A všechny tyto obavy jsou plně oprávněné. Náboženství Ježíše skutečně ovládne a přemění své věřící,

vyžadujíc od lidí zasvětit své životy poznání vůle nebeského Otce a věnovat veškerou životní energii nezištné službě bratrství lidí.

195:9.7 (2083.3) Sobečtí muži a ženy prostě nebudou platit takovou cenu dokonce i za největší duchovní poklad, jaký kdy byl smrtelnému člověku nabídnut. Jenom tehdy, když člověk je natolik rozčarován bolestnými zklamáními z nerozumných a mylných sobeckých snah a následného objevení prázdnoty formalizovaného náboženství, bude se chtít celým srdcem uchýlit k evangeliu království—náboženství Ježíše Nazaretského.

195:9.8 (2083.4) Svět potřebuje ve větší míře náboženství z první ruky. Dokonce křesťanství—nejlepší z náboženství dvacátého století—není jenom náboženstvím o Ježíši, ale je ve značné míře náboženstvím z druhé ruky. Lidé přijímají toto náboženství tak, jak je jim podáváno uznávanými náboženskými učiteli. Jaké by to bylo pro lidi na světě probuzení, vidět Ježíše tak, jak opravdu žil na zemi a z první ruky poznat jeho životadárná učení! Slova, popisující krásné věci nemohou vyvolat takové silné pohnutí jako pohled na ně samotné, tak jako přesvědčivá slova nemohou inspirovat lidské duše jako zkušenost poznání Boží přítomnosti. Ale neutuchající víra bude stále držet dveře naděje lidské duše otevřené pro vstup věčných duchovních realit božských hodnot nebeských světů.

195:9.9 (2083.5) Křesťanství si dovolilo snížit své ideály před výzvami lidské chamtivosti, válečného šílenství a touhy po moci, ale náboženství Ježíše zůstává neposkvrněnou a nesrovnatelnou výzvou, podněcující to nejlepší co v člověku je a povznést ho

nad všechna tato dědictví živočišné evoluce a ctností dosáhnout morálních výšin skutečného osudu člověka.

195:9.10 (2083.6) Křesťanství hrozí pomalá smrt z formalismu, byrokracie, intelektualizmu a dalších neduchovních tendencí. Současná křesťanská církev není takovým bratrstvím dynamických věřících, které kdysi Ježíš pověřil, aby neustále usilovali o duchovní proměnu následujících generací lidstva.

195:9.11 (2083.7) Takzvané křesťanství není jenom náboženskou vírou a náboženskými rituály, ale stalo se také sociálním a kulturním hnutím. Proud současného křesťanství odvodňuje mnohé starodávné pohanské bažiny a mnohé barbarské močály; mnohá starobylá povodí se vlévají do tohoto současného kulturního proudu spolu s řekou, tekoucí s náhorních plošin Galileje, které jsou považovány za jeho výhradní pramen.

10. Budoucnost

195:10.1 (2084.1) Křesťanství rozhodně udělalo tomuto světu nesmírnou službu, ale co dnešní lidé nejvíce potřebují, je Ježíš. Svět znovu potřebuje vidět Ježíše žít na zemi životem v duchu zrozených smrtelníků, kteří působivě odhalují Učitele všem lidem. Je zbytečné mluvit o obnovení primitivního křesťanství; musíte se vydat vpřed z místa, kde se nacházíte. Současná kultura musí projít duchovním křtem s novým odhalením Ježíšova života a musí být osvícena novým chápáním jeho evangelia věčného spasení. A když Ježíš bude takto povýšen, přitáhne k sobě všechny lidi. Ježíšovi učedníci musí být více než vítězi, ale také překypujícími zdroji inspirace a lepšího života pro všechny lidi. Náboženství zůstává pouhým

povzneseným humanismem do té doby, dokud odhalení reality Boží přítomnosti v osobní zkušenosti ho neudělá božským.

195:10.2 (2084.2) Krása a vznešenost, lidskost a božskost, jednoduchost a výjimečnost Ježíšova života na zemi představují takový působivý a přitažlivý obraz spasení člověka a odhalení Boha, že teologové a filosofové všech dob se musí zcela vyvarovat pokusům vymýšlet víry či vytvářet teologické systémy duchovního otroctví z takového nadpřirozeného poskytnutí Boha v podobě člověka. V Ježíšovi vesmír vytvořil smrtelného člověka, ve kterém duch lásky zvítězil nad materiálními handicapy času a překonal fakt fyzického původu.

195:10.3 (2084.3) Stále mějte na mysli: Bůh a člověk potřebují jeden druhého. Oni jsou vzájemně nezbytní pro plné a konečné dosažení věčné osobní zkušenosti božského osudu, odkrývajícího se ve vesmírné účelovosti.

195:10.4 (2084.4) „Království Boží se nachází ve vás“ bylo možná největším prohlášením, které kdy Ježíš učinil, hned za oznámením, že jeho Otec je živým a milujícím duchem.

195:10.5 (2084.5) Když se získají nové duše pro evangelium Učitele, člověka a jeho svět nezmění první kilometr povinností, úkolů či závazků, ale spíše druhý kilometr dobrovolné služby a svobodné láskyplné oddanosti, která naznačuje, že následovník Ježíše se chystá obejmout svého bratra svojí láskou a přivést ho pod duchovní vedení, které ho povede k vyššímu a božskému cíli smrtelného bytí. Křesťanství je i nyní ochotno projít první kilometr, ale lidstvo chřadne a klopýtá v morální temnotě, protože je tak málo těch, kteří jsou ochotni projít druhý kilometr—tak málo přesvědčených následovníků Ježíše, kteří

skutečně žijí a milují tak, jak on učil své učedníky žít, milovat a sloužit.

195:10.6 (2084.6) Výzva k účasti na budování nové a reformované lidské společnosti prostřednictvím duchovního znovuzrození Ježíšova království bratrství musí nadchnout všechny v něho věřící tak, jak tomu nebylo od dob, kdy s ním jeho přívrženci chodili po zemi jako jeho druhové v těle.

195:10.7 (2084.7) Žádný společenský či politický systém, který popírá realitu Boha, nemůže přinést nic konstruktivního a trvajícího pro rozvoj lidské civilizace. Ale křesťanství, tak jak je v současné době rozčleněno a zesvětštěno, představuje největší překážku pro svůj další rozvoj; především to platí pro Východ.

195:10.8 (2084.8) Církevnost je dnes a navždy nesrovnatelná s živou vírou, rostoucím duchem a osobní zkušeností věřících druhů Ježíše v bratrství lidí, spojených v duchovní jednotě v království nebeském. Chvályhodná touha zachovat tradice z úspěšných období minulosti často vede k obraně přestárлых náboženských systémů. Dobře míněná touha živit starodávne systémy myšlení fakticky zabraňuje vytváření nových a adekvátních prostředků a metod, určených pro duchovní uspokojení rozšiřujících se a rozvíjejících se myslí moderních lidí. Podobně jsou na tom křesťanské církve dvacátého století, které mají stále velký vliv, ale vůbec si nejsou vědomy překážek, bránících okamžitému rozvoji opravdového evangelia—učení Ježíše Nazaretského.

195:10.9 (2085.1) Mnoho upřímných lidí, kteří by s radostí projevíli svoji oddanost Kristu evangelia, shledávají, že je pro ně značně obtížné nadšeně podporovat církev, která tak málo ukazuje

ducha jeho života a učení a o které jim bylo mylně řečeno, že ji založil. Ježíš nezaložil takzvanou křesťanskou církev, ale všemi možnými způsoby, odpovídající jeho podstatě, ji podporoval jako nejlepší existující výklad jeho životního díla na zemi.

195:10.10 (2085.2) Jestli by se jenom křesťanská církev odvážila přijmout program Učitele, tisíce zdánlivě lhostejných mladých lidí by spěchalo zapojit se do takového duchovního hnutí a neváhalo by projít celou tuto cestu velkého dobrodružství a poznání.

195:10.11 (2085.3) Křesťanství čelí vážné hrozbě, vyjádřené v jednom z jeho vlastních sloganů: „Rodina, rozdělena spory, nemůže vydržet.“ Nekřesťanský svět se stěží podřídí křesťanství, rozdrobenému na sekty. Živý Ježíš je jedinou nadějí možného sjednocení křesťanského světa. Opravdová církev—bratrství Ježíše—je neviditelná, duchovní a je charakterizována jednotou a ne nutně jednotností. Jednotnost označuje fyzický svět mechanistické podstaty. Duchovní jednota je plodem upřímného spojení s živým Ježíšem. Viditelná církev by měla přestat překážet progresu neviditelného a duchovního bratrství království Božího. A toto bratrství je předurčeno stát se živým organismem, na rozdíl od institucionalizované společenské organizace. Ono může vhodně využít takové společenské organizace, ale nesmí býti jimi vytlačeno.

195:10.12 (2085.4) Ale i přesto křesťanstvím dvacátého století netřeba opovrhovat. Je produktem mnoha-věkového spojeného morálního génia lidí mnoha národů, kteří si uvědomují Boha a opravdu bylo jednou z největších sil dobra na zemi a proto by s ním nikdo neměl pohrdat, bez ohledu na jeho vrozené a

převzaté nedostatky. Křesťanství i nyní probouzí v myslích přemýšlivých lidí silné morální emoce.

195:10.13 (2085.5) Ale není omluvy pro zapojení církve do obchodu a politiky; takové nekalé aktivity jsou do očí bijící zradou Učitele. A opravdoví milovníci pravdy budou jen pomalu zapomínat na to, jak tato institucionalizovaná církev se často opovážila zničit nově zrozenou víru a pronásledovala nositele pravdy, jestliže vystupovali v nepravověrném rouchu.

195:10.14 (2085.6) Je více než zřejmé, že taková církev by nemohla přežít, kdyby ve světě nebyli lidé, kterým takový styl uctívání vyhovoval. Mnoho duchovně netečných duší touží po starobylém, autoritativním náboženství, založeném na rituálech a posvátných tradicích. Lidská evoluce a duchovní progres stěží postačují na to, aby všem lidem bylo umožněno obejít se bez náboženské autority. A neviditelné bratrství království může nákrásně přijmout tyto rodinné skupiny rozdílných sociálních a povahových tříd, kdyby byly ochotny stát se opravdu duchem vedenými Božími syny. Ale v tomto bratrství Ježíše není místo pro sektářskou rivalitu, meziskupinovou nevraživost či morální nadřazenost a duchovní nezpůsobilost.

195:10.15 (2086.1) Tato různá uskupení křesťanů mohou poskytovat uspokojení početným rozmanitým typům rádoby věřících z různých národů západní civilizace, ale takové rozčlenění křesťanského světa představuje obrovskou slabost, když se tento svět snaží rozšířit evangelium Ježíše mezi národy Východu. Tyto národy ještě nerozumějí, že náboženství Ježíše existuje odděleně a poněkud mimo od křesťanství, které se stále více a více stává náboženstvím o Ježíši.

195:10.16 (2086.2) Velká naděje Urantie je spojena s možností nového odhalení Ježíše prostřednictvím nového a rozšířeného výkladu o jeho spasitelném poselství, které by duchovně spojilo v láskyplné službě početné skupiny jeho dnešních samozvaných následovníků.

195:10.17 (2086.3) Také světské vzdělání by mohlo pomoci v této velké duchovní renesanci, kdyby věnovalo větší pozornost učení mladých lidí metodám plánování života a pěstování charakteru. Smysl všeho vzdělání musí spočívat v tom, aby vychovávalo a vedlo k nejvyššímu smyslu života—formování ušlechtilé a harmonicky rozvinuté osobnosti. Existuje velká potřeba pro učení morální discipliny namísto tak přespřílišného vlastního potěšení. Na takovém základě náboženství může přispívat svým duchovním stimulem k rozvoji a obohacení smrtelného života a tím k zajištění a povznesení života věčného.

195:10.18 (2086.4) Křesťanství vzniklo jako improvizované náboženství a v důsledku toho musí účinkovat malou rychlostí. Vysokorychlostní duchovní výkonnost musí počkat na nové odhalení a všeobecnější přijetí skutečného náboženství Ježíše. Ale křesťanství je mohutné náboženství, poněvadž prostí učedníci ukřižovaného tesaře dali do pohybu učení, která během tři sta let dobyla římský svět a potom pokračovala ve svém vítězném tažení, zvítězivši nad barbary, kteří svrhli Řím. Toto stejné křesťanství pokořilo—pohltilo a povzneslo—celý proud hebrejské teologie a řecké filozofie. A pak, když se toto křesťanství ocitlo na více než tisíc let v komatu v důsledku předávkování náboženskými obřady a pohanstvím, samo se vzkřísilo a prakticky podruhé dobylo západní svět. Křesťanství obsahuje dostatek učení Ježíše na to, aby bylo nesmrtelným.

195:10.19 (2086.5) Jestli by jenom křesťanství mohlo hlouběji proniknout do učení Ježíše, mohlo by mnohem více pomáhat současnému člověku řešit jeho nové a stále složitější problémy.

195:10.20 (2086.6) Křesťanství má velmi nevýhodné postavení, jelikož v očích celého světa je považováno za součást společenského systému, průmyslového života a morálních norem západní civilizace; a proto se náboženství dostalo nevědomky do role, ve které zdánlivě podporuje společnost, která vrávorá pod tíhou viny, protože toleruje vědu bez idealismu, politiku bez principů, bohatství bez práce, požitkářství bez hranic, vědomosti bez charakteru, moc bez svědomí a průmysl bez morálky.

195:10.21 (2086.7) Naděje současného křesťanství spočívá v tom, aby přestalo podporovat společenské systémy a průmyslové metody západní civilizace a současně se pokorně poklonilo před křížem, který tak hrdinsky velebí a znovu se naučilo od Ježíše Nazaretského největším pravdám, které kdy smrtelný člověk může slyšet—živému evangeliu o otcovství Boha a bratrství lidí.

Kapitola 196

Ježíšova víra

196:0.1 (2087.1) JEŽÍŠ se vyznačoval ušlechtilou a srdečnou vírou v Boha. On prožíval běžné zdary a nezdary smrtelného života, ale v náboženském smyslu nikdy nezapochyboval o nespornosti Boží péče a vedení. Jeho víra byla výsledkem vnímání, zrozeného činností božské duchovní přítomnosti—jeho vnitřního Ladiče Myšlení. Ježíšova víra

nebyla ani tradiční, ani čistě intelektuální; byla zcela osobní a naprosto duchovní.

196:0.2 (2087.2) Ježíš-člověk viděl Boha jako svatého, spravedlivého a šlechetného, stejně jako upřímného, krásného a dobrotivého. Všechny tyto vlastnosti božskosti Ježíš soustředil ve své mysli jako „vůle Otce nebeského.“ Ježíšův Bůh byl současně „Svatým Izraele“ a „živým a milujícím Otcem nebeským.“ Ježíš nebyl prvním, kdo si představoval Boha jako Otce, ale on tuto ideu povznesl a povýšil do ušlechtilé zkušenosti díky novému odhalení Boha a prohlášením, že každý smrtelný tvor je dítětem tohoto Otce lásky, je synem Božím.

196:0.3 (2087.3) Ježíš nelpěl na víře v Boha tak, jak by to dělala duše, bojující s vesmírem a sevřena ve smrtelném sevření s nepřátelským a hříšným světem; on se neuchýlil k víře jenom proto, aby našel útěchu v těžkých chvílích anebo povzbuzení v situacích hroživé beznaděje; víra nebyla pouhou iluzorní náhradou za nepříjemné reality a těžkosti života. Navzdory všem přirozeným těžkostem a světským protikladům smrtelné existence, Ježíš prožíval klid, pocházející z nejvyšší a nepopíratelné důvěry v Boha a pociťoval, díky své víře, nesmírné nadšení ze života v přímé přítomnosti nebeského Otce. A tato vítězná víra byla živou zkušeností a opravdovým duchovním dosažením. Ježíšův velký přínos hodnotám lidské zkušenosti nebyl v tom, že odhalil tak mnoho nových idejí o nebeském Otcovi, ale spíše v tom, že tak velkolepě a lidsky ukázal nový a vyšší typ živé víry v Boha. Nikdy na žádném světě v tomto vesmíru se v životě jakéhokoliv smrtelníka Bůh nestal

takovou živou realitou, jako v lidské zkušenosti Ježíše Nazaretského.

196:0.4 (2087.4) V životě Učitele na Urantii tato planeta a všechny ostatní světy lokálního tvoření objevují nový a vyšší typ náboženství, náboženství založeného na osobních duchovních vztazích s Vesmírným Otcem a plně ověřeného nejvyšší mocí—opravdovou osobní zkušeností. Tato Ježíšova živá víra byla víc než intelektuálním rozjímáním a nebyla mystickým meditováním.

196:0.5 (2087.5) Teologie může upravit, formulovat, definovat a dogmatizovat víru, ale v lidském životě Ježíše byla víra osobní, živá, svébytná, spontánní a ryze duchovní. Tato víra nebyla úctou před tradicemi, ani pouhým intelektuálním přesvědčením, kterého se držel jako posvátného symbolu svého vyznání, ale spíše povznesenou zkušeností a hlubokým přesvědčením, které ho bezpečně vedly. Jeho víra byla tak opravdová a všeobsahující, že zcela vymýtila všechny duchovní pochybnosti a účinně zničila každou konfliktní touhu. Nic ho nemohlo odtrhnout od duchovní kotvy této vřelé, ušlechtilé a nezlomitelné víry. I tváří v tvář zjevného nezdaru či bolestného zklamání a hrozivé beznaděje zůstával klidným v božské přítomnosti, prost strachu a plně si uvědomující duchovní neporazitelnost. Ježíš se vyznačoval povzbuzující jistotou své neoblomné víry a v každé těžké životní situaci neomylně projevil svoji nezpochybnitelnou oddanost konání vůle Otce. A tuto obdivuhodnou víru nemohla zlomit ani krutá a zdrcující hrozba potupné smrti.

196:0.6 (2088.1) Velmi často silná duchovní víra náboženského génia vede přímo ke zhoubnému fanatismu, zveličování

náboženského ega, ale u Ježíše tomu tak nebylo. Jeho vyjímečná víra a duchovní úroveň nebyly v jeho praktickém životě negativně ovlivněny, jelikož toto duchovní nadšení bylo zcela nevědomým a spontánním duševním vyjádřením jeho osobní zkušenosti s Bohem.

196:0.7 (2088.2) Vše-pohlcující a nezdolná Ježíšova duchovní víra se nikdy nestala fanatickou, poněvadž se nikdy nepokusila odchýlit od jeho velmi dobře vyrovnaných intelektuálních úsudků, týkajících se proporcionálních hodnot praktických a běžných společenských, ekonomických a mravních životních situací. Syn Člověka byl nádhernou celistvou lidskou osobností; byla to dokonale obdařená božská bytost; on byl také pozoruhodně vyrovnaný jako sloučená lidská a božská bytost, působící na zemi v jedné osobnosti. Učitel vždy sladil víru duše s moudrými úsudky, vycházejících z vlastní zkušenosti. Osobní víra, duchovní naděje a morální oddanost byly vždy v souladu s nesrovnatelnou náboženskou jednotou—harmonickým spojením—s hlubokým uvědoměním reality a posvátnosti všech lidských věrností, spojených s osobní ctí, láskou k rodině, náboženskými závazky, společenskými povinnostmi a ekonomickými potřebami.

196:0.8 (2088.3) Ježíšova víra viděla všechny duchovní hodnoty tak, že se nacházejí v království Božím. Proto Ježíš řekl: „Hledejte nejdříve království nebeské.“ V rozvinutém a ideálním bratrství království viděl Ježíš zakončení a naplnění „vůle Boží.“ Podstata modlitby, kterou učil své učedníky, spočívala v těchto slovech: „Království vaše přichází, vaše vůle bude naplněna.“ Poněvadž vnímal království jako ztělesnění Boží vůle, věnoval se dílu naplnění této vůle s nesmírným

opomíjením sebe sama a nespoutaným nadšením. Ale během celé své velkolepé mise a po celou dobu svého neobyčejného života se v něm nikdy neobjevil náznak zběsilosti fanatika, nebo povrchní nicotnosti náboženského egoisty.

196:0.9 (2088.4) Celý Učitelův život byl neustále podmiňován touto živou vírou, touto ušlechtilou náboženskou zkušeností. Takový duchovní postoj zcela ovládal jeho myšlení a cítění, jeho přesvědčení a modlitby, jeho učení a kázání. Tato osobní víra syna pod jistým a bezpečným vedením a ochranou nebeského Otce dala jeho unikátnímu životu hluboký smysl pro duchovní reality. A přesto, navzdory tomuto hlubokému vědomí těsného vztahu s božskostí, když lidé tohoto Galilejce, Božího Galilejce, oslovovali „dobrý Učiteli“, on hned odpověděl: „Proč mě nazýváte dobrým?“ Když se střetneme s takovým velkolepým sebe-opomíjením, začínáme rozumět, jak se Vesmírný Otec mohl tak plně zjevit Učiteli a skrze něho odhalit sebe smrtelníkům stvořených světů.

196:0.10 (2088.5) Jako obyvatel tohoto světa, Ježíš přinesl Bohu největší z obětí: zasvěcení a věnování své vlastní vůle vznešené službě—naplňování božské vůle. Ježíš vždy a důsledně vysvětloval náboženství z pohledu vůle Otce. Když zkoumáte život Učitele v tom, jak se díval na modlitbu, nebo na jakýkoliv rys náboženského života, nezajímejte se příliš o to, co učil, ale co dělal. Ježíš nikdy nebral modlitbu jako náboženskou povinnost. Modlitba byla pro něho upřímným vyjádřením duchovního postoje, prohlášením o oddanosti duše, projevem o osobní věrnosti, vyjádřením díkuvzdání, vyhnutím se emocionálnímu napětí, předcházením konfliktu, povznesením přemýšlení, zušlechtěním touhy, obhajobou morálního

rozhodnutí, obohacením myšlenky, posílením vyšších tendencí, posvěcením podnětu, vyjasněním názoru, prohlášením víry, nadsmyslovým odevzdáním vůle, povzneseným stvrzením jistoty, odhalením odvahy, provoláním objevu, přiznáním nejvyšší oddanosti, potvrzením zasvěcení, metodou pro řešení potíží a mocnou mobilizací všech spojených duševních sil pro odolání všem sobeckým, zlovolným a hříšným lidským sklonům. Ježíš prožil přesně takový, modlitbě zasvěcený, život, aby konal vůli svého Otce a svůj život zakončil triumfálně zrovna takovou modlitbou. Tajemstvím jeho neporovnatelného života bylo toto vědomí přítomnosti Boha; a on ho získal uváženou modlitbou a upřímnou úctou—nepřerušovaným spojením s Bohem—a ne prostřednictvím znameních, hlasů, viděních či podivných náboženských rituálů.

196:0.11 (2089.1) V pozemském životě Ježíše bylo náboženství živou zkušeností, přímým a osobním posunem od duchovní úcty k praktické počestnosti. Ježíšova víra přinášela nadsmyslové plody božského ducha. Jeho víra nebyla nevyzrálá a důvěřivá jako víra dítěte, ale v mnoha aspektech však připomínala bezstarostnou důvěru dětské mysli. Ježíš důvěřoval Bohu v mnohém tak, jak dítě důvěřuje rodičům. On měl nesmírnou důvěru ve vesmír—přesně takovou důvěru, jakou má dítě ke svým rodičům. Ježíšova upřímná víra v základní dobro vesmíru velmi hodně připomínala důvěru dítěte v bezpečnost jeho pozemského prostředí. On se spoléhal na nebeského Otce tak, jak dítě se spoléhá na svého pozemského rodiče a jeho vřelá víra nikdy ani na okamžik nezapochybovala o zaručené péči nebeského Otce. Nikdy se nedal vážně vyvést z míry strachem, pochybnostmi a skepticismem. Pochybnosti nikdy nebránily

svobodnému a svébytnému projevu jeho života. V něm se spojila silná a uvážlivá odvaha dospělého muže s upřímným a důvěřivým optimismem věřícího dítěte. Jeho víra dosáhla takové důvěry, že byla prosta strachu.

196:0.12 (2089.2) Ježíšova víra dosáhla čistoty, příznačné důvěře dítěte. Jeho víra byla tak absolutní a nepochybná, že odpovídala na kouzlo kontaktu se spoluobčany a na zázraky vesmíru. Jeho pocit důvěry v božskost byl tak naprostý a tak pevný, že přinášel radost a jistotu v absolutní osobní bezpečnost. Jeho náboženská zkušenost neznala nejistotu a váhavost. V tomto gigantickém intelektu dospělého muže víra dítěte svrchovaně vládla ve všech záležitostech, vztahujících se k náboženskému vědomí. Není divu, že jednou Ježíš řekl: „Pokud se nestanete podobnými malým dětem, nevstoupíte do království.“ Přestože Ježíšova víra byla dětská, nebyla v žádném případě dětinská.

196:0.13 (2089.3) Ježíš nevyžadoval po svých učednících, aby věřili v něho, ale spíše věřili spolu s ním v realitu lásky Boha a v plné důvěře přijímali zaručenou bezpečnost, kterou dává synovství s nebeským Otcem. Učitel si přál, aby všichni jeho stoupenci plně sdíleli jeho transcendentní víru. Ježíš nejcitlivějším způsobem nabádal své stoupence, aby nevěřili pouze v to, v co věří on, ale také věřili tak, jak věřil on. V tom spočívá hluboký smysl jednoho z jeho požadavků—“následujte mne.“

196:0.14 (2090.1) Pozemský život Ježíše byl zasvěcen jednomu velkému záměru—konat vůli Otce, prožít lidský život zbožně a ve víře. Ježíšova víra byla důvěřivá, takovou jakou má dítě, ale byla naprosto zbavena domněnek. Dělal velká a odvážná rozhodnutí, statečně čelil mnoha zklamáním, odhodlaně

překonával mimořádně obtížné nesnáze a srdnatě se vyrovnával s přísnými nároky služby. Ježíš musel mít silnou vůli a nezlomnou důvěru věřit v to, v co věřil a věřit tak, jak věřil.

1. Ježíš—člověk

196:1.1 (2090.2) Ježíšova oddanost konání vůle Otce a sloužit lidem je víc než prostým rozhodnutím smrtelné bytosti a lidským odhodláním; bylo to šlechetné zasvěcení sebe sama takovému bezvýhradnému poskytování lásky. Bez ohledu na fakt absolutní moci Michaela, nesmíte vzít lidem Ježíše-člověka. Učitel vystoupil na nebesa jako člověk a rovněž jako Bůh; on patří lidem; lidé patří jemu. Je politováníhodné, jak samo náboženství je tak mylně vykládáno, že odděluje lidského Ježíše od zápolících smrtelníků! Nedopusťme, aby diskuze o lidskosti či božskosti Krista nezastínily spasitelnou pravdu o tom, že Ježíš Nazaretský byl náboženský člověk, který, skrze svoji víru, dosáhl poznání a konání Boží vůle; Ježíš byl skutečně nejnáboženštějším člověkem, jaký kdy žil na Urantii.

196:1.2 (2090.3) Uzrál čas svědecky potvrdit symbolické vzkříšení Ježíše-člověka z jeho pohřební hrobky, které je pohlceno teologickými tradicemi a náboženskými dogmaty devatenácti stoletích. Ježíš Nazaretský nesmí být již déle obětován ani když se jedná o nádhernou koncepci proslaveného Krista. Jaká transcendentní služba bude prokázána, jestli, prostřednictvím tohoto odkrytí, Syn Člověka vstane z hrobky tradiční teologie a bude představen jako živý Ježíš té samé církvi, která nese jeho jméno a také všem ostatním náboženstvím! Křesťanské bratrstvo věřících určitě bez váhání udělá změny ve své víře a ve způsobech žití, které jim umožní „následovat“ Učitele v

demonstrování jeho opravdového života—náboženské oddanosti vykonávání vůle Otce a zasvěcení nezištné službě lidem. Bojí se samozvaní křesťané toho, že se odhalí samolibé a neposvěcené společenství se společenskou vážností a zištnými ekonomickými zájmy? Bojí se institucionalizované křesťanství možného ohrožení, či dokonce odstranění, tradiční církevní moci, jestli Ježíš Galilejský se znovu vrátí do myslí a duší smrtelných lidí jako ideál osobního náboženského života? Samozřejmě, sociální změny, ekonomické přeměny, morální zotavení a revize náboženství křesťanské civilizace by byly radikální a revoluční, jestli by živé náboženství Ježíše náhle nahradilo teologické náboženství o Ježíši.

196:1.3 (2090.4) „Následovat“ Ježíše znamená osobně sdílet jeho náboženskou víru a vstoupit do ducha Učitelova života, zasvěceného nezištné službě lidem. Jednou z nejdůležitějších věcí v lidském životě je poznat to, v co Ježíš věřil, objevit jeho ideály a snažit se dosáhnout vznešeného smyslu jeho života. Největší hodnotou všeho lidského poznání je poznání náboženského života Ježíše a toho, jak ho prožil.

196:1.4 (2090.5) Prostí lidé naslouchali Ježíšovi rádi a budou znovu reagovat na představení jeho opravdového lidského života, posvěceného náboženskou motivací, jestli se takové pravdy opět oznámí světu. Lidé mu rádi naslouchali, protože on byl jedním z nich, obyčejný samouk; největší náboženský učitel tohoto světa byl opravdu samouk.

196:1.5 (2091.1) Cílem věřících v království by nemělo být doslovné napodobování fyzického života Ježíše v těle, ale spíše sdílení jeho víry; důvěřovat Bohu tak, jak důvěřoval on a věřit v lidi tak, jak v ně věřil on. Ježíš nikdy nediskutoval ani o otcovství

Boha, ani o bratrství lidí; on byl živou ilustrací prvního a bezvýhradnou demonstrací druhého.

^{196:1.6 (2091.2)} Stejně tak, jak lidé musí projít cestu od lidského vědomí k božskému poznání, tak i Ježíš vystoupal od podstaty člověka k vědomí podstaty Boha. A Učitel udělal tento velký vzestup od lidského k božskému společným úsilím víry jeho smrtelného intelektu a působením jeho vnitřního Ladiče. Uskutečnění faktického dosažení plné božskosti (při neustálém plném vědomí reality lidskosti) prošlo sedmi etapami postupného vědomého poznávání božskosti. Tyto etapy postupného sebepoznávání byly poznamenány následujícími mimořádnými událostmi během Učitelovy mise poskytnutí sebe sama.

^{196:1.7 (2091.3)} 1. Příchodem Ladiče Myšlení.

^{196:1.8 (2091.4)} 2. Zjevením Immanuelova posla v Jerusalemu, když Ježíšovi bylo kolem dvanácti let.

^{196:1.9 (2091.5)} 3. Zjevením, která doprovázela jeho křest.

^{196:1.10 (2091.6)} 4. Zážitky na Hoře Proměnění.

^{196:1.11 (2091.7)} 5. Morontálním vzkříšením.

^{196:1.12 (2091.8)} 6. Vzestupem ducha.

^{196:1.13 (2091.9)} 7. Závěrečným objetím Rajského Otce, udělujícímu Michaelovi neomezenou moc v jeho vesmíru.

2. Náboženství Ježíše

196:2.1 (2091.10) Jednoho dne reformace křesťanské církve snad dosáhne takové hloubky, že se vrátí k nezfalšovanému náboženskému učení Ježíše—autora a učitele naší víry. Můžete hlásat náboženství o Ježíši, ale musíte nezbytně prožít náboženství Ježíše. V atmosféře emocionálního nadšení v den Pentekosté Petr neúmyslně položil začátek nového náboženství—náboženství vzkříšeného a proslaveného Krista. Později apoštol Pavel přeměnil toto nové evangelium do křesťanství, do náboženství ztělesňující jeho vlastní teologické názory a zobrazující jeho vlastní osobní zkušenost ze setkání s Ježíšem na damašské cestě. Evangelium království je založeno na osobní náboženské zkušenosti Ježíše Galilejského; křesťanství je téměř výhradně založeno na osobní náboženské zkušenosti apoštola Pavla. Téměř celý Nový Zákon se věnuje nepopisování významného a inspirujícího náboženského života Ježíše, ale povídání o náboženské zkušenosti Pavla a popisování jeho osobních náboženských přesvědčení. Jedinými významnými výjimkami, kromě některých míst z Matouše, Marka a Lukáše, jsou List Židům a List Jakubův. Také Petr ve svých listech se pouze jednou vrátil k osobnímu náboženskému životu svého Učitele. Nový Zákon je znamenitým křesťanským spisem, ale je v něm poskrovnu málo o náboženství Ježíše.

196:2.2 (2091.11) Život Ježíše v těle zobrazuje transcendentní náboženský růst, který začíná od raných představ, odrážejících primitivní strach a úctu člověka, pokračuje během let osobního duchovního spojení a končí v době, kdy nakonec dosáhl pokročilého a ušlechtilého stavu vědomí své jednoty s Otcem. A takto Ježíš, v jednom krátkém životě, prošel tu zkušenost náboženského a duchovního rozvoje, kterou člověk začíná na

zemi a obyčejně dosahuje na závěr svého dlouhého pobytu v duchovních vzdělávacích školách na postupných úrovních před-Rajské cesty. Ježíš prošel cestu od čistě lidského vědomí, založeném na hodnověrných jistotách osobní náboženské zkušenosti, k naprostým duchovním vrcholům—pozitivnímu pochopení své božské podstaty a vědomí svého těsného spojení s Vesmírným Otcem v řízení vesmíru. On postoupil od skromného postavení smrtelné závislosti, které ho přinutilo spontánně říci tomu, kdo ho nazval Dobrým Učitelem: „Proč mne nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, kromě Boha,“ k tomu vznešenému vědomí dosažené božskosti, které ho vedlo k prohlášení: „Kdo z vás mne obviní z hříchu?“ A tento postupný vzestup od lidského k božskému byl výhradně činem smrtelné bytosti. A když takto dosáhl božskosti, byl stále tím stejným Ježíšem-člověkem, Synem Člověka stejně jako Synem Božím.

^{196:2.3 (2092.1)} Marek, Matouš a Lukáš zachycují částečně obraz Ježíše-člověka v jeho vznešené snaze poznat Boží vůli a vykonávat tuto vůli. Jan představuje obraz vítězoslavného Ježíše, který kráčí po zemi v plném vědomí své božskosti. Velkou chybou těch, kteří studovali Učitelův život je to, že někteří ho vnímali pouze jako člověka, zatímco jiní ho považovali jenom za božského. V průběhu celého svého života byl Ježíš jak člověkem, tak i božskou bytostí; a takovou je i dnes.

^{196:2.4 (2092.2)} Ale největší chyba se stala v tom, že přestože Ježíš-člověk byl vnímán tak, že učil své náboženství, božský Ježíš (Kristus) se téměř přes noc stal náboženstvím. Pavlovo křesťanství se zasadilo o hluboký obdiv k božskému Kristu, ale téměř úplně ztratilo ze zřetele bojujícího a statečného

člověka—Ježíše Galilejského, který skrze svoji osobní náboženskou víru a hrdinství vnitřního Ladiče Myšlení vystoupal z nízkých úrovní lidskosti na úroveň božskosti, čímž se stává novou a živou cestou, po které všichni smrtelníci mohou také vystoupat od lidské úrovně k božské. Na všech úrovních duchovnosti a na všech světech smrtelníci mohou nalézt v osobním životě Ježíše to, co je bude posilovat a inspirovat na jejich cestě od nejnižších duchovních úrovní k nejvyšším božským hodnotám, od začátku a až do konce celé osobní náboženské zkušenosti.

196:2.5 (2092.3) V době sepisování Nového Zákona jeho autoři nejenom že hluboce věřili v božskost vzkříšeného Krista, ale oni také pevně a upřímně věřili v jeho brzký návrat na zem, aby ustanovil nebeské království. Tato silná víra v okamžitý návrat Ježíše měla hodně co do činění s jejich tendencí vynechávat v jejich spisech události, které zobrazují čistě lidskou zkušenost a vlastnosti Učitele. Celé křesťanské hnutí se odklonilo od lidského obrazu Ježíše Nazaretského k velebení vzkříšeného Krista—oslavovaného a brzy se navráťivšího Pána Ježíše Krista.

196:2.6 (2092.4) Ježíš založil náboženství osobní zkušenosti ve vykonávání vůle Boha a službě bratrství lidí; Pavel založil náboženství, ve kterém se oslavovaný Ježíš stal předmětem uctívání a bratrství se skládalo z bližních věřících v božského Krista. V poskytnutí Ježíše tyto dvě koncepce přicházely v úvahu v jeho božsko-lidském životě a je opravdu škoda, že jeho následovníci nedokázali vytvořit sjednocené náboženství, které mohlo důstojně uznat jak lidskou, tak i náboženskou podstatu Učitele, jelikož byly obě nerozdělitelně svázány v jeho

pozemském životě a tak dokonale představeny v původním evangeliu království.

196:2.7 (2093.1) Neměli byste být pohoršeni či vylekáni některými silnými prohlášeními Ježíše, jestli si jenom pamatujete to, že on byl nejupřímnějším a nejoddanějším věřícím člověkem na tomto světě. On byl naprosto zasvěcený smrtelník, bezvýhradně oddaný vykonávání vůle svého Otce. Mnohá z jeho tvrdých prohlášeních byla spíše osobním vyznáním víry a slibem oddanosti, než příkazy svým následovníkům. A právě tato jednotnost cíle a nezištná oddanost mu umožnily udělat takový mimořádný pokrok v ovládnutí své lidské mysli za jeden krátký život. Mnohá z jeho prohlášeních by měla být považována za vyznání toho, co on vyžadoval od sebe, než to, co požadoval od svých následovníků. Ve své oddanosti věci království Ježíš spálil za sebou všechny mosty; vzdal se všeho, co by mu překáželo při vykonávání vůle svého Otce.

196:2.8 (2093.2) Ježíš velebil chudé, protože byli zpravidla upřímní a zbožní; odsuzoval bohaté, protože byli zpravidla bezohlední a bezbožní. On by stejným způsobem odsoudil bezbožného chudáka a pochválil zbožného a ctihodného boháče.

196:2.9 (2093.3) Ježíš vedl lidi k pocitu cítit se doma na tomto světě; vysvobodil je z klatby otroctví a učil je, že svět není v zásadě zlý. On netoužil uniknout ze svého pozemského života; zvládl způsob úspěšně vykonávat vůli Otce, přestože prožíval život v živočišném těle. Dosáhl idealistického náboženského života bezprostředně v podmínkách realistického světa. Ježíš se nedíval na lidstvo pesimistickým pohledem Pavla. Učitel se díval na lidi jako na Boží syny a předvídal nádhernou a věčnou budoucnost pro ty, kteří se rozhodnou pro spasení. On nebyl

morálním skeptikem; viděl člověka pozitivně, ne negativně. Pro něho byla většina lidí spíše slabá než zlá, spíše zmatená než zkažená. Ale bez ohledu na jejich charakter, všichni lidé byli jeho bratři a byli děti Boha.

196:2.10 (2093.4) Ježíš učil lidi, aby se sami sebe velmi vysoko cenili v čase a věčnosti. Kvůli tomuto vysokému ocenění, které dal lidem, byl připraven plně se oddat neutuchající službě lidstvu. A právě tato nekonečná hodnota konečného udělala zlaté pravidlo zásadním faktorem jeho náboženství. Jak smrtelný člověk nemůže být nepovznesen neobyčejnou vírou, kterou měl v člověka Ježíš?

196:2.11 (2093.5) Ježíš nepředložil žádná pravidla pro sociální rozvoj společnosti; jeho mise byla náboženská a náboženství je výhradně individuální zkušeností. Nejvyšší cíl nejrozvinutější společnosti nikdy nemůže předčít bratrství Ježíše, založeném na přiznání otcovství Boha. Žádný společenský ideál nemůže být naplněn bez uskutečnění tohoto božského království.

3.Svrchovanost náboženství

196:3.1 (2093.6) Osobní duchovní náboženská zkušenost je účinným rozpouštědlem většiny potíží smrtelných lidí; je platným třídičem, odhadcem a regulátorem všech lidských problémů. Náboženství neodstraní ani nezničí lidské potíže, ale dokáže je řešit, vstřebat, vysvětlit a překonat. Opravdové náboženství sjednocuje osobnost pro účinné přizpůsobení se všem smrtelným potřebám. Náboženská víra—pozitivní vedení vnitřní božské přítomnosti—spolehlivě umožňuje Boha si uvědomujícímu člověku překlenout propast existující mezi intelektuální logikou, která chápe Vesmírný Prvotní Zdroj jako

To a těmi pozitivními tvrzeními duše, která prokazují, že tento Prvotní Zdroj je On—nebeský Otec, odhalený v evangeliu Ježíše—— osobní Bůh lidského spasení.

196:3.2 (2094.1) Ve vesmírné realitě existují pouze tři činitelé: fakt, idea a vztah. Náboženské vědomí označuje tyto reality jako vědu, filozofii a pravdu. Filozofie má sklon pohlížet na tyto aktivity jako na úsudek, moudrost a víru—fyzickou realitu, intelektuální realitu a duchovní realitu. My obvykle nazýváme tyto reality věcí, významem a hodnotou.

196:3.3 (2094.2) Postupné vnímání reality se rovná přibližování k Bohu. Nalézání Boha, vědomí totožnosti s realitou, se rovná prožívání zdokonalování svého „já“—nabývání celistvého, úplného charakteru „já“. Prožívání absolutní reality je plným poznáním Boha, završení zkušenosti poznávání Boha.

196:3.4 (2094.3) Ucelený souhrn lidského života je poznání, že člověk je vzdělán faktickými informacemi, zušlechtěn moudrostí a spasen—ospravedlněn—náboženskou vírou.

196:3.5 (2094.4) Fyzická jistota spočívá v logice vědy; morální jistota v moudrosti filozofie, duchovní jistota v pravdě opravdové náboženské zkušenosti.

196:3.6 (2094.5) Lidská mysl může dosáhnout vysokých úrovní duchovního vnímání a odpovídajících sfér božských hodnot, protože není pouze materiální. V mysli člověka je duchovní jádro—božská přítomnost Ladiče. Existují tři rozdílné důkazy této duchovní přítomnosti v mysli člověka:

196:3.7 (2094.6) 1. Humanitární sounáležitost—láska. Čistě živočišná mysl může mít instinkt pro pospolitost, nezbytnou pro sebeobranu, ale pouze duchem obdařený intelekt je schopen nezištně altruistické a bezpodmínečné lásky.

196:3.8 (2094.7) 2. Výklad vesmíru—moudrost. Jenom duchem obdařená mysl je schopna pochopit, že vesmír má přátelský vztah k jedinci.

196:3.9 (2094.8) 3. Duchovní ocenění života—úcta. Pouze duchem obdařený člověk je schopen si uvědomit božskou přítomnost a snažit se získat obsáhlejší zkušenost s touto předzvěstí božskosti.

196:3.10 (2094.9) Lidská mysl nevytváří reálné hodnoty; lidská zkušenost neposkytuje vesmírný vhled. Pokud se jedná o vhled, uznání morálních hodnot a rozeznání duchovních významů, všechno, čeho je lidská mysl schopna, je objevovat, zkoumat, vysvětlovat a rozhodovat.

196:3.11 (2094.10) Morální hodnoty vesmíru se stávají intelektuálním vlastnictvím vykonáváním třech základních úsudků či výběrů smrtelné mysli:

196:3.12 (2094.11) 1. Mínění o sobě—morální volba.

196:3.13 (2094.12) 2. Mínění o společnosti—etická volba.

196:3.14 (2094.13) 3. Mínění o Bohu—náboženská volba.

196:3.15 (2094.14) Z toho je očividné, že celý lidský progres je ovlivňován souběžně evolucí a zjevením.

196:3.16 (2094.15) Pokud by v člověku nežil božský ctitel, takový člověk by nebyl schopen nezištně a duchovně milovat. Pokud by v mysli člověka nežil překladatel, člověk by byl neschopen pravdivě pochopit jednotu vesmíru. Pokud by v člověku nepobýval hodnotitel, byl by naprosto neschopen posoudit morální hodnoty a rozpoznat duchovní významy. A tento milovník pochází ze samého zdroje nekonečné lásky; tento překladatel je součástí Vesmírné Jednoty; tento hodnotitel je dítětem Středu a Zdroje všech absolutních hodnot božské a věčné reality.

196:3.17 (2095.1) Morální úsudek s náboženským významem—duchovní vnímání—určuje jedincovu volbu mezi dobrem a zlem, pravdou a omylem, materiálním a duchovním, lidským a božským, časem a věčností. Lidské spasení závisí do značné míry na zasvěcení lidské vůle výběru těch hodnot, které vybral tento třídič duchovních hodnot—vnitřní překladatel a sjednocovač. Osobní náboženská zkušenost se skládá ze dvou fází: objevení, probíhající v lidské mysli a odhalení, uskutečněné vnitřním božským duchem. Kvůli přílišné intelektuálnosti, nebo v důsledku nenáboženského jednání samozvaných duchovních hodnostářů, člověk či dokonce generace lidí se mohou rozhodnout pro přerušování jejich snah objevit Boha, který v nich pobývá; a je možné, že tito lidé neuskuteční duchovní progres a nedocílí božských zjevení. Ale takové postoje, bránící duchovnímu rozvoji, nemohou dlouho trvat kvůli přítomnosti a vlivu vnitřních Ladičů Myšlení.

196:3.18 (2095.2) Takové hluboké poznání reality vnitřní božskosti přesahuje hrubé materialistické metody fyzikálních věd.

Nemůžete položit duchovní radost pod mikroskop; nemůžete vážit lásku na vahách; nemůžete měřit morální hodnoty; ani nemůžete ohodnotit kvalitu duchovní úcty.

196:3.19 (2095.3) Židé měli náboženství morální ušlechtilosti; Řekové vyvinuli náboženství krásy; Pavel a jeho druhové založili náboženství víry, naděje a dobročinnosti. Ježíš odhalil a byl příkladem náboženství lásky—jistoty v lásku Otce a také radosti a uspokojení, která získává člověk, nabízející tuto lásku ve službě lidskému bratrství.

196:3.20 (2095.4) Pokaždé, když člověk činí uvážlivou morální volbu, okamžitě pociťuje ve své duši nový příliv božskosti. Morální volba přetváří náboženství v motiv, vyvolávající vnitřní reakci na vnější podmínky. Ale takové opravdové náboženství není čistě subjektivní zkušeností. Obsahuje celou subjektivitu jedince, vytvářejícího smysluplnou a uváženou reakci na absolutní objektivitu—vesmír a jeho Tvůrce.

196:3.21 (2095.5) Nádherná a nadsmyslová zkušenost milovat a být milován není pouhou psychickou iluzí, přestože je tak čistě subjektivní. Ta opravdově božská a objektivní realita, která je spojena se smrtelnými bytostmi—Ladič Myšlení—působí v představě člověka nepochybně jako výhradně subjektivní fenomén. Spojení člověka s nejvyšší objektivní realitou, Bohem, probíhá pouze prostřednictvím čistě subjektivní zkušenosti poznání Boha, úcty k němu, uvědomění si synovstva s ním.

196:3.22 (2095.6) Opravdová náboženská úcta není zbytečnou samomluvou a sebeklamem. Úcta je osobní spojení s tím, co je

božsky reálné, s tím, co je samým zdrojem reality. Skrze úctu se člověk snaží být lepším a tím nakonec dosahuje to nejlepší.

196:3.23 (2095.7) Idealizace pravdy, krásy a dobra a snaha jim sloužit nenahradí opravdovou náboženskou zkušenost—duchovní realitu. Psychologie a idealismus nejsou rovnocenné náboženské realitě. Představy lidského intelektu jsou samozřejmě schopny vytvářet falešné bohy—bohy podle obrazu člověka—ale opravdové vědomí Boha nevychází z takového zdroje. Vědomí Boha sídlí ve vnitřním duchu. Mnoho náboženských systémů vytvořených člověkem je založeno na formulacích lidského intelektu, ale vědomí Boha není nutně součástí těchto groteskních systémů náboženského otroctví.

196:3.24 (2095.8) Bůh není výplodem lidského idealismu; je tím skutečným zdrojem všech takových nad-živočišných vhlédů a hodnot. Bůh není hypotéza, zformulovaná pro sjednocení lidských koncepcí pravdy, krásy a dobra; Bůh je osobností lásky, ze které všechny tyto vesmírné projevy pocházejí. Pravda, krása a dobro lidského světa jsou sjednoceny narůstající duchovností zkušenosti smrtelníků, stoupajících k realitám Ráje. Jednota pravdy, krásy a dobra může být dosažena jen v duchovní zkušenosti osobnosti uvědomující si Boha.

196:3.25 (2096.1) Mravnost je půda, ze které později vzejde osobní vědomí Boha, osobní uvědomění vnitřní přítomnosti Ladiče, ale taková mravnost není zdrojem náboženské zkušenosti a z ní vyplývajícího duchovního vnímání. Morální charakter je nad-živočišný, ale pod-duchovní. Mravnost se rovná rozpoznání povinností, pochopení existence dobra a zla. Zóna mravnosti leží mezi živočišnými a lidskými typy mysli, tak jako morontia

působí mezi materiálními a duchovními sférami osobních dosaženích.

196:3.26 (2096.2) Evoluční mysl je schopna objevit zákon, mravnost a etiku, ale poskytnutý duch, vnitřní Ladič, odhaluje vyvíjející se lidské mysli zákonodárce—Otce, zdroj všeho pravdivého, krásného a dobrého; a takový osvícený člověk má náboženství a je duchovně vybaven začít dlouhé a dobrodružné hledání Boha.

196:3.27 (2096.3) Mravnost není nutně duchovní; může to být zcela a čistě lidskost, ačkoliv opravdové náboženství rozšiřuje všechny mravní hodnoty, dělá je smysluplnějšími. Mravnost bez náboženství nedokáže odhalit nejvyšší dobro a také nedokáže zajistit zachování dokonce i svých vlastních mravních hodnot. Náboženství poskytuje povznesení, zdokonalení a zaručené zachování všeho, co mravnost uznává a schvaluje.

196:3.28 (2096.4) Náboženství stojí nad vědou, uměním, filozofií, etikou a mravností, ale je na nich nepřímou závislá. Všechny jsou nerozlučitelně propojeny v lidské zkušenosti, osobní a společenské. Náboženství je nejvyšší zkušeností člověka v jeho smrtelném bytí, ale omezenost jazyka nikdy neumožní teologii plnohodnotně popsat opravdovou náboženskou zkušenost.

196:3.29 (2096.5) Náboženské vnímání má sílu přeměnit nezdar do vyšších tužeb a nových odhodláních. Láska je nejvyšší motivací, kterou člověk může využívat ve svém vzestupu vesmírem. Ale láska bez pravdy, krásy a dobra je pouhou emocí, filozofickým překroucením, psychickou iluzí,

duchovním klamem. Láska musí být vždy předefinována na postupných úrovních morontialního a duchovního rozvoje.

196:3.30 (2096.6) Umění vychází ze snahy člověka uniknout od nedostatku krásy v jeho materiálním prostředí; je to krok směrem k morontialní úrovni. Věda je úsilím člověka vyřešit očividné hádanky materiálního vesmíru. Filozofie je snahou člověka o sjednocení lidské zkušenosti. Náboženství je nejvyšším gestem člověka, jeho nádherným úsilím dosáhnout konečnou realitu, jeho odhodlání nalézt Boha a být jako on.

196:3.31 (2096.7) Ve sféře náboženské zkušenosti je duchovní možnost potenciální realitou. Duchovní touha, ženoucí člověka vpřed, není psychickou iluzí. Je možné, že ne všechno fantazírování člověka o vesmíru je faktem, ale mnoho, velmi mnoho je pravdou.

196:3.32 (2096.8) Životy některých lidí jsou natolik ušlechtilé a vznešené, než aby zůstaly jen na nízké úrovni pouhé úspěšnosti. Živočich se musí přizpůsobit životnímu prostředí, ale náboženský člověk přesahuje své prostředí a uniká omezenosti současného materiálního světa prostřednictvím tohoto duchovního vnímání božské lásky. Toto pojetí lásky vyvolává v duši člověka nad-živočišnou snahu nalézt pravdu, krásu a dobro; a když je skutečně najde, je zveleben v jejich objetí; je zahlcen touhou žít s nimi, konat dobro.

196:3.33 (2097.1) Neztrácejte odvahu; lidská evoluce stále ještě pokračuje a odhalení Boha světu—v Ježíšovi a s jeho pomocí—bude úspěšné.

196:3.34 (2097.2) Velkým úkolem současného člověka je dosáhnout lepší komunikace s božským Monitorem, který pobývá v lidské mysli. Největším dobrodružstvím člověka v materiálním těle spočívá v harmonické a rozumné snaze postoupit za hranice vědomí svého „já“, projít šerým světem zárodečného povědomí duše a dobrosrdečným úsilím dosáhnout hranic vědomí ducha—navázat spojení s božskou přítomností. Taková zkušenost—zkušenost uvědomění si Boha—představuje mohutné potvrzení před-existence pravdy, spočívající v náboženské zkušenosti poznávání Boha. Takové vědomí ducha se rovná poznání skutečnosti synovstva s Bohem. Neboli, jistota v synovstvo je záležitostí víry.

196:3.35 (2097.3) A uvědomění si Boha se rovná splynutí svého „já“ s vesmírem a na jeho nejvyšších úrovních duchovní reality. Pouze duchovní obsah jakékoliv hodnoty je nehynoucí. Také to, co je pravdivé, krásné a dobré, nemůže v lidské zkušenosti zahynout. Jestli se člověk nerozhodne pro cestu spasení, pak přežívající Ladič Myšlení zachová ty reality, zrozené v lásce a živené službou. A všechno toto je součástí Vesmírného Otce. Otec je živá láska a tento život Otce je v jeho Synech. A duch Otce je v synech jeho Synů—smrtelných lidech. V celkovém výsledku je idea Otce stále tou nejvyšší představou člověka o Bohu.